

SANCTI
EPHRAEM SYRI
OPERA OMNIA
IN SEX TOMOS DISTRIBUTA.

Ο ἍΓΙΟΣ

ΕΦΡΑΪΜ Ο ΣΥΡΟΣ

Ἡ
ΑΓΑΠΗ
ΚΑΙ
ΕΓΚΡΑ-
ΤΕΙΑ
ΨΥΧΗΝ
ΚΑΘΑΙ-
ΡΟΥΣΙΝ.

*Hæc Veneranda Syri facies mirabilis Ephræm
Ast animi effigiem scripta diserta docent*

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ
SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI
OPERA OMNIA QUÆ EXSTANT
Græce, Syriace, Latine,

IN SEX TOMOS DISTRIBUTA

Ad MSS. Codices Vaticanos aliosque castigata, multis aucta,
Nova interpretatione, Præfationibus, Notis, variantibus Lectionibus illustrata:

NUNC PRIMUM

Sub Auspiciis Sanctissimi Patris

CLEMENTIS XII
PONTIFICIS MAXIMI
E Bibliotheca Vaticana prodeunt.

TOMUS PRIMUS

GRÆCÆ, ET LATINÆ.

ROMÆ
EX TYPOGRAPHIA VATICANA
Apud JOANNEM MARIAM HENRICUM SALVIONI
cId Id CC XXXII.

SUPERIORUM FACULTATE.

Sanctissimo Domino Nostro
CLEMENTI PAPÆ XII.

ANGELUS MARIA TITULI SANCTI MARCI
 PRESBYTER CARDINALIS QUIRINUS
 Episcopus Brixienfis, & Apostolicæ Sedis Bibliothecarius.

*UAM SANCTITAS VESTRA, dum me
 Romanæ Sedis Bibliothecarii mu-
 nere auxit, expectationem mei si-
 bi fecisse passa est Apostolicis literis
 ad me datis die xxvi. Maji anni
 proxime elapsi, ut nimirum ex Præfectura operaque
 mea sacrorum studiorum utilitas, ac Vaticanæ Bi-*

bibliotheca & ornamentum proficiscerentur, eam, inquam, expectationem sustinere ac tueri, quoad virium mearum imbecillitas patiatur, nisi diligentissime curarem, nemo prorsus esset, qui me gravi piaculo absolveret. Itaque mora haud ulla interposita in animum induxi, doctis illis viris, quos Lyceum Vaticanum complectitur, novas aliquas veterum Ecclesiae Patrum Editiones proponere, quas collatis operis luculentas, atque ad Vaticanos Codices emendatissimas adornarent. Occurrit præ ceteris Sanctus Ephraem Syrus, magnum illud Orientalis Ecclesiae lumen, quem Sanctus Basilius eruditionis causa imprimis suspexit, quem Sanctus Gregorius Nyssenus insigni oratione exornavit, quem Sanctus Hieronymus post lectionem Scripturarum in Ecclesiis publice legi consuevisse testatur, quem Theodoretus Cyri Episcopus virum admirabilem, & Scriptorum inter Syros excellentissimum appellat, quem denique Syria Orbis Doctorem & Prophetam passim deprædicat. Hic ille est, BEATISSIME PATER, cujus Operum priorem Tomum Sanctissimis manibus Tuis modo offero, certa spe fretus, impensam in eo edendo diligentiam TIBI haud mediocriter probatum iri: quandoquidem si veteres hujus Patris Editiones inspiciamus, tenebris quodammodo & squallore circumfusus videatur, cum e contra in præsentī nihil omissum, atque omitendum sit, quominus in nitidissima luce (absit invidia) collocetur.

Admodum vero opportune accidere mihi videtur,

ut solertia mea in hac palæstra initium ab ea Editione capiatur, cui procuranda sedulam olim operam navaverant doctissimi Cardinales Sirletus, & Antonius Carafa Sanctæ Sedis Bibliothecarii, accedente singulari commendatione Gregorii XIII. & Sixti V. Romanorum Pontificum, quatenus ea ipsa cogitatio, quæ florentibus Vaticanæ Bibliothecæ rebus a laudatissimis Decessoribus meis suscepta est, a me quoque primo loco susciperetur; dum major, quæ modo suppetit, Vaticanorum Codicum copia, Syriacorum præsertim, quos Clementis XI. munificentia ex Ægypto & Syria Romam advexit, major itidem Orientalium linguarum peritia, qua e Nostris quidam excellunt, efficere valent, ut Syrum Doctorem affatim instructum ornatumque proferamus; dumque prolixa SANCTITATIS VESTRÆ liberalitas erga Vaticanam Bibliothecam, cujus spatia precibus meis benignissime annuens insigni prorsus accessione laxavit, ibique Armaria adservandis libris a me eidem Bibliothecæ dono datis construxit, Pluteosque disposuit, palam demonstrat, non alia ipsi floridiora unquam tempora obtigisse.

Editioni autem huic aggrediendæ, præter Apostolici Bibliothecarii munus, quod gero, haud levem stimulum adjunxit Titulus Sancti Marci, unde Cardinalatus meus ornatur: Siquidem id agens æmulari mihi videor egregium studium, quo erga tanti Patris Opera flagrasse præclarissimum civem meum, Cardinalem itidem Sancti Marci, Augustinum Vale-

rium, veteres nonnullæ Sancti Ephræm Editiones eidem inscriptæ testantur. Addam præterea, Episcopo etiam Brixienſi Editionis hujus curam satis apte congruere, cum Brixienſium typorum laus fuerit, quod, si non omnium primi, ut quidam autumarunt, saltem inter primos, Opera Sancti Ephræm evulgasse comperiantur.

Speciosis hisce causis ad suscipiendam hujus Patris Editionem excitatus, speciosiore etiam habeo, cur ea Sanctissimo Nomini Tuo, BEATISSIME PATER, nuncupetur: quandoquidem cum studio potissimum Cosmi Medices, celeberrimi illius non minus literarum, quam Patriæ Patris, effectum fuerit, ut divina Ephræm Scripta (quæ Græci avide arrepta sibi tanquam propria illico reddiderant) apud Latinos quoque percrebescere inciperent, adhibito ad hanc operam docto ac celebri viro Ambrosio Camaldulensi, nihil profecto opportunius excogitari poterat, quam ut ejusdem Patris Editio numeris omnibus absoluta prodiret, auspice CLEMENTE XII. P. O. M. quem cum Cosmo non præclarissimarum tantum virtutum, & eximiæ præsertim erga literas munificentia, sed natalis etiam soli necessitudo conjungit; soli illius, quod & ipse ceu alteram Patriam colo, utpote studiorum meorum per quatuordecim annos altricem atque parentem.

Benigno itaque vultu Volumen hoc excipe, SANCTISSIME PATER, quod Pedibus Tuis Bibliotheca Vaticana Præfecti sui manibus offert, elabo-

ratum studio Josephi Simonii Assemani, cujus in hac Editione adornanda, quemadmodum in reliquis muneris sui partibus, incredibilis est cura; dum ipse Episcopali sarcina, & quidem in eo Italiae tractu, qui multum Roma distat, gravatus, ad hujusmodi labores, videlicet ad latifundium, quod a SANCTITATE VESTRA excolendum accepi, nihil (quod dolenter dico) me conferre posse confiteor. Faxit Deus, ne saltem in iis, quæ Pastoralis oneris sunt, inutilis pariter servus deprehendar. Porro qualem in eo regimine curam adhibeam, sinat SANCTITAS VESTRA, me paucis hoc loco aperire, ut ardua quædam forti a me animo suscepta, Apostolicæ Tuæ Benedictionis præsidio citius atque felicius ad exitum provebantur. Zelo domus Dei actus, pro viribus incumbo exædificandæ Cathedrali Ecclesiæ, ultra sæculum construi cæptæ, cujus primordia (& ea quidem, ut veterum Brixien-sium religio ferebat, magnificentissima) longo jam situ labefacta squallebant; quo circa grande hac tempestate fervet opus, omnesque in maximam spem adducti sumus, benigne facturum Dominum in bona voluntate sua, ut sacri illi muri ædificentur. Presbyteros Congregationis Missionis, ad evangelizandum pauperibus, & Ecclesiastici ordinis decorem promovendum apprime utiles, Brixiam primus accersivi, eisque Diocesis meæ servitio, supremo Ordinis Præfecto assentiente, mancipatis necessaria ipse suppedito absque cujusvis impendio; domicilium vero in Episcopalis Se-

minarii parte assignavi, ut quo tempore a Missionibus vacant, adolescentes sacro ministerio dedicatos ad pietatem Deique cultum assidue erudiant. Sanctimoniales Salesianas in ampla & populosa Valle Camunica, quæ ad mea usque tempora Virginalis Cænobii solatio caruit, stabilivi, difficultatibus illis minime absterritus, quæ Decessores meos arcuerant, ne magna pecuniæ summa ad hoc opus legata uterentur; cumque paucis ab hinc mensibus eam Vallem sacra Visitatione usque ad extremitates Rhætiae ac Germaniae conterminas perlustrarem, satis uberem longi atque asperrimi itineris fructum vel ex hoc retulisse mihi visus sum, quod Monasterium illud recte atque ordine institutum repererim: indeque jucundissima voluptate perfusus, eidem illico cessi atque sacravi annum proventum, quem ea regio, utpote Brixienfis Episcopi Ducatus, mihi in posterum de more esset allatura, opportune occurrentibus memoriæ meæ Nebemiæ verbis, quæ cap. 5. lib. 2. Esdræ leguntur, Annonas, quæ Ducibus debebantur, non comedimus, Annonas Ducatus mei non quæsi. Hæc omnia BEATISSIME PATER, forti a me, ut superius dicebam, animo suscepta, quamvis vires meas, quod plerique omnes fatentur, exsuperent, fidentius adhuc persequar, si Ipse, supremus in terris Pastor, villicationis meæ rationem Tuo probaveris oraculo, ac præterea celestis opis auspiciis & pignus Apostolicam Benedictionem impertiaris, quam flexis genibus deosco, & SANCTITATIS VESTRÆ Pedes deosculor.

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendis. P. Mag. Sac. Pal. Apostol.

N. Episc. Bojanus Vicesger.

APPROBATIO

ILLUSTRISSIMI, ET REVERENDISSIMI

F. MALACHIÆ D'INGUIMBERT

Archiepiscopi Theodosiæ, & Sanctissimi Domini Nostri Papæ Clementis XII.
domestica Bibliothecæ Præfecti.

Reverendissimo Patre Joanne Benedicto Zuanelli Sacri Palatii Apostolici Magistro deman-
dante, ego infrascriptus fidem facio, perlectum a me primum Tomum Operis exi-
mii, cui titulus est: *Sancti Patris nostri Ephræm Syri Opera omnia, quæ exstant Græce,
Syriace, Latine, in sex Tomos distributa &c.* In quo editoris multiplex eruditio, omnibus
jam pridem satis nota, & pietas insignis erga præstantissimum Ecclesiæ Orientalis lumen,
& ornamentum mirum in modum elucescunt. Quapropter, cum nihil nisi ad fidem con-
firmandam, fovendam pietatem, & mores informandos in eo contineatur, jure ac merito,
ut mihi quidem videtur, quamprimum edi potest. Romæ postridie Iduum Novembris
an. Dom. 1732.

F. M. D' Inguimbert Archiepiscopus Theodosiæ, & Sanctissimi D. N.
Papæ Clementis XII. domestica Bibliothecæ Præfectus.

APPROBATIO

REVERENDISSIMI PATRIS

PETRI MARIÆ PIERI

Totius Ordinis Servorum B. M. V. Prioris Generalis, Sacrarum Congregationum
Indicis & Rituum Consultoris, S. R. & Universalis Inquisitionis Consultoris
& Qualificatoris, necnon Episcoporum Examinatoris.

EGregiam plane laudatione quavis dignissimam operam cum Ecclesiæ, tum litterariæ
Reipublicæ præclare navavit Eminentissimus Angelus Maria Quirinus Sedis Apostoli-
cæ Bibliothecarius, qui ejusmodi munere vix insignitus, subito mente volvens, quantum
ex autoritate nupera comparata Christianæ rei, bonisque artibus accedere ornamenti, præ-
fidique posset, hanc accessionem facturum, suo etiam motus veteri studio, quo a floren-
tioribus usque annis Sanctorum Patrum opera diurna, nocturnaue manu versavit, statim
inito felici consilio de eorumdem novis, accuratisque editionibus nitidissime, copiosissime-
que adornandis, primo ut in Græcis litteris peritissimus illam selegit Operum Sancti Ephræm
Syri, inter priscos Orientales Patres celeberrimi, sapientissimique Scriptoris.

Non

Non exiguam laudem etiam meretur clarissimus in nostra præsertim Urbe Josephus Simonius Assemanus ejusdem Bibliothecæ Secundus Custos, qui prælaudati amplissimi Cardinalis religiosissime votis respondens in se curam traduxit omnem, ut quotquot vel typis essent vulgatæ, vel in pluteis jacerent ineditæ Sanctissimi Patris lucubrationes, studiose recenseret, colligeret, verteret, Prolegomenis, notisque illustraret, demum omnia efficeret, quibus non tantum seu Græcos, seu Syriacos Codices, qui adhuc delitescabant, exquisita versione sua latinis exhiberet ingeniis, sed simul cuncta præstaret, quibus omnium hucusque factarum elegantissima, cumulatissima, ornatissimaque editio prodiret. Multa per-
fusum jucunditate, ut Reverendissimo Patri Joanni Benedicto Zuanelli Sacri Apostolici Palatii Magistro parerem, legi ego nedum illius eruditissima Prolegomena, sed & quæcumque hinc inde rara diligentia coegit: tantumque abest, ut ex iis, quæ scripsit, quidquam opinione mea, vel sacra dogmata, vel Christianam Ethicam lædat, quin imò, ut existimo, nihil sit non ingeniose consultum, non cogitate dictum, non graviter, ac utiliter lucubratum, ut merito de eo dici possit, quod amplificando splendori, seu nominis, seu operum Sancti Doctoris omnibus numeris absolutissimum fuerit, nam in eorum immortale decus, ut verbis utar Plinii secundi ad Nepotem, *procemiat apte, narrat aperte, colligit fortiter, ornat excelsè, postremo docet, delectat, afficit: Quod stylo assequi magnum est.* Arbitrarer itaque cum singulari spe utilitatis, ac plausus posse prælo cuncta dari, sicque censerem. Romæ apud Sanctum Marcellum xxi. Novembris 1732.

*F. Petrus Maria Pieri totius Ordinis Servorum Beatæ Mariæ Virginis
Prior Generalis.*

I M P R I M A T U R.

Fr. Joannes Benedictus Zuanelli Sac. Pal. Ap. Magister Ord. Præd.

INDEX TITULORUM.

Qui in Prolegomenis hujus Tomi Primi continentur.

E Minentissimi ac Reverendissimi Domini D. Angeli Mariæ Quirini S.R.E. Card. Bibliothecarii ad Sanctiss. Patrem Clementem XII. Pont. Max. Epistola Dedicatoria .	pag. ix.
Jos. Sim. Assemani in novam operum Sancti Ephræm Syri editionem, ad Eminentissimum ac Reverendiss. Dominum D. Angelum Mariam Quirinum S.R.E. Card. Bibliothecarium, Præfatio .	pag. j.
Ejusdem Assemani in hunc Primum Tomum Græcorum operum S. Ephræmi Syri, Præfatio altera ad eundem Eminentissimum ac Reverendissimum D. D. Card. Angelum Mariam Quirinum .	pag. iij.
E. Assemani Prolegomena in Primum Tomum operum Græcorum S. Ephræm Syri in Capita X. distributa .	pag. v.
Caput I. De Græcis & Latinis Vitæ Sancti Ephræm Syri Scriptoribus: deque iis, qui ejusdem encomium, aut lucubrationum mentionem, sive catalogum texuere .	pag. v.
I. De S. Gregorii Nysseni Encomio .	pag. vj.
II. De Vita S. Ephræm per Metaphrasten .	pag. vij.
III. De Vita S. Ephræm per Anonymum .	pag. vij.
IV. De altera Vita per Anonymum .	pag. viij.
V. De Vita S. Ephræm, quæ Amphilochio tribuitur .	pag. viij.
VI. De historia Lausiaca Palladii .	pag. ix.
VII. De Apophthegmatibus Patrum .	pag. ix.
VIII. Quid Sozomenus ac Theodoritus de Ephræm gestis & scriptis .	pag. ix.
IX. De Menologiis Græcorum .	pag. ix.
X. De Confessione S. Ephræm, ejusque Testamento .	pag. x.
XI. De Auctoribus, qui Ephræmi meminerunt. Ac primum de S. Hieronymo & Genadio .	pag. x.
XII. De Basilio Diacono, Ephræm Patriarcha Antiocheno, Leontio Byzantino, Theodoro Studita, ac Theodoro Prodromo .	pag. x.
XIII. De iis, qui Ephræmi scripta laudarunt, videlicet, Anastasio Sinaita, Jo. Damasceno, Photio CP., Antiocho Monacho, Nicone, Paulo Abbate, Joanne Antiocheno, Antonio, Niceta, Thecara, Mose Barcepha, Prædestinato, & Anonymo Catenæ Patrum auctore .	pag. xj.
Caput II. De Latinis antiquis versionibus operum Ephræmi, tum manu exaratis, tum impressis .	pag. xij.
Caput III. De editione Ambrosii Camaldulensis .	pag. xij.
Caput IV. De editione Zini .	pag. xiv.
Caput V. De editionibus Julii Clementis, Lipomani, Surii, Bollandianorum, Chantelou, Combefisii, & Corderii .	pag. xv.
Caput VI. De editionibus Latinis e Syriaco elaboratis a Guidone Fabricio Boderiano, Gerardo Voffio, Jo: Card. Bona, & Abrahamo Ecchellenfi .	pag. xv.
Caput VII. De Latina editione Gerardi Voffii .	pag. xvi.
Caput VIII. De editionibus Græco-Latinis Gretseri, Bollandianorum, Cotelarii, & Junii .	p. xix.
Caput IX. De Græca editione Oxoniensi .	pag. xix.
Caput X. De Græcis manuscriptis Ephræmi operibus, quæ in Bibliothecis exstant .	pag. xx.

D E rebus gestis scriptisque S. Ephræm Syri, Græcorum Latinorumque veterum testi- monia .	pag. I.
S. Gregorii Nysseni Episcopi Encomium in S. Patrem nostrum Ephræm Syrum . Græce & Latine .	pag. I.
Vita & res gestæ S. Patris nostri Ephræm Syri ex Metaphraste . Gr. Lat.	pag. xx.
Vita S. Patris nostri Ephræm Syri , Incerto auctore . Gr. Lat.	pag. xxix.
Narratio de S. Patre nostro Ephræm Syro . Gr. Lat.	pag. xxxiii.
Memoria S. Patris nostri Ephræm Syri , ex Menologio Græcorum . Gr. Lat.	pag. xxxiii.
Commemoratio ejusdem ex Menologio Basilii Imp. Gr. Lat.	pag. xxxiii.
Amphilochii Iconii Episcopi de Basilio Magno & S. Ephræm Syro . Gr. Lat.	pag. xxxiv.
Palladii Episcopi Helenopolitani de Ephræm Syro , in historia Lausiaca . Gr. Lat.	pag. xxxix.
Sozomeni de S. Ephræm in Histor. Eccles. Gr. Lat.	pag. xli.
Theodoriti de eodem in Hist. Eccles. Gr. Lat.	pag. xliv.
Ex Apophthegmatibus Patrum de eodem . Gr. Lat.	pag. xlv.
Theophanis in Chronographia de eodem . Gr. Lat.	pag. xlv.
Cedreni de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvi.
S. Basilii Magni de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvi.
S. Jo. Chrysostomi de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvi.
Theodoriti de eodem in hæreticarum fabularum compendio . Gr. Lat.	pag. xlvii.
Concilii Chalcedonensis de eodem . Gr. Lat.	pag. xlvii.
Georgii Syncelli de eodem Gr. Lat.	pag. xlvii.
S. Jo. Damasceni de eod. Gr. Lat.	pag. xlviii.
Photii de eodem in Bibliotheca . Gr. Lat.	pag. xlviii.
Mattyrologium Romanum de eodem .	pag. l.
S. Hieronymi in Catalogo Scriptorum .	pag. l.
Gennadii de eodem .	pag. l.
Honorii Augustodunensis .	pag. l.
Vincentii Bellovacensis .	pag. l.
Joannis Trithemii .	pag. l.
Sixti Senensis .	pag. li.

D E rebus gestis , scriptis , editionibusque Sancti Ephræm Syri recentiorum auctorum ju- dicia .	pag. lii.
Ambrosii Camaldulensis epistola ad Cosmum Medicem .	pag. lii.
Petri Francisci Zini Canonici Veronensis epistola ad Hieronymum Trivisanum Veronæ Episco- pum .	pag. liii.
Ejusdem epistola altera ad Augustinum Valerium Veronæ Episcopum .	pag. liii.
Aloysii Lipomani Præfatio .	pag. liv.
Simeonis ex Capua Camaldulensis ad Augustinum Valerium S.R.E. Cardinalem , Veronæ Epi- scopum , Præfatio .	pag. liv.
Gerardi Vossii epistola nuncupatoria ad Sixtum V.	pag. lv.
Ejusdem epistola nuncupatoria ad Clementem VIII.	pag. lvi.
Ejusdem ad Lectorem .	pag. lvi.
Ejusdem quædam Adnotationes ad mss. Codices Græcos .	pag. lvii.
Roberti Bellarmini S. R. E. Card. de S. Ephræm .	pag. lviii.
Cæsaris Baronii S. R. E. Card. Bibliothecarii de S. Ephræm operibus .	pag. lviii.
Antonii Possevinii de eodem .	pag. lviii.
Claudii Chantelou de eodem .	pag. lix.
Francisci Combefisii de eodem .	pag. lx.
	Bol.

Bollandiani Socii de eodem .	pag. LXI.
Petri Lambecii de eodem .	pag. LXIII.
Jo. Baptistæ Cotelarii de eodem .	pag. LXIV.
Natalis Alexandri de eodem .	pag. LXV.
Conradi Gesneri de scriptis S. Ephræm .	pag. LXVI.
Jo. Jacobi Frisii de eodem .	pag. LXVI.
Centuriatorum Magdeburgensium de eodem .	pag. LXVI.
Sermones S. Ephræm ab iisdem Centuriatoribus laudati .	pag. LXVII.
Gerardi Jo. Vossii de eodem .	pag. LXVII.
Guilielmi Cavei de ejusdem scriptis .	pag. LXVIII.
Jo. Alberti Fabricii de eodem .	pag. LXVIII.
Casimiri Oudini de eodem .	pag. LXXV.

R ecensio Sermonum S. Ephræm Syri , qui Latine typis prodierunt , quique existant manu- scripti .	pag. LXXXI.
Sermones S. Ephræm Syri , qui Latine existant manu exarati in Bibliotheca Vaticana , vetusto Anonymo interprete .	pag. LXXXI.
Sermones Latini impressi , Anonymo antiquo interprete .	pag. LXXXII.
Syllabus Codicum mss. Bibliothecæ Vaticanæ , quibus sermones Latini S. Ephræm continen- tur .	pag. LXXXII.
Sermones S. Ephræm , ex Catalogo librorum mss. Angliæ & Hiberniæ .	pag. LXXXII.
S. Ephræm Syri sermones , Ambrosio Camaldulensi interprete , editionis Florentinæ ac Pata- vinæ .	pag. LXXXII.
Initia sermonum eorundem , ordine Alphabetico .	pag. LXXXIV.
S. Ephræm Syri sermones V. Ambrosio interprete , editionis antiquæ .	pag. LXXXIV.
Sermones Ambrosiani ex mss. Codicibus Latinis Vaticanis .	pag. LXXXIV.
Syllabus Codicum mss. Bibliothecæ Vaticanæ , quibus sermones Ambrosiani continen- tur .	pag. LXXXV.
Sermones S. Ephræm Syri , Petro Francisco Zino interprete .	pag. LXXXVI.
Initia eorundem sermonum , ordine alphabetico .	pag. LXXXVI.
Sermones S. Ephræm apud Lipomanum .	pag. LXXXVII.
Sermones ejusdem apud Surium .	pag. LXXXVIII.
Precationes S. Ephræm apud Guidonem Fabricium Boderianum .	pag. LXXXVIII.
Hymnus S. Ephræm apud Jo. Card. Bonam .	pag. LXXXVIII.
Sermones S. Ephræm Syri , Gerardo Vossio interprete , editionis Romanæ , & Colonienfis , tribus Tomis comprehensi .	pag. LXXXVIII.
Initia eorundem sermonum ordine alphabetico .	pag. XCVI.
Sermones V. , eodem Gerardo Vossio interprete , editionis anni 1592. cum epistola ad Cle- mentem VIII.	pag. C.
Sermones S. Ephræm , Gretsero interprete .	pag. C.
Cantica & Precatio S. Ephræm , Abrahamo Ecchellenfi interprete ,	pag. C.
Sermones S. Ephræm apud Bollandianos Socios , Ger. Vossio interprete .	pag. C.
Sermones S. Ephræm apud Claudium Chantelou ex interpretatione Gerardi Vossii .	pag. C.
Sermones S. Ephræm apud Combefisium .	pag. CII.
Sermo S. Ephræm apud Cotelarium .	pag. CII.
Sermones S. Ephræm apud Zacagnium .	pag. CII.

S Ancti Ephræm Syri sermones Græci, quotquot exstant vel typis impressi, vel in mss. Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ, & aliarum.	pag. CIII.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant in mss. Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ.	pag. CIII.
Catalogus Codicum Græcorum Bibliothecæ Vaticanæ.	pag. CXXXIX.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant Græce manuscripti in Bibliotheca Monasterii Cryptæ Ferratæ & S. Basilii Magni de Urbe.	pag. CXLII.
Catalogus Codicum Basilianorum.	pag. CXLVII.
Sermones S. Ephræm, qui exstant in Codicibus Græcis mss. Bibliothecæ Barberinæ.	pag. CXLVIII.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Barberinæ.	pag. CXLIX.
Sermones S. Ephræm Syri ex Bibliotheca Otthoboniana.	pag. CXLIX.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Otthobonianæ.	pag. CLV.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant Græce mss. in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.	pag. CLV.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Cæsareæ.	pag. CLXI.
Sermones S. Ephræm Syri ex Codicibus Græcis mss. Bibliothecæ Coislinianæ olim Seguerianæ.	pag. CLXI.
Catalogus Codicum Bibliothecæ Coislinianæ olim Seguerianæ.	pag. CLXVI.
Sermones S. Ephræm Syri ex Bibliotheca Ambrosiana Mediolanensi.	pag. CLXVIII.
Sermones S. Ephræm Syri ex Bibliotheca Mediceo-Laurentiana.	pag. CLXIX.
Sermones S. Ephræm Syri, qui exstant in Codicibus Græcis mss. Bibliothecarum Angliæ & Hiberniæ, ex quibus editio Oxoniensis adornata est.	pag. CLXXII.
Catalogus Codicum editionis Oxoniensis.	pag. CLXXVIII.
Sermones S. Ephræm ex Catalogo librorum mss. Angliæ & Hiberniæ.	pag. CLXXIX.
Catalogus eorundem Codicum.	pag. CLXXX.
Sermones ex Catalogo librorum mss. Bibliothecæ Lugduno-Batavæ.	pag. CLXXX.
Sermones ex Catalogo mss. Græcorum apud Possevinum in Apparatu.	pag. CLXXX.
Initia sermonum S. Ephræm Syri, qui exstant in mss. Codicibus Vaticanis, Palatinis, Alexandrinis, Clementinis, Basilianis, Barberinis, Otthobonianis, Cæsareis Vindobonensibus, Coislinianis, Ambrosianis, Mediceo-Laurentianis, & Oxoniensibus.	pag. CLXXXII.
Initia sermonum, qui in Vaticanis Codicibus desiderantur.	pag. CCII.

IOSEPHI SIMONII ASSEMANI

BIBLIOTHECAE VATICANAE SECUNDI CUSTODIS

Ad Eñum ac Rñum Dominum

D. ANGELUM MARIAM QUIRINUM

S. R. E. Cardinalem Bibliothecarium

IN NOVAM

OPERUM SANCTI EPHRAEM SYRI EDITIONEM

P R Æ F A T I O .

ST hoc in more positum institutoque eorum, qui editionem Sanctorum Patrum adornandam suscipiunt, ut quænam fuerint præclara illorum gesta, quidve literis mandaverint, & quam honorifice docti viri de ipsorum scriptis senserint, primum exponant. His enim

a lectore prælibatis, ea statim animo sedet sententia, ut ex dictis factisque elucescat Auctoris dignitas, jucundiusque monumenta evolvantur, quæ sapientibus in pretio esse noscuntur. Verum ista libros luci publicæ exponendi ratio, cæteroquin ab iis, qui omnia quæque quam possunt nitidissime ornatissimeque facere solent, usurpata atque probata, etsi in aliis plerisque Patribus nihil est necesse ut servetur, quum ii in omnium versentur manibus, eorumque opera ab ipsis fere Auctorum temporibus in unum collecta conspiciantur; in Sancti tamen EPHRÆMI SYRI editione, (quam olim Clemens XI. Pontifex maximus cogitaverat, postquam præstantissimos Codices suo jussu & impendio ex Ægypto & Syria comparatos Vaticanæ Bibliothecæ addidisset, quamque modo Te auspice, EMINENTISSIME AC REVERENDISSIME PRINCEPS, aggredimur) omnino retinenda, nec sine piaculo negligi posse videtur. Quamquam enim Ephræmi nomen resque admirabiliter gestæ, Syris, Græcis, Latinis sint notissimæ, & ab Ecclesiasticis cujusvis gentis scriptoribus satis decantatæ; scripta tamen, quæ propemodum infinita sunt (quum orationes supra mille Photius (1), trecentas circiter versuum myriadas Sozomenus (2) numeret,) neque Syri, neque Græci, aut Latini in unum corpus redigenda, vel eorum Catalogum accurate describendum curarunt. Quæ vero in celeberrimis Europæ Asiæque Bibliothecis exstant manu exarata, sive Græcæ, sive Syriacæ ejusdem Sanctissimi Patris lucubrationes, quæque a diversis Interpretibus Latine sunt editæ, nemo hætenus fuit, qui illas in unum volumen collegerit.

Rem igitur nec inutilem, nec sacrarum literarum studiosis injucundam, nec muneri Tuo, vel nostro in-

Tomo I.

dignam nos facturos arbitramur, CARDINALIS AMPLISSIME, si jussis tuis obtemperantes, quæcumque reperiri potuere in Vaticana aliisque Bibliothecis, Sancti Ephræmi opera, præmissis de more, quæ ad res ab illo gestas spectant, Patrum, Historicorum, Auctorum cum veterum, tum recentiorum testimoniis, elogiis, censuris, diligenter exacteque recenseremus; & Græcum insuper, Syriacumque Textum cum Latina interpretatione non secus ederemus, ac reliqui Patres Græci studio & opera doctorum virorum in dies prodeunt.

Quoniam vero Tractatus, sive Sermones hujus Patris (exceptis Parænesibus, quæ in nonnullis voluminibus quinquaginta, in aliis quadraginta novem, vel octo numerantur,) nullum inter se nexum habent, nec iidem in manuscriptis Codicibus aut eodem ordine descripti leguntur: plures præterea libri, ipso adhuc auctore superstite, ut Sozomenus (3) ait, vel paulo post ejus obitum, in Græcum Sermonem translati, non amplius Syriace exstant; qui vero exstant, (ii autem plurimi sunt, ut ex Catalogis alibi editis, & a nobis Tomo quarto præmittendis patebit,) aliud a Græcis argumentum complectuntur; vel si ejusdem sunt argumenti, illos tamen una cum Græcis imprimi, forma typorum plane dissimilis nec ullo pacto sociabilis, non fuit: idcirco visum Tibi sapientissime est, ut primum Græci a Syriacis separarentur: deinde cum Græcus, tum Syriacus Textus non sine Latina versione prodiret: demum ex Latinis, quæ antea exstabant sive ab Anonymo, sive a claris Interpretibus Ambrosio Camaldulensi, Petro Francisco Zino, Gerardo Vossio, aliisque versa, si quidem novæ nostræ interpretationi, adeoque ipsi Textui è regione posito, adamussim non responderent; quæve Græcæ, vel Syriacæ in manuscriptis Codicibus diligenti collatione facta, a Textu discrepare cernerentur; ea omnia ad calcem operis signanter notarentur. Id enim eruditi (4) Viri dudum in votis habuerant, postquam

†

Lati-

(3) Loc. supra cit.

(4) Bolland. Act. Sanct. Tom. I. Febr. pag. 51.

Coteler. Monument. tom. 3. pag. 535.

Cave Hist. liter. tom. I. pag. 133. & tom. 2. pag. 46.

Combesf. in Biblioth. Concionat. tom. 1. pag. 10.

Dupinius tom. 2. pag. 151.

Fabric. Biblioth. Græc. tom. 5. pag. 332.

Oudin. de Eccles. Script. tom. 1. p. 511.

(1) In Biblioth. Cod. 196.

(2) Hist. Eccl. lib. 3. cap. 16.

Latinas sine Græco textu, Ambrosii, Zini, Vossiique versiones, aut Græcam ipsam Oxoniensem editionem sine Latina interpretatione viderant: ut nimirum Græcis, Syriacisque una cum Latinis frui liceret. Id quoque postulare videtur & illustrium Interpretum, qui in hoc scriptioris genere claruerunt, dignitas, & præstantissimorum, quibus usi sunt, Græcorum Codicum auctoritas, ut, quandoquidem Græcum ipsum textum, quem adhibuere, consulere nobis non conceditur, expressas ex illo quam fidelissime, ut par est credere, sententias, quæ cum Græcis nostris exemplaribus parum consentiant, tamquam variantes lectiones, non tamquam allucinationes existimemus.

Atque hunc nobis ordinem in ista editione servandum tum ratione, tum aliorum exemplis, Te ipso etiam mandante, EMINENTISSIME PRINCEPS, constituimus. Quum vero ex plurimis Græci textus exemplaribus nulum nobis obtigerit, quod plane cum altero conveniat, sive in dispositione ac numero Tractatum, sive in omnimoda titulorum, verborum, sententiarumve conformitate; Oxoniensem Textum anno Christi 1709. luculentis Theatri Sheldoniani typis editum præ cæteris selegimus, quem nobis veluti archetypum proponeremus; suppletis tamen, quæ frequenter occurrunt, lacunis, additisque non raro ex vetustissimorum voluminum fide emendationibus sive appendicibus, quæ omnino visæ sunt necessariae.

Latinam autem versionem a Gerardo Vossio vulgatam pressis vestigiis, quantum fieri potuit, sequi decrevimus; non quod illam interpretationibus Ambrosii, Zini, aliorumve præferamus: (sua enim cuique laus debetur, nec quidquam claris viris detractum volumus:) sed quia & plura Vossius Ephræmi opera, quam alii, e Græco transtulit, & elaborata ab ipso editio, quum sæpius recusa sit, omnium manibus teritur. Non sic tamen eandem sequimur, ut sæpissime non deferamus: adeo enim a Græco textu passim recedit, ut nova fere interpretatione in nonnullis tractatibus opus sit. Quis vero Latine Græceque doctus non subirasceretur nobis, si Vossianam versionem integram servaremus, ubi Græcus textus e regione positus aliam sententiam completitur?

Quumque laudata Oxoniensis Græca editio una cum Latina versione Tomos duos efficiat; supplementa bene multa, quæ nobis Vaticani, Palatini, Urbinate, Alexandrini, Clementini, Basiliani, Barberini, Otthoboniani, Ambrosiani, Mediceo-Laurentiani, Cæsarei Vindobonenses, & Coisliniani sive Segueriani Codices suppeditabunt, Tertium Tomum constituent, rejectis ad ejus calcem, quas supra diximus, variantibus Græcis Latinisque lectionibus. Syriaca opera, quæ summo studio ac fide vir doctissimus æque ac amicissimus Petrus de Benedictis Societatis Jesu, Syrus Maronita, in Latinum transferenda suscepit, Quartum, Quintum Sextumque Tomum omnino constabunt; etsi Typographus in Monito ad Sacrarum Literarum studiosos, duobus prioribus Græcum textum, tertio Syriacum absolutum iri prædixerit: nondum enim Græcos, Syria-

cosque Sancti Patris tractatus per Catalogi seriem a nobis relatos viderat: tot autem, tantique sunt, ut sex Tomos justæ molis haud dubie conficiant.

Sicut vero in hoc primo Tomo de rebus gestis scriptisque Sancti Ephræmi Syri Græcorum Latinorumque veterum testimonia præmittimus: recentiorum quoque Auctorum de ejus libris, editionibusque judicia referimus: quæ demum Latine seu Græce prodire, quæque manu scripta in celeberrimis Bibliothecis servantur, enumeramus: ita in quarto Tomo, qui operum Syriacorum primus erit, quæcumque ad Sancti Doctoris vitam, libros, editiones, Syriace, Arabice, aliisve Orientalium gentium sermonibus evulgatas, Codicesque manu exaratos spectant, eodem plane ordine tractabimus. Quo fiet, ut collatis omnium sententiis, comparatisque quos singulæ nationes habent, hujus Patris tractatibus, & vitam ipsius accurate digerere, & scriptorum summam per numeros colligere valeamus.

Hoc sane opus si Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Carolus Majellus, Archiepiscopus Emislenus, Pontificiarum ad Principes viros literarum a Secretis, Bibliothecæ nostræ Custos primarius, tractandum suscepisset, numeris omnibus absolutum prodisset. Verum graviora Sedis Apostolicæ negotia doctissimum virum studiis hujuscemodi vacare non sinunt. Id itaque a Te ONUS, PRINCEPS EMINENTISSIME, majus quidem quam humeri ferre possunt, mihi imponi visum est; eo, ut arbitror, consilio, quod Syrum Doctorem a Syro homine, si non pro dignitate, saltem cum toto animi studio viriumque conatu accipiendum esse existimasti: qui ex assidua laudati clarissimi Præsulis consuetudine atque contubernio, quibus me frui multis jam annis humanissime concessit, tum in hoc, cum in aliis literariis studiis me summopere profecisse testatum facio.

Quid igitur in ista editione a Te nobis demandata præstiterimus, per literas Tibi significandum duximus, EMINENTISSIME AC REVERENDISSIME DOMINE, ut quoniam ipse hic in Urbe præsens pleraque prioris hujusce Tomi folia & spectasti & probasti; ea quoque benigne humaniterque excipias, quæ post tuum discessum perfecimus. Confidimus autem fore, ut Tibi gratum jucundumque accidat, quidquid ex Bibliotheca Vaticana, cui dignissime præes, ad rem literariam, & hanc præsertim Ecclesiasticam, quam ipse imperasti, promovendam, pro modulo nostro proficiscitur. Plurimum vero afficimur, quod Bibliothecarius tam procul a Bibliotheca abelle cogatur, cujus eximium erga illam amorem præstantissimis cujusvis generis & facultatis libris dono datis experti sumus. Est tamen, quod multum nobis de summa Sanctissimi Patris CLEMENTIS XII. Pontificis maximi benignitate polliceamur, qui quum digna Pontifice cura animum ad amplianda Apostolicæ Bibliothecæ spatia applicuerit, pluteosque & armaria excipiendis tuis, aliisque voluminibus tam munifice & tam large fieri jusserit, pari liberalitate efficiet, ut Bibliothecarium suum eadem Bibliotheca diutius non desideret.

Romæ ex Bibliotheca Vaticana VI. Kal. Augusti,
Anno Domini MDCCXXXII.

ii)

JOSEPHI SIMONII ASSEMANI

Ad eundem Eñum ac Rñum Dominum

D. ANGELUM MARIAM QUIRINUM

S. R. E. Cardinalem Bibliothecarium
IN PRIMUM TOMUM

GRÆCORUM OPERUM S. EPHRÆM SYRI
PRÆFATIO ALTERA.

N superiori ad Te præfatione, EMINENTISSIME AC REVERENDISSIME CARDINALIS, quid in Operum Sancti Ephræm Syri editione sit præstitum, paucis exposui. Restat, ut eorum, quæ primo huic Græcorum Tractatum ejusdem Sancti Doctoris To-

mo præmittenda duxi, causam rationemque Tibi aperiam. Etsi enim nobilissima Brixienfis Ecclesia, quam Episcopus administras, Te a Bibliotheca Vaticana absentem & corpore avulsum tenet, animo tamen ac voluntate sic rebus nostris ades, Teque adesse missis per singulas hebdomadas humanissimis literis significas, ut nihil Tibi æque gratum accidere posse merito exultemus, quam quum aliquid de ipsius Bibliothecæ negotiis scribimus.

Primum igitur de rebus gestis scriptisque Sancti Ephræm Syri Græcorum Latinorumque Veterum testimonia congeffi. Et Græcorum quidem agmen ducit Sanctus Gregorius Nyssenus Episcopus, Ephræmo æqualis, cujus Encomio id fere totum continetur, quod alii sparsim ac divisim de admirabili viro scripsere, ut Simeon Metaphrastes, Anonymus auctor Comparationis inter Basilium Magnum & Ephræm Syrum, qui in omnibus pene manuscriptis codicibus Amphilochius Iconiensis dicitur: & quæ Palladius in Historia Lausiaca de Ephræmo, quæque alii in Apophthegmatibus Patrum tradidere: ea etiam, quæ fuse de eodem Theodoritus & Sozomenus, quæque minute ac concise Theophanes, & Cedrenus in Historia Ecclesiastica commemorarunt. Sequuntur elogia, quæ de ipso, sive de ejus scriptis exstant apud Basilium magnum, Joannem Chrysostomum, Georgium Syncellum, Joannem Damascenum, & sacram ipsam Chalcedonensem Synodum: quibus subjicitur Photii gravissimum de Ephræmi Sermonibus judicium, ejusque operum nonnullorum perhonorifica enumeratio.

E Latinis vero produxi Martyrologium Romanum, Sanctum Hieronymum, Gennadium, Honorium, Vincentium Bellovacensem, Joannem Trithemium, & Sixtum Senensem: quorum auctoritate palam fit, multa etiam hujus Patris opera in Latinam linguam jam olim translata, summoque in honore ac pretio habita fuisse.

Antiquis Scriptoribus recentiores subnexui, quo-

rum de eodem Doctore deque Sermonibus ejus Latine & Græco conversis atque in publicam lucem emissis præfationes & judicia retuli. Quum autem in hujusmodi scribendi genere, hoc est, in Latine interpretandis Ephræmi Opusculis, Ambrosius Camaldulensis Abbas, Petrus Franciscus Zinus Canonicus Veronensis, & Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis insignes præ cæteris fuerint, meritoque habeantur; præfixas iis, quas adornarunt, editionibus epistolas descripsi, ex quibus colligitur, quo tempore, qua occasione, cujus auspiciis vel hortatu id opus ab ipsis susceptum sit, & quanti illud fecerint Principes viri, Episcopi, Cardinales, Summi Pontifices. Aliorum etiam Præfationes adjeci, qui vel nonnullos Ephræmi tractatus ex laudatorum Interpretum versione desumptos recudi curarunt, vel quosdam nova interpretatione illustratos evulgarunt: ut sunt Aloysius Lipomanus, Simeon Camaldulensis, Claudius Chantclou, Franciscus Combefisius, Bollandiani Socii, & Joannes Baptista Cotelierius: quibus & libenter addidissim epistolas, quas iisdem Sermonibus in Italicum, Gallicum, & Germanicum sermonem translatis præfixere Ludovicus Brixienfis Canonicus Regularis Venetiis anno 1545. Petrus Cueveret Parisiis 1520. & Joannes Schwaigerus Moguntia 1565. quasque Latinis antiquo ut plurimum Anonymo interprete præmisere Melchior Novesianus Colonia 1547. Jacobus Menchusius Dillingæ 1562. & Franciscus Fexardentius Parisiis 1602. Verum editiones quidem illas ab auctoribus memoratas legi; nullibi tamen in Romanis Bibliothecis reperi.

Ea postremo loco recensui, quæ tum orthodoxi viri, tum heterodoxi scriptores de Latinis Ephræmi Operibus manuscriptis & impressis, deque Græcis etiam, quæ adhuc in Bibliothecis latent, vel in nupera Oxoniensi editione vulgata sunt, protulere judicia. Ex orthodoxis quidem Cardinales celeberrimi Bellarminus & Baronius, item Possevinus, Lambecius, & Natalis Alexander. Ex heterodoxis vero Conradus Gesnerus, Joannes Jacobus Frisius, Centuriatores Magdeburgenses, Gerardus Joannes Vossius, Gulielmus Caveus, quique temporis nostri magnam suo nomini doctrinæ laudem editis libris comparavit Joannes Albertus Fabricius, & qui novissime literariam historiam scripsit, Asimirus Oudinus. Horum enim testimonio & quædam Ephræmi opera comprobantur, & impudentissima Andrea Riveti temeritas coarguitur, qui quum neque Græcos aut Syriacos textus consulisset, neque Latinas antiquissimas versio-

nes legisset, de Ambrosiana & Vossiana Ephræmi editione, furiis actus, sic pronunciavit in suo Critici Sacri Specimine lib. 3. cap. 21. pag. 334. *Quum vero Latine versionis nostra aut Patrum nostrorum memoria prodierint, qui- bus contra Papatus corruptiones tot controversiæ sunt excita- tæ, cuicumque notus est Pontificiorum candor, etiam in il- lis Scriptoribus evulgandis, qui omnibus sunt ad manum, & quos impure conspurcare in tanta testium luce vix licet; indubium erit interpretes supersticiosæ parti addictos, Auto- ris verba & mentem contorsisse, mutasse non pauca, alia addidisse, nonnulla etiam supposuisse. Deus bone! Indubium erit? Unde hoc Rivetus colligit? Vidit ne Græcum exemplar a Latina versione alienum? Legit Syriacum textum, ex quo deprehenderit, interpretes Latinos verba & mentem Ephræmi contor- te, mutasse non pauca, alia addidisse, nonnulla etiam supposuisse? Enim- vero Bibliothecas Italiæ, Germaniæ, Galliæ, Angliæ adire debuisset, ut veram de Ephræmi scriptis senten- tiam proficeret. Ibi enim vidisset Codices seculo octavo, nono, aut decimo antiquiores, qui Vossii, Zini, Am- brosii in interpretando fidem commendarent. Quod quoniam Rivetus non fecerit, sed ex impotentis animi li- centia, quoniam textum ipsum inspiceret, interpretationes damnare ausus fuerit, videat quam bene in ipsum qua- dret illud dictum Judæ Apostoli: *Hi autem quæcumque quidem ignorant, blasphemant: quæcumque autem, tam- quam muta animalia, norunt, in his corrumpuntur.* Excep- tiunculæ, quas idem Rivetus scriptis Ephræmi loco ci- tato intentat, leves plane sunt & futes, ut inquit *Guliel- mus Caveus* tom. 1. pag. 133. easque docte refellunt *Til- lemontius* tom. 8. pag. 746. *Dupinius* tom. 2. pag. 147. *Natalis Alexander* *Histor. Eccles.* tom. 4. pag. 136.*

His itaque doctorum virorum luculentis de Ephræ- mo testimoniis tum ad comprobendam quam de ejus operibus habuere existimationem, tum ad retundendas obrectatorum calumnias, in medium allatis, Catalo- gum eorundem operum subjeci, quotquot vel typis prodierint, vel in Codicibus manu exaratis exstare com- peri. Et primum quidem *Latinos Sermones*, deinde *Græ- cos* enumeravi.

Qui autem *Latine* reperiuntur, eos bifariam distri- bui: nam primo loco per Catalogi seriem illos retuli, quorum est Anonymus interpres, sive ii typis impressi sint, sive manu scripti exstent in Bibliotheca Vaticana, aut in Bibliothecis Germaniæ, Galliæ, Angliæ & Hi- berniæ: tum vero eos subjunxi, qui certum nati sunt interpretem, aut editorem: *Ambrosium*, inquam, *Ca- maldulensem*, *Petrum Franciscum Zinum*, *Aloysium Lipo- manum*, *Laurentium Surium*, *Guidonem Fabricium Bode- rianum*, *Joannem Cardinalem Bonam*, *Gerardum Vossium*, *Jacobum Gretserum*, *Abrahamum Ecchellensem*, *Bollan- dianos Socios*, *Claudium Chantelou*, *Franciscum Combefi-*

sium, *Joannem Baptistam Cotelerium*, & *Laurentium Alexandrum Zacagnium*. Qua in recensione primam, quoad fieri potuit, editionem investigavi, titulis unius- cujusque sermonis initiisque indicatis: illud etiam in tribus præcipuis Interpretibus, Ambrosio, Zino, ac Vos- sio, præstiti, ut eosdem sermones, quos cum manuscri- ptis & impressis libris contuli, ordine quoque Alpha- betico disponerem, quo obvium quemque tractatum sive editum, sive manu exaratum uno conspectu lector pos- set, cujus ille interpretis sit, cognoscere.

Demum, ut plena haberetur omnium eorum, quæ *Græce* exstant, quæque a nobis in tribus Tomis cum La- tina versione, Deo dante, evulgabuntur, operum San- cti Doctoris notitia, Catalogum, quantum licuit, ac- curatissimum descripsi ex Bibliothecis Vaticana, Basilia- na, Barberina, Otthoboniana, Ambrosiana, Medi- ceo-Laurentiana, Cæsarea Vindobonensi, & Coisliniana: item ex Bibliothecis Angliæ, Hiberniæ & Bataviæ, ex quibus Oxoniensis Græca editio confecta est: nec non ex iis, quas Possévinus in suo Apparatu enumeravit: ætate ac forma Codicum manuscriptorum designata, & initiis omnium quotquot reperiuntur Græcorum tracta- tum, scholiorum, fragmentorumque alphabetica se- rie dispositis. Ita arbitratus & quemlibet sermonem nul- lo negotio a quolibet repertum iri; & quæ nostram no- titiam fugerint, vel alicubi delitescunt Græca Ephræmi scripta, nobis per literas facile ab iis significari posse, quos Typographus noster in Monito his verbis rogave- rat. Itaque sacrarum literarum studiosos etiam atque etiam obtestamur, ut in Bibliothecis seu privatis seu publicis, quæ apud ipsos sunt manuscripta exemplaria Sancti Ephræmi dili- genti manu versantes, si quis sermo, aut cujusvis generis Tractatus in illis occurrerit, vel in Romana, vel in Oxo- niensi editione desideratus, accurate adnotent, ac certiores nos reddant, ut collatione facta cum Codicibus Vaticanis... si forte nova illa in iisdem minime comperiantur, ea sumpti- bus nostris describi, ac Romam transmitti curemus: qua ra- tione magno quidem literariæ, quin totius Christianæ reipu- blicæ beneficio luculentissima, ut speramus, prodibit editio. Id quod & Gerardus Vossius ab eruditissimis viris olim opta- verat in Epistola ad Lectorem tomo primo præmissa, quæ a nobis hic pag. LVI. descripta est.

Hæc sunt, EMINENTISSIME PRINCEPS, de quibus Tibi scribendum esse existimavi, ut & scopum mihi propo- situm, & methodum a me in hoc opere servatam intel- ligeres: ex quo siquid Tibi, ac doctis viris jucundum, siquid sacris studiis promovendis utile accidere sensero, me suscepti laboris, quidquid molestiæ tædii- que attule- rit, nequaquam poenitebit. Quæ vero generatim atque univèrse Tibi hætenus enarravi, de iis singillatim & per partes in sequentibus Prolegomenis pertractabo.

Ex Biblioth. Vatic. Nonis Augusti MDCCXXXII.

PROLEGOMENA

IN PRIMUM TOMUM OPERUM GRÆCORUM

SANCTI EPHRAEM SYRI.

Uum Prolegomena in hunc primum Operum Græco-Latinorum Sancti Patris Ephræm Syri Tomum animo destinavimus, ea pariter mens nobis fuit, ut quæcumque ad hoc argumentum conducere visa sunt, brevi verborum complexu decem hisce Capitibus

exhiberemus.

Primo igitur de iis agemus, qui res gestas Sancti Doctoris scriptis tradidere, vel ejus encomium, aut lucubrationum mentionem sive catalogum texuere.

II. De Latinis antiquis versionibus e Græco elaboratis, tum manu exaratis, cum impressis.

III. De editione Ambrosii Camaldulensis.

IV. De editione Zini Canonici Veronensis.

V. De editionibus Julii Clementis, Aloysii Lipomani, Laurentii Surii, Bollandianorum Sociorum, Claudii Chantelou, Francisci Combesii, & Balthasaris Corderii.

VI. De editionibus e Syriaco Latinis Guidonis Fabricii Boderiani, Gerardi Vossii, Joannis Card. Bonæ, & Abrahami Ecchellenis.

VII. De Latina editione Gerardi Vossii.

VIII. De editionibus Græco-Latinis Jacobi Gretseri, Bollandianorum Sociorum, Joannis Baptistæ Cotelerii, Balthasaris Corderii, & Patricii Junii.

IX. De Græca editione Oxoniensi.

X. De Græcis manuscriptis, quæ exstant in Bibliothecis.

CAPUT I.

De Græcis & Latinis Vitæ Sancti Ephræm Syri Scriptoribus:

Deque iis, qui ejusdem encomium, aut lucubrationum mentionem sive catalogum texuere.

Res gestas Sancti Ephræmi Syri, ex antiquis quidem scribere, I. S. Gregorius Nyssenus in *Encomio*, Parisiis 1615. pag. 1027. II. Simeon *Metaphrastes*, apud Lipomanum & Surium die 1. Februarii. III. *Anonymus* in utraque Vita, fusiore scilicet, ac brevior, apud Vossium Tom. 1. pag. XIII. & in Cod. Græco ms. Vaticano 439. pag. 1. IV. *Amphilochius*, seu quisquis est auctor *Vitæ Sancti Basilii Magni*, Parisiis 1644. pag. 202. V. *Palladius* in *Historia Lausiaca*, ex Cod. Græco Palatino Vaticano 41. pag. 149. & in *Vitis Patrum* per Rosveidum Antuerpiæ 1615. VI. *Collector Apophthegmatum Patrum*, apud Cotelerium in *Ecclesiæ Græcæ Monumentis* Tom. 1. pag. 431. Parisiis 1677. VII. *Sozomenus* in *historia Ecclesiastica* lib. 3. cap. 16. Moguntia 1678. p. 525. & lib. 3. cap. 14. pag. 520. VIII. *Theodoritus* in *Hist. Eccles.* lib. 2. cap. 30. & lib. 4. cap. 29. Moguntia 1679. pag. 118. & 192. IX. *Nicephorus Callisti Xanthopulus* lib. 9. cap. 14. & 16. Parisiis 1630. X. *Menologium* utrumque Græcorum, commune scilicet edit. Venetiis 1612. & Basilianum Urbini 1727. ad diem 28. Januarii. XI. *Martyrologium Romanum* die 1. Febr. 16. Martii, & 9. Junii. XII. *Ephræm* ipse in suis scriptis, ac præsertim in *Confessione*, quæ incipit, *Cum in multis, fratres dilectissimi, prodesse vobis videar*: & in *Testamento*, cujus initium, *Ego Ephræm morior*, apud Vossium Tom. 3. pag. 99. & 289.

Ex recentioribus vero, alii in *Historia Ecclesiastica* seu *Annalibus* præclara quædam illius facta persecuti sunt, ut *Baronius*, *Bzovius*, *Pagius*, *Calvisius*, *Fasna-gius* &c. Alii in *Lexicis* historicis honorificam ejus mentionem faciunt, ut *Morerius*, & *Hofmanus*. Alii deni-

que singularem de ipso Tractatum instituerunt sive inter Scriptores Ecclesiasticos, sive inter Sanctorum Vitas a se collectas, seu in Præfationibus ad ejus opera in publicam lucem Latine edita: cujulinodi sunt antiqui recentisque auctores, I. S. Hieronymus cap. 115. de viris illustribus. II. *Gennadius* de *Script. Eccles.* cap. 3. 66. & 74. III. *Honorius* ex S. Hieronymo cap. 116. & ex *Gennadio* cap. 3. 65. & 73. IV. *Vincentius Bellovacensis* in *Speculo Historiali* lib. 14. cap. 87. quem S. Antoninus *Chronicorum* Par. 2. Tit. 10. cap. 4. exscripsit. V. *Joannes Trithemius* Abbas Spanhemensis de *Scriptoribus Ecclesiasticis*, Colonia an. 1531. VI. *Sixtus Senensis* in *Bibliotheca Sancta* lib. 4. pag. 423. Venet. 1575. VII. *Ambrosius Camaldulensis* in *Epistola* ad Cosmum Medicem, Florentia 1481. pag. 1. VIII. *Conradus Gesnerus*, & *Joannes Jacobus Friesius* in *Biblioth. Universali*, Tiguri 1545. pag. 220. & 1583. pag. 215. IX. *Centuriatores Magdeburgenses* *Centuria* 4. cap. 10. Basileæ 1560. XI. *Petrus Franciscus Zinus* Canonicus Veronensis in *Epistolis* ad Hieronymum Trivisanum, & ad Augustinum Valerium Veronæ Episcopos, Venet. 1574. XII. *Aloysius Lipomanus* in *Vitis Sanctorum*, Tom. 8. Romæ 1560. XII. *Simeon ex Capua Camaldulensis*, in agro Patavino 1585. XIII. *Gerardus Vossius* in *Præfationibus* & *Notis* ad tres Tomos Operum Sancti Ephræm, Romæ 1589. 93. & 98. XIV. *Robertus Cardinalis Bellarminus*, & *Philippus Labbeus* in *Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum*, Paris. 1660. XV. *Antonius Possevinus* in *Apparatu Sacro*, Venet. 1606. pag. 439. XVI. *Gerardus Joannes Vossius* de *Historicis Græcis* lib. 2. cap. 18. Amstelodami 1699. Tom. 4. pag. 134. XVII. *Au-*

bertus Miræus in *Auctario Antuerpiæ* 1639. pag. 33. XVIII. *Michaël Hoyerus* in lib. de Vita S. Ephræmi, Duaci 1640. XIX. *Bollandus & Henschenius* in *Actis Sanctorum* tom. 1. Februarii Antuerpiæ 1658. a pag. 49. XX. *Claudius Chantelou* in *Bibliotheca Ascetica*, Paris. 1661. tom. 2. XXI. *Franciscus Combefisius* in *Bibliotheca Patrum Concionatoria*, Paris. 1662. tom. 1. pag. 10. & Not. in *Amphilochium* Paris. 1644. pag. 274. XXII. *Petrus Lambecius* in *Bibliotheca Cæsarea* lib. 1. Vindobonæ 1665. pag. 117. XXIII. *Joannes Baptista Cotelerius* in *Monumentis Ecclesiæ Græcæ* tom. 3. pag. 535. XXIV. *Tentzelius* in *Dissertatione de Ephraim Syro*, Arnstad. 1685. & in *Dissertationibus selectis recusa*. XXV. *Natalis Alexander* in *Histor. Eccles.* Paris. 1714. Tom. 4. pag. 136. XXVI. *Guilielmus Careus* in *Hist. Literaria* Genevæ 1693. tom. 1. pag. 133. & Genevæ 1699. tom. 2. pag. 46. XXVII. *Dupinius* in *nova Bibliotheca*, Paris. 1690. tom. 2. pag. 145. XXVIII. *Tillemontius* tom. 4. memor. *Histor. Eccl.* Paris. 1713. pag. 259. & in *Notis*, tom. eod. pag. 375. XXIX. *Joannes Albertus Fabricius* in *Bibliotheca Græca* lib. 5. Hamburgi 1712. pag. 319. XXX. *Casimirus Oudin* de *Scriptor. Eccles.* tom. 1. Lipsiæ 1722. pag. 502.

Elogium ejusdem Sancti Patris texuere, lucubrationumve mentionem, aut Catalogum recensuere, præter plerisque eorum, quos modo enumeravi, hi etiam qui sequuntur. I. S. *Basilius Magnus* in *Hexaëmeron*, Paris. 1618. tom. 1. pag. 24. II. S. *Joannes Chrysostomus*, seu quisquis est auctor *Homiliæ de falsis Prophetis*, Etonæ 1612. tom. 6. Orat. 51. III. *Basilius Diaconus*, reliquique Monachi in supplicatione ad Imp. Theodosium & Valentinianum adversus Nestorium, edit. Concil. Romæ 1608. tom. 1. pag. 310. in *Prima Parte Concilii Ephesini*. IV. *Acta Conciliorum Tyrri ac Berytensis* in causa Ibæ Edeffeni Episcopi, quæ Actiōe X. Concilii Chalcedonensis lecta ac probata fuere, Paris. 1644. tom. IX. pag. 43. V. *Theodorus* in libro contra fabulas Græcorum, Paris. 1642. tom. 4. pag. 208. VI. *Ephræm Patriarcha Antiochenus* apud Photium in *Bibliotheca Cod.* 229. Colonia 1611. VII. *Anastasius Sinaita* in *Quæstionibus*, Ingolstadii 1617. pag. 467. & in *Hodegi seu Duce viæ*, cap. 8. & 10. Ingolstadii 1606. pag. 107. & 197. VIII. *Theophanes* in *Chronographia*, Paris. 1653. pag. 54. IX. *Leontius Byzantinus* adversus Nestorium & Eutychen, in *Biblioth. Patrum* Colonia 1618. tom. 6. pag. 465. 475. & 485. X. *Georgius Syncellus* in *Chronographia*, Paris. 1652. pag. 15. XI. S. *Joannes Damascenus* in sermone de iis, qui in fide obdormierunt, Paris. 1712. tom. 1. pag. 596. & 597. XII. S. *Theodorus Studita* in *Sermonibus ad Monachos*, Serm. 56. in *Biblioth. Coisliniana* Paris. 1715. XIII. *Photius Patriarcha CP.* in *Biblioth. Cod.* 196. Colonia 1611. pag. 511. XIV. *Georgius Cedrenus* in *Historiarum compendio*, Paris. 1647. pag. 303. XV. *Joannes Antiochenus* in *Eclogis*, in *Biblioth. Cæsarea Cod.* 241. lib. 5. pag. 106. & in *Coisliniana Cod.* 276. XVI. *Theodorus Prodromus* in brevi sacrorum Auctorum *Historia*. XVII. *Paulus Abbas & Fundator Monasterii Exergetidis* in collectione sacrarum præceptionum, *Cod. Græc. Pal.* 258. Item opus, quod *Commentarium S. Niconis in Divina Præcepta* dicitur, in *Biblioth. Coisliniana Cod.* 37. 117. & 122. XVIII. *Nicetas Diaconus* in *Catena Patrum in Evangelium Lucæ*. Item Anonymi auctores *Catænæ Patrum in Pentateuchum*, in *Libros Regum*, in *Job*, in *Psalms*, in *Matthæum*, in *Acta Apostolorum*, & in *Epistolas Catholicas*, in *Bibliothecis Vaticana, Cæsarea, & Coisliniana*. XIX. *Historia Prædestiniana* per Jacobum Sirmondum, Paris. 1696. tom. 1. pag. 490. XX. *Andreas Masius* in *Præfatione ad Mosen Barcepham de Paradiso*, typis Plantinianis 1569. pag. 7. XXI. *Joannes Morinus*

de *Sacris Ordinationibus* pag. 385. 490. & 493. XXII. *Mabillonius* de *Studiis Monasticis* pag. 140.

Non est hic locus reliquos auctores enumerandi, qui de Ephræmo aliquid scripserunt: sed neque fufius immorandum censeo in iis ipsis, quos modo laudavi, scriptoribus; quam præsertim testimonia plerorumque initio hujus Tomi jam produxerim, quumque in uno Sancti Gregorii Nysseni Encomio, & Ecclesiastica Sozomeni historia illud totum comprehendatur, quod alii de rebus Ephræmi gestis copiose breviterque enarrarunt; quibus si addas quod in Vita Basilii Magni Amphilochio tributa refertur de muliere, quæ peccata sua in charta adnotavit, quodque Ephræmus de seipso in scriptis suis prodit, nihil reliquum erit, quod ad vitam ejus adornandam ab aliis five antiquis five recentioribus peti debeat.

Qui vero scripta ejus per Catalogi seriem tenere desiderat, is vel Fabricium Oudinumque consulat, qui accuratius quam cæteri, lucubrationes Sancti Doctoris recensuere; vel nostrum hunc Catalogum Tomo primo præfixum, alterumque a nobis, Deo dante, Tomo quarto præmittendum evolvat, in quibus opera quæ exstant omnia Syriace, Græce, Latine, aliisque Orientalibus linguis complectimur.

Hæc generatim de Græcis & Latinis, qui de Ephræmi vita scriptisque mentionem faciunt. Videndum jam quid in iis animadversione dignum judicetur.

I.

De S. Gregorii Nysseni Encomio.

DE Ephræmi Encomio, an genuinum sit Gregorii Nysseni opus, dubium movet Rivetus Critic. Sac. cap. 21. Illud omnino rejicit auctor opusculi Gallici, de Traditione Ecclesiæ circa Christianam & Ecclesiasticam elemosynam Paris. 1651. Tota tamen tuetur antiquitas, recentiores omnes amplectuntur. Dubitationibus Riveti, Anonymique Galli respondet Tillemontius tom. 8. pag. 735. ubi Nysseno id opus adjudicat, vel saltem antiquissimi auctoris esse ostendit. In hac nostra editione pag. XI. emendavimus quod Latinus Nysseni Interpret minus recte verterat apud Vossium tom. 1. pag. VII. lin. 1. *Largire Domine flumina gratiæ tuæ*. In Græco enim textu sic habet: ἀντὶ τοῦ δέωτον τὰ πρὸς χάριτος σου κόματα, Remitte Domine undas gratiæ tuæ: Siquidem, ut Nyssenus subjungit, *δοτῆριν πρὸς βάθος τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπορροῖ, ὥστε τὸ νόημα αὐτοῦ ἐκφέρει* nequiret: quibus verbis alludit ad ipsius Ephræmi sermonem, cujus initium, ὁ πόντος τὸ λείπειν ἀναγχαζέει με, Dolor me in verba compellit, in quo circa finem ad Deum conversus sic orat apud Vossium tom. 3. pag. 54. *Obsecro te, Salvator mundi Jesu Christe... Et nunc Domine Deus meus, adoro & imploro ineffabilem benignitatem tuam, infirmitatem meam confitens: Remitte paululum undas gratiæ tuæ*. Citantur autem a Nysseno hæc Ephræmi Opera. 1. *Adversus Anomæos*. 2. *Disputationes cum Novato*. 3. *Sermo adversus Apollinarium*. 4. *Commentaria in novum ac vetus Testamentum*. 5. *Sermo de pœnitentia*. 6. *De moribus*. 7. *De rectis vitæ institutis*. 8. *De Judicio extremo ac divina retributione*. 9. *De humilitate*. 10. *De caritate*. 11. *De virginitate*. 12. *Orationes Panegyricæ*. 13. *Testamentum*. Quænam ex illis adhuc exstant, palam fit tum ex Græcorum operum catalogo, quem hoc Tomo exhibemus; tum ex altero, quem tom. 1. Bibl. Orient. a pag. 164. repræsentavimus.

II.

De Vita S. Ephraem per Metaphrasten.

EX Nysseno desumpta est Ephraemi Vita, quæ Simeoni Metaphrastæ inscribitur, incipitque his verbis: Εφραίμ ὁ θαυμαστός, Ephraem ille admirabilis. E Græco in Latinum transtulit Gentianus Hervetus: exstat autem Latine apud Lipomanum & Surium die 1. Februarii & in Latinis Ephraemi editionibus; Græce vero in editione Oxoniensi pag. 433. Tamquam genuinum Metaphrastæ opus agnoscit Allatius lib. de Simeonum scriptis, Hanckius par. 1. de Scriptor. Byzant. cap. 24. Caveus ad annum Christi 901. & Fabricius Biblioth. Græc. lib. 6. pag. 524. In manuscriptis enim Codicibus disertum Simeonis Metaphrastæ; seu, Logothetæ nomen præfert. Vide Cod. Vat. 453. pag. 236. Cod. Vat. 818. pag. 306. Cod. Vat. 1608. pag. 16. Cod. Palat. 308. pag. 148. Cod. Clement. 51. pag. 1. & Cod. Coislin. 307. num. 14. Sed Græca exemplaria sibi non conveniunt quoad initium ejus Vitæ: Quædam enim sic habent: Εφραίμ ὁ θαυμαστός ἐφ' ὃν μὲν ἐν τῷ Σύρων γῆς, πύλῳς Εἰσεως, Χριστιανῶν γενέων. Εὐλόγιος δὲ τὴν ἀρετὴν ἐν νηπί: Ephraem ille admirabilis, natus fuit in Syria, in civitate Edessa, Christianis parentibus. Cum autem elegisset virtutem ab infantia &c. Ita legit, vertitque Hervetus, & ex illo habent Lipomanus, Surius, & Vossius: sicque incipit Codex Vaticanus 818. pag. 306. Reliqua vero omnia, quæ ex Vaticana Bibliotheca recensui, volumina, necnon Anglicana, ex quibus Oxoniensis editio adornata est, de Edessa nihil habent, sed absolute incipiunt hunc in modum: Εφραίμ ὁ θαυμαστός ἐφ' ὃν μὲν ἐν τῷ Σύρων γῆς. ἐγὼ μὲν δὲ τὴν ἀρετὴν ἐν νηπί: quæ verba in Cod. Clement. 51. pag. 1. paulo aliter amplificantur, ut hoc tom. pag. cxxxviii. videre est. Atque hoc postremum Nysseno, Metaphrastæ, ac Sozomeno consentaneum est, quibus Ephraemus Nisibin, vel alium circa eam urbem locum, non Edessam habuisse patriam dicitur. Hervetus, & qui eum typis vulgaverunt Lipomanus, Surius, alique, quum initio Vitæ per Metaphrasten editæ, Ephraemum legissent in civitate Edessa natum fuisse, sequentia Metaphrastæ verba, quibus contrarium asseritur, vel non intellexerunt, vel mutanda esse censuerunt: sic autem habet ex Nysseno Metaphrastæ: καὶ πάλιν τὸν ἐρημὸν ἀνελίζοντο, ἐν τοῖς δὲ τοῖς αἰμαίνων, καὶ τῶν δικοδομῶν χάριν ἐν ὁφθαλμοῖς, ὅτε καὶ πνεύματι θεῷ κινεῖσθαι, σπολιμπάνει ποτὶ τὸ ἐνεργεμένῳ καὶ τῷ θεῷ καὶ εἰς Αἰετὰν κελδοθεῖς, καὶ τὸ Εἰσεως πάλιν κατελαμβάνει: Qui quum habitaret in solitudine, & locis loca subinde mutaret propter adificationem & utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando τὸ ἐνεργεμένῳ patriam (seu natale solum,) jussu divino alter iste Abraham, & in civitatem Edessenorum venit. II vero ita vertunt: Qui quum habitaret in solitudine, ac locis loca subinde mutaret, propter adificationem & utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando solitudinem jussu diviniore, & ferventi desiderio in suam venit Patriam Edessam. Atqui Metaphrastæ ex Nysseno scribit Ephraemum non solitudinem reliquisse, & in suam Patriam Edessam venisse; sed Patria sua derelicta, in civitatem Edessenorum migrasse, σπολιμπάνει ποτὶ τὸ ἐνεργεμένῳ, καὶ τὸ Εἰσεως πάλιν κατελαμβάνει, reliquit aliquando Patriam, & in Edessenorum urbem abiit: adeoque alia fuit Ephraemi Patria, quam dereliquit, & alia urbs Edessa, in quam migravit. Versionem nostram Nyssenus confirmat. ἐν τῷ δὲ τὸ ἐνεργεμένῳ, ὡς ὁ θεὸς ἐκεῖν κελδοθεῖς Αἰετὰν, & Εἰσεως πάλιν κατελαβε πάλιν: Unde Patriam, sicut divinus ille Abraham, relinquere jussus, Edessenorum urbem petiit. Vide Vossium tom. 1. pag. v. linea penul-

tima. Quibus verbis dubium omne eximitur, quod Bollandus alique de Patria Ephraemi movent. Paulus Evergetidis cœnobii Abbas in libro divinarum præceptionum, Cod. Palat. Vaticano 258. tria loca ex hac Ephraemi Vita, suppresso Metaphrastæ nomine, producit: primum lib. 1. hypoth. 38. pag. 180. τῷς δευτέραις αἰετὰς ὁ μέγας Εφραίμ φαντασίαις, καὶ τῷ νότῳ τῷ χρίστῳ: In nostra editione hoc tomo pag. xxi. lin. 5. τῷς τοιαύταις Εφραίμ αἰετὰς ὁ μέγας τῷ νότῳ φαντασίαις: Quum autem Ephraem semper versaretur in talibus visorum apprehensionibus. Alterum lib. 2. hypoth. 2. pag. 250. τῷ θαυμαστῷ Εφραίμ πρὸς τῷς αἰετὰς πῶς. Tertium lib. 2. hypoth. 13. pag. 292. τὸ μέγας Εφραίμ πολλάκις αἰετὰς: In nostra editione pag. xxiv. lit. F. αἰετὰς πῶς αὐτὸν χρησιμοποιεῖται ὡς λαμβάνειν: notes vero, quæ ipsam excipiebant vigilantem. Ex variantibus hisce lectionibus, quas tum in manuscriptis Codicibus, tum apud Paulum Evergetidis cœnobii Abbatem deprehendere est, conjicere possumus, bina ejus vitæ exemplaria olim exstitisse, quæ postea ab amanuensibus in unum confusa fuerint: alterum scilicet Metaphrastæ temporibus vetustius, alterum ab ipso Metaphrastæ auctum & illustratum: Simeoni enim Magistro & Logothetæ ideo cognomentum Metaphrastæ inditum fuit, ut Fabricii verbis utar lib. 6. Biblioth. Græc. pag. 509. quod plerasque Sanctorum Vitas non suo ipse ingenio composuit condiditque, sed ab antiquioribus scriptas μεταρρασε, & paulo alio habitu induit, omittendo alia in illis, alia addendo vel mutando atque interpolando.

III.

De Vita S. Ephraem per Anonymum.

SIve autem antiqua fuerit Ephraemi Vita, quam Metaphrastæ postea interpolaverit; five concinnatam ab ipso Metaphrastæ ex Nysseni encomio Vitam amanuenses vitiaverint; certum est, eodem contradictionis vitio laborare Narrationem illam, quæ apud Vossium Tom. 1. pag. xiii. inscribitur: Vita alia S. Patris nostri Ephraem Syri, ex vetustissimis manuscriptis Græcis anonymis: incipitque: Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex Oriente oriundus, Syrus genere, piis parentibus natus in Edessa, vixit temporibus Constantini Magni Regis, & aliorum qui post ipsum regnarunt. Eam Latine transtulit Vossius ex antiquo manuscripto Græco Codice Bibliothecæ Cryptæ Ferratæ sub lit. pp. in quo hanc inscriptionem præfixam fuisse testatur pag. xv. καὶ τὸ Κυρὸς Εφραίμ ἰσως, & Ἀμφιλοχίος Επισκοπὴ: De Domno Ephraem, fortasse, Amphiloicii Episcopi. Eadem Græce prodiit in editione Oxoniensi pag. 439. ex Codice Laudensi 97. Βίος τῷ ὁσίῳ Πατρί ἡμῶν Εφραίμ τῷ Σύρῳ, Ἀνωρύμῳ. ἐστὶ ὁ ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν Εφραίμ ὃν ἐξ ἀνατολῶν, Σύρῳ τῷ γενεῖ, γενέων θεοσεβῶν, ἡγουμένων ἐν Εδέσῳ. Vita S. Patris nostri Ephraem Syri, Anonymo auctore. Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex Oriente oriundus, Syrus genere, piis parentibus natus in Edessa. Exstat etiam in Biblioth. Coisliniana Cod. 238. fol. 174. prodiitque hoc Tomo pag. xxix. Verum hujus Vitæ auctor, sive potius interpolator, sibi non convenit: quum enim in ipso sermonis exordio Ephraemum dixisset Edessæ natum, paucis interpositis lineis, sui immemor, sic ait: Επεθύμησε δὲ εἶπαι ὁ ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν Εφραίμ θεάσανθαι Εἰσεως τὸ πάλιν: Captus est autem desiderio Sanctus hic Pater noster Ephraem visendæ Edessenorum urbis, oravitque Deum, dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam &c. Vide quæ supra de Ephraemi patria annotata sunt. Quid? quod a Nysseni encomio, adeoque a vera Ephraemi Vita, aliquantulum discrepat, quod narratur de parentibus ex ore Ephraem filii enatam vi-

tem videntibus; quodque refertur, non semel, sed iterato contigisse visionem illam de volumine ab Angelis Ephræmo tradito.

IV.

De altera Vita per Anonymum.

S Inerior est itaque ac magis genuina Vita altera per Anonymum scripta, cujus initium: *γένεσις ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὀνόματι Εὐφράμῃ, Σύρου τῷ γένει ἀσσυρίων. ἔτι δ' ἀνδρὶς θεοσεβὴς ἦν, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηρῆς πράξεως. ἐπεθύμει δὲ θεάσασθαι τὸν πόλιν: Fuit vir quidam in Oriente, nomine Ephræm, genere Syrus: hic religiosus erat, & ab omni re mala abstinens. Captus autem visendæ Edessenorum urbis desiderio. Reliqua, ut in præcedenti Vita. Exstat autem in Cod. Vat. 439. p. 1. Cod. Vat. 1524. p. 98. Cod. Vat. 1815. p. 148. Cod. Alex. 42. pag. 1. Cod. Basilian. 113. p. 175. Cod. Basil. 120. pag. 1. Cod. Otthobon. 1. p. 4. Cod. Cæsar. Vindob. 61. lib. 3. pag. 104. & Cod. Coislin. 381. fol. 2. ubique Parænesibus Ephræmi præfixa. Titulus ejus in Vaticanis Codicibus: *Διήγησις τοῦ ἁγίου Εὐφράμῃ τῷ Σύρου, Narratio de Sancto Ephræmo Syro: in Codicibus Basilianis, τοῦ ἁγίου μακαρίου πατρὸς Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράμῃ τῷ Σύρου, De Beato & Sancto Patre nostro Ephræmo Syro: in Codice Otthoboniano, μερικὴ διήγησις εἰς τὸ βίον μακαρίου Εὐφράμῃ, brevis narratio in vitam Beati Ephræmi. Ab hac narratiuncula ea omnia absunt, quæ veritati historicæ parum consentanea hucusque rejecimus.**

V.

De Vita Ephræmi per Amphilochoium.

Q Uæ Amphilochoii Iconiensis Episcopi nomen præfert Basilii Magni Vita, etsi a Combefisio vindicetur, illi tamen esse suppositam viri docti, tum catholici, tum heterodoxi arbitrantur, quos consule apud Natalem Alexandrum Hist. Eccles. secul. 4. cap. 6. pag. 145. & Rivetum Critic. Sacr. lib. 3. cap. 27. pag. 356. In ea quoad Sanctum Ephræmum duo capita habentur, nimirum, *Caput XIII. De Sancto Ephræmo Syro, edit. Paris. 1644. pag. 202. & Caput XV. De muliere peccatrice, cui peccata remissa sunt precibus Sancti Basilii, pag. 215. Primum caput edidit Vossius tom. 1. pag. xv. hoc titulo prænotatum: Comparatio ac similitudo quædam SS. Patrum Basilii & Ephræmi Syri, per S. Amphilochoium Iconii Episcopum. Utrumque ex Combefisio evulgamus hoc tomo p. xxxiv. & xxxvii. Exstant autem Græce manu exarata in Codicibus Vaticanis 417. 561. 562. 715. 824. 859. 1190. 1259. 1631. & in Codicibus Cæsareis 35. & 38. lib. 8. p. 365. & 382. Exemplar antiquissimum, sed paulo ab editis diversum, habetur in Codice Otthoboniano 2. pag. 205. cujus initium ac titulum videsis hoc tomo pag. clv. Unde colligere licet, istam Basilii Magni Vitam, quæ Amphilochio falso tribuitur, & a vetustissimo auctore adornatam fuisse, & a recentioribus mire interpolatam. Ad Ephræmum quod spectat, quædam in hac Vita narrantur, quæ ex aliis auctoribus desumpta sunt; quædam vero, quæ nullibi leguntur, quæque veritati historicæ ab accuratis Scriptoribus traditæ repugnant. Ex Nysseno, & Sozomeno auctor hujus narrationis hausit quæ de colloquio Ephræmi cum S. Basilio Magno describit. Nullus Græcorum præter ipsum commemorat illud mulieris factum, quæ a Basilio ad Ephræmum impetrandæ peccatorum veniæ causa amandata est. Nullus præter ipsum refert Ephræmum Græcæ Linguae peritiam Basilii precibus obtinuisse. Denique Sozomeno cæterisque antiquis Scripto-*

ribus repugnat facta ab eodem Basilio in Presbyterum Ephræmi ordinatio. Combefisius in Notis ad Amphilochoium pag. 274. Bollandus & Henschenius in Actis Sanctorum Tom. 1. Februarii pag. 53. & Pagius in Critica Baronii ad annum 378. tuentur, & Ephræmum a Basilio Presbyterum ordinatum, & Græci sermonis peritiam impetrasse. Utrumque negant Baronius ad annum 370. & 378. Tillemontius tom. 8. not. 12. pag. 743. alique plurimi. In Syriaca Ephræmi Vita, quæ a nobis Tomo I. Bibliothecæ Orientalis evulgata est, quamque Pseudo-Amphilochius pressis vestigiis in duobus ad Ephræmum spectantibus capitibus secutus est, prior quidem sententia quoad ordinationem Ephræmi, & quoad concessam Græci eloqui gratiam confirmatur; sed res paulo aliter, & mea quidem opinione verius, quam in Græca Pseudo-Amphilochii narratione refertur; quod scilicet Basilius Syriacæ & Ephræmus Græcæ ex divina gratia locuti sint, & quod Basilius Ephræmo Diaconatum, ejusque Interpreti Presbyteratum concesserit. Quumque Basilius, inquit Syrus auctor cit. p. 43. vehementer instaret, ut Ephræmus Sacerdotium suscipere, nequaquam persuasit; vixque ab eo impetratum est, ut sibi a Basilio manum imponi pateretur, ut Diaconus fieret. Quum ergo Sanctus Basilius imposuisset manum super Ephræm, & Diaconatus Chirotoniam (seu Sacræ Ordinationis formulam) recitasset, apprehensa ejusdem manu sic eum Syriacæ compellat: *jube Domine, assurgere. Cui Beatus Ephræmus Græce: Salva me Domine, & gratia tua suscita me Deus. Ita Græci Sermonis notitiam Beatus Ephræmus, Basilio, a quo id postulaverat, intercedente, assequutus est; & Basilius vicissim, Ephræmo orante, Syriacæ loqui didicit: qui etiam Beati Ephræmi Discipulum per manus impositionem Sacerdotii honore honestavit. Hæc Syrus Vitæ Ephræmi scriptor: & bene monet Sozomenus lib. 3. cap. 16. præterea Sancti Ephræmi gesta a Græcis ignorari, & a Syris petenda esse. Ephræmum a Basilio ordinatum Diaconum diserte affirmat Pseudo-Amphilochius iis verbis in nostra editione pag. xxxvi. lit. E. Et quum humi prostrati essent, imposuit magnus Hierarcha manus Sancto Ephræmo; recitansque orationem Diaconi, dicit ad ipsum: quæso te, nos erige: quidquid Combefisius hæc verba aliter interpretari contendat. Igitur interpolatam ab amanuensibus, vel a Græco interprete vitiatam Syri scriptoris historiam censeo, quum legitur in fine capitis XIII. in nostra editione pag. cit. lit. F. Spirituali itaque lætitia cum illis triduo refectus, ordinatisque, interprete in Diaconum, & ipso in Presbyterum, eos dimisit in pace. Ephræmum in Diaconum, & interpretem in Presbyterum a S. Basilio ordinatos, tum antecedentia convincunt, tum Syriacus textus, unde Græca hæc historia ab Anonymo sub Amphilochoii nomine concinnata est: tum denique antiqui Scriptores Græci & Latini, quibus Ephræmus ubique Diaconus, nunquam Presbyter appellatur: Sozomenus, inquam, Hieronymus, Theodorus, Palladius, Gennadius. Ex vitiatis Pseudo-Amphilochii fontibus in recentiores auctores error ille derivavit, quod Ephræmus Presbyter dictus fuerit: quemadmodum ex Græcis legere est in Menologio Basiliano; & ex Latinis Vincentius Bellovacensis, Trithemius, Prædestinatus Sirmondianus, alique nonnulli autumarunt, quos recte Tillemontius tom. 8. pag. 744. refellit: cui tamen assentiri nequeo, quum pag. 285. articulo XII. Ephræmum affirmat ab Edesseno Episcopo ordinatum Diaconum, nec talem, quales S. Hieronymus & S. Paulinus Presbyteri fuere, nulli nimirum ecclesiæ alligati, sed Edessæ Ecclesiæ ab ipsa creatione addictum, eoque sensu ab antiquis Diaconum Edessenum appellari. Dupinius tom. 2. pag. 145. in urbe Edessena ordinatum Diaconum scribit, quum*

ajunt, illum, postquam fames Edessena finem accepit, in suam se cellam recepit, & post mensem obiit, adeoque mense Junio, quo novus annonæ proventus famem ex Edessenorum urbe jam depulerat. Persecutionem autem a Valente in Catholicos motam anno 371. juxta Baronium, vel 372. juxta Pagium, non nisi mense Septembri anno Græcorum 685. Christi 373. Edessenos Orthodoxos invasisse, in Chronico Edesseno diserte adnotatur, adeoque tribus fere mensibus post Sancti Patri migrationem. Describunt eandem persecutionem Rufinus lib. 2. cap. 5. Socrates lib. 4. cap. 18. Sozomenus lib. 6. cap. 18. & Theodorus lib. 6. cap. 17. ubi præclarum facinus generosæ illius mulieris subnectunt, quin ullam Ephræmi mentionem faciant, cujus proculdubio meminissent, si in vivis adhuc fuisset. Quid enim vero propius est, quam illum insigni aliquo facinore per eam occasionem inclaruisse, vel persecutores objurgando, vel Barsen Antistitem suum ceterosque Presbyteros & Clericos a Valente Imp. relegatos in locum exilii sequendo? Certe a generosa illa muliere superari se haud quaquam passus fuisset; nec ulla suppetit ratio, cur Valens orthodoxis omnibus varias in regiones relegatis, soli Ephræmo acerrimo Arianorum omniumque hæreticorum impugnatori parceret. Obiit igitur eum oportet ante motam illam a Valente persecutionem, quemadmodum vetera omnia Syrorum monumenta testantur. Quæ enim ex Sermonibus Ephræmi de ardentissimo Martyrii desiderio Tillemontius pag. 305. articulo 22. colligit, ea ad Juliani persecutionem referuntur, ut idem auctor observat. Quod vero de S. Basilio Magno objici potest, quem anno 376. 78. 79. aut demum 380. decessisse scriptores affirmant, cuique Ephræmum paucis saltem mensibus superuixisse Pseudo-Amphilochius scribit, compositumque ab eodem Ephræmo de Basilii laudibus Elogium confirmare videtur; hoc, inquam, argumentum, in quo totus difficultatis cardo situs est, levi negotio solvitur, sive dicamus ab Ephræmo Basilium viventem laudatum fuisse, ut Bollandus 1. Febr. pag. 51. existimat, fideique sublestæ esse quæ a Pseudo-Amphilochio de Basilio ante Ephræmum mortuo narrantur, quum S. Hieronymus in Catalogo Ephræmi obitum sub Valente, Basilii autem sub Gratiano ponat; sive asseratur, eodem anno 373. Kalendis Januarii Basilium ad superos abiisse, quemadmodum tom. 1. Bibl. Orient. pag. 397. & seq. ad argumenta contraria responderi posse ostensum est.

X.

De Confessione S. Ephræm, ejusque Testamento.

Rivet calumnias, quibus Testamentum Ephræmi, ejusque Confessionem petit, Tillemontius p. 736. & Natalis Alexander tom. 4. pag. 136. docte refellunt. Idem Alexander loc. cit. Ephræmo adjudicat opus illud, quod apud Vossium tom. 2. pag. 1. prodiit, inscriptum; Sancti Patris nostri Ephræm Syri narratio ad Monachos de sua Conversione. Id namque demonstrat, ut recte observat, ipsius exordium; Sanctus Abbas Ephræm accedentibus ad ipsum Fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit, dicens &c. An ita de seipso loquutus fuisset Ephræm? Exstat hæc Anonymi Narratio Græce in Codicibus Basilianis 69. pag. 13. & 113. pag. 293. *Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ. ὁ ἅγιος Ἀββὰς Ἐφραίμ διηγῶν τοῖς παροῦσιν ἀδελφοῖς ὡς ἐλάτρεται καὶ ἐαυτῷ, λέγων. ὅτι ὅτε ἦμιν παῖς ὡς ἐστὶν δεκατεσσάρων, πᾶν ἐξουμῶ ἀγαπάσθαι. De Sancto Ephræm. Sanctus Abbas Ephræm accedentibus ad ipsum Fratribus utilitatis causa de seipso enarrabat dicens. Quum*

puer essem annorum circiter quatuordecim, incompósitos omnino moribus eram. Quidquid in hac narratione contrarium Confessioni & Testamento reperitur, Anonymi ejus auctoris oscitantiae adscribendum est.

XI.

De auctoribus, qui Ephræmi meminerunt. Ac primum de S. Hieronymo & Gennadio.

Baronius ad annum 378. Lucubrationes ejus, inquit, quod Syro idiomate essent conscriptæ, haud confestim Græcorum aut Latinorum Ecclesiis innotuere; nam S. Hieronymus unius tantum voluminis meminit, quod ex Syro in Græcum translatus accepit; pedetentim autem alia complura viri egregii monumenta per Græcorum alveos in Latinam Ecclesiam confluxere; quorum omnium in unum colligendorum edendorumque fuit opus eruditi viri Gerardi Vossii. At Sozomenus contrarium affirmat lib. 3. cap. 16. nam & ipso (Ephræmo) adhuc superstite libri ejus in Græcum sermonem translati sunt, & usque ad hoc tempus transferuntur. Et Gregorius Nyssenus ex ejus scriptis, quæ ipse enumerat, quæque nos supra recensuimus, encomium vitamque Ephræmi se scribere testatur. Longe itaque plura Ephræmi Opera ante S. Hieronymi ætatem Græce jam prodierant, quam Baronius existimat. Memoratum Hieronymo de Spiritu Sancto volumen, perinde recenset Trithemius, ac si adhuc suo tempore existeret, quum tamen nemini hætenus visum fuerit, nisi fortasse in Bibliotheca Bodlejana lateat, tom. 1. Catalogi mss. Angliæ & Hiberniæ pag. 106. ubi habentur Latine S. Ephræm Diaconi de die Judicii, de Resurrectione, & de Regno Cælorum, libri sex. Item, De septem gradibus Ascensionis ad Deum. Item, De Spiritu Sancto, & quare ipse columbæ apparuit specie. Petrus de Natalibus lib. 3. cap. 70. & Sixtus Senensis lib. 4. Biblioth. Sanctæ pag. 423. scribunt Ephræmum e Syriaca in Græcam linguam lucubrationes suas transtulisse. Petrus: Exstat liber de Spiritu Sancto, quem de Syra Lingua vertit in Græcam. Sixtus: Ephræm Syrus, Diaconus & Monachus, sermones plurimos Syriacæ primum, ac deinde Græcæ lingua edidit. Sed uterque allucinatur, ut perspicuum est.

Gennadius in Catalogo laudat Ephræmi metrum de Nicomediæ lapsu. Hoc opus periisse docti viri notant. Fragmentum Syriacum habemus apud Xenajam in lib. de Uno ex Trinitate, Cod. Nitrien. 26. fol. 132.

XII.

De Basilio Diacono, de Ephræm Patriarcha Antiocheno, Leontio Byzantino, Theodoro Studita, ac Theodoro Prodromo.

Quæ inter testimonia Auctorum de Ephræmi laudibus & scriptis non produximus, sunt hæc. Primum, Basilii Diaconi reliquorumque Monachorum supplicatio ad Imperatores Theodosium & Valentinianum adversus Nestorium, in Concilii Ephesini Parte prima pag. 310. editionis Romanæ anni 1608. Initium, Immensa illa Dei optimi maximi benignitas, & paucis interjectis, Ephræmus inter Patres nominatur, a quibus fides Catholica per traditionem accepta est; Hauserimus hanc fidei notitiam primo quidem ab Apostolorum principe Petro &c. a Basilio & Gregorio Episcopis & fratribus, Athanasio Ecclesiæ Alexandrinæ Episcopo, Ephræm Syro, Gregorio Episcopo &c.

Alterum testimonium Ephræmi Patriarchæ Antiocheni, apud Photium in Bibliotheca Cod. 229. p. 819. 820.

820. qui laudat Sermonem Ephraemi de margarita pretiosa, in hæc verba: *Et Sanctus Ephraem in libro de Incarnatione, & in Margaritam, non minuta est, inquit, connexio assumptionis, ut perdiderit quod habuit, & quod non habuit adeptus sit; sed perfectum est quod assumpsit, & quod adeptus est.* Hæc habentur apud Vossium tom. 3. p. 166. lit. B. Non est imminuta propter assumptionis nexum, ita ut perdiderit quod habebat, & quod non habebat fieret; sed perfectum habet, quod erat; & perfectum similiter habet, quod adsumpsit. Ephraem autem, de quo dixi, ex Comite Orientis factus est Antiochiæ Patriarcha circa annum 526. testibus Theophane & Evagrio; adeoque Typographi error emendandus apud cl. Fabricium Bibliothecæ Græcæ lib. 5. pag. 335. ubi de Ephraemo Antiocheno subjungitur quod de nostro Sancto Ephraemo Syro Diacono Edeffeno dicendum fuerat; cuius mentio in Vita Simeonis Stylitæ junioris tom. 5. Maji pag. 317. 337. quique laudatur Actione X. Concilii Chalcedonensis, & ex cuius scriptis excerpta apud Photium Cod. 228. & 229. Qui enim laudatur Actione X. Concilii Chalcedonensis, Ephraem, est non Antiochenus Patriarcha, sed Edeffenus Diaconus, ut perspicuum est. Ephraem autem Antiochenus laudatur in Concilio Lateranensi sub S. Martino, & in Concilio Constantinopolitano III. seu sexto generali adversus Monothelitas, Act. X. Concil. Labb. tom. 6. pag. 307. & pag. 825.

Tertium testimonium Leontii Byzantini contra Nestorium & Eutychen lib. 1. p. 465. ubi citat Sanctum Ephraem ex homilia in margaritam; lib. 2. pag. 475. ex Oratione de charitate; & lib. 3. pag. 485. ex Oratione in margaritam contra Marcionem. Biblioth. Patrum Coloniae 1618. tom. 6.

Quartum testimonium Anastasii Sinaitæ, qui in Hodegi cap. 10. pag. 197. Ingolstadtii 1606. laudat homiliam S. Ephraem de margarita: & cap. 8. pag. 107. eundem Ephraemum hoc inter Patres encomio exornat, loquens de Severo heretico. Οὐκ Ἀμφιλοχία, ἔκ Ἀμπερία, ἔκ Εφραίμ τῆς παραγέτης, ἔκ Περύχου, ἔκ ἀπὸς Κουέλλα, τῆς σφραγίδος τῶν Πατέρων ἐφέστατο. Non Amphilocheum moratus est, non Ambrosium, non Ephraemum omni virtutum genere excultissimum, non Proclum, nec ab ipso Cyrillo omnium Patrum signaculo sibi temperavit.

Quintum Theodori Studitæ, qui Catechesi 56. Ephraemum cum Chrysostomo ex professo laudavit. Exstat in Cod. Coislin 271. & in Apparatu Poslevini tom. 3. p. 76.

Sextum testimonium Theodori Prodromi in brevi sacrorum librorum Historia. Qui Ecclesiam sermonibus suis ornarunt, hi sunt. Magnus Dionysius Areopagita, Magnus Athanasius, Basilus, Gregorius, Chrysostomus, Nysenus, Cyrillus, Maximus, Joannes Climax, Nilus, Ephraem Syrus.

XIII.

De iis, qui scripta Ephraemi laudarunt.

TIllemontius articulo xxviii. pag. 319. Vitam Sancti Ephraemi in hæc verba concludit. Vossius affirmat, Sanctum Anastasium Sinaitam compluresque alios auctores diversa loca ex Ephraemi scriptis citare. Optandum esset, ut ea ipse loca indicasset. Sunt autem hæc, ut pro Vossio respondeam. I. Anastasius Sinaita in Quaestionibus pag. 467. laudat Sermonem Ephraemi in illud, Duo erunt in agro &c. Apud Voss. tom. 1. pag. 18. II. Joannes Damascenus in sermone de iis, qui in fide obdormierunt,

testimonium profert ex Ephraemi serm. de Judicio & consummatione seculi. III. Photius in Biblioth. Cod. 196. recenset Paræneses XLIX. nec non Capita centum de humilitate, & sermonem de virtutibus & vitiis in capita XXII. distributum. IV. Antiochus Monachus in Pandecte. V. Nicon, & Paulus in Collectione Sacrarum Præceptionum. VII. Joannes Antiochenus in Eclogis. VIII. Antonius in Collectaneis. IX. Nicetas in Catena Patrum in Lucam. X. Anonymus in Catena in nonnullos veteris ac novi Testamenti libros, Ephraemi auctoritatem saepe producant, ut ex Codicibus Vaticanis, Casareis, Coislinianis, & ex Apparatu Poslevini tom. 3. pag. 21. XI. Thecaras quidam, Poslevino Thocaras pag. 62. appellatus, diversas Precationes ex eodem Ephraemo collegit, quæ Cod. Vat. 1190. & Coisliniano 312. habentur. XII. Prædestinatus, seu quisquis est auctor, lib. 1. de hæresibus, hæres. 57. de Messalianis, inter opera Sirmondi tom. 1. edit. Paris. 1696. pag. 490. egit contra hos Ephraem Presbyter Syrorum. Adversus Meilalianos Ephraemum scripsisse liquet ex libro contra hæreses, & ex Testamento, tom. 1. Biblioth. Orient pag. 128. & 145. XIII. Moses denique Barcepha in libro de Paradiso per Andream Masium Latine edito, Ephraemum laudat in iis sermonibus, quos de Paradiso conscripsit, Par. 1. cap. 1. 7. 13. & in eo opere, quo librum Geneseos interpretatur, Par. 1. cap. 1. 9. 14. 28. ubi duas, ut tom. 2. Bibl. Orient. pag. 129. adnotavi, a Sancto Doctore expositiones in Genesim elaboratas fuisse docet Barcepha Par. 1. cap. 1. inquit; Deinde Beatus Ephraem duplici interpretatione exposuit librum Moysis Prophetæ, quarum altera mystica est, atque arcana eruit sensa; altera res ipsas pertractat a Mose descriptas. Utraque interpretatio, una cum sermonibus Ephraemi de Paradiso, quos etiam Syncellus in Chronographia pag. 15. citat, habetur Syriace in Bibliotheca Vaticana, a nobis tom. 1. Bibl. Orient. pag. 64. 67. & 84. recensita; adeoque non est cur illam deperditam cl. Fabricius doleat in Bibl. Græc. lib. 5. pag. 331. Vide quæ de eadem Geneseos interpretatione anno 1588. inventa, & Venetiis asservata, ex Poslevini Apparatu pag. LIX. & ex Oudino pag. LXXVI. produxi. Quod autem Poslevinus addit, Ephraem Grammaticam Syro Chaldaicam & Opera omnia, eadem Lingua extare audio, id, saltem quoad Grammaticam, fabulæ loco habendum; neque enim id opus Ephraemo quisquam Syrorum vel Græcorum attribuit, neque Ephraemi temporibus, quibus Syrorum lingua vulgaris erat, Grammatica Syriaca seu Syro Chaldaica scribi cœpta fuerat.

Quid demum de iis sentiendum sit, quæ sub Ephraemi nomine e Syriaco in Latinum conversa prodire per Guidonem Fabricium Boderianum in libro de Ritibus Baptismi & Sacrae Synaxis Antuerpiæ 1572. Joannem Cardinalem Bonam rer. Liturg. lib. 1. cap. 9. Paris. 1678. & Abrahamum Ecchellensem Romæ 1645.; dicam in Prolegomenis ad Sancti Doctoris Opera Tomo quarto præfigendis. Nam qui in celeberrimæ Bibliothecæ Josephi Renati Imperialis S. R. E. Cardinalis, eruditorum omnium optimi Mæcenatis, Catalogo Romæ anno 1711. impresso pag. 167. ejusdem Ephraemi nomine prænotatur Sermo de miraculo per B. Clementem facto; exstat inter SS. Patres Cotelerii pag. 837. is, inquam, sermo non Syri Ephraemi est, sed alterius cognominis Chersonis Episcopi, de quo consule cl. Fabricium lib. 5. Biblioth. Græcæ pag. 335.

*De Latinis antiquis versionibus tum manu
exaratis, cum impressis.*

Sermones Sancti Ephræm, qui Latine typis prodierunt, quique exstant manu exarati, ex antiqua Anonymi versione, recensui hoc Tomo pag. LXXXI. & seq.

Ex iis septem opuscula ætate sua exstitisse Vincentius Bellovacensis in Spec. Historiali lib. 14. cap. 87. affirmans, sex tantum sequentia enumerat. *De Pœnitentia; De Luctaminibus seculi; De Compunctione cordis; De Beatitudine animæ; De Resurrectione; De Die Judicii.* Horum initia Trithemius notat, additque alia sex, quæ apud Latinos inveniri ait: *De Spiritu Sancto. De Contritione cordis. De Cogitationibus. De prædicatione dura. De Celebratione Mysteriorum. Planctus super Edessenam Urbem.*

S. Antoninus Chronicorum Par. 2. Tit. 10. cap. 4. §. 6. quum ex Vincentio eadem descripsisset, historiamque de fame Edessenorum ab eodem Vincentio ex Sozomeno ac Palladio relatam subnexuisset, definire non audet, an unus idemque fuerit Ephræm, qui eas lucubrationes composuit, quique Edessenis fame laborantibus consuluit, inquiens: *Utrum iste Ephræm sit ille, de quo prius dictum est, non est certum.* Dubitationem tamen omnem eximere debuit expressa Palladii Sozomenique auctoritas, qui unum eundemque Ephræmum Syrum Edessenæ Ecclesiæ Diaconum agnoscunt.

Porro Opuscula a Vincentio ac Trithemio laudata, exstant omnia in Codicibus Vaticanis & Anglicanis, præter hæc quæ sequuntur. *De Contritione cordis, Venite Charissimi. De Cogitationibus, In scripturis sanctis. De prædicatione dura, Quotiescumque. De Celebratione Mysteriorum, Rogo vos fratres. De Spiritu Sancto* volumen ex Hieronymo repetitum, non a Trithemio inspectum existimat cl. Fabricius lib. 5. pag. 332. quia alioqui prima verba libri adjungere, ut in aliis fecit, non intermisisset. Idem dicendum *De Planctu super Edessenam urbem*, quem librum ex Gennadio recensuisse Trithemius videtur, ac pro *Nicomedia* Edessam oscitanter substituisse.

Sixtus Senensis Biblioth. Sanctæ lib. 4. se legisse affirmat Ephræmi Homiliam in Matth. 17. *De Transfiguratione Domini*, incipientem; *De regionibus messis gaudia.* De eadem homilia hæc Vossius tom. 3. pag. 191. *Cæterum in antiquo ms. Passionario Bibliothecæ Vaticanæ num. 1119. (nunc 1189.) pag. 84. & alio adhuc vetustiore ms. S. Mariæ ad Martyres Romæ, vulgo Pantheon, hic S. Patris Ephræm sermo præmissis verbis Evangelii sic inscribitur atque inchoatur: Lectio S. Evangelii secundum Matthæum. In illo tempore assumpsit Jesus Petrum, & Jacobum, & Joannem, & duxit illos in montem excelsum seorsum; & reliqua. Homilia Sancti Ephræm. De regionibus messis gaudia, de vinea fructus suavitatis &c. Ut in antiquissima hujus sermonis translatione (nescitur quo interprete) erat. Atque hinc constat non solum in Oriente post lectionem Scripturarum, publice in Ecclesiis (ut ait S. Hieronymus) fuisse S. Ephræm Syri scripta antiquitus recitata. sed etiam in Occidente, & quidem in Basilicis urbis Romæ, sermones quosdam ejusdem Patris Latine traductos, post scripturam olim fuisse lectos, sicut de præsentī Transfigurationis sermone clarum est, qui in Romano ac Vaticano Passionario, aut si maxis, Lectionario, seu Homiliario, ante 500. annos manuscripto, alioque Ecclesiæ S. Mariæ ad*

Martyres vetustiore (ut dictum est) reperitur Transfigurationis solennitati applicatus. Quæ quum ita sint, nulla videtur ratione hic sermo Ephræmo Syro abjudicandus, alterique Antiocheno Patriarchæ tribuendus, quemadmodum Tillemontius pag. 757. conjectatur.

Centuriatores Magdeburgenses eundem de Transfiguratione sermonem tamquam genuinum Ephræmi nostri opus agnoscunt una cum sequentibus ab Anonymo Latine conversis. I. *Threnos seu Lamentatio de æterna retributione*, Vofs. tom. 1. p. 260. II. *Lamentatio de die judicii*, Vofs. tom. 1. p. 263. III. *Oratio de Sanctissimæ Dei Matris laudibus*, Vofs. tom. 3. p. 207. IV. *Threnos Dei Genitricis prope Crucem stantis*, Vofs. tom. 3. pag. 198. V. *Homilia de Oratione*, inter homilias Cæsarii Arelatensis Basileæ 1569. pag. 1918. Falluntur vero iidem Centuriatores, quum excusos Colonia 1547. sermones enumerantes, hos esse Ambrosii Camaldulensis negant: *De vera pœnitentia. De Armatura spirituali. Ad eos qui naturam Filii Dei scrutari volunt &c.* Confer Catalogum sermonum Ambrosii, quem pag. LXXXII. repræsentavi.

Apud Lipomanum & Surium Anonymo antiquo interprete prodire, quæ postea per Vossium aut Ambrosium nova interpretatione donatæ sunt, Orationes, I. *Ad Sanctam Deiparam*, initium, *Immaculata*. II. *De Sancta Cruce*, init. *Nos Christiani*.

In mss. Vaticanis exstant, I. *Vita Sancti Abrahæ*. II. *Dicta Ephræmi ad fratres*. III. *Precationes diversæ*. Vide infra pag. LXXXI.

In Anglicanis, I. *Vita B. Eliæ*. II. *De septem gradibus Ascensionis ad Deum*. III. *De Spiritu Sancto, & quare ipse columbæ apparuit specie*. IV. *De dignitate humanæ conditionis*. Præter libros illos, qui de *Judicio, Resurrectione &c.* deque contemptu mundi inscribuntur; quos nihil differre existimo ab iis, qui a nobis pag. LXXXI. enumerantur.

Sunt autem sex sermones seu Opuscula, quæ etiam in Codice Casanatensi continentur. I. *De gloria cælesti, & Resurrectione*, initium, *Gloria omnipotenti Deo*. II. *De Beatitudine animæ. Beatus qui odio habuerit*. III. *De pœnitentia. Dominus noster Jesus Christus*. IV. *De luctaminibus hujus seculi. In Luctaminibus*. V. *De die judicii. Venite dilectissimi*. VI. *De compunctione cordis. Dolor me compellit dicere*. Eadem VI. Opuscula Latine exstant in Catalogo librorum impressorum Bibliothecæ Bodlejanæ pag. 229. V. 4. 2. Th. Oxonii 1674. Prodiere autem Dillingæ anno 1563. per Jacobum Menchusium, ut liquet ex Catalogo Librorum Bibliothecæ Lugduno-Batavæ 1716. pag. 306. col. 2. *Ephraim opuscula & monita*, per Jacobum Menchusium Dilingæ 1563. De qua editione hæc Tentzelius pag. 281. Dissert. select. *Quæ enim Dillingæ anno 1563. impressa, mihiq; ad manus sunt, obstetricante Jacobo Menchusio Belstano lucem publicam adspexerunt; qui in Dedicatione refert duos sibi ad manus fuisse antiquos Codices Latinos mss. ob varias lectiones nonnihil discrepantes. Duabus quoque partibus absolvuntur Opuscula Ephræmi ab ipso edita; prior constat libellis quinque de tremendo die Judicii & Resurrectione universali, de jucunditate & gaudio supernorum civium & regni cælorum, de munditia animæ, & laudibus Christi: posterior continet monita B. Ephræm de defectu religionis, de pœnitentia. Gallice vertit pleraque Franciscus*

„ 1589. editus a nobis est Tomus primus operum om-
 „ nium S. Patris nostri Ephræmi Syri, cum Latina no-
 „ stra e Græco translatione ac Scholiis, in folio. Anno
 „ 1593. pari modo secundus ejusdem S. Patris Ephræmi
 „ Tomus nostro sudore ac studio ex Typographia Vati-
 „ cana prodiit. Anno 1594. S. Bernardi libros quinque
 „ de Consideratione, in capita distinctos, & ex pluri-
 „ bus antiquis manuscriptis recognitos, una cum argu-
 „ mentis ac scholiis dedimus. Anno denique 1597. præ-
 „ sentem Tomum tertium, ac postremum Operum om-
 „ nium S. Patris nostri Ephræmi Syri, tandem (laus
 „ Deo) Romæ absolutum, ex Vaticana Typographia
 „ edidimus: anno nimirum ætatis nostræ 50. & Urbicæ
 „ mansionis 25. Succedent, Deo propitio, ac vita co-
 „ mite, opera omnia S. Leonis Papæ cognomine Ma-
 „ gni, per nos in multis recognita, aucta, & illustra-
 „ ta. Hæc nostra Romana sunt monumenta, Deo &
 „ Ecclesiæ suæ sanctæ consecrata.

„ Ipse demum laudatissimus Interpres & Scholia-
 „ stes, (quemadmodum notat Bollandus Tom. 1. Febr.
 „ pag. 52.) anno 1609. 25. Martii, Leodii mortuus est,
 „ ut scribit Valerius Andreas in Bibliotheca Belgica.

Quod autem in memorato operum suorum Catalo-
 go non meminerit Vossius *quinque Ephræmi sermonum*,
 quos Romæ ex Typographia Vaticana anno 1592. editos,
 Clementi VIII. dicavit, præmissa ad eundem epistola,
 quæ incipit, *Diu multumque ardentem*: idcirco factum
 existimo, quia iidem sermones Tomo secundo, qui an-
 no sequenti, & Tomo tertio, qui anno 1598. prodiit,
 adjecti fuere. Vide Vossianorum omnium operum Cata-
 logum a nobis exhibitum a pag. LXXXVIII. ad pag. c.

Græci Codices, quibus Vossius se usum fuisse affir-
 mat, hi sunt. 1. *Vaticani* plurimi, quibuscum ait in
 Præfat. ad Lectorem tom. 1. Sfortianum se volumen con-
 tulisse. 2. *Sfortianus* sub num. 1. antiquo charactere Græ-
 co in membranis descriptus, quem in eadem Præfat. &
 in epistola nuncupatoria ad Sixtum V. Tomo 1. præfixa,
 narrat se ex Bibliotheca Sfortiana, ipsius Sixti V., tum
 Cardinalis Montalti, opera commodato accepisse, to-
 tumque propria manu transcripsisse. 3. *Codices Cardinalis*
Sirleti S. R. E. Bibliothecarii, quem affirmat Vossius
 promptissime & avidissime quidquid Sancti Ephræmi
 sciret, ex incomparabili librorum suorum thesauro de-
 prompsisse, seque ad illud opus perficiendum vehementer
 incitasse. 4. *Codices duo Cryptæ Ferratæ*, quos Cardina-
 lis Antonius Carafa, Sirleti in Bibliothecarii munere
 successor, Vossio legendos conferendosque curavit. 5. *Co-*
dicēs duo S. Marci, quos *Venetos* vocat Vossius Tom. 2.
 pag. 160. 168. & 171. Denique *Codex Candianus seu Cre-*
tensis, & *Constantinopolitanus*, quorum sæpe meminit in
 Scholiis, & ex Constantinopolitano quidem ad calcem
 tom. tertii pag. 317. Græcam adnotationem describit,
 in qua dicitur „ Sanctus Ephræm Syrus exercitorem
 „ egisse in diebus Magni Constantini, floruisse autem
 „ usque ad Imperium Valentis, sub quo decessit.

Hæc prima Vossii editio, quæ Romæ anno 1589.
 1593. & 1598., ut supra dixi, prodiit; quatuor sermo-
 nibus auctior recusa fuit *Coloniæ* 1603. & 1619. (cujus
 editionis exemplaribus quibusdam, ut notat Fabricius
 pag. 334. præfixus annus 1675.) & *Antuerpiæ* 1619. Pos-
 sevinus in Appendice ad Apparatum Sacrum pag. 28.
 alteram *Coloniæ* editionem memorat anno 1604. elabo-
 ratam; „ Sed & *Coloniæ*, inquit, Sancti Ephræmi
 „ opera omnia, secunda jam editione auctiore & accu-
 „ ratiore, apud Quentelium anno 1603. ubi & anno
 „ 1604., Combesius in Biblioth. Concionat. tom. 1.
 pag. 10. laudat „ Romanam editionem anni 1593. Co-
 „ loniensem 1603. ac Parisiensem 1619.; memoriæ in

„ fullor lapsu, inquit Fabricius, Parisiensi pro Antuer-
 „ piensi accepta, nisi Claudii de Chantelou Bibliothe-
 „ cam Asceticam Parisiis anno 1661. 4. sex voluminibus
 „ editam intellexit, cujus tom. 2. & 3. multa Ephræmi
 „ Latine continentur. „ Idem Fabricius de Romana
 Vossii editione loquens, *primum volumen*, inquit, 1589.
secundum 1593., & *tertium* 1597. fol. prodiit. Vossius
 ipse in Catalogo operum suorum, *tertium tomum* anno
 1597. editum affirmat. At in ejusdem tom. titulo pro
 1597. annus 1598. ponitur. Fortasse Tomus ille anno
 1597. impressus, sequenti fuit evulgatus. Quod vero
 Fabricius addit *de sermonibus aliquot ex ejusdem Vossii*
interpretatione Romæ anno 1582. in 4. editis, Typographi
 oscitantia puto pro anno 1592. annum 1582. subroga-
 tum: quæ enim anno 1592. facta est a Vossio quinque
 sermonum Ephræmi editio, illam vidi, ac recensui pag.
 c. Quumque ait Tentzelius dissert. select. pag. 279. *edi-*
tionem anni 1589. recusam auctius anno 1593., vel ad Co-
 loniensem *anni 1603.* respexit, in qua prior Vossiana
 editio quatuor sermonibus aucta fuit, quos in Indice
 pag. xcvi. & xcix. asterisco notavi; vel significare vo-
 luit editionem anni 1592. recusam auctius anno 1593.
 & 1598.

Totam Vossii editionem recensent Labbeus, Pos-
 sevinus, Caveus, Fabricius, Oudin, Tillemontius, &
 Dupinius, apud quem tom. 2. p. 151. ex Typographi al-
 lucinatione Tomus 1. Romanæ editionis pro anno 1589.
 dicitur editus anno 1581. Combesius & Caveus eandem
 Romanam editionem, quæ tribus annis diversis, ni-
 mirum 1589. 1593. 1598. curata est, verborum compen-
 dio usi, factam ajunt uno anno 1593.

Jam vero quid eruditi viri de hac Vossiana interpre-
 tatione senserint, non abs re fuerit hic indicare. Eminen-
 tissimus Annalium Ecclesiasticorum parens ad ann. 378.
 „ Pedetentim autem alia complura viri egregii (*Ephræ-*
 „ *mi*) monumenta per Græcorum alveos in Latinam
 „ Ecclesiam confluxere: quorum omnium in unum col-
 „ ligendorum edendorumque fuit opus eruditi viri Ge-
 „ rardi Vossii. Idem Card. Baronius not. in Martyrologium
 „ Romanum die 1. Februarii. Est vero de hoc quod gra-
 „ tulemur ætati nostræ: siquidem eruditus vir Gerardus
 „ Vossius Belga, quocum magna mihi intercedit fami-
 „ liaritas, scripta Sancti Ephræmi summa cum diligen-
 „ tia perquisita, & ex præcipuis Italiæ Bibliothecis col-
 „ lecta, Latinitati daturus est: reddetque nostris tem-
 „ poribus Syrum Theologum Latine loquentem, cui
 „ Græce dicendi S. Basilii olim tribuisse facultatem tra-
 „ ditur. Et die 14. Junii: *Encomium in S. Basilium* est
 „ inter nondum impressa, quæ a se e Græco conversa,
 „ & scholiis, ubi opus est, illustrata, propediem una-
 „ cum aliis ejusdem auctoris operibus, quotquot hæc-
 „ nus Græce reperiri potuerunt, in lucem editurus R.
 „ D. Gerardus Vossius S. Theologiæ Doctor Germ. mi-
 „ hi Romæ longe amicissimus.

Aubertus Miræus in Biblioth. Ecclesiastica An-
 „ tuerpiæ 1639. pag. 33. Scripsit *Ephræmus* varia Syro
 „ sermone, quæ Gerardus Vossius, Decanus Tungren-
 „ sis, agens Romæ, & Baronio aliisque eruditissimis in Ur-
 „ be viris familiariter utens, ex præcipuis Italiæ Bi-
 „ bliothecis in unum collegit, & Latina civitate do-
 „ navit. Exstant omnia Romæ, Antuerpiæ, & Colo-
 „ niæ junctim edita.

Cardinalis Bellarminus de Script. Eccles., Edita
 „ sunt *Coloniæ* anno 1547. multa opera S. Ephræmi,
 „ magis pia quam docta. Sed multo plura Romæ a Ge-
 „ rardo Vossio partim anno 1589. partim anno 1593.
 „ Sed non vacavit mihi legere, nisi sermones aliquos de
 „ compunctione & pœnitentia, & de Sancta Cruce,
 „ &

„ & Passione Domini, & de Sancta Deipara, & alia
 „ quædam; ideo judicare nequeo; an sint omnia vere
 „ Sancti Ephræmi Opera, an supposititia aliqua sint
 „ admixta.

Oudinus de Script. Eccles. tom. 1. pag. 502. „ Sed
 „ longe insigniores curas Gerardus Vossius seu Vo-
 „ skens, Borchloniensis in Germania, Tungrensis Ec-
 „ clesiæ Præpositus adhibuit, ut omnia hujusce Patris
 „ opuscula, Græce in Bibliotheca Cryptæ Ferratæ atque
 „ alibi manuscripta latitantia, in unum colligeret, ac
 „ in Latinam linguam transferret, multis hoc in labo-
 „ re improbo annis insumptis.

Bollandus tom. 1. Febr. pag. 52. „ Duo tamen in
 „ hoc præclarissimo opere optaremus a Vossio observa-
 „ ta. I. ut quæ antea Latine extabant S. Ephræmi opera,
 „ sive ab Ambrosio Camaldulensi, sive prius ab Ano-
 „ nymo versa, addidisset ad calcem saltem vel operis
 „ totius, vel tomi illius, in quo singula extant ex ipsius
 „ interpretatione. II. ut Græco-Latine potius, quod
 „ illi facile erat, omnia edidisset.

Cotelerius tom. 3. monument. Eccles. Græc. pag.
 535. „ Utinam exstarent Ephræmi Diaconi Edeseni
 „ Græca, seu Græcæ antiquæ versiones, prout magno nu-
 „ mero latent in Bibliothecis, quum pauca illius admo-
 „ dum edita aut citata reperiantur. Haberent sane viri
 „ docti, unde plurimum antiquitatem Ecclesiasticam,
 „ partim in verbis, partim in rebus illustrarent, etsi fe-
 „ re Ethica, & Ascetica tractent. Nos Sancti laudati-
 „ que viri Orationem hanc in laudem sancti pariter &
 „ laudati hominis (*Basilii*) pronunciatam, publici ju-
 „ ris facere operæ pretium duximus, quæ Latine legitur
 „ in editione Vossiana.

Dupinius tom. 2. pag. 151. „ Optandum esset, ut
 „ versio Græca omnium aliorum S. Ephræmi operum
 „ ederetur, uti & quorundam ex illis Syriacus textus.

Caveus tom. 1. Histor. Liter. pag. 133. „ Plurima
 „ Ephræmi opera collegit Gerardus Vossius Præpositus
 „ Tungrensis, Latine transtulit, & in tres Tomos di-
 „ gessit, editos primum Romæ anno 1593. deinde Co-
 „ loniæ 1603. denique Antverpiæ 1619. fol. Utinam no-
 „ bis liceret esse tam beatis, ut si non Syriacis, (quæ
 „ magno numero in Bibliotheca Bodlejana, Lugduno-
 „ Batava, alibique reperiuntur,) saltem Græcis tan-
 „ dem frueremur; atque ita ad fontes paulo propius
 „ accedendi, & de versionibus, quas habemus, certius
 „ judicandi copia daretur. *Idem tom. 2. pag. 46.* Cum
 „ omnis aqua, quo propius ad fontem accedamus,
 „ purior multo suaviorque existat, optaveram in priori
 „ hujus operis parte, ut Ephræmi Opera Syriace, aut
 „ Græce saltem, ederentur. Probavit hoc votum ra-
 „ tione Syriacorum, non autem Græcorum, Ern. Tent-
 „ zelius exercit. select. 7. num. 13. pag. 290. Sed cum
 „ vix sperandum sit, tot Πολυγλωσσῶν scriptoris opera Sy-
 „ riaco sermone in lucem publicam esse emittenda, vo-
 „ tum iterum repeto, bona cum Tentzelii venia, ut
 „ Græcis saltem frueremur, quæ magna sane copia ma-
 „ nuscripta habentur:

Combesius in Bibl. Concionatoria tom. 1. p. 10.
 „ Opera omnia, quæ fere mystica & parænetica, non-
 „ nulla etiam encomiastica, collegit spissio volumine
 „ Gerardus Vossius omnium ipse Interpret. Edita Ro-
 „ mæ 1593. Coloniam 1603. ac demum Parisiis 1619. At
 „ Latine solum. Græcorum quanta foret utilitas, vel
 „ pauca illa prodent, quæ Græcum nactus Codicem,
 „ interpretatione nova post ipsum repræsentavi, ut de
 „ Martyribus Tom. 8. Ea mente ac sensu dudum Galliæ
 „ Clerus ad Comitata generalia ex more congregatus,
 „ Joanni Auberto Collegii Laudunensis præposito, pro

„ ipsius quoungebatur ejusdem Cleri Interpretis mune-
 „ re, jussit, ut Ephræmi Sanctissimi opera utraque
 „ lingua vulgaret. Cæpta editio Vitrejanis typis, nec
 „ ultra sexaginta folia producta; cum seguius agenti
 „ Auberto mors incidit: atque illius irritum conatum
 „ fecit.

Fabricius lib. 5. pag. 332. quum citata Combesii
 verba retulisset, subjungit. „ Ad illam editionem per-
 „ ficiendam nomine Cleri Gallicani Vaticanos Codices
 „ expetenti Abbati cuidam, usum eorum negatum le-
 „ gas in Tillemontii memoriis Histor. Eccles. Tom. 8.
 „ pag. 750.

Tillemontius in edit. Parisien. anni 1702. Tom. 8.
 pag. 746. rem narrat in hæc verba. „ Dominus Bur-
 „ gensis Abbas Casæ-Dei, Doctor pietate insignis fide-
 „ que dignus, mihi affirmavit, Græcum sibi textum
 „ Romæ denegatum fuisse, etsi illum nomine Episcopo-
 „ rum Galliæ, qui typis eum edere volebant, expetiis-
 „ set. Antonius Vitrejus celebris Typographus Her-
 „ manno Ecclesiæ Bellovacensis Canonico olim ostendit
 „ specimen Græci textus Sancti Ephræmi, quem impres-
 „ serat ex manuscripto, quod Cardinalis Barberinus ad
 „ Dominum Aubertum Collegii Laudunensis præposi-
 „ tum, S. Cyrilli Alexandrini editorem, miserat. Sed
 „ opus ultra illud primum folium non fuisse productum
 „ existimo.

Lambecius in Biblioth. Cæsar. lib. 1. quum pag. 119.
 integram Ambrosii Camaldulensis ad Cosmum Medi-
 cem epistolam produxisset, subjungit pag. 122. „ Cate-
 „ rum causa, cur integram Ambrosii Camaldulensis
 „ præfationem hic inseruerim, præcipua hæc est, quod
 „ Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis in supra me-
 „ morata omnium operum S. Ephræmi editione sua La-
 „ tina, nullam versionis istius antiquæ facit mentionem,
 „ cum tamen certo constet, illum ea usum fuisse.

Casimirus Oudinus eadem ex Lambecio descripsit
 Tom. 1. de Script. Eccles. pag. 502. „ Non solum autem
 „ versionem, sed præfationem etiam, tacito Ambrosii
 „ nomine, expilasse Gerardum Voskens seu Vossium
 „ Tungrensis Ecclesiæ Præpositum, ibidem Lambecius
 „ conqueritur.

Denique Fabricius lib. cit. pag. 332. de Vossio con-
 queritur tum quod Ambrosium & Zinum, tacito eorum
 nomine, expilaverit, tum etiam quod sermones pro li-
 bitu discerpserit ac divulserit. „ Laudandus sane Vos-
 „ sius Tungrensis quod tot pia præclari Doctoris opu-
 „ scula undique collegit, & versione atque scholiis eru-
 „ ditis illustravit, etiam Græca simul ab eo edita multi
 „ eruditi optarunt. Caterum notandum, non omnia
 „ Vossium e Græcis vertisse, aut primum transtulisse,
 „ sed usum esse antiquioribus Latinis, quas in Biblio-
 „ thecis reperit, versionibus. Confer ejus scholia ad
 „ sermonem de Transfiguratione Domini Tom. 3. pag.
 „ 691. seq. Tum etiam editis Ambrosii Camaldulensis
 „ (cujus præfationem quoque ad Cosmum Medicem
 „ sua ad Pontificem Sixtum V. epistola imitatus est, ut
 „ notatum Lambecio lib. 1. pag. 123.) & Petri Francisci
 „ Zini, Juliique Clementis. Quod vero Ambrosii & Zi-
 „ ni, quorum versiones interpolavit, ne meminisse qui-
 „ dem dignatus est, haud minus ideo reprehensionem
 „ virorum doctorum incurrit, quam quod partes in co-
 „ dicibus, quibus usus, pro lubitu divulgavit ac discerpserit.

Tam severa de Vossii editione doctorum virorum
 censura cogit me laudatissimi deque Syrorum Doctore
 bene meriti Interpretis defensionem suscipere. Ac pri-
 mum quidem, quod ajunt, a Vossio sermones Ephræ-
 mi divulgatos atque discerptos fuisse, id falsum esse, ex
 ipsa Codicum manuscriptorum varietate constat: nam
 ille

ille idem sermo, qui in uno Codice bifariam dividitur, in altero indivisus legitur, ut ex Catalogo a nobis confecto palam fit: adeoque Codicum varietati, non Vossii arbitrio tribuenda est ea sermonum partitio, quæ diversimode in diversis manuscriptis occurrit.

Deinde adeo verum non est, Vossium Ambrosii interpretationem Præfationemque, suppresso ejusdem nomine, expilasse, ut disertam illius clarissimi viri simulque versionis ab eo elaboratæ mentionem fecerit in epistola nupucatoria ad Clementem VIII. Tomo secundo præfixa, his verbis: *Centum & sexaginta propemodum jam interfluxerunt anni, quando res ea (nimirum editio operum S. Ephræm) primum ab Ambrosio Generali Camaldulensium Abbate (qui bonis omnibus disciplinis ornatus, in Florentino Concilio habebatur clarus) in gratiam potissimum Cosmi Medices, primarii ac potentissimi tunc in Florentinorum Republica civis, & eruditorum hominum Mecenatis munificentissimi, tentata & inchoata fuit: cui pro sacro Quadragesimali tempore, quod tunc agebatur, sicut etiam nunc, decem & novem Sermones S. Patris nostri Ephraem Syri e Græco Latinitate a se donatos (ut haberet quo sanctis illis jejunii diebus salubriter se occuparet) dicavit & obtulit. Quid honorificentius de Ambrosio dici potuit? aut quid expressius de elaborata ab ipso sermonum undeviginti interpretatione? Zini tamen Juliique Clementis haud meminit Vossius, vel quia illorum versionibus usus non est, vel quia illas ignoravit: quas enim ex Anonymo in Romana editione Serm. de Transfigur. Tom. 3. pag. 186. & in Colonienfi anni 1603. Tom. 2. pag. 468. 483. & Tom. 3. p. 617. 661. usurpavit, illas expresse nominat. Mirum autem non est, Julii Clementis Zinique versiones a Vossio ignoratas fuisse, quum Bellarminus, Possévinus*

aliique Vossio recentiores ne verbum quidem de iis fecerint.

At optandum esset, inquit Bollandus, ut quæ antea Latine exstabant Ephræmi opera, sive ab Ambrosio sive ab aliis versa, addidisset ad calcem vel operis totius, vel tomi illius, in quo eadem exstant ex ipsius interpretatione. Si variantes lectiones Bollandus intelligit, quæ in Vossii aliorumque interpretationibus occurrere potuissent, optandum quidem esset, ut illas Vossius ad calcem uniuscujusque sermonis adnotaret: haberemus enim ex iis, unde genuinum S. Doctoris sensum eruere-mus. Verum quum eadem in Ambrosio, Zino, Julio Clemente, Anonymo, ac Vossio sensa, eademque fere verba deprehendantur, supervacaneum vir ille doctus censuit, aliorum versiones post suam interpretationem subungere, quæ nulli usui essent, librosque onerarent magis, quam ornarent, quemadmodum factum videmus in secundis tertiisque Patrum editionibus, in quibus recentiores interpretes neglectis antiquis doctissimorum virorum interpretationibus suas tantum solent evulgare.

Ut Græce simul & Latine potius, quam Latine tantum a Vossio Ephræmi opera edita fuissent, jure optant Bollandus, Dupinius, Cotelierius, Combefsius, Caveus, Fabricius, Oudin. Sed neque Ambrosius Græco-Latine edidit, neque Zinus: alii præterea Patrum interpretes Latina editione contenti fuere: nimirum pro suo quisque arbitrio, vel seculi genio, aut sumptuum copia. Denique in hac nostra editione, quam ex manuscriptis impressisque Codicibus Latinis, Græcis, Syriacis adornamus, habebunt eruditi viri, quo votis suis plene satisfaciant.

CAPUT VIII.

De editionibus Græco-Latinis Gretseri, Bollandianorum, Cotelierii, Corderii, & Junii.

Postquam de Latinis Ephræmi versionibus e Græco vel Syriaco elaboratis sermonem feci, reliquum est, ut de iis pauca subjungam, quæ vel Græce tantum, vel Græce simul ac Latine hucusque prodierunt. Græce & Latine evulgavit *Jacobus Gretserus* sermonem S. Ephræm Syri *de Cruce*, *Ingolstadii* 1600. Tom. 2. de Cruce pag. 472. Item S. Ephræm *de Judicio*, in illud, *Audivisti, quod duo erunt in agro*, inter *Quæstiones & Responsiones Anastasii Sinaitæ*, quæst. 72. *Ingolstadii* 1617. pag. 467.

Bollandiani Socii Vitam S. Abramii Eremitæ 16. Martii Latine pag. 433. & Græce pag. 741.

Joannes Baptista Cotelierius in Monumentis Eccl. Græc. Parisiis 1686. Tom. 3. pag. 54. *Ephraemi Encomium in S. Basilium Magnum*, Græce & Latine.

Demum quædam Ephræmi Scholia Græco-Latina in Catena Patrum prodire per *Corderium* quidem in *Matthæum Tolosæ* 1647. pag. 85. per *Junium* vero in *Job* Londini 1637. pag. 65.

CAPUT IX.

De Græca editione Oxoniensi.

Græca Ephræmi operum versio luculentis & majoribus theatri Sheldoniani typis anno 1709. in folio edita est Oxoniæ ex Codicibus mss. Bodlejanis, curante Eduardo Thvvaite. Quam editionem Fabricius lib. 5. pag. 321., quia Latina interpretatione destituitur, ita recensuit, ut illis homiliis & scriptis, quæ Latine etiam exstant, paginas adscripserit Latine versionis Gerardi Vossii ex editione Colonienfi anni 1603. Eandem nos exhibemus a pag. CLXXII. ad pag. CLXXVIII. Continet autem *Græcos Ephraemi Sermo-*

nes CLVI. quibus binæ ejusdem Doctoris vitæ subjunguntur, altera *Metaphraste*, *Anonymi* altera. Codicibus manuscriptis duodeviginti usus est in ea adornanda Eduardus, quorum Catalogum ad calcem subnexui pag. CLXXVIII.

Quæ frequenter ibi occurrunt lacunæ, ex Vaticanis aliisque Codicibus a nobis supplentur.

Sermo CXLIX *de Domina Sala*, qui ex Cod. Laudino XCV. pag. 419. descriptus est, Palladio, non Ephræmo adjudicatur ab eodem Eduardo, qui in Notis sic habet:

bet: *Occurrunt hæc eadem in Palladii Lausiæ.*

Qui vero ad calcem sermonis Parænetici, cujus initium, Προσχε σεαυτὸς ὁ νεώτερος, *Attende tibi ipsi, o juvenis*, pag. 116. lin. 13. apponitur, incipitque, Προσέλθετε, δευτεροὶ υἱοὶ φωτός, *Accedite, venite filii lucis*; idem sermo iterum in eodem Codice occurrit pag. 136. hoc titu-

lo prænotatus: Εἰς τὸ δευτέρου παρηγοῖαν τῶν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, *In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi*. Nimirum in manuscriptis Ephræmi voluminibus alicubi plures sermones simul conjunguntur, quos ex aliorum Codicum fide ipsaque argumenti ratione separandos esse constat.

CAPUT X.

De Græcis manu scriptis Ephræmi Operibus, quæ in Bibliothecis exstant.

ATque ista de elaboratis usque in præsentem diem Sancti Doctoris Ephræm editionibus dicta sint satis. Cur autem novam nos editionem post tot claros insignesque Interpretes animo destinaverimus, quibusve illam mediis, & quo ordine ac methodo susceperimus, in duplici, quæ hisce Prolegomenis præmissa a nobis fuit, Præfatione exposuimus.

Dicendum itaque superest de Græcis mss. Codicibus, e quibus sermones Ephræmi quotquot reperiri potuerunt, per Catalogi seriem hic exhibemus. Unum aut alterum Ambrosius & Zinus: paucos alios consuluit Vossius, quos supra recensui: denique ex solis Anglicanis editio Oxoniensis adornata est. Nobis cura fuit Codices, quoad fieri potuit, omnes complecti, omniumque Catalogum texere: libros, tractatus, sermones, sententias, scholia, fragmenta quæcumque Sancti Ephræmi in celeberrimis Italiæ, Germaniæ, Galliæ, Angliæ, Hiberniæ, Belgii, Bibliothecis occurrunt, adnotare, recensere, Græce & Latine typis evulgare.

Quamobrem *Vaticanos* primum diligenti manu versavimus: deinde *Basilianos*, *Barberinos*, *Ottobonianos*: tum enumeravimus *Cæsareos*, *Vindobonenses*, & *Coislinianos* seu *Seguerianos*: postea *Ambrosianos* & *Mediceos*: demum *Anglicanos*, *Hibernos*, *Lugduno-Batavos*, & quos Possevinus in suo Apparatu exstare in diversis aliis Bibliothecis memorat: quibus accuratum Indicem subjecimus, initia sermonum, fragmentorumque omnium alphabetico ordine Græce complectentem.

Sunt autem *Vaticani Codices*, quibus Ephræmi opera continentur, universim nonaginta, quorum Elenchum habes a pag. ciii. ad pag. cxlii. nimirum, *Vaticani antiqui* LIX. *Palatini Heidelbergenses* XV. *Alexandrini*, olim Regiæ Svecorum, VI. *Clementini*, quos Clemens XI. Vaticanæ addixit, X. Ex his *Sermones CCXVII.* collegimus, *Precationes* bene multas, sententias, fragmenta moralia, & scholia in sacram Scripturam.

Basiliani, tam Monasterii Cryptæ Ferratæ, quam Sancti Basilii in Urbe, *Codices* X. a pag. cxlii. *Sermones* C.

Barberini Codices XII. a pag. cxlviii. *Sermones* XXVI. & quædam scholia in Scripturam, aliaque fragmenta ascetica.

Ottoboniani Codices LII. a p. cxlix. *Sermones* CXXII.

Cæsarei Vindobonenses Græci *Codices* XXI. a p. clv. *Sermones* CXVIII. & varia fragmenta.

Coisliniani five *Segueriani Codices* XXXIV. a pag. clxi. *Sermones* XCVIII. & scholia in Scripturam, fragmenta moralia, & *Precationes* diversæ.

Ambrosiani Codices VII. p. clxviii. *Sermones* X.

Mediceo-Laurentiani Codices II. a pag. clxix. *Sermones* LXXVII.

Anglicani, seu *Oxonenses*, *Codices* XVIII. a pag. clxxii. *Sermones* CLVI.

Lugduno-Batavus Cod. I. p. clxxx. *Sermones* nonnulli.

Mitto *Sfortianos*, *Vallicellanos*, *Venetos*, *Messanenses*, *Constantinopolitanos*, *Bavaricos*, & *Scoriacenses*, quos ex Possevino pag. clxxx. & seq. descripsi.

Quum vero plerique horum Codicum antiquissimi sint & in membranis exarati, eos tamen dumtaxat hic adnotamus, quibus certam temporis notam amanuenses apposuerunt. Sunt autem XV. nimirum *Codex Vaticanus* num. LVIII. scriptus dicitur anno Christi 1073. *Alexandrinus* IV. inter Vaticanos LXXVIII., anno 1339. *Alexandrinus* VI. inter Vaticanos LXXX., anno 1574. *Clementinus* VI. inter Vaticanos LXXXVI., anno 1039. *Basilianus* V. anno 1020. *Barberinus* IV. anno 892. *Cæsareus* XIX. lib. 3. pag. 35., anno Christi 1210. *Cæsareus* XXXIV. lib. 8. pag. 365., anno 1292. *Coislinianus* I. anno 1264. *Coislinianus* III. anno 1218. *Coislin.* VII. anno 1345. *Coisl.* IX. an. 1329. *Coisl.* XII. an. 1332. *Coisl.* XXI. an. 1056. *Coisl.* XXXII. an. 1552. *Coislin.* XXXIV. anno Christi 1609. Ex quibus palam fit, *Barberinum Codicem* anno 892. exaratum, omnium esse vetustissimum; eique antiquitate proxime accedere *Basilianum* ann. 1020. *Clementinum* anno 1039. *Coislinianum* anno 1056. & *Vaticanum* anno 1073. descriptos. De *Basiliano* *Crypto-Ferratensi*, quem Vossius anno Christi 531. scriptum affirmat, vide quæ pag. cxlvii. ex Montfauconio in *Palaographia Græca* lib. I. pag. 48. notavimus.

Denique sua laude frustrandi non sunt, qui vel in conferendis Græcis exemplaribus adjutricem manum præbuere, vel Codicum manuscriptorum nobis copiam liberaliter fecere. *Ambrosianum* Catalogum a *Benedicto* *Victorio* *Caraciolo*, *Mediceo-Laurentianum* a *Fridiano* *Fridiani* confectos, clarissimi viri *Franciscus Boncorius*, & *Joannes Andreas Astesati* nobis communicarunt. Suos *Basiliani* *Monachi* *Codices* utendos humanissime dederunt. Suas item *Bibliothecas* præstantissimis cujusvis generis libris instructas amplissimi *Cardinales* *Franciscus Barberinus* ac *Petrus Otthobonus*, *Romanae Purpuræ* decora & ornamenta, singulari beneficio effusaque liberalitate obtulerunt: quibus proinde in hujus operis editione plurimum nos debere profiteamur; quum præsertim non paucos Ephræmi sermones inde mutuati simus, quos neque in *Vaticana*, neque alibi Græce exstare, ex subjecto Catalogo ostensum est. Demum eruditos linguarum Græcæ & Hebraicæ *Scriptores* *Vaticanos* pro merito tunc laudabimus, quum variantes *Lectiones* ex diversis voluminibus ab illis diligentissime notatas, ad calcem tertii tomi, quemadmodum præfati sumus, proferemus.

Ex *Bibliotheca Vaticana* Idibus Septembris Anno Domini MDCCXXXII.

Fevardentius Parisiis 1579. 1583. 1590. 1602. 8. ut inquit Fabricius lib. 5. pag. 334. In Catalogo librorum impressorum Bibliothecæ Bodlejanæ pag. 229. laudatur altera Fevardentii editio; *Censuræ de præcipuis capitibus Christianæ Fidei, cum notis Fevardentii, Parisiis* 1606. 8. F. 37. Th. Altera Dillingana editio anni 1562. apud Sebaldum Mayer continet Ephræmi opera e Græca lingua in Latinam versa Petro Francisco Zino interprete, ut notat Simlerus, Labbeus, & Ittigius ab eodem Fabricio pag. 334. laudati.

Ante Dillinganam, ex Officina Novefiani Coloniae anno 1547. præter Ambrosianos nonnullos etiam latinæ antiquæ versionis sermones sequentes prodierant, quos Centuriatores recensent. I. *De Compunctione cordis*, Dolor me compellit. II. *De Contritione cordis*, Venite charissimi. III. *De Beatitudine animæ*, Beatus qui odio habuerit. IV. *De penitentia*, Dominus noster. V. *De luctamine spirituali*, In luctaminibus hujus seculi. VI. *De Transfiguratione*, De regionibus messis. VII. *Lamentatio de æterna retributione*, Immenfam atque ineffabilem. VIII. *Oratio de Dei Matris laudibus*, Inviolata. IX. *La-*

mentatio Dei Matris, quæ dicitur in magna Parasceve, Stans apud Crucem. X. *Lamentatio de die Judicii*, Exquisitum iudicium.

Ephræmus de passione Christi, & Threni Sanctissimæ Virginis prope Crucem stantis, ex antiqua versione prodire Romæ 1585. in 12. teste Fabricio lib. 5. Biblioth. Græcæ pag. 334. de qua editione Posslevinus in Appendice ad Apparatum pag. 28. Prodiit deinceps Romæ parvulus libellus ejusdem Ephræm Latinus factus, in *Passionem Domini nostri Jesu Christi*.

Denique cl. Zacagnius ex Codicibus Vaticano & Casanatensi, Romæ 1698. typis Sacræ Congregationis de Propaganda Fide evulgavit duos Latinos Sermones, quos Anonymus e Græco verterat. Primus inscribitur, *De Resurrectione, & Judicio, & de Regno cælorum, & munditia animæ*: initium, *Gloria omnipotenti Deo*. Alter, *De agone seu luctamine spirituali*: initium: *In luctaminibus hujus seculi*. Uterque olim Coloniae 1547. & Dilingæ 1563. prodierat, ac postea ex nova Vossii interpretatione publicam lucem adspexit Coloniae 1603. tom. 2. p. 483. & tom. 3. p. 617.

CAPUT III.

De editione Ambrosii Camaldulensis.

Latinorum omnium Ephræmi interpretum post Anonymum antiquissimus est *Ambrosius Camaldulensis Ordinis Abbas Generalis*, Chrysoloræ Byzantini discipulus, vir Græce ac Latine doctus, qui non solum multa ex Græco in Latinum vertit, sed etiam Græce ad Græcos in Concilio Ferrariensi ac Florentino peroravit. Obiit Constantiæ anno Christi 1490. de cuius scriptis vide Posslevinum, Bellarminum, Miræum, Caveum, & alios, ubi de scriptoribus Ecclesiasticis. Circa annum 1430. e Græco transtulit, & Cosmo Medici, summo ipsius Mæcenati, nuncupavit *Sermones XIX.* quos tum ex manuscriptis, tum ex impressis a p. LXXXII. ad pag. LXXXV. recensui.

Dies susceptæ absolutæque ab Ambrosio interpretationis, indicatur in elegantissima illa Epistola ad Cosmum Medicem, cujus initium, *Peregrinum nuper offendi e Syria*; iis verbis: *Neque sane abnuat senior sanctus; ut mihi tibi que morem gereret, atque in primis sanctæ caritatis satisfaceret (est quippe mecum tui amantissimus) præter ætatis consuetudinem se mihi in disciplinam dare, meque docente paucis diebus ita linguam nostram consecutus est, ut (meo quidem iudicio) Latine melius & eruditius loquatur, quam Græce. Hunc ergo tu tantum talemque hospitem, Cosme, unicum virtutis ac nobilitatis decus, nominisque tui ornamentum, & ex merito suo, & ex instituto tuo, & ex commendatione nostra, grate reverenterque suscipies.... cupit enim ille te liberum ac expeditum secretius alloqui. Quod cum alias semper utiliter faceres, tamen hoc sacri solemnisque Jejunii tempore, necessario tibi faciendum esse censeo.* Paucis igitur diebus sermones illi ab Ambrosio versi, & Quadragesimali quidem tempore Cosmo oblati.

Quo autem id anno contigerit, Ambrosius non exprimit. Sed ex manuscriptis Vaticanis colligi potest: quorum unus num. 258. notatus, exaratus dicitur per *Dominicum Floren.* die 19. Decembris, anno 1435.; alter sub num. 257. per *Hermannum de Erfordia* die 16. Novembris 1453. Ante annum itaque 1435. Sermones illi in publicam lucem per amanuenses prodierant.

Typis vero neque statim, neque eodem ubique ordine vulgati fuere. Dupinius tom. 2. pag. 151. & ex eo Tomo I.

Casimirus Oudinus tom. 1. p. 502. affirmant Ambrosianos Ephræmi sermones editos *primum Brixie* anno 1490. Verrum binas fuisse Brixienfi antiquiores editiones colligimus ex Vaticana Bibliotheca. Prima omniumque vetustissima in 4. ut videtur, per *magistrum Bartholomæum Guldinbeck de Sultz*, anno *Jubilæi* 1475. die vero *Mercurii penultima Augusti*, regnante *Sixto IV. Pont. Max.* anno ejus quinto: continet *Sermones V.* ab Ambrosio versos, quorum Indicem habes pag. LXXXIV. Hæc editio exstat in Cod. Lat. Vaticano impresso 2115. & in Vallicellano signat. lit. I. Ord. 1. num. 196.

Secunda editio *Florentiæ* 1481. *Augusti* 23. per *Antonium Bartholomæi Mischomini* in 4. continet *Epistolam Ambrosii ad Cosmum*, & *Sermones Ephræmi XIX.* quam ex Vaticano Codice Latino impresso 1282. pag. LXXXII. cum editione Patavina anni 1585. collatam recensui.

Tertia editio *Brixie* 1490. Dupinio & Oudino, ut supra, memorata, quam mihi hætenus videre non licuit.

Quarta editio *Parisiis* 1505. cujus fit mentio in Catalogo librorum impressorum Bibliothecæ Bodlejanæ in Academia Oxoniensi, Oxonii 1674. pag. 229. Exstat ibidem exemplar signatum G. 3. 3. Th. *Sermones ex Græco in Latinum per Ambrosium Camaldulensem Paris.* 1505.

Quinta Ambrosianorum sermonum editio *Argentorati* typis Martini Schureri Anno 1509. in 4. de qua Joannes Jacobus Frisius in sua Bibliotheca Universali, Combesius Biblioth. Cæsar. lib. 1. pag. 119. Fabricius Biblioth. Græc. lib. 5. pag. 333. & Oudinus tom. 2. pag. 502. Ex hac editione prodire *Sermones XIX. Ephræmi*, Gallice quidem per *Petrum Cuceret Parisiis* 1520. sub titulo, *La fleur de Predication*; Germanice vero per *Joannem Schuaigerum Moguntia* 1565. 8. Vide Lambecium & Fabricium citatos a nobis pag. LXIV. & LXXIV. Demum *Italice* Venetiis 1545. in 8. interprete Ludovico de Orcis Brixienfi Canonico Regulari Lateranensi.

Sexta editio *Coloniae Agrippinae* anno 1547. in 8. typis Melchioris Novefiani, qui eam Guilhelmo Hittorpio Veteris-Montis Abbati dicavit. Quæ in ea continentur tum ex Ambrosii, tum ex Anonymi veteris interpreta-

tione Ephræmi Opera, a Magdeburgensibus Centuriatoribus recensita habes pag. LXVII. Recte enim observant Tentzelius Dissert. select. pag. 281. & Fabricius lib. 5. pag. 333. Editionem Opusculorum Ephræmi Coloniensem anni 1547. apud Novesium (imo Novesium) alios quam ab Ambrosio translato sermones complecti, in qua Vossius sermonem de Transfiguratione legit. Meminere hujus editionis Magdeburgenses, Fabricius, & Oudin. loc. cit. necnon Bellarminus de Scriptor. Eccles. Lambecius lib. 1. pag. 122. Joannes Jacobus Frisius in Biblioth. pag. 215. ubi asserit Ephræm Syri Eremitæ Opuscula omnia Colonia anno 1547. in 8. edita: denique Bollandus & Henschenius tom. 1. Febr. pag. 52. ubi ajunt, illa Ephræmi Opera a Carthusiano quopiam recensita. Verum ex recensione Magdeburgensium liquet opuscula tantum XXV. in ea contineri, quorum sexdecim ab Ambrosio, reliqua ab Anonymo sunt versa. Atqui longe plura ante illam editionem Coloniensem exstabant Ephræmi Opera Latina, quæ a pag. LXXXI. enumeravi.

Septima editio in Sacra Eremita S. Mariæ de Ruah in agro Patavino 1585. in 8. cura & studio Fr. Simeonis ex Capua Camaldulensis, ejusdem Eremitæ S. Mariæ de Ruah Prioris, qui illam Augustino Valerio S. R. E. Tit. S. Marci Presbytero Cardinali Veronæ Episcopo, nuncupavit: quumque in epistola ad eundem Cardinalem, cujus initium, *Quantæ fuerit probitatis*, Vitam Ephræmi ex Nysseno, & Sozomeno fuisse descripsisset, causam reddit, cur ejusdem Ephræmi Sermones XIX. ab Ambrosio versos, iterum cudendos suscepit: ut scilicet illos ab erroribus expurgaret, quibus in aliis editionibus scatebant: & quia dicti sermonum libri jam pene defecerant, &

qui reperiebantur pauci, parum erant emendati, & quod pejus est, plurimo vendebantur. Hujus editionis exemplar habetur in Biblioth. Vallicellana signatum lit. A. Ord. IV. num. 68. hoc titulo: *Sermones B. Ephræm Edessæ Ecclesiæ Diaconi, Fr. Ambrosio Eremita Camaldulensi Interprete, in Sacra Eremita S. Mariæ de Ruah in Agro Patavino 1585.* Alterum pro Vaticana Bibliotheca nuper comparavit Eminentissimus ac Reverendissimus D. Card. Angelus Maria Quirinus Bibliothecarius. In fine libri cernitur impressa Sancti Romualdi imago.

Octava editio Argentorati anno 1585. in 8. Hujus meminit Fabricius lib. 5. pag. 333.

Quoad numerum sermonum, quos Ambrosius vertit, variant Codices manuscripti. Nam Vaticani Latini 257. & 258. habent Sermones XX. Urbinatensis autem 481. & Cæsareus Vindobonensis 129. Sermones XXI. Denique Vaticanus 5053. Sermones XXIII. At in impressis Sermones XIX. ubique numerantur. Hoc tamen discrimen non in re est, sed in numero: nam alicubi sub uno numero plures sermones continentur, qui alias in plures numeros dividuntur. Consule Catalogum impressorum & manu exaratorum, quem pag. LXXXII. & LXXXIV. exhibui. Non est igitur, cur Fabricius in Lambecium, Varthonum ac Tentzelium invehatur in hæc verba p. 333. *Male Sermones XXI. ex Ambrosii versione numerat Lambecius tom. 1. pag. 121. eumque secutus Varthonus appendice ad Cavei bist. liter. pag. 84. edit. Geneven. Unde fallitur etiam Tentzelius pag. 281. Dissert. select.*

Ex Ambrosii versione sermones nonnullos Ephræmi profert Lipomanus, Surius, & Combefisius. Vide pag. LXXXVII. LXXXVIII. & CII.

CAPUT IV.

De editione Zini Canonici Veronensis.

Petrus Franciscus Zinus Canonicus Veronensis, inter plurima Patrum Opera, quæ e Græco in Latinum transtulit, duodeginti etiam Ephræmi sermones unacum Nysseni in eundem Encomio vertit anno Christi 1561. dicavitque Hieronymo Trivisano Veronæ Episcopo. Eosdem sermones simul cum asceticis Nili, Marci, & Esaïæ Opusculis, in unum volumen collectos, & Augustino Valerio Veronæ item Episcopo oblatos, anno 1574. recudit. Utramque editionem Romæ vidi: ac priorem quidem in Biblioth. Vallicellana in Codice signato lit. A. Ord. IV. num. 144. in 12. Venetiis apud Franciscum Rampazetum 1561. Posteriores autem in Biblioth. Domus Professæ Soc. Jesu, item Venetiis apud Bologninum Zalterium 1574. in 8. Titulus sermonum: *Divina quædam Sancti Ephræm Opera mille ducentis jam annis e Syra in Græcam Linguam, nunc autem e Græca in Latinam versa, Petro Francisco Zino Veronensi Interprete.* In secunda additur, *Canonico Veronensi*: ac præter novam ad Augustinum Valerium Epistolam, altera etiam nuncupatoria ad Hieronymum Trivisanum, quam in prima editione Zinus fecerat, unacum Opusculis Nili, Marci, & Esaïæ editur. Catalogum utriusque editionis, necnon utramque Epistolam habes pag. LIII. & LXXXVI.

Editionis anno 1574. factæ meminere Lambecius lib. 1. pag. 122. Fabricius lib. 5. pag. 333. & Combefisius tom. 1. Bibl. Concion. pag. 10. qui tamen fallitur, dum eam Venetiis 1575. proditisse scribit: recte autem asserit illam continere Opuscula spiritualia numero XL. quibus accedit Ephræmi ejusdem Laudatio auctore Gregorio Nysseno. Nam tertius inter duodeviginti Zini Sermones, qui

de Virtutibus & Vitiis inscribitur, capita viginti tria comprehendit, Prologum scilicet, & alia capita viginti duo: quæ cum aliis septemdecim Opusculis conjuncta, quadragenarium numerum, ut Combefisius ait, conficiunt.

Præter Venetas duas memoratas editiones, tertia sermonum Zini est, Dillingæ anno 1562. elaborata, de qua hæc Joannes Jacobus Frisius in Biblioth. pag. 215. *Quædam etiam ejus (Ephræmi) Opuscula Dillingæ edita sunt Petro Francisco Zino interprete.* Et Fabricius lib. 5. p. 334. „Nonnulla Ephræmi Opuscula ex Zini interpretatione „Dillingæ etiam proditisse scribit Simlerus, & ex eo „Labbeus tom. 1. pag. 285. de Sancto Ephræm: nimirum „anno 1562. atque adeo ante editionem Venetam „(anni 1574.) quam recensuit. Sunt enim mihi ad manus (accuratissimi Ittigii verba sunt præfat. ad librum „de Bibliothecis Patrum pag. 73.) divina quædam „S. Ephræm Opera e Græca Lingua in Latinam versa „Petro Francisco Zino interprete, Dillingæ 1562. „apud Sebaldu Mayer. „Ejusdem, sed suppressio Zini nomine, meminere Tillemontius lib. 8. pag. 758. & Bollandus tom. 1. Febr. pag. 52. *Ephræmi*, inquit, *Opuscula aliquot (ut notat. 3. ad Usuardi Martyrolog. 1. Febr. scribit Molanus) edita sunt Dillingæ anno 1562.*

Cum hac Dillingana anni 1562. editione non est confundenda altera, quæ anno 1563. obstetricante Jacobo Menchusio in publicam lucem emissæ est: prior enim opuscula a Zino conversa complectitur; hæc vero posterior Latinos quosdam Ephræmi Sermones Anonymo interprete, quos idem Menchusius in Præfatione recenset.

set. Atque hoc idcirco notandum fuit, quia Tentzelius p. 281. & Fabricius p. 334. negant, Dillinganiam edi-

tionem Zino deberi; quod verum est, si de secunda, non item, si de prima editione loquantur.

CAPUT V.

De editionibus Julii Clementis, Lipomani, Surii, Bollandianorum, Chantelou, Combefisii, & Corderii.

Post Ambrosium & Zinum Latinos Ephraemi interpretes, nonnulla ejusdem Doctoris opuscula edidere qui sequuntur.

Julius Clemens Canonicus Secularis Congregationis S. Georgii in Alga e Græco Latinum fecit *Testamentum S. Ephraem*, de quo hæc Lipomanus Tom. 3. editionis Venetæ anni 1554. p. 176. *Habetur in libris ejus Græce conscriptis, nunc primum Latinis cognitum.* Et ex Lipomano Surius Tom. 1. editionis Coloniae apud Guerinum Calemium & hæredes Quentelii anno 1570. p. 774. *Habetur in libris ejus Græce conscriptis, nunc primum Latinis cognitum, 3. Tomo Aloysii.* Meminit hujus versionis Fabricius lib. 5. ubi Vossium observat usum fuisse antiquioribus Latinis, quas in Bibliothecis reperit, versionibus, ac præsertim editis *Ambrosii Camaldulensis, & Petri Francisci Zini, Juliique Clementis.*

Aloysius Lipomanus prium Veronæ, deinde Bergomi Episcopus, in Præfat. ad nonnulla Ephraemi opera, quæ in Vitis Sanctorum edenda suscepit, Tom. 8. editionis Romanæ apud Antonium Bladum anno 1560. pag. 9. narrat, se ex Polonica Legatione revertentem, ne itineris tædio torperet, Sancti Ephraemi Sermones legisse, & nonnullos ex iis decerpisse, qui ad illustrandum octavum Sanctorum volumen accommodati sibi visi fuerant. Zinus in epistola ad Augustinum Valerium editioni Venetæ anni 1574. præfixa, hoc Lipomani factum refert in hæc verba: „ Nam si magno illi Aloysio „ Lipomano, ut ipse testatur, in ardua Polonica Legatione, unus vel alter eorum (*Ephraemi Sermonum*) „ tantum attulit consolationis; Si Hieronymo Trivisano alius ex illis ad Concilium Tridentinum proficiscienti fuit ornamento; Si Petro Contareno in Cyprus & Paphum naviganti honori fuit, & jucunditati &c. „ Usus fuit Lipomanus tum antiqui Anonymi, tum Ambrosii Camaldulensis & Julii Clementis interpretatione. Et ex Anonymo quidem ista edidit: *De*

Transfiguratione Domini, Ex agro messes & letitiæ, Tom. 6. Romæ ex Officina Salviana 1558. De Sanctissima Dei Matris laudibus, Intemerata, Tom. 8. Romæ 1560. Oratio ad Sanctissimam Dei Genitricem, Immaculata, Ibid. Lamentatio Dei Genitricis prope Crucem stantis, Stans apud Crucem, Ibid. Ex Ambrosio vero, De passione Domini, Loqui timeo, Tom. 8. Romæ 1560. De Sancta Cruce, Nos Christiani. Ibid. De laudibus Sanctorum Martyrum, Inspiciens, Ibid. Ad monachos de Sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant, Cor meum doleo. Ibid. De laudibus Sancti Joseph Patriarchæ, Deus Abraham, Ibid. Fragmentum ex sermone, cujus initium, Dolor me in verba compellit; Legentes non agnoscimus; Lovanii apud Petrum Zangrium Tiletanum 1568. Ex Julio autem Clemente, Testamentum S. Ephraem. Ego Ephraem morior, Tom. 3. Venetiis 1554. p. 176. Demum ex Gentiano Herveto, Vita S. Ephraem, per Metaphrasten, Tom. 5. Venetiis 1556.

Laurentius Surius eosdem Ephraemi sermones ex Lipomano descripsit, *De Vitis Sanctorum* tom. 1. Coloniae 1570., Tom. 3. 1572., T. 4. 1573., T. 6. 1575., & T. 7. 1581.

Bollandiani Socii in Actis Sanctorum, 1. Febr. 16. Martii, 9. & 14. Junii, quædam Ephraemi Opuscula ex Vossii interpretatione edidere, quæ recensui pag. c.

Claudius item Chantelou Benedictinus Congregationis S. Mauri in Bibl. Ascetica Tom. 2. ac 3. plerisque ejusdem S. Patris Sermones, eadem Vossii interpretatione, non tamen eodem usus ordine, repræsentavit. Vide pag. c. & cr.

Franciscus Combefisius in Biblioth. Concionatoria tom. 1. 2. 3. 5. 6. 7. & 8. sexdecim Sermones Latine divulgavit, in quibus nunc Vossianam versionem, nunc Ambrosianam secutus est, alicubi etiam Anonymi interpretatione usus, & quandoque novam ipse adornavit, ut ex Catalogo pag. cii. palam fit.

Denique nonnulla Ephraemi excerpta prodire in Catena Patrum Corderii in Lucam, Antverpiæ 1628. pag. 30. & 439.

CAPUT VI.

De editionibus Latinis e Syriaco adornatis a Guidone Fabricio Boderiano, Gerardo Vossio, Joanne Cardinali Bona, & Abrahamo Ecchellenfi.

Hactenus de editionibus Latinis e Græco elaboratis. Nunc de iis, quæ e Syriaco confectæ sunt.

Guido Fabricius Boderianus Syriace ac Latine edidit Antverpiæ 1572. *Ritum Baptismi & Sacra Synaxis*, quem Severo Patriarchæ Alexandrino perperam adjudicavit. Ad calcem libri binas sub Ephraemi nomine Precationes adjunxit: quarum altera ad Liturgiam recitanda, inci-

pit: *Fide obtulit Abel Sacrificium pacificum: altera post solis occasum antequam quis cubitum eat: Tribue mihi, Domine mi, ut ego vigilans vigilanter in conspectu tuo consistam.*

Gerardus Vossius, Tom. 2. pag. 8. editionis Romanæ anni 1593. e Syriaco conversum Latine protulit *Canticum spiritale in laudem & amorem doctrinæ & sapientiæ*, quod incipit: *Largire, o Deus, doctrinam.*

Joannes Cardinalis Bona Rer. Liturgic. lib. 1. cap. 9. Hymnum S. Ephræm in Liturgia, quum incensum offertur, canendum e Syriaco Latinum evulgavit, cujus initium: *Gloria Trinitati*.

Abraham Ecchellensis item e Syriaco Latine edidit duo Cantica de Maria & Magis, evulgata a Joanne Baptista Maro, Romæ per Franciscum Monetam anno 1645. non 1649. ut ex typographi oscitantia mendum obrepfit in Bibliotheca Card. Imperialis impressa Romæ 1711. pag. 167. Canticorum alterum incipit: *Vigiles ecce exultant hodie*: alterum: *Nato Filio lumen affulsit*. Quibus subjungitur Precatio sub Ephræmi nomine in Nativitatem Domini: *Christe Verbum Patris cælestis, qui homo pro nobis factus es sine mutatione, & in Bethlehem hodie natus es*.

Precationes hymnique ac cantica hujusmodi Sancto Ephræmo inscripta frequenter occurrunt in libris Ecclesiasticis Syrorum, Missalibus, inquam, Ritualibus, Pontificalibus, & Horologiis. *Maxima enim pars precum*, (ut recte advertit Jo. Morinus Adnotat. in Syrorum Ordinationes pag. 490. num. 10.) præsertim hymnorum, qui deprehenduntur in Ritualibus Maronitarum (adde & Jacobitarum) Sanctis Ephræm & Jacobo, ut auctoribus, sed Sancto Ephræm potissimum, tribuuntur, ut passim videre est non modo hic, sed etiam in longissimo illo septimanæ officio, quod jam non semel citavimus. Ita quoque in eorum Missali in ipso initio, & alibi passim plures hymni ipsis nuncupantur.

Dupinius tom. 2. p. 151. & Fabricius lib. 5. p. 334. laudant Cantica Ephræmi de Maria & Magis. Eorundem meminit & Tillemontius lib. 8. p. 758. necnon hymni illius, quod Card. Bona edidit. Usserius, eodem Fabricio teste p. 320. „ Ephræmum de Sapientia amore, & alia ejus Syriace scripta Lugdunum Batavorum „ transmisit, e quibus nonnulla punctis animasse voca-

„ libus & Latine vertisse se testatur Ludovicus de Dieu Præfat. ad Comment. in Acta Apostolorum - Abraham Ecchellensis in Indice Auctorum, quibus in Eutychio Vindicato usum se affirmat, num. 26. lit. E. de Ephræmo hæc scribit. „ S. Ephræm Magnus, qui Propheta Syrorum cognominatur, infinita propemodum edidit „ opera, quorum partem recenset Hebedjesu Sobensis „ Metropolita in Catalogo librorum Chaldæorum, sive „ Syrorum. Ex his citavimus Officium de obitu B. Virginius, cujus exemplar conservatur in Bibliotheca Collegii Maronitarum de Urbe. Rursus Canticum de Amore sapientie, quod Latine redditum edidit Gerardus Vossius. Hujus exemplar Syriacum cum Arabica versione extat in eadem Collegii Maronitarum de Urbe Bibliotheca. Editum etiam fuit Syriace ab illustrissimo & doctissimo viro Isaac Sciadrensi Archiepiscopo Tripolis Syriæ in Syriacis Rudimentis. Quod quidem D. Ephræm Canticum pro sua eruditione, & pietate, auctoribus Mohammedanis tribuit Hottin-gerus, uti videre est Histor. Orient. lib. 2. cap. 5.

Quid vero sentiendum sit de his Canticis & Hymnis, qui in Officiis Syrorum recitantur, tunc dicam, quum de Syriacis Ephræmi scriptis sermo erit. Interim lectoris animus reficandus est memoria illius admonitionis, quam tom. 1. Biblioth. Orient. pag. 60. in hæc verba apposui. „ Porro falluntur qui Ephræmo adjudicant omnes Hymnos, qui in Divinis Syrorum officiiis sub ejusdem nomine occurrunt: nam hi non „ semper Ephræmi sunt, sed ad normam Rithmi Ephræmitici, qui septem syllabis constat, elaborati, „ cujus specimen vide apud Naironum Evopl. par. 1. „ pag. 51. Hujusmodi est Hymnus ille, quem Latine „ exhibet Card. Bona Liturg. lib. 1. cap. 9. de quo Tillemont. tom. 8. pag. 758.

CAPUT VII.

De Latina editione Gerardi Vossii.

Amplissima omnium, quotquot hætenus in publicam lucem prodierunt, Ephræmi editio est a Gerardo Vossio elaborata.

Dudum optarant docti viri, ut omnia Ephræmi opera, quæ inveniri potuissent, Latine prodirent. Quæ enim Ambrosius & Zinus verterant, gustum acuebant, non satietatem afferebant. Hinc suasu atque impulsu doctissimorum Cardinalium Sirleti, Montalti (qui postea ad Pontificatum evectus, Sixti V. nomen accepit,) & Antonii Carafæ, jussuque summi Pontificis Gregorii XIII., colligendorum edendorumque tractatum omnium Ephræmi, qui Græce in Bibliothecis laterent, cura Gerardo Vossio demandata fuit. Quod ille præstitit tribus Tomis summa diligentia ac pari fide conscriptis. Et primum quidem Tomum anno 1589. Sixto V. nuncupavit: nam Gregorius XIII. primarius operis illius auctor & patronus ad superos abierat. Alterum Tomum Clementi VIII. anno 1593. inscripsit, cui anno 1592. speciminis loco quinque Ephræmi sermones obtulerat. Tercium denique anno 1598. evulgavit, Deo optimo maximo ac eidem Sancto Ephræmo pro gratiarum actione dicatum. Huic subjecit Catalogum operum omnium a se editorum, quem hic subnectere visum est, quo clarissimi viri memoria magis illustretur.

„ Ego, inquit, Gerardus Vossius, alias Voskens, „ honestis ac Catholicis parentibus ex legitimo matri-

„ monio, Patre Gulielmo, & Matre Johanna Vosskens natus, oppido Borchloon, quod primarium est „ totius Comitatus Loffensis, Diocesis Leodiensis, „ Patria Teuthonicus &c. operum omnium S. Patris „ Ephræm Syri Interpres & Scholiastes, pro posteritatis „ beneficio atque memoria, præcipua quædam elucubrationum mearum monumenta Ecclesiastica Romanæ diversis temporibus edita, breviter hic (exemplo „ S. Hieronymi sua in fine Catalogi scripta commemorantis) adnotanda ac recensenda ordine temporum, „ ut prodierunt, duxi. Anno itaque 1580. Romæ a me „ sunt edita S. Joannis Chrysostomi monumenta quædam Græce & Latine de laudibus Principum Apostolorum Petri & Pauli, eorundemque glorioso martyrio: ac de duodecim simul Apostolis, una cum meis „ Scholiis, & duplici apostrophe ad finem adjecta, una „ ad ipsam urbem Romam: altera ad SS. Apostolos Petrum & Paulum Tutelares Urbis Romæ patronos. „ Anno 81. prodiit nobile Theodoriti Episcopi Cyri monumentum de Caritate, Græce & Latine, una „ cum nostris Scholiis, & variis lectionibus. Anno „ 1586. Gregorii Papæ IX. gesta ac monumenta quædam insignia prius non edita, de unione Græcorum cum „ Ecclesia Latina, una cum argumentis ac scholiis nostris in lucem edidimus: quibus Acta Canonizationum „ quatuor ejusdem Pontificis accesserunt. Anno postea „ 1589.

DE REBUS GESTIS
SCRIPTISQUE
SANCTI EPHRAEM SYRI

Græcorum Latinorumque veterum Testimonia.

ΤΟΥ ἈΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΥΣΣΗΣ

ΕΓΚΛΩΜΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΝ ΣΥΡΟΝ.

SANCTI GREGORII
NYSSENI EPISCOPI

ENCOMIUM

IN S. PATREM NOSTRUM
EPHRAEM SYRUM.

Paris.
XV.
O 27.

INEI[~] με πρὸς τὴν παρ- A
 ἦσαν ἰσχυροῖς ἢ ἐν τοῖς
 θείοις ἀγγελίοις πρὸς
 βολή, ἢ τῆς λύχνου μυ-
 σταγωγία, καὶ τὴν γλώτ-
 ταν κημῶς τῆς ἀφωτίαις λύει
 διαλεύσαν, καὶ τὰς ὁδοὺς

πᾶν νοημάτων, ὡς ἱππηλάτης τείβας πορομα-
 λίζει, καὶ τὸ ἕλόν γε πολυεδέξατον ἄρμα ἐπὶ
 λεωφόρον τρέχειν ὁδὸν ἐποιμάζεται, ᾧ δὲ πη δια-
 πρυσίως βοᾷσα· ἔκαστοι λύχνον, καὶ ὑδαέσιν
 ἔκαστ' ἑμὸδιον, ὅμ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμ-
 πει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. καὶ τὸ ἔκαστ' ἐν
 βάθει νοόμενον, ἐπάγει λέγῃσα· ἔτις λαμφά-
 τω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμφορον τῷ ἀνθρώπῳ· ὅπως
 ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα ὑμῶν. ὅκα ἂν ὑπάτιον γυν
 ἐγκαλύπτεσθαι, καὶ δειλαῖν, ἐν οἷς αὐτὸς ὁ δεσ-
 πότης θάρρειν πρηνγύασεν; ὅς οἶνεϊ φαιδρὰν καὶ
 τῆς ἡλιακῆς λαμπροτέραν ἀνάφας λαμπάδα,
 καὶ τῶ προκειμένῳ θεῷ πατρὶς ἡμῶν εἰς διήγησιν
 πολιτείαν· ἔχ' ὑπὸ τῷ τῷ σιγῆς κατακρύπτεσθαι
 ταύτην βέλεται μὸδιον· ἀλλ' ἄνω προκειῶθ' ἐπὶ
 αὐτῆς τῇ ἐκκλησιαστικῇ κορυφῇ, ὥστε φάνειν πᾶ-
 σι τοῖς ἐν τῇ κοσμικῇ περὶ σφραγισμοῖς οἰκίᾳ· ἐκ
 ταύτης τε τὰς ὁρῶντας, δοξάζειν τὸν πατέρα τὸν
 ἐν τοῖς ἔρανοῖς.

Οὐκ ἄρα τ' πατεικὸν δὺλαβητέον ἐμείνε
δεσμὸν, ὅτι δεσποτικὸς πατεῖται δεσμὸς· ἀνάγ-
κη γὰρ ἐμείθεν τῇ ἐπαύων λαβεῖν τὰς ἀρχάς,
καὶ ἡ νῦν ὡς ἀληθείᾳ τῇ θέσει κατόπιν τῇ ἐγ-
κωμίων ἀφώρειται· ἐπειδ' ἡπερ τῷ καλῶς διακρί-
νειν εἰδότες τὰ πράγματα, ὃ δεσμὸς ἐμείνος ἀπλῶς,
ἀπείργων ἐγκωμίοις καταστρέφειν τ' ἀνδρωπίνῳ
τοῖς. I. δόξαν

Tom. I.

A

ECONDITA in
divinis Euangeliiis
similitudo , me
ad propositum di-
cendi argumen-
tum serio cohor-
tatur , linguam-
que silentii fræno
constrictam solvit.

ac cogitationum semitas velut spatiosos quos-
B dam campos exæquat atque adornat, cur-
rumque orationis ad iter aggrediendum
promptum reddit & expeditum, dum clara
voce hisce quodammodo exclamat verbis :
Neque accendunt lucernam, & ponunt eam
sub modio, sed super candelabrum, ut luceat
omnibus, qui in domo sunt. Quid vero ex iis
intelligendum sit, subjungit dicens : *Sic lu-*
ceat lux vestra coram hominibus : ut videant
opera vestra bona. Nunquid igitur reprehen-
C dendi merito erimus, si negligentes atque
ignavi silentio involverimus illud, in quo
celebrando magnos sumere animos ipse man-
davit Dominus? Cum enim sancti hujus Patris
vitam tamquam illustrem, ac sole splendido-
rem facem orbi accenderit, exponendamque
nobis proposuerit; non fert, ut illam silentio
prætereuntes, sub modio occultemus: verum
in sublimi potius Ecclesiæ vertice reponamus,
ut cunctis eluceat, qui in hac totius orbis ter-
D rarum versantur domo: & qui ex illa lumen
acceperint, cœlestem Patrem glorificent, at-
que collaudent.

Quamobrem non sic paternum illius metuendum est vinculum, ut ipsius Domini mandatum spernatur: quin etiam ipsius laudationis initium inde capiendum fuit, tametsi in extremam orationis partem nos istud rejecerimus. Rem enim ipsam recte respicienti, illud haud prorsus videatur vinculum, quod humanam

Matth. 5.
Luc. 8.

gloriam averfantem vetet exornare laudibus: aut sane vinculum ad solvendum facile, obligatioque ejusmodi, quæ ad hoc ipsum potius præstandum impellat amantes. Nam ex quibus ille laudes se evitaturum arbitratus est, interdicti vinculo nostros conatus subvertens atque impediens, ea nobis ipsa laudandi occasionem suppeditant. Cum enim singulæ præclaræ animi ipsius dotes uberem ad laudandum materiam exhibeant; tum illud cumprimis, quod laudibus non afficiatur. Optabat quippe non videri, sed bonus potius esse. Ex quo quidem vel solo, licet aliud nihil laude dignum præstitisset, collaudari profecto mereretur. Adeo enim laudibus se delectari ajebat, ut eo vinculo vituperationem ex illis manantem obsignare maluerit, atque evitare. Istud vero primum nostræ orationi stadium aperit, & clare metam ostendit, ad quam dirigere cursum oporteat: ne temere progredientes feramur præcipientes, sed per viam incedentes regiam, consideremus admirandum illum Dei virum, prohibiturum non fuisse, ne laudaretur, nisi laudibus se dignum cognovisset. Nam nullus, nisi valde insignis atque suspiciendus, cum adhuc in vita maximis virtutibus præcellat, memoriam sui oblivione apud posteros deleri jubeat. Et quemadmodum Paulus, prædicator gratiæ, auspex Ecclesiæ, os Christi, licet de se ipse dixerit: *non sum dignus vocari Apostolus*; non tamen ideo effecit, cur minus Apostolus vocaretur: imo quanto ipse submissius de se sensit, tanto majorem consecutus est gloriam. Sicque magnus noster hic Pater, quoniam prudenter ac caute se ipsum laudibus indignum censuit, ideo deinceps laudibus celebrari promeretur.

Cum ergo ea Ecclesiæ nostræ consuetudo sit atque institutum, ut virtutis cultores, propterea quod ejus partes amplexi sint, coronentur; atque illi potissimum, qui ob humilem de seipsis existimationem spiritu sublimes evaserint; cum ipsum dicat Evangelium: *Qui se humiliat, exaltabitur*: haud quaquam sane vituperandi, vel irridendi, aut reprehendendi sunt, qui sancti hujus Patris virtutes atque encomia describentes, ipsius nobis vitam tamquam spirantem, & animatam aliquam columnam erigunt. Quæ vero commemoravimus, nequaquam falsa esse prudens auditor cognoscet, si ubi peroratum fuerit, varia ipsius virtutum genera collegerit, ex quibus nos velut pretiosis ac diversis lapillis, auroque distinctam contextentes coronam, gratum atque optatum Christi Ecclesiæ donum offeremus. Gestit quippe illa ac gaudet ejusmodi se muneribus decorari, quan-

A δόξαν ἀποτρεφόμενον· ἀλλὰ δεσμός ἄδεσμος, καὶ κατοχὴ ἀνάσχυτος, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἐρα-
 ςὰς σωωθῆσα. δι' ὧν γὰρ ἐκεῖνος τῆς ἡμετέ-
 ρης ἐκφυγεῖν ἐπάνης κατεσχάσατο, δεσμῷ τὴν
 ἐγκρίσειν ἀποταχίσας, ἀλλὰ τῶν ἡμεῖς τὰς
 ἀφορμὰς τῆς ἐγκωμίων λαμβάνομεν. ἕκαστον μὲν
 ἐν αὐτῷ πλεονέκτημα πρὸς ἀφορμὴν ἐπάνης τε-
 λεία, μάλιστα δὲ τῷ μὴ χάρειν ἐπ' αὐτῷ. ἐβόλετο
 γὰρ ὅτι δοκεῖν, ὅτι εἶναι χηρὸς. δι' αὐτὸ ποιῶν
 ἐν καὶ μόνον, καὶ μὴ μὲν ἕτερον ἄξιον πέπραχεν
 ἐπ' αὐτῷ, ἐγκωμιάζοντι δὲ καὶ ὅτι ποσὸν χάρειν
 εἶπε τοῖς ἐγκωμίοις, ὡς καὶ δεσμῷ σφραγίσαι
 ἢ ἐπ' αὐτοῖς ἐπιτίμησιν. ἡμῖν δὲ τὸ πρῶτον
 ἀνοίγει τὸ λόγος τὸ εἰδέναι, καὶ πληροφορεῖ μὴ
 βάνειν ἀσκόπως, μὴ δὲ καὶ κρημνὸν φέρουσαι,
 ἀλλὰ βασιλικὴν ὁδεύειν ὁδόν, καλῶς ἀναλογιζο-
 μένοις, ὅτι περ εἰ μὴ ἄξιον ἐπ' αὐτῷ εἶναι τὸ θαυ-
 μάσιος ὅτι Θεὸς σωωθῆσα, ὅτι αὐτὸν δι' ὅλην αὐτὸν
 ἀπεργε τῆς θέλοντας. ἴδετε γὰρ μὴ θαυμα-
 ζόμενος, ἐπὶ πλεονέκτοις ἐπὶ μεγίστοις πλεονεκτη-
 μασι πρὸς τὴν πᾶσαν μετέπειτα, λήθης πῶματι
 ἢ ἐαυτῷ μνήμην πρὸς ἀφαιρῆσαι. πρὸς δὲ τῶν
 ἐπὶ καὶ τὸ εἶπεν· ὅτι καὶ ἀπερὶ Παῦλος ὁ ῥή-
 τωρ ὁ χείρως, ὁ νυμφόσολος ὁ ἐκκλησίας, τὸ
 ὅτι Χειρὸς εἶναι, ὅτι ἀπώλεσε τὸ καλεῖσθαι ἀπό-
 σολος, ἀλλὰ τὸ εἶπεν, ὅτι ἐμὶ ἄξιος καλεῖσθαι
 ἀπόσολος· μᾶλλον μὲν οὖν ἀλλὰ τὸ αὐτὸ τὸ με-
 τειροφρονῆσαι, μείζον ἀπηνέγκαστο κλέος. ἔγω δὲ
 καὶ ὁ μέγας πατήρ ἡμῶν, ἀνάξιον εἶναι ἐπ' αὐ-
 τῷ δι' ὁλόκλησαν κείνας, ἄξιος ὁρεθίσεται καὶ
 τὸ ἀκόλως.

E πὲρ οὖν ἡμέτερος ὁ ἐκκλησίας νόμος τῆς
 ὁ ἀρετῆς ζηλωτῆς ἐν τῷ ταύτης τὰ εἶδη μετέρ-
 χεσθαι φερανῶν οἷδε· καὶ τῶν ὅσοι μάλιστα τῷ
 ταπεινῷ ὁ φρονήματος μέτρῳ πνευματικῶς ἀνυ-
 ψώθηται, καὶ τὸ ὅτι Κυεῖς ἐν διαγγελίοις ὡδε
 πως ἐρημῶν· ὁ ταπεινὸς εἶναι ὑψωθήσεται·
 ἔξω ταπεινῶς λόγος καὶ σκόμματος καὶ αὐτῆς
 τυγχάνουσι κατακρίσεως, οἱ ὅτι πρῶτος θεοφύλα-
 πατὸς τὰς ἀρετὰς ἀναγράφοντες, καὶ οἷον εἰς
 σήλιν ἐμπνεν καὶ ζῶντι τῷ ἐκεῖναι βίον ἡμῖν ἀνε-
 γείροντες. καὶ τῷ ἐπαγγελθέντων ὁ σοφὸς ἀκρο-
 ατῆς ἐπόψαι ὁ ἀβελῆς, κατόπιν ὁ λόγος τὰς
 ποικίλας αὐτῶν τῆς ἀρετῆς ιδέας ἀναλεγομένης,
 ὧν ἡμεῖς καὶ ἀπερὶ ἕνα διὰ χρυσοκόμητον ἐφ-
 φανον, πολυτίμοις καὶ ἀφύροις περιωδισμέ-
 νον χρυσοργήσαντες λίθοις, τῇ νύμφῃ Χειρὸς ἐκ-
 κλησία δῶρον ποσὸν πλεονέκτημα· χάρ-
 ρει γὰρ τοῖς τοιαύτοις φιλοφρονεῖσθαι χαρίσματα,
 ὅτι

1. Cor. 15.

Luc. 14.

ὅτε μνήμη δικαίων ἀπαντήσῃ ἐτίσιος. Ἐφραίμ ὃ ἦν εἰς ἀφημίαν πενήγαγε τρέχων ὁ χρόνος· καὶ πᾶς δὲ πενιχρῶς δὲ τέττε μνημόσυνον ὑποδέ-
ξεται.

Ἐφραίμ ἐκεῖνον, τὸ ἐν πᾶσι Χριστιανῶν
περιφερόμενον εἶμασιν. Ἐφραίμ λέγω τὸ Σύρον·
ὃ γὰρ τὸ γένος ἐπαχύνουμαι, ὃ τοῖς τρόποις ἐγ-
καλωπίζουμαι. Ἐφραίμ, ὃ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν δὲ
φένγος ὃ βίβη καὶ τὴν θείας ἰδέλαμψιν· ὁ πα-
ση τῇ ὑφ' ἡλίου χεδὸν γνωσκόμενος, ὃς το-
σέτοις τε ἀγνοέμενος, παρ' ὅσοις ὁ μέγας τῆς
ἐκκλησίας φωστὴρ Βασίλειος. Ἐφραίμ, ὁ νοητὸς
ὄντως τὴν ἐκκλησίαν Εὐφράτης, ἡ δὲ τὸ τῶν πι-
στῶν καταρδύμενον πλήρωμα, εἰς ἑκατὸν ἀπο-
δίδωσι τὸ πόρον τὸ πίστεως. Ἐφραίμ, ἡ πολυ-
φορος ὃ Θεὸς ἀμπελος, ἡ δὲ βότρυς γλυ-
κερῶν καρπῶν ἀνδρῶν διδασκαλίας, καὶ τὰς τῆς
ἐκκλησίας τροφίμους τῶν κόρων τῆς θείας ἀγάπης
ἀφραίνουσα. Ἐφραίμ ὁ καλὸς καὶ πιστὸς οἰκονό-
μος τὸ χάριτος, ὁ τὰς λόγους τῆς ἀρετῆς ἀναλό-
γως τοῖς ὁμοδύλοις σιτομετρῶν, καὶ τὴν δεσποτι-
κῶν οἰκίαν οἰκονομεύμενος αἰετα. ὃ τὸ γένος, καὶ
τὴν ἐνεγκλημῶν, καὶ περὶ γόνων πεφάνειαν, καὶ
θρηνητῶν δόκλειαν, καὶ γέννησιν, καὶ ἀνατροφὴν,
καὶ αὐξήσιν ἡλικίας, καὶ σωματικὴν ἐπιτηδεύου-
τητα, καὶ τύχην, καὶ τέχνας, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐξω-
λογηθέντων ἐρανίζόμενα τοῖς ἐπαύροις σεμνολο-
γήματα, περὶ τὸν εἰς μέσον ἄγειν ὑποτοπήσαν-
τες· ὅτι μὴ τὰς θείους ἀνδρας ἡμεῖς ἐκ τῶν τοι-
έτων ἐπαγεῖν περὶ ἀλήφια· καὶ ἐκ περὶ εὐσεβίας
αὐτῶν καὶ τεύχον ὑπάρχει τὸ ἀξιεπαῖνον, ἡ δὲ ὡς
αὐτὸς ἑαυτὸν πεφάνη βίβη τε καὶ λόγῳ κατεσκέα-
σιν, ἐκ τῶν καὶ ἡμεῖς αὐτῶν τὸ τῶν λόγων εἰ-
φανον ἀναδύσασιν. τῶν ἐφ' ἡμῖν γὰρ οἱ ἐπαῖνοι,
καὶ τῶν αὐτεξουσίων τὰ γένη· τῶν ἀπνευμάτων
ἡ δὲ καὶ φύγοι περὶ λόγοι, καὶ ἀφημίαν ἀνάρ-
μοστοι.

Πᾶς γὰρ ὁ γένος ἐγκωμιάζων κα-
τεδέξατο, ὁ πᾶσαν κοσμικὴν ἀγένηαν βδελυζά-
μενος; καὶ τέκνον Θεὸς δι' ἀναλήψεως ἔργων αἰ-
ετων ἡμέας κατασπασάμενος; ἡ πᾶς ἀπὸ πα-
τερίδος σεμνύνων, ὁ πᾶσαν τὴν γῆν ἀλλοτείαν
ἑαυτῷ λογιζόμενος; καὶ ὡς ἐχθρὰν τὴν ὑλικὴν κτί-
σιν ἀπερεφόμενος, ἡ δὲ τὸ ἐν ἔρανοῖς ἀποκειμέ-
νην αἰδίου μακαριότητα; πᾶς ὃ πάλιν ἐπὶ περ-
γόνων ἡ θρηνητῶν ἡδυνθεῖν δόκλειαν, ὁ σωματι-
κὴν ἀπλῶς καταπατήσας περὶ ἀφάθειαν, καὶ αὐτὸ
τὸ ψυχικὸν χιτῶνιον, ἡτοι σαρκίον βαρύνμενος,
ὡς ἐμποδὼν αὐτῶν περὶ τὰς τῆς ἀρετῆς ὁξυτάτας

A quodcumque solemnis memoria iusti cele-
branda occurrit. Quapropter cum ita circulus
ferat anni, ut hodie collaudandus ac celebra-
ndus sit nobis Sanctus Ephraem, fieri nequit,
quin ingenti cum gaudio monumentum istud,
pignusque amoris suscipiat & amplectatur.

Ephraem igitur ille mihi celebrandus
est, qui cunctis Christianis versatur in ore.
Ephraem, inquam, Syrus: neque enim illius
nos pudet generis, cuius illustramur mori-
bus. Ephraem, cuius vitæ atque doctrinæ
splendor universo terrarum illuxit orbi. Nam
in omni fere loco, qui illustratur a sole,
cognoscitur; illisque tantummodo incogni-
tus remanet, qui magnum Ecclesiæ lumen
Sanctum Basilium ignorant. Ephraem, no-
tus ille revera Ecclesiæ Euphrates, cuius
aquis irrigata Christianorum multitudo, cen-
tuplum fidei fructum producit. Ephraem,
fertilis illa Dei vitis, quæ dulcium instar
racemorum, doctrinæ fructus afferens, Ec-
clesiæ filios divina caritate nutriens ex-
plensque, reficit atque oblectat. Ephraem,
bonus & fidelis Ecclesiæ dispensator, qui
virtutum rationes æqualiter conservis distri-
buens, Dei familiam prudentissime admini-
strat. Cujus quidem genus atque nobilitatem
tum ab ipso partam, tum a maioribus susce-
ptam, parentumque gloriam, ac ortum, &
educationem, & ætatis incrementum, & corpo-
ris formam, & conditionem, & artes, & reliqua
quæ ab externis scriptoribus tamquam maxi-
mi momenti in laudibus recenseri solent, nos
hic in medium proferre supervacaneum arbi-
tratur: cum neque sanctos homines ab ejus-
modi laudare rebus statutum sit. Et quam-
quam ad hunc collaudandum, inde etiam ab-
unde nobis argumenta suppetant, non aliis
tamen viis ac rationibus, quam quibus ipse
vita & doctrina illustrem se reddidit, coronam
orationis contexemus. Vere quippe laudes
in iis consistunt, quæ in nobis ipsis sunt posita;
atque illis debentur præmia, quæ ex nostra
proficiscuntur voluntate. Earum autem re-
rum, quas commemoravimus, & vituperatio-
nes sunt falsæ, & laudes ineptæ.

Quo enim pacto ex genere laudari vo-
let, qui omnem mundi nobilitatem ac pom-
pam despexit, & per optima opera Dei
filius fieri concupivit? Quomodo ob pa-
triam se patiatur celebrari, qui totum mun-
dum ad se pertinere non censuit? quique
materiale creaturam tamquam inimicam
aversatus est propter immortalem, quæ in
coelis reposita est, beatitudinem? aut
quomodo majorum parentumve celebritate
delectetur, qui corporis affectionem, ipsam-
que animale carnis tuniculam, tamquam
celerrimos ad virtutem cursus impredientem,

Ephes. 4.

prorsus pessumdedit? quo denique pacto, aut ex corporis incremento, aut educatione, aut ex artibus, aliisque ejus generis vitæ studiis abjectis, se exornari sinat, qui jam inde a pueritia in sacrarum Scripturarum meditatione educatus & excrefcens, atque ex perennibus gratiæ fontibus bibens, ad mensuram ætatis Christi, ut cum Apostolo loquar, pervenire studuit? Cum ergo noverimus magnum hunc nostrum Patrem ridiculis iis laudibus, quibus homines sensui ac corpori dediti capiuntur, cumulari nolle; ex propriis eum laboribus saltem mediocriter celebrare conabimur: neque enim oratio eam habet naturam, ut supra vires intendatur. Quamobrem adnitemur, ut neque infantia præpediti, quæ de eo dicenda sunt, silentio involvamus: neque per semitam aliquam a Patrum institutis alienam incedentes, a via deflectamus regia: verum inter utramque transcurrentes, conveniens orationi nostræ temperamentum adhibeamus.

Cujusmodi autem sunt illa, quæ ad contexendam ejus laudationem nobis proposuimus atque subjecimus? actio nempe & contemplatio, quas virtutum examen consequitur, fides, spes, charitas, pietas erga Deum, sacrarum Scripturarum meditatio, animi & corporis puritas, lacrymarum assiduitas, vitæ solitudo, e loco in locum secessio, malorum fuga, doctrina perpetua, precatio continua, jejunium & vigiliæ immoderatæ, humicubatio, & vitæ austeritas pene incredibilis, voluntaria paupertas cum humilitate singulari, misericordia humanam conditionem superans, zelus divinus in eos, qui rabie adversus pietatem atque religionem inveherentur; cuncta denique, quibus ad Dei imaginem homo insignitur. Istis noster hic Pater decoratur laudibus: quæ commemoramus agnoscit: prærogativas has esse proprias, eum non latet: ac sermones hosce, ut nobis non sibi utiles, non contemnit. Nam vel exigua de ipso enarratio, studiosis causa complectendæ existit virtutis. Atque ista non aliunde, sed ex iis, quæ in variis ipse suis disseminavit, scriptis, didicimus: ex quibus inquam, sedulæ instar apis, ex plurimis floribus utilia colligentes, favum hunc spirituales confecimus. Nobis vero hæc ipsa conantibus nequaquam subirascetur, quando scelestum dæmonem, qui multos vel in extremo agone supplantare solet, non pertimescit amplius: jam enim ad tranquillum pervenit incorporeorum portum, ubi nullas omnino procellas reformidat atque tempestates. Age igitur, singulis eorum, quæ enumerata sunt, paululum immo-

A δεικνόμενον δρόμος; πῶς ὅλως ἐκ σωματικῆς αὐξήσεως καὶ ἀνατροφῆς, ἢ ἐπιτηδεύματος, ἢ τέχνης, ἢ ἑνὸς ἄλλης καταπύσεως θελήσειεν ἐπαμνεῖσθαι πρὸς τὸ βίον ἀχολίας, ὁ τραφεὶς μὲν ἐκ παρώτης ἡλικίας, καὶ αὐξηθεὶς ἐν τῇ τὴν θείων μελέτῃ γραφῶν. ποτιθεὶς ὅ τοις τὸ χάριτος ἀενάοις ὀχετοῖς, καὶ πρὸς μέτρον ἡλικίας, ἀποστολικῶς εἰπεῖν, φθάσας Χειρῶν; εἰδότες οὖν ἡμεῖς ὡς ὁ Χάρει τοῖς τοιούτοις ὁ μέγας πατήρ ἡμῶν μεγαλύνει, οἷα περ οἱ σωματικοὶ, καταγελάστοις ἐπάνοις, ἐκ τῶν οἰκείων αὐτῶν πόνων, καὶ γὰρ μετεῶς πειρασθῶμεν ἀποσεμνύναι. ὁ γὰρ ἔχει φύσιν ὁ λόγος, τοῖς ὑπὲρ δύναμιν ἐπικτεινεῖται. ὡς ἂν οὖν μήτε τὸ ἡμέτερον πόνον ἢ ἀφωνία πεδήσῃ. μήτ' αὖ πάλιν ξένῳ τείβον τὸ πατέρων ὁδεύοντες, βασιλικῆς ἀσφαλῶμεν ὁδοῦ, τὰ πρὸς κτεῖβια ἀφιδέοντες, τῷ μετεῶ τὸν λόγον φιλοτεχνήσομεν.

Τί ὅ τὰ τέττα, δι' ὧν ἔξυφάνει τὸ ἐπαμνον ὑπεδέμεθα; πρᾶξις καὶ θεωρία, αἷς ὁ κτ' μέρος τῆς ἀρετῆς ἐσμὸς ἐπακολουθεῖ, πίσις, ἐλπίς, ἀγάπη, δυνάμει εἰς Θεὸν, μελέτη τῶν θείων γραφῶν, ἀγνισμὸς ψυχῆς καὶ σώματος, δάκρυα διηνεκῆ, ἐρημικὴ ἀφιδέωσις, ἢ ἐκ τῶν εἰς τὸν ἀναχώρησις, φυγὴ τῶν ἐπιβλαβῶν, διδασκαλία ἀένναος, προσοχὴ ἀκατάπαυστος, νητεία καὶ ἀγρυπνία μέτρον ὅσα ἔχουσιν, χαμδνία καὶ σκληραγωγία λόγον ὑπερβάλλουσαν, ἀκτιμοσύνη, καὶ ταπεινώσις εἰς ἄκρον ἐλάσσασα, ἐλεημοσύνη τὴν φύσεως αὐτὸν τὸν ἀνθρωπίνης θεουργίας, ζῆλος ἐν-θεος τὸ κατὰ τὴν δυνάμειας λυτῶντων. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, πᾶν ἔτι κτ' Θεὸν οἶδε χαρακτηρίζει ἀνθρωπον. τοῖς τοιούτοις ἐπάνοις ὁ ἡμέτερος πατήρ ὡραίζεται, καὶ γινώσκει τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ οἰκεία ἐπίσταται προτερήματα, καὶ ἐργετὴς τῶν λόγων, ὡς ὠφελείας προξένους, ὅσα αὐτῷ, ἀλλ' ἡμῖν. ἐπεὶ καὶ ψιλή τέττα προσηγορία, ἡμεῖς ἀρετῆς τοῖς πωδείοις καδίσταται. ὁ γὰρ ἀλλοθεν δεδιδάγμεθα τὰυτα, ἢ ὅτι ἐν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἑαυτῷ λόγοις κατέσπειρεν. ἀφ' ὧν ἡμεῖς ὡς ἢ ἐπαμνετὴ μέλισσα, ἐκ πολλῶν ἀνθέων συλλέξαντες τὰ χρήσιμα, τὸ πνευματικὸν τῷ τοῦ κρείον κατεργασάμεθα. καὶ ὁ Χωλαεὶ πάντως ἡμῖν ἀφ' ὅτι ἐνχαίρουν, ὅτι μὴ δέδιδον ἔτι τὸ πονηρὸν δάμωνα, ἀφ' ὅτι καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ ἀγῶνι πᾶς τέλος πολλὰς ἀποσκελίσαι, ἀπᾶς καὶ εἰς τῶν ἀκυμάντων τῶν ἀσωμάτων φθάσας λιμνῆς, ἔξω τυγγάνει καὶ ζάλης καὶ κλύδωνος. δεῦρο δὲ οὖν, καδ' ἕνα τὸ ἀππειδιδῶν μικρὸν ἐνδιατεῖται.

ἄνθρωποι τῷ λόγῳ, οἷος γέγονεν ὁ θαυμάσιος, καὶ εἰς ὅσον μέτρον πνευματικῆς ἐφθασεν ἀναβάσεως, τοῖς συλλεγμένοις καὶ υποδείξωμαι.

Πίστεως μὲν γὰρ εἶχε λίαν ὀρθῶς, καὶ πόρρω παρὰ νέων καὶ ὁσεβείας. καὶ ὡς ἔκ τε τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, ἔκ τε καὶ τῶν αὐτῶν ἱστοριῶν περὶ ἐκείνου δόξης. Ἰὼν τοῦ γὰρ ἐμυσσοῦντο καὶ ἡ Σαβελλίος καὶ ὁ ἀλόγος σύγχυσις, καὶ ἡ Ἀρειὸς μανιώδης διάρρησις. Ἰστοῦντο καὶ τὸ ὁσεβείας ὅρων ἐν τῷ διακρίνῃ καὶ τῷ ἀειθερῷ, συνάπτεσθαι τῇ εὐαγγελίᾳ καὶ μίαν καὶ ἀσύγχυτον, καὶ παναγίαν τριάδα. ὡς ἂν μήτε τὴν εὐαγγελίαν τῆς ἰουδαϊκῆς οὐκ ἐκείνῳ, μήτε τὴν εὐαγγελίαν τῆς ἑλληνικῆς οὐκ ἐκείνῳ. ἀλλὰ πάντες οἱ τῶν αὐτῶν ἀκατάληπτον τριάδα προσηγόρευον ἡξελέγχοντα. Ἀπολλινάριος δὲ ποσὶν τὸ ἀλόγον ἀπεπέμπετο δόγμα, ὡς πᾶσαν θεότητα περιεῖν ἐν πάσης αὐτῇ Χριστιανικῆς ἡξελέγχετο ψυχῆς.

Ἀλλὰ μὲν καὶ τῇ Ἀνομιᾷ καὶ πολλῶν ἀποδεικτικῶν τε καὶ γραφικῶν λόγων, τὰ ἀπύλωτα ἐνέφραξε τόματα, μεγίστῳ ἀσφάλειαν ἡμῖν τὰ αὐτῶν θεοδιδασκαλῶν λόγια. Νεώτερος δὲ ἐβόλοιτό τις τὸ θρασυλάττειν ἡγήματι κατιδέειν, ἐν τῇ διακρίσει τῶν λόγων ἡ ἐμφανὲς πάλιν τὸ ἐναντίον πᾶσι βλέπετω, ἐν τῇ ποσὶν διδασκαλίᾳ τὸ πᾶν τὸ διδάσκον καὶ ἡμετέρῳ διδασκαλῶν ἐν τῇ λόγῳ πᾶσι βλάπτει, ὅσην ἀνδρὸς πανκρατίας, καὶ παρὰ τὸν οὐρανὸν ἀποβάντος διὰ ἀπαλότητα. καὶ μόνον δὲ τὰς κατὰ ἐκείνην κατὰ τὴν καὶ τὴν ἀναφύσας ἐκ τῆς κακίας ἀπορέως ζιζανιώδης ἀγρέσεις, ἵνα ὁρθῶς τῆς πίστεως ἡξελέγχετο λόγῳ. ὅθεν καὶ τὰς εἰς ὑπερὸν κακῶς ἀναδαλῆσαι μελέσας πνευματικῶν βλέμματι κατιδὼν, πᾶσι θεοδίδασκεν. καὶ τῶν πλήρης τῇ ἀποδείξεων πᾶσα τέταρτος συγγραφή τε καὶ ποιήσις. ὅπως ἐπὶ πᾶσι τῇ ἀληθείᾳ, ὅ τῇ ἀληθείᾳ ὅς ἐξεφρόνησεν.

Ἐλπίς δὲ τῶν ἡμῶν Θεὸν μόνον, ἡ ὅτι αὐτὸν ἀποκειμένην ἐλπίδων τοῖς ἀξίοις αἱ χάριτες. τὸ γὰρ ψαλμικὸν διὰ βίβλιν λόγῳ τε καὶ πᾶσι μελετᾶν ἐφασκεν. ἐπὶ αὐτῷ ἡλπίσαν ἡ καρδία μου, καὶ ἐβόησέν μοι. διὰ τοῦτο ἐλπίσαντος αὐτῷ ἐπὶ Κύριον, ἔλεος αὐτῶν κυκλώσει. καὶ ἡ εἰς αὐτὸν πεποιθήσις, ὅρα τῶν Σιών ἀπεικάσει, ὅθεν καὶ ὑψηλοτάτης μακαρισμῶν ἐν τῇ κακότητι κατίσθαι, ὡς εἶναι ἡ αὐτῶν πᾶσι πνευματικῶν καταμαθεῖν, Δαβὶδ μὲν λέγοντος. μακάριος ἄνθρωπος, ὃς ἐπὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐλπίς αὐτοῦ. Ἰερεμίας δὲ. ἀλογημένος ἄνθρωπος ὅστις πέποιθεν ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔσται Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ. καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον ἀποθνήσκον ἐπὶ ὕδατι, καὶ ἐπὶ ἰσχύϊ.

A immorantes, qualis eximius iste vir evaserit, & in quem gradum spiritualis sanctimonie se ipsum provexerit, his qui conveniunt, ostendamus.

Ad fidem ergo quod attinet, nulla ex parte procul a pietate deflectens, admodum recte sentiebat: quod cum ejus ex scriptis, tum ex Ecclesie de ipso existimatione probe cognovimus. Nam æque & fallam Sabellii confusionem, & insanam Arii divisionem abominabatur. Constitit autem in finibus pietatis atque religionis. Sic quippe unam, non confusam, sanctamque Trinitatem, & numero personarum dividebat, & unitate substantie conjungebat: ut neque divinitatis inopiam Judaice contumelia afficeret, neque Deorum multitudine, more gentilium ac Paganorum debaccharetur: quod illis contingere deprehendimus, qui in incomprehensibilem Trinitatem petulanter contumeliosi sunt. C Absurdissimam porro Apollinarii opinionem sic detestabatur, ut omni conatu atque sollicitudine eandem ex quorumvis Christianorum animis evellere studeret.

Quin & futes effrænatasque Anomiorum linguas variis argumentis, Scripturæque testimoniis penitus repressit, summeque utilia ac divina nobis adversum eos monumenta reliquit. Si quis vero in Sancti Ephraem disputationum cum Novato conflictu, cupiat audacissimi ejus contueri stragem, adversarii casum respiciat, oportet. Ibi enim usque adeo superiores in ipso certaminis congressu nostri doctoris vires inveniet, ut hunc pancratiam, atque certatorem invictum, illum autem mollem ac tamquam puerum nondum ætate firmatum dixerit. Neque vero illas dumtaxat, quæ vel tunc, vel antea zizaniorum hæreses ex malitiæ semine fuerant exortæ, fidei rectitudine propulsavit: verum & eas, quæ in futurum perniciose pullulare poterant, propheticis oculis prævidens præcidit. Quotquot enim ab eo conscripta sunt volumina, demonstrationibus sunt plena. Numquam ergo veritatis hic filius, ab ipsa deflexerit veritate.

Spem vero omnem in solo Deo defixam habuit, in quo qui suas spes constituunt, præmia referunt. Quapropter & illud Psalmi in cunctis suis factis dictisque usurpare solebat: *In ipso speravit cor meum, & adjutus sum. Quoniam sperantem in Dominum misericordia circumdabit.* Et fiducia in Dominum, monti Sion similem reddit: inque summam beatitudinem eum qui possidet, constituit, sicut ex ipsis addiscere licet Prophetis, cum dicat David: *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus.* Hieremias vero: *Benedictus vir, qui confidit in Domino, & erit Dominus fiducia ejus. Et erit quasi lignum quod transplantatur super aquas, quod ad hu-*

Psal. 37.

Psal. 31.

Psal. 39.

Jerem. 17.

Psal. 1.

Isai. 12. 33. morem mittit radices suas, & non timebit, cum venerit æstus. Isaias autem: *Dominus rex noster, Dominus servator noster: ipse salvabit nos. Ecce Deus Salvator meus, fiducialiter agam, & non timebo. Quin & Paulus nos admonet, dicens: Teneamus spei nostræ confessionem: fidelis enim est, qui repromisit.*

Hebr. 4.

Testament.
S. Ephraem.

Divina igitur hac & reposita spe enutritus Sanctus Ephraem, humana ac transitoria quæcumque spernens, sempiternam assidue gloriam concupiscebat. Amorem vero in Deum, & proximum adeo servavit studiose, ut ex hoc decedens seculo, hæc inter postrema referret: par enim est ipsa verba Sancti illius Patris, tamquam omni demonstratione potiora, in medium producere. *Nulla modo in tota mea vita (inquit) adversus Dominum contumeliosus exstisti, nec sermo stultus e labiis meis egressus est. Neminem in omni vita mea maledictis oneravi; nec cum ullo plane christiano homine contentiosum me præbui. O felicem linguam, quæ confidenter ejusmodi vocem emisit, quæ solis potissimum angelis, propter vitam ab omni materia mutationeque remotam, congruit! at nobis carni servientibus haud ita convenit, nostræque naturæ vires magis exsuperat, quam ut facile exæquari factis queat.*

Et ut plurimum labores, vitasque illorum explores, qui virtutibus clari fuerunt; vix tamen ullum huic simile puræ sinceræque caritatis indicium reperias. Si enim inter cunctas virtutes maxime præcellit caritas: hanc ita noster hic excoluit Ephraem, ut nullus alius magis ex Patribus. Sed quoniam digna quisque propriis factis accepturus est præmia, ne Patres Patribus videamur conferre, ista aliis considerata potius relinquimus. Neque etiam hæc ipsa comparisonis causa a nobis sunt dicta: sed ut populo clare constet, nostrum hunc, aut verius universæ Ecclesiæ doctorem Sanctum Ephraem, ad supremum gradum in spiritali virtutum scala pervenisse.

Matth. 16.
Rom. 21.

Job. 12. 28.

2. Cor. 12.

Psal. 38.

Pietatem vero atque religionem in vera sapientiæ possessione comparavit, secundum illud Job: *Ecce cultus Dei est sapientia.* Per illam, ut paulo ante, illius puritatem fidei describentes, ostendimus, quomodo S. Paulus in tertium ascendit cælum, æternamque sibi nominis gloriam in Ecclesia paravit. Sacrarum quoque Scripturarum huic ex Davidica lucerna accensa est meditatio, secundum istud: *In meditatione mea ardescet ignis.* Siquidem amor, coelestis

con-

A ἰκμάδα βαλεῖ ρίζαν αὐτῷ. καὶ Ἡσαΐα, Κύριος βασιλεὺς ἡμῶν, Κύριος σωτὴρ ἡμῶν, αὐτὸς σώσει ἡμᾶς. ἰδὲ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μὲς Κύριος, πεποιθὼς ἔσομαι ἐπ' αὐτῷ καὶ θαρσέσομαι. τῷ μακαρίῳ δὲ Παύλῳ πρῶτοντος καὶ λέγοντος. κατέχομεν τὴν ἐπαγγελίαν τὴν ἐλπίδος. πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελάμενος ἡμῖν.

Ταύτῃ τῇ θεῷ, καὶ ἀποκειμένη ἐλπίδι εἰς τρεφόμενος, τῷ κοσμικῶν ἀπάντων παρρησίᾳ, καὶ τῷ ἀγωνίᾳ δόξης ἐκάστης ἰμείρετο. ἀγάπῃ δὲ τῷ εἰς Θεὸν τε καὶ τῷ πλησίον ἕτως ἀκραιῶς ἐφυλάττο, ὡς αὐτὸν εἰπεῖν ἕτως, ὅτι βίᾳ ἀπάροντα. καλὸν γὰρ αὐτὰ τὰ ῥήματα τῷ θεοφόρῳ πατρὸς εἰς μέσον ἀγαγεῖν, κρείττονα πάσης ἀποδείξεως τυγχάνοντα. ἔδαμῶς, φησὶν, ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μὲς ἐλοιδορήσα Κύριον, καὶ λόγος ἄφρων ἐπ' ἡμῶν δὲ τῷ χιλιῶν μὲς. ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μὲς κατηρασάμην ὅσα ἔδενα, καὶ ὅλα τε μετ' ἔδενός τινος ἐμαχισάμην. ὡς μακαρία γλῶσσα, ἥτις θαρρήσασα πιαύτην ἐρρήξε φωνήν, ἡ μόνῃς τοῖς ἀγγέλοις παρρησιάζεται τυγχάνει διὰ τὸ αὐτὸν καὶ ἀσασίαν τὴν ζωῆς. ἡμῖν δὲ τοῖς τῇ σαρκὶ δαλεύοις, ξένη καὶ ὑπὲρ τῆ φύσιν, καὶ χαλεπὸν κατορθώματα.

Καὶ πολλὰ μὲν κάμοις βίᾳ ἀνερευνῶν τῷ ἐπ' ἀρεταῖς παρρησίᾳ, ἔδαμῶς δὲ καὶ τοῖς τοῖς εὐροῖς, οἷον ἐπὶ τῷ παρρησιάζοντι πατρὶ, εἰς διήγησιν σημείον κατὰ τῆς καὶ ἀκηλιδοῦς ἀγάπης. εἰ δὲ μείζων πάσης ἀρετῆς ἡ ἀγάπη. ταύτην δὲ ὡς ὅσα ἄλλος τις τῷ πατέρων κατόρθωσεν Ἐφραίμ ὁ μακάριος. ἀπολήφεται δὲ ἕκαστος καὶ τὰ ἔργα αὐτῷ. ὅτι ἐκ τῶν ἄλλοις συμπεράνειν παρρησιάζομεν, ἵνα μὴ δόξωμεν παρρησιάζομεν.

Εὐσέβειαν δὲ ἐν τῇ τῆς ὄντως κτίσει σοφίας ἐμπορυσάμενος, καὶ τὸ ἐν Ἰωβ εἰρημένον. ἰδὲ εὐσέβεια ἐστὶ σοφία. δι' αὐτῆς, ὡς μικρὸν ἄνωθεν ἐδηλώσαμεν, τὴν πίστεως αὐτῷ τὸ κατὰ τὸν ἀγαθόντες, εἰς ἕρανὸν μὲν τέτον, καὶ Παῦλον ἀνῆλθεν. ἀθάνατον δὲ τὴν μνήμην καὶ ἀγαθὴν τὴν εὐκλειαν παρρησίᾳ τῇ ἐκκλησίᾳ πεπλήσθη. ἡ μελέτη δὲ τῶν τῶν θεῶν γραφῶν, ἐκ τῆς Δαυιδικῆς ἀνῆλθε λαμπρότης, ἐν τῇ μελέτῃ μὲς φάσκοντος, ἐκκαυθήσεται πῦρ. ἔρως γὰρ

γὰρ αὐτὸν πολήσας πνευματικῆς θεωρίας, εἰς A
φλόγα μετέωρον τ' ὁδοῦ ἀνήγειρε. πᾶσαν γὰρ
παλαγὰν τε καὶ κατὰ ἐκμελετήσας γραφῶν, καὶ
ὡς ἄλλος ὡς τοῖς τοιαύτοις θεωρήμασιν ἐμ-
φιλοχωρήσας, ὕλῳ ἀκείβωδ' ὡς λέξιν ἡρμή-
νυεν, ἀπὸ τε τῆς κοσμογενείας καὶ μέχρι τῆς τε-
λευταίας τῆς χάριτος βίβλου, πὰ βάθῃ τῆς κε-
κρυμμένων εἰς τὰ μυστήρια ἀγῶν θεωρημάτων,
λύχνῳ κεκρημένος ἰσὺ πνεύματι.

Οὐ μόνον ὅ τούτης τῆς ἡμετέρας καὶ Θεο-
πνεύστῃ σοφίας ὅλον τ' πνευματικὸν κρατῆρα ἐκ-
πέπρωκε, καὶ τοῖς ἄλλοις μετέδωκεν. ἡμᾶς καὶ τῆς
ἐξω κοσμικῆς, ὅση τε πρὸς τὸ κατεγλωττισμένον καὶ
ὁρῶν ἔσ' λόγῳ, ὅση τε πρὸς τὸ τῶ νοημάτων βά-
θος, ὅτι μάλιστα ἔκαστῃς, ὅσον μὲν χρῆσιμον
προσελάβετο. ὅσον δ' ἀνόητον, ἀπέβαλετο, ζυ-
γῶ δικαιοσύνης καὶ πράξιν καὶ θεωρίαν ἐμπορεύ-
σάμενος. ἀγνείαν ὅ κατάρθωσε ψυχῆς τε καὶ
σώματος, ὅσω ἡ φύσις ἐχώρει. μᾶλλον ὅ τ' ὑπὲρ
τῆς φύσιν. χάριτος γὰρ τὸ δῶρον. ἔτε γὰρ τὴν
ψυχὴν τῆς κατὰ τὸ ὁρῶν λόγον ἐξέως ἐνεδίδ' πα-
ρασφαλῆσαι, ἡμῶς ἦν ὡς ἀληθῶς, ψυχῇ μὲν βα-
σιλεύων. σώματι ὅ ἀγλαοφανῶς ἔκαστῃς, καὶ
μαρτυρεῖ τοῖς λεγομένοις ἡ τῆς ἰσορρομίας πόρνης
μεταβολῇ, ἣν πρὸς κακίας δέλεαρ ὁ βροτοκτόνος
χρησάμενος Βελίαρ εἰς ἀπάτην τῆς πεφωτισμένης
ἀνδρὸς, τοσούτον ἀπέχε' ἔλπιωθέντος, ὡς καὶ
αὐτῷ τῆς μοιχαλίδος κατ' αὐτῶς ἐκείνης ἔ' ὑπερ-
βαλόντος πρὸς ἀπάξασθαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ πρᾶξαι
καὶ τροπᾶς, τῆς τε τῶ θεῶν λόγων ἐπαρῆς με-
ταβληθεῖσαν, καὶ πρὸς τὸ κρείττον μεταπλασθεῖσαν,
σώφρονα μὲν ἀντὶ ἀκολάστῃς, σεμνὴν ὅ ἀντὶ ἀσέμ-
νης, καὶ καθαράν ἀντὶ μεμολυσμένης ἀποδείχθῃσαν.

Δάκρυον ὅ τὸ ἀένναον εἰπεῖν ἐκείνης ῥεῖθρον
προθυμηθέντα μοι, δακρύειν ὅντως ἐπέρχεται.
ὅτι μὴ δίχα τέτῃς, τὸ τῶ δακρύων αὐτῶς πεί-
λαγος τῶ λόγῳ τίς ἀπλευσεῖεν; ὡς γὰρ πᾶ-
σιν ἀνθρώποις σύμφυτον τὸ ἀναπνεῖν, καὶ αἰ-
νεργεῖν. ἔτῃς Εὐφράμ τὸ δακρυρροεῖν. ἔ' γὰρ
ἡμέρα, ἔ' νύξ, ἔ' μεσονύκτιον, ἔ' ὥρα, ἔ' εἰγ-
μῆς τὸ λεπτότατον, ὅτε ξηρὸς ὁ τέτῃς ἀνύστακτος
ὀφθαλμὸς καθωράτο. πῇ μὲν πὰ κοινῇ, πῇ ὅ
πὰ ιδίως ἀποκλαυόμενος, ὡς ἔλεθον, ἀτοπήμα-
τα. στεναγμοῖς ὅ τὰ τῶ ὁμμάτων σοφῶς ἐποχε-
τεύει ῥεῖθρα. μᾶλλον ὅ χύμασιν ὀφθαλμοῖς
τέτῃς στεναγμὸς ἔκκαλεῖτο. καὶ ἦν πρὸς ὁδοῦ
ἀμφοτέρων ἡ πρὸς ὁδοῦ, ἔ' ἐτέρῃς αἰτία ἔ' ἐτέρῃς
φαινομένης. ἔτικτον γὰρ ἐπ' αὐτῶς δάκρυα μὲν
στεναγμὸς. στεναγμοὶ ὅ πάλιν δάκρυα, καὶ τὸ αἴτιον

τοῖς

contemplationis igne ipsum accendens ,
sublimium rerum ardorem excitabat .
Nam omnem , & antiquam & no-
vam Scripturam assiduo studio , ut qui-
vis alius , studiosè versavit , accurateque
ad verbum est interpretatus : & ab ipsa
procreatione mundi usque ad postremum
gratiæ librum , quæ abdita , quæque
arcana , ac recondita erant , Spiritus
adjutus lumine , commentariis illustravit .

B Neque vero dumtaxat hujus nostræ di-
vinitus concessæ sapientiæ latices hausit ,
aliisque impertitus est : sed etiam eas , quæ
ad rectè ornatè dicendi rationem , ac ad
doctrinæ subtilitatem pertinent , artes at-
que disciplinas , quatenus ducebat utiles ,
rejectis vanis stultisque rebus , æquitatis
lance actionem contemplationemque pon-
derans , exercuit . Animi porro corporisque
munditia , pro hominis natura , imò & su-
pra conditionem quasi humanam (cum sit
C gratiæ donum) excelluit . Revera enim ani-
mo quidem imperabat , corpore autem re-
splendebat , perturbationemque dominam
circumferebat . Quod ex insidiis , quæ ei
(sicut memoriæ est proditum) ab impudica
structæ sunt muliere , satis confirmatur .
Nam cum ea tanquam efca quadam ma-
litix , ad fallendum insignem ac rarum
hunc virum homicida Belial usus esset : tan-
D tum abfuit , ut quod sperarat , conseque-
retur , ut etiam adversus ipsum insidiato-
rem , eam ipse decertantem in conflictu
constituerit . Siquidem cohortationibus , at-
que admonitionibus , divinarumque ratio-
num quasi incantationibus , ipsam conver-
sam ad meliorem frugem perduxit : & ex
impudica pudicam , ex lasciva gravem , ex
inquinata puram castamque reddidit .

Jam vero diffluentes , ac perpetuas
E ipsius lacrymas referre volenti , vere ob-
oriuntur lacrymæ : cum vix absque lacry-
mis ejus lacrymarum pelagus liceat trans-
fretare . Nam sicut cunctis hominibus ci-
tra intermissionem spiritum ducere est pro-
prium : ita Beato Ephraem assidue lacry-
mas profundere , natura quodammodo vi-
debatur insitum . Nulla quippe dies , nulla
nox , nulla diei noctisque pars , nullumque
brevissimi temporis momentum fuit , in
F quo non vigiles ipsius oculi lacrymis con-
spicerentur profusi : nunc enim communes ,
nunc privatas , ut ajebat , calamitates , ab-
surditatesque deplorabat . Suspiriis porro
oculorum flumina prudenter inhibebat ,
aut potius oculorum fluminibus suspiria exci-
tabat . Eratque rei utriusque progressus admi-
rabilis , licet alioquin utrumque alterius vide-
retur causa . Profluebant quippe ipsi lacrymæ ,

mul-

multisque incognita erat causa. Cum enim tempus illas non auferret, sed mutua quadam vicissitudine, & lacrymæ suspiria, & suspiria lacrymas exciperent; alterutrius causa latebat. Illud vero cognoscet, quisquis ipsius scripta evolverit. Neque enim tantummodo, ubi de poenitentia, de moribus, de rectis vitæ institutis agit, ipsum plangentem, ac suspirantem inveniet: verum & in ipsis laudationibus, quas plerumque omnes multa aspergere solent hilaritate. Hic vero eundem se ubique præbuit, assidueque lugendi munus, ut divitias expetivit. Unde & nunc fere cunctos ipsius sermonum auditores ad veram amplectendam vitam revocat: tantam ipsius mixta lacrymis vim continet oratio. Quis enim ita duro & adamantino est corde, qui ejus verba audiens, non mansuefiat, morumque asperitate abjecta, suis ipsius peccatis ex animo non doleat? Quis adeo ferus est, & immitis, qui salutarem ejus doctrinam auribus percipiens, tempus non deploret, quod perperam transiit? Quis adeo immanis atque crudelis, qui simul ac verba ejus quovis melle dulciora gustaverit, non se mox mitem, amabilemque omnino exhibeat? Quis abhorrens a lacrymis, ita se tradidit voluptatibus, quin vel modicis illius verbis auditis retributionem illam, quam pro vita antea accepturi sumus, in memoriam reducens, non lamentetur ac lugeat?

In rebus fieri nequeuntibus illud passim usurpant proverbii: lapidi misericordiam persuades. At istud fieri posse, nos experimento edocti didicimus. Sanctus quippe hic senex, animos quos ob malam obstinatamque duritiam lapides dixeris, plane emollivit, ac fregit, flexitque ut voluit. Quis enim ejus de humilitate orationem legens, non omnem mox de se existimationem, stultamque arrogantiam deponat, ac se omnium abjectissimum confiteatur? Quis ea, quæ de charitate conscripsit, lectitans, non sic accendatur, ut ad quodvis etiam subeundum periculum, paratus sit? Quis illa evolvens, quibus virginitatem laudat, non se Deo castum corpore, animoque offerre contendat? quis audiens, vel legens ejus sermones, quibus judicium extremum, sive secundum illum Christi adventum describit, non ita corde & animo afficiatur, quasi ad illud judicium jam jam sistendus esset? metuque repente sic exhorrescat, ac si adversus ipsum sententia judicis feratur? Nam ita futurum istud Dei judicium accurate ac plene expressit, & ob oculos omnium statuit præclarus ac sanctus hic Vir; ut ad ejus cognitionem aliud nihil videatur deesse

A τοῖς πολλοῖς ἀγνοούμενον. χρόνος γὰρ ταῦτα μὴ διαρρῆντος, ἀλλ' αἰεὶ τῶν σεναγμῶν δάκρυα ἀναχέομενων, εἶτα πάλιν τέτων σεναγμῶν, καὶ κύκλος ἑνὶς γιγνόμενος, ἀδήλος ἦν ἡ ἀρχὴ, καὶ θατέρω τὸ ἄγτιον. καὶ τὸτο τίς κατόψεται τοῖς αὐτῷ προσωμιλήσας συγγράμμασιν. ὃ μόνον γὰρ ἀποκλαόμενον αὐτὸν ἐν τοῖς πρὸ μετανοίας καὶ ἡθῶς καὶ πολιτείας B χρεῖνης δὲρήσει λόγοις. ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πανηγυρικοῖς αὐτῷ λόγοις ἔνθα πολλὴν εἰώδασιν οἱ παλαιοὶ περιχάρειαν ἐν τοῖς λόγοις δεικνύσασθαι. ὁ δ' ὅσον πανταχῶς ταυτὸς ἦν, καὶ τῆς κατανύξεως διηνεκῶς ἐπλάττει τὸ χάρισμα. ἔνθεν καὶ νῦν σχεδὸν πάντας αὐτῷ τῶν λόγων ἀκροατὰς, πρὸς τὴν ὄντως ἀνακαλεῖται ζωὴν. ποσάτις ἰσχύον ὁ τέτταρτος κέκτηται θεόπινδρος λόγος δάκρυσι συγκεκρημμένος. C ποῖος γὰρ ἀμείλικτος, ἢ τῇ καρδίᾳ λιθώδης, τῶν τέτταρτον ῥημάτων ἐπακέσας, ὃ μαλαχθῆσεται, καὶ τὸ σκληρὸν τοῦ ἡθῶς ἀποβαλὼν, ταῖς ἑαυτοῦ κακίαις ἐπισυγνάσει; ποῖος ἄγγελος τὸ ἡθὺς, ἢ θειώδης τὸν τρόπον τὴν ψυχωφελῇ διδασκαλίᾳ αὐτῷ ἐνωτιαθεῖς, οὐκ ἀδύς χρεῖς καὶ ἐπιεικής, καὶ τοῖς τρόποις ἔσται φιλάγαθος; ποῖος χάρειν ἐμμελετῶν D ταῖς ὅβρις ἡδυπαθείας, καὶ δὲ δακρύειν ἀπρεφόμενος, ὀλίγων ἀκέσας ἐκείνης ῥημάτων, ὃ θρηνήσει καὶ κλαύσεται, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἔλθῃ τῷ βεβιωμένῳ;

Μελέσσης ἀνταποδόσεως, λίδον ἐφεῖς, ἢ τῷ ἔξω προίμῳ ἐπὶ τῶν ἀδυνατῶν παρελήφθαι. ἡμῖν δ' ὅσον τῷτο ἐναργῶς ἢ πῶρα πῆρσεν. τὰς γὰρ ἀλέγκτας καὶ ἀνυπέκτας E ψυχὰς, καὶ φυλάττειν καὶ ὑπῆκειν ὁ θεῖος ἔπος πρὸς τὴν παρῆναι. τίς ἐντυχὼν αὐτῷ τῷ πρὸς ταπεινοφροσύνης λόγῳ, ὃ πᾶσαν μὲν ἀδύς οἴησιν ἐκμισήσει. ἀλλ' ὅσον ταυτὸς ταπεινότερον ἑαυτὸν ἐκκηρύξει; τίς τοῖς πρὸς ἀγάπης ἐπιβαλὼν, ὃ ὑπὲρ ἀγάπης προκινδυνεύσας ἀποδίδει; τίς τοῖς πρὸς θείας προσωμιλήσας, ὃ ἄγνον ἑαυτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι θεῷ ἀγωνίσεται παρασηῖσαι; F τίς τοῖς πρὸς κείσεως, ἢ πρὸς δευτέρας Χειρὸς ἐλευσεως ἐγκύψας, ὃ πῆρσας τῷ ἐκείθεν κειτῆν εἶναι νομίζει; καὶ σωτῆρος ἡκούστος τὴν τελευτάν ἡδὴ ἀπόφασιν κατ' αὐτῷ ἡγενηθῆσθαι δοκήσει; ὅπως γὰρ πῆρσεν τὸ μέλλον ὃ θεὸς δικαστήριον ὁ αἰδίδιμος καὶ πρὸς φητικώτατος ἔτος ἀνὴρ, ὡς μηδὲν μὲν ἕτερον ὑπολείπεσθαι γνώσεως,

σεως, μόνον ὃ τῷ ἔργῳ τέτρω, καὶ τῇ πεύρᾳ κα-
ταμαθεῖν.

Τῆς τοιαύτης αἰὲ πρὸς κείσεως ὁ μακά-
ριος συνεχόμενος φαντασίας, ἔφθχε μὲν τὸ κό-
σμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ· ἐμάκρυνε δὲ φυγαδεύων,
ἢ φησι τὰ λόγια, καὶ ἠνυλίζετο ἐν τῇ ἐρήμῳ. ἑα-
τῷ μόνῳ καὶ Θεῷ πρὸς ἑσέχων, κακῆθεν τὴν ἀρε-
τὴν πᾶς ἐπιδόσεις δεχόμενος. ἦδε γὰρ ἀκείβως
ὡς ἐρημικὴν ἀφιδίωσις τῆς κοσμικῆς μὲν ἐλδουθε-
ροῖ τὴν βεβλόμενον δορυβων, τῇ ἡσυχίᾳ δὲ συωό-
μιλον τοῖς ἀγγέλοις ποιεῖ· καὶ τῆς πρὸς Θεῷ
θεωρίας τὴν νῦν, ὅσον ἐστὶν ἐφικτὸν, ἀνυψοῖ· ἐκ πό-
πων δὲ πόπης ἀμείβαν, ὅτε κινῶν αὐτὸν πνευ-
μα, πρὸς οἰκοδομὴν πᾶν πολλῶν ὠκονόμει, ὅτε
ἠπεῖδα, ἔδὲ ἀντέτεινεν· ἦν γὰρ θελδύσει θείας
πειθήνιος, εἰ καὶ ἕως ἄλλος· ἐντεῦθεν τὴν ἐνεγ-
καρμύλῳ, ὡς ὁ Θεὸς ἐκείνος κελδουθεῖς Ἀβραάμ,
τὴν ἑδεωσεναν κατέλαβε πόλιν· δίκαιον γὰρ ὅτε
ἦν ὑπὸ γῆν μέχει πολλῶν τὴν ἡλίον κατακρύπτει-
σθαι· δύο δὲ χάριν ἀγίων, τῷτε πᾶς ἐκείσε πε-
ειπύξασθαι ἄγια, καὶ πρὸς γε τέτρε λογίῳ πρὸς
τυχεῖν καὶ καρπὸν γνώσεως, ἢ λαβεῖν, ἢ με-
ταδῆναι.

Ἐν οἷς, ὡς ἰσόρηται, τῇ πόλει πρὸς ἀβα-
λὼν, τήντε πόλιν ὑπερχόμενος, πόρνην ὑνίσυν-
απήντηκεν, ἀνδρὶ δὲ φιλολόγῳ ἐπήνχετο πρὸς
τυχεῖν· ὡς δὲ τὸ πρὸς δοκίας ἕτερον ἦν τὸ φανέν,
θλιβερόν αὐτῷ ἀπέβη τὸ συωαντήσαν· διὸ καὶ
πρὸς ατενίσας τῷ πορνηδίῳ, ὡς τὸ ἐλπίδος ψευ-
δοῖς ἀπήνωτο· ἢ δὲ τῷτον θεωμένη, πρὸς ατε-
νίζοντα ταύτη, καὶ αὐτὴ ἐπιμελὲς αὐτὸν βλέπτε-
σα κατασκόπει· τῇ δὲ ὁ σοφὸς· λέγε μοι γύναι,
ἵνως χάριν μικρὸν ἀπατενίζεις μοι; ἢ δὲ ἀκολέ-
θως, ἐγὼ καὶ πρὸς πόντως· ἐκ σὲ γὰρ λέλημ-
μαι ὅς ἀνδρὸς, σὺ δὲ μή με κατασκόπει, τὴν γῆν
δὲ μᾶλλον, ἢ ἢς ἐλήφθης· τῷτο πρὸς πρὸς δο-
κίας ὁ σοφὸς ἐπακῆσας, μεγάλης μὲν ὠμολό-
γει ὠφελήσθηναι· τῷ Θεῷ δὲ τὴν ἀκατάληπτον ὑπερ-
εδόξασε δύναμιν, ὅς πᾶς τὸ ἐλπίδος καὶ διὰ τῆς
παρ' ἐλπίδα χαρίζεσθαι.

Δύσας τε ἐκείθεν ἐπὶ τῇ τῇ Καππαδοκίας
Καυσαράμαν, ὑπὸ τῷ πνδύματος τῷ ἀγίῳ ὁδηγη-
θεῖς, τὴν μέγαν κατέδεν Βασίλειον, τὸ εἶμα τὸ
ἐκκλησίας, τὴν τὴν δογματῶν χρυσὴν ἀνδρόνα· ὃν
θεασάμενος ὁ πρὸς βύτης, πολλὰς καταχάρειν
ἤρξατο ὁφημίας, διορατικῶς γὰρ τὴν ψυχῆς ὁμ-
μαλῇ, πρὸς εραὴν ἀγλαοφάνῃ ἐφελδουμύλῳ πρὸς τὴν
δεξιὸν τέτρε ἐβλεπον ὡμον λόγες αὐτῷ διδασ-
καλίας χορηγῆσαι, κακῆνον τέτρε ἀπορρ-
μευόν-

A deesse, nisi ut res ipsa agatur, ac coram
fiat.

Cum ergo in talibus de judicio cogi-
tationibus Beatus ipse semper occupare-
tur, mundum, & quaecumque in eo sunt,
effugit. Procul vero recessit fugiens, sic-
ut scriptum reperitur, & mansit in soli-
tudine, Deo, & sibi ipsi vacans, inde-
que virtutum præmia referens. Recte
enim jam noverat, eos qui solitariam am-
plectuntur vitam, ex turbulentis seculi hujus
perturbationibus, atque procellis libera-
ri, & ad quietis tranquillitatisque por-
tum feliciter pervenire, ubi consuetu-
dine perfruantur Angelorum; mentibus-
que sublimes, quantum licet, rapi ad
contemplationem Dei. Quando porro Spi-
ritus illum commonefaciens, ad multo-
rum ædificationem sic disponebat, ut
loca mutaret, non resistebat, sed humi-
liter obsequebatur: erat enim jussis,
mandatisque Dei, si quis alius, obtem-
perans. Unde patriam, sicut magnus ille
Abraham, relinquere jussus, Edessenorum
urbem petiit: neque enim conveniebat,
ut sub terra diutius sol occultaretur.
Hisce vero de causis eo concessit, ut loca
ibi sancta inviseret, tum ut sapientem
aliquem conveniret virum, ac cognitionis
ipse fructum vel caperet, vel aliis præ-
beret.

Ad eam igitur dum appulisset civita-
tem, & etiam portam introiret, loco sapientis
viri, quem optarat, scortum sibi obvium
habuit: in quod spectaculum permole-
stum, cum præter expectationem incidisset,
tamquam spe sua dejectus, oculos aver-
tebat. At contra improba foemina defixis
in eum oculis inspieiebat. Cui Ephraem:
o mulier, inquit, dic mihi, cur me usque
adeo intueris? at illa prompte: Quoniam,
inquit, ex te viro ego sum; tu autem me
ne respicias quidem, sed in terram, ex qua
sumptus es, oculos tuos retorque. Quam
quidem inspectatam responfionem vehemen-
ter sibi profuisse, vir sanctus ac pru-
dens confitebatur. Quapropter infinitam
Dei potentiam laudavit, qui interdum ea,
quæ speramus, præter spem nobis elar-
gitur.

Inde Cæsaream Cappadociæ divino
ductus spiritu, cum petivisset, ipsum ibi os
Ecclesiæ, auream scilicet illam doctrinæ lu-
sciniam, Basilium vidit, atque cognovit:
quem senex intuitus, multis faustis caput ve-
nerari vocibus. Siquidem perspicaci mentis
oculo conspexit refulgentem columbam
humero ipsius insidentem dextero, verbaque
sapientiæ subministrantem, atque ipsum ea
b populo

populo depromentem. Ex qua quidem augusta ac veneranda columba instructus ille, sancti huius Patris cognoverat peregrinationem, eumque esse Ephraem illum Syrum. Peropportune igitur ambo mutua inter se fruebantur consuetudine; ita ut laboriosa illa peregrinatio ipsi Ephraem inutilis non extiterit.

Naturalis porro vitæ innocentia, maiorum ipsi ostendebat fugam: nam ex ea discebat & meliora prospicere, & deteriora evitare, atque illas sententias, ac rationes eligere, quæ puræ essent, quæque ad excolendam honestatem conferrent, & docendi usum nequaquam impedirent. Abundanter quippe sancto seni concessum a Christo erat sermonis talentum, quod cum ad mensas cordium plurimis impertiretur, ei tamen cum primis profuit. Fertur autem hæc ipse de se dixisse, sibi, cum primum e tenera illa excederet ætate pueritiæ, arcana ejusmodi contigisse visa. Ipsi etenim juxta linguam admodum fructifera enasci videbatur vitis, quæ quidem ita excrefcebat, ut universum terrarum repleret orbem. Cuncta autem cœli volatilia adventabant, & de fructu ejus comedebant. Ipsa autem vitis, quanto plures volucres decerpentes fructus excipiebat, tanto amplius racemis abundabat. Illud præterea, quod ad ipsum pertineret, alius quidam homo perspicax, se conspexisse testatus est: Angelorum scilicet copiam descendentem e cœlo, volumen intus, ac foris conscriptum detinere manibus. Sic vero sanctam illam colloqui visam esse aciem. Quis putas volumen istud in manus accipiet? & hos quidem hunc, alios illum, alios vero alium ex præstantioribus eo tempore hominibus respondisse, deinde autem post omnium subjecisse probationem: Isti quidem Sancti, ac ministri Dei sunt: sed hoc volumen in manus accipere nequeunt. Cumque jam varios ex tunc viventibus nominassent, neque quisquam ex iis placuisset, demum communi omnium consensu in eam pariter convenerunt sententiam, ut dicerent, a nullo alio istud volumen in manus posse sumi, præterquam ab Ephraem Syro. Tuncque cœlestes Angelos idem conspexisse fertur, Ephraem volumen tradere; noctuque surgens ad ecclesiam, visum illud conspiciens perrexisse. Auditoque ipso Ephraem, qui tunc insignem gratiaque plenam habebat orationem, quid visum illud designarit cognovisse, Deumque collaudasse, & tam præclarum dicendi donum viro Sancto datum admiratum fuisse. Tantam enim sapientiæ abundantiam largitus illi Deus fuerat,

A μεύοντα τῷ λαῷ, ὅς ᾤκω τὴ διδασκείας αὐτῷ σεπτήης μυηθεὶς πειρατῶν, τὴ τε ἐπιδημίας ἡδετο, καὶ Ἐφραίμ αὐτὸν εἶναι τὸ Σύρον ἐπέγνωκε. καὶ δὴ τὸν μαθητῆς ἐπικαίρει ἀμφω σιωπίας ἡζιώται, ὅπως οὐκ ἐπιζημιος τῷ Ἐφραίμ ὁ σκυλμὸς ἐξημερίσκει.

B H' ὅ τ' βίβ' φυσικὴ ἀκέραιότης, τῇ ἐπιβλαβὴν τὴν φυγὴν αὐτῷ πείθειν. τό, τε ὅ κρείττερος θεωρητικὸν, καὶ τὸ ὅ χείρως φυλακτικὸν ἐκδιδάσκουσα, ἐκείνης τε τῇ λογισμῶν θεωρίᾳ. τὰς ἐγκρίτους καὶ καθαρὰς καὶ πρὸς αἵρεσιν λυσιτελετέρας καλῶ, ὅσοι μάλιστα πρὸς τὴ διδασκαλίᾳ ἐμποδίζουσι χεῖραν. δαφιλῶς γὰρ δέδοτο τῷ Χριστῷ τῷ θεῷ πρὸς οὐκ ἐκείνη τὸ τῷ λόγῳ πάσαν, ὃ καταβάλλει ἐν ταῖς τ' πολλῶν τ' καρδίας τραπεζῶν πρὸ πάντων αὐτῷ πρὸν ἄλλων ἐπωφείλετο. καὶ τῷ τοῦ μὴ αὐτὸς πρὸς ἑαυτῷ φαίνεται λέγων. ὅτι περ' ἄρτι τὴ παλαιᾶς ἡλικίας τὸ ἀπαλὸν ὑπερβᾶς, πεδέχεται μουσικῶς πρὸς τὴ γλώσση, ὡς ἀνῆλθεν αὐτῷ λίαν ὄψιν ἀμπελος, ἀζηδεῖσα ποσῶν, ὅσον πληρώσαι τὴν γλῶσσαν. πάν τ' πετεινὸν τῷ ἔρῳ ἐρχόμενον ἵδ' αὐτῆς ἐμπίμπλασαι τροφῆς. αὐτὴν ὅ τ' ἀμπελον ἐν τῷ ἀποκείρεται, καὶ πάν πτηνὸν δεξιῶσαι, μᾶλλον πλεονεῖν τ' βοτρυῶν. τῷ τοῦ ὅ καὶ ἄλλος πρὸς αὐτῷ τῇ πάνι θεωρητικῶν τότε θεωρηματικῶν. ἰδέσθαι λέγων ἀγγέλων πληθύν, κατεῖσαν ἵδ' ἔρῳ, πόμον ἐπὶ χεῖρας βαστάζουσαν, ἔξωθεν τε καὶ ἔσωθεν ἐγγεγραμμένην. ἔλεγε ὅ ἡ φανείσα θεῖα ἐκείνη πρὸς ἑαυτὴν παρὰ τῆς. τίς ἄρα ὀφείλει τὸνδε τ' πόμον ἐνχειροῦναι; ἵδ' ὅ τ' ἀποκείδεντες, οἱ μὴ τὸνδε πρὸς κειναι, οἱ ὅ τ', καὶ ἄλλοι ἔπερον, ὅς ὁ χεῖρος ἐκείνος εἶχε λογάδας. εἶπα μὲν τ' δοκιμῶν πάντας εἰπεῖν. ἀληθῶς ἄγιοι ἔποι καὶ δέλοι Θεοῖ. πλὴν ὅ δυνάται τὸνδε τ' πόμον ἐνχειροῦναι. ὡς ὅ πολλὰς τῇ τότε ἀγίων ἐπιμνησθέντες ἐν αὐτοῖς οὐκ ἐδόκησαν. τέλος, συμφωνήσαντες εἶπον, ὅδε δυνάται τῷ ἐνχειροῦναι τ' πόμον, εἰ μὴ Ἐφραίμ. καὶ δὴ καὶ τῷ θεῷ δεῖσας ὁ βλέπων ἐκείνος λέγεται, τὰς θεῖας ἀγγέλους ἐπιδιδόντας τ' πόμον τῷ Ἐφραίμ. ἀναστάντα ἐν νυχθιά εἰς ἐκκλησίαν ἀφικέσθαι τ' μουσικῶν δέντα τ' ὅρασιν, ἀκούσαι διδάσκοντες ὅ Ἐφραίμ ἐν λόγῳ δαφιλῆ καὶ χεῖρι ἡρτυμῶ. τὴν ὅ ὅραθεῖσαν ὅρασίαν ἐκείνον ἐπικεῖνοντα δοξάζου τε τ' Θεόν, καὶ τ' δοδεῖσαι τῷ ἀγίῳ ἐκπλαγῆναι πλεσίαν ὅ λόγῳ δωρεάν. ποσῶν γὰρ τὸ πρὸς αὐτῷ τ' σοφίας κεχάριστο, ὡς ἀκρίτως μὴ εἶναι

τὸς τῶν λόγων ὀχετὸς · βραδείς ὃ πρὸς τὴν ἡ-
νομήτων φανέρωσιν, ὃ τῇ τῇ γλώτῃς νερκότητι,
ἡμᾶς τῇ πᾶσι ἐνδυμημάτων τυκνότητι · ὥστε τὴν
γλῶσσαν ἴσον μὲν διυάσθαι τῷ τάχει πᾶσι πρὸς
ἄλλοις ἐνδυμημάτων, ἥτην ὃ πᾶσι οἰκείων θεω-
ρημάτων · διὸ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ὁ μέγας πρεσβύ-
της Θεὸν Ἰσατρίδης, ὅτι τῇ ἀνοχῇ τῇ ἀκαταχέτῃ
τῇ λογάδων δωρεᾷς ποιεῖται λέγεται φᾶναι · ἄνθρω-
πὸς δέσποτα, πᾶσι τῇ χάριτος σε κύματα · ἡμᾶς γὰρ
τὴν γλῶσσαν ἢ τῇ διδασκαλίᾳ ἄβυσσος πελαγι-
ζουσα φέρειν αὐτῷ πᾶσι τῶν νοημάτων ὅσα ἐπέτρε-
πον · ἡμᾶς ἐπάλληλα κύματα τῇ κατεσπασμένῃ
νῇ λειτουργίᾳ τῶν πρὸς τὸ λέγειν ὀργάνων ἔχ-
οντων ὑποργάνων.

Ἐπέκοπτε ὃ τὸς λόγους ἕτερον μὲν ἔδεν,
ἄλλῃ ὃ μόνη, καὶ ταύτην οἱ λόγοι, καὶ τέ-
τες πᾶσι δαίρυα, καὶ ταῦτα πάλιν ἄλλῃ · καὶ
ἦν ὁ λόγος ὁ λόγος · εἰπεῖν ὃ μᾶλλον οἰκειότερον,
ἐν λόγῳ, τᾷς πρὸς Θεὸν πάντων τῶν
θεωρίας συνεχῶς ἀχολιδίος · τὸ γὰρ σῶμα
νεκρώσας μὲν τῶν ἡδονῶν, καὶ δῶλον δι' ἐγκρα-
τείας ἡμᾶς ἡγεμόνι κατεργασάμενος λογισμῶ · ἀκί-
νητον μὲν εἶχε πρὸς τὰ μὴ δέοντα, ἀσιτία πρὸς
δαμάσθαι · σερρόν ὃ πρὸς τὰ λυσιτελῆ καὶ ψυ-
χικὴν σωτηρίαν ποιεῖν · ἡμᾶς ἔδεν νύκτες αὐτῷ
τῇ τῇ ἀρετῇ δρόμον ἐνέκοπτον, τᾷς Ἰσὺς ὑπὸ φαν-
τασίᾳ αὐτὸν φανακίζουσα · νήφοντα γὰρ Ἰσὺς ἡμε-
ρῶν δεχόμενα, γρηγορῶντα κατελίμπανον πρὸς
τρέχουσα, τῷ πρὸς πρᾶγματευόμενον, ἵνα μὴ κατα-
λάβῃ τῷ πρὸς ἡμᾶς ἄρχοντος τῷ σκοτὸς τέτῃ
καθόδοντα · ὑπὸ τῇ μετελάμβανε ποσὸν, ὅσον
πρὸς τὸ ζῆν ἱκανόν · ὅπως μὴ τῇ φυσικῇ παν-
τελῶς ἀπολύσεως ἀνατραπείσῃ, λύσιν βίαν
ὑπομείνῃ τὸ σαρκίον · ἀνέτρεπε ὃ τῷ πρὸς, καὶ πᾶσι
ὁφθαλμῶν Ἰσὺς δίδωκε πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶ-
λιστα ὃ χαμδυνία, καὶ σκληραγωγία, καὶ ἡ παν-
τοία τῇ σώματος κακώσιν · τέτοις γὰρ μάλιστα τὸ
τῷ ὑπὸ πρὸς Ἰσὺς εἶδαι πρὸς φέρον · ἀκτινο-
σώλῳ ὃ πρὸς τῇ ἐκτίσασθαι, ὅσῳ ἔχεν τὸς δαί-
σποσύλους ἀκρίεις · διὸ καὶ εἴτις τέτων ἀκτινο-
νῶντων ἀρχέτυπον καλέσει, ἔχῃ ἀμαρτίᾳ τῷ
δέοντος · αὐτῷ γὰρ ἐμείνῃ τῇ γλυκυτάτῃ καὶ μακα-
ρίαν ἔχουσα φωνήν, ἥνπερ μέλλων ἀπάρειν πρὸς
τὰ ἔρανα, ἡμᾶς ἀφῆκεν ἀκτινοσώλῳ διδασκα-
λον, ὃς πρὸς ἔχουσαν · ἔχῃ ὑπὸ ἔχῃ τῷ Εὐφράμῳ
ποτε βαλάντιον, ὃ ῥάβδος, ὃ πρὸς, ὃτε μὴν
ἀργυρίου, ὃτε χρυσοῦ, ἀλλ' ἔδεντινα κτήσιν ἑτε-
ραν ἐπὶ τῇ γῆς ἐκτισάμεν · ὃ γὰρ ἀγαθὸς βα-
σιλέως ἡγεσία ἐν τοῖς ἀγγελίοις φήσαντος τοῖς

A ut quantumvis ei perpetui quasi verbo-
rum fontes suppeterent, rebus tamen ex-
plicandis pares nequaquam essent. Illudque
non tam linguae tarditate, quam cogitatio-
nis celeritate accidebat: lingua enim co-
gitandi aliorum vim exaequabat, atta-
men tardior erat, quam ut ipsius sen-
tentias adsequi posset. Unde magnus
senex singulare quoddam a Deo elo-
quendi donum efflagitabat, hisce ver-
bis: Remitte Domine flumina gratiae tuae:
B siquidem doctrinae profunditas linguam ipsius
absorbebat, ut sensa animi efferre nequiret,
cum muneri concionandi instrumenta ad
diserte dicendum opportuna deficerent.

Conciones porro ipsius, aliud nihil
nisi precatio interpellabat, precationemque
iterum conciones, has lacrymae; lacrymas
rursus preces excipiebant, eratque sermo
sermonis: aut ut magis proprie dicam, in
C sermone, assidue in divinarum rerum con-
templatione occupatus. Nam ipsum qui-
dem corpus ita confecerat, ut rationi qua-
si dominae obtemperans, non magis, quam
si emortuum esset, voluptatis ullum sen-
sum haberet. Cumque ad ea, quae non de-
cent, obeunda, inedia atque abstinencia
prius domitum, immobile languesceret, il-
lis tamen quae animarum conferunt saluti per-
ficiendis robore praestabat. Quid? quod ne
D noctes quidem somniorum simulacris, atque
imaginibus saepe decipientes, ei virtutis
ac pietatis cursum in ullo interrompebant?
nam quem aggredientes exceperant sobrium,
eundem recedentes vigilantem relinque-
bant; illudque sedulo curantem, ne manus
principis istius tenebrarum ipsum somno op-
pressum deprehenderet. Tantum vero tem-
poris quieti tribuebat, quantum vitae de-
gendae necessarium ducebat: ne naturali pe-
E nitus sublata vicissitudine, caro violentam
dissolutionem sustineret. Cum autem varia
essent, quae ab oculis ejus somnum depel-
lebant, tum illud in primis, quod asperam
ac duram vitam agens, multisque modis
corpus suum affligens, humi etiam cubaret.
Nam hisce potissimum rationibus, somni affe-
ctio excuti solet. Paupertatem porro tantam
servabat, quantam vel sanctis ipsis audis fu-
F isse Apostolis. Quapropter si quis eum pauper-
tatem colentium exemplar appellarit, haud-
quaquam a veritate aberrarit. Dulcissimam
fane prorsusque beatam illam nobis vocem,
velut paupertatis magistrum, hinc in coelum
emigraturus, reliquit, qua agebat: Nec crumena,
nec baculus, nec pera Ephraem unquam fuit.
Nunquam aurum, aut argentum, aut ullam rem
aliam in terra possedi. Nam bonum Regem
ad suos dicentem discipulos audiavi in Euan-
gelio:

gelio: nihil in terra possederitis. Quamobrem nulla me rerum ejusmodi cepit cupiditas. Gloriam igitur & pecuniam contemtor cum esset, ac præstantiora amaret, ad ipsos Apostolos in eo suo cursu quam proxime accedere nitebatur.

Quid vero animi ipsius submissionem commemorem atque humilitatem; cum ea ipsa virtus passim in cunctis ejus sermonibus ac scriptis sese singulariter ab eo fuisse excultam quodammodo clamitet? Quando enim unquam ad arrogantiam, elationisque lapidem pes ejus offendit, qui lacrymas lacrymis provocabat, ac cinerem tamquam panem manducabat, & aspera atque inamæna vita (ut sacra illa personant verba) poculum cum fletu miscebat? Quique ab omni vana, atque mundana abhorrens gloria, cum in hac adhuc peregrinaretur vita, si a quoquam se laudari animadvertibat, ægro animo ferens, aliumque alias colorem capiens, atque oculos in terram demittens, tenui ac subtili madebat sudore, altoque silentio tamquam verecundia linguam præpediente corripiebatur.

Jam autem hinc ad beatam cœlestemque illam emigraturus vitam, gravi quodam interdicto illud ipsum vetans, dicebat: nulla Ephraem cecineritis carmina, nullamque laudationem adhibueritis. Ne me cum pretioso sepeliveritis vestimento; neve privatim corpori meo constitueritis tumulum: mihi enim cum Deo convenit, ut inter peregrinos commorer. Advena quippe sum ego, & peregrinus, sicut omnes patres mei. Sicut ergo aliarum virtutum, ita hujus etiam eximia atque præclara habes indicia. Eorum enim quæ ad eleemosynam, & commiserationis affectum pertinent, hunc non effectorem dumtaxat, sed & doctorem existisse, veritatis præscriptio, lexque ipsa confirmat. Nam cum ex perfecta, quam amplexus fuerat paupertate, reliquum nihil haberet, quod egenis impertiretur, frequentibus tamen cohortationibus alios ad misericordiam opera commovendo, eleemosynas erogabat. Erat quippe ipsius oratio, licet vultus non conspiceretur, tamquam divinitus fabricata quædam clavis, divitum thesauros recludens, & indigentibus necessaria suppedians: aspectusque ejus angelicus sufficiens erat, qui per se absque ulla oratione intuentes etiam agrestes & inhumanos ad commiserationem permoveret. Tanta in eo conspiciebatur tum simplicitas, tum mansuetudo, tum probitas. Nullusque adeo reperiebatur impudens, qui non ipsum inspiciens, rubore quodam perfunderetur, atque verecundia, ac se ipso melior non redderetur atque modestior.

Et quamvis ita multa in hoc viro perfecta exstiterint, ne quis ob id existimet absolutam ei rerum ecclesiasticarum defuisse cognitionem

A εαυτῷ μαθητῆς. μηδὲν ἐπὶ τῇ γῆς κτήσασθε. οὐδὲν ἔδὲ ἐμπαθῶς ἔχον πρὸς τὴν ποίησιν. ὥτως οὖν δόξης τε καὶ χρημάτων ὀλίγως, παντὸς ὅμως μᾶλλον ὥστε ἀμείνωνος ἐραστῆς, τῷ ἴσῳ πάντεσσι τοῖς ἀποστόλοις ἀμιλλώμενος δρόμῳ.

Β Τί ὅμως παπεινοφροσύνης αὐτῷ φροσμη-
 τυρήσωμεν; ὅπως γὰρ ἀφ' ἧδ' αὐτῶν ἅπας αὐτῷ λό-
 γος καὶ σύγγραμμα ταύτην ἔχει τὴν ἀρετὴν κη-
 ρυτῶμεν, καίπερ αὐτῷ διωκομένῳ ἐκ πολλῶν ὡς
 περὶ οὐρανοῦ; τότε γὰρ ὁ δάκρυα προσκαλόμενος
 δάκρυσι, προσδόν τε ὡς εἰς ἄρτον ἐσθίων, τὸ τραχὺ
 τῆς διαίτης, καὶ ἀνήδονον, καὶ τὸ πόμα κινῶν
 ὡς κλαυθμῷ, ἢ φησι τὰ λόγια, πρὸς ἐπαρ-
 σεως ἢ οἴσεως λίσσεται τὸ ψυχικὸν πόδα προσκρέ-
 σαιεν; ἢ ὁ τῷ ἀνδρωπίνῳ ἅπασαν ἀπεσφραγί-
 νος δόξαν, καὶ ὡς μὲν ἔτι καὶ τὸ βίον, τι-
 νὸς ἐπαμύνητος, ἀχαλῶν, καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ
 ἀλλάττων χροίαν, κύπλων τε εἰς γῆν, καὶ ἐσθίων
 ἰδρωτὶ λεπτῷ, καὶ δεινῇ κρατῶμενος ἀφωγίᾳ, ὡς περ
 τῆς ἀσκήσεως αὐτῷ τὴν γλαύσαν ἀρχέσσης.

Γ Ἀπαύρων ὅμως τῇ μακαρίαν καὶ ἀληκτον
 ζῶν, αὐτὸ τῷτο πάλιν ὡς σφοδρῶς ἀπεργῶν
 ἐπιτιμῆσεως, καὶ λέγων. μὴ ἄσπετε ἄσπετα ἐπὶ
 Ἐφραίμ. μὴ ἐγκωμιάσπετε. μὴ με πολυτελεῖ
 ἐνθάδε ἱματισμῷ. μὴ ἰδίᾳ τῷ σώματί μου
 τάφον ἐργάσασθε. λόγον γὰρ ἔχω ὡς Θεῷ, ἀν-
 λιθῆναι με σὺν τοῖς ξένοις. ξένος ἐγὼ καὶ παρ-
 ἐπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου.
 ἔχεις τοιγαρὲν ἐκ παλαιότητος καὶ ταύτης τῆς ἀρε-
 τῆς, κατὰ δὴ καὶ τῶν λοιπῶν, ἐναργῆ τὰ τεκ-
 μένια. τῆς ἐλεημοσύνης ὅμως καὶ συμπαθείας ὅ-
 ποιητὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ διδάσκαλον τῷτο ἐπιση-
 φιάται ὁ τῇ ἀληθείᾳ ὅρος καὶ νόμος. τῇ γὰρ τε-
 λείᾳ ἀκτιμοσύνῃ, τὸ πρῶτον τοῖς δεομένοις οὐκ
 ἔχων, ἐν τῷ τῶν ἄλλων διεγείρειν πρὸς ἑλεος
 πυκνῶς ὡς αἰνέσεις, τῇ ἐλεημοσύνῃ μετέρχετο.
 ἦν γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ τέτατος λόγος, καὶ δίχα τῆς
 ὕψους, κλεῖς θεοχάλατος, τῶν πάντων πλοσίων
 θησαυρὸς ἀφ' οὗ, καὶ τοῖς μετείοις τὰ δέοντα
 χορηγῶν. ἢ ὅμως ἀγγελολογῆς θεωρεῖα ἦρκε καὶ
 μόνῃ βλέπομένη πρὸς συμπάθειαν καὶ οἰκτιρ-
 μὴν, καὶ τῶν ἄλλων ἀμελίκτης κινήσας, ἀπλό-
 τι καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ πολλῇ κεκραμένη καλο-
 καγαθία, καὶ τίς ὥτως ἦν ἀναδείξας προκειμέ-
 νος, ὅς ποσὸς βλέψας αὐτὸν, οὐκ ἠρυθεία, καὶ πῶς
 αὐτὸς εαυτῷ κοσμιώτερος ἐγενόνη.

Δ Τάχα τοίνυν τοσούτον ὡς πλήθος ἀκέραιας
 κατορθωμάτων, δόξει ὡς οὐκ ἐν βάθει τῇ ἐκ-
 κλησιαστικῇ ἐχώρησε δογματῶν ὁ θεῖος ἔστος
 ἀνὴρ.

ἀνὴρ . ποίαν γὰρ εἶχε χολήν , φάτω ἀνὴρ οἱ τοῖς-
 τος , τοσαύτας μεριζόμενος ἀρετάς ; τῷ δὲ οὐκ
 ἐπεπόλαζε τὸ θεῖον δογματῶν ἢ γνώσις . ὅς γὰρ
 ὅσον εἰπεῖν καὶ πρὸς αἰνέσαι τοῖς ἄλλοις , ταύτην με-
 τίει . ἀλλ' ἄμφω καλῶς ἐπαυδέθη , πάτε δόγ-
 ματα τὸ ἐκκλησίας αὐτὰ , πάτε τέτοις ἀντιλέγειν
 ἐπιχειρῶντα . τὰ μὲν , ὅσον ἐπιτιθεύσει μαθὼν .
 τὰ δὲ πρὸς ἔλεγχον τὸ ἀρετικῶν . ζῆλος γὰρ αὐ-
 τὸν καὶ τῷ τὸ ἐκκλησίας ἐκίνει θηρῶν . ὅθεν καὶ
 εἰς ἡμᾶς ἐφθασέ τέ τις ἀγραφος λόγος , τὸ πρὸς
 τῇ ἀληθείᾳ τέττε ζῆλον ἡμῖν ἡποδεικνύς , ἔχων
 ἕτως , ὡς ὁ κερφόνες , μᾶλλον ἄνδρας καὶ ἄλογος
 Ἀπολλινάριος , πολλὰ κακοποιήσας , καὶ ἀπὸ κοι-
 λίας ἐρριζώμενος , ἀδικον καὶ τῆς δισεβείας γρα-
 φῶν ἐχεδίασεν , ἐν δυὶ βιβλίοις ταύτην συστά-
 ζας . ἐνεχείρισε δὲ ταύτας πρὸς φυλακὴν καὶ ἡ-
 νί , τῇ πᾶσι ἐκείνῃ ἡδονᾷ , ὡς ἐφημιῶθη , δε-
 ραπεύσῃ . ὡς δὲ τῷ μεγάλῳ τὰ τὸ συγγραφεὶς
 ἐγνωρίσθη , τὸ ἐκείνῃ δόξης χῆμα παλασάμενος
 ὁ σοφὸς , πρὸς ἐρχεται τῇ γυναικὶ τῇ πᾶσι βί-
 βλῃς φυλακίσῃ πᾶσι βιβλίαις , ἀναγνωρίζομενος ,
 καὶ διλογίας αὐτῇ ὡς ἀπὸ τὸ ἐρήμῳ κομίζων . τὰ
 χα δὲ καὶ ἕτερα ἡνὰ τεχναζόμενος . ὕστερον οὖν
 ἰκετεύει δοθῆναι αὐτῷ χάριν ὠφελείας ὡς ἔλεγε
 τὰ τῷ διδασκάλῳ συγγραμματα , ὡς ἀνὰ τοῖς ἀ-
 ρετικοῖς , ἡμᾶς ἕτως δῆθεν ἀποκαλῶν , ἀντι-
 φέρεσθαι ὡς περὶ εἶχοι . ἢ δὲ τὸ νῦν οὐκ ἐμφω-
 ρείσα , καὶ πᾶν τῆς Ἀπολλιναρίας συμμορίας καὶ
 τῶτον εἶναι φενακισθεῖσα , τὰς βίβλῃς πρῆχεν ,
 παχυνὴν ἀξιώσασα τὴν τέττων θηρῶν ἀποστροφὴν .
 ὁ δὲ μέγας ἕως Γαλιλᾶ τὸ βέβηλον πηρνίσας Ἡσαΐ ,
 καὶ τὰ πονηρὰ πρωτόκα πᾶν τέττε νοημάτων
 λαβὼν , σοφῶς ὑπεξῆλθε . φύλλον γὰρ φύλλῳ
 πρὸς πτύξας , ἰχθύος τε κόλλη τὸ πᾶν κατηρξί-
 σας , ὡς ἐν πυκτιὸν τὸ πᾶν τὸ βίβλῃ κατεργά-
 σατο , θάτερον μέρος θάτερον ἀφασαθῆναι ἡπο-
 τὸ σφοδρῶς συδέσμις μὴ συγχωρῶμενος . ἕτως
 ταῖς δυὶ τεχνασάμενος βίβλοις , τῇ χρησάσῃ
 πάλιν ἀνταπέδωκεν , ἢ οἷα γυνή , καὶ τὸ σοφῶν
 ἀπειρος νοημάτων , τὴν πρὸς ὅσον τέττων σώαν
 δεασαμένη , πρὸς τὸ βάδῃς οὐκ ἡκεβολόγησεν .

Ἡμερῶν δὲ ὅς πάντῃ συχνῶν διελθούσων ,
 ἡοὶ τῷ ὀρθοδόξῳ ἡποτίθῃσιν ὁ θεὸς πρεσβύ-
 της , τὸ ἀσεβῆ καλέσαι Ἀπολλινάριον ἀφελόμε-
 νον . ὁ δὲ τὴν πρὸς κλησὶν δεξάμενος , καὶ ταῖς
 ἀθέοις αὐτῷ βίβλοις θάρρῶν , εἰς τὴν κυρίαν ἀπ-
 ἤντησε . καὶ ἀφελόμενος μὲν αὐτὸς ὡς γῆρα
 τρυχωθεὶς , ἀπηνήνατο . τὰς οἰκείας βίβλῃς προ-
 κομιώσῃσιν , καὶ δι' αὐτῶν ἀποκρίνασθαι καὶ ἀντι-
 λέγειν

A nem . Quid enim otii suppeteret ipsi , diceret
 talis aliquis , ut ad tot virtutum studia di-
 videretur ? sane quidem non leviter re-
 rum divinarum cognitione erat imbutus .
 Neque enim eatenus dumtaxat illam attigit ,
 ut dicendo alios erudire posset ; sed tam
 pietatis atque religionis instituta , quam ea ,
 quæ illis repugnant , omnino adsecutus est :
 illa quidem ad instruendum populum , hæc
 ad coarguendos hæreticos . Bono quippe ze-
 lo in illas pietatis inimicas bestias ferebatur .
 siquidem sermone quodam , qui fama et-
 iam potius quam scriptis ad nos deuenit ,
 unde ipsum veritatis studiosissimum exstitisse ,
 facile intelligi poterat ; Apollinarium le-
 vem , imo dementem atque insanum nun-
 cupabat , qui res novas moliens , mul-
 ta impia , scripturæque sacræ adversantia
 duobus comprehensa libris e suo eructans
 ventre , admodum insulse ac temere pro-
 loqueretur . Illos vero libros cuidam ,
 quam in deliciis habuisse ferebatur , fœ-
 minæ adservandos commiserat . Quæ cum
 magno innotuisset Ephraem , ipse ejus-
 dem se opinionis esse confingens , fœ-
 minam , quæ libros istos profanos custodie-
 bat , adiit : & de se quis sit , & quam fausta
 ei ex cremo adferat , patefecit : nonnullaque
 forte id genus alia adjiciens , tandem rogat ,
 ut præceptoris sibi scripta publicæ utilitatis
 causa exhibeat , ut nobis scilicet , quos tunc
 hæreticos vocabat , repugnare commodius
 posset . Quibus capta verbis fœmina , cum
 ex illis unum , qui Apollinarij sustinerent
 partes , reputans , libros præbuit , eos ta-
 men sibi celeriter restitui deprecans . Cæterum
 magnus hic Jacob dementem supplantans
 Esau , ac flagitiosa illa primogenita rapiens ,
 prudenter oppressit : nam piscis glutino om-
 nes illinens , ita folium folio connexuit ,
 ut cum pars una ab altera ob firmam
 conjunctionem plane sejungi nequiret , in
 unam quasi tabulam singuli libri apparent
 redacti . Sicque eos mulieri , a qua com-
 modato acceperat , reddidit . Quæ qui-
 dem artificij ejusmodi , uti mulier , ignara ,
 cum formam eorundem exteriorum salvam
 cerneret , quid intrinsecus esset , diligentius
 inspicere neglexit .

F Dies vero haud ita multi elapsi erant ,
 cum orthodoxis quibusdam defert sanctus
 Senex , ut Apollinarium accirent , & cum
 eo sermones conferrent . In judicium
 itaque vocatus , impiis illis libris fre-
 tus , ad statum diem venit . Ac dicere qui-
 dem pro se , quod gravi jam premeretur
 senio , renuit : postulavitque ideo sibi pro-
 ferri libros , ut ex illis respondere posset ,
 atque contradicere . Cum ergo istius dela-

toris, focii frementes in medium libros produxissent, inveteratus ille dierum malorum injustitiæ iudex, unum ex iis in manus sumens, aperire atque explicare nitebatur. Sed quod glutino unctus non cederet, ad partem ejus mediam aperiendam est aggressus, eamque ipsam eodem conglutinatum modo invenit. Quare sua illa ex prior libro frustratus spe, ad alterum se contulit, quem quidem totum ita firmiter connexum cernens, ut prorsus explicari nequiret; tanto rubore atque pudore suffusus est, animoque usque adeo perturbatus, ut ex eo confesso abiens, quasi mentis atque consilii inops, & exanimatus, in morbum prolapsus sit, illamque ignominie notam ita ægre ac moleste tulit, ut parum admodum abfuerit, quin tum mortem obirer.

Talis autem pietatis zelo exstitit magnus noster Pater & Doctor S. Ephraem. Nam alias mansuetum se præbens ac mitem, cum nulla decertandi necessitas urgeret: alias acerbum ac gravem, cum fidei periculum immineret, cuncta prudenter pro temporis ratione moderabatur. Et ex hoc quidem erga Deum zelo, non minus quam ob multa jejunia, ac lacrymas continuasque preces commendandus est: atque haud scio, an propterea etiam magis, quod ista in eo uno concluderentur, ille ad utilitatem quoque communem pertinebat. Quemadmodum enim verum insignis alicujus venatoris specimen exhibetur, cum bellicosas insequitur feras: bonique gubernatoris virtus se prodat in tempestate adversa: medici prudentis in gravioribus morbis, militis strenui in ipso pugnae discrimine: ita quoque pietatis ac religionis studiosum virum, magna ac difficilia pericula ostendunt, cum & se, & alios ex insidiis periculisque eximit. Nul- lum sane virtutis genus a veteribus excul- tum est, in quo hic etiam non excelluerit. Quare & animum ipsius, utilitate, dulcedine, jucunditate scaturientem, fonti qua- cumque aquarum abundantia fluenti simi- lem dicere possumus, vel prato diversis fragrantibus floribus resplendenti, vel cœ- lo variis stellarum luminibus distincto, vel paradiso, quem in Eden fuisse audis, in- numerabili fructiferarum arborum copia de- corato: (ita tamen ut serpenti maligno, communisque exilii auctori, nullus omnino in eo aditus detur) aut si quid aliud ve- nustum, amœnumque multis variisque bo- nis cohonestavit natura; talem quoque bea- tum illum magni Ephraem animum, pluri- bus undique virtutum generibus exornatum puta. Nam semper vir ille admiratione di- gnus, in eam incubuit curam, ut perfectum ab- solutumque cujusvis generis virtutum chorum possi-

A λέγειν ἥξις. ὡς οὖν οἱ τέττε συμμύσαι τὰς βί- βλους ἐκόμισαν, μεγάλως ἐπ' αὐτὰς βρενδυό- μνοι· λαβὼν ἑκείνος ὁ παλαῳόμος κακῶν ἡ- μερῶν τὴν ἀδικίαν κειτὴς, τὴν μίαν βίβλων ἀνα- πλύσαι ἐπεχείρει. ὡς ὃ ὅτε ἐνεδίδετο τῇ κόλλῃ πιεσθεῖσα, πρὸς τὸ μέσον ταύτης τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖ- το· ἢ ὃ ὁμοίως ἦν ἀνεπιγλυφῆ. ὡς γὰρ τῆς πρώτης ἡσόχησεν, ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ λοιπὸν ἐχώ- ρησε, καὶ δὴ καὶ αὐτὴν ὅλῳ ἀδιάρετον, καὶ παν- τὸς ἀνύπεικτον κατιδὼν, τῇ μὲν ἀρχὴν τὸ πρῶ- σωπον ἡλοιώθη· τῇ δ' ὅτε τὴν ψυχὴν ἔξε- πλάγη, καὶ τῷ συνεδείξ χρωσθεὶς ὁ πῶς πληρὺς ἀθυμίας καὶ νόσου, καὶ τέλος θανάτῳ προσήγγι- σε, τὴν ὕβριν ὅτε ἐνεγκὼν.

Τοιοῦτος ἦν καὶ πρὸς τὴν δισεβείας ζῆλον ὁ μέγας πατὴρ ἡμῶν καὶ διδάσκαλος Εὐφράμ. ἐν ἄλλοις μὲν τὸ πρῶτον καὶ ἐπιεικὲς ἐνδεικνύμε- νος, ὅτε μὴ χρεία πολέμου· ἐν ἄλλοις ὃ τὸ εὐφρον καὶ αὐστηρὸν, ὅτε μάλιστα πρὸς τὴν κρίνους, πάντα σοφῶς μετερχόμενος, καὶ ὡς ὁ χαρὸς εἰδὲτο· καὶ γὰρ καὶ τῷ τῶν πολλῶν αὐ- τοῦ νησιῶν καὶ θαυμάτων, καὶ ἀκαταπαυστῶν ὅτε ἔλαττον πρὸς δακρύων, ὁ καὶ Θεὸν λέγων ζῆλος· μάλλον δὲ, καὶ ὑπὲρ ἑκείνα· ὅσον αὐτὰ μὲν εἰς μόνον τὴν δρασάνα πειοεῖται τὴν ὄνησιν· ἑκείνο ὃ πρὸς κοινῷ ἀφ' ἀβάνει ὠφελίαν. ἐπειδὴ τὴν κα- λὸν θρησκευτὴν ὁ ἀληθὴς λόγος πρὸς τὰ μέγιστα δοκιμάζει θεία, καὶ τὴν ἀγαθὸν κυβερνήτην πρὸς ἀντιπνεόντας τῷ πλοίῳ ἀνέμους, καὶ τὴν σοφὸν ἱα- τρὸν πρὸς τὰ δυσίατα πάθη, καὶ τὴν ἡνῶτον στρα- τιώτην πρὸς ἀντιειρμύλῳ βαρεῖαν πρὸς ἀπάξιν, καὶ τὴν πρὸς ἀνὴρ καὶ ζῆλωτὴν δισεβείας, ἐν ἀκμῇ κιν- δυνῶν καὶ δυσκολίας, ὅπως ἑαυτὸν τε καὶ τὰς ἄλλας ἐκπαάσει ἐν τῇ ἐπιβελῇ. ὅτε ἔστιν οὖν εἶδος ἀρετῶν ἀρετῶν πρὸς ἡμῶν φιλοπονη- δὲν, τὸ μὴ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὸν κατὰ τὸν εἰκάσαι ὃ τὴν αὐτὴν ψυχὴν ὅτι πηγὴ παντοίοις βρύσαι νάμασιν, ὠφελεία καὶ γλυκύτητι καὶ τέρψει κα- θαρσισμῶν· ἢ λειμῶνα κυπεύοντα ποικίλοις ἀρώματιζουσαν ἀνδρῶν. ἢ ἔρανον ἐπίγειον ἀφ' ὁροῖς λαμπήροι πεποικιλμένον, ἢ πρὸς ἀφ' ὁροῖς ἀκέραια τῆς Εὐδὲ ἀπόροις ἐγκάρποις ἀνταῖζόμε- νον δένδρῳ· πάλιν μὴ βατὸν ὅφει τῶν προτάτων, καὶ τὴν ἑορείας πρὸς ἀφ' ὁροῖς ἢ εἰ ἄλλο ἢ τὴν καλῶν καὶ περπνῶν ποταμῶν καὶ ἀφ' ὁροῖς ἀγαθῶν ἢ φύσις τετίμηκε· ποταμὸν εἶναι λογίζεσθαι τὴν τῷ μεγάλῳ Εὐφράμ μακα- εῖαν ψυχὴν, πολλὰς ἀρετῶν ιδέας πάντοθεν κυ- κλισμένην· μελέτην γὰρ ὁ θαυμάσιος ἀφ' ὁροῖς βίβλῳ πάντοτε δέμενος, τὴν ὁλικὴν κτήσασθαι ἀρετὴν, τὰ πάν-

πάντα ἐσώδασε μόνος περιλαβεῖν προτερή-
ματα.

Τῷ γὰρ ἐν δικαίοις πρώτῳ Ἀβελ ὁ θεό-
λοκτον, ὡς ἱερεὺς ἐκμιμησάμενος προσφοράν·
ὅκ ἐκ ποιμνίων θύματα, ὅδε γάρ Κυρίῳ προσ-
ήνεγκον, ὅμῃ θυσίαν ἀνάμακτον, τὴν λογικὴν
λατρείαν, βίῃ καθαρότητι ὁλοκαυτωμένη, πο-
σῶτον ἐκείνῳ ἀμιλληθεὶς, ὅσον μὴ ἔτι πονη-
ρὸς φονέως ἀναρεθῆναι, ὅμῃ ἀφιδράντα πᾶς πα-
γίδας ὅς μισανθρώπων δαίμονος ἐκφυγεῖν, καὶ
πρὸς ἀτελεύτητον, ὡς ἐκεῖνος μεταῆεναι ζωὴν, ὃ
ἐπιβλήτης φανέντα ἀνώτερον. ὅς ὅτι ἔνως ὁ ἐλπί-
δα ζηλώσας, ὅκ ἐπικέκληται μόνον τὸ ὄνομα
Κυρίου ὁ Θεός, ὅμῃ καὶ τοῖς ἄλλοις συωπεκαλεῖσθαι
ἐδίδαξεν. Ἐνὼχ, ὃς ὁ ξένῳ ἐκ γῆς πρὸς τὴν
παράδεισον μετάθεσιν ἐπετίθευεν, ὅμῃ τὴν ὕ-
λικῆς προσπαθείας ἐπὶ τὸ πνεῦμα μεταβάσιν·
Νωὲ, ὃς τὴν ἐν ξυλίνῃ λάρνακι μικρὰν τῷ γένει
ἀγάσων, ὅμῃ ὅς τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν πανταχό-
θεν ἀσφαλίσας, ὥστε πᾶσι δαῖτα ἀβλαβῶς ὅς ὁ
βίῃ κλυδώνιον, καὶ πᾶσι τὴν ἀρετῆς μὴ ζημιωθῆναι
ἀγώνισμα. ὅς Ἀβραάμ ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις
γένεσι μιμητὴς, τῇ πίστει καὶ πραότητι, καὶ τῇ
εἰς Θεὸν ἀγάπῃ, μάλιστα ὅς τῇ ὅς κόσμος φυγῇ,
ὡς τῆς οἰκείας γῆς, καὶ τῆς συγγενείας ἐκεῖνος ἡ-
μεῖς πο φίλον, καὶ ὁ ὅς μονογενὲς θυσίαν εἰς τὴν ὅς
σώματος ἐκεῖνος προαρετικὴν ἀφ' Θεοῦ ἐκλαβέ-
ας προσφοράν, ὑπεκρίναντι πᾶς μέλη τὰ ἐπὶ τῇ
γῆς. ὅς Ἰσαὰκ, ἐν τῷ ἐκείνῳ καὶ ἀπαράχῳ θά-
νατῳ, πλὴν ὅς ἔτι πατρὸς ἐκεῖνος. ὅς γὰρ
ἱερουργὸν ἐαυτὸν ἐκάστοτι ἀποστολικῶς, σώματι μὲν
ὡλοκαυτῶτο, ὅσον εἰς πρόθεσιν, πνεύματι ὅς
ἔζη, καὶ ζῆν τῷ Θεῷ ἀφ' ὅς ὡς ἐν κειρὶ ὅς σώ-
ματος ἀγνὴν προσφοράν. ὅς Ἰακώβ, ἐν τῷ πλε-
νίσαι τὴν βέβηλον Ἡσαὺν, ἥτοι τῷ ἀρέσειν ἡ-
νήτορα, καὶ λαβεῖν τὰ πρωτότοκα, τὰ ὅρθα τῆ
ἐκκλησίας δόγματα, καὶ ἐν τῷ κατιδεῖν ὅς κλί-
μακα μὲν ἀπὸ γῆς εἰς ἔραν ὅς ἐσπερμένη, εὐ-
λον ὅς πυρὸς ἔρανομήκη, γλαφυρότερόν πως
μυστικῆς βλάβος ἐμφάνοντα. ἔτι γὰρ μὲν καὶ ἐν τῷ
τοῖς μαθηταῖς ὡς τοῖς ἡέσιν ἐκεῖνος τῷ μέλλοντι ἀ-
παίρειν ὅς σώματος, ἀφαιρῶν πᾶς ὁλογίας· ὅς
τοῖς φιλοπόνως ἐγκύβας, αὐτὸς ἐκεῖνος ὅς μεγάλῃ
Ἰακώβ ταύτας εἶναι οἰηθήσε. ὅς Ἰωσήφ, μάλιστα
μὲν ἐν τῇ ὅς σώματος ἀγνείᾳ καὶ καθαρότητι· πολὺ
ὅς πλεόν ἐν τῇ ὅς λόγῳ μεταδόσει, ὡς ἐκεῖνος ὅς σίτς.

Τῷ Μωσέως ἡ ἐν πᾶσιν, ἡ ἐν πλείστοις πρόμοιος·
ἐφυγε γὰρ καὶ ὅς γοντὸν Φαραὼν, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἡνλί-
σθη, καὶ Θεὸν εἶδεν, ὅσον ἐφικτὸν θεωρεῖν, καὶ θαύματα
εἶρ-

A possideret, ac quibus reliqui singulis antecel-
luerunt, ea cuncta solus ipse adsequeretur.

Siquidem ut sacerdos, eum qui inter
justos primus recensetur, Abel imitatus,
non ex ovium gregibus, neque ex adipe
sacrificia Domino obtulit, verum absque
sanguine rationabile obsequium vitæ pu-
ritate sacrificavit; ea dumtaxat re Abel dis-
similis, quod a nefario homicida, ut ille, per-
emptus non fuerit, sed inimici dæmonis
B evitans laqueos, superatis insidiis ad vi-
tam omni fine carentem, sicut ille, perve-
nerit. Enos porro spem sic æmulatus est,
ut non solum Domini Dei sui nomen invo-
caverit, verum & alios, ut iidem illud im-
plorarent, docuerit. Enoch autem ut simi-
lis redderetur, operam dedit, non quidem
admirandam ejus e terra in paradysum trans-
lationem atque secessum, sed ex materiæ
perturbatione in spiritu transitione, æmulan-
C do. Noë etiam similis exstitit, non quidem
modicam in arca lignea generis conservatio-
nem, at suam potius animi incolumitatem
procurans, ut vitæ procellas tutius subterfu-
giens, nullum virtutis naufragium pateretur.
In plurimis quoque Abrahæ æmulator fuit;
atque ut fidem, mansuetudinem, & amorem in
Deum taceam, in eo potissimum, quod quem-
admodum propriam terram, atque cognat-
ionem ille, ita quoque hic noster Ephraem
D mundum effugit, & in suo corpore Unigeniti
sacrificium expressit, Deo seipsum consecrans,
& membra quæ super terram sunt, mortifi-
cans. Isaac vero imitator exstitit, propter
mortem quam prompto tranquilloque subire
paratus erat animo, non tamen inferente pa-
tre. Quin & quotidie instar Apostoli, corpo-
re quidem fructum, quod attinet ad proposi-
tum, percipiebat, spiritu autem Deo, ob-
castum corporis veluti in ariete sacrificium,
E vivebat. Jacob porro æmulator fuit, supplan-
tando ipsum Esau, hoc est, hæresum parentem,
ac primogenita, id est, recta Ecclesiæ decreta,
accipiendo. In eo præterea, quod non scalam
a terra ad cælum usque pertingentem, sed ob-
longam ignis columnam, pulchriorem myste-
rii profunditatem indicantem conspexerit;
quodque hic discipulis, quemadmodum ille
filiis, ex hac emigraturus vita, benedictiones
impartitus sit, quas qui pronus excipiebat,
F magni illius Jacob esse arbitrabatur. Verum
ipsius Joseph similitudinem, vel maxime ex-
pressit vitæ integritate, & corporis castitate:
multo autem magis per hoc, quod sicut ille
triticum, ita hic verbum salutis communicavit.

In non paucis quoq; Moyfi simillimum sese
præbuit: nam & ipse Pharaonem diabolum fu-
git, & commoratus est in solitudine, Deumque
vidit, quatenus contemplatione videri potest,
resque

resque admirandas peregit, ac doctrina se-
ducem atque magistrum populo exhibuit; Ægyptiosque decepit, eorum divitias fur-
ripiens, hæreticorum scilicet libros, de
quibus ipse triumphavit. Salsum quoque
ac potui minime conveniens infidelita-
tis mare divisit, populumque fidelem
in magno numero traduxit. Pharaonis
vero exercitum, impiam nimirum ca-
lumniatorum progeniem, prostravit at-
que oppressit. Et Amalec (si quem hæ-
reticorum eo nomine appellare velis) in
fugam vertit ac profligavit. Legem
bene christianeque vivendi a Deo ac-
cepit, & nobis universis eam tradidit.
Tabernaculi exemplar in monte contem-
platus est: non Moysis, sed horren-
di illius iudicii futuri. Sacerdotes con-
stituit, ac de sacrificio leges præceptaque
tradidit. Aquam e petra eduxit, dum
corda lapidea ad lacrymas fundendas
commovit. Pane coelesti, sicut ille,
abunde populum pavit, caritatis no-
bis sermones proponens, quibus maxi-
me corroborantur animi, & ad sumendum
cum fiducia divinum ac sacrum hunc pa-
nem, qui pro nostra salute huc e sinu Patris
venit, accenduntur. Coturnices quoque fi-
delibus ut ille, exhibuit, ostendens quonam
pacto per Dei recordationem in coelum sese
tollant, ac quæ ibi sunt pulchra, contem-
plentur. Et hoc quidem modo atque ratio-
ne, si quæ Pater hic graviter ac strenue
gessit, priscorum actionibus conferre lu-
buerit, illis nullatenus inferiorem comperies.

Ipse namque ut Jesus Navæ, Jordanem
quoque divisit, cum clausas divitum manus
benignitate aperuit, ac populo terram, non
quidem abjectæ huius promissionis, ve-
rum coelestis regni distribuit. A sua infan-
tia, ut Samuel consecratus est Deo, divi-
namque vocem, ut ille, audivit. Sicut Elias,
sacerdotes turpitudinis coarguit: ignemque
divinum orationis sacrificio, non semel, sed
sæpius deduxit, igneoque virtutum curru, non
in athera, sed in ipsum coelum sublatus est.
Sicut Elisæus, duplicem spiritus gratiam con-
secutus est. Sicut Prophetæ divinæ visionis
munere ac gratia donatus est. Quin & ipsa me
moveret oratio, ut eundem hunc vel cum illo,
quo inter natos mulierum nullus perhibetur
exstitisse major, comparare audeam: cum illo,
inquam, qui inter legem & gratiam fuit me-
dius. Siquidem hic, ut Præcursor ille, eremum
coluit, & ad eum quoque factum est verbum
Dei, ac præconem agens pœnitentiæ, docuit
confiteri peccata accedentes ad se. Sicut Pau-
lus autem vas electionis, varias tribulationes
ac tentationes pertulit, pœnitentiæque semina

ut

A εἰργάσατο, καὶ λαὸν καθηγήσατο χρηματίσας
διδάσκαλος. καὶ πρὸς Αἰγυπτίους κατεσοφίσσατο, τῷ
πλεόντων ἐκείνων ἀρτῶσας, πρὸς τῶν ἀρετικῶν βί-
βλους ἀχμαλωτίσας καὶ θριαμβύσας, καὶ τὴν θά-
λασσαν διέρρηξε, καὶ θύμωρὰν καὶ ἀποτον ἀπι-
σίαν, ἧς τὸ λαὸν διεβήβασε, τὸ ὁρθόδοξον σύστη-
μα. ἧς τὰς Φαραωνίτας ἐπώντισε, τὰ τῶν ἀρε-
τικῶν ἄθεα θνήματα. καὶ τὴν Ἀμαλὴν ἐξέπῳ-
B σατο. εἴτινα τῶν ἀρετικῶν τούτῳ βούλει καλέ-
σαι ἰσὺ ὀνόματι. τὸ νόμον ἐκ Θεοῦ τὸ ὁρθόδοξίας
ἔλαβε, ἧς ἡμῖν πᾶσι μετέδωκε. πρὸς σκηνῶν ἐν
τῷ ὄρει τὸν τύπον ἐδέασατο. ὅς τῆς ἐπὶ Μω-
σεως, ἀλλὰ τῆς μεμύσης φεικτῆς κείσεως τε ἧς
καταστάσεως. τὰς ἱερέας ἐτελείωσε, τὰ πρὸς ἱερῶ-
σύνης νομοθεσίαν. ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐπήγαγε,
πρὸς λιθώδεις καρδίας σάξιν δάκρυα πρὸς θρασικυά-
σας. ἄρτον ἐφώμισεν ὡς ἐκείνος ἔρῳνιον, τὰς τῶν
C ἀγάπης λόγους πᾶσι πωθεῖς, δι' ἧς μάλιστα ση-
εἴζεται πᾶσα ψυχὴ, καὶ ἰσὺ θείῳ καὶ μυσηῶ
πρωτέρχεται ἄρτῳ θάρσυνον, ἰσὺ ἐκ τῶν κόλ-
πων τῶν πατρὸς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν πρὸς ἀποδομῶν.
ὁρτυγομήτραν ἔδωκεν, κάτωθεν ἡμῖν τοῖς πι-
στοῖς τῇ πρὸς Θεοῦ μνήμῃ ἔρανοπορεῖν ἐκδιδάσκων,
καὶ τὰ ἐκείνῳ φανταζέσθαι κάλλη, καὶ ἀπλῶς οἷς ἀν-
βέβηκε θεωρίας λόγοις τὰ τῶν πατρὸς τοῖς πα-
D λαοῖς ἔχουσιν σεμνολογήματα, ὅς ὅλως ἀρήσεις
καθυστέρησιν.

Ἐπεὶ καὶ ὡς Ἰησοῦς ὁ Ναυίτης Ἰορδάνην ἔρχι-
σε, τὰς ἀποκλεισμάς εἰς μετάδοσιν τῷ πλε-
σίῳν χεῖρας, πρὸς ὑποψίαν ἀγέρας, καὶ τῷ λαῷ
τῷ γῆν, ὅς τὸ κάτω ἐπαγγελίας, ἀλλὰ τὸ ἔρανον
βασιλείας ἐκληροδότησεν. ὡς Σαμὴλ ἐκ βρέ-
φους ἀνετέθη τῷ Θεῷ, καὶ φωνῆς θείας ἤκουσεν.
E ὡς ὁ μέγας Ἡλίας τὰς τῆς ἀχύνης παρεδειγ-
μάτισεν ἱερεῖς, καὶ πῦρ νοητὸν ἐπὶ τῇ λογικῇ
δυσίᾳ, ὅς μίαν, ἀλλὰ πολλάκις κατήγαγε. καὶ
πνεῦμα τῷ ἀρετῶν ἄρματι, ὅς ἀθέλειος, ἀλλ'
ἔρανος ἀρματιλάτης ἀνέχθη. ὡς Ἐλισαῖος,
διπλὴν τῷ πνεύματος τὴν χάριν πεπλάττει. καὶ
ὡς οἱ πρὸς Θεοῦ θεωφανείας πολλάκις ἠξιώται.
τολμᾷ τῷ λόγῳ καὶ πρὸς ἐν θνητοῖς γυ-
F νακῶν ἀνώτερον πρὸς δεινῶν, τὸ μεσίτην τῷ νόμῳ
καὶ τῆς χάριτος ὡς Πρόδρομος ἐν ἐρήμῳ ἠυλί-
σθη. καὶ ῥῆμα Θεοῦ γέγονε καὶ πρὸς τῷτον, καὶ
μετανοίας κήρυξ ἐχρημάτισε. καὶ τὰς ἀμαρτίας
ἠομολογείας τὰς πρὸς ἐρχομένους ἐδίδασκεν. ὡς
Παῦλος τὸ τῆς ἐκλογῆς σκεῦος, παντοίως ὑπέ-
μεινε πειρασμῶν, καὶ τὰ τῷ μετανοίας καταβα-
λεῖν ἀπέρματα, ὡς ἐκείνος τῆς πίστεως, ὅς κατε-
νάρι-

νάρκησε. καὶ τί δὲ τοῖς κτ' μέρος τῆτον ᾧ
βάλλειν. ἔτι τῶν τέττα κατορθωμάτων πᾶσαν
πληρύντων τ' οἰκονομίῃ; φανερώνων ὃ τ' ἔργων,
ᾧ πῶν ὅτι μακρολογία. τὸ τε ἔ' λόγος μῆκος εἰς
ἀδοξίαν τῶν ἀρετῶν ᾧ τρέπεται. ὡς ἔχ' ἱκα-
νῶν ἑσὼν ἑαυτὰς ἀρκούντως δι' ἔργων μνηύσαι,
ἀλλὰ τ' ἐν τῶν λόγων ἐπικρυφίας δεομένων. κα-
λὸν ὃ οἶόν τι περπνότητον ἡδυσμα, προοδεῖναι τῷ
λόγῳ καὶ τὸ ᾧ τ' ἐκείνῃς τελευτὴν ἀδόμῳον τε-
ρατέρημα.

Μέλλων γὰρ ὁ θεοφόρος ἔτος ἀνὴρ ἀπαρῆν
πρὸς τὰ ἑράνια, τοῖς πρῆσι πρηνγνῶτο, ὡς ὅτε
Ἰσὼν αὐτοῖς ἐοῖναι πολυτελεῖ τὸ τέττα σῶμα ἐν-
ταφιάσαι. εἰ ὃ καὶ ἡς φιλοπάτωρ ὦν τοῖσιν ἡ
προνοήσας, ἢ πρηντοίμασε, μηδαμῶς εἰς ἔρ-
γον τ' βυλὴν ἀγαγεῖν. ἀλλ' αὐτὸ ἐκείνο τὸ ὅτι
εἰς τὴν ἐκείνῃς ταφὴν, δοθῆναι πτωχοῖς. εἰς γὰρ
τῶν πρηντων, καὶ ἔτος τῶν ἐπιφανῶν, ἐοῖναι
πολυτελεῖ τωροδρεπίσας, καὶ ἐκείνῃ σιωδάπην τὸ
ἔ' θεῖς πρηντῶς σῶμα προδευθεῖς, ἀκῆσας
τ' ἐπιτιμίας, ἡλγησε, καὶ δῆναι πτωχοῖς τὸ προ-
ετοιμασθὲν ἱμάτιον ὑπερέδετο, τὸ ἄξιον τίμη-
μα δῆναι μᾶλλον τοῖς δεομένοις, κτ' ἡν ὁσιώτε-
ρον κείνας. ὅς αὐτῶν πληγεῖς ᾧ δαίμονος
πονηρῶς, τ' ἀνηκούας ἔτρυγα τὰ πικρότατα δράγ-
ματα, ἑαυτὸν πρὸς τ' κλίνῳ ἔ' ὁσίς σωδῆται,
καὶ τ' ἀφρὸν ἐκ τῆς εἰσάματος ἀναδράσων. ὁ ὃ
συμπαθέστατος ἔ' Θεὸς ἀνδρῶπος λέγει τῷ πε-
πονθότι. ἐπειδὴ, ὦ ἀνδρῶπε, τί σοι ᾧ δόλο-
γον πέπρακται, καὶ πρὸς τῆτον τ' κίνδυνον
ἔρριψεν; ὁ ὃ τῇ κελύσει ἀφνασῆς, καίπερ ᾧ
ἔ' δαίμονος τ' ἡν σκοτωθεῖς, τ' κερυμμένον
ἔξειπε λογισμὸν, καὶ τ' ᾧ δόλοῦν ἐφανερώσεν.
ὃν ἔξομολογησάμενος ὁ συμπαθέστατος γέρον,
ὑγίῃ ἀπεκατέστησεν, ἐπιδέσει ἀγίων χειρῶν, καὶ
ἀχῆ τῆτον ἀπαλλάξας τῆς πάθους. εἴτα καὶ
προσεπὼν, πλήρῃ σε τ' ὑπόχεσιν ἀνδρῶπε, ἡν
πᾶσαι τωρενεόσας.

Τοῖσιν τεράσιον πρὸς τὰ τῶν τέλει τῆ
βίης κατεργασάμενος, πολλὰς τε ᾧ δαίνεσεν τῆς
σωόντας πρὸς τ' τ' ἀρετῆς ἡλὸν ἀφνασῆσας,
ὡς ὁ πελδῶτος αὐτῷ λόγος δηλοῖ, εἰς τ' ἀκοί-
μαντον λιμένα τ' ἀγνῆς βασιλείας ἔξενευσεν καὶ
ἀποδέκτος. ᾧ ὃ τ' ἐκείνῃς ψυχὴν ἀμαχῶς εἰ-
κάσειν χεῖρ καταλῦσαι, ἢ δῆλον ἐν σκηνῶς ἑρα-
νίοις, ὅπῃ πάξας Ἀγγέλων, ὅπῃ δῆμοι Πατερῶν
χῶν, ὅπῃ χοροὶ Προφητῶν, ὅπῃ θρόνοι Ἀπο-
στόλων, ὅπῃ χαρὰ τ' Μαρτύρων, ὅπῃ Οἰῶν δῶ-
φροσύνη, ὅπῃ Διδασκάλων λαμψότης, ὅπῃ Πρω-
τοτόκων

A ut ille fidei, sedulo sparsit. Sed quid necesse
est, hunc cum sanctis singillatim conferre, cum
ejus recte factis totus terrarum orbis sit ple-
nus? prolixior autem oratio supervacanea sit,
cum ipsa satis appareant opera, ipsaque ver-
borum multitudo fidem infirmare videatur,
quasi non satis ex ipsis rebus declarentur vir-
tutes, sed sermonis adhuc auxilio indigeant.
Quapropter operæ pretium fuerit, tamquam
suavissimum quoddam condimentum huic ora-
B tioni adjungere, per celebrem nimirum, pro-
digioque similem ipsius ex hac mortali vita
exitum.

In coelum ergo jam perrecturus sanctus
hic vir, iis, qui tunc ibi aderant, mandabat, ne
pretioso cum vestimento corpus suum sepeli-
rent. Et si quis amantior Patris, tale quidpiam
cogitasset, aut præparasset, id ne exequeretur,
sed consilio in melius commutato, hoc ipsum,
quod sepulturæ cohonestandæ decrevisset,
C pauperibus impertiretur. Cum igitur unus eo-
rum, qui aderant, præcipuæ nobilitatis vir, ma-
gni sane pretii vestimentum parasset, quo san-
cti senis corpus amictu sepulturæ traderet; in-
crepatione illius audita doluit, & melius esse
animo reputans, si tantum stipis, quantum
vestis constiterat, ejus loco indigentibus da-
ret, paratum vestimentum pauperibus elargiri
distulit. Quamobrem mox a maligno correptus
dæmone, quod mandatis non paruisset, gra-
visimas pœnas dabat, seque ante lectulum,
D in quo vir sanctus decumbebat, ore ferventes
agens spumas, dilaniabat. Ad quem vir Dei
clementissimus calamitosum conversus: Quid-
nam, inquit, admisisti, o homo, ut in hoc pe-
riculum conjicereris? ille vero senis mandato
excitatus, licet ejus menti tenebras caco-
dæmon offudisset, secretum, quod apud se
conceperat non obtemperandi jussis ipsius,
consilium patefecit. Quem confitentem be-
E nignissimus vir commiseratus, manuum san-
ctarum impositione & precibus hominem
protinus ab illa affectione liberavit, & pri-
stinæ sanitati restituit, eumque sic est allocu-
tus: perfice, homo, quæ dudum promissisti.

Quo quidem demonstrato miraculo, cum
jam vitæ finis immineret, eos, qui tunc ade-
rant, multis piis commonitionibus ad vir-
tutis studium atque amorem cohortatus, ut
postrema ejus declarant verba, ad tranquil-
F lum æterni regni portum feliciter emigra-
vit, sanctaque ac Deo grata accessione,
numerus beatorum, qui ab initio fuerant se-
culi, cumulavit. Nam in coelestibus anima
ipsius confedit tabernaculis, ubi Angelorum
sunt ordines, ubi Patriarcharum populi, ubi
Prophetarum chori, ubi Apostolorum sedes,
ubi Martyrum gaudium, ubi piorum læti-
tia, ubi Doctorum splendor, ubi celebres

primogenitorum coetus, ubi puræ exultantium voces, ubi illa bona patent, quæ Angeli prospicere optant. In sanctum illum locum, felicissima beati clarique Patris Ephraem anima pervenit. Arbitror vero, cum in cælum ipse ascenderet, singulas, quas in hac vita excoluerat, virtutes præcessisse, ac res illas reconditas & speciosissimas, quæ mortalibus cerni nequeunt oculis, demonstrasse; omniumque excellentissimam caritatem sic ad eam accedentem dixisse: Intuere dilecta anima, pulchritudinem, quam tibi comparavi; simulque delicias ostendisse. Moxque accurrentem humilitatem, ita eam compellasse: Aspice anima Deo chara, cujusmodi ego tibi locum quietis exornavi. Tum cæteras omnes singillatim recensuisse, demonstrasseque præmia, quæ jam inde, cum ab ipsa adhuc in corpore excolerentur atque exercerentur, in futurum comparabant. O decantanda, & imitatu dignissima emigratio! O mors, lacrymis non indigens! O separatio, optatam societatem concilians! O transitus, cujus transeuntem minime pænitet! O funus omnis doloris atque molestiæ expers! Dum enim ipsius mores suspicimus, consolationem inde percipimus. Aliorum quippe hominum mors, illis qui relinquuntur, lacrymandi præbet causam: sanctorum autem, lætitiā nobis celebritatemque conciliat. Quare ista non dicenda mors, sed potius transitus, & ad vitam hinc meliorem emigratio.

Hæc sunt, quæ tibi, Patrum optime, mundique Doctor clarissime, laudum præconia audax lingua, ut vilia munuscula, offert: non ea quidem pro dignitate, neque ut indigenti tibi: (quam enim afferre queat gloriam oratio, quæ laudati meritis plane superatur?) verum propter viventium potius utilitatem. Nam bonorum atque præstantiorum virorum encomia, maximam plerisque consolationem & cohortationem ad meliora adferunt. Hanc vero laudandi provinciam alacrius suscepimus, cum variis aliis adducti rationibus, præter vitæ doctrinæque tuæ famam toto terrarum orbe celeberrimam: tum cura illa, quam in homine ejusdem nominis liberando adhibuisti. Ille siquidem nos ad subeundum hoc onus impulit, qui a posteris Ismaël in bello captus, & longius a patria diu commoratus, cum jam ad eam redire desideraret, viamque commodam ignoraret, singulari ope tua aptam ad salutem

ratio-

A πόκων παρήγυεις, καὶ ἦχος καθαρὸς τῷ κρείττονι
 εὐορταζόντων· εἰς κείνα τὰ ἀγαθὰ, ἃ ἐπιθυ-
 μῶσιν ἄγγελοι πᾶσιν ἡμῶν, εἰς κείνον τὸ ἱερὸν
 ἐφοίτησε χάριον ἢ ἔμκαλιν καὶ αἰοιδήμα πα-
 τρός ἡμῶν πολυμακάριστος καὶ ἀγία ψυχὴ. ἡ-
 γῶμα ὅτι τῇ πρὸς ἔρανον αὐτῆς ἀναβάσει, ἡγεί-
 σθαι τὰς πρὸς τὸ βίον αὐτῆς ἀρετὰς, καὶ δεικνύειν
 αὐτῇ ἐμάς τὰ ἀρρήτα κείνα καὶ ἀδιδέατα κάλ-
 λη, καὶ προσελθῶσαν τάχα τὴν μέζονα πασῶν τῶν
 ἀρετῶν ἀγάπῃ, ὅπως εἰπεῖν· ὅρα φιλτάτῃ ψυ-
 χῇ, οἷόν σοι προσξένῃσα κάλλος, καὶ σὺ τῷ
 λόγῳ καθυποδεῖσαι τὸ ἐντρύφημα· καὶ τὴν πα-
 πεινοφροσύνῃ ἐπιδραμῶσαν φράσαι· σκόπει πε-
 ποδημητὴ Θεῷ ψυχὴ, οἷον καὶ γὰρ τοῖς πόπον ἀνα-
 παύσεως ἡτοίμασα, καὶ καὶ μέρος τὰς πάσας
 εἰπεῖν τε καὶ καθυποδεῖσαι, οἷας αὐτῇ τὰς ἀντι-
 δόσεις ὑπὲρ φιλοπονηθεῖσαι προσξένῃσαν ὑπε-
 ρον· ὡς πολυμνήτης καὶ ζηλωτῆς ἀποδημίας· ὡς
 θανάτου δακρύων μὴ δεομένης· ὡς χειρὸς, ἣ
 ποδὸς ἐν τῷ προσξένῳ συνάφειαν· ὡς μεταστά-
 σεως, ἣ παρεχόμενης τῷ μεταστάντι μετὰ μελόν.
 ὡς κηδείας ἣ κεκτημένης μετὰ μελόν. ἔξ ὧν γὰρ τὰς
 ἐκείνης ἵδως θαυμάζομεν, ὅτι τέτων τὴν πρὸς
 μυθίαν λαμβάνομεν· ἐπὶ μὲν γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀν-
 δρώπων, ὁ θάνατος ἄγιος δακρύων τοῖς πει-
 λειπομένοις γνωρίζεται· ἐπὶ δὲ τῇ ἀγίῳ, δι-
 φροσύνης καὶ πανηγύρεως καθίσταται ὑπὲρ ὅζουτος·
 ὅτι ὁ θάνατος ὁ τοιοῦτος, ἀλλὰ μετὰ στασις μᾶλ-
 λον, καὶ πρὸς τὰ κρείττω μετὰ στασις.

Ταῦτά σοι πρὸς ἡμῶν, τῶν πατέρων ἀ-
 εις, καὶ τῶν οἰκουμενικῶν διδασκαλῶν, πολυμῶν γλώσ-
 σῃ, ὡς δῶρα πρὸς ἀξίαν, προσάγεται τὰ ἐγ-
 κώμια· ὅχι ὡς χεῖροντι· ποῖαν γὰρ ὀκλειαν
 χαρίζεται λόγος, ὅπισθον τὴν ἀξίας ἢ ἐπαρνεμένης
 βαδίζων; πρὸς ὅνῃσιν ὁ μᾶλλον τῇ ζώντων· ὅτι
 μεγίστη τοῖς πολλοῖς ἐπὶ τὰ βελτίω πρὸς ἀκλήσεις
 τε καὶ τροπὴν, ἢ τῇ ἀγαθῶν ἀνδρῶν διφρημία.
 ἐκίνησε ὅτι πρὸς τέτους ἡμῶν τὰς λόγους, καὶ πολ-
 μητίας εἰργάσατο, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα· ἐὰν γὰρ
 ἐγὼ τὰ πολυειδῆ προτερήματα, καὶ τὸ ἔβρις καὶ
 λόγος κόσμῳ παντὶ ἀφελάλητον· τέτων ὅτι πλέον
 ἢ θαυμαστὴν σε ἐπιστάσια, καὶ ἀπολύτρωσις ἢ εἰς
 τὴν σοι γενημένην ὁμῶνυμον, τὴν καὶ πρὸς τέτους
 ἡμῶν ἀποδύσεαι τὰς ἀγῶνας προτρεψάμενον,
 ὅς ἐστιν βαρβάρων ἐκγόνων ἢ Ἰσμηλὶ δορυάλω-
 τος ἀπαχθεῖς, καὶ τῇ ἐνεγκαμένης ἢ μικρὸν χρό-
 νον χωροθεῖς, πρὸς τὰ οἰκεῖα παλινωσῶν, καὶ τῇ
 ὁδῷ τὴν λυσιτέλειαν ἀγνοῶν, τὴν σῆς ἔτυχε πα-
 ραδόξῃ ἐπιστάσιας, καὶ τὴν ὁδὸν ἐδιδάχθη τὴν πρὸς
 ἀφ-

ἀλάσωσιν μάλλον ἐπιτηδεύαν, καὶ τῷ σκοπῷ ὡς
ἀληθῶς ἔδιδμαρτε. ναὶ μὲν καὶ εἰς αὐτὸ κα-
παντήσας τῶν κινδύνων τὸ ἄκρον, καὶ θάνατον ἐκ-
δεχόμενος, ὑπὸ ἐπιτηρείας καὶ τῷ ὁδὸν βαρβαρι-
κῆς ἐκνωθεὶς. ὡς μόνον τῷ σῆς ἐπεμνήσθη προσ-
ηγορίας, ἐπειπὼν. ἅγιε Ἐφραίμ βοήθει μοι.
καὶ τῷ πλάττω τῶν κινδύνων ἀβλαβῶς ὑπερέβη,
καὶ τῷ φόβῳ κατεφρόνησε, καὶ σωτηρίας ὑπὲρ νῦν
τετύχηκε, καὶ τῇ πατρὶδι πρὸ ἐλπίδα ὑπὸ τῷ
σῆς προνοίας φρενέμενος ἀποδέδοται. Διὰ τῷτο,
εἰς τὰ προειρημένα παροτρύνει ἐκτατικώτερον ἐπολ-
μήσαμεν, καὶ τῶν ἐπαίνων ἐφάψασθαι ἀκαθάρτοις
ἐπολμήσαμεν χεῖλεσιν. καὶ εἰ μὲν πρὸς πολὺ
τῷ δέοντος ἡλδομεν, ἐν τοῖς λόγοις ἄξιόν σε γε-
νησθαι τῷ ἐπιτυχίας ἐνηλογραφήσομεν, καὶ σοὶ τῷ
χάριν ὁμολογήσομεν. εἰ δὲ παρὰ πολὺ τῆς
ἀξίας οἱ ἐπαῖνοι, καὶ ἔτι πάλιν ἄξιόν σε τῆς
ἀποτυχίας καταγτιασόμεθα, καὶ πολυμῆδός πως
ὁ λόγος. σὺ γὰρ φύγειν τῶν ἐπαίνων βεβλόμενος,
καὶ ὡς ζῶν ἐν βίῳ, ἔτι καὶ μεταστὰς ταπεινοφρονεῖν
ἀσπασόμενος, πρὸς ἐμπόδιζεις τῶν ἐγκωμιάζειν σε
θέλοντας. πλὴν καὶ τῷτο καὶ τῷτο τὸ παρὰ αὐ-
τῷ, ἡμεῖς τὸ χρεός, ὅσον εἰς δύναμιν, ἀφοσιό-
μεθα, καὶ ποιούμεν, ὡς ἔδωκε ἀπογραφήσῃ ἡμᾶς
τῶν θερμῶν φιλοπάτρως. ἀλλ' ὡς παύδων προσ-
φιλῇ γονεῦσι δέξῃ φελλίσματα. σὺ ὅ τῷ θείῳ
πρὸς ἀμέμενος θυσιάζεις, καὶ τῇ ζωαρχικῇ καὶ
ὑπεραγίᾳ λειτουργῶν σὺν ἀγγέλοις τελαδί, μέ-
μνησο πάντων ἡμῶν, ἀγόμενος ἡμῶν ἀμαρτημά-
των ἄφεσιν, ἀγωνίᾳ τε βασιλείας ἀπόλαυσιν. ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ὃς ἡ δόξα σὺν
τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ τῷ θείῳ καὶ ζωοποιῷ
Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τῶν αἰώνων τῶν
αἰώνων, ἀμήν.

A rationem invenit, & quod diu concupie-
rat, adeptus est. Cum enim in maximum
vitæ discrimen adductus esset; (quod omnes
viæ Barbarorum interclusæ copiis tenerentur)
te nomine dumtaxat invocavit, dicens: Sancte
Ephraem, succurre mihi. Sicque tuto pe-
riculorum laqueos evasit, ac mortis me-
tum neglexit; inopinatamque consecutus
salutem, patriæ tuo munitus præsidio præ-
ter spem est restitutus. Quare ad ista enar-
B randa, audacius aggressi, laudes tuas im-
puris attingere labiis non sumus veriti.
Qua quidem in re, si quid profecerimus,
id tuo nos adsecutos auxilio fatebimur, ti-
bique acceptum feremus: sin vero tua di-
gnitate multo inferiores sint nostræ lauda-
tiones, te quoque (licet forte audacius
hoc dictum videatur) in causa fuisse dice-
mus, qui & vivens & defunctus, modestiæ
humilitatisque studio, te collaudare cu-
C pientes impedis. Verumtamen, si istud
sit, si illud, nos quantum tulerunt vi-
res, pietatis officio satisfacimus: teque hoc
ipsum minime nobis succensurum, neque
tui amantissimos aversum; verum æquo
benevoloque animo filiorum balbutientium
laudes admissurum, confidimus. Tu autem
divino jam adstans altari, vitæque prin-
cipi, ac sanctissimæ una cum Angelis sa-
crificans Trinitati, omnium nostrum memi-
D neris, veniamque nobis peccatorum impe-
tra: ut sempiterna cœlestis regni beatitu-
dine perfrui possimus. In Christo Jesu Do-
mino nostro; cui gloria cum Patre princi-
pio carente, & sancto ac vivificante Spiri-
tu, nunc & semper, & in secula seculor-
um, Amen.

VITA, ET RES GESTÆ

SANCTI PATRIS NOSTRI

EPHRAEM SYRI,

EX METAPHRASTE.

Apud Lipo-
manum, &
Surium die
1. Februarii.

Phraem ille admi-
rabilis e Syrorum
regione ortum du-
xit. Cum au-
tem elegisset vir-
tutem ab infan-
tia, noxias, ac
damnosas æqua-
lium consuetudi-
nes semper stu-

debat cavere, atque vitare. Versaba-
tur vero assidue potius in sacris libris
scripturarum, & id, quod in eas confe-
rebat studium, ocium & meditatio erat
Ephraem quavis voluptate suavior; adeo-
que, ut ipse quoque diceret convenienter
illud Prophetæ: *Quam dulcia sunt gutturi*
meo, eloquia tua?

Hinc autem factum est, ut ab ineun-
te ætate ei virtus omnis coalesceret, ac
diligens studium tolerandorum laborum.
Quid enim non ab eo recte & perfecte
gestum est? non jejunium? non vigiliæ?
non humicubatio? non benignitas? non
lenitas? non, nihil possidere? Non in
tantis bonorum opibus, etiam humilitas?
At neque docendi fuit expers charismatis:
sed in hodiernum usque diem nobiscum
loquitur per suas orationes, admonet, ad-
hortatur, consulit, & differit. A quibus
habemus, ut non solum recta fidei semi-
ta ingrediamur, sed etiam ad virtutem pa-
randam excitemur.

Spes autem in Deum, & caritas
in proximum tantæ fuit curæ Ephraem,
ut ille ipse sic diceret, e vita excedens:
(utendum est enim ipsius verbis:) Num-
quam in tota vita mea maledixi Domi-
no. Non verbum insipiens per mea labia
processit. In tota vita mea neminem sum
execratus; & cum nullo omnino contendere
ex fidelibus. Lachrymæ vero ei quoque
perpetuo fluebant ex oculis, adeo ut per-
ennis fontis fluentum citius defecisset,
quam illum instar imbris cadentes lachry-
mæ. Una autem cum lachrymis, emitte-
bantur etiam gemitus, ostendentes intus ar-
dentem ignem compunctionis. Quod qui-
dem apertius certiusque sciet aliquis,
qui illius scripta legerit. Inveniet enim
eum semper philosophantem de iudicio, &
de secundo Christi adventu, & terribile
illud

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ,

ΕΧ ΤΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ.

ΕΦΡΑΙΜ ὁ θαυμασίος
ἔφυ μὲν τῆς Σύρων
γῆς. Εὐλόμνος ὃ τὴν
ἀρετὴν ἐκ νηπίου, φυ-
λάττειν αὐτὸν ἀεὶ καὶ
φύλαξιν τὰς ἐπιβλαβεῖς
τῆς ἡλικιωτῆς ἑσθλὸν
ὁμιλίας. Ὡμίλει ὃ συν-

εχῶς μᾶλλον τοῖς ἱεροῖς τῆς Γραφῶν βιβλίοις.
Ὡς ἡ πρὸς αὐτὰ πρῶτη, καὶ χολή, ὥς μελέτη
πάσης ὑπῆρχε τῷ Εὐφραῖμ ἡδονῆς ἡδίων. Ὡς
καὶ αὐτὸν σωφροδῶ τῷ Προφῆτῃ λέγειν. ὥς γλυ-
κέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου. ὑπὲρ μέλι
τῷ στόματί μου.

Εὐτεῦθεν σύντροφος αὐτῷ καὶ ἡλικιωτῆς ἀ-
ρετὴ πᾶσα, καὶ ἡ πρὸς τὰς πόλεις σωφροδῶ. Καὶ
τί γὰρ ἔστω πρὸς ἀκρίβειαν αὐτῷ κατωρθώθη;
Οὐ νηστεία; Οὐκ ἀγρυπνία; Οὐ χαμευνία;
Οὐ χρηστότης; Οὐκ ἐπιείκεια; Οὐκ ἀκτιμοσύνη;
Οὐκ ἐπὶ πρῶτῳ πλὴν τῷ ἀγαθῷ, καὶ ἡ πα-
πεινοφροσύνη; Οὐ μὲν οὖν ὁ δὲ διδασκαλικῶς χα-
ρίσματος ἀμοιβὴ ἦν. ἀλλ' ἐστὶν εἰς ἔτι καὶ νῦν,
ἀπὸ πάντων ἐαυτοῦ λόγων, ἡμῖν ὁμιλῶν, νεφετῆρ,
πρὸς καλῶν, συμβαλὼν, ἀγαθολογούμενος. Ἀφ'
ὧν ἔστω μόνον τὸ ἀσεβῆ τῆς πίστεως λόγον ὀρθοπο-
μεῖν ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν κτήσιν
ἀναγκαζόμεθα.

Τῆς αὐτοῦ πρὸς Θεὸν ἐλπίδος, καὶ τῆς
πρὸς τὸ πλησίον ἀγάπης πρῶτον ἐμέλησε τῷ
Εὐφραῖμ, ὥς αὐτὸν ἐκεῖνον εἰπεῖν ἔτρωσι τῷ βίῳ
ἀπαύροντα. δεῖ γὰρ τοῖς αὐτῷ χηρῶν λόγοις.
Οὐδαμῶς ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου ἐλοιδορήσα Κύ-
ριον, ὃς λόγος ἀφρων ἀπὸ πάντων ἐμῶν πρὸς ἡλθε
χρῆλών. ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου κατηρασάμην ὁσδὲν
να. καὶ πόθεν τε ὁσδὲν ἐν τῇ πίστιν διεμαχησάμην.
Ἦν ὃ καὶ τὸ δάκρυον ἀπαύτως αὐτῷ τὸ ὀφθαλ-
μῶν ἀπὸ ῥέον, ὥς πρῶτον τὰς ἀενάους πηγὰς
τὸ ῥεῖθρον ἐπιλιπεῖν, ἢ ἐκεῖνον ὑετίζον τὸ δάκρυον.
Συνανεπέμποντο ὃ τοῖς δάκρυσι καὶ οἱ στεναγμοί,
τὸ ἐνδόν ἡσυχάζον τὸ κατανύξιν ἐμφάνοντες
πῦρ. ὅπως σαφέστερον εἴσεται ὡς τοῖς ἐκείνῃ συγ-
γραμμάσιν ὀντυχῶν. Εὐρήσῃ γὰρ αὐτὸν πρὸς κεί-
σεως πανταχῶ καὶ πρὸς Χριστῶ τῆς δευτέρας
φιλο-

Edit. Ox-
nia MDCC
Pag. 333

φιλοσοφῶντα, τὸ τε φοβερόν ἐκείνο βῆμα οἶονεῖ πρό-
παι ὀφθαλμοῖς ὑδόμενον, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνῳ
ὑπὸ τυπῶν τῇ ἀφροδίτῃ, εἰσὶν τε κατὰ κείτον
εἰσαγόμενον, καὶ λίαν ἐλεεινῶς ὀδυρόμενον.

Τῶν ποταμῶν Εφραὶμ αἰὲν χολάζων ἔνθα
φαντασίαις, ἐμάκρυνε, καὶ τὴν Ψαλμοδόν, φυ-
γαδεύων, καὶ θόρυβον πάντα βιωτικόν, καὶ κλύ-
δωνα, καὶ σάλον ἐκκλίνων. Καὶ πάλιν τὴν ἔρημον
ἀνιζόμενος, ἐκ τόπων ὃς τόποις ἀμείβων, ψυχῶν
οἰκοδομῆς χάριν καὶ ὠφελείας. ἄτε καὶ Πνύμα-
τι θεῷ κινούμενος, ἀπολιμπάνει ποτὲ τὴν ἐνεγκα-
λυψίαν καὶ τὸ Θεῖον καὶ ἔπος Ἀβραάμ κελυφαῖς,
καὶ τὴν Εδессην πάλιν καταλαμβάνει, ἅμα μὲν
καὶ προσκύνει τῷ ἱερῶν ἐν αὐτῇ λειψάνων τε καὶ
τόπων ἐλθόν. ἅμα δὲ καὶ καὶ σωτυχίαν ἀνδρὸς
πάντων λογίων ἡνός, ὥς τε γνώσεως καρπὸν ἐκεί-
θεν λαβεῖν. ὃ καὶ πάλιν Θεῷ ἀγεί τε, ἔτιως εἰ-
πὼν. Ἰησοῦ Χριστέ, δέσποτα καὶ κύριε πάντων,
ἀξιώσόν με τὴν πόλιν Εδессαν εἰσιόντα ποιῆσαι ἀν-
δρὶ δίδυμῷ ἐντυχῆν, ὅς ἱκανὸς ἔσται τὰ πρὸς
οἰκοδομὴν ψυχῆς καὶ ὠφελείαν ἐμοὶ συμμαλήσας.
Οὕτως ὡς ἀμέσως, ἐπεὶ πρὸς τῶν τὴν πόλεως εἰ-
σοδοῖς, καὶ τὴν πόλιν εἰσῆι, σύνθετος ἦν, καὶ προσκτι-
κός, καὶ μεμελεμνημένος, οἷα σκοπῶν, ὅπως μὲν
ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ προσέλθοι, τίνα δὲ πύθοιτο πρὸς
αὐτῷ, καὶ ποίας ἀπολαύσει τὴν ὠφελείας.

Οὕτω τοιγάρ ἐν ἐπὶ συννοίας βαδίζοντι γυ-
νή ὡς δίδυμῷ συναντῶν, καὶ αὐτῇ πόρνη. Θεῷ δὲ
τῷ πᾶσι ἦν, ἔνθα τὴν ἐναντίων πολλαῖς
οἰκονομῶντας τὰ ἐναντία μυστικῶς τε καὶ ἀπορρή-
τως. Ὁ μὲν οὖν ἱερὸς Εφραὶμ, ἔτι πρὸς ἐλπί-
δα πᾶσαν ἐντυχῶν τῇ ἐτάρᾳ, ἵστατο πρὸς αὐ-
τὴν Ἰζεσηκὸς καὶ καὶ ἀπενὲς ἐνορῶν, ἀλύων τε καὶ
παθαγόμενος κατὰ εἰσὶν τὴν ψυχὴν, ὅπως μὴ
κατὰ δὲ χῆν, ἀλλὰ παντάπασιν ἀπὸ ἐναντίας
μᾶλλον ἐπέβη τὸ ἀπιδέν. Ἡ δὲ ἔτιως ὁρῶντα
ἰδῶσα, ὁξύνει αὐτῇ πάλιν ἐπιβάλλει τὴν ὀφ-
θαλμόν. Ἐπεὶ δὲ ἔτιως μέλει πολλῶς πρὸς ἀν-
λήλως ἐώρων, βεληθεῖς αὐτὴν ἐντρέψας, καὶ εἰς
ἀσπὶ γυναιξὶ πρέπας ἀγαγὼν ὁ μέγας. τί δὲ
οὐκ ἐρυθειῶς, γυναιξὶ, φησὶν, ἔτιως πεπηγὸς
ὀφθαλμοῖς εἰς ἡμᾶς ὁρῶσα; Κακείνη. ἀλλ' ἐμὲ
ἔτιως, ἔφη, προσηκόν ὅτι πρὸς σε βλέπων, καὶ
γὰρ ἐκ σὺ καὶ τὴν σὴς εἰλημμεν πλῆθους. σὲ δὲ
εἰ πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον ὁρᾶν
δεῖ, ἵνα ἡς πάλιν ἐλήφθης αὐτός. Τῶν ἑξῶ
πάσης ἀκρίβειας ὁ Εφραὶμ προσδοκίας, τῇ τε γυ-
νακὶ μεγάλας ὁμολογῆσαι χάριτας ὠφελείας, καὶ
Θεῷ θερμῶς ἀνέπεμπε τὰς δὲ χαριστίας, τῷ

ἄφ

illud tribunal semper subjicientem oculis, il-
lumque diem imprimentem nostræ cogitatio-
ni, & se ipsum inducentem tamquam condem-
natum, & deflentem valde miserabiliter.

Cum autem Ephraem semper versaretur in talibus visorum apprehensionibus, elongabat, ut ait Propheta, fugiens; om-
nemque de iis, quæ ad vitam hanc perti-
nent, tumultum, motumque, ac fluctum
declinans. Qui cum habitaret in solitudi-
ne, ac locis loca subinde mutaret, propter
ædificationem, & utilitatem animarum, sicque a divino admoneretur spiritu: reliquit
aliquando patriam jussu divino alter iste
Abraham, & in civitatem Edessenorum
venit, tum ut sacras ibi reliquias & loca
sancta adoraret; tum etiam, ut virum ali-
quem eruditum ibi reperiret, ac conveni-
ret, & cognitionis illinc fructum accipe-
ret: quod etiam a Deo enixe petebat, sic
dicens: Jesu Christe omnium Domine,
concede, ut ego civitatem Edessam ingre-
diens, in talem virum statim incidam,
qui sit idoneus ad differendum mecum de
iis, quæ ad animæ ædificationem pertine-
ant, & utilitatem. Cumque sic orasset,
postquam fuit in ingressu civitatis, & por-
tam est ingressus; cogitabundus hærebat,
attentoque ac sollicito animo, ut qui se-
cum consideraret, quemadmodum ad illum
quidem virum accederet, & quænam ex
eo potissimum quæreretur, quamque utili-
tatem ex eo percipere posset.

Cum sic autem cogitabundus incederet, ei statim quædam occurrit mulier, eaque me-
retrix. Deici vero ea erat omnino permissio,
qui mystice & arcane sæpe per contra-
ria dispensat contraria. Sacrosanctus itaque
Ephraem, cum sic præter spem incidisset in
meretricem, constitit in eam defixis intuens
oculis, & quasi emotæ mentis, tristisque, ac
apud se perturbato animo, quod non ut pre-
catus fuerat, sed contrarium potius evenisset
ei, ac petierat. Illa autem cum sic eum vi-
disset adspicientem, in eum rursus oculos
conjicit acerrimos. Postquam vero sic diu-
tius se invicem adspexissent, volens eam pu-
dore afficere, & ad verecundiam (quæ mulie-
ribus convenit) deducere magnus Ephraem:
Quid vero, inquit, non erubescis mulier, tam
fixis oculis nos intuens? Illa autem: sed me,
inquit, convenit te sic adspicere: ex te enim
sumpta sum, & tuo latere. Te vero non nos, sed
terram potius oportet adspicere, ex qua ipse
rursus sumptus es. Hæc cum audisset Ephraem
præter omnem expectationem, & mulieri con-
fessus est magnas se habere gratias propter
eam, quam ab ipsa acceperat, utilitatem; &
Deo vehementi emisit studio gratiarum actio-
nes,

nes, qui per ea, quæ præter spem accidunt, ea sæpe facit, quæ ipsam spem superant.

Cum ergo jam dies aliquot transiissent, & Sanctus Ephraem moraretur Edessæ, mulier quædam meretrix, quæ in propinqua habitabat vicinia, fit maligno instrumentum ad vitium; & per eam, sicut prius ipsam per serpentem, justum aggreditur Ephraem. Cum itaque Sanctus Ephraem cibum quemdam pararet; illa, aperta fenestra, quæ erat in corte, impudenter despicit, & plane meretriciæ: & deinde cum Sanctum adspexisset inverecunde: Benedic, inquit, Abba. Ille vero cum eo, qui ipsum decebat, habitu, gestu, & sermone: Dominus, inquit, tibi benedicat. Ipsa autem rursus cum vehementi & indecoro risu, ad eum: sed quid, inquit, tuo cibo deest? Ille vero, tres, inquit, lapides, & parum luti, ut hæc obstruatur fenestra. Illa interim nihil de sua remittens impudentia: quod te, inquit, priores appellavimus, hoc ne te effecit insolentem? Ego, inquit, volo tecum dormire. Tu ne autem hoc mihi statim primo negasti? Ad hæc, quemadmodum illa verbis Satanicis: ita multo magis ipse sermonibus abundavit spiritualibus, & quales ipsum dicere, & eam oportebat audire. Si vis enim, inquit, nos ambos simul dormire; ubi tibi dixero, illic pariter jacebimus. Postquam vero illa sermonem arripuit, & rogavit locum, ubi hoc fieri deberet: Non in alio, inquit, loco tecum congregiar, nisi in medio civitatis. Sed non, inquit illa, pudore, atque rubore aperte afficiemur a videntibus hominibus, si sic nos ibi jaceamus in medio? Capta autem est mulier, quæ voluit capere impatibilem & inexpugnabilem animam, ut quæ ne hoc quidem potuerit cognoscere, quod dicit Salomon: *Oculi Domini altissimi sunt innumerabilibus partibus sole splendidiore, qui intuentur omnes vias hominum.*

Cum vero statim veluti anserem, verbum apprehendisset vir præclarus, contra intulit: Si ergo hominum iudicasti oculos satis esse ad pudore afficiendam animam, & a mala actione abducendam: Dei oculos, qui omnia intuentur, tam quæ clam, quam quæ aperte fiunt, nonne multo magis revelebimur, & extimescemus, & a re mala abstinēbimus: qui semper nobiscum habitantem in nobis excitat conscientiam, & ex ea nobis reservat tormenta, quæ finem non accipiunt? Hæc suffecerunt non solum ad meretrici persuadendum,

A Ἀλλὰ τὴν πρὶ ἐλπίδα πολλάκις, καὶ αὐτῇ ἐλπίδων κρείττονα ποιεῖν ὡς πολὺ δυναμένῳ:

Ὡς οὖν ἱκανὰ διήλθον ἡμέρας, καὶ Ἐφραίμ τὸ θεῖον ἢ πόλιν Ἐδεσσα εἶχε, πόρνη ὡς γυνὴ ἐκ γαστρῶν αὐτῇ οἰκῶσα, ὄργανον εἰς κακίαν τῷ Πονηρῷ γίνεσθαι: καὶ δι' αὐτῆς, ὡς περ Ἀλλὰ τῷ ὄψεως αὐτῇ πρότερον, τῷ δικαίῳ προσβάλλει. Ἐπεὶ οὖν βρώσιν ἵνα ἐτύγχανεν ἔφω ὁ θεῖος Ἐφραίμ, ἐκείνη ἀφνοίζασα τὴν θυεῖδα, ἥ τις ἄρα καὶ ἦν ἐπὶ τῷ μεσάλῳ, ὡς ἀκύνει τε ἀναχύντως, καὶ αὐτὸ τῷ ἐταμεῖας. εἶτα καὶ ἀναδῶς ἐμβλέψασα ἴσῳ οἴῳ, Εὐλόγησον Ἀββᾶ, λέγει. Ὁ δὲ μὲν ὅσον ὁ προσήκωντος αὐτῇ χήματός τε καὶ φθέρματος, Ὁ Κύριος, φησὶν, βλογήσῃ σε. Αὐτὴ δὲ πάλιν μὲν θερμῶς ὅσον ὁ κέλωτος καὶ ἀσέμνῳ, Ἀλλὰ τί, εἶπεν, ἐλείπε τῷ βρώματί σε; καὶ ὅς, Τρεῖς, ἔφη, λίθοι καὶ ὀλίγη πηλὸς, ὡς ἐπὶ τὴν θυεῖδα ταύτην ἀναφραγῆναι. Ἐκείνη μηδὲν ὑπενοῦσα τὴν ἀναδῶς, Ὅτι σε προλαβόντες, ἔφη, προσηγορεύσασιν, τῷ τῷ σοι τύφον ἐνήκεν; Ἐγὼ συγκοιμηθῆναι βέλομαι σοι, φησὶ. σὺ δὲ με τὴν πρώτην διδύς ἀπηγορεύσας; Πρὸς ταῦτα, ὡς περ ἐκείνη ῥημάτων σατατικῶν, ἔτω πολλῶν μᾶλλον αὐτὸς πνευματικῶν ὅσον ἠπόρησε λόγων, καὶ οἶον αὐτὸν τε εἶδε λέγειν, καὶ ἐκείνῳ ἀκύνειν. Εἰ βέλει γὰρ, ἔφη, ἀμφοτέρους συγκοιμηθῆναι, ἔνθα αὖ καὶ εἶπω σοι, ἐκείσε δὴ καὶ κοινῇ συγκοιμούμεθα. Ὡς δὲ ἐκείνη τὸ λόγον ἤρπασε, καὶ ἤρετο τὸν τόπον, ἵνα τῷ γένοιτο δεῖ. Οὐκ ἐν ἄλλῳ, ἔφη, τόπῳ, ὅτι μὴ ἐν ἴσῳ μέσῳ σιμωλεύσομαι σοι τὴν πόλεως. Καὶ αὐτὴ δὲ ὅσον ἀδῶς, ἔφη, ὅσον ἀκύνη σαφὴς ἀπὸ τῶν ὁρώντων ἀνδρῶν, ἔτω γὰρ ἐν τῷ μέσῳ κειμένων ἡμῶν. Εἰ δὲ ἄλλῳ ἢ ἐλεῖν βεληθεῖσα γυνὴ τὴν ἀπαθῆ ψυχὴν ὅσον ἀνάλωτον, ὅσον τῷ γινώσκῃ δυναθεῖσα, ὁ φησὶ Σολομῶν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυεῖς τῷ ὑψίστῳ μυριοπλασίως ἡλίε φωτεινότεροί εἰσιν, οἱ ἐπιβλέποντες πάσας ὁδὸς ἀνδρῶν.

Αὐτίκα γὰρ, οἷα λαβὼς, τῷ ῥήματος ὁ θναῖος δραχμάριος ἀντεπῆλκε. εἰ οὖν ἀνθρώπων ὀφθαλμοὺς ἐκείνας ἱκανῶς ἔχον ἐντρέψαι ψυχὴν, καὶ πονηρὰς ἀφελκύσαι πράξεως. τὸς δὲ Θεὸς πάντα βλέποντας ὀφθαλμοὺς, ὅσα τε ἐν ἀδήλῳ, καὶ ὅσα καὶ τὸ ἐμφανὲς τῷ τῷ, ὅσον πολλῶν μᾶλλον ἀφελόμεθα τε καὶ ἀποπλήροισιν. ὅσον πονηρὰς πράγματος ἀφελόμεθα, ὅσον κατήγορον αἰεὶ σύνοικον τὸ σιμωδὸς ἡμῖν ἐπεγεῖρε, καὶ βασάνες ἐκείθεν πέρας ἐχέσας ὁδοὺς ταμιεύει; Ταῦτα ἱκανὰ γέγονεν, ὅσον ἀπλῶς πείσαι τὴν πόρνην

νῦν ἀπαχέσθαι τὸ πρὸς αὐτὸν φάλης ἐπιθυμίας, ἀλλὰ ὅτι ὑπὲρ τῆ προτέρων αὐτῇ μεταμελήσας κακῶν, ὅλας τε τῆ βίης μεταβολῇ καὶ τῇ γνώμῃ ἐνδεύσας. Αὐτίκα γὰρ προσελθῶσα, καὶ εἰς γῆν πεσῶσα, ὅτι ποδῶν ἐκείνης τῇ ἱερῶν ἀφαιμένη, συγγνώμην τε ἤτειτο τῇ ἀνομιᾷ ἐπιθυμίας ὅτι ἀκολάστῃ ῥοπῇ· καὶ ὅπως αὖ γνησίαν εἰσενεγκῶσα τῇ μετάνοιαν, τῇ ὁδῷ πρὸς σωτηρίαν φερόσης μὴ ὁδομαρτοί, ὁδηγὸν αὐτὴν καὶ διδασκαλὸν ἡξίεσθαι λαβεῖν. Οὗτος (καὶ πᾶς γὰρ ὁδὸς ἐμμελεν Εφραίμ ὡς ἐκείνος, ἀγνῶστοις ποταμοῖς ἐπὶ ὁδῷ ὑπηρετεῖν καὶ πρὸς ἀγνοίας τὰ δέοντα) καὶ τῇ μὴ πορνεύσασθαι πάλιν, τῇ θείᾳ φανείᾳ Ἱερεμίου, ὁπίσω πάντων ἐνθυμημάτων τῇ καρδίας αὐτῆς τῇ πονηρίᾳ, μηδὲ καταφρονησάσθαι, τῇ δαυιδεύσας ὁδῷ αὐτῆς, ἀσφαλές εἶναι πρὸς ἀνέλεον, εἰς μοναστήριον τε γυναικῶν εἰσαγαγῆναι ἀρετῆς ἐπιμελεσθῆναι. καὶ τέλος, τὴν ἐκείνην ὑποσκελίσας τῇ ἀδελφείᾳ ὁδῷ βαλεθῆναι, αὐτὸς δὲ τῇ ὁδῷ μάλλον τῇ πονηρίᾳ ἐπιστρέψας, καρπὸν ἔχει δικαιοσύνης, τῇ ἐκείνης ἐπιστροφῇ. Οὕτως ὁ θείος Εφραίμ δύο πόρνους γυναικῶν ἐντυχῶν, τὴν μὲν ὠφέλησεν, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀπέλαυσεν ὠφελείας, ἢ τὴν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἢ ἀμφοτέρων· καὶ πρὸς ἐλπίδα πᾶσαν ἀμφοτέρων, ἅτε δὴ καὶ ῥοπῇ θείᾳ σωδραμύσης ἐπὶ ἀμφοτέροις.

Εἰκὼς δὲ ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν Κασαρείαν ὑποτὸ τὴν ἀγνοίας αὐτὸν ἀνωθεν ὁδηγηθεὶς χάριτος, τῇ μέγαν εἶδε Βασίλειον, τὸ εἶδος τῇ ἐκκλησίας, τὴν τῇ δογματικῶν πηγὴν. ὃν Εφραίμ ἰδὼν πολλὰς ἡρξάτο γεραίρειν τὰς ὁφειλόμεναις. διορατικῶς γὰρ ὁμῶς τῇ ψυχῇ ὁρᾷ ἵνα περὶ αὐτὴν (ἡλίθιοι αὐτῶν τὸ εἶδος ἐκείνης ὁμοίον ἦν) τῇ δεξιᾷ τῇ ὡμῇ λαμπρὰν λαμπρὰς ἐπικαθήμενῃ, πρὸς ἧς τε ὁμιλῶσαν τῇ Βασιλείᾳ, καὶ ἐκείνην πάλιν τῇ λαῶν τὰ ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὑπαγορευόμενα διηγούμενον. Οὗτος καὶ ὑποτὸ τῇ σεπτικῇ ἐκείνης περὶ αὐτῆς τῇ Εφραίμ μνηθεὶς, ἔγνω τε αὐτὸν ὅστις εἶναι, καὶ ὅτι χάριν ἀφίκοιτο, διὸ καὶ μεταδιδῶσιν ἀγγέλοις τῇ ὁμιλίᾳ, καὶ πάντες ἀγγέλοις καλῶν ἀπολαύσιν. Ἀλλ' ἐπανιττόν ὅτι αὐτῶν ἐπὶ τῇ θείᾳ Εφραίμ, ὅτι μόνον καθάριον τὰ ἐκείνην διηγούμενον· ὅπως τε λογισμὸν ὁδῶν μὴ πρὸς ἐργασίαν ἀρετῆς αὐτῶν σιωποῦντάς αὐτὴν προσέειπε· ὅτι ὅπως δαφιλῶς αὐτῶν πρὸς Θεὸν τὸ διδασκαλίας ἐδέδοτο τάλαντον, ὃ καὶ ἀφαιρόντως ἐκείνος εἰς τὰς τῇ ψυχῶν αὐξάνειν αἰετὶ τραπέζας ἐσθλάσσει.

Καὶ τῷ αὐτῷ ἐπισημαίνεται, λέγων· ὡς ἄρα

A dendum, ut abstineret ab improba in eum libidine : sed ut priorum etiam eam malorum poeniteret, & mutationem adferret totius vitæ, & sententiæ. Statim itaque accedens, & humi procidens, & sacros illius pedes tangens, petit veniam a ratione alienissimæ cupiditatis, impudicæque & intemperantis propensionis : & ne, cum veram & germanam attulisset poenitentiam, a via, quæ ducit ad salutem, aberraret, eum ducem & magistrum voluit accipere. Ille autem (quomodo enim, cum esset ille Ephraem, non erat talibus pariturus petitionibus, & ea, quæ par erat, admoniturus?) ne rursus ambularet, ut cum divino dicam Hieremia, post cogitationes cordis sui mali, neque contemneret, ita ut vias priores repeteret, præcipit egregie, eamque in mulierum includit monasterio, quæ virtutis curam gerebant : & tandem cum eam, quæ a via recta illum volebat abducere, ipse a via mala potius convertisset, justitiæ fructum habuit illam conversionem. Sic divinus Ephraem cum in duas incidisset meretrices, huic quidem profuit, ipse autem ex altera accepit utilitatem : aut, ut verius dicam, ex utraque ; & utrumque præter spem omnem accidit, utpote quod divinum D auxilium in utrisque concurrerit.

Hinc ad eam, quæ est in Capadocia, Cæsaream deductus a gratia, quæ ex alto eum ducebat, magnum ibi vidit Basilium, os Ecclesiæ, fontem dogmatum. Quem cum vidisset Ephraem, coepit eum multis honorare laudibus. Perspicaci enim animi oculo cernebat quandam Columbam (erat autem illius forma radiis solis similis) præclaram, præclare ejus humero insidentem, & in aurem cum Basilio loquentem : & illum rursus ea, quæ ab ipsa veluti dictabantur, referre populo. A qua veneranda columba cum didicisset de Ephraem, & quisnam esset cognovit, & quam de causa venisset. Quocirca & se invicem sermone impertiunt, & fruuntur alter alterius bonis. Sed revertendum est rursus ad divinum Ephraem, & solæ illius res sunt pure narrandæ ; quemadmodum nullam admittebat cogitationem, quæ non ei conferret ad virtutis operationem, & quemadmodum abunde ei erat a Deo datum talentum doctrinæ : quod quidem ille semper præcipue augere ad mensas studebat animarum.

Ipse autem hoc significat, dicens : quod

Jerem. 7.

quod cum adhuc esset puer, & nondum ad ephebi pervenisset ætatem, viderit quandam vitem permultis botris plenam, & lingua sua enatam, in magnam fuisse sublatam altitudinem, & universæ terræ occupasse superficiem. Et omnes quidem ei infidebant volucres, & circumvolabant, & botros pascebant. Vitis vero, quo magis ejus botri carpebantur, & quo liberalius & splendidius aves excipiebat, eo majori fructu scatebat, fructumque multum producebat, & copiosum. Et hoc quidem ipse dicit de se ipso. Illud autem hoc quoque alii Ephraem suo tribuunt testimonio, ex iis, qui digni sunt habiti, qui hæc viderent. Dicunt enim se aliquando vidisse Angelorum multitudinem, & superis descendentem, librumque intrinsecus & extrinsecus scriptum habentem in manu. Apud se vero considerabat illa, quæ apparuerat, visio, quisnam esset is, cui liber traderetur: & cum alii quidem hunc, alii vero illum, alii alium proponerent, quotquot scilicet tunc vitam piam exercebant & honestam; tandem cum omnes convenissent in Ephraem, ei liber a sacra multitudine committitur. Experrectus ergo is, qui viderat visionem, timore affectus, venit in Ecclesiam: & cum in ea invenisset Ephraem, doctrinis quam optimis, & vel ipso melle suavioribus pascentem eos, qui aderant; somnium ea ratione conjicit. Et ille quidem Deo egit gratias: ab illo autem tempore, tam copiose & tam vehementer Ephraem fluxerunt fluentia orationis, & cum tanta, & ita perpetua obruebat vis cogitatorum, ut nec satis quidem posset ejus lingua fervire celeritati eorum, quæ cogitarat, tametsi ejus erat tantus in dicendo fluxus, & tam promte enunciabat id, quod mente conceperat, ut non minus celeriter sermone explicaret, quam alii cogitarent. Quamobrem dicitur is Deo aliquando dixisse: Remitte, o Domine, undas tuæ gratiæ. Abyssus enim doctrinæ, quæ linguam inundabat, non sinebat eum amplius continere, cum ad dicendum minime fervirent instrumenta.

Illius autem orationem nihil aliud interrumpebat, nisi precatio: eam vero lachrymæ. Noctes vero, quæ ipsum excipiebant vigilantem, luci diei rursus reddebant sobrium: ut qui vereretur, ne princeps tenebrarum eum somno impeditum deprehenderet, & ideo vigilaret adversus ejus insultus. Ei enim sufficiebat somnus vel brevissimus, ut qui eum solum leviter gustaret, non uteretur autem ad satietatem; sed tantum,

A ἄρα πᾶς ἔτι ὦν καὶ ἐντὸς ἐφ' ἑξ, ἄμπελον ἰδοὶ ὑπὸ βειδορμύῳ τουκνοῖς πῖς βότρυσι, τῆς ἑαυτοῦ γλώττης ἀναδοθεῖσαν, ἐπὶ πολὺ τε ὑψοῦς ἀρδεῖσαν, καὶ πὰ νῶτα πάσης ἐπιχρῶσαν τῇ γῆς. Καὶ πᾶν μὲ πῆλιν ἐφίξανον ἦν αὐτῇ, καὶ πεπιετόμηνον, καὶ τῷ βοτρυῶν σιτέμενον. Ἡ δὲ ἄμπελος ὅσῳ τὰς βότρυας ὑπεκείρετο, καὶ τὰς ὀρνίθας φιλοτίμως ἐδεξίστο, τοσούτῳ πλεόν ἐβρύε τῷ καρπῷ, & πολλὸν αὐτὸν ἐκφυόρει & ἀφθονον. Καὶ τῷ μὲ αὐτὸς φησὶ πρὸς ἑαυτὴν. Ἐκείνο δὲ τῷ Εὐφραῖμ & ἄλλοι προσμαρτυροῦσι τὴν βλέψαν πὰ ποταμὸν ἡζιωμένων. Θεάσασθαι ὅτε λέγουν ἀγγέλων πληθύν ἀνωθεν κατιόντας, καὶ τὸν ποταμὸν ἐνδόν & πὰ ἑκτὸς γεγραμμένον ἀπὸ χερσὶν ἔχοντας. ἐσκόπε δὲ ἡ φανείσα ἑφ' ἑκείνη πρὸς ἑαυτήν, τίς ὅτε ἄρα τὸν ποταμὸν ἐγχρῶσαι; & τὸ μὲ τῷ, τὸ δὲ ἐκείνον, & ἄλλων ἄλλον περὶ βαλλομένων, ὅσοι δηλαδὴ & βίον βίλαβῃ & σώφρονα τῶν κακῶν μετιόντες ἦσαν. τέλος ἐπὶ τῷ Εὐφραῖμ ἀπάντων συμφωνησάντων, αὐτὸς & τὸν ποταμὸν ἡπὸ τῶν ἱερῶν πληθύνος πεισυνέ. διυπνισθεὶς ὅν οὐδ' ὅφιν ἰδὼν, πρὸς φόβον τὴν ἐκκλησίαν καταλαμβάνει, καὶ τὸ Εὐφραῖμ δὲ ὡν ἐν αὐτῇ διδασκαλίᾳ ὅτι χρῆσθαι, & αὐτὸν μέλιτος ἡδυτέραις τὰς πρὸντας ἐνεσιάζει. ταύτην τὴν ὁναρ συμβάλλει. & ὁ μὲ ἀξίαν ὁμολογεῖ τῷ Θεῷ τὴν χάριν. Ἐξ ἐκείνης δὲ τῷ Εὐφραῖμ ἔτις εἶχε τὰ ἑλὸν λόγους ρεῖθρα πρὸς τὴν σωτόμην, & ποσὶ αὐτὸν ἡ τὴν ἐνδυμημάτων σωέχεια ἐπικλύζουσα ἦν, ὡς μηδὲ τὴν γλῶτταν ἱκανῶς ἔχον ὑπηρετεῖν τῷ τάχει τῶν νοημάτων. καί ποτε ποταμὸν κεχρημένον δροῖα πρὸς τὸ λέγειν, καὶ ἔτις ἐπιμότατα τὸ νοηδὲν ἀπαγγέλλει, ὡς μηδὲν εἰς τὰς λόγους αὐτὴν ἀπλείπει, τὴν πρὸ ἄλλοις ἐνδυμημάτων. Ὅτε καὶ ἐκείνον λέγεται ποτε φάναι πρὸς τὸν Θεόν. ἄνθρωπε, ὦ Δέσποτα, τὴν χάριν σου τὰ κύματα. ἡπὸ γὰρ τὴν γλῶσσαν ἡ τὴν διδασκαλίαν ἀβυσσος πελαγίζουσα, ἐγένετο αὐτὸν ὅσον εἶα λοιπὸν, τὴν πρὸς τὸ λέγειν ὀργάνων ἔχον ὑπεργέντων.

Ἐπέκρινε δὲ τὰς λόγους ἕτερον μὲν ὁσὸν, ὁ δὲ ἡ μόνον. καὶ ταύτην τὰ δάκρυα. Αἱ τε νύκτες αὐτὸν ζηνγορῶντα πρὸς τὴν ἀνδραγαθίαν, νήφοντα πάλιν τῷ τῆς ἡμέρας φωτὶ πρὸς τὴν ἀνδραγαθίαν, οἷα τὴν ἑσπέρην Ἀρχοντα ὑπειδόμηνον, μὴ & καταλάβοι αὐτὸν ὕπνος πεπεδημένον. καὶ ἀπὸ τῷ πρὸς τὴν ἐφοδὸν ἐκείνης ἐξηγορότα. Ὑπνος γὰρ αὐτῷ καὶ λίαν βραχὺς ἐξήρκει, πρὸς τὴν ἀνδραγαθίαν μόνον, ὅσον εἰς κοῖτον αὐτῷ χρώμενος. & τοσούτος,

τος, ὅσον αὐτῷ ἀναγκάως καὶ σωέ-
χειν τὸ σῶμα τοῖς πολλοῖς ἰδρῶσι καὶ πόνοις κα-
τατφνόμενον. Ἐποίη γὰρ φύγην αὐτῷ τὰς ὀφ-
θαλμοὺς τῷ ὕπνῳ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλιστα
τὴν χαμδνία, σκληραγωγία, ἡ παντοδαπὴ
τῆς σώματος τῆξις ἐκείνη, ἡ καὶ κῶσις.

Ἀκτιμοσύνης τὸ τοσούτος αὐτῷ σωελέχθη
πλῆτος, ὥστε ἡ μάρτυρα ἐπὶ αὐτῷ τὸ οἰκεῖον
τόμα πᾶσι λαβεῖν, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἐχάτατος ἀναπνοῆς
αὐτῷ ῥήματα, ὧν ὁδὸν ἀξιοπιστότερον, ἢ ἀλη-
θέστερον. ἔχθη τὸ ἔτος. ἔχθη ὑπὲρ τῶν Ἐφραΐμ
ποτε βαλάντιον, ἡ ῥάβδος, ἡ τῆρα, ἔτε μὴν
ἀργύριον, ἔτε χρυσίον. ὅμῃ ὁδὸν ἵνα κτήσιν ἐπὶ
τῇ γῆς ἐκτινάμην. Τῷ γὰρ ἀγαθῷ Βασιλέως
ἡκιστα, φησὶ, ἐν τοῖς ἀγγελίοις τοῖς ἐσὺ μα-
θηταῖς ἐπιτάττοντος, Μηδὲν ἐπὶ τῇ γῆς κτήση-
σθε. ὁδὸν ὁδὸν ἐμπαθὲς ἔχον ἡ τοιοῦτο. Οὐ-
τως ἐπείδετο πάντα τῷ διδασκάλῳ, καὶ ἡλωτὴς
ὄντως ἡ μιμητὴς τῶν πρώτων ἐκείνων μαθητῶν
ἐδείκνυτο.

Ταπεινοφροσύνην τὴν, ἡ σωτελεθὴν καρδίας,
ἡ μετελιότης, τίς ἔτι πολὺς αἰεὶ, καὶ θερ-
μὸς ἡ ἀκμῶς; ὡς ποδοὺ μὲν ὥσπερ ἄρτον ἐσθίειν,
τὸ τόμα τὸ κλαυθμῷ συγκιρναῖν, ἡ πρὸς μὲν
ἐπὶ λείαν ἀλαβὰς ἔχθη, καὶ τὰς ἀφῆμῶντας
αὐτὸν ἡ μόνον ἔχθη προσέειπε, ὅμῃ καὶ φανερὰς
αὐτοῖς ἀχθεῖς, ὥσπερ τοῖς κωμῶδῶσι ἕτερος ἡ
λοιδορῶμενοι. ἐρυθραῖαν τε, καὶ εἰς γῆν βλέπειν,
ἡ χροῖαν μὲν ἄλλοτε ἄλλην τῆς ὀφθαλμοῦ ἀμείβειν.
ἰδρῶτι τὸ λεπτὸν εἰσέειπε, ἡ παντελὲς ἀφῶνον
μένειν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀχύνῃς αὐτῷ τῇ φωνῇ ἐπε-
χέσθης. καὶ τῷ τὸ τὸ πολλὴν αὐτῷ μετελοφροσύ-
νης ἰδίον. Ἡ δὲ γὰρ μέλων ἀπαρῆν, τοιαῦτα
μὲν σφοδρὰς ἐπιτιμῆσεως ἐπισκῆπτων ἦν. Μὴ
ἄσητε ἄσμα ἐπὶ Ἐφραΐμ, μὴ ἐγκωμιάσητε,
μὴ πολυτελεῖ ἐνθάδε ἡμαρτωρῶν, μὴ ἰδίᾳ ἡ
σώματί μου τάφον ἐργάσασθε. λόγον γὰρ ἔχω
μὲν Θεῷ, ἀλλοθῆναι με σὺν τοῖς ξένοις. ξένος
ἐγώ, καὶ πᾶσι δῆμος, καὶ ὡς πάντες οἱ πα-
τέρες μου.

Φιλανθρωπίας τὴν, ἡ πτωχοφιλίας, ἡ τὴν
πρὸς τὰς πένητας οἰκτὴ τοσούτος αὐτῷ λόγος,
καὶ ἔτι τῆς ἐκείνων ἀντείχετο προσασίας, ὡς
ἐπεὶ οἰκοδὸν εἶχε μετὰ διδόναι (πόθεν;
ὅς γε καὶ αὐτὸς ἡπώρει τὴν ἀναγκάων) ὁ μόνον εἶχε,
τῷ πρὸς τὴν αὐτῷ ἐκέρχρητο σωτηρίαν. καὶ τῇ τῇ
γλώττης σοφίᾳ καὶ τῇ συνέσει, πολλοῖς, τὴν πλῆ-
σίων καὶ χεῖρα, καὶ ἀπλάγχνα, καὶ παμειῖά φη-
μι ἀφῶντας, ἀφῶντας δὲ αὐτῶν ἐχορήγη τοῖς

atum, quantum satis esset, ad necessario
continendum corpus, quod multis inten-
debatur sudoribus, & laboribus. Ut enim
ab ejus oculis fugeret somnus, faciebant
quidem multa etiam alia: maxime autem
humicubatio, vitæ austeritas, illaque varia
& multiplex corporis consumptio, & afflictio.

Nihil vero possidendi, tantæ sunt ab
eo collectæ divitiæ, ut ad id assumatur oris
ejus testimonium, & verba, quæ ab eo
dicta sunt in extremo ejus spiritu, quibus
nihil est fide dignius, aut verius. Sic au-
tem habent: Ephraem numquam fuit cru-
mena, non virga, non pera, neque au-
rum, nec argentum. Sed nec in terra ullam
habui possessionem. Bonum enim Regem
audivi, inquit, in suis Evangeliiis præ-
cipientem discipulis: Nihil in terra pos-
federitis. Quocirca nec affectione qui-
dem tale quid habuit. Ita magistro
parebat in omnibus, & se vere præ-
buit imitatore primorum illius discipu-
lorum.

In humilitate autem, & cordis con-
tritione, & moderatione, quis frequen-
tius, aut acius, aut perfectius est ver-
satus? adeo ut cinerem quidem tam-
quam panem comederet, potum autem
cum fletu misceret. Laudes vero valde
vitabat; & eos, qui eum laudabant, non
solum non admittebat, sed eis etiam aper-
te succensebat, ut alius iis, qui irri-
dent, & maledictis insequuntur: eru-
besceret autem, & terram adspiceret,
& vultus colorem alias alium mutaret:
tenui autem sudore diffunderet, & omnino
mutus maneret, pudore ejus vocem velu-
ti retinente. Porro autem hoc quoque
erat proprium magnæ ejus moderationi,
atque modestiæ. Cum enim jam esset abi-
turus, hæc cum magna mandabat in-
crepatione: Ne canticum cecineritis super
Ephraem, neque eum laudaveritis. Ne
me pretiosa veste indueritis. Ne seorsum
meo corpori sepulcrum feceritis. Statui
enim, Deo volente, habitare cum pere-
grinis. Peregrinus enim sum, & advena,

ficut omnes patres mei.
Benignitatis autem, & alendorum men-
dicorum, & misericordiæ in pauperes tan-
tam habebat rationem, & tantam illorum
curam gerebat; ut quoniam ex se non ha-
bebat, quod eis impertiret: (quomodo
enim haberet, qui ipse quoque laborabat
inopia rerum necessariarum?) quod solum
habebat, eo utebatur ad eorum salutem:
& cum linguæ sapientia, & intelligentia,
multis divitum & manum, & viscera, & hor-
rea aperuisset, copiose per ea suppeditabat
egen-

egentibus. Non solum enim poterat ejus sermo mollire, & demulcere animos, & movere ad misericordiam: sed vel ipse aspectus, & morum moderatio. Sæpe autem vel ipsum solum respexisse, suffecit aliorum animis ad compunctionem. Et sunt hæc quidem hujusmodi, & quæ ad summum omnis virtutis sic venerunt.

Ejus vero ex Deo zeli, & eorum, quos pro recta fide suscepit sudorum, sunt multa alia quoque indicia. Quod autem nunc suggerit dicendum oratio, & ad quod fert deinceps consequentia narrationis, est omnium maximum, & jucundissimum. Ita autem habet. Apollinaris, qui in altum quidem locutus est, & meditatus magnam iniquitatem; omnia vero & facere, & dicere didicit, ad recta pervertenda dogmata; cum circa rectam fidem multa innovasset, & sicut engastrimythi, & qui e terra vocem edunt, ut recte de iis magno videtur Isaia, locutus esset, & ea duobus libris composuisset, credit cuidam mulieri, quæ illius animo dicebatur servire, & voluptatibus. Cum hoc ergo didicisset Ephraem, & eam rem esse existinasset convenientem sibi venationem non levem quidem illam, sed quæ opus haberet arte & sapientia, suscipit personam unius ex iis, qui eadem, quæ ille, sentiebat; & accedit ad custodem librorum, partim quidem ei eulogias afferens ex solitudine: partim autem se artificiose in mulieris insinuans familiaritatem, ut quæ morum magistri cum eo haberet societatem. Cum autem ei scena recte se haberet, & actus simulationis, & omnino jam sibi persuasisset mulier, cum plane esse discipulum Apollinaris, & ejus, qui circa illum erat, chori impietatis; rogat mulierem, ut sibi dentur scripta magistri, ut possit, sicut ajebat, cum hæreticis (ita nos vocans, qui partem sequimur Orthodoxam) facile congredi. Illa vero callida hac arte, & probabili inefcata ratione, ei libros tradit, tantum dicens, ut ii cito sibi redderentur.

Hinc autem magnus Jacob, cum hac ratione prophanum supplantasset Esau, & scelerata illius improbitatis primogenita fuissent ei credita, magno & forti animo virum execrandum aggreditur, & ut dicitur, vulpem pulchre decipit. Vide enim mihi viri sapientis inventum, & quemadmodum tam improbum, & tam varium callide fallit animum. Venire quidem ad disputandum, & opponendum, & linguam eis immit-

tere,

A δεομένοις. Ἡν γὰρ ἔχ' ὁ λόγος ἔ' ἀνδρὸς μό-
νον οἷος ψυχὰς μαλάξαι, καὶ κινήσαι πρὸς ἔλεον.
ἄλλα καὶ αὐτὴ ἡ ὄψις, καὶ τὸ ἔ' ἡθοῦς ἐπιεικὲς τε
καὶ μέτερον, πολλὰκις ὃ ἔ' αὐτὸ τ' βλέψαι τὰς
τ' ἄλλων ψυχὰς ἰκανὸν πρὸς κατάνυξιν. Καὶ
ταῦτα μὲν δὴ ποιεῖν, ἔ' ἔ'τως εἰς τὸ ἀκρότατον
ἀπάσης ἀρετῆς ἀφίγνυται.

Τὸ δ' ὃ καὶ Θεὸν ζήλῃ, καὶ τ' ὑπὲρ τῆς ὀρ-
θοδοξίας ἰδρώτων πολλὰ μὲν αὐτῷ καὶ ἄλλα γνω-
εῖσματα. ὃ δ' ὃ νῦν ὁ λόγος εἰπὲν ὑποβάλλει, καὶ
πρὸς ὃ φέρει λοιπὸν ἡ ἀκολοῦσα τῷ διηγήμα-
τος, μέγιστον ἀπάντων καὶ χαλεπώτατον. Ἐχαι δ'
ἔ'τως. Ἀπολλινάριος, ὁ πολλὸν μὲν εἰς τὸ ὑψὸς
ἀδικίαν λαλήσας καὶ μελετήσας, πάντα δ' καὶ
ποιεῖν καὶ λέγειν ἐπὶ ἀστροφῇ τῇ ὀρθῇ δογ-
μάτων μεμαθηκώς, πολλὰ πρὸς τὴν ἀληθείαν πί-
στιν κατηνομήσας, καὶ τὰς ἐγγαστριμύθους, καὶ
τὰς ἀπὸ τῆς γῆς φωνῶντας, ὡς καλῶς τῷ με-
γάλῳ πρὸς τέτων Ἡσαΐα δοκεῖ, καὶ ἀπὸ θελή-
ματος οἰκείῃ φθονῶντος, καὶ ταῦτα δυσὶ βι-
βλίοις συγγραψάς, γυναικὶ πωλεῖν ἐνί, ἢ τῇ ἐκεί-
νῃ γνώμῃ καὶ τὰς ἡδονὰς δαλῶν ἐλέγετο. Τὸ το
οὖν μαθὼν ὁ Ἐφραίμ, καὶ θήραμα οἰκείου ἐξ τὸ
πρᾶγμα νομίσας ἔχ' ἀπλῆν, ἀλλὰ τέχνης δεομένην
καὶ σοφίας, πρὸς ὁποῖον ἑνὸς ὑπέρχει τ' τὰ ἐκείνῃ
φρονήσων, καὶ τῇ τ' βιβλίῳ φύλακι πρὸς ὁποῖον τὸ μὲν,
ἀλογίας αὐτῇ δὴθεν ἀπὸ τ' ἐρήμῃ κομίζων. Τὸ δ' ὃ,
ἔ' οἰκειῶν ἑαυτὸν δι' ἑκείνῃ πρὸς τὴν γυναικα, καὶ συν-
ήθης αὐτῇ γινώσκων, καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐχέσῃ
πρὸς αὐτὸν ἔ' ὅρων καὶ διδασκάλῃ. Ἐπεὶ δ'
καὶ ἡ σκηνὴ καλῶς ἔ'χεν αὐτῷ καὶ τὸ δράμα τ'
ὑποκρίσεως, καὶ πρὸς ὁποῖον ἡδὴ πωλεῖν ἢ γυ-
νὴ μαθητὴν αὐτὸν ἐξ' σαφῶς Ἀπολλινάριος, ἔ'
ἔ' πρὸς ἐκείνον τ' ἀσεβείας χορῶν, δέεται πρὸς τὴν
βίβλων τῆς γυναικὸς, ὡς τε δοθῆναι αὐτῷ τὰ
ἔ' διδασκάλῃ συγγραμματα, ὅπως ἔ'χοι, φησὶν,
πρὸς ἀρετικῶν (ἔ'τως ἡμᾶς τὰς τ' ὀρθοδόξῃ μοί-
ρας ἀποκαλῶν) ὑπερὶ ἀγῶν συμπλέκεσθαι. ἢ δὲ
τῇ σοφῇ ταύτῃ καὶ πωλεῖν τὴν τέχνην δελεασθεῖσα
ἐγχειρίζει πρὸς βίβλους αὐτῷ, ταχυνὼν μόνον εἰ-
πῶσα ἡμέα τὸ πάλιν αὐτῷ τ' ἀνάδοσιν.

Ὁ μὲντοι μέγας Γαλιλᾶς ἔ'τως τ' βέβηλον
ταύτῃ περιήσας Ἡσαΐαν, καὶ τὰ πονηρὰ πρῶτο-
τακα τ' ἐκείνῃ κακίας ἐγχειριθεῖς, ἐπέξεισι γυ-
νάως τ' ἀλιτίειον, καὶ τὸ ἔ' λόγῃ, πάλιν κα-
λῶς τ' ἀλώπικα. Ὅρα γὰρ μοι ἔ' σοφῇ τὴν
ἐπίνοιαν, καὶ ὅπως τηλικαύτην ψυχῆς σκαρότητα
καὶ ποικιλίαν κατασοφίζει. Τὸ μὲν οὖν πρὸς
λόγῃς χωρῆσαι καὶ ἀντιθέσθαι, καὶ γλῶτταν αὐ-
τοῖς

τοῖς ἐπαφῆναι, λῦσαι πάντα & ἀνατρέψαι λίαν
δύχερας δυναμίδω, & πάνυ πωρόχειρον ὡς ἄν-
τῳ. ὅμως καὶ χρόνος συχνὸς δεόμενον καὶ πόνην.
Τὸ δὲ ἔκαστον τινικαῦτα μὴ ἐπιτρέποντος, (ἐπέ-
κειτο γὰρ ἡ γυνὴ σφοδρῶς ἀπαγνῶσα τὰς βί-
βλους) ἐπὶ ἄλλω βέπετά ἵνα μηχανῶ, πολὺ
συνὸ τῷ τάχει καὶ τὸ δραστέον ἔχῃ. Ἀνα-
πύξας γὰρ τὰ βιβλία, καὶ τῶν φύλλον ἐκαστον
διελὼν, ἰχθυῶς τε κόλλη τὸ πᾶν ἱκανῶς ἀφ-
χείσας, εἶτα θάτερον θάτέρῳ συμπύξας, καὶ
μέχει πολλὰ τῇ χειρὶ τὰυτα συχλὼν τε καὶ
ἐπισφίγγας, ὡς ἐν πάντα θρόνῳ τῇ πρὸς ἄλ-
ληλα χεῖρ καὶ σωμαφεία, καὶ μήδ' ἕτερον τῷ
ἐτέρῳ ἀφασσῶν δύνασθαι, ἢ ὅπως ἂν ἀπορρήγνυ-
σθαι, τῇ γυναικὶ ἀποδίδωσιν. Ἡ δὲ ἀπλάμβάνει
τὰυτα, μηδὲν περνευσαμένη, μηδὲ ἀναπύξα-
σα, πλὴν ὅτι ὡς ὕγιως εἶχον τὰ ἔξω, τὸ
μόνον ἐπὶ αὐτοῖς ἀρκεσθεῖσα. Χρόνον μὲν οὖν ἔτω
ἵνα κατεῖχε τὰς βίβλους πρὶν ἑαυτῇ.

Εὔπειτα καλεῖται μὲν ἑκὼν τῶν ὀρθοδόξων
Ἀπολλινάειος. ὃς θείας δὲ τῷτο Εὐφραῖμ, καὶ τῷ
ἀφ' Χειρὸν ἀμνηχάν καὶ ὀξυτάτης ψυχῆς ἐκεί-
νης ἑπιβολή. ἥδ' οὖν γὰρ ὁ κτ' ἑὶ ἀνοσίων ἐκείνων
ἐμιαρὼν βίβλων ἔργαστο. Καλεῖται ἰοῖνυ Ἀπολ-
λινάειος, ὡς τῷ θνητῷ πρὸς ἀτὴν ὃ λόγος ἀφ-
λεξόμενος. Ὁ δὲ ἐκ γῆρας ἥδ' ἡ, ἐκ τοῖς ἐκ τῷ
γῆρας κάμνων κακοῖς, αὐτὸς μὲν ἀπηγόρευκε τῷ
ἀφ' ἀλεξίν. ὁ δὲ πρὸς τὰς οἰκείους ἔβλεψε βί-
βλους, καὶ τὰυτας αὐτῷ κομιοσθῆναι πρὸς ἀτὴν.
αὐταὶ γὰρ μοι, φησὶν, ὅσα καὶ τόμα τῷ λόγῳ,
ἀφ' ἀκονήσουσιν. Ἀμέλει καὶ τῶν βίβλων τῷ ἐτέρῳ
λαβὼν, ὁ μὲν ἀναπύσσει αὐτὴν, πρὶν αὐτὰς
πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς συγγραφῆς μὲν πολλὰ τῷ
φρονήματος ἐπειράτο. ὡς δὲ ἔχ' ὑπῆλκεν ἐκείνη
τὸ πᾶν, ὅδ' ἔτ' φύλλον τινὰ διεσπᾶτο,
ὅμως ἑαυτῆς εἶχετο μάλλον καθάπερ ἐν σῶμα γε-
νηομένη, πρὶν τὰ μέσα ταύτης μετέβαινεν. ἐπεὶ
δὲ καὶ ταῦτα διημέρτανε πρὶν ἐλπίδων, καὶ τοι-
αύτην βίβλον ἀφείς, μετελάμβανε τὴν ἐτέραν. ὡς
δὲ καὶ ἐκείνη λοιπὸν εἶχε πρὸς ἀπλησίως, ἀδιαίρετός
τε ἦν αὐτῇ ἑαυτῆς, καὶ παντελῶς ἀφ' ἀσπαστος,
εἰς πολλὴν καταστάς ἀπειρίαν, σκοτὶς καὶ ψυχὴν
πληρωθεῖς, ὑπὸ ἑὶ τῆς ἀθυμίας ἐκείνης καὶ τῆς
ἀσχυρίας ἰλίγγυς, καὶ ὡς πρὶ τῷ πᾶσι πρὸς ἀτὴν
πεῖς, ἀναπνέει ὡς σωμαφεία, κατέχῃ ἑαυτὸν ὅλως
δυνατὸς ὅσον ὢν. καὶ τέλος, κακῶς ἀπὸ λυγρῆς καρ-
πὸν τῷ οἰκείῳ πόνῳ, ἐκ βίβλων ἀμήσας θάνατον.
Τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ ὑπὲρ Χειρὸς ζῆλος Εὐφραῖμ,
καὶ ὅπως εἰς τὴν ἐκείνην ψυχὴν ἀρετὴ πᾶσα πε-
φύ-

tere, quæ omnia facile posset solvere, &
evertere, non erat ei admodum expe-
ditum: sed id longo opus habebat tem-
pore, & labore. Cum autem id facere
non permetteret opportunitas: (urgebat
enim mulier, libros vehementer repe-
tens) convertitur ad quandam aliam ma-
chinationem, quæ cum celeritate magnam
habebat vim, & efficaciam. Nam cum
libros explicasset, & foliorum unumquod-
que divisisset, ichtyocolla satis univer-
sum illivisset, & deinde cum altero
complicasset, & ea diu manu con-
strinxisset ac compressisset, adeo ut
mutua inter se conjunctione omnia
unum fierent, & neutrum posset ab
altero divelli, aut quomodocumque
abrumpi, eos reddit mulieri. Illa ve-
ro eos recipit, nihil quærens amplius,
neque eos explicans, satis habens,
quod recte se haberent extrinsecus. Ali-
quo ergo tempore sic libros apud se reti-
nuit.

Deinde vocatur quidem ab ortho-
doxis Apollinaris: hoc autem suggesse-
rat propter Christum acutissima & inge-
niosissima Ephraem anima; sciebat enim,
quid fecisset in illos impios, & execran-
dos libros: vocatur ergo Apollinaris,
tamquam cum egregio verbi defensore dis-
putaturus. Ille autem jam & senectute
& senectutis malis defessus, recusavit
quidem ipse differere: statim vero ad
suos libros respexit, & eos ad se de-
ferri præcepit. Ipsi enim mihi, inquit,
subministrabunt, quæcumque os oratio-
ni. Cum ex libris itaque cepisset alte-
rum, ille quidem eum explicare statim
in principio operis cum magna quadam
gravitate conabatur: at cum ille omni-
no non obediret, neque ex foliis ali-
qua divellerentur, sed sibi potius cohæ-
rerent, ut qui tamquam unum corpus eva-
fissent, transit ad ejus medium. Cum
vero & illic esset spe falsus, eo libro
relicto, transiit ad alterum. Ubi autem
ille quoque se haberet similiter, & ipse
a se non posset dividi, nec fieri om-
nino posset, ut divelleretur: ad ma-
gnam mentis redactus inopiam, præ pu-
dore, & animi ægritudine caligans,
& vertigine laborans, & eo casu
veluti everfus exilit e confesso, ut qui
se non posset amplius continere: & tan-
dem male perit, fructum laborum
suorum & librorum, mortem col-
ligens. Talis pro Christo fuit ze-
lus Ephraem, & sic omnis virtus
plantata fuerat in illius anima, adeo

ut quis eam merito vocaverit fontem, unde scatet omne genus fluentis : aut pratum, quod sibi placet propter varios flores, & rosas : aut etiam aliud coelum in terra, quod astrorum multitudine undique variatur : & si velis, audis etiam Paradisum, veluti illius Eden, qui est semper florens, & lætus, & numquam marcescit, sed arboribus fertilibus, & quæ nunquam intereunt, semper floret & germinat : solus autem serpens cum non potest attingere, nec ei patet aditus, qui est malus & invidus, & nostræ salutis insidiatur.

Sed jam mihi ad finem tendit de Sancto Ephraem narratio. Quocirca aliquid ex iis, quæ circa mortem illius fuerunt, necesse est persequi, & quod sufficit ad ostendendam illius gratiæ abundantiam. Nam cum jam esset e vita discessurus, postremo præcepit iis, qui aderant, ne in preciosa veste eum sepelirent, sicuti prius declaravimus. Si quis vero, inquit, cum patrem amet, talem nobis vestem præparavit; ille eam, quæ constituta est ad sepulturam, det egenibus. Et ille quidem hæc mandabat iis, qui circumfluebant. Unus autem ex eis, qui erat illustrior, & vehementior, cum preciosam & sumptuosam vestem parasset, qua post mortem corpus illius tegeret, & deinde audisset mandatum; ægre tulit, ut qui a suo excidisset proposito, & ideo differebat eam quoque dare pauperibus, melius esse iudicans tantum auri illis pendere, quanti vestis æstimeretur : ignorans se multo magis gratificaturum esse Ephraem, si dederit pauperi, quam si propriam voluntatem sequatur & iudicium.

Cum sic itaque affectus constitisset, inobedientiæ protinus luit pænas, a malo arreptus dæmone, & cogitationis solum, non actionis pendens supplicium. Quamobrem ad sancti lectum se proripit in medio omnium videntium, torquens manus, invertens oculos, spumam ex ore expuens, & plane faciens omnia, quæ faciunt ii, qui furore exagitantur : a divina providentia ei traditus ad disciplinam, cui parens patrium contempsit mandatum. Quid ergo? qui occulta providebat, & divino spiritu loquebatur, ille intellexit morbum esse fructum peccati : & quid a te, inquit, o homo factum est, quod non

A φυτάτο, ὥστε πηγὴν ἂν τις αὐτὴν εἰκότως καλέσῃε παντοδαποῖς νάμασι βρύου, ἢ λειμῶνα ποικίλοις ἄνθεσι καὶ ῥόδοις κομῶντα, ἢ καὶ ἔρανὸν ἐπὶ γῆς ἄλλον τῷ πᾶσι ἀσέρων πλήθει πάντοθεν ποικιλόμηνον. εἰ βέλει δ', ἔσθ' ὡς ἰδέσθαι, οἷον τ' τῆς Ἐδέμ, ἀκέραις ἀκμάζοντα, καὶ φαρδρὸν αἰεὶ, καὶ μηδέποτε μαρμνόμενον. ὁμῶς φυτοῖς ἐγκάρποις καὶ ἀκηράτοις αἰεὶ ποτε θάλλοντα. πάλιν ὅφει μόνον τὸ πρῶτον ἀψευδὸν τε καὶ ἀνεπίδατον τῷ πονηρῷ καὶ βασκανῷ, καὶ τῆς σωτηρίας ἐπιβλῶν τ' ἡμετέρως.

B Αὐτὸς ἦδη μοι πρὸς τὸ τέλος ὁρᾷ τὰ κατὰ τὴν Ἐφραίμ διηγήματα. Διὸ καὶ ἡ πᾶν περὶ τῶν ἐκείνου τελευτῶν διεξελθεῖν ἀναγκάζον, καὶ ὁ μάλιστα τῆς ἐνέσεως αὐτῷ χάριτος τὴν περὶ αὐτοῦ ἱκανὸν ὡς ἐκτεῖναι. Ἡ δὲ μὴ γὰρ τὴν ἐσχάτῃ ἀπαρῆν ἐμελεῖν ἐκδημίαν. τὰ τελευτάδια δ' τοῖς πρῶτοις πρὶν γυνᾶτο μὴ πολυτελεῖ αὐτὸν ἐοθῆτι σωθῆναι, καὶ δάσῃ περὶ λαβὼν ὁ λόγος ἐδήλωσεν. εἰ δέ τις, φησὶν, φιλοπάτωρ ὢν, τοιαύτῃ ἡμῖν ἐοθῆτα περὶ τοιμασίατο, τὴν οὐρανοῦσαν ταύτην ἐκείνος εἰς ταφὴν δότω τοῖς δεομένοις. Καὶ τοιαῦτα μὴ ἐκείνος ὡς τῆς περὶ αὐτοῦ ἐπισκήπτων ἦν. Εἰς δέ τις αὐτῶν, καὶ ὅτις τ' ἐπιφανεσέρων, καὶ θερμότερων ἐοθῆτα πολυτελεῖ τὸ φιλότιμον ἐτοιμασίας, περὶ δάμην αὐτῇ τὸ ἐκείνου σῶμα κατὰ θάνατον διεσκόπη. ἔπειτα τῆς ἐντολῆς ἀκέραιας ἡλγὲ τε μᾶλλον, ὡς τὸ δέλημα καὶ τὸ περὶ αὐτοῦ ἀνασκηθασθεῖς. καὶ ὡς τὸ δοῦναι πένησιν αὐτὴν ἀνεβάλλετο, βέλτιον ἔτι καίνας χερσίων μᾶλλον ἐκείνοις καταβαλεῖν, ὅσα ἂν ἢ ἐοθῆς ἐτιμαῖτο. ἄγνοια ὡς εἰκοιεν ἀγνοήσας, ὅτι πολλῶ μᾶλλον ὅπως ἐφάνη τῷ Ἐφραίμ χαλεζόμενος πένητι δὲς, ἢ δέληματι ἰδίῳ καὶ κείνῳ σοιχαῖν.

C Ταύτην τοι καὶ παθὼν ἔγνω, καὶ τὸ παρακοῆς διδύς ὑπέχε τὴν τιμωρίαν, πονηρῶν πλεονεξίας Δάμονι, καὶ λογισμῶν μόνον ἔχον πρᾶξεως κόλασιν εἰσαρραχθεῖς. Ὅθεν καὶ τῇ τ' ἀγίᾳ κλίνῃ, μεταξὺ πάντων ὁρώντων, ἐαυτὸν περὶ σαραήνῃ, σρεβλὰν πᾶς χεῖρας, καὶ ἀφ' ἐξέφω τῆς ὀφθαλμοῦς, ἀφρὸν ἀποπνύων τῷ σώματος, καὶ τ' ἄλλα ὅσα λαμπρῶς μακίας ἔργα ποιοῦν, θεοτέρας λόγοις οἰκονομίας τέτρω πρᾶδοθεῖς εἰς παρδείαν, ὅς περὶ αὐτοῖς, μᾶλλον πατερικῆς ἡλόγησεν ἐντολῆς. Τί οὖν; Ὅ τὰ κεκρυμμένα διορῶν, ἐκείνος καὶ ἱσθ' Πνύματι ἱσθ' θεῶν φθονογόμενος, σωῆκε τὸ πάθος, ἀμαρτίας ἐκ' ἡμετέρας καὶ, τί σοι μὴ δεόντως πέφρακται, φησὶν, ἄνθρω-

ἀνδρῶπε, ὅ, τι σε καὶ εἰς τιλικῆτον ὤθησε κίν-
δυνον; Καὶ ὅς τ' μαλίας ἀνενεγκὼν, Ἰσαγορεύει
τὴν ἀνομίαν, ἐκκαλύπτει τὴν παρακοήν, ἐλέγ-
χει τὴν τὰν λογισμῶν ἀσθένειαν. Οὐδ' ὁ θεὸς
Εφραίμ, τῷ τε πᾶσι οἰκτεῖρας, καὶ ἀποδε-
ξάμενος τὸ Ἰσαγορεύσεως, δι' ἧς μόνῃ καὶ χι-
ρῶν ἐπιθέσει τῷ Δαίμονος ἀπαλλάττει, πληρῶν
αὐτῷ τὴν ὑπόχεσιν καὶ τὴν ἐν πολλῇ ἐπιτρέψας.
Οὕτως οὖν ὁ ἱερεὺς Εφραίμ ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ,
καὶ τιλικῆτῳ δαύματι τὰς ἀνω πράξεις ἐπι-
σφραγίσας, ἐπέτα ὅ καὶ πρᾶγνέσας τοῖς παρῶ-
σι, καὶ συμβαλίσας, καὶ ἑποδείς, καὶ ἰκανῶς
αὐτὸς πρὸς ἀρετῆς ἐργασίαν ἀναστήσας,
πρὸς τὰς ἐκείθεν σκηνὰς ἀβαίνει, καὶ τὴν
ἐκδεχομένην τὰς ποιήτας λαμπρότητα, ἐν Χρι-
στῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ᾧ ἡ δόξα, τιμὴ,
καὶ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, νῦν καὶ αἰὲ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰῶ-
νων. ἀμήν.

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.
ΑΝΩΝΥΜΟΥ.

Οὗτος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Εφραίμ
ἦν Ἰσραηλῶν, Σύρος τῷ γένει, γο-
νέων θεοσεβῶν, ἡγουμένων ἐν Ἐδέσῃ. ὑπάρχων
ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως
καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ βασιλευσάντων. ἀπεχόμενος
παρ' ὅθεν ἀπὸ παντὸς πονηρῆς πράξεως. Οἱ
οὖν γονεῖς αὐτοῦ ἔτι παῖδ' ὄντος εἶδον ὄναρ ἡγῶν
ἐπ' αὐτόν, ὅτι ἀνῆλθεν ἀμπελος ἐν τῇ γλώσῃ
αὐτοῦ τῷ Εφραίμ, καὶ κῦξεν, καὶ ἐπλήρωσε
πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἑρανόν. καὶ ἤρχοντο πάντα τὰ
πετεινὰ τῷ ἑρανῷ, καὶ ἡσθιον ἐκ τῆς καρπῆς τῆς
ἀμπέλους. καὶ πρὸς τὸ ἡσθιον, ἐπλεόναζεν ὁ καρ-
πός. Οὗτος ἐν νεᾷς ἡλικίας ᾤκησε τὸ ἔρημον,
κατανύξεν ἀβυσσὸν κρητιμένον, δι' ἧς ἐδέξατο
τὸ χάριν τοῦ παναγίου Πνεύματος. Περὶ δ' οὗ, τίς
τῶν θεοφόρων κατ' ὄναρ τεδέετο ἄνδρα φοβερόν
κρατύντα πόμον χάριτος, καὶ διερῶντα. Τίς
ἄρα δύναται αὐτὸν δεξασθαι καὶ φυλάξαι; Καὶ ἐγένε-
το φωνὴ πρὸς αὐτόν. Ἄλλος ὁδὸς, ἀλλ' ἢ Ε-
φραίμ ὁ θεράπων μου. ὅς τις πρῆξας, καὶ
ἀνοίξας τὸ στόμα, καὶ τῶν καταφαγόντων, δι-
δέως ἑρρίψεν ποταμὸς θεορρίπτων λόγων, πλή-
ρης κατανύξεως καὶ μετάνοίας, ἰσορρήσας καὶ τὸ φόβον
τῷ

A oporteat, quod te in tantum protrusit
periculum? Ille autem cum resipuisset ab
insania, suam refert pronunciatque ini-
quitatem, aperit inobedientiam, & cogita-
tionum suarum arguit imbecillitatem. Cu-
jus morbi divinus Ephraem misertus, cum
accepisset confessionem, sola precatione,
& manuum impositione liberat a damone,
jubens ut impleret promissum, sicut ei
mandaverat. Cum sic ergo Sanctus Ephraem
in fine vitæ superiores actiones tanto ob-
signasset miraculo, eos autem, qui ade-
rant, admonuisset, eisque consuluisset, &
præcepta dedisset, & eos ad operationem
virtutis satis excitasset; transiit ad ea,
quæ sunt illic tabernacula, & splendorem,
qui eos, qui tales sunt, excipit: in Chri-
sto Jesu Domino nostro: cui honor, gloria,
& potentia, cum Patre, & sancto Spiri-
tu: nunc, & semper, & in secula secu-
lorum. Amen.

VITA

SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI
INCERTO AUCTORE.

Sanctus hic Pater noster Ephraem, ex
Oriente oriundus, Syrus genere, piis
parentibus natus in Edeffa, vixit tempo-
ribus Constantini magni Regis, & alio-
rum, qui post ipsum regnarunt. Ab-
stinens a puero ab omni re mala. Cu-
jus parentes eo adhuc puero, per som-
nium, videlicet visionem, conspexe-
runt, quod ex ore ipsius Ephraem vi-
tis adscenderet valde frugifera, quæ ex-
crescebat, & replebat omnem sub cœ-
lo regionem: veniebantque cuncta vo-
latilia cœli, & comedebant de fructu
vitis; & præter quæ comedebant, adhuc
superabat fructus. Hic ab ætate juvenili
eremum incoluit, compunctionis sibi abyf-
sum vindicans, per quam & divinam Spiri-
tus sancti gratiam suscepit. De quo quidam
divino afflatus Spiritu, per somnium vidit
virum terribilem, tenentem chartæ vo-
lumen, & interrogantem: Quis putas ac-
cipere, & custodire illud poterit? facta-
que est vox ad eum: Nullus alius, nisi
Ephraem servus meus, quo quidem adstan-
te, & os aperiente, illudque devorante,
illico fons sermonum a Deo proficiscentium
scaturiit, compunctione & poenitentia
plenus, timorem commemorans judicii,

Apud Vos-
sum Tom. I.
Pag. XII.

& secundi cum majestate adventus universorum Regis, & Domini Jesu Christi, veri Dei nostri, ut reddat unicuique secundum opera sua. Præterea etiam divinorum dogmatum rectitudinem, ac veritatem libris mandavit. Alius autem quidam sanctorum senum rursus in visione vidit Angelorum agmina ex cælis divino jussu descendentia, & in manibus volumen, idest, tomum intus & extra conscriptum, tenentia: & dicebant inter se: Cui debet liber iste committi? & alius quidem hunc, & alii alios nominabant. Alii autem responderunt, dicentes: Vere sancti & justi sunt isti; verumtamen nemini hoc volumen credi poterit, nisi Ephraem miti & humili corde. Viditque senex quod Sancto Ephraem tradidissent volumen. Et surgens mane, audivit ex ore ipsius aptissimos pro aliorum instructione sermones, omnis compunctionis, & timoris divini, velut ex fonte aliquo scaturiente, profluentes: & agnovit senex, a Spiritu sancto illa suggeri, quæ ex illius ore manabant. Cui senex ille vir divino afflatus spiritu dixit: Domine Ephraem, cum sæpe a Patribus de habendo in tui memoriam multorumque ædificationem sermone admonitus fueris, nunquam tamen annuisti; nunc vero supra modum latus te ultro in his exhibuisti. At sanctus Ephraem: oportere Deo magis, quam hominibus obedire, Apostolus præcepit. Ego enim, quando a vobis admonitus fui, nequaquam indulsi, propterea quod me ad id non esse aptum intelligebam: nunc vero cum divina humilitatem meam gratia obumbrans confirmavit, id quod erat hebes & obscurum a me evanuit, & alacriter velociterque ista aggressus sum. Tum senex ad illum: Beatus es, inquit, quoniam de manu Angeli accepisti volumen, in quo divina sapientia intus & foris conscripta erat, quemadmodum meis ipse oculis hac nocte intuitus sum. Captus est autem desiderio sanctus hic pater noster Ephraem, visendæ Edessenorum urbis; oravitque Deum dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam; & cum ingrediar, obviam mihi habere merear hominem ejusmodi, qui mecum a scriptura sermonem exordietur. Et ingredienti jam ei in locum, & pertranseunti portam civitatis, occurrit mulier, quæ in civitate erat meretrix; quam adspiciens servus Dei Ephraem, indoluit, sic secum loquens: Domine Je-

ἡ κρίσεως καὶ τῆς μὲν δόξης δαυτέρας ἐλπίσεως ἡ
παμβασιλείας τῆς ὅλων, δεσποῦτος Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἡ ἀληθινὴ Θεὸς ἡμῶν, ὅπως ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ
τὰ ἔργα αὐτοῦ. Πρὸς τέτοις καὶ τῆς θείας δογ-
μάτων ἡ ὁρθότητα γραμμασιν ἐνέδθηκον. Ἀλ-
λος δὲ πάλιν ὡς τῶν ἁγίων γερόντων εἶδεν, ἐν
ὁράματι, ἀγγέλων τάγματα ἐκ τῆς ἑρῆνης κατερ-
χόμενα καὶ πρὸς αἶψιν ἡ Θεὸς, ἔχοντα ἐπὶ χεῖ-
ρας κεφαλίδας, τρυτέσι τόμον γεγραμμένον ἔσω-
θεν καὶ ἔξωθεν. καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους. Τίς
ὀφείλει τῷτο ἐγχειρισθῆναι; Οἱ μὲν ἔλεγον. ὁ
δαίνα. Οἱ δὲ, ἔπερον. Ἀπεκρίθη δὲ ἡ ἄλλοι, καὶ
εἶπον. ἀληθῶς ἅγιοι εἰσι τὸ δίκαιοι. πάλιν οὐδὲν
δύναται τῷτο ἐγχειρισθῆναι, εἰ μὴ Ἐφραίμ ὁ
πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ. Καὶ ὁρᾷ ὁ γέ-
ρων, ὅτι τῷ Ἐφραίμ ἐπέδωκεν ἡ κεφαλίδα. Καὶ
ἀναστὰς τὸ πρῶτον, ἤκουσεν ὥσπερ τῆς γυναι-
κὸς ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ, πρὸς ὃν καὶ ἔλεγε,
καὶ σωτάσωντος λόγους διδασκτικὰς πάσης κα-
τανύξεως καὶ φόβου Θεοῦ ὑπάρχοντας. Καὶ ἔγνω,
ὅτι ἐκ Πνεύματος ἁγίου εἰσὶ τὰ ἐκπορεύόμενα
ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Πρὸς ὃν θεοφόρος ἐκεί-
νος ὁ γέρων εἶπεν. Κύριε Ἐφραίμ, πολλάκις πα-
ρανεύμενος πατρὶ καὶ τῆς πατέρων σωτάξαι λόγους,
εἰς μνημόσυρόν σε, καὶ εἰς οἰκοδομὴν πολλῶν,
ὅσα ἐπέμβουλας. Ἦ νῦν νῦτοβόλησας πρὸς τέτρες
πενταχρῶς. Οἱ δὲ ἅγιος Ἐφραίμ ἀποκρίθεις,
εἶπε. πρὸς αὐτὸν δεῖ Θεῷ μάλλον, ἢ ἀνθρώ-
ποις, λέξας ὁ Ἀπίστολος. καὶ γὰρ ὅτε πατρὶς ὁμῶν
παρηνέμω, ὅσα ἐπέμβουλα, ἀπὸ τὸ μὴ ἔχεν με
τὸ ἀσφαλές. νυνὶ δὲ ὅτι ἡ θεία χάρις ἐπεσκήα-
σεν ἐπὶ τῇ ταπεινώσειν μου, τὸ νωθρόν καὶ κεραιρω-
μένον ἀφῆρξεν ἀπὸ ἐμοῦ. καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ ἔξω-
δορῆται ἐγχεχέρισμαι ταῦτα. Τότε εἶπεν ὁ γέ-
ρων πρὸς αὐτόν. μακάριος εἶ σὺ, ὡς ἐκ χειρὸς
ἀγγέλου τὴν κεφαλίδα δεξιόμενος τὴν ἔχουσαν ἐγ-
γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν θείαν σοφίαν,
ὅπως τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τεθέαμαι τῇ νυκτὶ ταύ-
τῃ. Ἐπεθύμησε δὲ ὁ ἄγιος ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν
Ἐφραίμ θεάσασθαι Ἐδεσαν δὲ τὸ πῶλιν, καὶ νῦξαι
τῷ Θεῷ, λέγων. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀξιώσόν
με θεάσασθαι τὸ πῶλιν ὁμῶν. Καὶ εἰσερχο-
μένης ἐν αὐτῇ, πρὸς αὐτὸν ἀνθρώπων κέλυσόν με συν-
αντήσας, ὅστις ὀφείλει ἀπὸ γραφῆς ἀγαλῆσθαι
μετ' ἐμοῦ. Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸ πῶλιν,
καὶ διερχομένης τὴν πύλιν τῆς πόλεως, ὑπὸ τῇ
συνῶν αὐτοῦ γυνή, ἥτις ἦν πόρνη ἐν τῇ πόλει.
καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Ἐφραίμ,
ἔστη λυπέμενος, καὶ λέγων ἐν ἑαυτῷ. Κύριε
Ἰησοῦ

Ἰησοῦ Χριστῇ, πρῆξες τὴν δέησιν τοῦ δούλου σου Εφραίμ. πῶς γὰρ αὐτὴ ἔχει γραφικῶς δια-
 λεχθῆναι μετ' ἐμοῦ; Ἐστὶ δὲ ἡ πόρνη θεωρεῖσα
 αὐτόν. Ἦ λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ ὅσιος Εφραίμ· εἴ-
 πέ, κοράσιον, τί σήκεις ἔθεωρεῖς με; Ἀπο-
 κειθεῖσα δὲ ἡ πόρνη, λέγει πρὸς αὐτόν· Θεωρῶ
 σε ὅτι ἐγὼ ἡ γυνὴ ἐκ σοῦ ἔξ' ἀνδρὸς ἐλήφθην.
 σὺ δὲ ἐμὲ μὴ θεωρεῖς, ἀλλὰ τὴν γῆν, ἧς σὺ ὁ
 ἀνὴρ ἐλήφθης. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ
 Εφραίμ ἐθαύμασε, ἔδοξασε δὲ Θεόν, τὸ δύν-
 αται αὐτῇ σοφίαν ποιῆσαι, ἵνα ἀποκειθῇ αὐτῷ ποι-
 αῖναι. καὶ ἔγνω, ὅτι ὁ πρῆξας Κύριος ὁ Θεὸς τῶν
 δέησιν αὐτῆς. Καὶ εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, κατε-
 σκηνώσεν ἐκεῖ. καὶ συγκυεῖν δὲ πλείον τῶν με-
 σαύλων αὐτῆς ἔμεινεν ἄλλη πόρνη· καὶ ποιήσαντος
 αὐτῆς ἡμέρας πολλὰς ἐν τῇ πόλει, ὑπεβλήθη ἡ
 πόρνη ἐκ τῆς Πονηρᾶς, ὅπως θεωροῦσα σκαν-
 δαλίση αὐτόν. καὶ ἀνοίξασα τὴν θυρίδα, ἣν εἶχεν
 ἐπὶ τὸ μέσσωλον πρῆκυψε· καὶ θεωρήσασα τὸν
 ἅγιον ἱεράρχον καὶ ποιῶντα ἐφθόνον, εἶπε πρὸς αὐ-
 τόν· βλόγησον, κύριε ἀββᾶ. Καὶ ἀτενίσας εἰς τὴν
 θυρίδα, βλέπει αὐτὴν θεωροῦσα. καὶ λέγει
 αὐτῇ· ὁ Κύριος βλόγησά σε. Καὶ ἀποκειθεῖ-
 σα ἐκεῖνη, ἔφη αὐτῷ· τί λείπεις φαγίσ σου;
 Καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ ἅγιος Εφραίμ· τρεῖς λίθοι,
 ἔσθ' ὀλίγη πηλὸς, ἵνα ἡ θυεὶς ἀναφραγῇ, ὅθεν
 θεωροῦσθαι. Καὶ ἀποκειθεῖσα ἐκεῖνη λέγει πρὸς
 αὐτόν· ἐπειδὴ πρὸς σὲ ἐλάλησα, ἀπε-
 νοήθης μοι; ἐγὼ κοιμηθῆναι βέλομαι μετ' ἐξ
 σου, καὶ σὺ ἀπὸ φιλεῖς ῥήματος ἀπεσφράγης; Ἀποκει-
 θεῖς δὲ ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Εφραίμ, λέγει πρὸς
 αὐτὴν· εἰ δέλης κοιμηθῆναι μετ' ἐμοῦ, ὅπως
 λέγω σοι, ἐλθέ καὶ κεῖ κοιμώμεθα ὁμοῦ. Ἀπο-
 κειθεῖσα δὲ ἡ πόρνη λέγει αὐτῷ· εἶπέ μοι τὸ τό-
 πον, καὶ ἔρχομαι. ὁ δὲ ὅσιος λέγει αὐτῇ· εἰ δέλης
 κοιμηθῆναι μετ' ἐμοῦ, ἐν ἄλλῳ τόπῳ καὶ
 δύνασαι, εἰ μὴ μέσον τῆς πόλεως. Ἀποκειθεῖσα
 δὲ ἐκεῖνη λέγει πρὸς αὐτόν· καὶ οὐκ ἀγχινώμεθα
 τὴν ἀνθρώπων; ἀποκειθεῖς δὲ ὁ μέγας Εφραίμ,
 εἶπεν· εἰ τὴν ἀνθρώπων ἀγχινώμεθα, πολλὰ
 μάλλον τὸ Θεὸν ἀγχινώθῃν δεῖ, ἅμα καὶ φοβη-
 θῆναι, τὸ γινώσκοντα τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων,
 ὅτι αὐτὸς ὁ μέγας κείναι τὸν κόσμον, καὶ ἀπο-
 διδόναι ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ταῦτα ἀκῆ-
 σασα ἡ πόρνη κατενύγη ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ
 ἐλθῶσα προσέπεσε τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, κλάσας ἔ-
 λέγσας· δούλε τοῦ Θεοῦ, ἐδήγησόν με ἐν τῇ ὁδῷ
 τῆς σωτηρίας, ὅπως ῥυθῶ ἐκ τῶν πολλῶν μου κα-
 κῶν καὶ πονηρῶν καὶ ψάξεων. ὁ δὲ ἅγιος γέρον
 πολλὰ

A fu Christe, despexisti preces servi tui
 Ephraem: quo pacto enim hæc de scri-
 ptura mecum differat? Substitit au-
 tem meretrix, intuens illum. Ad
 quam Sanctus: dic mihi, puella,
 quid subsistis, & ita intentis in me
 intueris oculis? Cui respondens mere-
 trix, ait ad eum: Intueor te,
 quia ego mulier ex te viro sumpta
 sum: tu autem ne me intuearis,
 B sed terram, ex qua tu vir sumptus
 es. Quæ cum audiret servus Dei
 Ephraem, obstupuit, & glorificavit De-
 um, qui talem ei sapientiam dede-
 rat, ut ejusmodi ab ipsa responsum
 acciperet: & cognovit suam a Deo
 nequaquam fuisse spretam orationem.
 Veniensque in urbem, diversatus est
 ibi. Casu autem juxta ejus hospi-
 tium alia meretrix habitabat, quæ,
 C cum ille per complures dies in ur-
 be commoraretur, a diabolo incitata
 est, ut offendiculum ei tenderet. A-
 perta itaque, quam ad atrium ha-
 bebat, fenestra, sanctum intuens,
 qui edulium sibi parabat, Benedic,
 inquit, Domine Abba. Ille vero
 fixis oculis fenestram intuens, vidit
 illam prospicientem, aitque ad eam:
 Deus benedicat tibi. Ad quem illa:
 D Quid tuo deest cibo? Cui sanctus: tres
 lapides, & argilla modica, ut fene-
 stra obstruatur, per quam prospicis.
 Cui ipsa respondit, dicens: Cum pri-
 mum te alloquor, rejicis me? ego
 dormire tecum cupio, & tu vel a
 colloquutione me excludis? Respondens
 autem illi servus Dei Ephraem, ait:
 Si mecum dormire velis, veni quo di-
 xero tibi, ut ibi simul dormiamus. Ad
 E quem meretrix: dic mihi, inquit, lo-
 cum, & veniam. Et sanctus ad il-
 lam: si condormire mihi cupias, non
 poteris alio in loco, nisi in urbe
 media. Respondens autem illa, dixit
 ad illum: & non erubescimus conspe-
 ctum hominum? & respondens magnus
 Ephraem, dixit ei: si homines eru-
 bescimus, multo magis Deum erube-
 scere, simul & timere oportebit, qui
 F novit etiam occulta hominum: quo-
 niam ipse est, qui veniet judicaturus
 mundum, & redditurus unicuique se-
 cundum opera sua. Hæc audiens me-
 retrix, compuncta est ex verbis illius,
 & accedens procidit ante pedes ejus,
 plorans, dicensque: serve Dei, de-
 duc me in viam salutis, ut a mul-
 tis meis malis, operibusque improbis
 libe-

liberer. Sanctus autem senex multis eam admonens ex sacra scriptura, confirmanſque illius cor, misit ipsam in monasterium, & salvavit ejus animam ex coeno flagitiorum. Et discedens a civitate illa, venit Cæsaream Capadociae, ubi ingressus templum, reperit Sanctum Basilium Archiepiscopum concionantem ad populum: & coepit magna voce beatissimus Ephraem prædicare eum. Dicebant autem quidam de turba: Quis est iste peregrinus, qui sic laudat Episcopum? quippe adulatur ipsi potius, ut aliquid ei largiatur. Peracta autem jam concione, ait Basilus: Accersite ad me hominem, qui insistebat laudando me. Et accersito eo, dicit ipsi: Quid ita instanter vociferabaris turbasque excitabas laudando me? Respondens autem Sanctus Ephraem, dixit: Ideo perseverabam clamando, & laudando te, quia adspiciebam immaculatam columbam stantem in humero tuo dextero, & in aures tibi suggerentem, quæ populo concionabaris. Magnus autem Basilus Spiritu Sancto plenus, ipsum agnovit, & dixit ad eum: Tu ne Ephraem es Syrus? Vere quemadmodum intellexi, sic & in te comperi, quietis amator. Scriptum habetur in Propheta David: *Ephraem fortitudo capitis mei*. Nam mansuetudo tua, atque simplicitas clara est, velut lumen apparens omnibus. Alibi rursus transeunte Sancto Ephraem, fraudulentè accessit ad ipsum meretrix, quæ assentatorie eum ad turpem pertrahere nitebatur commistionem: sin minus, saltem ut ad indignationem ipsum commoveret, quod nemo umquam illum vidisset iratum. Qui dixit ad illam: Sequere me. Cum autem jam appropinquaret ad locum a magna civitatis turba frequentatum, dixit ad eam: Isto in loco, veni faciamus, uti cupis. At illa videns turbam, dicit ad eum: Quomodo poterimus istud hic agere in tanta hominum præsentia? nonne nos pudet? & ait ad illam: Si homines erubescis, quanto magis erubescere oportet Deum, abscondita tenebrarum redarguentem? At illa confusa, re infecta abiit, nihil perficere cum illo valens, & ne ad iram quidem eum concitare. Atque ista sunt certamina magni Ephraem. Vir enim erat malorum tolerans, mansuetus, purus, ac simplex in cognitione divina, velut omni fucò carens, secundum quod scriptum est, pudibundus, atque modestus, humilis, & compunctione plenus supra naturam; ut etiam ipse tacens, vel ex solo adspectu, intuentes ipsum docere videretur: totus denique precibus ad Deum fun-

Psal. 57.

A πολλὰ νηθεύσας αὐτὴν ἐκ τῆς ἀγίων γραφῶν, καὶ ἐκείνας αὐτῆς τὴν καρδίαν, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μοναστήριον, καὶ ἔσωσεν αὐτῆς τὴν ψυχὴν ἐκ τῆς βορβόρος τῆς ἀνομιῶν αὐτῆς. Καὶ ἔξελθὼν ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἦλθεν εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὗρε τὸν ἅγιον Βασίλειον τὸν ἀρχιεπίσκοπον προσομιλῶντα τῷ λαῷ. καὶ ἤρξατο ὁ πανόλβιος Ἐφραίμ μεγάλην τῇ φωνῇ βύφημειν αὐτόν. Εἰπὼν δέ τινας ἐκ τῆς ὄχλης. τίς ἐστὶν ὁ ξένος, ὅτι ἔτις ἐπαυεῖ τὸν ἐπίσκοπον; ὡς μᾶλλον ἐργομωκεύειν αὐτόν, ἵνα χαρίσῃ αὐτῷ. Μετὰ δὲ τὸ πληρωθῆναι τὴν προσομιλίαν, λέγει ὁ ἅγιος Βασίλειος. καλέσατέ μοι τὸν ἄνθρωπον, ὅς τις ἐπέμεινεν ἀφῆμῳ με. Καὶ κληθέντος αὐτοῦ, λέγει αὐτῷ. τί ἔτις ἐπιμόνως ἔκραζες ἀφῆμῳ με, καὶ δόρυβον ποιεῖς; Αὐποκρινθεὶς δὲ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ εἶπεν. ἐν τούτῳ ἐπέμεινον κράζων, καὶ ἀφῆμῳ σε, ὅτι εἰδεώρην περὶ σεράν ἀπὸ τῶν ἐσώσαν εἰς τὴν δεξιὴν σου ὦμον, καὶ πρὸς τὸ ὅς σε λαλῶσαν. καὶ ἔτις τῷ λαῷ προσομιλεῖς. Καὶ πλοῦσι Πνέματος ἁγίου ὁ μέγας Βασίλειος, ἐπέγνω αὐτόν, καὶ λέγει αὐτῷ. Σὺ εἶ Ἐφραίμ ὁ Σύρος; Ἐν ἀληθείᾳ, καὶ δάσῳ ἠκρόαμῳ, ἔτις καὶ εἶδον ἐπὶ σοι, τὴν ἡσυχίαν ἐρατά. γέγραπτά ἐστι ἐν τῷ πρὸς Δαυὶδ. Ἐφραίμ κρατάωσι τὴν κεφαλὴν σου. ἢ γὰρ παρότις σε καὶ ἢ ἀπλότις πρὸς δηλὸς ὅτιν, ὡς φῶς φῶνον τοῖς πᾶσιν. Ἄλλοτε πάλιν πρὸς τὸν μακαρίαν Ἐφραίμ, ἔξωποβολῆς ἑνὸς ἔρχεται μία ἐταίρις κολακίζουσα αὐτόν εἰς ἀχρὴν μίξιν ἐλκύσαι. εἰ δὲ μήγε, καὶ εἰς ἀγανακτικὴν κινήσαι, ὅτι οὐδέποτε εἶδεν αὐτόν ὡς ὀργιζόμενον. καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. ἀκούει μοι. Πλησιάζας δὲ τὸ πρὸς ἑνὶ πολυοχλήμῳ εἶπεν αὐτῇ. ἐν τῷ τῷ τῷ, δεῦρο, καὶ δὲ δέλεις, ποιήσωμεν. Ἐκείνη δὲ θρασυμένη τὸν ὄχλον, λέγει αὐτῷ. πῶς δύναμῳ ὡς ποιήσαι τῷ; ποῦτε ὄχλος ἐσώτος ὡς ἀχρὴν μῶ. Καὶ λέγει αὐτῇ. εἰ ἄνθρωποις ἀχρὴν, πόσῳ μᾶλλον ὀφείλομεν ἀχρὴν τῷ Θεῷ τῷ τῷ κρυπτῷ τῷ σκότῳ ἐλέγχοντα; Ἡ δὲ ἐντραπείσα ἀπῆλθεν ἀπαρτος, μὴ ἰχρύσασα μηδὲ καὶ εἰς ὄργην αὐτόν κινήσαι. Ταῦτα πᾶσι ἀδελφοῖς μεγάλῳ Ἐφραίμ. Ἀνὴρ γὰρ ὑπῆρχεν ἀνδρείος, παρῶς, ἁπλῶς, ἐν γνώσει θεῷ ὡς ἁπλῶς. καὶ τὸ γεγραμμένον. κατηφῆς, ταπεινόφρων, κατανυκτικὸς ὑπὲρ φύσιν, ὡς καὶ σιωπῶντος αὐτοῦ διδάσκειν ἐκ τῆς ὁφείας τῆς ὁράντας αὐτόν, ὅπως ὑπάρχων οὐκ ἐστὶν τῷ Θεῷ προσβλητῇ. Οὐ-

πος οὗτος ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν, ἀσκήσας καλῶς, καὶ τύπος ἐνδεὲς ἀρετῆς καὶ κατανύξεως θρόμβος, λόγοις τε πλείστοις διδασκαλίας ἐκδέμενος, πρὸς τὴν ἐαυτοῦ τελειότητα, συνέταξε ἀφ' ὧν πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ πάντας τοὺς μοναχούς, πρὸς τὴν μελλόντων ἀπαγγελίαν αὐτοῖς. καὶ ὅπως ὀλίγον νοσήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο, κηδευθεὶς ὑπὸ τῆς ἀσκητικῆς ἡ ἐρήμους. Τὰς οὖν δὲ χάρις καὶ πρεσβείας τῆς οὐσίας Ἐφραίμ Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν καταξιώσας καὶ ἡμῶς τοὺς ἀμαρτωλούς, μιμητὰς ἡμεῶν ἢ ἐνδεὲς αὐτῶν πολιτείας, δι' ἧς τύχοιμεν ἐλέους καὶ συγχωρήσεως τῆς ἐπισημοῦς ἡμῶν ἀμαρτιῶν. Ὅτι αὐτῶν τῶ Θεῷ ἡμῶν παρέπει πάσα δόξα, ἡμῶν, καὶ πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ τῶ Ἰῶν, καὶ τῶ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας πάντων αἰώνων. ἀμήν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ὍΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἩΜΩΝ

ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΓΕγονέ τις ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ ὀνόματι Ἐφραίμ Σύρος τῶ γενεῇ ὑπάρχων. ὅς τις ὁ ἀνδρὶς θεοσεβὴς ἦν. ἀπεχώμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πρᾶγματός. ἐπεθύμει δὲ θεάσασθαι Ἐδεσσαν τὴν πόλιν. καὶ ἤρξατο τῶ Θεῷ λέγων. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀξιώσόν με θεάσασθαι τὴν πόλιν ἐκείνην. καὶ εἰσερχομένους με ἐν αὐτῇ, ποιῆσαι ἀνθρώπων ἀξιώσόν με σιωπῆσαι, ὅτις ὀφείλει γραφικῶς ἀναλεχθῆναι μετ' ἐμοῦ.

ΜΝΗΜΗ

ΤΟΥ ὍΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἩΜΩΝ

ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Μηνὶ Γαναεῖα, κή.

ΟΥτως γέγονεν ὁ ἀνατολῶν, Σύρος τὸ γένος. ἐκ πρὸς τὸν Θεὸν ὡς ἀσκήσας διδασκαλίας, ἐν τοῖς χρόνοις Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. ἡ ἀπαύσατο δὲ ὁ ἀρχὴς τῆς μοναδικῆς βίον, ὃν λέγεται θεόθεν ἐκχυθῆναι χάρις, δι' ἧς πάσης κατανύξεως συγγραμμάτων ἐκτεθεικώς, πολλὰς πρὸς ἀρετὴν καὶ σωδὴν ἡγήσατο, καὶ τύπος τῆς ἐφεξῆς ἀσκητικῆς γέγονεν ἀρετῆς. τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς σύναξις, ἐν τῶ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Ἀκυλίνης ἐν τῇ φιλοξενίᾳ, πλησίον τοῦ φόρου.

Tom. I.

ΜΝΗ-

A fundendis intentus. Hic igitur Sanctus Pater noster post vitam bene beateque peractam, & cum se exemplum divinæ virtutis compunctionisque exhibuisset, plurimosque sanctæ doctrinæ sermones exposuisset, præscius sui obitus, composuit testamentum ad discipulos, & quoscumque monachos, de futuris eos commonefaciens; & sic modicum ægotans, quievit in pace, a monachis eremi sepulturæ traditus. Precibus igitur & intercessione S. Ephraem, dignetur & nos peccatores Christus Deus noster facere imitatores divinæ vitæ ipsius: per quam consequi possimus misericordiam, & remissionem peccatorum nostrorum, in quæ lapsi sumus. Quoniam ipsi Deo nostro convenit omnis honor, & adoratio, Patri, & Filio, & sancto Spiritui, nunc & in secula seculorum. Amen.

C

NARRATIO

DE SANCTO PATRE NOSTRO

EPHRAEM SYRO.

Fuit vir quidam in Oriente, nomine Ephraem, genere Syrus. Hic religiosus erat, & ab omni re mala abstinens. Captus autem visendæ Edeffenorum urbis desiderio, oravit Deum dicens: Domine Jesu Christe, dignare me videre civitatem illam; cumque illuc ingrediar, obvium mihi habere merear hominem ejusmodi, qui mecum a scriptura sermonem exordietur. Reliqua ut supra a pag. xxx. Lit. F. ad finem.

Ex Codice Græco M. S. Vatic. 439. pag. 1.

E

MEMORIA

SANCTI PATRIS NOSTRI

EPHRAEM SYRI,

Die 28. Januarii.

Hic in Oriente natus est, gente Syrus, pietatem a majoribus edoctus, temporibus Theodosii Magni floruit, complexusque est admodum adolescens vitam monasticam: cui fertur infusa divinitus gratia, qua libros plurimos ad animi compunctionem accommodatos edidit, multosque mortales ad virtutem adduxit; atque instituendæ deinceps asceticæ vitæ exemplum factus est. Peragitur vero ejus celebritas in æde S. Aquilinæ in loco, qui, Philoxenus dicitur, juxta forum.

Ex Menologio Græcorum Edit. Venetijs Typis Antonij Pinelli Anno MDXCIX. & MDCXII.

e

COM-

COMMEMORATIO
SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI,

Die 28. Januarii.

Ex Menologio Basilii
Imp. Edit. Urbini An.
MDCXXVII. Par. II. pag.
141.

Iste fuit ex Oriente, genere Syrus, patria Edessenus, Christianis parentibus natus; vixitque a Constantini Magni temporibus usque ad imperium Valentis. Cum autem infans esset, viderunt in somnis parentes ejus prodire ex ejus lingua vitem, quæ totam terram impleret, & volucres coeli adventare, & ex ejus fructibus decerpere. Vitis autem significabat scientiam, quam habiturus erat. Sic vero in virtutibus excelluit, ut multis profuerit. Cumque ad Basilium magnum in urbem Cæsaream venisset, ab eo Presbyter ordinatus est, simulque Græce loqui cœpit, cum antea Syriace loqueretur. Qui postea cum libros animæ utiles composuisset, multosque docuisset, in profunda senectute, gratias agens, ad Deum migravit.

AMPHILOCHII ICONII
EPISCOPI
DE BASILIO MAGNO
ET S. EPHRAEM SYRO.

Edit. Paris.
MDCXLIV.
Cap. XIII.
Pag. 202.

Fratres, narrationem volo facere: de magno, inquam, & celebri Basilio, & Ephraem Syro: & ea quidem, quæ spectant ad Patrem nostrum, ipse vidi; quæ autem ad sanctum & eximium Ephraem, ex veraci ejus ore audivi. Sic autem habent. Ubi celebris ille Ephraem agens in deserto, qua ex Spiritus sancti illustratione vidisset, qua ex desiderio & percontatione didicisset, admiranda Patris nostri Basilii opera; Deum intente jugiterque orabat, ut ipsi revelaret, qualis magnus Basilius esset. In extasim ergo raptus, videt Columnam ignis, cujus vertex attingebat cœlum: voxque de cœlo audita est, dicens: Ephraem, Ephraem: quemadmodum vidisti Columnam ignis: ejusmodi est Magnus Basilius. Et statim adhibito interprete, velut rudis linguæ Græcæ, venit ad magnam Eccle-

M N H' M H

ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Μηνὶ Γανααείῳ, κή.

Ο ὅστις ὑπῆρχεν ἀπὸ ἀνατολῶν, Σύρος τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης, γονέων Χεισιανῶν. Διαρκέσας ἀπὸ τῆ βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου μέχρις Οὐάλωντος. ὅτε ὁ ἦν πατριάρχης, εἶδον οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ὄναρ ἀμπελον ἐν τῇ γλώσῃ αὐτοῦ φυτευθεῖσαν, καὶ πληρώσασθαι πάντα τὴν γῆν. Καὶ ἤρχοντο πᾶς πετεινὰ τοῦ ἔρως, καὶ ἔτρωγον ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀμπελος ἐδήλῃ καὶ μέλλουσαν δοθῆσθαι γνώσιν αὐτῷ. Καὶ ποσὸν γέγονεν εἰς ἀρετὴν φιλοδόξως, ὡς πολλοὺς ὠφελῆσαι. Ἐλθὼν δὲ καὶ πρὸς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐν Καισαρείᾳ, χειροτονήθη ὑπὲρ ἐκείνου Πρεσβύτερος. Καὶ ἄμα τῷ χειροτονηθῆναι ἐλάλησεν ἐλπίσι· πρῶτον συνεισὶ λαλῶν. Ἐπειτα συγγράψας βίβλους ψυχωφελεῖς, καὶ πολλὰς διδάσας, καὶ ὠφελήσας, ἐν βαθυτάτῳ γήρεα ἀχαιεῶν πρὸς Θεὸν ἡγεδήμησεν.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΙΚΟΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

Αἱ Δελφοί, διήγησιν βέλομαι ποιήσασθαι. φησὶ δὲ, Βασιλεῖς τοῦ μεγάλου καὶ αἰοδίμου, καὶ Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ. καὶ πᾶς μὲν τῷ Πατρός ἡμῶν, Θεοσάμμος. πᾶς δὲ τῷ ἁγίῳ καὶ Θεωσείῳ Ἐφραίμ, ἐκ τῆ ἀψευδῆς αὐτοῦ εὐσεβείας. ἔστι δὲ ὅτι. Ἐφραίμ ὁ αἰοδῖμος, ὡς ἐν τῇ ἐρήμῳ. πᾶς μὲν τῇ ἐλάμψει τῷ ἁγίῳ Πνεύματος Θεώμενος. πᾶς δὲ ἐκ πόθου καὶ ἐπερωτήσεως μανθάνων θαυμαστὰ ἔργα τῷ ἡμετέρῳ Πατρός Βασιλεῖ, ἐκτενῶς τῷ Θεῷ πρὸς καλέσεν ἀποκαλύψαι αὐτῷ, τὸ, ὅποῖός ἐστιν ὁ μέγας Βασίλειος. καὶ ἐν ἐκστάσει γινόμενος, ὁρᾷ εὐλὸν πυρὸς, ὃ ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸ ἔρανον. καὶ φωνὴ ἀνωθεν λέγουσα. Ἐφραίμ, Ἐφραίμ. ὃν τρόπον ἐθεάσω τὸ εὐλὸν τοῦ πυρὸς, τοῖς ὅτις ἐστιν ὁ μέγας Βασίλειος. καὶ ἀδείως πρὸς λαλῶν ἐρμηνεία, ἀφ' ἧς μὴ γινώσκων αὐτὸν λαλῆσαι τὴν ἐλληνίδα γλῶσσαν, πρὸς γίνεσθαι εἰς τὴν μεγάλῃ ἐκ-

ἐκκλησίαν τὴν μεγαλυνόμενὴν Καίσαρείας· φθάσας
 ἐν αὐτῇ, τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῇ Θεοφανίῳ· καὶ εἰς-
 ελθὼν λαῖδρα, ἐδεάσατο παρερχόμενον τὸ μέ-
 γαν Βασίλειον· καὶ λέγει τῷ ἀκολοῦθῶντι αὐτῷ·
 ὅτι εἰς κενὸν ἐκοπιάσαμεν ὑπολαμβάνω ἀδελφέ·
 ὅπως γὰρ ἐν τοιαύτῃ ὑπάρχων τάξει, οὐκ ἔστι καθὼς
 ἐδεασάμην· εἶδε γὰρ αὐτὸν περιβεβλημένον φορῶν
 λαβὴν· καὶ περὶ αὐτὸν, διαγῆ κλῆρον λαυχεμονέν-
 τα, ὅτε χεύοντα αὐτὸν· καὶ εἰς ἐν τόπῳ κρυπτῶ τὴν
 ἐκκλησίαν, ἀπέγνω τὴν ὑποθέσεως, λέγων ἐν
 ἑαυτῷ· ἡμεῖς οἱ βασιλεύοντες τὸ βάρος τῆς ἡμέρας
 καὶ τὴν καύσωνα, ἔδεν ὠνήσαμεν· καὶ ὅπως ἐν τοι-
 αύτῃ ὡς δορυφορία, καὶ τιμῇ ἀνδρωπίνῃ, εὖ-
 λος πυρὸς ὑπάρχει; θαυμάζω· ταῦτα ἔν αὐτῷ
 διελογίζομαι, πέμπει πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος τὸν
 ἀρχιδιάκονον αὐτῷ εἰπὼν· ἀπελθε καὶ τὴν πύ-
 λιν τὴν δυτικὴν, καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ ἐκκλησίας,
 ὁρήσεις ἄββαν ἔχοντα κεκλίον ὅπῃ τὴν κεφα-
 λὴν μὲν ἄλλος ἐνός, πρῶτον, μικρὸν, καὶ τὰ λοι-
 πὰ τὴν ὄψιν αὐτῷ, καὶ ἔρεις αὐτῷ· κέλθου, εἰσελθε
 εἰς τὸ ἱερατεῖον· καλεῖ σε ὁ ἀρχιεπί-
 σκοπος· ὁ δὲ ἀρχιδιάκονος κόπῳ πομπῇ διεχί-
 σας τὸ πλῆθος τῶν λαῶν, ἀπῆλθεν ὅπως ἴσατο ὁ
 ὅσιος Εὐφραίμ, καὶ λέγει αὐτῷ· Κύε Εὐφραίμ,
 κέλθου εἰσελθε εἰς τὸ ἱερατεῖον, ὅτι κα-
 λεῖ σε ὁ πατήρ σε ὁ ἀρχιεπίσκοπος· καὶ μεθ' αὐ-
 τῶν ἑρμηνεύων τὸ λεγόμενον, ἀπελογίσασθαι λέ-
 γων· ἐπλανήθης, ἀδελφέ· ἡμεῖς ξένοι ἐσμὲν ἄν-
 δρες, καὶ ἄγνωστοι αὐτῷ τυγχάνομεν· καὶ ἀπελ-
 θὼν ὁ ἀρχιδιάκονος, ἀπήγγειλεν αὐτῷ ταῦτα·
 τῷ δὲ μεγάλῳ Βασιλεῖ τὰς ἱεράς βίβλους ὑπα-
 ναγινώσκοντος τῷ λαῷ, ὅρῃ ὁ ὅσιος Εὐφραίμ
 γλῶσσαι πυρίναι λαλεῖσαι διεχί τὸ σῶμα αὐ-
 τῷ· καὶ λέγει πάλιν τῷ ἀρχιδιάκονῳ ὁ μέγας
 Βασίλειος· ὕπαγε καὶ εἰπὲ αὐτῷ· Κύε Εὐφραίμ,
 κέλθου, εἰσελθε εἰς τὸ ἅγιον βῆμα· καλεῖ σε
 ὁ ἀρχιεπίσκοπος· καὶ ἀπελθὼν ὁ ἀρχιδιάκονος
 καὶ φιλήσας τὴν ἵχνην αὐτῷ, εἶπεν αὐτῷ· Κύε
 Εὐφραίμ, κέλθου, καλεῖ σε ὁ πατήρ σε ὁ ἀρ-
 χιεπίσκοπος, ἵνα εἰσελθῇς εἰς τὸ ἅγιον βῆμα·
 καὶ ἵξεπλάγῃ ὅπῃ τέτοις ὁ ὅσιος, δοξάσας τὸ Θεόν,
 καὶ ποιήσας μετάνοιαν, καὶ ἀπολογησάμενος αὐτῷ,
 εἶπεν· ἀληθῶς μέγας Βασίλειος· ἀληθῶς εὖλος
 πυρὸς Βασίλειος· ὁμολογῶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον λαλεῖ
 διὰ τὸ σῶμα αὐτῷ· καὶ παρεκάλεσε τὸν ἀρχιδιάκονον
 ἀπολογησάσθαι αὐτῷ, ὅτι μάλλον μὲν τὴν λειτουργίαν
 ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ ἀσπάζομαι αὐτὸν· καὶ εἰσελθὼν
 μετὰ τῷ ἀπόλυσιν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ, μετεκαλέ-
 σατο τὸ ἅγιον Εὐφραίμ, καὶ τὸ ἐν Κυρίῳ ἀσπασ-
 μόν

A ecclesiam celebris urbis Cæsareæ : ad
 quam, ipsa magna Epiphaniarum solem-
 nitate, perveniens, clamque ingressus, vi-
 dit procedentem Magnum Basilium, ait-
 que socio suo : In vanum, puto, labo-
 ravimus, Frater : Iste enim in tanto gra-
 du positus, non est qualem vidi. Con-
 spiciebat enim amictum stola candida ;
 sacrumque, circa ipsum, clerum, albis
 indutum, & ei obsequentem. Stans er-
 go in secreto loco ecclesiæ coepit velut
 de proposito desperare, dicens intra se :
 Nos qui portavimus pondus diei, & æstum,
 nihil profecimus ; hic autem in tan-
 to comitatu, & honore humano,
 est Columna ignis ? Plane miror.
 Hæc itaque ipso cogitante, misit
 ad eum Sanctus Archidiaconum suum ;
 dicens : Vade ad portam, quæ re-
 spicit Occidentem, ibique in ecclesiæ
 angulo reperies Abbatem, cucullam
 habentem in capite, cum quodam
 alio, raribarbium, pusillum, & cæ-
 tera vultus ejus, dicesque ei : Quæ-
 so, ingredi in sacrarium : vocat
 te Archiepiscopus. Archidiaconus au-
 tem, discissa multo labore populi
 multitudo, venit ad locum, ubi san-
 ctus Ephraem constiterat, & ait il-
 li : Benedic Domine ; velis ingredi
 in sacrarium ; vocat enim te Pater
 tuus Archiepiscopus. Ubi autem in-
 tellexit per interpretem quod diceba-
 tur, excusavit, dicens : Erras, fra-
 ter ; nos homines peregrini sumus,
 & ei ignoti. Rediens autem Archi-
 diaconus, nuntiavit Magno Basilio.
 Porro, dum Basilius libros sacros
 exponit populo, videt sanctus E-
 phraem linguam igneam ejus ore lo-
 quentem. Aitque rursus Magnus Basilius
 Archidiacono : vade, & dic ei : Domine
 Ephraem ; velis ingredi ad sacrum Al-
 tare : vocat te Archiepiscopus. Et abiens
 ad eum Archidiaconus, ejusque vestigiis
 impresso osculo, dixit illi : Domine E-
 phraem : quaeso, te accersit Pater tuus
 Archiepiscopus, ut ingrediaris in presbyte-
 rium. Sanctus ergo super his attonitus,
 dedit gloriam Deo : ac reverentiam faci-
 ens, excipiensque, ait : Vere Magnus Ba-
 silius : Vere Columna ignis Basilius :
 Vere per os ejus loquitur Spiritus sanctus.
 Rogavit vero Archidiaconum, ut respon-
 deret, opportunius post peractam rem
 sacram, salutaturum in secretario. Post
 Missam vero ingressus Basilius secre-
 tarium, eo sanctum Ephraem accer-
 sendum curavit ; dansque in Domino
 osculum

osculum , ait : Bene venisti , Pater filiorum deserti : Bene venisti , qui in eo discipulorum Christi numerum auxisti , & dæmones expulisti . Sed quorsum eum tibi laborem suscepisti , o Pater ? Venisti invisurus hominem peccatorem ? largiatur tibi mercedem Deus juxta tuum laborem . Ubi porro venerabilis Ephraem omnia in corde suo nata dictaque socio Abbati , respondens enarrasset , Communionem in sacras manus suas accepit ; Basilioque , pro hospitii religione , excipiente convivio , ait sanctus Ephraem : Pater summe honorande , unam abs te deponco gratiam , & hanc mihi annuas velim . Ad quem Basilius : jube , dic quæ videntur ; multum enim debeo , ob maxime tui ad me adventus assumptum laborem . Et honorabilis Ephraem ad ipsum : novi , Pater sancte , fore ut si quæ a Deo poposceris , ipse præbeat . Cupio autem , pro me roges , ut Græce loqui possim . Cui Basilius : Rem postulasti excedentem vires . Quia nihilominus fide petisti , veni Pater venerabilissime , eremique præposite , & Dominum rogemus : potens enim est , ut faciat voluntatem tuam : Nam

Psal. 144.

scriptum est ; voluntatem timentium se faciet ; & deprecationem eorum exaudiet , & salvos faciet eos . Cum autem diu orassent , ait magnus Basilius : cur Domine Ephraem sacram sacerdotii ordinationem , tibi congruam non accipis ? Cui Ephraem per interpretem : quia peccator sum . Respondit ei magnus Basilius : Utinam & ego talis peccator essem . Dixitque ad eum : flectamus genua . Et cum humi prostrati essent , imposuit magnus Hierarcha manus sancto Ephraem : recitansque orationem Diaconi , dicit ad ipsum : Quæso te ; nos erige . Atque tunc soluta & expedita ejus lingua , dixit sanctus Ephraem clare lingua Græca : salva , miserere , resuscita , & custodi nos Deus , tua gratia . Et impleta est scriptura : Tunc saliet sicut cervus , claudus , & aperta erit lingua balbutientium . Cumque ille ex tempore omnia Græce loqueretur ipsa hora , glorificarunt Deum , qui omnia potest , & exaudit preces timentium ipsum . Spirituali itaque lætitia cum illis triduo refectus , ordinatisque , interprete in Diaconum , & ipso in Presbyterum , eos dimisit in pace , glorificantes Deum in omnibus , quæ viderant & audierant , sicut dictum est ad eos .

Fuit

A μὲν δέδωκεν αὐτῷ . καὶ λέγει αὐτῷ . καλῶς ἤλθες , πατήρ πάντων τέκνων τῆ ἐρήμου . καλῶς ἤλθες , ὁ πληθύνας τὰς μαθητὰς τῷ Χριστῷ ἐν αὐτῇ , καὶ τὰς δαίμονας ἀπελάσας . εἰς τί ὁ κόπος σὺ , πάτερ . ἤλθες θεάσασθαι ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον ; δῶν σοι ὁ Θεὸς τὸ μισθὸν καὶ τὸν κόπον σου . καὶ ἀπολογησάμενος αὐτῷ ὁ τίμιος Εὐφραίμ , καὶ ἔχειπὼν πάντα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κωρυνηθέντα , καὶ λελεγμένα τῷ συνόντι αὐτῷ Ἀββᾶ , μετέλαβεν εἰς τὰς ἀγίας αὐτοῦ χεῖρας . καὶ ποιήσαντος αὐτοῦ ἀγάπῃ , εἶπεν ὁ ὅσιος Εὐφραίμ . πάτερ ὑμνωπᾶτε . μίαν ἀπὸ χάριν ὡς σὺ , καὶ ταύτην ἐπίνδυσον δοθῆναι μοι . ὁ δὲ , εἶπεν αὐτῷ . κέλευσον , εἰπὲ τὰ δοκῶντά σοι . πολλὰ γὰρ σοι χρεώσῃ , καὶ μάλιστα πρὸς τὸν κόπον σου τὸ πρὸς με πρῶσις . λέγει αὐτῷ ὁ τίμιος Εὐφραίμ . οἶδα πάτερ ἅγιε , ὅτι ὅσα ἀνὰ ἡμῶν τῷ Θεῷ , παρέχει σοι . καὶ θέλω ἵνα ὡς καλέσης τὸν Θεόν , καὶ λαλήσω τῇ ἐλθούσῃ γλώσσῃ . ὁ δὲ εἶπεν . ὑπὲρ τῆς δυνάμειν ἢ ἀντιστοιχίας , ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῷ Θεῷ ἡττισίας , δέξο πάτερ ὑμνωπᾶτε , καὶ τὴν ἐρήμην κατηχητὰ , καὶ δεηθῶμεν τῷ Κυρίῳ . διωπὸς γὰρ ἔστι ποιῆσαι τὸ θέλημα σου . κήρυξίς γὰρ , θέλημα τῷ φοβεμένῳ αὐτὸν ποιήσει . καὶ τὴν δεήσεως αὐτῶν εἰσακέσεται , καὶ σώσει αὐτούς . καὶ ποιησάντων αὐτῶν τὴν προσευχὴν ἐπὶ τῇ λαλίᾳ ὡραν , εἶπεν ὁ μέγας Βασίλειος . ὅτι Κύριε Εὐφραίμ ὁ λαμβάνεις τὴν χειροτονίαν τῷ πρεσβυτέρῳ , ὅτι ἀρμόζει σοι ; λέγει αὐτῷ ὁ ἅγιος . ὅτι ἐρμηνεύς . ὅτι ἁμαρτωλὸς εἰμι . ἀπεκείθη αὐτῷ ὁ ἅγιος . εἶδε καὶ γὰρ τὰς ἁμαρτίας σου εἶχον . καὶ λέγει αὐτῷ , ποιήσωμεν μετάνοιαν . καὶ κηρύξων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους , ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν ὅσιον Εὐφραίμ ὁ μέγας ἱεράρχης , καὶ εἶπε τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχόντου , καὶ λέγει αὐτῷ . κέλευσον . ἔγειρον ἡμῶς . καὶ δὴ τραυθεῖς τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ , λέγει ὁ ἅγιος Εὐφραίμ τῇ ἐλθούσῃ σαφῶς γλώσσῃ . σώσον , ἐλέησον , ἀνάστησον , καὶ ἀναψύλαξον ἡμῶς ὁ Θεός , τῇ σῇ χάριτι . καὶ ἐπληρώθη δὲ νεκροκλήμων . τότε ὡς ἔλαφος ὁ χωλός , καὶ τρανὴ ἔσται γλώσσα μονογλώσσων . καὶ λαλήσαντος αὐτοῦ ὡς ἔλαφος ὁ χωλός , καὶ εἰσακόντα τὸν Θεόν τὸ πάντα διωάμενον . καὶ εἰσακόντα τὸν δεήσεως τὸν φοβεμένον αὐτὸν καὶ πνευματικῶς συνδουλεύσαντα αὐτοῖς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας . καὶ χειροτονήσας τὸν ἐρμηνέα διάκονον , καὶ αὐτὸν πρεσβύτερον , ἀπέλυσεν αὐτοὺς ἐν εἰρήνῃ , δοξάζοντας τὸν Θεόν ἐπὶ πάνσιν οἷς εἶδον . καὶ ἤκυσαν , καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς .

Εν

Εν τοῖς χρόνοις τῷ ἁγιοτάτῃ καὶ μακαρι-
τάτῃ Ἀρχιεπισκόπῳ Βασιλείῳ, τῷ κληρονόμῳ τῷ
τῷ Χριστῷ βασιλείας· τῷ σκόδῳ τῆς ἐκλογῆς·
τῷ βασιλεύοντι τῷ Χριστῷ ὄνομα ἐνώπιον ἐθνῶν
τε καὶ Βασιλέων· ὡς τε Ἰσραὴλ, καὶ τῷ Θεῷ
μακάριον ἀπόστολον, ἐγένετο γυνὴ ὡς πλῆτῳ καὶ
ὡς βασιλείᾳ κομῶσα, καὶ τῇ λοιπῇ τῷ βίῳ τῷ ματαίῳ
τῷ ὑπηρεσίᾳ, πάντων ὑπεραφθεῖσα. χηρεῖαν
τε ἀσπαζομένη, ἀπρεπῶς ἀπερρήσατο τῇ ἑσθίᾳ.
γαστριμαργία καὶ ἀσωτία ἐαυτὴν δαλώσασα· μη-
δὲν πρὸς διαρέσειν Θεῷ κεντημένη, ἀλλὰ χοίρων
δίπλῳ τῷ βορβόρῳ τῆς ἀσωτίας κυλινδρῶμένη· ὅ-
ψε γοῦν ποτε κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ εἰς ἐννοιαν
ἐλθεῖσα τῇ ἀμετρήτῳ αὐτῆς πλημμελημάτων,
καταναλωθεῖσα τῷ νοῦν, ἡσυχάσασα ὅτι καὶ
μόνας, ἀνελογίζετο τὸ πλῆθος τῇ ἐαυτῆς ἀμαρ-
τημάτων· καὶ γοερά κωκυῖσα, ἔλεγον· οἱμοὶ τῇ
ἀμαρτωλῷ τῷ ἀσώτῳ· πῶς ὁμολογήσομαι πρὸς
τῇ πεπραγμένων μοι ἀμέτρῳ ἀμαρτιῶν· τῷ
ναὸν τῷ πνεύματος, διέφθρα· τῷ ψυχὴν τὴν ἐν
τῷ σώματι οἰκῶσαν ἐμόλυνα· οἱμοὶ ἀπερρίμμαι.
ἄρα εἶπω ὡς ἡ πόρνη τὸ, ἐλέησόν με· ἡ ὡς
τελώνης τὸ, ἡμαρτον· καὶ μάλιστα μὲν τὸ βά-
πτισμα πλημμελήσασα; πῶς ὅτι τῷ πληροφωρη-
θῶ, ὅτι μετανοῶσαν δέχεταί με ὁ Θεός· καὶ
ταῦτα λογιζομένης αὐτῆς, ὁ πάντας θείων σω-
θῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, εἰς
μνήμην αὐτὴν φέρει τῇ ἐκ νεότητος αὐτῆς πλημ-
μελημάτων· καὶ καθευθεῖσα, τὰς ἐκ νεότητος
αὐτῆς καὶ μέχρι γήρως ἀμαρτίας ἔγραψεν εἰς
χαρτίον· ἔχατον ὅτι πάντων ἔγραψεν, ἢν ἔλεγε
μεγάλῳ ἀμαρτίαν· καὶ μόλις δὲ ἐβόλωσεν
αὐτό· κατανοήσασα δὲ χαρὸν εὐδοκίαν, ὅταν ὁ ἁ-
γίος Βασίλειος πρὸς τὰς σωτήρας δόχας ἐπο-
ρεύετο ἐπὶ τῷ ἁγίῳ ἐκκλησίᾳ· δραμβῶσα λα-
θράως, ἔρριψε τὸ χάρτιν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ·
καὶ ρίψασα ἐαυτὴν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ,
ἐπὶ πρόσωπον, ἐβόα λέγουσα· ἐλέησόν με ἅγιε
Θεῷ, τὴν ὑπὲρ πάντας ἀμαρτωλόν· εἰς ὃ ὁ
μακάριος τῷ Χριστῷ θεράπων, ἐπιωδάνετο πρὸς
αὐτῆς τῷ ἁγίῳ πᾶσι οἰμωγῶν· ἡ ὅτι, εἶπον· ἰδὲ,
δέσποτα, πᾶσας τὰς ἀμαρτίας μὲν ἔγραψα ἐν
τῷ χαρτῇ τῷ τῷ, καὶ τὰς ἀνομίας μὲν, καὶ ἐβόλ-
ωσα· σὺ ὅτι, ἅγιε Θεῷ, τῷ βέλῳ μὴ πα-
ρασθῆναι, ἀλλὰ διὰ μόνῃς προσευχῆς σε,
ταύτας ἑξάλειψον· ὁ γὰρ δὲ μοι τὴν τοιαύτην
ἐννοιαν, πάντως ὑπακούεται ὑπὲρ ἐμῶν δεομένων
σε· ὁ ὅτι μέγας Βασίλειος ἄρας τὸ χάρτιν, καὶ
βλέψας εἰς τὸ ἔργον, εἶπε· Κύριε, σε μόνον
ἐπὶ

Fuit temporibus sanctissimi ac bea-
tissimi Archiepiscopi Basilii; hære-
dis illius regni Christi, vasis electio-
nis, illius qui portavit Christi nomen
coram gentibus, & Regibus, & filiis
Israel, sicut divinus & beatus Apo-
stolus; mulier quædam divitiis & no-
bilitate clara, reliquisque ad vanæ hu-
jus vitæ obsequia comparatis supra
omnes elata. Hæc statum vidualem
amplexa, turpiter potestate abusa,
seipsam gulæ luxuriæque mancipa-
vit; nihil habens quo placeret Deo,
sed seipsam instar porcorum volutans
in luxuriæ coeno. Tandem itaque,
dispensante Deo, immensa sua pec-
cata animo repetens, menteque coe-
litus illustrata; atque seorsim tacita
agens, pensare coepit multitudinem suo-
rum peccatorum, dixitque lamentabi-
liter plorans: Heu me peccatricem
& luxuriosam, quomodo immensa quæ
peccavi, confitebor & expiabo! Tem-
plum Spiritus Sancti pollui: habitan-
tem in corpore animam coinquinavi.
Heu me, projecta sum! Num sicut me-
retrix illa dicam: Miserere mei: aut sic-
ut Publicanus: Peccavi: cum præsertim
post baptismum peccaverim? Qui vero
certior fiam, quod Deus poenitentiam
suscipiat? Hæc porro ipsa cogitante,
is, qui omnes vult salvos fieri, &
ad agnitionem veritatis venire, in me-
moriam ei revocat, quæ a juventute de-
liquerat. Sedensque, sua ipsius a
juvenili ad usque senilem ætatem pec-
cata scripsit in charta: novissimum au-
tem scripsit, quod dicebat magnum
peccatum; chartamque bulla plumbea
obsignavit. Captato autem opportuno
tempore, cum Sanctus Basilius ad
preces solitas in ecclesiam proficiscere-
tur, clam præcurrens, ad pedes ejus
chartam projecit: seque in faciem ad
ipsius pedes jactans, clamabat, di-
cens: miserere mei, sancte Dei,
quæ supra omnes sum peccatrix.
Stans autem beatus ille Christi fa-
mulus, ab ea perquirebat causam ge-
mituum. Tum illa: Ecce, Domi-
ne, mea omnia peccata & crimi-
na in charta hac scripsi, & ob-
signavi. Tu vero, sancte Dei, ne signa-
culum bullamque moveris; sed solis preci-
bus ea dele. Qui enim hanc mihi cogi-
tationem dedit, plane obaudiet pro
me orantem. Magnus porro Basilius
chartam elevans, & adspiciens in
coelum, ait: Tuum, Domine, so-
lius

lius est opus istud. Qui enim tollis peccatum mundi, facilius quoque unius huius animæ crimina deleveris. Omnia quippe nostra delicta apud te numerata sunt; tua vero misericordia immensa est, & impervestigabilis. His autem dictis ingressus est ecclesiam, tenens chartam, seque jactans coram altari, totam noctem pervigilem in precibus egit, inque crastinum per tota Missarum solennia Deum obnixius oravit. Post factam autem sanctorum mysteriorum missionem, accersivit mulierem, tradensque chartam, ait: Audistin', mulier, quod nemo possit peccata dimittere, nisi solus Deus? Ait illa: Audivi, Pater: teque ideo ad intercedendum apud misericordissimum Deum sollicitavi. Atque his dictis chartam aperuit; totamque deletam invenit: quamquam non expuncto grandis illius peccati piaculo. Videns autem illa, concidit animo, tundensque pectus manibus, corruit ad pedes ejus, clamore dicens: miserere mei, serve Dei altissimi: & qua ratione pro meis omnibus peccatis decertasti, & fuisti exauditus, eadem quoque pro isto supplica, planeque oblitterabitur. Lacrymatus vero commiserationis affectu Archiepiscopus, dixit: Surge, mulier: nam & ego homo peccator sum, qui & ipse indulgentia indigeam. Qui delevit peccata tua, quot voluit, delevit; potestque qui mundi peccatum tollit, etiam hoc a te peccatum tollere. Si modo deinceps te a peccato continueris, viasque Domini ambulaveris, non solum consequeris veniam, verum etiam gloria dignaberis. Vade ergo in desertum, inveniesque virum sanctum, inter omnes patres celebrem, Ephraem nomine. Huic trade chartam, isque orabit, & Deum propitium faciet. At illa vale dicens Sancto, cucurrit ad desertum: confectoquo longo itinere, pervenit ad præmonstratum locum magni illius Eremitæ; pulsansque ad januam, clamabat dicens: miserere mei, sancte Dei. Ille præscius spiritu quam ob causam venisset, ait illi: Exi a me mulier, quia homo peccator sum, indigens & ipse adiutorio. At illa jactavit chartam, dicens: misit me ad te Archiepiscopus Basilus, ut Deum pro me depreceris, quo peccatum in charta positum deleatur: delevit enim ipse precatus reliqua. Tu vero ne pigriteris pro

A ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο· ὁ γὰρ τὴν ἑκ κόσμου ἁμαρτίαν ἄρων, καὶ τῆς μιᾶς ψυχῆς ταύτης δυνάτωτερον ἔλαλει· αὐτὴ δὲ δύναται πάντα γὰρ ἡμῶν τὰ πλημμελήματα ἠεισημεῖν ἐς τὸ πρὸς σοί. τὸ δὲ σὸν ἔλεος, ἀμέτρητον καὶ ἀνεξιχνίαστον. καὶ ταῦτα εἰπὼν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κρατῶν τὴν χάριν· καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ὡς τὸ δυσιαστῆριον, ἔμεινε διὰ πάσης τῆς παννυχίδος προσευχόμενος.

B καὶ τῇ ἐπαύριον διὰ πάσης τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ἐκδυσωπῶν τὸ Θεόν· καὶ ῥῆς τῆς ἀπολύσεως τῆς ἁγίων μυσηρίων, μετεκαλέσατο τὴν γυναῖκα· καὶ ἐπιδὼς αὐτῇ τὴν χάριν, εἶπεν· ἤκουσας γυναῖκα, ὅτι εἰς δυνάται ἀφίεναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός; ἡ δὲ εἶπεν· ἤκουσα, πάτερ· καὶ διὰ τοῦτο ἐκίνησά σε εἰς πρεσβείαν τῆς φιλοικτίρμονος Θεῷ. καὶ ταῦτα εἰπὼσα, ἔλυσεν τὴν χάριν· καὶ ὁρῶν ὅλος ἄγραφος. ἔμεινε δὲ τῇ μεγάλῃ ἁμαρτίᾳ τὸ ἀνοσιγνήμα, μὴ ἔλαλειφθῆναι. θεασαμένη δὲ ἡ γυνὴ, ὀλιγοψύχησε· καὶ τύψασα τὸ σῆθος τῶν χειρῶν, ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ κράζουσα· ἐλέησόν με, δέξαι τὸ Θεῷ τὴν ὑψίστην, καὶ καθάψω ὑπὸ πάντων με τῶν ἁμαρτιῶν ἡγωνίσω, καὶ εἰσηκούσῃς, ἔτω καὶ ὑπὲρ ταύτης δυσώπησον, καὶ πάντως ἔλαλειφθῆσεται. ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος ἐδάκρυσεν ὑπὲρ τῆς συμπαθείας, λέγων· ἀνάστα, γυναῖκα· ὅτι καὶ γὰρ ἄνθρωπος εἰμι ἁμαρτωλός, χηρὴ καὶ αὐτὸς συγχωρήσεως. ὁ ἔλαλειψας, ἐξήλειψεν αὐτὴν τὰς ἁμαρτίας ὅσας ἠβδλήθη· καὶ δυνατός ἐστι τὴν ταύτην ἀφελέσθαι ἀπὸ σε, ὁ ἄρων τὴν ἁμαρτίαν ἑκ κόσμου. εἰς φυλάξης ἀπὸ τῆς νῦν μὴ ἁμαρτάνειν, καὶ τὰς ὁδὸς Κυρίου πορεύσῃ, εἰ μόνον συγχωρηθήσῃ, ἀλλὰ καὶ δόξης ἀξιοθήσῃ. ἀπελθε οὖν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὁρῶν ἄνδρα ἁγίον, ὀνομαζόμενον ἐν πᾶσι τοῖς πατράσι, τὸ ὄνομα Εὐφραίμ. τῷ ἐπιδὼς τὴν χάριν, καὶ ἐκδυσωπήσας καὶ ἐξελείψεται τὸ Θεόν ὑπὲρ σε. ἡ δὲ γυνὴ σωταξάμενη τῷ ἁγίῳ, ἐπὶ τὴν ἔρημον ἔδραμε· καὶ διανύσασα τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἤλθεν εἰς τὴν προσηλωμένην αὐτῇ τόπον τῆς μεγάλης ἐρημίτης· τὴν κρύψασα, ἐβόα, λέγουσα· ἐλέησόν με ἅγιε τὸ Θεῷ. ὁ δὲ ὡρῶν τῷ πνεύματι δι' ἣν αἰτίαν παρέστιν, εἶπεν αὐτῇ· ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ, γυναῖκα, ὅτι ἄνθρωπος εἰμι ἁμαρτωλός, χηρὴ καὶ αὐτὸς βοηθείας. ἡ δὲ ἔρριψε τὴν χάριν λέγουσα· ὁ Ἀρχιεπίσκοπος με Βασίλειος ἀπέστρεψε πρὸς σε, ὅπως ὁξάμενος πρὸς τὸ Θεόν, ἔλαλειψεν με τὴν ἀνομίαν τὴν ἐν τῷ χάρτι κειμένην· πᾶς γὰρ λοιπός, ὁ ἅγιος προσευξάμενος, ἐξήλειψε· σὺ δὲ

ὃ ὑπὲρ μίας μὴ ὀκνήσης πρὸς Θεόν· πρὸς σε γὰρ ἀπεσάλω. ὁ δὲ ἅγιος τῷ Θεῷ εἶπεν· ἔχὶ τέκνον. ὁ γὰρ ὑπὲρ πάντων πολλὰν ἰχὺσας ἔξιλεώσασθαι τὸν Θεόν, καὶ ὑπὲρ μίας ἰχὺς πλεῖον μὴ. πορεύθη δὲ οὕτως, καὶ μὴ εἴς, ἵνα ἐπιφθάσης αὐτὸν πρὸς τῆς ἐκδημίας τοῦ σώματος. ἡ δὲ γυνὴ σιωπᾷσασθαι τῷ ἁγίῳ, ὑπέσχετο εἰς Κεσάρειαν. καὶ ἐν τῷ εἰσιέναι αὐτὴν ἐν τῇ πόλει, ὑπήντησε τὸ λείψανον ἐκκομιζόμενον τοῦ ἁγίου Βασιλείου· καὶ ἰδὼσα, ἤρξατο κράζειν κυλισμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀπομαχομένη τῷ ἁγίῳ καὶ λέγουσα. οἶμοι ἅγιε τοῦ Θεοῦ. διὰ τὸτό με ἔπεμψας εἰς τὸν ἔρημον, ἵνα ἀνενόχλητος ἐκδημήσῃς, καὶ ἰδὼς ἀπρακτος ὑπέσχετο, εἰς μάτην διανύσασα τὸ πέλαγος τὸ οὐδὲν. ἴδοι ὁ Θεὸς καὶ κεινοὶ ἀνὰ μεσὸν ἐμὴ καὶ σὴ. ὅτι δυνάμενος ἔξιλεώσασθαι τὸν Θεόν, πρὸς ἄλλον με ἀπέστειλας. καὶ ταῦτα βοῶσα, ἔρριψε τὴν χάρτην ἐπάνω τῆς κλίνης. λεπτομερῶς ἐκδημηγμένη τὰ τοῦ πράγματος, παντὶ τῷ λαῷ. εἰς δὲ τὸν κλήρος δέλων ἰδεῖν ποταπὴν ἄρα εἶναι ἡ ἀνομία, ἐπὶ τῇ χάρτην καὶ λύσας, ὤρεν αὐτὸν ὀλοτελῶς ἀγραφόν· καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ λέγων πρὸς τὴν γυνᾶμα· ἀγραφός ἐστιν ὁ χάρτης, ὡς γυνὴ· καὶ τί κοπιᾷς, ἀγνοῶσα τὸν τοῦ Θεοῦ εἰς σὲ φιλανδρωπὴν ἄφατον; τὸ οὕτως πολλῶς τοῦ λαοῦ θεωρῆσαν τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸ ἔχοντα ἰουδαίαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἀμαρτίας· καὶ δεδωκότα χάριν τοῖς δέλοις αὐτῇ, καὶ μετὰ θάνατον ἰᾶσθαι πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν· ἀλλὰ καὶ ἀμαρτίας πάντων τῶν προσερχομένων.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΛΕΝΟΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

ΤΑ ἑφραῖμ τὸ διάκονον τῆς Ἐδεσίνων ἐκκλησίας, πάντως ἀκήκοας· γέγονεν γὰρ ἔπος εἰς τὸ μνημονεύεσθαι ἅγιος πρὸς πάντας ὁσίων δέλων τοῦ Χριστοῦ. ἔπος ὁ ἅγιος τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἰσχυρὰς ὁδόν, καὶ μὴ δι' ὅλως ἐκτραπείς τῆς ἀληθείας ὁδῆς, κατηζιώθη χαρίσματος γνώσεως φυσικῆς· ἣν διαδέχεται θεολογία καὶ ἐχάτη μακαριότης· τὴν ἡσυχον δὲ αἰὲν ἰσχυρὰς βίον εἰς ἄκρον, καὶ τὰς πρὸς ταυτοχάροντας δι' ἑαυτὸν αἰὲν οἰκοδομῶν ἐπὶ ἰκανὰ ἔτη, εἰς

A pro unico ad Deum intercedere : siquidem ad te missa sum . Tunc ad eam sanctus Dei ; ne , filia , ne ita : qui enim pro multis illis peccatis potuit Deum placare , etiam pro uno quod superat , facilius quam ego , poterit . Vade ergo , ne tardaveris , ut pervenias ad ipsum , priusquam a corpore migraverit . Illa vale dicens Sancto , rediit Caesaream . Cumque ingrederetur B in civitatem , occurrit sancti Basilii corpus , quod efferebatur : eoque viso , se in terram jactare coepit , ac velut sanctum in jus vocaret , dixit : Heu me , sancte Dei ! Idcirco me in desertum misisti , ut liber a molestia proficisceris : & ecce re infecta , tam immenso itinere frustra confecto , redii . Videat Deus , & judicet inter me & te : quod cum ipse potuisses Deum propitium facere , C me direxeris ad alium . Iisque clamore dictis , projecit chartam super capulum ; rem minutatim universo populo narrans . Porro unus de clero scire volens , quam grande esset illud peccatum , sustulit chartam ; apertamque , totam deletam invenit : ac voce magna clamavit ad foeminam , dicens . O mulier , munda est charta , & expuncta . Quid vero Dei in te inenarrabilem misericordiam ignorans , asfigeris ? Viso itaque insigni miraculo , D populus universus Deum glorificavit , qui in terra potestatem habet dimittendi peccata , quique tantam servis concessit gratiam , ut etiam post mortem languorem omnem sanent , omnemque debilitatem : quin ut etiam peccata fide accedentium remittant .

E

PALLADII EPISCOPI HELENOPOLITANI

DE EPHRAEM SYRO.

AUdisti omnino de Ephraim Diacono Ecclesiae Edeffensorum . Fuit enim unus ex iis , qui digni sunt , de quibus fiat mentio a sanctis Christi servis . Is cum spiritus viam digne peregrisset , & a recta non declinasset , dignus est habitus gratia naturalis cognitionis , quam consequitur Theologia , & postremo Beatitude . Cum ergo vitam exercuisset quietam , & multis jam annis edificaret eos , qui ventitabant , postea e cella

Ex Cod. Græc. MS. Palatino Vaticano xli. pag. 149. cap. 47.

cella progressus est hac de causa . Cum magnam famem invasisset civitatem Edessenorum , misertus omnium qui peribant agrestium , processit ad eos , qui erant divites in civitate , & dicit eis . Cur non miseremini humanæ naturæ , quæ interit ; sed frumentum vestrum finitis putrescere ad condemnationem animarum vestrarum ? Se autem excusantes , dicunt : Non habemus cui credamus , ad hoc ut panem subministret esurientibus : Omnes enim res cautionantur . Is vero dicit eis : Quid ego vobis videor ? Dicunt ei : Novimus te hominem Dei esse . Amica siquidem veritas in magna apud omnes erat existimatione ; nec falso quidem , sed re vera . Quibus Christi servus : si hanc , inquit , de me habetis existimationem , mihi curam famescientium committite . Dicunt ei arcarii : utinam digneris . At electus Dei Ephraem : Amodo me propter vos eligo hospitum & indigentium exceptorem . Cumque pecuniam ab iis accepisset , & in fixis vallis septum construxisset , & lectos ad trecentos statuisset , curabat eos , qui famesciebant : eos quidem qui deficiebant sepeliens ; eorum vero , qui spem vitæ habebant , curam gerens : & ut semel dicam , hospitium , & ministerium propter famem quotidie exhibens ex iis , quæ suppeditabantur . Impleto ergo anno cum successisset fertilitas , & omnia recte succederent , cum nihil haberet amplius quod ageret , reversus est in suam cellam , & post mensem obiit , beatam mansuetorum terram adeptus , cum Deus ad reliqua ipsius recte facta hoc illi ministerium in extremis diebus ad splendidioris coronæ argumentum morum suavitatem præbuisset . Reliquit autem scripta quoque studio digna , quæ magnam viri virtutem testantur .

εἰς ὕψερρον παρῆλθεν τῆς κέλλης ἕξ αἰτίας τοιαύ-
δε . λιμὲν καταλαμβανόντος μεγάλῃ τὴν Αἰδεσι-
νὴν πόλιν , καποικτειρήσας πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν
διαφθειρομένην , ὁ ἐνθεὸς ἕως παρῆλθεν τοῖς
ἀνδράσι ἐν ὕλῃ καὶ λέγει αὐτοῖς . τίνας ἐνεκεν εἰ
ἐλεεῖτε διαφθειρομένην ἢ ἀνθρωπίνην φύσιν , ἀλ-
λὰ τὴν πλεῖστον ὑμῶν σήπτετε εἰς κατὰκειμα τῶν
ψυχῶν ὑμῶν ; ἐκεῖνοι σκεψάμενοι δὴδεν εὐλο-
γον σκέψιν λέγουσι τῷ ἀγίῳ , ὅτι οὐκ ἔχομεν
B τίμη πισεύσωμεν πρὸς τὸ διακονῆσαι τοῖς λιμώτ-
τεσιν ἄρτους . πάντες γὰρ καπηλεύσοι τὰ πράγ-
ματα . λέγει αὐτοῖς ὁ ἐνάρετος ἕως . τὰ ποῦ ἐμὲ
πῶς ἔχετε ; τί ὑμῖν δοκῶ ἐγώ ; λέγουσιν αὐ-
τῷ , ἀνθρωπὸν σε οἶδαμεν τῷ Θεῷ . φίλη ὅ
ἀλήθεια μεγάλην ἠποκρίσιν εἶχεν πρὸς πᾶσιν
εἰ ψευδῶς , ἀλλ' ἀληθῶς . λέγει αὐτοῖς ὁ τῷ
Χριστῷ δῆλος . εἰ ὅτως οἶεσθε τὰ κατ' ἐμὲ ,
C ἐμοὶ ἐμπιστεύσατε τὴν τῶν λιμωθόντων ἐπιμέ-
λειαν . λέγουσιν αὐτῷ οἱ σοφοὶ , εἶδε καταξίους .
ἀποκρίνεῖ αὐτοῖς Εφραίμ ὁ ἐκλεκτὸς τῷ Θεῷ .
ἀπὸ σήμερον δι' ὑμᾶς χειροτονῶ ἐμαυτὸν ξενοδό-
χον τῶν δεομένων . καὶ λαβὼν πρὸ αὐτῆς ἀργύ-
ρια , καὶ διαφράζας τῆς ἐμβόλης , καὶ γήσας
κλίνας ὡς τριακοσίας , ἐνοσοκόμει τῆς λιμώτον-
τας , καὶ τῆς μὴ ἐκλιμπάνοντας θάπτων , τῆς
D ὅ ἐλπίδας ζωῆς ἔχοντας διατρέφων καὶ νοσοκο-
μῶν . καὶ ἀπαξάπλως πᾶσιν τοῖς ἐπιχωρεύου-
σιν αὐτῷ τῷ λιμῷ ἐνεκεν ξενοδοχείαν καὶ ὑπηρε-
σίαν πρῆειχεν καθ' ἡμέραν ἐκ τῆς πρὲς χορηγίαν
αὐτῷ . πληρωθέντος ὅ τῷ ἐνιαυτῷ καὶ διαδεξα-
μένης βίθνης καὶ πάντων οἴκοι πορευομένων ὁ
ἀοίδιμος ἕως μηκέτι ἔχων ὁ πράξῃ , αὐτὸς
ἠποστρέψας εἰς τὴν ἐαυτοῦ κέλλαν πάλιν εἰσῆλ-
E θεν , καὶ κοιμῶτα μὲν μῆνα κληρονομήσας τὴν
μακαρίαν γῆν τῶν πράξεων . πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐ-
τῷ κατορθώμασι καὶ ταύτην διακονίαν παραχόν-
τος αὐτῷ ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔχματα πρὸς ἠποθέσειν
λαμπροτέρων σεφάνων διὰ τρόπων πραότητα .
καταλέλοιπεν ὅ καὶ συντάγματα ἕως ὁ δοκιμώτα-
τος , ἐν τὰ πλεῖστας παρῆλθεν εἰς ἁξία πολλὴν
ἀρετὴν ἀνδρὶ μαρτυρῶντα .

ΕΡΜΕΙΟΥ ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ
ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ.

Εὼκει ὃ πάντας παρβοδοκιμεῖν, καὶ ἐς τὰ μέ-
 λιστα τὴν καθόλου Ἐκκλησίαν σεμνύνειν,
 Εφραίμ ὁ Σύρος. ὃς ἐκ Νισίβως ἢ τῇ τῆδε
 χωρίῳ τὸ γένος εἶχον. ἐν Φιλοσοφίᾳ ὃ Μοναχικῇ
 τὸ βίον ἔξασκησας, ἔτε μαθὼν, ἔτε πωροδοκη-
 δαὶς τοιοῦτος εἶναι, ἔξαιπίνης ἐπὶ ἰσοῦτον παιδείας
 καὶ τῶν σύρων φωνὴν ἐπέδωκεν, ὡς φιλοσοφίας μὲν τὴν
 ἄκρον ἐφικέσθαι θεωρημάτων. Εὐκολία ὃ, καὶ λαμ-
 πρῶν λόγων, καὶ τῶν πυκνῶν, καὶ σφύροι τῶν
 νοημάτων, ὑπερβαλείῃς τὰς παρ' Ἑλλήσιν ὁδοκι-
 μωτάτας συγγραφείας. ἔτω γὰρ τῇ μὲν, ἔτις
 πρὸς τὴν Σύρον, ἢ ἑτέραν γλῶτταν μεταβάλλοι
 τὰ γράμματα καὶ τὴν καρυκαίαν, ὡς εἰπεῖν, ἀφέ-
 λοιτο τῶν Ἑλληνικῶν γλωττισμάτων, αὐτίκα φω-
 ρᾶται, καὶ πρὸς ἄλλαν ἀπορρεῖ χάριτος. ἐπὶ
 ὃ τῇ Εφραίμ λόγων, ἔχ' ἔτως. φειδόντος τε
 γὰρ αὐτοῦ, καὶ εἰσέτι νῦν, ἃ συνεγράφατο πρὸς
 Ἑμμιώδα φωνῶν ἐρμηνεύσει. καὶ ἔτι πολὺ ἀποδίδει
 τὸ ἐν ᾧ πέφυκεν ἀρετῆς. ἀλλὰ καὶ Ἑμμιώδης ἀναγι-
 νωσκόμενος, ἐπίσης τῷ Σύρῳ εἶναι θαυμάζε-
 ται. ἀμέλει τοι καὶ Βασίλειος, ὁ καὶ Καππαδοκῶν
 Μητρόπολιν μετὰ ταῦτα ἐπισκοπήσας, ἠγάθη
 τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν παιδείαν ἐθαύμασεν. ὥστε
 μοι δικαίως καταφάνεται, κοινῇ τῇ τὸτε παρ'
 Ἑλλήσιν ἐπὶ λόγοις θαυμαζομένων ταύτην τὴν
 μαρτυρίαν ἐπικρέγεσθαι τῇ Εφραίμ, ἧς τὸ
 Βασιλεὺς φωνῆς ἔκνεχθεῖσαν, ὡς τὴν κατ' αὐτὸν
 πάντων ἐλογιμώτερος γρηγορεῖ συνομολόγησθαι.
 λέγεται ὃ τὰς πάσας ἀμφὶ τὰς τελακοσίας μυ-
 ριάδας ἐπὶ συγγραφεῖ, καὶ μαθητὰς ἐχρηκέναι
 πολλὰς, πρὸς τὴν αὐτὴν παιδείαν ζηλώσαντας.
 ἐπισημοτάτας ὃ Ἀββᾶν, καὶ Ζηνοβίον, Ἀβραάμ
 τε καὶ Μαρᾶν, καὶ Συμεῶνα, ἐφ' οἷς μέγα αὐ-
 χῶσιν οἱ Σύρων πατέρες, καὶ ὅσοι τὴν παρ' αὐ-
 τοῖς παιδείαν ἠκείβωσαν. ἐπίσης ὃ Παυλωνᾶν,
 καὶ Ἀρναδὲς ἐπαγνῶσιν ἐπὶ ὀγλῶττι. φασὶ ὃ τῶν
 ὑγιῶν δογμάτων ἀφμαρτεῖν αὐτὰς. ἔκ' ἀγνοῶ
 ὃ, ὡς καὶ πάλαι ἐλογιμώτατοι τῶν τῶν τῶν
 παρὰ Ὀσροηνῶν ἐγένοντο, Βαρδηςάνης τε, ὃς τὴν
 παρ' αὐτῶν καλεσθῆναι ἀρετῶν συνεστήσατο, καὶ
 Ἀρμόνιος ὁ Βαρδηςάνης παῖς, ὃν φασὶ διὰ τῶν
 παρ' Ἑλλήσιν λόγων ἀχθέντα, πρῶτον μέτροις
 νόμοις μουσικοῖς τὴν πάτερικον φωνὴν ὑπαγαγεῖν,
 καὶ χοροῖς πρὸς αὐτὴν, κατὰ περὶ καὶ νῦν πολλὰ

HERMIÆ SOZOMENI
SALAMINII

DE SANCTO EPHRAIM.

OMnium vero laudem supergressus esse,
 & Catholicam Ecclesiam plurimum ex-
 ornasse videtur Ephraim Syrus. Qui Nisibi na-
 tus, aut in aliquo ejus territorii loco, in Mo-
 nastica Philosophia ab ineunte ætate sese exer-
 cuit: & cum nec ab ullo doctus fuisset, nec spem
 antea fecisset talem se aliquando futurum, re-
 pente in Syrorum lingua ad tantam eruditio-
 nem pervenit, ut Philosophiæ quidem difficilli-
 ma quæque theoremata facile perciperet: fa-
 cultate vero, ac splendore orationis, & senten-
 tiarum crebritate simul atque sapientia, Græ-
 corum scriptores longo intervallo superaret.
 Etenim istorum quidem scripta, si quis in Sy-
 riacam, aut aliam linguam converterit, &
 condimenta, ut ita dicam, Græci leporis ab-
 stulerit, statim deprehenduntur, & pristinam
 gratiam amittunt. In libris autem Ephraim,
 idem non accidit: nam & ipso adhuc su-
 perstite libri ejus in Græcum sermonem
 translati sunt, & usque ad hoc tempus
 transferuntur: nec tamen a domestica,
 ac nativa præstantia multum recedunt.
 Sed cum Græce legitur, non minus ad-
 mirationi est, quam dum Syriace. De-
 nique Basilii, qui postea Cæsareæ Cap-
 padocum Metropolis Episcopus fuit, vi-
 rum hunc admiratus est, & eruditionis
 causa magnopere suspexit. Quamobrem non
 immerito Ephraim mihi videtur hoc laudis
 testimonium, quod ore Basilii prolatum est,
 ab omnibus simul, qui doctrinæ causa inter
 Græcos eo tempore claruerunt, communi
 consensu retulisse: quippe cum Basilii om-
 nium sui temporis eloquentissimus fuisse ab
 universis comprobetur. Dicitur porro circiter
 tricies centena versuum millia in universum
 scripsisse, multosque habuisse discipulos, qui
 doctrinam ejus studiose æmulati sunt. Inter
 quos nobilissimi fuerunt, Abba, Zenobius
 Abraham, Maras, atque Symeones: quibus
 Syri, & quicumque apud Syros exquisitoris
 doctrinæ studiosi fuerunt, magnopere glori-
 antur. Non secus Paulonam, & Aranad elo-
 quentiæ causa celebrant: eos tamen a vera fi-
 dei doctrina aberrasse dicunt. Nec ignoro,
 olim quoque apud Osdroēnos fuisse viros do-
 ctissimos, Bardesanem scilicet, qui hæresim ex
 ipsius nomine appellatam condidit, & Har-
 monium ejusdem Bardesanis filium: qui cum
 Græcis disciplinis egregie institutus fuisset,
 primus patrium sermonem metris ac modu-
 lis subjecisse dicitur, & choris tradidisse: qua

Sozomen.
 Hist. Eccles.
 lib. 3. cap. 16
 Edit. Mo-
 guntia An.
 MDCLXXVII.
 Pag. 525.

ratione Syri etiamnum frequenter psallunt, non carminibus ab Harmonio scriptis, sed numeris ejus utentes. Nam cum a paterna hæresi non omnino alienus esset, neque ab iis, quæ de anima, & de ortu atque interitu corporis, deque regeneratione, Græcorum Philosophi sentiunt, scripta sua ad lyra cantum composuit, & opiniones illas operibus suis inseruit. Ephraim vero cum Syros & verborum elegantia, & modulationis concinnitate delinitos videret, eaque ratione paulatim adduci, ut idem cum Harmonio sentirent, ipse licet Græcæ eruditionis expertus, operam dedit, ut Harmonii numeros intelligentia assequeretur: & juxta numeros scriptorum Harmonii, alios composuit libros, Ecclesiasticæ doctrinæ consentientes: cujusmodi sunt ea, quæ in hymnis, & in Encomiis sanctorum virorum ab illo sunt elaborata. Ex eo tempore Syri juxta numeros canticorum Harmonii, scripta Ephraim psallere solent. Quantum igitur ingenio valuerit, hinc etiam licet conjicere. Quod vero ad vitam attinet, ex bonis operibus & severa conversatione non minus spectatus fuit. Erat quietis amantissimus; gravis præterea, & calumnias tantopere metuens, ut cujusvis mulieris vel solum aspectum refugeret. Fertur sane mulierem quamdam solutioris vitæ, & moribus fortasse inverecondam, siue sua sponte permotam ut hominem tentaret, siue ab aliis accepta mercede ad hoc agendum impulsam, de industria ei in angiportu quodam ex adverso occurrisset, intentis oculis eum contuentem. Illum vero mulierem objurgasse, jussisseque, ut deorsum oculos in terram defigeret. Et cur nam, inquit mulier, id faciam, quæ non ex tellure, sed ex te orta sum? æquius est, ut tu quidem terram aspicias, ex qua ortus es: ego vero te aspiciam, ex quo procreata sum. Admiratus mulierem Ephraim, rem, ut acciderat, peculiari libro exposuit: quem quidem librum doctissimi Syrorum inter præstantissimos illius libros collocarunt. Memoriam quoque proditum est, illum, cum antea supra modum iracundus esset, ex quo monasticam disciplinam excolere cœpit, a nemine unquam visum esse iratum. Quodam igitur tempore, cum multos per dies, uti solebat, jejunasset, minister qui cibum ei afferebat, ollam fregit. Quem ille pudore ac metu constrictum animadvertens: bono animo esto, inquit: eamus ad cibum, quando ille ad nos non venit. Mox ad ollæ fragmenta sedens cœnavit. Qualiter vero inani gloria superior fuerit, hinc intelligi potest. Decretum quo electus fuerat Episcopus, quidam ad eum attulerant, ac simul eum comprehendere conabantur, tamquam ad ordinationem ducturi: id cum præsen-

A κισ οἱ Σύροι ψάλλουσιν, ὃ τοῖς Ἀρμονίᾱς συγγραμμάσιν, ὅθεν τοῖς μέλεσι χρώμενοι. ἐπεὶ γὰρ ὃ πάντα πασὶν ἐκ τῆς ἡν δὲ πατρῴας ἀρεῆς, καὶ ὡς πρὸς ψυχῆς, ἡμέσεώς τε, καὶ φθορᾶς σώματος, καὶ παλιγγενεσίας, οἱ παρ' ἑλλήσι φιλοσοφῶντες δοξάζουσιν, οἷα γε ἡ πόλις ἡμετέρα συνεγράφατο σωθεῖς, ταυταὶ τὰς δόξας τοῖς οἰκειοῖς προσέμιξε γραμμάσιν. ἰδὼν δὲ Ἐφραίμ κληροδόξους τὰς Σύρους τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, καὶ τῷ ῥυθμῷ τῆς μελωδίας, καὶ κατὰ τὸ πρῶτον διζομένης ὁμοίως αὐτῷ δοξάζειν, καίπερ ἑλληνικῆς παιδείας ἄμοιρος, ἐπέστη τῇ καταλήψει τῶν Ἀρμονίᾱς μέτρων· καὶ πρὸς τὰ μέλη τῶν ἐκείνων γραμμάτων, ἑτέρας γραφὰς συναδύσας τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δόγμασι συνεθέτηκεν. ὅποια αὐτῷ πεπρόνητο ἐν θεοῖς ὕμνοις, καὶ ἐγκωμίοις ἀπαυδῶν ἀνδρῶν. Ἰὼν ἐκείνους τε, Σύροι κατὰ τὸ νόμον τῆς Ἀρμονίᾱς ᾄδουσιν τὰ ὅσα Ἐφραίμ ψάλλουσιν. ἡλικίος μὲν ἦν τῷ φύσιν ἐγγενόει, καὶ ἐκ τῆς τεκμαίρεως χρεών. ἦν δὲ καὶ τὸ βίον Ἰὼν ἀγαθῶν ἔργων, καὶ ἀκρίβους πολιτείας ἐπιφανῆς, καὶ ἡσυχίας εἰς ἀγὰν ἐραστῆς. σεμνὸς δὲ, καὶ τὰς ἀμβολὰς ὅτι ποσὶν ἀλαβδόμος, ὡς πάσης γυναικὸς, καὶ αὐτῇ τῇ θεῶν φυλάττει. λόγος γὰρ ποτὲ γυναικὶ ἵνα ἀμελῇ τὸ βίον, ἀναδῇ δὲ ἴσως τὸ ἔργον, ἢ αὐτὴν τὸν ἀνδρα πειράσας, ἢ ἐπὶ μισθῷ τῷ τοῖς ἄλλοις συναδύσαν, ἐπίτιδες ἐν συνωπῶ ἀντιπρόσωπον ὑπαντήσας, ἀσκαρδαμοκτὶ εἰς αὐτὸν βλέπουν. τὸ δὲ ἐπιτιμῆσαι αὐτῇ, καὶ εἰς γῆν ὁρᾶν πρὸς κελεύσαντος. καὶ πῶς, ἔφη ἡ γυνὴ, ἢ τις ὅδε ἀπὸ γῆς, ὅθεν ἐκ σὺ ἐλθόμενος; δικαιότερον γὰρ εἶναι, σὲ μὲν εἰς γῆν ὁρᾶν, ἀφ' ἧς ἔχεις τὸ γένεσιν· ἐμὲ δὲ, εἰς σε ὅθεν εἰμί. θαυμάσας δὲ τὸ γύναιον Ἐφραίμ, εἰς σύγγραμμα τὸ συμβαὲν ἐξημέτισεν, ὅπερ σύρων λόγοι ἐν τοῖς συναδαῖς αὐτῶν λόγων τετάχασιν. λέγεται γὰρ τὸ πρὶν ἀκρατὲς ὄργης ἔχων, ἀφ' ὃς τῇ μονακικῇ ἀγωγῇ μετέλθε, μηδέπω δεαθῆναι παρὰ ἵνους ὀργισόμενος. ἔτι γὰρ ἐπὶ πολλῆς ἡμέρας, ὡς περ εἰώθει νηστύοντι, προσφέρων αὐτῷ τὸ ὄψον ὁ ἀφρονέμενος, τῇ χύτρῃ ἐκλασεν. αἰδοῖ δὲ, καὶ δεῖα κεραιμῶν ἰδὼν, ὅθεν δάρρει, καὶ ἡμεῖς, ἔφη, πρὸς τὸ ὄψον ἰώμεθα, ἐπειδὴ πρὸς ἡμᾶς ὅδε ἦλθε. καὶ καθεστὴς παρὰ τὰ κλάσματα τῆς χύτρας, ἐδείπνησεν. ὅσον δὲ κενὴς ἐκράτει δόξης, ὅτε δὲ ἐν ἱερόν. ποτὲ φῆγον ἐπισκοπῆς ἐννοήσας αὐτῷ ἵνους, καὶ συλλαβῆν ἐπερῶντο, ὡς ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ ἄζοντες. αὐτίκα δὲ ἀφρόμενος, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ οἷα

οἷα ᾤσπαίων ἐδείκνυ ἑαυτὸν, ἀτάκτως βαδί-
ζων, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἐπισύρων, καὶ δημοσίᾳ ἐ-
σθίων. ἐπεὶ δὲ ἔξω φρονῶν εἶναι νομίσαντες οἱ
συλληφόμενοι, τῆς ἐπὶ αὐτὸν ὀρμῆς ἀνκλόπη-
σαν, χαρὸν δύρων ἀπέδρασε, καὶ μέχρι ἑτε-
ρος ἐχειροτονήθη, διέλαθεν. ὁμὰ τέτοις μὲν
ἐγὼ πρὸς τῷ Εἰφραΐμ ἀρκεσθήσομαι. τὰ δὲ
πλείω ἴσασιν εἴτε καὶ λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι.
οἷον δὲ αὐτῷ εἰργασθαι ἔτι πρὸ πολλῆς τῆς τελευ-
τῆς, ἐπεὶ ἀξιωματικόν οὖτον εἶναι μοι δο-
κεῖ, ἐνθάδε ἀναγράφω. λιμὸς γὰρ πρὸς
καταλαβόντος τῷ Εἰδεσηνῶν πόλιν, ἡ δὲ πολλὰ
χρόνῳ παρελθὼν τῷ οἰκῆματός ἐν ᾧ ἐφιλοσό-
φει, κατεμέμφετο τὰς τὰς ἐσθίας ἔχοντας, ὥς
ἔτι δέον ὑπερορῶντας τὸ ὁμόφυλον, ἀπορία ἐπι-
τιδείων φθειρόμενον. τῷ δὲ οἰκῆον πλεῖστον ἐπι-
μελῶς φυλάττοντας, ἐπὶ βλάβῃ σφῶν, καὶ ὑ-
μωρία τῇ ἰδίας ψυχῆς. ἢν ὑμνωτέραν παν-
τοδαπῶς πλάττει, καὶ αὐτῷ τῷ σώματι, καὶ
τῷ ἄλλῳ, φιλοσοφῶν ἐδείκνυ. πρὸς ἑδὲν δὲ
ταύτην ποιούμενος, ἡ δὲ τῶν ἔργων ἀπήλεγ-
χεν. οἱ δὲ, ἀδεδόκτες τῷ ἄνδρα, καὶ τὰς αὐ-
τῷ λόγους, ὅς ἑδὲν ἡμῖν μέλει ἐσθίας, ἔφα-
σαν. ὅς δὲ τὰ ποιῶντα ἐπιτρέφομεν ἀνακοι-
νῶν, ἀπορῶμεν, χερσὶν πάντων πρὸς κέρδος
κεκηνότων, καὶ καπηλίαν τὸ πρᾶγμα ποιε-
μένων. ἡπολαβὼν δὲ, οἷος ὑμῖν δοκῶ, ἢ-
ρετο; τῷ δὲ, ἀξιοχρέων τε, καὶ μάλα κα-
λὸν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι, καὶ ποῖστον οἷον ἢ
πρὸς αὐτῷ δόξα ἑκράτει συνομολογούντων.
ἐκὼν ἐκοντῆς, ἔφη, διὸ ὑμᾶς ἐπὶ τῷτο χειρο-
τονήσω ἑμαυτὸν. καὶ λαβὼν ἀργύριον πρὸς αὐ-
τῷ, ἀμφὶ τὰς τετακοσίας κλῖνας ἐν τοῖς
δημοσίοις ἐμβόλοις εἶχε. καὶ τῶν ἀπὸ λιμὸς
νοσούντων ἐπεμελεῖτο, καὶ ξένους, καὶ τὰς κατὰ
πάνην ἀναγκῶν ἐν τῶν ἀγρῶν ᾤσπαζομέ-
νους ἐδεξιᾶτο. ἐπὶ δὲ ὁ λιμὸς ἐπαύσατο, ἐπαν-
ῆλθεν εἰς τὸ οἶκημα ἐνθάδε, καὶ πρὸς τέ-
τα διετέλει. καὶ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπιβιώσας,
ἐτελεύτησε. διακονίας μὲν ἄλλῃ κληρικῶς τάγ-
ματος ἐπιβὰς. πρὸς δὲ ἐπὶ ἀρετῇ γε-
γυῶς, ἔχων ἡπὶ τῷ ἱερῶσύνῃ, καὶ πολιτείᾳ
ἀγαθῇ βίῃ, καὶ παρδύσει θαυμαζομένων.
ταῦτα τῆς Εἰφραΐμ ἀρετῆς τὰ μνημόματα.
ἐπαξίως δὲ εἰπεῖν, καὶ πρὸς πάντων διεξελθεῖν,
ὥς ἐκείνος, καὶ ἑκάστος τῶν τότε φιλοσοφούντων
ἐβίω καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ παρὰ τίσι, δεήσει συγ-
γραφέως οἷος αὐτῶν. ἐμοὶ δὲ ἀπορον εἶναι τῷτο κα-
δορῶ, ὡς τε ἀσθενείας λόγων, καὶ ἀγνοίας αὐ-
τῶν

A præsensisset, statim in forum cucurrit, & inde-
core incedens, ac vestem trahens, & in publi-
co comedens, se pro infano spectandum ex-
hibuit. Ubi vero qui illum comprehensuri
venerant, hominem mente captum esse arbi-
trati, appetere eum ulterius ac persequi de-
stiterunt, ille opportunitatem nactus aufugit,
& eo usque delituit, donec alius ordinatus
fuisset. Ac mihi quidem hæc de Ephraim
commemorasse sufficiet. Indigenæ vero plura
de illo & norunt simul, & commemorant.
B Illud autem, quod paulo ante mortem ab eo
gestum est, quoniam memoria dignum mihi
videtur, hoc loco exponam. Cum fames ur-
bem Edessenorum jam diu premeret, ipse post
longum temporis spatium progressus e cella, in
qua philosophabatur, divites increpare cœ-
pit, qui tribules suos alimentorum penuria
pereuntes, contra quam fas erat, negligenter,
& suas opes studiose servarent ad suam ipso-
rum perniciem, & ad cruciatum animæ suæ:
C quam quidem ille quibuscumque opibus, ipsi-
que adeo corpori, & omnibus aliis rebus præ-
stare, philosophando ostendebat. Ipsos vero
animam suam nullo in pretio habere, ex ope-
ribus ipsis demonstrabat. Illi hominem ejus-
que sermones reveriti, hæc ei responderunt;
Nobis facultatum levis est cura. Sed cuinam
committenda sit earum dispensatio, ambigi-
mus, cum omnes propemodum inhient lucro,
D eaque re ad quæstum faciendum abutantur.
Tum ille: ecquis, inquit, vobis ego esse vi-
deor? Cumque illi fide dignum, & valde pro-
bum ac bonum virum faterentur, talemque
omnino qualis de eo fama percrebuisse; ille:
vestra igitur causa, inquit, libens hoc munus
subibo. Sumptaque ab illis pecunia, trecen-
tos circiter lectos in publicis porticibus con-
stituit: & eos qui ex fame morbum contraxe-
rant, curare cœpit. Peregrinos quoque, & eos,
E qui ob alimentorum inopiam ex agris conflue-
bant, benigne excepit. Postquam fames fi-
nem accepit, ipse in cellam suam regressus
est, in qua prius philosophari consueverat. Et
cum paucos illic dies supervixisset, fato fun-
ctus est: in ecclesiastico quidem ordine ad
Diaconatum dumtaxat progressus, virtutis ta-
men causa non minus celebratus, quam illi,
qui ob sacerdotii dignitatem, vitæque integri-
tatem & eruditionem ab omnibus suspiciun-
F tur. Hæc sunt virtutis quæ in Ephraem fuit,
indicia. Nam pro dignitate dicere, & omnia
accurate commemorare, quoniam modo &
ille, & singuli qui eo tempore philosophati
sunt, vixerint, & apud quos conversati sint,
res est, quæ scriptorem ejusmodi requirat,
qualis ille ipse fuit. Me quidem id præstare
non posse intelligo, tum ob doctrinæ tenuita-
tem, tum ob ignorance tam virorum

ipforum , quam rerum ab iisdem præclare gestarum . Alii enim eorum in solitudine delituerunt . Alii vero licet in media civitatum turba vixerint viles & abjecti , nec a vulgo ullatenus discrepantes videri voluerunt ; virtutem quidem sedulo excolentes : veruntamen hominum de ipsis existimationem subterfugientes , ne ab aliis laudarentur . nam cum ad mercedem futurorum bonorum mentis suæ aciem intenderent , testem operum suorum Deum solum constituebant : externæ vero gloriæ nulla ipsis fuit cura .

Lib. 3. c. 14.
Pag. 520.

Per idem tempus Julianus apud Edefsam philosophabatur , severissimam quandam & , ut ita dicam , incorpoream vivendi rationem aggressus : adeo ut carnis experts , ossibus tantum & cute constare videretur , & Ephraem scriptori Syro libri de ipsius vita scribendi argumentum suppeditaverit .

THEODORITI EPISCOPI CYRI

DE EPHRAEM SYRO.

Theodorit.
hist. Eccles.
lib. 2. c. 30.
& lib. 4. c.
29. edit.
Moguntia
MDCLXXIX.
Pag. 118.
& 192.

Tunc vero admirandus Ephraem , qui apud Syros præstantissimus fuit scriptor , divinum Jacobum rogavit , ut in murum conscendens barbaros adspiceret , & imprecationis tela in eos immitteret . Cui obsecutus admirabilis ille vir , in quandam turrinm conscendit . &c.

Per idem tempus , Edeffæ quidem Ephraem admirabilis , Alexandria vero florebat Didymus , uterque adversus dogmata veritati contraria libros conscribens : & Ephraem quidem , Syrorum utens lingua spiritalis gratiæ radios diffundebat . Nam cum Græcas literas non attigisset , multifidos tamen Græcorum errores confutavit : omnesque hæreticorum fraudes , infirmas esse ostendit . Et quoniam Harmonius Bardesanis filius cantica quædam olim composuerat , & modorum suavitati impietatem admiscens audientium animos demulcebat , & ad exitum pertrahebat , ipse modorum compositionem ab illo mutuatus , pietatem canticis permiscuit , & suavissimum simul ac utilissimum medicamentum audientibus exhibuit . Atque hæc cantica festos Martyrum dies lætiores , ac splendidiore etiamnum efficiunt .

A τῷ τε τῷ ἀνδρῶν , καὶ ὧν καθώρθωσαν . οἱ μὲν γὰρ ἀνὰ τὰς ἐρήμους ἐλάιθανον . οἱ δὲ καὶ ἐν ὁμίλῳ πόλεων ἀγατεύοντες , ὠτελεῖς σφᾶς πρῆχον φαίνεσθαι , καὶ τῷ πολλῶν μηδὲν ἀφαιρόντας . ἀρετὴν μὲν ἐργαζόμενοι , κλέπτοντες δὲ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῶν δόκησιν , ὥστε μὴ ἐπαγνέσθαι παρὰ πάντων ἄλλων . πρὸς γὰρ τὰς ἀμοιβὰς τῷ ἐσομένων ἀγαθῶν τῷ νῦν τείνοντες , μάρτυρα ὧν ἐπόνον μόνον τὸ Θεὸν ἐποιῶντο . τὸ δὲ ἔξωθεν δόξης ἔδειξεν αὐτοῖς λόγος ἦν .

Κατ' ἐκεῖνο καιρὸν Ἰουλιανὸς ἀμφὶ τῷ Εὔδεῳ ἐφιλοσόφει , ἀκλειδεσάτῃ , καὶ οἷα ἀσωμάτῳ ἀγωγῇ καὶ πολιτείᾳ ἐπιχειρήσας , ὡς ἐκπὸς σαρκὸς ὁσέοις καὶ δέρματι δοκεῖν σωεσάναί . καὶ Εὐφράμῳ τῷ Σύρῳ συγγραφεὶ πρὸς τὰς ἀλήθειαις πραγματείας τῷ καὶ τῷ αὐτῷ βίον ἀφηνήσεως .

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ.

Tὸτε Εὐφράμῳ ὁ θαυμασίος . συγγραφεὺς δὲ ὁ ἕτος αἰσος παρὰ Σύροις ἐγένετο . τὸ δὲ Ἰάκωβον ἠντιβόλησεν ἐπιβῆναι τῷ τείχεσ , ὅτι τὰς βαρβάρους ἰδεῖν , καὶ τὸ ἀρᾶς κατ' αὐτῶν ἀφαιρῆναι τὰ βέλη . ἔξας δὲ ἔν ὃ θεαπέσιος ἀνδρῶπος , ἀνέβη καὶ εἰς ἡνα πύργον .

Κατὰ τὸν τῷ χρόνον , ἐν Εὔδεῳ καὶ Εὐφράμῳ ὁ θαυμασίος , ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ διέτρεπε Δίδυμος , καὶ τῷ ἀντιπάλῳ τῆς ἀληθείας δογματῶν συγγραφεύς . καὶ ὁ ἕτος καὶ τῷ Σύρων κεχημένους φωνῇ , τῷ πνευματικῆς χάριτος πᾶς ἀκτῖνας ἠφεί . παρὰ τῆς γὰρ ὁ γεννημένος ἐλληρικῆς , τὰς τε πολυσχεδῆς τῶν ἐλλήνων διήλεγξε πλάνας , καὶ πάσης ἀρετικῆς κακοτεχνίας ἐγύμνωσε τῷ ἀσέβειαν . καὶ ἐπειδὴ Ἀρμόνιος ὁ Βαρδησιάνης , ὡδὸς ἡνας σωπεθεῖται πάλαι , καὶ τῷ τῷ μέλῳ ἠδονῇ τῷ ἀσέβειαν κεράσας , κατεκλήλει τὰς ἀκρόντας , καὶ πρὸς ὅλεθρον ἤγευε , τῷ ἀρμονίαν δὲ μέλῳ ἐκείδον λαβὼν ἀνέμιξε τῷ ἀσέβειαν , καὶ πρὸς σενήνοχε τοῖς ἀκρόσιν ἠδισον ὁμῶς , καὶ ὀνησιφόρον φάρμακον . τὰτα καὶ ἴδν τὰ ἄσματα , φαιδρύτερας τῷ νικηφόρων μαρτύρων τὰς πανηγύρεις ποιεῖ .

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

Παιδίον ἦν ὁ Ἀββᾶς Εφραίμ, καὶ εἶδεν ὄναρ
εἴτ' οὖν ὁπλισίαν, ὅτι ἀνῆλθεν ἀμπελος
ἐν τῇ γλώσῃ αὐτῆς, καὶ ἠύξησε, καὶ ἐπλήρωσε
πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἔρανόν, ἀκαρπος πάνυ· καὶ ἤρχον-
το πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ ἔρανός, καὶ ἡοσίον ἐν τῷ
καρπῷ τῆς ἀμπέλους· καὶ πρὸς ὃν ἡοσίον, ἐπλεόνα-
ζεν ὁ καρπὸς αὐτῆς.

Ἄλλοτε πάλιν εἶδε ὡς τὸ ἀγίων ἐν ὁρά-
ματι, Ἀγγέλων τάγμα ἐν τῷ ἔρανῳ κατερχό-
μενον καὶ πρὸς αὐτὸν Θεὸς, ἔχον ἐπὶ χειρὸς κε-
φαλίδαν, τέττις τόμον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ
ἔξωθεν· καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· τίς ὀφείλει
τῷτο ἐνχειρισθῆναι; καὶ οἱ μὲν ἔλεγον, ὅσδε· οἱ
δὲ ἔλεγον ἕτερον· ἀποκρίθησαν δὲ καὶ εἶπον· ἀλη-
θὲς ἄγιοι εἰσὶ καὶ δίκαιοι· πλὴν τῷτο ἔδειξεν δύναμις
ἐνχειρισθῆναι, εἰ μὴ Εφραίμ. καὶ ὁρᾷ ὁ γέρων
ὅτι τῷ Εφραίμ ἐπέδωκεν τὴν κεφαλίδαν· καὶ ἀνα-
στὰς πρὸς αὐτὸν, ἤκουσε ὁ Εφραίμ ὡς περ πηνυλὸν βρύ-
σαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ σωτάσωντος, καὶ ἔγνω
ὅτι ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐστὶ τὰ ἐκπορεύόμενα
ἐκ χειλέων Εφραίμ.

Ἄλλοτε πάλιν παριόντος τοῦ Εφραίμ ἡ
ὑποβολὴς τοῦ υἱοῦ, ἔρχεται μία ἐταρὶς κολακεύειν
αὐτὸν εἰς ἀχαρὰν μίξις, εἰ δὲ μὴ, καὶ εἰς ἀγα-
νῆκτισιν κινήσει αὐτὸν, ὅτι ἔδε ποτὲ ὡς εἶδεν αὐ-
τὸν ὀργιζόμενον, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν· ἀκολούθει
μοι· πλησιάζεις δὲ πόρῳ πολυχλωμένῳ, εἶπεν
αὐτῇ· ἐν τῷ πόρῳ τέττω δεῦρο καθὼς ἠδελψας.
ἐκείνη δὲ θεασαμένη τὸ ὄχλον, λέγει αὐτῷ· πῶς
δυνάμεθα τῷτο ποιῆσαι, πῶς ὄχλος ἐξώπης,
καὶ οὐκ ἀχυνόμεθα; ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτήν· εἰ
ἀνθρώπους ἀχυνόμεθα, πολλὰ μᾶλλον ὀφείλομεν
ἀχυνέσθαι τὸ θεὸν τὸ καὶ κρυπλὰ ὁ σκοτὴς ἐλέγχον-
τα· ἢ δὲ ἐντραπείσα, ἀπῆλθεν ἁπλοῦς.

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Καὶ Εφραίμ ὁ μέγας ἐν ἀσκήσει, καὶ θαύ-
τα διδασκαλίᾳ διέλαμπε. πολλὰ μὲν λό-
γους ἀσκητικὰς, πολλὰ δὲ δογματικὰς ἐκ
θείου πνεύματος ἀναβλύσας, ἵνα δὲ καὶ πάντες πο-
νημάτων αὐτοῦ καὶ ἁδεσθῶν Σύροις πρὸς αὐτὸν
ἐκ μέλους τὰς ἀργότερας ἐφελκόμενος· φασὶ γὰρ
τετακτοῦ μυστήρια εἶχον αὐτὸν ἐκδεδωκέναι τὸ
ὄντως θεόσοφον.

SANCTORUM SENUM
APOPHTHEGMATA

DE SANCTO EPHRAEM.

Puer adhuc erat Abbas Ephraem, *Apud Cote-*
viditque somnium, seu visionem, *lerium in Ec-*
quod orta sit vitis in lingua ejus, *clesia Græ-*
maxime ferax, & creverit ac imple- *cæ Monu-*
verit quidquid sub cœlo est; quodque ac- *mentis Tom.*
cederent cunctæ volucres cœli, ac mandu- *1. Pag. 431.*
carent de vitis fructu; & quantum come- *Paris. 1677.*
derent, fructus illius amplior evaderet.

Alia iterum vice, sanctorum aliquis
hac visione donatus est. Vidit Angelicum
ordinem e cœlo juxta mandatum Dei de-
scendere, habentem præ manibus volumen,
hoc est tomum, scriptum intus & foris: di-
cebantque ad invicem: cui debemus illud
tradere? Quidam autem ajebant huic; alii
vero alium nominabant. Responderunt au-
tem & dixerunt; vere sancti sunt ac justi;
verumtamen nullus hoc accipere potest præ-
ter Ephraem. Tum vidit senex quod
Ephraem tradiderint volumen. Mane au-
tem surgens, audivit eum commentantem:
& velut fons manabat ex ore ipsius; co-
gnovitque esse ex Spiritu sancto, quæ egre-
diebantur e labris ejus.

D Alias iterum Ephraemo prætereunte,
immissa meretrix venit, ut blanditiis eum
attraheret ad turpem concubitum, aut sal-
tem ad iram provocaret; nemo enim um-
quam vidit illum irascentem. Et ait ad il-
lam; sequere me. Cumque accessisset ad
locum hominibus refertum, dixit mulieri:
Veni, in hoc loco, quemadmodum cupis.
At illa hominum multitudinem intuita,
ait; quomodo poterimus id perpetrare,
ac sine verecundia, adstante tanta turba?
E Tunc Ephraem ad fœminam; si ob homi-
nes erubescimus, multo magis ob Deum
debemus erubescere, qui deprehendit abs-
condita tenebrarum. Unde illa pudore suf-
fusa, re infecta discessit.

THEOPHANIS CHRONOGRAPHIA.

Magnus insuper Ephraem virtutum exer-
citio & eruditione plane divina clare-
bat: & multos quidem sermones ad monasti-
cæ vitæ instructionem, plures vero ad christia-
norum dogmatum stabilimentum spectantes
divino spiritu effudit: quædam etiam ex suis
operibus dedit Syris decantanda, segniores
videlicet ad devotionem cantus suavitate ille-
cturum se arbitratus. Trecentas quippe myria-
das ab homine rerum divinarum peritissimo
vereque sapientissimo compositas affirmant.

Edit. Paris.
1653. *Pag.*
54.

GEORGII CEDRENI
HISTORIARUM COMPENDIUM.

Edit. Paris.
1647. Pag.
303.

HUjus Eudoxii, qui Eunomii fuit disci-
pulus, tempore, Sanctus Ephraemus
Syrus fuit, vir magnus dictis factisque,
& qui multa utiliter conscripta reliquit.

SANCTI PATRIS NOSTRI

BASILII CÆSAREÆ
CAPPADOCIÆ ARCHIEPISCOPI

IN HEXAEMERON

HOMILIA II.

Edit. Paris.
1618. Tom.
1. Pag. 24.

AT quo nam pacto dixeris super aquas
hic ferebatur? Equidem non meam ti-
bi, sed viri cujusdam Syri sententiam recen-
sebo, qui tantum a sapientia mundi distabat,
quanto verarum scientiæ rerum propinquior
erat. Agebat igitur ille Syrorum vocem signi-
ficantior, atque evidentior, & ob
affinitatem, quam habet cum Hebraica lin-
gua, sententias aliquo modo scripturarum
propius attingere. Itaque talem hujusce dicti
sententiam esse dicebat: Verbum hoc, *fe-
rebatur*, pro *confovebat*, vitalemque fœ-
cunditatem aquarum naturæ præbebat, su-
munt, atque interpretantur ad similitudinem
aviculæ incubantis, vimque vitalem quan-
dam imprimentis in ea, quæ ab ipsa foveantur.
Talem hunc is prædicabat ea voce sensum si-
gnari: super aquas, inquam, Spiritum Dei
ferri, idest, ad fœcunditatem vitalem, aquæ
naturam ipsum Spiritum Sanctum præparasse.
Quare satis per hoc id ostenditur, quod quæ-
ritur a nonnullis, nec ab actu creandi Spiritum
Sanctum abfuisse.

SANCTI PATRIS NOSTRI
JOANNIS CHRYSOSTOMI

SERMO

*De pseudoprophetis, & falsis doctori-
bus, & de impiis hæreticis.*

Voss. Tom.
3. pag. 306.
Romæ 1598.

Ubi Ephraem ille magnus, obtorpescen-
tium excitator, afflictorum consolator,
juvenum disciplina, dux & instructor pœni-
tentium, framea ac spiculum adversus hære-
ticos, virtutum receptaculum, & Spiritus
sancti habitaculum atque diversorium?

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΔΡΗΝΟΥ
ΣΥΝΟΨΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

ΕΠὶ τὰς ἑξ ἑυδοξίου μαθητῶν Εὐνομίου
ὁ ἐν ἁγίοις Εὐφράμης ὁ Σύρος ἦν, μέγας
ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ὅς πολλαὶ ὠφέλιμα ἐγγράφως
καταλέλοιπε.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ
ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΑΗΜΕΡΟΝ
ΟΜΙΛΙΑ Β.

C

ΠΩς οὖν ἐπεφύετο ἐπάνω ἡ ὕδατος; Ἐρῶ
σοι ὅτι ἐμαυτῷ λόγον, ἀλλὰ Σύρος ἀν-
δρὸς σοφίας κοσμικῆς ποσὶν ἀφρηκτότος, ὅσον
ἐγγὺς ἦν τῇ ἀληθείᾳ ἐπιστήμης. Ἐλεγε τοί-
νυν ἡ τῆς Σύρων φωνῆς ἐμφατικωτέραν τε εἶναι,
καὶ ἀπὸ τῆς ἑβραϊκῆς γειννῶσαι μᾶλλον
τῇ ἐννοίᾳ τῶν γραφῶν πρὸς ἐγγίξιν. Εἶναι
οὖν ἡ ἀπὸ τῆς ἑβραϊκῆς ῥήτις τοιαύτη. Τὸ ἐπεφύε-
το, φησὶν, ἡ ἐκγονοῦται ἡ συνέδαλπε, καὶ ἐξω-
γόνει τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν, καὶ τὴν εἰκόνα τῆς
ἐπὶ ζωογονίας ὀρνιδος, καὶ ζωτικῶς ἵνα δύναμιν
ἐνείσῃ τοῖς ὑδατοποιομένοις. Τοιοῦτόν ἵνα,
φησὶν, ἀπὸ τῆς φωνῆς ταύτης πρὸς ἀποδείξιν
ἡμεῖς, ὡς ἐπιφερομένης τῇ Πνεύματος. τετέστι
πρὸς ζωογονίαν ἡ ἡ ὕδατος φύσιν πρὸς ἐκ-
τίαν, ὥστε ἵκανῶς ἐκ τῆς τῆς πρὸς τινῶν ἐπιζη-
τούμενον δείκνυσθαι, ὅτι ἡ δὲ τῆς διμικρυτικῆς ἐνερ-
γείας τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀπλείπηται.

D

E

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΣ

*Περὶ ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων καὶ
ἀδελφῶν ἀρετικῶν.*

F

ΠΟὗτος Εὐφράμης ὁ πολὺς. ἡ πρὸς ἀποδείξιν
ῥαθυμούντων. ἡ παρρησία τῆς διδασκαλίας
ἡ πρὸς ἀποδείξιν νέων. ἡ χειραγωγία τῶν με-
τανοούντων. ἡ καὶ τῆς ἀρετικῆς ῥομφαία. τὸ δοχεῖον
τῆς ἀρετῆς. τὸ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καταγώγιον;

ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΡΟΥ
ΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΚΑΚΟΜΥΘΙΑΣ
ΕΠΙΤΟΜΗ.
ΠΕΡΙ ΒΑΡΔΗΣΑΝΟΥ ΚΒ'.

ΒΑρδησαάνης ὃ ὁ Σύρος ἔξ Εἰδέσης ὁρμώμε-
νος, ἐν τοῖς Οὐήρς Μάρκῃ Κᾶσαρος ἡκ-
μασε χρόνοις. τῷτον, φασί, πολλὰ τῷ Βαλεντίνῃ
ἐκκόψαι μυθολογίας. πολλὰ δὲ τῇ Σύρων συν-
έγραφε γλώσσῃ, καὶ ταῦτα ἱνὲς μετέφρασαν εἰς
τὴν ἑλλάδα φωνήν. Ἐντετύχηκα δὲ καὶ γὰρ λόγοις
αὐτῶν καὶ κατ' εἰμαρμένης γραφεῖσι, καὶ πρὸς τὴν
Μαρκίωνος ἀρεσιν, καὶ ἄλλοις ὅκῃ ὀλίγοις. Φασί
δὲ καὶ Ἀρμόνιον τέτταρτα πάντα ἡκούμενον ἐν Ἀθή-
ναις τῷ Ἑλμύκῃ παρὰ Βυθῖναι φωνήν. Πολλὰ δὲ
καὶ ἕτος συνεγράφε τῇ Σύρων γλώσσῃ χρησάμε-
νος. Τὴν δὲ ἀμφοτέρων δὲ πλάνῃ Εὐφραῖμ ὁ
Σύρος ὁ πανεύφημος ἡγουμένης διήλεγξεν.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΚΑΤΗ
ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΛΧΙΔΟΝΙ ΑΓΙΑΣ
ΣΥΝΟΔΟΥ.

ΣΑμὲν ἄνθρωπος εἶπεν· ἐστὶ Δαυὶδ Διάκονος ἀπὸ
κεμηλιοφυλάκων, καὶ Μάρκας Διάκονος, καὶ
Σάββας ὁ Διάκονος, ὁ συντάγματα καὶ τὸ
πᾶν τῷ μακαρίῳ Εὐφραῖμ λέγων, ἀνὴρ ἐν τοῖς
Σύροις σοφώτατος.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΥΓΚΕΛΛΟΥ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

ΚΑὶ ἵνα τῷ τοιαύτῳ λόγῳ μάρτυρα ἵνα
θεοφόρων διδασκάλων ὡς ἐπὶ ἡμεῖς. πα-
ρέστω ἡμῖν ὁ θεὸς Εὐφραῖμ, ἡ ὡκεανόρυτος γλῶσ-
σα, φάσκων ἐν τοῖς εἰς τὴν ὡκεανόρυτον δογματι-
κοῖς αὐτῶν λόγοις ἕτως· πάντων τῶν ὑψωμάτων
τῶν ὡραίων ὑψηλότερος ὁ ὡκεανός· ὁ δὲ κα-
τακλυσμός τῶν πᾶν ἰχθύνων αὐτῷ ἐφθασεν· οἱ δὲ
πρὸ τῆς κατακλυσμῆς ἄνθρωποι ἀνάμεσον τῷ
ὡκεανῷ καὶ τῷ ὡκεανῷ οἰκῶσαν, ἡ δὲ ἡγεῖα τοῦ
Καὶν εἰς γῆν καλεσμένην Ναῖδ, ἥτις μεθερμη-
νεύει βέμεσσα, οἱ δὲ τῷ Σὴθ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν
ἐντεταλμένοι ὑπὸ τῷ Ἀδάμ μὴ συμμίγνυσθαι εἰς
τὴν ἡγεῖαν τῷ Καὶν τῷ ἀδελφοκτόνῃ.

In margine. Ζήτει δὲ Εὐφραῖμ λόγον εἰς τὴν
ὡκεανόρυτον.

ΤΟΥ

THEODORITI
EPISCOPI CYRI
HÆRETICARUM FABULARUM
COMPENDIUM.
DE BARDESANE XXII.

BArdesanes autem Syrus Edessæ natus, *Edit. Paris.*
Marci Veri Cæsaris temporibus floruit. *1642. Tom.*
Hunc ferunt multa de Valentini fabulis re- *4. pag. 208.*
secuisse. Multa etiam Syrorum lingua scripsit,
quæ alii quidam in Græcam transtulerunt. In-
cidi & ego in libros ejus, quos adversus Fa-
tum scripserat, & contra hæresim Marcionis,
& in alios non paucos. Narrant & Harmo-
nium, qui hujus fuit filius, linguam Græcam
Athenis didicisse. Multa porro quoque Syri-
ca lingua scripsit. Utriusque autem erro-
rem Ephraim Syrus vir celeberrimus stre-
nue confutavit.

ACTIO DECIMA
SANCTÆ CALCHEDONENSIS
SYNODI

SAmuel dixit: Est David Diaconus ex cu- *Ex Typo-*
stodibus sacrorum vasorum, & Maras *graphia Re-*
Diaconus, & Sabbas Diaconus, qui scripta *gia Parisiis*
Beati Ephraem per loca singula profert, vir *1644. Tom.*
inter Syros sapientissimus. *p. 43.*

GEORGII SYNCELLI
CHRONOGRAPHIA

ATque ut hujus dicti Dei ferorum Patrum *Edit. Paris.*
testem aliquem producamus, prodeat *1652. p. 15.*
nobis divinus Ephraim, lingua, inquam,
illa pelago eloquentiæ scitans, dogmaticis
suis de Paradiso sermonibus hoc pacto dif-
ferens. Amœnis omnibus locis excelsis Pa-
radisus elevatior: ad ejus vero radices dilu-
vii pertigerunt aquæ. Homines diluvio an-
tiquiores inter Paradisum & Oceanum sedes
habitationi commodas obtinebant: Cain
autem soboles omnis terram Naid, quæ
tremula exponitur, incolebat: Seth ve-
ro filii, ne cum Cain fratricidæ progenie
commiscerentur, in excelsiore terræ par-
te ab Adamo jussi sunt consistere.

Quære Ephraim sermonem de Para-
diso.

BEA-

BEATI JOANNIS

DAMASCENI

*De iis, qui in fide dormierunt.**Edit. Paris.
1712. Tom.
I. Pag. 596.
597.*

AD hæc Beatus Ephraem, cui secundus Christi adventus exactissime manifestatus fuit, sic etiam loquitur. Tunc, inquit, a liberis parentes condemnabuntur, qui bona opera non patrauerint. &c.

Eheu ergo omnibus qui mei similes sunt! &, ut Beati Ephraem verbis utar, vœ illis qui sinistram partem fortientur.

PHOTII BIBLIOTHECA.

SANCTI EPHRAEM

HOMILIÆ XLIX.

*Edit. Colo-
niae 1611.
Cap. 196.
Pag. 511.*

LEgimus Sancti Ephraim sermones undequingenta. Quorum primus deplorantem ipsum inducit, quæ admiserat in vita, & sequentium deinceps admonitionum Prologi vicem præbet. Secundus fratribus in cœnobio degentibus adhortatio est. Tertius ad Pietatem invitat. Quartus eos, qui ad monachos primum adducuntur, informat: ut etiam quintus, sextus, septimus, octavus, & nonus; quibus & decimus quodammodo consentit, atque undecimus. Duodecimus similiter introductorius est, & 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. usque ad vicesimum tertium. Nam qui deinceps sequitur, communem continet admonitionem. At vigesimus quintus non oportere locum mutare hortatur. 28. Non oportere docet cœnobii defertorem redeuntem, ac poenitentem repudiare. 29. ex historia gesta refert, quam sit perniciosum præsidentibus non obedire: oportere quoque Christianum iram differre, & injuriarum oblivisci. Tricesimus de perturbationibus animi fugiendis. 31. Abjecto animo qui sint, esse consolatione erigendos. 32. Per contradictionem (qua diabolus quendam repugnantem inducit) temperantiæ, & castitati robur, viresque addit. 33. De castitate præcepta dat. 34. Quietem, atque silentium iis commendat, qui degere una volunt. 35. Non esse oculis vagandum docet. Quædam etiam quasi ad interrogationem factam institutio: An ciborum abstinencia fornicationis frangatur cogitatio, & qua re alia. 36. De mansuetudine. 37. Habitus sermo est ad inobsequentes: quos etiam (si non ad extremum

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Περί τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων.

Ο Δὲ τῷ Χριστῷ δευτέρως πρῶσις ἀνελ-
βέστος μύσης Εὐφράμ ὁ μακάριος, ὅ-
τως διδάσκει. τότε, φησὶ, τέκνα τῆς ἐαυτῷ κα-
τακρινῆς γονεὺς, ὡς μὴ τὰ χεῖρα ἀπορᾶζα-
μὲν ἔργα.

Ἀλλά πίνω τοῖς κατ' ἐμὲ πᾶσι. καὶ
ἔτι, κατὰ τὸ θεῖον Εὐφράμ, τοῖς δὲ ἀεισεβῶν
λαχοῖς.

ΦΩΤΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΕΦΡΑΙΜΙΟΥ

ΛΟΓΟΙ μθ.

AΝεγνώσθησαν ὅτι ἐν ἀγίοις Εὐφράμ λόγοι ἐν-
νέα καὶ πεσάρκοντα. ὧν ὁ μὲν πρῶτος,
ἐαυτὸν τε ποιεῖ ἀπολοφυρόμενον οἷς ἐβίω, καὶ πό-
πον ἐπέχει πρὸς τὸν ἐφ' ἑξῆς πρᾶγνέσεων. ὁ
δὲ δεύτερος, τοῖς ἐν κοινοβίῳ ἀδελφοῖς πρᾶγνέσιν
ἔστιν εἰσηγέμενος. πρὸς τρέπεται πρὸς δυσέβειαν ὁ
τρίτος. ὁ δὲ τέταρτος τῆς τῷ μοναχῶν εἰσαγομέ-
νης σοφιστικῆς. καὶ ὁ πέμπτος, καὶ ὁ ἑξῆς. καὶ
ὁ ἑβδόμῃ. ἐπίκοινοι δὲ πως ὁ δέκατος, καὶ ὁ ἑα-
κάτω. ὁ ἑβδόμῃ εἰσαγωγικός, καὶ ὁ ἑγ-
κάτω. ὁ δὲ ἑβδόμῃ, τε ἑβδόμῃ καὶ ἑγ-
κάτω. καὶ ὁ ἑβδόμῃ. ἔτι ὁ ἑβδόμῃ κοινήν πρᾶγνέσιν ἀπορᾶ-
ζει. ὁ δὲ ἑβδόμῃ, ὅτι μὴ δεῖ πόπῃς ἀμείβειν, τὴν
πρᾶγνέσιν ποιεῖται. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. ὅτι μὴ δεῖ τὸ ἀπο-
ρᾶντα ὅτι κοινοβίῳ, ἀπορᾶντα καὶ μεταβαλλόμε-
νον, ἀπορᾶντα. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. ὅτι ἑβδόμῃς μετρημέ-
νης, οἷον ἔστι κακὸν πρᾶγνέσιν ἢ ἀπορᾶντα. καὶ ὅτι
δεῖ τὸ Χριστιανὸν μακρόθυμον, καὶ μνησικα-
κίας κρείττω εἶναι. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. πρὸς τῶν, ὅτι
δεῖ φεύγειν αὐτὰ. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. ὅτι δεῖ τῆς ὀλιγο-
ρᾶντας ἀπορᾶντα. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. ὡς ἐν ἀντιλογίᾳ τῇ
σωφροσύνῃ καὶ ἀγνείᾳ τὸ κράτος καὶ τὴν ἰσχύ-
ν βεβαῖοι. καὶ ὁ δὲ ἑβδόμῃ. περὶ ἀγνείας πρᾶγνέ-
σιν. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. τὴν ἡσυχίαν ἀπορᾶντα, τοῖς ἐθέλοσι σιωπᾶν. καὶ
ὁ δὲ ἑβδόμῃ. περὶ τῆς μὴ ῥέμβεσθαι ἀπορᾶντα τοῖς
ὀφθαλμοῖς, καὶ ὡς δι' ἐρωτήσεως διδασκαλία,
εἰ δι' ἀπορᾶντος βρωμάτων ὁ δὲ πορνείας καταργεῖ-
ται λογισμός, καὶ τίνι ἄλλῳ. καὶ ὁ δὲ ἑβδόμῃ. πρὸς τῶν
παθείας. ὁ δὲ ἑβδόμῃ. πρὸς ἀνυποτάκτους ἐστίν. ὅς
καὶ κατασέμει μὴ πρὸς τὸ ἑβδόμῃ τὸ ἀπορᾶντα

ἐκτραχὴλίστα, τῷ ἐκ Θεοῦ φόβῳ καὶ τῷ ἔ
μέλλοντος δικαιωτικῆς κείματι. ὁ δὲ λή. ἡ καλλι
δύλαβαν ἐκδιδάσκει. ὁ δὲ λθ'. πρὸς τὸς ἑξοί-
κειας ἐκπύπτοντας ἀμελείας, καὶ προφασίζοντες
προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. ὁ δὲ μ'. πρὸς ἀδελφόν
ὄσιν ἐκπεσόντα, καὶ πρὸς μετάνοίας. ὁ δὲ μα'. ὡς
ἐδὲ ὁμνύειν, ἐδὲ δυσφημεῖν, παραινέει. ὁ δὲ μβ'.
σωτῆρσιν, ὡς δίκαια πέπονθεν Ἡλὲι ὁ ἐν τῷ
νόμῳ ἱερεὺς, πρὸς τὸ περὶ αὐτῶν τέττα ἐπιδι-
ζοντα. πρὸς δὲ φόβῳ Θεοῦ ὁ μγ'. καὶ πρὸς ἀγά-
πης ὁ μδ'. ὁ δὲ μέ'. πρὸς Εὐλόγιον μὴ ἀγτί-
σαντα γράφεται, πλείονος δὲ κατὰ θυμάτων παρ-
αινέσεις, καὶ διδασκαλίαν ἀναπύσσει. ὁ δὲ μς'.
καὶ μὴν πρὸς ἀκηδιασὴν ἐστὶ μοναχὸν σωτεθειμέ-
νος, πολλὰς καὶ καλὰς ὑποθήκας ἀπαύγων αὐτὸν
τὸ πρὸς τὸ βίον ἐπανόδῳ. ὁ δὲ μζ'. καταδρομὴν
ποιεῖται τὴν κακοηθείας. ὁ δὲ μή'. ὅσον διενήνοχεν
ὁ μοναδικὸς βίος τὸ ἐν κόσμῳ πολιτείας, ἐπιδεικ-
νύει. ὁ δὲ μθ'. ἡ δευτέραν ἔκκειν Ἀγρυπνοῦ πρὸς
σίαν, καὶ πρὸς ἀκαλῆν πρὸς μετάνοιαν τὸς ἀνθρώπους.

Εἰς τὰς τοιαύτας παραινέσεις λόγοις τοῦ
ἀγίου, θαυμάσιον ἂν ἴης, ὅσον μὲν ἐμβαδύνε-
ται τὸ πείθον, ὅσον δὲ αὐτῶν ἀποτάζει τὸ ἡδύ-
νον, καὶ ὅπως εἰς ὅσον βρῦει τὸ ἡθος. ἡ δὲ λέξις
καὶ τὰ ῥήματα, ἐθαυμάσιον εἰς πρὸς τὸ κοινό-
τερον τὸ ὁμιλίας καὶ ἡμελημένον νένευκεν. ἐπὶ εἰς
τὴν ἡγήτορα τὴν νοσημάτων, ἡμῶν εἰς τὰ ταῦτα με-
ταφρασάμενον, ἡ ἀγία ἀγαλμαίνει. ἐπεὶ οἱ γε
τῆς σύρας φωνῆς τὴν ἀκρίβειαν ἡσκησάντων, ἐπὶ το-
σούτων τῶν λέξεσι καὶ τοῖς ῥήμασιν αὐτὸν ἴσασιν δι-
δοκιμήσαι, ὡς ἀμφήριστον εἶναι, πότερον ἀφ'
ταῦτα, ἢ ἀφ' ὅτι ἐν αὐτοῖς νῆν, ἢ ποσῶν χά-
ρις καὶ δυνάμις τὴν ἐκείνην πρὸς λόγων. ἐθαυ-
μασὸν ἔν τῃ φράσει ταπεινότης. ἡμῶν ἐκείνο θαυμά-
σιον, ὡς καὶ διὰ χυδαγότητος ποιότητος ῥημάτων τιλι-
κάτω σωτηρία καὶ ὠφέλεια τοῖς πρὸς ἑαυτοὺς πρὸς ἑαυτοὺς.

Τῆς δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἡρτιμύς καὶ χάρι-
τος καὶ δυνάμεως καὶ ὁ πρὸς ταπεινοφροσύνης λό-
γος, κεφαλῶν ἐκαστὸν ἐνηπλωμένος. ὡσαύτως
δὲ καὶ ὁ λόγος, ὁ πρὸς τὸ ὅτι μὴ γρη νελᾶν καὶ
μετεωρίζεσθαι, ἡμῶν ἐν πένθει μᾶλλον ἀγατελῶν.
ἐφύδεται τὸ πρὸς ἀλλήλους συγγένειαν.

Ὡσαύτως ὁ πρὸς Μετεβίνους μοναχὸς αὐτῶν
διηλημμένος. ὅς πραότητα μὴ ἐκδιδάσκει, πονηρίαν
δὲ ἀπὸ τρέπει. καὶ πρὸς μὴ μακροθυμίαν ἀγει,
ὁξύχολον δὲ διελένχει. καὶ τὴν μὴ ἡσυχασίαν
μακαρισμῷ πρὸς δεικνύει, ἡ δὲ ὀλιγώρῃ τὸ
ἀδελφὸν ἐνηπλωθεί. καὶ τὸ μὴ δεινὸν φόβον, τῆς
αἰδίας ἀφροσύνης χορηγὸν κατασκευάζει, τὸ κα-

A tremum interitus præcipitarint) cum Dei
metu, tum justo iudicio futuro compe-
scit. 38. Rectam pietatem edocet. 39. Ad
eos, qui sua negligentia labuntur, & ex-
cusationes deinde excusant in peccatis.
Quadragesimus ad Fratrem lapsum habitus
est, & agit de poenitentia. 41. Suadet a
juramento, ac maledicentia abstinendum.
42. Colligit iuste punitum Heli sacerdotem
legis: ad eum qui hac ipsa de re dubi-
tabat. De timore porro Dei quadragesimo
tertio sermone differit; ut & de dilectione
quadragesimo quarto. 45. Multarum vir-
tutum admonitiones, ac doctrinam ad Eu-
logium, qui hæc postularat, explicat. 46.
Ad negligentem & ignavum monachum
habitus, argumentis pulchris ac variis a
reditu ad sæcularem vitam revocare illum
studens. 47. Reprehensio est pravorum mo-
rum. 48. Quantum differat solitaria vita a
sæculari, ob oculos ponit. 49. Secundum
Christi adventum describit, & ad poeni-
tentiam homines hortatur.

In his admonitoriis sancti Viri sermo-
nibus jure quis admiretur, quam alte
penetret persuadendi vis, quantumque
ab his fluat jucunditatis, quam denique affe-
ctuum copia referti sint. Oratio tamen
ejus ac figuræ, nihil mirum, si ad
consuetum homiliarum usum, & inela-
boratum dicendi genus vergant. Non
enim in Auctorem sensuum, sed in ho-
rum interpretem ea conferenda culpa.
Qui namque Syriacæ sunt lingue bene
periti, verbis adeo ac tropis excellere
norunt, ut ambiguum sit, ab hisne, an
a sensu recondito tanta ejus dicendi vis,
atque elegantia proficiscatur. Quamobrem
non tam dictionis humilitas admiranda,
quam illud suspiciendum, quomodo per tan-
tam verborum vilitatem tanta salus, at-
que utilitas in legentes velut effunda-
tur.

Eadem est refertus dicendi vi, & gra-
tia ejusdem de humilitate, suique despe-
ctione sermo in centum productus capita.
Ut nec illa mutuam cum superioribus affi-
nitatem, ac similitudinem falso indicat ora-
tio, qua ridere, atque extolli negat oportere,
sed in mœrore potius degendum esse.

Ad eundem modum & illa ad Mete-
binos monachos ab ipso habita oratio, quæ
ut lenitatem, ac mansuetudinem docet,
ita malitiam fugiendam suadet, ducitque
ad longanimitatem, iracundia reprehensa.
Sic patientia cœlum parari, ac beatitu-
dinem ostendit, animi simul abjecti pro-
latam miseriam exponens. Timorem insu-
per Dei, qui sapientiæ æternæ auctor est,

ac principium, inducit, contemptoremque Dei hominem poenis damnat. Ad hæc caritatem ad Deum ducere, odium vero Dæmoni similes efficere compertum, ait, habetur. Quem item ad modum veritas multorum est recte factorum parens, quibus mendacium perniciem adferat, ita obedientia beatos reddit, & inobedientia Dei maledictionem, multaue præter eam dedecora acquirit. Puros præterea ab invidia & æmulatione, caritate divites fieri ostendit: obnoxios contra Diaboli judicio effici, qui hoc morbo laborent, non minus quam qui conviciis jaciendis dediti sint. De temperantia denique, atque intemperantia pari modo agit. Atque hæc fere oratio illa ad Metebinos monachos continet: quamquam alia quoque plurima sancti Viri in Græcam conversa linguam opuscula circumferuntur, dicendi vi ac venustate referta. Syri vero affirmant, orationes supra mille scripsisse, quibus etiam testimonium reddit, cujus gravis est in Historia, non item in Dogmatibus fides, Eusebius ille Pamphili cognomento.

Α παφροννητὴν δίκας ὑποβάλλει· καὶ τὸ μὲν ἀγάπῳ, πρὸς Θεὸν ἀνάγειν, τὸ δὲ μῖσος, τῷ ὁμιλίῳ φαίνεται σωάπῳ· καὶ ὡς ἡ ἀλήθεια πολλῶν ἐστὶ μῆτιρ κατορθωμάτων, φθορὰ δὲ τῶν τῶν φεδδος· ὡσαύτως ἡ ὑπακοὴ ὅτι μακαρίες τὰς χρωμένους ἀποφαίνει, τὸ δὲ ἀνυπότακτον, κατὰρας καὶ πολλῆς ἄλλης ἀρχῆς ποιεῖ κληρονόμους· καὶ τὸ κατὰρας εἶναι φθόνος καὶ ζήλῳ, ἀγάπῳ ἐστὶ καπαπεπλησθῆναι· ἐνέχεσθαι δὲ τὰς ἐνιχνημένους τῷ πᾶσι, πῶς ἔσται διαβολὰς κείμασιν, ὥσπερ καὶ τὰς λοιδορίας ἐαλωκότας· καὶ πρὸς ἐγκρατείας δὲ καὶ ἀκρασίας, καὶ τὸ ἀνάλογον διαλαμβάνει· ὁ μὲν οὖν πρὸς τὰς Μετεβίνους λόγος ἐπὶ ποσίοις διαπραγματοῦται· καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα ἔσται ἀνδρῶς, μεταβληθέντα πρὸς τὴν ἐλπίδα, σωτήρια φέρεται πλήρη χάριτος καὶ δυνάμεως· Σύρων δὲ πᾶσι φασὶν, ὑπὲρ τὰς χιλιάδας λόγους αὐτὸν ἀναγράψαι· οἷς καὶ ὁ πρὸς τὴν ἰσορίαν ὅτι ἀναξιόπιστος, εἰ καὶ μὴ τὰ δόγματα Εὐσέβιος, ὁ τὸ Παμφίλῳ ἐπώνυμον φέρων ἐπιμαρτύρεται.

MARTYROLOGIUM ROMANUM.

EODEM die Sancti Ephræm Edessenæ Ecclesiæ Diaconi, qui post multos labores pro fide Christi susceptos, sub Valente Imperatore, sanctitate & doctrina conspicuus, quievit in Domino.

In Syria Sancti Abrahæ Eremitæ, cujus res gestas Beatus Ephræm Diaconus conscripsit.

Edeffæ in Syria Sancti Juliani Monachi, cujus præclara gesta Sanctus Ephræm Diaconus scripsit.

S. HIERONYMUS DE SCRIPTORIBUS ECCLESIASTICIS.

EPhræm, Edessenæ Ecclesiæ Diaconus, multa Syro sermone composuit opuscula; & ad tantam venit claritudinem, ut post lectionem Scripturarum publice in quibusdam ecclesiis ejus scripta recitentur. Legi ejus de Spiritu sancto Græcum volumen, quod quidam de Syriaca lingua verterat; & acumen sublimis ingenii, etiam in translatione, cognovi. Decessit sub Valente Principe.

GENNADIUS MASSILIENSIS.

ISaac Presbyter Antiochenæ Ecclesiæ scripsit Syro sermone, longo tempore, & multa, præcipua tamen cura adversum Nestorianos &

A Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ longo carmine planxit, eo auditores imbuens sono, quo Ephræm Diaconus Nicomediæ lapsum.

Petrus Edessenæ Ecclesiæ Presbyter, declamator insignis, scripsit variarum causarum tractatus, & more Sancti Ephræm Diaconi Psalmos metro composuit.

HONORIUS AUGUSTODUNENSIS.

B Ephræm Edissenæ Ecclesiæ Diaconus, multa composuit opuscula, & de Spiritu sancto.

VINCENTIUS BELLOVACENSIS.

HUjus, scilicet Sancti Ephræm, septem opuscula exstant apud nos: scilicet, De poenitentia. De luctaminibus seculi. De compunctione cordis. De beatitudine animæ. De resurrectione. De die judicii.

JOANNES TRITHEMIUS.

EPhræm Monachus, eremique cultor insignis, & Diaconus Edissenæ Ecclesiæ, a Beato Basilio Presbyter ordinatus, propter humilitatem ad divina Mysteria conficienda nunquam accessit, quamvis apud Deum & homines dignus haberetur. Nihilominus quantum ad officium suum pertinebat, in monendo populum infinitas homilias declamabat. Hic, sicut in vita Sanctorum Patrum legitur, ab Angelo visus est librum aureis literis scriptum recepisse: unde mox altera

Cap. 74.

De Scripto-
ribus Eccle-
siasticis.
116.

In Speculi
Historiali
lib. 14. cap.
87.

De Scripto-
ribus Eccle-
siasticis.

Februarii.

Martii.

Junii.

115.

Scriptor.
Ephraem.
66.

altera die, & deinceps loquente in eo Spiritu A
sancto, tantam declamandi gratiam habuit, ut
nullum sibi similem suo tempore inveniret. Scri-
psit Syro sermone pro instructione legentium
quædam devota opuscula. Ex quibus apud La-
tinos inveniuntur subjecta: videlicet.

De Spiritu Sancto, liber I.

De compunctione cordis, liber I. *Dolor me*
compellit.

De contritione cordis, lib. I. *Venite Cha-*
riissimi.

De poenitentia, lib. I. *Dominus noster Jhesus B*
Christus.

De luctaminibus sæculi, lib. I. *In luctami-*
nibus hujus.

De die Judicii, lib. I. *Venite dilectissimi.*

De resurrectione, lib. I. *Gloria omnipotenti*
Deo.

De beatitudine animæ, lib. I. *Beatus qui*
odio habuerit.

De cogitationibus, hom. I. *In Scripturis C*
sanctis.

De prædicatione dura, hom. I. *Quoties-*
cumque fratres.

De celebratione mysteriorum, hom. I. *Ro-*
go vos fratres.

Planctus super Edissenam urbem, lib. I.

Alia etiam non pauca edidit, maxime ser-
mones & homilias ad populum, quæ necdum ad
notitiam meam pervenerunt.

Claruit sub Valentiniano & Valente, Beato
Basilio amicissimus, sicut in ejus legenda poteris
invenire. Anno Domini CCC. LXXX.

SIXTUS SENENSIS.

Ephræm Syrus, Diaconus & Monachus, ser-
mones plurimos Syriaca primum, ac dein-
de Græca lingua edidit in varios divinæ Scripturæ
locos; ex quibus legi in Matth. 17. De Transfi-
guratione Domini homiliam unam incipientem,
De regionibus messis gaudia.

Bibliotheca
Sanctæ lib. 4
pag. 423.
edit. Venet
1575.

DE REBUS GESTIS, SCRIPTIS, EDITIONIBUSQUE
SANCTI EPHRÆM SYRI
Recentiorum Auctorum Iudicia.

AMBROSIUS CAMALDULENSIS.

*Epistola ad
Cosmum Me-
dicem Flore-
ntiæ 1481.*

Peregrinum nuper offendi e Syria (ut aiebant) profectum ad nos, ætate longævum, statura procerum, sed jam senio incurvum, vultu placidum atque decorum, aspectu ipso denique & habitu sanctitatis insignia præferentem, suffusum oculis lacrymas: sed ita ut ex eo ori, & nihil dignitatis detractum, & plurimum auctoritatis & gratiæ videretur adjectum. Sicque ex ea perpetua fere profusione lacrymarum faciei nihil fœditatis, nihil squaloris infederat, sed evaserat tota serenior, nitidior, comptior; omniumque intuentium in se provocabat affectum. Ego, cui senectus non ignava summæ semper venerationi fuit, quique (quod tu minime ignoras) ex instituto meo jam pridem senibus optimis & obtemperare prompte, & libentissime obsequi, seduloque ministrare consuevi, nactus hujusmodi hominem, captusque tanta oris gratia, & dignitate, ardebam eum alloqui, ejusque familiari frui contubernio, sperans id, quod erat sane verissimum, ex ejus colloctione me & utilitatis plurimum, & voluptatis percepturum. Posita itaque paulisper verecundia, accedo propius, senemque officiosissime saluto. A quo vicissim blande resalutatus, inter salutationis verba solemnia, animadverto Græcæ locutionis gnarum. Tum vero majori constantia in ejus amplexus effusus, & sancta oscula libans, apprehensa illius dextera, impetravi non multis precibus haud ab invito, ut cellulam nostram inviseret, nostroque aliquandiu frueretur hospitio. Secutus est sponte, votisque meis hilariter annuit. Quid multis immorer? Ubi confedimus, ab ipso statim sermonis exordio animadverti senem meum divinarum rerum peritissimum, flagrantem eximiæ pietatis affectu, ardore divinæ caritatis incensum, sollicitum, intentum, pervigilem, torporem atque desidiæ omni sermone lacescentem, compunctionis amicissimum, id quod illæ ejus adeo illustres lacrymæ haud obscure signabant remissionis ac noxiæ securitatis inimicum, lenem, placidum, mitem, vitia ubique resecantem, laudantemque virtutes, affectus denique nostros ad amorem Dei, seculique contemptum, atque ad ambienda æterna præmia, formidandaque supplicia potentissime moventem. Deus bone! quid gaudii, quid solatii, quantumque emolumentum ex hospitis adeo insignis ore percepi, cum me

A dies ac noctes plurimas perpetua oratione alloqueretur! Nihil ejus vel aspectu gratius, vel doctrina salubrius, vel consuetudine charius, jucundius, lætius dici, aut fingi potest. Verum inter hæc gaudia nostra, quibus plures dies incredibiliter affectus sum, ut quem maxime diligo, cuique omnia debeo, sæpe in mentem veniebas, cupiebamque te festivitatis nostræ, tantæque lætitiæ participem fieri, tantique hospitis, si fieri ulla ratione posset, gustum aliquem capere. Sed cum perdifficile id videretur, quod esset ille penitus nostri sermonis ignarus, induxi placidissimum senem, ut commodi tui atque consolationis causa, Latine quoque loqui disceret. Neque sane abnuvit senior sanctus, ut mihi tibi-que morem gereret, atque in primis sanctæ caritati satisfaceret (est quippe mecum tui amantissimus) præter ætatis consuetudinem se mihi in disciplinam dare, meque docente paucis diebus ita linguam nostram consecutus est, ut (meo quidem iudicio) Latine melius & eruditius loquatur, quam Græce. Hunc ergo tu tantum talemque hospitem, Cosme, unicum virtutis ac nobilitatis decus, nominisque tui ornamentum, & ex merito suo, & ex instituto tuo, & ex commendatione nostra, grate reverenterque suscipies, habebisque in honore apud te, omnique officio ac veneratione tractabis. Cæterum nullus ei abs te honos major, nullum quod pluris faciat officium deferri potest, quam, si illo fruaris affatim, si omissis (quantum licet) publicis privatisque negotiis, te ad eum sapius conferas, hospitique tuo remotis arbitris congregiare. Cupit enim ille te liberum ac expeditum secretius alloqui. Quod cum alias semper utiliter faceres, tamen hoc sacri solemnisque Jejunii tempore, necessario tibi faciendum esse censeo. Debet hoc sibi non immerito vindicare sanctorum reverentia dierum, ut solitis bonorum operum studiis aliquid adjiciamus, nosque ipsos atque conscientias nostras diligentius discutiamus. Quod minime implere possumus, nisi mortalium occupationum paulisper cura & cogitatione postposita. Nam quo pacto hujusmodi curarum pulvere turbatum oculum in cordis penitiora insigere possumus, & subtilius abdita quæque rimari; cum ne ea quidem, quæ sunt ante oculos plane discernere, ac dijudicare valeamus? Ad hoc nempe hospitem nostrum, ut ad te maturius proficisceretur, oravi, quod omnis ejus sermo totaque doctrina temporis congruat.

Nihil enim ille humile, nil abjectum, nil molle, nil infimum, aut sentit, aut loquitur, sed omnis ejus oratio de Deo est, rebusque divinis, de poenitentia, de judicio futuro, de aeterna vita, gaudioque justorum, de reproborum poenis, de acquirendis consummandisque virtutibus, de vellendis radicitus vitiis. Jam vero laudatissimam illam Platonis sententiam, qua summam philosophiam, meditationem mortis esse diffinit, ita probasse deprehenditur, ut omnis ferme ejus sermo in ea tuenda versari videatur. Terret, refovet, blanditur, hortatur; ac per varia disputationum genera nusquam fere, nisi læta ac renidenti facie cernitur, etiam dum vitia objurgat, lenitatis in ore gratiam servat, seipsum dejicit semper, nunquam insolenter attollit. Sed quid ego de hospite nostro tam multa? Facies ipse periculum, ipseque integerrime judicabis, ac de eo quid sentiendum sit, statues. Qui si videbitur interdum horridiore genere dicendi uti, omnemque fere cultum orationis ommittere, partim ætati concedendum est (senex quippe priscam illam dictionem imitatur) partim materiæ imputandum, quæ profecto ea est, ut non capiat orationis ornatum, partim immodicæ festinationi meæ acceptum referendum. Dum enim illum ad te mittere, tuisque votis morem gerere, præpropere studeo, minus fortasse limarus evaserit, quam si plusculum temporis fuisset apud me. Magnam tamen ubique copiam licet admirari, mirumque in modum illa ipsa negligentia orationis, ut de industria assumpta, plus placet. Sed ne ego nimium imprudens sum, qui ultra te protraham sermone nostro, cum in præsentiarum sit hospes ille noster, ad quem tota intentione audiendum præparare te studui? Habenda illi reverentia, neque committendum, ut diutius vacet apud te. En adest, illum amplectere, illique potius aures atque animum applica. Jam enim tecum illum relinquo. Vale.

PETRUS FRANCISCUS ZINUS
CANONICUS VERONENSIS.

IN maxima ac incredibili lætitia, quam patria mea celebri civium atque ordinum omnium gratulatione præ se tulit, cum te sibi a Pio IV. Pont. Opt. Max. ex lectissimo totius Reipublicæ Vnetæ nobilitatis flore datum esse Sponsum atque Pastorem intellexit: ego summum animi mei gaudium tantisper cælare constitui, dum sanctissimum quemdam senem, qui multis jam seculis pene mutus ac sordidus in tenebris jacebat, excitarem: ut a me Latine loqui edoctus, & vestimentis paulo elegantioribus exornatus, tibi meo nomine gratularetur. Hic est Ephraem ille, quem Nisibis clara Mesopotamiæ civitas genuit, Edessa Diaconum habuit, Græcia suspexit, universa christiana Respublica est admirata. Hunc

A Basilius Magnus unice dilexit. Hunc Divus Gregorius Magni Basilii frater luculenta ac bene longa oratione summis laudibus in cælum extulit. Hujus doctrina tam pia, tam sincera, tam dulcis, tam gravis atque frugifera ab omnibus semper est habita, ut ejus opera mille ducentis jam annis e Syra in Græcam linguam conversa post sacrarum Scripturarum lectionem Beatus Hieronymus in ecclesiis legi consuevisse testetur. Per hunc ego divinum senem ad te, Pater optime, **B** tamquam ad numen aliquod (quando tu in hac diœcesi Dei personam ac vicem geris) gratulabundus & supplex accedo. Ad Deum autem qui adeunt, & donare, & petere aliquid consueverunt. Dono igitur tibi non aurum, non gemmas, aut aromata, cujusmodi munera Regina Saba attulit Salomoni: sed cum Vidua illa paupercula veluti minuta duo, quæ tu pro eximia animi tui magnitudine, auro, & gemmis, & aromatibus antepones: nempe præclara ac divina **C** quædam hujus viri sanctissimi Ephraem monumenta, quibus & tu non mediocriter delecteris, & gregis, filiorumque tuorum animi ac corda, quæ viva veri Dei sunt templa, decorentur, & bonus ac suavis odor fiant Deo, & Angelis, & hominibus. Atque hoc quidem est munusculum nostrum. Quod si tibi, ut spero, & opto, non ingratum accidisse, & prodesse ceteris intellexero; alia complura tum ejusdem Auctoris, tum aliorum Sanctorum opera, quæ Græce scripta **D** apud me conservantur, labore ac studio nostro in lucem Latina prodibunt. Quod autem abs te peto, ejusmodi est, ut & tibi largienti, & accipienti mihi, patriæque meæ, atque ipsi Deo sit futurum longe gratissimum: nimirum ut sponsam ipsam tuam, quæ & pulcherrima est, & tui, in quo uno virtutes omnes amabili quodam mansuetudinis ac morum suavissimorum vinculo conjunctas cernit, amantissima, quemadmodum amas, constanter ames, ut eam nullo unquam **E** tempore deferas, sed præsens omni officio ac pietate & amore perpetuo complectare. Vale.

Quatuor hi sancti viri (Ephraem, scilicet, Nilus, Marcus, & Esaias,) Augustine Pontifex humanissime, quos ego e Græciæ tenebris, in quibus multis jam seculis delituerant, in Latii lucem superioribus annis eduxi, & variis Episcopis commendavi, post eorum obitum incertis sedibus vagabantur, magno cum periculo, ne tenebris rursus involverentur. Quamobrem **F** meo adducti consilio nunc ad te simul omnes confugiunt. Sperant enim, quam singuli apud alios benignitatem sunt experti, eam conjunctos apud te, in quo virtutes, quæ in illis singillatim elucebant, omnes esse conspiciunt, facile consecuturos. Quæ sane spes (tanta est humanitas tua) eos minime fallat. Neque vero ipsi Episcopatu tuo erunt indecores. Sunt enim homines frugi, exigui sumptus, & ma-

Ejusdem
ni Epist
ad Augu
num V
rium V
næ Ep
pum. E
Vcnet. 15

Epist. ad Hieronymum
Trivisanum,
Veronæ Episcopum, Edit.
Vcnet. An. 1574.

gnæ utilitatis. Tacere sciunt in loco, & cum opus est, loqui. Valent ingenio, magno sunt rerum usu, doctrina & prudentia præditi singulari. Cum domesticis tuis propter sanctos suavesque mores jucunde versabuntur. Si invisendæ tibi erunt ecclesiæ tuæ, vel in civitate, vel in tota Diœcesi, &c. ubique semper dulci quadam severitate & eloquentia illa christiana, quam tu in præclara tua Rhetorica ecclesiastica tam eleganter doctæque tradis, de timore Dei, de tremendo judicio, de pietate, de religione, de virtutibus omnibus complectendis, deque vitiis evitandis, de bonis moribus, de beata vita, ita loquentur, ut magnam & singulis, & universis tum utilitatem, tum etiam voluptatem sint allaturi. Quod si tibi iter aliquo erit suscipiendum, non injucundi, aut inveniisti hærebunt comites. Nam si magno illi Aloysio Lipomano, ut ipse testatur, in ardua Polonica Legatione, unus vel alter eorum tantum attulit consolationis: si Hieronymo Trivisano alius ex illis ad Concilium Tridentinum proficiscenti fuit ornamento: si Petro Contareno in Cyprum & Paphum naviganti honori fuit & jucunditati: quanto tibi solatio & gaudio erunt omnes te simul prosequentes? Quod si anno Jubilæi jamjam appetente Romam ad revisenda loca illa sanctissima, & deosculandos beatissimos Gregorii XIII. Opt. Max. Pont. pedes libuerit proficisci, quo undique ex omnibus orbis partibus innumerabiles omnium ætatum atque ordinum viri mulieresque confluent, te libentissime, ac magna & sancta tua cum lætitia, omniumque amicorum ac familiarium tuorum te sequentur. Sed quid ego de ipsis, ad te præsertim, tam multa? Ipsi de se loquantur. Mihi satis sit eis ad te aditum patefecisse, atque eos sic ornasse & loqui docuisse, ut nec barbari, nec sordidi videantur omnino. Te enim, qua es, cum in omnes, tum in hospites, humanitate, eos benigne susce-
pturum, & omni genere liberalitatis complexurum esse certo scio. Vale, Zinumque tui amantissimum atque observantissimum dilige. Venetiis pridie Idus Maji 1574.

ALOYSIUS LIPOMANUS

Primum Veronæ, deinde Bergomi Episcopus.

Cum ex laboriosa illa, non minusque periculosa Poloniæ Legatione, divina prorsus ope, & non alia, incolumis in Italiam reverterer, & hexaphoro vectus, ne itineris tædio torperem, divi Ephraem Edissenæ ecclesiæ Diaconi elegantissimos sermones legerem, quædam ex ipsis decerpfi, quæ ad illustrandum octavum hoc nostrum Sanctorum volumen admodum accommodata mihi visa sunt. Proinde ea tibi nunc supponimus, benigne Le-

Astor, quæ, certo scio, ingens tibi paritura desiderium, reliqua sanctissimi hujus viri scripta per te ipsum percurrendi. Quis enim eum morum probitate, vitæ sanctitate, monachismi disciplina, eruditione & pietate antecellit? nemo profecto, nisi is unus magnus sit Basilus, Ephraem ipsius spiritualis pater, præceptor, & institutor. Sed non longe post ejus vestigia, crede mihi, graditur sanctissimus hic vir, & clericorum, & monachorum jubar splendidissimum. Accingere ergo tu quoque & ad ea, quæ scripsit, legenda, & ad ea, quæ docuit, opere complenda. Ita enim nec ignavus lector, nec surdus apparebis auditor, sed verus illuminati viri discipulus; postque hujus brevis vitæ cursum ibi tandem collocaberis, ubi ipse modo Deum omnipotentem cum sanctis omnibus indefinenter laudat & glorificat. Vale.

SIMEON EX CAPUA

CAMALDULENSIS,

Eremitæ S. Mariæ de Ruah Prior, ad Augustinum Valerium S. R. E. Tit. S. Marci Presbyterum Cardinalem, Veronæ Episcopum.

Quantæ fuerit probitatis (Pater amplissime) sapientiæ, & doctrinæ Syrus ille Ephraem monachus, eremique cultor insignis, Christianorum nulli incognitum esse reor. Sanctissimi hujus viri de scriptoribus ecclesiasticis libro meminit Divus Hieronymus his verbis: Ephraem Edessenæ ecclesiæ Diaconus multa Syro sermone composuit, &c.

Hac spe moti sumus istam subire provinciam, ab erroribus videlicet expurgandi & excudendi sermones hos, aureis sane literis conscribendos, incredibili quidem, ac divina quadam tum eruditione, tum pietate refertos. Alia, quæ nos commovit ratio, hæc est, quoniam dicti sermonum libri jam pene defecerant: & qui reperiabantur pauci, parum erant emendati, & quod pejus est, plurimo vendebantur; nec videbatur qui desertissimas tam conciones, utilesque sermones typis excudi curaret. Ad nos ergo, qui Eremiticæ professione vitæ ad eorum auctorem magis accedimus, spectare videbatur; sumendum esse onus hujusmodi, tam aurei scilicet operis consulendi defectui. Nec alteri, quam Tuæ Illustrissimæ Amplitudini omnes dedicandum esse censuimus, cui alia ejusdem Auctoris opera, ut singularissimo sancti viri Ephraem amico, dedicata sunt. Nimirum a Petro Francisco Zino altero operum S. Ephraemi post Ambrosium interprete, ut supra pag. LIII.

Sermone
S. Ephraem
Ambrosio
Interprete
Editi in
Remo S. Ma-
riæ de Ruah
in agro Pa-
tavino An-
no 1585.
8.

GERARDUS VOSSIUS.

Tom. 1. edit.
Romæ 1589.
Epistola num-
cupatoria
ad Xystum
V. P. M.

B Iennio antequam in excelsam istam Eccle-
siæ speculam, sedem Petri evehereris, Six-
te V. Pontifex Maxime, virum mihi peregri-
num e media Syria oriundum, & per Græciæ
climata huc profectum, ut major ejus habere-
tur ratio, commendasti, ac ut eodem me-
cum Romæ exciperetur contubernio desidera-
sti. Cum enim propter Turcicam tyrannidem
cuncta devastantem atque obscurantem non am-
plius eo haberetur honore apud suos Syros &
Græcos, quo antea, sed jam vilesceret atque
obsolesceret, laborumque ejus fructus ibi de-
periret, ad Latinos, & quidem ad ipsam ur-
bem Romam, velut ad securum extra pericu-
la portum, ex Barbarorum manibus confugit,
ut ibidem refloresceret, & fructum uberio-
rem, tamquam loco magis fecundo exultior reddi-
tus, produceret: ubi etiam quod multo ni-
mis tempore aliter atque sperarat, obscurus
spretusque lateret, nec esset qui illius curam
fufciperet, Tu tandem non sine divina provi-
dentia eum e latebris & tenebris vindicandum,
mihi que licet homini hic externo, & ex ulti-
ma pene Germania oriundo committendum tra-
dendumque solícite curasti. Itaque feci non in-
vitus, quod in hospite illo excipiendo, Tibi
cum primis gratum, mihi que jucundum, atque
aliis carum & utile fore intelligebam, ipsum-
que a Te usque adeo commendatum peraman-
ter admisi, suscepi, & gratulabundus in idem
mecum contubernium introduxi. &c. Sed quis-
nam homo ille sit peregrinus, fortasse tecum
ambiges? Cujus etsi memoriam nondum San-
ctitati Tuæ excidisse credam, quod non ita mul-
tum interfluxerit temporis, quod illum mihi
commendasti ac tradidisti, tamen ut clarius
rem exprimam, & ne aliis παραβολικῶς, aut po-
tius ὑποβολικῶς loqui videar, quis is sit, enarrabo.

Ephraem hic est Syrus, quem clara Me-
sopotamia produxit, Græcia suspexit, & tota
antiquitas venerata est. Quem Basilus ille ma-
gnus Cæsareæ Cappadociæ Archiepiscopus, eru-
ditionis causa in primis admiratus est, summeque
laudavit, ac pietatis nomine prædicavit, de
eo inter alia affirmans, quod tantum a mun-
dana sapientia distaret, quanto verarum rerum
scientiæ propinquior erat. Cuique idem Basilus
miraculose & absque labore donum Græcæ lin-
guæ a Deo impetravit, eumque ex Diacono
Sacerdotem dignissimum ordinavit. Quem Ba-
silius frater S. Gregorius Nyssæ Episcopus insigni
beneque longa oratione celebravit ac decora-
vit. Quem Amphilocheus Iconii antistes pulcher-
rima comparatione cum Basilio magno contu-
lit, quæque inter utrumque communia inter-
ciderint, descripsit. Quem fortissimus ille hæ-
reticorum malleus S. Hieronymus ad tantam

A venisse claritudinem testatur, ut post lectionem
Scripturarum publice in ecclesiis ejus scripta
recitarentur. Quem Palladius magnæ apud cun-
ctos existimationis fuisse dicit, non fictæ, sed
vere, illumque unum inter alios existitisse di-
gnum, cujus memoria a sanctis Christi servis
celebretur. Quem Theodoritus Cyri præsul vi-
rum admirabilem, & scriptorem inter Syros
excellentissimum appellat. Quem in magna vi-
xisse laude, ecclesiamque catholicam cum pri-
mis exornasse, inter multa Sozomenus cum aliis
recenset. Qui, ut cum eodem Sozomeno testis
est Nicephorus, vita monastica percelebris ex-
stitit, & ex æquo cum iis, qui Episcopatu,
doctrina, & vitæ sanctitate clari sunt, lauda-
tur. Quem miris laudibus Symeon Metaphrastes
Nyssenum in ejus secutus vita, exornat atque
illustrat. Quem Cedrenus virum fuisse magnum
dictis factisque, ac multa utiliter conscripta re-
liquisse affirmat. Ex cujus adhuc infantis ore
C (ut in ipsius reperitur vita) per somnium visa
est excrescere vitis, quæ omnem sub cælo re-
gionem replebat, cujus fructibus omnes cæli
volucres advolantes vescebantur, ipsaque vitis
quanto volucres fructus decerpentes excipiebat,
tanto magis racemis abundabat, quæ in ipso
postea Ephraem vera apparuerunt, dum ejus
oris ac vitæ fructus per universum orbem re-
splenduit. De quo & illud memorabile legi-
tur, quod ab Angelo visus sit librum aureis
D conscriptum literis aliquando recepisse, quem
nemo præter eum aperire meruit; unde mox
postero die & deinceps, loquente in eo Spi-
ritu sancto, tantam dicendi ac declamandi gra-
tiam habuit, ut nullum sibi similem suo tem-
pore inveniret. Quem non sine causa reveren-
ter atque libenter celebris olim Græcia ample-
xa est, ejusque scripta tanti fecit, ut illa in
suam magna ex parte linguam transfuderit, il-
lumque velut suæ gentis ac classis Patrem ha-
buerit colueritque, quem honorem an ulli un-
quam alteri scriptori externo gens illa detule-
rit, vehementer dubito, exemplumque ignoro.
Ex cujus quoque variis scriptis ob dignitatem
plurima passim ab Anastasio Synaita, Photio
Patriarcha olim Constantinopolitano in sua ad
Tarasium Bibliotheca, a Moyse Bar-cepha Syro-
rum Episcopo, aliisque priscis invenias citata at-
que desumpta. Ad cujus imitationem Isaac Sy-
rus, Nilus Archimandrita Constantinopolitanus,
F Beatus Isaias, & Beatus Dorotheus, religiosissi-
mi Abbates, alique complures pietate atque eru-
ditione insignes viri utilissima opera conscripse-
runt, quorum ego multa nondum edita in variis
manuscriptis Vaticanis aliisque alibi prælo sane
dignissima vidi. Cujus denique sanctissimi viri
commemorationem, Græcorum Menologia, &
Latinorum Martyrologia ex æquo ponunt, ob-
servant, ac celebrant. &c.

Tom. 2. edit.
Romæ 1593
Epist. nuncu-
patoria ad
Clem. VIII.
Pont. Max.

Centum & sexaginta propemodum jam interfluxerunt anni, quando res ea (*editio operum S. Ephraem*) primum ab Ambrosio Generali Camaldulensium Abbate (qui bonis omnibus disciplinis ornatus, in Florentino Concilio habebatur clarus) in gratiam potissimum Cosmi Medices, primarii ac potentissimi tunc in Florentinorum Republica civis, & eruditorum hominum Mecœnatis munificentissimi, tentata & inchoata fuit: cui pro sacro Quadragesimali tempore, quod tunc agebatur, sicut etiam nunc, decem & novem Sermones S. Patris nostri Ephraem Syri è Græco Latinitate a se donatos (ut haberet quo sanctis illis jejunii diebus salubriter se occuparet) dicavit & obtulit: postquam antea inter cetera ingenii sui monumenta, etiam Diogenem Laërtium de moribus & vita Philosophorum, e Græco in Latinum ad eundem suum Cosmum fecisset. Qui quidem sermones tametsi pauci, eo tamen gratiores eidem erant, quod tanti Patris, Ephraem nimirum Syri, essent: quodque tamquam primitiæ Operum illius, tum primum in Europa apparerent, quorum tam multi thesauri per varias non solum Græciæ, sed & Italiæ (quo inde allati erant) bibliothecas reperirentur dispersi, & adeo passim ab omnibus è Græco Latine desiderati. Sed quod forte Cosmus & Ambrosius non diu postea supervixerint, accidit rem ibi inchoatam, non fuisse postea continuatam, & ad ulteriora, sicut plurimi optabant, productam. De quo damno refarciendo, & ulterius in Operibus illis progrediendo, cum a multis sæpe actum sit; & quidem ab externis Romam aliquoties perscriptum: res diutius opinione protracta est, & ad ultima tempora Gregorii Papæ XIII. optimi piorum institutorum patroni ac fautoris dilata; quando tandem serio magis actum est de Interprete ac Scholiaste huic Sancto Patri adhibendo, monumentisque ejus omnibus, quotquot Græcè inveniri possent, perquirendis, ac Latine reddendis, & in Occidente ad multorum commodum publicandis. Munusque illud meis tunc humeris suavis atque impulsu Sirleti, ac Montalti (postea Sixti V.) & Carafæ, præstantissimorum Cardinalium, ab optimo Pontifice impositum fuit; mandatumque, ut publicæ utilitatis causa huic adeo venerando peregrino, ego in Urbe etiam peregrinus atque externus, quippe ab extrema pene Germania oriundus, hospitium apud me præberem, eumque pro dignitate ipsius & viribus meis tractarem & ornarem. Ego vero illud nequies excutere jugum, rem quantumvis arduam, ac viribus meis imparem fortiter sum aggressus: manuscriptaque exemplaria Græca studiose perquisivi, & quotquot inveniri, & hinc inde obtineri poterant, describenda curavi, eademque inter se contuli, & varias lectiones observavi, atque inter se conciliavi, magisque probatas in textum inserui: & Opera omnia supra opinionem valde

A excrefcentia, quia variorum erant argumentorum, ad majorem distinctionem ac ordinem, in tres sigillatim Tomos distribui: quorum primum nuper cum mea interpretatione ac scholiis, ut petebatur, hic apud S. Sedem Apostolicam evulgavi & publicavi; ac post Gregorium XIII. nobis ademptum, Sixto V. ejus successor, per quem mihi primum manuscriptum Græcum volumen antea curatum erat, jure dicavi & obtuli. Cui quod labores illi mei placerent, omniumque passim tererentur manibus; ac in pluribus locis piis, atque Collegiis Urbis, tempore mensæ legerentur; sicut & coram Sanctitate Tua aliquandiu, tuisque paulo prius antecessoribus idem primum Volumen prælectum fuisse intelligo; majori alacritate postea Secundum ejusdem Sancti Patris Tomum sum prosecutus: quem postremo nunc elapso triennio (quo Clericatus Sacri Collegii Cardinalium Officio pro natione mea Germanica una cum Silvio Antoniano Collega, jam sacri cubiculi Sanctitatis tuæ Præfecto, in quatuor Pontificiis interregnis sum functus) inter varias alias occupationes absolvi, & modo pro satisfactione ac consolatione multorum, hoc sacro Quadragesimali tempore Typis Vaticanis jussu Sanctitatis tuæ in lucem edidi. &c.

B

C

Anno denique 1597. præsentem Tomum tertium, ac postremum Operum omnium Sancti Patris nostri Ephraem Syri, tandem (laus Deo) Romæ absolutum, ex Vaticana Typographia edidimus: anno nimirum ætatis nostræ 50. & Urbicæ mansionis 25.

Ut tamen non te lateat instituti nostri ratio, cur tot orthodoxorum Patrum testimonia post quodlibet argumentum in nostris scholiis citaverimus; ad hoc nos induxit partim rerum tractatarum varietas, partim etiam publica aliorum utilitas, cui consulere in eo fuit animus. Cum enim vix ullum sit argumenti genus præsertim morale, quod ab Auctore non tractetur; visum est in gratiam illorum potissimum, qui Patribus destituuntur, vel si eos habeant, non legerunt, aut a quibus alia atque alia rerum argumenta tractata sunt ignorant, præcipuos Ecclesiæ Doctores tam Græcos, quam Latinos, qui eadem cum Doctore nostro Ephraem pertractarunt, allegare atque producere; & hac eadem occasione hic veluti sylvam quamdam locorum communium, qui frequenter in concionibus occurrere solent omnibus divini verbi concionatoribus cum primis utilem & necessariam pertexere atque proponere, ut a quibus quæque desumenda sint, facilius singuli norint. Atque id non in hoc dumtaxat Tomo, sed & in aliis duobus sequentibus præstare institutum est.

E

F

Quos ut pleniores tibi communicare & publicæ utilitati evulgare possimus, tui officii erit, si quæ Græce usquam hujus Sancti Patris nondum Latine reddita editave noveris, nobis quæ ea sint,

Ad calc.
Tom. 3. c.
Romæ 1593
Pag. 318

Tom. I. Ep.
ad Lector.

N
es
cm
licis
Bibli
Cryp
ata
Tom.
ii pa

sint, & in quibus Bibliothecis lateant, tempori significare: ut (si forte aliquibus adhuc careamus) reliquis adjungi, & in debitum cum iis ordinem reduci possint. Vel Illustrissimum Cardinalem Bibliothecarium Apostolicum, aut Sacri Palatii Magistrum, a quibus Romæ resciscere liceat, de iis mature admoneas; cum institutum sit, nihil omittere, quod quidem illius γνήσιον certo nosse & obtinere potuerimus. Et ne ex iisdem forte Bibliothecis eadem, quæ descripta habemus, etiam abs te depromantur, ex quibus potissime hunc nostrum operum thesaurum comparaverimus, breviter recensebo.

Primum omnium exemplar & maximum, & antiquo vetusto charactere Græco in membranis descriptum, medio atque favore Sanctissimi D. Nostri Xysti V. ante ejus Pontificatum, ex Sfortiana Bibliotheca, ubi sub num. 1. reperitur, commodato accepimus, illudque jam totum transcriptum cum pluribus Vaticanis manuscriptis contulimus, & si quæ in iis plura reperirentur etiam desumpsimus. Nec defuit tam pio instituto optimus & eruditissimus Card. Sirletus bo. mem. Bibliothecarius Apostolicus, qui promptissime & avidissime quidquid hujus Sancti Patris sciret, ex incomparabili librorum suorum thesauro depromebat, ac me ad opus adeo sanctum (ut dicebat) atque desideratum vehementer incitabat & animabat. Cujus post mortem in Bibliothecarius Apostolici munere successor dignissimus Card. Carafa, bonis & ipse institutis favens, duos quoque nobis Græce manuscriptos Codices miræ antiquitatis ex Crypta Ferrata sub geminis literis O, & T curavit, postea etiam fidelissime restitutos, quorum alter, ut in ejus calce continebatur, conscriptus est anno Domini 531. Unde admirandam vetustatem collige. Atque istæ sunt præcipuæ Bibliothecæ, unde monumenta hujus Sancti Patris a nobis jam edita, & deinceps edenda deprompta sunt. Tu si quibus in locis aliis alia hujus nostri instituti noveris, tempori, sicut petimus, pro tuo & communi modo denuncia.

Notatio-
es ad cal-
em ms. Co-
licis Græci
Bibliothecæ
Cryptæ Fer-
ratæ.
Tom. 2. Vof-
ii pag. 288.

Ἐξαφθὴν ὁ ὁσιότατος καὶ μακάριος Ἐφραίμ,
ἡ δὲ χεὶρ τοῦ ἱεροῦ Ἰωάννου τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ὃν τῷ ἔτει
Κυρίου φλά. κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὁσιότατου καὶ
πνευματικοῦ ἡμῶν πατρὸς Νίκωνος, ἔτι τῆς
ἱεροσύνης καὶ πάντων τῶν θεοφόρων καὶ ἁγίων
πατέρων δώη ἡμῖν ὁ Κύριος μερίδα καὶ κλη-
ρον μὲν πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Ἀμήν.

Descriptus est Sanctissimus & Beatus Ephraim,
manu Jonæ peccatoris, Anno Domini quingentesimo
trigesimo primo, jussu sanctissimi spiritualisque Patris
nostri Niconis: cujus, & omnium religiosorum atque
sanctorum Patrum supplicationibus largiatur nobis
Dominus partem ac sortem cum omnibus Sanctis
suis. Amen.

Tom. I.

Πνευματικοῖς λόγοις ἠρδεύσε τὸν κόσμον
Ἐφραίμ ὁ κλεινὸς καὶ πολὺς ἐν τοῖς θεοῖς,
Ὅν τὰ πονήματα ὡς συλλέξαι θελήσῃ
Οὐχ οἷός τ' ἔσται, καὶ γὰρ ἀπείρως ἔχει.
Ἀλλ' ὧ φωτιστὰς ἔνθ', ἔδωκε λόγον
Ἰησοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ καὶ σωτῆρος φωτῶν· αὐτῷ
Προσδύχας, καὶ πάντων τῶν ἁγίων
Δῶς ἡμῖν ποιεῖν, ἅπερ καὶ μελετῶμεν.
Ἰνα μὴ διπλῶς ἐκείνῳ ὑμωρηθῶμεν.
Μνήσθητι Κύριε τῆς χάριτος ἀμαρτωλοῦ
Ἰωάννου.

Spiritualibus sermonibus irrigavit mundum
Ephraem inclytus ac celebris, & magnus in di-
vinis:

Cujus qui labores simul colligere voluerit,
Rem is impossibilem tentabit, cum sint infiniti.
Sed o mentis illuminator, & verbi atque sermo-
nis dator

Jesus Christe, Deus & Salvator hominum:
Ipsius precibus, & omnium Sanctorum,
Concede nobis facere, quæ & meditamur:
Ut non dupliciter tormentis ibi juniamur.
Memineris Domine horum scriptoris Jonæ pec-
catoris.

Τέλος τῆς ἐσχάτης βιβλίου τῆς οἰκίας καὶ θεο-
φόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου τοῦ
Ἀναχωρίτου· ὅστις ἠκούσεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς
μεγάλης Κωνσταντίνης, καὶ πρώτης Βασιλείας
τῆς μεγαλοπόλεως τῆς ἐπικεκλημένης τῷ
ὀνόματι αὐτοῦ Κωνσταντινέπολιν, καὶ νέας Ρώ-
μης· ἠκμασε δὲ μέχρι τῆς βασιλείας τῆς Οὐρά-
λουτος, ὑφ' ἧς καὶ ἐτελειώθη.

Finis postremi libri sancti & divino spiritu ple-
ni Patris nostri Ephraim Syri Anachoreta: qui exer-
citatorem egit in diebus magni Constantini, & pri-
mi Imperatoris magnæ civitatis, quæ ab ejus nomi-
ne appellata est Constantinopolis, & Roma nova.
Floruit autem usque ad imperium Valentis, sub quo
& decessit.

ROBERTUS S. R. E. CARDINALIS
BELLARMINUS.

Sanctus Ephraem Diaconus Edeffenus obiit
sub Valente Principe, scripsitque plurima
opera, quæ, teste Sancto Hieronymo in libro de
Scriptoribus Ecclesiasticis, in Ecclesia post le-
ctionem Scripturarum publice legi solebant. Edi-
tæ sunt Colonia anno 1547. multa opera Sancti
Ephraem, magis pia, quam docta. Sed multo plura
Romæ a Gerardo Vossio partim anno 1589. par-
tim anno 1593. Sed non vacavit mihi legere, nisi
Sermones aliquos de Compunctione & pœnitentia,
& de sancta Cruce, & passione Domini, & de
Sancta Deipara, & alia quædam; ideo judicare

De Scripto-
ribus Eccles.

Tom. 3. pa-
318. ad Ca-
cem ejusde-
Codices m-
Græci.

Ad calce-
Codices m-
Græci Con-
stantinopol-
tani.
Tom. 3. pa-
317.

nequeo an sint omnia vere Sancti Ephraem opera, **A** *mita*) Acta, quæ extant apud Lipomanum tom. 3. meminitque ejusdem in libello, qui Testamentum Ephraem inscribitur.

CÆSAR BARONIUS S. R. E.
CARD. BIBLIOTHECARIUS.

Notat. in
Matyrolo-
gium Ro-
manum.
1. Februarii.

DE eodem hic Beda, & alii; Græci autem 28. Januarii, ut apparet ex Menologio. Hujus celebris sanctitas, & eruditio, non tantum Syris, atque Mesopotamiis, penes quos vixit, fuit conspicua, sed fines suos egressa, longè lateque diffusa, tum Græcis, tum Latinis optime nota, atque perspecta evasit: tantæque eum existimationis esse habitum, & ad tantam venisse claritudinem scribit S. Hieronymus, ut post lectionem Scripturarum publice in nonnullis Ecclesiis ejus scripta recitarentur. Hujus primordia si quis repetat, unde eum magis admiretur, inveniet: Nisibi enim natus, (ut scribit Sozom. hist. lib. 3. cap. 15.) admirabilis illius Jacobi Episcopi fuit alumnus, eruditionis discipulus, & sanctitatis hæres.

Habuit de eo egregium encomium S. Greg. Nyssen. quod recitat Lipom. tom. 2. Simeon Metaphrastes ex antiquis monumentis descripsit ejus acta. Mentio habetur de ipso in vita S. Basilii, quæ fertur nomine Amphiloerii, itemque in vita Abrahamæ Eremitæ: sed nullibi, mea sententia, felicius, quam in suis ipsius scriptis, tum doctrinæ, tum sanctitatis elucet ejus imago. S. Hieronymus de ipso agens in lib. de Scrip. Eccles. eum ex hac vita decessisse scribit sub Valente Imp. quando præclarum illum scripsit commentarium, qui dicitur Testamentum S. Ephraem. Habet eum Lipom. tom. 3. & Sur. tom. 1. quo inter alia Vitalianos hæreticos cavendos monet. Isti a Vitale Antiocheno sunt dicti, cujus meminit. S. Hieronymus scribens ad Damasum. Porro Vitaliani Apollinarianis manus dederunt ultimis ejusdem Valentis temporibus. Constat Ephraem reliquisse post se complures discipulos doctrinæ & sanctitatis alumnos, præter Paulinum, quem scribit Gennadius de Vir. illustr. cap. 3. primatus amore lapsum esse in hæresim, reclamante licet, ac resistente magistro. Rursum verò plura de Ephraem habes apud Vitas Patrum cap. 17. Est vero de hoc quod gratulemur ætati nostræ: Siquidem eruditus vir Gerardus Vossius Belga, quocum magna mihi intercedit familiaritas, scripta S. Ephraem summa cum diligentia perquisita, & ex præcipuis Italiæ Bibliothecis collecta, Latinitati daturus est: reddetque nostris temporibus Syrum Theologum Latine loquentem, cui Græce dicendi S. Basilii olim tribuisse facultatem traditur.

S. Ephraem Syrus quoque in ea oratione, quam habuit de Sanctis Quadraginta Martyribus, expressum habet eosdem passos in stagno.

Scripsit Sanctus Ephraem ejus (*Abrahamæ Ere-*

mita) Acta, quæ extant apud Lipomanum tom. 3. meminitque ejusdem in libello, qui Testamentum Ephraem inscribitur.

Agunt de eo (*Sancto Juliano*) item Sozomenus lib. 3. cap. 13. & Nicephorus hist. lib. 9. cap. 15. quorum testimonio constat ejus res gestas scriptis mandatas a Sancto Ephraem Diacono Ecclesiæ Edeffenæ.

Luculentissimum encomium in S. & Magnum Basilium oratione descripsit Beatus Ephraem Syrus, illustris & antiquus Ecclesiæ scriptor, S. Basilio σύγχρονος, & amicissimus: est inter nondum impressa, quæ a se e Græco conversa, & scholiis, ubi opus est, illustrata, propediem una cum aliis ejusdem auctoris operibus, quotquot hætenus Græce reperiri potuerunt, in lucem editurus R. D. Gerardus Vossius S. Theologiæ Doctor Germ. mihi Romæ longe amicissimus. Encomium autem illud in Magnum Basilium esse S. Ephraem Syri, vel ex ipsa inscriptione conjicitur, vel quod se ipsum non semel in eadem oratione encomiastica nominet, & quæ ipsi cum Basilio acciderint, inter alia commemoret. Est ejus exordium: *Κλινάτέ μοι τὰς ἀποάς, ἀδελφοὶ ἀγαπῆτοί, διωγέσσομαι ὑμῖν καλλίστην διώγῃσιν*. Hoc est, *Præbete mihi aures, fratres charissimi, & pulcherrimam vobis historiam enarrabo &c.* Quin idem Ephraem ejusdem sui ipsius encomii meminit in oratione in Quadraginta Martyres, qua etiam præclaris laudibus exornat eundem S. Basilium, retexens ejus certamen adversus Arianos susceptum.

De eadem Transfiguratione Domini extat Sermo Sancti Ephraem Syri: alius item Basilii Seleuciæ, necnon etiam Andreæ Cretenensis: habentur Græce scripti in Bibliotheca Sfortiana cod. ms. num. 39. prope finem.

ANTONIUS POSSEVINUS.

EPhraem Syrus, qui vitam in terris egit coelestem, plura scripsit, quæ denique Gregorius XIII. Pontifex Maximus Gerardo Vossio Borchlonio Germano mandavit, ut perquisita undique, quæ Græce inveniri potuissent, Latinitate donaret. Quod & fecit egregie, ac scholiis illustravit, licet antea quædam ipsius Ephraem extarent ab Ambrosio Monacho Camaldulensi in Latinum e Græco versa, & adeo in lucem emissæ. Vitam autem Ephraem, quæ perlegenda est ab eo, qui uberem ex ejus scriptis voluerit fructum capere, scripserunt Gregorius Episcopus Nyssæ, accurate, & alter qui Anonymus, quos ab se e Græco in Latinum versos idem Vossius primo Tomo operum Ephraem præfixit: cum initio secundi Tomi, vitam eam Latine præposuisset, quam Symeon Metaphrastes Græce scriptam posteris reliquit, quæ quidem in Vaticana Bibliotheca extat ms. sub numeris 536. & 794.

Quin & S. Joannes Chrysostomus egit Homilia

9. Junii.

14. Junii.

6. Augusti.

In Appara
Sacro edi
Vnet. 160
Pag. 439

9. Martii.

16. Martii.

milia quadam nondum (quod sciam) edita , de falsis Prophetis , perhonorifice de S. Ephraem Syro , aliisque Sanctis Patribus antiquis : ea ms. extat in Bibliotheca Vaticana , Sfortiana , & Cryptæ Ferratæ .

Sed & de Ephraem sic loquitur Hieronymus : *Ephraem Edeffenæ Ecclesiæ Diaconus multa syro Ser-mone composuit &c. supra pag. L.* Hæc Hieronymus .

At idem Gerardus Vossius primo operum Ephræm tomo , qui anno 1589. Romæ ex Jacobi Tornerii Typographia latinus est evulgatus , ad-jecit testimonia de eo ex Patribus & Historicis Græcis , & adeo ex Trithemio Latino . Et in iis tamen , cum ait Vossius , Basilium miraculose , atque absque labore donum Græcæ linguæ a Deo impetrasse Ephræmo , huncque e Diacono Sacer-dotem dignissimum ordinasse , Baronius Cardi-nalis nullo modo probat ; cum præter alia , quæ repugnant , tum quod non esset Basilii juris ho-minem Syrum ordinare . Vide Tom. 4. Annal. pag. 386. primæ Romanæ editionis .

Sane cum Sozomeno testis est Nicephorus , Ephraem vita monastica percelebrem extitisse . Ex cujus adhuc infantis ore (ut extat in ipsius Vi-ta) per somnum visa est excrescere vitis , quæ omnem sub cœlo regionem replebat , cujus fru-ctibus omnes cœli volucres advolantes vescebantur ; ipsaque vitis quanto plures volucres fructus decerpentes excipiebat , tanto magis racemis abundabat : quæ in ipso postea Ephræm vera ap-paruerunt , dum ejus oris ac vitæ fructus per uni-versum orbem resplenduit .

Porro Ephræm effigiei archetypum extat Constantinopoli in antiquo Monasterio Sula nuncupato vulgo τὰ ἐξ μάρμαρα , idest , *sex Marmora* , quod olim Patriarchium fuit , sed hoc tempore ab Armeniis inhabitatur : ad dexteram habet scriptam hanc sententiam : ἡ ἀγάπη καὶ ἐγκράτεια τὴν ψυχὴν καθαίρει , hoc est , *Charitas & continentia ani-mam purgant* .

Sequitur Catalogus Operum Tomi primi & se-cundi , editionis Vossianæ . Tum addit Possevinus in Appendice ad literam E. pag. 28.

Tertius etiam & ultimus Tomus Interprete eodem Gerardo Vossio prodiit Romæ ex Vatica-no anno 1598. Sed & Colonia S. Ephraem ope-ra omnia , secunda jam editione auctiore & ac-curatiore , apud Quentelium anno 1603. ubi & anno 1604.

Prodiit deinceps Romæ parvulus libellus ejusdem Ephraem Latinus factus , in Passionem Domini nostri Jesu Christi .

In Vaticana vero Bibliotheca extant ms. Græce , Sermo de Transfiguratione Domini no-stri . Epistola ad Joannem Monachum de Patien-tia . Sermo de Perfectione .

Photius autem in sua Bibliotheca ad Tara-sium meminit Sermonum quadraginta novem Tom. I. ipsius

A ipsius Ephraem . Scripsit tamen supra mille , ut il-lemet Photius ex Syrorum traditione , & Euse-bio Pamphilo testatur . Omnia (inquit) Ephræm sunt plena gratiæ & energiæ . Quin & hic fertur scripsisse in Genesim , & adeo in universum Pen-tateuchum . Nam Moyse Barcephæ libro de Pa-radiso hæc illius commentaria citat . Et illud qui-dem opus extare conjicitur , quod proximis hisce annis , hoc est , anno 1588. die 15. Septembris , scriptum sit mihi a Nicolao Serario Societatis no-stræ Theologo Moguntia , inventos fuisse ali-quot libros Arabice ac Syriace conscriptos , inter quos erat hic Ephraem . Porro eos olim a Gre-gorio XI. Pont. Max. quando Avenione rediit Romam Apostolica Sedes , conditos , qui Episcopo Herbipolensi , qui nunc , hoc est , hoc anno , quo hæc scribimus , vivit , fuere propositi venales , quos extare Venetiis dicitur , cum aliis pluribus .

Ephræm Grammaticam Syro Chaldaicam , & opera omnia , eadem lingua extare audio .

CLAUDIUSCHANTELOU.

Bibliothecæ Asceticæ Tomus alter , Ope-rum sancti Ephraem Ecclesiæ Edeffenæ Dia-coni Monachique probatissimi partem maximam (reliqua in tertium Tomum rejecta) comple-ctitur .

Biblioth. Patrum A-sctica Pa-ris. 1661. Tom. 2.

Quæ quidem Opera (inquit ejus Interpres Latinus Gerardus Vossius Tungrensis Præposi-tus) Virum demonstrant moribus suavissimis præditum , variis iisque eximiis animi dotibus ornatum , & in rebus divinis exercitatissimum : qui nihil humile , nihil abjectum , nihil ab-surdum , aut infimum sentiat unquam vel lo-quatur ; sed cujus omnis oratio de Deo rebus-que cœlestibus : qui vitia ubique acriter in-sectetur , ac virtutes mirum in modum ce-lebret , non voce dumtaxat , sed opere potius vivo atque exemplo : qui affectiones denique no-stras ad Dei amorem vanique hujus seculi con-temptum , atque ad cœlestis regni gaudia con-sequenda , formidabilia autem inferni tormenta effugienda , ubicumque serio graviterque mo-veat flectatque : de quo jure affirmat Basilus Ma-gnus Cæsarææ Cappadociæ Archiepiscopus , quod tanto a mundana sapientia distaret , quanto ve-rarum rerum scientiæ propinquior erat . Quem S. Hieronymus ad tantam venisse claritudinem testatur , ut post lectionem scripturarum publice in ecclesiis ejus scripta recitarentur . Qui (ut cum Sozomeno testis est Nicephorus) vita mo-nastica percelebris exstitit , & ex æquo cum iis , qui Episcopatu , doctrina , & vitæ sanctitate cla-ri sunt , laudatur . De quo demum & illud me-morable legitur , quod ab Angelo visus sit li-brum aureis conscriptum literis aliquando rece-pisse , quem nemo præter eum aperire meruit ; unde mox postero die ac deinceps , loquente in

Hexaem. hom. 2.

Catal. script. eccles.

Sozom. lib. 3. hist. cœcl. c. 15. Niceph. lib. 9. cap. 14.

eo Spiritu sancto, tantam dicendi ac declamandi gratiam habuit, ut nullum sibi similem suo tempore inveniret.

FRANCISCUS COMBEFISIUS.

Bibliotheca Patrum Concionatoria edit. Paris. 1662. Tom. I. p. 10.

Sanctus Ephraem Edeffenæ ecclesiæ Diaconus, Orbis magister dictus, tantæ claritatis, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam ecclesiis ejus scripta recitarentur, uti auctor Hieronymus in Catalogo, qui & in Interprete auctoris acumen ingenii se deprehendisse fatetur. Obiit anno 375. Basilio charus fuit. Ipsum notare homilia 2. in Hexaëmeron aliqui volunt. Ejus tamen in Scripturam lucubrationes desiderantur. Opera omnia, quæ fere mystica & parænetica, nonnulla etiam encomiastica, collegit spisso volumine Gerardus Vossius omnium ipse Interpres. Edita Romæ 1593. Colonia 1603. ac demum Parisiis 1619. At Latine solum. Græcorum quanta foret utilitas, vel pauca illa prodeunt, quæ Græcum nactus codicem, interpretatione nova post ipsum repræsentavi, ut de Martyribus Tom. 8. Ea mente ac sensu dudum Galliæ Clerus ad Comitia generalia ex more congregatus, Joanni Auberto Collegii Laudunensis præposito, pro ipsius quo fungebatur ejusdem Cleri Interpretis munere, jusserat, ut Ephraemi sanctissimi opera utrâque lingua vulgaret. Cœpta editio Vitrejanis typis, nec ultra sexaginta folia producta, cum segnius agenti Auberto mors incidit: atque illius irritum conatum fecit. Potuit sane Interpretis industria lucem Ephraemo addere & majestatem; qualem puta Ambrosius Camaldulensis paucis illis addidit, suntque edita Argent. 1509. ac deinde Colonia 1547. Addidit R. P. Labbe, *Ejusdem quoque nonnulla opuscula Dilingæ dicuntur edita Petro Francisco Zino Interprete*. Ipsa haud dubie, quæ Venetiis 1575. apud Bologninum Zalterium edita sunt, quæ sunt opuscula spiritualia numero XL. quibus accedit Ephraemi ejusdem Laudatio, auctore Gregorio Nysseno. Plura Ephraemi diversis locis corrogata, nostrisque inserta, quibus præcipue Judicii extremi terrorem incutit, & ad compunctionem componit. Auctor sermonis de falsis Prophetis & Doctoribus, quem duplo fere locupletiore ex Regio Codice iterum edidi, illius meminit. (Tom. 5. Bibliothecæ Concionariæ pag. 259. his verbis.) Ubi celebris ille Ephraem, mœstorum solatium, afflictorum levamen, juvenum disciplina, monachorum specimen, poenitentium dux ac auspex, framea ac spiculum adversus hæreticos, virtutum receptaculum, Spiritus sancti habitaculum ac diversorium?

Not. in Amphilo-
chium, edit.
Paris. 1644.
pag. 274.

Ut Græce loqui possim. Baronius ad annum 370. ut minus solidum elevat, quod ipse Ephraem non meminerit hujus gratiæ, & sibi dicat locutum Basilium per interpretem. Præter

Atamen Amphilo-
chium, habet Menologium m. f., quod Vossius ait haberi apud Cardinalem Cremonensem. inter vitas a Basilio Imperatore collectas cum suis Iconibus; his verbis: *Atque ut magis etiam mortalibus prodesse posset, cum Casaream venisset, a Basilio Magno creatus Presbyter, repente linguam Græcam, (cujus erat, ut homo media Syria natus, prorsus rudis & expers) callere cœpit*. Quibus etiam significatur gratia hæc fuisse constans, non tantum ad præsens illud colloquium, & ad horam, quod satis videretur Amphilo-
Bchio. Potuit vir sanctus id tanti miraculi, quod in suam gloriam plusculum cederet, silentio tegere. Indicant Theodoretus, Sozomenus & alii, tantum scripsisse Syriace, velut ea & materna lingua esset & expeditior. Non enim quod miraculo confertur, etiam absolutissimum censeretur debet; sed satis est, ut in finem a Deo intentum sit sufficiens.

Sozomenus lib. 3. cap. 5. narrat Ephraem in ordine clericali ad Diaconatum solum elatum. Baronius etiam ad annum 378. *Quod autem dicatur Presbyter ordinatus a Basilio, minime assentiri possumus; cum præter alia, quæ repugnant, haud esset Basilii juris, Syrum hominem ordinare*. Alia, puto, intelligit veterum testimonia, quæ tantum habeant Diaconum. Verum, excepto Sozomeno, videtur argumentum negativum, minus illud efficax. Istud vero, in quo vir doctus & pater historiæ, rei summam ponit, ut non licuerit Basilio ordinare hominem alienæ parœciæ, levius existimo, & ignoratione juris antiqui assertum. Antiqui enim canones & Nicæni, & Sardicenses, qui soli ea ætate poterant Basilium ligare, solam prohibent alieni Clerici promotionem, velut qua fiat injuria illi ecclesiæ, cui jam is adscriptus erat, non item hominis alio solo nati aut educati; quod & ipsum posterioribus juribus, sed satis novis cautum est. Debit ergo Baronius excipere non patriam, sed eccle-
Esiam, cui jam Ephraem addictus esset; & cujus in ipsum jura, ea ordinatione violanda essent. Concili Nicæni verba sunt can. 16. *εἰ δὲ τοιμήσῃ τις ὑφάρπασαι τὸν πρὸς ἑτέρῳ διαφέροντα, καὶ χειροτονῆσαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, μὴ συγκατατιθεμένη τῷ ἰδίῳ ἐπισκόπῳ, ὁ ἀνεχώρησεν ὁ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενος, ἄκυρος ἔστω ἡ χειροτονία.* (Si quis autem ad alium pertinentem audacter invadere, & in sua ecclesia ordinare tentaverit, non consentiente proprio Episcopo, a quo discessit is, qui regulæ mancipatur; ordinatio hujuscemodi irrita sit.) Præit ipso eodem Canone, ne

Fπροσβύτεροι, ἢ διάκονοι, ἢ ἕλως ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι (Presbyteri, aut diaconi, vel quicumque sub regula prorsus existunt. &c.) ut nullus subsit dubitandi locus, ne canon τῶς ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενος (eos qui regulæ mancipantur) Clericos intelligat: quod & reddit secunda versio, his verbis: *A quo recessit Clericus*: prima enim est saltem obscurior: *a quo discessit is qui regulæ mancipatur*. Sic Sardi-

Sardicenfē can. 18. & 19. non nisi hominem ecclesiasticum, & *alienum ministrum*, sive Diaconum (quod in Græco fuisse videtur) vetat ordinari ab alieno Episcopo in ecclesia sua, propter discordias hinc enascentes: priori scilicet ecclesia & Episcopo, jus priori ordinatione quæsitum violari, iniquius ferente. &c. Ea libertate, sic nempe ordinandi hominem aliqui sui juris, Epiphanius Hieronymi fratrem Paulinianum initiavit, ut Hieronymus epist. 60., Lampius Barcinone meum Paulinum Presbyterum creavit, ea tamen conditione, ut is liber, nullique addictus ecclesiæ, pro priori monachatu maneret, ut ipse epist. 6. ad Severum: quo etiam modo Paulinus Antiochiæ ordinavit Hieronymum. Unum moverit, quod Hieronymus, Palladiusque, &c. Edessenæ Ecclesiæ Diaconum dicant: quo gradu fuisse videtur ante salutatum Basilium; nec ulteriori auctus, qui obscurasset priorem, ut deinceps pro Diacono, Presbyter diceretur. Dixerim, dato quod vere prius fuerit Diaconus, & Edessenæ Ecclesiæ Diaconus, eoque gradu illi ecclesiæ ministraverit; quod nemo facile probaverit; dato, inquam, imposuisse manus Basilium mera cerimonia, dixisseque orationem Diaconi; ipsam scilicet, quam postmodum Ephraem, impetrata Græci sermonis facultate, velut præeunte Episcopo, prolaturus erat: qui sensus priore forsā aptior fuerit; potuisse nihilominus, nihil sacris canonibus adversantibus, & creari a Basilio Presbyterum, & nomen Diaconi Edessenæ ecclesiæ non amittere. Ventant illi, ne alienus Clericus ab alieno Episcopo in sua ecclesia, velut nimirum priori subtrahendus, nisi proprio Clerici Episcopo consentiente, ordinetur. At Basilius non suæ ipse Ecclesiæ ordinavit Ephraem, sed Edessenæ; nec invito Edesseno Episcopo, sed gratulante: par enim est credere, sua tantum renitentia virum tantum, id in ea ecclesia gradus necdum obtinuisse, quo, nec eo auctus, censerī voluit; *qui propter humilitatem*, ut Jo: Trithemius, *ad divina mysteria conficienda nunquam accesserit, quamvis apud Deum & homines dignus haberetur*: eoque Diaconus adhuc ubique audierit. Quamquam rei tam novæ antiquiorem scriptorem desideraverim. Quid si nec Diaconum Edessenum dixerimus, velut illi ecclesiæ a creatione addictum, sed instar Paulini, Hieronymique, &c., non soluta monachatus libertate ordinatum; dictumque dumtaxat Edessenum a diutina conversatione in illa ecclesia & plebe, ceu declamandis hominibus, in quibus magnus erat, delecta concione? Quidni ipse, quod alii id ætatis docti quietisque amantes monachi? Eo fere ritu, quo tandem Mendicantes, primo institutore Dominico, nullius omniumque & plebium & ecclesiarum, quocumque asciverit Spiritus, subsidioque vocaverint Pastores proprii, nulla usquam

A nisi ad Prælatorum nutum statione, probante ecclesia laudanteque, esse clerici statuerunt; perseverantque annis amplius 400., non omnino exiguum ecclesiastici Ordinis, hierarchiæque, ut & olim magni illi Paulini Hieronymique, &c. ornamentum & columen.

B O L L A N D I A N I S O C I I .

B S Yrus ille Ephraem magnus, uti S. Chrysostomus in oratione adversus impios hæreticos & de consummatione seculi (quam ipse postremam sibi futuram, divinitus edoctus, prædixit) *Ephraem igitur ille magnus*, uti cum hic vere maximus prædicat, *obtorpescentium excitator, afflictorum consolator, juvenum disciplina, instructor atque exhortator, monachorum speculum, dux pœnitentium, framea ac spiculum adversus hæreticos, virtutum receptaculum, & Spiritus sancti habitaculum atque diversorium*: ille, inquam, celeberrimus Ephraem ecclesiam virtutibus & scriptis illustravit. &c.

Naetus est Ephraem non solum provinciales suos Syros admiratores, sed Græcorum etiam doctissimos, & Latinos quosdam, imitatores ac laudatores. Basilius certe viventem eum, ut scribit Sozomenus infra (lib. 3. cap. 15.) *eruditionis causâ in primis admiratus est, summeque laudavit*: alii πάντων ἐλλογιμότερον, *omnium præstantissimum* prædicaverunt. Vita functum Basilii frater

D Gregorius Episcopus Nyssenus luculenta oratione celebravit. Plures ejus ævi scriptores, illius laudes elucubratis a se monumentis intexuere. Nemo tamen uberius quam ipse Ephraem, cum maxime latere cuperet, vetaretque se, etiam mortuum, laudatione ornari, virtutes suas propriis in scriptis prodidit: dum vel negligentiam accusans suam, Dei interim in se dona commemorat; vel excitare ad fidei constantiam, studium paupertatis, aliasque virtutes, discipulos suos volens, facta ipse sua illis proponit imitanda. Neque vero de virtutibus ita præclare scribere potuisset, (ut nemo illius nunc scripta legens possit non animo commoveri ac vehementer accendi) nisi earum ipse officia, non languida speculatione, sed usu atque exercitatione comperta probataque habuisset: quod cum in pluribus valeat scriptoribus, quorum quæ fuerit vitæ sanctimonia, ex spiritu, quem scripta declarant, facimus conjecturam; in hoc tamen præcipue elucet. Siquis igitur perfectam vitæ ejus imaginem velit exprimere, ei scripta ejus omnia sedulo sunt & pensiculate evolenda: ut non carptim mella apīs instar libet e floribus, quod se fecisse S. Gregorius Nyssenus profitetur; sed integros congerat ac constipet favos. Præstitit hoc quadantenus ante annos aliquot *Michaël Hoyerus Augustinianus*, eleganti edito de ejus vita ac virtutibus libello: videtur ta-

Act. Sanctorum Tomo I. Febr. edit. Antverpiæ 1658. pag. 49.

men plenius fieri id posse, si quis omnia Ephraemi scripta evolvat & expendat.

Pag. 52.

Georgius Cedrenus ait, *multa eum utiliter conscripta reliquisse*. Multa, inquit S. Hieronymus lib. de illust. Eccl. Scriptor. Syro sermone composuit opuscula, & ad tantam venit claritatem, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam ecclesiis ejus scripta recitentur. Ea vero, Nysseno teste, in Græcum versa sermonem, eandem vim elegantiamque retinent. Subscribit S. Hieronymus: *Legi, inquit, ejus de Spiritu sancto Græcum volumen, quod quidam de Syriaca lingua verterat, & acumen sublimis ingenii etiam in translatione cognovi*.

In Latinam quoque linguam nonnulla ejus translata sunt scripta. Vincentius Bellovacensis, qui ante CD. annos scripsit, Speculi histor. lib. 14. cap. 87. ista habet: *Hujus Ephraem septem opuscula extant apud nos, scilicet de penitentia, de luctaminibus seculi, de compunctione cordis, de beatitudine animæ, de resurrectione, de die judicii*. Eadem ex Vincentio recitat S. Antoninus par. 2. tit. 10. cap. 5. §. 6. Sed & ipse sex solum recenset, cum septem dicat extare. Trithemius de script. eccl. eadem, aliaque insuper septem enumerat, quæ apud Latinos inveniri ait: *de Spiritu sancto, de contritione cordis, de cogitationibus, de predicatione dura, de celebratione mysteriorum, planctum super Edeffanam urbem*. Horum opusculorum quædam, alia item ab Ambrosio Camaldulensi Latine versa e

A ex ipsius interpretatione. II., ut Græco latine potius, quod illi facile erat, omnia edidisset.

Pag. 53.

Non omnia tamen illius opera affecutus est Vossius. Nam quem legisse se Græce versum librum de Spiritu sancto testatur S. Hieronymus, hic desideratur. Uti & commentarii in sacram Scripturam, de quibus S. Gregorius Nyssenus, *nam omnem & antiquam & novam Scripturam evolvens, & ut nemo alius, in ejus contemplationem incumbens, totam accurate ad verbum*

B *interpretatus est: atque ab ipsa mundi creatione usque ad ultimum gratiæ librum, quæ abdita & recondita erant, commentariis illustravit, Spiritus lumine usus*. At neque interpretatio illa, neque commentarii usquam comparent. Sozomenus quoque lib. 3. cap. 15. λέγεται δὲ τὰς πᾶσας ἀπὸ τὰς τελοῦσας μυριάδας ἑπτῶν συγγράφαι: *Dicitur vero universim circiter tricies centena millia carmina conscripsisse*. In his nimirum erant hymni ad Harmonii numeros facti, de quibus Theodoretus

C lib. 4. cap. 27. τὰυτὰ καὶ νῦν τὰ ἀριμὰτα θαυδρότερας τῶν τικητόρων μαρτύρων τὰς πανηγύρεις ποιεῖ: *Istæ & nunc cantilenæ splendidiore reddunt invictorum Martyrum solennitates*. Atque hæc quoque vel delitescunt, vel omnino perierunt scripta: uti & alia quamplurima: nam Photius Tmemate 196. ubi Paræneses 49., aliaque enumeravit, subdit: *Quamquam alia quoque quamplurima sancti viri in Græcam conversa linguam opuscula circumferuntur, dicendi vi ac venustate referta*. Syri vero affirmant orationes supra mille scripsisse: quibus etiam

D *testimonium reddit, (cujus gravis est in historia, non item in dogmatibus fides) Eusebius ille Pamphili cognomento*. At qui potuit scriptorum Ephraemi meminisse Eusebius? nisi, quod supra §. 2. num. 15., jam clarus erat eruditionis fama & lucubrationibus Ephraem sub initium imperii Constantii. Quamquam in iis libris Eusebii, qui in manibus sunt, nulla ejus mentio est. Fortassis Ecclesiasticam historiam Sozomeni hic pro Eusebiana accepit, aut aliter memoria lapsus Photius.

E De stylo Ephraemi, præsertim in Exhortationibus, Ἐκκλήσια, quæ habentur to. 2., ita idem censet Photius. In his admonitoriis sancti viri sermonibus, jure quis admiretur, quam alte penetret persuadendi vis, quantumque ab his fluat jucunditatis, quam denique affectuum copia referti sint. Oratio tamen ejus ac figuræ nihil mirum, si ad consuetum homiliarum usum, & inelaboratum dicendi genus vergant. Non enim in auctorem sensuum, sed in horum interpretem ea conferenda culpa. Qui namque Syriacæ sunt lingue bene periti, verbis adeo ac tropis excellere norunt, ut ambiguum sit, ab hisne, an a sensu recondito, tanta ejus dicendi vis, atque elegantia proficiscatur. Quamobrem non tam dictionis humilitas admiranda, quam illud suspiciendum, quomodo per tantam verborum vilitatem tanta

salus

salus atque utilitas in legentes velut effundatur.

De iis opusculis, quæ anno 1547. edita Coloniae diximus, pronunciat Bellarminus lib. de Scriptor. Eccles. *magis pia, quam docta esse*. Nimirum suavis ille & benignus Dei Spiritus, ut se ipse in libro sapientiæ describit, non eget ad emollienda hominum corda vel reconditæ scientiæ, vel elaboratæ facundiæ machinis, quas tamen, si adsint, abjici minime jubet. Sed neque Ephraemo divinitus concessæ sapientiæ latitantes defuisse, neque recte ornateque dicendi artificium, ejusdem divini Spiritus magisterio haustum, testatur S. Gregorius Nyssenus, & alii infra.

Hac ergo præditus eruditione, omnes, qui ad eum videndum veniebant, ut scribit Vincentius lib. 17. cap. 87., per annos plurimos docens, vel edificans, ut loquitur Palladius; ut pluribus prodesset, Græcæ linguæ peritiam S. Basilii precibus obtinuit, ut supra ex Menologio Basilii Imp. retulimus. Unde conficitur, quod Combefis annotavit, gratiam hanc in eo perdurasse, neque solum ad illud cum S. Basilio colloquium fuisse collatam. Elevat ejus rei fidem Baronius tom. 4. ad ann. 370. num. 56. duabus potissimum rationibus: quarum prima est, quoniam nihil de his ipse Ephraem. 2. quia hic testatur, sibi Basilium per interpretem esse locutum. Principio certe interprete opus fuit. Quid vero mirum, si omnes humiliandi sui occasiones sollicitè aucupans, illud reticuit, quod videbat in suam gloriam plusculum cedere? Alia quoque silentio pressit, quæ illo cum Basilio congressu accidisse Nyssenus testatur. Congressum illum ita ipse Ephraem describit Encomio in S. Basilium. Ubi ergo Dominus miserendi occasione se offerente, in quadam civitate, misericordia motus est super me, illic vocem ad me dicentem audiui: Surge, o Ephraem, & comede cogitationes atque sententias. Cui respondens dixi in magna anxietate: unde ego, Domine, comedam? Et ait ad me: Ecce in domo mea vas splendidum ac magnificum, quod tibi suppeditabit cibum. Super dictis autem multum admiratus, exurgens perveni ad templum Altissimi: & cum sensim ad vestibulum ascendissem, & præ desiderio in introitum prospexissem, vidi in sanctis sanctorum vas electionis coram armento ovium præclare extensum, verbisque majestate plenis exornatum atque distinctum, omniumque oculos in illud defixos. Vidi templum Spiritu vegetatum ab eo, ejusque in viduas ac orphanos potissimum commiserationem. Vidi ibi apud eum fluminis instar lacrymarum fluentia, & vellus vitæ cunctis quasi aureos radios diffundens; ipsum autem Pastorem pennis Spiritus sursum pro nobis preces sustollentem, filumque orationis deducentem. Vidi ab ipso ecclesiam ornata, & dilectam

Aptissime compositam. Prospexi ab ipso manare doctrinam Pauli, legem Evangeliorum, & timorem mysteriorum. Prospexi ibi utilem ac salutarem sermonem, ad ipsum usque cælum fideliter se attollentem: atque, ut rem paucis complectar, universum illum cætum splendoribus gratiæ renitentem. His vero cunctis ita religiose ex electo vase regni efflorescentibus, laudavi sapientem & benignum Dominum, qui sic ipsum glorificantes glorificat. Peracto autem auditorio, Spiritu sancto revelante, me adeste cognovit. Qui meam vilitatem accersendam curans, per interpretem interrogabat me, dicens: Tu ne es Ephraem, qui præclare collum inclinatum jugo salutaris verbi subjecisti? Et respondens dixi: Ego sum Ephraem, qui meipsum a cælesti cursu sequestravi. Cumque me apprehendisset, sancto suo osculo consalutavit: instruxitque mensam epulis sapientis ac sanctæ & fidelis animæ ipsius, non quidem corruptibilibus conditam ferculis, sed immortalibus refertam sententiis. En ut allegoricis ambagibus involvit, quæ alii splendidius narrant ab ipso visa ac gesta? Illud vero de lingua Græca vel omnino texit silentio, vel alias aperuit; neque enim in uno eo sermone omnia explananda judicavit. Nam & de XL. Martyribus alia oratione, quæ a S. Basilio didicerat, exposuit: fortassis & hoc ipsum de linguæ Græcæ dono alibi scriptis mandavit. An eo non videntur spectare illa in eodem Basilii Encomio paulo ante medium: *subtrahensque mihi viriditatem ac immaturitatem sermonis, emulatione me cepit, demersitque me in pocula doctrinæ suæ*? Imo quod cap. 10. in illud, *Attende tibi*, vitam S. Antonii per Athanasium scriptam citer, suspicatur Vossius Græce scriptam legisse. Petrus de Natalibus lib. 3. cap. 70. ita scribit: *Extat liber de Spiritu sancto, quem de Syra lingua vertit in Græcam. Hunc B. Hieronymus legisse se dicit, & acumen ingenii illius etiam in translatione notasse*. Non ait S. Hieronymus eum librum ab ipso Ephraem, sed a quodam versum de Syriaca lingua, uti num. 26. dictum.

PETRUS LAMBECIUS.

Natus fuit hic Ephraem, sive Ephraim, Nisibi, in Mesopotamia; Edeßæ autem, quæ ejusdem regionis urbs est, fuit Diaconus, varique sublimis ingenii opera Syro sermone composuit. Quæ de re præter S. Gregorium Nyssenum in Vita S. Ephraemi, Sozomenum Hist. Eccl. lib. 3. cap. 15., S. Hieronymum de Script. Eccl. cap. 115., & præter complures alios antiquos autores, consulendi quoque sunt ex recentioribus Eminent. Card. Bellarminus lib. de Script. Eccl., Aubertus Miræus in Scholiis ad S. Hieronymum, R. P. Philippus Labbe in dissertatione historica de Script. Eccl., & Gerardus Vossius

Biblioth. Cæsarea lib. 1. Vindobonæ 1665. Pag. 117.

Præ-

Pag. 118.

Præpositus Tungrensis in epistola dedicatoria Latine editionis omnium operum S. Ephraem in fol., quam Romæ An. 1589. typis Jacobi Tornerii emisit in publicum. Quod porro ad opera S. Ephraemi manuscripta, quæ in Augustissima Bibliotheca Cæsarea usque ad hunc diem reperi, attinet, ea continentur undecim diversis codicibus.

Horum primus, membranaceus in folio majori, & antiquissimus pariter ac elegantissimus, inter Theologicos Græcos est decimus octavus, & a Busbeckio olim fuit comparatus Constantinopoli. Consulendus is est a folio 212. usque ad folium 218. & a folio 299. usque ad folium 304.

Secundus item membranaceus in folio majori, & æque ac præcedens vetustus & elegans, inter Theologicos Græcos mss. est vigesimus sextus, & olim fuit Joannis Sambuci. Consulendus is est a fol. 12. usque ad fol. 20. & a fol. 47. usque ad fol. 55.

Tertius chartaceus in 4. & vetustate ruinosus, inter Theologicos Græcos mss. est quadragessimus nonus. Consulendus is est a pag. 11. usque ad pag. 24. & a pag. 68. usque ad pag. 199.

Quartus itidem chartaceus in 4. & æque ac præcedens antiquus, inter Theologicos Græcos mss. est octogessimus primus, & olim fuit Joannis Sambuci. Consulendus is est a fol. 8. usque ad fol. 15., a fol. 172. usque ad fol. 181., a fol. 201. usque ad fol. 222., & a fol. 240. usque ad fol. 245.

Quintus itidem chartaceus in 4., inter Theologicos Græcos mss. est octogessimus secundus, & a Busbeckio olim comparatus fuit Constantinopoli. Consulendus is est fol. 186.

Sextus chartaceus in folio, inter Theologicos Græcos mss. est nonagesimus septimus, & olim fuit Joannis Sambuci. Consulendus is est a fol. 249. usque ad fol. 458.

Septimus membranaceus in 4. & præ vetustate multis locis vix amplius legibilis, inter Theologicos Græcos mss. est centesimus octogessimus secundus, & olim fuit Joannis Sambuci. Is inde a principio, sive folio 1., usque ad finem, sive fol. 279., nil nisi varias S. Ephraem homilias aliaque ejusdem opuscula complectitur.

Octavus itidem membranaceus in 4. & vetustate valde deformatus, inter Theologicos Græcos mss. est ducentesimus. Consulenda ibi sunt quatuor postrema folia.

Nonus chartaceus in 4. inter Theologicos Græcos mss. est ducentesimus decimus sextus. Consulendus is est a fol. 106. usque ad fol. 119.

Decimus chartaceus in 4. inter Philosophicos Græcos mss. est ducentesimus decimus tertius. Consulendus is est a fol. 33. usque ad fol. 67.

Undecimus chartaceus in fol. inter Theologicos Latinos mss. est centesimus vigesimus

nonus, & uti in frontispicio antiqua manu scriptum legitur, olim fuit Canonorum Regularium S. Augustini in Hertzogenberga. Continet is præter alia varia diversorum autorum opuscula, etiam S. Ephraemi unum & viginti Sermones ab Ambrosio Camaldulensis Ordinis Monacho primum, deinde autem Abbate Generali, qui An. 1437. Ferrariæ coram Imperatore Constantino-politano & Præsulibus Græciæ Græce declamavit, Latine versos, una cum ejusdem præfatione ad Cosmum Medicem, quam hic exhibeo. Ambrosius Monachus Cosmo suo &c.

Cæterum causa, cur integram Ambrosii Camaldulensis præfationem hic inseruerim, præcipua hæc est, quod Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis in supra memorata omnium operum S. Ephraemi editione sua Latina, nullam versionis istius antiquæ facit mentionem, cum tamen certo constet, illum ea usum fuisse. &c.

Joannes Jacobus Frisius in Bibliotheca sua Universali refert S. Ephraemi Sermones XIX. ab Ambrosio Camaldulensi latine versos prodiisse in lucem Argentorati typis Matthæi Schurerii A. 1509. quam editionem hætenus non vidi.

Editiones operum S. Ephraem prodierunt Latine Colonia Agrip. typis Melch. Novesiani An. 1547. in 8. & Venetiis Francisco Zino interprete An. 1574. in 8. Nec non Germanice Joan. Schwaigero interprete Moguntia A. 1565. in 8.

Hætenus igitur antiquos illos codices recensui, quibus S. Ephraemi continentur opera, quæ usque ad hunc diem in Augustissima Bibliotheca Cæsarea reperi manuscripta, & quorum autor in Codice Sacrorum manuscriptorum ejusdem Bibliothecæ Catalogo, quem R.P. Antonius Possevinus Apparatus Sacri Tomo tertio subjunxit, perperam Pisyrus cognominatur. Cujus quidem erroris occasionem præbuisse videntur verba Græca τὸ Σύρι; ex quibus ab ineptis librariis Latinis primo quidem Tisyri, deinde autem Pisyrri factum est.

JOANNES BAPTISTA COTELERIUS.

Utinam exstarent Ephraemi Diaconi Edeffeni Græca, seu Græcæ antiquæ versiones, prout magno numero latent in Bibliothecis, cum pauca illius admodum edita aut citata reperiantur. Haberent sane viri docti, unde plurimum antiquitatem ecclesiasticam, partim in verbis, partim in rebus illustrarent, etsi fere Ethica, & Ascetica tractent. Nos sancti laudatique Viri (Ephraemi) Orationem hanc in laudem sancti pariter & laudati hominis (Basilii Magni) pronunciatam, publici juris facere operæ precium duximus, quæ Latine legitur in editione Vossiana. De Ephraemo autem hoc unum noto, ingentem esse in magno Critico errorem, in Photio, inquam,

Pag. 122

Pag. 119

in margin

Pag. 122

in margin

Pag. 123

Ecclesi

Græca

numenta

Tom. 3.

Paris. 168

Pag. 535

Pag. 119.

quam, quod Cod. 196. asserat, Ephraem Syri factam esse mentionem ab Eusebio Pamphili. Σύρων ὁ πῶδες φασιν, καὶ τὰς χιλιάδας λόγους αὐτὸν ἀναγεῖλαι. οἷς καὶ ὁ παρὰ τὴν ἰστορίαν, ἐκ ἀναξίωτος, εἰ καὶ μὴ τὰ δόγματα. Εὐσεβίου δὲ τὸ Παμφίλου ἐπὶ πάντων φέρων, ὅτι μαρτυρεῖ. Syri vero affirmant orationes supra mille scripsisse: quibus etiam testimonium reddit (cujus gravis est in historia, non item in dogmatibus fides) Eusebius ille Pamphili cognomento. An labente memoria in mente habuit locum Sozomeni Hist. lib. 3. cap. 16. λέγεται ὁ τὰς πᾶσιν αὐτὰς τετρακοσίας μυριάδας ἐπὶ πάντων συγγράψαι. Dicitur porro circiter tricies centena versuum millia in uniuersum scripsisse. Ita videtur.

NATALIS ALEXANDER.

Sanctus Ephraem Edeffenæ Ecclesiæ Diaconus, Orbis Magister appellatus, vir admirabilis, & præstantissimus Scriptor, cujus virtutes celebrarunt SS. Gregorius Nyssenus in Oratione de ejus Vita, Sanctus Amphilochius vel alius Auctor sub ejus nomine, in comparatione SS. Basilii & Ephraemi, & Sanctus Chrysostomus in Sermone de falsis Prophetis; ad tantam venit claritudinem, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam Ecclesiis ejus scripta legentur. Lingua Syriaca scripsit: & cum Græcas litteras non attigisset, multifidos tamen Græcorum errores confutavit, omnesque Hæreticorum fraudes infirmas esse ostendit, (inquit Theodoretus lib. 4. Historiæ Ecclesiasticæ, cap. 29.) Ejus de Spiritu Sancto volumen Græca lingua donatum se legisse, & acumen sublimis ingenii etiam in translatione se agnovisse, Sanctus Hieronymus testatur in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum, cap. 115. Ejus Homilias 49. recenset Photius in Bibliotheca Cod. 196. Sermonem De Humilitate in centum capita distributum, Orationem de Virtutibus & Vitiis ad Metebinos Monachos: & supra mille Orationes ab eo editas, Syrorum testimonio confirmat. In his admonitoriis sancti viri Sermonibus, inquit Photius, jure quis admiretur, quam alte penetret persuadendi vis, quantumque ab his fluat jucunditatis, quam denique affectuum copia referti sint. Oratio tamen ejus ac figuræ nihil mirum, si ad consuetum Homiliarum usum, & inelaboratum dicendi genus vergant. Non enim in autorem sensuum, sed in horum interpretem ea conferenda culpa. Syriacæ enim linguæ periti verbis adeo, ac tropis excellere norunt, ut ambiguum sit, ab his ne, an a sensu recondito, tanta ejus dicendi vis atque elegantia proficiscatur. Quamobrem non tam dictionis humilitas admiranda, quam illud suspiciendum, quomodo per tantam verborum vilitatem tanta salus, atque utilitas in legentes effundatur. Obiit die 1. Februarii anno Christi 378. sub Valente Imperatore.

Sancti Ephraemi lucubrationes a Catholicis Authoribus in lucem editas venenato dente Ri-
Tom. I.

A vetus arrodit, ipsum arguens, quod contra Scripturas asseruerit damnatos in inferno exclamatos: Salvete omnes Sancti, salvete Apostoli, Prophetae, ac Martyres, &c. Quasi qui in inferis sunt, laudaturi sint Dominum in Sanctis ejus. Sic tamen, inquit, Ephraemum insulse concionantem fingunt in libello, De variis tormentis inferni. At pessima fide criticus Calvinista id Ephraemo tribuit, cum Sanctissimus Pater loquentes damnatos non inducat, sed potius æternum vale dicentes Coelitibus, suamque dolentes a beata ipsorum societate perpetuam separationem. Nulla, inquit, amplius nobis miserabilibus reliqua est redemptio. Non jam amplius Sanctorum adspiciemus ordines. Non amplius lucem illam veram contuebitur. Dicendum quid restabit? Valete justi universi &c. Postea vero abiturus est unusquisque in præparatum sibi ob prava sua opera tormentorum locum, ubi vermis eorum non moritur, neque ignis extinguitur.

C Ephraemi Testamentum in dubium revocat Rivetus ob hæc verba: Nullo modo in tota vita mea adversus Dominum contumeliosus extiti, nec sermo stultus e labiis meis egressus est: neminem in tota vita mea maledictis oneravi: nec cum ullo plane Christiano homine contentiosum me præbui. Quæ verba pugnare ait cum istis ex Narratione ad Monachos de sua conversione; quibus fatetur, se occidisse juvenem pauperis ferentem uterum, & pauperem illum per summam injuriam contumeliis onerasse; & illis ex confessione, & sui ipsius reprehensione; Cum adhuc juvenis essem, inquit, me Christianum professus sum. Verum paucis illis annis contumeliosus fui, & percussor, atque seditiosus, & cum vicinis contentiosus, ac invidus in advenas, in peregrinos inhumanus, in amicos durus, in pauperes acerbus: ob res viles ac leves pugnavi, & immodestus, &c. quæ cum verbis Testamenti non conveniunt: adeo ut vel illas lucubrationes, vel Testamentum ipsum Ephraemo abjudicare necesse sit. Verum Testamentum Sanctissimi Patris, quod totum sanctimoniam spirat, & Authoris humilitatem, ab Heterodoxis Criticis nobis eripi non patiemur, qui propterea illud nobis invident, quod preces pro Fidelibus Defunctis asserat: præsertim cum laudata ex Testamento Ephraemi verba, aliaque ex eodem Sanctus Gregorius Nyssenus referat, & commendat in Oratione de ipsius Vita. Sed facile adducor, ut credam, Narrationem ad Monachos de sua conversione, Ephraemi non esse. Id namque demonstrat ipsius exordium: Sanctus Abbas Ephraem accedentibus ad ipsum Fratribus, de se ipso utilitatis causa enarravit, dicens, &c. An ita de se ipso locutus fuisset Ephraem? Confessionem, & reprehensionem sui ipsius, agnosco ut genuinum ejus foetum, frustra reclamante Riveto; Photio vero asserente, qui sermones ipsius recensens, ait: Primus deplorantem ipsum inducit, quæ ad-

miserat in vita. Quibus verbis hunc ipsum libellum designasse perspicuum est. Nequaquam vero pugnant verba ex ea Confessione a Riveto laudata, cum Testamento ejusdem Patris: quia potuit esse a contentione alienus ex quo perfectioris vitae institutum amplexus erat, & fuisse nihilominus in contentiones pronus, cum juventutem ageret. Sicut non pugnant quod ante conversionem suam supra modum iracundus esset, a nemine vero unquam visus sit iratus, ex quo Monasticam disciplinam excolere coepit. Plura de S. Ephraem virtutibus, eruditione, & scriptis, lege apud Auctores Ecclesiasticos superius laudatos, nec non apud Sozomenum, qui multis de ipso agit lib. 3. Historiæ Ecclesiasticæ, cap. 16. Valefianæ Versionis.

CONRADUS GESNERUS.

Ephraim, vel Efraem, *Ἐφραίμ*, eremi cultor insignis, scripsit Syro sermone pro instructione legentium quædam devota opuscula: ex quibus apud Latinos inveniuntur subjecta, videlicet, *De Spiritu Sancto* lib. 1. *De Compunctione cordis*, lib. 1. *Dolor me compellit*. *De contritione cordis*, lib. 1. *Venite Charissimi*. *De pœnitentia*, lib. 1. *Dominus noster Jesus Christus*. *De luctaminibus seculi*, lib. 1. *In luctaminibus hujus*. *De die Judicii*, lib. 1. *Venite dilectissimi*. *De Resurrectione*, lib. 1. *Gloria Omnipotenti Deo*. *De beatitudine animæ*, lib. 1. *Beatus qui odio habuerit*. *De cogitationibus*, hom. 1. *In scripturis sanctis*. *De prædicatione dura*, hom. 1. *Quotiescumque fratres*. *De celebratione mysteriorum*, hom. 1. *Rogo vos fratres*. *Planctus super Edissenam urbem*, lib. 1. Extat ejus legenda inter sanctos.

Hunc authorem prius in Græcum sermonem translatum Ambrosius Monachus Camaldulensis in Latinum vertit, plures videlicet Sermones, inter quos unum *in laudem fletus, & vituperationem risus*. Raph. Volaterranus. Sermones Sancti Ephraem, typis excusi habentur. In Catalogis bibliothecarum Italiæ, præsertim Romæ, invenio hujus authoris Græce extare, *Ascetica ad Monachos Aegypti*: & alibi, *Orationes Monasticas* plurimas, idem fortassis opus. *Epistolam de patientia*, *ἡ τὴ μὴ ἀπαυδα τοῖς λογισμοῖς περιάσει διανομάτων*, & *de temperantia*, & alia capita diversa. D. Gilbertus Cognatus Nozerenus nuper ad me scripsit aliquas hujus authoris orationes a se inventas esse: quæ autem illæ sint, non exprimit.

JOANNES JACOBUS FRISIUS.

Ephraim, vel Efraem, eremi cultor insignis, scripsit Syro Sermone opuscula, ex quibus apud Latinos inveniuntur, *De Spiritu Sancto* lib. 1. &c. ut supra in Bibliotheca Gesneriana. Sermones 19. Effrem, Ambrosio Camal-

Adulensi interprete, impressi sunt Argentorati apud Matthiam Shurerium anno Domini 1509. quaternionibus viginti quatuor. Sunt autem hi: *De Pœnitentia*. *De Charitate*. *De Judicio & Resurrectione*. *De Monastica vita & exercitatione*. *Ridendum non esse, sed lugendum*. *Ad animam negligentem*. *De Sanctissimis quibusdam Patribus, qui illo tempore requieverant*. *De Monachi armatura, & quod eum oporteat ceu militem semper in acie stare*. *De pœnitentia & conversione*. *De secundo adventu Domini*. *De timore Dei admonitio*. *De angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se hostis infirmior sit*. *De Compunctione*. *De Passione Domini*. *Ad eos, qui Filii naturam scrutari voluerunt*. *De Antichristo*. *De Virginitate*. *De laudibus Martyrum*. *S. Joseph Patriarchæ laudatio*.

BConciones Ephraim Græce extant apud illustrissimum D. Diegum Hurtadum a Mendoza. *Sermo de meretrice*, & *Opusculum ad Monachos, quomodo ad Deum accedendum sit media nocte*. Græce servatur in Bibliotheca Regis Gallorum. Quædam etiam ejus opuscula Dillingæ edita sunt Petro Francisco Zino interprete. Claruit anno Domini 380.

CEphraim varia opera Theologica Græce manuscripta habentur in Bibliotheca Imperatoris Viennæ in folio, & quædam in quarto. Ejus, & Anonymi cujusdam libri *de virtutibus & vitiis*, ut *de animi humilitate*, *de fide*, *de veritate*, *de temperantia*, *de pietate*, *de nequitia sive malitia*, *de malignitate sive mala consuetudine*, in quarto ms. Bibl. Imperat. Viennæ. Ejusdem *Homiliæ sacræ de variis religionis capitibus*, in 4. ms. Bibl. Imper. Viennæ. Ejusdem *Sermo Joannis*, in 4. ms. bibl. Imper. Viennæ. Ephraim Syri Eremitæ omnia opuscula, Colonia anno 1547. in 8.

CENTURIATORES MAGDEBURGENSES.

Apud Theodoretum lib. 2. c. 30. Ephraem celeberrimus dicitur Scriptor apud Syros. Sozomenus lib. 7. c. 34. Commentatorem eum vocat. Patriam habuit Nisibim, clarissimam quondam Mesopotamiæ urbem, quæ & Antiochia dicta, & Mygdonia quibusdam cognominata fuit: ut Theodoretus indicat. Narratiuncula de vita ejus, præfixa operibus ejus, sicut hodie habetur, cujus similem ex Amphilochio Vincentius retulit in Speculo lib. 14. cap. 86., indicat a puero eum in eremo educatum, & ingenii bonitate, quam in eo eximiam fuisse Sozomenus tradidit, celebrem evasisse Eremitam, & Doctorem verbi Divini excellentem, instructum plurimis egregiis donis, veluti eruditione & eloquentia: quas in eo admiratus est Basilius, ut Sozomenus tradidit lib. 3. cap. 16. Quamobrem & ab Angelo volumen accepisse eum, proditum est: id quod forte confectum est, quia studia literarum amavit. Ex eremo autem pertractus, ut videtur, Diaconus primum

Centuria
cap. x.
Pag. 1001
Basilea
1560.

Bibliotheca
Universalis
Tiguri 1545
apud Christo-
phorum Fro-
schoverum.
Pag. 220.

Bibliotheca
Tiguri 1583
apud Christo-
phorum Fro-
schoverum.
Pag. 215.

mun Ecclesiæ Edeffenæ factus est, postea vero in Presbyterorum ordinem lectus a Basilio Cæsariensi.

Hieronymus in Catalogo Scriptorum Eccles. indicat eum multa conscripsisse sermone Syriaco, quæ in tanta fuerint autoritate & admiratione, ut post lectionem scripturarum publice in quibusdam Ecclesiis recitata sint. Addit autem, se legisse librum de Spiritu Sancto, ab Ephraemo editum Syriace, sed ab alio quodam in Græcam linguam transfusum; in quo libro quamquam in alienam linguam traducto, acumen se ingenii sublimis cognovisse narrat. Sed liber ille hodie desideratur.

Extant autem alia quædam excusa Coloniae anno 47. (1547.) in Officina Novesiani, quorum pleraque ab Ambrosio Camaldulensi Latine reddita sunt. *De compunctione cordis* lib. 2. *De beatitudine animæ* lib. 1. *De pœnitentia* lib. 1. *De luctamine spirituali* lib. 1. Ambrosio Camaldulensi interprete: Quem interpretem quæ sequuntur non habent, ut, *De vera pœnitentia* lib. 1. *De armatura spirituali* lib. 1. *Ad eos qui naturam Filii Dei scrutari volunt*, lib. 1. *De pœnitentia cordis*, Sermo. *De judicio & resurrectione futura*, Sermo. *De moderatione risus, & præconio fletus & luctus*, Sermo. *Ad animam negligentem*, Sermo. *De Sanctis quibusdam Patribus, qui illo tempore requieverant*, Sermo. *De adventu Domini secundo*, Sermo. *De timore Dei. De angustia qua premitur anima, cum ex pugna hostis contra se infirmior fit*, Sermo. *De passione Domini Salvatoris*, Sermo. *De Antichristo*, Sermo. *De Virginitate*, Sermo. *De laudibus Sanctorum Martyrum*, Sermo. *De laudibus Sancti Joseph Patriarchæ*, Sermo. *Homilia de Transfiguratione Domini nostri Jesu Christi. Threnos seu lamentatio de æterna retributione. Oratio de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. Threnos Sanctissimæ Dei Genitricis, quæ dicitur sancta & magna Parasceve. Lamentatio de die Judicii.*

Trithemius librum 1. addit *De planctu super Ecclesiam Edeffenam*. Et extat inter homilias Cæsarii Arelatensis *Admonitio Ephraem de Oratione*.

Sozomenus lib. 3. cap. 16. circiter trecentas versuum myriadas Ephraem composuisse indicat, atque inter ea scripta quædam Ecclesiasticis dogmatibus consona, ad rythmos & numeros Harmonii, qui Bardefanis Syri hæretici fuit filius, quæ in templis postea Syrorum cantari consueverint. Fuisse autem hymnos, ait, ea scripta, & laudationes bonorum virorum. Idem etiam facilem & elegantem sermonem ejus esse indicat, ornatum crebris & gravibus sententiis, &c.

Contra quos errores aut hæreses pugnaverit, in scriptis ejus nusquam legitur. Quamvis de eo Theodoretus lib. 4. cap. 29. scripserit, reprehendisse eum errores Græcorum, & omnium Sectarum fraudulenta & infirma dogmata. Invehitur quidem in Monachorum vitia, sed tamen in

Tom. I.

A extollenda eorum perfectione & virtute frequentior est, &c.

Monasticen quamdiu professus sit, sciri certo non potest. Diaconum autem jam tum fuisse in Ecclesia Edeffenorum, quo tempore Nisibim Rex Persarum obsedit, ac Nisibenorum Episcopus Jacobus fuit, ex Theodoretis, ut diximus, colligi potest. Obsessa fuit autem Nisibis anno Christi secundum Hieronymi Chronicon 350. anno Imperii Constantii 10. Ac sub Valentis Imperio Ephraem decessisse, Hieronymus in Catalogo suo tradidit: cum paulo antefames illa, de qua diximus, desisset; ut Sozomenus testatur, sub annum fortasse Christi 380. quo tempore eum claruisse Trithemius scripsit: sed dicere forte voluit, obiisse.

S E R M O N E S E P H R A E M

E quibus iidem Centuriatores testimonium proferunt.

D E Antichristo, Centuria 4. pag. 178. 1008. 1010.

De extremo judicio. pag. 199. 245. 276. 293. 1008. 1009. 1010.

De compunctione cordis, liber I. pag. 254. 278. 297. 301. 1008. 1009.

De compunctione cordis, liber II. pag. 294. 465. 1009.

D De pœnitentia. pag. 273. 276. 292. 302. 488. 1009.

De laudibus Martyrum. pag. 1009.

De laudibus Mariæ. pag. 1010.

De Transfiguratione Domini. pag. 178. 1010.

De spirituali luctamine. pag. 250. 257. 268. 289. 301.

De armatura spirituali. pag. 252. 302.

De beatitudine animæ. pag. 293.

De Virginibus. pag. 250. 293.

E Ad eos, qui naturam Filii scrutari volunt. pag. 185. 190. 199.

Homilia de oratione, inter homilias Cæsarii. pag. 1009.

G E R A R D U S J O A N N E S V O S S I U S .

F JULiani quoque temporibus S. Ephraem; sed sub Valente obiit. Hic reliquit inter alia Vitam S. Abrahæ Eremitæ; quæ Latine ab Anonymo, sed veteri interprete, reddita, extat in vitis SS. Patrum. Nova vero translatio Ger. Vossii Eburonis est in operibus B. Ephraem. Cum vita autem Abrahæ Eremitæ, etiam jungitur Vita S. Mariæ, meretricis; quæ nata ex fratre erat Abrahæ Eremitæ. Verum in Rosveidi editione Vitarum, Vitæ istæ disjunguntur, ut seorsim legantur viri ἀνδρες, & foeminaὶ ἀνέρες.

GUILIELMUS CAVE.

Historia Literaria T. 1. pag. 133. *Genevæ* 1693. Scripsit Ephraem infinita; *Orationes* supra mille, teste Photio Cod. 196.; τὰς τεταυσίας μνησάσας ἐπὶ αὐτῶν, inquit Sozomenus lib. 3. cap. 16.; & in his multos *Hymnos*, & *Carmina* ab eo elaborata, quæ Syri, quos verborum elegantia, & modulationis concinnitate delinitos viderat, in Encomiis sanctorum recitarent. Scripta ipso adhuc superstiti pene omnia Græce versa sunt; tanto in honore olim habita, ut tradente Hieronymo, post lectionem Scripturarum publice in quibusdam ecclesiis recitarentur. Leves plane sunt & futes ut plurimum exceptiunculæ, quæ scriptis ejus intentari solent. Si quæ occurrant, quæ sancto Patri minus digna, aut quæ aliis locis non bene convenire videntur, nostræ potius Syriace loquendi modorum inscitiae, vel versionibus ex versione male factis, quam Ephraemi inelegantiae & inscitiae imputari possent; quin si revera errores essent, summo hominis zelo, simplicitati, ac pietati condonari debeant. Plurima Ephraemi opera collegit Gerardus Vossius Præpositus Tungrensis, Latine transtulit, & in tres Tomos digessit, editos primum Romæ anno 1593. deinde Coloniae 1603. Denique Antverpiæ 1619. fol. Utinam nobis liceret esse tam beatis, ut si non Syriacis, (quæ magno numero in Bibliotheca Bodlejana, Lugduno-Batava, alibique reperiuntur,) saltem Græcis tandem frueremur; atque ita ad fontes paulo propius accedendi, & de versionibus quas habemus, certius judicandi copia daretur.

pag. 134. Cæterum *homilias* five *sermones* Ephraemi XLIX. a se visos lectosque memorat Photius cod. 196. quorum titulos enarrat. Quinam ex iis in editione Vossiana habeantur, ob titulum homonymiam, & Græci textus inopiam haud ita certo judicari potest. Plurimas tamen inibi extare certo liquet. Meminit & *Orationis ad Metebinos monachos habitæ de virtutibus & vitiis quamplurimis*; de qua an inter Vossiana extet, parum certi conjectari possumus, licet in Tomo primo haud ita longe a principio reperiri videatur. Quin & non immerito forsan censeretur plurima in editione Vossiana Opuscula Ephraemum authorem non habere: quot vero, aut quænam ea sint, ob rationes supra allatas haud ita facile est judicare. Extat Græce mss. una cum aliis precibus & hymnis penes cl. virum Joannem Batteley Archidiaconum Cantuariensem prolixa Ephraemi nostri Oratio hoc titulo, τὸ ὄνομα πατρὸς Ἐφραίμ τῷ σὺν ἐκ ἐν ἑκτῇ λέγουμένη εἰς ἐξομολόγησιν ὅταν ἔσται, μέλιστα δὲ ταῖς κυριακαῖς.

om. 2. p. 6. Genevæ 699. Cum omnis aqua, quo propius ad fontem accedamus, purior multo suaviorque existat, optaveram in priori hujus operis parte, ut Ephraemi opera Syriace, aut Græce saltem,

A cederentur. Probavit hoc votum ratione Syriacorum, non autem Græcorum, *Ern. Tentzelius exercitat. sel. 7. num. 13. p. 290.* Sed cum vix sperandum sit, tot πολυγένη Scriptoris opera Syriaco sermone in lucem publicam esse emitenda, votum iterum repeto, bona cum Tentzelii venia, ut Græcis saltem frueremur, quæ magna fane copia mss. habentur. Ut vero sciat Tentzelius non mei solius esse hoc votum, en virum eruditissimum Joannem Cotelierum mecum in hac parte facientem *not. in Monument. Tom. 3. p. 535.* Utinam, inquit, extarent Ephraemi Diaconi Edesseni Græca, seu Græcæ antiquæ versiones, prout magno numero latent in Bibliothecis, cum pauca illius edita aut citata reperiantur. Habere sane viri docti, unde plurimum antiquitatem Ecclesiasticam partim in verbis, partim in rebus illustrarent.

Missis, quæ in Bibliothecarum publicarum archivis delitescent, quæ ex Catalogis mss. jam evulgari coeptis peti possunt, habentur apud Galeum nostrum quamplurimi Ephraemi Syri sermones, Homiliæ, & Tractatus Græce mss. in duobus vetustis codicibus. Prior continet LXVI. varia opuscula, five homilias: codex hic valde antiquus est, & membranaceus. Alter codex est chartaceus CCXL. annorum, quo XVI. Homiliæ continentur. Sunt & apud eundem virum clarissimum Ephraemi παραίνεσις ἀσκητική καὶ ἀποκρίσις, *Oratio in crucem, Oratio in Christi sepulturam*, varia denique ex eodem collectanea. Georgius etiam Wehelerus Baronettus, vir pietate, doctrina, generis claritudine, & sacerdotii dignitate venerandus, inter plurimos Græcos scriptores manu exaratos, habet Ephraemum *de consummatione seculi*, & quædam alia. Negari non potest ex his opusculis varia a Vossio Latine esse edita, alia a Photio enumerata. Interim & illud quoque certum est, plura adhuc ab iisdem non visa, in his supra adductis codicibus latere.

JOANNES ALBERTUS FABRICIUS.

S Sanctus Ephraem Nisibenus, Syrus, Jacobus Nisibeni discipulus, Diaconus, atque, si auctori Prædestinati hæres. 57. & Menologio Græcorum 28. Januarii fides, etiam Presbyter Edessenus, anno Christi 375. denatus, vir ardore pietatis & sacra eloquentia insignis, de quo Acta Sanctorum Tom. 1. Februarii pag. 49. & sqq., S. Chrysostomus sermone de falsis Prophetis Tom. 6. pag. 401., Palladius Lausiacus pag. 113., Sozomenus III. 16.; & quæ ex Gregorio Nysseno, Amphiloquio, atque aliis præfixa operibus Ephraemi sunt ab Gerardo Vossio: Metaphrastes item, atque Anonymus in Ephraemi vita, qui Græcæ editioni Oxoniensi Ephraemi subjiciuntur.

Bibliotheca Græcæ lib. Hamburgi 1712. pag. 319.

Σύρων δὲ πᾶσι εἰς τὰς χιλιάδας λόγων αὐ-
τὸν ἀναγράφει, Photius Cod. 196. „ Multa Syro
„ sermone composuit, inquit Hieronymus c. 115.
„ Catalogi, & ad tantam venit claritudinem,
„ ut post lectionem Scripturarum publice in
„ quibusdam ecclesiis ejus scripta recitarentur.
Andreas Mafius Præfat. ad Mosen Barcepham
de Paradiso, qui Ephraimum non semel laudat:
„ Mihi doctor meus Syrus sæpe solebat dice-
„ re, nullius alterius Scriptoris plura præstan-
„ tioraque de rebus sacris volumina apud
„ Syros ferri, quam Ephraemi, ut mihi
„ cum Augustino nostro conferendus videretur
ἐν τῇ γὰρ πολυγραφίᾳ. Universos sacre Scripturæ li-
bros ἀκριβῶς ἐρμηνεύσαι περὶ λόξιν, illorumque ab-
ditos sensus lumine Spiritus illustrasse, testa-
tur Nyssen in ejus vita pag. 1033. tom. 2.
Parif. 1615. Ex his *Commentarios in Genesim &*
Exodum cum 52. homiliis Syriaco sermone na-
ctus est D. Robertus Huntingtonus, ut ex ejus
epistolis pag. 8. & 10. apparet. Hebedjesu in
Catalogo librorum Chaldaeorum num. 60. „ E-
„ phraem magnus, inquit, qui Propheta Syrorum
„ (& διερμηνεύς διδασκαλός.) cognominatus est, edi-
„ dit commentarios in libros Genesios, Exodi,
„ Sacerdotum, sive Levitici, Josue filii Nun.
„ Judicum, Samuelis, libros Regum, Davi-
„ dis, Isaïæ, Duodecim, & Jeremiæ, Ezechie-
„ lis, & beati Danielis. Extant etiam ejus li-
„ bri, & epistolæ de fide Ecclesiæ, atque ejus-
„ dem orationes metricæ (τετακτισμέναι μετρικὰς ὁπῶν
Sozomenus III. 16. Adde de hymnis ejus Theo-
doritum IV. 29. Hist., Morinum de sacris ec-
clesiæ Ordinationibus pag. 419. 490.) „ Adhor-
„ tationes, cantica, officia defunctorum omnia,
„ appositiones Alphabeti, disputationes cum
„ Judæis, nec non adversus Manichæum, Bar-
„ daïsanem, Marcionem, & Ophitas: demum
„ dissolutio impietatis Juliani. Servantur nonnulla
Ephraemi lingua Syriaca etiam in Bibliothecis
Angliæ, & jam pridem Jacobus Golius ex Orien-
te scripta Ephraemi non pauca in Belgium fe-
cum attulit: & Usserius Ephraemum *de sapien-
tiæ amore*, & alia ejus Syriace scripta Lugdu-
num Batavorum transmisit, e quibus nonnulla
punctis animasse vocalibus & latine vertisse se
testatur Ludovicus de Dieu præfat. ad Comment.
in Acta Apostolorum. Confer. W. E. Tentzelii
τὴν μακαρίτην Dissert. select. pag. 289. seq. *Institu-
tio Ephraemi ad Monachos* exstat Syriace ms. in
Bibliotheca Cæsarea, ut notavit Lambecius t. 1.
pag. 171. Habui & ipse unam alteramque Ho-
miliam Ephraemi Syriaca lingua descriptam ex
Codice Bibliothecæ Bodlejanæ, quam mecum &
haud paucas Græcas communicavit doctissimus
vir, qui Oxoniæ e ms. Codd. descripsit Joannes
Adolphus Hofmannus, Ploenensis. Illas ego Syria-
ce & Latine ut ederentur, misi Lipsiam ad Rev.
D. Godfridum Olearium; neque ingratum spe-

A ro fore viris eruditis videre, quatenus Syria-
ca versio sacrorum librorum, præcipue Novi
Testamenti, distet ab illa, qua S. Ephraimus
usus est. *Preces binae* Ephraemi habes in
Severi Alexandrini, sive Antiocheni potius, li-
bello de ritibus Baptismi, & sacre Synaxis,
quem Syriace & Latine edidit Guido Fabricius
Boderianus Antverpiæ 1572. 4. p. 127. seq.
Bardesanis hæresim ab Ephraimo Syro confuta-
tam testatur Theodoritus I. de hæreticis fabulis.

B Græca versio antiqua scriptorum non pau-
corum Ephraemi, luculentis & majoribus thea-
tri Sheldoniani typis Anno 1709. fol. in lucem
edita est Oxonii ex codd. ms. Bodlejanis, cu-
rante v. c. *Eduardo Thynvantes*, quam editio-
nem, quia Latina versione destituitur, ita re-
censebo, ut illis Homiliis & scriptis, quæ La-
tine etiam exstant, paginas adscribam Latinæ
versionis *Gerardi Vossii* Præpositi Tungrensis, ex
editione, quæ ad manus mihi est, Colonienfi
C Ann. 1603. fol.

Græc. pag. 1. περὶ ἀρετῆς καὶ κακίᾳ, *De virtutibus &*
vitiis. Lat. tom. 1. pag. 25. Ad Monachos
Metebonos directum hunc librum testatur
Photius Cod. 196. Verterat ante Vossium
Franciscus Zinus.

12. Εὐλεγχος αὐτοῦ καὶ ἐξομολόγησις, *Reprehensio sui ipsius*
atque confessio. Tom. 1. pag. 68. Hæc pri-
mum locum occupavit inter λόγους Ephraemi
undequinquaginta laudatos Photio.

D. 15. Πρὸς κατάρτησιν ὑπερηφανίας. *Ad eversionem super-
biæ*. tom. 1. pag. 88.

19. Λόγος κατανυκτικός. *Sermo de compunctione animi*.
tom. 3. pag. 590.

28. Λόγος ἀσκητικός. *Sermo Asceticus* tom. 3. pag. 539.

46. Κατὰ μίμησιν ἡσυχαστικῶν. *Ad imitationem pro-
verbiorum*, tom. 3. pag. 509.

47. Περὶ φόβου. *De timore Dei*, tom. 3. pag. 510.

E 76. Πρὸς διόρθωσιν ἡσυχαστικῶν διακόνων καὶ πρὸς ἀπαθείαν.
Ad eorum correctionem, qui vitiose vivunt, &
honores appetunt, tom. 1. pag. 92. Vertit &
Zinus.

82. Εὐλεγχος αὐτοῦ καὶ ἐξομολόγησις. *Confessio, & sui*
ipsius reprehensio. Lat. tom. 3. pag. 599.
Incipit: Εἰ πολλοὶς ὑμῖν ἀδελφοὶ δοκῶν χρησιμῆς.
Vertit idem *Zinus*.

100. Περὶ ἡσυχίας. *De passionibus sive perturba-
tionibus animi*, tom. 1. pag. 130.

102. Περὶ μετανοίας. *De pœnitentia*, tom. 1. pag. 144.

F 106. Περὶ κατανύξεως. *De compunctione*. tom. 1.
pag. 138.

110. Λόγος κατανυκτικός. Incipit: Ὁ μὲν πρὸς ἡμεῶν ὄρ-
θρου λίαν ἀναστὰς, ἐπερὶ δόμῳ ἐγὼ οὐκ οἶμαι.

212. Λόγος ἑτεροῦ κατανυκτικός. *Sermo alius de com-
punctione*, tom. 1. pag. 135.

115. Λόγος παρανετικός. Incipit: περὶ σεαυτοῦ, ὡς οὐδὲ
της, ποδῶν σου ἀκούσαι, μή ποτε παρέλθῃς.

119. Εἰς πατέρας τελειωθέντας. *In Sanctos Patres, qui*
temporibus suis consummati sunt, t. 3. p. 766.

122. Λόγος ἑπτασύλλαβος εἰς πατέρας τελευτώντας. *Sermo alius in Sanctos Patres suo tempore defunctos*, t. 3. pag. 769.
125. Τὸ αὐτὸ λόγος τετρασύλλαβος ἦτοι μέτρον. *Ex eodem sermone tetrasyllaba oratio, sive metrum*, tom. 3. pag. 772.
126. Λόγος ἑπτασύλλαβος ἦτοι μέτρον. *Sermo Heptasyllabus, sive aliud metrum*, tom. 3. pag. 773.
126. Περὶ φόβου ψυχῶν. *De timore animi*, tom. 1. pag. 66. Vertit ante Vossium Zinus.
129. Εὐχὴ ἐκ τῆς ἀγίας Εὐφραΐμ διδασκαλίας. *Precatio ex S. Ephraem Doctrina*, tom. 1. pag. 247. Vertit & Zinus.
130. Ὑπομνηστικὸν, ἦτοι ἐπιστολή. *Admonitoria Oratio in formam Epistolæ*, tom. 2. pag. 275.
134. Περὶ ψυχῆς ὅταν πικρῶνται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς ὁφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι. *Quomodo anima cum lacrymis ad Deum recurrere debeat tentationis tempore*, tom. 1. pag. 62.
135. Ἐξομολόγησις ἡγὺν προσευχῇ πρὸς Θεόν. *Confessio, sive precatio ad Deum*, tom. 1. pag. 250.
136. Εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. *In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi*, tom. 1. pag. 239. Ephraemi λόγος de hoc argumento laudat Nyssen pag. 1035.
140. Περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον ἀσκητὴν κεφάλαιον δ'. *Adhortationes IV. de virtute ad Monachum novitium*. Lat. tom. 2. pag. 280.
150. Περὶ ἀρετῆς κεφάλαιον δέκα. *De virtute Capita decem*, tom. 2. pag. 293.
159. Προσέχε σὺ αὐτῷ. *Attende tibi ipsi*, Capita XII. tom. 2. pag. 307.
176. Ὅτι οὐ δεῖ γλαῦν καὶ μετρωεῖσθαι, ἀλλὰ κλαῖν καὶ πνέειν ἑαυτοὺς. *Non esse ridendum neque glorificandum, sed lugendum & plorandum nos met-ipsos*, tom. 1. pag. 104. Laudat Photius Cod. 196.
179. Συμβουλία πρὸς πνευματικὸν βίβη πρὸς νεώτερον ἀρχόντη. *Consilium de vita spirituali ad novum Abbatem*. Capita XCVI. tom. 1. pag. 47. Vertit ante Vossium Zinus.
191. Μακαρισμοί. *Beatitudines*, tom. 1. pag. 168. Vertit idem Zinus.
196. Μακαρισμοὶ ἑτεροί. *Beatitudines alie*, tom. 1. pag. 173. Vertit idem Zinus.
200. Κεφάλαιον ἑκατὶν. Ἐρώται πῶς κτᾶται τις τὸ ταπεινοφροσύνῳ. *Capita centum. Questio de modo acquirendæ humilitatis*, tom. 2. pag. 446. Laudat Nyssen pag. 1035. Meminit & Photius Cod. 196.
220. Εἰς τὸ βίον τοῦ μακαρίου Ἀβραάμ. *De vita B. Abrahamii Eremitæ*, tom. 3. pag. 749. Adde in notis pag. 450. Περὶ τῆς ἀντιφάσεως ὑπὲρ Μαρίας. *De Maria nepte Abrahamii*, tom. 3. pag. 755.
234. Εἰς τὸ πάγκαλον Ἰωσήφ. *De laudibus Josephi Patriarchæ*. Lat. tom. 3. pag. 632.
247. Εἰς τὴν μεταμορφωσιν τοῦ Σωτῆρος. *In Transfigurationem Salvatoris*, tom. 3. pag. 686.
253. Περὶ κείσεως καὶ κατανύξεως. *De judicio extremo, & de compunctione*, tom. 1. pag. 233.
257. Περὶ ἐξδῆ εἰς. *De recta vita*, Capita XC. tom. 1. pag. 40.
264. Λόγος παρανεπικὸς πρὸς ἀσκητὰς. *Adhortationes quinquaginta ad Monachos*, tom. 2. pag. 334.
343. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα πρὸς ὑπομνήσας &c. *Epistola ad Joannem Monachum de patientia, &c.* tom. 2. pag. 273.
347. Εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Incipit: ἀδελφοί με φιλόχριστοι, ἀκούσατε πρὸς τὸ δευτέρας καὶ φοβεῖσθαι παρουσίας. *In secundum adventum Domini, & de seculi consummatione, & adventu Antichristi*, tom. 1. pag. 219.
359. Εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς συντελείας, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Lat. *in adventum Domini, & de seculi consummatione, & adventu Antichristi*, tom. 1. pag. 219.
365. Διαθήκη. *Testamentum*, tom. 3. pag. 785. Vertit & Julius Clemens, cujus interpretatio extat apud Surium Cal. Febr. Ad verba hujus Testamenti pag. 366. ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μετὰ κατεπεσμένῳ, respicit Nyssen in vita Ephraemi pag. 1033. & pag. 1039. ad verba Testamenti pag. 367. ἐκ ὑπὸ τοῦ Εὐφραΐμ βαλάντιον &c. 368. μὴ ἐγκωμάσῃτε, μὴ με πλουτεῖτε ἐν δαψίνῃ ἱματισμῷ &c. & quæ pag. 1045. seq. de viro qui pretiosa veste corpus Ephraemi tegere volebat. Confer testamentum p. 369. edit. Græcæ.
376. Εἰς τὸ πρῶτον καὶ ζωοποιὸν σωτὴρ καὶ εἰς δευτέραν παρουσίαν καὶ πρὸς ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης. *In pretiosam, & vivificam Crucem Domini, & in secundum ejus Adventum, & de charitate, atque elemosyna*. tom. 3. pag. 699. Græce ex Codice Bavarico hanc Homiliam primus ediderat, & latinam versionem suam addiderat Gretferus tom. 2. de Cruce pag. 472.
384. Λόγος κατὰ αἵρετικῶν, ἐν ᾧ καὶ ἀποδείξει ἐκ φανερῶν ὑποδείγματων τὰτε μαρτυρεῖται καὶ ὅτι λοιπῶν, συνάγεσαι τὸ πᾶν, ὅτι δὶχα ὅτι φυσικῶν νόμων ἢ ἀγία Θεοτόκος & Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν ὅτι σωτῆρας τὸ κόσμον, καὶ συνέλαβε καὶ ἔκρυψε. *Sermo contra hæreticos, de margarita pretiosa*, tom. 3. pag. 664.
398. Περὶ γλωσσολογίας καὶ παθῶν. Incipit: ἀκούσατε ἡμεῖς ὡς ἡμεῖς ἡ Μαρία ἡ κατὰ γένος. *Ejusdem argumenti, sed diversa homilia latine extat*, tom. 1. pag. 97.
399. Ἐγκώμιον εἰς τὸ μέγα Βασίλειον. *Magni Basilii Cæsareensis encomium*, tom. 3. pag. 722. Basilio adhuc superstite scriptum. Confer Acta Sanctor. tom. 1. Febr. pag. 51. & tom. 2. Junii, pag. 809. Baronium ad Martyrolog. Rom. 14. Junii. Hoc Encomium e Codice Regio Græce primum ediderat Cotelerius tom. 3. monumentorum Eccles. Græcæ pag. 54. addita latina sua versione.
405. Εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ὁμοιωμένην τῷ ἀδελφῷ & Κύριον μύσθῳ. *In mulierem peccatricem, quæ Dominum unxit*. Lat. tom. 3. pag. 711.
411. Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐνδόξους μάρτυρας τῶν ἐν ὅλῳ κόσμῳ μαρτυρησάντων. *In gloriosos martyres in toto mundo*

- do passos martyrium, tom. 3. pag. 740. Nonnulla Ephraemi post Vossium, atque inter alia hanc homiliam ex Græcis Codicibus de integro vertit *Franciscus Combefisius* in Bib. Concionatoria, quam si placet vide.
415. Εἰς τὸ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. In *Abrahamum*, & *Isaacum*. tom. 3. pag. 624.
419. Περὶ τῆς Κόρης Σαλῆς. De *Isidora simplici* in *Ta. benedictico Thebaidis Monasterio*. Incipit: ἐν τῷ τῷ μοναστηρίῳ τῷ ὅτ' ἡγουμένων γέροντες παρδύοις.
420. Λόγος εἰς τὸ Προφήτῳ Δανιὴλ, καὶ εἰς τὰς ἀγίας τρεῖς παῖδας, καὶ περὶ τὸ λένοντα, ὃ καὶ ποιεῖς ὅτις σὺ θύσαι εἰ δύνασαι. In *S. Daniele Prophetam*, & *tres pueros*, & in *eos*, qui dicunt, quia tempora mala sunt, ideo salvari nequimus, tom. 3. pag. 648.
422. Περὶ τοῦ δαπνῶ λογισμῶν. Incipit: Γίνωσκε, τέκνον, ὅτι δαπνῶ εἰσι λογισμοὶ πάντες οἱ τὰ κακὰ ἐργάζονται.
423. Περὶ τῆς τέλειον εἶναι τὸ μοναχόν. Incipit: εἰς μάχην δυνάτων μὴ γίνε κατ' αὐτῶν εἰς ἀπαξίαν ἰεωτέρων.
- Ibid. Περὶ τῆς ἐμφυσίματος. Incipit, ἔτις ὅτις ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, ὡς δεσμὸς φρικτὸς δουδάλυτος.
424. Περὶ ὑπομονῆς, de *patientia*. tom. 1. pag. 153.
428. Περὶ μακαρισμῶν καὶ παλατισμῶν. De *beatitudine* & *miseriis*, tom. 1. pag. 177. Vertit & *Zinus*.
429. Περὶ πίστεως. De *fide*, tom. 1. pag. 80.
- Nunc referre placet, quæ Gerardus Vossius Latine edidit Græce necdum vulgata. Sunt autem hæc:
- Tom. 1. pag. 1. De *Sacerdotio*. Incipit: *O miraculum stupendum*. Hic λόγος περὶ ἱερωσύνης Græce extat in ms. Opusculorum S. Ephraemi in Bibl. Patrum Congregat. Oratorii Paris.
4. Ad quem pertineat dictum Apostoli I. Cor. VII. melius est nubere, quam uri. Incipit: *Apostolum audi dicentem*.
6. Apologia ad fratrem quendam de Heli Sacerdote. Incipit: *Cum Scriptura de Heli Sacerdote attestatur*. Hic inter XLIX. Ephraemi λόγος Photio Cod. 196. lectus fuit quadragesimus secundus ὡς διχῶμα πίπτειτο ἡλὲν ὃ ἐν τῷ νόμῳ ἱερεὺς, περὶ τὸ περὶ αὐτῶν τέτρε ὁμοιωζόντα.
9. De festis diebus, & de dignitate divinorum mysteriorum. Incipit: *Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur*.
10. De charitate. Incipit: *Bene ait Dominus, quoniam onus meum leve est*. Græce in ms. Vindob. Vide Lambec. t. 3. p. 108.
13. Encomium in Psalmos. Incipit: *Et hæc quidem ac his plura de charitate*. Græce in eodem ms. Vindob.
14. De orando Deum five de oratione. Incipit: *Vere beatum est non peccare*.
15. De amore pauperum. Incipit: *Huc agite ergo fratres charissimi*.
17. De jejuniis. Incipit: *Esto studiosus paupertatis Christi, ut in caelesti patria ejus divinitate diteris*. Græce in ms. Vindob.
18. Quomodo intelligendum illud Matth. XXIV.

- A duo erunt in agro &c. Incipit: *Audisti, quod duo erunt in agro*.
- Ibid. De his, quæ præsens hæc nostra vita in se continet. Incipit: *Cogitemus fratres*. Græce in ms. Vindob.
19. De mansionibus beatis. Incipit: *Salvator noster mansiones multas*.
20. De locis beatis. Incipit: *Hæc ipsa præcepta complectentes*.
22. De non suspiciendis rebus hisce momentaneis, & in Psal. LXXII. Incipit: *Cum mens nostra ad lubricitatem sit prona*.
23. Ode optime fluens, in eos qui quotidie peccant & quotidie poenitentiam agunt. Incipit: *Quousque o amice inimicum sustines*. Græce in ms. Vindob. Lambec. t. 3. pag. 106.
59. De non scandalizando proximo, & de recta vitæ ratione. Incipit: *Non decet eos, qui ad pietatis studium accedunt*.
61. De vera, atque perfecta renunciatione. Incipit: *Qui vitam quietam excolit*.
71. Adhortatio ad pietatem. Incipit: *Charissime, divina gratia christianus es*.
73. Sermo ad pietatem, bonaque opera Christi athletam exercens. Incipit: *Qui se vere Domino consecrare cupiunt*. Græce in ms. Vindob. Lambec. t. 3. p. 107.
76. De divina gratia. Incipit: *Enitere ut divinam gratiam jugiter in mente tua habeas*. Vertit ante Vossium *Zinus*.
- D 85. Adversus eos, qui dicunt, terræ motus a terræ inflatione fieri. Incipit: *Dicite nobis, qui vestro e pectore verba depromitis*.
86. Ne decipiamur Gentilium erroribus. Incipit: *Adjiciam autem & hoc dictis: Mortalitate glifcente in urbe Constantinopoli*.
97. De Morbo linguæ, & aliis vitiis. Incipit: *Diversa in cunctis hominibus sparsa reperiuntur cupiditates*. Vertit & *Zinus*.
- E 101. Quod ludicris rebus abstinendum sit christianis. Incipit: *In rebus ludicris non esse tempus a christianis consumendum, omnes novimus*.
110. De iis, qui animas ad impudicitiam pellunt, dicuntque nihil mali esse. Incipit: *Ad Prophetam Ezechielem dixit Deus*.
115. De abstinendo a cupiditatibus carnalibus, & de certamine, ac de multa securitate, ad fratrem, qui excidit. Incipit: *Qui in Medicorum curantur officinis*.
- F 117. De abstinendo ab omni consuetudine perniciofa, & de continentia. Atque an bonum sit de aliorum rebus curiosum esse? Incipit: *Bonum est unumquemque sibi attendere*.
120. Adversus improbas mulieres. Incipit: *Nulla par fera improba ac maledica femina*.
123. Antirrhethicon five controversia de Virginitate & continentia. Incipit: *Fratrem sive sororem aggrediens demon improbus*. Vertit ante Vossium *Zinus*.

- Tom. 1. p. 125. De castitate. Incipit: *Castitatem*, A
dilecte frater, palma similem existima. Vertit
 idem Zinus.
126. De virginitate. Incipit: *De virginitate, &*
animæ sanctificatione &c. Nyssenus de S. E-
 phraemo pag. 1035. τίς τοῖς περὶ παρθενίας προ-
 σμυλίσας οὐχ ἄγνόν ἐαυτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι θεῷ
 ἀγωνίσται παρὰ ἡμᾶς.
133. De compunctione. Incipit: *Edeffena ex ur-*
be benedicta. Vertit ante Vossium Zinus.
141. De compunctione, & salute animæ. Inci- B
 pit: *Venite cuncti fratres, bonum a me peccato-*
re Ephraem consilium accipite. Convenit ex
 parte quæ p. 233. sequitur, & Græce in ms.
 Cæsareo occurrit. Vide Lambec. t. 3. p. 108.
148. De poenitentia, & confessione. Incipit:
Discamus o peccatores quid sit misericordia.
 Verterat & Zinus.
150. De poenitentia, & confessione. Incipit:
Ne ergo vano percellamur timore.
- Ibid. De poenitentia, & patientia. Incipit. Quis C
obsecro secum cogitans.
157. Sermo adhortatorius de patientia, & com-
 punctione. Incipit: *Creator noster Deus*.
161. De patientia, & consummatione sæculi,
 ac secundo adventu Domini. Incipit: *Illu-*
stris est vita iustorum. In quodam ms. Vati-
 cano refertur ad S. Chrysostomum.
179. 185. Aliquot interrogationes, ac respon-
 siones. Incipiunt. *Quomodo blasphematur*
Deus? Græce in ms. Cæsareo. t. 3. Lambec. D
 pag. 108.
187. De abrenunciatione in S. Baptismo facta.
 Incipit: *Abrenunciatio, quam in baptismo*
facimus.
197. De recordatione mortis, & de virtute, ac
 divitiis. Incipit: *Morem oportet gerere illi,*
qui dicit, consolamini invicem, & ædificate
alterutrum.
200. De resurrectione mortuorum. Incipit: *Quid*
sibi vult sermo ille scriptus, nihil intulimus in E
mundum.
214. Adversus illos, qui dicunt resurrectionem
 mortuorum non esse. Incipit: *Cum Eth-*
nicis sentis.
228. De iis, quæ post Crucis apparitionem in
 iudicio revelanda sunt. Incipit: *Audistis*
charissimi.
231. De iudicio, & retributione. Incipit: *Adeste*
fratres mei omnes, & me Ephraem &c. Græce
 in ms. Vindob. Lambec. t. 3. p. 106. n. 16. F
242. De futuro iudicio. Incipit: *Si quando pec-*
catum aliquod perpetraturus sis.
245. Threni, sive lamentationes de divina retri-
 butione. Incipit: *Immensam, atque ineffa-*
bilem Dei benignitatem cernis, anima mea.
 Græce in ms. Vindob. Lambec. t. 3. p. 105.
247. De die iudicii, threnus. Incipit: *Exquisitum*
iudicium æquissimi iudicis.
- Ibid. Alia lamentatio ex S. Ephraemi doctrina. In-
 cipit: *Recordatus sum die illius, atque contremui*.
248. Alia lamentatio ad animam negligentem.
 Incipit: *Anima obsecro ne concidas*.
249. Pia animæ poenitentis, & ad Deum recur-
 rentis precatio ex doctrina S. Ephraem. In-
 cipit: *Hei mihi, hei mihi maximis peccatis*
prægravato.
252. Oratio ad Deum. Incipit: *Deus iuste, &*
laudabilis. Additæ ibidem aliæ preces
 ex variis Ephraemi homiliis editis ex-
 cerptæ.
- T. 2. Præmittuntur variæ S. Ephraemi sententiæ,
 ex ejus vita, & collationibus SS. anti-
 quorum Patrum selectæ. Confer Apoph-
 thegmata Ephraemi, quæ Græce, & Lati-
 ne dedit Cotelerius t. 1. monument. Eccle-
 siæ Græcæ p. 431. sq.
- P. 261. Narratio ad Monachos de sua conversio-
 ne. Incipit: *S. Abbas Ephraem accedentibus*
ad ipsum fratribus de seipso utilitatis causa
enarravit. Propter hoc ipsum exordium
 Natalis Alex. Hist. Eccles. sec. IV. f. 136.
 facile ait se adduci, ut hoc scriptum Ephrae-
 mi non esse credat.
267. Canticum spiritale in laudem, & amorem
 doctrinæ, ac sapientiæ, ex Syriaco tradu-
 ctum. Incipit: *Largire o Deus doctrinam*
amanti doctrinam.
- T. 2. p. 468. De Monachis, ac de Turture. In-
 cipit: *Turturi viduato comparavit te seculo*
abdicatum Propheta, o Monache.
470. De perfectione, qua præditum esse decet
 Monachum. Incipit: *Anno præterito ad me*
accessere quidam.
479. De panoplia spiritali, ad Religiosos, ac
 Monachos. Incipit: *Panopliam ejusmodi pos-*
sidere debet.
483. De agone spiritali. Incipit: *In luctamini-*
bus hujus sæculi. Antiqua latina versio edita
 in Clariss. Zaccagnii monumentis Ecclesiæ
 Veteris pag. 114.
487. Sermo Asceticus, & exhortatorius ad fra-
 tres. Incipit: *Fratres adsuescamus benedi-*
ctionibus. Græce in ms. Vindob. Lamb.
 tom. 3. pag. 105.
493. Sermo Paræneticus de secundo Domini ad-
 ventu. Incipit: *Resipiscamus, & poeniten-*
tiam agamus, fratres.
- Tom. 3. pag. 561. 584. Sermo, sive liber de Pœ-
 nitentia. Incipit: *Pœnitentia fertilis est fru-*
ctus.
617. De universali resurrectione, & extremo
 iudicio. Incipit: *Gloria omnipotenti Deo,*
qui os nostrum &c. Antiqua versio Latina
 edita a Zaccagnio pag. 106.
621. Pia, & humilis ad Deum oratio. Incipit:
Hei mihi, hei mihi Domine, tanta sunt vitia,
atque peccata mea.

623. In Noë, & de Continentia &c. Incipit: *Nonnullos a maligno Dracone capi errantes.*
629. In Lothum, & de tranquillitate, ac securitate. Incipit: *Cum homines voluptatibus dediti cor suum &c.*
650. In Jonam Prophetam, & de poenitentia Ninevitarum. Incipit: *Jonas Hebraeus ex mari reversus.*
661. In S. Heliam Prophetam, & in Viduam Sareptaniam. Incipit: *Silentium præbete mihi o fratres.*
678. Adversus eos, qui Filii Dei naturam curiose scrutari nituntur. Incipit: *Rex Cælestis, immortalis Dominus.*
692. De Passione Salvatoris nostri Jesu Christi. Incipit: *Eloqui pertimesco, & linguae instrumento &c.*
697. Threni S. Virginis Matris Mariæ super Passione Domini. Incipit: *Stans juxta Crucem pura & immaculata Virgo.*
705. De S. Dei Genitricis Virginis Mariæ laudibus. Incipit: *Inviolata, integra, planeque pura ac casta Virgo.*
708. Ad Sanctam Dei Genitricem Oratio. Incipit: *Immaculata, & intemerata, incorrupta, & prorsus pudica.*
727. Encomium in SS. Quadraginta Sebastenos Martyres, qui sub Licinio passi sunt. Incipit: *Imaginem SS. Martyrum describere cupio.* Confer Lambec. tom. IV. pag. 74. Surium & Acta Sanctorum IX. Martii, & Combefisii Bibl. Concionatoriam tomo VIII.
744. Sermo de laudibus SS. Christi Martyrum. Incipit: *Imperitus & insipiens, horridus & incultus pictor.*
761. De S. Juliano Monacho & Anachoreta Edesseno. Incipit: *Optimus hic, atque fortissimus inter pietatis pugiles.* Confer de hoc Juliano Acta Sanctor. IX. Junii tom. 2. pag. 175. seq. Meminit hujus vitæ ab Ephraemo scriptæ Sozomenus.
775. Sermo in eos qui in Christo obdormierunt, & de vanitate hujus vitæ. Incipit: *Quid ita hodie, charissimi, serio, seduloque simul hic congregati sumus?*

Hæc latine Vossius Tungrensis, mss. Græcis Codicibus Vaticanis, & Sfortiano, atque duobus Cryptæ Ferratæ usus, quorum unum a Jona quodam jussu Niconis scriptum A. C. 531. ex subscriptione sibi persuasit in præf. & pag. 812. Sed in numero illo errorem esse notat Bernardus de Montefaucon v. c. in Palæographia Græca pag. 48. Meminit is p. 78. etiam Colbertini Codicis, quemadmodum Codicem, qui in Bib. Patrum Oratorii extat, laudat Richardus Simon T. 2. Epistolarum Gallice editarum epist. 14. p. 82. & notis ad Gabrielem Philadelphiensem p. 286. Codices Regios Labbeus in Bibl. nova mss. Nec dubium ex Cæsareanis mss. de quibus Lambec. T. 1. pag. 117.

seq. T. 3. p. 104. seq. & T. 4. atque 5. pluribus locis, itemque T. 8. plura posse Græce proferri, quæ Vossius tantum latine extulit, nonnulla etiam, quæ ab illo sunt plane prætermissa, ut T. 4. Lambec. pag. 170. memoratur S. Ephraemi λόγος περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ μετονόμα δαίμονος. Incipit: πατέρες ἡ ἀδελφοὶ ἀκούσατε. πολλὰς γὰρ ἐχθρὰς ὑποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ, λέγων, ἀκμήν νεώτερος εἶς, ἀπόλαυε τῶν ἐπιθυμιῶν σου. Illud quidem de Spiritu sancto volumen, quod Græce evoluisse se testatur S. Hieronymus, & animum sublimis ingenii etiam in translatione cognovisse, cap. 115. de S. Ephraemo, nusquam hodie extat, quod sciam, neque illa, αἱ τὸν παρὰ δεισὸν δογματικὰ, quæ allegat Syncellus pag. 15. & Syra lingua legisse Moses Mardenus videtur. Græcorum quanta foret utilitas (inquit Combefisius in Bibl. Concionatoria,) vel pauca illa prodent, quæ Græcum nactus Codicem interpretatione nova post Vossium repræsentavi. Ea mente, ac sensu Gallie Clerus ad Comitia generalia ex more congregatus, Joanni Auberto Collegii Laudunensis Præposito pro ipsius quoungebatur ejusdem Cleri interpretis munere jusserrat, ut Ephraemi sanctissimi opera utraque lingua vulgaret. Capta editio Vitreanis typis, nec ultra sexaginta folia perducta, cum segnius agenti Auberto mors incidit, atque illius irritum conatum fecit. Ad illam editionem perficiendam nomine Cleri Gallicani Vaticanos Codices expetenti Abbati cuidam, usum eorum negatum legas in Tillemontii memoriis Hist. Eccles. Tomo VIII. p. 750. Laudandus sane Vossius Tungrensis, quod tot pia præclari Doctoris opuscula undique collegit, & versione, atque scholiis eruditius illustravit, etsi Græca simul ab eo edita multi eruditi optarunt. Cæterum notandum, non omnia Vossium è Græcis vertisse, aut primum transtulisse, sed usum esse antiquioribus latinis, quas in bibliothecis reperit, versionibus. Confer ejus scholia ad sermonem de Transfiguratione Domini t. 3. p. 691. seq. tum etiam editis Ambrosii Camaldulensis (cujus præfationem quoque ad Cosmum Medicem sua ad Pontificem Sixtum V. Epistola imitatus est, ut notatum Lambecio lib. 1. p. 123.) & Petri Francisci Zini, Juliique Clementis. Quod vero Ambrosii, & Zini, quorum versiones interpolavit, ne meminisse quidem dignatus est, haud minus ideo reprehensionem virorum doctorum incurrit, quam quod partes in Codicibus, quibus usus, pro lubitu divulgavit, ac discerpavit. Antiqua versio latina duorum S. Ephraemi sermonum a Clariss. Viro Laurentio Alexandro Zaccagnio edita è Codicibus Vaticano, & Casanatensi, illa ipsa est, quam paucis interpolatam Vossius pag. 617. & 483. exhibuerat, ut conferenti apparebit. Atque ante aliquot secula jam sermones varios S. Ephraemi latine

Tom. I. k fuisse

fuisse translatos constat vel ex *Vincentio Bellovacensi*, qui XV. 87. Speculi Hist. refert se legisse S. Ephraemi *Opuscula de Penitentia, de luctaminibus seculi, de compunctione cordis, de beatitudine animæ, de resurrectione, & de die judicii*. Eadem Jo: Trithemius commemorat, additque alia, *de contritione cordis, de cogitationibus, de predicatione dura, de celebratione mysteriorum, & planctum super Edessenam urbem*. Nam de Spiritu S. volumen ex Hieronymo repetitum, non a Trithemio inspectum existimo, B quia alioqui prima verba libri adjungere, ut in aliis fecit, non intermisisset.

Quæ *Ambrosius Camaldulensis* vertit hæc sunt.

„ 1. De poenitentia. *incipit*. Dilectissimi, nihil
 „ sanctæ caritati præferamus, multa enim ne-
 „ gligendo peccavimus diebus singulis & ho-
 „ ris & momentis. 2. De charitate & extremo
 „ judicio. 3. De judicio & resurrectione. 4. De
 „ vita & exercitatione monastica. 5. Quod non
 „ oporteat ridere, sed flere & lugere. 6. Ad
 „ animam negligentem. 7. Ad monachos de SS.
 „ Patribus, qui illo tempore requieverant. 8. De
 „ armatura monachi, & quod oporteat mo-
 „ nachum veluti militem in acie semper assi-
 „ stere. 9. De poenitentia & conversione. 10. De
 „ secundo Domini adventu. 11. De timore Dei.
 „ 12. De angustia, qua premitur anima, cum ex
 „ pugna contra se hostis, infirmior fit. 13. De
 „ compunctione. 14. De passione Domini Sal-
 „ vatoris. 15. Adeos, qui Filii naturam scru-
 „ tari volunt. 16. De Antichristo. 17. De vir-
 „ ginitate. 18. De laudibus Martyrum. 19. Lau-
 „ datio S. Josephi Patriarchæ. Prodierunt Ar-
 „ gentorati typis Martini Schureri An. 1509. 4.
 „ & 1585. 8. Ex his Ephraemi sermonibus sunt,
 „ quos *Gallice* dedit *Petrus Cueveret*. Paris. 1520.
 „ sub titulo, *la fleur de predication*. Germanice vero
 „ Jo: *Schwaigerus Mogunt.* 1565. 8. Male sermo-
 „ nes XXI. ex Ambrosii versione numerat *Lam-
 „ becus* t. 1. p. 121. eumque secutus *Warthonus*
 „ appendice ad Cavei histor. liter. pag. 84. edit.
 „ Geneven. Unde fallitur etiam *Tentzelius* p. 281.
 „ differt. select., qui tamen eodem loco recte edi-
 „ tionem opusculorum Ephraemi Colonensem
 „ An. 1547. 8. apud Novesium, alios quam ab
 „ Ambrosio translatos sermones complecti obser-
 „ vat, in qua *Vossius sermonem de Transfiguratione*
 „ incerto interprete legit.

Petrus Franciscus Zinus Canonicus Vero-
 nensis Venet. 1574. hæc a se Ephraemi opuscu-
 la latine versa in lucem edidit, plura etiam
 pollicitus. „ 1. De timore animi. 2. Preces.
 „ 3. De virtutibus & vitiis. 4. De gratia Dei.
 „ 5. De linguæ morbo & cæteris vitiis. 6. de com-
 „ punctione. 7. De poenitentia & confessione.
 „ 8. reprehensio sui ipsius atque confessio. 9. De
 „ caritate. *incipit*, si tibi ea potestas concessa
 „ sit, frater carissime, ut omnibus linguis lo-

„ quaris. 10. De vita spiritali ad novum Ab-
 „ batem, Capita XCIII. 11. De exercitatio-
 „ ne, *incipit*. Qui te ad virtutem ac pietatem
 „ exerces, attende tibi, & cave, ne dies
 „ tuos in rebus inanibus consumas. 12. Eorum
 „ correctio, qui cum vitiose vivant, honores
 „ petunt. 13. De virginitate & castitate.
 „ 14. Alius sermo de castitate. 15. Beatitudines
 „ LV. 16. Beatitudines aliæ. 17. De recta vitæ
 „ ratione, capita LXXXIX. *incipiunt*, Si rectam
 „ vivendi rationem diligis, humilitatem am-
 „ plectere. 18. De beatitudine & miseria.
 „ Nonnulla Ephraemi opuscula ex Zini interpre-
 „ tatione Dillingæ etiam prodiisse scribit *Simle-
 „ rus*, & ex eo *Labbeus* t. 1. p. 285. de S. E-
 „ phraem: nimirum An. 1562. atque adeo ante
 „ editionem Venetam, quam recensui. *Sunt enim*
 „ *mibi ad manus*, (accuratissimi Ittigii verba sunt
 „ præf. ad librum de Bibliothecis Patrum p. 73.)
 „ divina quædam S. Ephraem opera e Græca
 „ lingua in Latinam versa Petro Francisco Zino
 „ interprete, Dillingæ 1562. apud Sebaldum
 „ Mayer. „ At enim *Tentzelius* p. 281. diff. se-
 „ lect. negat, quod Dillingana editio Zino de-
 „ beat: „ Quæ enim Dillingæ An. 1563. im-
 „ pressa, mihiq; ad manus sunt, obstetri-
 „ cante Jacobo Menchusio Belstano lucem pu-
 „ blicam adspexerunt, qui in dedicatione re-
 „ fert duos sibi ad manus fuisse antiquos Co-
 „ dices Latinos mss. ob varias lectiones non-
 „ nihil discrepantes. Duabus quoque partibus
 „ absolvuntur opuscula Ephraemi ab ipso edi-
 „ ta, prior constat libellis quinque de tremen-
 „ do die judicii & resurrectione universali, de
 „ jucunditate & gaudio supernorum civium &
 „ regni cælorum, de munditia animæ, & lau-
 „ dibus Christi: posterior continet monita
 „ B. Ephraem de defectu religionis, de poeni-
 „ tentia. *Gallice* vertit pleraque *Franciscus Fe-
 „ vardentius* Paris. 1579. 1583. 1590. 1602. 8.
 „ E Gerardi Vossii Tungrensis editio, quam
 „ totam recensent *Labbeus* Caveusque, primum
 „ lucem vidit Romæ tribus Vol., quorum pri-
 „ mum 1589., secundum 1593., & tertium 1597.
 „ fol. prodiit. Recusa Coloniae 1603. & 1619.
 „ (cujus editionis exemplaribus quibusdam præ-
 „ fixus annus 1675.) & Antverpiæ 1619. Ser-
 „ mones aliquot ex ejusdem interpretatione pro-
 „ dierant Romæ 1582. 4. & Ephraemus de passio-
 „ ne Christi, & threni sanctissimæ Virginis pro-
 „ pe crucem stantis ibidem 1585. 12. Parisiensem
 „ editionem operum Ephraemi ex Vossii versione
 „ memorat *Combesius* in Bibl. Concionatoria,
 „ memoriæ ni fallor lapsu pro Antverpiensi, nisi
 „ *Claudii de Chantelou* Bibliothecam Asceticam
 „ Parisiis An. 1661. 4. sex voluminibus editam
 „ intellexit, cujus tom. 2. & 3. multa Ephraemi
 „ Latine continentur. Quæ in *Vossiana* editione
 „ desiderantur, Ephraemi *Cantica in Nativitatem*
 „ Do-

Domini, & *Epiphaniam*, sive *de Maria & Magis*, ex Syriaco Latine reddita per *Abrahamum Ecchellensem*, vulgavit *Joannes Baptista Marus* presbyter Romanus J. U. D. & Collegiatæ Ecclesiæ S. Angeli in foro Piscium Canonicus, Romæ 1645. 4.

CASIMIRUS OUDINUS.

Descriptori-
bus ecclesia-
sticis Tom. 1.
pag. 502.
Lipsiæ 1722.

Primus qui opuscula nonnulla S. Ephraemi Syri in Græcum jam olim translata, Latine reddidit, vir fuit magni nominis *Ambrosius Abbas Camaldulensis* & totius ordinis Præfectus generalis, cujus interpretatione extant *S. Ephraem Syri Sermones XIX. in Latinam linguam e Græca conversi*, editi primum Brixiae anno 1490. Argentorati anno 1509. quaternionibus 24. apud Matthæum Schurerium, & Coloniae 1547. in 8. Extant vero in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi *Sermones XXI. S. Ephraemi* ab Ambrosio olim Camaldulensi Latine versi, & Cosmo Medici, summo ipsius Mæcenati, nuncupati, cujus præfationem ad Cosmum elegantissimam fane Lambecius exhibet tom. 1. Commentariorum Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis pag. 119. Non solum autem versionem, sed Præfationem etiam, tacito Ambrosii nomine, expilasse Gerardum Volckens seu Vossium Tungrensis Ecclesiæ Præpositum, ibidem Lambecius conqueritur. Sed longe insigniores curas *Gerardus Vossius* seu Volckens, Borchloniensis in Germania, Tungrensis Ecclesiæ Præpositus adhibuit, ut omnia hujusce Patris opuscula, Græce in Bibliotheca Cryptæ Ferratæ atque alibi manuscripta latitantia, in unum colligeret, ac in Latinam linguam transferret, multis hoc in labore improbo annis insumptis. Omnia tomis tribus distincta, quæ unico volumine in folio continentur. Primus Tomus Sixto V. Romano Pontifici dicatus, anno 1589. Romæ prodiit. Secundus Clementi VIII. dicatus, ibidem anno 1593. prodiit in publicum. Denique Tertius ibidem anno 1598. Idem opus uno volumine, sed tomis etiam tribus distinctum, Coloniae in folio anno 1603. & Antverpiæ anno 1619. recusum extitit, cujus tenorem editionis hic referemus. &c.

Nullum est dubium, quin S. Ephraemi opuscula varia exciderint, multa adhuc mss. in tenebris lateant bibliothecarum. Volumen illud, cujus Hieronymus de Scriptor. Eccles. cap. 115. meminit, hoc tempore non extat. Nec prodiit *Commentarius in Genesim*, quem toties citat Moses ille Barcepha, cujus liber de Paradiso e Syriaca lingua in Latinam ab Andrea Masio conversus est, & anno 1569. Plantinianis typis excusus. Quam multa autem a S. Ephraemo opera conscripta fuerint, ex Gregorio Nysseno in Encomio Ephraemi, aliisque

A authoribus allegandis infra, cognoscere lector poteris. &c.

Jure merito igitur Bollandus citatus in Comment. ad vitam S. Ephraemi præviis Tom. 1. Februarii mensis, paragr. 4. num. 28. pag. 52. col. 2. optavit, ut opera S. Ephraem Syri Græco latina ex mss. codicibus Græcis edita fuissent. Idem Ludovicus Ellias du Pin in nova Bibliotheca Ecclesiastica Tom. 2. seculo 4. editionis Amstelodamensis 1693. pag. 151. „ Optandum esset, ut versio Græca omnium „ aliorum S. Ephraem Operum ederetur, uti „ & quorundam ex illis Syriacus textus. „ Hæc illi conceptis verbis.

His ut modo quodam obtemperemus, hic exhibebimus primum mss. Codices, quos perspectos habemus ad vitam S. Ephraemi spectantes. Secundo illos Codices, qui multa ejusdem Opuscula vel Græce, vel Syriace, vel Latine ex antiqua versione complecti videntur. Denique capite sequenti Codices illos, qui singillatim opuscula quædam illius Græca comprehendunt.

Vita S. Ephraem Syri mss. Græce in mss. Heidelbergensibus Vaticanæ bibliothecæ Cod. 308. In mss. Bibliothecæ Bodlejanæ Cod. 739. Inter mss. Codices Guilielmi Laudi Cod. 97. Ibidem num. 2913. In mss. Codicibus Thomæ Bodleji inter codices Sinenſes cod. 140. *Oratio Encomiastica* ejusdem Patris a Gregorio Nysseno, Arabice in folio. Ibidem num. 5769. in mss. codicibus Orientalibus Roberti Huntingtoni cod. 23. *Vita Sanctorum Ephraem, Zenæ, & Nicephori*, Græce. Ibidem num. 5831. in mss. codd. orientalibus ejusdem Huntingtoni cod. 85. *Acta SS. Theodori, Georgii, & Ephraemi*, Arabice. Inter mss. codices Ecclesiarum Hiberniæ cod. 626. in mss. Collegii S. Trinitatis Dublinensis, litera P. cod. 486. num. 2. *Historia S. Ephraem Syri Arabice*. Ibidem num. 1017. in mss. libris Syriacis Narcissi Archiepiscopi Dublinensis cod. 21. *Vita S. Ephraimi Syriace*. Denique *vita S. Ephraem Syri Græce* ms. in Biblioth. Cæsarea Vindobon. cod. ms. Theologico Græco LXI. num. 1. p. 1. & 2., sed mutila, ut observat Lambecius tom. 3. commentariorum hujus Bibliothecæ pag. 104.

Diversa S. Ephraemi opera, inter mss. Codices Bodlejanæ Bibliothecæ cod. 739. in mss. codd. Guilielmi Laudi cod. 97. *S. Ephraem Syri Vita & Opera cum Encomiis aliquot Patrum Græce*. Ibidem cod. 741. in mss. codd. ejusdem Laudi cod. 99. *S. Ephraem Syri Sermones Græce*. Ibidem cod. 2923. in mss. codd. Thomæ Bodleji, inter codices Sinenſes cod. 140. *Paræneses, Epistolæ, & Sermones B. Ephraem Syri, & Oratio Encomiastica ejusdem Patris a Gregorio Nysseno, Arabice in folio*. Ibidem cod. 3061. in mss. codd. Thomæ Bodleji, Rotulis in Archiv.

Pag. 511.
De mss. co-
dicibus in
genere, ope-
ra varia
S. Ephraem
continenti-
bus.

chivo A. cod. 72. *Expositiones*, id est, *Epistola de mundo hoc transitorio*, & altero permanente mundo, facta ad filios gregis sui per Dominum Ignatium de Tur Abdin, cum homiliis tribus S. Ephraem Syri, & homiliis tribus Isaaci Syri, cum aliis ad pietatem spectantibus, Syriace. Ibidem cod. 3980. in mss. codd. Thomæ Bodleji, in Hyperoo Bodlejano, inter mss. codd. orientales, cod. 13. num. 2. S. Ephraem Syri homilia de fine mundi, de Gog & Magog, & de Antichristo, Syriace. Num. 4. Homilia S. Ephraem & aliorum, Carmine Syriaco. Num. 5. Homilia S. Ephraemi de humilitate & fide. Ibidem cod. 4035. in mss. codd. Thomæ Bodleji, inter mss. codd. CXII. Hattonianos cod. 10. Homilia S. Ephraem, Chrysostomi & aliorum, Arabice. Ibidem cod. 5335. in mss. Orientalibus Eduardi Pocockii cod. 8. Homilia Sanctorum Jacobi & Ephraemi in folio. Ibid. cod. 5346. in mss. ejusdem Pocockii cod. 19. Homilia aliquot Joannis & Ephraemi, in folio. Ibid. cod. 5785. in mss. Orientalibus Roberti Huntingtoni cod. 39. Sermones aliquot SS. Ephraemi & Jacobi Syri, Syriace. Ibid. cod. 5826. in mss. Orientalibus ejusdem Huntingtoni cod. 80. Homilia quedam Sanctorum Ephraemi & Joannis Chrysostomi, Arabice literis Syriacis.

Nec desunt etiam mss. codices operum S. Ephraemi inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium regni ejusdem Bibliothecarum, ut ex earum Catalogo impresso constat. Illic enim cod. 3374. inter mss. codices Nortfolcianæ Bibliothecæ, in mss. orientalibus cod. 475. Beati Ephraem Syri Tractatus LIII. Arabice, & Gregorii Nysseni oratio in laudem ipsius Ephraemi Arabice. Ibidem cod. 3394. eodem loco cod. 495. SS. Joannis Chrysostomi, Basilii, & Ephraemi homilia, Arabice. Ibid. cod. 5907. in mss. codicibus Græcis Thomæ Galeji cod. 73. Ephraim Syri opera quam plurima, manu antiqua in membrana. Ibid. cod. 5914. in mss. ejusdem cod. 80. Ephraemi, Amphilochoi, Joannis Chrysostomi, & Alexandri monachi varia opera. Ibid. cod. 5918. in mss. iisdem cod. 84. Ephraemi Syri & Joannis Chrysostomi sermones aliquot. Ibid. cod. 5945. in mss. codicibus Jacobæ Bibliothecæ cod. 223. Ephraemi opuscula quedam 80. libri ad monachos.

Inter mss. codices Bibliothecarum Hiberniæ, cod. 404. in mss. Collegii S. Trinitatis Dublinensis lit. E. cod. 264. S. Ephraemi Syri liber Homiliarius, continens orationem ejus de humilitate & fide, & alias homilias, Syriace in 4. A. 11. Ibid. codd. 1014. 1015. 1016. in mss. libris Syriacis Narcissi Archiepiscopi Dublinensis, codicibus 18. S. Ephraemi carmina, aliique discursus, cum aliis tractatibus. 19. Sancti Ephraemi diversa, schedis solutis scripta. Mar Ephraimi, Jacobi, & Bar Mosses dicta quedam

Nec puto etiam deesse antiquas illas ver-

fiones homiliarum Ephraemi quarundam in mss. Anglicanis, de quibus loquitur Vincentius Bellovacensis in Speculo Historiali lib. 14. cap. 87. Nam inter mss. Codices universitatis Oxoniensis cod. 242. in mss. codd. Collegii Baliolensis lit. E. 6. post Joannem Climacum de vita monastica, extant Sermones S. Ephraem Latine. Inter mss. Codices Universitatis Cantabrigienfis cod. 1136. in mss. codicibus Collegii Cajo Gonvillensis Classe C. cod. 72. num. 6. S. Ephraemus de judicio Domini, & de resurrectione & regno cælorum &c. Ibidem cod. 1776. in mss. codd. Domus S. Petri cod. 114. num. 4. Libri tres B. Ephraem Diaconi de contemptu mundi. Ibid. cod. 2322. in mss. Codicibus Bibliothecæ publicæ Cantabrigienfis cod. 142. num. 2. Libri quidam B. Ephraem Diaconi, ut quidam Neotericus observat. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium & aliarum celebriorum Bibliothecarum, cod. 994. in mss. codd. Ecclesiæ Cathedralis Sarisburiensis cod. 68. lit. E. Ephraem Diaconi libri sex. Ibid. cod. 1296. in mss. codd. Ecclesiæ Cathedralis Westmonasteriensis cod. 206. Beatus Ephraem de compunctione. Ibid. cod. 7945. in mss. codd. Jacobæ Bibliothecæ cod. 223. Ephraemi opuscula quedam, 80. libri ad monachos. Sed opinor 8., non 80. legendum esse. Denique inter mss. Codices Ecclesiarum & Bibliothecarum Hiberniæ cod. 863. in mss. Dudleji Loftusii cod. 14. Conciones Ephraem Syri ex Syriaco in Latinum traductæ.

Extant quoque in Bibliotheca nostra Lugduno Batava, in libris mss. Orientalibus Bibliothecæ communis Codice 88. Diversi tractatus Theologici D. Ephraem Syri, Syriace, a Golio ex Oriente allati, ut habet Catalogus impressus pag. 300. Et item inter mss. Codices ab hæredibus Isaaci Vossii emptos, in mss. Codicibus Græcis Cod. 35. S. Ephraem, vel ut Hebræi & Syri vocant, S. Ephraim Homiliae, Græce. Demum præstantissimus extat Codex Græcus Operum Ephraem in Biblioth. Cæsarea Vindobonensi, Cod. ms. Theologico Græco LXI. cujus contentum exhibet Petrus Lambecius tom. 3. Commentariorum hujus Bibliothecæ pag. 104. & seqq.

Commentarius in Genesim & Exodum inter mss. Codices Bodlejanæ Cod. 5820. in mss. Codd. Orientalibus Roberti Huntingtoni Cod. 74. Arabice literis Syriacis. Inter mss. Codices Ecclesiarum Hiberniæ, Codd. 1251. 1252. in mss. Theologicis Narcissi Dublinensis Archiepiscopi, Cod. 9. Mar Ephraim in Genesim & Exodum Arabice, in folio. Cod. 10. Mar Ephraim in Genesim, Arabice, in folio.

De Compunctione cordis Sermo ms. Græce apud Vaticanam in mss. Heidelbergensibus Cod. 269. & 364. num. 4. S. Ephraem Syri homilia de compunctione cordis. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum Bibliothecarum

Pag. 519.
De mss. co-
dicibus op-
culorum S.
phraem si-
gularium.

carum celebrium Cod. 7947. in mss. Codicibus Jacobæ Bibliothecæ Cod. 225. *Ephraemus de Compunctione cordis*. Inter mss. Codices Græcos Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis tom. 5. Commentariorum hujus Bibliothecæ, Cod. ms. Theologico Græco CCXIV. num. 15. & quidem a folio 84. pag. 2. usque ad folium 184. pag. 1. *S. Ephraem Syri oratio περὶ κατανύξεως, sive de compunctione*, cujus principium, κατανύγνθι ψυχήμε, κατανύγνθι &c. Vide editionem Coloniensem tom. 1. pag. 135. Ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 22. ut habet Lambecius tom. 1. Commentariorum dictorum pag. 24.

De consummatione seculi in Vaticana Bibliotheca inter mss. Codices Heidelbergenses Cod. Græco 269. Item ibidem Cod. 264. num. 10. *Ejusdem Sermo de patientia & consummatione hujus seculi, & secundo adventu Domini, perpetuoque justorum regno, & sceleratorum supplicio*. Inter mss. Codices Bodlejanæ Bibliothecæ Cod. 3980. in mss. Codicibus Thomæ Bodleji in Hyperoo Bodlejano, inter mss. Codices Orientales Cod. 13. num. 2. *S. Ephraem Homilia de fine mundi, de Gog & Magog, & de Antichristo*, Syriace. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium Bibliothecarum Cod. 9077. in mss. Codicibus Georgii Wheleri Canonici Danelmensis Cod. 6. *S. Ephraem de consummatione seculi, Græce*. Inter mss. Codices Bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis, Cod. ms. Theologico Græco CLI. num. 2. *Secundo, & quidem a folio 6. pag. 2. usque ad folium 13. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio in secundum Christi adventum, cujus titulus, & principium, Κυριακή τῆς Ἀποκρίσεως. Τῷ ὁπῶ Πατρὶς ἡμεῖς Ἐφραίμ τῷ Σούρ λόγος εἰς τὸ δόξασαν παρούσαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ. Incipit: Πᾶσα ἐστὶν καὶ πᾶσα παῖς τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ. &c. quomodo incipit Sermo de Cruce, qui etiam est de consummatione seculi, & secundo Adventu Christi, inscriptus*. Ita Lambecius lib. 4. commentariorum bibliothecæ Cæsareæ Vindobonensis pag. 123. In eadem bibliotheca Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 30. „ Ibidem trigesimo, & quidem a folio 238. pag. 1. „ usque ad folium 243. pag. 1. *S. Ephraem Syri Oratio de secundo adventu Christi, & de consummatione seculi, & de separatione hominum in die judicii, quæ inscribitur, atque incipit hoc modo,* „ Τῷ κυριακῇ τῆς Ἀποκρίσεως. Τῷ ὁπῶ Πατρὶς ἡμεῖς Ἐφραίμ τῷ „ Σούρ λόγος εἰς τὸ δόξασαν παρούσαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χρι- „ στῷ καὶ εἰς τὸ συντελεῖν τῷ αἰῶνι, καὶ πᾶσι ἔχουσιν διαμαρ- „ ρίζονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Ἡρώπισται πυνὲς φιλόχριστοι „ καὶ εὐσεβεῖς ἀκροαταὶ &c. Ita Lambecius lib. 5. commentariorum hujus bibliothecæ pag. 26.

Ad idem argumentum spectare mihi videntur ejusdem S. Ephraemi in adventum Domini sermones duo, inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ Cod. 274. in mss. Codicibus Thomæ Roë Cod. 28. *Sermo Ephraemi in adventum Domini pag. 61. Πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς &c. ejusdem sermo alius*

A in adventum Domini incipit: ἀγαπῶντες μὴδὲν ὑπομνήσασθε &c. pag. 68. hic autem secundus habetur in eadem Bibliotheca Cod. 147. in mss. Codicibus Barroccii pag. 238. inscriptus, *Sermo de Resurrectione*, ad pag. 242. ἀγαπῶντες μὴδὲν ὑπομνήσασθε, &c. Ibidem Cod. 283. in mss. Codicibus Oliverii Cromvelli Cod. 104. num. 11. *S. Ephraim Oratio de Antichristo, & de fine, seu de consummatione mundi*, pag. 144. Πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς μὴδὲν τοσούτων πλημμελημάτων &c. ad pag. 160. Ibidem Cod. 2042. in

B mss. Codicibus Thomæ Bodleji litera B. 6. Cod. 10. num. 1. *S. Ephraem Diaconi de die Judicii, de Resurrectione & de Regno Cælorum, libri sex*, Latine, ut opinor, ex versione veteri, de quibus Vincentius dictus Bellovacensis, de quo capite præcedenti diximus. Idem sermo videtur de Antichristo in mss. inscriptus, in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi, Cod. ms. Theologico Græco CXLIV. num. 11. ut habet Lambecius lib. 4. Commentar. hujus Bibliothecæ pag. 95. his verbis. *Undecimo, & quidem a folio 47. pag. 2. usque ad folium 55. pag. 2. S. Ephraemi Syri Homilia de Antichristo, cujus titulus, & principium, τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ ἐμὴν καὶ τῷ Ἀντιχρίστῳ πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς μὴδὲς πλημμελημάτων διαμαρτίζω ἐξαιτῶν τὸ ἐμὸν ὑπέρογκον &c. Vide tom. 1. editionis Vossianæ Colonienfis pag. 219. ubi extat latine tantum*. Item ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 3. ut habet Lambecius lib. 5. Commentar. hujus Bibliothecæ pag. 20. his verbis: *Tertio, & quidem a folio 8. pag. 1. usque ad folium 15. pag. 1. S. Ephraim Syri Oratio in secundum adventum Christi, & de Antichristo, cujus titulus, & principium: Τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ λόγος εἰς τὸ δόξασαν παρούσαν τῷ Κυρίῳ ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ εἰς τὸ Ἀντιχρίστῳ, τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀποκρίσεως. πᾶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ. &c. Vide editionem Col. tom. 1. pag. 219.*

De Charitate inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium bibliothecarum, Cod. 5917. in mss. Codicibus Græcis Thomæ Galei Cod. 83. *Ephraem Syri homilia de charitate*: & in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi, Cod. ms. Theologico Græco CCLIV. num. 5. ut habet Lambecius lib. 4. Commentar. hujus Bibliothecæ pag. 94. *Quinto, & quidem a folio 12. pag. 2. usque ad folium 20. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio de charitate, & penitentia, cujus titulus, & principium: Τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ λόγος εἰς ἀγάπης καὶ μετανείας καὶ εἰς τὸ μακαρίαν κρίσεως. Incipit, Ἀγαπῶντες μὴδὲν ὑπομνήσασθε πλεον τὸ ἀνυποκρίτε ἀγάπης &c. secunda, εἰς ἐργασίας ἀγαθῶν ἐργων, sive de actione bonorum operum. Incipit, ἦδη καὶ εἰς ἐργασίας*

ἰαὺς εἰς τὴν ἑρασίαν καὶ αἰωνίαν ζωὴν &c. *tertia* καὶ τὴν καὶ τὴν. *quarta* εἰς τὴν καὶ τὴν ἑρασίαν, *sive*, de non revertendo ad Gentilium opera: Incipit: Εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ αἰωνίαν, ἡ πνεύματος εἰς τὴν ὁπίω &c. *Quarta* autem ad poenitentiam spectat.

Ephraemi Parænesis cum appendice de iis, qui affectibus indulgent, vanamque gloriam, & honores quærunt, & de iis, qui cum sua ipsorum incuria exorbitant, aliis pretextibus peccata sua excusant. In Bibliotheca Vaticana, inter mss. Codices Græcos Heidelbergenses, Cod. 364. num. 9. Inter mss. Codices Bodlejanæ Bibliothecæ Cod. 286. In mss. Codicibus Oliverii Cromvelli Cod. 107. num. 19. *Beati Ephraemi Parænesis, & adhortatio ad Deum colendum* pag. 271. ad 274.

Inter mss. Codices Ecclesiarum, & bibliothecarum Hiberniæ Cod. 405. in mss. Codicibus Collegii Sanctæ Trinitatis Dublinensis litera E. Cod. 265. *Ephraemi liber de Oratione, Syriace*, in 4. A. 5. Ibidem Cod. 538. in mss. Codd. ejusdem Collegii litera L. Cod. 398. *Liber de Oratione ex Domini Ephraim libris collectus, Syriace* in 4. A. 5. Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & aliarum celebrium bibliothecarum Cod. 5917. in mss. Codicibus Græcis Thomæ Galei Cod. 83. *S. Ephraemi Alphabetum doctrinæ Asceticæ*. Ibidem Cod. 5936. in mss. iisdem Cod. 102. num. 3. *Ephraemi Parænesis ascetica ordine alphabeti*. Inter mss. Codices Ecclesiarum, & bibliothecarum Hiberniæ Cod. 403. in mss. Codicibus Collegii Sanctæ Trinitatis Dublinensis litera E. Cod. 263. num. 5. *Ephraimi Syri carmen alphabeticum de amore sapientiæ, & scientiæ, Syriace* in 4. A. 4.

In sanctam Crucem Homilia, de qua locuti sumus cap. 2. hujus dissertationis ad tomum 1. operum impressorum S. Ephraemi num. 61. Extat inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ cod. 148. Barroccii, *S. Ephraemi Syri oratio de Sancta Cruce & secundo Adventu Christi, nec non de charitate & eleemosyna*, pag. 184. 6. incipiens καὶ εἰς τὴν καὶ τὴν καὶ τὴν, ad pag. 194. Ibidem Cod. 3397. in mss. Codicibus Joannis Seldeni Cod. 9. num. 4. *Sermo S. Ephraem Syri in pretiosam, & vivificam Crucem, tertia jejunii Dominica &c.* Inter mss. Codices Ecclesiarum Angliæ Cathedralium, & insignium aliarum bibliothecarum Cod. 5936. in mss. Codicibus Thomæ Galei Cod. 102. num. 3. *Ephraemi ejusdem Sermo in Crucem*. In Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. Theologico Græco CLI. num. 2. ubi in secundum Christi adventum inscribitur, ut habet Lambecius tom. 4. Commentar. ejusdem bibliothecæ pag. 123. his verbis. *Secundo, & quidem a folio 6. pag. 2. usque ad folium 13. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio in secundum Christi Adventum, cujus titulus, & principium*. Κουεανὸν καὶ σαρκωσ. Τὸ ὁπίω Πατρὸς ἡμεῶν Εὐφραῖμ Σύρου λόγος εἰς τὸ δαπτέραν παρυσίαν τὸ Κυρίῳ ἡμεῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Πάσχα εἰς τὴν καὶ τὴν καὶ τὴν τὸ Κυρίῳ ἡμεῶν Ἰησοῦ Χριστῷ &c.

A *In formosum Josephum*, ms. Græce in Vaticana bibliotheca inter mss. Heidelbergenses Cod. 363. num. 31. *Sermo nempe Ephraem asceta in formosum Josephum* in 4. Inter mss. Codices bibliothecæ Bodlejanæ Cod. 147. Barroccii pag. 129. ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ &c. ad pag. 138. Ibidem Cod. 148. *Sermo Panegyricus S. Ephraemi in Josephum* pag. 277. ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ &c. ad pag. 298. Ibidem Cod. 192. *Ephraemi Sermo de venditione Josephi &c.* ut supra. Inter mss. Codices Ecclesiarum Hiberniæ Cod. 626. in mss. Codicibus Collegii S. Trinitatis Dublinensis litera P. Cod. 486. *Paraphrasis Arabica in Historiam Josephi filii Jacobi Patriarchæ*. In bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. Theologico Græco CLI. num. 17. ut habet Lambecius lib. 4. Commentar. hujus bibliothecæ pag. 128. his verbis. *Decimo septimo, & quidem a folio 85. pag. 1. usque ad folium 100. pag. 2. S. Ephraem Syri Oratio Panegyrica de Vita Josephi Patriarchæ, habita feria secunda magnæ hebdomadis, cujus titulus, & principium*: Τὸ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμεῶν Εὐφραῖμ λόγος εἰς τὸν βίον τὸν παγκράτεϊ Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰωσήφ &c. *Vide tomum 3. Vossianæ editionis Coloniensis pag. 632.* Ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCX. num. 26. ut habet Lambecius tomo 5. Commentar. hujus Cæsareæ bibliothecæ pag. 25.

In Meretricem, quæ unxit pedes Domini. In Bibliotheca Vaticana, inter mss. Codices Græcos Heidelbergenses, Cod. 364. num. 7. *Sermo Ephraem in Meretricem, quæ pretioso unguento Domini pedes unxit*. In bibliotheca Bodlejana Cod. 199. a pag. 76. ad 82. *S. Ephraemi homilia in mulierem peccatricem, quæ unguento Salvatorem unxit*. Πολλῶν ὁπίων ὁπίων &c. Ibidem Cod. 241. pag. 39. *Ejusdem in mulierem peccatricem*, ut supra. In bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. Theologico Græco 116. num. 9. ut habet Lambecius Commentar. hujus bibliothecæ lib. 4. pag. 69. his verbis. *Nono, & quidem a folio 216. pag. 2. usque ad folium 222. pag. 2. Sancti Ephraem Syri Oratio in mulierem ungentem Christum, habita feria 4. sanctæ & magnæ Hebdomadis, cujus titulus, & principium*: Τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'. τὸ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμεῶν Εὐφραῖμ λόγος εἰς τὸν βίον καὶ ἀλείψαν καὶ Κουεανὸν μύρον. πολλῶν ὁπίων ὁπίων καὶ ἀλείψαν τὸ Θεὸν &c. *Vide operum S. Ephraem editionem Coloniensem anni 1603. in folio a Gerardo Vossio Tungrensi Præposito adornatam tomo 3. pag. 711. ubi extat latine tantum, incipitque his verbis*. Inter multos viros sanctos, & dignos Dei &c. Ibidem Cod. ms. Theologico Græco CCXLIX. num. 10. ut habet Lambecius lib. 5. Commentar. hujus bibliothecæ pag. 143. his verbis. *Decimo, & quidem a folio 117. pag. 2. usque ad folium 129. pag. 1. S. Ephraem Syri Homilia in meretricem ungentem Christum, habita feria quarta sanctæ & magnæ Hebdomadis, cujus titulus, & principium*: Τὸ ὁπίω Πατρὸς ἡμεῶν Εὐφραῖμ ὁμολία εἰς τὸν βίον τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'.

Διπλῆς ἡμῖν ὁ κείμενος, καὶ εὐμήχανον τὸ ζήτημα περὶ δικαιούσης &c. „ Extat quidem hæc homilia etiam in „ Cod. ms. Theologico Græco CXVI. num. 9. „ ut lib. 4. horum Commentar. pag. 69. vi- „ dere est. Sed integris fere duobus foliis „ in principio mutila, incipitque ibi perpe- „ ram ab his verbis, Πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων „ τῷ Θεῷ &c. Æque imperfecte eadem quo- „ que extat oratio inter opera S. Ephræm a „ Gerardo Vossio Tungrensi Præposito latine „ edita, editionis Colonienfis Quentelianæ to- „ mo 3. pag. 711. ubi incipit hoc modo. *In- „ ter multos viros sanctos, & dignos Dei* &c. „ In hoc autem posteriori Codice ms. Cæ- „ sareo non legitur simpliciter Πολλῶν ὄντων &c. „ sed Πολλῶν πόνων ὄντων: ita videlicet ut per in- „ sertam πόνων particulam, clare significetur „ verba illa non esse istius homiliæ princi- „ pium: sed epilogum, sive clausulam simul „ exordii, & nexionem ejus cum ipsa subse- „ quenti tractatione propositi thematis.

In omnes Sanctos Patres in Domino defun- „ ctos, extat Oratio Græce in bibliotheca Va- „ ticana inter mss. Codices Græcos Heidelber- „ gensis bibliothecæ illuc allatos, Cod. 269. ut „ constat ex illis Catalogo impresso.

Ejusdem *Oratio in omnes Sanctos Marty- „ res*, in bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. „ ms. Theologico Græco CXVI. num. 24. ut ha- „ bet Petrus Lambecius lib. 4. Commentar. hujus „ bibliothecæ pag. 71. his verbis. *Vigesimo „ quarto, & quidem a folio 303. pag. 1. usque ad „ folium 307. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio Pa- „ negyrica in omnes Sanctos Martyres Servatoris no- „ stri Jesu Christi, qui per totum terrarum orbem „ passi sunt: Ipsa tituli græci verba una cum „ principio orationis hæc sunt. Τῷ ἐν ἀγίοις Πατρὶς „ ἡμῶν Ἐφραίμ ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἀγίους Μάρτυρας τῷ Σωτῆρι „ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ᾧ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρησάντων. φαι- „ δειὰ καὶ ἐπέεσσιν ὑμνεῖται διὰ παντὶς ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις* „ &c. Vide operum S. Ephraem editionem Vossia- „ nam Coloniensem tomo 3. pag. 740: ubi extat la- „ tine tantum.

S. Ephræm Syri fragmentum de hora mortis „ inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ Cod. „ 13. in mss. Codicibus Barroccii pag. 61. Vi- „ de tom. 1. edit. Vossianæ num. 58. ubi latine „ tantum legitur:

S. Ephræm beatitudines, in eodem ms. „ Cod. 13. Bodlejanæ bibliothecæ Barroccii pag. „ 169. Μακάριοι οἱ γέγονεν ὅλοι ἐλεύθεροι &c. & in bi- „ bliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. theo- „ logico Græco CCXIV. num. 17. ut habet Pe- „ trus Lambecius lib. 1. Commentar. hujus bi- „ bliothecæ pag. 42. his verbis. *Decimo septimo, „ & quidem a folio 188. pag. 2. usque ad folium 189. „ pag. 1. ejusdem Ephraemi fragmentum ἐν τῷ Μακά- „ ρισμῷ, sive ex opusculo de beatitudinibus, cujus „ principium, Μακάριοι οἱ γέγονεν ὅλοι ἐλεύθεροι ἐν Κυ-*

A σίῳ &c. Vide operum S. Ephraemi Coloniensem „ editionem latinam a Vossio procuratam tom. 1. „ pag. 168.

In eadem Cæsarea bibliotheca eodem ms. „ Cod. Theologico Græco CCXIV. num. 16. & „ quidem a folio 187. pag. 1. usque ad folium „ 288. pag. 2. ejusdem S. Ephraem Πρὸς τὴν μετὰ „ ἐξομολογήσεως: sive precatio ad Deum cum confessio- „ ne, cujus principium, Ἰάσθαι με Κύριε καὶ ἰαθήσομαι &c.

B In eadem Cæsarea bibliotheca Cod. ms. „ theologico Græco CXLIV. num. 43. ut habet „ Petrus Lambecius lib. 4. Commentar. hujus „ bibliothecæ pag. 103. his verbis. *Quadrage- „ simo tertio, & quidem a folio 212. pag. 1. usque „ ad folium 215. pag. 2. S. Ephræm Syri Oratio de „ pœnitentia, cujus principium: ὁ καταβῶν Κύριε ἐν „ τῷ κόλπῳ τῷ Πατρὶ &c. Vide tom. 1. latinæ edi- „ tionis pag. 144.*

Ejusdem *Homilia in Transfigurationem Do- „ mini* extat Græce ms. in bibliotheca Bodlejana

C Cod. 174. Barroccii pag. 119. quæ incipit „ ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ Θεοῦ &c. ad pag. 126. Ibidem Cod. „ 3397. in mss. Codicibus Joannis Seldeni Cod. „ 9. num. 17. *Sermo Ephraem Syri in Transfigu- „ rationem Domini.*

Ejusdem *Sermo contra Hereticos* in eadem „ Bodlejana bibliotheca, Cod. 212. pag. 121. „ φιλοῦ τὸ Εὐαγγέλιον Δέσποτα &c. Videndum an idem „ sit cum eo, qui extat tom. 3. operum S. Ephræm „ Vossianæ editionis.

D *Abrahami vita per S. Ephraemum* ms. Græ- „ ce in eadem Bodlejana bibliotheca Cod. 148. „ Barroccii a pag. 61. ad 77. Ἀδελφοί με ἐλάομαι ὑμῖν „ διηγῆσθαι &c. & ibidem Cod. 737. in mss. Co- „ dicibus Guilielmi Laudi litera C. Cod. 95. „ num. 15. *S. Ephraim ex Abrahami vita de con- „ sobrina ejus Maria, Græce, pag. 19. num. 16.* „ Ejusdem *de Sala, Græce pag. 144.*

Ejusdem *de octo cogitationibus pravis*, in „ Bodlejana bibliotheca Cod. 277. in mss. Græ- „ cis Oliverii Cromvelli Cod. 98. num. 25. „ *S. Ephraim de octo cogitationibus pravis, pag. 385.*

Inter mss. Codices Universitatis Oxonien- „ sis Cod. 1974. in mss. Codicibus Collegii „ S. Trinitatis Oxoniensis Cod. 37. *Vita S. Eliæ „ Eremitæ per Ephraem Syrum.*

Inter mss. Codices Bodlejanæ bibliothecæ „ Cod. 2918. in mss. Codicibus Thomæ Bod- „ leji, inter mss. Sinenfes Cod. 135. *Mar Ephra- „ mi Sermo, seu homilia de S. Palkido, ejusque uxore, „ & duobus filiis, Syriace in 8. In eadem Bodle- „ jana bibliotheca Cod. 2500. in mss. Codici- „ bus Thomæ Bodleji litera F. 11. Cod. 5. num. „ 12. S. Ephraem Sermo in Danielelem, & tres pue- „ ros, pag. 92.*

In eadem bibliotheca, & eodem Codice „ proxime citato, num. 13. ejusdem *in Abraham, „ & Isaac Sermo*, qui tamen Chrysostomo ad- „ scribitur, pag. 93.

In

In bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod. ms. theologico Græco CLXV. num. 10. ut habet Petrus Lambecius libro 4. Commentariorum hujus bibliothecæ pag. 170. his verbis: *Decimo, & quidem a folio 139. pag. 2. usque ad folium 143. pag. 1. S. Ephraem Syri Oratio de operatione diaboli, cujus titulus, & principium.* Τὴ ἐν ἀγίῳ Πατρὶς ἡμεῖς Εὐφράμ λέγοντες ὅτι τὴ ἐνεργείᾳ τῆ μυσταγωγίας δαίμων. Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἀκούσατε. πολλὰ καὶ ὅτι ἐχθρὸς ὑποβάλλει πρὸς ἀντιθέτω λόγων, ἀκμήν νεώτερος εἰς, ἐπὶ λαὸν ὅς ὁπιδυμῶν &c.

Ibidem Cod. eodem CLXV. num. 17. ut habet idem Lambecius ibidem pag. 171. his verbis: *Decimo septimo, & quidem a folio 270. pag. 2. usque ad folium 289. pag. 2. Capita quædam selecta ex S. Ephraem Syri libro de virtutibus, & vitiis per oppositionem, & aliis simul ejusdem Paranesibus, sive adhortationibus asceti-*

A cis, quorum primum inscribitur, atque incipit. Τὴ ἀγίῳ Εὐφράμ ὅτι μὴ ἐχόντων μακροθυμίαν. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν, καὶ ὑπομονῆς ἐν τῷ ὅτι πεινᾷ. ἐστὶ μὴ ὅς μακροθύμος &c.

Ibidem eodem Cod. ms. theologico Græco CLXV. num. 21. ut habet idem Lambecius lib. 4. citato pag. 172. his verbis: *Vigesimo primo, & quidem a folio 296. pag. 2. usque ad folium 300. pag. 2. S. Ephraem Syri oratio, cujus titulus, & principium:* Τὴ ὁσίῳ πατρὶς ἡμεῖς Εὐφράμ λέγοντες. Μὴ δαπανήσης ὅλον τὸ χρόνον τῆ ζωῆς σου ἐν τῇ τῆ σώματος φροντίδι, ἀλλ' ὅταν &c.

Hæc de mss. Codicibus a me observata sunt tum Latinis, cum Græcis, & Syriacis, ad futuram correctionem simul, & ampliorem omnium S. Ephraemi Operum editionem, quam nonnulli optarunt eruditi Viri.

RECENSIO

SERMONUM S. EPHRÆM SYRI,

*Qui Latine typis prodierunt, quique exstant
manu exarati.*

SERMONES

S. EPHRAEM SYRI,

*Qui Latine exstant manu exarati in Bibliotheca
Vaticana, vetusto Anonymo
Interprete.*

1. **S**ancti Ephræm Syri monita ad Monachos. *Dolor me compellit dicere.* Cod. ms. Vatic. Lat. 5051. pag. 53. Idem Sermo initio mutilus habetur Cod. ms. Lat. Vatic. 650. pag. 139. estque sextus ordine in Cod. ms. Casanatensi, hoc titulo prænotatus: *De Compunctione cordis.* Eundem nova interpretatione donatum edidit Ambrosius Camaldulensis Serm. 4. & Gerardus Vossius tom. 3. pag. 34.

2. Ejusdem de Judicio, & Compunctione. *Sana me Domine.* Cod. ms. Vat. 5051. pag. 75. Apud Vossium tom. 1. pag. 266. Hæc, & sequens Precatio habentur in Sermonem antecedenti, cujus initium, *Dolor me.*

3. Oratio ad Deum. *Obsecro te Salvator.* Cod. Vat. 5051. pag. 82. Apud Vossium tom. 1. pag. 272.

4. De Judicio, & Compunctione. *Venite dilectissimi fratres, exhortationem meam suscipite, & semper mementote consilii mei peccatoris & imperiti Ephraem.* Ecce enim dies illa judicii magna & terribilis instat. Cod. Vat. 5051. pag. 83. Est quintus ordine in Cod. ms. Casanatensi, ubi inscribitur, *de die Judicii:* prodiit autem ex nova interpretatione per Ambrosium Serm. 2. & Vossium tom. 1. pag. 248.

5. De resurrectione & Judicio, & de regno cælorum, & munditia animæ. *Gloria omnipotenti Deo.* Cod. Vatic. 5051. pag. 90. Est primus ordine in Codice Casanatensi: prodiit autem per cl. Zacagnium in Collectaneis monumentorum utriusque Ecclesiæ pag. 106. & inter Sermones Vossianos in editione Colonienfi anni 1603. tom. 3. pag. 617.

6. De Beatitudine. *Beatus qui odio habuerit hunc mundum, & solummodo meditatio ejus in Domino fuerit.* Cod. Vat. 5051. pag. 96. Est secundus ordine in Codice Casanatensi: prodiit autem ex nova interpretatione per Petrum Franciscum Zinum pag. 67. & per Vossium tom. 1. pag. 183.

7. De agone, seu luctamine spirituali. *In luctaminibus hujus sæculi nullus sine agone seu certamine coronatur.* Cod. Vat. 5051. pag. 101. Est quartus in Cod. Casanatensi: prodiit autem per cl. Zacagnium pag. 114. Et in editione Vossiana Colonienfi anni 1603. tom. 2. p. 483.

8. De pœnitentia. *Dominus noster Jesu Christus, qui descendit de sinu Patris, & effectus est nobis via salutis, super pœnitentiam instruens divina ac beata voce.* Cod. Vat. 5051. pag. 106. Est tertius ordine in Cod. Casanatensi. Exstat etiam in Cod. ms. Palatino Vaticano 186. p. 5. Tom. I.

A Prodiit autem nova interpretatione per Ambrosium Serm. 9. & Vossium tom. 1. p. 152.

9. Vita S. Abrahamæ Eremitæ. *Fratres mei cupio vobis enarrare.* Cod. ms. Vatic. 1199. pag. 121. titulus, *Efratis Diaconi de S. Abra & aliis quibusdam Monasteriis.* Cod. ms. Urbinat. Vatic. 369. pag. 94. Prodiit ex nova interpretatione per Vossium tom. 3. p. 250.

10. Ephraem homilia super illud Matthæi. Assumpsit Jesus Petrum, Jacobum & Joannem. *De regionibus messis.* Cod. ms. Vatic. 1189. pag. 84. Alia antiqua ejusdem Sermonis versio extat apud Lipomanum tom. 6. pag. 164. & Surium tom. 4. pag. 692. initium, *Ex agro messes & letitia.* Tertia interpretatio apud Vossium tom. 3. pag. 186. initium, *Ex agro procedit messis cum letitia.*

11. De die Judicii, homilia Sancti Ephraem. *Venite omnes fratres, audite consilium meum, peccatoris & indocti Effrem.* Cod. ms. Palatino Vaticano 430. pag. 182. Apud Ambrosium Serm. 2. & Vossium tom. 1. pag. 150.

12. Sancti Ephraem dicta ad Fratres. Cod. ms. Palatino Vatic. 212. *Fratres carissimi, quid querit Dominus a nobis, nisi salutem animarum nostrarum.* pag. 10.

13. Ejusdem prædicatio de vita Sanctorum & præmiis. *O Fratres dilectissimi, faciamus bonum ad omnes homines, & habemus patientiam.* Cod. Pal. 212. p. 11.

14. Ejusdem dicta. *Fratres carissimi, oportet nos tota mentis intentione inquirere & intelligere, quare Christiani sumus, & quare Crucem Christi in fronte portamus.* Cod. Palat. 212. p. 12.

15. Sancti Ephraem dicta ad fratres. *Audite filioli mei, & intelligite, quomodo Sacra Scriptura nos admonet.* Cod. ms. Palatino Vat. 220. pag. 33.

16. Sancti Ephraem homilia de die Judicii. *Obsecro igitur vos fratres carissimi, venite, projiciamus a nobis omnem sollicitudinem.* Cod. ms. Palat. Vat. 556. pag. 33. Quæ sequuntur sententiæ, in eodem Cod. Palatino exstant.

17. Duo fratres carnales venerunt habitare in Monasterio quodam. pag. 38.

18. Quidam ex Patribus de aliquo Episcopo referebat, eo quod audisset. pag. 40.

19. Duo fratres perrexerunt ad civitatem, ut venderent quod fuerant operati. pag. 41.

20. Duo fratres impugnatione fornicationis abierunt, & acceperunt uxores. pag. 41.

21. De timore Domini. *Scriptum est enim; Initium sapientiæ timor Domini: & nihil deest timentibus eum.* pag. 42.

22. De dilectione Dei & proximi. *Præceptum est: Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua.* pag. 42.

23. De caritate. *Dominus dicit in Evangelio: majorem caritatem nemo habet, quam ut animam suam.* p. 43.

24. De amicitia. *Sæpe enim amicitia per simulationem colitur.* pag. 43.

25. De sapientia. *Gloria sapientes possidebit, & insipientes dividet contumelia.* pag. 44.
26. De patientia. *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur.* pag. 44.
27. De indulgentia inimicorum. *In oratione petimus: Dimitte nobis debita nostra.* pag. 45.
28. De humilitate. *Dominus dicit: Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde.* pag. 45.
29. De poenitentia. *Dominus dicit, facite fructus dignos poenitentiae.* pag. 46.
30. De perseverantibus. *Tunc enim placet Deo nostra confessio, quando bonum.* pag. 47.
31. Sancti Ephraem Oratio. *Heu mihi Domine, tanta sunt.* Cod. ms. Lat. Vaticano 517. pag. 35. Prodiit per Vossium tom. 3. pag. 119.
32. Item oratio valde bona. *Domine Jesu Christe, dona mihi perambulare.* Ibidem.
33. De contritione cordis. *Venite Charissimi.* Apud Trithemium hic & tres sequentes Sermones.
34. De cogitationibus. *In Scripturis Sanctis.*
35. De praedicatione dura. *Quotiescunque.*
36. De celebratione mysteriorum. *Rogo vos fratres.*
37. Threnos seu Lamentatio de aeterna retributione. Apud Centuriatores Magdeburgenses. Exstat hic sermo inter Vossianos tom. 1. pag. 260. *Immensam atque ineffabilem Dei benignitatem.*
38. Lamentatio de die Judicii. Apud eosdem Centuriatores, necnon apud Vossium tom. 1. pag. 263. *Exquisitum iudicium.*

Sermones Latini impressi,
ANONYMO ANTIQUO INTERPRETE.

39. **S**ancti Ephraem, de Sanctissimae Dei Matris laudibus. *Intemerata, prorsusque pura, Virgo Dei para.* Apud Lipom. tom. 8. pag. 10. & Surium tom. 6. pag. 1. Edidit Vossius tom. 3. pag. 207. *Inviolata, integra, planeque pura ac casta Virgo Dei Genitrix.*
40. Oratio ad Sanctissimam Dei Genitricem. *Immaculata, impolluta, incorrupta, pudica, Virgo Dei Sponsa, Domina nostra.* Apud Lipomanum tom. 8. pag. 11. & Surium tom. 6. pag. 2. Vertit & Vossius tom. 3. p. 210. *Immaculata & intemerata, incorrupta, & prorsus pudica.*
41. Lamentatio Sanctissimae Dei Genitricis prope Crucem stantis. *Stans apud Crucem purissima Virgo, Salvatoremque in ligno suspensum suspiciens.* Apud Lipomanum tom. 8. pag. 14. & Surium tom. 7. pag. 205. Vertit & Vossius tom. 3. pag. 198. *Stans juxta Crucem pura & immaculata Virgo, Salvatoremque in ea suspensum cernens.*
42. De oratione, vel sermonibus otiosis. *Licet in multis rebus, fratres carissimi, nos, Deo propitio, vestra operatio letificet, & de vestris profectibus frequentius gaudemus: tamen sunt aliqua, de quibus vestra caritas debeat admoneri.* Exstat inter homilias Caesarii Arelatensis, tomo 3. Orthodoxographorum per Grynæum edit. Basileæ 1569. pag. 1918. hoc titulo praenotata: *Admonitio Domini Effrem de Oratione vel Sermonibus ociosis, homilia vigesima nona.*

Syllabus Codicum mss. Bibliothecae
Vaticanae.

- I. **C**odex Latinus ms. Vaticanus DXVII. *Preca-tiones* II. pag. 35
- II. Vatic. DCL. *Sermo* I. imperfectus, pag. 139.

- III. Vatic. MCLXXXIX. *Sermo* I. pag. 84.
- IV. Vatic. MCXCIX. *Sermo* I. pag. 121.
- V. Vatic. DCL. *Sermones* VIII. a pag. 53. ad 112.
- VI. Cod. Palatinus CLXXXVI. *Sermo* I. pag. 5.
- VII. Palat. CCXII. *Sermones* III. pag. 10. 11. 12.
- VIII. Palat. CCXX. *Sermo* I. pag. 33.
- IX. Palat. CCCCXXX. *Serm.* I. pag. 182.
- X. Palat. DLVI. *Sermones* XV. a pag. 33. ad 47.
- XI. Codex Urbinatenfis CCCLXIX. *Sermo* I. p. 94.

SERMONES S. EPHRAEM

Ex Catalogo Librorum mss. Angliae &
Hiberniae. Oxoniae 1697.

- S**ancti Ephraem Diaconi de Die Judicii, de Resurrectione, & de Regno Caelorum, libri VI. Inter Libros Thomæ Bodleji pag. 106. Cod. 2042. 10. B. 8. In Parte altera mss. Oxoniensium pag. 168. inter libros Bibliothecæ Academiæ Catabrigensis Cod. 2322. 142. *Libri quidam Beati Effrem Diaconi.* In Catalogo mss. tomo 2. pag. 25. inter libros Cathedralis Sarisburiensis, Ephraem Diaconi libri VI. Cod. 998. 68. In Parte altera mss. Oxoniensium pag. 124. inter libros Bibliothecæ Collegii Cajo-Convilensis, S. Ephraemus de iudicio Domini, de Resurrectione, de Regno Caelorum &c. Cod. 1136. 72. Ibidem pag. 150. inter libros Domus S. Petri, *Libri tres Beati Ephraem Diaconi de contemptu.* Cod. 1776. 114. In eodem Catalogo tom. 2. inter libros Cathedralis Westmonasterien. pag. 29.
- D**B. Ephraem de Compunctione, Cod. 1296. 206.
- Ejusdem, de septem gradibus ascensionis ad Deum. De Spiritu Sancto, & quare ipse columbae apparuit specie. De dignitate humanæ conditionis. In eodem Catalogo p. 106. inter libros Thomæ Bodleji Cod. 2042. 10. B. 8.
- Ejusdem, Vita Beati Eliae, fortasse Juliani. In ejusdem Catalogi Parte altera pag. 65. inter libros Collegii S. Trinitatis Cod. 1974. 37.

S. EPHRAEM SYRI SERMONES

- E** AMBROSIO CAMALDULENSI INTERPRETE, Florentiæ 1481. Augusti 23. Per Antonium Bartholomei Mischomini in 4.
- Collati cum editione Patavina, An. 1585. in 8.*

- E** Pistola Fratris Ambrosii in traductione Ephraem. Ambrosius Monachus Cosmo suo Viro clarissimo plurimam salutem. Peregrinum nuper offendi e Syria. Florent. pag. 1. Patavin. pag. A. In manuscriptis Codicibus, ut plurimum, ad calcem Sermonum.
- F** 1. Sancti Ephraem de Poenitentia. *Sermo* 1. *Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus, multa enim negligendo peccamus diebus singulis, horis, & momentis.* Flor. 2. a tergo: Patavin. pag. 1. Apud Vossium tom. 1. pag. 11. circa medium, initium, Bene ait Dominus; incipit autem hic sermo ab iis verbis: *Reliquum est igitur fratres, ut nihil prius antiquiusque caritatis possessione habeamus.* Sed tam in hoc, quam in sequentibus hujus sermonis sectionibus, Vossiana editio nonnihil ab Ambrosiana discrepat. Quæ etiam Ambrosius uno tenore hic habet, ea separatim & in diversis tomis apud Vossium leguntur: ut ex sequentibus patet.
- G** De poenitentia: Laudes Psalmorum. *Ista quidem hactenus de sancta caritate. Nunc vero ad id quod institui-mus redeamus, loquamurque de poenitentia, & de iudicio futuro.* Flor. 3. terg. Patav. 2. terg. Apud Vossium tom. 1. pag. 14.

pag. 14. Et hæc quidem, ac his plura de caritate &c.

Quomodo festa Sanctorum celebrentur. Cum Sanctorum memorias celebramus, memores simus omnium debilitum. Flor. 4. Patav. 3. Apud Vossium tom. 3. pag. 201. in eo sermone, cujus initium, omnis celebritas, ab iis verbis, Concelebratur Christus, ubi pauperes atque mendici curantur.

Laudes Sanctæ Crucis. Nos autem fratres ab eis declinemus, postesque nostros pretiosa ac vivifica Cruce coronemus, dicentes cum Apostolo Paulo: mihi absit gloriari. Flor. 4. Patav. 3. terg. Apud Lipomanum tom. 7. pag. 15. Surium tom. 3. pag. 56. & Vossium tom. 3. pag. 201. in eo sermone, cujus initium, omnis celebritas, ab iis verbis, Nos vero parvi pariter ac magni, viri & feminae, Christiano more festa dominica celebremus &c. coronemus portarum frontes, ut Christiani, & non ut gentiles atque pagani.

De ultimo Judicio. Quæ vero post hæc futura sunt, cum illa radiare in cælis cæperit, putas qualia erunt? At ista, fratres, fortassis omnem sermonem, omnem mentem, omnemque cogitationem superant. Flor. 4. terg. Patav. 4. Apud Vossium serm. cujus initium, omnis celebritas, ab iis verbis, At quæ post eam revelanda sunt, cujusmodi? Tom. 3. pag. 202.

De iis quæ fient in extremo Judicio. Ad hæc, qui aderant studiosi auditores ac fideles Christi dixerunt: Dic nobis & reliqua, ut audientes pœnitentiam agamus. Ad quos ille: Intente, quæso, accipite, fratres mei dilectissimi. Tunc enim requiretur in singulis Christianis Baptismatis sigillum illibatum. Flor. 7. Patav. 7. Apud Vossium tom. 1. pag. 198. Interrogarunt Christo dilecti auditores: Commemora nobis & reliqua, ut audiamus. Doctor. Tunc omnis homo constitutus in medio regni & judicii: cum sequentibus Interrogationibus.

De variis tormentorum locis. Interrogatio. In unum omnes supplicium abibunt, an varii cruciatus sunt? Responsio. Varia sunt tormentorum loca, sicut in Evangelio audivimus. Flor. 9. Patav. 10. Apud Vossium tom. 1. pag. 201. In unum ne omnes supplicium &c. Varia tormentorum esse loca, ex Evangelio novimus.

2. De Judicio, & Resurrectione, & Caritate, & Compunctione, Sermo II. Venite fratres mei omnes: audite consilium peccatoris & minimi omnium Ephraem. Flor. 15. Patav. 14. terg. Voss. tom. 1. pag. 248.

3. De Judicio & Resurrectione, sermo III. Venite omnes fratres mei, audite me pusillum Ephraem, mentemque nostram judicem constituamus. Flor. 17. Patav. 20. Voss. tom. 1. pag. 246. Adeste fratres mei omnes, & me Ephraem minimum audite.

4. De vita & exercitatione monastica, Sermo IV. Dolor me in verba compellit, & indignitas mea, ut taceam, imperat. Flor. 18. terg. Patav. 22. Voss. tom. 3. pag. 34. Labor & dolor me ad loquendum.

De Conversatione Monastica. Venite dilectissimi mei: Venite patres ac fratres mei, grex Salvatoris electe: Venite negotiemur, quandiu subsistunt vundina, & celebritas constat. Flor. 33. terg. Patav. 42. Voss. tom. 2. pag. 217. Hic sermo in imprelitis, cum antecedenti Ambrosiano conjungitur: sed in plerisque manuscriptis separatur.

5. Quod non oporteat ridere, sed flere ac lugere, Sermo V. Initium perversionis animæ Monachi, risus est atque fiducia. Flor. 37. Patav. 46. terg. Voss. tom. 1. p. 110. In hoc Sermone apud Ambrosium edit. Flor. pag. 37. a tergo, & Patav. pag. 48. laudantur Sancti Antonius & Athanasius, his verbis: Unde & Sancti Patres non ignorantes malignitates eorum contra nos, nequaquam negligebant, neque levitati operam dabant, sed sibi ipsis intente vacabant, sibi que intendentes, ac placentes Deo suo: qualis fuit Sanctus Antonius, Sanctusque Athanasius, ut ipse me-
Tom. I.

A minit in eo, quem de vita ipsius conscripsit, libro &c.

6. Ad animam negligentem. Sermo VI. Anima, quæso, ne concidas, neque affligaris. Flor. 39. Patav. 50. Voss. tom. 1. pag. 264.

7. Ad Monachos, de Sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant. Sermo VII. cor meum doleo, Compatimini mihi, fratres mei, fidelissimique conservi. Flor. 40. terg. Patav. 51. terg. Voss. tom. 3. pag. 269.

8. De armatura Monachi, quod oporteat Monachum veluti militem in acie semper assistere. Sermo VIII. Talem armaturam sibi debet acquirere, qui pro Christo certare instituit. Flor. pag. 42. Patav. 54. terg. Voss. tom. 2. pag. 258. In manuscriptis Ambrosianis, hic sermo in alios sequentes dividitur.

De timore Dei habendo. Pro gladio sane sume timorem Dei. Flor. 45. terg. Patav. 59.

De silentio & sancta quiete. Posside autem silentii quietem, veluti murum munitum. Flor. 49. Patav. 64.

9. De pœnitentia. Sermo IX. Dominus, qui de alto Patris sinu descendit ad terram, factusque est nobis salutis via. Flor. 50. Patav. 65. terg. Voss. tom. 1. pag. 152. Al. De conversione & pœnitentia.

10. De secundo Domini adventu. Sermo X. Accedite filii lucis, audite dulcissimam & beatissimam Salvatoris nostri vocem dicentem ad nos: Venite benedicti Patris mei. Flor. 53. Patav. 69. terg. Voss. tom. 1. pag. 254.

11. De timore Dei. Sermo XI. Attende tibi ipsi, dilectissime, nequando in negligentia & vanitate perdas tempus tuum. Flor. 55. terg. Patav. 72. terg. Voss. tom. 2. pag. 196. Al. Admonitio de timore Dei.

12. De angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se hostis infirmior sit. Sermo XII. Anima angustis pressa, accedit ad te Sancte Domine. Flor. 57. Patav. 75. Voss. tom. 1. pag. 65.

13. De Compunctione. Sermo XIII. Indultor bonorum omnium, fonsque sanitarum, & thesaurus miserationum. Flor. 60. Patav. 79. Voss. tom. 1. pag. 146.

14. De passione Domini Salvatoris. Sermo XIV. Loqui timeo, & narrationem plenam horroris lingue officio aggredi. Flor. 62. terg. Patav. 82. terg. Voss. tom. 3. pag. 193.

15. Ad eos, qui Filii naturam scrutari volunt. Sermo XV. Rex Cælestis, immortalis Dominus, filius Unigenitus, dilectus Patris. Flor. 65. Patav. 86. Voss. tom. 3. pag. 178.

16. De Antichristo. Sermo XVI. Quomodo peccator ego, plenusque delictis, explicare ea potero, quæ meas excedunt vires? Flor. 68. terg. Patav. 90. terg. Voss. tom. 1. pag. 233.

17. De Virginitate. Sermo XVII. De Virginitate & sanctificatione animæ, Paulus Apostolus, ut consiliarius optimus, nos admonet omnes. Flor. 74. Patav. 97. a terg. Voss. tom. 1. pag. 134.

18. De laudibus Martyrum. Sermo XVIII. Insuperans, imperitus, rudis pictor & horridus, pulcherrimam spectantibus proponere imaginem cupit. Flor. 76. terg. Patav. 101. Voss. tom. 3. pag. 245.

19. Laudatio Sancti Joseph Patriarchæ. Sermo XIX. Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob, Deus magne atque mirabilis, qui etiam elegisti semen Sanctorum servorum tuorum. Flor. 79. Patav. 104. terg. Voss. tom. 3. pag. 131.

INITIA SERMONUM

S. E P H R A E M S Y R I

AMBROSIO CAMALDULENSI INTERPRETE

Ordine Alphabetico.

A.

Accedite filii lucis, audite dulcissimam & beatissimam Salvatoris nostri vocem. Sermo 10. edit. Florent. pag. 53. Patavin. pag. 69.

Ad hæc qui aderant, studiosi auditores ac fideles Christi dixerunt: Dic nobis & reliqua. Pars Sermonis 1. Flor. 7. Patav. 9.

Anima, quæso, ne concidas, neque affligaris. Sermo 6. Flor. 39. Pat. 50.

Anima angustiis pressa, accedit ad te Sancte Domine. Sermo 12. Flor. 57. Pat. 75.

Attende tibi ipsi, dilectissime, nequando in negligentia & vanitate perdas tempus tuum. Sermo 11. Flor. 55. Pat. 72.

C.

Cor meum doleo: compatimini mihi, fratres mei. Sermo 7. Flor. 40. Pat. 51.

Cum Sanctorum memorias celebramus, memores simus omnium debiliū. Pars Sermonis 1. Flor. 4. Pat. 3.

D.

De Virginitate & sanctificatione animæ, Paulus Apostolus, ut consiliarius optimus, nos admonet omnes. Sermo 17. Flor. 74. Patav. 97.

Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob. Sermo 19. Flor. 79. Patav. 104.

Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus. Sermo 1. Flor. 2. Patav. 1.

Dolor me in verba compellit. Sermo 4. Flor. 18. Pat. 22.

Dominus, qui de alto Patris sinu descendit ad terram. Sermo 9. Flor. 50. Patav. 65.

I.

In unum omnes supplicium abibunt, an varii cruciatus sunt? Pars sermonis 1. Flor. 3. Patav. 2.

Indultor bonorum omnium, fonsque sanitatum. Sermo 13. Flor. 60. Patav. 79.

Initium perversionis animæ Monachi, risus est atque fiducia. Sermo 5. Flor. 37. Patav. 46.

Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus. Sermo 18. Flor. 76. Patav. 101.

Ista quidem hætenus de sancta caritate. Pars Sermonis 1. Flor. 3. Patav. 2.

L.

Loqui timeo, & narrationem plenam horroris linguæ officio aggredi. Sermo 14. Flor. 62. Patav. 82.

N.

Nos autem, fratres, ab eis declinemus, postesque nostros pretiosa ac vivifica cruce coronemus. Pars Sermonis 1. Flor. 4. Patav. 3.

P.

Posside autem silentii quietem. Pars Sermonis 8. Flor. 49. Patav. 64.

Pro gladio sane sume timorem Dei. Pars Sermonis 8. Flor. 45. Patav. 54.

Q.

Quæ vero post hæc futura sunt, cum illa radiare in cœlis cœperit, putas qualia erunt? Pars Sermonis 1. Flor. 4. Patav. 4.

Quomodo peccator ego, plenusque delictis, explicare ea potero, quæ meas excedunt vires? Sermo 16. Flor. 68. Patav. 90.

A

R.

Rex Cœlestis, immortalis Dominus, filius Unigenitus. Sermo 15. Flor. 65. Patav. 86.

T.

Talem armaturam sibi debet acquirere, qui pro Christo certare instituit. Sermo 8. Flor. 42. Patav. 54.

V.

Venite fratres mei omnes: audite consilium peccatoris & minimi omnium Ephræm. Sermo 2. Flor. 15. Patav. 14.

B

Venite omnes fratres mei, audite me pusillum Ephræm, mentemque nostram iudicem constituamus. Sermo 3. Flor. 17. Patav. 20.

Venite dilectissimi mei: venite patres ac fratres mei, grex Salvatoris electe: venite negotiemur, quandiu subsistunt nundinæ. Pars Sermonis 4. Florent. pag. 33. Patavin. pag. 42.

S. E P H R A E M S Y R I

Sermones Quinque

AMBROSIO CAMALDULENSI INTERPRETE.

Sermo Sancti Ephren de pœnitentia ab Ambrosio è Græco in Latinum traductus. Dominus qui de alto Patris sinu descendit ad terras, pag. 106, (Sermo 9.)

De timore Dei incipit Sermo Sancti Ephren. Attende tibi ipsi, dilectissime: ne quando in negligentia & vanitate perdas tempus tuum. pag. 110. (Sermo 11.)

D

De compunctione, ejusdem Sancti Ephren. Indultor bonorum omnium, fonsque sanitatum. pag. 112. (Sermo 13.)

Ejusdem de angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se infirmior fit. Anima angustiis pressa. pag. 115. (Sermo 12.)

Sermo sancti Ephren de caritate, judicio, & compunctione, & pœnitentia, per Ambrosium e Græco in Latinum translatus. Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus. pag. 118. (Sermo 1. cum sequentibus sectionibus.)

E

Sequitur Liber de infantia Salvatoris, iisdem typis. Pagina autem 99., sed diversis typis, hæc adnotatio habetur. Impressus per Magistrum Bartholomæum Guldinbeck de Sultz, Anno Jubilæi 1475. die vero Mercurii penultima Augusti, regnante Sixto IV. Pont. Max. Anno ejus quinto.

SERMONES AMBROSIIANI

Ex manuscriptis codicibus Latinis Vaticanis.

Prologus Interpretis ad Cosmum Medicem. Peregrinum nuper offendi. Cod. Vat. Lat. ms. 257. p. 1. Cod. 258. pag. 1. Cod. 5053. pag. 241. Ambrosii Monachi epistola ad Cosmum suum virum clarissimum. Peregrinum nuper. Cod. Urbinat. 481. p. 2. Ambrosius Cosmo suo. Cod. Alexandr. 1612. p. 162. Ambrosius Monachus Cosmo suo.

G

1. De pœnitentia, & hora novissima, & judicii die, & retributione. Dilectissimi nihil sanctæ caritati præferamus. Cod. Vat. 257. p. 3. Sermo de pœnitentia. Dilectissimi &c. Cod. 258. p. 3. Cod. Alexandr. 1612. p. 164. Cod. Urbinat. p. 4. sed in fine p. 20. sic inscribitur: Explicit Sermo S. Ephraem de pœnitentia, & de hora novissima, & judicii die, & retributione. Demum Cod. Vat. 5053. dividitur in duos Sermones, quo-

*Antiquiss.
ma Ambrosii
editio, ne nota
ac typographi
phi: in 4. cl
stat in Bibl
Vat. cod
Lat. impr
2115.*

quorum primus p. 103. *Sancti Ephraem Sermo de caritate sancta. Dilectissimi, nihil sancta caritati: alter. p. 110. Sermo de penitentia, de hora novissima, de die iudicii. Ad hæc qui aderant.*

2. De iudicio, & resurrectione, & caritate, & compunctione. *Venite fratres mei omnes, audite. Cod. Vat. 257. p. 17. Cod. 258. p. 13. & Cod. Alexandr. 1612. p. 177. Sermo de iudicio, & resurrectione, & caritate, & compunctione. Venite. Cod. Vat. 5053. p. 118. De iudicio, & resurrectione, & caritate, & compunctione, Sermo secundus. Venite. Cod. Urbinat. 481. p. 20.*

3. De iudicio & resurrectione. *Venite omnes fratres mei. Cod. Vat. 257. p. 22. Cod. 258. p. 18. Cod. 5053. p. 125. De iudicio & resurrectione, Sermo tertius. Venite. Cod. Urbin. 481. p. 27.*

4. De Vita & exercitatione monastica. *Dolor me in verba compellit. Cod. Vat. 257. p. 24. Cod. 258. p. 19. Cod. 5053. p. 127. De Vita & exercitatione monastica, Sermo quartus. Dolor me. Cod. Urbin. 481. pag. 29.*

5. De eodem. *Venite dilectissimi mei, venite. Cod. Vat. 257. p. 43. Cod. 258. p. 37. Sermo de conversatione monastica. Venite. Cod. Vat. 5053. p. 149. De vita monastica Sermo quintus. Venite. Cod. Urbinat. 481. pag. 52.*

6. De vitando risu, fletuque appetendo. *Initium perversionis animæ. Cod. Vat. 257. p. 48. & cod. 258. p. 41. Utrobique in fine inscribitur, quod non oporteat ridere, sed flere ac gemere: quemadmodum etiam in cod. Vat. 5053. p. 155. Quod non oporteat ridere, sed flere ac lugere, Sermo sextus. Initium perversionis. Cod. Urb. 481. p. 57. & in fine pag. 61. De vitando risu fletuque appetendo.*

7. Ad animam negligentem. *Anima, quæso, ne concidas. cod. Vat. 257. p. 52. cod. 258. p. 44. Sermo ad animam negligentem. Anima. cod. 5053. p. 158. Ad animam negligentem Sermo septimus. cod. Urb. 481. p. 61.*

8. Ad monachos de sanctis Patribus, qui tempore illo requieverant. *Cor meum doleo. cod. Vat. 257. p. 54. cod. 258. p. 46. Sermo ad monachos. &c. cod. 5053. p. 160. Ad monachos de sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant, Sermo octavus. cod. Urb. 481. p. 63.*

9. De armatura monachi, quod oporteat monachum veluti militem in acie semper assistere. *Talem armaturam. cod. Vat. 257. p. 56. cod. 258. p. 48. De armatura monachi, quod monachum oporteat veluti in acie militem semper assistere, Sermo nonus. cod. Urb. 481. p. 66. Dividitur hic sermo in tres, cod. Vat. 5053. quorum primus pag. 163. Sermo de armatura monachi. &c. Talem armaturam. Secundus p. 168. Sermo de timore Dei semper habendo. Pro gladio sane sume. Tertius p. 175. De silentio ac sancta quiete. Posside autem silentii.*

10. De conversione & penitentia. *Dominus, qui de alto Patris sinu. cod. Vat. 257. p. 68. cod. 258. p. 58. Libellus de penitentia & confessione. Dominus. cod. 5053. p. 176. Libellus seu Sermo in ordine decimus de penitentia. Dominus. cod. Urb. 481. p. 78. & p. 83. De conversione & penitentia Sermo decimus.*

11. De secundo Domini adventu. *Accedite filii lucis. cod. Vat. 257. p. 72. cod. 258. p. 61. Sermo de secundo Christi adventu. Accedite. cod. 5053. p. 181. De secundo Domini adventu Sermo undecimus. Accedite. cod. Urb. 481. p. 83.*

12. De timore Dei. *Attende tibi ipsi. cod. Vat. 257. p. 75. cod. 258. p. 64. Admonitio de timore Dei.*

A *Attende. cod. 5053. p. 185. Admonitio de timore Dei, Sermo xii. Attende. cod. Urb. 481. p. 86.*

13. De angustia animæ, cum sit infirmior ex pugna. *Anima angustis pressa. cod. Vat. 257. p. 77. cod. 258. p. 66. De angustia, qua premitur anima, cum ex pugna contra se hostis infirmior sit. Anima. cod. 5053. p. 187. De angustia, qua premitur. &c. Sermo xiii. Anima. cod. Urb. 481. p. 89.*

14. De compunctione cordis. *Indultor bonorum omnium. cod. Vat. 257. p. 81. cod. 258. p. 69. Sermo de compunctione. Indultor. cod. 5053. p. 191. De compunctione Sermo xiv. Indultor. cod. Urb. 481. pag. 93.*

15. De passione Domini. *Loqui timeo. cod. Vat. 257. p. 85. cod. 258. p. 72. Sermo de passione Domini Salvatoris. Loqui. cod. 5053. p. 195. De passione Domini Salvatoris. Loqui. cod. Urb. 481. p. 97. & p. 101. Explicit Sermo xvi.*

16. Ad eos, qui Filii naturam scrutari volunt. *Rex celestis. cod. Vat. 257. p. 87. cod. 258. p. 75. Sermo ad eos. &c. cod. 5053. p. 199. Incipit xvii. ejusdem sermo ad eos. &c. cod. Urb. 481. p. 101.*

17. De Antichristo. *Quomodo peccator ego. cod. vat. 257. p. 92. cod. 258. p. 79. ubi &, de factis Antichristi. cod. 5053. p. 205. Libellus de Antichristo. cod. Urb. 481. p. 105. Liber ejusdem de Antichristo, in ordine Sermo xviii. Quomodo peccator.*

18. De virginitate. *De virginitate & sanctificatione cod. Vat. 257. p. 99. cod. 258. p. 86. Sermo de virginitate. cod. 5053. p. 214. De virginitate xix. Sermo. cod. Urb. 481. p. 113.*

D 19. De laudibus Martyrum. *Insipiens, imperitus. cod. Vat. 257. p. 103. cod. 258. p. 89. Sermo de laudibus Martyrum. cod. 5053. p. 219. Sermo xx. de laudibus Martyrum. cod. Urb. 481. p. 117.*

20. De laudibus Joseph Patriarchæ. *Deus Abraham. cod. Vat. 257. p. 107. 258. p. 93. In laudem S. Joseph Patriarchæ. cod. 5053. p. 224. Laudatio sanctissimi Joseph Patriarchæ a B. Ephraem Syro edita. Deus Abraham. cod. Urb. 481. p. 122. & p. 136. De laudibus S. Joseph Sermo xxi. & ultimus.*

E *Syllabus Codicum manuscriptorum Bibliothecæ Vaticanæ: in quibus numerus quidem Sermonum diversus est, sed iidem Sermones ac impressi.*

I. **C**od. Vaticanus Latinus ms. CCLVII. membranaceus in 4. nitidissime exaratus literis initialibus minio depictis, continet Sermones XX. S. Ephraem Syri, Ambrosio Camaldulensi interprete. Ad calcem fol. 121. hæc adnotatio legitur.

Hermannus de Erfordia complexit die 16. Novembris 1453. Laudetur Deus. Amen.

II. Codex Vaticanus ms. CCLVIII. membranaceus in 4., priori similis, continet Sermones XX. Ad calcem fol. 104.

Expletum die XIX. Decembris per me Dominicum Floren. Anno 1435.

III. Codex Vaticanus ms. IOLIII. membranaceus in 8. continet Sermones XXIII.

G IV. Codex Urbinatensis ms. CCCCLXXXI. membranaceus in 4. nitidissime exaratus literis initialibus auro & minio depictis, cum effigie sancti Ephraem ad pedes Christi cruci affixi orantis, continet Sermones XXI.

V. Codex Urbinatensis LXXXV. pag. 5. continet Sermones II.

VI. Codex Alexandrinus MDCXII. continet
13 prio-

priores duos Sermones S. Ephraem, Ambrosio Interprete.

SERMONES S. EPHRAEM SYRI.

Quos e Græca lingua in Latinam vertit

PETRUS FRANCISCUS ZINUS

Canonicus Veronensis.

Venetiis apud Bolognium Zalte-rium 1574. in 8.

Interpretis ad Augustinum Valerium Veronæ Episcopum Epistola scripta Venetiis pridie Idus Maji 1574. Initium. *Quatuor hi sancti viri, Ephraem scilicet Nilus, Marcus, & Esaias, quorum Sermones Zinus edidit. fol. 1.*

Ejusdem Interpretis ad Hieronymum Trivisanum Episcopum Veronæ Epistola, de versione S. Ephraemi. *In maxima & incredibili illa letitia fol. 2.*

I. Animi sui timorem explicat S. Ephraem. *Ego Ephraem peccator, & in certamine spirituali. fol. 5. Voss. tom. 1. pag. 69.*

II. Preces. *Peccavi in cælum, & coram te. fol. 7. Voss. tom. 1. p. 262.*

III. De virtutibus & vitiis. *Ego, fratres Christi amantissimi, vitam vestram beatam existimo. fol. 8. Voss. tom. 1. pag. 26. Sequuntur Sermones XXII. videlicet.*

1. De timore Dei. *Beatus vir, in quo timor est Dei. fol. 9. Voss. tom. 1. pag. 27.*

2. De illo, qui expers est timoris Dei. *Qui Deum non timet. 9. Voss. tom. 1. pag. 27.*

3. De charitate. *Beatus ille vir. fol. 9. a tergo. Voss. tom. 1. p. 28.*

4. De homine non habente charitatem. *Miser & infelix. fol. 10. Voss. tom. 1. p. 29.*

5. De longanimitate. *Vere beatus ille. fol. 10. terg. Voss. t. 1. p. 29.*

6. De virtutis hujus experte. *Qui longanimitate caret, caret & patientia. fol. 10. terg. Voss. t. 1. p. 29.*

7. De patientia. *Beatus ille. 11. Voss. tom. 1. pag. 30.*

8. De impatientia. *Miser & infelix. 11. Voss. t. 1. p. 31.*

9. De benignitate. *Beatus vir. 11. terg. Voss. t. 1. p. 31.*

10. De iracundia. *Homo iracundus. 12. Voss. t. 1. p. 32.*

11. De mansuetudine. *Beatus, ter, inquam, beatus ille vir. 12. Voss. t. 1. p. 32.*

12. De improbitate. *Eos vero lacrymis & commiseratione prosequi debemus. 13. Voss. t. 1. p. 33.*

13. De veritate. *Beatus qui veritate vitam suam exornavit. 13. Voss. t. 1. p. 34.*

14. De mendacio. *Infelix ac miser, qui mendacio delectatur. 13. terg. Voss. t. 1. p. 34.*

15. De obedientia. *Beatus qui veræ & non simulate obedientiæ. 14. Voss. t. 1. p. 35.*

16. De inobedientia & murmuratione. *Detestandus ac miser est homo. 14. Voss. t. 1. p. 35.*

17. De homine ab invidia & æmulatione alieno. *Beatus qui ab invidia. 15. Voss. t. p. 33.*

18. De invidis & æmulatoribus. *Qui autem laborat his vitiis. 15. terg. Voss. t. 1. p. 37.*

19. De homine abhorrente a maledictis & contumelia. *Beatus & felix qui maledictis. 16. Voss. t. 1. p. 38.*

20. De maledicis & contumeliosis. *Qui pergit alios maledictis insectari. 16. Voss. t. 1. p. 38.*

A 21. De temperantia & continentia. *Beatus & vere felix. 16. terg. Voss. t. 1. p. 39.*

22. De intemperantia. *Homo intemperans. 17. Voss. t. 1. p. 40.*

IV. De gratia Dei. *Da operam, ut divinam gratiam habeas in mente tua. fol. 18. a tergo. Voss. t. 1. p. 81.*

V. De linguæ morbo & ceteris vitiis. *Varie in omnibus hominibus sparsæ sunt cupiditates. fol. 21. Voss. tom. 1. p. 103.*

B VI. Deslet peccata sua, & Dei misericordiam implorat. *Edeffenorum ex urbe, quodam die diluculo duobus cum fratribus egressus sum. fol. 26. terg. Voss. tom. 1. p. 141.*

VII. De pœnitentia & confessione. *Discamus, o peccatores, quomodo misericordia se se habeat. fol. 28. Voss. tom. 1. p. 157.*

VIII. Seipsum reprehendit, & peccata sua confitetur. *Qui multis in rebus, fratres charissimi, vobis prodesse videor. fol. 29. terg. Voss. tom. 3. pag. 99.*

C IX. De charitate. *Si tibi ea potestas concessa sit, frater charissime, ut linguis omnibus loquaris, & spiritus scias distinguere. fol. 43. a tergo. Voss. t. 2. p. 199.*

X. De vita spiritali consilium ad amicum, qui paulo ante se vitæ monasticæ addixerat. *Laudo fidem & studium tuum, qui ab homine peccatore cupias aliquid audire. fol. 44. terg. Capita XCIX. Voss. t. 1. p. 50.*

XI. De exercitatione. *Qui te ad virtutem accipietatem exerces, attende tibi & cave. fol. 55. terg. Voss. t. 2. p. 85.*

D XII. Eorum correctio, qui cum vitiose vivant, honores petunt. *Excrucior, fratres mei, & contremisco, atque dolore conficior. fol. 56. terg. Voss. t. 1. p. 97.*

XIII. De virginitate & castitate disputatio. *Improbis demon ita fratres & sorores aggreditur. fol. 60. terg. Voss. t. 1. p. 130.*

XIV. De Castitate. *Castitatem, frater charissime, palmæ similem puta. fol. 62. terg. Voss. t. 1. p. 133.*

XV. Beatitudines. *Beatus qui a terrenis omnibus vanæ istius vitæ occupationibus. fol. 63. Capita LV. Voss. t. 1. p. 179.*

E XVI. Beatitudines aliæ. *Beatus qui mundi vanitates odit ac deserit. fol. 67. Voss. t. 1. p. 183.*

XVII. De recta vitæ ratione. *Si rectam vivendi rationem diligis, humilitatem amplectere. fol. 70. terg. Capita LXXXIX. Voss. t. 1. p. 42.*

XVIII. De beatitudine & miseria. *Beati qui Deum amant, & propter amorem ejus terrena cuncta despiciunt. fol. 76. a tergo. Voss. t. 1. p. 188.*

F *Vita S. Ephraem per D. Gregorium Nyssæ Pontificem magni Basilii fratrem Græce scripta, in Latinam versa Petro Francisco Zino Canonico Veronensi interprete. Arcana divinis in Evangeliiis similitudo me ad propositum dicendi argumentum adhortatur. fol. 78.*

INITIA SERMONUM

S. EPHRAEM SYRI

PETRO FRANCISCO ZINO INTERPRETE

G

Ordine Alphabetico.

A.

A Arcana divinis in evangeliiis similitudo. Vita B. Ephraem per S. Gregorium Nyssenum. p. 78.

B.

Beatus vir, in quo est timor Dei. Sermonis 3. caput I. p. 9. Beatus

Beatus ille vir. Serm. 3. cap. 3. pag. 9.
 Beatus ille. Serm. 3. cap. 7. p. 11.
 Beatus vir. Serm. 3. cap. 9. p. 11.
 Beatus, ter, inquam, beatus. Serm. 3. cap. 11. p. 12.
 Beatus qui veritate. Serm. 3. cap. 13. p. 13.
 Beatus qui veræ. Serm. 3. cap. 15. p. 14.
 Beatus qui ab invidia. Serm. 3. cap. 17. p. 15.
 Beatus & felix. Serm. 3. cap. 19. p. 16.
 Beatus & vere felix. Serm. 3. cap. 21. p. 16.
 Beatus qui a terrenis omnibus vanæ istius vitæ occupationibus. sermo 15. p. 63.
 Beatus qui mundi vanitates odit ac deserit. Sermo. 16. pag. 67.
 Beati qui Deum amant. Sermo 18. p. 76.

C.

Caritatem, frater carissime, palmæ similem puta. Sermo 14. p. 62.

D.

Da operam, ut divinam gratiam habeas in mente tua. Sermo 4. pag. 18.

Detestandus ac miser est homo. Serm. 3. cap. 16. pag. 14.

Discamus, o peccatores, quomodo misericordia se se habeat. Sermo 7. pag. 28.

E.

Edeffensorum ex urbe quodam die diluculo duobus cum fratribus egressus sum. Sermo 6. p. 26.

Ego Ephraem peccator, & in certamine spirituali. Sermo 1. p. 5.

Ego, fratres Christi amantissimi, vitam vestram beatam existimo. Sermo 3. continet capita xxii. pag. 8.

Eos vero lacrymis & commiseratione prosequi debemus. Sermonis 3. caput 12. pag. 13.

Excrucior, fratres mei, & contremisco, atque dolore conficior. Sermo 12. pag. 56.

H.

Homo iracundus. Sermonis 3. cap. 10. pag. 12.

Homo intemperans. Serm. 3. cap. 22. pag. 17.

I.

Improbis dæmon ita fratres & sorores aggreditur. Sermo 13. pag. 60.

Infelix ac miser, qui mendacio delectatur. Serm. 3. cap. 14. pag. 13.

L.

Laudo fidem & studium tuum, qui ab homine peccatore cupias aliquid audire. Sermo 10. pag. 44.

M.

Miser & infelix. De non habente caritatem. Serm. 3. cap. 4. pag. 10.

Miser & infelix. De non habente patientiam. Serm. 3. cap. 8. pag. 11.

P.

Peccavi in cœlum & coram te. Sermo 2. pag. 7.

Q.

Qui Deum non timet. Sermonis 3. caput 2. pag. 9.

Qui longanimitate caret. Serm. 3. cap. 6. pag. 10.

Qui autem laborat his vitiis. Serm. 3. cap. 18. pag. 15.

Qui pergit alios maledictis infectari. Serm. 3. cap. 20. pag. 16.

Qui multis in rebus, fratres carissimi, vobis prodesse videor. Sermo 8. pag. 29.

Qui te ad virtutem, ac pietatem exerces, attende tibi & cave. Sermo 11. pag. 55.

S.

Si tibi ea potestas concessa sit, frater charissime, ut linguis omnibus loquaris, & spiritus scias distinguere. Sermo 9. pag. 43.

A Si rectam vivendi rationem diligis, humilitatem amplectere. Sermo 17. pag. 70.

V.

Variae in omnibus hominibus sparsæ sunt cupiditates. Sermo 5. pag. 21.

Vere beatus ille. Sermonis 3. cap. 5. pag. 10.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI,

QUOS ALOYSIUS LIPOMANUS

B

Primo Veronensis, postremo Bergomensis Episcopus edidit.

Vita Sancti Patris nostri Ephraim Syri, Gentiano Herveto Gallo interprete. *Ephraim ille admirabilis, natus quidem fuit in Syria, in civitate Edessa, Christianis parentibus.* Lipoman. tom. 5. pag. 468. Surius tom. 1. pag. 769.

Vitarum sanctorum t. V. Venetiis 1556.

C

Sancti Patris nostri Ephraim Syri oratio de Transfiguratione Domini, & Dei, & Salvatoris nostri Jesu Christi. *Ex agro messes & letitiæ, & ex vinea fructus esculenti, & ex scripturis doctrina vivifica.* pag. 164.

Tom. VI. Romæ ex officina Salviana 1558.

Oratio divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ, viri sanctissimi & illuminatissimi, de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. *Intemerata prorsusque pura, Virgo Deipara, Regina omnium, spes desperantium, Domina mea gloriosissima eademque optima, sublimior cœlicolis.* pag. 10.

Tom. VIII. edit. Romæ 1560.

D

Ejusdem divi Ephraem Oratio ad Sanctissimam Dei Genitricem. *Immaculata, impolluta, incorrupta, pudica Virgo Dei Sponsa, Domina nostra.* 11. a tergo.

Sermo divi Ephraem viri sanctissimi, & illuminatissimi, Ecclesiæ Edissenæ Diaconi, de Passione Domini Salvatoris, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Loqui timeo, & narrationem plenam horroris linguæ officio aggredi.* 12.

Lamentatio sanctissimæ Dei Genitricis prope Crucem stantis, pereundem divum Ephraem. *Stans apud crucem purissima virgo, Salvatoremque in ligno suspensum suspiciens, plagas reputans, intuens & clavos.* 14.

E

Ejusdem divi Ephraem sermo de sancta & vivifica Cruce. *Nos Christiani a Gentilibus ac Judæis declinemus, postesque nostros pretiosa ac vivifica Cruce coronemus, dicentes cum Apostolo Paulo; mihi absit gloriari.* 15. Apud Ambrosium Camaldulensem in Sermone 1. edit. Florentinæ pag. 4.

Sermo divi Ephraem viri sanctissimi & illuminatissimi, Ecclesiæ Edissenæ Diaconi, de laudibus Sanctorum Martyrum, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus.* 16. Edit. Florentinæ pag. 76. Sermo 18.

F

Sermo divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ ad Monachos de Sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo requieverant. *Cor meum doleo. Compatimini mihi, fratres mei.* 18. Sermo 7. edit. Florent. pag. 40.

Sermo divi Ephraem Diaconi Ecclesiæ Edissenæ de laudibus Sancti Joseph Patriarchæ, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob.* 20. a tergo. Sermo 19. edit. Florent. pag. 79.

G

Divi Ephraem Edissenæ Ecclesiæ Diaconi. (Sermo secundus in volumine sermonum ejus.) *Legentes non agnoscimus, & audientes, nec quicquam auribus nostris percipimus. Si aliquis conficiens iter, homicidium perpetratum repente agnoverit, vultus ejus illico immutatur.* pag. 1. Apud Vossium t. 3. pag. 34. circa finem.

De vitis sanctorum pars secunda Lorani apud Petrum Zangrium Tiletanum 1568

De Vitis Sanctorum.

Tom. I. edit.

Colonia A-
grippinae a-
pul. Gueri-
num Cale-
nium & hæ-
redes Quen-
telios Anno
1570.

Testamentum sancti & divino afflati spiritu Patris nostri Ephraem Syri, Julio Clemente Canonico Seculari Congregationis Sancti Georgii in Alga Interprete. Ego Ephraem morior. Notum igitur vobis sit omnibus, o viri Edesseni. pag. 774. Habetur in libris ejus Græce conscriptis, nunc primum Latinis cognitum, 3. tomo Aloysii.

Divi Ephraem Sermo de sancta & vivifica Cruce. Nos Christiani a Gentilibus ac Judæis declinemus. pag. 56. Lipoman. tom. 8. pag. 15.

Tom. 3. Co-
lonia 1572.

Sancti Patris nostri Ephraem Syri oratio de Transfiguratione Domini & Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi. Est in Simeone Metaphraste. Ex agro messes & letitie, & ex vinea fructus esculenti. pag. 692. Lipom. tom. 6. pag. 164.

Tom. 4. Co-
lonia 1573.

Oratio divi Ephraem Diaconi Ecclesiae Edissenæ, de Sanctissimæ Dei Matris laudibus. Intemerata prorsusque pura, Virgo Deipara, Regina omnium. pag. 1. Lipom. tom. 8. pag. 10.

Tom. 6. Co-
lonia 1575.

Ejusdem divi Ephraem oratio ad sanctissimam Dei Genitricem. Immaculata, impolluta, incorrupta, pudica Virgo. 2. Lipom. tom. 8. pag. 11.

Sermo ejusdem divi Ephraem de laudibus Sanctorum Martyrum, Ambrosio Camaldulensi interprete. Insuper, imperitus, rudis pictor & horridus. p. 3. Lipom. tom. 8. pag. 16.

Sermo divi Ephraem Diaconi Ecclesiae Edissenæ, de laudibus Sancti Joseph Patriarchæ, Ambrosio Camaldulensi interprete. Extat in operibus ejus. Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob. 835. Lipom. tom. 8. pag. 20.

Tom. 7. Co-
lonia 1581.
Jacobo Mi-
andro conti-
natore.

Sermo divi Ephraem viri sanctissimi & illuminatissimi, Ecclesiae Edissenæ Diaconi, de Passione Domini Salvatoris, Ambrosio Camaldulensi interprete. Loqui timeo. pag. 203. Lipom. tom. 8. pag. 12.

Lamentatio Sanctissimæ Dei Genitricis prope Crucem stantis, per eundem divum Ephraem. Stans apud Crucem purissima Virgo. 205. Lipoman. tom. 8. pag. 14.

PRECATIONE S. EPHRAEM

Quas Syriace & Latine edidit

GUIDO FABRICIUS BODERIANUS.

peri Pa-
archæ Li-
Rituum
ptismi &
e Syna-
Antver-
1572.

Precatio huic horæ inserviens (hoc est, ad Sacram Liturgiam) quæ est Divi Ephraem. Fide obtulit Abel sacrificium pacificum: Abraham etiam fide obtulit Isaac. pag. 127.

Precatio excitatoria Divi Ephraem, hora abscon- sionis: hoc est, antequam quis cubitum cat. Tribue mihi, Domine mi, ut ego vigilans vigilanter in conspectu tuo consistam. pag. 129. Prodiit Syriace in Officio Syrorum tam Maronitarum quam Jacobitarum ad Completorium Dominicæ.

HYMNUS S. EPHRAEM,

Quem e Syriaco translatum, Latine edidit

CARD. JOANNES BONA.

um Li-
gicarum
1. cap. 9.
ris. 1678.

Hymnus S. Ephraem. Gloria Trinitati perpetuæ at- que æternæ. Pag. 86. Extat in Liturgia Syrorum Maronitarum.

S. EPHRAEM SYRI,

Qui tribus Tomis continentur ex interpretatione

GERARDI VOSSII.

Romana editione cum Colonienfi collata.

B

TOMO I.

Epistola Gerardi Vossii ad Sixtum V. Pont. Max. scripta anno 1589. Biennio antequam in excelsam istam

Romæ ex
pographia
Jacobi Tor-
nerii 1589
in folio.
Coloniae
Arnoldum
Quentelinum
1603. in folio.

Præfatio ejusdem ad Lectorem. Quanti universa olim antiquitas, christiane lector, fecerit S. Patrem Ephraem Syrum.

Vita atque Encomium sancti Patris Ephraem, per S. Gregorium Nyssenum. Recondita in divinis Evangelii similitudo. I.

Alia ejusdem S. Patris vita, Anonymo auctore. Sanctus hic Pater noster Ephraem ex oriente oriundus, Syrus genere. XIII.

Comparatio inter S. Basilium magnum, & S. Ephraem Syrum, per S. Amphilochium Iconii Episcopum. Fratres, utilem quamdam vobis facere institui narrationem. XV.

Insignia aliquot Patrum de S. Ephraem Testimonia. XVII. nimirum, Basilii magni, Hieronymi, Palladii, Theodoriti, Sozomeni, Historiæ Tripartitæ, Menologii Græcorum, Simeonis Metaphrastæ, Anastasii Sinaitæ, Photii Patriarchæ, Georgii Cedreni, Theodori Prodromi, Nicephori Callisti, & Joannis Trithemii.

1. Sancti Patris nostri Ephraem Syri Diaconi Ecclesiae Edessenæ religiosissimi, de Sacerdotio. Initium. o miraculum stupendum! o potestas ineffabilis! Romana edit. pag. 1. Colonien. p. 1.

2. Ad fratrem quemdam sciscitantem: ad quem hoc dictum pertineat, melius est nubere, quam uri? Responsio. Apostolum audi dicentem. Rom. 4. Colon. 4.

3. Apologia ad fratrem quemdam, de Heli sacerdote. Interrogatio. Cum scriptura de Heli sacerdote attestetur &c. Responsio. Attende tibi ipsi, ne forte multa curiosius investigans. Rom. 6. Colon. 6. Alibi titulus: Ad fratrem contradicentem de Heli sacerdote.

4. De festis diebus, & de dignitate divinorum mysteriorum. Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur, quotidie in æterna illa bona respiciamus. Rom. 9. Colon. 9.

4. De caritate sive dilectione. Bene ait Dominus: quoniam onus meum leve est. 11. Col. 11.

6. Encomium in Psalmos. Et hæc quidem, ac his plura de caritate. 14. Col. 13.

7. De orando Deum, sive de oratione. Vere beatum est non peccare. 15. Col. 14.

8. De amore pauperum. Huc agite ergo fratres carissimi, contemnamus hæc momentanea. 16. Col. 15.

9. De jejuniis. Eslo studiosus paupertatis Christi. 17. Col. 17.

10. Quomodo intelligendum sit illud scripturæ. Duo erunt in agro &c. Audisti, quod duo erunt in agro. 18. Col. 17.

11. De his, quæ præsens hæc nostra vita in se continet. Cogitemus fratres quod nihil nobis in die defensionis nostræ proderunt. 19. Col. 18.

12. De mansionibus beatis. Salvator noster mansiones multas Patris vocat. 20. Col. 19.

13. De

13. De locis beatis. *Hæc ipsa præcepta complentes, istuc eorumdem fructus præmittamus.* 21. Colonien. 20.

14. De non suspiciendis rebus hisce momentaneis: & ne patiamur nos decipi hujus vitæ oblectamenti. Et in Psalmum septuagesimum secundum. *Cum mens nostra ad lubricitatem sit prona.* 22. Col. 22.

15. Ode optime fluens, in eos, qui quotidie peccant, & quotidie poenitentiam agunt. *Quousque o amice inimicum sustines.* 24. Al. Ode aptissima in eos, qui assidue peccant, & raro poenitentiam agunt. Col. 23.

16. De virtutibus & vitiis. *Vitam vestram beatam prædico.* 26. Col. 25:

17. De timore Dei. *Beatus vir ille, in quo est timor Dei.* 27. Col. 26.

De illo qui non habet timorem Dei. *In quo non est timor Dei.* 27. Col. 26.

18. De caritate sive dilectione. *Beatus vir ille, in quo divina caritas est.* 28. Col. 27.

De non habentibus caritatem. *Miser autem atque infelix, qui longe a caritate abest.* 29. Col. 27.

19. De longanimitate. *Vere beatus homo ille, qui longanimitatem possidet.* 29. Col. 28.

De iis qui carent longanimitate. *Qui longanimitatis est expers.* 30. Col. 28.

20. De patientia. *Beatus est, fratres, qui patientiam possidet.* 30. Col. 29.

De impatientia. *Miser & infelix, qui patientiæ est expers.* 31. Col. 29.

21. De lenitate animi, sive de benignitate. *Beatus ille vir, qui non facile ad iram.* 31. Col. 30.

De iracundia. *Qui iracundia semper tenetur.* 32. Col. 30.

22. De mansuetudine. *Beatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est.* 32. Col. 31.

De malitia sive improbitate. *Lugendi itaque & deplorandi sunt illi, qui mansuetudinis expertes.* 33. Col. 32.

23. De veritate. *Beatus qui secundum veritatem.* 34. Col. 33.

De mendacio. *Miser atque infelix, qui semper mendaciis.* 34. Col. 33.

24. De obedientia. *Beatus qui vera & minime simulata præditus est obedientia.* 35. Col. 33.

De inobedientia & murmuratione. *Execrandus autem est ac miser homo inobediens.* 35. Col. 34.

25. De eo, qui ab invidia & æmulatione alienus est. *Beatus qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius.* 36. Col. 35.

De eo, qui obnoxius est invidiæ & æmulationi. *Qui autem ejusmodi vitiorum laborat morbo.* 37. Col. 35.

26. De eo, qui a maledictis & contumeliis alienus est. *Beatus ac felicissimus, qui maledictis & contumeliis.* 38. Col. 36.

De maledicentia & maledicis. *Qui alios lubens maledictis incessit.* 38. Al. Contra maledicos & contumeliosos. Col. 37.

27. De temperantia & continentia. *Beatus ac vere felicissimus, qui temperantiæ ac continentiae virtute.* 39. Col. 37.

De intemperantia & incontinentia. *Qui intemperans est & incontinens.* 40. Col. 38.

28. De recta vivendi ratione, capita XCI. *Si rectam vivendi rationem expetis, te in humilitate exerce.* 42. Col. 40.

29. Consilium de vita spiritali, ad monachum novitium, capita XCVI. *Tua mihi probatur fides ac studium, quod ab homine peccatore.* 50. Al. Ad Amicum, qui recens amplexus erat vitam monasticam. Col. 47.

30. De non scandalizando proximo. Et de recta vitæ ratione, Adhortatio. *Non decet eos, qui ad pieta-*

tis studium accedunt, & manum ad aratrum ponunt, retro converti. 62. Col. 59.

31. De vera atque perfecta renunciatione. Et quo pacto Anima Deum inveniet, cujus etiam causa ad nos venire dignatus est Dominus. *Qui vitam quietam excolit, & vita solitaria gaudet.* 64. Col. 61.

32. Quomodo Anima, quando tentatur ab hoste, debeat cum lacrymis interpellare Deum. *Anima angustis tentationum pressa ad te recurrit.* 65. Al. Sermo, quomodo Anima cum lacrymis debeat orare Deum, quando tentatur a Diabolo. Col. 62.

33. De timore animi. *Ego Ephraem peccator, ignavus ac piger in certamine spiritali.* 69. Col. 66.

34. Reprehensio sui ipsius atque confessio. *Fratres, compatimini mihi, qui commiserationis habetis viscera.* 72. Col. 68.

35. Adhortatio ad pietatem. *Carissime, divina gratia christianus es: serva mandata Domini.* 75. Col. 71.

36. Sermo ad pietatem bonaque opera, Christi athletam exercens. *Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem.* 77. Al. Sermo ad pietatis certamen inungens præparansque. Al. Serm. ad pietatis religionisque cultum decertantem exercens. Al. Ejusdem Sermo Asceticus, sive exercitatorius. Col. 73:

37. De divina gratia. *Enitere, ut divinam gratiam jugiter in mente tua habeas.* 81. Col. 76.

38. De fide. *Dominus noster in evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos.* 84. Al. Ejusdem S. Patris Ephraem Sermo de Fide, super illud Evangelii, *Qui fidelis est in parvo, & in multo fidelis erit.* Col. 80.

39. Adversus eos, qui dicunt Terræmotus a terræ inflatione fieri. *Dicite nobis qui vestro e pectore verba depromitis, & non ex ore Domini.* 90. Col. 85.

40. Ne decipiamur gentilium erroribus. *Adjiciam autem & hoc dictis. Mortalitate gliscente in urbe Constantinopoli.* 91. Col. 76.

41. Ad everfionem superbiæ. *Vana est omnis exercitatio, omnis temperantia, omnis obedientia.* 93. Col. 88.

42. Ad correctionem eorum, qui vitiose vivunt, & honores appetunt. *Angor, fratres mei. & borreo ac contremisco, doloreque conficior.* 97. Al. Ejusdem Parænesis sive adhortatio, ad eorum correctionem, qui cum vitiose vivant, honores affectant. Col. 92.

43. De morbo linguæ aliisque vitiis. *Diverse in cunctis hominibus sparsæ reperiuntur cupiditates.* 103. Col. 97.

44. Non esse ridendum, sed lugendum potius atque plorandum. *Initium everfionis atque interitus animæ monachi est risus.* 110. Al. Non oportere mente distrahi, neque ridere, sed potius plangere. Al. Quod non debeamus ridere, & extolli; sed nos potius ipsos deffere. Col. 104:

45. Quod ludicris rebus abstinendum sit christianis. *In rebus ludicris non esse tempus a christianis consumendum, omnes novimus.* 113. Col. 107.

46. De iis, qui animas ad impudicitiam pelliciunt, cum dicant nihil mali esse. *Ad Prophetam Ezechielem dixit Deus.* 117. Col. 110.

47. De abstinendo a cupiditatibus carnalibus: & de certamine, ac de multa securitate, ad Fratrem qui excidit. *Qui in medicorum curantur officinis, non letantur malis alienis.* 122. Col. 115.

48. De abstinendo ab omni consuetudine perniciofa: & de continentia. *Interrogatio, an bonum sit de aliorum rebus curiosum esse. Responsio. Bonum est unumquemque sibi ipsi attendere.* 124. Col. 117.

49. Adversus improbas mulieres. *Nulla par fera improba ac maledicæ femina.* 127. Col. 120.

50. Antirrhethicon, sive controversia, de virginitate

tate & continentia. Fratrem sive sororem aggrediens demum improbus. 130. Colonien. 123.

51. De castitate. Castitatem, dilecte frater, palma similem existima. 133. Al. De castitate & temperantia sive continentia. Col. 125.

52. Sermo de virginitate. De virginitate & animæ sanctificatione, a Paulo Apostolo optimo consiliario omnes docemur. 134. Col. 126.

53. Sermo de passionibus sive perturbationibus animi. Cupio exponere omnem meam acerbiteriam, omnemque malitiam atque insipientiam negligentiamque coram maiestate tua. 138. Col. 130.

54. De compunctione, Sermo primus. Edessena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens, cum duobus fratribus egressus sum. 141. Col. 133. De compunctione Sermones IV.

Sermo secundus, de compunctione. Compungere, o anima mea, compungere super universis bonis, quæ a Deo accepisti & non custodisti. 143. Al. Ejusdem Sermo alius de compunctione. Col. 135.

De compunctione Sermo tertius. Largitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum. 146. Col. 138.

De compunctione & salute animæ Sermo. Venite cuncti fratres bonum a me peccatore Ephraem consilium accipite. 150. Col. 141.

55. De poenitentia, Sermo primus. Dominus noster, qui e sinu Patris descendit, nobisque factus est via salutis. 152. Col. 144. De poenitentia Sermones II.

De poenitentia, Sermo secundus. Discamus o peccatores, quid sit misericordia. 157. Al. De poenitentia, & confessione. Col. 148.

56. De Poenitentia, & conversione. Ne ergo vano percellamur timore, ac timore quidem, qui non est timor. 159. Col. 150.

57. De poenitentia & patientia. Quis obsecro secum cogitans expendensque vitam hanc fugitivam esse. 160. Col. 150.

58. De patientia. Qui Deo placere cupit, ejusque hæres per fidem evadere. 162. Col. 153.

59. Sermo adhortatorius, de Patientia & compunctione. Creator noster Deus infirmitatem mentis nostræ & versutiam adversarii sibi exploratam habens. 167. Col. 157.

60. De patientia & consummatione hujus seculi. Ac de secundo adventu Domini, & de regno justorum successione carente, æternoque supplicio peccatorum. Argumentum quoque confessionis, necnon ad meditationem divinarum scripturarum exhortatio: insidiæque nonnullæ inimici: ac quæ quantaque tranquillitatis mentis atque quietis silentiique sit utilitas. Illustris est vita justorum: sed quomodo illustratur, nisi per patientiam? 171. Al. Ejusd. de Patientia, & seculi consummatione, ac de secundo Adventu Domini. Col. 161.

61. Beatitudines. Beatus qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber in Domino. 179. Al. Ejusd. S. Patris Ephraem, de Beatitudine animæ, liber. Col. 168.

62. Beatitudines aliæ. Beatus qui præsentem hanc vitam odit ac deserit. 183. Col. 173.

63. De Beatitudinibus & miseriis. Beati qui Deum amant, & propter ejus amorem terrena quæcumque contemnunt. 188. Al. Ejusdem de Renunciatione, ac de Beatitudinibus atque miseriis. Al. Ejusd. de Beatitudine & miseria. Col. 177.

64. Christianæ ac perutiles Interrogationes & Responsiones XIV.

65. Adversus eos, per quos blasphematur nomen Dei. Interrogatio. Quomodo blasphematur Deus.

A Dominus per Prophetam ait: væ bis. 190. Col. 179.

66. Quid sibi vult dictum istud Apostoli: per prævaricationem legis Deum inhonoras. Quemadmodum qui regis literas accipit. 191. Col. 180.

67. Hæretici canibus, & lupis, & porcis comparantur. Quomodo de hæreticis scriptum legimus. 196. Col. 184.

68. De gravitate peccati, quod est in Spiritum sanctum. Quod genus peccati est irremissibile? 196. Col. 184.

69. Quam detestandum sit malum, odisse proximum. Quod peccatum præter hæresim ceteris existit gravius. 199. Col. 185.

70. De iis, quæ fient in extremo judicio. Interrogarunt Christo dilecti auditores; commemora nobis & reliqua, ut audiamus? Doctor. Tunc omnis homo constitutus in medio regni & judicii. 197. Col. 185. Tres interrogaciones, totidemque responsiones.

71. De abrenunciatione in sacro Baptismate facta. Et quomodo ea requiretur a nobis in extremo judicii die. Item de variis tormentorum locis in Inferno.

C Et de compunctione ac poenitentia animæ. Interrogatio. Obsecramus te magister, ut & Abrenunciationis vim nos doceas. Magister. Abrenunciatio, quam in Baptismo facimus, nominata quidem apparet parva. 199. Col. 187.

72. De variis tormentorum locis in Inferno, & de compunctione, ac poenitentia animæ. Interrogatio. Innumne omnes supplicium sunt abituri; an vero varia tormenta reperiuntur? Responsio. Varia tormentorum esse loca, ex evangelio novimus. p. 201. Colonien. 189.

73. De recordatione mortis. Et de virtute, ac de divitiis. Morem gerere oportet illi, qui dicit; Consolamini invicem, & edificate alterutrum. 210. Col. 197.

74. De morte, oratio S. Patris nostri Basilii magni. Res admiratione digna. 213. Col. 200.

75. De resurrectione mortuorum. Interrogatio. Quid sibi vult sermo ille scriptus; nihil intulimus in hunc mundum, manifestum, quod nec auferre quid possumus? Responsio. Arbitror hoc quod ait, tale esse. 222. Col. 208.

76. Adversus illos, qui dicunt Resurrectionem mortuorum non esse. Cum ethnicis sentis, & dicis mortuorum resurrectionem non esse. 228. Col. 214.

E 77. De consummatione seculi, & de Antichristo. Quo pacto minimus ego Ephraem; qui peccatis delictisque variis abundo. 233. Al. Ejusdem in Antichristum, & de consummatione hujus seculi. Al. Sermo de Antichristo. Col. 218.

Aliud metrum. Siquis compunctionem cum lacrymis habeat in orationibus. 234. Al. Alia de Antichristo oratio.

In primum metrum. Sanctorum agmina, Christi amatores atque fideles fratres, ego miserabilis lacrymabundus imploro. 236.

Aliud metrum. Tunc vehementer omnis simul lugebit ingemiscetque anima. 238. Al. Ejusdem de Antichristo.

78. De iis, quæ post crucem revelanda sunt in formidabili illo secundo adventu Domini nostri Jesu Christi. Audistis, carissimi Christoque dilecti fratres, quanta vis sit Crucis. 243. Al. De signo Crucis, quod apparebit in cælo, quando Dominus ad judicandum venerit. Col. 228.

G 79. De judicio & retributione. Adeste fratres mei omnes, & me Ephraem minimum audite, cogitationemque nostram judicem statuamus. 246. Al. De judicio & resurrectione. Al. De secundo adventu Domini. Col. 231.

80. De judicio extremo, & de compunctione. Venite universi fratres, consilium a me peccatore & imperito Ephraem accipite. Jam enim dies illa horrenda. 248. Al.

Al. De judicio, & compunctione animæ. Col. 237.

81. In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi. *Accedite & venite filii lucis; auribus percipite benedictam atque beatam illam vocem Salvatoris nostri.* 254.

Al. Eiusdem in adventum Domini. Col. 238.

82. De futuro judicio, Oratio S. Basilii magni. *Si quando peccatum aliquod perpetraturus sis.* 257. Col. 242.

83. Threni sive Lamentationes, de divina retributione. *Immensam atque ineffabilem Dei benignitatem cernis anima mea.* 260. Col. 245.

84. Pia ad Deum oratio. *Peccavi in cælum & coram te, Domine meus omnipotens.* 262. Al. Ex S. Ephraem doctrina Precatio. Col. 246.

85. Threnos seu Lamentatio, de die Judicii. *Exquisitum iudicium æquissimi judicis.* 263. Col. 247.

86. Alia Lamentatio. *Recordatus sum dici illius, atque contremui.* 263. Col. 248.

Alia Lamentatio, ad animam negligentem. *Anima obsecro ne concidas, neque nimium angaris.* 264. Col. 248.

87. Pia animæ poenitentis, & ad Deum recurrentis Precatio. *Hei, hei mihi maximis peccatis prægravato.* 265. continetur in tract. De Patientia & consummatione seculi. Col. 249.

88. Confessio, seu precatio ad Deum. *Sana me Domine, & sanabor, qui solus sapiens & misericors es medicus.* 266. Al. Eiusdem confessio cum oratione. Al. Sermo asceticus, sive precatio. Col. 250.

89. Aliæ ejusdem ad Deum preces xxi. Col. a 252. ad 260. Videlicet.

1. Ad Deum oratio. *Deus iuste & laudabilis, Deus magne & fortis.* 268.

2. Alia oratio pro divino implorando auxilio in tribulationibus. *Domine Salvator ac redemptor meus, ut quid dereliquisti me?* 268. In Sermonem, cujus initium. *Labor & dolor*, tom. 3. p. 47.

3. Alia precatio pia, multumque efficax. *Domine horam illam separationis animæ meæ a corpore mente revolvens.* 268. In tract. *Non esse ridendum, sed lugendum potius.* p. 111.

4. Alia precatio. *Tibi Domine soli bono, nostrarumque offensionum immemori confiteor peccata mea.* 269. In eodem tract. p. 110.

5. Pia & salutaris oratio pro divinæ imploratione misericordiæ. *Parce, parce Domine clementissime.* 270. In Serm. 1. De compunctione, pag. 142.

6. Alia ad Deum precatio. *Ad te Salvator, qui gloria es vitæ meæ, desiderio tui trahor.* 270. In fine posteriorum Beatitudinum, p. 187.

7. Alia pia oratio. *Salva me patiens & longanimis Domine.* 271. In Serm. 3. De compunctione. p. 149.

8. Alia brevis precatio. *Deus altissime, qui solus absque peccato es.* 271. In Serm. 1. De poenitentia. p. 156.

9. Oratio contra desperationem, & sordidas cogitationes. *Exurge, & intende iudicio tuo Deus meus.* 271. In Serm. cujus initium, *Labor & dolor*, tom. 3. p. 53.

10. Alia oratio pia, efficax, & necessaria. *Obsecro te, Salvator mundi Christe, respice in me.* 271. In Serm. cujus initium, *Labor & dolor*. tom. 3. p. 54.

11. Precatio pro tribulatione & pro cogitationibus. *Domine ne in furore tuo arguas me.* 272.

12. Brevis, sed efficax precatio, pro salutaribus obtinendis. *Domine si voluntas tua est.* 273.

13. Oratio præparatoria ad lectionem. *Domine Jesu Christe aperi aures & oculos cordis mei.* 273. In Serm. De patientia & consummatione seculi, p. 176.

14. Precatio pro impetratione misericordiæ, &

A pro liberatione a panis inferni. *Supplico bonitati tuæ Domine, compatere mihi ut misericors.* 273. In Serm. De Patientia & compunctione, p. 169.

15. Alia precatio. *Deus propitius esto mihi peccatori.* 274. In tract. De resurrectione mortuorum, p. 225.

16. Alia precatio cum gratiarum actione. *Gratias agimus bonitati tuæ Domine.* 274. In tract. De resurrect. mortuorum. p. 226.

17. Precatio pia admodum & efficax pro divinæ imploratione misericordiæ. *Salva me Domine, & largire supplici famulo tuo.* 274. In Serm. De passionibus animi, p. 139.

18. Oratio pro illuminatione mentis, & digne communicando. *Domine Jesu Fili unigenite, splendor æterni Patris.* 275. In Serm. De iudicio extremo, & de compunctione, pag. 249.

19. Alia oratio pietatis & efficacæ plena. *Oro te lux veritatis Christe.* 275. In Serm. De secundo adventu Domini pag. 256.

20. Alia precatio pia & efficax. *Domine Jesu Christe rex regum, qui vitæ & mortis potestatem habes.* 275. In Sermonem ascetico ad imitationem proverbiorum, de timore Dei. Tom. 3. p. 28.

21. Precatio cum gratiarum actione pro meritis ac beneficiis passionis Dominicæ. *Adoro te Domine, laudo te pie.* 276. In Serm. De passione Domini, Tom. 3. pag. 196.

T O M O II.

D E Pistola Gerardi Vossii ad Clementem VIII. Pont. Max. *Si amicitie & benevolentie vis tanta mortalibus.*

Præfatio ejusdem ad Lectorem. *Cum in duobus insignibus Sanctis Patribus.*

Vita S. Patris Ephraem Syri per Simeonem Metaphrasten. *Ephraem ille admirabilis, natus fuit in Syria.* I.

Sententiæ XIX. ex Sancti Patris Ephraem Syri operibus ejusque Vita selectæ, & in Collationibus sanctorum antiquorum Patrum Græcorum repertæ, quæ exstant in vetustissimo Codice ms. Græco Vaticano 880. & alibi passim. 1. Animarum cura non appetenda; & de Prælatorum conditionibus. *Animarum curam ne appetieris.* VIII.

1. Sancti Patris nostri Ephraem Syri narratio ad Monachos de sua conversione. *Sanctus Abbas Ephraem, accedentibus ad ipsum Fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit dicens. Quando adhuc puer essem, in compositis moribus extiti.* Rom. pag. 1. Colon. 261.

2. Canticum spiritale in laudem & amorem Doctrinæ & Sapientiæ ad juventutem Christianam, e Syriaco conversum. *Largire o Deus doctrinam amanti doctrinam.* Rom. 8. Colon. 267.

3. Epistola ad Joannem monachum de patientia atque tolerantia. Et de cavendo, ne decipiamur nostris cogitationibus atque consiliis prætextu virtutis: & ne quis dicat: tamquam pastor incedo. Et de humilitate atque modestia animi. *Variis licet adhortationibus cum religiosissimo Theodoro egerimus, ne a suo recedat loco.* 13. Col. 271.

G 4. Hypomnisticum, sive admonitoria Oratio in formam velut epistolæ. *Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti frater.* 18. Al. Ad fratrem quemdam, Hypomnisticum in forma epistolæ. Col. 275.

5. De virtute ad Novitium monachum, Adhortationes quatuor. Prologus. *Dominus ad salutem hominum profectus in mundum.* 23. Al. Exhortatio ad juniorem Tom. I. m 2 Mo-

Romæ ex typographia Vaticana

1593.

Coloniæ per Arnoldum

Quentelium. 1603.

Monachum de Virtute. Prologus. Col. 279.

6. Initium primæ Adhortationis. *Si vitam solitariam in eremo colueris*. 24. Col. 280.

7. Adhortatio secunda. *Attendendum, carissime, a consilio perverso*. 28. Col. 284.

8. Adhortatio tertia. *De quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es*. 31. Al. Parænesis quarta. Nam tertia incipit pag. 30. ab iis verbis: *Esto igitur prudens, sicut serpens, ac simplex, sicut columba*. Col. 286.

9. Adhortatio quarta. *Dixit quidam Sanctorum: meditare bona*. 35. Col. 290.

10. De Virtute, capita Decem. Prologus. *Necessarium duxi, carissime, & alia quadam cum his congruentia*. 40. Col. 293.

11. Caput 1. *Beata civitas, quæ a piis regitur*. 42. Col. 295.

12. Cap. 2. *Si sub obedientia spiritualium Patrum conseris*. 42. Col. 295.

13. Cap. 3. *Si ad dimidium perduxerit opus aliquod*. 44. Col. 296.

14. Cap. 4. *Firmo ac stabili corde simus*. 44. Col. 297.

15. Cap. 5. *Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas*. 46. Col. 297.

16. Cap. 6. *Frater quidam sub obedientia spiritualium Patrum residens*. 47. Col. 298.

17. Cap. 7. *Si quis ad te accesserit secreto, dicens*. 47. Col. 299.

18. Cap. 8. *Devita frater carissime consuetudinem hominum hereticorum*. 49. Col. 301.

19. Cap. 9. *Confidera habitum, quo indutus es*. 51. Col. 303.

20. Cap. 10. *Vitam spiritalem consecremur*. 52. Col. 304.

21. 22. Sermo asceticus, in illud, Attende tibi ipsi, capita duodecim. Prologus. *Debitor sumus, carissimi*. 56. Col. 307.

23. Cap. 1. *Ausculata, carissime, qui ad monachatum venisti*. 57. Col. 308.

24. Cap. 2. Parabola. *Duo viri proficiscebantur*. 58. Col. 309.

25. Cap. 3. De pugna carnis. *Si porro carnis pugna in te insurrexerit*. 61. Col. 312.

26. Cap. 4. *Ne admiseris consilium prave sentientium*. 63. Col. 314.

27. Cap. 5. *Nunc duæ sunt tribulationes*. 65. Col. 315.

28. Cap. 6. *Audi carissime, incurabiles morbi*. 67. Col. 317.

29. Cap. 7. *Noli prave esse conversationis*. 69. Col. 319.

30. Cap. 8. *Si dum tu opus Domini*. 71. Col. 320.

31. Cap. 9. *Attende tibi ipsi carissime*. 75. Al. Initium Sermonis noni. Col. 324.

32. Cap. 10. *Attendamus nobis ipsis, carissimi*. 79. Al. Initium Sermonis decimi. Col. 327.

33. Cap. 11. *Non torpeamus fratres*. 82. Al. Initium Sermonis undecimi. Col. 330.

34. Cap. 12. *Persiste igitur carissime in vocatione*. 83. Al. Parænesis duodecima. Col. 331.

35. Sermo Paræneticus, in illud, Attende tibi ipsi. *Attende tibi ipsi, o juvenis exercitationis ac pietatis studiosa*. 85. Al. Eiusdem de exercitatione. Col. 332.

36. Sermones Parænetici sive Adhortatorii, ad Monachos, quinquaginta. Prologus. *Gloria tibi Deus. Gloria tibi*. 87. Col. 334. Al. Prologus in Paræneses seu Adhortationes ad Monachos.

37. Parænesis seu Adhortatio Prima, ad eos qui in religionis se rudimentis exercent. *Initium renunciationis Monachi est timere Dominum*. 90. Col. 336.

A 38. Parænesis seu Adhortatio secunda. *Audite ista & custodite*. 97. Col. 342.

39. Parænesis seu Adhortatio tertia, de quibusdam interrogationibus, ac de humilitate. *Quæ discendi cupidi interrogastis*. 98. Col. 343.

40. Parænesis quarta, ad Monachos novitios. *Carissime, si seculo renunciatis, ad fratres ingressus sis*. 99. Al. Eiusdem ad Monachos Novitios, Parænesis tertia. Col. 344.

B 41. Parænesis quinta, quæ est ad divinam doctrinam adhortatio. *Carissime, ecce aliud tibi servandum commendo*. 101. Al. Ad Monachos Novitios Parænesis 2. Al. Parænesis 4. Al. Divinæ doctrinæ instructio, seu exhortatio. Col. 346.

42. Parænesis sexta, ad Monachos Novitios. *Si quis a magna vani seculi existimatione ad monachatum accesserit*. 103. Al. Parænesis ad Monachos Novitios quarta. Col. 347.

C 43. Parænesis septima, quæ doctrinam continet cum adhortatione. *Carissime, si bona ac pulchra jeceris principia*. 104. Al. Parænesis alia ad Monachos. Al. Parænesis ad Novitios Monachos quarta. Al. Doctrina cum admonitione. Col. 348.

44. Parænesis octava, ad Monachos Novitios, de opere manuum. *Opus quoque manuum non negligas*. 105. Al. De Canone monastico, & quod operari oportet, & non negligentem esse. Al. Quod in opere manuum pigritandum non sit. Al. Ad Novitios Monachos, & de opere manuum. Col. 349.

D 45. Parænesis nona. *De scandalis porro occurrentibus, novimus eum, qui ait*. 106. Col. 350.

46. Parænesis decima, quod propter tempus non sit indulgendum torpori atque desidæ. *Ne etiam in tempus, negligentia causam rejeceris*. 108. Al. Quod in tempus non sit rejicienda negligentia. Al. Quod in temporibus non sit desidæ atque ignaviæ prætextus ponendus. Al. Eiusdem Parænesis ad Monachos Novitios. Al. Eiusdem de obedientia. Al. De longanimitate & patientia. Col. 351.

E 47. Parænesis undecima, quod frangi atque deficere non oporteat. *Non frangaris ac dissolvaris, frater, a cogitationibus invadentibus*. 109. Al. Quod deficere ac frangi laboribus non debeamus, sed potius eos perferre. Al. Quod inter labores dissolvi atque deficere non oporteat, sed potius ferre ac sustinere. Al. De cogitationibus ab initio ingruentibus ac subintrantibus. Al. Ne frangamur a conspectu ingruentium cogitationum. Col. 352.

48. Parænesis duodecima, de animi promptitudine ad omne opus bonum. *Decerta frater, tamquam bonus miles Christi*. 111. Al. Parænesis undecima. Al. Parænesis de eo, qui non prompte alacriterque opus suum exercet. Al. Parænesis sive adhortatio ad sedulitatem atque vigilantiam. Al. Parænesis ad Monachos Novitios de sobrietate & vigilantia. Col. 354.

49. Parænesis decima tertia, quæ commonitoria est ad humilitatem. *Frater, si post abdicationem vanæ vitæ ingressus sis canobium*. 112. Al. Admonitio de humilitate. Al. De his, qui inflati sunt ex genere. Col. 355.

G 50. Parænesis decima quarta, quod non oporteat alte sapere. *Oportet porro & eos, qui ex misera atque ærumnosa vita*. 113. Al. Parænesis 14. de humilitate. Col. 356.

51. Parænesis decima quinta, de statu Præpositorum, ac de cura Pastoralis. *Frater, credite tibi sunt animæ*. 114. Al. Parænesis de iis, qui alios viam docent, ac ducatum præstant. Al. Parænesis de Præpositis.

tis. Al. Parænesis ad majores Monachos, qui Novitiis præfunt. Col. 357.

52. Parænesis decima sexta, de eo, qualem oporteat esse Præfectum: & de obedientia, admonitio. *Paulatim ac per partes edificatur civitas*. 117. Al. De non gravando subditos atque obedientes. Al. Ad majores ac superiores novitiorum. Al. Parænesis 15. Col. 359.

53. Parænesis decima septima, didactica sive doctrinalis. *Frater, dignus es habitus sancto indumento*. 119. Al. Inunctio, sive exercitatio ad certamina vitæ solitaria, & exercitationis exemplum. Al. Parænesis ad juniores Monachos, & de humilitate. Al. De exercitatione & certaminibus. Al. Parænesis didactica, decima quinta. Col. 361.

54. Parænesis decima octava, de iis, qui de seipfis magnifice sentiunt. *Frater, cur deciperis*. 122. Al. De illis, qui seipfos commendant atque glorificant, Parænesis 17. Al. Parænesis ad amatores gloriæ, sive ad ambitiosos, & qui primum locum atque honorem rapere, & primas tenere volunt. Al. De amore proprio, sive sui ipsius: & de vana deceptione atque errore. Col. 363.

55. Parænesis decima nona, de excitatione animæ, & de bono servando ordine. *Frater, quando fores tuas noctu frater pulsaverit*. 124. Al. De non pigritando in synaxe. Al. De negligentia & ignavia, atque somnolentia nimia cavenda, tempore, quo ad orandum in synaxe conveniendum est cum fratribus. Al. De sobrietate & vigilantia. Col. 365.

56. Parænesis vigesima, ad incitamentum & amorem spiritalem. *Complectamur mente ac consideremus, carissimi*. 126. Al. Quomodo debeat Christianus in synaxe consistere, maxime autem tempore oblationis. Al. De cavenda impudentia in divina participatione. Al. Parænesis 18. Al. Parænesis 19. Col. 366.

57. Parænesis vigesima prima, de dormitationum diversitate. *Ut arbitror, fratres, tres sunt dormitationes*. 127. Al. Parænesis de insatiabili somno, & negligentia quæ ex ipso generatur. Al. De eo, nequis frangi ac dissolvi se sinat nimia somnolentia atque ignavia. Al. Parænesis 20. Col. 367.

58. Parænesis vigesima secunda, de iis qui ab initio negligentes ac sine cura sunt. *Si acciderit fratrem aliquem ad monasticam ac solitariam vitam quacunque occasione venire*. 129. Al. Hypotyposis sive descriptio quædam formularis & compendiaria, ad eos, qui a suomet sensu atque cogitatione vexantur & offenduntur. Al. Parabola de iis, qui ex casuum incommodo atque calamitate, se jugo subdiderunt obedientiæ. Col. 369.

59. Parænesis vigesima tertia, de novitiis laborem fugientibus. *Novitios in cœnobiis monachos varie oppugnare solet inimicus*. 132. Al. Parænesis de manuali opere, sive labore manuum. Al. Quod tædio atque torpore quis affici non debeat in opere ac labore manuum. Al. De his, qui in lucta cum hoste succubuerunt. Al. Parænesis de his, qui colluctationi hostis subacti sunt. Col. 371.

60. Parænesis vigesima quarta, quod diversimode impugnantur, qui sub obedientia vivunt. *Diversimode impugnantur, qui sub obedientia spiritalis Patris constituti sunt*. 134. Al. De his, quæ accidunt inter eos, qui in cœnobiis vivunt. Al. Quod non oporteat propria sequi consilia, nec suis abripi cogitationibus. Al. Parænesis in Fratrem, qui e monasterio exivit, & iterum postliminio reversus est. Col. 373.

61. Parænesis vigesima quinta, invasio atque impugnatio hostis in transgressores. *Suggerit fratri cogitatio*. 139. Al. Quo pacto honestatis inimicus dæmon se opponit iis, qui jam consenuerunt in cœnobiis, & dicit: Tot

jam annos agis in hoc loco &c. Al. De acedia & patientia fenum. Al. Sancti Stephani junioris, de his quæ accidunt senibus, Parænesis 24. Col. 377.

62. Parænesis vigesima sexta, de transmutatione loci in locum. *Fides mater est boni omnis operis*. 140. Al. De fide, Parænesis 25. Al. De fide & patientia. Al. Ad fratres transeuntes atque degenerantes e loco in locum. Col. 378.

63. Parænesis vigesima septima, oportere revertentem fratrem sine præteritorum malorum recordatione & cum gaudio suscipere. *Si contigerit fratrem a cœnobia quocunque prætextu recedere*. 143. Al. Quod Præfectum oporteat compatientem esse, & malitiæ immemorem. Al. De compassione & indulgentia erga eos, qui pœnitentiam agunt. Al. Parænesis 26. Col. 381.

64. Parænesis vigesima octava, de privatione timoris Dei, & de negligentia. *Frater quidam exposuit mihi, dicens: Patruum habui aurificem*. 146. Al. De obedientia. Al. De inobedientia & avaritia. Al. Parænesis 27. Al. Parænesis 26. de Palladio. Col. 383.

C 65. Parænesis vigesima nona, in illud dictum, Habenti dabitur, & abundabit. *Scriptum est: habenti dabitur, & abundabit*. 148. Al. Parænesis, de justo Dei judicio. Al. Parænesis 28. Col. 385.

66. Parænesis trigesima, de temerario judicio non ferendo. *Fratres, si quis ex simplicioribus fratribus in synaxe constitutus*. 149. Al. De vertigine & tentatione inimici. Al. Quod a maligno terreri non oporteat: sed neque languescere atque pigrescere in tentationibus: quodque potestatem nullam inimicus habeat absque permissione Dei. Al. Parænesis 28. Al. Parænesis 29. Col. 386.

D 67. Parænesis trigesima prima, de humilitate. *Carissime frater, si promotus fueris*. 152. Col. 389.

68. Parænesis trigesima secunda, quod Christianum oporteat esse longanimum & immemorem injuriarum. *Si qua acerbitas acciderit*. 154. Col. 390.

69. Parænesis trigesima tertia, de patientia & compunctione. *Carissimi, præbeamus nos tamquam strenuos milites*. 157. Col. 393.

E 70. Parænesis trigesima quarta, de passionibus ac perturbationibus animi. *Vir in torpore ac negligentia dies suos transigens*. 159. Al. De passionibus. Al. De assensione seu approbatione cogitationum. Col. 394.

71. Parænesis trigesima quinta, quomodo oporteat consolari pusillanimes. *Frater suum querebat fratrem*. 161. Col. 396.

F 72. Parænesis trigesima sexta, oportere fratrem, cum legit, advertere, & studiose legere, velut in præsentia Dei. *Frater carissime, si onus legendi mandatum tibi fuerit*. 165. Al. Decere Monachum, dum legit coram fratribus, diligenter & cum attentione legere. Al. De bono servando ordine in lectionibus. Col. 399.

G 73. Parænesis trigesima septima, non debere nos huc illucque retorquere oculos, sed potius deorsum aspectum habere, sursum vero animam ad Dominum. Interrogatio. *In quonam fornicationis dæmon funditus profligatur?* Responsio. *Non solum per abstinentiam a cibis*. 166. Al. Non decere nos huc illucque oculos circumvertere: sed deorsum potius aspectum tenere, sursum autem animam ad Dominum. Et, in quonam fornicationis dæmon destruitur? Al. Non debere nos huc illucque reflectere oculos: at potius deorsum obtutum oculorum habere, sursum autem animam ad Dominum. Et interrogatio, in quonam fornicationis dæmon (al. cogitatio) profligatur; per abstinentiam a cibis, an non? Responsio. *Non solum per abstinentiam a cibis &c.* Al. Adhortatio de pudicitia. Al. parænesis 38. in quonam destruitur atque deletur fornicationis dæmon? Col. 400.

74. Parænesis trigesima octava, de mansuetudine. *Ita ne, o Monache, professus es te Christo placere velle* 169. Col. 402.

75. Parænesis trigesima nona, de inobedientibus, & de statu, ac timore Dei, & de futuro iudicio. *Carissime, si frater aliquis adventans, cohortetur te, dicens* 171. Col. 404.

76. Parænesis quadragesima, de pietate, & abstinentia ab illicitis, ac de timore Dei. *Carissime frater, attende vehementer, ne deperdas viam rectam* 178. Al. De pietate, & timore Dei. Al. De via recta, seu de ambulando per viam rectam: & de timore Dei. Col. 410.

77. Parænesis quadragesima prima, de his, qui propria cadunt negligentia, excusationesque in peccatis prætexunt. *Frater, solitariam desiderasti vitam* 181. Al. De iis, qui sua cadunt negligentia, & prætextus in peccatis adducunt. Al. De illis qui propria cadunt negligentia. Col. 413.

78. Parænesis quadragesima secunda, ad fratrem, qui excidit: & de pœnitentia. *Sub obedientia Patris spiritualis constitutis suggerit inimicus* 187. Al. Ad Monachum, qui deseruit monasterium, & de pœnitentia. Al. Ad fratrem quemdam, & de pœnitentia. Al. Ad fratrem, qui impegit atque prolapsus est in peccatum: & de resipiscentia. Al. Ad Monachum elapsam, & de pœnitentia. Al. Parænesis de pœnitentia. Col. 418.

79. Parænesis quadragesima tertia, quod non oporteat jurare, neque blasphemare. *Cum dicat Dominus & Salvator noster Iesus Christus* 193. Al. De non jurando, neque blasphemando. Col. 423.

80. Parænesis quadragesima quarta, de timore Dei. *Attende tibi ipsi carissime, ne forte in negligentia* 196. Al. De obedientia bene compuncta. Al. Parænesis in illud, Attende tibi. Al. De timore, parænesis. Al. Parænesis seu adhortatio de timore Dei, 46. Col. 426.

81. Parænesis quadragesima quinta, de caritate sive dilectione. *Si tibi carissime, donum scientiæ & discretionis* 199. Col. 428.

82. Parænesis quadragesima sexta, ad Eulogium. *Ad fructum obedientiæ respiciens, frater carissime* 201. Al. Parænesis 48. ad Eulogium Monachum. Col. 430.

83. Parænesis quadragesima septima, ad Monachum acedia deditum, qui tentabatur, ut rediret ad seculum. *Dixit Dominus gloriæ, intrate per angustam portam* 205. Al. Parænesis ad fratrem tædio vitæ monasticæ affectum, qui dicebat: monachatum relinquo, & ad seculum revertor. Al. Ad Monachum tædii atque pigritiæ spiritu tentatum, & dicentem: hinc recedo, & in mundum abeo (al. monasterium desero, & ad seculum me confero) Al. Parænesis 48. ad Monachum quemdam negligentia atque pigritiæ deditum, qui agebat: dimitto eremum ac vitam cœnobiticam, & mundum repeto. Col. 434.

84. Parænesis quadragesima octava, de morum perversitate, ac dissolutione, & negligentia. *Quemadmodum gladius nervos incidit equo* 212. Al. Admonitio de de cacoethia, & negligentia. Al. Parænesis 47. Al. 49. Al. 50. Col. 439.

85. Parænesis quadragesima nona, de differentia atque præstantia vitæ monasticæ supra vitam secularem. *Frater carissime, si abdicata vita seculari factus sis Monachus* 214. Al. De differentia vitæ monasticæ & vitæ secularis. Al. De vitæ solitariæ præstantia supra vitam secularem. Al. Quantum a secularibus differat vita Monachorum. Col. 441.

86. Parænesis quinquagesima, quæ commonitoria est, & catechetica ad Monachos. *Venite dilecti mei: ve-*

nite Patres fratresque mei, grex Salvatoris electe; operemur bonum, donec hæc duret celebritas 217. Al. Adhortatio, sive Catechesis ad Monachos. Col. 443.

87. Capita centum, quæ & narrationes, & apophthegmata ac scite dicta, doctrinamque variam cum admonitione continent. Et de ratione ac modo acquirendæ humilitatis. cap. 1. *Initium fructificationis est flos* 221. Al. Capita centum, quomodo quis humilitatem sibi comparet. Al. De modo ac ratione acquirendæ humilitatis, Capita centum. Col. 446.

88. Eiusdem de Monachis ac de Turture. *Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Propheta, o Monache* 468. Deest in editione Romana.

89. De perfectione, qua præditum esse decet Monachum. *Anno præterito ad me accessere quidam, postulantes utilia nonnulla suis monasteriis* 247. Al. De perfectione Monachi. Al. De eo, quomodo perfectum esse oporteat Monachum, sive religiosum. Col. 470.

90. De panoplia sive armatura spirituali. *Panopliam sive armaturam ejusmodi possidere debet qui viriliter pro Christo decertare constituit* 258. Col. 479.

91. Eiusdem de agone seu luctamine spirituali. *In luctaminibus hujus seculi nullus sine agone atque certamine coronatur* 483. Deest in editione Romana.

92. Sermo asceticus & exhortatorius ad Fratres. *Fratres, adsuescamus benedictionibus, ut benedictiones possideamus* 263. Al. Adhortationes ad fratres. Col. 487.

93. Sermo paræneticus de secundo adventu Domini: & de pœnitentia ac resipiscentia, ad Fratres quoscunque. (al. ad Fratres in eremo degentes.) *Resipiscamus ac pœnitentiam agamus, fratres, ut Deum peccatis nostris propitium reddamus* 270. Col. 493.

94. Abbatis Ammonæ capita parænetica XIX. *Observa te ipsum diligenter carissime* 277. Ex Cod. Vatic. & Card. Sirlleti. Col. 499.

95. Apophthegmata atque enarrationes Sanctorum & antiquorum Patrum, quæ plurimum salutis conducunt animæ: capita XVIII. *Sanctus Antonius olim in eremo constitutus* 283. Col. 504. Ex Codice ms. Cryptæ Ferratæ. Patres autem, quorum fit mentio, sunt, Antonius, Pœmen sive Pastor, Arsenius, Gerontius, Joannes Colobus, Cyrus Alexandrinus, Amma hoc est mater Sara, & Benedictus. De Ephræmo Syro nihil.

Adnotatio ad calcem Codicis Græci ms. Bibliothecæ Cryptæ Ferratæ, qui dicitur exaratus a Jona peccatore jussu Patris Niconis, Anno Domini DXXXI. pag. 287.

T O M O III.

F **D** Eo optimo maximo gratiarum actio. *Absolvi tandem, ac edidi ad nominis tui gloriam, summe Deus, unico tuo suffultus presidio, omnia quæ inveniri a me poterunt opera Sancti & electi tui Ephræm Syri.*

Ad Sanctum Patrem Ephræm Syrum Gerardi Vossii Apostrophe. *Fam tandem singulari Dei omnipotentis beneficio, Sancte Pater Ephræm.*

1. Sancti Patris Ephræm Syri Sermo Asceticus ad imitationem proverbiorum. Prologus. *Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam* Rom. pag. 1. Col. 509.

G 2. De Timore Dei. *Deum time, & invenies gratiam* Rom. 2. Col. 510.

3. Sermo asceticus de vita religiosa atque monastica. *Labor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt* 34. Al. Sermo de vera atque perfecta vica hominis religiosi. Al. Sermo de compunctione cordis. Col. 539.

4. De Pœnitentia. *Pœnitentia fertilis est fructus* 58. Al.

Roma
typographia
Vaticana
Anno 1558
Colonie
Arnoldum
Quentelium
Anno 1601

Al. De pœnitentia & confessione. Col. 561.

5. De compunctione animi. *Venite dilectissimi; venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi; venite filii, & sermonem animabus vestris salutarem audite.* 90. Al. Sermo compunctorius. Col. 590.

6. Confessio, & sui ipsius reprehensio. *Cum in multis, fratres dilectissimi, prodesse vobis videar.* 99. Al. Reprehensio in seipsum, & de sese confessio. Al. Accusatio sui ipsius, & peccatorum confessio. Al. Seipsum reprehendit, & peccata sua confitetur. Col. 599.

7. De universali resurrectione & extremo iudicio: de regno cœlorum præmiisque iustorum & pœnis impiorum. *Gloria omnipotenti Deo, qui os nostrum.* Col. 617. Deest in Romana editione.

8. Pia & humilis ad Deum oratio. *Hei mihi, hei mihi Domine, tanta sunt vitia atque peccata mea.* 119. Col. 621.

9. In Noë, & de continentia, ac de non æmulandis peccatoribus, qui se temporis prætextu defendunt atque excusant. *Nonnullos a maligno dracone capi errantes.* 121. Al. De continentia, & de non æmulandis peccatoribus, temporis excusatione se defendentibus: & in Noë. Col. 623.

10. In Abraham & Isaac. *Mandaverat Deus iusto Abraham.* 122. Col. 624.

11. In Lot, & de tranquillitate, ac securitate. *Cum homines voluptatibus dediti.* 128. Col. 629.

12. De Laudibus Joseph Patriarchæ. *Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob.* 31. Al. Encomium in Patriarcham Joseph. Al. Sermo in venditionem pulcherrimi Joseph. Al. Oratio Encomiastica in pulcherrimum Joseph. Al. Encomium in Patriarcham Joseph. Al. Sermo in laudationem castissimi Joseph Patriarchæ. Col. 632.

13. In Sanctum Danielem Prophetam, & in sanctos tres Pueros. Et in eos, qui dicunt, quia tempora mala sunt, ideo salvari nequimus. *Agite jam contemplemur Danielis Prophetæ & sanctorum trium Puerorum gesta.* 148. Col. 648.

14. Sermo in Jonam prophetam, & de pœnitentia Ninivitarum. *Jonas hebraeus ex mari reversus, inter incircumcisos prædicat in Nineve.* 150. Col. 650.

15. In S. Eliam prophetam, & in Viduam Sareptanam, eod. Ger. Voll. interprete ex antiquo Græco ms. Bibliothecæ Sfortianæ Romæ. *Silentium præbete mihi o fratres.* Col. 661. Deest in Romana editione.

16. In margaritam pretiosam. *Amo & exosculator tuum evangelium Domine, quia me esurientem nutrit.* 163. Col. 664.

17. Adversus eos, qui Filii Dei naturam curiose scrutari nituntur. *Rex cœlestis, immortalis Dominus, & Deus omnipotens, Filius unigenitus, dilectus Patris.* 178. Al. Sermo de natura Dei minime scrutanda. Al. Sermo adversus divinæ majestatis scrutatores. Col. 678.

18. Sermo in Transfigurationem Domini & Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi. *Ex agro procedit messis cum letitia.* 186. Al. In Transfigurationem Salvatoris. Al. In Transfigurationem Christi Salvatoris. Al. Sermo in Transfigurationem Domini. Al. Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum. In illo tempore, Assumpsit Jesus Petrum, & Jacobum & Joannem, & duxit illos in montem excelsum seorsum. Et reliqua. Homilia sancti Ephraem. De regionibus messis gaudii, de vinea fructus suavitatis &c. Col. 686.

19. Sermo de passione Salvatoris nostri Jesu Christi. *Eloqui pertimesco, & linguae instrumento aggredi vereor narrationem terrore plenam de Christo Salvatore nostro.* 193. Col. 692.

20. Threni, idest, Lamentationes gloriosissimæ vir-

ginis matris Mariæ super Passione Domini. *Stans juxta crucem pura & immaculata Virgo, Salvatoremque in ea suspensum cernens.* 198. Al. Lamentatio sanctissimæ Dei genitricis stantis juxta crucem Domini. Al. Threnos, seu Lamentatio beatissimæ virginis Matris: quæ & sancta ac magna Parasceve dicitur. Col. 697.

21. Sermo in pretiosam & vivificam Crucem Domini. Et de iis, quæ post crucem revelanda sunt in formidabili illo secundo adventu Domini nostri Jesu Christi. *Omnis celebritas Domini nostri Jesu Christi, salus & redemptio & gloria nostra fidelium est.* 200. Al. Sermo de sanctissima Cruce. Col. 699.

De iis quæ post crucem evenient. *Audistis carissimi & Christo dilecti fratres, quæ & quanta sit Crucis potentia.* 202. Hæc pars quoniam in quibusdam manuscriptis separatim cum prævio titulo invenitur, ideo & divisim sub fine primi Tomi Ephraem ante sermones de extremo Iudicio, ut sunt in antiquo Græco ms. Cryptoferratensi, reposuimus: sed quia in tribus mss. Vaticanis, necnon Sirletanis, & Cretensibus five Candianis, aliisque hæc sequentia consequenter post superiora de cruce ponuntur, etiam conjunctim ea hic relinquere ac legere visum est.

22. Sermo de sanctissimæ Dei genitricis virginis Mariæ laudibus. *Inviolata, integra, planeque pura ac casta virgo Dei genitrix Maria, regina omnium.* 207. Al. De beatissimæ ac gloriosissimæ Dei matris laudibus. Col. 705.

23. Ad sanctissimam Dei genitricem oratio. *Immaculata & intemerata, incorrupta & prorsus pudica, atque ab omni sorde ac labe peccati alienissima.* 210. Col. 708.

24. Sermo in mulierem Peccatricem. *Inter multos viros sanctos ac dignos Dei nostri, qui pie atque religioso laudant prædicantque immaculatum Dominum, dignus & ego sum habitus.* 213. Al. Sermo in Peccatricem & Phariseum. Al. Sermo in Peccatricem. Al. Sermo in Meretricem & in Phariseum. Al. Sermo in Peccatricem & in unguentum. Col. 711.

25. Joannis Chrysostomi sermo in Peccatricem & Phariseum. *Semper quidem Deus ut benignus ac bonus.* 220. Col. 718.

26. Encomium in sanctum ac magnum Basilium. *Præbete mihi aures, fratres carissimi, & pulcherrimam vobis narrationem exponam.* 225. Col. 722.

27. Encomium in sanctos Quadraginta Martyres. *Imaginem sanctorum Martyrum describere cupio.* 230. Col. 727.

28. Encomium in omnes sanctos Martyres Salvatoris nostri Jesu Christi, qui in toto mundo martyrium sunt passi. *Illustris & peramabilis est semper Angelis atque hominibus memoria sanctorum.* 240. Col. 740.

29. Sermo alius de laudibus sanctorum Christi Martyrum. *Imperitus & insipiens, horridus atque incultus pictor, venustissimam spectantibus imaginem proponere desiderat.* 245. Al. In omnes sanctos Christi martyres, per universum mundum martyrium passos. Col. 744.

30. In vitam beati Abramii. *Fratres mei dilecti, enarrare vobis volo pulchram perfectamque vitæ rationem admirandi viri Abramii.* 250. Al. Vita beati Abrahamæ eremitæ Syri, & neptis ejus Mariæ peccatricis, per S. Ephraem Syrum scripta. Col. 749.

31. De sancto Juliano monacho & anachoreta. *Optimus hic atque fortissimus inter pietatis pugiles.* 264. Col. 761.

32. Sermo in Patres, qui temporibus suis consummati sunt. *Cor mihi dolet: compatimini mihi, fratres.* 269. Al. Sermo ad monachos, de sanctis quibusdam Patribus, qui tempore illo ex hac vita migraverant.

Al,

Al. In sanctos quosdam Patres temporibus illis defunctos: ac de compunctione. Col. 766.

33. Sermo alius in sanctos Patres, qui tempore illo defuncti, in sancta pace requieverant. *In hoc die primo atque insigni, mysteria unigeniti Filii Dei gloriose canentes.* 272. Col. 769.

34. Ex eodem sermone, tetrasyllaba oratio, five aliud metrum. *Devictus porro per vim scelestus diabolus.* 276. Al. Eiusdem sermonis aliud metrum. Al. Ex eodem tetrasyllabus sermo. Col. 772.

35. Sermo heptasyllabus, five metrum aliud. *Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius, attendamus nobis ipsis.* 277. Al. Heptasyllaba oratio. Col. 773.

36. Sermo in eos, qui in Christo obdormierunt. Et de vanitate hujus vitæ atque incertitudine. Et de morte, variisque morientium generibus, ac de diversis mortibus repentinis. *Quid ita hodie, carissimi, serio seduloque simul hic congregati sumus?* 278. Al. Sermo in eos, qui in Christo obdormierunt, recitatus Sabbato in depositione Tyri. *Scil. in abstinentia a caseo.* Col. 775.

37. Testamentum. *Ego Ephraem morior. Notum igitur cunctis sit, o viri Edeffeni: testamentum quippe vobis relinquo.* 289. Col. 785.

38. Joannis Chrysostomi Sermo de Pseudopphetis, & falsis doctoribus, & de impiis hæreticis, & de signis futuris in consummatione hujus seculi: paulo antequam sanctus e vita migraret. *Lugubris oratio hæc est, cum etiam sit postrema, sicut mihi innotuit.* 306. Col. 801.

Antiquitatis monumentum ex vetustissimo Græco sancti Ephraemi volumine Constantinopolitano, quo tempus, quando Ephraem floruerit atque decesserit, indicatur. pag. 317.

Aliud antiquitatis monumentum encomiasticum ex Græca Bibliotheca monasterii Cryptæ Ferratæ, de laudibus S. Ephraem Syri. p. 318.

Operum Ecclesiasticorum a Gerardo Vossio Romæ editorum Catalogus. p. 318.

INITIA SERMONUM

S. E P H R A E M S Y R I,

Qui tribus tomis Romæ an. 1589. 1593. 1598.

Ex interpretatione Gerardi Vossii prodire, ordine Alphabetico.

Prior numerus Tomum, posterior paginam indicat.

A.

A Brenunciatio, quam in Baptismo facimus. Tom. 1. pag. 199.

Accedite, & venite filii lucis: auribus percipite benedictam. 1. pag. 254.

Ad Prophetam Ezechielem dixit Deus: Et tu fili hominis, speculatorem dedi te. 1. pag. 117.

Ad te, Salvator, qui gloria es vitæ meæ, desiderio tui trahor. 1. pag. 270.

Ad fructum obedientiæ respiciens, frater carissime, tibi de quibus mihi imperaveras, perscribere studui. 2. p. 201.

Adeste fratres mei omnes, & me Ephraem minimum audite. 1. pag. 246.

Adjiciam autem & hoc dictis: mortalitate gliscente in urbe Constantinopoli. 1. pag. 91.

Adoro te, Domine, laudo te, pie: supplico tibi sancte. 1. pag. 276.

A Agite, jam contemplemur Danielis prophetæ, & sanctorum trium Puerorum gesta. 3. pag. 148.

Amo, & exosculor tuum Evangelium Domine. 3. pag. 163.

An bonum sit de aliorum rebus curiosum esse. 1. p. 124.

Angor, fratres mei, & horreo, ac contremisco, doloreque conficior. 1. pag. 97.

Anima angustiis tentationum pressa, ad te recurrit sancte Domine. 1. pag. 65.

Anima, obsecro, ne concidas, neque nimium angaris. 1. pag. 264.

Anno præterito ad me accessere quidam, postulantes utilia nonnulla suis monasteriis. 2. pag. 247.

Apostolum audi dicentem; volo omnes homines esse sicut & meipsum. 1. pag. 4.

Arbitror hoc, quod ait, tale esse; nihil intulimus in mundum. 1. pag. 222.

Armaturam ejusmodi possidere debet. 2. pag. 258. Vide Panopliam.

Attendamus nobis ipsis, carissimi, quoniam acerbi nobis sunt inimici. 2. pag. 79.

Attende tibi ipsi, ne forte multa curiosius investigans. 1. pag. 6.

Attende tibi ipsi carissime, ne forte serpens. 2. pag. 75.

Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa. 2. pag. 85.

Attende tibi ipsi, carissime, ne forte in negligentia atque distractione perdas tempus tuum. 2. pag. 196.

Attendendum, carissime, a consilio perverso. 2. p. 28.

Audi carissime; incurabiles morbi: 2. p. 67.

Audisti, quod duo erunt in agro, quorum alter assume-
tur. 1. p. 18.

Audistis, carissimi Christoque dilecti fratres, quanta vis sit crucis. 1. pag. 243.

Audite ista, & custodite vos, qui filii lucis estis. 2. p. 97.

Ausculata carissime, qui ad monachatum venisti. 2. pag. 57.

B.

Beata civitas, quæ a piis regitur. 2. pag. 42.

Beati, qui Deum amant, & propter ejus amorem terrena quæcumque contemnunt. 1. p. 188.

Beatus vir ille, in quo est timor Dei. 1. pag. 27.

Beatus vir ille, in quo divina caritas est. 1. pag. 28.

Beatus est, fratres, qui patientiam possidet. 1. p. 30.

Beatus ille vir, qui non facile ad iram. 1. pag. 31.

Beatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est. 1. pag. 32.

Beatus, qui secundum veritatem vitam suam instituit. 1. pag. 34.

Beatus, qui vera & minime simulata præditus est obedientia. 1. pag. 35.

Beatus, qui invidia & æmulationi non est obnoxius. 1. pag. 36.

Beatus ac felicissimus, qui maledictis & contumeliis. 1. pag. 38.

Beatus ac vere felicissimus, qui temperantiæ ac continentię virtute. 1. pag. 39.

Beatus, qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber. 1. pag. 179.

Beatus, qui præsentem hanc vitam odit ac deserit. 1. pag. 183.

Bene ait Dominus: quoniam onus meum leve est. 1. pag. 11.

Bonum est unumquemque sibi ipsi attendere. 1. pag. 124. Vide. An bonum sit.

C.

Carissime, divina gratia Christianus es: serva mandata Domini nostri Jesu Christi. 1. pag. 75.

- Carissime, si seculo renunciāns, ad fratres ingressus sis. 2. pag. 99.
- Carissime, ecce aliud tibi servandum commendo depositum in Domino. 2. pag. 101.
- Carissime, si bona ac pulchra jeceris principia. 2. pag. 104.
- Carissime frater, si promotus fueris, ut in supremo consistas gradu. 2. pag. 152.
- Carissime, si frater aliquis adventans, cohortetur te, dicens: Veni nobiscum. 2. pag. 171.
- Carissime frater, attende vehementer, ne perdas viam rectam. 2. pag. 178.
- Carissimi, præbeamus nos tamquam strenuos milites. 2. pag. 157.
- Castitatem, dilecte frater, palmæ similem existima. 1. pag. 133.
- Cogitemus, fratres, quod nihil nobis in die defensionis nostræ proderunt fines mundi. 1. pag. 19.
- Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius. 3. pag. 277.
- Complectamur mente, ac consideremus, carissimi. 2. pag. 126.
- Compungere, o anima mea, compungere super universis bonis. 1. pag. 143.
- Considera habitum, quo indutus es, o Monache. 2. pag. 51.
- Cor mihi dolet: compatimini mihi, fratres. 3. pag. 269.
- Creator noster Deus infirmitatem mentis nostræ, & veritatem adversarii sibi exploratam habens. 1. p. 167.
- Cum scriptura de Heli Sacerdote attestetur. 1. pag. 6.
- Cum mens nostra ad lubricitatem sit prona, sit ut ad vitæ oblectamenta facilius rapiatur. 1. pag. 22.
- Cum ethnicis sentis, & dicis mortuorum resurrectionem non esse. 1. pag. 228.
- Cum dicat Dominus & Salvator noster Jesus Christus: iterum audistis, quia dictum est antiquis, non perjurabis. 2. pag. 193.
- Cum in multis, fratres dilectissimi, prodesse vobis videar. 3. pag. 99.
- Cum homines voluptatibus dediti, cor suum in omni avaritia exercitatum habeant. 3. pag. 128.
- Cupio exponere omnem meam acerbiteriam, omnemque malitiam. 1. pag. 138.
- D.
- De virginitate & animæ sanctificatione a Paulo Apostolo optimo consiliario omnes edocemur. 1. pag. 134.
- De quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es. 2. pag. 31.
- De scandalis porro occurrentibus novimus eum, qui ait. 2. pag. 106.
- Debitorum sumus, carissimi, ut nos inter nos admoneamus. 2. pag. 56.
- Decerta, frater, tamquam bonus miles Christi. 2. pag. 111.
- Devictus porro per vim scelestus Diabolus. 3. pag. 276.
- Devita, frater carissime, consuetudinem hominum hæreticorum. 2. pag. 49.
- Deus iuste & laudabilis, Deus magne & fortis. 1. p. 268.
- Deus altissime, qui solus absque peccato es. 1. pag. 271.
- Ex Serm. 1. De Pœnitentia.
- Deus propitius esto mihi peccatori. 1. pag. 274.
- Deum time & invenies gratiam. 3. pag. 2.
- Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob. 3. p. 131.
- Dicite nobis, qui vestro e pectore verba depromitis, & non ex ore Domini. 1. pag. 90.
- Discamus, o peccatores, quid sit misericordia. 1. p. 157.
- Diversæ in cunctis hominibus sparsæ reperiuntur cupiditates. 1. pag. 103.
- Tom. I.
- A Diversimode impugnantur qui sub obedientia spiritualis Patris constituti sunt. 2. pag. 134.
- Dixit quidam Sanctorum: meditare bona. 2. pag. 35.
- Dixit Dominus gloriæ: intrate per angustam portam. 2. pag. 205.
- Domine Salvator ac redemptor meus, ut quid dereliquisti me. 1. pag. 268. Ex Serm. *Labor ac dolor me in verba.*
- Domine, horam illam separationis animæ meæ a corpore, mente revolvens. 1. pag. 268. Ex Serm. *Non esse ridendum.*
- Domine, ne in furore tuo arguas me. 1. pag. 273.
- Domine, si voluntas tua est, ut fiat hoc, quod peto. 1. pag. 273.
- Domine Jesu Christe aperi aures & oculos cordis mei. 1. pag. 273.
- Domine Jesu fili unigenite, splendor æterni Patris. 1. pag. 275.
- Domine Jesu Christe Rex Regum, qui vitæ & mortis potestatem habes. 1. pag. 275.
- C Dominus noster in Evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos, dicebat: qui in modico fidelis. 1. pag. 84.
- Dominus noster, qui e sinu Patris descendit, nobisque factus est via salutis. 1. pag. 152.
- Dominus per Prophetam ait: vae his, per quos nomen meum blasphematur. 1. pag. 190.
- Dominus ad salutem hominum profectus in mundum. 2. pag. 23.
- Duo viri proficiscebantur ad quandam civitatem. 2. pag. 58.
- E.
- Edeffena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens. 1. pag. 141.
- Ego Ephræm peccator, ignavus ac piger in certamine spiritali. 1. pag. 69.
- Ego Ephræm morior. Notum igitur cunctis sit. 3. pag. 289.
- Eloqui pertimesco, & linguæ instrumento aggredi ve-reor. 3. pag. 193.
- E Enitere, ut divinam gratiam jugiter in mente tua habeas. 1. pag. 81.
- Ephræm ille admirabilis. 2. pag. I. *Vita S. Ephræm ex Metaphrasæ.*
- Esto studiosus paupertatis Christi. 1. pag. 17.
- Et hæc quidem, ac his plura de caritate. Nostrum porro erit. 1. pag. 14.
- Ex agro procedit messis. 3. pag. 186.
- Execrandus autem est, ac miser homo inobediens. 1. pag. 35.
- F Exquisitum iudicium æquissimi iudicis, anima mea, & formidabile tribunal nos manent. 1. pag. 263.
- Exurge, & intende iudicio tuo, Deus meus. 1. p. 272. ex Serm. *Labor ac dolor me in verba.*
- F.
- Fides mater est boni omnis operis. 2. pag. 140.
- Firmo ac stabili corde simus, carissime. 2. pag. 44.
- Frater quidam sub obedientia spiritalium Patrum residens. 2. pag. 46.
- Frater, si post abdicationem vanæ vitæ ingressus sis cœnobium plurium fratrum. 2. pag. 112.
- Frater, creditæ tibi sunt animæ. 2. pag. 114.
- Frater, dignus es habitus sancto indumento monastico. 2. pag. 119.
- Frater, cur deciperis, correptus a diabolo. 2. p. 122.
- Frater, quando fores tuas noctu frater pulsaverit. 2. p. 124.
- Frater quidam exposuit mihi, dicens: Patrum habui aurificem. 2. pag. 146.
- G

Frater suum quærebat fratrem, illoque invento, dixit ad eum 2. pag. 161.
Frater carissime, si onus legendi mandatum tibi fuerit coram fratribus. 2. pag. 165.
Frater, solitariam desiderasti vitam: bonum appetiisti opus. 2. pag. 181.
Frater carissime, si abdicata vita seculari factus sis monachus. 2. p. 214.
Fratrem sive sororem aggrediens dæmon improbus, sic eos affatur. 1. p. 130.
Fratres, compatimini mihi, qui commiserationis habetis viscera 1. p. 72.
Fratres, utilem quamdam vobis facere institui narrationem. 1. p. XV. *Amphilochii de SS. Basilio & Ephræm.*
Fratres, si quis ex simplicioribus fratribus in synaxe constitutus. 2. p. 149.
Fratres adfuescamus benedictionibus, ut benedictiones possideamus. 2. p. 263.
Fratres mei dilecti, enarrare vobis volo pulchram perfectamque vitæ rationem admirandi viri Abramii. 3. p. 250.

G.

Gloria tibi, Deus, gloria tibi: iterumque dicam, gloria tibi, Deus. 2. p. 87.
* Gloria omnipotenti Deo, qui os nostrum. Edit. Colon. t. 3. p. 617.
Gratias agimus bonitati tuæ, Domine, quod dignaris nos licet indignos. 1. p. 274.

H.

Hæc ipsa præcepta complentes, istuc eorundem fructus præmittamus. 1. p. 21.
Hæreticos, tamquam blasphemos & Dei inimicos. 1. p. 196.
Hei, hei mihi maximis peccatis prægravato. 1. p. 265.
Hei mihi, hei mihi, Domine, tanta sunt vitia atque peccata mea. 3. p. 119.
Huc agite ergo, fratres carissimi, contemnamus hæc momentanea. 1. p. 16.

I.

Illustris est vita iustorum. Sed quomodo illustratur, nisi per patientiam? 1. p. 171.
Illustris & peramabilis est semper Angelis atque hominibus memoria sanctorum. 3. p. 240.
Imaginem sanctorum Martyrum describere cupio. 3. p. 230.
Immaculata & intemerata, incorrupta & prorsus pudica, atque ab omni sorde ac labe peccati alienissima. 3. p. 210.
Immensam atque ineffabilem Dei benignitatem cernis anima mea. 1. p. 260.
Imperitus & insipiens, horridus atque incultus pictor. 3. p. 245.
In quo non est timor Dei. 1. p. 27.
In rebus ludicris non esse tempus a christianis consumendum, omnes novimus. 1. p. 113.
In quonam fornicationis dæmon funditus profligatur? 2. p. 166.
In hoc die primo atque insigni mysteria unigeniti Filii Dei gloriose canentes. 3. p. 272.
In unum ne omnes supplicium sunt abituri, an vero varia tormenta reperiuntur. t. 1. p. 201.
* In luctaminibus huius seculi nullus sive agone atque certamine coronatur. Edit. Colon. t. 1. p. 483.
Initium eversionis atque interitus animæ monachi est risus. 1. p. 110.
Initium renunciationis monachi est timere Dominum. 2. p. 90.
Initium fructificationis est flos. 2. p. 221.

A Inter multos viros sanctos ac dignos Dei nostri. 3. p. 213.
Interrogarunt Christo dilecti auditores: commemora nobis & reliqua. t. 1. p. 197.
Interrogatio: obsecramus te magister, ut abrenunciationis vim nos doceas. t. 1. p. 199.
Inviolata, integra, planeque pura ac casta Virgo Dei Genitrix Maria. 3. p. 207.
Jonas hebræus ex mari reversus inter incircumcisos prædicat in Ninive. 3. p. 150.
Itane monache professus es te Christo placere velle. 2. p. 169.

B

L.

Labor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt. 3. p. 34.
Largire, o Deus, doctrinam. 2. p. 8.
Largitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum. 1. p. 146.
Lugendi itaque, & deplorandi sunt illi, qui mansuetudinis expertes. 1. p. 33.
Lugubris oratio hæc est, cum etiam sit postrema, sicut mihi innotuit. 3. p. 306. *Est homilia S. Joannis Chrysostomi.*

C

M.

Mandaverat Deus iusto Abraham, ut migraret ex cognatione sua. 3. p. 122.
Miser autem atque infelix, qui longe a caritate abest. 1. p. 29.
Miser & infelix qui patientiæ est expertus. 1. p. 31.
Miser atque infelix, qui semper mendaciis addictus est. 1. p. 34.

D

N.

Morem gerere oportet illi, qui dicit: Consolamini invicem, & ædificate alterutrum. 1. p. 210.
Ne ergo vano percellamur timore. 1. p. 159.
Ne admiseris consilium prave sentientium. 2. p. 63.
Ne etiam in tempus, negligentiae causam rejeceris. 2. p. 108.
Necessarium duxi, carissime, & alia quædam cum his congruentia. p. 40.
Noli pravæ esse conversationis, & famæ non bonæ. 2. p. 69.
Non decet eos, qui ad pietatis studium accedunt, & manum ad aratrum ponunt, retro converti. 1. p. 62.
Non torpeamus, fratres, servientes propter Dominum. 2. p. 82.
Non frangaris ac dissolvaris frater. 2. p. 109.
Non solum per abstinentiam a cibis, verum etiam ut oculos avertamus. 2. p. 166.
Nonnullos a maligno dracone capi errantes, quod scripturas aut non intelligant. 3. p. 121.
Novitios in cœnobiis monachos varie oppugnare solet inimicus. 2. p. 132.
Nulla par fera improbæ ac maledicæ fœminæ. 1. p. 127.
Nunc duæ sunt tribulationes. 2. p. 65.

F

O.

O miraculum stupendum. O potestas ineffabilis. 1. p. 1.
Obsecro te, Salvator mundi Christe. 1. p. 272. *Ex Serm. Labor ac dolor.*
Obsecramus te magister, ut abrenunciationis vim nos doceas. t. 1. p. 199.
G Observa te ipsum diligenter carissime. 2. p. 277. *Est S. Abbatis Ammonæ.*
Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti frater. 2. p. 18.
Omnis celebritas Domini nostri Jesu Christi, salus & redemptio & gloria nostra fidelium est. 3. p. 200.
Oportet porro & eos, qui ex misera atque ærumnosa vita ad solitariam vitam accedunt. 2. p. 113.

G

Optimus hic atque fortissimus inter pietatis pugiles, servus adhuc sub dominis secularibus cum esset. 3. p. 264.
Opus quoque manuum non negligas. 1. p. 105.
Oro te, lux veritatis Christe, nate benedicti Patris. 1. p. 275.

P.

Panopliam five armaturam ejusmodi possidere debet. 2. p. 258.
Parce, parce, Domine clementissime Salvator Christe fili unigenite. 1. p. 270. *In Serm. 1. De compunctione.*
Paulatim, ac per partes ædificatur civitas. 2. p. 117.
Peccavi in cœlum & coram te, Domine meus omnipotens, nec jam sum dignus vocari filius tuus. 1. p. 262.
Persiste igitur carissime in vocatione qua vocatus es. 2. p. 83.
Pœnitentia fertilis est fructus. 3. p. 58.
Præbete mihi aures, fratres carissimi, & pulcherrimam vobis narrationem exponam. 3. p. 225.

Q.

Quæ discendi cupidi interrogastis, breviter ac compendiose dicturus sum. 2. p. 98.
Quemadmodum qui regis literas accipit. 1. p. 191.
Quemadmodum gladius nervos incidit equo, & equitem dejicit. 2. p. 212.
Qui longanimitatis est expers. 1. p. 30.
Qui iracundia semper tenetur. 1. p. 32.
Qui autem ejusmodi vitiorum laborat morbo. 1. p. 37.
Qui alios lubens maledictis incessit. 1. p. 38.
Qui intemperans est & incontinenens. 1. p. 40.
Qui vitam quietam excolit, & vita solitaria gaudet, optimum principium amplectitur. 1. p. 64.
Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem. 1. p. 77.
Qui in medicorum curantur officinis, non lætantur malis alienis. 1. p. 122.
Qui Deo placere cupit, ejusque hæres per fidem evadere. 1. p. 162.
Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam. 3. p. 1.
Quid sibi vult dictum istud Apostoli; per prævaricationem legis. 1. p. 191.
Quid sibi vult sermo ille scriptus: nihil intulimus in hunc mundum. 1. p. 222.
Quid ita hodie carissimi serio seduloque simul hic congregati sumus. 3. p. 278.
Quis obsecro secum cogitans expendensque vitam hanc fugitivam esse. 1. p. 160.
Quo pacto minimus ego Ephraem, qui peccatis delictisque variis abundo. 1. p. 233.
Quod genus peccati est irremissibile. t. 1. p. 196.
Quod peccatum præter hæresim cæteris existit gravius? t. 1. p. 196.
Quomodo blasphematur Deus. 1. p. 190. *Dominus per Prophetam.*
Quomodo de hæreticis scriptum legimus. 1. p. 196.
Quousque, o amice, inimicum sustines, & quæ illi placent, quotidie efficis. 1. p. 24.

R.

Recondita in divinis evangeliiis similitudo. 1. p. 1. *Est S. Gregorii Nysseni Encomium in S. Ephraem Syrum.*
Recordatus sum diei illius, atque contremui: consideravi judicium illud horrendum, & totus expavi. 1. p. 263.
Res admiratione digna, fratres carissimi, ita cito unumquemque nostrum. 1. p. 212. *Est sermo S. Basilii magni.*
Resipiscamus ac pœnitentiam agamus, fratres, ut Deum peccatis nostris propitium. 2. p. 270.
Rex cœlestis, immortalis Dominus, & Deus omnipotens. 3. p. 178.

S.

Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur. 1. p. 9.
Salva me Domine, & largire supplici famulo tuo postulatam animæ suæ. 1. p. 274.
Salva me patiens & longanimis Domine. 1. p. 271. *In serm. 3. De compunctione.*
Salvator noster mansiones multas Patris vocat mensuras intelligentiæ. 1. p. 20.
Sana me Domine, & sanabor, qui solus sapiens es & misericors medicus. 1. p. 266.
Sanctorum agmina, Christi amatores atque fideles fratres, ego miserabilis lacrymabundus imploro. 1. p. 236.
Sanctus hic pater noster Ephraem, ex oriente oriundus, Syrus genere. 1. p. xiii. *Est vita S. Ephraem, incerto Auctore.*
Sanctus Abbas Ephraem, accedentibus ad ipsum fratribus, de seipso utilitatis causa enarravit, dicens. Quando adhuc puer essem. 2. p. 1.
Scriptum est: habenti dabitur, & abundabit. 2. p. 148.
Semper quidem Deus ut benignus ac bonus, tempus ad pœnitentiam peccatoribus concessit. 3. p. 220. *Est S. Joannis Chrysostomi.*
Si rectam vivendi rationem expetis, te in humilitate exerce. 1. p. 42.
Si quis compunctionem cum lacrymis habeat in orationibus, Dominum roget. 1. p. 234.
Si quando peccatum aliquod perpetraturus sis. 1. p. 257. *Est S. Basilii magni.*
Si vitam solitariam in eremo colueris. 2. p. 24.
Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis. 2. p. 42.
Si ad dimidium perduxerit opus aliquod frater tuus. 2. p. 44.
Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas. 2. p. 44.
Si quis ad te accesserit secreto dicens. 2. p. 47.
Si porro carnis pugna in te insurrexerit. 2. p. 61.
Si dum tu opus Domini in humilitate ac pietate operaris. 2. p. 71.
Si quis a magna vani seculi existimatione ad monachatum accesserit. 2. p. 103.
Si acciderit fratrem aliquem ad monasticam ac solitariam vitam quacumque occasione venire. 2. p. 129.
Si contigerit fratrem a cœnobio, quocumque prætextu; recedere. 2. p. 143.
Si quæ acerbitas acciderit, non quidem est pessimum id contigisse. 2. p. 154.
Si tibi carissime donum scientiæ & discretionis, sive gratiarum & curationum concessum sit. 2. p. 199.
* Silentium præbete mihi, o fratres. Edit. Colon. t. 3. p. 661.
Stans juxta crucem pura & immaculata Virgo. 3. p. 198.
Sub obedientia Patris spiritualis constitutis suggerit inimicus. 2. p. 187.
Suggerit fratri cogitatio: tot jam annos in hoc sancto loco degis. 2. p. 139.
Supplico bonitati tuæ Domine, compatere mihi ut misericors. 1. p. 273.

T.

Tibi Domine soli bono, nostrarumque offensionum immemori confiteor peccata mea. 1. p. 269. *In serm. non esse ridendum.*
Tua mihi probatur fides ac studium, quod ab homine peccatore aliquid perdiscere desideras. 1. p. 50.
Tunc omnis homo constitutus in medio regni & judicii. 1. p. 197.
Tunc vehementer omnis simul lugebit ingemiscetque anima. 1. p. 238.
* Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Propheta, o monache. Edit. Colon. t. 2. p. 468.

Gloria tibi Deus. p. 35. *Voss. tom. 2. p. 87.*
In illud : Attende tibi ipsi, Capita XII. Prologus. Debitores sumus. p. 169. *Voss. tom. 2. p. 56.*
Ad Joannem monachum epistola. Variis licet adhortationibus cum religiosissimo Theodoro egerimus. p. 197. *Voss. t. 2. p. 13.*
Monita ad Fratrem quemdam. al. Hypomniston. Omni hora mente revolve visionem. p. 203. *Voss. t. 2. p. 18.*
De monachis ac Turture. Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Propheta. p. 210.
De perfectione monachi. Anno preterito accessere ad me quidam. p. 212. *Voss. t. 2. p. 247.*
De Panoplia sive armatura spirituali, ad monachos. Panopliam sive armaturam ejusmodi possidere debet. p. 232. *Voss. t. 2. p. 258.*
De agone spirituali. In luctaminibus hujus seculi. p. 240.
Sermo I. Asceticus ad fratres. Fratres adfuescamus benedictionibus. p. 247. *Voss. t. 2. p. 263.*
Sermo II. Asceticus de perfecta vita monachi. Labor & dolor me ad loquendum. p. 258. *Voss. t. 3. p. 34.*
Sermo III. Asceticus ad instar proverbiorum. Prologus. Qui credit in Filium Dei. p. 297. *Voss. t. 3. p. 1.*
Apophthegmata. Initium fructificationis est flos. p. 348. *Voss. t. 2. p. 221.*
Tractatus minores XV.
I. Beatitudines. Caput I. Beatus qui a cunctis rebus terrenis. p. 380. *Voss. t. 1. p. 179.* *Cap. II. Beatus qui presentem hanc vitam odit.* p. 387. *Voss. t. 1. p. 183.* *Cap. III. Beati qui Deum amant.* p. 394. *Voss. t. 1. p. 188.*
II. De recta vivendi ratione. Si rectam vivendi rationem expetis. p. 396. *Voss. t. 1. p. 42.*
III. Consilium de vita spiritali ad monachum novitium. Tua mihi probatur fides. p. 408. *Voss. tom. 1. p. 50.*
IV. Exhortatio I. Ad pietatem. Charissime, divina gratia christianus es. p. 428. *Voss. t. 1. p. 75.*
V. Exhortatio II. Ad pietatem. Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem. 431. *Voss. t. 1. p. 77.*
VI. De vera renunciatione. Qui vitam quietam excolit, & vita solitaria gaudet. 435. *Voss. t. 1. p. 64.*
VII. De animæ recursu ad Deum. Tit. Quomodo anima in tentatione debet cum lacrymis interpellare Deum. Anima angustiis tentationum pressa, ad te recurrit. 437. *Voss. t. 1. p. 65.*
VIII. De timore animi. Ego Ephraem peccator, ignavus ac piger. 443. *Voss. t. 1. p. 69.*
IX. Reprehensio sui ipsius atque confessio. Fratres compatimini mihi qui commiserationis habetis viscera. 448. *Voss. t. 1. p. 72.*
X. De non scandalizando proximo. Non decet eos qui ad pietatis studium accedunt, & manum ad aratrum ponunt, retro converti. 453. *Voss. t. 1. p. 62.*
XI. Ad eversionem superbiæ. Vana est omnis exercitatio, omnis temperantia. 456. *Voss. t. 1. p. 93.*
XII. In monachos vitiosos atque ambitiosos. Angor, fratres mei, & horreo, ac contremisco doloreque conficior. 462. *Voss. t. 1. p. 97.*
XIII. De linguæ malo. Diverse in cunctis hominibus sparse reperiuntur cupiditates. 471. *Voss. t. 1. p. 102.*
XIV. Non esse ridendum, sed lugendum. Initium eversionis atque interitus animæ monachi est risus. 481. *Voss. t. 1. p. 110.*
XV. De fide seu fiducia in Deum. Dominus noster in evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos. 486. *Voss. t. 1. p. 84.*

A *Tractatus de virtutibus & vitiis. Vitam vestram beatam prædico.* pag. 1. *Capita XXII. Voss. tom. 1. p. 26.*
De Sacerdotio. O miraculum stupendum. 23. *Voss. t. 1. p. 1.*
De caritate fraterna. Bene ait Dominus : quoniam onus meum leve est. 29. *Voss. t. 1. p. 11.*
Encomium in Psalmos. Et hæc quidem, ac his plura de caritate : nostrum porro erit. 34. *Voss. t. 1. p. 14.*
De oratione. Vere beatum est non peccare. 36. *Voss. t. 1. p. 15.*
De amore pauperum. Huc agite ergo, fratres carissimi, contemnamus hæc momentanea. 38. *Voss. t. 1. p. 17.*
De jejunio. Eslo studiosus paupertatis Christi. 40. *Voss. t. 1. p. 17.*
B *Cohibendas esse cupiditates carnales, ad Fratrem qui excidit. Qui in medicorum curantur officinis.* 41. *Voss. t. 1. p. 122.*
De vitanda mala conversatione. Interrogatio. An bonum sit de aliorum rebus curiosum esse. Responsio. Bonum est unumquemque sibi attendere. 44. *Voss. t. 1. p. 124.*
C *Antirrheticon de virginitate & continentia. Fratrem sive sororem aggrediens demon improbus.* 48. *Voss. t. 1. p. 130.*
De castitate. Castitatem, dilecte frater, palmæ similem existima. 51. *Voss. t. 1. p. 133.*
De virginitate. De virginitate & animæ sanctificatione a Paulo Apostolo. 53. *Voss. t. 1. p. 154.*
Contra improbas mulieres. Nulla par improbæ ac maledicæ femina. 59. *Voss. t. 1. p. 127.*
D *De compunctione Sermo I. Venite dilectissimi, venite patres & fratres mei, grex Patris electe.* 93. *Voss. t. 3. p. 90.*
De compunctione Sermo II. Edessena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens. 77. *Voss. t. 1. p. 141.*
De compunctione Sermo III. Compungere, o anima mea, compungere. 81. *Voss. t. 1. p. 143.*
De compunctione Sermo IV. Largitor cunctorum bonorum. 86. *Voss. t. 1. p. 146.*
De compunctione Sermo V. Venite cuncti fratres, bonum a me peccatore Ephraem consilium accipite. 92. *Voss. t. 1. p. 150.*
E *In eos, qui quotidie peccant & quotidie poenitentiam agunt. Quousque o amice inimicum sustines.* 97. *Voss. t. 1. p. 124.*
De poenitentia Sermo I. Poenitentia fertilis est fructus. 99. *Voss. t. 3. p. 58.*
De poenitentia Sermo II. Dominus noster, qui e sinu Patris descendit. 148. *Voss. t. 1. p. 152.*
De poenitentia Sermo III. Discamus, o peccatores, quid sit misericordia. 155. *Voss. t. 1. p. 157.*
De poenitentia Sermo IV. Ne ergo vano percellamur timore. 158. *Voss. t. 1. p. 159.*
F *De poenitentia & patientia. Quis obsecro secum cogitans.* 160. *Voss. t. 1. p. 160.*
De patientia. Qui Deo placere cupit. 164. *Voss. t. 1. p. 162.*
De patientia & compunctione. Creator noster Deus, infirmitatem mentis nostræ. 171. *Voss. t. 1. p. 167.*
De patientia & consummatione hujus seculi. Illustris est vita justorum. 178. *Voss. t. 1. p. 171.*
In SS. Patres, qui tempore illo defuncti, in sancta pace requieverant. In hoc die primo atque insigni. 190. *Voss. t. 3. p. 272.*
G *In eos, qui in Christo obdormierunt, & de vanitate hujus vitæ ; & de morte. Quid ita hodie, carissimi, serio seduloque simul hic congregati sumus.* 198. *Voss. t. 3. p. 278.*
De recordatione mortis, & de virtute, ac de divitiis. Morem gerere oportet illi, qui dicit : Consolamini inrirem. 212. *Voss. t. 3. pag. 210.*

S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

QUOS FRANCISCUS COMBEFISIUS EDIDIT.

Bibliothec a
Patrum Con-
cionatoria
Paris. 1662.

Tom. 1. pag. 6. De secundo adventu, & consummatione seculi. Initium. *Semper mente timorem Dei sumito.*

Tom. 2. pag. 24. De jejunio. *Esto studiosus.* Apud Vossium tom. 1. p. 17.

Tom. 2. pag. 265. In Jonam Prophetam. *Jonas Hebraeus.* Voss. tom. 3. p. 150.

Tom. 3. pag. 820. De passione Domini Salvatoris, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Loquitur meo, & narrationem plenam horroris.* Ambros. Sermo 14.

Tom. 3. pag. 822. Lamentatio sanctissimæ Dei genitricis prope crucem stantis: eodem Interprete. *Stans apud crucem purissima Virgo.* Non exstat inter Sermones editos ab Ambrosio: habetur tamen inter Vossianos, licet versione aliquantulum diversa, tom. 3. p. 198.

Tom. 3. p. 823. Sermo de sancta & vivifica cruce, eodem interprete. *Nos Christiani a Gentilibus ac Judæis declinemus.* Idem Sermo iterum exstat apud Combefisium Tom. 6. pag. 555. cum hac nota: *Apud Lipomanum in festo Inventionis sanctæ Crucis: estque excerptum Sermonis, quem Vossius integrum repræsentat Tom. 3.*

Tom. 5. pag. 69. Ex oratione de Dei natura non curiosius scrutanda, Gerardo Vossio interprete Tom. 3. *Audisti carissime, quia Deus Pater unigenitum Filium suum ad salutem tuam in mundum misit.* Ex tractatu de festis diebus 40. *Vide Vossium tom. 3. pag. 181. lit. D.*

Tom. 5. p. 200. De dilectione & injuriarum remissione, Gerardo Vossio interprete tom. 1. *Bene ait Dominus, quoniam onus meum leve est.* Voss. tom. 1. p. 11.

Tom. 5. p. 677. De consummatione seculi, & de Antichristo, Gerardo Vossio interprete. *Quo pacto minimus ego Ephraem.* Voss. tom. 1. p. 233.

Tom. 6. p. 113. In illud, Attende tibi ipsi, Gerardo Vossio interprete. *Attendamus nobis ipsis, carissimi, quoniam acerbi nobis sunt inimici.* Voss. tom. 2. p. 79.

Tom. 6. pag. 114. Epistola ad Joannem monachum, eodem interprete. *Væ homini, qui propriis confidit ac nititur viribus.* Voss. tom. 2. p. 14. lit. E.

Tom. 6. p. 555. De sancta & vivifica cruce. *Nos Christiani.* Vide supra Tom. 3. p. 823.

Tom. 7. pag. 41. Magni Basilii laudatio. *Præbete mihi*

Aures. Gerardi Vossii interpretatione interpolata, ac stylo nova. *Voss. tom. 3. p. 225.*

Tom. 7. p. 356. In mulierem Peccatricem. *Inter multos viros sanctos.* Gerardo Vossio interprete. tom. 3. p. 213.

Tom. 7. p. 650. De laudibus sanctæ Mariæ. *Inviolata, integra, prorsusque pura.* Exstat apud Lipomanum in festo Assumptionis B. Mariæ Virginis: multis nunc interpolata & aucta ex versione Vossii tom. 3. p. 207.

Tom. 8. p. 342. Laudatio in sanctos omnes & inclytos Martyres, qui in toto mundo martyrium passi sunt. Ex ms. Card. Mazarini post Vossianam ex duplici Cryptæ Ferratæ versionem, F. Francisco Combefis interprete. *Illustris, longeque amabilis Angelis pariter & hominibus Sanctorum semper memoria exstitit.* Voss. tom. 3. p. 240.

Tom. 8. p. 626. De laudibus sanctorum Martyrum Sermo, Ambrosio Camaldulensi interprete. *Inspiciens, imperitus, rudis pictor & horridus.* Voss. tom. 3. p. 245.

C S E R M O S. E P H R A E M S Y R I

A Cotelario Græce & Latine editus.

Beatæ Ephraemi laudatio in magnum Basilium. *Καὶ τὰς μοι τὰς ἀνὰς, εἰς ἀδελφοὺς ἀγαπητοὺς. Σμύθησά μοι ὑμῖν παλλίστην διήγησιν.* *Flectite ad me aures, fratres dilecti: narrabo vobis pulcherrimam narrationem.* Tom. 3. Monument. Eccl. Græcæ pag. 54. Apud Vossium Latine tantum Tom. 3. p. 225.

D S E R M O N E S

S. EPHRAEM SYRI

Editi a Laurentio Alexandro Zacagnio Bibliothecæ Vaticanæ Custode.

S Ephraem Syri Sermo de resurrectione, & judicio, & de regno cælorum, & munditia animæ. *Gloria omnipotenti Deo, qui os nostrum supremo nutu aperuit ad enarrandum de illis terribilibus miraculis.* Pag. 106.

Ejusdem Sermo de Agone, seu de luctaminibus hujus seculi. *In luctaminibus seculi nullus sine agone seu certamine coronatur.* Pag. 114. Uterque Sermo ex antiqua anonymi versione Latina, quæ exstat in mss. codicibus Bibliothecæ Vaticanæ & Casanatensis.

In Collectis
neis mon
mentorū
veterum
clesiæ Græcæ
ac Latine
Romæ typis
S. Congreg.
de Propaganda
1698.

S. E P H R Æ M S Y R I

S E R M O N E S G R Æ C I ,

QUOTQUOT EXSTANT VEL TYPIS IMPRESSI,

*Vel in MSS. Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ,
Cæsareæ Vindobonensis, & aliarum.*

S E R M O N E S

SANCTI EPHRAEM SYRI,

Qui exstant in manuscriptis Græcis Codicibus
Bibliothecæ Vaticanæ.

1. **S** *Ancti Patris nostri Ephraem Syri
Sermo de consummatione sæculi, &
de Antichristo.* Τὸ εἰς Πατρὸς
ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ Σύρῃ πρὸς τῆς
σωτελείας ὅλῃ τῷ κόσμῳ, καὶ πρὸς τῷ Ἀντιχρί-
στῳ. Initium. Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρ-
τωλὸς Ἐφραίμ, καὶ μετὰ πολλῶν πλημμε-
λημάτων. Cod. ms. Græco Vaticano 438.
pag. 1. Τὸ ἐν ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ
Σύρῃ λόγος πρὸς τῷ Ἀντιχρίστῳ, καὶ σωτελείας
τῷ κόσμῳ. Cod. Vat. 562. pag. 73. & Cod.
Clementino 62. pag. 250. Λόγος πρὸς τῷ σω-
τελείας τῷ αἰῶνος τέτῃς, καὶ πρὸς τῷ Ἀντιχρίστῳ.
Cod. Vat. 800. pag. 53. Τὸ εἰς Πατρὸς ἡμῶν
Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν τῷ Κυ-
εῖς, καὶ πρὸς σωτελείας, καὶ εἰς τὴν πρῶσιν τῷ
Ἀντιχρίστῳ. Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς, μετὰ
πλημμελημάτων. Cod. Vat. 1190. pag. 434.
Λόγος εἰς Ἀντιχρίστον. Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς
μετὰ πλημμελημάτων. Cod. Vat. 1524.
pag. 71. Cod. Vat. 1815. pag. 100. Τὸ ἀγί-
ος Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν, πρὸς τῷ
Ἀντιχρίστῳ, & πρὸς τῷ σωτελείας. Cod. Vat.
1652. p. 75. Apud Vossium t. 1. p. 233. Pro-
diit Oxoniæ pag. 359. Λόγος εἰς τὴν πρῶσιν τῷ
Κυεῖς, καὶ πρὸς σωτελείας, καὶ εἰς τὴν πρῶσιν
τῷ Ἀντιχρίστῳ. Initium, πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος
καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ.

2. *Aliud metrum.* Ἄλλο μέτρον. Εἰ ὡς
ἔχει καπάνυξιν καὶ δάκρυα. Cod. Vat. 1524.
pag. 72. Cod. Vat. 1815. pag. 101. Hic sermo
conjungitur cum præcedenti in Codicibus Va-
ticanis 438. 562. 800. 1190. 1652. & in Cod.

A Clement. 62. necnon in editione Oxoniensi
pag. 361. lin. 9. Disjungitur tamen & apud
Vossium tom. 1. pag. 234.

3. *In primum metrum.* Εἰς τὸ πρῶτον
μέτρον. σύστημα ἀγίων φιλόχριστοι καὶ πιστοί.
Cod. Vat. 1524. pag. 73. Cod. 1815. p. 103.
Hic etiam sermo cum præcedenti conjungitur
in Vaticanis Codicibus 438. 562. 800. 1190.
1652. & Clementin. 62. necnon in Oxoniensi
editione pag. 362. lin. 5. ubi incipit: ἐγὼ ὁ
ἐλάχιστος, ἀδελφοί, πρὸς ἀγαθὰ ὑμῶν, φιλό-
χριστοι. Exstat apud Vossium tom. 1. p. 236.

4. *Aliud metrum.* Ἄλλο μέτρον. Τότε
θρηνεῖ δεινὰς ὁμῶς πᾶσα ψυχὴ. Cod. Vat.
1524. pag. 74. Cod. 1815. pag. 104. Voss.
tom. 1. pag. 238. Sed in editione Oxoniensi
conjungitur cum priori sermone pag. 363. τῷ
τε θρηνεῖ δεινὰς πᾶσα ψυχὴ: Sic & in Codici-
bus Vaticanis 438. 562. 800. 1190. 1652.
& in Codice Clementino 62.

C 5. *Ejusdem in Crucem.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὴν
σταυρὸν. πᾶσα ἐορτὴ τῷ Κυεῖς ἡμῶν, σωτηρία
καὶ λύτρωσις τῷ καύχημα ἡμῶν τῷ πιστῶν ἐστίν.
Cod. Vat. 438. pag. 9. Τὸ εἰς πᾶσιν ἡμῶν
Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν τίμιον καὶ ζωποιοὺν σταυρὸν,
καὶ πρὸς τῷ ὀπίσω τῷ σταυρῷ ἀποκαλυπτομένων ἐν
τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρᾳ πρῶσιν τῷ Κυεῖς ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστῷ. Πᾶσα ἐορτὴ. Cod. Vat. 562. p. 82.
Cod. 654. pag. 60. Λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρῶ-
σιν τῷ Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. πᾶσα ἐορ-
τὴ. Cod. Vat. 702. pag. 161. Cod. 1216.
p. 32. Cod. 1636. p. 102. Cod. 1641. p. 184.
Τὸ μακαεῖς Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν σταυρὸν, καὶ
πρὸς μετανοίας, καὶ δευτέρας τῷ Κυεῖς ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστῷ. πᾶσα ἐορτὴ καὶ πρᾶξις τῷ Κυεῖς.
Cod. Vat. 1259. p. 141. Cod. Alexandrino
49. pag. 63. Cod. Alex. 21. pag. 110. Apud
Vossium tom. 3. pag. 200. In editione Oxo-
nienfi

nienſi pag. 376. Λόγος εἰς τὸ τίμιον καὶ ζωοποιὸν
 τσαυρὸν, καὶ εἰς δευτέραν πρῆσιν, καὶ πάλιν ἀγά-
 πης, καὶ ἐλεημοσιύης. πᾶσα ἐορτὴ καὶ παρᾶξις
 ἔχει. Apud Gretſerum Tom. 2. de Cru-
 ce pag. 472.

6. *De ſigno Crucis, quod apparebit in
 caelo.* Περὶ τοῦ σημείου τοῦ τσαυρὸς τοῦ μέλλοντος
 φανῆναι εἰς τὸν οὐρανόν. ἠκούσατε ἀγαπητοὶ φιλό-
 χριστοι, πόση ἡ δυνάμις. Cod. Vat. 438.
 pag. 11. περὶ πάντων ὅπσις ἔχει τσαυρὸς. ἠκούσατε.
 Cod. Vat. 1524. pag. 87. Cod. Vat. 1815. B
 pag. 131. Hic ſermo continuatur cum præce-
 denti in editione Oxoniensī pag. 378. lin. 22.
 ἠκούσατε ἀγαπητοὶ καὶ φιλόχριστοι, πόσα ἐστὶν ἡ
 δυνάμις: & apud Voſſium tom. 3. pag. 202.
 necnon in Codicibus Vaticanis 562. pag. 84.
 & 702. pag. 163. Sed ab Oxoniensī aliquan-
 tulum discrepant tum Vaticanī Codices 438.
 562. 702. 1524. 1815. tum Voſſiana edi-
 tio. Huic autem ſermoni in Codicibus Vati-
 canis 1524. pag. 86. & 1815. pag. 129. præ-
 mittitur fragmentum ſermonis antecedentis de
 Cruce, hoc titulo prænotatum, περὶ τοῦ τσαυ-
 ρὸς: in margine vero, εἰς τὴν δευτέραν παρῆσιν
 ἔχει. Initium: ἡμεῖς
 ὅσοι πάντες μικροὶ, καὶ μεγάλοι.

7. *Interrogatio Christo dilectorum audito-
 rum ad Sanctum Ephraem, de iis quæ fient, post-
 quam Dominus cum gloria venerit ad iudicium.*
 Παράκλησις φιλοχρίστων ἀκροατῶν πρὸς τὸν ἁ-
 γιον Εὐφράμ. ὁ καλεῖν μαθεῖν τὰ ἀκόλυσ-
 θα μὴ τὸ φανῆναι τὸ κύριον ἐρχόμενον μὴ δόξης
 εἰς κείνους. τότε, φιλόχριστοι, πᾶσα ἡ ἀνθρω-
 πότης ἰσαμνή μεσον τῆ βασιλείας καὶ τῆ κείσεως.
 Cod. Vat. 438. pag. 15. ἐρώτησις, ἦγυν πα-
 ράκλησις τῶν ἀκροατῶν πρὸς τὸν ἁγιον Εὐφράμ.
 ὁ καλεῖν μαθεῖν διδάσκαλε μαθεῖν καὶ τὰ τέτων
 ἀκόλυσθα ὧν ὁ κύριος ἠκούσας. Ἀπόκλεισις.
 τότε, φιλόχριστοι, πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης. Cod.
 Vat. 562. pag. 88. ἡρώτησις οἱ φιλόχριστοι ἀκροα-
 τὰ. εἰπὲ ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἀκούσωμεν. ὁ
 διδάσκαλος. τότε πᾶσα ἀνθρωπότης. Cod.
 Vat. 1524. pag. 88. Cod. Vat. 1815. p. 134.
 Τὸ ὅσις Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράμ λόγος πάλιν τῆς
 δευτέρας πρῆσιν ἔχει. ἡμῶν ἱεροῦ Χριστοῦ,
 καὶ πάλιν τῆ σωτελείας ἔχει. καὶ πάλιν ἕκαστος
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ κείσεως. ἡρώτησις
 οἱ φιλόχριστοι καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἀκροατὰ πάλιν τῆ
 σωτελείας ἔχει. καὶ πάλιν τῆ δευτέρας πρῆ-
 σιν

σίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἱεροῦ Χριστοῦ. καὶ τὸ πᾶν
 μέλει ἕκαστος ἀποδοῦναι λόγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ
 κείσεως. καὶ ἀποκλειθεὶς ὁ ἅγιος Εὐφράμ εἶπεν
 αὐτοῖς. τότε πᾶν ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ μὴ τὸ
 τελευτῆσαι πᾶν ἀνθρωπίνῳ φύσιν, ἀνήσεται
 ἡ τροφικαία ἔχει. Δανιὴλ λέγοντος. Cod. Vat.
 1192. pag. 105. Idem ſermo, ſed ſine titu-
 lo, ac veluti pars ſermonis, cujus initium,
 ἀγαπητοὶ, μηδὲν περιμνησώμεθα πλεονεξίαν
 ἀνυποκρίτως ἀγάπης, exſtat in Codice Pala-
 tino 17. pag. 109. Cod. Palat. 269. pag. 12.
 Initium: Τότε ἀδελφοὶ μου, πᾶσα ἀνθρωπώ-
 τις. Sic Latine prodiit per Ambroſium Ca-
 maldulenſem tamquam pars ſermonis primi,
 qui incipit: *Dilectissimi, nihil sanctæ caritati
 præferamus.* Habetur autem, ut hic in Vati-
 canis Codicibus, etiam Latine apud Voſſium
 tom. 1. pag. 197. & Græce in editione Oxo-
 niensī pag. 459. Ερώτησις. ἡρώτησις αὐτὸν οἱ
 φιλόχριστοι ἀκροατὰ. διδάσκαλε, εἰπὲ ἡμῖν
 καὶ τὰ τέτοις ἀκούσασθαι, καὶ πᾶν ἐπερωτῶνται.
 ἀποκλεισις. τότε, ἀδελφοὶ μου φιλόχριστοι, πᾶ-
 σα ἀνθρωπότης ἰσαμνή, μέσον τῆς βασιλείας
 καὶ τῆ κείσεως.

8. *Interrogatio. Dic nobis quæ cætera postea
 futura. Magister. Hei mihi fratres mei dilecti.*
 Ερώτησις. εἰπὲ ἡμῖν καὶ τὰ μὴ ταῦτα. ἀποκλεισις.
 οἱ μοι ἀδελφοὶ μου φιλόχριστοι. Cod. Vat. 438.
 p. 16. C. Vat. 562. p. 89. Cod. Vat. 702. p. 164.
 Cod. Vat. 1524. pag. 88. Cod. Vat. 1815.
 pag. 134. οἱ ὅφι φιλόχριστοι. εἰπὲ ἡμῖν καὶ τὰ μὴ
 ταῦτα συμβήσεσθαι μέλλοντα. ὁ ὅς ἅγιος. οἱ μοι
 ἀδελφοὶ μου. Cod. Palat. 17. pag. 110. Cod.
 Palat. 68. pag. 14. Cod. Pal. 269. pag. 12.
 Apud Voſſium tom. 1. pag. 198. & in editio-
 ne Oxoniensī pag. 459. Ερώτησις. ἡρώτησις οἱ
 φιλόχριστοι ἀκροατὰ. εἰπὲ ἡμῖν καὶ μὴ ταῦτα,
 εἴθε τοῦ Θεοῦ, τί μέλλουσιν ἀκούειν ἢ παθεῖν.
 ἀποκλεισις. οἱ μοι, ἀδελφοὶ μου.

9. *Altera interrogatio, de iis, quæ homi-
 nes audituri et subituri sunt.* Ἐτέρα πα-
 ράκλησις πάλιν ὧν μέλλουσιν ἀκούειν καὶ παθεῖν οἱ
 ἀνθρωποι. τότε, φιλόχριστοι, ἐρῶντες ἐν ἑκά-
 στῳ. Cod. Vat. 438. pag. 16. Cod. Vat. 562.
 pag. 89. Cod. Vat. 702. pag. 164. οἱ φιλόχρι-
 στοὶ εἶπον. πάντες ἐρῶντες. Cod. Vat. 1524.
 pag. 89. Cod. Vat. 1815. pag. 135. οἱ ὅφι φι-
 λόχριστοι. ἄρα εἰς μίαν κόλπον ἀπέρχοντες, ἡ
 εἰ. καὶ ὁ ὅσιος. ἐρῶντες ἐκάστω ἢ σφραγίς χει-
 ρια-

σιανισμῶ . Cod. Palat. 17. pag. 110. Cod. Pal. A pag. 98. Τότε, ἀδελφοί, ἐρωτῶν ποιμνίες . Cod. Vat. 1524. pag. 89. Cod. Vat. 1815. pag. 136. Apud Vossium tom. 1. p. 200. In editione Oxoniensi pag. 460. Ερώτησις . οἱ φιλόχει-
στοι . εἰπέτε Ἀφ' ἧς κύριον πρὸς ἡμετέραν ὠφέ-
λειαν . ὁ διδάσκαλος λέγει . Τότε, φιλόχει-
στοι, ἐρδυνάται ἐκάστη ἡ σφραγὶς τοῦ χειρια-
νισμῶ .

10. * *Alia interrogatio de virtute Abrenunciationis* . Ετέρα πρὸς ἀλλήλους πρὸς τὸ μαθεῖν
τὴ δύναμιν τὴ ἀποταγῆς . Αποταγῇ, ἣν ἐπὶ Β
ἀγίῳ Βαπτίσματος ποιούμεθα . Cod. Vat. 438.
pag. 16. Παρακαλῶμεν, διδάσκαλε, ἵνα ἡμῖν
εἴπῃς καὶ διδάξῃς καὶ τὴ δύναμιν τὴ ἀποταγῆς . ὁ
διδάσκαλος . ἡ ἀποταγῇ . Cod. Vat. 1524. p. 89.
Cod. Vat. 1815. pag. 135. ἐρώτησις . Παρα-
καλῶμεν μαθεῖν τὴ δύναμιν τὴ ἀποταγῆς . ἡ ἀπο-
ταγῇ . Cod. Vat. 562. pag. 89. Cod. Palat. 269.
pag. 13. Τῇ κυριακῇ τὴ ἀποκρέας . ἔοσις Πα-
τρὸς ἡμῶν Εφραίμ λόγος πρὸς σωτηρίας ψυχῆς,
καὶ πρὸς τὴ μελλούσης κείσεως . ἀποταγῇ, ἣν ἐπὶ
τῷ ἀγίῳ Βαπτίσματος ποιῶν ἀπαγόμεθα . Cod.
Vat. 468. pag. 278. Εφραίμ λόγος πρὸς σωτη-
ρίας ψυχῆς, καὶ πρὸς τῆς μελλούσης κείσεως . ἡ
ἀποταγῇ . Cod. Vat. 1746. pag. 261. Περὶ
κατανύξεως, καὶ μετανοίας ψυχῆς . ἀποταγῇ .
Cod. Vat. 439. pag. 148. Τῷ οἱς Πα-
τρὸς ἡμῶν Εφραίμ λόγος εἰς τὴ δευτέραν πα-
ρρησίαν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . ἡ ἀπο-
ταγῇ . Cod. Clement. 60. pag. 97. Apud
Vossium tom. 1. pag. 199. Deest hic ser-
mo in Codicibus Palatinis 17. & 68. necnon
in editione Oxoniensi in eo sermone, cujus
initium pag. 455. λόγος πρὸς τὴ κοινῆς ἀναστά-
σεως, καὶ μετανοίας (alias, πρὸς κρίσεως καὶ μετα-
νοίας) καὶ ἀγαπῆς, καὶ εἰς τὴ δευτέραν παρρησίαν τῷ
Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . Ἀγαπητοί, μηδὲν
παραμνησώμεθα : qui est primus sermo inter
XIX. Ambrosianos . Habetur tamen, paucis
mutatis, in altero sermone, qui inscribitur εἰς
τὴ σαυρόν, pag. 381. lin. 32. Ταύτην ἔν τῷ κα-
λῶ ἀποταγῇ ἀπαγόμεθα .

11. *Alia Interrogatio . At quo pacto in-
terrogantur ? Responsio . Primum interroga-
buntur Pastores* . ἐρώτησις . ποίῳ ἔρω-
τῶν ; Ἀπόκλεισις . πρῶτον ποιούμενες ἡγῶν ἐπί-
σκοποι . Cod. Palat. 68. p. 4. Cod. Palat. 269.
p. 14. ἐρώτησις . ποίῳ ἔρωτῶν ; ἀπό-
κλεισις . ἐπερωτῶν ποιμνίες . Cod. Clem. 60.

Tom. I.

A pag. 98. Τότε, ἀδελφοί, ἐρωτῶν ποιμνίες .
Cod. Vat. 1524. pag. 89. Cod. Vat. 1815.
pag. 136. Apud Vossium tom. 1. p. 200. In
editione Oxoniensi pag. 460. Ερώτησις . οἱ φι-
λόχειστοι . εἰπέτε ἡμῖν καὶ τὰ τέτοις (ἄλλ. τέτων)
ἀκόλυστα, καὶ πῶς ἐπερωτῶν (ἄλλ. ἐρωτῶν-
ται .) Sed responsio non convenit huic Inter-
rogationi : sic enim incipit : λαλήσω ἐν ὁδῷ :
quæ ad sequentem sermonem refertur . In ser-
mone primo Ambrosiano, editionis Patavinæ
pag. 8. Interrogant illi : Quomodo ? Respondet .
Examinantur Pastores, inquit, Episcopi scilicet .
&c.

12. *Alia Interrogatio . Expone nobis illa
ἐν . Responsio . Dicam, sed cum lacrymis* .
ἐρώτησις . διηγήσῃς ἡμῖν αὐτὰ &c. ἀπόκλεισις .
λαλήσω μὲν ἐν ὁδῷ . Cod. Palat. 68. p. 16.
Cod. Palat. 269. p. 15. οἱ ἔτι φιλόχειστοι . εἰπέ
ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ . λαλήσω ἐν ὁδῷ . Cod. Pa-
lat. 17. p. 110. εἰπὼ μὲν δακρύων . Cod. Vat.
438. p. 18. Cod. Vat. 1524. p. 89. ἐρώτησις .
ἡρώτησεν ὁ πάλιν οἱ φιλόχειστοι . εἰπέ ἡμῖν καὶ
τέτων τὰ ἀκόλυστα, πῶς ἐπερωτῶν . ἀπό-
κλεισις . λαλήσω ἐν ὁδῷ, καὶ εἰπὼ ἐν συναγωγῇ
μὲν δακρύων . Cod. Vat. 1774. p. 139. ἐρώτη-
σις . δεόμεθα σε ἵνα ἡμῖν εἴπῃς καὶ τὰ ἴστων &c.
ἀπόκλεισις . λαλήσω ἐν ὁδῷ . Cod. Clem. 60.
pag. 98. Cod. Vat. 1815. p. 136. Ambrosius
serm. 1. p. 8. edit. Patavinæ . Rursus illi ad
eum dixerunt : Enarra nobis illa &c. Ad hæc
D ille iterum lacrymans dixit . Dicam vobis cum
lacrymis . Vossius tom. 1. pag. 200. In edit.
Oxonienfi p. 460. ὁ διδάσκαλος λέγει . λαλή-
σω ἐν ὁδῷ, καὶ εἰπὼ ἐν συναγωγαῖς μετὰ δα-
κρύων .

13. *Alia Interrogatio . In unum omnes
supplicium abibunt, an varii cruciatus sunt ?
Responsio . Varia sunt tormentorum loca* .
ἐρώτησις . εἰς μίαν κόλασιν ἀπέρχοντες πάντες,
ἢ Ἀφ' ὧροι εἰς κόλασεις ; ἀπόκλεισις . Ἀφ' ὧ-
ροι ὅποιοι εἰσὶν τῶν κόλασεων . Cod. Vat. 1524.
p. 90. Cod. Vat. 1815. p. 137. Cod. Clement.
60. p. 100. ἐρώτησις . εἰς μίαν ἢ κόλασιν ἀπέρ-
χοντες πάντες, ἢ Ἀφ' ὧροι εἰς κόλασεις, καὶ
πρὸς ἐσχάτης κρίσεως . Ἀπόκλεισις . Ἀφ' ὧροι
κόλασεων ὅποιοι εἰσὶν . Cod. Vat. 438. pag. 19.
Cod. Vat. 439. p. 150. Cod. Vat. 562. p. 92.
Cod. Vat. 702. pag. 165. οἱ ἔτι φιλόχειστοι . εἰ-
πέ ἡμῖν, Ἀφ' ἧς κύριον, εἰς μίαν κόλασιν ἀπέρ-
χοντες

ο

χοντες

χον) πάντες; Διάφοροι κολάσεις εἰσὶν. Cod. Palat. 17. p. 111. Cod. Pal. 68. p. 17. Cod. Pal. 269. p. 17. ἐρώτησις. εἰς μίαν κολασιν ἀπέρχον) πάντες, ἢ Διάφοροι κολάσεις εἰσὶν. ἀποκρίσις. Διάφοροι κολάσεις εἰσὶν. Cod. Vat. 1774. pag. 140. Apud Ambrosium serm. 1. edit. Patavinæ p. 10. & Vossium tom. 1. p. 201. In editione Oxoniensi p. 460. ἐρώτησις. οἱ φιλόχριστοι εἶπον. εἰς μίαν κολασιν ἀποτρέχον) πάντες, ἢ διάφοροι κολάσεις εἰσὶν; ἀποκρίσις. ὁ διδάσκαλος λέγει. διάφοροι κολάσεις εἰσὶ.

14. *Ejusdem Sancti Ephraem sermo in Meretricem.* Τῷ ἁγίῳ καὶ μακαρίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύρος, εἰς τὸ πόρνῳ. πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων ὁ Θεός. Cod. Vat. 562. p. 184. πολλῶν πίνων ὄντων. Cod. Vat. 564. pag. 42. Ἐγκώμιον εἰς τὸ πόρνῳ. πολλῶν ὄντων. Cod. Vat. 1216. p. 126. λόγος εἰς τὸ πόρνῳ τῷ ἀλείφατι μύρω τῷ Κυρίῳ. Cod. Palat. 364. p. 61. εἰς τὸ πόρνῳ, καὶ εἰς τὸ μύρον. Cod. Vat. 1633. pag. 216. Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ δ'. Τῷ ὁσίῳ καὶ μακαρίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύρος λόγος εἰς τὸ πόρνῳ, καὶ εἰς τὸ φαρισαῖον. πολλῶν ὄντων. Cod. Vat. 438. p. 98. Cod. 1641. pag. 297. Apud Vossium tom. 3. pag. 213. In editione Oxoniensi p. 405. λόγος εἰς τὸ γυνῆμα τῷ ἁμαρτωλῶν, τῷ ἀλείφατι τῷ Κυρίῳ μύρω. πολλῶν ὄντων.

15. *Sancti Ephraem Testamentum.* Διαθήκη ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ ὁ Σύρος. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. Vat. 438. p. 186. Cod. Vat. 1815. p. 266. Cod. Vat. 440. p. 151. Sed in hoc desideratur initium & finis. Apud Vossium tom. 3. p. 289. In editione Oxoniensi p. 365. Τῷ ὁσίῳ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω.

16. *Ejusdem de perfectione spirituali ad Monachos, Capita centum.* De comparanda humilitate. ὡς ἐν κοινοβίῳ ἀφύγοντας, κεφάλαια 9. Περὶ τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. Ἀρχὴ τῆς καρποφορίας ἀνδρός. Cod. Vat. 439. p. 6. Κεφάλαια 9. τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ. Cod. Vat. 440. p. 38. Cod. Vat. 441. p. 246. Cod. Vat. 442. p. 233. Cod. Vat. 730. pag. 159. Cod. Vat. 1815. p. 238. Cod. Clement. 51. p. 176. Cod. Alexandr. 16. p. 111. Cod. Alex. 42. p. 186. Παραίνεσις μέ. Κεφάλαια ἑκατὸν ὡς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς λοιπῶν.

Α τῶς κατὰ τὸν ἀνδρῶπος ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ. Cod. Alex. 8. p. 49. Τῷ μακαρίῳ καὶ ὁσιωτάτῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ κεφάλαια διάφορα ἐννεμήκοντα ἐπτά, εἰς τὸ τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ: habentur tamen priora octo capita dumtaxat, Cod. Vat. 442. pag. 314. Ex eodem sermone fragmenta duo exstant in eodem Codice Vaticano 442. quorum primum pag. 254. ἀδελφός ὡς ἡλθον ἐν κοινοβίῳ, Voss. tom. 2. p. 222. Alterum p. 256. ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ, Voss. tom. 2. pag. 234. Hoc postremum caput, quod inter centum est septuagesimum septimum, sic inscribitur. ἐρώτησις. Διὰ τί ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφός ἐν τῷ κελίῳ αὐτοῦ; ἀποκρίσις. ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ τὰ γήϊνα φαντάζεσθαι. Denique caput nonagesimum sextum in Cod. Alexan. 42. p. 210. hoc titulo prænотatur: παραίνεσις, ὡς ῥυπαροὺς λογισμούς. ἀγαπητοί, εἰάν ποτε ῥυπαροὶ λογισμοί. Apud Vossium tom. 2. p. 221. ad pag. 241. In editione Oxoniensi pag. 200. κεφαλὰ ἑκατὸν. ἐρώτησις, τῶς κατὰ τὰς ταπεινοφροσύνης. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Hujus sermonis meminit Photius in Biblioth. Cod. 196. Τῆς δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἡρτημένος καὶ χάριτος καὶ δυνάμεως καὶ ὁ ὡς ταπεινοφροσύνης λόγος, κεφαλὰς ἑκατὸν ἐνκπλωμένος. Vide supra pag. XLIX. lit. E.

17. *Ejusdem de timore animi.* Περὶ φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, καὶ ἀσύνετος, χαῖνος αἰὶ καὶ ῥάθυμος εἰς ἀγῶνα. Cod. Vat. 440. p. 100. λόγος ὡς θεοσεβειαν, καὶ ὡς μετάνοιαν, καὶ κατανύξεως, σωτηρίας ψυχικῆς, καὶ ἀποταγῆς κόσμου. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός. Cod. Alexandr. 42. pag. 134. Πρόλογος τῷ παραμένεσθαι τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ. ἐγὼ Ἐφραίμ. Cod. Vat. 442. p. 293. λόγος παραμένεσθαι τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, ἀσύνετος, χαῖνος, καὶ ῥάθυμος εἰς ἀγῶνα. Cod. Vat. 439. p. 2. & pag. 28. Cod. Alexandr. 16. p. 247. περὶ φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, χαῖνος, καὶ ῥάθυμος. Cod. Clementin. 62. pag. 185. Apud Zinum ser. 1. & Vossium tom. 1. p. 69. In edit. Oxoniensi p. 126. ὡς φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, χαῖνος καὶ ῥάθυμος εἰς ἀγῶνα.

18. *Ejusdem sermo Compunctorius.* λόγος κατανυκτικός. ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὁρῶν λίαν ἀνασταῖς. Cod. Vat. 439. p. 31. Cod. Vat. 468. p. 278. Cod. Alexandr. 16. pag. 238.

λόγος πρὶ κατανύξεως . ἐν μιᾷ . Cod. Alex. 42. A
p. 140. τῷ αὐτῷ λόγος ἀσκητικὸς πρὶ τῆς θεωρίας
τῆς σωτηρίας . ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὅρθη βαθείας .
Cod. Clement. 62. pag. 238. Apud Vossium
tom. 1. p. 141. *De compunctione . Edessena ex
urbe benedicta quodam die diluculo surgens : &
Zinum ferm. 6. Deflet peccata sua, & Dei
misericordiam implorat . Edessenorum ex urbe ,
quodam die diluculo duobus cum fratribus egres-
sus sum .* In edit. Oxon. p. 110. λόγος κατα-
νυκτικός . ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὅρθη λίαν ἀναστάς . B

19. * *Ejusdem de Poenitentia .* Περὶ με-
τανοίας . μέθωδον ἀμαρτωλοὶ βυσπλαγχνίαν .
Cod. Vat. 439. p. 33. mutilus in fine : sed in-
teger exstat in Cod. Alexand. 42. pag. 143.
Apud Zinum ferm. 7. & Vossium tom. 1.
pag. 117. Deest in editione Oxoniensi .

20. *Ejusdem de Passionibus .* Περὶ πα-
θῶν . θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δόξης σου Χριστέ .
Cod. Vat. 439. pag. 35. Cod. Alexandr. 16.
pag. 231. πρὶ μετανοίας . θέλω εἰπεῖν . Cod. C
Alex. 42. pag. 145. Apud Vossium tom. 1.
pag. 138. In edit. Oxoniensi pag. 100. Περὶ
τῆς παθῶν . θέλω .

21. * *Ejusdem sermo de vera abrenun-
ciatione , & quo pacto anima Deum inveniet ,
& quamobrem advenit Dominus .* Λόγος πε-
ρὶ ἀληθείας ἀποταγῆς, καὶ ὅν ἔσπον ἐνρήσει ψυχὴ
τῷ Θεῷ . διὸ καὶ ἦλθεν ὁ Κύριος . ὁ τῷ ἡσυχίαν
ἐπανηρημένος . Cod. Vat. 439. pag. 39. Cod.
Alex. 42. pag. 149. Apud Vossium tom. 1. D
pag. 64. Deest in editione Oxoniensi .

22. *Ejusdem de compunctione .* Περὶ
κατανύξεως . δωτὴρ τῆς ἀγαθῶν . Cod. Vat. 439.
p. 40. Cod. Alex. 16. p. 235. δωτὴρ πάντων τῶν
ἀγαθῶν . Cod. Vat. 729. p. 179. Apud Am-
brosium ferm. 13. & Vossium tom. 1. p. 146.
In edit. Oxonien. p. 106. δωτὴρ πάντων ἀγα-
θῶν .

23. *Ejusdem sermo de virtutibus & vi-
titiis , quem habuit , cum ad eum fratres Nisi-
beni accessissent , deque virtutibus interrogas-
sent . Prologus : Vitam vestram beatam præ-
dico , Christo dilecti fratres .* In capita xxii. di-
visus . Λόγος ὃν ἐλάλησεν , ὅτε ἦλθον πρὸς αὐ-
τὸν οἱ ἀδελφοὶ οἱ Νητσηβίνοι , καὶ ἡρώτησαν αὐτὸν
πρὶ ἀρετῶν . μακαρίζω ὑμῶν ζωὴν, ᾧ φιλό-
χειροι . Cod. Vat. 439. p. 44. Λόγοι , ὅς ἐλά-
λησεν ὅτε ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ Μεταβη-
Tom. I.

νοὶ , καὶ ἡρώτησαν αὐτὸν πρὶ ἀρετῶν καὶ ἀβλαγώνης,
καὶ κανόνος . μακαρίζω . Cod. Vat. 440. p. 81.
Τῷ ὁσὶς Πατρὶς ἡμῶν Εὐφράσιμ πρὶ ἀρετῶν καὶ
κακιῶν , βιβλίον δεύτερον . μακαρίζω . Cod. Vat.
729. pag. 157. Τῷ αὐτῷ πρὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν .
μακαρίζω . Cod. Vat. 1815. p. 84. Cod. Alex.
8. p. 141. Cod. Alex. 16. p. 140. Cod. Cle-
ment. 62. pag. 142. Prodiit Latine per Zinum
ferm. 3. pag. 8. & Vossium tom. 1. pag. 26. &
Græce in editione Oxonien. p. 1. Περὶ ἀρετῶν
καὶ κακιῶν λόγος . μακαρίζω . Hunc sermonem
designat Photius , cum ait in Bibliotheca Cod.
196. (supra pag. XLIX.) ὡσαύτως ὁ αὐτὸς
Μετεβίνος μοναχὸς αὐτῷ διελθὼν : *Ad
eundem modum & illa ad Metebinos monachos
ab ipso habita oratio &c.* quemadmodum ab aliis
doctis viris observatum . Quod tamen haec-
tenus nemo ullus observavit , *Metebini , Mete-
beni , seu Meteboni monachi ,* ad quos hæc
Ephræmi oratio directa dicitur , non alii sunt ,
quam *Nisibeni* monachi , quorum nomen etiam
apud Photium , & in quibusdam manuscrip-
tis Græcis Codicibus depravatum legitur ;
in præstantissimo tamen Vaticano Codice
CCCCXXXIX. non *Metebini* , sed *Nisibeni* fuisse ,
diserte adnotatur . De *Nisibenis* monachis fuse
agit Sozomenus lib. 6. cap. 34. Horum pater
fuit *Aones* , qui in *Phadana* domicilium habuit ,
primusque apud Syros , perinde ac *Antonius*
apud *Ægyptios* , auctor fuit solitariae & arctio-
ris philosophiæ , eodem Sozomeno teste lib. 6.
cap. 33. *Jacobus ille magnus* , Ephræmi ma-
gister , & *Nisibenus* Episcopus , inter illos
monachos celeberrimus fuit , ut scribit Theo-
dorus in historia Religiosa cap. 1. Noster igitur
Ephræmus , monachorum sui temporis
magnum lumen , a *Nisibenis* ascetis consultus ,
sermonem de virtutibus & vitiis ad illos dire-
xit , quemadmodum ab *Ægyptiis* rogatus ,
Paræneticas ad eos orationes conscripsit , qua-
rum infra mentio erit .

24. *Ejusdem sermonis de virtutibus & vi-
titiis , capita XXII. Caput I. De timore Dei .*
Τῷ αὐτῷ καφάλαρα καὶ . πρὶ φόβου Θεοῦ . κεφά-
λαρον ἄ . μακάριος ὁ ἀνδρῶν πρὸς ἑαυτὸν , ὃς ἔχει
φόβον Θεοῦ . Cod. Vat. 439. p. 45. Cod. Vat.
440. p. 81. Cod. Vat. 729. p. 158. Cod. Ale-
xandr. 16. p. 141. Cod. Alex. 42. p. 150 Cod.
Clement. 62. p. 143. πρὶ φόβου . Α' . μακά-

ειος ὁ ἄνθρωπος, Cod. Vat. 1815. p. 85. πε-
 ρὶ φόβου Θεοῦ. α'. μακάριος ὃς ὁ ἄνθρωπος.
 Cod. Alex. 8. p. 142. Prodiit Latine per Zinum
 ferm. 1. p. 9. & Vossium tom. 1. p. 27. & Græ-
 ce in edit. Oxoniensi p. 2. περὶ φόβου Θεοῦ. β'. μα-
 κάρειος ὁ ἄνθρωπος. Ubi sermo de virtutibus &
 vitiis, non in Prologum, & Capita xxii., sed in
 capita xxiii. dividitur, quorum primum est Pro-
 logus ille, μακαρίζω τὸν ἄνθρωπον: alterum de ti-
 more Dei, μακάριος ὁ ἄνθρωπος: & sic deinceps.

25. *Caput II. De non habente timorem*
Dei. περὶ ἀφοβίας. γ'. ὁ ὃς μὴ ἔχων φόβον Θεοῦ.
 Cod. Vat. 439. p. 46. Cod. Vat. 729. p. 158.
 Cod. Vat. 1815. p. 86. Cod. Alex. 8. p. 142.
 Cod. Alex. 16. p. 141. Cod. Alex. 42. p. 150.
 Cod. Clement. 62. p. 143. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος
 φόβου Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Cod. Vat. 440. p. 81. La-
 tine prodiit per Zinum p. 9. & Vossium tom. 1.
 p. 27. Græce in edit. Oxonien. p. 2. περὶ ἀφο-
 βίας. γ'. ὁ μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ.

26. *Caput III. De caritate.* περὶ ἀγά-
 πης. γ'. μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀγάπην
 Θεοῦ. Cod. Vat. 439. p. 46. Cod. Alex. 42.
 p. 151. Cod. Clement. 62. p. 143. περὶ ἀγά-
 πης Θεοῦ. Cod. Vat. 729. pag. 158. περὶ τοῦ
 ἔχοντος ἀγάπην. μακάριος ἄνθρωπος ὁ κείνος.
 Cod. Vat. 440. p. 82. Cod. Vat. 1815. pag.
 46. Cod. Alex. 8. pag. 142. Cod. Alex. 16.
 pag. 141. Latine per Zinum p. 9. & Vossium
 tom. 1. p. 28. Græce in edit. Oxoniensi pag. 2.
 περὶ ἀγάπης. δ'. μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ κείνος
 ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ.

27. *Caput IV. De non habentibus cari-*
tatem. περὶ τῆς μὴ ἔχοντων ἀγάπην. δ'. ἀδελφός
 ὃς καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ἀπέχων.
 Cod. Vat. 439. p. 47. Cod. Vat. 1815. p. 87.
 Cod. Alex. 42. pag. 142. Cod. Clement. 62.
 p. 144. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ἀγάπην. ἀδελφός
 καὶ παλάμωρος. Cod. Vat. 440. p. 82. Cod.
 Vat. 729. p. 159. Cod. Alex. 8. p. 143. Cod.
 Alex. 16. p. 142. Latine per Zinum p. 10. &
 Vossium tom. 1. p. 29. Græce in edit. Oxon.
 p. 3. περὶ τῆς μὴ ἔχοντων ἀγάπην. ε'. ἀδελφός
 καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ὑπάρχων.

28. *Caput V. De longanimitate.* περὶ
 μακροθυμίας. ε'. μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρω-
 πος ὁ κείνος ὅστις μακροθυμίαν ἐκτίσασθαι. Cod.
 Vat. 439. p. 47. Cod. Vat. 1815. p. 87. Cod.
 Alex. 8. p. 143. Cod. Alex. 42. p. 152. Cod.

A Clem. 62. p. 144. περὶ τῆς μακροθυ-
 μίας. μακάριος ἀληθὺς. Cod. Vat. 440. p.
 82. Cod. Vat. 729. p. 159. Cod. Alex. 16.
 p. 142. Latine per Zinum pag. 10. & Vossium
 tom. 1. p. 29. Græce in edit. Oxon. p. 3. περὶ
 μακροθυμίας. ε'. μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρω-
 πος, ὅστις μακροθυμίαν ἐκτίσασθαι.

29. *Caput VI. De non habentibus lon-*
ganimitatem. περὶ τῆς μὴ ἔχοντων μακροθυ-
 μίας. ε'. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν. Cod. Vat.
 439. p. 47. Cod. Vat. 1815. pag. 87. Cod.
 Clement. 62. p. 145. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος μακρο-
 θυμίας. ὁ ὃς μὴ ἔχων. Cod. Vat. 440. p. 83.
 Cod. Vat. 729. p. 159. Cod. Alex. 8. p. 144.
 Cod. Alex. 16. p. 142. περὶ τῆς μὴ μακροθυ-
 μέντων. Cod. Alex. 42. pag. 152. Latine per
 Zinum p. 10. Vossium tom. 1. p. 30. Græce in
 edit. Oxon. p. 3. περὶ τοῦ μὴ ἔχοντος μακροθυ-
 μίας. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμίαν.

30. *Caput VII. De patientia.* περὶ ὑπο-
 μονῆς. ζ'. μακάριος, ἀδελφοί, ὅστις ὑπομονὴν
 ἐκτίσασθαι. Cod. Vat. 439. p. 48. Cod. Vat.
 729. p. 160. Cod. Vat. 1815. pag. 87. Cod.
 Clement. 62. p. 145. Cod. Alex. 8. p. 144.
 Cod. Alex. 42. p. 152. περὶ τῆς μακροθυμίας
 ὑπομονῆς. μακάριος, ἀδελφοί, εἴ τις. Cod. Vat.
 440. p. 83. Cod. Alex. 16. p. 142. Latine per
 Zinum p. 11. Vossium tom. 1. p. 30. Græce
 in edit. Oxoniensi p. 4. περὶ ὑπομονῆς. η'. μα-
 κάρειος, ἀδελφοί, ὅστις.

31. *Caput VIII. De non habente pa-*
tientiam. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ὑπομονῆς. η'. ἀ-
 δελφός καὶ παλάμωρος ὁ μὴ κτησάμενος ὑπομο-
 νίαν. Cod. Vat. 439. p. 48. Cod. Vat. 440.
 p. 83. Cod. Vat. 729. p. 160. Cod. Vat. 1815.
 p. 88. Cod. Alex. 8. p. 144. Cod. Alex. 16.
 p. 143. Cod. Clement. 62. p. 145. περὶ τῆς μὴ
 ὑπομεινόντων. Cod. Alex. 42. p. 153. Latine
 per Zinum p. 11. Vossium tom. 1. p. 31. Græ-
 ce in edit. Oxon. p. 4. περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ὑπο-
 μονῆς. θ'. ἀδελφός καὶ παλάμωρος ὁ μὴ κτη-
 σάμενος.

32. *Caput IX. De benignitate animi.*
 περὶ ἀοργησίας. θ'. μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὁ κεί-
 νος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος. Cod. Vat. 439.
 p. 137. Cod. Vat. 440. p. 83. Cod. Vat. 1815.
 p. 88. Cod. Alex. 16. p. 143. Cod. Alex. 8.
 p. 145. Cod. Alex. 42. p. 154. Cod. Clem. 62.
 p. 146. περὶ τῆς μὴ ὀργιζομένης. Cod. Vat. 729.
 p. 160.

p. 160. Latine per Zinum pag. 11. Vossium A tom. 1. p. 31. Græce in edit. Oxon. pag. 4. *ᾧ ἀοργησίας . ι . μακάριος ἄνθρωπος καὶ οὗτος ὁ μὴ ῥαδίως .*

33. *Caput X. De iracundia . ᾧ ὀξύχολίας . ι . ὁ ὅτι ὀξύχολίας τῷ πνέματι κρατύνεται . Cod. Vat. 439. pag. 137. Cod. Vat. 1815. p. 89. Cod. Alex. 16. pag. 143. Cod. Alex. 42. p. 154. Cod. Clem. 62. p. 146. ᾧ τῷ κρατύνεται εἰς ὀξύχολίαν . ὁ ὅτι ἡ πότις ὀξύχολίας . Cod. Vat. 440. p. 84. Cod. Alex. 8. B p. 145. ᾧ ἔχοντος ὀξύχολίαν . Cod. Vat. 729. p. 161. Latine per Zinum p. 12. Vossium tom. 1. p. 32. Græce in edit. Oxon. p. 5. ᾧ ὀξύχολίας . ια . ὁ ὅτι τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατύνεται .*

34. *Caput XI. De mansuetudine . ᾧ ὑπακοῆς . ια . μακάριος ἀληθῶς, καὶ μακαρισμὸς ἄξιός ὁ ἔχων ὑπακοήν . Cod. Vat. 439. p. 137. Cod. Vat. 729. p. 161. Cod. Alex. 16. p. 143. Cod. Alex. 42. p. 155. ᾧ ἔχοντος C ὑπακοήν . μακάριος . Cod. Vat. 440. p. 84. Cod. Alex. 8. p. 146. ᾧ ὑπακοῆς . μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τρισμακάριος ὁ ἔχων . Cod. Vat. 1815. p. 89. Cod. Clem. 62. pag. 147. Latine per Zinum p. 12. Vossium tom. 1. p. 32. Græce in edit. Oxon. p. 5. ᾧ ὑπακοῆς . ιβ . μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τρισμακάριος ὁ ἔχων .*

35. *Caput XII. De improbitate . ᾧ πονηρίας . ιβ . θρηνεῖν εἰς καὶ πονεῖν καὶ ἀδελφοί, ἐπὶ τῇ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς . Cod. Vat. 439. p. 138. Cod. Vat. 1815. pag. 90. Cod. Alex. 8. p. 146. Cod. Alex. 16. p. 144. Cod. Alex. 42. p. 155. Cod. Clem. 62. p. 147. ᾧ πάντων μὴ ἔχοντων ὑπακοήν . θρηνεῖν καὶ ἀδελφοί, καὶ πονεῖν ἐπὶ τῇ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς . Cod. Vat. 440. pag. 85. περὶ τῇ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς . Cod. Vat. 729. p. 161. Latine per Zinum p. 13. Vossium tom. 1. p. 33. Græce in edit. Oxon. p. 6. περὶ πονηρίας . ιγ . θρηνεῖν εἰς καὶ πονεῖν, ἀδελφοί, ἐπὶ τῇ μὴ ἔχοντος ὑπακοῆς .*

36. *Caput XIII. De veritate . περὶ ἀληθείας . ιγ . μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ τῷ βίῳ αὐτοῦ ἐρύθμισεν . Cod. Vat. 439. pag. 139. Cod. Vat. 440. p. 85. Cod. Vat. 729. p. 162. Cod. Vat. 1815. p. 90. Cod. Alex. 8. p. 147. Cod. Alex. 16. p. 144. Cod. Alex. 42. p. 156. Cod.*

Clem. 62. p. 148. Latine per Zinum pag. 13. Vossium tom. 1. p. 34. Græce in edit. Oxon. p. 6. περὶ ἀληθείας . ιδ . μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ τῷ βίῳ αὐτοῦ ἐρύθμισεν . al. ἡρύθμισεν .

37. *Caput XIV. De mendacio . περὶ ψεύδους . ιδ . ἀδελφός καὶ παλάμωρος ὁ πάντῃ ψεύδεται ἐνδελεχίζων . Cod. Vat. 439. p. 139. ἀδελφός ὁ καὶ παλάμωρος . Cod. Vat. 440. p. 85. Cod. Vat. 729. p. 162. Cod. Vat. 1815. p. 91. Cod. Alex. 8. pag. 147. Cod. Alex. 16. B p. 144. Cod. Alex. 42. p. 156. Cod. Clem. 62. g. 148. Latine per Zinum p. 13. Vossium tom. 1. p. 34. Græce in edit. Oxon. p. 7. περὶ ψεύδους . ιε . ἀδελφός ὁ καὶ παλάμωρος .*

38. *Caput XV. De obedientia . περὶ ὑπακοῆς . ιε . μακάριος ὅς ἐκτίσεται καὶ ἔσται ὑπακοῇ ἀληθῶς καὶ ἀνυπόκριτον . Cod. Vat. 439. p. 139. Cod. Vat. 1815. p. 91. Cod. Clem. 62. p. 148. περὶ τῇ ἔχοντος ὑπακοῆν ἀληθῶς καὶ ἀνυπόκριτον . μακάριος ὅς . Cod. Vat. 440. C p. 85. Cod. Vat. 729. p. 163. Cod. Vat. 1524. p. 67. Cod. Alex. 8. p. 147. Cod. Alex. 16. p. 145. Cod. Alex. 42. pag. 157. Latine per Zinum p. 14. Vossium tom. 1. p. 35. Græce in edit. Oxon. p. 7. περὶ ὑπακοῆς . ις . μακάριος .*

39. *Caput XVI. De inobedientia ἢ murmuratione . Περί ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ις . ἐπικατάρατος καὶ παλάμωρος ὅς οὐκ ἐκτίσεται ὑπακοῇ . Cod. Vat. 439. p. 140. Cod. Vat. 729. p. 163. Cod. Vat. 1815. pag. 91. Cod. Alex. 8. p. 148. Cod. Clem. 62. p. 149. περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ἐπικατάρατος ὁ καὶ παλάμωρος . Cod. Vat. 440. p. 86. Cod. Vat. 1524. p. 67. Cod. Alex. 16. p. 145. περὶ ἀνυποταξίας . Cod. Alex. 42. p. 157. Latine per Zinum p. 14. Vossium tom. 1. p. 35. Græce in edit. Oxon. p. 7. περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ιζ . ἐπικατάρατος ὁ .*

40. *Caput XVII. De eo qui caret invidia . Περί ἀφθονίας . ιζ . μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχῃ ὑπετάγη . Cod. Vat. 439. p. 140. Cod. Clem. 62. p. 149. περὶ τῇ μὴ ἔχοντος ζήλον ἢ φθόνον . μακάριος ὅς . Cod. Vat. 440. p. 86. Cod. Alex. 42. p. 158. περὶ τῇ μὴ ἔχοντος ζήλον . Cod. Vat. 729. p. 163. περὶ τῇ μὴ ἔχοντος ζήλον ἢ φθόνον . Cod. Vat. 375. p. 185. Cod. Vat. 1524. p. 67. Cod. Alex. 8. p. 149. Cod. Alex. 16. p. 145. περὶ τῇ μὴ ἔχοντος φθόνου .*

νον ἢ ζῆλον. Cod. Vat. 1815. pag. 92. Latine A
per Zinum pag. 15. Vossium tom. 1. pag. 36.
Græce in edit. Oxon. p. 8. περὶ ἧς μὴ ἔχειν ἢ
φθόνον ἢ ζῆλον. ιη'. μακάριος ὅς φθόνῳ.

41. *Caput XVIII. De invidia & emulatione.* περὶ τῶν ἔχοντος φθόνον. ὁ δ' ἐν τέτοις
ἑαυτὸν κατατιτρώσκων. Cod. Vat. 439. p. 141.
Cod. Alex. 42. p. 159. περὶ φθόνου καὶ ζήλου.
ὁ δ' ἐν τέτοις. Cod. Vat. 375. pag. 185. Cod.
Vat. 440. p. 86. Cod. Vat. 729. p. 164. Cod.
Vat. 1524. p. 67. Cod. Vat. 1815. p. 93. Cod. B
Alex. 8. p. 149. Cod. Alex. 16. p. 146. Cod.
Clem. 62. p. 149. Latine per Zinum pag. 15.
Vossium tom. 1. p. 37. Græce in edit. Oxon.
p. 8. περὶ φθόνου καὶ ζήλου. ιθ'. ὁ δ' ἐν τέτοις.

42. *Caput XIX. De eo, qui a contume-
liis alienus est.* περὶ ἧς μὴ εἶναι λοιδόρον. μα-
κάριος καὶ τρισμακάριος ὁ μὴ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ
βάλας λοιδορίας ἐτέρων. Cod. Vat. 439.
p. 142. Cod. Vat. 375. p. 186. μακάριος καὶ
τρिसμακάριος ὁ μὴ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ βάλας εἰς C
λοιδορίαν ἐτέρων. Cod. Vat. 440. p. 87. Cod.
Vat. 729. p. 170. Cod. Vat. 1524. p. 68. Cod.
Vat. 1815. pag. 93. Cod. Alex. 8. pag. 150.
Cod. Alex. 16. p. 146. Cod. Alex. 42. p. 159.
Cod. Clem. 62. pag. 150. Latine per Zinum
p. 16. Vossium tom. 1. pag. 38. Græce in edit.
Oxon. p. 9. περὶ ἧς μὴ εἶναι λοιδόρον. κ'. μακά-
ριος καὶ τρισμακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ μὴ
βλάψας ἐν λοιδορίας ἐτέρων.

43. *Caput XX. De maledicentia.* περὶ D
λοιδορίας. ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἠδύμενος.
Cod. Vat. 439. p. 142. Cod. Alex. 42. p. 160.
Cod. Clem. 62. p. 151. περὶ λοιδορίας καὶ λοι-
δύρων. ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἠδύμενος. Cod.
Vat. 440. p. 87. Cod. Vat. 375. p. 186. Cod.
Vat. 729. pag. 171. Cod. Vat. 1524. p. 68.
Cod. Vat. 1815. p. 93. Cod. Alex. 8. p. 150.
Cod. Alex. 16. pag. 146. Latine per Zinum
p. 16. Vossium tom. 1. p. 38. Græce in edit.
Oxon. p. 9. περὶ λοιδορίας καὶ λοιδύρων. κα'. E
ὁ ἐπὶ λοιδορία ἐτέρων ἠδύμενος.

44. *Caput XXI. De continentia.* περὶ
ἐγκρατείας. κα'. μακάριος ἀληθὺς καὶ τρισμα-
κάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάξας. Cod. Vat. 439.
p. 142. Cod. Vat. 375. pag. 186. Cod. Vat.
1815. p. 94. Cod. Alex. 42. pag. 160. Cod.
Clem. 62. p. 151. μακάριος ὅς ἐν καὶ τρισμακά-
ριος. Cod. Vat. 440. pag. 87. Cod. Vat. 729.

p. 171. Cod. Vat. 1524. p. 68. Cod. Alex. 8.
p. 150. Cod. Alex. 16. p. 147. Latine per Zi-
num p. 16. Vossium tom. 1. p. 39. Græce in
edit. Oxon. p. 10. περὶ ἐγκρατείας. κβ'. μα-
κάριος ἀληθὺς.

45. *Caput XXII. De intemperantia.* πε-
ρὶ ἀκρασίας. κβ'. ὁ δ' ἀκρατὴς καὶ μὴ ἔχων ἐγ-
κράτειαν, ἐπὶ παντὶ ἀποπήματι ῥαδίως ἀλί-
σκεται. Cod. Vat. 439. p. 14. ἐν παντὶ ἀπο-
πήματι. Cod. Vat. 440. pag. 88. Cod. Vat.
729. p. 172. Cod. Vat. 375. pag. 187. Cod.
Vat. 1524. p. 69. Cod. Vat. 1815. pag. 95.
Cod. Alex. 8. p. 151. Cod. Alex. 16. p. 147.
Cod. Alex. 42. p. 161. Cod. Clem. 62. p. 152.
Latine per Zinum p. 17. Vossium tom. 1. pag.
40. Græce in edit. Oxon. pag. 10. περὶ ἀκρα-
σίας. κγ'. ὁ δ' ἀκρατὴς, καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων,
ἐν παντὶ.

46. *Ejusdem S. Ephraem Epistola ad Jo-
annem monachum de patientia: & nequis de-
cipiatur suis cogitationibus pretextu justitie,
dicatque: quasi pastor incedo: & de tempe-
rantia.* Τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ πρὸς Ἰωάννην μο-
ναζόντα, πρὸς ὑπομονῆς, καὶ ἧς μὴ ἀπατάσθαι
τοῖς λογισμοῖς προφάσει δικηωμάτων, καὶ λέ-
γειν, ὅτι ὡς βοσκὸς πορεύομαι, καὶ πρὸς σω-
φροσύνης. πολλὰ πεινέσαντες τὴν ἀλαβέσαντων
θεόδωρον. Cod. Vat. 439. p. 50. Cod. Vat.
440. p. 107. Cod. Vat. 441. p. 11. Cod. Vat.
442. p. 4. Cod. Vat. 443. p. 1. Cod. Alex. 42.
p. 239. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην &c. προφάσει
δικηωμάτων, καὶ πρὸς σωφροσύνης. Cod. Alex.
16. p. 1. Latine per Vossium tom. 2. pag. 13.
Græce in edit. Oxon. pag. 143. Τῇ ὁσίῃ Πα-
τρός ἡμῶν Ἐφραίμ Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην: &
cætera, ut in Codd. Vatt. 439. 440. &c.

47. *Ejusdem ad eos, qui cum vitiose vi-
vant, honores appetunt, & inani gloria ex-
tolluntur.* Τῇ αὐτῇ πρὸς τοὺς ἐμπαθεῖς ἀγ-
γόντας, καὶ ἡμῶν ἀπαγνόντας, καὶ κενοδοξόντας.
Ἀγωνισθεὶς, ἀδελφοί μου, καὶ φρίττω. Cod. Vat.
439. p. 55. Τῇ αὐτῇ πρὸς διόρθωσιν τῆς ἐμ-
παθεῖς ἀγνόντων, καὶ τιμῆς ἀπαγνόντων.
Cod. Vat. 1815. p. 79. Cod. Alex. 8. p. 135.
Cod. Alex. 16. p. 214. Cod. Clem. 62. p. 137.
περὶ τῶν ἐμπαθεῖς ἀγνόντων, καὶ κενοδοξόν-
των, καὶ ἡμῶν ἐπιζητηντων. Cod. Palat. 368.
p. 313. πεινέσεις μὲν. ἢ λόγος πρὸς διόρθω-
σιν τῆς ἐμπαθεῖς ἀγνόντων καὶ τιμῆς ἀπαγνόν-
των.

των . Cod. Alex. 42. pag. 100. ubi hic sermo ponitur inter Paræneses seu Adhortationes illas , quæ alicubi Quinquaginta , alias Quadraginta novem numerantur . Prodiit autem Latine per Zinum ferm. 12. pag. 56. & Vossium tom. 1. p. 97. Græce vero in edit. Oxon. pag. 76. *περὶ διορθώσεων τῶν ἐμπαθῶς ᾤοντων καὶ τιμῶν ἀπαγνόντων . Ἀγωνία .*

48. *Ejusdem de judicio & resurrectione, de poenitentia & caritate .* Τὸ αὐτὸ περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως , μετανοίας καὶ ἀγάπης . δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαγεύτης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ σωέφθασεν ἡμεῖς , ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Cod. Vat. 439. p. 60. Τὸ αὐτὸ περὶ κατανύξεως . δεῦτε . Cod. Vat. 1524. p. 75. Τὸ αὐτὸ περὶ κρίσεως , καὶ πόθου , καὶ κατανύξεως . δεῦτε . Cod. Vat. 1815. p. 36. περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως . Cod. Alex. 8. p. 99. Cod. Alex. 16. p. 256. περὶ κρίσεως καὶ ἀγάπης καὶ ἀναστάσεως . δεῦτε &c. ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαγεύτης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ ἔφθασεν ἡμεῖς , ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Cod. Alex. 42. pag. 239. παραίνεσις ἱ . περὶ κατανύξεως , καὶ σωτηρίας ψυχῆς . δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἐλαχίστης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ σωέφθασεν ἡμεῖς , ὡς ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Cod. Clem. 62. p. 224. Prodiit Latine per Ambrosium ferm. 2. & Vossium tom. 1. p. 248. Græce in edit. Oxon. p. 253. περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως . al. κατανύξεως ψυχῆς . δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς τῆς ἀμαρτωλῆς καὶ ἀπαγεύτης Εὐφραΐμ . ἥδη γὰρ σωέφθασεν ἡμεῖς , ὡς ἀδελφοί , ἡ ἡμέρα . Apud Photium in Bibliotheca Cod. 196. est quadragesima nona , ac postrema Parænesis .

49. *Ejusdem de virtute , Capita X. Prologus . Necessarium duxi .* Τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ἱ . περὶ ἀρετῆς . Πρόλογος . ἀναγκάσιον ὅτι ἡγήσασιν . Cod. Vat. 439. p. 78. Cod. Vat. 441. p. 34. Cod. Vat. 442. p. 29. C. Vat. 443. p. 16. Cod. Alex. 16. p. 11. Cod. Alex. 42. p. 228. C. Clem. 51. p. 26. Cod. Vat. 440. p. 116. in quo existant priora quinque capita dumtaxat . Prodiit

A Latine per Vossium tom. 1. a p. 40. & Græce in edit. Oxon. p. 150. *περὶ ἀρετῆς κεφάλαιον δέκα . πρόλογος . ἀναγκάσιον ὅτι .*

Caput I. incipit . Beata civitas . Κεφάλαιον α΄ . Μακαρία πόλις .

Caput II. Εὐὰν καδέξῃς ἐν ὑποταγῇ .

Caput III. Εὐὰν μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σου .

Caput IV. Εὐδράαν καρδίαν ἔχωμεν .

Caput V. Εὐὰν ἀπαντᾷς πρὸ πάντων .

Caput VI. Ἀδελφός τις καδεζόμενος ἐν ὑποταγῇ .

Caput VII. Εὐὰν ὡς προεέλθῃ σοι .

Caput VIII. Παραγῆ συγκατάδομα ἀνδρῶν .

Caput IX. Μοναχὲ ταπεινέ , κατανόει τὸ χῆμα . Cod. 442. p. 38. *μοναχέ , κατανόει τὸ χῆμα .*

Caput X. Πνευματικὸν βίον καταδιώξωμεν .

50. *Ejusdem sermo Asceticus in illud : Attende tibi ipsi . Capita XII. Prologus . Debitor sumus .* Τὸ αὐτὸ λόγος ἀσκητικὸς εἰς τὸ , *πρόσεχε σεαυτῷ , διηρημένος εἰς κεφάλαιον IB' . Πρόλογος . ὀφειλέτῃ ἐσμεν , ἀγαπητοί , νῦν δεῖν .* Cod. Vat. 439. pag. 89. Cod. Vat. 440. p. 118. Cod. Vat. 441. p. 48. Cod. Vat. 442. pag. 43. Cod. Vat. 443. pag. 25. Cod. Clem. 51. p. 37. *πρόλογος εἰς πρόσεχε σεαυτῷ . ὀφειλέτῃ &c. λόγος ἀσκητικὸς εἰς πρόσεχε σεαυτῷ .* Κεφαλ. α΄ . ἄκουε . Cod. Alex. 16. p. 19. Tituli capitis II. & III. non existant in Cod. 439. In Cod. 440. deest Prologus & Caput I. incipit autem sermo a Capite II. In Codice 442. Capitibus XII. præfigitur hic titulus : Τὸ αὐτὸ λόγοι ἀσκητικοὶ εἰς τὸ πρόσεχε σεαυτῷ , κεφάλαιον IB' . Capitibus autem decimo , undecimo , & duodecimo , ἀρχὴ τῆς ἱ . λόγου . Πρόχωμεν . ἀρχὴ τῆς ἱα΄ . λόγου . μὴ ὀλιγορῶμεν . ἀρχὴ τῆς ιβ΄ . λόγου . ἐμμενε . In Cod. Alex. 16. pro Capite XII. παράνομις .

E ἀγαπητὲ πρόσεχε σεαυτῷ , pag. 26. deinde , λόγος ἱ . λόγος ἱα΄ . λόγος ιβ΄ . Prodiit Latine per Vossium tom. 2. a p. 56. Græce in edit. Oxonien. p. 159. *πρόσεχε σεαυτῷ . πρόλογος . ὀφειλέτῃ ἐσμεν .* Sequuntur Capita XII. κεφάλαιον α΄ . ἄκουε , ἀγαπητὲ : & reliqua , ut infra .

Caput I. Κεφάλαιον α΄ . ἄκουε , ἀγαπητὲ ἐλθὼν θροῦσαι μοναχὸς . Oxon. 160. *Caput II. Κεφάλαιον β΄ . παραβολή . ἀνδρωπορε*

θρωποι δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν. Oxon. 160.

Cap. III. Κεφ. γ'. πωρὲν ἔ' πολέμου τῆς σαρκὸς . εἰς ἣν ὁ πόλεμος τῆς σαρκὸς ἐπαναστῇ σοι . Oxon. 161.

Cap. IV. Κεφ. δ'. μὴ ἀναλάβῃς τῆς κακοφρόνων βελῶν . Oxon. 162.

Cap. V. Κεφ. ε'. νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν . Oxon. 163.

Cap. VI. Κεφ. ς'. ἀκχε, ἀγαπητὲ, πὰ δυοῖατα πὰ θῆ . Oxon. 164.

Cap. VII. Μὴ θέλε κακῶς ἀναστρέ- B φεσθαι . Oxon. 166.

Cap. VIII. Εἰς ἐργαζομένους σε τὸ τῷ Κυρίῳ ἔργον . Oxon. 167.

Cap. IX. Ἀγαπητὲ, πρὸς σε σεαυτῷ, μὴ ποτέ σε διδάξῃ ὁ ὄφιν . Oxon. 170.

Cap. X. Πρὸς ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι πικρὸς ἔχομεν ἔχθρὸς . Oxon. 173.

Cap. XI. Μὴ ὀλιγωρῶμεν, ἀδελφοί, δαλθύνοντες ἀμυήλοις . Oxon. 175.

Cap. XII. Εἴ μιν ἐν ἀγαπητῇ ἐν τῇ C κλήσει, ἥς ἐκλήθη . Oxon. 176.

51. *Ejusdem consilium de vita spirituali ad novitium monachum, Capita xciii.* Τῷ αὐτῷ συμβουλία πωρὲν πνευματικῆς βίης πρὸς νεόφυτον μοναχόν, κεφάλαια γγ'. ἐπ' ἀνέστα σε τῷ πίσιν, καὶ τὴν παρθενίαν, πῶς πρὸς ἀμαρτωλῶν ἡτίσω ἀκῆσαι ἡ . Cod. Vat. 439. pag. 108. Cod. Vat. 440. p. 130. Cod. Vat. 441. p. 78. Cod. Vat. 442. p. 73. Cod. Vat. 443. p. 44. Cod. Alex. 16. p. 33. Κεφάλαια γγ'. Capita D xcvi. Cod. Clemen. 51. p. 59. Prodiit Latine apud Zinum serm. 10. Capita xciii. & apud Vossium tom. 1. p. 50. Capita xcvi. Græce vero in edit. Oxon. pag. 179. συμβουλία πωρὲν πνευματικῆς βίης πρὸς νεόφυτον ἀρχόντα, κεφάλαια γγ'. ἐπ' ἀνέστα σε τῷ πίσιν.

52. *Ejusdem de recta vivendi ratione, Capita xc.* τῷ αὐτῷ περὶ ὁρθῆς βίης, κεφάλαια γγ'. ὁρθῆς βίης ὁρέγη; παπεινοφροσύνην ἀσκησον . Cod. Vat. 439. p. 123. Cod. Vat. 440. p. 139. F Κεφάλαια πθ'. Cod. Vat. 441. p. 98. Cod. Vat. 442. p. 93. Cod. Vat. 443. pag. 44. Cod. Alex. 16. p. 42. Cod. Clemen. 51. p. 71. Prodiit Latine apud Zinum ser. 17. Capita lxxxix. & Vossium tom. 1. a pag. 42. Capita xci. Græce vero in edit. Oxon. p. 257. περὶ ὁρθῆς βίης, Κεφάλαια γγ'.

53. *Ejusdem hypomnesticum, sive proce-*

miium adhortationum. Τῷ αὐτῷ ὑπομνηστικόν, ἡγαν πρὸς οἰκίον τῆς πρὸς ἀνέσεων . πᾶσαν ἡμέραν ἐν νῷ ἔχων τῷ ὁπλοισίαν . Cod. Vat. 439. p. 132. ὑπομνηστικόν, ἡτοι ἐπιστολὴ . πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχων τὴν ὁπλοισίαν . Cod. Alex. 16. p. 249. ὑπομνηστικόν ὡς πρὸς οἰκίον τῆς πρὸς ἀνέσεων . πᾶσαν ἡμέραν ἐν νῷ ἔχων . Cod. Alex. 42. p. 167. Latine apud Vossium tom. 2. p. 18. Græce in edit. Oxon. p. 130. ὑπομνηστικόν, ἡτοι ἐπιστολὴ . πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχων .

54. *Ejusdem in Patres defunctos.* Τῷ αὐτῷ εἰς πατέρας τελειωθέντας . τῷ καρδίαν με ἀλγῶν, συμπαθήσατε ἀδελφοί . Cod. Vat. 439. p. 145. Cod. Alex. 42. pag. 163. Τὴν καρδίαν με ἀλγῶν, συμπαθεῖτε ἀδελφοί . Cod. Vat. 441. p. 2. περὶ πατέρων κοιμηθέντων . τῷ καρδίαν με ἀλγῶν, συμπαθήσατέ μοι, ἀδελφοί . Cod. Palat. 269. pag. 44. Cod. Clemen. 62. p. 229. Latine apud Ambrosium serm. 7. & Vossium tom. 3. p. 269. Græce vero in edit. Oxon. 119. εἰς πατέρας τελειωθέντας . τῷ καρδίαν με ἀλγῶν, συμπαθεῖτε, ἀδελφοί .

55. *Ejusdem sermo alius in Patres defunctos.* Τῷ αὐτῷ λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας . ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ β' σήμερον . Cod. Vat. 438. p. 28. Cod. Vat. 439. p. 236. Cod. Vat. 441. pag. 5. Cod. Vat. 562. p. 103. Latine per Vossium tom. 3. pag. 272. Græce in edit. Oxon. pag. 122. λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέντας . ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ .

56. *Ejusdem sermonis tetrasyllaba.* Τῷ αὐτῷ τετρασύλλαβα . νικηθεὶς ὁ χτ' κρᾶτος ὁ πονηρὸς ἀνέβη . Cod. Vat. 439. pag. 241. λόγος τετρασύλλαβος . Cod. Alex. 16. p. 246. ubi subjungitur sermoni in secundum Adventum, qui incipit, πρὸς ἐλθετε, δεῦτε ὑοὶ φωτὸς . Prodiit Latine per Vossium tom. 3. pag. 276. & Græce in edit. Oxon. p. 125. Τῷ αὐτῷ λόγῳ τετρασύλλαβα . νικηθεὶς δὲ .

57. *Ejusdem heptasyllaba.* Τῷ αὐτῷ ἐπτασύλλαβα . ἰδόντες ἔν, ἀδελφοί, τῷ ἀδένειαν αὐτῷ . Cod. Vat. 439. p. 242. λόγος ἐπτασύλλαβος . ἰδόντες . Cod. Alex. 16. p. 246. Latine per Vossium tom. 3. p. 277. Græce in edit. Oxon. p. 126. λόγοι ἐπτασύλλαβοι, ἡτοι μέτρον . εἰδότες ἔν ἀδελφοί .

58. * *Ejusdem sermo in Fratrem defunctum.* Τῷ αὐτῷ λόγος εἰς ἀδελφὸν κοιμηθέντα . ὅταν ἀπεσταλῇ ἄγγελος ἐπὶ ψυχὴν ἀσκητῆ τῷ

καταλαβὲν αὐτὴν ἐκ τοῦ σώματος, ὃ ἐκρίζετο
τὸ χλωμόν τ' ἀπὸ τοῦ σώματος. οἱ γὰρ ἀσκηταὶ
μᾶλλον ἐπιθυμοῦσιν τὴν ἀναχώρησιν τ' ἀπὸ τ'
σαρκός. Cod. Clement. 62. p. 232. Hic ser-
mo nondum Græce, vel Latine editus est.

59. *Ejusdem sermo de Pœnitentia.* Τὸ
αὐτὸ λόγος περὶ μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος
ἐκ πάντων κόλπων τ' Πατρὸς. Cod. Vat. 439.
p. 160. Cod. Vat. 729. p. 175. Cod. Vat. 1815.
p. 74. Cod. Alex. 8. p. 131. Cod. Alex. 16.
p. 233. Cod. Alex. 42. p. 128. ὁ κατελθὼν ἐκ
τ' κόλπου. Cod. Clem. 62. p. 187. Prodiit per
Ambrosium serm. 9. & Vossium tom. 1. pag.
152. Græce in editione Oxonien. p. 102. περὶ
μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τ' κόλπου τ'
Πατρὸς.

60. *Ejusdem reprehensio sui ipsius* ὅτι con-
fessio. Ἐλεγχος αὐτῶν καὶ ἁπομολόγησις. ἀδελ-
φοὶ συμπαθήσατέ μοι, πλάγχθη ἔχοντες οἰκ-
τιρμῶν. Cod. Vat. 439. pag. 163. Cod. Vat.
440. p. 145. Cod. Alex. 16. p. 148. Prodiit
Latine per Vossium tom. 1. p. 72. Græce in
edit. Oxon. p. 12. ἔλεγχος αὐτῶν &c. De hac
oratione sic cl. Fabricius. *Hæc primum locum*
occupavit inter λόγους Ephraem XLIX. laudatos
Photio.

61. * *Ejusdem de continentia, ὅτι de non*
emulandis peccatoribus temporis excusatione se
defendentibus, ὅτι in Noe. περὶ ἐγκρατείας,
καὶ τ' μὴ ζηλῶν ἁμαρτωλὺς τ' χαρὸν, πρῶτοι-
ζομένης καὶ εἰς τ' Νωε. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀλίσκονταί-
δυνες ὑπὸ τ' κακοτέχνου. Cod. Vat. 439. p. 167. La-
tine per Vossium tom. 3. p. 121. Deest in edit.
Oxonien.

62. * *Ejusdem in Lot, ὅτι de securitate.*
Εἰς τ' Λωτ, καὶ περὶ ἀσφαλείας. ἐπειδὴ οἱ φι-
λήδονοι γεγυμνασμένον ἔχοντες ἑαυτῶν καρδίαν.
Cod. Vat. 439. p. 167. ubi inscribitur, λόγος
γ', quemadmodum & sequens λόγος δ'. La-
tine apud Vossium tom. 3. p. 128. Deest in
editione Oxoniensi.

63. *Ejusdem in Prophetam Daniele, ὅτι*
in tres Sanctos Pueros: ὅτι in eum, qui dicit:
quia tempus malum est, non possum salvari.
Εἰς τ' Προφῆτῳ Δανιὴλ, καὶ εἰς τὰς ἀγίας
τρεῖς παῖδας, καὶ περὶ τ' λέγοντα, ὅτι ὁ χα-
ρὸς πονηρὸς ἐστὶ, σωθῆναι δ' δύναμαι. φέρει
δὲ ἁγιογραφία παρὰ τ' Προφῆτην Δα-
νιὴλ. Cod. Vat. 439. pag. 170. Latine per

Tom. I.

A Vossium tom. 3. p. 148. Græce in edit. Oxon.
p. 430. εἰς τ' Προφῆτην &c.

64. * *Ejusdem sermo de pœnitentia.* λό-
γος περὶ μετανοίας. μὴ ἐν φρονησάμεν μάλιστα
φόβον. Cod. Vat. 439. pag. 171. Apud Vos-
sium tom. 1. p. 169. Deest in edit. Oxon.

65. * *Ejusdem de non suspiciendis rebus*
hisce momentaneis: ὅτι nequis patiatur se decipi
huius vitæ oblectamentis: ὅτι in Psalmum se-
ptuagesimum secundum. Τὸ αὐτὸ εἰς τὸ μὴ
δαμάζειν τὰ πρόσκαιρα, μηδὲ δολοφρονεῖν ἐν
τοῖς τερπνοῖς τ' βίῃ, καὶ εἰς τ' ἐβδωμηκοσὸν δεύ-
τερον ψαλμόν. ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῦν δόλιος
πρὸς ὑπάρχων, ῥαδίως καταφέρεται πρὸς τὰ
τερπνὰ τ' βίῃ. Cod. Vat. 439. p. 172. Apud
Vossium tom. 1. p. 22. Deest in edit. Oxon.

66. *Ejusdem sermo ad eversionem super-*
bie. Τὸ αὐτὸ περὶ κατάρσεως ὑπερηφανείας
λόγος. μεταῖα πάντα ἁσκησις. Cod. Vat.
439. p. 174. Cod. Alex. 16. pag. 151. Apud
C Vossium tom. 1. p. 93. Græce in edit. Oxon.
p. 15. περὶ κατάρσεως ὑπερηφανείας. μεταῖα.

67. * *Ejusdem sermo de resurrectione*
mortuorum. Interrogatio: Quid sibi vult sermo
ille scriptus, nihil intulimus in hunc mundum;
manifestum, quod nec auferre quid possumus.
Τὸ αὐτὸ περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν λόγος. ἐρώ-
τησις. τί βρῖν ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. ὃ δὲν εἰς-
κλέγκαμεν εἰς τ' κόσμον τῶτον. δῆλον ὅτι ὃ δὲ
ἔκκενκεν τὸ δυνάμεθα. ἀπὸ κεισῶν. δοκῶ,
D ὅτι ὁ λέγει, ποιῶν βρῖν. Cod. Vat. 439. pag.
178. Inscribitur λόγος δ'. *sermo novus:* unde
sequitur unum sermonem ex hoc Codice Græ-
co Vaticano excidisse, post sermonem illum
de Daniele Propheta ὅτι tribus Pueris, qui quar-
tus in ordine dicitur. Apud Vossium tom. 1.
p. 222. Deest in editione Oxoniensi.

68. * *Ejusdem in eos, qui animas ad im-*
pudicitiam pelliciunt, cum dicant, nihil hoc
esse. Τὸ αὐτὸ περὶ τῶν δολοφρονούντων ψυχὰς
E πρὸς ἀσέλγειαν, ἐν τῷ λέγειν, ὅτι ὃ δὲν βρῖν τὸ
πράγμα. Τῷ Προφῆτῳ Ἰεζεκιὴλ εἶπεν ὁ
Θεός. Cod. Vat. 439. p. 185. Apud Vossium
tom. 1. pag. 117 Deest in edit. Oxon.

69. *Ejusdem Beatitudines.* Τὸ αὐτὸ
μακαρισμοί. μακάριος ὃς γέγονεν ὅλος ἐλδοί-
ρος ἐν Κυρίῳ. Cod. Vat. 439. p. 196. Cod.
Vat. 441. p. 109. Cod. Vat. 442. pag. 104.
Cod. Vat. 443. p. 64. Cod. Alex. 16. p. 48.

P

Cod.

Cod. Clement. 51. p. 79. Latine apud Zinum ferm. 15. Vossium tom. 1. p. 179. Græce in edit. Oxon. p. 191. μακαρισμοί. μακάριος ὅς γέγονεν ὅλως.

70. *Ejusdem Beatitudines alie*. Τὸ αὐτὸ μακαρισμοί ἕτεροι. μακάριος ὅς μισήσας τὸ βίον τῶτον κατέλιπε. Cod. Vat. 439. p. 213. Cod. Alex. 16. pag. 51. μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον τῶτον. Cod. Vat. 441. p. 115. Cod. Vat. 442. p. 110. Cod. Clem. 51. pag. 83. Τὸ αὐτὸ πάλιν τῶν μακαρισμῶν. B Cod. Vat. 1815. p. 47. Cod. Alex. 8. p. 113. οἱ μακαρισμοί. μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε. Cod. Clem. 62. p. 240. μακάριος ὅς μισήσας, sine titulo, Cod. Vat. 443. p. 68. Latine apud Zinum ferm. 16. Vossium tom. 1. p. 183. Græce in edit. Oxon. pag. 196. μακαρισμοί ἕτεροι. μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε.

71. *Ejusdem Beatitudines*. Τὸ αὐτὸ μακαρισμοί. μακάριοι οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες. Cod. Vat. 440. p. 89. τὸ αὐτὸ πάλιν ἀποταγῆς, C καὶ μακαρισμῶν καὶ παλαρισμῶν λόγος. Cod. Vat. 1815. p. 31. τὸ αὐτὸ πάλιν τῶν μακαρισμῶν καὶ παλαρισμῶν. Cod. Alex. 8. p. 117. Cod. Alex. 16. p. 258. Latine per Zinum ferm. 18. Vossium tom. 1. p. 188. Græce in edit. Oxon. p. 428. πάλιν μακαρισμῶν καὶ παλαρισμῶν. μακάριοι.

72. * *Ejusdem ad eos, qui dicunt, terremotus a terræ inflatione fieri*. Τὸ αὐτὸ πρὸς τὰς λέγοντας ἀπὸ ἐμπνεύματος τῆς γῆς τὰς σεισμὸς γένεσθαι. εἶπατε ἡμῖν οἱ ἀπὸ καρδίας λαλῶντες. Cod. Vat. 439. pag. 201. Apud Vossium tom. 1. pag. 90. Deest in edit. Oxon.

73. * *Ejusdem nequis decipiat gentium erroribus*. Τὸ αὐτὸ πάλιν ὅτι μὴ ἀπατάσθαι ὑπὸ ἐλλειψικῆς ἐννοίας. πρὸς τὴν καὶ τῶτο τῶ λόγῳ. τὸ θνήσκειν ἀρχομένης ἐν Κωνσταντινὸς πόλει καὶ πολλῶν τελευτῶντων. Cod. Vat. 439. pag. 202. Voss. tom. 1. pag. 91. Deest in edit. Oxon.

74. * *Ejusdem de patientia, & consummatione huius seculi, deque adventu Domini*. Τὸ αὐτὸ πάλιν ὑπομονῆς καὶ σωτηρίας τῆς ἐκείνης, καὶ πρὸς τὴν Κυρίαν. λαμπρὸς ὁ βίος τῆς δικαίων. Cod. Vat. 439. p. 204. πάλιν ὑπομονῆς, καὶ σωτηρίας, καὶ τῆς δευτέρας πρὸς τὴν, καὶ πάλιν μελέτης πάλιν θείων γραφῶν, καὶ τί τὸ τὸ ἡσυχίας ὠφέλιμον. λαμπρὸς. Cod.

Alex. 42. p. 254. Τὸ αὐτὸ πάλιν ὑπομονῆς, καὶ σωτηρίας, καὶ πρὸς τὴν Κυρίαν, ἀλλὰ δόχῃ τε πάλιν δικαίων βασιλείας, καὶ ἀπελευθέρωσιν αἱμαρτωλῶν κολάσεως, ὑπόθεσις τε ἑξομολογήσεως, καὶ πρὸς τὴν μελέτης τῆς θείων γραφῶν. τίνες τε αἱ μεθοδία ὅτι ἐχθρῶν, καὶ τί τὸ τὸ ἡσυχίας ὠφέλιμον. Cod. Vat. 729. p. 151. Cod. Palat. 368. p. 323. ubi deest in titulo, ὑπόθεσις τε, usque ad, γραφῶν: & loco, τί τὸ τὸ ἡσυχίας, legitur, τί τὸ τὸ δὲ ὡς ὠφέλιμον, καὶ πάλιν τῆς ἐναρέτης ἡσυχίας. Apud Vossium tom. 1. p. 171. Deest in edit. Oxon.

75. * *Ejusdem sermo de Virginitate*. Τὸ αὐτὸ λόγος πάλιν πρὸς τὴν θειότητα. πάλιν πρὸς τὴν θειότητα καὶ ἀγίασμα ψυχῆς Παῦλος ὁ Ἀπόστολος. Cod. Vat. 439. p. 217. Cod. Clem. 62. pag. 220. Apud Ambrosium ferm. 17. & Vossium tom. 1. pag. 134. Deest in edit. Oxon.

76. * *Ejusdem ode optime fluens, in eos, qui quotidie peccant, & quotidie poenitentiam agunt*. Τὸ αὐτὸ πάλιν ὅτι ὁ ὕμνος εἰς τὰς ὡσημέρας αἱμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοῶντας. μέχει τίνος ὡ φίλε. Cod. Vat. 439. p. 221. Τὸ αὐτὸ ἰδιόρhythμος εἰς τὰς &c. Cod. Vat. 440. p. 102. Τὸ αὐτὸ εἰς τὰς ὡσημέρας αἱμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοῶντας λόγος. Cod. Vat. 1815. p. 29. εἰς τὰς καθημέρας ὡσημέρας αἱμαρτάνοντας &c. Cod. Alex. 8. p. 121. Λόγος εἰς τὰς αἱμαρτάνοντας, καὶ μὴ μετανοῶντας. Cod. Alex. 42. p. 252. Apud Vossium tom. 1. p. 24. Deest in edit. Oxon.

77. *Ejusdem sermo in illud, Attende tibi ipsi*. Λόγος ἕτερος, πρὸς σεαυτὸν. πρὸς σεαυτὸν ὡ νεώτης ποιεῖσθαι ἀσκήσασθαι. Cod. Vat. 439. p. 223. Λόγος εἰς τὸ, πρὸς σεαυτὸν. Ibidem. Λόγος πρὸς ἀνετικός. πρὸς σεαυτὸν ὡ νεώτης. Cod. Alex. 16. pag. 30. πρὸς ἀνετικός. ὑποτύπωσις πρὸς ἐπιφειδομένης ὑπὸ τῆς ἰδίας λογισμῶν. πρὸς σεαυτὸν ὡ νεώτης. Cod. Alex. 42. p. 30. ubi hic sermo inter quinquaginta Paræneses vigesimum locum obtinet. Apud Zinum ferm. 11. de exercitatione, cujus initium, Qui te ad virtutem ac pietatem exerces, attende tibi, & cave. Apud Vossium tom. 2. p. 85. Græce in edit. Oxon. pag. 115. Λόγος πρὸς ἀνετικός. πρὸς σεαυτὸν, ὡ νεώτης.

78. *Ejusdem in secundum adventum Domini*. Εἰς τὴν δευτέραν πρὸς τὴν Κυρίαν. πρὸς

ἐλθετε, δεῦτε ὑοὶ φωτός, ἀκούσατε τῆς ἀλο-
γημένης φωνῆς. Cod. Vat. 439. p. 224. Cod.
Alex. 16. p. 242. & p. 260. προσέλθετε, καὶ
δεῦτε ὑοὶ φωτός. Cod. Vat. 1815. pag. 55.
Λόγος πρὸς κατηχήσεως. προσέλθετε ὑοὶ φω-
τός. Cod. Clem. 62. p. 235. apud Vofs. tom. 1.
p. 254. Græce in edit. Oxon. pag. 136. εἰς τὴν
δευτέραν πρῶσιν ἔχει ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
προσέλθετε καὶ δεῦτε ὑοὶ φωτός.

79. * *Ejusdem sermo de Passione Salvato-
ris*. Λόγος πρὸς τὰς πάσας ἔσωτῆρος. φοβε-
μαὶ τὸ λαλήσαι, καὶ τῇ γλώσσῃ ἀψαλῶ εἰς τὴν
φοβεράν ταύτην διήγησιν ἔσωτῆρος. Cod. Vat.
439. pag. 228. Apud Ambrosium serm. 14.
& Vossium tom. 3. pag. 193. Deest in edit.
Oxon.

80. * *Ejusdem sermo de judicio & resur-
rectione*. Λόγος περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως.
δεῦτε πάντες ἀδελφοί, καὶ ἀκούσατε ἐμὴν ἔλα-
χίστην Εὐφράμην, καὶ καθήσωμαι κειτὴν ἡμέτερον
λογισμὸν. Cod. Vat. 439. p. 232. Cod. Alex.
16. p. 54. περὶ τῆς δευτέρας πρῶσιν ἔχει
Κυρίου δεῦτε &c. καὶ καθήσωμαι κειτὴν. Cod. Vat. 1815.
p. 58. περὶ κρίσεως καὶ ἀνταποδώσεως. δεῦτε
πάντες ἀδελφοί μου, ἀκούσατέ μου ἔλαχίστην
Εὐφράμην. Cod. Vat. 440. p. 99. περὶ κρίσεως
καὶ ἀνταποδώσεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, καὶ
ἀκούσατε ἐμὴν ἔλαχίστην Εὐφράμην, καὶ καθήσωμαι
κειτὴν διάνοιαν ἡμῶν. Cod. Clem. 62. p. 183.
Apud Ambrosium serm. 3. & Vossium tom. 1.
pag. 246. Deest in edit. Oxon.

81. *Ejusdem sermo Asceticus*. Τῆς αὐτῆς
λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος ἀναγκάζει με εἰ-
πεῖν. Cod. Vat. 439. p. 242. Cod. Vat. 1524.
p. 55. Cod. Vat. 1815. pag. 1. Cod. Alex. 8.
p. 74. ὁ πόνος ἔλγειν ἀναγκάζει με. Cod.
Alex. 16. p. 180. Λόγος κατηχήσεως καὶ ἀσκή-
σεως. ὁ πόνος ἀναγκάζει με εἰπεῖν. Cod.
Clem. 62. p. 156. Apud Ambrosium serm. 4.
& Vossium tom. 3. pag. 34. Græce in edit.
Oxon. p. 28. Λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος ἔλ-
γειν ἀναγκάζει με.

82. *Ejusdem precatio & confessio*. πρὸς
ἐκκλησίαν καὶ ἱερομολόγησιν ἐκ τῆς οὐσίας Πατρὸς
ἡμῶν Εὐφράμην διδασκαλίαν. ἡμῶν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν καὶ ἐνώπιόν σου Κύριε ὁ Θεός. Cod.
Vat. 439. pag. 265. Defunt duæ postremæ li-
neæ ex hac precatatione. Apud Zinum serm. 2.
& Vossium tom. 1. pag. 262. Græce in edit.

Tom. I.

A Oxon. p. 129. ἀρχὴν τῆς ἀγίας Εὐφράμης δι-
δασκαλίας. ἡμῶν.

83. *Sancti Patris nostri Ephræm Syri ser-
mones asceticarum Paranesewn ad monachos
Ægypti*. Τῆς ἀγίας Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράμης τῆς
Σύρου λόγοι ἀσκητικῆς πρῶσιν πρὸς τοὺς
κατ' Αἰγυπτίον μοναχούς. Cod. Vat. 440. p. 1.
Λόγοι ἀσκητικοὶ πρῶσιν πρὸς τοὺς κατ' Αἰ-
γυπτίον μοναχούς. Cod. Clem. 62. p. 128. Λό-
γοι πρῶσιν πρὸς τοὺς μοναχούς. Cod. Vat.
441. p. 122. Cod. Vat. 442. pag. 116. Cod.
Alex. 16. p. 54. Cod. Clem. 51. pag. 87. Λό-
γοι πρῶσιν πρὸς τοὺς μοναχούς. Cod. Vat. 443. p. 72. Cod.
Alex. 42. p. 2. Λόγοι πρῶσιν πρὸς τοὺς ἀσκη-
τάς. In editione Oxoniensi p. 264. Λόγοι πα-
ρανετικοὶ πρὸς τοὺς κατ' Αἰγυπτίον μοναχούς.
Cod. Arundelianus in notis ad editionem
Oxonien. p. 454. Hic videtur verus esse se-
quentium Adhortationum titulus: quod &
confirmatur ex vetustissimo Codice Vaticano
C 442. p. 301. ubi sermoni Sancti Ephræm de
Heli Sacerdote, inscriptio hujusmodi præfigi-
tur: ἀπολογία πρὸς ἀδελφόν, ἐκ τῆς κατ' Αἰ-
γυπτίον λόγων περὶ Ἡλίου ἱερέως: constat enim
ex Photii Bibliotheca Cod. 196. (*supra* pag.
XLIX.) inter sermones undequinquaginta Pa-
raeneticos, Apologiam de Heli Sacerdote qua-
dragesimo secundo loco recenferi. Jam vero
quoad numerum & ordinem eorundem ser-
monum, sciendum est, nullum fere Codicem
cum alio concordare. *Quinquaginta* sunt in
editione Græca Oxoniensi, & in Latina ver-
sione Vossii, nec non in Cod. ms. Alexan-
drino 42. *Undequinquaginta* apud Photium,
& in Codicibus Vaticanis 441. 443. Alexan-
drinis 8. 16., & Clementino 51. In aliis
Codicibus vel sine numerorum nota, vel usque
ad numerum XLVIII. & in Cod. Vat. 440.
usque ad numerum XXXII. recensentur. Sed ne
unus quidem Codex cum altero, neque Græ-
ca Oxoniensis editio cum Latina Vossii inter-
pretatione quoad ordinem consentiunt. Nos
ordinem Codicis Clementini LI. sequimur, ut
qui reliquos fere omnes antiquitate superat.

Parænesis Prima. Gloria tibi Deus. πρῶ-
σιν αὐτῷ. δόξα σοι, ὁ Θεός, δόξα σοι. Cod.
Clementin. 51. p. 87. Cod. Alex. 16. p. 54.
Λόγος πρῶσιν πρὸς τοὺς μοναχούς. δόξα σοι. Cod. Vat.
1524. p. 99. Cod. Vat. 1815. p. 149. Cod.

p 2

Alex.

Alex. 42. p. 2. Λόγοι πρᾶγνῆτικοί. δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. Vat. 443. p. 72. Λόγοι ἀσκητικῶν πρᾶγνῆσεων ἑμμαναεὶς Εὐφράμῳ πρὸς τὰς κατ' αἰγυπτιον μοναχάς. ποροίμιον. δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. Vat. 440. p. 1. Τῇ μνηκαεὶς καὶ οἷς Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράμῳ λόγοι ἀσκητικοὶ πρᾶγνῆσεων πρὸς τὰς κατ' αἰγυπτιον μοναχάς. δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. Clement. 62. p. 128. Λόγοι πρᾶγνῆτικοὶ πρὸς μοναχάς. πρᾶγνῆσις πρῶτη. δόξα σοι. Cod. Vat. 441. p. 122. Cod. Vat. 442. pag. 116. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 87. *Prologus in Paraneses seu Adhortationes ad monachos. Gloria tibi Deus. Græce in edit. Oxonien. p. 264. Λόγοι πρᾶγνῆτικοὶ πρὸς ἀσκητάς. πρᾶγνῆσις α'. δόξα σοι, ὁ Θεός.*

84. *Paranesis Secunda. Admonitio ad pietatem. Παρανῆσις β'. προτροπὴ εἰς θεοσέβειαν. ἀγαπητέ, Χριστιανὸς εἶ ὧν χάρειος ἔσθαι; τήρησον τὰς ἐντολάς. Cod. Clement. 51. p. 88. Προτροπὴ πρὸς θεοσέβειαν πρᾶγνῆσις β'. Cod. Vat. 441. p. 123. Cod. Vat. 442. p. 117. Cod. Vat. 1524. pag. 99. Cod. Vat. 1815. p. 150. παρανῆσις β'. ἀγαπητέ. Cod. Alex. 16. p. 54. Cod. Alex. 42. p. 3. ἀσκητικῶν προτροπὴ πρὸς θεοσέβειαν. ἀγαπητέ. Cod. Vat. 440. p. 1. Cod. Vat. 443. pag. 73. Græce in edit. Oxoniensi pag. 264. προτροπὴ εἰς τὴν θεοσέβειαν. παρανῆσις β'. ἀγαπητέ. Latine apud Vossium tom. 1. pag. 75. extra numerum adhortationum quinquaginta: *Adhortatio ad pietatem. Carissime: divina gratia Christianus es? serva mandata.**

85. *Paranesis Tertia, ad Novitios monachos. παρανῆσις γ'. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς. ἀγαπητέ, ὑποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰάν ἤέλθῃς εἰς τὰς ἀδελφάς. Cod. Clement. 51. p. 90. Cod. Vat. 441. p. 125. Cod. Vat. 442. p. 119. Cod. Alex. 16. p. 55. παρανῆσις γ'. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς. ἀγαπητέ εἰάν ὑποταξάμενος. Cod. Alex. 42. pag. 5. παρανῆσις πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς. ἀγαπητέ. Cod. Vat. 1815. p. 152. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς, παρανῆσις α'. ἀγαπητέ, εἰάν ὑποταξάμενος τῷ βίῳ, ἤέλθῃς. Cod. Vat. 440. pag. 2. Cod. Clement. 62. pag. 129. ἀγαπητέ, ὑποταξάμενος. Cod. Vat. 443. p. 74. sine titulo & sine numero tam in hoc, quam in omnibus fere sequentibus Paranesibus. Prodiit Græce in*

A edit. Oxon. p. 266. πρὸς ἀρχαεὶς ἀσκητὰς παρανῆσις γ'. (alias δ'.) ἀγαπητέ, ὑποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰάν ἤέλθῃς. Latine apud Vossium tom. 2. p. 99. *Paranesis IV. ad monachos Novitios. (Al. Paranesis III.) Carissime, si seculo renunciatis, ad fratres ingressus sis.*

86. *Paranesis Quarta. παρανῆσις δ'. ἀγαπητέ, ἰδὲ πνευματικῶν σοι. Cod. Clem. 51. p. 90. Cod. Vat. 441. p. 127. Cod. Vat. 442. p. 121. Cod. Vat. 1524. p. 100. Cod. Vat. 1815. p. 153. Cod. Alex. 16. pag. 56. πνευματικῶν δ'. κατηχημάτων, καὶ προτροπὴ διδασκαλίας. ἀγαπητέ, ἰδὲ. Cod. Alex. 42. p. 6. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς, πνευματικῶν δ'. ἀγαπητέ, ἰδὲ. Cod. Vat. 440. pag. 3. Cod. Clement. 62. p. 130. ἀγαπητέ, ἰδὲ. Cod. Vat. 443. p. 75. Græce in edit. Oxon. p. 267. πνευματικῶν δ'. ἀγαπητέ, ἰδὲ. Latine apud Vossium tom. 2. p. 101. *Paranesis V. quæ est ad divinam doctrinam adhortatio. Carissime, ecce aliud tibi servandum commendo depositum.**

87. *Paranesis Quinta. πνευματικῶν ε'. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς. εἰάν τις ὑπὸ μεγάλῃς ὑπολήψεως ἔμεταξέ βίῳ. Cod. Clem. 51. p. 91. Cod. Vat. 441. p. 128. Cod. Vat. 442. p. 122. Cod. Vat. 1524. p. 101. Cod. Vat. 1815. p. 154. Cod. Alex. 16. pag. 56. Cod. Alex. 42. pag. 8. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς, πνευματικῶν γ'. εἰάν τις. Cod. Vat. 440. pag. 4. εἰάν τις. Cod. Vat. 443. p. 76. Græce in edit. Oxon. p. 268. πρὸς ἀρχαεὶς ἀσκητὰς, πνευματικῶν ε'. εἰάν τις. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 103. *Ad monachos Novitios Paranesis VI. Siquis a magna vani seculi existimatione.**

88. *Paranesis Sexta. Παρανῆσις ς'. ἀγαπητέ, εἰάν βάλλῃς καλὰς ἀρχάς. Cod. Clem. 51. p. 92. Cod. Vat. 441. p. 129. Cod. Vat. 442. p. 123. Cod. Vat. 1524. p. 101. Cod. Vat. 1815. p. 154. Cod. Alex. 16. pag. 56. πνευματικῶν ς'. πρὸς διδασκαλίαν. ἀγαπητέ, εἰάν βάλλῃς. Cod. Alex. 42. p. 8. πνευματικῶν δ'. πρὸς ἀρχαεὶς μοναχάς. ἀγαπητέ, εἰάν βάλλῃς. Cod. Vat. 440. p. 4. ἀγαπητέ, εἰάν βάλλῃς. Cod. Vat. 443. p. 76. Græce in edit. Oxon. p. 268. πνευματικῶν ς'. ἀγαπητέ. Latine apud Vossium tom. 2. p. 104. *Paranesis septima, quæ doctrinam continet cum adhortatione.**

ne. *Carissime, si bona ac pulchra jeceris principia.*

89. *Parænesis Septima.* Ὁραίνεις ζ'. πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. καὶ πρὶ ἔργον χεῖρας μὴ ὀλιγώρει. Cod. Clem. 51. p. 92. Cod. Vat. 441. p. 130. Cod. Vat. 442. pag. 123. Cod. Vat. 1524. p. 101. Cod. Vat. 1815. p. 155. Cod. Alex. 16. p. 57. Cod. Clem. 62. p. 259. Ὁραίνεις πέμπτη πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. Cod. Vat. 440. pag. 4. καὶ πρὶ ἔργον χεῖρας. Cod. Vat. 443. p. 77. Ὁραίνεις ζ'. Ὁραδόμεως κακόνων μοναχικῶν καὶ συωδέσεως. καὶ πρὶ ἔργον χεῖρας. Cod. Alex. 42. p. 9. Græce in edit. Oxon. p. 269. πρὸς ἀρχαίους. Ὁραίνεις ζ'. καὶ πρὶ ἔργον χεῖρας. Latine apud Vossium tom. 2. p. 105. *Parænesis VIII. ad monachos novitios de opere manuum.* Opus quoque manuum non negligas.

90. *Parænesis, de occurrentibus scandalis.* πρὶ τῶν συμβαγόντων σκανδάλων. Cod. Clem. 51. p. 93. Est sine numero, jungiturque cum sermone antecedenti tam in hoc Codice Clementino, quam in Vaticanis 440. 441. 442. 443. 1524. 1815. & in Alexandrino 42. Verum in C. Alex. 16. p. 57. παραίνεις ἢ. πρὶ τῶν συμβαγόντων σκανδάλων. Sic & in edit. Oxon. p. 269. & apud Vossium tom. 2. p. 106. *Parænesis nona.* De scandalis porro occurrentibus.

91. *Parænesis Octava.* Ὁραίνεις ἢ. καὶ πρὶ ἔργον μὴ ὀλιγώρει. Cod. Clem. 51. p. 93. Cod. Vat. 441. pag. 132. Cod. Vat. 442. pag. 125. παραίνεις ἢ. πρὶ ἔργον μὴ ὀλιγώρειν ἐν χρόνῳ. καὶ πρὶ ἔργον. Cod. Vat. 1524. p. 102. Cod. Vat. 1815. p. 155. Ὁραίνεις ἢ. διδασκάλῳ, καὶ νουθεσίας ὑποδείξεις. καὶ πρὶ ἔργον. Cod. Alex. 42. p. 10. Ὁραίνεις θ'. καὶ πρὶ ἔργον. Cod. Alex. 16. p. 58. Ὁραίνεις ἔκτι πρὸς ἀρχαίους μοναχούς πρὶ ὑπακοῆς. καὶ πρὶ ἔργον μὴ ὀλιγώρει. Cod. Vat. 440. p. 5. καὶ πρὶ ἔργον. Cod. Vat. 443. pag. 78. Græce in edit. Oxon. p. 270. πρὶ ὑπακοῆς. Ὁραίνεις θ'. καὶ πρὶ ἔργον. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 108. *Parænesis X. quod propter tempus non sit indulgendum torpori atque desidia.* Ne etiam in tempus, negligentiae causam rejeceris.

92. *Parænesis Nona.* Ὁραίνεις θ'. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς ὑπὸ ἐπερχομένων λογισμῶν.

A Cod. Clem. 51. p. 94. Cod. Vat. 441. p. 133. Cod. Vat. 442. p. 126. πρὶ ἔργον μὴ ἐκλύς, ἀλλὰ μάλλον ὑπομῆν. Ὁραίνεις θ'. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 102. Cod. Vat. 1815. p. 157. Cod. Alex. 42. p. 11. Ὁραίνεις ι'. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς. Cod. Alex. 16. p. 58. ἔργον αὐτῶν Ὁραίνεις ἐβδόμη πρὸς ἀρχαίους μοναχούς περὶ πάντων ἀπ' ἀρχῆς ἐπερχομένων λογισμῶν. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς ἐκ πρὸς ὧν ἐπερχομένων σοι λογισμῶν. Cod. Vat. 440. p. 6. Cod. Clem. 52. pag. 260. ubi ἑτέρα Ὁραίνεις πρὸς ἀρχαίους, &c. inscribitur. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς. Cod. Vat. 443. p. 79. Græce in edit. Oxon. pag. 271. Ὁραίνεις ι'. ἀδελφε, μὴ ἐκλύς ὑπὸ ἐπερχομένων λογισμῶν. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 109. *Parænesis XI. quod frangi atque deficere non oporteat.* Non frangaris ac dissolvaris, frater, a cogitationibus invadentibus.

93. *Parænesis Decima.* Παραίνεις ι'. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ. Cod. Clement. 51. pag. 95. Cod. Vat. 441. p. 134. Cod. Vat. 442. p. 128. Ὁραίνεις ι'. διδασκαλίας καὶ διέγερσις πρὸς τὸ νηθεῖν. Cod. Alex. 42. p. 13. λόγος πρὶ Ὁραίνεσεως. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι. Cod. Vat. 442. p. 297. πρὶ ἔργον μὴ πρὸς ὧν ἐργαζομένης. παραίνεις ι'. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 103. Cod. Vat. 1815. p. 158. παραίνεις ια'. ἀδελφε. Cod. Alex. 16. p. 59. ἔργον αὐτῶν παραίνεις ὀγδόη πρὸς ἀρχαίους μοναχούς πρὶ νήψεως. ἀγαπητέ, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς. Cod. Vat. 440. pag. 7. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι. Cod. Vat. 443. pag. 80. Græce in edit. Oxon. p. 272. παραίνεις ια'. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι. Latine apud Voss. tom. 2. pag. 111. *Parænesis XII. de animi promptitudine ad omne opus bonum.* Decerta, frater, tamquam bonus miles Christi.

94. *Parænesis Undecima.* παραίνεις ια'. δεῖ καὶ τὰς ἑξ οἰκτρῶν καὶ μοχθηρῶν βίαις ἐρχομένης. Cod. Clement. 51. p. 97. Cod. Vat. 442. p. 130. Cod. Vat. 443. p. 81. παραίνεις ιβ'. δεῖ καὶ. C. Vat. 441. p. 137. C. Vat. 1524. p. 104. C. Vat. 1815. p. 160. C. Alex. 16. p. 60. ubi subjungitur sermoni sequenti, cujus initium: ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος, quemadmodum & in Cod. Alex. 42. p. 14. in quo inscribitur: παραίνεις πρὶ τῶν μὴ ὑψηλοφρονεῖν. παραίνεις δεκάτη πρὶ ταπεινοφροσύνης. δεῖ καὶ

τὸς. Cod. Vat. 440. pag. 8. Græce in edit. A Oxon. p. 273. *ᾧ τῇ ταπεινοφροσύνης. παρὰ νεις ιγ'. δὲ. Latine apud Vossium tom. 2. p. 112. Parænesis XIV. quod non oporteat alte sapere. Oportet porro eos, qui ex misera atque ærumnosa vita. Huic Parænesi præmittitur altera sine titulo, quæ & cum antecedenti jungitur, cujus initium, ἀδελφε, ἀγωνίζε, videlicet.*

95. Αἰδελφε, εἰάν ὀποταζάμνος τῷ μεταίῳ βίῳ, εἰσέλθης εἰς κοινόβιον. Cod. Clem. 51. p. 96. Cod. Vat. 442. p. 129. Cod. Vat. 443. p. 80. Quæ tamen inscribitur, παρὰ νεις ια'. ἀδελφε, εἰάν. Cod. Vat. 441. p. 135. *ᾧ τῇ φυσικῶν ἐν γένε. παρὰ νεις ια'. ἀδελφε. Cod. Alex. 1524. pag. 103. Cod. Vat. 1815. p. 159. παρὰ νεις νη. θεοσίας ᾧ ἀτύφ. ἀδελφε. Cod. Vat. 42. p. 14. παρὰ νεις ιβ'. Cod. Alex. 16. p. 59. quo numero tam hæc Parænesis continetur, quam dux sequentes, quarum prima incipit: δὲ ἢ καὶ τὸς ἡ οἰκτρῶ, altera, ἀδελφε, ἐπισβύθης ψυχῶ. Demum, παρὰ νεις ἐννάτη πρὸς ἀρχαίς μοναχῶ, περὶ ταπεινοφροσύνης. ἀδελφε, εἰάν ὀποταζάμνος τῷ βίῳ εἰσέλθης εἰς κοινόβιον. Cod. Vat. 440. pag. 7. Prodiit Græce in edit. Oxon. pag. 273. νη. θεοσία ᾧ ἀτύφ. παρὰ νεις ιβ'. ἀδελφε, εἰάν ὀποταζάμνος τῷ μεταίῳ βίῳ. Latine per Vossium tom. 2. pag. 112. Parænesis XIII. quæ commonitoria est ad humilitatem. Frater, si post abdicationem vanæ vitæ ingressus sis coenobium.*

96. Parænesis Duodecima. παρὰ νεις ιβ'. ἀδελφε, ἐπισβύθης ψυχῶ; ζῶσαι ὡς ἀνὴρ. Cod. Clem. 51. p. 97. Cod. Vat. 442. p. 130. Cod. Alex. 16. pag. 60. παρὰ νεις ιγ'. ἀδελφε. Cod. Vat. 441. p. 137. περὶ ἀφηνυγμένων. παρὰ νεις ιγ'. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 104. Cod. Vat. 1815. p. 160. παρὰ νεις ιβ'. περὶ συζάσεως πρεσβύτων, καὶ ποιμαντικῆς ἐμπιστεύσεως. ἀδελφε. Cod. Alex. 42. p. 15. παρὰ νεις ια'. πρὸς μείζοντες ἀρχαίων μοναχῶ. ἀδελφε, ἐπισβύθης. Cod. Vat. 440. pag. 8. ἀδελφε, ἐπισβύθης. Cod. Vat. 443. p. 81. Græce in edit. Oxon. p. 274. περὶ ἀφηνυγμένων. παρὰ νεις ιδ'. ἀδελφε, ἐπισβύθης. Latine per Vossium tom. 2. p. 114. Parænesis XV. de statu Præpositorum, ac de cura Pastoralis. Frater, credite tibi sunt animæ.

97. Parænesis Decima tertia. παρὰ νεις ιγ'. καὶ μέρος οἰκοδομεῖται πόλιν. Cod. Clem. 51. p. 99. Cod. Vat. 442. p. 132. Cod. Alex. 16. p. 61. παρὰ νεις ιδ'. καὶ μέρος. Cod. Vat. 441. p. 139. Cod. Alex. 8. p. 2. *ᾧ τῇ μὴ βαρεῖν τὴν ὑποταγμένην. παρὰ νεις ιδ'. καὶ μέρος. Cod. Vat. 1524. p. 105. Cod. Vat. 1815. p. 162. παρὰ νεις ιγ'. ἡ εἰκονίσματος παραβολῶν πρὸς τὸς πρεσβύτας καὶ ὑποτακτῶς. καὶ μέρος. Cod. Alex. 42. p. 16. παρὰ νεις ιβ'. πρὸς μείζοντες ἀγαθῶν μοναχῶ. καὶ μέρος. Cod. Vat. 440. pag. 9. καὶ μέρος. Cod. Vat. 443. p. 83. Græce in edit. Oxon. p. 275. παρὰ νεις ιε'. καὶ μέρος. Latine apud Vossium tom. 2. p. 117. Parænesis XVI. de eo, qualem oporteat esse præfectum, & de obedientia, admonitio. Paulatim ac per partes edificatur civitas.*

98. Parænesis Decima quarta. παρὰ νεις ιδ'. ἀδελφε, ἡζιώθης τῇ ἀγίᾳ ὁδύματι τῇ μοναχῶ. Cod. Clem. 51. pag. 100. Cod. Vat. 442. pag. 133. Cod. Alex. 16. p. 62. παρὰ νεις ιε'. ἀδελφε, ἡζιώθης. Cod. Alex. 8. p. 3. Cod. Vat. 441. p. 141. παρὰ νεις διδασκτικὴ ιε'. ἀδελφε. Cod. Vat. 1524. p. 106. Cod. Vat. 1815. p. 163. παρὰ νεις ιδ'. ἐπάλειψις πρὸς ἀγνάτας τῇ μονήρ. βίᾳ, καὶ ἀσκήσεως ὑποδείγμα. ἀδελφε. Cod. Alex. 42. pag. 18. παρὰ νεις ιγ'. πρὸς νεοφύτους μοναχῶ, καὶ πρὸς ταπεινοφροσύνης. ἀδελφε, ἡζιώθης. Cod. Vat. 440. p. 10. ἀδελφε ἡζιώθης. Cod. Vat. 443. p. 83. Græce in edit. Oxon. p. 276. παρὰ νεις ιε'. διδασκτικὴ. ἀδελφε. Latine apud Voss. t. 2. p. 119. Parænesis XVII. didactica sive doctrinalis. Frater, dignus es habitus sancto indumento.

99. Parænesis Decima quinta. παρὰ νεις ιε'. ἀδελφε, τί πλανᾷσαι ἐνεργάμνος ὑπὸ τῇ ἀγρόλῃ. Cod. Clem. 51. p. 101. Cod. Vat. 442. pag. 136. Cod. Alex. 16. pag. 63. παρὰ νεις ιε'. ἀδελφε, τί πλανᾷσαι. Cod. Alex. 8. p. 5. Cod. Vat. 441. p. 143. *ᾧ τῇ εἰς αὐτὸς δοξαζέμεντων. παρὰ νεις ιε'. Cod. Vat. 1524. p. 107. Cod. Vat. 1815. p. 164. παρὰ νεις ιε'. ᾧ τῇ βυταζίας. Cod. Alex. 42. pag. 20. παρὰ νεις ιδ'. πρὸς φιλοδόξους, καὶ τὰ πρωτεία ἀρπάζειν βελομήδους. ἀδελφε, τί πλανᾷσαι. Cod. Vat. 440. pag. 11. ἀδελφε, τί πλανᾷσαι. Cod. Vat. 443. p. 85. Græce in edit. Oxon. p. 278. ᾧ τῇ φιλαυτίας καὶ κοινῆς ἀπά-*

ἀπάτης . παραινέσεις ιζ' . ἀδελφε , τί πλανᾷ
σε ἐνεργέμενον ὑπὸ τῆς ἀβόλης . Latine apud
Vossium tom. 2. p. 122. *Parænesis XVIII. de*
iis, qui de seipsis magnifice sentiunt . Frater,
cur deciperis .

100. *Parænesis Decima sexta .* παραινέ-
σεις ις' . ἀδελφε , ὅταν κρῆσῃ σοι ἀδελφὸς νυκτός .
Cod. Clemen. 51. pag. 102. Cod. Vat. 442.
p. 137. Cod. Alex. 16. p. 63. παραινέσεις ιζ' .
ἀδελφε , ὅταν κρῆσῃ σοι . Cod. Alex. 8. p. 5.
Cod. Vat. 441. p. 145. καὶ τὸ μὴ δυσοκνεῖν ἐν
τῇ σωαΐξει . παραινέσεις ιζ' . ἀδελφε , ὅταν .
Cod. Vat. 1524. pag. 107. Cod. Vat. 1815.
p. 165. παραινέσεις ις' . καὶ διεγέρσεως ψυχῆς ,
καὶ δὐταξίας . ἀδελφε , ὅταν . Cod. Alex. 42.
pag. 21. παραινέσεις ιε' . καὶ νήψεως . ἀδελφε ,
ὅταν κρῆσῃ ὁ ἀδελφός σε νυκτός . Cod. Vat.
440. p. 12. ἀδελφε ὅταν κρῆσῃ σοι . Cod. Vat.
443. p. 85. Græce in edit. Oxon. p. 279. πα-
ραινέσεις ιη' . ἀδελφε , ὅταν κρῆσῃ σοι ἀδελφὸς
νυκτός . Latine per Vossium tom. 2. p. 124. *C*
Parænesis XIX. de excitatione anime, & de
bono servando ordine . Frater, quando fores
tuas noctu frater pulsaverit .

101. *Parænesis Decima septima .* παραινέ-
σεις ιζ' . ἐννοηθῶμεν , ἀγαπητοί , τὰς ἐξώτας
ἐνώπιον ἐπιγείε βασιλέως . Cod. Clem. 51.
p. 103. Cod. Vat. 442. pag. 138. Cod. Alex.
16. p. 64. παραινέσεις ιη' . ἐννοηθῶμεν . Cod.
Alex. 8. p. 6. Cod. Vat. 441. p. 146. καὶ τὸ μὴ
ἀναδεδεῖσθαι ἐν τῇ θείᾳ μεταλήψει . παραινέσεις
ιη' . ἐννοηθῶμεν . Cod. Vat. 1524. pag. 107.
Cod. Vat. 1815. p. 166. παραινέσεις ιζ' . ὠφέ-
λεια κοινὴ πρὸς διόρθωσιν καὶ πόσον πνευματι-
κὸν . ἐννοηθῶμεν . Cod. Alex. 42. p. 22. Τὸ
αὐτὸ παραινέσεις ις' . πῶς ὀφείλει ὁ χειριστὸς
ἐξᾶνα ἐν τῇ σωαΐξει , μάλιστα ὅταν τῷ κατὰ τὸ
πρωτοκρίτειον . ἐννοηθῶμεν . Cod. Vat. 440.
p. 12. ἐννοηθῶμεν . Cod. Vat. 443. p. 86. Græ-
ce in editione Oxon. pag. 280. παραινέσεις ιθ' .
ἐννοηθῶμεν . Latine per Vossium tom. 2. p. 126. *E*
Parænesis XX. ad incitamentum & amo-
rem spiritalem . Complectamur mente, ac consi-
deremus, carissimi .

102. *Parænesis Decima octava .* παραινέ-
σεις ιη' . ὡς λογίζομαι , ἀδελφοί , ὅτι τρεῖς εἰ-
σὶν νυσαγμοί . Cod. Clem. 51. p. 103. Cod.
Vat. 442. p. 139. Cod. Alex. 16. p. 64. πα-
ραινέσεις ιθ' . Cod. Vat. 441. pag. 147. Cod.

A Alex. 8. p. 7. καὶ τὸ νυσαγμὸς ἀφ' ὧν . πα-
ραινέσεις ιθ' . ὡς λογίζομαι . Cod. Vat. 1524.
p. 108. Cod. Vat. 1815. p. 167. παραινέσεις
ιη' . καὶ ὠφελείας ψυχῆς . ὡς λογίζομαι . Cod.
Alex. 42. p. 23. παραινέσεις ιζ' . καὶ τὸ ἀκορέτης
ὑπὸν , καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ ὑποκρίνεται ἀμελείας . ὡς
λογίζομαι . Cod. Vat. 440. p. 13. ὡς λογίζο-
μαι . Cod. Vat. 443. pag. 87. Græce in edit.
Oxon. p. 280. καὶ νυσαγμὸς ἀφ' ὧν . πα-
ραινέσεις κ' . ὡς λογίζομαι . Latine apud Voss.
tom. 2. pag. 127. *B* *Parænesis XXI. de dormita-*
tinum diversitate . Ut arbitror, fratres, tres
sunt dormitationes .

103. *Parænesis Decima nona .* παραινέσεις
ιθ' . εἰάν ἐλθῇ ἀδελφός εἰς τὸ μοναχὸν ἔξ ὅας
δήποτε τροφάσεως . Cod. Clement. 51. p. 105.
Cod. Vat. 442. p. 140. Cod. Alex. 16. pag.
65. παραινέσεις κ' . εἰάν ἐλθῇ . Cod. Vat. 441.
p. 149. Cod. Alex. 8. p. 8. καὶ τὸ ἔξ ἀρχῆς
ἀμελόντων . παραινέσεις ιη' . εἰάν ἐλθῇ . Cod.
Vat. 1524. p. 108. Cod. Vat. 1815. p. 168.
C παραινέσεις ιθ' . περὶ τῆς τριτοῦ φρονήμα κεκμέ-
τηνων καὶ ἀγαπομένων . εἰάν συμβῇ ἵνα ἀδελφὸν
ἐλθεῖν εἰς τὸ μονήρη βίον ἔξ ὅας δήποτε τρο-
φάσεως . Cod. Alex. 42. p. 24. παραινέσεις ιη' .
εἰάν συμβῇ τινὶ ἀδελφῷ ἐλθεῖν εἰς τὸ μονήρη .
Cod. Palat. 368. p. 310. παραινέσεις ιη' . περὶ
ἀρετῶν πνευματικῶν , καὶ πνευματικῶν . εἰάν
ἐλθῇ ἀδελφός ἔξ ὅας δήποτε τροφάσεως .
Cod. Vat. 440. pag. 14. εἰάν ἐλθῇ Cod. Vat.
443. p. 88. Græce in edit. Oxon. p. 281. πα-
ραινέσεις κ' . εἰάν ἐλθῇ ἀδελφός εἰς τὸ μοναχικὸν
ἔξ . Latine apud Vossium tom. 2. pag. 129. *D*
Parænesis XXII. De iis, qui ab initio negligen-
tes, ac sine cura sunt . Si acciderit fratrem ali-
quem ad monasticam ac solitariam vitam quic-
cunque occasione venire .

104. *Parænesis Vigesima .* παραινέσεις κ' .
τοῖς ἐν κοινοβίοις νεωτέροις μοναχοῖς ἀφ' ὧν
πολεμεῖ ὁ ἐχθρός . Cod. Clem. 51. p. 107.
Cod. Vat. 442. p. 143. Cod. Alex. 16. p. 66.
E παραινέσεις κ' . τοῖς ἐν κοινοβίοις . Cod. Alex. 8.
p. 9. παραινέσεις κ' . τοῖς ἐν κοινοβίοις . Cod. Vat.
441. p. 152. παραινέσεις κ' . καὶ ἀρχαίων μι-
σεργῶν . τοῖς ἐν κοινοβίοις . Cod. Vat. 1524.
p. 109. Cod. Vat. 1815. p. 170. παραινέσεις
κγ' . καὶ τὸ πνευματικὸν ὅτι τῇ πλὴν ἐχθρῶν πᾶ-
λιν . τοῖς ἐν τῷ κοινοβίῳ . Cod. Alex. 42. pag.
35. παραινέσεις ιθ' . καὶ ἐργαχείρας . τοῖς ἐν κοι-
νοβίῳ

νοβίω νεωτέροις . Cod. Vat. 440. p. 15. πῶς ἐν κοινοβίοις . Cod. Vat. 443. pag. 90. Græce in edit. Oxon. p. 283. περὶ ἐργοχειρῶν . παράνεσις κβ'. πῶς ἐν κοινοβίοις . Latine per Vossium tom. 2. p. 132. *Parænesis XXIII. de novitiis laborem fugientibus. Novitios in coenobiis monachos varie oppugnare solet inimicus.*

105. *Parænesis Vigesima prima.* παράνεσις κα'. ἀφ' ὧς πολεμῶνται οἱ ἐν ἁποταγῇ πνευματικῇ πατρὸς καθεζόμενοι . Cod. Clem. 51. p. 108. Cod. Vat. 442. p. 145. Cod. Alex. 16. pag. 67. παράνεσις κβ'. ἀφ' ὧς . Cod. Vat. 441. p. 154. Cod. Alex. 8. p. 10. περὶ τῶν συμβαινόντων πῶς κοινοβιακοῖς , παράνεσις κβ'. ἀφ' ὧς . Cod. Vat. 1524. pag. 107. Cod. Vat. 1815. p. 172. παράνεσις κδ'. πρὸς τὰς δι' ὧν εἰσόδους πολεμεῖ ὁ ἐχθρὸς . καὶ οἱ ἐν ἁποταγῇ πνευματικῇ πατρὸς καθεζόμενοι ἀφ' ὧς πολεμῶνται . ἀφ' ὧς . Cod. Alex. 42. p. 37. παράνεσις κ'. εἰς ἀδελφὸν ἔξελθόντα ἀπὸ μοναστείᾳ , καὶ πάλιν ἁποστρέψαι . ἀφ' ὧς . Cod. Vat. 440. p. 16. ἀφ' ὧς Cod. Vat. 443. p. 91. Græce in editione Oxoniensi p. 285. παράνεσις κγ'. ἀφ' ὧς . Latine apud Vossium tom. 2. p. 134. *Parænesis XXIV. quod diversimode impugnantur, qui sub obedientia vivunt. Diversimode impugnantur, qui sub obedientia spiritualis Patris constituti sunt.*

106. *Parænesis Vigesima secunda.* παράνεσις κβ'. ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ . πῶς αὐτὰ ἔτι ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τέτρω . Cod. Clem. 51. p. 112. Cod. Vat. 442. pag. 150. Cod. Alex. 16. p. 70. παράνεσις κγ'. ὑποβάλλει . Cod. Vat. 441. pag. 160. Cod. Alex. 8. p. 13. περὶ τῶν συμβαινόντων πῶς γέρῃσι , παράνεσις κγ'. ὑποβάλλει . Cod. Vat. 1524. p. 112. Cod. Vat. 1815. p. 176. παράνεσις κέ'. περὶ προβολῆς προβεβηκότων . ὑποβάλλει . Cod. Alex. 42. p. 42. παράνεσις κα'. πᾶς ὁ καταπύσσεται ὁ μισοκάλος δαίμων καὶ τῷ ἡδὴ γενηρακότῳ ἐν πῶς κοινοβίοις , καὶ φησὶν , πῶς αὐτὰ ἔτι ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τέτρω . Cod. Vat. 440. p. 19. ὑποβάλλει ὁ . Cod. Vat. 443. pag. 95. Græce in editione Oxoniensi p. 288. περὶ ἀκηδείας καὶ ὑπομονῆς χρόνων . παράνεσις κδ'. ὑποβάλλει . Latine per Vossium tom. 2. p. 139. *Parænesis XXV. Invasio atque impugnatio hostis in transgressores. Suggestit fratri cogitatio.*

107. *Parænesis Vigesima tertia.* παρά-

νεσις κγ'. ἀπὸ μετάρσεως τόπῳ εἰς τόπον . ἡ πίσις μήτηρ ἐστὶ πᾶσις ἐργῶν ἀγαθῶν . Cod. Clem. 51. p. 113. Cod. Vat. 442. pag. 151. Cod. Alex. 16. p. 70. παράνεσις κδ'. ἡ πίσις . Cod. Vat. 441. p. 161. Cod. Alex. 8. p. 14. παράνεσις κδ'. περὶ πίσεως . ἡ πίσις . Cod. Vat. 1815. p. 176. Cod. Vat. 1524. p. 113. in quo Codice reliquæ Paræneses desiderantur . παράνεσις κ'. πρὸς ἀδελφὸς σκυλλομῶν ἀπὸ τόπῳ εἰς τόπον . ἡ πίσις . Cod. Alex. 42. p. 43. ἡ πίσις . Cod. Vat. 443. pag. 95. παράνεσις κβ'. ἀπὸ μετάρσεως τόπῳ εἰς τόπον . ἡ πίσις . Cod. Vat. 440. p. 20. Græce in editione Oxoniensi pag. 289. περὶ μετάρσεως τόπῳ εἰς τόπον . παράνεσις κέ'. ἡ πίσις . Apud Photium in Bibliotheca Cod. 196. eadem Parænesis vigesimo quinto loco recensetur . Latine per Vossium tom. 2. pag. 140. *Parænesis XXVI. de transmutatione loci in locum. Fides mater est boni omnis operis.*

108. *Parænesis Vigesima quarta.* παράνεσις κδ'. εἰς ἀδελφὸν ἔξελθόντα ἀπὸ κοινοβίου χωρεῖν οἷα δὴ ποτε ὡφείδει . Cod. Clem. 51. p. 155. Cod. Vat. 442. pag. 155. Cod. Alex. 16. p. 72. παράνεσις κέ'. εἰς ἀδελφὸν . Cod. Vat. 441. p. 165. Cod. Vat. 1815. pag. 179. Cod. Alex. 8. p. 16. εἰς ἀδελφὸν . Cod. Vat. 443. p. 97. παράνεσις κγ'. ὅτι δὲ τὸ ἡγούμενον συμπάθει καὶ ἀμνησίου ἔχειν . εἰς ἀδελφὸν . Cod. Vat. 440. p. 21. Græce in edit. Oxon. p. 291. παράνεσις κς'. εἰς ἀδελφὸν . Latine per Vossium tom. 2. p. 143. *Parænesis XXVII. oportere revertentem fratrem sine præteritorum malorum recordatione cum gaudio suscipere. Si contigerit fratrem a coenobio quocumque prætextu recedere. Apud Photium Parænesis XXVI.*

109. *Parænesis Vigesima quinta.* παράνεσις κέ'. ἀδελφός τις διηγῆσά μοι , λέγων . Cod. Clem. 51. p. 117. Cod. Vat. 442. pag. 158. Cod. Alex. 16. p. 73. Cod. Vat. 441. p. 168. παράνεσις κς'. Cod. Alex. 8. pag. 17. παράνεσις κς'. περὶ τῆς παλαδίας . ἀδελφός τις . Cod. Vat. 1815. p. 181. παράνεσις κς'. περὶ ἀφοβίας Θεῷ , καὶ ἀμελείας . ἀδελφός τις . Cod. Alex. 42. p. 45. ἀδελφός τις . Cod. Vat. 443. p. 99. παράνεσις κδ'. περὶ ὑπακοῆς . ἀδελφός τις . Cod. Vat. 440. p. 23. Græce in edit. Oxon. p. 293. περὶ ἀφοβίας Θεῷ , καὶ ἀμελείας .

λείας . παράνεσις κζ'. ἀδελφός ὡς . Latine A
per Vossium tom. 2. pag. 146. *Paranesis*
XXVIII. de privatione timoris Dei, & de ne-
gligentia . Frater quidam exposuit mihi, di-
cens . Apud Photium Paranesis XXVIII.

110. *Paranesis Vigesima sexta.* παράνε-
σις κς'. γέγραπται . τῷ ἔχοντι δοθήσεῃ, καὶ πε-
ρισσώθησεται . Cod. Clement. 51. p. 118.
Cod. Vat. 441. p. 169. Cod. Vat. 442. pag.
159. Cod. Alex. 16. pag. 74. γέγραπται . τῷ
ἔχοντι . Cod. Vat. 443. pag. 100. παράνεσις
κζ'. γέγραπται . Cod. Vat. 1815. p. 182. Cod.
Alex. 8. p. 18. παράνεσις κη'. εἰς τὸ, τῷ ἔχον-
τι δοθήσεται, καὶ περισσώθησεται . γέγραπται,
τῷ ἔχοντι . Cod. Alex. 42. p. 47. ὅτι αὐτῷ, εἰς
τὸ, τῷ ἔχοντι, &c. Cod. Vat. 440. p. 106.
Græce in edit. Oxon. p. 294. τῷ ἔχοντι δοθή-
σεῃ, καὶ περισσώθησεται . παράνεσις κη'. γέ-
γραπται γάρ, τῷ ἔχοντι . Latine per Vossium
tom. 2. pag. 148. *Paranesis XXIX. in illud*
dictum, habenti dabitur, & abundabit . Scri-
ptum est, habenti dabitur, & abundabit .

111. *Paranesis Vigesima septima.* παρά-
νεσις κζ'. ἀδελφοί, εἰάν τις πᾶν ὀλιγοψύχων ἀ-
δελφῶν ἐς ὧς ἐν τῇ σιωπᾷ . Cod. Clem. 51.
p. 119. Cod. Vat. 441. pag. 169. Cod. Vat.
442. p. 160. Cod. Alex. 16. p. 74. ἀδελφοί .
Cod. Vat. 443. p. 101. παράνεσις κς'. πάλιν τῷ
μὴ δειλιάειν ὅτι καὶ πονηρῶς, μὴ δὲ ῥαθυμῶς ἐν
τοῖς παρασμοῖς . καὶ ὅτι ὁ δὲ ἔχει ἰσχυρίαν ὁ
ἐχθρὸς ἄτερ τῆς Θεῆς συγχωρήσεως . ἀδελ-
φοί, εἰάν τις . Cod. Vat. 440. p. 24. παράνεσις
κη'. ἀδελφοί . Cod. Vat. 1815. p. 183. Cod.
Alex. 8. pag. 19. παράνεσις κς'. πάλιν ἀκατα-
κακίας . ἀδελφοί . Cod. Alex. 42. p. 48. Græ-
ce in edit. Oxon. p. 295. παράνεσις κς'. ἀδελ-
φοί, εἰάν τις . Latine per Vossium tom. 2. pag.
149. *Paranesis XXX. de temerario iudicio non*
ferendo . Fratres, si quis ex simplicioribus fra-
tribus in synaxe constitutus .

112. *Paranesis Vigesima octava.* παρά-
νεσις κη'. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰάν τύχῃς προκο-
πῆς ὥστε σε εἶναι ἐν τῷ ἄνω βαθμῷ . Cod.
Clem. 51. p. 121. Cod. Vat. 441. pag. 172.
Cod. Vat. 442. pag. 163. Cod. Alex. 16.
p. 76. Cod. Vat. 443. p. 102. παράνεσις κς'.
περὶ ταπεινοφροσύνης . ἀγαπητὲ, εἰάν τύχῃς .
Cod. Vat. 440. p. 25. παράνεσις κς'. ἀγαπη-
τὲ ἀδελφε, εἰάν . Cod. Vat. 1815. pag. 184.

Tom. I.

Cod. Alex. 8. p. 20. παράνεσις λ'. Cod. Alex.
42. p. 50. Græce in edit. Oxon. p. 297. περὶ
τῆς ταπεινοφροσύνης . παράνεσις λ'. ἀγαπητὲ ἀ-
δελφε, εἰάν τύχῃς . Latine per Voss. tom. 2.
p. 152. *Paranesis XXXI. de humilitate . Caris-*
sime frater, si promotus fueris .

113. *Paranesis Vigesima nona.* παράνε-
σις κς'. ὅτι δὲ καὶ τῷ Χειριστῶν μακρόθυμον καὶ
ἀμνησίκακον εἶναι . εἰάν συμβῇ πικρία, καὶ
κακίαν καὶ τὸ συμβῆναι . Cod. Clem. 51. pag.
122. Cod. Vat. 441. p. 173. Cod. Vat. 442.
p. 164. Cod. Alex. 16. p. 76. Cod. Vat. 443.
p. 103. παράνεσις κς'. ὅτι δὲ καὶ τῷ Χειριστῶν &c.
εἰάν συμβῇ, καὶ κακίαν τὸ συμβῆναι . Cod.
Vat. 440. p. 26. παράνεσις λ'. ὅτι δὲ &c. εἰάν
συμβῇ πικρία, καὶ κακίαν . Cod. Vat. 1815.
p. 185. Cod. Alex. 8. pag. 21. παράνεσις λ'.
ὅτι δὲ καὶ τῷ μοναχῶν μακρόθυμον εἶναι καὶ ἀμνη-
σίκακον . εἰάν . Cod. Alex. 42. p. 50. Græce
in edit. Oxon. p. 298. ὅτι δὲ καὶ τῷ Χειριστῶν &c.
C παράνεσις λ'. εἰάν συμβῇ πικρία . Latine per
Vossium tom. 2. p. 154. *Paranesis XXXII.*
quod Christianum oporteat esse longanimum, &
immemorem injuriarum . Si qua acerbitas acci-
derit . Apud Photium Paranesis XXIX.

114. *Paranesis Trigesima.* παράνεσις
λ'. πάλιν παθῶν . ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν πᾶς
ἡμέρας αὐτῷ . Cod. Clement. 51. p. 123. Cod.
Vat. 441. p. 175. Cod. Vat. 442. pag. 166.
Cod. Alex. 16. p. 77. Cod. Vat. 443. p. 105.
D παράνεσις κη'. πάλιν παθῶν . ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ
ἀγῶν πᾶς ἡμέρας ἑαυτῷ . Cod. Vat. 440.
p. 27. παράνεσις λ'. Cod. Vat. 1815. p. 187.
Cod. Alex. 8. p. 22. παράνεσις λβ'. πάλιν πα-
θῶν ψυχικῶν . ἀνὴρ . Cod. Alex. 42. p. 53.
Græce in edit. Oxoniensi pag. 299. πάλιν πα-
θῶν . παράνεσις λβ'. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν
πᾶς ἡμέρας αὐτῷ . Latine per Vossium tom. 2.
p. 159. *Paranesis XXXIV. de passionibus ac*
perturbationibus animi . Vir in torpore ac negli-
gentia dies suos transigens . Apud Photium
Paranesis XXX.

115. *Paranesis Trigesima prima.* παρά-
νεσις λ'. πάλιν δὲ παρακαλεῖν ὀλιγοψύχους .
ἀδελφὸς ἐξήτει τῷ ἑαυτῷ ἀδελφόν . Cod. Clem.
51. p. 124. Cod. Vat. 441. pag. 177. Cod.
Vat. 443. p. 105. Cod. Vat. 442. pag. 167.
Cod. Alex. 16. pag. 78. παράνεσις λγ'. πάλιν
πάλιν δὲ παρακαλεῖν ὀλιγοψύχους, καὶ ὀλιγοψύ-

χρῆντας. ἀδελφὸς ἐξήτει. Cod. Alex. 42. p. 54. Cod. Alex. 8. p. 23. Cod. Vat. 1815. p. 188. πῶς δ' εἰ ὀλιγωρῶντα παρακαλεῖν. ἀδελφὸς ἐπεξήτει τ' ἑαυτῷ ἀδελφόν. Cod. Vat. 440. p. 56. extra numerum Parænesewn, quæ in eodem Codice sunt XXXII. dumtaxat. Græce in edit. Oxonien. p. 300. πῶς δ' εἰ παρακαλεῖν ὀλιγωρῶντας. παραίνεσις λγ'. ἀδελφὸς ἐξήτει. Latine per Vossium tom. 2. pag. 161. *Parænesis XXXV. quomodo oporteat consolari pusillanimes. Frater suum querebat fratrem.* Apud Photium, *Parænesis XXXI.*

116. *Parænesis Trigesima secunda.* παραίνεσις λβ'. ὅτι δ' εἰ τ' ἀναγινώσκοντα ἀδελφὸν ἐννοεῖν καὶ φιλοπόνως ἀναγινώσκειν, ὡς ἔθ' Θεὸς παρόντος. ἀγαπητὲ, εἰάν ποτε χαρῇ σοι ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὡς τ' ἀδελφότητος. Cod. Clem. 51. pag. 127. Cod. Vat. 441. pag. 181. Cod. Vat. 443. p. 108. Cod. Vat. 442. pag. 172. Cod. Alex. 16. pag. 80. παραίνεσις λγ'. ὅτι δ' εἰ &c. Cod. Vat. 1815. pag. 191. Cod. Alex. 8. p. 26. παραίνεσις λδ'. Cod. Alex. 42. p. 58. ὅτι δ' εἰ τ' ἀναγινώσκοντα ἐν ὧσιν ἀδελφῶν φιλοπόνως ἀναγινώσκειν ὡς ἔθ' Θεὸς παρόντος. ἀγαπητὲ. Cod. Vat. 440 pag. 58. Græce in edit. Oxon. pag. 303. ὅτι δ' εἰ τ' ἀναγινώσκοντα ἀδελφὸν ἐννοεῖν, καὶ φιλοπόνως &c. παραίνεσις λδ'. Latine per Vossium tom. 2. p. 165. *Parænesis XXXVI. oportere fratrem, cum legit, advertere, ac studiose legere, velut in præsentia Dei. Frater carissime, si onus legendi* D *mandatum tibi fuerit.*

117. *Parænesis Trigesima tertia.* παραίνεσις λγ'. ἀντιρρήτικῶς περὶ πρῆβουσίας καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ καὶ τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει ὁ μιὰρὸς δαίμων, λέγων. Cod. Clement. 51. p. 128. Cod. Vat. 442. pag. 172. Cod. Vat. 443. p. 109. Cod. Vat. 441. p. 182. τῷ ἀδελφῷ, ἢ τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει. Cod. Vat. 441. Cod. 442. Cod. 443. Cod. Alex. 16. p. 80. παραίνεσις λδ'. περὶ πρῆβουσίας καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ. Cod. Vat. 1815. p. 191. Cod. Alex. 8. p. 26. παραίνεσις λε'. ἀντιρρήτικῇ, περὶ πρῆβουσίας &c. Cod. Alex. 42. pag. 58. ἀντιρρήτικόν, περὶ παρῆβουσίας &c. Cod. Vat. 440. pag. 58. Græce in edit. Oxon. pag. 304. περὶ παρῆβουσίας καὶ σωφροσύνης. παραίνεσις λε'. τῷ ἀδελφῷ. Latine per Vossium tom. 1. p. 130. *Antirrheticon, siue controver-*

sia, de virginitate & continentia. Fratrem siue sororem aggrediens demon improbus: & per Zinum ferm. 13. De Virginitate & Castitate. Improbus demon ita fratres & sorores aggreditur: Utrobique extra numerum Parænesewn. Apud Photium, Parænesis XXXII.

118. *Parænesis Trigesima quarta.* παραίνεσις λδ'. περὶ ἀγνείας. παρειαζέ τ' ἀγνείαν, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ, τῷ φοίνικι. Cod. Clement. 51. p. 130. Cod. Vat. 442. p. 176. Cod. Vat. 443. p. 111. Cod. Vat. 441. pag. 184. Cod. Alex. 16. p. 81. παραίνεσις λε'. περὶ ἀγνείας. παρειαζέ. Cod. Vat. 1815. p. 193. Cod. Alex. 8. p. 27. παραίνεσις λς'. περὶ ἀγνείας καὶ κατασάσεως. Cod. Alex. 42. p. 60. τῷ αὐτῷ περὶ ἀγνείας. παρειαζέ, ἀγαπητὲ ἀδελφὲ, τ' ἀγνείαν τῷ φοίνικι. Cod. Vat. 440. p. 60. Græce in edit. Oxon. p. 306. περὶ ἀγνείας. παραίνεσις λς'. παρειαζέ τ' ἀγνείαν, &c. Latine apud Zinum ferm. 14. *De castitate. Castitatem, frater carissime, palme similem puta: & per Vossium tom. 1. p. 133. Apud Photium, Parænesis XXXIII.*

119. *Parænesis Trigesima quinta.* παραίνεσις λε'. περὶ ἔθ' μὴ ρέμβεσθαι τὴς ὀφθαλμοῦς ὧδε κακῆσε, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ ἔχον τὸ βλέμμα, ἂν ὧ τ' ψυχῇ πρὸς Κύριον. καὶ ἐν τίνι κατήργηται ὁ δαίμων τ' πορνείας. ἢ μόνον δὲ ἀποχρῆς βρωμάτων. Cod. Clem. 51. p. 131. Cod. Vat. 442. p. 177. Cod. Vat. 443. pag. 112. Cod. Vat. 441. p. 186. Cod. Alex. 16. p. 82. παραίνεσις λς'. περὶ ἔθ' μὴ ρέμβεσθαι. Cod. Vat. 1815. p. 195. Cod. Alex. 8. p. 28. παραίνεσις λς'. Cod. Alex. 42. p. 61. τῷ αὐτῷ μὴ ρέμβεσθαι τὴς ὀφθαλμοῦς ὧδε κακῆ, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ ἔχον τὸ ὄμμα, ἂν ὧ τ' ψυχῇ πρὸς Κύριον. ἐρώτησις. ἐν τίνι καταργεῖται ὁ δαίμων τ' πορνείας; ἀλλὰ ἀποχρῆς βρωμάτων, ἢ ἔθ' ἀποκρίσις. ἢ μόνον ἀλλὰ ἀποχρῆς βρωμάτων. Cod. Vat. 440. p. 61. Græce in edit. E Oxon. p. 307. περὶ ἔθ' μὴ ρέμβεσθαι &c. παραίνεσις λς'. ut in Cod. Clem. 51. Latine per Vossium tom. 2. p. 166. *Parænesis XXXVII. non debere nos huc illucque retorquere oculos, sed potius deorsum aspectum habere, sursum vero animam ad Dominum. Interrogatio. In quonam fornicationis demon funditus profligatur? Responsio. Non solum per abstinentiam a cibis.* Apud Photium, *Parænesis XXXV.*

120. *Parænesis Trigesima sexta.* παραίνεσις λζ'. περὶ τῶν παυπαθείας. μοναχέ, ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. Clem. 51. p. 133. Cod. Vat. 442. pag. 179. Cod. Alex. 16. p. 83. Cod. Vat. 441. p. 188. Cod. Vat. 443. p. 114. παραίνεσις λζ'. Cod. Vat. 1815. p. 197. Cod. Alex. 8. pag. 29. παραίνεσις λη'. Cod. Alex. 42. p. 63. ἡ αὐτὴ περὶ τῶν παυπαθείας. μοναχέ, ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. Vat. 440. pag. 62. Græce in edit. Oxon. p. 308. περὶ τῶν παυπαθείας. παραίνεσις λη'. μοναχέ, ἔτω τῷ Χριστῷ. Latine per Vossium tom. 2. p. 169. *Parænesis XXXVIII. de mansuetudine.* Ita ne, o monache, professus es, te Christo placere velle. Apud Photium, *Parænesis XXXVI.*

121. *Parænesis Trigesima septima.* παραίνεσις λζ'. περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ περὶ κατὰ σάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ ἡ κρίματός τ' μέλλοντος. ἀγαπητέ, εἰάν ἐλθὼν ἀδελφὸς παρακαλέσῃ σε, λέγων. Cod. Clem. 51. pag. 135. Cod. Vat. 442. p. 181. Cod. Vat. 443. pag. 116. Cod. Vat. 441. p. 190. Cod. Alex. 16. p. 84. παραίνεσις λη'. περὶ ἀνυποτάκτων &c. Cod. Vat. 1815. p. 198. Cod. Alex. 8. p. 31. παραίνεσις λδ'. πρὸς ἀνυποτάκτους, καὶ περὶ ἀνασάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ &c. Cod. Alex. 42. p. 65. ἡ αὐτὴ πρὸς ἀνυποτάκτους, καὶ περὶ κατὰ σάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ κρίματός τ' μέλλοντος. ἀδελφέ, εἰάν ἐλθὼν ὁ ἀδελφὸς παρακαλέῃ σε, λέγων. Cod. Vat. 440. p. 93. Græce in edit. Oxoniensi pag. 310. περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ περὶ ἀνασάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ ἡ κρίματός τ' μέλλοντος. παραίνεσις λδ'. ἀγαπητέ, εἰάν ἐλθὼν. Latine apud Vossium tom. 2. pag. 171. *Parænesis XXXIX. De inobedientibus,* &c. de statu, ac timore Dei, &c. de futuro judicio. Carissime, si frater aliquis adventans, cohortetur te, dicens. Apud Photium, *Parænesis XXXVII.* Fragmentum ex sermone S. Ephraem, περὶ κατὰ σάσεως, habetur Cod. Palat. 91. pag. 140. cujus initium: ἐν μὲν τῇ πωλατείᾳ ὁδῶ ἐς τὰ αὐτὰ, κακοφροσύνῃ, περιπατοῦμεν.

122. *Parænesis Trigesima octava.* παραίνεσις λη'. περὶ δολαθείας. ἀγαπητέ, πρόσσεχε σφοδρῶς μὴ ἀπολέσῃς τὴν δόξαν ὁδόν. Cod. Clem. 51. p. 140. Cod. Vat. 442. pag. 189. Cod. Vat. 443. p. 121. Cod. Vat. 441.

Tom. I.

A p. 198. Cod. Alex. 16. p. 88. παραίνεσις λδ'. Cod. Vat. 1815. p. 204. Cod. Alex. 8. p. 35. παραίνεσις μ'. περὶ ἧς μὴ ῥέμβεσθαι τὴν ὁφθαλμὸν. Cod. Alex. 42. p. 71. ἡ αὐτὴ περὶ δολαθείας. ἀγαπητέ, &c. Cod. Vat. 440. pag. 67. Græce in edit. Oxon. p. 315. περὶ δολαθείας. παραίνεσις μ'. ἀγαπητέ. Latine per Vossium tom. 2. p. 178. *Parænesis XL. de pietate,* &c. abstinentia ab illicitis, ac de timore Dei. Carissime frater, attende vehementer, ne deperdas viam rectam. Apud Photium, *Parænesis XXXVIII.*

123. *Parænesis Trigesima nona.* παραίνεσις λδ'. περὶ τῶν ἐκπιπτόντων ἡ οἰκείας ἀμελίας, καὶ προφασίζομένων προφάσεις ἐν ἀμαρτίας. ἀδελφέ, τὴν μονήρην βίον ἐπεθύμησας. Cod. Clem. 51. p. 142. Cod. Vat. 442. pag. 192. Cod. Alex. 16. p. 89. Cod. Palat. 368. p. 317. Cod. Vat. 443. pag. 124. Cod. Vat. 441. p. 200. περὶ τῶν ἐκπιπτόντων ἡ οἰκείας &c. παραίνεσις μ'. ἀδελφέ ἡ μονήρην βίον ἐπεθύμησας. Cod. Vat. 1815. p. 206. παραίνεσις μ'. περὶ &c. ἀδελφέ, τὴν μονήρην βίον. Cod. Alex. 8. p. 36. παραίνεσις μα'. Cod. Alex. 42. p. 73. Græce in edit. Oxon. p. 317. παραίνεσις μα'. Latine per Vossium tom. 2. pag. 181. *Parænesis XLI. de his, qui propria cadunt negligentia, excusationesque in peccatis pretexunt.* Frater, solitariam desiderasti vitam. Apud Photium, *Parænesis XXXIX.*

D 124. *Parænesis Quadregesima.* παραίνεσις μ'. πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα, καὶ πρὸς μετανοίας. τοῖς ἐν ἡμετέρῃ καθεζομένοις τῶν δολοφονικῶν Πατρὸς ὑποβάλλει ὁ ἐχθρὸς, λέγων. Cod. Clem. 51. pag. 148. Cod. Vat. 442. p. 199. Cod. Vat. 443. p. 128. Cod. Vat. 441. p. 207. Cod. Alex. 16. p. 92. παραίνεσις μα'. Cod. Vat. 1815. p. 210. Cod. Alex. 8. p. 40. παραίνεσις μβ'. Cod. Alex. 42. p. 77. τὴν αὐτὴν πρὸς ἀδελφὸν &c. Cod. Vat. 440. pag. 72. Græce in edit. Oxon. p. 322. παραίνεσις μβ'. Latine per Vossium tom. 2. p. 187. *Parænesis XLII. ad fratrem, qui excidit:* &c. de poenitentia. Sub obedientia Patris spiritalis constitutis suggerit inimicus. Apud Photium, *Parænesis XL.*

125. *Parænesis Quadregesima prima.* παραίνεσις μα'. ὅτι ἔδει ὁμνύειν ἕτερον δυσφημεῖν. ἡ Κυρίως καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

εἰπόντος . πάλιν ἠκούσατε . Cod. Clement. 51. p. 154. Cod. Vat. 442. pag. 207. Cod. Vat. 443. p. 133. Cod. Vat. 441. pag. 215. Cod. Alex. 16. pag. 96. παραίνεσις μβ'. Cod. Vat. 1815. p. 216. Cod. Alex. 8. pag. 45. τῷ αὐτῷ ὅτι ἔδῃ . &c. Cod. Vat. 440. p. 71. Græce in edit. Oxon. p. 327. παραίνεσις μγ'. Latine per Vossium tom. 2. p. 193. *Parænesis XLIII. quod non oporteat jurare, neque blasphemare. Cum dicat Dominus & Salvator noster Jesus Christus.* Apud Photium, *Parænesis XLI.*

126. *Parænesis Quadragesima secunda.* παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα ἀδελφὸν λόγος εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν ἢ πυρᾶσθαι. ἄκουε ἔ' Α'ποστόλου λέγοντος . θέλω πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς καὶ ἐμαυτὸν . Cod. Clem. 51. p. 156. παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα ἀδελφὸν λέγοντα, εἴρηται, κρεῖσσον γαμεῖν &c. Cod. Vat. 442. p. 210. παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα ἀδελφὸν εἴρηκότα, ὅτι κρεῖσσον &c. Cod. Alex. 16. p. 97. παραίνεσις μγ'. πρὸς τὴν λέγοντα, πρὸς τινὰ ὁ λόγος εἴρηται . κρεῖσσον γαμεῖν &c. Cod. Alex. 42. p. 84. παραίνεσις μβ'. πρὸς ἵνα λόγος εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν, ἢ πυρᾶσθαι. ἀποκρίσεις . ἄκουε . Cod. Vat. 441. p. 218. παραίνεσις μγ'. πρὸς ἵνα ἐρωτήσαντα, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖσθαι, ἢ πυρᾶσθαι . Cod. Alex. 8. p. 47. τῷ αὐτῷ λόγος, πρὸς τινὰ εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν &c. Cod. Vat. 440. p. 76. Cod. Vat. 443. p. 35. Græce in edit. Oxon. p. 329. πρὸς ἀδελφὸν λόγος εἴρηται, ὅτι κρεῖσσον γαμεῖν, ἢ πυρᾶσθαι . παραίνεσις μδ'. ἄκουε . Latine per Vossium tom. 1. p. 4. *Ad fratrem quemdam sci-
ficantem : ad quem hoc dictum pertineat : melius est nubere, quam uri ? Responso . Apostolum audi dicentem . Hujus sermonis non meminit Photius.*

127. * *Parænesis Quadragesima tertia.* παραίνεσις μγ'. ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ἔ' ἱερέως . ἐρώτησις . ἡ γραφὴς λεγούσης πρὶ ἡλὶ τῷ ἱερέως . Cod. Clem. 51. p. 157. παραίνεσις μγ'. ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν, ὅτι τῷ κατ' ἀγνῶστον λόγων, πρὶ ἡλὶ ἔ' ἱερέως &c. Cod. Vat. 442. p. 301. παραίνεσις μγ'. ἀπόλογος πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ἔ' ἱερέως . Cod. Alex. 16. pag. 98. παραίνεσις μγ'. ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ἔ' ἱερέως . Cod. Vat. 441. p. 219. παραίνεσις μδ'. πρὸς ἀδελφὸν ἀποκρίσαντα πρὶ ἡλὶ ἔ' ἱερέως . Cod. Alex. 8. pag. 48. ἔ' αὐτῷ

A ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν ἀντιλέξαντα πρὶ ἡλὶ ἔ' ἱερέως . ἐρώτησις . ἡ γραφὴς λεγούσης . Cod. Vat. 439. p. 192. Cod. Vat. 440. p. 77. ἐρωπαπόκεισις, ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν περὶ ἔ' ἡλὶ ἔ' ἱερέως, ὅτι κακολογῶντες τὸ Θεὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐνεδέχθη αὐτοῖς . πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε πολλαί . Cod. Vat. 443. pag. 136. Apud Vossium tom. 1. pag. 6. & Photium, *Parænesis XLII.* Dcest in edit. Oxon.

128. *Parænesis Quadragesima quarta.* B παραίνεσις μδ'. περὶ φόβου Θεοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ ἀγαπητὲ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ καὶ μετεωρισμῷ ἀπολέσης σε τὸ χερόν . Cod. Clem. 51. p. 160. Cod. Vat. 442. p. 211. Cod. Vat. 441. p. 224. Cod. Alex. 16. p. 101. παραίνεσις μδ'. Cod. Vat. 1815. p. 222. παραίνεσις μς'. Cod. Alex. 8. p. 52. παραίνεσις κα'. ὑποτύπωσις πρὸς ἐπιρροαζομένης ὑπὸ τῷ ἰδίῳ λογισμῷ . πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης, μήποτε . Cod. Alex. 42. p. 30. παραίνεσις πρὶ φόβου Θεοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ ἀγαπητὲ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ . Cod. Vat. 439. p. 234. Cod. Vat. 443. pag. 140. παραίνεσις κδ'. πρὶ φόβου Θεοῦ . πρόσεχε σεαυτῷ νεανία, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ . Cod. Vat. 440. pag. 28. Græce in edit. Oxon. pag. 330. πρὶ φόβου Θεοῦ παραίνεσις μέ . πρόσεχε σεαυτῷ, ἀγαπητὲ . Latine per Ambrosium ferm. XII. & Vossium tom. 2. pag. 196. *Parænesis XLIV. de timore Dei. Attende tibi ipsi, carissime, ne forte in negligentia.* Apud Photium, *Parænesis XLIII.*

129. *Parænesis Quadragesima quinta.* παραίνεσις μέ . πρὶ ἀγάπης . ἀγαπητὲ, εἰάν ἀξιώθῃς γνώσεως καὶ ἀγκύσεως . Cod. Clem. 51. p. 163. Cod. Vat. 442. pag. 215. Cod. Vat. 441. p. 228. Cod. Alex. 16. p. 102. παραίνεσις μς'. ἀγαπητὲ, εἰάν ἀξιώθῃς γνώσεως . Cod. Vat. 1815. p. 225. παραίνεσις μζ'. Cod. Alex. 8. p. 54. παραίνεσις μδ'. πρὶ ἀγάπης ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστός . ἀγαπητὲ, εἰάν ἀξιώθῃς . Cod. Alex. 42. p. 85. πρὶ ἀγάπης . ἀγαπητὲ . Cod. Vat. 443. p. 142. παραίνεσις λ'. πρὶ ἀγάπης . ἀγαπητὲ, εἰάν ἀξιώθῃς χαρίσματος γνώσεως . Cod. Vat. 440. p. 29. Græce in edit. Oxon. pag. 332. πρὶ ἀγάπης . παραίνεσις μς'. ἀγαπητὲ, εἰάν ἀξιώθῃς γνώσεως . Latine per Zinum ferm. IX. & Vossium tom. 2. pag. 199. *Parænesis XLV. de caritate sive dilectione. Si tibi, carissime, donum scientie & di-*
scre-

scetionis. Apud Photium, *Parænesis XLIV*. A

130. *Parænesis Quadragesima sexta*. πα-
ράνεσις μς'. πρὸς Εὐλόγιον . εἰς τὸ καρπὸν τῆς
ὑπακοῆς ἀφορῶν , ἀδελφε , ἐσθ' ὅσα γράψα-
σαι πρὶ ὧν μοι πρὸς ἐπαξίας . Cod. Clem. 51.
p. 164. Cod. Vat. 441. pag. 229. Cod. Alex.
16. p. 103. παράνεσις μς'. πρὸς Εὐλόγιον . εἰς
τὸ καρπὸν . Cod. Vat. 1815. p. 226. παράνεσις
μή. πρὸς Εὐλόγιον μοναχόν . Cod. Alex. 42.
p. 95. παράνεσις μή. Cod. Alex. 8. pag. 55.
παράνεσις μέ. Cod. Vat. 442. p. 216. πα-
ράνεσις πρὸς Εὐλόγιον . Cod. Vat. 443. pag.
143. παράνεσις λά. πρὸς Εὐλόγιον . Cod.
Vat. 440. p. 30. Græce in edit. Oxon. p. 333.
πρὸς Εὐλόγιον . παράνεσις μς'. ὅτι τὸ καρπὸν
τῆς ὑπακοῆς ἀφορῶν . Latine per Vossium tom.
2. p. 201. *Parænesis XLVI. ad Eulogium. Ad
fructum obedientie respiciens, Frater carissime.*
Apud Photium, *Parænesis XLV*.

131. *Parænesis Quadragesima septima*.
παράνεσις μς'. πρὸς ἀκηδασίῳ μοναχὸν λέ-
γοντα . ἀφίημι , καὶ εἰς τὸ κόσμον ὑπάγω . ἔφη
ὁ Κύριος τῷ δόξῃς . εἰσελθετε ἀπὸ τῆς πυ-
λῆς . Cod. Clem. 51. p. 186. Cod. Alex.
16. p. 105. παράνεσις μς'. πρὸς ἀκηδασίῳ
μοναχὸν λέγοντα . ἀφίημι τὸν ἔρημον , καὶ εἰς
&c. Cod. Vat. 441. p. 234. παράνεσις μή.
Cod. Vat. 1815. p. 229. παράνεσις μς'. Cod.
Vat. 442. p. 221. παράνεσις μέ. πρὶ ὑπομονῆς .
ἔφη . Cod. Alex. 42. p. 86. παράνεσις πρὸς ἀκη-
δασίῳ &c. Cod. Vat. 443. pag. 146. παρά-
νεσις λβ'. πρὸς ἀκηδασίῳ ἀδελφόν , καὶ λέγον-
τα . ἀφίημι τὸν μοναχόν , καὶ εἰς τὸν κόσμον πο-
ρεύομαι . ἔφη . Cod. Vat. 440. pag. 33. Græce
in edit. Oxon. p. 337. πρὸς ἀκηδασίῳ μονα-
χὸν λέγοντα . ἀφίημι , εἰς τὸν κόσμον ὑπάγω .
παράνεσις μή. ἔφη ὁ Θεὸς δόξῃς . εἰσελθετε .
Latine per Vossium tom. 2. pag. 205. *Paræ-
nesis XLVII. ad monachum acedie deditum ,
qui tentabatur , ut rediret ad seculum . Dixit
Dominus glorie: intrate per angustam portam.*
Apud Photium, *Parænesis XLVI*.

132. *Parænesis Quadragesima octava*.
παράνεσις μή. πρὶ κακονθείας . ὃν τρόπον ξίφος
ὑδροκοπεῖ ἵππον . Cod. Clem. 51. pag. 174.
Cod. Vat. 441. p. 244. Cod. Alex. 16. p. 110.
παράνεσις μς'. Cod. Vat. 442. p. 231. παρά-
νεσις μδ'. Cod. Vat. 1815. p. 236. παράνεσις
μς'. πρὶ κακονθείας , καὶ ἀμελείας . Cod.

Alex. 42. p. 92. πρὶ κακονθείας . Cod. Vat.
443. p. 152. Græce in edit. Oxon. pag. 341.
πρὶ κακονθείας . παράνεσις μδ'. ὃν τρόπον .
Latine per Vossium tom. 2. p. 212. *Parænesis
XLVIII. de morum perversitate ac dissolutione,
& negligentia . Quemadmodum gladius nervos
incidit equo.* Apud Photium, *Parænesis XLVII*.

133. *Parænesis Quadragesima nona*. πα-
ράνεσις μδ'. πρὶ ἀσφορᾶς & μοναδικῆς βίης
ὑπὲρ πάντων κοσμικῶν . ἀδελφε ἀγαπητέ , εἰάν
ἀποταξάμενος τῷ βίῳ , γένῃ μοναχός , νῆφε
ὅτι πολλὰ αἱ μεθοδία & ἐχθρῶν . Cod. Clem.
51. p. 175. Cod. Alex. 16. p. 111. Cod. Alex.
8. p. 58. Cod. Vat. 441. p. 245. παράνεσις ν'.
ἀγαπητέ ἀδελφε , εἰάν . Cod. Vat. 1815. p.
237. παράνεσις μή. πρὶ διαφορᾶς βίης & μονα-
χικῆς ὑπὲρ τῶν κοσμικῶν . ἀγαπητέ ἀδελφε . Cod.
Vat. 442. p. 232. παράνεσις μς'. πρὶ ἀσφο-
ρᾶς μοναχικῆς βίης καὶ κοσμικῆς . Cod. Alex. 42.
pag. 94. πρὶ ἀσφορᾶς & μοναδικῆς βίης πα-
ρά τὸν κοσμικόν . ἀγαπητέ , εἰάν . Cod. Vat. 440.
pag. 55. Cod. Vat. 443. pag. 152. Græce in
edit. Oxon. p. 342. πρὶ ἀσφορᾶς & μοναχι-
κῆς βίης ὑπὲρ τῶν κοσμικῶν . παράνεσις ν'. ἀγαπη-
τέ ἀδελφε , εἰάν . Latine per Voss. tom. 2. pag.
214. *Parænesis XLIX. de differentia atque præ-
stantia vite monasticæ supra vitam secularem .
Frater carissime, si abdicata vita seculari factus
sis monachus .* Apud Photium, *Parænesis XLVIII*.

134. * *Sancti Ephraem Syri de quibusdam
interrogationibus*. τῶ ἀγίῳ Ἐφραίμ & Σύρῳ ,
πρὶ ἐρωτήσεων ἑκάστων . πρὶ ὧν ἠρωτήσατε με-
θεὶν βελάμενοι . Cod. Vat. 440. p. 80. Cod.
Vat. 441. pag. 218. Apud Vossium tom. 2.
pag. 98. *Parænesis III. de quibusdam interroga-
tionibus , ac de humilitate . Que discendi cupi-
di interrogastis .* Deest in edit. Oxon.

135. * *Ejusdem adhortationes ad Ascetas
secundum alphabetum*. τῶ αὐτῷ παρανεσεις
ἀσκητῶν καὶ σοιχείων . ἀρχὴ ἀποταγῆς μονα-
χῶν φεβέσθαι τῷ Θεῷ . Cod. Vat. 440. p. 90.
Apud Vossium tom. 2. pag. 90. *Parænesis I.
ad eos , qui in religionis se rudimentis exercent .
Initium renunciationis monachi est timere Do-
minum .* Deest in edit. Oxon.

136. * *Ejusdem adhortatio*. τῶ αὐτῷ πα-
ράνεσις . ἀκούσατε πάντα ὑμεῖς υἱοὶ φωτὸς ὄντες .
Cod. Vat. 440. p. 94. Apud Voss. tom. 2. p. 97.
*Parænesis II. Audite ista , & custodite vos , qui
filii*

fili lucis estis. Deest in edit. Oxon.

137. *Ejusdem de compunctione*. τῷ αὐτῷ περὶ κατανύξεως. κατανύγηδι ψυχῆς, κατανύγηδι ὅτι πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. Cod. Vat. 440. p. 94. Cod. Vat. 1815. p. 52. Cod. Alex. 8. p. 122. Cod. Alex. 16. p. 239. ubi λόγος ἕτερος inscribitur: nam sermo primus de compunctione, ibidem est p. 235. cujus initium: ἐν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ. Cod. Clem. 62. p. 131. λόγος περὶ κατανύξεως. κατανύγηδι. Græce in edit. Oxon. p. 112. λόγος ἕτερος κατανυκτικός. κατανύγηδι. Latine apud Vofs. t. 1. p. 143. *Sermo II. De compunctione. Compungere anima mea*.

138. *Ejusdem, non oportere ridere ac extolli, sed potius plorare ac lugere*. τῷ αὐτῷ, ὅτι ὁ χεὶν γελᾷ καὶ μετεωρίζεται, ὁ δὲ μᾶλλον πένθει καὶ κλαίει. ἀρχὴ κατὰ τὴν φύσιν μοναχῶν, γέλως καὶ παρρησία. Cod. Vat. 440. p. 97. Cod. Vat. 733. pag. 213. Cod. Clem. 62. pag. 134. ὅτι ὁ δὲ γελᾷ καὶ μετεωρίζεται, ἀλλὰ κλαίει καὶ πένθει ἑαυτὸς. Cod. Vat. 441. p. 74. Cod. Vat. 442. p. 69. Cod. Vat. 443. p. 41. Cod. Alex. 16. p. 31. Cod. Clement. 51. p. 56. ὅτι ὁ χεὶν γελᾷ, ὁ δὲ πένθει καὶ κλαίει λόγος. Cod. Vat. 1815. p. 27. Cod. Alex. 8. p. 118. παραίνεσις κ'. περὶ ὅ μὴ γελᾷ, καὶ μὴ μετεωρίζεται. Cod. Alex. 42. p. 27. ubi hic titulus imperite præfigitur sermoni sequenti, cujus initium p. 30. πρὸς εὐσεβεῖς, ὡς νεώτης: est autem inter Paræneses vigesima. Græce in edit. Oxon. p. 176. ὅτι ὁ δὲ γελᾷ καὶ μετεωρίζεται, ἀλλὰ κλαίει καὶ πένθει ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατὰ τὴν φύσιν. Latine per Vossium tom. 1. p. 110. & Ambrosium serm. 6. Apud Photium in Biblioth. Cod. 196.

139. * *Ejusdem, quod ludicris rebus abstinentium sit Christianis, & de amore pauperum*. Τῷ αὐτῷ ὅτι ὁ δὲ παίζειν Χριστιανὸς, καὶ περὶ φιλοπρωχίας. ὅτι καὶ ὁ δὲ παίζειν Χριστιανὸς, πάντες γινώσκουσιν. Cod. Vat. 440. p. 103. Vofs. t. 1. p. 113. Deest in edit. Oxon.

140. *Ejusdem de virtute ad novitium monachum, Adhortationes IV. Prologus. Dominus ad salutem hominum profectus in mundum*. τῷ αὐτῷ περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον μοναχὸν, τετάρτων παραίνεσεων Πρόλογος. ὁ Κύριος ὅτι σωτηρίᾳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιδημήσας. Cod. Vat. 440. pag. 110. Cod. Vat. 441.

A pag. 17. Cod. Vat. 442. p. 11. Cod. Vat. 443. pag. 5. Cod. Alex. 16. pag. 3. Cod. Alex. 42. p. 213. Cod. Clem. 51. p. 15. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 140. περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον ἀσκητὴν, κεφάλαιον δ'. πρόλογος. ὁ Κύριος. Latine per Vofs. tom. 2. p. 23. In Cod. Vat. 442. dividitur in *Adhortationes V*. nam secunda Adhortatio bifariam distribuitur. In C. Alex. 16. περὶ ἀρετῆς πρὸς νεώτερον μοναχὸν, παραίνεσις πρώτη. ὁ Κύριος: continetque sequentem Adhortationem, quæ incipit: εἰ καὶ κατέζη. In Cod. Alex. 42. hic sermo de virtute ad novitium monachum dividitur in capita VIII. quorum primum pag. 213. incipit, ὁ Κύριος. Vofs. tom. 2. p. 23. II. pag. 214. εἰ καὶ κατέζη ἐν ἐρήμῳ. Voss. p. 24. III. p. 214. ἐν κοινοβίῳ κατεζώμενος, μὴ ἐκκλίνας. Vofs. pag. 24. IV. pag. 216. προσεκτεὸν ἄπο κακῆς. Vofs. pag. 28. V. pag. 219. γίνεαι ποιμαρὲν φρόνιμος. Voss. p. 30. VI. p. 220. περὶ ὃ ὧν μοι λελάληκας τῶν κτ'. Vofs. p. 31. VII. p. 223. μακάριοι οἱ μὴ πωσόντες ἐν ἀμφιβλήττοις τῷ ἐχθρῷ. Vofs. p. 33. VIII. p. 224. εἴπε τις τῷ ἀγίῳ. Vofs. p. 35.

141. *Adhortatio prima*. ἀρχὴ πρώτης παραίνεσεως. εἰ καὶ κατέζη ἐν ἐρήμῳ κατὰ μόνας. Cod. Vat. 440. p. 110. Cod. Vat. 441. pag. 18. Cod. Vat. 442. pag. 12. Cod. Vat. 443. p. 6. Cod. Alex. 16. pag. 5. Cod. Alex. 42. p. 214. Cod. Clement. 51. p. 15. Græce in editione Oxonien. p. 140. ἀρχὴ τῇ πρώτης παραίνεσεως. εἰ καὶ. Latine per Vossium tom. 2. pag. 24.

142. *Adhortatio secunda*. παραίνεσις β'. προσεκτεὸν ἄπο κακῆς συμβουλίας. Cod. Vat. 440. p. 111. Cod. Vat. 441. pag. 21. Cod. Vat. 442. p. 15. Cod. Vat. 443. pag. 8. Cod. Alex. 16. p. 5. Cod. Alex. 42. p. 216. Cod. Clem. 51. p. 17. In Cod. Vat. 442. hæc Adhortatio in duas dividitur, quarum prima incipit, προσεκτεὸν: secunda, γίνεαι ποιμαρὲν φρόνιμος. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 142. παραίνεσις β'. προσεκτεὸν ἄπο κακῆς. Latine per Vossium tom. 2. p. 28.

143. *Adhortatio tertia*. παραίνεσις γ'. περὶ ὃ ὧν μοι λελάληκας τῷ κτ' ἀγνοίαν λογισμῶν. Cod. Vat. 440. p. 113. Cod. Vat. 441. p. 26. Cod. Vat. 442. p. 20. Cod. Vat. 443. p. 10. Cod. Alex. 16. p. 7. Cod. Alex. 42. pag.

pag. 220. Cod. Clem. 51. pag. 20. Græce in A edit. Oxon. p. 145. Latine per Vossium tom. 2. pag. 31.

144. *Adhortatio Quarta*. παραίνεσις δ' ἐπὶ τῷ ἁγίῳ . μελέτα καλὰ . Cod. Vat. 440. p. 114. Cod. Vat. 441. p. 30. Cod. Vat. 442. p. 25. Cod. Vat. 443. p. 13. Cod. Alex. 16. p. 10. Cod. Alex. 42. p. 224. Cod. Clem. 51. p. 24. Græce in edit. Oxon. p. 148. Latine per Vossium tom. 2. pag. 35. Pars hujus adhortationis exstat Cod. Vat. 439. pag. 50. B inscripta, παραίνεσις δ' . incipitque : ἐὰν πνεύμα ὑπερηφάνειας καὶ φιλαρχίας καὶ πλῆτθ . Vide Vossium tom. 2. p. 37. ab iis verbis : Si spiritus superbie, aut ambitionis, divitiarumve te conturbet .

145. * *Ejusdem de abstinendo a cupiditatibus carnalibus : & de certamine, ac de multa securitate, ad Fratrem qui excidit*. Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ ἀπέχεσθαι τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμιῶν, καὶ πρὸς ἀγώνος, καὶ ἀσφαλείας πολλῆς, πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα . οἱ ἐν ἰατροείοις θεραπευόμενοι, ὅς ἐπιχαίρονται . Cod. Vat. 440. p. 147. Cod. Alex. 42. p. 227. ubi inscribitur, παραίνεσις ἐννάτη, πρὸς τὸ &c. estque sermo imperfectus, continuatur autem cum præcedenti sermone de virtute ad novitium monachum . Prodiit per Vossium tom. 1. p. 122. Deest in edit. Oxon.

146. * *Ejusdem de patientia & compunctione sermo Paræneticus*. Τὸ αὐτὸ πρὸς ἡσυχίας καὶ κατανύξεως λόγος παρανετηκός . ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεὸς ἐπιτάλαμος τῇ αἰσθητικῇ ἡμῶν . Cod. Vat. 440. p. 149. mutilus in fine . Prodiit per Vossium tom. 1. pag. 167. Deest in edit. Oxon.

147. * *Ejusdem quod perfectum esse oporteat monachum*. Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τέλειον εἶναι τὸ μοναχόν . πέρυσί μοι πρὸς ἡλθον ἑνὲς ἀγνῶτες . Cod. Vat. 441. p. 276. Cod. Vat. 442. p. 264. Cod. Alex. 16. p. 125. Cod. Alex. 42. p. 265. Apud Vossium tom. 2. pag. 247. Deest in edit. Oxoniensi, in qua p. 423. ejusdem argumenti, sed diversus sermo exstat, cujus initium : εἰς μέγλιω δυνάτῃ μὴ γίνῃ κατ' αὐτῆς εἰς ἀπάξίαν νεωτέρων .

148. * *Ejusdem de divina gratia*. πρὸς θείας χάριτος . ἀπεῦδεν ἔχειν τὴν θείαν χάριν σὺν τῇ ἀγνοίᾳ . Cod. Vat. 441. pag. 289. Cod.

Vat. 442. p. 278. Cod. Vat. 443. pag. 162. Cod. Alex. 16. p. 132. Cod. Clem. 51. pag. 198. Apud Zinum ferm. 4. *De gratia Dei*. Da operam, ut divinam gratiam habeas in mente tua : & Voss. tom. 1. p. 81. Deest in edit. Oxon.

149. *Ejusdem de morbo lingue, & aliis vitiis*. τὸ αὐτὸ πρὸς γλωσσαλγίας καὶ παθῶν . ἐσπαρμύει εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις πᾶσαι ἐν πάσῃ τῇ ἀνθρώποτι . Cod. Vat. 441. pag. 294. Cod. Vat. 442. p. 283. Cod. Vat. 443. pag. 166. Cod. Alex. 16. pag. 135. Cod. Clem. 51. p. 202. Latine per Zinum ferm. 5. *De lingue morbo & ceteris vitiis*. *Varie in omnibus hominibus sparsæ sunt cupiditates* : & Vossium tom. 1. p. 103. Ejusdem argumenti, sed diversus sermo prodiit Græce in edit. Oxon. p. 398. πρὸς γλωσσαλγίας καὶ παθῶν . λεωρὰ γέγονεν, ὡς χιὼν, ἡ Μαριάμ, ἵνα καταγνωθῇ ἐν ἐνὶ λόγῳ κακηγορίας .

* 150. * *Ejusdem adhortatio de silentio*. παραίνεσις πρὸς ἡσυχίας . ἀδελφοί, κτήσαοθε τὴν ἡσυχίαν ὡς περὶ τείχος . Cod. Vat. 442. pag. 299. Est pars sermonis 8. quem edidit Ambrosius Camaldulensis inscriptum, de *Armatura monachi* ; incipitque edit. Florent. anni 1481. p. 49. *Posside autem silentii quietem veluti murum munitum*. Deest in edit. Oxon. Habetur autem apud Vossium tom. 1. pag. 176. in eo sermone, cujus initium, *Illustris est vita justorum* : ab iis verbis : *Posside autem* D *& mentis tranquillitatem* .

151. * *Ejusdem sermo paræneticus in secundum adventum Domini, & de poenitentia*. τὸ μακαρίῃς Ἐφραίμ λόγος παρανετηκός πρὸς τὴν δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς μετανοίας . ἀδελφοί, μετανοήσωμεν, ἵνα τὸ Θεὸν ἰλεωποινησώμεθα . Cod. Vat. 442. pag. 306. Cod. Vat. 729. pag. 147. Apud Voss. tom. 2. pag. 270. Deest in editione Oxoniensi .

152. * *Ejusdem adversus improbas mulieres*. τὸ αὐτὸ κατὰ τῆς πονηρῶν γυναικῶν . ἔδεν τοίνυν ἐφάμιλλον θηρίου γυναικὸς πονηρᾶς . Cod. Vat. 443. p. 173. Apud Vossium tom. 1. p. 127. *Nulla par fera improbae ac maledicæ feminae*. Deest in edit. Oxon.

153. * *Ejusdem de fornicatione, deque improbae mulieris vitiosis moribus*. πρὸς πορνείας, καὶ φονεῖας πειραφὰς ἀφροδοί τῇ γυναικός . πᾶς ὁ ἐμβλέψας γυναικᾶ, φησὶν, πρὸς

πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι. Cod. Vat. 443. p. 177. Apud Vossium tom. 1. p. 128. in eodem sermone, qui inscribitur *adversus improbas mulieres*; incipit autem ab iis verbis: *Et Christus ipse in Evangelio dicit: Omnis qui viderit mulierem ad concupiscendum eam*. Deest in edit. Oxonien.

154. *Ejusdem in Transfigurationem Domini*. τῷ ἐν ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Εὐφράμ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν Ἐκκλῆς. ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Δέρος, καὶ χαρμοναί. Cod. Vat. 455. pag. 136. Cod. Vat. 561. p. 28. Cod. Vat. 562. p. 36. Cod. Vat. 820. pag. 196. Cod. Vat. 1216. p. 207. Cod. Vat. 1641. p. 377. Cod. Vat. 1671. p. 97. Cod. Vat. 1673. p. 168. Cod. Palat. 317. p. 95. Cod. Clem. 49. pag. 201. Cod. Clem. 55. p. 78. Cod. Clem. 62. p. 273. Græce in edit. Oxon. pag. 247. Latine apud Vossium tom. 3. p. 186.

155. *Ejusdem Encomium in formosum Josephi, seu de laudibus Joseph Patriarchæ*. τῷ μακαρίῳ Εὐφράμ λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς ἔστιν Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς ἔστιν Ἰσαάκ, ὁ Θεὸς ἔστιν Ἰακώβ. Cod. Vat. 455. pag. 269. Cod. Vat. 468. p. 291. Cod. Vat. 572. pag. 139. Cod. Vat. 695. p. 228. Cod. Vat. 1190. p. 52. Cod. Vat. 1216. pag. 109. Cod. Vat. 1255. p. 75. Cod. Vat. 1633. p. 203. Cod. Vat. 1641. p. 284. Cod. Vat. 1673. p. 124. Cod. Palat. 363. p. 392. Cod. Clement. 21. pag. 89. Varia est in his Codicibus inscriptio. Cod. Vat. 455. λόγος εἰς τὸν πατέρα ἡμῶν Ἰωσήφ. Cod. Vat. 468. 572. 695. 1190. & Clem. 21. λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Cod. Vat. 1216. 1255. εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ, τῇ ἀγίᾳ ἑ. Cod. Vat. 1633. 1641. 1671. ἐγκώμιον εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Cod. Palat. 363. κνειακῇ τῷ ἀγίῳ Πατέρων, τῷ ὁσὶς πρὸς ἡμῶν Εὐφράμ ἔστιν ἀσκητῶν λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 234. τῷ μακαρίῳ καὶ ὁσιωτάτῳ πρὸς ἡμῶν Εὐφράμ, καὶ οἰκουμενικῷ διδασκάλῳ λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς ἔστιν Ἀβραάμ. Latine per Ambrosium serm. 19. & Vossium tom. 3. p. 131.

156. *Ejusdem in Abraham & Isaac*. τῷ αὐτῷ εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. ἀποκρίσις ὁ Θεὸς τῷ δίκῳ Ἀβραάμ. Cod. Vat. 455. p. 282. ἔστιν μακαρίῳ καὶ ὁσὶς Πατὴρ ἡμῶν καὶ οἰκ-

Α μνηκῷ διδασκάλῳ Εὐφράμ ἔστιν Σύρος λόγος εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ εἰς τὸν Ἰσαάκ. ἀποκρίσις. Cod. Clem. 57. pag. 39. Prodiit Græce in edit. Oxon. pag. 415. & Latine per Vossium tom. 3. pag. 122.

* 157. * *Ejusdem sermo in secundum Adventum, & de Judicio*. Εὐφράμ ἔστιν Σύρος λόγος πρὸς τὸν δευτέρου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὴν κείσεως. ἀκούσατε, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ὅσοι τὸ ἀγιον Βάπτισμα. Cod. Vat. 572. pag. 224. Deest in edit. Græca Oxon., & Latina Vossii.

158. * *Ejusdem sermo de sacerdotio*. τῷ ὁσὶς Πατὴρ ἡμῶν Εὐφράμ ἔστιν Σύρος λόγος πρὸς τὸν ἱερωσύνης. ὡς δαῶμα πρὸς τὸν Θεόν. ὡς δύναμις ἀρρήτου. Cod. Vat. 579. p. 115. mutilus in fine. Prodiit Latine integer per Voss. tom. 1. p. 1. Deest in editione Oxoniensi.

* 159. * *Ejusdem sermo de vanitate vitæ, deque poenitentia*. τῷ ὁσὶς Πατὴρ ἡμῶν Εὐφράμ λόγος εἰς μάτατον βίον, καὶ πρὸς τὴν μετανοίας. ὅσοι τὰ ἑβραϊκά καὶ ἀπολυμένα πρὸς τὸν Θεόν κατελείπατε, ἀγωνήσαδε μὴ πάλιν. Cod. Vat. 581. pag. 159. Deest in edit. Græca Oxoniensi, & Latina Vossii. In Codice Alexandrino Vaticano 48. p. 1. tribuitur Sancto Joanni Chrysostomo: τῷ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννῃ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως ἔστιν Χρυσόστομος, εἰς τὸν μάτατον βίον τῶτον, καὶ εἰς ὁφέλειαν ψυχῆς. ἀναγινωσκόμενος τῇ κνειακῇ τῆς ἀποκρίσεως. ὅσοι τὰ τῷ κόσμῳ μάτατα καὶ ἀπολυμένα πρὸς τὸν Θεόν κατελείπατε.

160. * *Ejusdem Encomium in Sanctos Quadraginta Martyres*. τῷ ὁσὶς καὶ μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν Εὐφράμ ἐγκώμιον εἰς τὸν ἀγίον τεσσαράκοντα Μάρτυρας. εἰκόνα μαρτυρικῶς διαγράψαι βέλομαι. Cod. Vat. 679. pag. 34. Apud Vossium tom. 3. pag. 230. *Imaginem Sanctorum Martyrum describere cupio*. Deest in editione Oxoniensi.

161. * *Ejusdem sermo in eos, qui in Christo obdormierunt, recitandus Sabbato in depositione casei*. τῷ μακαρίῳ Εὐφράμ λόγος εἰς τὸν ἐν Χριστῷ κεκοιμημένον, ἀναγινωσκόμενος τῷ Σαββάτῳ τῇ τυροαποδέσεως. τί τῷ τῷ σήμερον, ἀγαπητοί, σπασθῶς ὁμῶς τε, καὶ ἀξίως σιωπή-χθῃμεν. Cod. Vat. 702. p. 167. Cod. Vat. 1636. p. 107. Cod. Clem. 48. pag. 10. ubi post, κεκοιμημένον, λέγεται ὁ Σαββάτῳ τῆς ἀποτυρώσεως. Prodiit Latine per Vossium tom. 3.

tom. 3. p. 278. *Quid ita hodie, carissimi, serio Astat. Venite, implete oculos lacrymis. Sed seduloque simul hic congregati sumus? Deest in editione Græca Oxoniensi.*

162. * *Ejusdem de monachis.* τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ περὶ μοναχῶν. τί ὁ Προφήτης τρυγῶσα χηρῶν ἀπείκασεν. Cod. Vat. 703. pag. 53. Apud Voss. in edit. Colonienſi anni 1603. tom. 2. p. 468. *De monachis ac de Turture. Turturi viduato comparavit te seculo abdicatum Propheta, o monache.* Deest in edit. Latina Romana, & Græca Oxon.

163. *Ejusdem sermo compunctorius.* τῷ αὐτῷ λόγος κατανυκτικός. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, τὸ ἐκλεκτὸν ποίμνιον ἡ Πατρὸς, οἱ ἐσφραγισμένοι ἔχειτε ἐρατῶς. δεῦτε τέκνα, ἀκούσατε λόγον σωτήριον τοῦ ψυχῶν ὑμῶν. Cod. Vat. 729. pag. 173. Cod. Vat. 1192. pag. 46. Cod. Palat. 269. p. 30. Cod. Palat. 364. p. 32. Cod. Alex. 16. p. 154. Cod. Alex. 42. p. 179. In Codd. Palatinis 269. & 364. inscribitur: λόγος περὶ κατανύξεως. Latine per Vossium tom. 3. p. 90. *Sermo de compunctione animi. Venite dilectissimi, venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. Venite filii, & sermonem animabus vestris salutarem audite. Venite negotiemur, donec hæc duret celebritas.* Græce in edit. Oxon. p. 25. λόγος κατανυκτικός. δεῦτε.

164. * *Ejusdem admonitio, hoc est, exhortatio ad monachos.* τῷ αὐτῷ ὑπερεῖα, ἡ γὰρ κατήχησις πρὸς μοναχούς. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, ποίμνιον ἐκλεκτὸν ἡ σωτήριος, παραμυθεύομεθα ἕως ἐνῆκει ἡ πανήγυρις. Cod. Vat. 1524. pag. 69. Cod. Vat. 1815. p. 96. Cod. Alex. 42. p. 179. ubi inscribitur, περὶ παρανέσεως: incipitque: δεῦτε, &c. ποίμνιον ἐκλεκτὸν ἡ Πατρὸς, δεῦτε παραμυθεύομεθα ἕως ἐνῆκει ἡ πανήγυρις. Latine apud Voss. tom. 2. p. 217. *Parænesis L. quæ commonitoria est & catechetica ad monachos. Venite dilecti mei, venite patres fratresque mei, grex Salvatoris electe, operemur bonum, donec hæc duret celebritas. Oculos vestros adimplete lacrymis. Et apud Ambrosium post sermonem IV. & ante quintum; Venite dilectissimi mei, venite patres ac fratres mei, grex Salvatoris electe, venite, negotiemur, quamdiu subsistunt mundine, & celebritas con-*

Tom. I.

stat. Venite, implete oculos lacrymis. Sed Ambrosiana Parænesis duplo uberior est quam Vossiana: quæ autem in Græcis Vaticanis Codicibus repræsentatur, Ambrosianæ magis consentit. Deest in Græca edit. Oxon.

* 165. * *Ejusdem Precationes.* τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ δι' ἑαυτοῦ: quarum prima incipit. ὁ ἀναμάρτητος ἄμνος ἡμεῶν Θεὸς, ὁ ἐκ σοῦ βαλὴν τὸν ἑαυτοῦ σώματι. Cod. Vat. 607. p. 89.

* 166. * *Secunda Precatio.* Κύριε Βασιλεῦ, ἐπὶ τῇ παρὰ κλητῇ. τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, πρὸς ἀληθινήν καὶ συγχώρησόν μοι τὸ ἀναξίως δέλωσθαι. Cod. Vat. 341. p. 288.

* 167. * *Tertia Precatio.* μεγαλύνων με, Κύριε, ὅτι ἐπέδωκας ἐπὶ τῇ πατρίδι μου, καὶ ἐσώκλασάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν. Cod. Vat. 341. p. 288. a tergo.

* 168. * *Quarta Precatio.* δεῦτε Κύριε ὁ Θεὸς ἡμεῶν καὶ ἡ γῆς, Βασιλεῦ πάντων αἰώνων. Cod. Vat. 778. p. 43.

* 169. * *Quinta Precatio.* Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμεῶν, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, ἡ ἀρχὴ τῆς ἡμετέρας, τὸ σωτήριον ὄνομα. Cod. Vat. 778. pag. 104.

170. *Ejusdem Precatio.* ἡ αὐτῇ πρὸς δαχὴν. Ἰασά με, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. Vat. 1524. p. 70. ἡ αὐτῇ λόγος ἀσκητικός. Ἰασά με. Cod. Vat. 1815. p. 98. πρὸς δαχὴν πρὸς Θεόν. Ἰασά με. Cod. Alex. 16. pag. 259. Græce in edit. Oxon. pag. 135. & Latine per

Vossium tom. 1. pag. 266. *Confessio seu precatio ad Deum. Sana me Domine & sanabor.*

171. * *Ejusdem Precatio.* δι' ἑαυτοῦ. ὁ Θεὸς, ὁ δίκαιος καὶ ἀνεπίστος, ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς, ὁ Θεὸς ὁ παρακλῆς, εἰσακούσον ἁμαρτωλοῦ ἀνδρός. Cod. Vat. 1815. p. 107. post sermonem *De Antichristo*, cujus initium, τὸς ἐγώ. Apud Vossium tom. 1. pag. 268. *Ad Deum oratio. Deus juste & laudabilis, Deus magne & fortis, Deus ante secula, exaudi peccatorem virum.*

172. *Ejusdem in vitam Beati Abraamii.* τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ εἰς τὸν βίον ἡ μακαρία Ἀβραμὶς. ἀδελφοί μου βάλωμαι ὑμῖν διηγήσασθαι πολιτείαν καλὴν καὶ τελείαν ἀνδρός δαμασῆ. Cod. Vat. 797. p. 240. Græce in edit. Oxon. pag. 220. & in Notis pag. 450. Latine per Vossium tom. 3. pag. 250. & ex Versione antiqua Cod. ms. Vatic. 1199. pag. 121.

& Codice Urbinat. 369. pag. 94.

* 173. *Ejusdem de octo cogitationibus.* τῶν ὁσίων Πατρῶν ἡμῶν Εὐφράμ παρὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν. γίνωσκε τέκνον, ὅτι ὀκτὼ εἰσὶν οἱ λογισμοί. Cod. Vat. 375. p. 177. Deest in editione Latina Vossii; habetur autem in Græca Oxon. p. 422. παρὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν. γίνωσκε. Exstat etiam Græce ms. in Codice Palat. 91. p. 138. hoc titulo prænotatus: Ἐν ἁγίοις Πατρῶν ἡμῶν καὶ ὁσίοις πάντες Εὐφράμ λόγοι ὠφέλιμοι ἐν ἐπιτομῇ παντὶ τῷ θεωσέχῃ ἀρετῶν καὶ κηδεσθῆναι τὴν ἰδίαν ψυχὴν. γίνωσκε τέκνον. Sed est longe uberior, ac ille, qui in editione Oxoniensi & in Cod. Vat. 375. continetur: præterea p. 139. lin. 7. citatur Chrysostomus, in hæc verba: ὡς ἔφη ὁ μέγας Χρυσόστομος: quæ tamen ab Oxoniensi & a Vaticano Codice absunt.

* 174. *Ejusdem sermo alter de octo cogitationibus.* ἕτερος παρὶ τῶν ὀκτὼ λογισμῶν. ὀκτὼ εἰσὶ τὸ ἀειθερὸν οἱ πολεμῶντες. Cod. Vat. 375. p. 178. Deest tam in Oxoniensi, quam in Vossiana editione.

175. *Ejusdem encomium in cunctos Christi Martyres.* Ἐν ἁγίοις Πατρῶν ἡμῶν Εὐφράμ ἐγκώμιον εἰς τὰς ἁγίας μάρτυρας ἃς σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. Φαδρά καὶ ἐπέραςος ὑπάρχει ἀπαπάντος ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Cod. Vat. 866. p. 6. Cod. Vat. 1608. p. 187. Cod. Vat. 1633. p. 278. Cod. Vat. 1636. p. 221. Cod. Vat. 1641. p. 352. Cod. Palat. 245. p. 274. Cod. Clem. 55. p. 192. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 411. ἐγκώμιον εἰς τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μάρτυρας τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. Φαδρά. Latine per Vossium tom. 3. pag. 240. *Illustris & peramabilis est semper Angelis atque hominibus memoria Sanctorum.*

176. *Ejusdem adhortatio ad fratres.* Ἐν ὁσίοις Πατρῶν ἡμῶν Εὐφράμ νηδεσία τοῖς ἀδελφοῖς. ἀδελφοὶ ἀλογίας ἐθιωθῶμεν. Cod. Vat. 1524. p. 66. Cod. Vat. 1608. p. 187. Cod. Vat. 1815. p. 20. Cod. Alex. 8. p. 90. Latine per Vossium tom. 2. pag. 263. *Sermo asceticus & exhortatorius ad fratres. Fratres, adfuescamus benedictionibus.* Deest in edit. Oxon.

177. *Ejusdem adversus eos, qui dicunt resurrectionem non esse.* Ἐν αὐτῷ παρὶ τῶν λεγόντων μὴ εἶναι ἀνάστασιν. φρονεῖν πᾶσι πᾶσι ἐθῶν καὶ

A λέγων, ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν. Cod. Vat. 1524. p. 77. Cod. 1815. pag. 118. Cod. Alex. 42. p. 110. a tergo, sed sine titulo, & conjunctim cum sermone, cujus initium, δεῦτε πάντες. Apud Vossium tom. 1. pag. 228. *Cum ethnicis sentis, & dicis mortuorum resurrectionem non esse?* Deest in edit. Oxon.

179. *Ejusdem Interrogationes & responsiones.* Ἐν αὐτῷ καὶ περὶ τῶν ἀποκρίσεων: quarum prima: ἐρώτησις. πῶς βλασφημεῖται ὁ Θεός. Cod. Vat. 1524. pag. 80. Cod. Vat. 1815. p. 122. Cod. Alex. 42. pag. 121. Apud Voss. tom. 1. p. 190. *Christiane ac perutiles aliquot Sancti Patris Ephraem Syri Interrogationes & responsiones. Interrogatio. Quomodo blasphematur Deus. &c. Responsio. Dominus per Prophetam ait. Væ his, per quos nomen meum blasphematur.* Deest in edit. Oxon.

180. *Interrogatio Secunda.* ἐρώτησις. τί ὅστιν ὁ λέγει ὁ Ἀπόστολος. Cod. Vat. 1524. 1815. & Cod. Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. p. 191. *Interrogatio. Quid sibi vult dictum illud Apostoli: Per prævaricationem legis Deum inhonoras? Responsio. Quemadmodum qui Regis literas accipit.*

181. *Interrogatio Tertia.* πῶς λέγεται παρὶ τῶν ἀρετικῶν, ὅτι τὰς μισῶντάς σε, Κύριε, ἐμίσησα. Cod. Vat. 1524. 1815. & Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. pag. 196. *Interrogatio. Quomodo de hæreticis scriptum legimus: eos, qui oderunt te, Domine, odio habui &c. Responsio. Hæreticos tamquam blasphemos & Dei inimicos.*

182. *Interrogatio Quarta.* ποῖα ἁμαρτία ἐστὶν ἀσυγχώρητος. Cod. Vat. 1524. 1815. & Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. p. 196. *Interrog. Quod genus peccati est irremissibile? Responsio. Illud, quod est in Spiritum Sanctum.*

183. *Interrogatio Quinta.* ποῖα ἁμαρτία βαρυτέρα. Cod. Vat. 1524. 1815. & Alex. 42. Apud Vossium tom. 1. pag. 196. *Interrog. Quod peccatum præter hæresin, ceteris existit gravius? Responsio. Quemadmodum omnium virtutum excelsissima est caritas.*

* 184. *Ejusdem Interrogationes & responsiones XVIII.* Ἐν ἁγίῳ Εὐφράμ ἐρωταποκρίσεις: quarum prima. ἐρώτησις. τίς ὁ τόπος θαλάσσης. *Quis est locus maris.* C. Vat. 662.

pag. 247. Defunt tam in Græca Oxoniensi, A quam in Latina Vossii editione.

* 185. * *Ejusdem interrogationes* Ε' *responsiones XXI.* quarum prima. ἐπτά εἰσιν αἱ ἐργασίαι τῆς μοναχῆς. Πρώτη ἡ συχία ἀπερίσπαστος ἀγῶγὴν ἔχουσα. Cod. Vat. 375. p. 179. Defunt in Oxoniensi & Vossiana editione.

186. * *Ejusdem de oratione.* ὡς πρὸς δουχῆς. μακάριον ὄντως μὴ ἀμαρτάνειν. Cod. Vat. 1524. p. 83. Cod. Vat. 1815. p. 107. πρῶται εἰσιν ἡ πρὸς δουχῆς. μακάριον ὄντως. B Cod. Alex. 42. p. 117. Apud Vossium tom. 2. pag. 15. *De orando Deum, sive de Oratione. Vere beatum est non peccare.* Deest in editione Oxon.

187. * *Ejusdem de amore pauperum.* ὡς φιλοπῶχεας. δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί, πειθομένησιν ὑμῶν τὰς ἐντολάς. Cod. Vat. 1524. p. 84. Cod. Vat. 1815. pag. 114. Apud Vossium tom. 1. p. 16. *Huc agite ergo, fratres carissimi, contemnamus hæc momentanea.* Deest in Oxoniensi.

188. * *Ejusdem de beatis locis.* ὡς τῶν μακαρίων τόπων. ταῦτας τὰς ἐντολάς ποιῶντες. Cod. Vat. 1524. pag. 84. Cod. Vat. 1815. p. 115. Cod. Alex. 42. p. 117. Apud Vossium tom. 1. pag. 21. *Hæc ipsa præcepta complentes.* Deest in Oxon.

189. * *De mansionibus beatis.* ὡς τῶν μακαρίων μονῶν. πολλὰς μονὰς ὁ σωτὴρ τῆς Πατρὸς καλεῖ. Cod. Vat. 1815. pag. 117. D Apud Vossium tom. 1. p. 20. *Salvator noster mansiones multas Patris vocat.* Deest in Oxon.

190. * *Ejusdem de festis diebus.* ὡς ἐορταῖς. μόνον μὴ παντελὸς ἀκαρπος εὐρεθῇ, ἀλλὰ καθεκάστῃ ἡμέρᾳ. Cod. Vat. 1524. p. 85. Cod. Vat. 1815. pag. 128. Apud Vossium tom. 1. pag. 9. *De festis diebus, & de dignitate divinarum Mysteriorum. Saltem ne prorsus infructuosi inveniamur, quotidie in æterna illa bona respiciamus.* Deest in edit. Oxon.

191. *Ejusdem de caritate.* ὡς ἀγάπης. καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος. Cod. Vat. 1524. pag. 94. Cod. Vat. 1815. p. 109. Apud Vossium tom. 1. pag. 11. *De caritate sive dilectione. Bene ait Dominus, quoniam onus meum leve est.* In Oxoniensi editione idem sermo, sed paulo diversus, exstat pag. 455. cujus initium: ἀγαπητοί, μηδὲν περιτιμωμέθα

πλέον τῆς ἀνυποκρίτης ἀγάπης: respondetque Vossiano p. 11. circa medium, ab iis verbis: *Reliquum est igitur, Fratres, ut nihil prius antiquiusque caritatis possessione habeamus.*

192. *Ejusdem de psalmis, & quod non sit citharizandum.* ὡς τῶν ψαλμῶν, καὶ ὅτι ἐδεδίκαται. καὶ ὡς τῶν ἀγάπης τῶν. Cod. Vat. 1524. pag. 96. Cod. Vat. 1815. pag. 112. Apud Vossium tom. 1. p. 14. *Encomium in Psalmos. Et hæc quidem, ac his plura de caritate.* In edit. Oxon. p. 456. columna 2. circa medium, ab iis verbis: καὶ ὡς τῶν ἀγάπης τῶν. ἡμεῖς δὲ πάλιν ἐπὶ τὸ περιτιμώμενον ἐπαλείψωμεν. Sed non parum discrepat a Vossiano & Vaticanis Codicibus.

193. * *Ejusdem de jejuniis.* περὶ νηστείας. πόθνησον τὴν πῶχεαν τῆς Χειρῆς. Cod. Vat. 1524. p. 97. Cod. Vat. 1815. pag. 113. & pag. 194. Apud Vossium tom. 1. pag. 17. *Esio studiosus paupertatis Christi.* Deest in C edit. Oxon.

194. * *Ejusdem de his, quæ præsens hæc vita continet.* ὡς ὧν ἔχει ὁ βίος. ἐννοήσωμεν ἀδελφοί. Cod. Vat. 1524. p. 97. Cod. Vat. 1815. p. 113. Cod. Palat. 68. p. 31. ubi inscribitur, ὡς μετανοίας, de poenitentia. Apud Vossium tom. 1. p. 19. *Cogitemus fratres, quod nihil nobis.* Deest in edit. Oxon.

195. *Ejusdem Encomium in magnum Basilium.* τῆς ἀγίας Εὐφράσιμ ἐγκώμιον εἰς τὴν μέγα Βασίλειον. κλίνατέ μοι τὰς ἀκοάς. Cod. Vat. 1633. pag. 81. Apud Vossium Latine tom. 3. pag. 225. *Præbete mihi aures: & Concilium Græce & Latine tom. 3. monumentorum Ecclesiæ Græcæ p. 54. In editione Oxon. Græce pag. 399.*

* 196. *Ejusdem de caritate, de poenitentia, & in secundum adventum Domini.* Εὐφράσιμ Σύρε λόγος ὡς ἀγάπης, ὡς μετανοίας, καὶ εἰς τὴν δευτέραν πρῶσαν τῆς Κυρίας καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῆς. ἀγαπητοί με ἀδελφοί. Cod. Vat. 1774. p. 134. Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 347. εἰς τὴν δευτέραν πρῶσαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῆς. ἀδελφοί με φιλόχριστοι, ἀκούσατε ὡς τὴν δευτέραν καὶ φοβεράς πρῶσας τῆς δεσποτῆς ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῆς. ἐγὼ γὰρ ἐμνήσθην τῶν ὥρας ἐκείνης, καὶ ἐξέμαξα ἀπὸ τῶν πολλῶν φόβων. Deest in Latina versione Vossii.

197. *Ejusdem sermo de consummatione seculi, & de Antichristo, deque caritate.* τὸ ἐν ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγος πρὸς τὴν σωτηρίαν, καὶ πρὸς τὴν Ἀντιχείαν, καὶ πρὸς ἀγάπης. ἀγαπητοί, μηδὲν προτιμωσώμεθα πλέον τῇ ἀνυποκείτῃ ἀγάπῃ. C. Vat. 1774. p. 135. Cod. Palat. 17. pag. 104 Cod. Palat. 269. p. 1. In Cod. Vat. 1774. incipit, ἀγαπητοί, μηδὲν προτιμωσώμεθα. Prodiit Latine per Ambrosium serm. 1. edit. Florent. pag. 2. & Patavinæ p. 1. *Sancti Ephraem de Poenitentia. Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus*: vide quæ supra adnotavi pag. LXXXII. Græce in editione Oxoniensi p. 455. λόγος πρὸς τὴν κοινῆς ἀνασάσεως, καὶ μετάνοίας (al. κείσεως καὶ ἀνασάσεως) καὶ ἀγάπης, καὶ εἰς τὴν δευτέραν πρὸς τὴν Κυρίαν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῶν. ἀγαπητοί, μηδὲν προτιμωσώμεθα πλέον τῇ ἀνυποκείτῃ ἀγάπῃ. Sequuntur tam in Cod. Vat. 1774. & Palatinis 17. 68. 269. quam in edit. Oxon. pag. 459. ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις quinque, quarum prima: τότε ἀδελφοί μου πᾶσα ἀνθρωπότης: secunda, οἱμοὶ ἀδελφοί μου φιλόχριστοι: tertia, ἐρθὺν ἅταξ ἐκαστὸς ἡ σφραγίς: quarta, λαλήσω ἐν ὁδῷ: quinta, ἀφόροι κολάσεως: quæ Latine occurrunt tum apud Ambrosium in cit. serm. 1. tum apud Vossium tom. 1. p. 197. Vide supra in hac mss. Græcorum recensione a num. 7. ad num. 13.

198. *Ejusdem de anima, quando tentatur ab inimico, quomodo debeat cum lacrymis Deum orare.* τὸ αὐτὸ πρὸς ψυχῆς, ὅταν περᾶται ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, πῶς οὐφείλει τῷ Θεῷ μετὰ δακρύων προσεύχεσθαι. ψυχὴν πεδλιμμένην προσέρχεται σοι ἄγιε δέσποτα. Cod. Vat. 1815. p. 32. Cod. Alex. 8. p. 95. λόγος πρὸς τὴν πῶς οὐφείλει ψυχὴν προσεύχεσθαι τῷ Θεῷ, ὅταν ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς περᾶται. Cod. Alex. 16. p. 252. Cod. Vat. 1190. p. 1127. Prodiit Græce in editione Oxon. p. 134. πρὸς ψυχῆς ὅταν περᾶται ἀπὸ τῆς ἐχθρῆς, πῶς οὐφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι. ψυχὴν πεδλιμμένην. Latine apud Ambrosium serm. XII. & Vossium tom. 1. p. 65. *Quomodo anima cum lacrymis debeat orare Deum, quando tentatur a diabolo. Anima angustiis tentationum pressa.*

199. *Ejusdem de patientia.* τὸ αὐτὸ πρὸς ὑπομονῆς. ὁ βεβλόμενος τῷ Θεῷ ἀρετῆσαι. Cod. Vat. 1815. p. 42. ὁ βεβλόμενος Θεῷ ἀρε-

σας. Cod. Alex. 8. p. 108. Græce in editione Oxon. p. 424. πρὸς ὑπομονῆς. ὁ βεβλόμενος Θεῷ ἀρετῆσαι. Latine per Vossium tom. 1. p. 162. *De patientia. Qui Deo placere cupit, ejusque heres per fidem evadere.*

200. * *Ejusdem sermo asceticus.* τὸ αὐτὸ ἀσκητικὸς λόγος. οἱ βεβλόμενοι καὶ ἀλήθειαν τῷ Θεῷ ἀκολουθεῖν πρὸς τὴν μέλλουσαν βασιλείαν ἐπαγγελίαν. Cod. Vat. 1815. pag. 60. τὸ αὐτὸ ἀσκητικὸν ὠφέλιμον. οἱ βεβλόμενοι καὶ ἀλήθειαν ἐαυτοὺς τῷ Κυρίῳ ἀποδίδειν πρὸς τὴν μέλλουσαν. Cod. Alex. 8. p. 105. Latine apud Vossium tom. 1. pag. 77. *Sermo ad pietatem bonaque opera Christi athletam exercens. Qui se vere Domino consecrare cupiunt ob futuram regni promissionem.* Deest in edit. Oxon.

201. *Ejusdem de fide.* τὸ αὐτὸ πρὸς πίστεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τὴν ἐαυτοῦ μαθητὰς εἰς τελείαν πίσιν ἀγαγεῖν βεβλόμενος. Cod. Vat. 1815. p. 64. Cod. Alex. 8. p. 153. Cod. Alex. 16. p. 262. Græce in edit. Oxon. p. 429. Latine per Vossium tom. 1. pag. 84. *De fide. Dominus noster in Evangelio ad perfectionem fidei suos adducere volens discipulos.*

202. * *Ejusdem de virginitate.* τὸ αὐτὸ πρὸς ἀσθένειας. Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὡς ἀειεὶ σύμβουλος. Cod. Vat. 1815. p. 67. Cod. Alex. 8. pag. 126. Latine apud Ambrosium serm. 17. & Vossium tom. 1. p. 134. *De virginitate & animæ sanctificatione a Paulo Apostolo optimo consiliario omnes docemur.* Deest in edit. Oxon.

203. * *Ejusdem de poenitentia, & patientia.* τὸ αὐτὸ περὶ μετάνοίας καὶ ὑπομονῆς. ἄρα τίς τῇ πρὸντα βίον ἐλογίσασθαι εἶναι. Cod. Vat. 1815. pag. 71. Cod. Alex. 8. pag. 129. Apud Vossium tom. 1. p. 160. *Quis obsecro secum cogitans, expendensque vitam hanc fugitivam esse.* Deest in edit. Oxonien.

204. * *Ejusdem ex sermone de judicio, quomodo intelligendum sit illud, Duo erunt in agro.* τὸ ἀγίος Ἐφραίμ ἐκ τῆς περὶ κρίσεως, πῶς νοητῶν τῶν δύο ἔσσονται ἐν τῷ ἀγρῷ. ἡκιστα ὅτι δύο ἔσσονται ἐν τῷ ἀγρῷ. Cod. Vat. 1815. p. 145. Cod. Clemen. 50. pag. 178. Prodiit Græce & Latine apud Anastasium Sinaitam quæst. 72. Gretsero Interprete pag. 462. & Latine apud Voss. tom. 1. p. 18. *Audisti, quod duo erunt in agro.* Deest in edit. Oxon.

Ejus-

* 205. * *Ejusdem sermo, quod semper in mente habenda sit dies exitus nostri ex hac vita. Nescitis, fratres mei, quem timorem, & quam angustiam subituri sumus in hora exitus nostri?* ὁ αὐτὸς λόγος περὶ τοῦ αἰὲν ἔχειν τὴν ἡμέραν τὴν ἰσοδύναμον βίαν. ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί μου, ποῖον φόβον καὶ ἀνάγκιον ἔχωμεν ὑποστῆναι ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς ἰσοδύναμης ἡμέρας. Cod. Palat. 68. p. 32. Deest tum in editione Oxoniensi, tum in Latina Vossii.

206. * *Ejusdem de poenitentia. & αὐτὸς περὶ μετάνοιας. καρπὸς πολυφόρος ἐστὶν ἡ μετάνοια.* Cod. Alex. 8. p. 155. Cod. Alex. 16. pag. 159. Apud Vossium tom. 3. p. 58. *Poenitentia fertilis est fructus.* Deest in editione Oxoniensi.

207. *Ejusdem sermo asceticus ad imitationem proverborum. & αὐτὸς λόγος ἀσκητικὸς καὶ μίμνησιν τῶν προειρημένων. ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.* Cod. Alex. 16. p. 193. sine ulla distinctione Prologi, ac tituli, *de Timore Dei.* Prodiit Latine per Vossium tom. 1. *Sermo asceticus ad imitationem Proverbiorum. Prologus. Qui credit in Filium Dei &c. & pag. 2. De timore Dei. Deum time & invenies gratiam.* &c. Græce in edit. Oxon. pag. 46. καὶ μίμνησιν τῶν προειρημένων. ὁ πιστεύων. Et pag. 47. ὡς φόβος. φόβος τὸ Κύριον.

208. *Ejusdem reprehensio sui ipsius & confessio. & αὐτὸς ἔλεγχος καὶ ἰσομολόγησις. ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκεῖ χρῆσιμὸν εἶναι.* Cod. Alex. 16. pag. 218. Latine per Zinium Serm. 8. *Seipsum reprehendit, & peccata sua confitetur. Qui multis in rebus, fratres carissimi, vobis prodesse videor: & per Vossium tom. 3. pag. 99. Cum in multis, fratres carissimi, prodesse vobis videar.* Prodiit Græce in edit. Oxon. p. 82. ἔλεγχος αὐτοῦ καὶ ἰσομολόγησις. ἐν πολλοῖς. Hujus sermonis pars exstat in Cod. Vat. 497. pag. 202. inscripta, περὶ ἀργῶς λόγος. Initium. τί ὅστις ἀργὸς λόγος; *Quid est sermo otiosus? Vide Vossium tom. 2. p. 14. ab iis verbis. Et quis est sermo otiosus? professio fidei, quæ est absque operibus &c.*

209. * *Ejusdem de patientia & compunctione animi. περὶ ὑπομονῆς καὶ κατανύξεως ψυχῆς. ἀγαπῆται, ἀνυμνεῖται ὡς ἀνάγοι τραπέζῃ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἡμῶν.* Cod. Alex. 42. p. 33. Est inter quinquaginta Paræneses, quæ

Cod. Alex. 42. continentur. Apud Vossium vero tom. 2. pag. 157. *Parænesis XXXIII. De patientia & compunctione. Carissimi, præbeamus nos tamquam strenuos milites pro Rege nostro.* Deest in edit. Oxon.

* 210. * *Ejusdem ad eos, qui vitam monasticam suscipiunt, quales esse debeant. ὡς μονάζοντας, ὅποιοι ὀφείλουσιν εἶναι. δὲ τὸ νέον ἀσκητὴν ἀκτῆμονα βίον ἔχειν. Novus Asceta debet vitam pauperem degere.* Cod. Alex. 42. p. 138. Deest in Græca Oxoniensi, & in Latina Vossii editione.

* 211. * *Ejusdem admonitio de vigilantia & compunctione. Teipsum diligenter observa, carissime, tamquam confidens credensque, quod Dominus noster cum Deus sit, gloriamque habeat inenarrabilem. ὡς τροπὴ περὶ νήψεως καὶ κατανύξεως. τῆραι σεαυτὸν, ἀγαπῆτε, ἀκρεβῶς, ὡς θαρρῶν καὶ πιστεύων, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Θεὸς ὢν καὶ ἀδιήγητον ἔχων δόξαν.* Cod. Alex. 42. p. 173. Deest in Græca Oxon. & in Latina Vossii editione.

* 212. * *Ejusdem, quod non debeamus formidare contumeliam pro bono opere. Fratres, siquando contingat nos conviciis affici. Εἴ ποτε ἔσῃς ὑμῶν ἡ ἀγία περὶ τοῦ μὴ φοβεῖσθαι ὀνειδισμὸν περὶ ἀγαθῶν ἔργων. ἀδελφοί, εἰ ποτὲ συμβῇ ἡμᾶς ὀνειδισθῆναι.* Cod. Alex. 48. pag. 169. Deest in Græca Oxon. & in Latina Vossii editione.

* 213. * *Ejusdem sermo in Sanctam Parasceven, & in Latronem, & in Crucem. Nuper Rebbeccæ epitaphium enarravi. Hodie ex Rebecca epitaphium cano. & μακαρίῃς Εἴ ποτε λόγος εἰς τὴν ἀγίαν ὡς ἀσκητικῶς, καὶ εἰς τὴν ληξήν, καὶ εἰς τὴν τρυφὴν. Πρῶτον Ρεβέκκας ἐπὶ θαλάμιον εἶπον. σήμερον τὸ ἐκ Ρεβέκκας ἐπιτάφιον ἄδω.* Cod. Clem. 23. p. 52. Deest aliquid in medio. Hic quoque sermo non exstat in Græca Oxon. neque in Latina Vossii edit.

* 214. * *Ejusdem, quod oporteat fratres in concordia & caritate una degere. Fratres debent in maxima caritate invicem conversari, siue precibus vacent, siue scripturas legant. τῷ αὐτῷ περὶ τοῦ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ συσυνάγειν μετ' ἀλλήλων οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀδελφοί ὀφείλουσιν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ συσῆναι ἀλλήλους, εἴτε εὐχονταί, εἴτε ἀναγινώσκουσιν γραφάς.* Cod. Clem. 62. p. 154. Deest in Oxon. & Vossiana edit.

* 215. * *Ejusdem in illud Domini, in hoc mundo tribulationem habebitis: Et quod homo perfectus esse debeat. Dominus noster Jesus Christus volens humanum genus saluum fieri, Et a diabolica potestate liberari, nosque omnes mundanis vinculis absolutos, Gehennam evadere.* εἰς τὸν λόγον ὃν εἶπεν ὁ Κύριος· ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τέτρω θλίψιν ἔξετε. καὶ περὶ τοῦ τέλειον εἶναι τὸν ἄνθρωπον. Οἱ δεσποῦντες καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέλων σωθῆναι τὸν ἄνθρωπον γεννῶν καὶ ῥυθῆναι τὸν ἁγρόν κατὰ δουλασίαν, καὶ πάντας τοὺς κοσμικοὺς δεσμοὺς ἡμῶν ἐκλυτρεῖσαι, καὶ τὴν γεννῶν ἀφαιρῆναι. Cod. Clem. 62. pag. 194. Deest in Oxoniensi & Vossiana editione.

* 216. * *Ejusdem sermo in eos, qui valedixerunt. Quemadmodum divina lex non atramento neque literis descripta, sed in puris cordibus insita manet.* λόγος εἰς τοὺς ἀποτασσόμενους. ὡς ὁ Θεὸς νόμος ἐνυπάρχει ἐν μέλανι καὶ γραμμασί γεγραμμένος, ἀλλ' ἐν καρδίᾳ καθαυῆς ἐκπεφυτμένος. Cod. Clem. 62. p. 245. Deest in Oxoniensi & Vossiana edit.

* 217. * *Ejusdem sententiae aliquot: ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ ἁγίου Εὐφράμ. Prima. ἀδιαλείπτως τῷ Κυρίῳ προσδύχουσαι ἡμεῖς.* Cod. Vat. 733. pag. 310.

Secunda. πάση φυλακῇ καὶ ἐαυτῶν καρδίᾳ καὶ ταῖς ἀσκήσεσιν σωτηριεὶον. Cod. Vat. 733. pag. 311.

Tertia. ὁ γὰρ δεδεμένος ἐν τοῖς κοσμικοῖς ὡραῖοις. Cod. Vat. 663. pag. 177.

Quarta. σωεὶς μοναχὸς καὶ ἡσυχία τοῦ σώματος. Cod. Vat. 663. pag. 177.

Quinta. ἐν τῷ κοσμικῷ βίῳ ὁ φιλοκαλῶν τὸ σῶμα αὐτῷ καὶ ἡσυχάζων ἱματίοις, δόξαν ἔχει ἀνθρώπινον. Cod. Vat. 663. p. 188.

* 218. * *Ejusdem Precatio.* Ὁ Κύριε καὶ δεσποτα, πνεῦμα ἀργίας. In Euchologio Græcorum in Mesonyctico ms. Vaticano Cod. 775. p. 18. & in impresso Venetiis 1714. p. 22. & p. 191.

219. *Ejusdem fragmenta varia. Primum.* Ὁ ἁγίος Εὐφράμ τῷ Σύρι. ὡς περὶ οἱ χθόνες ἐν τοῖς ὕδασι νύκτων. Cod. Vat. 790. p. 81.

Secundum: Τῷ αὐτῷ ἁγίῳ Εὐφράμ. τί ποιήσω ὁ ἀδελφὸς πάντων ἀνθρώπων; ἡλῶσω ἐμαυτὸν ὡς ἐστὶ καμρὸς δεχθῆναι. Cod. Vat. 790. pag. 82.

Tertium. τῷ αὐτῷ ἁγίῳ Εὐφράμ. ὡς περὶ μέση νυκτὶ. Cod. Vat. 790. p. 83.

Quartum. Τῷ αὐτῷ. ἀγαπητοί, ἐμνήσθητε τῶν ὥρας ἐκείνης, καὶ ἐτρόμαξα. Cod. Vat. 790. p. 84. Voss. tom. 1. p. 263. Recordatus sum diei illius, atque contremui.

Quintum. Τῷ αὐτῷ. ἐμφοβῶς ὑμῶν ἐνορκοῦντες ἄνδρες ὅσοι κάπνικοι πόλεως ἐδέσσης. Cod. Vat. 790. p. 84. Excerptum ex Testamento S. Ephraem.

Sextum. τῷ αὐτῷ. ἐμποροὶ ἐσμὲν πνευματικοὶ ἀδελφοί. Cod. Vat. 375. p. 189.

Septimum. πρὸς τὸν μὴ μεθύσκεσθαι οἶνον, εἴτε ἐν μὴ σωδιατεῖναι γυναιξί. πρὸς τὸν μοι δοκεῖ.

* 230. * *Ejusdem scholia in Sacram Scripturam in Catena Patrum. Primum. in Genesim & Exodum.* Cod. Vat. 746. Cod. Vat. 747. Cod. Vat. 748. Cod. Vat. 1190. p. 806. 811. 813. Cod. Vat. 1657. Cod. Vat. 1668. Cod. Palat. 203. Cod. Alex. 7.

Secundum in Job. Cod. Palat. 230. Cod. Vat. 751. Cod. Vat. 1231.

Tertium in Psalmos. Cod. Palat. 247. Cod. Vat. 752.

Quartum in Matthæum. Cod. Vat. 1610.

Quintum in Lucam. Cod. Vat. 1611. Cod. Vat. 1642.

221. *Ejusdem Sancti Ephraem Syri fragmenta bene multa in opere Pauli Monachi & fundatoris Ccenobii B. Mariae Evergetidis, cui titulus, Collectio sacrarum præceptionum, in* Cod. Palat. 258. videlicet.

Lib. 1. Hypothesi 5. τῷ ἁγίῳ Εὐφράμ. incipit. ἀδελφε, προσδόκα καὶ ἐκείνῳ καὶ ἔξοδόν σου, καὶ ὠτρυνίξαι πρὸς τὴν πορείαν. Cod. Palat. 258. p. 21.

Hypoth. 6. Ἀδελφοί, μεγάλη ἡ δόξα, καὶ ἀκατάληπτος ἡ τοῖς ἁγίοις ἀποκειμένη. Cod. Palat. 258. pag. 25.

Hypoth. 8. Ἀδελφοί, μέγας φόβος ἐστὶν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου. πρὸς τὴν γὰρ. Cod. Palat. 258. p. 40.

Hypoth. 19. Διὰ τὸ μὴ βέλεσθαι ἡμῶν μικρὰν θλίψιν ὑπομείναι καὶ τὸν Κύριον. Cod. Palat. 258. p. 85.

Hypoth. 20. Ἀδελφε, πρὸς σεαυτὸν μήποτε γέννηται ῥήμα πονηρὸν. Cod. Palat. 258. pag. 92.

Hypo-

Hypoth. 22. Ἀδελφοί, οἶδατε ὅτι ἐλ- A
θόντες εἰς τὸ μοναστήριον, τῷ κόσμῳ ἀπετεξά-
μεθα. *Cod. Pal.* 258. pag. 107.

Hypoth. 23. Ἀδελφε, προσεκτέον ἀπὸ
κακῆς συμβουλίας. ὡς γὰρ δύο ἱναὶν λαμψῶς. B
pag. 112.

Hypoth. 24. Μοναχὸς ἐμπλοκόμενος
ταῖς ἑ βίαις πραγμάτων, καὶ μετατρέφων. pag. 117.

Hypoth. 25. Ἀγαπητέ, ὅταν τὸς προ-
βεβηκότας ἐν τῷ χήματι θεάσῃ ἀμελῶντας. B
pag. 118.

Hypoth. 25. *Iterum*. Τὸς ἀμελεστέρας
ἀδελφὸς κτ' ἢ πωρδῶν ἐφοπλίζειν ἐπέγεται. pag. 121.

Hypoth. 26. ἀδελφε, εἰ βέλη θέσῃ
μοναχὸς, θὲς πρῶτον ἐν τῷ λογισμῷ σε. pag. 127.

Hypoth. 27. Εἰ ἐλθῇ ἀδελφὸς εἰς κοι-
νόδιον ἐκ τίνος πειρασέως, ἀσφαλιζέσθω. pag.
132. *Vide Vossium tom.* 2. pag. 129.

Hypoth. 27. Μὴ ἴδῃς θένει γέροντα εἰὰν
βελήθῃ ἐλθεῖν εἰς τὸ κόπον. pag. 135.

Hypoth. 29. Χρὴ, ἀδελφε, πάσῃ φυ-
λακῇ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν. pag. 141.

Hypoth. 29. *Iterum*, Οὐ βελομένους Θεῷ
εὐαρεσῆσαι καὶ κληρονόμος Θεῷ ἀφ' ὧς θέ-
σαι. pag. 145. *Vide Vossium tom.* 1. p. 162.

Hypoth. 32. Ἀδελφε, μὴ ὀλιγώρει πρὸς
τὸ χεῖρον τὸ λαβεῖν σε τὸ χήμα. pag. 150. *Vide*
Vossium tom. 2. pag. 108.

Hypoth. 33. Μοναχὸν ἔχ' ἢ κρα, καὶ ἢ
πρὸς βολήν, σωήσῃσιν, ἀλλ' ὁ εὐαγέριος πόθος. pag. 152.

Hypoth. 34. Ἀδελφοί τὸ χεῖρον ὃν διή-
ξαμεν ἐν τῷ μονήρῃ βίᾳ ἀειδιμῶμεν. p. 159.

Hypoth. 36. Ἀδελφὸς ἠρώτησε γέροντα
λέγων. ὁ Ἀββᾶς ἐπαξέ με ἐρχεσθαι εἰς τὸ.
pag. 176.

Hypoth. 39. Εἰς ὅλην διωάμει σε τίμα
τὸ πατέρα σε, καὶ μὴ ἀκύρως ποιήσεις. p. 189. E

Hypoth. 40. Βέλομαι ὑμᾶς, ἀδελφοί,
ὑπομνήσας πρὸς τὸ ἐπιχειρῶντων. pag. 195.

Hypoth. 40. *Iterum*, Μὴ ἐπὶ μοναχῇ,
ᾧδε φένωσις, καὶ πόλεμος, καὶ πρὸς ἐκεῖ ἀνά-
παισις. pag. 203.

Hypoth. 46. Ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός,
καὶ ἀρχὴ παπεινοφροσύνης ὑποταγῇ ἐν Κυρίῳ.
pag. 228. *Vide Vossium tom.* 2. pag. 221.

Hypoth. 47. Ἀδελφε, τί πλανᾷσαι
ἐνεργόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου ὑπερβαίνειν. pag.
232. *Vide Vossium tom.* 2. pag. 122.

Hypoth. 49. Οὐ καλωπίζων ἑμῆς ἑαυ-
τῷ, βλάπτει ψυχῇ ἑαυτοῦ. pag. 235.

Lib. 2. *Hypoth.* 3. Ἀδελφε, πρὸς τὸ
ἐργον χεῖρα μὴ ὀλιγώρει. *Cod. Palat.* 258.
p. 265. *Vide Vossium tom.* 2. p. 105.

Hypoth. 3. *iterum*, Μοναχῇ, μὴ ἴδῃς ὁκ-
νησίας πρὸς φασίς. pag. 267.

Hypoth. 4. Ἀδελφε, πρὸς σε σεαυτῷ
ἀκρίβως. πολλὴ γὰρ καὶ ποικίλη. p. 268.

Hypoth. 7. Πάντων τῶν καλῶν προδότις
ἔστιν ἡ ἀμέλεια. pag. 277.

Hypoth. 8. Μοναχῇ, ἴδῃς ἡλθες ἐν τῷ
κελίῳ σε πρὸς ἀκρίβειαν. pag. 279.

Hypoth. 10. Ἀδελφε, ὅταν κρεί σοι ἀ-
δελφὸς νυκτὸς ὅπως. pag. 283. *Vide Vossium*
tom. 2. pag. 124.

Hypoth. 11. Ἀπαντᾷν πρὸ πάντων εἰς
C σὺναξιν, καλὸν καὶ σωτήριον. pag. 289.

Hypoth. 12. Ἀδελφε, εἰς τῆς ἐν οἴκῳ
Κυεῖς πρὸς λατρείαν. pag. 290.

Hypoth. 12. *iterum*, Ἀδελφε, εἰς μὴ
βέλη οἰκοδομεῖν, τὰ οἰκοδομηθέντα. p. 291.

Hypoth. 14. Ἀδελφε, πρὸς βαδίζεω
ἐκασίως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. pag. 301.

Hypoth. 16. Ἀδελφε ἀγάπα ἀεὶ τὴν ἐγ-
κράτειαν, ὅπως. pag. 303.

Hypoth. 16. *iterum*, Λέων ζῶντος δια-
D τὴν αὐτοῦ κοιλίαν. pag. 305.

Hypoth. 20. Εὐοχὴ μοναχῷ τήρησις ἐν-
πολῆς Κυεῖς. pag. 318.

Hypoth. 24. Ἀδελφε, κατὰ μέτρον ἐν τῇ
τραπέζῃ μῆ. pag. 323.

Hypoth. 24. *iterum*, Κρεῖσσον ἐοδίειν καὶ
δύχαισιν τῷ Θεῷ. pag. 325.

Hypoth. 28. Θέλεις, ἀδελφε, μαθεῖν
πρὸς χαλεπήν. pag. 338.

Hypoth. 28. *iterum*, Ὡς περὶ θυμιάμα-
τος φράναι ἀφ᾽ ὧς, ἔτι. pag. 339.

Hypoth. 29. Ἀδελφε, οἱ ἀρχαῖοι μοῖ-
ρας, καὶ κρυφῶς. pag. 343.

Hypoth. 30. Μέγας κίνδυνος παιδίον ἐν
κοινόδιῳ. pag. 360.

Hypoth. 32. Ἀρχὴ πένθους τὸ ἐπιγινώσκειν
ἑαυτὸν. pag. 363.

Hypoth. 34. Σημεῖον ἀπαφεισθείας ὅτι
μοναχῷ κατὰ μέτρον. pag. 376.

Hypo-

Hypoth. 35. Θυμὸς ἀνδρὶ βόθρως αὐ-
τῷ, καὶ ὁ ὑπερβαίων. pag. 381.

Hypoth. 37. Εἰ ἂν χερίσῃς τῷ ἀδελφῷ σε
2., καὶ βραδύνει. pag. 390.

Hypoth. 42. Καπνὸς διώκει μελίωσας,
καὶ μνησικακίας. pag. 412.

Hypoth. 45. Ποιόντων ποτὲ τῷ ἀδελ-
φῷ πῦρ ἐργιον. pag. 414.

Hypoth. 46. Εἰ ἂν συμβῇ σοι συκοφαντι-
σθῆναι καὶ μὴ ταῦτα. pag. 419.

Hypoth. 47. Οὐ χρονεῖ μοναχὸς ἐν τόπῳ B
ἐν ᾧ οὐδ' ὀρέσῃ. pag. 421.

Hypoth. 49. Ἀδελφε, μὴ ἀνέχεσθ' κα-
ταλαλῆντα. pag. 427.

* 222. * *Ejusdem Precatio ante Commu-
nionem.* Ὁχὴ πρὸ τῆ μεταλήψεως. φιλάν-
δρῳ πε Κύεε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὁ Θεὸς μᾶ. Cod.
Vat. 790. p. 20.

* 223. * *Precationes selectae ex Sacra Scriptu-
ra, atque ut plurimum ex Sancto Ephraemo, pro
iis, qui suam ipsorum voluntatem ad animi C
perturbationes voluptatesque proclivem subigere
volunt.* Ὁχὴ συλλεχθεῖσαι ἀπὸ θείας Γρα-
φῆς, τὰ πλεῖστα δ' ἀπὸ τῆ ἁγίας Εὐφράμ, τοῖς
βυζαντινοῖς πολεμῆσαι τὴν εὐαγγελίαν πρὸς τὰ πάθη
καὶ τὰς ἡδονὰς ἐλκυμῶν τὴν προαίρεσιν. Cod.
Vat. 1190. ap. 1117. ad p. 1151. sunt VIII.
quarum

*Prima Precatio, pro Feria secunda ad Ve-
speras.* πένθος τῇ δευτέρᾳ ἑσπέρᾳ. δέξαι δέ-
σιν ῥυπαρὸν καὶ ἀκαθάρτον σῶματος, δέσποτα D
τῶν ἀπάντων φιλάνδρῳ πε Ἰησοῦ Χριστὲ. Cod.
Vat. 1190. p. 1117.

*Precatio Secunda, pro Feria 3. ad Vespere-
ras.* πένθος τῇ τρίτῃ ἑσπέρᾳ. οἱμοὶ ἐν ποίᾳ
καταγνώσει ἔσῃκα, ἐν ποίᾳ ἀρχὴν κατέκοιμα. Cod.
Vat. 1190. p. 1119.

Precatio Tertia, pro Feria 4. ad Vesperas.
πένθος τῇ τετάρτῃ ἑσπέρᾳ. ὁ πόθος λέγειν
πρὸς Θεὸν ἀναγκάζει με. ἢ ὅτι ἐμὴ ἀναξιοῦς
μᾶ σιωπᾶν ἐπιτρέπει μοι. αἱ ὀδύναι φθέρῃσάν E
μαί με βιάζονται. Cod. Vat. 1190. p. 1122.

*Precatio Quarta, pro Feria 5. ad Vespere-
ras.* πένθος τῇ πέμπτῃ ἑσπέρᾳ. ἰδὲ πάλιν
προσπίπτω ἐπὶ θύρας τῆ ἐμῆς δεσποῦσας ἱκετεύων,
πρὸς ἀκαλῶν προσκυνῶ. Codice Vat. 1190.
pag. 1125.

*Precatio Quinta, pro Feria 6. ad Vespere-
ras.* πένθος τῇ ᾠδὲν ἑσπέρᾳ. ψυχὴν

Α τεθλιμμένην προσέρχεται σοι ἅγιε δέσποτα.
Cod. Vat. 1190. pag. 1127. Vide supra
num. 198.

Precatio Sexta, pro Sabbato ad Vesperas.
πένθος τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρᾳ. νῦν ἔτι καὶ σή-
μερον κατηχυμῶν προσώπῳ καὶ εἰς γῆν ἰδόντε
πολυὰ λαλήσαι πρὸς τὴν δεσποῦσάν τιν ἀγγέλων
καὶ διμιεργὸν τῶν ἀπάντων. Cod. Vat. 1190.
pag. 1130.

Precatio Septima pro eadem die. ἡ χάρις
σε δέδωκέ μοι τὸ λαλεῖν πρὸς σὲ Κύεε, ὡς μό-
νος ἀγαθὸς καὶ ἅγιος καὶ πάντων ἡμῶν διμιεργ-
γός. Cod. Vat. 1190. p. 1131.

*Precatio octava, pro Dominica ad Vespere-
ras.* ὡς ἐνώπιον, Κύεε, τὸ φοβερὸν σε βήμα-
τος ἐσὼς ὁ κατήκεις. Codice Vatic. 1190.
pag. 1132.

* 225. * *Sequuntur Precationes XI. ad
Beatissimam Virginem Mariam Dei Genitri-
cem: quarum*

*Precatio Prima ad Beatissimam Virginem
Deiparam.* παναγία δέσποινα θεοτόκε, ἡ μό-
νη καθαροτάτη καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα. ἡ μόνη πά-
σης ἐπέκεινα καθαρότητος καὶ σωφροσύνης καὶ
πρῶτης. Cod. Vat. 1190. p. 1133. Cod.
Vat. 663. p. 230.

Precatio Secunda ad B. V. πρῶτὴ δέ-
σποινα θεοτόκε, κεχαριτωμένη ἡ θεομήτρια,
ὑπερβυλογημένη θεομήτρια, ὑπερβυλογημένη
θεοχαρίτω. Cod. Vat. 1190. pag. 1134.

Precatio Tertia ad B. V. πρῶτὴ δέσποι-
να θεοτόκε, ἡ τὴν σωτῆρα Κύειον καὶ Θεὸν ἡμῶν
ἠκυήσασα. Cod. Vat. 1190. pag. 1135. Se-
quitur Precatio Barfanuphii ad eandem. δέχῃ
τοῖνυ βυζαντινῶν δέσποινα ἀγαθὴ καὶ οἰκτρὰν
μᾶ δέσποιν. p. 1136.

Precatio Quarta ad B. V. δέσποινα ὑπε-
ραγία μᾶ, θεοτόκε κεχαριτωμένη θεομήτρια,
ὑπερβυλογημένη θεοχαρίτω, θεομήτερ, δο-
χεῖον τῆς θεότητος. Cod. Vat. 1190. p. 1137.

Precatio Quinta ad B. V. ἐπεὶ σε προσά-
την καὶ μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν τῶν τεχθέντων Θεὸν τὸ
ἀνθρώπινον γένος θεοτόκε βυμώρησε, καὶ τὴν σῆς
αἰὲν προσασίας δέσποιν. Cod. Vat. 1190.
pag. 1140.

Precatio Sexta ad B. V. ἀνεσπέρῃ φωτὸς
ἡ θεομήτρια ἡ ἀγγέλου πρὸς μοι δέσποινα.
Cod. Vat. 1190. p. 1142.

Precatio Septima ad B. V. δέσποινα πα-
νὴν

ἡ δὲ ἐλέος πηγὴ, ἡ δὲ A
φιλανθρωπίας ἀβυσσος. Cod. Vat. 1190.
pag. 1144.

Precatio Octava ad B. V. πρὸς δένε δέσποι-
να θεοτόκε, ἡ κοινὴ σωτηρία ἔστω Χειριανῶν
χρῆς. Cod. Vat. 1190. pag. 1146.

Precatio Nona ad B. V. ἀμὲν ὦ πρὸς δένε
δέσποινα ἀχράντη θεοτόκε, Κυρία μηλόδοξε,
ὑπερπανάγαδέ μου, ὑψηλοτέρα ἔρανῶν. Cod.
Vat. 1190. pag. 1147.

Precatio Decima ad B. V. πρὸς δένε δέσποι-
να θεοτόκε, ἡ τὸ Θεὸν λόγον καὶ σὰρκα γεννήσα-
σα. οἶδα μὲν, οἶδα, ὅτι σὰς ἔστιν ὑπρεπὲς
σοφὴ ἄξιον ἐμὲ τὸ ἔγω πανάσωτον. Cod. Vat.
1190. p. 1149.

Precatio Undecima ad B. V. πρὸς δένε δέ-
σποινα θεοτόκε, ἡ τὸ μονογενὴς καὶ Θεὸς λόγον τὸ
πάσης ὁρατῆς καὶ νοητῆς κτίσεως ποιητὴς καὶ
δεσπότης, τὸ ἓνα τῆς τριάδος Θεόν, Θεόν τε
καὶ ἀνδρωπὸν ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον γεννήσασα.
Cod. Vat. 1190. p. 1151.

225. *De Vita rebusque gestis Sancti Ephraemi Syri.* I. S. Gregorii Nysseni *Encomium in S. Ephraem Syrum.* eis Εφραίμ τὸ Σύρον ἐγκώ-
μιον Γρηγορίου Νύσσης. κινεῖ με πρὸς τὸ πρὸς-
σαν ὑπόθεσιν. Cod. Vat. 1433. p. 141. Cod.
Urbinat. 10. p. 154. Tum ex manuscriptis,
tum ex impressis Codicibus illud emendan-
dum est, quod Gregorii Nysseni interpres
minus recte verterat apud Vossium tom. 1.
p. 7. lin. 1. Unde magnus senex singulare quod-
dam a Deo eloquendi donum efflagitabat, hi-
scē verbis: *Largire Domine flumina gratie tue.* In Græco enim ita se habet. διὸ καὶ αὐτὸς
πρὸς αὐτὸν ὁ μέγας παρεσβύτης Θεὸν ἔξαγόμε-
νος, ἐπὶ τῇ ἀνοχῇ τὴν ἀκαταχέτους τῶν λογάδων
δωρεᾶς ποιεῖται λέγεται φᾶναι. ἄνθρωπος ὦ δέσποτα
τὰ τὸ χάριτος σου κύματα. Unde magnus senex a
Deo postulasse dicitur, ut supereffluens elo-
quendi donum, quod coerceri vix posset, pau-
lulum cohiberet, in hæc verba. *Remitte Do-
mine undas gratie tue.* Ubi citat verba San-
cti Ephraem in sermone, cujus initium, ὁ
πόνος ἔστι λέγειν ἀναγκάζει με, *Labor et dolor
me ad loquendum compellunt:* in quo circa fi-
nem conversus ad Deum sic orat apud Vos-
sium tom. 3. p. 54. *Obsecro te Salvator mundi
Jesu Christe, respice in me et miserere mei.*
Et paucis interjectis pag. 55. *Et nunc Domine*

Tom. I.

*Deus meus, adoro et imploro ineffabilem beni-
gnitatem tuam, infirmitatem meam confitens,
remitte paululum undas gratie tue, ἀνθρωπος ἀπὸ
ἐμοῦ τὰ κύματα αὐτῆς, hoc est, τὸ χάριτος σου.*

II. *Amphilochii de Sanctis Basilio Magno
et Ephraem Syro.* ἀδελφοί, διήγησιν βέλομαι
ποιήσασθαι. φημι δὲ, Βασιλεῖς καὶ αἰοδίμους, καὶ
Εφραίμ καὶ Σύρον. Codd. Vatt. 417. 561.
562. 715. 824. 859. 1190. 1259. 1631.
In Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi Cod.
Græc. 38. a fol. 106. ad fol. 116. Lib. 8. p. 382.
& Cod. Græc. 35. a fol. 1. ad fol. 73. Lib. 8. p.
365. πρὸς Εφραίμ καὶ Σύρον, καὶ πᾶς ἐλάλησεν
ἐκκλησίᾳ. ἀδελφοί διήγησιν βέλομαι.

III. *Palladii de S. Ephraem Diacono Edesse-
no, Historie Lausiace cap. xli.* πρὸς Εφραίμ.
τὰ καὶ Εφραίμ καὶ Διακόνος τὸ Εδессινῶν Εκ-
κλησίας πάντως ἀκήκοας. Cod. Vat. 863. p.
146. Cod. Palat. 41. p. 149. Vide Lambecium
in Bibliotheca Cæsarea Lib. 8. pag. 312. & seq.

C IV. *Vita Sancti Ephraem, Anonymo aucto-
re.* διήγησις πρὸς Εφραίμ καὶ Σύρον.
γένονέ τις ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὀνόματι Εφραίμ,
Σύρος τῷ γένει ὑπάρχων. ἕως ὃ ἀνδρωπὸς
θεοσεβὴς ἦν, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηρῆς
πράξεως. ἐπεθύμησε δὲ θεάσασθαι Εδessa-
σαν τὴν πόλιν. Cod. Vat. 439. p. 1. Cod. Vat.
1524. p. 98. Cod. Vat. 1815. p. 148. γένονέ
τις ἐν τῇ ἀνατολῇ ἀνὴρ, ὀνόματι Εφραίμ, Σύρος
τὸ γένος. ἕως ὃ ἀνδρωπὸς &c. Cod. Alex. 42.
p. 1. Atque hæc vita fere semper præmittitur
Parænesibus sive quinquaginta, sive unde-
quinquaginta. Verum in nonnullis Codici-
bus incipit hunc in modum: ἕως ὃ ὅσιος Πα-
τὴρ ἡμεῶν Εφραίμ ἦν ἐξ ἀνατολῶν, Σύρος τῷ
γένει, γονέων θεοσεβῶν, γεννηθεὶς ἐν Εδessa.
Ita in Græca Oxoniensi editione p. 439. & in
Latina versione Vossii tom. 1. p. xiii. *Sanctus
hic Pater noster Ephraem, ex Oriente oriundus,
Syrus genere, piis parentibus natus in Edessa.*
E Verum manifesta est in hac postrema narratio-
ne contradictio: nam paucis interpositis lineis
tum in Oxoniensi, tum in Vossiana sic legi-
tur: ἐπεθύμησε δὲ ἕως ὃ ὅσιος Πατὴρ ἡμεῶν
Εφραίμ θεάσασθαι Εδessa τὴν πόλιν: *captus
est autem desiderio Sanctus hic Pater noster
Ephraem, visenda Edessenorum urbis, oravit-
que Deum dicens: Domine Jesu Christe, di-
gnare me videre civitatem illam &c.* Non igitur

f

tur

tur Edeſſæ natus fuit, fed alibi, puta Nifibi, aut vicino in loco, ut Sozomenus auctor eſt: & S. Gregorius Nyſſenus diſerte affirmat in Encomio apud Voſſium tom. 1. p. v. circa finem, his verbis: Εὐπεδον ἢ ἐνεγκαμύλω, ὡς ὁ θεὸς ἐκεῖνος κελευθεὶς Ἀβραάμ, ἢ Ἐδεσσηνῶν κατέλαβε πόλιν: Unde Patriam, ſicut magnus ille Abraham, relinquere juſſus, Edeſſenorum urbem petiit. Præferendi itaque noſtri Vaticani Codices, a quibus Edeſſæ nomen abeſt, a ſciolo quopiam narrationi illi proculdubio inſertum.

V. Vita Ὁ res geſtæ Sancti Patris noſtri Ephræm Syri, auctore Simeone Metaphraſte. βίος καὶ πολιτεία ἧς οἱ Πάτρις ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ. Ἐφραίμ ὁ θαυμαſίος, ἔφυ μὲν ἐκ τῷ Σύρων γῆς. ἐλόμενος ὃ ἢ ἀρετὴν ἐκ νηπίου φυλάττει μὲν αἰεὶ καὶ φέγγει πᾶς ἐπιβλαβεὶς πᾶν ἡλικιωτῶν ἔσσωθεν ὁμιλίας. Ephræm ille admirabilis e Syrorum regione ortum duxit. Cum autem elegiſſet virtutem ab infantia Ὁc. Cod. Vat. 453. p. 336. Cod. Vat. 1608. pag. 16. Cod. Palat. 308. p. 148. Συμεῶνος ἧς λογοθέτης, βίος καὶ πολιτεία Ὁc. Ἐφραίμ ὁ θαυμαſίος ἔφυ μὲν ἐκ τῷ Σύρων γῆς, γονέων ὃ δὲ σεβῶν καὶ φιλοθέων ἡρόμενος. νέαν ἄγοντος αὐτῷ ἢ ἡλικίαν, ἐκδίδοται πᾶσι τῶν γονέων εἰς χάριματα ἀνδρὶ εὐαρίστω καὶ φιλοθέω. χολάζων ὃ τοῖς ἱεροῖς μαθημασι, ἔσσωθεν ἐκφύγειν αἰεὶ πᾶς ἐπιβλαβεὶς πᾶν ἡλικιωτῶν ὁμιλίας. Cod. Clem. 51. p. 1. At in Cod. Vat. 818. p. 306. & in impreſſis tum Græcis tum Latinis, Edeſſam patriam Ephræmus habuiſſe dicitur: Ἐφραίμ ὁ θαυμαſίος ἔφυ μὲν ἐκ τῷ Σύρων γῆς, πόλεως Ἐδεſſης, Χριſτιανῶν γονέων. ἐλόμενος ὃ ἢ ἀρετὴν Ὁc. Ephræm ille admirabilis, natus fuit in Syria, in civitate Edeſſa, Chriſtianiſ parentibus. Cum autem elegiſſet virtutem ab infantia Ὁc. Ita & Voſſius tom. 2. pag. 1.

A Verum prior lectio omnino retinenda, quam & hiftoriæ veritas, & Codicum veneranda commendat antiquitas. Quid? quod ejuſdem Vitæ auctor Metaphraſtes, qui illam ex Nyſſeni Encomio preſſis verbis deſcripſit, alibi, quam Edeſſæ natum Ephræmum diſerte docet, in hæc verba. καὶ περὶ ἢ ἔρημον ἀλιζόμενος, ἐκ τῶν ὃ τῶν ἀμείβων, ψυχῶν οἰκοδομῆς χάριν καὶ ὠφελείας, ἅτε καὶ πνεύματι θεῷ κινούμενος, ἀπολιμπάνει ποτὲ ἢ ἐνεγκαμύνω καὶ τὸ θεῖον καὶ ἕως Ἀβραάμ κελευθεὶς, καὶ ἢ Ἐδεσσηνῶν πόλιν καταλαμβάνει: Qui cum habitaret in ſolitudine, Ὁ locis loca ſubinde mutaret propter ædificationem Ὁ utilitatem animarum, ſicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando patriam juſſu divino alter iſte Abraham, Ὁ in civitatem Edeſſenorum venit. Qui Metaphraſten è Græco Latinum fecit Gentianus Hervetus, quique eum typis vulgavit Lipomanus, Surius, alique, hunc locum non intellexerunt: Sic enim habent apud Voſſium tom. 1. p. 1. in fine, & initio paginæ ſequentis: Qui cum habitaret in ſolitudine, ac locis loca ſubinde mutaret, propter ædificationem Ὁ utilitatem animarum, ſicque a divino admoneretur Spiritu, reliquit aliquando ſolitudinem juſſu diviniore, Ὁ ferventi deſiderio in ſuam venit Patriam Edeſſam. Atqui Metaphraſtes ex Nyſſeno ſcribit Ephræmum non ſolitudinem reliquiſſe & in ſuam Patriam Edeſſam veniſſe, ſed Patria ſua derelicta, in civitatem Edeſſenorum migrariſſe.

VI. Vita S. Ephræm in Apophthegmatibus Patrum. ἀποφθέγματα γερόντων καὶ σοφῶν. περὶ τῷ ἀγίῳ Ἐφραίμ. πατρίῳ ἦν ὁ Ἀββᾶς Ἐφραίμ, καὶ εἶδεν ὄναρ. Cod. Vat. 1599. pag. 28. Apud Cotelarium in Monumentis tom. 1. pag. 431.

CATALOGUS CODICUM GRÆCORUM

BIBLIOTHECÆ VATICANÆ.

Codices Vaticani.

1. **C**odex Vaticanus Græcus CCCXLI. Membranaceus in 4. constat chartis 323. continet *Precationes duas sancti Ephræm* pag. 288.
2. **C**odex Vaticanus Græcus CCCLXXV. in 4. chartaceus, chart. 237. continet *Sermones 2. de octo cogitationibus: nec non de monachi operibus Interrogationes responsionesque 21. & capita 6. postrema Sermonis de virtutibus & vitiis: demum fragmenta duo*, a pag. 177. ad pag. 190.
3. Codex Vaticanus Græcus CCCXXXVIII. chartaceus in 4. chart. 201. continet *Sermones 5. quorum secundus in Crucem inscriptus, complectitur Interrogationes, quæ apud Vossium tom. 1. a pag. 197. ad p. 200. nec non Sermonem*, qui apud eundem Vossium tom. 1. pag. 243.
4. Codex Vaticanus Græcus CCCXXXIX. membranaceus in folio, chart. 255. continet *narrationem de S. Ephræm*, nec non ejus *Sermones XLVII.* Item *Sermones Serapionis Episcopi, Isaïæ, Nili, Marciani Abbatum; & Joannis βαλεπόντος epistolas asceticas: sed a pag. 48. suo loco folia sunt mota.*
5. Codex Vaticanus Græcus CCCXLI. in fol. membranaceus, optimæ antiquitatis, chart. 156. in fine mutilus: continet *Sermones XCV. e quibus deest finis sermonis 88. qui inscribitur de virtute capita X. Item deest initium Sermonis 89. cui titulus, Sermo asceticus in illud, Attende tibi ipsi, Capita XII. Item finis Sermonis 94. de patientia & compunctione: demum initium & finis Testamenti, qui est Sermo 95.*
6. Codex Vaticanus Græcus CCCXLI. in fol. chartaceus, chart. 305. *Sermones LXIV.*, quos inter *Paræneses XLIX.* In indice volumini præfixo exstat titulus postremi Sermonis LXV. λόγος περὶ σωτηρίας ψυχῆς, & περὶ τῆς μελλέουσας κρίσεως: sed in ipso volumine hic Sermo non adest. E contrario exstant initio voluminis *Sermones 2. εἰς πατέρας τελειωθέντας*, qui in Indice non adnotantur.
7. Codex Vaticanus Græcus CCCXLII. pervetustus, in fol. membranaceus, chart. 349. *Sermones S. Ephræmi XCIII.* nec non unus *Anastasi Sinaitæ*, & alter *Epiphani monachi & Presbyteri: quorum index initio Codicis describitur.*
8. Codex Vaticanus Græcus CCCXLIII. in 4. membranaceus, chart. 246. *Sermones Ephræmi XII.* quorum secundus *de virtute ad novitium monachum* dividitur in *Adhorationes IV.* Tertius item *de virtute capita X.* Quartus *in illud, Attende tibi ipsi, capita XII.* Sextus *consilium de vita spirituali capita XCIII.* Septimus *de vita recta capita LXXXIX.* Octavus *Beatitudines II.* Nonus *Sermones Parænetici LI.* quorum nonnulli titulo prænotantur, plerique & titulo & argumento carent. Duodecimus *Sermones ascetici II.* Sequuntur *Sermones aliquot Theodori Studitæ, & Joannis Chrysostomi, & quædam ex Lexico Dionysii, nec non Epiphani monachi Hagiopolitæ descriptio Syriæ & locorum Palæstinæ.*
9. Codex Vaticanus Græcus CCCCLIII. in fol. bombycinus, chart. 384. Pag. 336. *Vita S. Ephræm*, cuius initium, Εὐχαρίστησις ὁ Θεοῦ.
10. Codex Vaticanus Græcus CCCCLV. in folio membranaceus, optimæ antiquitatis, chart. 290. Inter multas aliorum Patrum homilias, continet *Sermones III. Ephræmi Syri.*
11. Codex Vaticanus Græcus CCCCLXVIII. in fol. papyraceus, pervetustus, chart. 356. Inter alias orationes *Nazianzeni, Basilii, Chrysostomi, exstant Sermones II. Ephræmi, quorum alter inscribitur de salute animæ deque futuro judicio, alter de laudibus Joseph Patriarchæ.*
12. Codex Vaticanus Græcus CCCXC VII. in 4. bombycinus, chart. 325. Pag. 202. *De Sermonem otioso.* Est autem fragmentum Sermonis, cuius initium, ἐν πολλοῖς ὕμνῳ.
13. Codex Vaticanus Græcus DLXI. in 4. chartaceus, chart. 148. *Sermo S. Ephræm in Transfigurationem Domini.*
14. Codex Vaticanus Græcus DLXII. in 4. chartaceus, chart. 284. *Sermones V. S. Ephræm.*
15. Codex Vaticanus Græcus DLXIV. in fol. membranaceus, chart. 193. *Sermo in Peccatricem* pag. 42.
16. Codex Vaticanus Græcus DLXXII. in 4. chartaceus, chart. 288. *Sermo* pag. 224.
17. Codex Vaticanus Græcus DLXXIX. in 4. chartaceus, chart. 371. *Sermo de sacerdotio*, in fine mutilus.
18. Codex Vaticanus Græcus DLXXXI. in fol. chartaceus, chart. 165. *Sermo de vanitate hujus vitæ, deque penitentia.*
19. Codex Vaticanus Græcus DCVII. in fol. chartaceus, chart. 90. *Precatio S. Ephræm* pag. 89.
20. Codex Vaticanus Græcus DCLIV. in fol. membranaceus pervetustus, chart. 266. *Sermo de Cruce*, cuius initium, πᾶσα ἐσθὴ, sine interrogationibus, quæ solent subjici.
21. Codex Vaticanus Græcus DCLXII. in 4. chartaceus, chart. 253. *Interrogationes & Responsiones XVIII.* pag. 247.
22. Codex Vaticanus Græcus DCLXIII. in 4. bombycinus, chart. 230. exaratus a *Metrophane monacho*, ut adnotatur in fine. *Sententiæ III. Ephræmi* pag. 177. & 188. Item pag. 230. *Precatio ad B. Virginem*, sed sine nomine Ephræmi, quæ tamen ejus nomen præfert in Cod. Vaticano MCXC. pag. 1133.
23. Codex Vaticanus Græcus DCLXXIX. in fol. membranaceus, perantiquus, chart. 287. quibus subjunguntur aliæ chartæ chartaceæ 23., universim chart. 310. *Sermo de sanctis Quadraginta Martyribus.*
24. Codex Vaticanus Græcus DCXCV. in 4. bombycinus, chart. 268. *Sermo in sanctum Joseph Patriarcham.*
25. Codex Vaticanus Græcus DCCII. in fol. bombycinus, recens exaratus, chart. 184. *Sermones II.* quorum primus *de cruce, πᾶσα ἐσθὴ*, cum nonnullis interrogationibus: alter *in eos, qui in Christo obdormierunt.* Uterque Sermo vitiose ab amanuensi descriptus: in margine a perito quodam emendatus.
26. Codex Vaticanus Græcus DCCIII. in fol. bombycinus,

- cinus, chart. 302. *Sermo de monachis & Turture*, A pag. 53.
27. Codex Vaticanus Græcus DCCXXIX. in fol. bombyc. chart. 179. mutilus in fine. *Sermones VI. Ephræmi*, inter quos est *Sermo ille de virtutibus & vitiis in Capita XXII. divisus*, & postremus inscribitur *de compunctione*, cuius octo tantum priores lineæ exstant.
28. Codex Vaticanus Græcus DCCXXX. in fol. bombyc. chart. 284. *Sermo de humilitate comparanda, Capita C. initium*, ἀρχὴ κατὰ παραβολὰς ἀνδρός.
29. Codex Vaticanus Græcus DCCXXXIII. in 4. chartaceus, chart. 361. *Sermo unus* pag. 213. & *Sententie duæ* pag. 310. 311.
30. Codex Vaticanus Græcus DCCLXXV. in 8. membranaceus, chart. 171. *Precatio* pag. 18.
31. Codex Vaticanus Græcus DCCLXXVIII. in 4. bombyc. chart. 588. *Precationes II.* pag. 43. & pag. 104.
32. Codex Vaticanus Græcus DCCXC. in 8. bombyc. chart. 277. *Fragmenta V.* a pag. 81. ad pag. 86. Item pag. 20. *Precatio.*
33. Codex Vaticanus Græcus DCCXCVII. in fol. majori, membranaceus, chart. 380. *Vita Abramii & Mariæ ejus neptis* a pag. 240.
34. Codex Vaticanus Græcus DCCC. in fol. bombyc. chart. 274. *Sermo de consummatione seculi & Antichristo*, pag. 53.
35. Codex Vaticanus Græcus DCCCXVIII. in fol. majori, membranaceus, chart. 322. *Vita S. Ephræm*, cuius initium, Εὐχαρίστησις τοῦ Θεοῦ.
36. Codex Vaticanus Græcus DCCCXX. in fol. majori, membranaceus, chart. 310. *Sermo de Transfiguratione Domini* pag. 96.
37. Codex Vaticanus Græcus DCCCLXVI. in fol. majori, membranaceus, chart. 935. *Sermo in cunctos Christi Martyres* pag. 6. In indice exstat titulus *Sermonis in vitam Abramii*; sed in volumine desideratur.
38. Codex Vaticanus Græcus MCXC. in fol. chartaceus, chart. 1387. Alexander Turianus Episcopus Sittientis & Hierapetrensis illum dono dedit Paulo V. Pontifici maximo, ut ex epistola codici præfixa. *Sermones II.* quorum primus in *Joseph* pag. 52., alter *de consummatione seculi & Antichristo* pag. 434. Item citatur *Ephræm in catena*, quæ incipit pag. 713. & definit pag. 819. nimirum p. 806. 811. 813. 816. Demum *Precationes XIX.* a pag. 1117. ad pag. 1151.
39. Codex Vaticanus Græcus MCXCII. in 4. bombyc. chart. 233. *Sermones II.*, primus *de compunctione* pag. 46. alter *de secundo adventu & consummatione seculi*; pag. 106.
40. Codex Vaticanus Græcus MCCXVI. in fol. membranaceus, chart. 223. *Sermones IV.* In *secundum adventum* p. 32. In *Joseph* p. 109. In *Meretricem*, p. 126. In *Transfigurationem* p. 207.
41. Codex Vaticanus Græcus MCCLV. in fol. membran. chart. 132. *Sermo in Joseph* p. 75.
42. Codex Vaticanus Græcus MCCLIX. in fol. membran. chart. 164. *Sermo de cruce* pag. 141.
43. Codex Vaticanus Græcus MDXXIV. in fol. membranaceus, chart. 113., in fine mutilus, sed optimæ antiquitatis: qui una cum sequentibus Vaticanis pertinuit olim ad monasterium Cryptæ Ferratæ, ut liquet ex adnotatione omnibus fere codicibus apposita: τὸ τοῦ Βιβλίου ἢ τῆς μονῆς τῆς κρυπτοφerratῆς, Hic liber fuit monasterii Cryptæ Ferratæ. Continet *Vitam S. Ephræm* ab anonymo scriptam, quæ incipit, γέγονε τις pag. 98. necnon XLII. *Sermones* ejusdem quorum quintus, qui est *de Antichristo*, complectitur tres alios, quibus titulus, ἄλλο μέτερον, εἰς πρῶτον μέτερον, & ἄλλο μέτερον. Octavus *Interrogationes & responsiones V.* quarum prima, *Quomodo blasphematur Deus*. Decimusquartus *de iis quæ post crucem fient*, *Interrogationes VII.* quarum prima, *Tunc omnis homo*. A decimo nono incipiunt *Paræneses L.*, quarum prima, *Gloria tibi Deus*: sunt autem hic XXV. tantum: nam codex in fine mutilus est. Demum a pag. 67. exstant postrema octo capita *Sermonis de virtutibus & vitiis*
- B 44. Codex Vaticanus Græcus MCXCIX. in fol. membranaceus pervetustus, chart. 347. olim Cryptæ Ferratæ. Continet *Apophthegmata Patrum*, ut apud Cotelerium, & pag. 28. *narrationem de S. Ephræm Syro*.
45. Codex Vaticanus Græcus MDCVIII. in fol. membranaceus, olim Cryptæ Ferratæ. pag. 19. *Vita S. Ephræm*, Εὐχαρίστησις τοῦ Θεοῦ: & p. 187. *Encomium in universos Christi martyres*.
- C 46. Codex Vaticanus Græcus MDCX. in fol. bombyc. chart. 388. *Catena in Matthæum*, in qua nonnulla ex S. Ephræm afferuntur. olim Cryptæ Ferratæ.
47. Codex Vaticanus Græcus MDCXI. in fol. maximo, membranaceus pervetustus, olim Cryptæ Ferratæ. *Nicetæ Diaconi Catena in Lucam*: ubi inter Patres citatur *sanctus Ephræm*: chart. 320.
48. Codex Vaticanus Græcus MDCXXXIII. in fol. membranaceus perantiquus, chart. 357. olim Cryptæ Ferratæ. Pag. 81. *Encomium in S. Basilium magnum*. pag. 203. *de laudibus sancti Joseph*. pag. 216. *in Meretricem*. pag. 278. *in cunctos Christi Martyres*.
- D 49. Codex Vaticanus Græcus MDCXXXVI. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 242. pag. 102. *in secundum adventum*, πᾶσα ἰσχυρία. pag. 107. *In eos, qui in Christo obdormierunt*. pag. 221. *in cunctos martyres*.
- E 50. Codex Vaticanus Græcus MDCXLI. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 379. Pag. 184. *in secundum adventum*, πᾶσα ἰσχυρία. pag. 284. *in Joseph*. pag. 297. *in Meretricem*. pag. 352. *in omnes martyres*. pag. 377. *in Transfigurationem Domini*.
51. Codex Vaticanus Græcus MDCXLII. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 295. *Nicetæ Diaconi catena in Lucam*, in qua citatur S. Ephræm.
52. Codex Vaticanus Græcus MDCLII. in fol. maximo, membranaceus antiquus, chart. 132. olim Cryptæ Ferratæ. pag. 75. *in secundum adventum*, πᾶς ἰσχυρία.
- F 53. Codex Vaticanus Græcus MDCLVII. in fol. maximo, membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 245. *Catena Patrum*, inter quos citatur sanctus Ephræm, in *Genesim*, *Exodum*, *Leviticum*, *Numeros*, *Deuteronomium*, *Josue*, *Judices*, & *Ruth*. Integra hæc Catena ex Regiæ Francorum Bibliothecæ codice transcripta habetur in Codice Vaticano num 1520. Hæc adnotatio manu cl. viri Zacagnii.
- G 54. Codex Vaticanus Græcis MDCLXVIII. in fol. membranaceus, chart. 358. *Catena in Genesim*, in qua nonnulla ex Ephræmo adducuntur. Initio Codicis hæc adnotatio legitur. *Emptus ex libris Illustrissimi Lelii Ruini Episcopi Balneoregiensis*, 1622.
55. Codex Vaticanus Græcus MDCLXXI. in fol. membranaceus, olim Cryptæ Ferratæ, chart. 406. pag. 95. *Sermo S. Ephræm in Transfigurationem Domini*.
56. Codex Vaticanus Græcus MDCLXXIII. in fol. membranaceus antiquus, olim Cryptæ Ferratæ, chart.

332. Pag. 124. *Sermo de laudibus Joseph. pag. 168. A*
in Transfigurationem Domini.
57. Codex Vaticanus Græcus MDCCXLVI. in 4. bom-
 bycinus, chart. 298. olim *Cryptæ Ferratæ*. pag. 261.
Sermo de salute animæ & futuro iudicio: initium, ἡ
ἀποταγή.
58. Codex Vaticanus Græcus MDCCLXXIV. in fol.
 bombycinus, chart. 355. olim *Cryptæ Ferratæ*: cuius
 ad calcem hæc adnotatio legitur. ἐτελειώθη τὸ παρὲν
 βιβλίον διὰ χειρὸς ἐμοῦ Γεωργίου ἐλαχίστου ἱερέως τῆς ζακαραροπέλες
 εἰς ἑτος σφρά δι' ἀναλωμάτων τῆς μάστερο ἀλεξίου τῆς ζαυρά. B
ἀμὴν. Absolutus est hic liber per manus mei Georgii
minimi Sacerdotis Zancaropuli Anno (Mundi) sexmil-
lesimo quingentesimo octogesimo primo (hoc est, Chri-
sti 1073.) Sumptibus Magistri Alexii Gauræ. Amen.
 Pag. 134 *Sermo S. Ephræm de caritate, pænitentia &c.*
ἀγαπῶμαι μὴ ἀδελφοὶ μὴδὲν προσημύσωμεν, cum interroga-
tionibus, quæ apud Ambrosium Sermon. I.
59. Codex Vaticanus Græcus MDCCCXV. in 4. mem-
 branaceus, admirandæ antiquitatis, chart. 298.
 olim *Cryptæ Ferratæ*, antea *Camilli Pricanicæ*, ut no-
 tatur pag. 9. & pag. 298. Continet *Sermones LXXXVI.*,
 nimirum, *Paraneses L.* una cum *Vita S. Ephræm* ab
 anonymo scripta, & alios *Sermones* diversos XXXVI.

C O D I C E S P A L A T I N I Heidelbergenses Vaticani.

60. 1. C Odex Palatinus Heidelbergensis Vaticanus
 Græcus XVII. in fol. membranaceus per-
 antiquus, chart. 198. Pag. 104. *Sermo de Antichri-*
sto, & fine mundi, & caritate, ἀγαπῶμαι μὴδὲν προ-
σημύσωμεν.
61. 2. Codex Palatinus Græcus XLI. in 4. membra-
 naceus vetustissimus, chart. 388. *Historia Lausiaca*
Palladii, pag. 149. de *S. Ephræm Syro*, τὰ κατὰ
 Εὐφράτη.
62. 3. Codex Palatinus Græcus LXIII. in 4. mem-
 branaceus antiquus, chart. 118. pag. 14. *Interroga-*
tionibus & responsionibus de consummatione seculi,
τότε ἀδελφοὶ μὴ, πᾶσα ἀνθρωπότης, &c. pag. 31. Ser-
mo de pænitentia. pag. 32. De recordatione horæ
mortis.
63. 4. Codex Palatinus Græcus XCI. in 4. bombyci-
 nus, chart. 315. pag. 138. *Sermo de octo cogitationi-*
bus, in quo pag. 139. citatur S. Joannes Chrysostomus.
 pag. 140. fragmentum *Sermonis περὶ καταστά-*
σεως.
64. 5. Codex Palatinus Græcus CCIII. in folio ma-
 ximo, membranaceus, chart. 304. *Catena in Gene-*
sim & Exodum, in qua citatur S. Ephræm.
65. 6. Codex Palatinus Græcus CCXXX. in 4.
 membranaceus pervetustus, chart. 246. *Catena in*
Job, cum diversis pictis imaginibus, in qua citatur
S. Ephræm.
66. 7. Codex Palatinus Græcus CCXLV. in folio
 maximo, membranaceus, chart. 276. pag. 274. *Ser-*
mo in cunctos Martyres quidam.
67. 8. Codex Palatinus Græcus CCXLVII. in folio
 maximo, membranaceus, chart. 387. *Nicetæ Mē-*
tropolitæ Heracleensis Catena in Psalmos, in qua cita-
tur S. Ephræm Syrus.
68. 9. Codex Palatinus Græcus CCLVIII. in fol.
 bombycinus, chart. 438. *Pauli monachi & fundato-*
ris canobii B. Mariæ Evergetidis, collectio sacrarum
præceptionum e Scriptura, & Patribus. Citatur sæpe
Sanctus Ephræm Syrus.
69. 10. Codex Palatinus Græcus CCLXIX. in 4.

- bombycinus, chart. 298. *Sermones III. sancti Ephræm.*
 Nimirum, primus pag. 1. *De fine mundi, & caritate,*
ἀγαπῶμαι μὴδὲν προσημύσωμεν, cum sequentibus quin-
que interrogationibus. Secundus pag. 30. De com-
punctione, δεῦτε ἀγαπῶμαι. Tertius pag. 44. in patres
defunctos, τὴν καὶ ὁρίαν μὴ.
70. 11. Codex Palatinus Græcus CCCVIII. in fol.
 membranaceus, chart. 252. pag. 148. *Vita S. E-*
phræm, Εὐφράτη ὁ θαυμαστός.
71. 12. Codex Palatinus Græcus CCCXVIII. in fol.
 membranaceus, chart. 158. pag. 95. *Sermo in Trans-*
figurationem Domini.
72. 13. Codex Palatinus Græcus CCCLXIII. in 4.
 bombycinus, chart. 414. pag. 392. *Sermo de laudi-*
bus sancti Joseph.
73. 14. Codex Palatinus Græcus CCCLXIV. in
 4. bombycinus, chart. 354. pag. 32. *De compunctio-*
ne, δεῦτε ἀγαπῶμαι. pag. 61. in Meretricem.
74. 15. Codex Palatinus Græcus CCCLXVIII. in fo-
 lio membranaceus perantiquus, chart. 338. *Sermo-*
nes IV. sancti Ephræm, pag. 310. 313. 317. & 323.

C O D I C E S A L E X A N D R I N I V A T I C A N I .

75. 1. C Odex Alexandrinus Vaticanus Græcus VII.
 in fol. membranaceus, chart. 183. *Catena*
Patrum in Genesim & Cantica canticorum, in qua cita-
tur S. Ephræm pag. 35.
76. 2. Codex Alexandrinus VIII. in fol. bombycinus,
 chart. 167. *Paraneses sancti Ephræm XLIX.* quarum
 priores XII. exciderunt. Item *Sermones* ejusdem di-
 versi XL.
77. 3. Codex Alexandrinus XVI. in fol. membra-
 naceus perantiquus, chart. 265. olim *Cardinalis Ma-*
zarini, uti adnotatur pag. 1. Paraneses XLIX. & Ser-
mones diversi XL.
78. 4. Codex Alexandrinus XLII. in 4. membra-
 naceus, chart. 281. cui ad calcem hæc temporis nota
 apposita. ἐπληρώθη ὁ παρὼν Εὐφράτη διὰ χειρὸς τῆς ἀμαρ-
 τωλῆς Νικολάου ἀγαγνῶς καλυβάρως ἐν μηνὶ Ἰουλίου Ἰνδικ-
 ζ'. ἑτὸς σ'ωμζ'. *Absolutus est præsens Ephræmi liber per*
manus peccatoris Nicolai Lectoris Calubareos, mense
Junio, Indiétione septima, anno 6847. Christi 1339.
Paraneses L. περὶ ὧν ἑσθλὶν ἑσθλὶν ἑσθλὶν 47.
79. 5. Codex Alexandrinus XLVIII. in 8. membra-
 naceus chart. 49. pag. 10. *Sermo in Defunctos: & pag.*
 1. *Sermo de vanitate hujus vitæ, qui Chrysostomo*
adscribitur.
80. 6. Codex Alexandrinus XLIX. in 4. chartaceus,
 chart. 338. ἔγχεθη ὑπὸ τινος Ἀναστασίου μοναχῆ ἐν ἑτὸς
 ζ'β'. *Exaratus a quodam Anastasio monacho anno 7082.*
 hoc est, Christi 1574. pag. 63. *Sermo de cruce:*
πᾶσα ἰορτή.

C O D I C E S V A T I C A N I C L E M E N T I N I .

81. 1. C Odex Clementinus Vaticanus XI., in ordi-
 ne Codicum Alexandrinorum cci., in fo-
 lio chartaceus chart. 406. pag. 178. *in illud, Duo*
erunt in agro, inter Interrogationes & Responsio-
nes Anastasii Sinaitæ.
82. 2. Codex Clementinus XXI., in ordine Alexan-
 drinorum cci., in 4. membranaceus, chart. 156.
 pag. 39. *Sermo de laudibus Joseph Patriarchæ.*
 pag. 110. *Sermo de cruce, πᾶσα ἰορτή.*
83. 3. Codex Clementinus XXIII., in ordine Alex-
 andrinorum cci., in 4. membranaceus, chart.
 59. pag. 8. *Sermo in cunctos Christi Martyres. pag.*
 f 3 32. Ser-

52. *Sermo in Parasceven, & Latronem & Crucem, & πρῶτον Πέλεκας.* A
84. 4. Codex Clementinus XLVIII., in ordine Alexandrinorum CCXXXVIII., in 8. membranaceus, chart. 49. pag. 10. *Sermo in eos, qui in Christo obdormierunt.*
85. 5. Codex Clementinus XLIX., in ordine Codicum Abrahami Massadi I., in folio membranaceus, chart. 237. pag. 201. *Sermo in Transfigurationem Domini.*
86. 6. Codex Clementinus LI., inter Codices Massadi III., in fol. membranaceus, chart. 209. cui ad calcem hæc nota apposita. τέλος τῆς πρώτης βίβλου Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ χειρὶ γραφῆσα Βαρνάβα Πρεσβυτέρου ἀναξίου τε καὶ ἐλαχίστου πάντων. ὅτ' ἂν ἐν ταύτῃ παρακαλῶ ὧ φίλοι ἐντυγχάνεται, μέμνηδὲ μετὰ τάλῃ. ἵνα τὴν λύσιν ἀμαρτιῶν κομίσω, καὶ ἔνωπον Κυρίου ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ φωβερᾷ ἐκείνῃ. τῷ Θεῷ δόξα ἀμήν εἰς τὰς αἰῶνας. ἐτελειώθη τὸν νοήμεριον μήνα ἡ βίβλος αὕτη μονῆς τῆς σωτήρος. εὐχαῖς ἀγίων πατέρων βοηθούτων, ἐπὶ ἀνακτος Μιχαὴλ φιλοχρίστου καὶ Ζωῆς πορφυρογενίτης Αὐγύστης. Ἰνδικτιῶντος ὁγδόης τότε ἔσης, ἔτις δὲ πάλιν χιλιοστὴ ἐξακοστὴ πεντακοστὴ σαρακοστὴ ὁγδόη. δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα, ἀμήν. *Finis libri primi Ephraem Syri, scripti manu Barnabæ Presbyteri indigni, omniumque minimi. Cum in hunc librum, o amici, incideritis, mementote, quaeso, mei infelicis, ut absolutionem peccatorum consequar, & gratiam incam apud Dominum in tremenda illa die. Laus Deo in secula Amen. Absolutus est mense novembri hic liber monasterii Salvatoris: precibus sanctorum Patrum adiuvantibus: temporibus Christo dilecti Regis Michaëlis, & Zoës Porphyrogenite Augusta, Indictione octava, anno sexies millesimo quingentesimo quadragesimo octavo. Laus Deo pro omnibus. Amen. Nimirum, anno Christi 1039., quo Indictio octava in cursu erat mense novembri, anno mundi*
6548. juxta supputationem Græcorum, quorum anni ab ineunte mense Septembri inchoantur. pag. 1. *Vita S. Ephraem Syri, Ἐφραίμ ὁ θαυμαστός.* pag. 10. *Imago sancti Ephraem minio auroque depicta: necnon Index Sermonum, qui hoc volumine continentur.* pag. 11. incipiunt *Sermones*: sunt autem universim LXIV. nimirum, *Paraneses XLIX.* & alii *Sermones diversi XV.*
87. 7. Codex Clementinus LV., inter codices Massadi VII., in 4. bombyc. chart. 435. pag. 78. *Sermo in Transfigurationem Domini.* pag. 192. *Encomium in omnes sanctos Christi Martyres, παῖδρά καὶ ἐπέρσας.*
88. 8. Codex Clementinus LVII., inter Codices Massadi IX., in 4. bomb. chart. 494. pag. 39. *Sermo in Abraham & Isaac, ἀποικίζει ὁ Θεός.*
89. 9. Codex Clementinus LX., inter Codices Massadi XII., in fol. bombyc. chart. 430. pag. 9. *in secundum adventum Domini, ἡ ἀποταγή*: una cum tribus Interrogationibus totidemque responsionibus, quarum prima pag. 98. incipit, *ἐπερωτῶνται ποιμένες*: Secunda pag. 98. *λαλήσω ἐν ὁδῷ*: Tertia pag. 100. *διάφοροι τόποι εἰσὶν τῶν κολάσεων.*
90. 10. Codex Clementinus LXII., inter Codices Massadi XIV., in 4. membranaceus, chart. 243. *Sermones Sancti Ephraem XXIV.* e quibus quatuor nondum Græce vel Latine editi, nec antea in Bibliotheca Vaticana, aut Casarea Vindobonensi, vel in Bibliothecis Angliæ exstabant: nimirum primus p. 154. οἱ ἀδελφοὶ ὁρέσασιν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ συνεῖναι ἀλλήλους. secundus pag. 194. ὁ δευπότης καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέλων σωθῆναι τῶν ἀνθρώπων γένος. tertius pag. 232. ὅταν ἀποσταλῇ ἄγγελος ἐπὶ ψυχὴν ἀσκητὴ τῷ παραλαβὴν αὐτὸν ἐκ τοῦ σώματος. Quartus pag. 245. ὡς ὁ θεὸς νόμος ἐνυπόχει εἰς μέλανι, καὶ γραμμασι γεγραμμένος, ἀλλ' ἐν καρδίαις καθαραῖς ἐκπεφυτευμένος.

SERMONES S. EPHRAËM SYRI

QUI EXSTANT GRÆCE MANUSCRIPTI

In Bibliotheca Monasterii Cryptæ Ferratæ, & S. Basilii Magni de Urbe.

1. **S**ancti Patris nostri Ephraem Syri *Sermo de Cruce, & de Poenitentia, deque secundo Adventu Domini nostri Jesu Christi.* Τῷ ὁσίῳ Πατρὶ ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ Σύρῳ, εἰς τὴν σαυρόν, καὶ πρὸ μετάνοίας, καὶ δευτέρας πρῆσσίας τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. πᾶσα ἑορτή. Cod. 13. p. 1. Cod. 87. p. 83. Cod. 111. p. 140. Cod. 158. pag. 95. Sequuntur Interrogationes V. quarum prima Cod. 69. p. 8. ἐρώτησις. εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἀκούσωμεν. Ἀπόκρισις. B τότε πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης. Secunda pag. 8. a tergo: ἐρώτησις. εἰπέ ἡμῖν, παρακαλῶμεν.
2. *Ejusdem sermo in Sanctum Joseph.* Τῷ αὐτῷ λόγος εἰς τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς & Ἀβραάμ. Cod. 13. p. 21. Cod. 52. p. 68. Cod. 87. p. 123.

Ejus-

3. *Ejusdem sermo in Meretricem.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς τὴν πόρνῳ. πολλῶν ὄντων ὁσίων ἀνδρῶν. Cod. 13. p. 67. Cod. 87. p. 131.

4. *Ejusdem sermo de pœnitentia* ἢ *compunctione*, *deque salute anime*, ἢ *quod non deceat Christianos rebus ludicris vacare*, ἢ *extolli*, *deque amore pauperum.* Τὸ αὐτὸ λόγος περὶ μετάνοιας, καὶ κατανύξεως, καὶ σωτηρίας ψυχῆς, καὶ ὅτι ὁ δεῖ παίζειν Χριστιανὸς, ἢ μετεωρίζεσθαι, καὶ περὶ φιλοπρωχίας. ὅτι μὲν ὁ δεῖ παίζειν Χριστιανὸς, πάντες γινώσκουμεν. Cod. B 26. p. 121.

5. *Ejusdem sermo in Sanctam Parasceven*, ἢ *in Latronem*, ἢ *in Crucem.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὴν ἁγίαν Πάσχα, καὶ εἰς τὴν λησῶν, καὶ εἰς τὸ σταυρὸν. πρῶτον Ρεβέκκας ἐπιδαλάμιον εἶπον. σήμερον ὁ ἐκ Ρεβέκκας ἐπιτάφιον ἄδω. Cod. 52. p. 92.

6. *Ejusdem Encomium in Sanctos Christi Martyres*, *qui martyrium in toto mundo passi sunt.* Τὸ αὐτὸ ἐγκώμιον εἰς τὰς ἁγίας μάρτυρας ὅς Χριστοῦ, τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. Φαῖδρα καὶ ἐπέγραψεν ὑπάρχει. Cod. 52. pag. 144.

7. *Ejusdem sermo in Transfigurationem Domini nostri Jesu Christi.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐκ τῆς χώρας Θέρους, καὶ χαρμονῆ. Cod. 52. p. 158.

8. *Ejusdem de humilitate capita Centum.* Τὸ αὐτὸ περὶ ταπεινοφροσύνης, κεφάλαια 100. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Cod. 69. p. 1. Sed defunt priora capita xi. quæ integra habentur Cod. 113. p. 263. Cod. 120. p. 87.

9. *De Sancto Ephraem.* περὶ τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ. ὁ ἅγιος Ἀββᾶς Ἐφραίμ διηγῆτο πῶς ὁ Θεὸς ἀγάπησεν αὐτὸν ἀδελφοῖς ὡφελείας χάριν περὶ ἑαυτοῦ, λέγων. ὅτι ὅτε ἡμῶν παῖς ὡς ἐπὶ δεκατεσάρων, πάντῃ ἐγγραμμένῳ ἀκατάστατος. Cod. 69. p. 13. Cod. 113. p. 293.

10. *Sancti Ephraem Testamentum.* Διαθήκη ὅσους Πατέρας ἡμῶν Ἐφραίμ. Ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. 69. p. 16. Idem Testamentum habetur Cod. 113. p. 300. sed in fine est mutilum.

11. *Ejusdem sermo de divina retributione*, *commonitorium ad suam ipsius animam.* τὸ αὐτὸ λόγος περὶ θείας ἀνταποδώσεως, ὑπομνητικὸν τῷ ἑαυτοῦ ψυχῆς. τὸ ἄφατον φιλανθρωπίαν τὸ ὅτι Θεὸς ἀγαθότητος. Cod. 69. p. 24.

12. *Ejusdem sermo asceticus.* Τὸ αὐτὸ λόγος ἀσκητικός. ὁ πόνος ὁ λέγειν ἀναγκάζει με. Cod. 69. p. 26. Cod. 113. pag. 1. sed in hoc deest initium.

13. *Ejusdem admonitio ad fratres.* τὸ αὐτὸ 18 θεοῖα τοῖς ἀδελφοῖς. ἀδελφοί, βολογίας ἐδιδάξαμεν. Cod. 69. p. 38. Cod. 113. pag. 8.

14. *Ejusdem, non esse ridendum, sed flendum* ἢ *lugendum.* Τὸ αὐτὸ, ὅτι ὁ χεῖν κλαῖν, ἀλλὰ πονεῖν καὶ κλαῖν. ἀρχὴ κατὰ τρυφῆς μοναχῶν. Cod. 69. p. 41. Cod. 113. pag. 16.

15. *Ejusdem in eos, qui quotidie peccant*, ἢ *quotidie pœnitentiam agunt.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὰς ὡσημέρας ἁμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανόωντας. μέχει τίνος, ὦ φίλε, ἀνεχόμενος. Cod. 69. p. 43. Cod. 113. pag. 19.

16. *Ejusdem de abrenunciatione, deque beatitudinibus* ἢ *miseriis.* Τὸ αὐτὸ περὶ ἀποταγῆς, καὶ μακαρισμῶν καὶ ταλαιπωριῶν. μακαριοὶ οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες. Cod. 69. p. 43. Cod. 113. p. 21.

17. *Ejusdem de anima, quando tentatur ab inimico, quomodo debeat cum lacrymis Deum interpellare.* Τὸ αὐτὸ περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς ὀφείλει τῷ Θεῷ μὴ δακρύων προσεύχεσθαι. ψυχὴ τεθλιμμένη. Cod. 69. p. 44. Cod. 113. p. 23.

18. *Ejusdem de judicio, ἢ desiderio* ἢ *compunctione.* Τὸ αὐτὸ περὶ κρίσεως, καὶ πόθου, καὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλίας ἐμῆς τῆς ἀμνηστίας καὶ ἀπαμεινύμενης. Cod. 69. p. 46. Cod. 113. pag. 28.

19. *Ejusdem de patientia.* Τὸ αὐτὸ περὶ ὑπομονῆς. ὁ βελόμητος τῷ Θεῷ βλαφτεῖται. Cod. 69. p. 50. Cod. 113. p. 35.

20. *Ejusdem de beatitudine.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὸν μακαρισμόν. μακάριος ὁς μισήσας. Cod. 69. p. 52. Cod. 113. p. 41.

21. *Ejusdem de compunctione.* Τὸ αὐτὸ περὶ κατανύξεως. κατανύγητι ψυχὴ μου. Cod. 69. p. 55. Cod. 113. p. 46.

22. *Ejusdem de Adventu Domini.* Τὸ αὐτὸ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου. προσέλθετε, καὶ δεῦτε οἱ υἱοὶ τοῦ φωτός. Cod. 69. pag. 57. Cod. 113. p. 50.

23. *Ejusdem de secundo adventu Domini.* Τὸ

Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς δευτέρας πρῆσεως τῆς Κυρίας. Α δὲ αὐτὸ παρὰ τῆς δευτέρας πρῆσεως. Δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε καλῆς συμβουλῆς. Cod. 69. p. 80. Cod. 113. p. 124.

24. *Ejusdem sermo asceticus utilis.* Τὸ αὐτὸ ἀσκητικὸν ὡφέλιμον. οἱ βασιλεῖς κατ' ἀλήθειαν τῷ Κυρίῳ δουλεύουσιν. Cod. 69. p. 60. Cod. 113. p. 56.

25. *Ejusdem de fide.* Τὸ αὐτὸ παρὶ πίστεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ ἀγγελίῳ. Cod. 69. p. 62. Cod. 113. p. 60.

26. *Ejusdem de virginitate, et quod non deceat juvenes vino indulgere.* Τὸ αὐτὸ παρὶ πρῆσεως, καὶ ὅτι ἔχρηται τὰς νέας οἰνοποιεῖν. Παῦλος Ἀπόστολος, ὁ ἀριστὸς σύμβουλος. Cod. 69. p. 64. Cod. 113. p. 63. οἰνοποιεῖν.

27. *Ejusdem de poenitentia et patientia.* Τὸ αὐτὸ παρὶ μετανοίας καὶ ὑπομονῆς. ἄρα ὡς τὸ πρῶτον βίον. Cod. 69. pag. 66. Cod. 113. pag. 68.

28. *Ejusdem de poenitentia.* Τὸ αὐτὸ παρὶ μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ κόλπου Πατρὸς. Cod. 69. p. 67. Cod. 113. p. 71.

29. *Ejusdem ad correctionem eorum, qui cum vitiose vivant, honores appetunt.* Τὸ αὐτὸ παρὶ διορθώσιν τῶν ἐμπαθῶς ἀγαγόντων, καὶ τιμὰς ἀπαυτάντων. ἀγωνιστὰς, ἀδελφοί, καὶ φείτω. Cod. 69. p. 69. Cod. 113. p. 77.

30. *Ejusdem de virtutibus et vitiis sermo in capita XXII. divisus. Prologus.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν. πρῶτος. μακαρίζω τὸν ὑμῶν ζωὴν, ὡ φιλόχριστοι. Cod. 69. p. 72. Cod. 113. p. 93. Cap. I. de timore Dei. περὶ φόβου. μακάριος ἐν ᾧ ἄνθρωπος ἐμείνους. p. 73. Cap. II. παρὶ ἀφοβίας. Cap. III. παρὶ ἀγάπης. Cap. IV. παρὶ τῆς μὴ ἐχόντων ἀγάπης. p. 73. Reliqua capita desunt in hoc Codice 69. Exstant tamen in Cod. 113. a p. 95. ad p. 106.

31. *Ejusdem Precatio.* Τὸ αὐτὸ παρὶ προσευχῆς. Ἰασά με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. 69. p. 74. Cod. 113. p. 111.

32. *Ejusdem sermo de Antichristo.* Τὸ αὐτὸ λόγος εἰς τὸν Ἀντίχριστον. πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς μετὰ τῶν πλῆθους μελετημάτων. Cod. 69. p. 75. Cod. 113. p. 113. Ἄλλο μέτρον. εἴ τις ἔχει κατανύξεως δάκρυα. p. 76. 116. εἰς τὸ πρῶτον μέτρον. σύσημα ἀγίων. p. 77. 118. ἄλλο μέτρον. τότε θρηνεῖ δεινῶς. p. 78. 120.

33. *Ejusdem de compunctione.* Τὸ αὐτὸ

παρὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε καλῆς συμβουλῆς. Cod. 69. p. 80. Cod. 113. p. 124.

34. *Ejusdem de iis, qui dicunt resurrectionem non esse.* Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς λεγόντων μὴ εἶναι ἀνάστασιν. φρονεῖν τὰ τῆς ἐξουσίας. Cod. 69. p. 81. Cod. 113. p. 128.

35. *Ejusdem Interrogationes et responsiones.* Τὸ αὐτὸ καὶ περὶ πειρασμῶν καὶ ἀποκρίσεων. ἐρωτήσεις. πῶς βλασφημεῖται Θεός. Cod. 69. p. 84. Cod. 113. p. 135. Sequuntur hæ interrogationes. Τί ἐστιν ὃ λέγει ὁ Ἀπόστολος, διὰ τὴν ὑποβάσεως &c. Cod. 113. pag. 136. πῶς γέγραπται παρὶ τῶν ἀρετικῶν. p. 142. πῶς αἱ ἁμαρτίαι βαρυτέρα. p. 142.

36. *Ejusdem de oratione.* Τὸ αὐτὸ παρὶ προσευχῆς. μακάριον ὄντως μὴ ἁμαρτάνειν. Cod. 69. p. 88. Cod. 113. p. 143.

37. *Ejusdem de amore pauperum.* Τὸ αὐτὸ παρὶ φιλοπτωχείας. δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί. Cod. 69. p. 89. Cod. 113. p. 144.

38. *Ejusdem de locis beatissimis.* Τὸ αὐτὸ παρὶ μακαρίων τόπων. ταῦτας τὰς ἐντολάς ποιῶντες. Cod. 69. p. 89. Cod. 113. p. 146.

39. *Ejusdem de festis diebus.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ἐορτῶν. μόνον μὴ πᾶσι τῶν ἀκαρπῶν. Cod. 69. p. 90. Cod. 113. p. 147.

40. *Ejusdem de cruce.* Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς σταυροῦ. ἡμεῖς ὅ πάντες μικροί, καὶ μεγάλοι. Cod. 69. p. 91. Cod. 113. p. 149.

41. *Ejusdem de iis, quæ post crucem fiunt.* Τὸ αὐτὸ παρὶ τῆς ὀπίσθεν τῆς σταυροῦ. ἡκούσατε, ἀγαπητοὶ φιλόχριστοι. Cod. 69. p. 92. Cod. 113. pag. 150. sequitur Interrogatio: ἠρώτησαν οἱ φιλόχριστοι ἀκροατὰς. εἰπέ ἡμῖν καὶ τὰ λοιπὰ ἵνα ἀκούσωμεν. ὁ διδάσκαλος. τότε πᾶσα ἡ ἀνδρωπόσις. Et reliquæ, quæ supra in serm. 1.

42. *Ejusdem de caritate.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ἀγάπης. καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος. Cod. 69. p. 100. Cod. 113. p. 168.

43. *Ejusdem de Psalmo, et quod non sit cittharizandum.* Τὸ αὐτὸ παρὶ ψαλμοῦ, καὶ ὅτι ἔδει κινεῖσθαι. καὶ παρὶ τοῦ ἀγάπης ταῦτα, καὶ πλείω τέτων. Cod. 69. pag. 102. Cod. 113. pag. 171.

44. *Ejusdem de jejunio.* Τὸ αὐτὸ παρὶ νηστείας. πόθνησον τὴν πτωχείαν. Cod. 69. pag. 103. Cod. 113. p. 173.

45. *Ejus-*

45. *Ejusdem de iis, quæ præsens vita continet.* Τὸ αὐτὸ πρὸς ὧν ἔχει ὁ βίος. ὀννοήσωμεν ἀδελφοί, ὅτι ὁ δὲν ἡμῶς ὠφελήσεται τὰ πάρεστι καὶ κόσμος. Cod. 69. p. 103. C. 113. p. 174.

46. *Ejusdem de timore animi.* Τὸ αὐτὸ πρὸς φόβον ψυχῆς. ἐγὼ Εὐφράμ ἀμαρτωλὸς, χαῖνος, καὶ ῥάθυμος. Cod. 69. p. 104.

47. *Ejusdem admonitio, idest, exhortatio ad monachos.* Τὸ αὐτὸ νουθεσία, ἥντιν κατήχησις πρὸς μοναχούς. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου. Cod. 113. p. 108.

48. Περὶ τῆς μακαρίας καὶ ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Εὐφράμ καὶ Σύρου. *Narratio de Sancto Patre nostro Ephraem Syro.* λέγονέ τις ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ, ὀνόματι Εὐφράμ, Σύρος τῷ γένει ὑπῆρχε. Cod. 113. p. 175. & C. 120. p. 1. Hæc Vita S. Ephraemi præmittitur Parænesibus ejusdem Quinquaginta. quæ etiam habentur in Cod. Basiliano 120.

49. *Sancti Ephraem sermo Paræneticus.* Τὸ ἀγίος Εὐφράμ λόγος παρænetικός. δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν. Cod. 113. p. 176. & C. 120. p. 2. *Parænesis I.*

50. *Ejusdem adhortatio ad pietatem, sermo II.* Προτροπὴ εἰς θεοσεβείαν, λόγος β'. ἀγαπητὲ Χειριστὸς εἰ. Cod. 113. pag. 177. *Parænesis II.*

51. *Adhortatio ad novitios monachos.* Παραίνεσις πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. ἀγαπητὲ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ. Cod. 113. p. 179. *Paræn. III.*

52. *Parænesis.* Παραίνεσις. ἀγαπητὲ, ἰδὲ πνευματικῶν σοι. Cod. 113. p. 180. *Paræn. IV.*

53. *Adhortatio ad novitios monachos.* Παραίνεσις πρὸς ἀρχαίους μοναχούς. εἰάν τις ἀπὸ μεγάλης ὑπολήψεως. Cod. 113. p. 181. *Paræn. V.*

54. *Adhortatio ad monachos.* Παραίνεσις πρὸς μοναχούς. ἀγαπητὲ, εἰάν τις βαλὴς καλὰς ἀρχάς. Cod. 113. p. 181. *Paræn. VI.*

55. *Ad novitios monachos, et de opere manuum.* Πρὸς ἀρχαίους μοναχούς, καὶ περὶ ἐργοχειρῶν. ἔτι περὶ ἐργοχειρῶν μὴ ὀλιγώρει. Cod. 113. p. 182. *Paræn. VII.*

56. *De scandalis vero occurrentibus.* Περὶ τῶν συμβαινόντων σκανδάλων. C. 113. p. 182.

57. *Ejusdem Adhortatio.* Παραίνεσις καὶ αὐτοῦ. καὶ περὶ τοῦ χρόνου μὴ ὀλιγώρει.

Tom. I.

A Cod. 113. pag. 183. *Parænesis VIII.*

58. *Ejusdem Adhortatio.* Παραίνεσις καὶ αὐτοῦ. ἀδελφε, μὴ ἐκλύει. Cod. 113. p. 184. *Paræn. IX.*

59. *Ejusdem Adhortatio.* Τὸ αὐτὸ παραίνεσις. ἀδελφε, ἀγωνίζου ὡς καλὸς στρατιώτης. Cod. 113. p. 185. *Paræn. X.*

60. *De iis, qui ex genere inflantur, ejusdem adhortatio.* Περὶ τῶν φυσικῶν ἐκ γένους, καὶ αὐτοῦ παραινέσεις. ἀδελφε, εἰάν τις ἀποταξάμενος τῷ ματαίῳ βίῳ. Cod. 113. p. 186. *Par. XI.*

61. *Ejusdem Adhortatio.* Τὸ αὐτὸ παραίνεσις. δεῖ καὶ τὸς ἱεροῦ καὶ μοχθηροῦ βίου. Cod. 113. p. 186. *Par. XII.*

62. *Ejusdem Parænesis, sermo XIII.* Τὸ αὐτὸ παραίνεσις, λόγος ιγ'. ἀδελφε, ἐπιστάθης ψυχῇ. Cod. 113. p. 187. *Paræn. XIII.*

63. *Non esse gravandum subditum, ejusdem adhortatio.* Περὶ τῆς μὴ βαρεῖν τὴν ὑποταγήν, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. καὶ μέρος οἰκοδομεῖται πόλις. Cod. 113. p. 188. *Par. XIV.*

64. *Ejusdem adhortatio doctrinalis.* Τὸ αὐτὸ παραίνεσις διδασκτική. ἀδελφε, ἡξιώθης καὶ ἀγίος ἐνδύματος. Cod. 113. pag. 189. *Paræn. XV.*

65. *De iis, qui seipfos laudant.* Περὶ τῶν ἑαυτοὺς δοξαζόντων. ἀδελφε, τί πλανάς σε. Cod. 113. p. 191. *Paræn. XVI.*

66. *Non esse pigritandum in synaxe.* Περὶ τῆς μὴ δυσκοινεῖν ἐν τῇ συναξῇ. ἀδελφε, ὅταν κρῖται σοι ὁ ἀδελφὸς νεκρὸς. Cod. 113. p. 192. *Paræn. XVII.*

67. *De cavenda impudentia in divina communione.* Περὶ τῆς μὴ ἀναδυστάζειν ἐν τῇ θείᾳ μεταλήψει, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. ἐννοηθῶμεν ἀγαπητοί. Cod. 113. p. 193. *Paræn. XVIII.*

68. *Ejusdem Adhortatio.* Τὸ αὐτὸ παραίνεσις. ὡς λογίζομαι, ἀδελφοί. Cod. 113. p. 193. *Par. XIX.*

69. *De iis, qui ab initio negligentes sunt, ejusdem adhortatio.* Περὶ τῶν ἀρχῆς ἀμελόντων, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. εἰάν τις ἀδελφὸς εἰς μοναχικόν. Cod. 113. pag. 195. *Paræn. XX.*

70. *De novitiis laborem odio habentibus, ejusdem adhortatio.* Περὶ ἀρχαίων μισέργων, καὶ αὐτοῦ παραίνεσις. τοῖς ἐν κοινοβίοις νεωτέροις μοναχοῖς. Cod. 113. p. 197. *Paræn. XXI.*

71. *De iis, quæ accidunt inter eos, qui in*

t

coe-

coenobiis vivunt, ejusdem adhortatio. Περὶ πάντων συμβαινόντων τοῖς κοινοβιακοῖς, ὅ αὐτῷ παραίνεσις. Ἀφ' ὧς πολεμῶνται. Cod. 113. p. 198. *Paræn. XXII.*

72. *De iis, quæ accidunt senioribus, ejusdem adhortatio.* περὶ τῶν συμβαινόντων τοῖς γέρονσι, ὅ αὐτῷ παραίνεσις. ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ. Cod. 113. pag. 202. *Parænesis XXIII.*

73. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραινέσις. ἡ πίστις μήτηρ ἐστὶ πάντων ἔργων ἀγαθῶν. B Cod. 113. p. 203. *Par. XXIV.*

74. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις. εἰάν συμβῇ ἀδελφὸν ὅ κοινοβίῳ χωρῶσθαι. Cod. 113. p. 205. *Par. XXV.*

75. *Ejusdem adhortatio, ὅ de Palladio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις, καὶ περὶ Παλλαδίου. ἀδελφός ὡς διηγῆσά μοι. Cod. 113. p. 208. *Paræn. XXVI.*

76. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις. γέγραπται, τῷ ἔχοντι δοθήσεται. C Cod. 113. p. 208. *Par. XXVII.*

77. *Ejusdem adhortatio.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις. ἀδελφοί, εἰάν ὡς τῷ δούλαβεσέρων ἀδελφῶν. Cod. 113. p. 209. *Par. XXVIII.*

78. *Ejusdem adhortatio, ὅ de humilitate.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις, καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰάν τύχῃς περικοπῆς. Cod. 113. p. 211. *Par. XXIX.*

79. *Ejusdem adhortatio, quod Christianum oporteat esse longanimum ὅ immemorem injuriarum.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις, ὅτι δὲ τῷ Χριστιανῷ μακρόθυμον, καὶ ἀμνηστικὸν εἶναι, λόγος λ'. εἰάν συμβῇ πικρία. Cod. 113. pag. 211. *Par. XXX.*

80. *Adhortatio de passionibus.* παραίνεσις περὶ παθῶν. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀφ' ὧν πᾶς ἡμέρας αὐτῷ. Cod. 113. p. 213. *Par. XXXI.*

81. *Quomodo oporteat consolari pusillanimes.* περὶ τῶν πᾶσι δὲ πῶς καλεῖν τὸς ὀλιγορῆντας. ἀδελφός ἐξήτει τῷ ἑαυτῷ ἀδελφόν. E Cod. 113. p. 214. *Par. XXXII.*

82. *Ejusdem, oportere eum, qui legit in auribus fratrum, studiose legere.* Τῷ αὐτῷ ὅτι δὲ τῷ ἀναγινώσκοντι ἐν ὧσιν ἀδελφῶν, φιλοπόνως ἀναγινώσκειν. λόγος λγ'. ἀγαπητὲ, εἰάν περὶ σοι. Cod. 113. pag. 217. *Par. XXXIII.*

83. *Antirrhethicon, ὅ de virginitate ὅ*

continentia. Τῷ αὐτῷ ἀντιρρήτικόν, καὶ περὶ πρῶτης καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ εἴτε τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει. Cod. 113. pag. 217. *Parænesis XXXIV.*

84. *Ejusdem adhortatio de castitate.* Τῷ αὐτῷ παραίνεσις περὶ ἀγνείας. παραινέσει τὴν ἀγνείαν, ἀγαπητὲ ἀδελφε, τῷ φοίνικι. Cod. 113. p. 219. *Paræn. XXXV.*

85. *Ejusdem, non debere nos huc ὅ illuc oculos retorquere, sed potius deorsum aspectum habere, fursum vero animam ad Dominum: Et interrogatio: in quonam destruitur demon fornicationis? per abstinentiam a cibis, an non?* Τῷ αὐτῷ περὶ τῷ μὴ ρέμβεσθαι τὸς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ ἑκεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον κάτω ἔχειν τὸ βλέμμα, ἄνω δὲ τῷ ψυχρῶς πρὸς τὸ Κύριον. καὶ ἐρωτήσεις, ἐν τίνι καταργεῖται ὁ δαίμων τῷ πορνείας δι' ἀποχῆς βρωμάτων ἢ ὅ; ὅ μόνον δι' ἀποχῆς βρωμάτων. Cod. 113. p. 220. *Par. XXXVI.*

86. *Ejusdem de mansuetudine.* Τῷ αὐτῷ περὶ πραυπαθείας. μοναχῇ, ὅ τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. 113. pag. 222. *Paræn. XXXVII.*

87. *De inobedientibus, deque bono ordine, ac timore Dei, ὅ judicio futuro.* περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ περὶ καταστάσεως καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ τῷ κρίματος ὅ μέλλοντος. ἀγαπητὲ, εἰάν ἐλθὼν ἀδελφός πῶς καλέσῃ σε, λέγων. Cod. 113. p. 224. *Paræn. XXXVIII.*

88. *De pietate.* περὶ δούλαβείας λόγος δλθ'. ἀγαπητὲ πρόσεχε σφοδρῶς. Cod. 113. p. 229. *Paræn. XXXIX.*

89. *De iis, qui propria cadunt negligentia, excusationesque in peccatis prætexusunt.* περὶ τῶν ἐκπιπτόντων ὅς οἰκείας ἀμελείας, καὶ περὶ φασισσομῶν περὶ φώσεως ἐν ἀμαρτίαις. ἀδελφε, τῷ μονήρῃ βίον ἐπεθύμησας. Cod. 113. p. 231. *Paræn. XL.*

90. *Ad fratrem, qui excidit, ὅ de poenitentia.* πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα, καὶ περὶ μετανοίας. τοῖς ἐν ὑποταγῇ καθεζομένοις. Cod. 113. p. 236. *Paræn. XLI.*

91. *Quod non oporteat jurare, neque blasphemare.* ὅτι ὅ δὲ ὀμνύειν, ὅτε δυσφημεῖν, λόγος μβ'. ὅ Κυρίῳ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Cod. 113. p. 241. *Paræn. XLII.*

92. *Ejusdem ad quemdam sermo: Dictum est, melius esse nubere quam uri.* Τῷ αὐτῷ πρὸς τινὰ λόγος, εἰρηται, ὅτι κρείσσον γα-

γαμῆν, ἢ τὸν ἑαυτοῦ. ἀνθε ἔ Α' ποσόλ8. Cod. A 113. p. 243. *Paræn. XLIII.*

93. *Ejusdem Apologia ad fratrem de Heli Sacerdote.* Τῆ αὐτῆς ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὶ ἡλὶ ἔ ἱερέως. ἡ γραφῆς λεγόντης πρὶ ἡλὶ &c. ἀποκρίσεις. πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ποτε πολ-
λά. Cod. 113. p. 244. *Paræn. XLIV.*

94. *Adbortatio de timore Dei.* παραίνεσις πρὶ φόβου Θεοῦ. πρόσεχε σεαυτῷ ἀγαπητὲ, μὴ ποτε ὦν ἀμελείῃ. Cod. 113. p. 248. *Paræn. XLV.*

95. *Adbortatio de caritate.* παραίνεσις πρὶ ἀγάπης. ἀγαπητὲ, εἰς ἀξιώθῃς γνώ-
σεως. Cod. 113. p. 250. *Paræn. XLVI.*

96. *Adbortatio ad Eulogium.* παραίνεσις πρὸς εὐλόγιον, λόγος μὲν. εἰς τὸ καρπὸν δ' ὑπα-
κοῆς ἀφορᾷ. Cod. 113. p. 251. *Par. XLVII.*

97. *Ad monachum acediae deditum, qui aiebat: relinquo monasterium, & in seculum revertor.* πρὸς ἀκηδίασιν μοναχὸν λέγοντα,

ὅτι ἀφίημι τὸ μοναστήριον, καὶ εἰς τὸ κόσμον ὑπά-
γω, λόγος μὲν. ἔφη ὁ Κύριος δ' ὁξῆς. Cod. 113. p. 255. *Paræn. XLVIII.*

98. *De pravitate morum.* περὶ κακοη-
θείας, λόγος μὲν. ὃν τρόπον ξίφος. Cod. 113. p. 261. *Paræn. XLIX.*

99. *De differentia vite monastica & se-
cularis.* περὶ διαφορᾶς ἑ μοναχικῆς βίης ὑπὲρ
τὸ κοσμικόν. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰς ἀποταξά-
μηνος. Cod. 113. p. 262. *Par. L.*

B 100. *Ejusdem Sancti Ephraem de carita-
te, & compunctione, & de secundo adventu.* Τῆ ὁσίῃς Εὐφράμ περὶ ἀγάπης, καὶ κατανύ-
ξεως, καὶ περὶ τῆ δευτέρας παρουσίας. ἀγαπη-
τοί, μηδὲν περιτιμωσώμεθα. Cod. 17. p. 87.
Sequuntur Interrogationes quæ apud Ambro-
sium in serm. I. cujus initium, *dilectissimi,
nihil sanctæ caritati præferamus.* Vide supra a
p. LXXXII. & seq.

C A T A L O G U S

Codicum Basilianorum.

1. **C**odex Basilianus Græcis XIII. mem-
branaceus in 4. chart. script. 125.
continet *Sermones S. Ephraem III.* quo-
rum primus pag. 1. *In Crucem & se-
cundum adventum Domini*, πᾶσα ἑορτή,
cum nonnullis Interrogationibus ac
responsis. Secundus p. 21. *in Joseph.* Tertius pag. 67.
in Meretricem.

2. Codex Basilianus XVII. in 4. bombycinus, chart.
115. Pag. 87. *Sermo de caritate & compunctione &
secundo adventu*, ἀγαπητοί μηδὲν περιτιμωσώμεθα.

3. Codex Basilianus XXVI. in 4. membranaceus,
chart. 143. Pag. 121. *Sermo de pœnitentia, compunctio-
ne &c.* ὅτι μὲν εἰ δὲ πᾶσι ζῆν Χριστιανέ.

4. Codex Basilianus LII. in folio membranaceus,
chart. 314. *Sermones IV.* Pag. 68. *in Joseph.* Pag.
92. *in Parasceven, Latronem & Crucem*, πρῶτον Πέ-
βενκας ἐπιδυλάμιον. Pag. 143. *in sanctos Christi marty-
res*, παιδεύ. Pag. 158. *in Transfigurationem Domini.*

5. Codex Basilianus LXIX. in 4. membranaceus, chart.
159. *Sermones diversi XLIII.* Pag. 105. nota tem-
poris scripti codicis, in hæc verba. τετέλεσται ἡ βί-
βλος αὕτη διὰ χειρὸς Μάρκου ἀναξίῃς κληρικῷ παναμαρτωλῷ
μονῆς τῆς αἰῶνς μάρτυρος Σωζόντος, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ καὶ
ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, ὥρα ἕκτη, ἔτει 529. ἰνδικτιῶν. ιδ'. ἐν
ἡμέραις Βασιλείῃς καὶ Κωνσταντίνῃ. Absolutus est liber iste
per manus Marci indigni omniumque maximi peccato-
ris Clerici Monasterii sancti martyris Sozontis, mense
Septembri, die vigesima prima, Sabbato, hora sexta,
Anno 6529. Indictione 14. diebus Basilii & Constanti-
ni: nimirum anno Christi 1020. quo annus mundi

A 6529. cœpit mense Septembri juxta Græcorum sup-
putationem.

6. Codex Basilianus LXXXVII. in folio membra-
nceus, chart. 220. *Sermones III.* Pag. 83. *in Crucem
& secundum adventum*, πᾶσα ἑορτή. Pag. 123. *in Jo-
seph.* Pag. 131. *in Peccatricem & Phariseum*, πολλῶν
ἑορτῶν.

7. Codex Basilianus CXI. in 4. membranaceus, chart.
224. *Sermo de secundo adventu* pag. 140. πᾶσα ἑορτή.

B 8. Codex Basilianus CXIII. pervetustus in 4. mem-
branaceus, chart. 308. *Sermones diversi XXXVI.*
Paraneses L. & bina de Ephraem narrationes: prima
pag. 175. *Paranesibus Quinquaginta præmissa*, γέρ-
νέ τις ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ: altera pag. 293. post Pa-
raneses, ὁ ἄγιος Εὐφράμ διηγῆται τοῖς περιβάλλουσιν πρὸς
ἀδελφοῖς.

9. Codex Basilianus CXX. in 4. membranaceus, chart.
134. *Narratio de sancto Ephraem* p. 1. γέρνέ τις: &
Paraneses L., quemadmodum habentur in cod. cxiii.

C 10. Codex Basilianus CLVIII. in 4. membranaceus,
chart. 97. *Sermo in secundum adventum* pag. 95. πᾶ-
σα ἑορτή.

Caterum de Codice illo Græco Cryptæ Ferratæ,
quem Vossius ait jussu Niconis anno Domini 531. scri-
ptum fuisse; clarissimus vir Montfauconius in Palæogra-
phia Græca lib. 1. pag. 48. putat legendum, ἐν τῷ ἔτει
594, hoc est, Anno 6531., loco, ἐν τῷ ἔτει Κυρίῃς φλά.
Anno Domini 531. nimirum Anno Christi 1023. cui res-
pondet Annus mundi 6531. Qua de re, inquit, tutius lo-
qui liceret, si formam characteris aliquatenus Vossius in-
dicasset. Codex enim ubi sit, ignoramus.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

*Qui exstant in Codicibus Græcis MSS.
Bibliothecæ Barberinæ.*

1. **S**ermo Sancti Ephræm de poenitentia A
 et cruce, et novissima hora, de-
 que judicio et retributione. Τὸ
 μακαρίῃς Ἐφραίμ λόγος περὶ μετα-
 νοίας καὶ σαυρῶ, καὶ ἐσχάτης ὥρας, καὶ κρίσεως
 καὶ ἀνταποδόσεως. ἀγαπητοί, μηδὲν περὶ τιμῆς
 σῶμεθα. Cod. 31. p. 193.
2. Ejusdem de judicio et resurrectione,
 deque caritate et compunctione. περὶ κρίσεως
 καὶ ἀναστάσεως, καὶ ἀγάπης, καὶ κατανύξεως.
 δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς &c. B
 ἥδη γὰρ σωθήσασιν. Cod. 31. p. 210.
3. Ejusdem de judicio et resurrectione.
 περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως. δεῦτε πάντες ἀ-
 δελφοί, ἀκούσατέ μου ἢ ἐλαχίστη Ἐφραίμ.
 Cod. 31. p. 216.
4. Ejusdem sermo asceticus. λόγος ἀσκη-
 τικός. ὁ πόνος ἀναγκάζει με. Cod. 31. p. 218.
5. Ejusdem, quod non oporteat ridere et
 extolli, sed lugere seque ipsum deplorare. ὅτι
 ἢ δὲ γελᾶν καὶ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαῖν καὶ C
 πενθεῖν ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς
 μοναχῶ. Cod. 31. p. 250.
6. Ejusdem ad animam negligentem. πρὸς
 ψυχὴν ῥαθυμῶσαν. ψυχὴ, μὴ κατὰ πτεῖλε, μὴ-
 δε θλίβῃ. Cod. 31. p. 255.
7. Ejusdem sermo asceticus de quibusdam
 Sanctis Patribus, qui temporibus illis requie-
 verant. Λόγος ἀσκητικός περὶ ἀγίων ἡρώων πα-
 τέρων κοιμηθέντων ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις. ἢ
 καρδίαν μου ἀλγῶ. Cod. 31. p. 256.
8. Ejusdem de armatura monachi. περὶ
 τῆς πανοπλίας τοῦ μοναχῶ. ποιῶν τὴν πανοπλίαν
 ὀφείλει. Cod. 31. p. 259.
9. De poenitentia sermo novus. περὶ με-
 τανοίας λόγος δ'. ὁ κατελθὼν Κύριος. Cod.
 31. p. 273.
10. In adventum Domini, sermo deci-
 mus. Eis τῇ πρῶτῃ Κυρίῃ, λόγος ι'. περὶ
 σέλθετε ὑοὶ φωτός. Cod. 31. p. 279.
11. De timore Dei. περὶ φόβου Θεοῦ. πρό- E
 σεχε σεαυτὸν ἀγαπῆτε, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ.
 Cod. 31. p. 283.
12. De anima. περὶ τῆς ψυχῆς. ψυχὴ
 περὶ λυμῶν. Cod. 31. p. 285.
13. De compunctione. περὶ κατανύξεως.
 δωτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν. Cod. 31. p. 290.
14. De Passione Salvatoris. περὶ τῆς πά-
 θους τοῦ σωτῆρος. φοβῶμαι τὸ λαλῆσαι. Cod. 31.
 pag. 294.
15. Ad eos, qui naturam Filii scrutantur.
 πρὸς τοὺς καταζητῶντας τὸ ὅτι φύσιν. βασι-
 λῆς ἑράνιος. Cod. 31. p. 298.
16. In Antichristum. Eis τῷ Ἀντίχριστον.
 πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός. Cod. 31. pag. 303.
 De fine mundi, et de Antichristi adventu:
 περὶ σωτελείας τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὴν πρῶτῃ
 Ἀντιχρίστου. πῶς ἐγὼ. Cod. 248. p. 129.
17. Encomium in Martyres. Ἐγκώμιον
 εἰς μάρτυρας. ἀσύνετος, ἁμαρτῆς, ἀσεβῆς,
 καὶ ἀτελής. Cod. 31. p. 310.
18. Sermo in Sanctum Joseph. Λόγος εἰς
 τὸν πάγκαλον Ἰωσήφ. ὁ Θεὸς τῶν Ἀβραάμ.
 Cod. 32. p. 61. Cod. 249. p. 183.
19. In magnum Basilium. Eis τῷ μέγαν
 Βασίλειον. κλίνειτέ μοι τὰς ἀκοάς. Cod. 26.
 p. 144.
20. In Transfigurationem Domini. Eis
 Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου. ἐκ τῆς χώρας δέρος.
 Cod. 56. p. 82.
21. In Abraham et Isaac. Eis τῷ Ἀ-
 βραάμ καὶ Ἰσαάκ. ἀποκρίνεται ὁ Θεὸς τῷ δίκῳ
 Ἀβραάμ. Cod. 58. p. 57.
22. In Meretricem et unguentum. Eis τῇ
 πόρνῳ, καὶ τῷ μύρον. πολλῶν ὄντων. Cod.
 249. pag. 193. λόγος εἰς τὴν πόρνῳ. πολλῶν.
 Cod. 248. p. 164.
23. In sanctam et pretiosam Crucem,
 et de poenitentia, deque secundo adventu
 Domini nostri Jesu Christi. Λόγος εἰς τὴν τίμιον
 καὶ ζωοποιὸν σταυρόν, καὶ περὶ μετανοίας, καὶ τῆς
 δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
 πᾶσα ἐορτὴ, καὶ πρᾶξις. Cod. 249. p. 57.
24. Sermo de iis, qui in Christo obdor-
 mierunt. Λόγος εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ κεκοιμημένους.
 τί τῷτο σήμερον, ἀγαπητοί. Cod. 248. p. 132.
25. De

25. *De secundo adventu*. Περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, ὅς ἐκλεκτὸν ποιήσιν ὁ Πατὴρ, ἐσφραγισμένοι ὅς Χριστός. Cod. 245. p. 263.

26. *Sermo in Fratrem defunctum, & in alios mortuos*. Λόγος εἰς κοιμηθέντα ἀδελφόν, καὶ ἑτέρας κεκοιμημένους. τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος πρὸς ὁσίων αὐτοῦ. ὁ δὲ θάνατος. Cod. 245. p. 271.

27. *Scholia in Genesim, in Catena Patrum*. Cod. 23. & Cod. 185. *In Psalmos*: Cod. 2. *Fragmenta moralia*. Cod. 63. pag. 206. *Sententiae quaedam*. Cod. 259. pag. 230.

28. *In S. Ephraemi imaginem ab Emmanuele monacho depictam, Jambli*. Cod. 26. pag. 148.

CATALOGUS CODICUM

Bibliotheca Barberina.

1. **C**odex Barberinus Græcus ms. II. in 4. membranaceus, chart. 147. *Catena in Psalmos*, in qua sanctus Ephraem laudatur.
2. **C**odex Barberinus XXIII. in 4. membranaceus, chart. 231. *Catena in Genesim*, ubi Ephraemi expositio citatur.
3. Codex Barberinus XXVI. in folio bombycinus, chart. 222. Pag. 144. *Sermo in Basilium magnum*, & pag. 148. *versus Jamblici* in imaginem S. Ephraemi ab Emmanuele monacho depictam.
4. Codex Barberinus XXXI. in folio membranaceus, chart. 315. exaratus a Petro monacho & Presbytero, Anno mundi 6400. hoc est, Christi 892., ut liquet ex hac inscriptione appositā pag. 192. εἰληπὲς τέλος σὺν Θεῷ ἡ βίβλος αὕτη διὰ χειρὸς Πέτρου τῆς εὐτελεῖς μοναχῆς καὶ ἐλαχίστου Πρεσβυτέρου. εὐχαριστοῦμεν οἱ ἀναγιγνώσκοντες ὡς διὰ τὸν Κύριον. ἔσται κόσμος σὺ. Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰα. „ Finem accepit Deo opitulante liber iste per manum Petri humilis monachi, minimique Presbyteri. Orate lectores propter Dominum. Anno mundi 6400. Indictione undecima. „ Continet *Sermones sancti Ephraem XVII*. e quibus sequentes in Vaticanis aliisque codicibus non reperiuntur. I. pag. 255. *ad animam negligentem*, ψυχὴ, μὴ κατὰ πτε, *Anima*, ne concidas: Voss. tom. 1. p. 264. II. *De Armatura Monachi* pag. 259. *παιῦντι πανοπλίαν*: Voss. tom. 2. p. 258. III. *In eos qui naturam Filii scrutantur*. pag. 298. βασιλεὺς ἐξάνιος: Voss. tom. 3. p. 178.

- A IV. *Encomium in martyres* pag. 310. ἀσύνετος, ἀμαθής, ἀπειθής καὶ εὐτελής: Voss. tom. 3. p. 245.
5. Codex Barberinus XXXII. in 4. membranaceus, chart. 115. Pag. 61. *Sermo in sanctum Joseph*.
6. Codex Barberinus LVI. in 4. membranaceus, chart. 116. Pag. 82. *In Transfigurationem Domini*.
7. Codex Barberinus LXIII. in fol. membranaceus, chart. 244. Pag. 206. *Fragmenta quaedam ascetica*.
8. Codex Barberinus CLXXXV. bombycinus, chart. 269. *Catena in Genesim*, in qua Ephraemi expositio profertur.
- B 9. Codex Barberinus CCXLV. in 4. bombycinus, chart. 432. Pag. 263. *De secundo adventu*, δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες. Pag. 271. *In fratrem defunctum aliosque mortuos*, τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. Hic sermo nondum Græce, vel Latine editus est.
10. Codex Barberinus CCXLVIII. in fol. membranaceus, chart. 225. Pag. 129. *De fine mundi & Antichristi adventu*, πῶς ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς. Pag. 132. *De iis qui in Domino obdormierunt*: ἡ τῆς σημερινῆς ἀγαπῆς. Pag. 164. *In Meretricem*, πολλῶν ὄντων.
- C 11. Codex Barberinus CCXLIX. in fol. membranaceus, chart. 222. Pag. 57. *De pœnitentia, & secundo Christi adventu*, deque sancta Cruce, πᾶσι ἐορτῇ. Pag. 183. *In S. Joseph*. Pag. 193. *In Meretricem*.
12. Codex Barberinus CCLIX. in 8. bombycinus, chart. 296. Pag. 230. *Sententiae quaedam sancti Ephraem*.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Ex Bibliotheca Otthoboniana.

NArratio de Vita Beati Ephraem. Μεμνημένη διήγησις εἰς τὸν βίον μακαρίου Εφραίμου. γέγονε ὡς ἐν τῇ ἀναπολὴ ἀνῆρ, ὀνόματι Εφραίμου. Cod. Otthobonianus Græcus ms. I. pag. 4.

- A 1. *Beati Ephraem Parænesis ad monachos*. Τὸ μακαρίου Εφραίμου παραίνεσις πρὸς μοναχούς. δόξα σοι, ὁ Θεός. Cod. I. p. 5.
2. *Adhortatio ad pietatem*. Προτροπὴ πρὸς θεοσεβείαν. Ἀγαπητέ, Χριστιανός εἰ. C. I. p. 6.

3. *Ad novitios monachos.* πρὸς ἀρχα- A
ρίους μοναχούς. ἀγαπητέ, εἰς ἀποταξάμενος
εἰς κοινοβίον. Cod. 1. p. 7.

4. *Adbortatio cum doctrina:* προτροπὴ
ἐν διδασκαλίᾳ. ἀγαπητέ, ἰδὲ ὡς ἐπὶ τῇ
σοι. Cod. 1. p. 8.

5. *Doctrina cum admonitione.* Διδασκα-
λία μετὰ νουθεσίας. ἀγαπητέ, εἰς βάλλης ἀρ-
χὰς καλὰς. Cod. 1. p. 10.

6. *De canone monastico, et quod oporteat operari, nec tedio affici.* Περὶ κανόνος μο- B
ναχικῆς, καὶ ὅτι δεῖ ἐργάζεσθαι καὶ μὴ ὀλιγω-
ρεῖν. καὶ περὶ τῆς ἐργοχαίρας μὴ ὀλιγώρει. Cod.
1. pag. 10.

7. *Quod non oporteat acediae se tradere propter tempus.* ὡς τὸ μὴ ἀκηδῆν ὡς τὸ
χρόνον. καὶ ὡς τὸ μὴ ὀλιγώρει. Cod. 1.
pag. 11.

8. *Parænesis ad vigilandum.* παραινέσις
πρὸς τὸ νήφειν. ἀδελφε, ἀγωνίζου ὡς καλὸς στρα-
τιώτης Χριστοῦ. Cod. 1. p. 14.

9. *Admonitio ad humilitatem.* Νουθεσία
πρὸς αὐτοφίας. ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος τῷ
ματαίῳ βίῳ. Cod. 1. p. 14.

10. *Non esse alte sentiendum.* ὡς τὸ μὴ
ὑψηλοφρονεῖν. δεῖ γὰρ καὶ τὸς ὡς οἰκτρῶν βίῳ ἐρχο-
μένους. Cod. 1. p. 15.

11. *De statu praeceptorum, deque pasto-
rali cura.* ὡς τὸ καταστάσεως τροφῶν, καὶ ὡς τὸ
ποιμαντικῆς ἐμπιστεύσεως. ἀδελφε, ἐπιστά-
της ψυχῶν. Cod. 1. p. 15.

12. *Qualis debeat esse praepositus, deque
subjectione admonitio.* ὡς τὸ ποῖον εἶναι τὸν προε-
σῶτα, καὶ ὡς τὸ ὑποταγῆς νουθεσία. καὶ μέρος
οἰκοδομεῖται πόλιν. Cod. 1. p. 17.

13. *Inunctio ad certamina solitariae vitae,
et exercitationis exemplum.* Ἐπάληψις πρὸς
ἀγῶνας τῆς μονήρας βίης, καὶ ἀσκήσεως ὑποδείγ-
μα. ἀδελφε, ἡξιώθης τῆς ἀγίας ἐνδύματος τῆς
μοναχῶν. Cod. 1. p. 18.

14. *Parænesis.* παραινέσις. ἀδελφε, τί E
πληρώσῃς ἐνεργήμενος. Cod. 1. p. 19.

15. *De incitamento animae, et bono or-
dine.* ὡς τὸ διεγέρσεως ψυχῆς καὶ ἀταξίας. ἀ-
δελφε, ὅταν κρῖσῃ σοι. Cod. 1. p. 20.

16. *Parænesis ad incitamentum, et desi-
derium spirituale.* παραινέσις πρὸς διεγέρσιν καὶ
πόθον πνευματικόν. ἀγαπητοὶ ἐκνοησάμενοι
Cod. 1. p. 21.

17. *De diversitate dormitationum.* ὡς
ἀφ' ὧν νυσαγμῶν. ἀδελφοί, λογίζομαι ὅτι
τρῆς εἰσὶ νυσαγμοί. Cod. 1. p. 22.

18. *Descriptio ad eos, qui suamet cogi-
tatione offenduntur.* ὑποτύπωσις πρὸς ἐπη-
ρεάζομένους ὑπὸ τῆς ἰδίας λογισμῶν. εἰς συμβῆ-
ναι ἀδελφὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρην βίον ὡς οἷας
δῆποτε πρὸς φάσεως. Cod. 1. p. 23.

19. *De obedientia ex bona voluntate.* πε-
ρὶ ὑπακοῆς ἀκατακινήτου. ὡς σεαυτῷ ὡς
νεώτῃ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ καὶ μετεωρισμῷ
ἀπολέσῃς σε τὸν χρόνον. Cod. 1. p. 25.

20. *De patientia et compunctione.* ὡς
ὑπομονῆς καὶ κατανύξεως. ἀγαπητοί, θρώμε-
θα ὡς θνήσκοντες στρατιῶται. Cod. 1. p. 28.

21. *Parænesis de his, qui in lucra cum
hoste succubuerunt.* παραινέσις πρὸς ὑποκατακλι-
θέντες τῇ τῆς ἐχθρῆς πάλῃ. τοῖς ἐν κοινοβίῳ νεωτέ-
ροις μοναχοῖς ἀφ' ὧν πολέμῳ ὁ ἐχθρὸς.
Cod. 1. p. 29.

C 22. *Quod diversimode impugnantur, qui
sub obedientia vivunt.* ὅτι ἀφ' ὧν πολε-
μῶνται οἱ ἐν ὑποταγῇ. καὶ οἱ ἐν ὑποταγῇ πνευ-
ματικῆς Πατρὸς καθεζόμενοι ἀφ' ὧν πολε-
μῶνται. Cod. 1. p. 31.

23. *Invasio hostis in eos qui profecerunt.*
προσβολὴ εἰς ὑπερβεβηκότας ὡς τὸ ἐχθρῶν.
ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς τῷ ἀδελφῷ. ποσαῦτα ἐπὶ
ἔχεις. Cod. 1. p. 35.

D 24. *Ad fratres e loco in locum transmi-
grantes.* πρὸς ἀδελφούς μεταπίπτοντας ἀπὸ τό-
που εἰς τόπον. ἡ πίστις μήτηρ ἐστὶ πάντων ἐργῶν
ἀγαθῶν. Cod. 1. p. 36.

25. *Quod oporteat revertentem fratrem
absque recordatione malorum et cum gaudio
suscipere.* ὅτι καὶ ὑποσρέφονται ἀδελφὸν ὑποδέ-
χεσθαι ἀμνησικακῶς καὶ ἐν χαρᾷ. εἰς συμβῆ-
ναι ἀδελφὸν τῆς κοινοβίᾳ χωρεσθῆναι. Cod. 1. p. 38.

26. *De privatione timoris Dei, et negli-
gentia.* ὡς ἀφοβίας Θεοῦ καὶ ἀμελείας. ἀδελ-
φός τις διεγνήσατό μοι λέγων. Cod. 1. p. 40.

27. *In illud, habenti dabitur, et abun-
dabit.* εἰς τὸ ῥητὸν, τῷ ἔχοντι δοθήσεται καὶ
περισσευθήσεται. γέγραπται, τῷ ἔχοντι δα-
θήσεται. Cod. 1. p. 41.

28. *De temerario iudicio non ferendo.*
ὡς ἀκατακλείας. ἀδελφοί, εἰς τὴν πᾶν ἀλα-
βερέων ἀδελφῶν. Cod. 1. p. 42.

29. *De humilitate.* ὡς ταπεινοφροσύνης.
ἀγα-

ἀγαπητὲ, εἰς τὴν τύχης τροκοπέρας. Cod. i. p. 44. A

30. *Quod oporteat monachum longanimitatem esse et injuriarum immemorem.* ὅτι δὲ τὸ μοναχὸν μακρόθυμον εἶναι καὶ ἀμνηστικόν. εἰς τὴν συμβῆ πικρίαν. Cod. i. p. 45.

31. *De passionibus.* περὶ παθῶν. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ᾤοντων. Cod. i. p. 46.

32. *Quomodo oporteat pusillanimes consolari.* πῶς δὲ πειθακαλεῖν ὀλιγοῦντας. ἀδελφὸς ἐζητεῖ τὸ ἑαυτοῦ ἀδελφόν. Cod. i. p. 47.

33. *Quod oporteat eum, qui legit in auribus fratrum studiosè legere.* ὅτι δὲ τὸ ἀναγινώσκοντα ἐν ὧσιν ἀδελφῶν, φιλοπόνως ἀναγινώσκειν. ἀδελφε, εἰς τὴν προσοχὴν σοι. Cod. i. pag. 51.

34. *Antirrheticus de virginitate, et temperantia.* ἀντιρρήτικὸς περὶ παρθενίας καὶ σωφροσύνης. τῷ ἀδελφῷ, ἢ τῇ ἀδελφῇ ὑποβάλλει ὁ μιᾶς δάμων. Cod. i. p. 51.

35. *Parænesis de castitate.* παραίνεσις περὶ ἀγνείας. παραινάζει τὴν ἀγνείαν ἀγαπητὲ ἀδελφε τῷ φοίνικι. Cod. i. p. 54.

36. *Non esse oculos huc et illuc contorquendos.* περὶ τῶν μὴ ῥέμβεσθαι τὰς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ κείσε. ἐρώτησις. ἐν τίνι καταργεῖται ὁ τῆς πορνείας δάμων. ἀποκρίσις. ἐξ ἑκτονος δι' ἀποχῆς βρωμάτων. Cod. i. p. 55.

37. *De mansuetudine.* περὶ τῆς παύπαθείας. μοναχέ, ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. Cod. i. p. 57.

38. *Ad inobedientes, et de statu, deque timore Dei, ac judicio futuro.* πρὸς ἀνυποτάκτους, καὶ περὶ καταστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ τῆς κείματος μέλλοντος. ἀγαπητὲ, εἰς τὴν ἐλθόντων ἀδελφὸς πειθακαλέσῃ σε. Cod. i. p. 59.

39. *Parænesis de pietate.* παραίνεσις περὶ ὁμιλίας. ἀδελφε, πόσῃ σφοδρῶς μὴ ἀπολέσῃς τὴν ὁμιλίαν ὁδόν. Cod. i. p. 64.

40. *De iis, qui propria cadunt negligentia, excusationesque excusant in peccatis.* περὶ τῶν ἑκπιπτόντων ἐξ οἰκείας ἀμελείας, καὶ προφασισμῶν παροφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. ἀδελφε, τὸ μονήρη βίου ἐπεθύμησας. Cod. i. pag. 66.

41. *Ad fratrem qui excidit, et de poenitentia.* πρὸς ἀδελφόν ἑκπεσόντα, καὶ περὶ μετάνοίας. πῶς ἐν ὑποταγῇ καθεζομένων πνευματικῶ πατρὸς ὑποβάλλει ὁ ἐχθρὸς λέγων. Cod. i. p. 71.

42. *Ad fratrem interrogantem: Ad quem dictum illud pertineat, melius est nubere, quam uri?* πρὸς ἀδελφὸν ἐρωτήσαντα, πρὸς τίνα ὁ λόγος εἴρηται. κρείσσον γαμῆν ἢ πυρᾶσθαι. ἄκουε τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος. Cod. i. pag. 77.

43. *Parænesis de caritate.* παραίνεσις περὶ ἀγάπης. ἀγαπητὲ, εἰς τὴν ἀξιοῦν γνώσεως Cod. i. p. 78.

44. *Ad monachum acediae deditum, qui aiebat: relinquo monasterium, et ad seculum revertor.* πρὸς ἀκηδίας τὴν μοναχὸν λέγοντα. ἀφίημι τὸ μοναστήριον, καὶ εἰς τὸν κόσμον ὑπάγω. ἔφη ὁ Κύριος τῷ δούλῳ. Cod. i. p. 79.

45. *De pravitate morum et negligentia.* περὶ κακοῦθειας καὶ ἀμελείας. ὅν τρόπον ξίφος νεοροκοπεῖ ἵππον. Cod. i. p. 86.

46. *De differentia vite monasticae et secularis.* περὶ διαφοράς τῆς μοναχικῆς βίης, καὶ τῆς κοσμικῆς. ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰς τὴν ἀποταξάμενος τῷ βίῳ γένῃ μοναχός. Cod. i. p. 87.

47. *Parænesis ad Eulogium.* παραίνεσις πρὸς εὐλόγιον. εἰς τὸ καρπὸν τῆς ὑπακοῆς ἀφορῶν ἀδελφε. Cod. i. p. 89.

48. *Ejusdem Parænesis ad correctionem eorum, qui vitiose vivunt, et honores appetunt.* Τῇ αὐτῇ παραίνεσις πρὸς διορθώσιν τῶν ἐμπαθῶς ᾤοντων, καὶ τιμὰς ἀπαυτάντων. ἀγωνιῶ ἀδελφοί μου, καὶ φείτω. Cod. i. p. 92.

49. *Sancti Ephraem, quod non oporteat extolli et ridere, sed potius lugere.* Τῷ ἁγίῳ Ἐφραίμ, ὅτι ἐξ ἑαυτοῦ μετεωρίζεσθαι καὶ γελαῖν, ὁμολογεῖν μάλλον. ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχῆς. Cod. i. p. 99.

50. *Reprehensio sui ipsius et confessio.* ἐλεγχὸς αὐτοῦ καὶ ὁμολόγησις. ἀδελφοί, συμπάθησατέ μοι πλάγχθη ἔχοντες οἰκνῶντες. Cod. i. p. 102.

51. *Ejusdem confessio cum precatione.* Ἡ αὐτῇ ὁμολόγησις μετὰ προσευχῆς. ἰασά με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. i. p. 106.

52. *Ejusdem in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* Τῇ αὐτῇ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. προσέλθετε καὶ δεῦτε ὑοὶ φωτὶς. Cod. i. p. 108.

53. *Ejusdem Beatitudines.* τῇ αὐτῇ μακαρισμοί. μακάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῆς τοῦ ἀνδρωπίνου. Cod. i. p. 112.

54. *De virginitate.* περὶ παρθενίας, περὶ

περὶ παρθενίας καὶ ἁγιασμῷ ψυχῆς, Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὡς ἄριστος σύμβουλος. Cod. I. pag. 117.

55. *Ejusdem ode optime fluens, in eos qui saepe peccant, et raro poenitentiam agunt.* Τῷ αὐτῷ ᾧ δὲ ἔνυμφος εἰς τὰς σιωπῶντας ἁμαρτάνοντας, καὶ ὀλιγάκις μετανοῶντας. μέλει τίνος, ὦ φίλε, ἀνεχόμενος ἔχθρῳ. Cod. I. p. 121.

56. *Ejusdem de poenitentia.* Τῷ αὐτῷ περὶ μετανοίας. μάθωμεν ἁμαρτωλοὶ, δυσπλαγχνία πᾶσι ὅτιν. Cod. I. p. 123.

57. *Ejusdem de passionibus.* τῷ αὐτῷ περὶ παθῶν. θέλω εἰπεῖν ὀνότιον τῷ δόξῃς σε Χριστὲ σωτήρ. Cod. I. p. 125.

58. *Ejusdem de poenitentia.* Τῷ αὐτῷ περὶ μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης τῆς Πατρὸς. Cod. I. p. 128.

59. *Ejusdem de compunctione.* Τῷ αὐτῷ περὶ κατανύξεως. δοτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων. Cod. I. p. 133.

60. *Ejusdem de judicio, et compunctione anime.* Τῷ αὐτῷ περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως ψυχῆς. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς καὶ ἁμαρτωλῶν καὶ ἀπαίδευτος Ἐφραίμ. ἥδη γὰρ σιωφθασον ἐφ' ἡμᾶς ἀγαπητοὶ ἢ ἡμέρα ἐκείνη ἢ φοβερά καὶ φρικτή. Cod. I. p. 137.

61. *Ejusdem sermo paræneticus.* Τῷ αὐτῷ λόγος παρανετικός. πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης ποθεῖς ἀσκήσαι. Cod. I. p. 141.

62. *Ejusdem de patientia, et consummatione seculi, et adventu Domini, deque regno justorum non habituro finem, et perpetua peccatorum poena: argumentum quoque confessionis, et admonitio ad contemplationem divinorum scripturarum: deque inimici fraudibus, atque quietis utilitate.* Τῷ αὐτῷ περὶ ὑπομονῆς καὶ σωτελείας, καὶ παρρησίας τῷ Κυρίῳ. ἀδιαδόχῃς τε τῶν δικαίων βασιλείας, καὶ ἀπελευθέρτης τῶν ἁμαρτωλῶν κολάσεως. ἰσχυροὶς τε ἰσομολογήσεως, καὶ προσεπὶ μελέτης τῶν θείων γραφῶν. τίνες τε αἱ μεθοδία τῆς ἐχθρῆς, καὶ τί τῷ ἡσυχίας ὠφέλιμον. λαμπρὸς ὁ βίος τῶν δικαίων. πᾶσι δὲ λαμπρύνεται. Cod. I. p. 145.

63. *Ejusdem sermo compunctorius.* Τῷ αὐτῷ λόγος κατανυκτικός. ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶμεν λίαν ἀνάστα ἐπορευόμενον ἐγὼ σὺν τοῖς δύο ἀδελφοῖς Ἰωάννῃ καὶ Πόλεως Ἐδέως δολογημένης. Cod. I. p. 155.

64. *Ejusdem in Patres defunctos.* Τῷ

αὐτῷ εἰς πατέρας τελειωθέντας. ἡ καρδία μου ἀλγῶ. συμπαθεῖτε ἀδελφοί. Cod. I. p. 157.

65. *Ejusdem sermo de Passione Salvatoris.* Τῷ αὐτῷ λόγος περὶ τῆς πάθους σωτήρος. φοβέμαι τὴν λαλήσαι. Cod. I. p. 161.

66. *Ejusdem de judicio et resurrectione.* Τῷ αὐτῷ περὶ κρίσεως καὶ ἀναστάσεως. δεῖτε πάντες ἀδελφοί, καὶ ἀκούσατε ἐμῆς καὶ ἐλαχίστου Ἐφραίμ. καὶ καθήσωμεν κειτὴν ἡμέτερον λογισμὸν. Cod. I. p. 165.

B 67. *Ejusdem in Patres defunctos.* Τῷ αὐτῷ εἰς πατέρας τελειωθέντας. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ. Cod. I. p. 167.

Aliud metrum. Ἄλλο μέτρον. νικηθῆς δὲ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς Ἀβόλος. Cod. I. pag. 170.

Aliud metrum. Ἐτέρον μέτρον. εἰδότες ἐν ἀδελφοὶ τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν. Cod. I. p. 171.

68. *Ejusdem de anima, cum tentatur ab inimico, quomodo debeat cum lacrymis Deum interpellare.* Τῷ αὐτῷ περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζεται ὑπὸ τῆς ἐχθρῆς, πᾶσι ὀφείλει τῷ Θεῷ μὲν δακρύων προσεύχεσθαι. ψυχὴν τεθλιμμένην προσέρχεται σοὶ ἅγιε δέσποτα. Cod. I. pag. 172.

69. *Ejusdem sermo ad exercitationem athleticam inungens.* Τῷ αὐτῷ λόγος πρὸς ἀσκησιν ἐπαλείφων τὴν ἀγωνιζόμενον. οἱ βεβλόμενοι καὶ ἀλήθειαν ἑαυτὰς τῷ Κυρίῳ ἀποδίδου. Cod. I. pag. 176.

D 70. *Ejusdem de patientia.* Τῷ αὐτῷ περὶ ὑπομονῆς. ὁ βεβλόμενος Θεῷ διαβεβαιῶσαι. Cod. I. p. 180.

71. *Reprehensio sui ipsius et confessio.* Ἐλεγχος εἰς ἑαυτὸν καὶ ἰσομολόγησις. ἐν πολλοῖς ὑμῖν ἀδελφοὶ δοκῶ χρῆσιμεῖν. Cod. I. pag. 184.

72. *De Sacerdotio.* περὶ ἱερωσύνης. ὡς δαῦμα πρὸς δόξαν. ὡς δύναμις ἀρρήτου. Cod. I. p. 208.

73. *Quod perfectus esse debeat monachus.* περὶ τῆς τέλειον εἶναι τὸ μοναχόν. πέρυσί μοι προσήλθον τινὲς ἀγῶντες. Cod. I. p. 212.

74. *Ejusdem de passionibus et morbo lingue.* Τῷ αὐτῷ περὶ παθῶν καὶ γλωσσεῖας. ἐσαυμάτω εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις ἐν πάσῃ τῇ ἀνθρωπότητι. Cod. I. p. 228.

75. *Quod abstinendum sit ab omni noxia conversatione, et de continentia.* περὶ τῆς ἀπέ-

ἀπέχεσθαι ἀπὸ πάσης βλαβεράς σωματικῆς, καὶ πρὸς ἐγκρατείας . ἐρώτησις . εἰ καλὸν τὸ ἀποποιεῖσθαι πρὸς τινος . ἀπόκρισις . καλὸν τὸ προσέχειν ἑαυτὸν ἑκάστου . Cod. i. p. 237.

76. *Non esse scandalizandum proximum, & de recta vite ratione, Paranesis.* πρὸς τὴν μὴ σκανδαλίζειν τὸν πλησίον, καὶ πρὸς ὁρθὴν βίαν, πρὸς αἵνεσις . τὰς προσελθόντας ἐπὶ τὸν σταδίον τὴν δόσεβείας . Cod. i. p. 240.

77. *Capita Parenetica Beati Ammonæ.* κεφάλαια ἑξ Ἀββᾶ Ἀμμωνᾶ παρηνετικά . τήρει σαυτὸν ἀκρίβως ἀγαπητέ . Cod. i. p. 243. sunt XIX. ut apud Vossium Latine tom. 2. p. 277.

78. *De recordatione mortis, & de virtute ac divitiis.* περὶ μνήμης θανάτου, καὶ πρὸς ἀρετῆς καὶ πλούτου . περὶ ἀρχῆς δὲ ἱερῶν λέγοντι, πρὸς καλεῖτε ἀλλήλους καὶ οἰκοδομεῖτε . Cod. i. p. 249.

79. *Ejusdem Hypomnesticum in modum epistolæ.* τὴν αὐτῆς ὑπομνηστικὸν ὡς ἐν ἐπιστολῇς εἶδει . πᾶσαν ὥραν ἐν ᾗ ἔχω τὴν ὀπασίαν . Cod. i. p. 254.

80. *Ejusdem de virtutibus & vitiis.* τὴν αὐτῆς πρὸς ἀρετῶν καὶ κακιῶν . μακαρίζω ὃς ὑμῶν ζῶν . Cod. i. p. 260. & Cod. 2. p. 1. & 60. sed Prologus tantum, & quatuor postrema capita .

81. *De timore Dei.* πρὸς φόβου Θεοῦ . μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὃς ἔχει φόβον Θεοῦ . Cod. i. p. 261.

82. *De privatione timoris.* πρὸς ἀφοβίας . ὃς μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ . Cod. i. pag. 261.

83. *De caritate.* πρὸς ἀγάπης . μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς ἔχων ἀγάπην Θεοῦ . Cod. i. p. 262.

84. *De non habentibus caritatem.* πρὸς τὴν μὴ ἔχόντων ἀγάπην . ἀδελφός ὃς καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ὑπάρχων . Cod. i. pag. 262.

85. *De longanimitate.* πρὸς μακροθυμίας . μακάριος ἁπλοῦς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὃς οἷς μακροθυμίαν ἐκτίσας . Cod. i. p. 263.

86. *De non habente longanimitatem.* πρὸς τὴν μὴ ἔχοντος μακροθυμίαν . ὃς μὴ ἔχων μακροθυμίαν . Cod. i. p. 263.

87. *De patientia.* πρὸς ὑπομονῆς . μακάριος ἀδελφός, ὃς οἷς ὑπομονὴν ἐκτίσας . Cod. i. pag. 264.

88. *De non habente patientiam.* πρὸς τὴν μὴ ἔχοντος ὑπομονὴν . ἀδελφός ὃς καὶ παλάμω-

ρος ὃς μὴ κτησάμενος ὑπομονήν . Cod. i. pag. 264.

89. *De privatione iræ.* πρὸς ἀοργησίας . μακάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὃς μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος . Cod. i. p. 265.

90. *De iracundia.* πρὸς ὀξύχολίας . ὃς τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατέμενος . Cod. i. pag. 265.

91. *De mansuetudine.* πρὸς πραότητος . μακάριος ἄνθρωπος ἁπλοῦς καὶ τεισμακάριος ὃς ἔχων πραῦτητα . Cod. i. p. 266.

92. *De improbitate.* πρὸς πονηρίας . θρηνηῖν ἐν χερὶ ἀδελφοὶ καὶ πειθεῖν ἐπὶ τὰς μὴ ἔχοντας πραῦτητα . Cod. i. p. 267.

93. *De veritate.* περὶ ἀληθείας . μακάριος ὃς ἐν ἀληθείᾳ τὸν βίον αὐτῷ ἐρρύθμισε . Cod. i. p. 268.

94. *De mendacio.* περὶ ψεύδους . ἀδελφός ὃς καὶ παλάμωρος ὃς παντὶ ψεύδει ἐνδελεχίζων . Cod. i. p. 268.

95. *De obedientia.* πρὸς ὑπακοῆς . μακάριος ὃς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοὴν ἀληθῆ καὶ ἀνυπόκειν . Cod. i. p. 268.

96. *De inobedientia & murmuratione.* πρὸς ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν . ἐπικατάρσας ὃς καὶ παλάμωρος ὃς ὑπακοὴν ὅσα ἐκτίσας . Cod. i. p. 269.

97. *Non esse habendam emulationem neque invidiam.* περὶ τῆς μὴ ἔχειν ζήλον ἢ φθόνον . μακάριος ὃς ζήλῳ καὶ φθόνῳ ἑχ ὑπετάγη . Cod. i. p. 270.

98. *de habente invidiam & emulationem.* πρὸς τὴν ἔχοντος φθόνον καὶ ζήλον . ὃς ἐν τέτοις ἑαυτὸν κατατιτρώσκων . Cod. i. p. 271.

99. *Quod non oporteat maledicum esse.* πρὸς τὴν μὴ εἶναι λοιδορὸν . μακάριος καὶ τρισμακάριος ὃς γλώσσῃ αὐτῷ μὴ βάψας ἐν λοιδορίᾳς ἐτέρων . Cod. i. p. 271. Cod. 2. p. 1.

100. *Adversus maledicos.* κατὰ λοιδορῶν . ὃς ἐπὶ λοιδορίᾳ ἐτέρων ἠδόμενος . Cod. i. pag. 272. Cod. 2. p. 1.

101. *De continentia.* πρὸς ἐγκρατείας . μακάριος ἁπλοῦς καὶ τρισμακάριος ὃς ἐγκρατείαν φυλάσσας . Cod. i. p. 272. Cod. 2. p. 1.

102. *De incontinentia.* πρὸς ἀκρασίας . ὃς ἀκρατὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων . Cod. i. pag. 274. Fragmentum Cod. 2. p. 1.

103. *Consilium de vita spirituali ad novitium monachum.* συμβουλία πρὸς πνευματικῶν

βίς πρὸς νεόφυτον μοναχόν. ἐπήνεσά σ' ἡ πί-
στις. Cod. 1. p. 276.

104. *Alia capita*. Κεφάλαια ἕτερα. ὁρ-
θῆ βίς ὁρέγνη· ταπεινοφροσύνην ἀσκησον. Cod.
1. p. 294.

105. *Ejusdem, quod abstinendum sit a*
cupiditatibus carnalibus, & de certamine, &
multa securitate, ad fratrem qui excidit. τῷ
αὐτῷ πρὸς τὴν ἀπέχεσθαι τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμιᾶς
καὶ πρὸς ἀγῶντος καὶ ἀσφαλείας πολλῆς πρὸς ἀδελ-
φὸν ἐκπεσόντα. οἱ ἐν τοῖς ἰατροῖς θεραπευόμε-
νοι. Cod. 1. p. 350.

106. *De continentia, & non esse emu-*
landos peccatores, qui temporis excusatione se
defendunt, & in Noe. πρὸς ἐγκρατείας, καὶ
τὴν μὴ ζηλῆν ἁμαρτωλῶς, τὴν καρὸν θεωροῦν-
τοί μὲν, καὶ εἰς τὴν Νωε. ἐπειδὴ ἀλίσκονταί ὕπνους
καὶ κακοτέχνες δράκοντος. Cod. 1. p. 308.

107. *In Lot, & de securitate, sermo*
tertius. εἰς τὴν Λώτ, καὶ πρὸς ἀσφαλείας, λόγος
γ'. ἐπειδὴ οἱ φιλήδονοι γεγυμνασμένοι ἔχοντες
τὴν ἐσωτερικὴν καρδίαν. Cod. 1. p. 309.

108. *In Prophetam Danielelem, & in*
Sanctos tres Pueros: & in eos qui dicunt: tem-
pus malum est, salvari nequeo. εἰς τὴν Προφή-
την Δανιήλ, καὶ εἰς τὰς ἁγίους τρεῖς Παῖδας· καὶ
πρὸς τὰς λέγοντας· ὁ καρὸς πονηρὸς ὅτι, σω-
θῆναι ἔδύναμαι. φέρε δὲ ἡ ἀσκήσει μὲν τὰ
κατὰ τὴν Προφήτην Δανιήλ. Cod. 1. p. 312.

109. *Ejusdem de poenitentia & conver-*
sione. τῷ αὐτῷ πρὸς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς.
μὴ ἐν φοβηθῶμεν μάλιστα φόβον. Cod. 1.
pag. 314.

110. *Homilia de non suspiciendis rebus*
hisce momentaneis: & ne quis decipiatur huius
vite oblectamenti: & in Psalmum LXXII.
ὁμιλία εἰς τὴν μὴ δαυμάζειν τὰ πρόσκαιρα, καὶ
δεδραχθῆναι τοῖς τερπνοῖς τῆς βίης· καὶ εἰς τὸν
ψαλμὸν. ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῆς. Cod. 1.
pag. 315.

111. *Ad eversionem superbiae, sermo VII.*
πρὸς καθάρσιν ὑπερηφανείας, λόγος ζ'. μα-
ταῖα πάντα ἀσκησις. Cod. 1. p. 317. Cod. 2.
pag. 6.

112. *De patientia & compunctione ser-*
mo paræneticus. περὶ ὑπομονῆς καὶ κατανύξε-
ως λόγος παρηγορητικός. ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεός

A ἐπιστάμενος τὴν ἀσθένειαν. Cod. 1. p. 324.

113. *De resurrectione mortuorum. In-*
terrogatio. περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν. ἐρωτήσις.
τί ὅτι ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. Cod. 1. p. 330.
ἀποκρίσις. δοκῶ ὅτι ὁ λέγει τοῦτον ὅτι.

114. *Ejusdem de iis, qui animas ad im-*
pudicitiam pelliciunt, dicuntque, hoc nihil ma-
li esse. τῷ αὐτῷ περὶ τῶν δελεαζόντων ψυχὰς
πρὸς ἀσέλγειαν, διὰ τὴν λέγειν, ὅτι ὅτι τὸ πρᾶγ-
μα. τῷ προφήτῃ Ἰεζεκιήλ εἶπεν ὁ Θεός.
B Cod. 1. p. 339.

115. *Ejusdem ad fratrem contradicentem*
de Heli Sacerdote. Interrogatio. τῷ αὐτῷ πρὸς
ἀδελφὸν ἀντιλέγοντα περὶ τῆς ἡλὶ τῆς ἱερέως. ἐρω-
τήσις. τὴν γραφὴν λεγούσης &c. ἀποκρίσις. πρὸς
σεχεσάτω μὴποτε πολλά. Cod. 1. p. 346.

116. *Ejusdem capita centum continentia*
narrationes & sententias, doctrinamque cum
admonitione; & quomodo quis humilitatem si-
bi comparet. τῷ αὐτῷ κεφάλαια ἑκατὸν, ἔχον-
τα διηγήματα καὶ ἀποφθέγματα, καὶ διδασκα-
λίαν μὲν νουθεσίας, καὶ πῶς κατὰ τὴν ταπεινο-
φροσύνην. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Cod. 1.
p. 352.

117. *De Juliano asceta.* περὶ Ἰουλιανῆς
τῆς ἀσκητῆς. ὅτι ὁ αἰετος τῶν ἀσκητῶν. Cod. 1.
pag. 381.

118. *Ejusdem sermo compunctorius.* τῷ
αὐτῷ λόγος κατανυκτικός. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦ-
τε πατέρες καὶ ἀδελφοί μὴ τὸ ὁμιλεῖν τοῖς
τῆς Παύλου, οἱ ἐσφραγισμένοι τῇ Χρυσῇ γρατιᾷ.
Cod. 2. p. 10.

119. *Ejusdem sermo alius compunctorius.*
τῷ αὐτῷ λόγος ἕτερος κατανυκτικός. κατανύγησις
ψυχῆς μὴ. Cod. 2. p. 39.

120. *Ejusdem ad imitationem proverbio-*
rum. ὁ πιστεύων. *De timore Dei.* φοβῆ τὸν Κύ-
ριον. Cod. 2. pag. 46. sed initio & fine mu-
tilus.

121. *Ejusdem de beatitudinibus & mise-*
riis. τῷ αὐτῷ πρὸς μακαρισμῶν καὶ ταλαισμῶν.
μακάριοι οἱ τὸν Θεὸν ἀγαπήσαντες. Cod. 2.
pag. 82.

122. *Ejusdem de fide.* τῷ αὐτῷ πρὸς πί-
στεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Cod. 2.
pag. 102.

CATALOGUS

Codicum Bibliothecæ Otthobonianæ.

1. **C**odex Otthobonianus Græcus manuscriptus chartaceus, in folio, constat foliis 387. fuit olim ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps, signatus O, V, 29. Folio 4. Vita Ephræmi, quæ incipit, *ῥένε τις ἐν τῇ ἀνατολῇ ἀνίη*. A fol. 6. ad fol. 92. Paræneses XLVII. quarum prima, *δέξα σοι*: postrema ad Eulogium, *ἐς τον καρπόν*. A fol. 92. ad finem sequuntur Sermones diversi, qui una cum antecedentibus sunt universim CXVII. quorum postremus est de Juliano Asceta; octogesimus vero, Sermo de virtutibus & vitiis in capita XXII. divisus. Fol. 243. κεφάλαια τῶ ἀββᾶ Ἀμμῶνα παρανεπηὰ 13'. quæ in hoc codice numerum LXXVII. occupant: adeoque si hæc capita Ammonæ, & capita XXII. de virtutibus & vitiis detrahantur, erunt universim in hoc codice Sermones Ephræmi XCIV. quorum quinque sequentes, præ cæteris præstant quos in aliis Bibliothecis nondum Græce reperimus.

1. De Sacerdotio, *περὶ ἱερωσύνης*. Initium: *ὁ θαῦμα παρὰ δόξον*: pag. 208.
 2. Quod abstinendum sit ab omni noxia conversatione, & de continentia. *καλὸν τὸ περὶ ἑχέμεν*. 237.
 3. Non esse scandalizandum proximum. *τὸς περὶ σκάνδαλον ἐπὶ τὸ σάδιον τῆς εὐσεβείας*. pag. 240.
 4. De recordatione mortis, & de virtute ac divitiis. *παραχρῆν δὲ τῷ λέγοντι*. pag. 249.
 5. De S. Juliano Asceta. *ἔπειθ' ὁ ἀριστος πῶν ἀσκητῶν*. pag. 381.
2. Codex Otthobonianus Græcus in fol. membranaeus, optimæ antiquitatis, sed initio & fine mutilus, foliis quoque loco suo passim motis. chart. script. 213. quarum priores 106. ad Ephræmum spectant: reliquæ ex alio codice huc translatae.

A Continet Sermones Ephræmi XX. quorum I. in proxime recensito Catalogo est Sermo 80. 99. 100. 101. 102. II. 50. III. 111. IV. 118. V. 48. VI. 57. VII. 58. VIII. 59. IX. 63. X. 119. XI. 61. XII. 64. XIII. 120. XIV. 71. XV. 60. XVI. 70. XVII. 121. XVIII. 51. XIX. 52. XX. 122.

In altera parte exstant quæ sequuntur: videlicet. I. Germani Patriarchæ CP. Sermo in ingressum Deiparæ fol. 110. II. Martyrium S. Barbaræ. fol. 120. III. Martyrium SS. Eustratii, Auxentii, Eugenii, Mardarii, & Orestis, 127. IV. Martyrium S. Ignatii Antiocheni Episc. 148. V. Certamen trium Puerorum, 156. VI. Martyrium S. Anastasii, 161. VII. Martyrium S. Stephani Protomartyris, 165. VIII. Martyrium S. Anysiæ, 171. IX. Capita sex ex vita S. Basilii Magni, quæ Amphilocho tribuitur, a fol. 186. ad fol. 205. quorum quintum caput inscribitur, *περὶ τῆς γυναῖκος τῆς γερασίας τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς ἐν τῇ χάριτι*. *γυνὴ δὲ τις πλείτω καὶ εὐγενείᾳ νομῶσα*: de muliere quæ peccata sua in charta scripsit. Mulier quædam divitiis & nobilitate clara. Est autem apud Amphilocho Caput XV. quod nos supra retulimus pag. XXXVII. sed non nihil discrepat hoc manuscriptum ab editis. X. Gregorii Nazianzeni Sermo in sancta Lumina, fol. 205.

Fuit olim ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps, signatus N, V, 5.

3. Codex Otthobonianus Græcus in fol. membranaeus, olim ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps, signatus C, II., 4. Continet diversos Patrum Sermones, inter quos secundo loco ante postremum est Sermo S. Ephræm sic inscriptus: *τὸ ὅτις Πατὴρς ἡμεῖς Ἐφραίμ εἰς τὸ σοτήριον πάσας τὰς Κυρία ἡμεῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ παρασκευῇ. φοβῶμαι τὴν λαλῆσαι*. Sancti Patris nostri Ephræm in salutarem Passionem Domini nostri Jesu Christi. Eloqui pertimesco.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Qui exstant Græce manuscripti in Bibliotheca Cæsarea Vindobonensi.

1. **S**ancti Ephræm Syri sermones Parænetici sive monitorii Quinquaginta ad monachos. Λόγοι πρὸς ἀγνέτικοι πενήντην πρὸς μοναχός. δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι, καὶ πάλιν ἑρῶ δόξα σοι. In Bibliotheca Cæsarea Lib. 3. p. 105. Cod. ms. Græco LXI. a fol. 1. ad fol. 92. Vide operum S. Ephræmi editionem Vossianam Colonizæ apud Arnoldum Quentelium An. 1603. Tom. 2. p. 334.

51. Ejusdem S. Ephræmi Capita centum ad monachos, quibus continentur narrationes & Tom. I.

A admonitiones variae, sed potissimum de ratione ac modo acquirendæ humilitatis. Κεφάλαια ῥ. πῶς κτᾶται ἡ ταπεινοφροσύνη. Ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός, καὶ ἀρχὴ ταπεινοφροσύνης ὑποταγὴ ἐν Κυρίῳ: Initium fructificationis est flos, & principium humilitatis est obedientia in Domino. Cod. Græc. LXI. a fol. 92. ad fol. 113. lib. 3. p. 105. Edit. Vossian. Colonien. Tom. 2. pag. 446.

52. Ejusdem S. Ephræmi sermo commonitorius de divina retributione ad propriam animam. Λόγος περὶ θείας ἀνταποδόσεως, ὑπο-

μνησικὸν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ . ἡ ἄφατον φιλανθρω-
πίαν ἡ ὁ Θεὸς ἀγαθότητος ἡ ἐπὶ τοῖς ἡμετέ-
ρω, ὡς ψυχὴ μου . Cod. Græc. LXI. a fol.
113. ad fol. 116. lib. 3. pag. 105. edit. Vofs.
Colon. tom. 1. p. 245. Idem exstat Cod. Gr.
XXXI. fol. 423. lib. 8. p. 347. Λόγος περὶ ἡ
θείας ἀνταποδόσεως, καὶ ὑπομνησικὸν τῇ ἑαυτοῦ
ἀγίας ψυχῆς . ἡ φιλανθρωπίαν ἡ ὁ Θεὸς ἀγα-
θότητος &c.

53. *Ejusdem S. Ephraemi sermo de exerci-
tatione spirituali vite religioſe atque monasticæ.* B
Λόγος ἀσκητικὸς . ὁ πόνος ὅς λέγειν ἀναγκάζει
με . Cod. Græc. LXI. a fol. 116. ad fol. 136.
edit. Vofs. Colon. tom. 3. p. 536. Idem sermo
exstat lib. 8. pag. 346. Cod. Græc. XXXI. a
fol. 273. ad fol. 290.

54. *Ejusdem S. Ephraem sermo exhortato-
rius ad fratres.* Λόγος πρὸς νεοφύτους τοῖς ἀδελ-
φοῖς . Ἀδελφοί, βυλογίας ἐδιδάσκωμεν, ἵνα
βυλογίας κληρονομήσωμεν . Cod. Græc. LXI.
a fol. 136. ad fol. 142. edit. Colon. 2. p. 487.

55. *Ejusdem S. Ephraemi, non esse riden-
dum, sed lugendum potius atque plorandum.* C
ὅτι ἡ γελᾶν, ἀλλὰ πένθειν καὶ κλαίειν . Ἀρ-
χὴ καταστροφῆς μοναχῶν γέλωτος καὶ παρρησίας .
Cod. Græc. LXI. a fol. 142. ad fol. 144. lib.
3. p. 105. edit. Colon. tom. 1. p. 104.

56. *Ejusdem S. Ephraemi sermo in quoti-
die peccantes & quotidie poenitentes.* εἰς τὰς
ὡσημέρας ἀμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοών-
τας . Μέχρι τίνος, ὡς φίλε, ἀνεχόμενος . Cod. D
Græc. LXI. a fol. 145. ad fol. 146. Lib. 3.
p. 106. edit. Colon. tom. 1. p. 23.

57. *Ejusdem S. Ephraemi sermo de remun-
eratione, & de beatitudinibus atque miseriis.*
ὡς ἀποταγῆς, καὶ μακαρισμῶν, καὶ ταλαιπωρίων.
Μακάριοι οἱ τῷ Θεῷ ἀγαπήσαντες . Cod. Gr.
LXI. a fol. 146. ad fol. 147. lib. 3. p. 106.
& Cod. Græc. XXXI. fol. 392. lib. 8. p. 347.
edit. Col. tom. 1. p. 177.

58. *Ejusdem sermo de anima tempore ten-
tationis, quomodo nempe cum lacrymis ad Deum* E
recurrare debeat. ὡς ψυχῆς ὅταν πειράζεται
ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς ὀφείλει τῷ Θεῷ μὴ δα-
κρύων πρὸς δόξα καὶ ψυχὴν τεθλιμμένην πρὸς
ἐρχεται τοῖς ἀγίοις δάκρυσι . Cod. Græc. LXI.
a fol. 147. ad fol. 151. lib. 3. p. 106. & Cod.
Gr. XXXI. fol. 378. lib. 8. p. 346. edit. Co-
lon. tom. 1. p. 62.

59. *Ejusdem sermo de judicio extremo &
de compunctione.* ὡς κρίσεως, καὶ κατανύξεως.
δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς
ἐμῆς ὅτι ἀμαρτωλῶν καὶ ἀπαίδευτων Ἐφραίμ . ἡ δὲ
γὰρ σωφροσύνη ἡμεῶν, ὡς ἀδελφοί, ἡ ἡμέρα
ἐκείνη φοβερά . Cod. Græc. LXI. a fol. 151.
ad fol. 157. lib. 3. p. 106. & Cod. Gr. XXXI.
fol. 381. lib. 8. pag. 346. edit. Colon. tom. 1.
pag. 233.

60. *Ejusdem sermo de patientia.* ὡς ὑπο-
μονῆς . ὁ βυλόμηνος τῷ Θεῷ διαρεσῆσαι . Cod.
Græc. LXI. a fol. 157. ad fol. 162. lib. 3. pag.
106. & Cod. Gr. XXXI. fol. 387. lib. 8.
p. 347. edit. Colon. tom. 1. p. 153.

61. *Ejusdem sermo de beatitudine.* εἰς τὸ
μακαρισμὸν . μακάριος, ὅς μισήσας κατέλι-
πεν βίον τῶν . Cod. Græc. LXI. a fol. 162.
ad fol. 166. lib. 3. p. 106. edit. Col. tom. 1.
pag. 173.

62. *Ejusdem sermo de compunctione.* ὡς
κατανύξεως . κατανύγησι ψυχὴ μου . Cod. Gr.
LXI. a fol. 166. ad fol. 169. lib. 3. pag. 106.
edit. Col. tom. 1. p. 135. Idem sermo exstat
lib. 5. Cod. Græc. CCXIV. num. 15. p. 42.
Cod. Græc. CCX. num. 22. p. 25. ubi inscri-
bitur, ὡς μετανοίας . Nec non Cod. Græc.
XXXI. fol. 356. lib. 8. p. 346. titulus: λόγος
ἕτερος κατανυκτικὸς .

63. *Ejusdem sermo in secundum adven-
tum Domini nostri Jesu Christi.* Λόγος εἰς τὴν
πρῶσαν τῷ Κυρίῳ . προσέλθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ τοῦ
φωτός . Cod. Græc. LXI. a fol. 169. ad fol.
173. lib. 3. p. 106. edit. Col. tom. 1. p. 239.
Idem sermo exstat sine inscriptione Cod. Gr.
XXXI. fol. 395. lib. 8. p. 347. initium: προσ-
έλθετε καὶ δράμετε υἱοὶ φωτός .

64. *Ejusdem de secundo Domini nostri
Jesus Christi adventu sermo secundus.* ὡς τῆς
δευτέρας πρῶσας τῷ Κυρίῳ λόγος δεύτερος . δεῦ-
τε πάντες ἀδελφοί μου, ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς
ὅτι ἀμαρτωλῶν καὶ ἀπαίδευτων Ἐφραίμ, καὶ κα-
τίσωμεν κειτὴν τὴν ἡμέτερον λογισμόν . Cod.
Gr. LXI. a fol. 173. ad fol. 175. lib. 3. p. 106.
edit. Col. tom. 1. p. 231.

65. *Ejusdem sermo asceticus.* οἱ βυλόμε-
νοι κατ' ἀλήθειαν τῷ Κυρίῳ διαρεσῆσαι . Cod.
Græc. LXI. a fol. 175. ad fol. 178. lib. 3. p.
107. edit. Col. tom. 1. p. 73.

66. *Ejusdem sermo de fide, in illud: qui*

in modico fidelis est, & in multo erit. ὡς ἐν τῷ
 σεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς ἐαυτοῦ
 μαθηταῖς. Cod. Gr. LXI. a fol. 178. ad fol.
 181. lib. 3. pag. 107. & Cod. Græc. XXXI.
 fol. 399. lib. 8. pag. 347. edit. Colon. tom. 1.
 pag. 80.

67. *Ejusdem sermo de virginitate, & quod juvenes non debent bibere vinum.* ὡς
 πρὸς Πηνελόπεια, καὶ ὅτι ὁ Χρῆς τῆς νέης οἴνοποτεῖν.
 Παῦλος ὁ Ἀπίστολος ὁ Ἀεισος σύμβουλος. Cod.
 Gr. LXI. a fol. 181. ad fol. 185. lib. 3. pag. B
 107. edit. Col. tom. 1. pag. 126.

68. *Ejusdem sermo de poenitentia & patientia.* ὡς μετανοίας καὶ ὑπομονῆς. ἄρα ἡ
 πρὸντα βίον. Cod. Gr. LXI. a fol. 185. ad
 fol. 188. lib. 3. pag. 107. edit. Col. tom. 1.
 pag. 150.

69. *Ejusdem sermo de poenitentia.* ὡς
 μετανοίας. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπας τῆς
 Πατρὸς. Cod. Gr. LXI. a fol. 188. ad fol.
 192. lib. 3. p. 107. edit. Col. tom. 1. p. 144. C
 Idem sermo exstat in eodem Cod. Gr. LXI. a
 fol. 211. ad fol. 216. lib. 3. p. 108. nec non
 Cod. Græc. CXLIV. num. 43. p. 103. lib. 4.
 & Cod. Gr. XXXI. fol. 346. lib. 8. p. 346.

70. *Ejusdem sermo ad correctionem eorum qui vitiose vivunt & honores appetunt.*
 πρὸς διορθώσιν πᾶν ἐμπαθὲς ἀφρονούντων καὶ
 ἡμῶς ἀπαγνόντων. ἀγωνιάω, ἀδελφοί, καὶ φρι-
 κιάω, καὶ τῇ λύπῃ καταλιτρώσκομαι. Cod.
 Gr. LXI. a fol. 192 ad fol. 193. lib. 3. p. 107. D
 Est mutilus in fine. edit. Lat. Col. tom. 1.
 p. 92. Exstat integer Cod. Gr. XXXI. fol. 319.
 lib. 8. p. 346. Initium. Ἀγωνιᾷ ἀδελφοί μου,
 καὶ φρίττω.

71. *Ejusdem sermo de virtutibus & vitiis per oppositionem, initio mutilus: incipit autem ab his ad caput de mansuetudine spectantibus verbis.* πάντῃ ἐργαζόμεθα ἀγαθῶν καὶ ἐκφεύγομεν τὰ κακά. ὁ
 παρὰ τοῦ κυρίου ὑβρίζεται, χάρις. Cod. Gr. LXI.
 a fol. 193. ad fol. 199. lib. 3. pag. 107. edit. E
 Col. tom. 1. p. 25. Idem sermo exstat integer
 lib. 8. in Cod. Græc. XXXI. a fol. 248. ad fol.
 255. hoc titulo prænotatus: λόγος ὡς ἀρετῶν
 καὶ κακιῶν. Initium: μακαρίζω τὸ ζῶν ἡμῶν
 ὡς φιλόχριστοι. Idem etiam habetur Cod. Gr.
 CLXV. num. 17. p. 171. lib. 5. incipitque ab
 hoc cap. ὡς τῶν μὴ ἔχόντων μακροθυμίαν. ὁ
 μὴ ἔχων μακροθυμίαν. & Cod. Gr. XXXIII.

A fol. 82. lib. 8. p. 357. exstat sermo de conti-
 nentia, ὡς ἐγκρατείας λόγος. μακάριος ἀλη-
 θὴς καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάσσας.

72. *Ejusdem institutio sive catechesis ad monachos.* Νεοθεσία ἡγεν κατήχους πρὸς μον-
 αχούς. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες
 καὶ ἀδελφοί μου, ποιήμιον ἐκλεκτὸν τῷ σωτήρι.
 Cod. Gr. LXI. a fol. 199. ad fol. 201. lib. 3.
 p. 107. edit. Col. tom. 3. p. 590. Similiter in-
 cipit sermo de compunctione: cæterum tamen
 est diversus. Edit. Rom. Vofs. tom. 2. p. 217.

73. *Ejusdem Precatio ad Deum.* Ὁ Χρῆς.
 Ἰασαί με Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Cod. Græc.
 LXI. a fol. 201. ad fol. 203. edit. Col. tom. 1.
 p. 250. Idem exstat Cod. Gr. CCXIV. num.
 16. p. 42. lib. 5. p. 42. & Cod. Græc. XXXI.
 fol. 393. lib. 8. p. 347. titulus, Ἰσομολόγησις
 ἡγεν προσδύχῃ πρὸς Θεόν.

74. *Ejusdem sermo in Antichristum.* εἰς
 τὸν ἀντίχριστον. ὡς ἐγὼ ἁμαρτωλός, μετὸς
 τῶν πλημμελεσιάντων, διωκθεὶς ἔλαττον τὰ ἐμοὶ
 ὑπέρογκα. Cod. Gr. LXI. a fol. 203. ad
 fol. 211. edit. Col. tom. 1. p. 219. Idem sermo
 exstat Cod. Gr. CCX. num. 3. lib. 5. pag. 20.
 inscriptus, λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρὸς τὴν
 Κυρίαν ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς τῷ ἀντιχρίστῳ:
 Initium, ὡς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλός
 Εὐφραίμ.

75. *Ejusdem sermo de compunctione & salute anime.* περὶ κατανύξεως καὶ σωτηρίας
 ψυχῆς. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε κα-
 λῆς συμβουλίας. Cod. Gr. LXI. a fol. 216.
 ad fol. 223. edit. Col. tom. 1. pag. 141. exstat
 Cod. Gr. XXXI. fol. 402. lib. 8. p. 347. hoc
 titulo: ὡς ἡμετέροις καὶ προφύπῃ πρὸς μετάνοιαν,
 καὶ ἀνάμνησις ὡς τῶν δακρύων Δαβὶδ, καὶ τῆς μελ-
 λουσ ἡμῶν κρίσεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί. ἀκούσατε
 καλῆς συμβουλίας ἐμῆς.

76. *Ejusdem κατὰ πεῦσιν, καὶ ἀπόκρισιν. Institutio per Interrogationem & responsionem:*
 nempe, quomodo blasphemetur Deus, & quid
 sibi velit illud Apostoli, qui in lege gloriaris,
 per prævaricationem legis Deum inhonoras:
 item de abrenunciatione in sacro baptis-
 mate facta, & de variis locis ac generibus tormento-
 rum Inferni. ἐρώτησις. ὡς βλασφημεῖται
 Θεός. Cod. Gr. LXI. a fol. 224. ad fol. 250.
 edit. Col. tom. 1. a p. 179. ad p. 195.

77. *Ejusdem sermo de charitate & dile-*
 ctione.

Etione. λόγος περὶ ἀγάπης. καλῶς ἔπεν οὗτος ὁ Κύριος, ὅτι τὸ φορτίον μὴ ἑλαφρύνῃς. Cod. Gr. LXI. a fol. 250. ad fol. 254. edit. Colon. tom. 1. p. 11.

78. *Ejusdem sermo de Psalmis, ὅτι quoad non sit citharizandum.* περὶ ψαλμῶν, καὶ ὅτι οὐ δεῖ κινδαιρίζειν. καὶ περὶ μὴ τῆς ἀγάπης ταῦτα. Cod. Gr. LXI. a fol. 254. ad fol. 255. edit. Col. tom. 1. p. 13.

79. *Ejusdem sermo de jejunio.* περὶ νηστείας. πόσῃσιν τῇ πτωχείᾳ ἔχει. Cod. B Gr. LXI. a fol. 255. ad fol. 256. edit. Colon. tom. 1. p. 17.

80. *Ejusdem sermo de his, quæ præsens hæc nostra vita in se continet.* περὶ ὧν ἔχει ὁ βίος. ἐννοήσωμεν ἀδελφοί, ὅτι ἡμεῖς ὀφειλήσει τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Cod. Gr. LXI. a fol. 256. lib. 3. pag. 108. edit. Col. tom. 1. pag. 18.

81. *Ejusdem sermo de timore animæ.* περὶ φόβου ψυχῆς. ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλός, χαῖνος καὶ ῥάθυμος. Cod. Græc. LXI. a fol. 256. ad fol. 259. lib. 3. p. 108. & Cod. Gr. XXXI. fol. 370. lib. 8. p. 346. ἐγὼ Ἐφραίμ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ χαῖνος &c. edit. Lat. Colon. tom. 1. pag. 66.

82. *Ejusdem Testamentum.* ἀγαθήνη. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. Gr. LXI. a fol. 259. ad fol. 271. edit. Col. tom. 3. p. 785.

83. *Ejusdem sermo in meretricem ungentem Christum.* λόγος εἰς τὴν πόρνῃν τὴν ἀλείψασαν τὸ Κύριον μύρω. πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων τοῦ Θεοῦ. Lib. 4. Cod. Gr. CXVI. num. 9. p. 69. edit. Col. tom. 3. p. 711. Idem sermo existat lib. 5. Cod. Græc. CCXLIX. num. 10. p. 143. hoc titulo prænotatus: ὁμιλία εἰς τὴν πόρνῃν, τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ δ'. Initium: διπλὸς ἡμῖν ὁ κάματος, καὶ ὁ μῆχανον τὸ ζήτημα περὶ διακοσιῶν. De quo hæc Lambecius lib. 5. p. 143. „ Existat quidem eadem homilia „ etiam in Cod. ms. Theologico Gr. CXVI. „ num. 9. ut lib. 4. horum Commentario- „ rum p. 69. videre est: sed integris fere duo- „ bus foliis in principio mutila, incipitque „ ibi perperam his verbis: πολλῶν ὄντων ὁσίων „ καὶ ἀξίων τοῦ Θεοῦ. Æque imperfecte extat „ quoque eadem oratio inter opera S. Ephræ- „ mi a Gerardo Vossio Præposito Tungrensi „ Latine edita, editionis Colonienfis Quen-

telianæ tom. 3. p. 711. ubi incipit hoc mo- „ do: *Inter multos viros sanctos ac dignos „ Dei.* In hoc autem posteriori Codice ms. „ Cæsareo non legitur simpliciter, πολλῶν „ ὄντων, sed, πολλῶν πίνων ὄντων, &c. ita „ videlicet, ut per insertam particulam πίνων, „ νων, clare significetur, verba illa non esse „ principium istius homiliæ, sed epilogum „ sive clausulam exordii, simul & connexio- „ nem ejus cum ipsa sequenti tractatione pro- „ positi thematis. „ Hæc Lambecius: qui tamen ea verba, quæ in titulo hujus homiliæ habentur, minus recte vertit lib. 4. pag. 69. & lib. 5. p. 143. *Oratio in Meretricem ungentem Christum, habita feria quarta sanctæ ἁγνæ hebdomadæ.* Ea enim homilia seu oratio non quidem habita est a S. Ephræm, sed legitur in Ecclesiis quibusdam Græcis feria quarta sanctæ & magnæ hebdomadæ.

84. *Ejusdem encomium in omnes Sanctos Martyres Servatoris nostri Jesu Christi, qui per totum terrarum orbem passi sunt.* ἐγνώριον εἰς τὰς ἀγίας μάρτυρας τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. φασὶν καὶ ἐπέραιος ὑπάρχει ἀγαπαντὸς Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Cod. Gr. CXVI. fol. 303. lib. 4. p. 73. edit. Col. tom. 3. p. 740.

85. *Ejusdem sermo de charitate ἁγνæ poenitentia, deque beato judicio.* λόγος περὶ ἀγάπης καὶ μετανοίας, καὶ περὶ τῆς μακαρίας κείσεως. Ἀγαπῆται, μηδὲν προθυμῶμεθα πλεῖον τῆς ἀνυποκρίτης ἀγάπης. πολλὰ γὰρ. Cod. ms. Gr. CXLIV. num. 5. lib. 4. pag. 94. & lib. 5. p. 24. Cod. Gr. CCX. num. 22. Idem existat Cod. Gr. XXXI. fol. 409. lib. 8. p. 347. hoc titulo. λόγος περὶ μετανοίας, καὶ ἀγάπης, καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ βαπτίσματι ὁμολογίας, καὶ περὶ τῆς μελλούσης δικαίας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν κείσεως. μηδὲν προθυμῶμεν ἀγαπῆται ἀδελφοί τῆς ἀνυποκρίτης ἀγάπης. πολλὰ γὰρ &c. necnon Cod. Gr. XXXVIII. fol. 125. hoc titulo: λόγος περὶ ἀγάπης καὶ μετανοίας. Ἀδελφοί, μηδὲν προθυμῶμεθα πλεονεξίαν τῆς ἀνυποκρίτης ἀγάπης. Lib. 8. p. 383.

86. *Ejusdem oratio in secundum adventum D. N. Jesu Christi. Dominica abstinentiæ a carne.* λόγος εἰς τὴν δευτέραν πρῆσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. κυριακῇ τῇ ἀποκρίᾳ. πᾶσα εὐοχή, καὶ πᾶσα πρᾶξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ

Ἰησοῦ Χειρῶν . Cod. Gr. CLI. num. 2. lib. 4. A pag. 123. Apud Gretserum tom. 2. de Cruce pag. 472.

87. *Ejusdem sermo in vitam pulcherrimi Josephi*. λόγος εἰς τὸ βίον ἔπαυκάλῃ Ἰωσήφ . ὁ Θεὸς Ἀβραάμ , ὁ Θεὸς Ἰσαάκ . Cod. Gr. CLI. num. 17. lib. 4. p. 128. edit. Col. tom. 3. p. 632. Idem sermo extat lib. 5. p. 25. Cod. Gr. CCX. num. 26. hoc titulo prænотatus : λόγος εἰς τὸ πάγκαλον Ἰωσήφ , καὶ τὸ βίβλον ἔμοῦσεως , *Oratio de pulcherrimo Joseph, secundum librum Moysis*.

88. *Ejusdem oratio de operatione diaboli*. λόγος περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ μισοκάλῃ δαίμονος . πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἀκούσατε . πολλάκις γὰρ ἐχθρὸς ὑποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ λέγων . ἀκμῶ νεώτερος εἶς , ἀπόλαυε τῆς ἐπιθυμιῶν σου . Cod. Græc. CLXV. num. 10. lib. 4. p. 170.

89. *Ejusdem institutio ascetica de Dei patientia*. κατήχησις περὶ τῆς Θεῶς ἀνοχῆς . ἡ δὲ καὶ ἡ ἐπιείκη ἡμῶν εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀγωνίζουσας . Cod. Gr. CLXXIX. num. 3. lib. 4. p. 189. & Cod. CCX. num. 22. lib. 5. p. 24. hoc titulo . περὶ ἐργασίας ἀγαθῶν ἔργων , *de actione bonorum operum*.

90. *Ejusdem sermo*. λόγος ψυχωφελῆς . μὴ διαπανθῆσαι ὅλον τὸ χροῖον τῆς ζωῆς σου ἐν τῇ σωματικῇ φροντίδι , ἀλλ' ὅταν . Cod. Gr. CLXV. num. 21. lib. 4. p. 172.

91. *Ejusdem oratio de non revertendo ad gentiliū opera*. περὶ τῆς μὴ ἐστρέφουσαι εἰς τὰ τῶν ἐθνῶν ἔργα . εἰδετε ἀδελφοί μου ἀγαπητοί , εἰς ἐστρέφεται εἰς τὰ ὀπίσω . Cod. Græc. CCX. num. 22. lib. 5. p. 24.

92. *Ejusdem oratio de secundo adventu D. N. Jesu Christi*, & *de consummatione seculi*, & *de separatione hominum in die extremi Judicii*. *Dominica abstinence a carne*. Λόγος περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῶν , καὶ περὶ τῆς σωτελείας τοῦ αἰῶνος , καὶ πῶς ἕκαστοι ἀναμερίζονται ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως . τῇ κυριακῇ τῇ ἀπώκρῳ , ἠρώτησαν ἱερεῖς φιλόχρηστοι καὶ ἀσεβεῖς ἀκροαταί . Cod. Græc. CCX. num. 30. lib. 5. p. 26.

93. *Ejusdem de beatitudinibus fragmentum*. ὡς τὸ μακαρισμῶν . μακάριος ὁς γέγονεν ὁλος ἐλευθέρου . Cod. Gr. CCXIV. num. 17. lib. 5. p. 42. edit. Col. tom. 1. p. 168.

94. *Ejusdem reprehensio sui ipsius* &

confessio. ἔλεγχος αὐτῶν τοῦ ἱερομολόγησις . ἀδελφοὶ συμπαθήσατέ μοι . Cod. Gr. XXXI. fol. 258. lib. 8. p. 345.

95. *Ejusdem sermo ad eversionem superbiae*. πρὸς καθάρσιν ὑπερηφανείας . ματαία πάντα ἀσκησις . Cod. Gr. XXXI. fol. 261. lib. 8. p. 345.

96. *Ejusdem sermo compunctorius*. λόγος κατανυκτικός . δεῦτε ἀγαπητοί , δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου . Cod. Græc. XXXI. fol. 265. lib. 8. p. 346. edit. Col. tom. 3. p. 590.

97. *Ejusdem ad imitationem proverbiorum*. καὶ μίμῃσιν τῶν προφητῶν . ὁ ποιεῦν εἰς τὸ ὑπὸν τοῦ Θεοῦ , ἔχει ζωὴν αἰώνιον . Cod. Græc. XXXI. fol. 290. lib. 8. p. 346.

98. *Ejusdem reprehensio sui ipsius* & *confessio*. ἔλεγχος καὶ ἱερομολόγησις . ἐν πολλοῖς ὑμῖν ἀδελφοὶ δοκῶ χρησιμεύειν , ὁφείλω καὶ ἐμαυτῷ . Cod. Græc. XXXI. fol. 325. lib. 8. p. 346.

99. *Ejusdem de passionibus*. περὶ τῆς παθῶν . θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δόξης σου Χειρῶν . Cod. Gr. XXXI. fol. 344. lib. 8. p. 346.

100. *Ejusdem de compunctione*. περὶ κατανύξεως . δοτιὲρ πάντων τῶν ἀγαθῶν , καὶ πηγὴ ἰαμάτων . Cod. Græc. XXXI. fol. 351. lib. 8. p. 346.

101. *Ejusdem sermo alter compunctorius*. ἕτερος λόγος κατανυκτικός . ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν . Cod. Græc. XXXI. fol. 355. lib. 8. pag. 346.

102. *Ejusdem sermo paræneticus*. λόγος παρανετικός . πρόσεχε σεαυτῇ ὡς νεότης ποιεῖσαι ἀσκήσας . Cod. Græc. XXXI. fol. 361. lib. 8. pag. 346.

103. *Ejusdem in Patres defunctos*. εἰς πατέρας τελευθῶντας . τὴν καρδίαν μου ἀλγὰς . Cod. Gr. XXXI. fol. 362. lib. 8. p. 346.

104. *Ejusdem sermo alius in patres defunctos*. λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελευθῶντας . ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ . Cod. Græc. XXXI. fol. 364. lib. 8. pag. 346.

105. *Ejusdem sermo tetrasyllabus*. λόγος τετρασύλλαβος . κινήσεις ὅτι καὶ κράτος ὁ ποιητὴς ἀβόλος . Cod. Gr. XXXI. fol. 369. lib. 8. pag. 346.

106. *Ejusdem sermo heptasyllabus*. λόγος ἐπτασύλλαβος . οἶδότες ὅτι ἀδελφοὶ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν .

ἡμῶν. Cod. Gr. XXXI. fol. 369. lib. 8. p. 346. A

107. *Oratio ex doctrina ejusdem.* ὁχλὴ ἐκ τῆς ἁγίας Εὐφραΐμ διδασκαλίας. ἡμάρτων εἰς τὸ ἔρᾶν καὶ ἐνώπιόν σου Κύριε ὁ Θεός. Cod. Gr. XXXI. fol. 373. lib. 8. p. 346.

108. *Ejusdem hypomnesticum.* ὑπομνησικὸν. πᾶσαν ὥραν ἐν νοῖ ἔχων τὴν ὀπλισίαν, ἥν μοι. Cod. Gr. XXXI. fol. 373. lib. 8. p. 346.

109. *Ejusdem sermo Asceticus in versiculos distinctus ad monachos Aegypti.* Ἀσκητικὸν καὶ εἰχὸν, πρὸς τὰς κατ' Αἴγυπτον μοναχούς. Ἀρχὴ ἀποταγῆς μοναχῶν, φοβεῖσθαι τὸ Κύριον. ἀφοβος ὁ μοναχός. Cod. Gr. XXXI. fol. 426. lib. 8. p. 347. Est primus inter sermones Paræneticos Quinquaginta post Prologum. vide Cod. Græc. LXI. lib. 3. Bibliothecæ Cæsareæ pag. 105.

110. *Ejusdem sermo adversus hæreticos.* λόγος καὶ ἀρετικῶν. ἐν ᾧ καὶ ἀποδείξεις ἐκ φανερῶν ὑποδειγμάτων, ὅτε μαργαρίται, καὶ τὰ λοιπὰ, σωτήρια καὶ φανερώσα, ὅτι δίχα τῶν φυσικῶν νόμων ἡ ἀγία Θεοτόκος τὸ Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ ἡμῶν κόσμῳ καὶ σωέλαβε καὶ ἐκύησεν. φιλῶς τὸ εὐαγγέλιον, δέσποτα, ὅτι. Cod. Gr. XXXI. fol. 432. lib. 8. p. 347. Vide edit. Roman. Vofs. tom. 3. p. 163. ubi inscribitur, *In margaritam pretiosam.*

111. *Ejusdem de patientia et consummatione hujus sæculi, divinarumque scripturarum meditatione, et quam sit utile silentium.* περὶ ὑπομονῆς καὶ σωτελείας ἡμῶν τῶν ἁγίων, καὶ τῶν θείων γραφῶν μελέτης, καὶ τί τὸ τῆς ἡσυχίας ὠφέλιμον. λαμπρὸς ὁ βίος τῶν δικαίων. πῶς ὁ λαμπρύνεται. Cod. Gr. XXXI. fol. 446. lib. 8. p. 347.

113. *Ejusdem de poenitentia et iudicio, et in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* λόγος περὶ μετανοίας καὶ κρίσεως, καὶ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν ἡμῶν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀγαπητοί, νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς τὴν ἐσχάτην ἀποβλέποντες ὥραν. Cod. Gr. XXXII. fol. 106. lib. 8. p. 352.

113. *Ejusdem sermo utilis de poenitentia et iudicio, et de separatione animæ et corporis.* λόγος ὠφέλιμος περὶ μετανοίας καὶ κρί-

σεως, καὶ περὶ χωρισμῶν ψυχῆς καὶ σώματος. Ἀγαπητοί, τί ὄφελος ἔυρομεν ἐν τῇ ματαιᾷ βίᾳ τῶν ἁγίων. Cod. Gr. XXXII. fol. 114. lib. 8. pag. 352.

114. *Ejusdem de correctione virtutis.* περὶ κατάρθωσης ἀρετῆς. πάντες οἱ ἱερεῖς. Cod. Gr. XXXIII. fol. 85. lib. 8. p. 357.

115. *Ejusdem de poenitentia et futuro iudicio, et abstinentia a voluptaria vita.* ἐκ τῆς αὐτῆς διδασκαλίας, καὶ περὶ μετανοίας, καὶ τῆς μεμεσῆς κρίσεως, καὶ ἀποχῆς τρυφερῆς βίης. ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ Θεός ἡμῶν λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις. ζηγορεῖτε, ὅτι, ἡ ὥρα ἔδοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται. Cod. Gr. XXXIII. fol. 111. lib. 8. pag. 358.

116. *Ejusdem de poenitentia et compunctione.* περὶ μετανοίας καὶ κατανύξεως. Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἕως καρὸν ἔχομεν, κλαύσομεν. Cod. Græc. XXXIV. fol. 38. lib. 8. pag. 360.

117. *Ejusdem sermo in Patriarchas Abraham, Isaac, et Jacob.* λόγος εἰς τὰς πατριάρχας Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ. Ἀποικίζει ὁ Θεός τὸ δίκαιον Ἀβραάμ ἐκ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, καὶ πάντων τῶν ἰδίων αὐτοῦ. Cod. Gr. XXXVIII. fol. 93. lib. 8. p. 382.

118. *Ejusdem Precatio,* Cod. Gr. XIX. lib. 3. p. 36.

119. *Ejusdem fragmenta varia adducuntur in Eclogis Asceticis Joannis Patriarchæ Antiocheni,* Cod. Gr. CCXLI. lib. 5. p. 106. nec non in excerptis Anonymi, Cod. Græc. CCXXXVII. lib. 5. p. 88. & Cod. Gr. CCLI. lib. 5. pag. 155. & in *Catena in Genesim* Cod. Gr. IV. lib. 3. pag. 17. & in *Catena Græca Patrum in Lucam* Cod. Gr. XLII. p. 61. lib. 3.

120. Denique Petrus Lambecius Commentar. de Bibliotheca Cæsarea lib. 1. p. 171. hæc Syriaca Anonymi opera Ephræmo Syro tribuit. *Institutio ad Monachos.* *Hymnus in S. Georgium Martyrem,* et *in S. Barbaram.* *Hymnus in B. Virginem Mariam.* *Hymnus in Nativitatem Christi.* *Hymni aliquot in B. Virginem Mariam.*

CATALOGUS CODICUM

BIBLIOTHECÆ CÆSAREÆ

Quibus Sermones S. Ephræm continentur.

L

Ib. 1. pag. 171. nonnulli hymni, Syriace.

Lib. 3. Cod. Græc. IV. pag. 17.
XIX. pag. 36.
XLII. pag. 61.
LXI. a pag. 104.

ad pag. 109. Sermones 34.

Lib. 4. Cod. Græc. CXVI. pag. 69. 73.

CXLIV. pag. 94. 103.

CLI. pag. 123. 128.

CLXV. pag. 170. 172.

CLXXIX. pag. 189.

Lib. 5. Cod. Græc. CCX. pag. 20. 24. 25. 26.

CCXIV. pag. 42. Sermones 3.

A

CCXXXVII. pag. 88.

CCXL. pag. 109.

CCXLI. pag. 106.

CCXLIX. pag. 143.

CCLI. pag. 155.

Lib. 8. Cod. Græc. XXXI. a pag. 345. ad p. 347.
Sermones 34.

XXXII. pag. 352 Sermones 2.

XXXIII. p. 357. 358. Sermones 3.

XXXIV. pag. 360.

XXXVIII. pag. 382. 383.

CXXIX. Sermones XXI. Ambrosio

B

Cod. Latin. ms.
interprete.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

EX CODICIBUS GRÆCIS MANUSCRIPTIS

*Bibliothecæ Coislinianæ, olim Seguerianæ,
impressæ Parisiis 1715.*

STUDIO ET OPERA CL. D. BERNARDI DE MONTFAUCON.

1. **S** *Antæi Patris Ephræm epistola ad Joannem Monachum, de patientia.* &c. τῷ ὁσὶς Πατρὶς ἡμῶν Εὐφραίμ ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα, πρὸς ἀπομονῆς καὶ τῷ μὴ ἀπατάσθαι τοῖς λογισμοῖς πρὸς φάσει δικηνομάτων καὶ λέγειν ὅτι βοσκὸς πορβόρου, καὶ πρὸς σωφροσύνης. πολλὰ πρᾶγνέσαντες τὸ ἀλαβέζαντον Θεόδωρον. Cod. Gr. ms. LIX. fol. 1. & Cod. CCXXXVIII. fol. 12. Existat hic sermo una cum sequentibus usque ad num. 68. in Cod. LX.

2. *De virtute ad novitium monachum, Paræneses IV. quarum I. πρὸς τὴν ἀρετῆς πρὸς νεώτερον μοναχὸν παραινέσεις πρῶτη. ὁ Κύριος ὁπὶ σωτηρίᾳ τῷ ἀνδρῶπων ἐπιδημήσας τῷ κόσμῳ. Cod. LIX. fol. 4. Parænesis II. πρᾶγνέσεις δευτέραι. πρὸς σκληρότητος κακῆς συμβουλίας. Cod. LIX. fol. 5. Parænesis III. πρᾶγνέσεις τρίται. πρὸς τῷ ὧν μοι λελάληκας. Cod. LIX. fol.*

8. *Parænesis IV. πρᾶγνέσεις τετάρται. εἰπέν τις τῷ*

Tom. I.

A ἀγίων. μελέται καλά. Cod. LIX. fol. 11.

3. *Capita decem de virtute. Prologus &c.* κεφάλαια δέκα πρὸς ἀρετῆς. πρόλογος. ἀναγκῶν τῷ ἡγήσάμην καὶ τὰ τέτοις ἀκόλυσθαι ἐν ταῖς τῷ. *Caput I. μακαρία πόλις. Cod. LIX. fol. 14.*

4. *Prologus in illud, Attende tibi ipsi.* πρόλογος εἰς τὸ, πρόσεχε σεαυτὸν. ὀφειλέται ἐσθλῶ, ἀγαπητοῖ, νῆδετεῖν καὶ μακαλεῖν εἰς τὸ ἕνα. Cod. LIX. fol. 24. *Sancti Patris nostri*

B *Ephræm sermones ascetici in illud, attende tibi ipsi: Capita XII.* τῷ ὁσὶς Πατρὶς ἡμῶν Εὐφραίμ λόγοι ἀσκητικοί, εἰς τὸ, πρόσεχε σεαυτῷ, κεφάλαια 12. ἀκρε, ἀγαπητέ, ὁ ἐλθὼν ἡρέσθαι μοναχὸς. Cod. LIX. fol. 24.

5. *Quod non oporteat ridere sed extolli, sed flere, seque ipsum deplorare.* ὅτι ὁ δὲ γελᾶν τῷ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαῖν καὶ πένθειν ἑαυτὸς. ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχὸς γέλως. Cod. LIX. fol. 40.

x

6. Con-

6. *Consilium de vita Spirituali ad novitium monachum*, Capita XCIII. συμβουλία περὶ τῶν βίβων πρὸς νεόφυτον μοναχόν, κεφ. γγ'. ἐπ' ἡνέσ' αὖτε τῶν πρὸς τὸν πᾶν. Cod. LIX. fol. 42. Cod. LX. fol. 89.

7. *De recto vitæ genere*, Capita LXXXIX. περὶ ὁρθῆς βίβων, κεφάλαια πδ'. ὁρθῆς βίβων ὁρέγῃ; ταπεινοφροσύνην ἀσκησῶν. Cod. LIX. fol. 55.

8. *Sancti Patris nostri Ephraem Beatitudines*. τῶν ὁσίων Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ μακαρισμοί. μακάριος ὁς γέγονεν ὅλος ἐλπίδων ἐν Κυρίῳ. Cod. LIX. fol. 62.

9. *Ejusdem Beatitudines alie*. μακαρισμοί ἕτεροι. μακάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῶν. Cod. LIX. fol. 65.

10. *Beatissimi Patris nostri Ephraem sermones Parænetici ad monachos*. Parænesis I. τῶν μακαρισμάτων Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγοι παρηγορητικοὶ πρὸς μοναχούς. πρᾶξεις α'. δόξα σοὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Cod. LIX. fol. 69. Cod. CCCLXXXI. fol. 55. Sunt num. XLVIII. In Codice vero LX. & in Cod. CCXXXVIII. sunt XLIX. ut sequitur.

11. *Adhortatio ad pietatem*. πρὸς θεοσεβειαν. ἀγαπητέ, Χριστιανὸς εἶ. Cod. LIX. fol. 70.

12. *Ad novitios monachos Parænesis III*. πρὸς ἀρχαίους μοναχούς πρᾶξεις γ'. ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος τῇ βίβῃ, εἰς ἐλπίδα εἰς ἀδελφούς. Cod. LIX. fol. 71. Parænesis ad novitios monachos. ἀδελφε, εἰς ἀποταξάμενος τῇ βίβῃ εἰσελθῇ. Cod. CCCLXXXI. fol. 60.

13. *Parænesis IV*. πρᾶξεις τετάρτη. ἀγαπητέ, ἰδὲ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Cod. LIX. fol. 72.

14. *Ad novitios monachos Parænesis V*. πρὸς ἀρχαίους μοναχούς, πρᾶξεις ε'. εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Cod. LIX. fol. 73.

15. *Parænesis VI*. πρᾶξεις ε'. ἀγαπητέ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀρχαίους. Cod. LIX. fol. 74.

16. *Ad novitios monachos Parænesis VII*. πρᾶξεις πρὸς ἀρχαίους μοναχούς ζ'. καὶ περὶ τῶν ἐργονομῶν. Cod. LIX. fol. 74.

17. *Parænesis VIII*. πρᾶξεις η'. καὶ περὶ τῶν ἐργονομῶν. Cod. LIX. fol. 75.

18. *Parænesis IX*. πρᾶξεις θ'. ἀδελφε,

μὴ ἐκλύῃς. Cod. LIX. fol. 76.

19. *Parænesis X*. πρᾶξεις ι'. ἀδελφε, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης. Cod. LIX. fol. 77.

20. *Parænesis XI*. πρᾶξεις ια'. ἀδελφε, καὶ τῶν οἰκτρῶν καὶ μοχθηρῶν βίβων. Cod. LIX. fol. 79.

21. *Parænesis XII*. πρᾶξεις ιβ'. ἀδελφε, ἐπισημῶν ψυχῶν. Cod. LIX. fol. 79. Cod. CCCLXXXI. fol. 68.

22. *Parænesis XIII*. πρᾶξεις ιγ'. καταμέρος οἰκοδομεῖται. Cod. LIX. fol. 80.

23. *Parænesis XIV*. πρᾶξεις ιδ'. ἀδελφε, ἡξιώσῃς. Cod. LIX. fol. 81.

24. *Parænesis XV*. πρᾶξεις ιε'. ἀδελφε, τί τολμᾷς. Cod. LIX. fol. 83.

25. *Parænesis XVI*. πρᾶξεις ις'. ἀδελφε, ὅταν κρῆναι. Cod. LIX. fol. 83.

26. *Parænesis XVII*. πρᾶξεις ιζ'. ἐννοηθῶμεν τῶν ἐσώτων. Cod. LIX. fol. 84.

27. *Parænesis XVIII*. πρᾶξεις ιη'. ὡς λογίζομαι, ἀδελφοί, ὅτι τρεῖς εἰσι νυσαγμοί. Cod. LIX. fol. 84.

28. *Parænesis XIX*. πρᾶξεις ιθ'. εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφὸς εἰς τὸν μοναχὸν ἡ οἰκίας δὴποτε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Cod. LIX. fol. 86.

29. *Parænesis XX*. πρᾶξεις κ'. πῶς ἐν κοινοβίοις νεωτέροις μοναχοῖς. Cod. LIX. fol. 87.

30. *Parænesis XXI*. πρᾶξεις κα'. ἀφ' ὧν πολεμῶνται. Cod. LIX. fol. 89.

31. *Parænesis XXII*. πρὸς κβ'. ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς. Cod. LIX. fol. 92.

32. *Parænesis XXIII*. πρὸς κγ'. (Codex LX. addit ad titulum, ἀπὸ μετάρσεως τῶν εἰς τὸν πόντον.) ἡ πῶς μὴ τις ἐστὶ. Cod. LIX. fol. 93.

33. *Parænesis XXIV*. πρὸς κδ'. εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφὸν τῶν κοινοβίων χωροθῆναι. Cod. LIX. fol. 95.

34. *Parænesis XXV*. πρὸς κε'. ἀδελφός τις διηγήσατό μοι. Cod. LIX. fol. 97.

35. *Parænesis XXVI*. πρὸς κς'. νέχραται. τῶν ἐχόντων δωθήσεται. Cod. LIX. fol. 98.

36. *Parænesis XXVII*. πρὸς κζ'. ἀδελφοί, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφῶν. Cod. LIX. fol. 99.

37. *Parænesis XXVIII*. πρὸς κη'. ἀγαπητέ ἀδελφε, εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Cod. LIX. fol. 101.

38. *Quod decet Christianum longanimum esse*

esse *Θ* injuriarum immemorem, *Parænesis* A
XXIX. ὅτι δὲ τὸ Χειριστὸν μακρόθυμον καὶ
ἀμνηστικὸν εἶναι. ὁ δὲ αἰνεῖται καὶ. εἰς ἀν θυμῷ
σοι τιμὴ. Cod. LIX. fol. 101. Cod.
CCCLXXXI. fol. 141. εἰς ἀν θυμῷ τιμὴ.

39. *Paræn. XXX. de Passiōibus*. πα-
ραίν. λ'. πρὸ παθῶν. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγῶν.
Cod. LIX. fol. 103.

40. *Quomodo oporteat consolari pusillani-
mes, Parænesis XXXI.* πρὸς δὲ ὁ δὲ ἀκαλῶν ὀλι-
γωρῶντας. ὁ δὲ αἰν. λ'. ἀδελφὸς ἐξήτει τὸ εἶναι B
τὸ ἀδελφὸν. Cod. LIX. fol. 104.

41. *Quod oporteat fratrem qui legit, ani-
madvertere, Θ* studiosè legere, tamquam præ-
sente Deo. *Paræn. XXXII.* ὅτι δὲ τὸ ἀναγινώ-
σκοντα ἀδελφὸν ἐννοεῖν καὶ φιλοπόνως ἀναγινώσ-
κειν ὡς ὅτι Θεὸς παρόντος, παραίν. λβ'. ἀγαπη-
τὲ, εἰς ἀν πρὸς αὐτὸν σοι. Cod. LIX. fol. 107.

42. *Antirrheticus de virginitate Θ* tempe-
rantia, *Paræn. XXXIII.* ἀντιρρήτικὸς περὶ
παρθενίας καὶ σωφροσύνης, παραίν. λγ'. τῷ C
ἀδελφῷ ἢ τῇ ἀδελφῇ. Cod. LIX. fol. 107.

43. *Paræn. XXXIV. de castitate*. πα-
ραίν. λδ'. περὶ ἀγνείας. παραίκαζε τὸ ἀγνείαν.
Cod. LIX. fol. 109.

44. *Paræn. XXXV. non esse oculos huc
Θ* illuc contorquendos &c. πρὸς τὸ μὴ ῥέμβεσθαι
τὰς ὀφθαλμούς σου δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀλλὰ μάλλον κά-
τω ἔχειν τὸ ὄμμα, ἀνὴρ ὅτι ψυχὴν πρὸς Κύ-
ριον. καὶ ἐν τίνι κατέρχεται ὁ δαίμων τὸ πορνείας.
ὁ δὲ αἰν. λε'. εἰς μόνον δι' ἀποχῆς βρωμάτων. D
Cod. LIX. fol. 110.

45. *De mansuetudine, Paræn. XXXVI.*
πρὸς τὸ παύπαθείας, παραίν. λς'. μοναχέ,
εἴτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω. Cod. LIX. fol. 112.

46. *De inobedientibus Θ* c. *Parænesis
XXXVII.* πρὸς ἀνυποτάκτων καὶ περὶ καταστά-
σεως καὶ φόβου Θεοῦ καὶ τῆς κείματος τῆς μέλλουσας.
ὁ δὲ αἰν. λς'. ἀγαπητὲ, εἰς ἀν ἐλθὼν ἀδελφὸς πα-
ρακαλέσῃ σε, λέγων. Cod. LIX. fol. 113.

47. *Paræn. XXXVIII. de pietate*. πα-
ραίνεσις περὶ ἀλαθείας λη'. ἀγαπητὲ, πρὸς σε
σφοδρῶς μὴ ἀπολέσθαι. Cod. LIX. fol. 119.

48. *De his, qui cadunt ex propria negli-
gentia Θ* c. περὶ τῶν ἀπὸ ἀπαισιότητος καὶ οἰκείας ἀ-
μελείας καὶ πρὸς ἀσέβειαν πρὸς ἀσέβειαν ἐν ἀμαρ-
τίας. ἀδελφε, τὸ μονήρην βίον ἐπεθύμησας.
Cod. LIX. fol. 121.

49. *Ad fratrem qui excidit Θ* c. πρὸς τὸ

Tom. I.

ἀδελφὸν ὁ κτερόντα καὶ πρὸς μετανοίας. τοῖς ἐν
ὑποταγῇ καθεζομένοις πνευματικῶς πατρὶς.
Cod. LIX. fol. 124.

50. *Quod non oporteat jurare, neque
blasphemare. Paræn. XLI.* ὅτι εἰ δὲ ὁ μνύειν ἔτε
δυσφημεῖν, πρὸς αὐτὸν. μζ'. εἰς Κυρίαν καὶ σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπόντος. Cod. LIX. fol. 130.

51. *Sermo ad fratrem, qui ajebat: Di-
ctum est, melius est nubere quam uri.* πρὸς ἡ-
νὰ ἀδελφὸν ὁ λόγος λέγοντα. εἴρηται, ὅτι
κρεῖσσον γαμεῖν ἢ πυρᾶσθαι. ἀκρεῖς εἰς Ἀποστό-
λον λέγοντος. Cod. LIX. fol. 132.

52. *De timore Dei, Paræn. XLIII.* πρὸς
φύλον Θεοῦ πρὸς αὐτὸν. μζ'. πρὸς σε σεαυτῷ ἀγα-
πητὲ, μήποτε ἐν ἀμελείᾳ. Cod. LIX. fol.
133. Est *Paræn. XLIV.* in Cod. LX.

53. *Apologia ad fratrem de Heli Sacerdo-
te.* ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν πρὸς ἡλὶ τῷ ἱερέως.
ἐρώτησις. τὸ γενομένης λεγόντος &c. ἀποκρίσις.
πρὸς σε σεαυτῷ. Cod. LX. fol. 245. est
Parænesis XLIII. Deest in Cod. LIX.

54. *Paræn. XLIV. de caritate.* παραίν.
μζ'. πρὸς ἀγάπης. εἰς ἀν ἀξιοθέτησιν γνώσεως.
Cod. LIX. fol. 136. Est *Paræn. XLV.* in
Cod. LX.

55. *Parænesis ad Eulogium.* πρὸς αἰνεσίαν
πρὸς Εὐλόγιον. εἰς τὸ καρπὸν τὸ ὑπακοῆς ἀφο-
ρῶν. Cod. LIX. fol. 137.

56. *Ad monachum acedie deditum, qui
dicebat: relinquo, Θ* ad seculum revertor,
Parænesis XLVII. πρὸς ἀκηλυστην μοναχὸν
λέγοντα, ἀφίημι, καὶ εἰς τὸ κόσμον ὑπάγω.
παραίν. μζ'. εἴφη ὁ Κύριος τὸ δόξης. Cod. LIX.
fol. 140. Est *Parænesis XLIV.* in Cod. LX.;
Utrobique male; in hoc quidem Codice pro
Parænesi XLVII.; in Codice vero LIX. pro
XLVI.

57. *Parænesis XLVIII. de morum praviti-
tate.* παραίν. πρὸς κακοποιίας μνή. (male pro
μζ'. at in Codice LX. recte est μνή.) ὃν ἔπουν
E ξίφος νεοροκοπεῖ ἵππον. Cod. LIX. fol. 146.

58. *De differentia vite monasticae Θ* se-
cularis. πρὸς ἀσέβειαν τῆς μοναχικῆς βίης ὑπὲρ
τὸ κοσμικόν. (numerus abest in utroque Co-
dice, scilicet μνή. in hoc Codice, & μζ'. in
Codice LX.) ἀγαπητὲ ἀδελφε, εἰς ἀν ἀποπα-
ξάμενος τῷ βίῳ γένῃ μοναχὸς, νῆφε. ὅτι πολ-
λαὶ αἱ μεθοδία εἰς ἔχθρην. Cod. LIX. fol. 147.
Haecenus πρὸς αἰνεσίαν.

59. *Ejusdem, quomodo quis humilitatem sibi compareret, Capita centum.* τὸ αὐτὸ πῶς κατὰ ἡς ταπεινοφροσύνην, κεφάλαια ἑκατὸν. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Cod. LIX. fol. 148. Cod. CCXXXVIII. a fol. 14. ad fol. 98. Cod. CCLXXXI. fol. 191. ubi Cap. XC. numerantur. Idem est initium in Cod. CIX. fol. 15. & in Cod. CXXIII. fol. 350. & in Cod. CCLXXXIII. fol. 204. sermonis, qui inscribitur: *S. Nili de octo cogitationibus: ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός*: sed omnino diversus ab hoc sermone Ephraemi, ut conferenti utrumque apparet.

60. *Ejusdem quod perfectum esse oporteat monachum.* τὸ αὐτὸ πῶς τὸ τέλειον εἶναι τὸ μοναχὸν. πέρυσί μοι πρὸς ἡλθόν ἕντες ἀγνῶντες. Cod. LIX. fol. 168.

61. *De divina gratia.* πῶς τὸ θείας χάριτος. πρὸς εὐδὲ ἔχων τὸ θεῖον χάριν. Cod. LIX. fol. 177.

62. *Ejusdem de morbo lingue, ὅς παθόντων.* τὸ αὐτὸ πρὸς γλωσσαλγίας καὶ παθόντων. ἐπαρμηδία εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις πᾶσαι ἐν πάσῃ τῇ ἀνδρωπότητι. Cod. LIX. fol. 181. Reliqua hujus Codicis opuscula desiderantur omnia in Codice LX. Horum primum est:

63. *Ejusdem de virtutibus ὅς vitiis, Prologus.* τὸ αὐτὸ πρὸς ἀρετῶν καὶ κακιῶν. μακαρίζω τὸ ὑμῶν ζῶν, ὡς φιλόχριστοι. Cod. LIX. fol. 188. *Capita XXIV.* quorum primum, πῶς φόβος Θεοῦ. μακάριος ἀνδρὺς ἐκεῖνος ὅς ἔχει φόβον Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ. Cod. LIX. fol. 189. II. πρὸς ἀφοβίας. ὁ μὴ ἔχων τὸ φόβον Θεοῦ. fol. 189. III. μακάριος ἀνδρὺς ἐκεῖνος ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ. fol. 189. IV. πρὸς τῷ μὴ ἔχοντων ἀγάπην. ἀδελφίος καὶ παλάμωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν ὑπάρχων. fol. 190. V. πρὸς μακροθυμίας. μακάριος ἀληθὺς ὁ ἀνδρὺς ὅς τὸ μακροθυμῖαν ἐκτίσας. fol. 190. VI. πρὸς τῷ μὴ ἔχοντος μακροθυμῖαν. ὁ μὴ ἔχων μακροθυμῖαν. fol. 191. VII. πρὸς ὑπομονῆς. μακάριος, ἀδελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτίσας. fol. 191. VIII. πρὸς τῷ μὴ ἔχοντος ὑπομονὴν. ἀδελφίος καὶ παλάμωρος ὁ μὴ κτησάμενος ὑπομονήν. fol. 191. IX. πρὸς ἀοργησίας. μακάριος ἀνδρὺς ἐκεῖνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος. fol. 192. X. πρὸς ὀξύχολίας. ὁ δὲ ἔστι ὀξύχολος πάντοτε κρατάρμενος. fol. 192. XI. περὶ τρυφῆς. μακάριος ἀληθὺς καὶ τρισμα-

κάριος ὁ ἔχων τρυφότητα. fol. 193. XII. πρὸς πονηρίας. θρηνηῖν ἔν, ἀδελφοί, καὶ τρυφῆν. fol. 193. XIII. πρὸς ἀληθείας. μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ. fol. 194. XIV. πρὸς ψεύδους. ἀδελφίος καὶ παλάμωρος ὁ πάντῃ ψεύδεται. fol. 194. XV. περὶ ὑπακοῆς. μακάριος ὅς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοήν. fol. 194. XVI. περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμῶν. ἐπικατάρμενος καὶ παλάμωρος ὅς ὑπακοήν ὅλκον ἐκτίσας. fol. 195. XVII. περὶ τῷ μὴ ἔχοντι ζῆλον ἢ φθόνον. μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζῆλῳ ἔχῃ ὑπετάγη. fol. 195. XVIII. περὶ φθόνου καὶ ζήλου. ὁ δὲ ἐν τούτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκει. fol. 196. XIX. περὶ τῷ μὴ εἶναι λοιδόρον. μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ τὸ γλώσσαι αὐτὸν μὴ βλάψας ἐν λοιδωρίᾳς ἐτέρων. fol. 196. XX. περὶ λοιδωρίας καὶ λοιδόρων. ὁ ἐπὶ λοιδωρίᾳ ἐτέρων ἡδόμενος. fol. 196. XXI. περὶ ἐγκρατείας. μακάριος ἀληθὺς καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλάσσας. fol. 196. XXII. περὶ ἀκρασίας. ὁ δὲ ἀκρατής. fol. 197. Hæc XXIV. capita exstant etiam in Cod. CCXXXVIII. a fol. 109. ad fol. 168.

64. *Reprehensio sui ipsius ὅς confessio.* ἔλεγχος αὐτοῦ καὶ ἡχομολόγησις. ἀδελφοί μου, συμπαιδείσατέ μοι πλάγχνα ἔχοντες οἰκτιρῶντες. Cod. LIX. fol. 198.

65. *Ejusdem ad eversionem superbie.* τὸ αὐτὸ πρὸς κατάρρεσιν ὑπερηφανίας. ματῶν πᾶσα ἀσκησις. Cod. LIX. fol. 200.

66. *Ejusdem sermo compunctorius.* τὸ αὐτὸ λόγος κατανυκτικός. δεῦτε ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί μου, τὸ ἐκλεκτὸν ποίμνιον τοῦ Πατρὸς, ἡ ἐσφραγισμένη τῷ Χριστῷ ἐρατῶς. Codice LIX. fol. 203. Codice CCCLXXXI. fol. 123.

67. *Ejusdem sermo asceticus.* τὸ αὐτὸ λόγος ἀσκητικός. ὁ πόθος τῷ λέγειν ἀναγκάζει με. Cod. LIX. fol. 211. ὁ πόθος ἀναγκάζει με λαλεῖν. Cod. CCCLXXXI. fol. 4.

68. *Ejusdem ad imitationem proverbiorum.* τὸ αὐτὸ καὶ μίμησιν τῶν προφητῶν. ὁ πεισθύνει εἰς τὸ ὑπὸν Θεοῦ ἔχει ζῶν ἀγῶνιον. Cod. LIX. fol. 227. περὶ φόβου. φόβος τὸ Κύριον καὶ ἀγῶνις χάριν. Ibid. fol. 228.

69. *Sancti Patris nostri Ephraem in Patres defunctos.* τὸ οὐκ Πατρὸς ἡμῶν Εὐφραίμ εἰς Πατέρας τελειωθέντας. τὸ καρδίαν μου ἀλγῶν, συμπαιδεύετε ἀδελφοί. Cod. LX. fol. 1. Cod. CCLXXXV. fol. 107.

70. *Ejus-*

70. *Ejusdem sermo alius in Patres defunctos*. τῷ αὐτῷ λόγος ἕτερος εἰς Πατέρας τελειωθέντας. ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρῶτῃ καὶ δευτέρῃ. Cod. LX. fol. 5.

71. *Ex eodem sermone tetrasyllaba*. ἐκ τῷ αὐτῷ λόγῳ τετρασύλλαβα. νικηθεὶς ὃ καὶ κρατὶς ὁ πονηρὸς ἀνέβη. Cod. LX. fol. 11.

72. *Ejusdem sermonis heptasyllaba*. τῷ αὐτῷ λόγῳ ἑπτασύλλαβα. εἰδότες ὅτι, ἀδελφοί, ἡ ἀσθένεια αὐτῶν. Cod. LX. fol. 12.

73. *Sancti Ephraem sermo in Joseph*. ὁ Θεὸς ὁ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς ὁ Ἰσαάκ. Cod. CV. fol. 142. Cod. CCLIX. fol. 149.

74. *Ejusdem in illud, duo erunt in agro*. ἡκούσας ὅτι δύο. Apud Anastasium in Quæstionibus, Cod. CXV. CXVI. CCLVIII.

75. *Sermo in Abraham et Isaac, in Dominica τῶν ἁγίων πατέρων*. Initium. ἀποκρίσει ὁ Θεὸς τὸ δέησόν τοῦ Ἀβραάμ. Cod. CXXI. fol. 51.

76. *S. Ephraem Syri sermo de compunctione animæ*. καταπύγηδι ψυχῆς. Cod. CXXI. fol. 169. Cod. CCXLV. fol. 68. Cod. CCCLXXXI. fol. 133.

77. *Sancti Ephraem, quod Christiani non debeant ludere, et de philosophia*. ὅτι μὴ εἰς Χριστιανοῖς παίζειν. Cod. CXCIII. fol. 80. fortasse, pro, περὶ φιλοπρωχίας, de amore pauperum, legit Montfauconius, aut scripsit amanuensis, περὶ φιλοσοφίας, de Philosophia. Vide Vossium.

78. *S. Ephraem Testamentum*. ἀφ' ὧν ἐγὼ Εὐφραίμ ἀποθνήσκω. Cod. CCXXXVIII. f. 168. Fragmentum citatur Cod. CCXCVI. a fol. 120.

79. *De Sacerdotio*. περὶ ἱερωσύνης. ὡς δαύμα τῷ δαδὸς. Cod. CCXLV. fol. 64. de quo sermone hæc Montfauconius in Biblioth. Coisliniana pag. 301. S. Joannis Chrysostomi de Sacerdotio. Fol. 57. in S. Philogonium. Fol. 64. altera manu, XII. circiter seculi, τῷ αὐτῷ περὶ ἱερωσύνης λόγος ζ'. Initium: ὡς δαύμα τῷ δαδὸς, ὡς δύναμις ἀρρήτου. Fol. 68. S. Ephraem de compunctione. Init. καταπύγηδι ψυχῆς: &c.

80. *S. Ephraem encomium in Petrum et Paulum*. Initium: χαίρετε, Χριστὸν βασιλεῖς (an βασιλέως?) ἅγιοι Ἀπόστολοι. Cod. CCXCVI. fol. 207.

81. *S. Ephraem de virginitate et poenitentia*. ὁ μακάριος Παῦλος ὁ Ἀπόστολος, ὁ ἄριστος. Cod. CCXCVI. fol. 221.

82. *Ejusdem in Fratres in Christo mortuos*. τί τῷ σήμερον, ἀγαπητοί, παρδάως ὁμῶς. Cod. CCXCVI. fol. 225.

83. *S. Ephraem, Dominica τῆς ἀποκρίσεως*. Initium, ἡ ἀποκρίσις, ἡν ἐπὶ τῷ ἁγίῳ βαπτίσματος. Cod. CCCIV. num. 17.

84. *S. Ephraem in Transfigurationem*. ἐκ τῆς χώρας θέρους χαρμοκαί. Cod. CCCVII. num. 49.

85. *Ejusdem de monachis secundum suum affectum viventibus, et honores expetentibus*. ἀγωνιώσιν ἀδελφοί, καὶ φρίττω. Cod. CCCLXXXI. fol. 28.

86. *Ejusdem de judicio, de amore, et de compunctione*. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλίας μου. Cod. CCCLXXXI. fol. 35.

87. *Ejusdem redargutio sui ipsius, et confessio*. σωέλθετέ μοι, πάντες ἀδελφοί, αἰτῶμαι ἄφεσιν. Cod. CCCLXXXI. fol. 42.

88. *Ejusdem sermo, sine titulo*. ψυχὴν τεθλιμμένην προσέρχεται σοι. Codice CCCLXXXI. fol. 80.

89. *Ejusdem, sine titulo*. ἀδελφοί, ἀλογίας ἐδιαδάμω, ἵνα ἀλογίας. Codice CCCLXXXI. fol. 85.

90. *Ejusdem, sine titulo*. πᾶσαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἔχω τὴν ὀπτασίαν. Cod. CCCLXXXI. fol. 93.

91. *Ejusdem, sine titulo*. δοτὴρ τῆς ἀγαθῆς καὶ πηγῆς ἰαμάτων. Cod. CCCLXXXI. fol. 97.

92. *Ejusdem, sine titulo*. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες. Cod. CCCLXXXI. fol. 101.

93. *Ejusdem, sine titulo*, ἐν μιᾷ πάντων ἡμερῶν, ὅς θρξ ἀνασάς. Cod. CCCLXXXI. fol. 108.

94. *Ejusdem, sine titulo*. μαρτυροῦμαι ἡμῶν ἀμαρτωλοὶ ἀπολαγχίαν. Cod. CCCLXXXI. fol. 110.

95. *Ejusdem, sine titulo*. μέχρι τίνος, ὦ φίλε, ἀνεχόμενος. Cod. CCCLXXXI. fol. 113.

96. *Ejusdem de poenitentia*. ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρὸς. Cod.

Codice CCCLXXXI. fol. 114.

97. *Ejusdem*, sine titulo. Δέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῶν δόξῃς σ8. Cod. CCCLXXXI. fol. 120. Idem sermo habetur in eodem Cod. fol. 137. παρὰ τῶν πατέρων. μέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῶν δόξῃς σ8 χ815ε.

98. *Ejusdem de oratione*. μέγα ᾧ ὅπλον δ' ἔχῃ, Ἰησοῦς. Cod. CCCLXXXI. fol. 151.

99. *Ephraemi Scholia in scripturam*. I. in libros *Levitici*, *Numerorum*, *Deuteronomii*, *Josue*, *Judicum*, & *Ruth*. Cod. V. & Cod. VI. Secundo, in libros *Regum*, Cod. VIII. Tertio, in *Euangelium Lucae* apud *Nicetam Diaconum*. Cod. CCI. Quarto, in *Acta Apostolorum* & *Epistolas Catholicas*. Cod. XXV.

100. *Ejusdem Fragmenta*. Primo, apud *Niconem*, Cod. XXXVII. Cod. CXVII. Cod. CXXII. Secundo, in *collectione Anonymi*, Cod. CXII. Cod. CCLXII. Cod. CCLXVIII.

A Tertio, in *Gerontico seu Apophthegmatibus Patrum*. Cod. CCXXXII. Cod. CCXCVII. Cod. CCXCVIII. Quarto in *Eclogis Joannis Presbyteri* & *Monachi*. Cod. CCLXXVI.

101. *Precationes collectae a Thecara monacho*. Cod. CCCXII. a fol. 310.

102. *Vita S. Ephraem Syri*. Primo incerto auctore: initium. ἔπος ὁ ὅσιος. Cod. CCXXXVIII. fol. 174. Secundo, item *Anonymi*, ἐγένετο ὡς ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ. Cod. CCCLXXXI. fol. 2. Tertio, *Metaphraſte*: Εἰς φράσιν ὁ δαυμάσιος. Cod. CCCVII. num. 14. Quarto, *Encomium S. Gregorii Nysseni in Sanctum Ephraem Syrum*: κινεῖ με. Codic. CCXXXVIII. fol. 175. Cod. CCXLV. fol. 72. Quinto, *S. Theodori Studitae sermo in SS. Joannem Chrysostomum*, & *Ephraem Syrum*: ἀδελφοί, καὶ πατέρες. Cod. CCLXXI. fol. 141.

CATALOGUS CODICUM

Bibliotheca Coisliniana, olim Segueriana.

1. **C**odex Græcus Coislinianus V. olim CCCLXXXII. membranaceus, scriptis a Theodoro Lampeto anno mundi 6772. (Christi 1264.) dono datus monasterio S. Nicolai a Protostratorissa Comnena, ut notatur in ultimo codicis folio. *Catena in Leviticum*, *Numeros*, *Deuteronomium*, *Josue*, *Judices*, & *Ruth*, ex scriptis Patrum concinnata, inter quos citatur S. Ephraem Syrus. Biblioth. Coislinian. pag. 41.
2. Codex Coislinianus VI. olim CCCLXXXII., ut præcedens, membranaceus, XIII. circiter seculi, complectens *Catenam in libros Levitici*, *Numerorum*, *Deuteronomii*, *Josue*, *Judicum*, & *Ruth*: ex Patribus, inter quos est Ephraem Syrus. Biblioth. Coislin. pag. 42.
3. Codex Coislinianus VIII. olim CCXI. membranaceus, fuit magnæ Lauræ S. Athanasii in monte Atho, ibi appositus per Domnum Macarium mense Februario, Indict. 6., Anno mundi 6726. hoc est; Christi 1218. ut in primo folio scribitur. Continet *libros quatuor Regum cum commentariis variorum*, inter quos est Ephraem. Bibl. Coislin. pag. 45.
4. Codex XXV. olim CXXI. membranaceus, decimi seculi, complectitur *Acta Apostolorum* & *Epistolas Catholicas cum commentariis* ex variis Patribus, inter quos Ephraem, collectis & in ordinem digestis ab Andrea Presbytero, ut docet nota ad calcem codicis. Bibl. Coislin. pag. 76.
5. Codex XXXVII. olim CCXXXVI. membranaceus,

XIII. vel XIV. seculi, habet 369. folia. Fuit Lauræ S. Athanasii in monte Atho. Continet *commentarium S. Niconis in divina præcepta*, seu collectionem amplissimam locorum scripturæ, & Patrum, inter quos Ephraem. Bibl. Coisl. pag. 111.

6. Codex LIX. olim LXXII. sæculi XIV. membranaceus, sine mutilus, constans foliis 267. quorum plura sunt vel maculis situque pene abrasa & fœdata vel lacera. Complectitur opuscula Sancti Ephraem, ut Montfauconius quidem recenset, sex & septuaginta; at juxta codicis ipsius titulos, XCIV., qui ad Sermones LXVII. rediguntur. Pertinuit olim ad *Ecclesiam sancti Nicolai*, quemadmodum ex nota secus folii 259. versi infimam oram recentissime scripta his verbis colligitur: Βιβλίον τῆς ἀγίας Νικολάου τῆς ἑοῦα πατὸς ἐν τῷ δέματι τῷ μεταώρῳ. Bibl. Coislin. pag. 121. & seq.

7. Codex LX. olim XVII. bombycinus, foliorum 346. XIV. circiter seculi. Eadem in hoc codice Ephraemi opuscula habentur, quæ in præcedenti: itemque quinque alii Sermones. Eodem in fol. 346. verso insunt sequentes notæ. Ἐτὸς εὐαγγ. ἰνδικοῦτος 17. μην. νὶ σπτεμβρίῳ καὶ. ἡμέρα παρασκευῆς, ὥρα ὡσεὶ δεκάτη. Μιασίς πόνημα χερσὶ τῆς Νείλε, δῶρον δὲ χερσὶ τῆς παυκαλῆς δεσπότου. Anno 6853. (Christi 1345.) Indictione 13. mensis Septembris vigesima quarta, die Parasceves, hora fere decima. Meletii Nili manu scriptum opus; donum vero Christi omnipotentis Domini. Subjiciuntur hæc, sed diversis characteribus: ἡ παρῶσα βίβλος ὑπάρχει ἐκ τῆς μονῆς τῆς Κωνσταντος. Hic liber

- ber est ex monasterio Constantis. Reliqua vide apud Montfauconium in Biblioth. Coisliniana olim Segueriana pag. 126. & seq.
8. Codex CV. olim CXIV. membranaceus, XII. circiter seculi, foliorum circiter 300. Fuit monasterii dicti *Εὐκλειστὰ* in insula Cypro. Fol. 142. *Sermo in Joseph*. Bibl. Coisl. pag. 179.
9. Codex CXII. olim CCXLII. bombycinus, constat foliis 502. *Exaratus a Nilo mensis Aprilis 12. feria 4. Anno 6837. (Christi 1329.) Indictione 12.* Fuit Lauræ S. Athanasii in Atho. *Collectio rerum moralium ex Patribus*, inter quos laudatur S. Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. pag. 186.
10. Codex CXV. olim CCX. membranaceus, XII. circiter seculi, constat foliis 342. Fuit olim monasterii S. Athanasii in Atho. *S. Ephræm in illud, Duo erunt in agro*: apud Anastasium Sinaitam in *Quæstionibus*. Bibl. Coisl. pag. 188.
11. Codex CXVI. olim XXXIV. bombycinus, XV. seculi, constat foliis 279. *In illud, Duo erunt in agro*, ut supra in *Quæstionibus* Anastasii Sinaitæ. Idem Sermo habetur infra cod. CCLVIII. Bibl. Coisl. pag. 188.
12. Codex CXVII. olim LXIV. bombycinus, constat foliis 236. scriptus anno mundi 6840. Christi 1332. ut scribitur fol. 224. *Niconis opus morale in capita 38. divisum*, in quo frequentia adferuntur scripturæ sacræ & SS. Patrum loca, quos inter e Syris Ephræmus & Isaacus laudantur. Bibl. Coislin. pag. 191.
13. Codex CXXI. olim LVII. bombycinus, scriptus anno 1343. ut in nota habetur ad calcem: constat foliis 202., Fol. 51. *Sermo S. Ephræm in Abraham, & Isaac, ἀπομνηστικὸν τοῦ δεῖν*. & *Sermo de compunctione animæ, κατανύγνυσι ψυχῆς*, fol. 169. Bibl. Coislin. pag. 195. 197.
14. Codex CXXII. olim CXXIII. bombycinus, XV. seculi, constat foliis 415. *Niconis collectanea ex scriptura & Patribus*, quos inter Ephræmus citatur. Bibl. Coislin. p. 198.
15. Codex CXCIII. olim CCXCVIII. membranaceus, XI. seculi, foliorum 267. Fol. 80. *Sermo S. Ephræm, quod christiani non debent ludere*. Bibl. Coisl. p. 246.
16. Codex CCI. olim CCXCV. bombycinus, seculi XV., foliorum 605. scriptus a Joanne Chrysocephalo Holobolo, fuit Monasterii S. Nicolai Stauro-nicetæ in monte Atho, ut docet nota in fine. *Nicetæ Diaconi collectio interpretationum in Evangelium Lucæ*, ubi citatur Ephræmus. Bibl. Coisl. p. 251.
17. Codex CCXXXII. olim XXXVII. membranaceus, XI. circiter seculi, foliorum 298. *Apophthegmata Patrum ordine Alphabetico*, ubi in E ponitur Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. p. 294.
18. Codex CCXXXVIII. olim CCCXCV., membranaceus, XII. vel XIII. seculi, foliorum 299. A fol. 12. ad fol. 174. *Sermones S. Ephræm diversi*, quos inter sunt *Paræneses XLIX*. Fol. 174. *Vita ejusdem anonymo auctore: ἑξ ὧν ὁ ὁσος*. Fol. 175. *S. Gregorii Nysseni Encomium in eundem: κινεῖ με πρὸς τὴν παρυσίαν ὑποδείων*. Bibl. Coisl. pag. 297.
19. Codex CCXLV. olim CCCLXXVII. membranaceus, XI. circiter seculi, foliorum 217. Fuit olim Enclicistræ in insula Cypro. *S. Ephræm Sermones II.* quorum primus fol. 64. *de Sacerdotio* sub nomine Chrysoptomi, ὁ δαῦμα παράδοξον: alter fol. 68. *de compunctione: κατανύγνυσι*. Item Encomium S. Gregorii Nysseni in eundem fol. 72. *κινεῖ με*. Bibl. Coisl. p. 301.
20. Codex CCLVIII. olim XCIX. membranaceus, XII. circiter seculi, foliorum 303. *Sermo in illud, duo erunt in agro*, apud Anastasium Sinaitam in *Quæstionibus*. Bibl. Coisl. p. 304.
21. Codex CCLIX. olim I., membranaceus, XI. seculi, scriptus a Michaelē quodam anno mundi 6564. Christi 1056. ut in fine notatur, foliorum 165. Fol. 149. *Ephræm Syri Sermo in S. Joseph*. Bibl. Coisl. p. 305.
22. Codex CCLXII. olim CLXXVIII. membranaceus, foliorum 175. In marginibus scholia ex S. Ephræm. Bibl. Coisl. p. 306.
23. Codex CCLXVIII. olim CX. bombycinus, XIV. seculi, foliorum 251. *Isaac Syri Anachoretæ & Episcopi Ninives Sermones Ascetici XCII*. In marginibus scholia ex diversis Patribus, inter quos est Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. pag. 312.
24. Codex CCLXXI. olim CLXXXII. membranaceus, X. vel XI. seculi, foliorum 277. *S. Theodori Studitæ Sermones seu Catecheses ad monachos universim CXXXV.* sed in hoc codice non exstant nisi CXXVIII. e quibus *Sermo LVI*. fol. 141. inscribitur. *εἰς τὴν μνήμην τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας ὅτι ἐδὲν τῶν ἐν ἀνδρώποισι μακρίον πλην τῆς ἀρετῆς. αὕτη γὰρ μόνη ἀξία μακαρισμοῦ. In commemorationem Chrysostomi & sancti Ephræm. Quod nihil apud homines beatum sit præter virtutem. Ipsa enim sola digna est, qua beati prædicemur. Initium. ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τῶν ἀνδρώπων οἱ μὲν πλεονεκτήσαν, οἱ δὲ δυνατεῖαν, ἑτέροι τελευτῶν, ἄλλοι ἡδονὴν. τὰ τῶν δὲ ἐδὲν μακρίον*. Bibl. Coislin. pag. 380.
25. Codex CCLXXVI. membranaceus, X. seculi circiter, foliorum 278. Fuit Lauræ S. Athanasii in monte Atho, in Catechumenis ibi repositus per Sophronium monachum, ut dicitur fol. 271. verso. *Joannis Presbyteri & monachi Eclogæ*, inter Patres citatur Ephræm Syrus. Bibl. Coisl. p. 390.
26. Codex CCLXXXI. olim CXCVII. membranaceus, XIII. circiter seculi, foliorum 237. Fol. 191. *S. Ephræm Syri capita 90. de adipiscenda humilitate. ἀρχὴ καρποφρίας ἀνδρός*. Bibl. Coisl. p. 393.
27. Codex CCLXXXV. olim CCCLIV. bombycinus, scriptus XIV. circiter seculo, foliorum 424. Fuit olim, ut in fine dicitur, monasterii Constantis in monte Atho. Fol. 107. *S. Ephræm in Patres consummatus, τὴν καρδίαν με ἀλγῶ*. Bibl. Coisl. p. 401.
28. Codex CCXCVI. olim LXXXIII. membranaceus, XII. seculi, foliorum 244. Fol. 120. & seqq. *Testimonia quædam ex scriptura sacra, & ex Patribus, ubi ex S. Ephræm testamento*. Item fol. 207. *S. Ephræm encomium in Petrum & Paulum*. Initium: *χαίρετε, Χριστὲ Βασιλεῖς ἄνθρωποι ἀπόστολοι*. Fol. 221. *S. Ephræm de virginitate & penitentia; ὁ μακάριος Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὁ ἁγίος*. Fol. 225. *Ejusdem in Fratres in Christo mortuos; τί τὶ το σήμερον ἀγαπῶται, σπευδαίως ὁμῶς*. Bibl. Coisl. pag. 414.
29. Codex CCXCVII. olim CXLVIII. membranaceus, XI. seculi, foliorum 172. *Collectanea ex Gerontico & aliis libris asceticis, Patribusque, ac præsertim, Ephræmo*. Bibl. Coisl. p. 414.
30. Codex CCXCVIII. olim CCCXL. membranaceus, XII. circiter seculi, foliorum 144. *Collectanea, ut supra*. Bibl. Coislin. p. 415.
31. Codex CCCIV. olim VII. bombycinus, XIV. seculi, foliorum 370. Num. 17. *S. Ephræm, Dominica τῆς ἀποκρίας*. Initium, *ἡ ἀποταγή ἡν ἐπὶ τῷ ἀγίῳ βαπτίσματι*. Bibl. Coisl. pag. 418.
32. Codex CCCVII. olim CCLXXXIV. bombycinus, scriptus a Daniele monacho anno 1552., ut habetur circa finem, foliorum 561. Num. 14. *Jan. 28. Vita S. Ephræm Syri*. Initium: *Ἐφραίμ ὁ δαυμάσιος ἱερὸς μὲν*. Num. 49. *Aug. 6. S. Ephræm in Transfigurationem*

nem; ἐκ τῆς χάριτος θείας χαρμοναί. Bibl. Coisl. p. 423. 425. A
33. Codex CCCXII. olim CCLXX. bombycinus, XV. sæculi, foliorum 316. Fuit monasterii S. Nicolai Stauro-nictæ in monte Atho. Fol. 310. τῷ ἐπιστάτῃ μοναχῷ τῷ Θεοφάνῃ εὐχαὶ κατανυκτικαὶ συλλεγεῖσθαι ἀπὸ τῆς θείας γρη-φῆς, τὰ πλεῖστα δὲ ἀπὸ τῆς ἁγίας Εὐφραΐμ, τοῖς βελομένοις πολέμῃται τῶν ἐαυτῶν πρὸς τὰ πάθη καὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκοιμήτην ποιήσαντες. Sanctissimi monachi Thecara Orationes com-punctiōnis, collectæ ex divina scriptura, ut plurimum

autem ex S. Ephraim, iis qui voluerint decertare contra propensionem ad passiones et voluptates. Biblioth. Coisl. pag. 426.

34. Codex CCCLXXXI. olim XXXIV. bombycinus, scriptus a Michaelē Severo Monembasiensi Venetiis anno Christi 1609. die 24. Septembris; foliorum 157. Fol. 2. Vita S. Ephraem, ἐγένετό τις αὐτῇ ἐν τῇ ἀνατολῇ ὀνόματι Εὐφραΐμ. Fol. 4. & seqq. Sermones S. Ephraemi XXII. Bibl. Coisl. pag. 586.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Ex Bibliotheca Ambrosiana.

1. **S**ermo S. Ephraem de pœnitentia et de secundo adventu Domini nostri Jesu Christi. τῷ ἁγίῳ Εὐφραΐμ λόγος περὶ μετάνοίας, καὶ περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. δεῦτε ἀγαπητοί μου, δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί. In Bibliotheca Ambrosiana superiori manuscriptorum, Cod. ms. papyraceus in 4. signatus litera D. num. 17.

2. Sancti Patris nostri Ephraem Syri sermo in Transfigurationem Salvatoris nostri Jesu Christi. τῷ ὁσὶς Πατρὶς ἡμῶν Εὐφραΐμ ὁ Σύρος λόγος εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐκ τῆς χάριτος θείας καὶ χαρμονῆς. Cod. papyrac. in 4. signat. lit. F. num. 81.

3. S. Ephraem sermo in Joseph, sancta feria secunda. τῷ ἁγίῳ Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὸν Ἰωσήφ, τῇ ἁγίᾳ δευτέρᾳ. ὁ Θεὸς ὁ Ἀβραάμ. Cod. membranaceus in 4. signatus lit. A. num. 60.

4. Beati Ephraem sermo in Meretricem. C τῷ μακαρίῳ Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὴν πόρνῳ. πολλῶν ὄντων ὁσίων. Ibidem.

5. S. Ephraem Capita centum, quomodo quis humilitatem sibi comparet. τῷ ἁγίῳ Εὐφραΐμ κεφάλαια ῥ. πῶς κατὰ τὰς πενήντα προσύνῳ. ἀρχὴ καρποφορίας. Cod. membranac. in 4. parvo, signat. lit. C. num. 18.

6. Sancti Patris nostri Ephraem sermo de anima, et sancto baptisate, deque futuro judicio. τῷ ὁσὶς Πατρὶς ἡμῶν Εὐφραΐμ (sic) D λόγος περὶ ψυχῆς καὶ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, καὶ περὶ τοῦ μελλόντος κρίσεως. ἡ ἀποταγή, ἣν ἐπὶ

τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. Cod. papyrac. in fol. signat. lit. C. num. 92.

7. S. Patris nostri Ephraem sermo in pretiosam et vivificam Crucem, deque iis, quæ post crucem revelanda sunt in secundo adventu. τῷ ὁσὶς Πατρὶς ἡμῶν Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὴν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν, καὶ περὶ τῆς ὀπίσω τοῦ σταυροῦ ἀποκαλυμμάτων ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ. Ibid.

8. B. Ephraem Syri sermo de consummatione, et in adventum Antichristi. Legitur Dominica abstinentiæ a carne. τῷ μακαρίῳ Εὐφραΐμ ὁ Σύρος λόγος περὶ τῆς σωτελείας, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀντιχρίστου. ἀναγινώσκεται τῇ κυριακῇ τῇ ἀποκρεω. πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς. Cod. papyrac. in fol. signat. lit. L. num. 113. Idem sermo exstat in Cod. membranaceo in folio, signato lit. F. num. 124. sic prænотatus. τῷ μακαρίῳ Εὐφραΐμ λόγος περὶ τῆς σωτελείας, καὶ περὶ τοῦ ἀντιχρίστου. πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Εὐφραΐμ.

9. B. Ephraem sermo in Sanctum Eliam Thesbitem. τῷ μακαρίῳ Εὐφραΐμ λόγος εἰς τὸν ἁγίον Ἡλίαν τὸν Θεοβήτην. ἡσυχίαν δότε, καὶ κλίνετε τὰς ἀκοάς. Ibidem. Hic sermo Latine per Vossium prodiit in editione Colonienſi anni 1603. p. 661. At Græce in aliis, quas recensui, Bibliothecis præter hanc Ambrosianam non exstat.

10. S. Ephraem sermo de Judicio. λόγος D τῷ ἁγίῳ Εὐφραΐμ περὶ κρίσεως. ἀκούσατε ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Cod. papyrac. in 4. parvo, signat. lit. M. num. 15.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Ex Bibliotheca Mediceo-Laurentiana.

1. **D**E virtutibus & vitiis . Prologus . *μνησίζω τὴν ὑμῶν ζωὴν* . Hic sermo , una cum sequentibus , usque ad numerum LXXVI . , exstat in Bibliotheca Mediceo-Laurentiana , in VIII. Pluteo Codice I . Est autem Codex ms. Græcus membranaceus in folio magno , constans chartis scriptis 384. undecimi circiter seculi : cui olim per errorem exterior titulus ita inscriptus fuerat : τῷ ἐν ἀγίοις Γωάννῃ & Χρυσόστομῳ Ὁμιλίαι . Codex I . B & in prima pagina initio superioris marginis : Omelie Sancti Joannis CP . Sed doctissimus vir Antonius Maria Biscionius quum Codicem istum rite perpendisset , non Chrysostomum , sed Ephræmum Syrum Homiliarum seu Sermonum hujusmodi auctorem esse deprehendit . Hunc autem Catalogum a cl. Fridiano Fridiani descriptum , Franciscus Boncorius Neapolitanus singulari & exquisita Philosophiæ , Mathematicæ , ac Medicinæ eruditione peritiaque , & C linguarum cognitione insignis , Catholicæ Majestatis & Regiæ Celsitudinis Caroli Hispaniarum Infantis Medicus , ex urbe Florentia ad nos humanissime transmisit .
2. Περὶ φόβου Θεοῦ . De timore Dei . Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος . p. 2.
3. Περὶ ἀφοβίας . De fiducia . Ὁ μὴ ἔχων τὸ φόβον . p. 2. terg.
4. Περὶ ἀγάπης . De charitate . Μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος . p. 3.
5. Περὶ τῆς μὴ ἔχόντων ἀγάπῃς . De non habentibus charitatem . Ἀδελφός , καὶ παλάμωρος . p. 4.
6. Περὶ μακροθυμίας . De longanimitate . Μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρωπος . p. 4. terg. Deest sermo de non habente longanimitatem .
7. Περὶ ὑπομονῆς . De patientia . Μακάριος ἀδελφοὶ ὅς τις ὑπομονῇ . p. 5.
8. Περὶ τῆς μὴ ἔχοντος ὑπομονῆς . Ἀδελφός καὶ παλάμωρος . p. 6.
9. Περὶ ἀοργησίας . De lenitate . Μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος . p. 6. terg.
10. Περὶ ὀξύχολίας . De proclivitate ad iram . Ὁ δὲ τῇ ὀξύχολίᾳ . p. 7.
11. Περὶ ὠραότητος . De mansuetudine . Μακάριος ἄνθρωπος ἀληθὺς . p. 7. terg.
12. Περὶ πονηρίας . De improbitate . Ὁρνεῖν οὖν ἀδελφοὶ χεῖρ . p. 8. terg.
13. Περὶ ἀληθείας . De veritate . Μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ . p. 9. t.
14. Περὶ ψεύδους . De mendacio . Ἀδελφός , καὶ παλάμωρος . p. 9. t.
15. Περὶ ὑπακοῆς . De obedientia . Μακάριος ὅς ἐκλήσατο . p. 10.
16. Περὶ ἀνυποταξίας , καὶ γογγυσμῶν . De inobedientia , & murmuratione . Ἐπικατάρατος ὁ καὶ παλάμωρος . p. 10. terg.
17. Περὶ τῆς μὴ ἔχειν ζήλον ἢ φθόνον . De non habenda emulationem , aut invidiam . Μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχῃ ὑπετάγη . pag. 11. terg.
18. Περὶ φθόνου καὶ ζήλου . De invidia , & emulatione . Ὁ δὲ ἐν τέτοις ἑαυτὸν κατατρώσκων . p. 12.
19. Περὶ τῆς μὴ εἶναι λοῖδορον . Quod convitiatorem non esse oporteat . Μακάριος καὶ τεισμακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν . p. 13.
20. Περὶ λοιδορίας καὶ λοιδορῶν . De maledicentia , & maledicentibus . Ὁ ἐπὶ λοιδορίᾳ ἑτέρων ἡδόμῃς ἕως φανερός ἐστὶν ὅτι . p. 13. terg.
21. Περὶ ἐγκρατείας . De continentia . D Μακάριος ἀληθὺς καὶ τεισμακάριος ὁ ἐγκρατείαν φυλάξας . p. 14.
22. Περὶ ἀκρασίας . De intemperantia . Ὁ δὲ ἀκρατὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων . p. 15.
23. Ἐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολόγησις . Redargutio sui ipsius , & confessio . Ἀδελφοὶ συμπάθησατέ μοι . p. 17.
24. Πρὸς καδάρεσιν ὑπερηφανίας . Ad eversionem superbia . Ματᾶσα πάντα ἀσκήσεις . pag. 22.
25. Λόγος κατανυκτικός . Sermo de compunctione animi . Δεῦτε ἀγαπητοί . p. 27. ter.
26. Τῆς αὐτῆς περὶ μετάνοίας . Ejusdem de poenitentia . Καρπὸς πολύφορος ἐστὶν . p. 39. t.
27. Λό-

27. Λόγος ἀσκητικὸς . *Sermos asceticus* . A
Ο' πόνος ἔ λέγειν . p.84.
28. Λόγος ἀσκητικὸς καὶ μίμησιν τῶ πα-
ροιμιῶν . *Sermo asceticus ad imitationem pro-
verbiorum* . Ο' πεισθίων εἰς τὸ υἱὸν ἔ Θεῶ .
p.111. terg.
29. Τῷ αὐτῷ πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐμπα-
θῶς ἀφρονούντων καὶ ἡμῶς ἀπατηθέντων . *Ejusdem
ad correctionem eorum, qui animi affectu labo-
rant, et honores appetunt* . Ἀγωνιῶ ἀδελφοί
μῶ . p.157. terg.
30. Ἐλεγχος αὐτῷ καὶ ἑξομολόγησις .
Redargutio sui ipsius, et confessio . Ἐν πολ-
λοῖς ὑμῖν ἀδελφοί δοκῶ χρῆσιμὸν εἶναι . p.165.
terg.
31. Λόγος περὶ τῶν παθῶν . *Sermo de
animi affectionibus* . Θέλω εἰπεῖν ὀνόμιον τῆς
δόξης . p.191.
32. Περὶ μετάνοιας . *De poenitentia* . Ο'
κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης ἑ πατρὸς . pag.
194. terg.
33. Τῷ αὐτῷ περὶ κατανύξεως . *Ejusdem
de compunctione* . Δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν .
pag.200. terg.
34. Λόγος κατανυκτικὸς . *Sermo de com-
punctione* . Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶ μίαν
ἀνασῶς . p.205.
35. Λόγος ἕτερος . *Sermo alter* . Κατα-
νύγηδι ψυχῇ μῶ . p.208.
36. Λόγος παρανετικὸς . *Sermo parane-
ticus* . Πρόσεχε σεαυτῷ, ὡ νεότης . p.212.
37. Λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας .
Sermo in Patres vita functos . Τὴν καρδίαν μῶ
ἀλγῶ, συμπαθεῖτε ἀδελφοί . p.213. terg.
38. Λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέν-
τας . *Sermo alter in Patres vita functos* . Ἐν
ταύτῃ τῇ πρώτῃ . p.217.
39. Τῷ αὐτῷ τετρασύλλαβα . *Ipsius tetra-
syllaba* . Νικηθεὶς ὁ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς ἀν-
βολος . p.223. t.
40. Τῷ αὐτῷ ἐπτασύλλαβα . *Ejusdem
heptasyllaba* . Εἰδότες οὖν ἀδελφοί . p.224. t.
41. Περὶ φόβου ψυχῆς . *De timore ani-
mæ* . Ἐγὼ Ἐφραίμ ἁμαρτωλὸς χαῖνος . p.225.
42. Τῷ αὐτῷ ὁχλῇ . *Ejusdem Oratio* .
Ἡμᾶς εἰς τὸ ἔρανόν . p.229.
43. Τῷ αὐτῷ ὑπομνηστικόν . *Ejusdem Ad-
monitorium* . Πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχω . pag.
229. t.
44. Τῷ αὐτῷ περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζη-
ται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς ὀφείλει μὴ δακρύων
τῷ Θεῷ προσδύχεσθαι . *Ejusdem de anima,
quando tentatur ab inimico, quomodo debeat
cum lacrymis recurrere ad Deum* . ψυχὴ τε-
θλιμμένη προσέρχεται . p.235.
45. Περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως . *De ju-
dicio, et compunctione* . Δεῦτε πάντες ἀδελ-
φοί . p.240.
46. Absque titulo . Ο' βελόμηνος Θεῷ
B ὁ αρεσθῆσαι . p.248. In aliis Codicibus inscri-
bitur, περὶ ὑπομονῆς, *De Patientia* .
47. Περὶ μακαρισμῶ, καὶ ταλαιπωρίων .
De beatitudine, et miseria . Μακάριοι οἱ τὸ
Θεὸν ἀγαπήσαντες . p.255.
48. Ἐξομολόγησις ἡγῶν προσδύχῃ τῷ
Θεῷ . *Confessio, seu supplicatio ad Deum* .
Ἰασάμε Κύριε καὶ ἰαθήσομαι . p.256. t.
49. Τῷ αὐτῷ εἰς τὴν δευτέραν πρῶσιν τῷ
C Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ . *Ejusdem in secun-
dum adventum Domini nostri Jesu Christi* .
Προσελθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ φωτός . p.259.
50. Περὶ πίστεως . *De fide* . Ο' Κύριος
ἐν τῷ ἀγγελίῳ . p.264.
51. Περὶ ἱερωσύνης . *De sacerdotio* . Ὡ
δαῦμα ὁρῶ δόξαν . p.269.
52. Λόγος εἰς τὸν Ἀντίχριστον . *Sermo in
Antichristum* . Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς . pag.
274. t.
53. Τῷ αὐτῷ περὶ τῆς ἀπέχεσθαι τῆς σαρκικῆς
D ἐπιθυμίας, καὶ περὶ ἀγνότητος, καὶ ἀσφαλείας
πολλῆς πρὸς ἀδελφὸν ἐκπεσόντα . *Ejusdem de
abstinendo a cupiditatibus carnalibus, et de
certamine, ac de multa securitate ad fratrem,
qui excidit* . Ο' ἐν τοῖς ἰατροῖς θεραπευόμενοι .
pag.286. t.
54. Τῷ αὐτῷ περὶ ἐγκρατείας, καὶ ἔ μὴ
ζηλῶν ἁμαρτωλὸς τὸ καρὸν πορφαρίζομαι, καὶ
εἰς τὸ Νῶε . *Ejusdem de continentia, et non
æmulando peccatores occasionem culpantes* : Ἐ
in Noe . Ἐπειδὴ ἀλίσκονταί τινες ὑπὸ τοῦ κα-
κοτέχνου δράκοντος . p.289. t.
55. Εἰς τὸν Λῶτον, καὶ περὶ ἀσφαλείας . *In
Lotum, et de securitate* . Ἐπειδὴ οἱ φιλήδο-
νοι γεγυμνασμένοι . p.290.
56. Εἰς τὸν Προφήτην Δανιὴλ, καὶ εἰς τὰς
ἀγίας τρεῖς παῖδας, πρὸς τὸν λέγοντα, ὁ καρὸς
πονηρὸς ἐστὶ, σωθῆναι ἔ δύναμαι . *In Prophe-
tam Danielelem, et in tres Sanctos Pueros ad
dicen-*

dicentem, tempus malum est, salvari non possum. Φέρε δὲ Ἀγασκεψώμεθα. p.292.t.

57. Τῷ αὐτῷ λόγος περὶ μετανοίας. *Ejusdem sermo de poenitentia.* Μὴ οὖν φοβηθῶμεν μάλιστα φόβον. p.294.t.

58. Εἰς τὸ μὴ θαυμάζειν τὰ πρὸς ὧπα, μὴ δὲ δελεάζεσθαι ἐν τοῖς περπνοῖς ἔβρις, καὶ εἰς τὸ ὀβ. Ψαλμόν. *Quod non oporteat personas admirari, neque allici deliciis vite, & in 72. Psalmum.* Ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νῦν βολιαστέρος ὑπάρχων. p.296.

59. Περὶ ὑπομονῆς καὶ κατανύξεως, λόγος παρηγοητικὸς. *De patientia, & compunctione, sermo paræneticus.* Ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεός. p.298.

60. Περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν. ἐρώτησις. *De resurrectione mortuorum, questio.* Τίς ἐστὶν ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος. p.303.t.

61. Τῷ αὐτῷ περὶ τῶν δελεαζόντων ψυχὰς πρὸς ἀσέλγειαν, Ἀφ' οὗ λέγειν, ἔδεν ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. *Ejusdem de iis, qui alliciunt animas ad lasciviam, dicentes, nihil est.* Τῷ Προφήτῃ Ἰεζεκιήλ εἶπεν ὁ Θεός. p.311.

62. Τῷ αὐτῷ ἀπολογία πρὸς ἀδελφὸν ἀντιλέξαντα περὶ Ἡλίου ἱερέως. *Ejusdem Apologia ad fratrem contradicentem de Heli Sacerdote.* Τῆς γραφῆς λεγούσης περὶ Ἡλίου ἱερέως. pag. 318.t.

63. Τῷ αὐτῷ πρὸς Ἰωάννῳ μονάζοντα ἔαπέχεσθαι τῆς Νεστορίου μανίας καὶ δυσφημίας. *Ejusdem ad Joannem Monachum, ut abstineat a Nestorii insania, & blasphemia.* Προσηκεῖ πᾶσι τοῖς πρὸς εὐσεβελόμοις Θεῷ. pag. 323.t. *Definit ἐπὶ Ἀμαρτυρία κατὰ δύναμιν.* Hoc opus Ephræmo abjudicandum esse, ex inscriptione convincitur: Nestorius enim quinquaginta & amplius annis post Ephræmi obitum suam hæresim propalare coepit.

64. Περὶ ἔαπέχεσθαι ἀπὸ πάσης βλαβεραῆς συωτυχίας. καὶ περὶ ἐγκρατείας. ἐρώτησις. *De abstinendo ab omni noxia consuetudine, & de continentia.* Questio. Εἰ καλὸν τὸ ἀφπνεύσασθαι περὶ τίνος. p.333.t.

65. Περὶ ἔα σκανδαλίζειν τὸ πλῆθος, καὶ περὶ ὁρθεῖς βίης παραινέσις. *De non scandalizando proximo, & de recta vita adhortatio.* Τῆς πρὸς ἐλθόντας ἐπὶ τὸ εἰσαδίου τῆς δόσεβείας. pag. 337.

66. Περὶ μνήμης θανάτου, καὶ περὶ ἀρε-

τῆς, καὶ πλάττ. *De memoria mortis, ac de virtute, & divitiis.* Παιδαρχεῖν δὲ τῷ λέγοντι, ὡς καλεῖτε ἀλλήλους. p.340.

67. Τῷ αὐτῷ εἰς Ἰουλιανὸν ἀσκητὴν. *Ejusdem in Julianum Monachum.* Οὗτος ὁ ἄριστος τῶν ἀσκητῶν οἰκέτης ἐστὶ ὑπάρχων. pag. 345.t. *Definit τέλειον ἢ ἐν Κυρίῳ.*

68. Πρὸς αὐτὸν. *Ad eundem.* Ὡς πρὸς τὸ δύο ἄνδρες ἀποδημῶντες. p.349. *Definit τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.* Tum in ms. Codice Otthoboniano Græco, tum in Latina Vossiana editione, hic sermo cum superiori conjungitur: ex utroque autem lacunæ, quæ in Otthoboniano Codice, ac Latina Vossiana editione occurrunt, suppleri possunt.

69. Τῷ αὐτῷ πρὸς τὰς λέγοντας ἀπὸ ἐμπνευματώσεως τῆς γῆς τὰς σεισμὸς γίνεσθαι. *Ejusdem adversus eos, qui dicunt ab inflatione tremotus fieri.* Εἶπατε ἡμῖν οἱ ἀπὸ καρδίας λαλῶντες. p.351.

70. Περὶ ἔα μὴ ἀπατάσθαι ἀπὸ ἑλληνικῆς ἐννοίας. *Ne decipiamur Græcorum opinionibus.* Προσθήσω δὲ καὶ τῷ τῷ λόγῳ. pag.352.t.

71. Τῷ αὐτῷ περὶ ὑπομονῆς καὶ συωτελείας, καὶ πρᾶσις τῷ Κυρίῳ. ἀλλὰ δόχῃ τε πᾶν δικαίων βασιλείας, καὶ ἀτελευτήτης πᾶν ἀμαρτωλῶν κολάσεως. Ὡς θεοὶς τε τῷ ἱσομολογήσεως, καὶ πρὸς τὴν μελέτης πᾶν θείων γραφῶν, τίνες τε αἱ μεθοδεῖαι ἔχουσιν. καὶ τί τὸ τῆς ἡσυχίας ὠφέλημον. *Ejusdem de patientia, & de consummatione, & de adventu Domini, perennique iustorum regno, & de æterna peccatorum poena, argumentumque confessionis, & exhortatio ad studium divinarum scripturarum, quæque sint fraudes inimici, & quæ quietis utilitas.* Λαμπρὸς ὁ βίος. p.354.t.

72. Τῷ αὐτῷ περὶ πρᾶσις. *Ejusdem de virginitate.* Περὶ πρᾶσις καὶ ἀγιασμοῦ ψυχῆς. p.365.

73. Τῷ αὐτῷ ὡς ἡ βύρραμος εἰς τὰς ὡσημέρας ἀμαρτάνοντας, καὶ ὡσημέρας μετανοῶντας, *Ejusdem rhythmus in eos qui quotidie peccant, & quotidie resipiscunt.* Μέχρι τίνος ὧ φίλε ἀνεχόμενος ἔχουσιν. p.369.

74. Τῷ αὐτῷ περὶ μετανοίας. *Ejusdem de poenitentia.* Μάθωμεν ἀμαρτωλοὶ. p.371.

75. Τῷ αὐτῷ λόγος εἰς τὸ πρὸς ὁσίαν τῷ Χριστῷ. *Ejusdem sermo de proditiōe Christi.*

Φοβῶμαι καὶ τῇ γλώσσῃ. pag. 373.

76. Διαθήκη τῷ μακαρίῳ Εφραίμ. ἡ
ὡς Ἰζεδοῖν ὑπὲρ αὐτῷ ἐπὶ κλίνῃς αὐτῷ κατακει-
μῆς καὶ τὰ ἔχατα τυνέοντος. *Testamentum*
Beati Ephraem, quod ab ipso editum fuit in lecto
jacente, & ultimum spirante. Ἐγὼ Εφραίμ
ὁ παπινός, καὶ ἐλάχιστος, καὶ ἁμαρτωλός. p.
377.t. *Definit, ἐπὶ ἐμοὶ δέομαί σε φιλάνθρωπε,*
καὶ μονοῦρὸς υἱὲ τῷ Θεῷ. Finis in hoc Codice
desideratur.

77. Τῷ Πατρὶ ἡμῶν Εφραίμ ὁ Σύρος
λόγος εἰς τὸ πάγκαλον Ἰωσήφ. *Patris nostri*

A *Ephraem Syri sermo in formosum Joseph. ὁ*
Θεὸς ὁ Ἀβραάμ. Exstat in Biblioth. Me-
diceo-Laurentiana in Pluteo XI. Codice XV.
p. 162. Est autem Codex chartaceus in 4.
min., seculi XIV., constans chartis scriptis
278. cui titulus iste præfigitur. Βίοι, πο-
λιτεία, ἀθλήσεις, καὶ ἐγκώμια τῶν ἁ-
γίων Πατρῶν, ἀ ἀναγινώσκοντα μνησὶ Σε-
πτεμβρίῳ, Φεβρουαρίῳ, καὶ Ἰουλίῳ. *Vita, po-*
litie, martyria, & laudes SS. Patrum, quæ
leguntur mensibus Septembre, Februarii, &
Julio.

SERMONES S. EPHRÆM SYRI

Qui exstant in Codicibus Græcis manuscriptis
Bibliothecarum Angliæ & Hiberniæ,

In unum collecti, editique ab Eduardo Thynvaites Oxoniæ Anno 1709.

1. **D** *E virtutibus & vitiis sermo.* A
πρὸ ἀρετῶν καὶ κακιῶν λόγος.
μακαρίζω τὸν υἱὸν ζωὴν, ὃν
φιλόχριστοι. Pag. 1. Ex Co-
dicibus mss. Laudino 97. & Laudino 99. cum
sequentibus XXII. Capitibus.

2. *De timore Dei.* πρὸ φόβου Θεοῦ. μα-
κάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, ὃς ἔχει φόβον
Θεοῦ. pag. 2.

3. *De non habente timorem.* πρὸ ἀφο-
βίας. ὁ μὴ ἔχων τὸν φόβον. p. 2.

4. *De caritate.* πρὸ ἀγάπης. μακάριος
ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὃς ἔχων ἀγάπην. p. 2.

5. *De non habentibus caritatem.* πρὸ πᾶσι
μὴ ἔχόντων ἀγάπην. ἄδελφος καὶ παλάμωρος ὁ
τὴν ἀγάπην μακρὰν ὑπάρχων. p. 3.

6. *De longanimitate.* πρὸ μακροθυμίας.
μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρωπος ὃς μακροθυ-
μίαν ἐκτίσας. p. 3.

7. *De non habente longanimitatem.* πρὸ
τῆς μὴ ἔχοντος μακροθυμίας. ὁ μὴ ἔχων μα-
κροθυμίαν. p. 3.

8. *De patientia.* πρὸ ὑπομονῆς. μακά-
ριος ἀδελφοί ὃς ὑπομονὴν ἐκτίσας. p. 4.

9. *De non habente patientiam.* πρὸ τῆς
ἔχοντος ὑπομονῆς. ἄδελφος ὁ καὶ παλάμωρος ὁ
μὴ κτιστῆς ὑπομονῇ. p. 4.

10. *De lenitate animi.* πρὸ ἀοργησίας.
μακάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζό-
μενος. p. 4.

11. *De iracundia.* πρὸ ὀξύχολίας. ὁ
τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατέμενος. p. 5.

12. *De mansuetudine.* πρὸ πρᾶότητος.
μακάριος ἄνθρωπος ἀληθὺς καὶ τελος μακάριος
ὁ ἔχων πρᾶότητα. p. 5.

13. *De improbitate.* πρὸ πονηρίας. θρη-
νεῖν ἔν, ἀδελφοί, καὶ πειθεῖν ἐπὶ τῆς μὴ ἔχον-
τας πρᾶότητα. p. 6.

14. *De veritate.* πρὸ ἀληθείας. μακά-
ριος ὃς ἐν ἀληθείᾳ. p. 6.

15. *De mendacio.* πρὸ ψεύδους. ἄδελφος
ὁ καὶ παλάμωρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδεδεχίτων.
pag. 7.

16. *De obedientia.* πρὸ ὑπακοῆς. μα-
κάριος ὃς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοὴν. p. 7.

17. *De inobedientia & murmuratione.*
πρὸ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσμοῦ. ἐπικατάρατος ὁ
καὶ παλάμωρος ὃς ὑπακοὴν οὐκ ἐκτίσας. p. 7.

18. *Non habendam esse invidiam neque*
emulationem. πρὸ τῆς μὴ ἔχειν ἢ φθόνον ἢ ζήλον.
μακάριος ὃς φθόνον καὶ ζήλον οὐκ ὑπετάγη. p. 8.

19. *De invidia & emulatione.* πρὸ
φθόνου καὶ ζήλου. ὁ ὅς ἐν τούτοις ἑαυτὸν κατετι-
τρώσκων. pag. 9.

20. *A contumeliis alienum esse oportere*. Ἀ νυκτικός . ὃν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὄρθρου λίαν ἀνα-
στῆναι μὴ εἶναι λοιδορῶν . μακάριος καὶ τεισμη-
κάριος ὁ τὸ γλῶσσον αὐτῷ . p. 9.

21. *De maledicentia et maledicis*. περὶ
λοιδορείας καὶ λοιδορῶν . ὁ ἐπὶ λοιδορίᾳ ἐτέρων
ἠδόμενος . p. 9.

22. *De continentia*. περὶ ἐγκρατείας . μα-
κάριος ἀληθῶς καὶ τεισμηκάριος ὁ ἐγκράτειαν
φυλάξας . p. 10.

23. *De incontinentia*. περὶ ἀκρασίας . ὁ
ἀκρατής , καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων . p. 10.

24. *Reprehensio sui ipsius , et confessio*.
ἐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολόγησις . ἀδελφοὶ συμ-
παθήσατέ μοι . p. 12. Ex Codicibus Laudinis
97. & 99.

25. *Ad eversionem superbiae*. περὶ κα-
τάρσεων ὑπερηφανείας . ματαία πάντα ἀσκήσεις .
pag. 15. ex Codd. Laudinis 97. & 99.

26. *Sermo compunctorius*. λόγος κατα-
νυκτικός . δεῦτε ἀγαπητοὶ , δεῦτε πατέρες καὶ
ἀδελφοί μου , τὸ ἐκλεκτὸν ποίμνιον τῷ Πατρὶ ,
οἱ ἐσφραγισμένοι τῷ Χριστῷ σφραγίσται . pag. 19.
ex Codd. Laudinis 97. & 99.

27. *Sermo Asceticus*. λόγος ἀσκητικός .
ὁ πόθος τῷ λέγειν ἀναγκάζει με . pag. 28. ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

28. *Ad imitationem Proverbiorum*. καὶ
μίμησιν τῶν παροιμιῶν . ὁ πειθόμενος εἰς τὸ ὑπὸν τῷ
Θεῷ . pag. 46. *De timore Dei* . περὶ φόβου . φο-
βῶμαι τὸ Κύριον , καὶ δειρήσεις χάριν . pag. 47. Ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

29. *Ad correctionem eorum , qui vitiose
vivunt , et honores appetunt*. περὶ διορθώ-
σιν τῶν ἐμπαθῶς ἀγαγόντων , καὶ τιμὰς ἀπα-
τάντων . ἀγωνισάμενοι , ἀδελφοί μου . pag. 76. Ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

30. *Reprehensio sui ipsius et confessio*.
ἐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολόγησις . ἐν πολλοῖς
ὑμῖν , ἀδελφοὶ , δοκῶ χρησιμεύειν . pag. 82.
ex Codice Laudino 99.

31. *De passionibus*. περὶ τῶν παθῶν . θεί-
λῳ εἰπεῖν ἐνώπιον τοῦ δόξαντος σου , χριστέ . p. 100.
ex Codd. Laudinis 97. & 99.

32. *De poenitentia*. περὶ μετανοίας . ὁ κα-
τελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπης τοῦ Πατρὸς . p. 102.
ex Codd. Laud. 97. & 99.

33. *De compunctione*. περὶ κατανύξεως .
δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν . p. 106.

34. *Sermo compunctorius*. λόγος κατα-

νυκτικός . ὃν μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ ὄρθρου λίαν ἀνα-
στῆναι μὴ εἶναι λοιδορῶν . p. 110. ex Codd. Laudinis 97. & 99.
& Cod. Arundeliano .

35. *Sermo alius compunctorius*. λόγος
ἕτερος κατανυκτικός . κατανύγηδι , ψυχὴ μου .
p. 112. ex Codd. Laudinis 97. & 99.

36. *Sermo parneticus*. λόγος παρνετι-
κός . ὁρῶσε σεαυτῷ , ὡς νεώτης πορεύσῃ ἀσ-
κήσας . p. 115. ex Codd. Laudinis 97. & 99.

37. *Sermo in Patres defunctos*. λόγος εἰς
B πατέρας τελειωθέντας . τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ .
p. 119. ex Codd. Laud. 97. & 99.

38. *Sermo alius in Patres defunctos*. λό-
γος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέντας . ἐν ταύ-
τῃ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ . p. 122. ex Codice Lau-
dino 99.

39. *Ejusdem sermonis tetrasyllaba*. τῷ
αὐτῷ τετρασύλλαβα . νικηθεὶς ὁ καὶ κράτος ὁ πο-
νηρὸς ἀνέβη . p. 125. ex Cod. Laud. 99.

40. *Sermo heptasyllabus , seu metrum*.
C λόγος ἐπτασύλλαβος , ἥτοι μέτρον . εἰδότες ὅτι
ἀδελφοὶ τὴν ἀδένειαν αὐτῷ . pag. 126. ex Cod.
Laud. 99.

41. *De timore animarum*. περὶ φόβου ψυ-
χῶν . ἐγὼ Εὐφραίμ ἀμαρτωλὸς . p. 126. ex
Codd. Laudinis 97. & 99.

42. *Precatio ex doctrina Sancti Ephraem*.
ἀρχὴ ἐκ τῆς ἀγίας Εὐφραίμ διδασκαλίας .
ἡμᾶρτον εἰς τὸ ἔρανον . p. 129. ex Codd. Laud.
97. & 99.

D 43. *Hypomnesticum , seu Epistola*. ὑπο-
μνηστικὸν , ἥτοι ἐπιστολή . πᾶσαν ὥραν ἐν νῶ ἔχω .
p. 130. ex Codd. Laud. 97. & 99.

44. *De anima , cum tentatur ab inimico ,
quomodo debet cum lacrymis Deum interpella-
re*. περὶ ψυχῆς ὅταν πειράζηται ὑπὸ τοῦ ἐχ-
θροῦ , πῶς ὀφείλει μετὰ δακρύων τῷ Θεῷ πρὸς-
εὐχεσθαι . ψυχὴ τεθλιμμένη . pag. 134. ex
Cod. Laud. 99.

45. *Confessio , idest , precatio ad Deum*.
E ὁμολόγησις ἥτις ἐστὶν προσευχή πρὸς Θεόν . ἰασά-
με Κύριε , καὶ ἰαθήσομαι . pag. 135. ex Codd.
Laud. 97. & 99.

46. *In secundum adventum Domini no-
stri Jesu Christi*. εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ . προσέλθετε καὶ δεῦτε
ὑποὶ φώτῃ . p. 136. ex Codd. Laud. 97. & 99. Et
quidem in Cod. 97. in Notis pag. 448. affuta
sunt sequentia , quae aliter in Cod. 99. legun-
tur .

tur. ἄρα, ἀδελφοί μου, ὅταν δεικνύωσιν οἱ μάρ-
tyres τὰ τραύματα: & cætera usque ad p. 449.

47. *De virtute, ad novitium Ascetam, Capita IV. Prologus.* περὶ ἀρετῆς, πρὸς νεώτε-
ρον ἀσκητὴν, κεφάλαια δ'. πρόλογος. ὁ Κύριος
ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπιδημήσας. pag.
140. ex Cod. Laud. 97.

48. *Initium primæ adhortationis.* ἀρχὴ
τῆς πρώτης πρᾶνέσεως. εἰὰν καθέξῃ ἐν ἐρήμῳ
καταμόνας. p. 140.

49. *Adhortatio secunda.* πρᾶνέσις β'. B
προσεχετέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας. p. 142.

50. *Adhortatio tertia.* πρᾶνέσις γ'. πρὶ
τῶν μοι λελάληκας. pag. 145.

51. *Adhortatio quarta.* πρᾶνέσις δ'. εἰ-
πέ τις πρὸς ἀγίων. μελέτα καλὰ. p. 148.

52. *De virtute, Capita X. Prologus.* πρὶ
ἀρετῆς, κεφάλαια δέκα. πρόλογος. ἀναγκάσθων
τὴν ἡγήσάμην. p. 150. ex Cod. Laud. 97.

53. *Caput primum.* κεφάλαιον α'. μακα-
ρία πόλις. p. 151.

54. *Caput secundum.* κεφάλαιον β'. εἰὰν
καθέξῃς ἐν ἑσπέρῳ πνευματικῶν πατέρων.
pag. 151.

55. *Caput tertium.* κεφάλαιον γ'. εἰὰν με-
σάσῃ. p. 152.

56. *Caput quartum.* κεφάλαιον δ'. ἐδράσαν
καρδίαν ἐχῶμεν. pag. 152.

57. *Caput quintum.* κεφάλαιον ε'. εἰὰν
ἀπαντᾷς πρὸ πάντων. p. 152.

58. *Caput sextum.* κεφάλαιον ς'. ἀδελφός D
ὡς καθεζόμενος ἐν ἑσπέρῳ πνευματικῶν πα-
τέρων προσελθὼν ἐτέρῳ ἀδελφῷ, εἶπον.
pag. 153.

59. *Caput septimum.* κεφάλαιον ζ'. εἰὰν
ὡς προσέλθῃ σοι μυσικῶς λέγων. p. 153.

60. *Caput octavum.* κεφάλαιον η'. πρὸς
τὴν συγκάθισμα ἀνδρῶν ἀρετικῶν. p. 155.

61. *Caput nonum.* κεφάλαιον θ'. μονα-
χὲ ταπεινὲ, κατανόει. p. 156.

62. *Caput decimum.* κεφάλαιον ι'. πνευ- E
ματικὸν βίον μεταδιώξωμεν. p. 157.

63. *In illud, Attende tibi ipsi. Prologus.*
πρόσεχε σεαυτῷ. Πρόλογος. ὁφειλέταί ἐσ-
τά. pag. 159. *Capita XII.* ex Codice Laudino 97.

64. *Caput primum.* κεφάλαιον α'. ἄκουε,
ἀγαπητέ, ἐλθὼν ἰδέσθαι μοναχὸς. p. 160.

65. *Caput secundum. Parabola.* κεφα-

A λαγον β'. Παραβολή. ἀνθρώποι δύο ἐπορεύοντο.
pag. 160.

66. *Caput tertium.* κεφάλαιον γ'. περὶ τῆς
πολέμου τῆς σαρκὸς. εἰὰν τὸ πόλεμος τῆς σαρκὸς.
pag. 161.

67. *Caput quartum.* κεφάλαιον δ'. μὴ ἀ-
ναλάβῃς τῶν κακοφρόνων βελῶν. p. 162.

68. *Caput quintum.* κεφάλαιον ε'. νυκτὶ δύο
θλίψαι εἰσὶν. p. 163.

69. *Caput sextum.* κεφάλαιον ς'. ἄκουε,
ἀγαπητέ, τὰ δυσίατα πάθη. p. 164.

70. *Caput septimum.* κεφάλαιον ζ'. μὴ
θέλῃς κακῶς ἀνασρέφεσθαι. p. 166.

71. *Caput octavum.* κεφάλαιον η'. εἰὰν ἐρ-
γαζομένης σε τὸ ἔκ Κυρίου ἔργον. p. 167.

72. *Caput nonum.* κεφάλαιον θ'. ἀγα-
πητέ, πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε σε διδάξῃ.
pag. 170.

73. *Caput decimum.* κεφάλαιον ι'. πρό-
χωμεν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί. p. 173.

C 74. *Caput undecimum.* κεφάλαιον ια'. μὴ
ὀλιγωράμεν. p. 175.

75. *Caput duodecimum.* κεφάλαιον ιβ'.
ἐμμενε ἐν ἀγαπητέ. p. 176.

76. *Non esse ridendum sed superbien-
dum, sed flendum, sed lugendum.* ὅτι εἰ δὲ
γελαῖν καὶ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ κλαίειν καὶ πεν-
θεῖν ἑαυτὸς. ἀρχὴ καταστροφῆς ψυχῆς μονα-
χὸς κέλως καὶ παρρησία. pag. 176. ex Codice
Laudino 97.

77. *Consilium de vita spiritali ad novi-
tium monachum, Capita XCVI.* συμβουλία περὶ
πνευματικῆς βίης πρὸς νεόφυτον ἄρχοντα. κεφα-
λαία ης. ἐπὶ ἡμέσας τὴν πίσιν. p. 179. ex Co-
dice Laudino 97.

78. *Beatitudines.* μακαρισμοί. μακά-
ριος ὁς γέγονεν ὅλως ἐλθούτερος. p. 191. ex Codi-
cibus Laudino 97. Barrociano 13.

79. *Beatitudines alie.* μακαρισμοί ἑτε-
ροί. μακάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῆ-
τον. p. 196. ex Codice Laudino 97.

80. *Capita centum. Interrogatio. Quo-
modo quis possidet humilitatem.* κεφαλὰ ἑκα-
τὸν. ἐρώτησις, πῶς κτᾶταί τις τὴν ταπεινοφροσύ-
νην. ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. pag. 200. ex
Codice Laudino 97.

81. *S. Ephraem in vitam Beati Abrahamii.*
τῷ ἀγίῳ Εφραίμ εἰς τὸν βίον τοῦ μακαρίου Ἀβραά-
μ. ἀδελφοί μου, βέλομαι ὑμῖν διηγήσασθαι.

p.220. ex Codice Barrociano 148.

82. *Beati Ephraem ex vita Beati Abrahamii de huius nepte Maria.* Ἡ μακαρία Εφραίμ, ἐκ τῆς βίης Ἀβραμίου, περὶ τῆς ἀνεψίας αὐτῆς Μαρίας. βέλομαι ὅ, ἀγαπητοί, τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν ὡς δόξον ὡς ἄγμα. p.227. ex eodem Cod. Barrociano 13. sed paulum diversis verbis in Codice Laudino 95. edit. Oxon. pag. 450. col. 2. usque ad p.454. col.1.

83. *Beati ac religiosissimi Patris nostri Ephraem Doctoris orbis terræ, sermo in formosissimum Joseph.* τῷ μακαρίῳ καὶ ὁσιωτάτῳ Πατρὶ ἡμῶν Εφραίμ καὶ οἰκουμενικῷ διδασκάλῳ λόγος εἰς τὸ πάγκαλον Γωσήφ. ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. p.234. ex Codicibus Barrocianis 147. 148. & 192.

84. *Sermo in Transfigurationem Salvatoris.* λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. ἐκ τῆς χώρας, δέξας χαρμονή. pag. 247. ex Codicibus Barrociano 174. & Seldeniano 2.

85. *De iudicio et compunctione.* περὶ κρίσεως καὶ κατανύξεως. δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς καὶ ἁμαρτωλῶν καὶ ἀπαίδευστος Εφραίμ. ἥδη γὰρ σωέφθασον ἡμεῖς. p.253. ex Codice Laudino 97.

86. *De recta vivendi ratione, Capita XC.* περὶ ὀρθῆς βίης, κεφάλαια ὅ, ὀρθῆς βίης ὀρέγη. pag. 257. ex Cod. Laudino 97.

87. *Sermones Parænetici ad Ascetas. Parænesis Prima.* λόγοι παρηνετικοὶ πρὸς ἀσκητὰς. παραινέσεις ἀ. δόξα σοι, ὁ Θεός. pag.264. D Paræneses Quinquaginta exstant in Codicibus Laudino 97. Cromvellianno 10. & Arundeliano.

88. *Adhortatio ad pietatem. Paræn. II.* ὡς ἔπῃ εἰς τὴν θεοσεβείαν. παραινέσεις β'. ἀγαπητέ, Χριστιανὸς εἶ καὶ τὸ χάριτος. p.264.

89. *Ad novitios Ascetas. Parænesis III.* πρὸς ἀρχαρίους ἀσκητὰς. παραινέσεις γ'. ἀγαπητέ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰάν εἰσέλθῃς. pag.266.

90. *Parænesis IV.* παραινέσεις δ'. ἀγαπητέ, ἰδὲ ὡς ἐτίθειμι σοι. p.267.

91. *Ad novitios ascetas Parænesis V.* πρὸς ἀρχαρίους ἀσκητὰς. παραινέσεις ε'. εἰάν ὡς ἀπὸ μεγάλης ὑπολήψεως. p.268.

92. *Parænesis VI.* παραινέσεις ς'. ἀγαπητέ, εἰάν βάλλῃς καλὰς ἀρχὰς. p.268.

93. *Ad novitios. Parænesis VII.* πρὸς

A ἀρχαρίους. παραινέσεις ζ'. καὶ περὶ τοῦ ἐργοχαίρου μὴ ὀλιγώρει. p.269.

94. *Parænesis VIII.* παραινέσεις η'. περὶ τῶν συμβαινόντων σκανδάλων. p.269.

95. *De obedientia. Parænesis IX.* περὶ ὑπακοῆς. παραινέσεις θ'. καὶ περὶ τοῦ χροῦς μὴ ὀλιγώρει. p.270.

96. *Parænesis X.* παραινέσεις ι'. ἀδελφέ, μὴ ἐκλύς ὑπὸ ἐπερχομένων λογισμῶν. pag.271.

97. *Parænesis XI.* παραινέσεις ια'. ἀδελφέ, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ. p.272.

98. *Admonitio, de humilitate. Parænesis XII.* νηθεσία περὶ ἀτυφίας. παραινέσεις ιβ'. ἀδελφέ, εἰάν ἀποταξάμενος τῷ ματαίῳ βίῳ, εἰσέλθῃς εἰς κοινὸν τῶν πλειόνων ἀδελφῶν. p.273.

99. *De humilitate. Parænesis XIII.* περὶ ταπεινοφροσύνης. παραινέσεις ιγ'. δεῖ καὶ τὸς ὅ, οἰκτρῶ καὶ μοχθηρῶ βίῳ. p.273.

100. *De præpositis. Parænesis XIV.* περὶ ἀφηναιχθέντων. παραινέσεις ιδ'. ἀδελφέ, ἐπιειδέσθαι ψυχῇ. p.274.

101. *Parænesis XV.* παραινέσεις ιε'. κατὰ μέρος οἰκοδομεῖν τὸν πόλιν. p.275.

102. *Parænesis XVI.* παραινέσεις ις'. διδασκτικὴ ἀδελφέ, ἡξιώσθαι τῆς ἀγίας ἐνδύματός μοναχῶν. p.276.

103. *De amore sui ipsius, et vno errore.* περὶ φιλαυτίας καὶ κινήσεως ἀπάτης. παραινέσεις ιζ'. ἀδελφέ, τί πλανᾷ σε ἐνεργούμενον ὑπὸ τοῦ ἁβόλου. p.278.

104. *Parænesis XVIII.* παραινέσεις ιη'. ἀδελφέ, ὅταν σοι ἀδελφὸς νυκτὸς. p.279.

105. *Parænesis XIX.* παραινέσεις ιθ'. ἐννοηθῶμεν, ἀγαπητοί, τὸς ἐξώτας ἐνώπιον ἐπιγείας βασιλείας. p.280.

106. *De dormitationum diversitate. Parænesis XX.* περὶ νυσαγμῶν διαφορᾶς. παραινέσεις κ'. ὡς λογίζομαι, ἀδελφοί, ὅτι τρεῖς εἰσι. p.280.

E 107. *Parænesis XXI.* παραινέσεις κα'. εἰάν ἔλθῃ ἀδελφὸς εἰς τὸ μοναχικόν. p.281.

108. *De opere manuum. Parænesis XXII.* περὶ ἐργοχαίρου. παραινέσεις κβ'. πῶς ἐν κοινωδίῳ νεωτέρους μοναχοῖς. pag.283.

109. *Parænesis XXIII.* παραινέσεις κγ'. ἀφόρως πολεμῶνται. p.285.

110. *De acedia, et patientia senum. Parænesis XXIV.* περὶ ἀκηδεΐας καὶ ὑπομονῆς γερόντων.

ρόντων. παράνεσις κδ'. ὑποβάλλει ὁ ἐχθρὸς Ἀ
τῷ ἀδελφῷ. ποσῶτα ἔτη ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ.
pag. 288.

111. *De mutatione loci in locum. Parænesis XXV.* πρὶ μετάρσεως τόπου εἰς τόπον. πα-
ράνεσις κέ. ἡ πίσις μήτις ἐπὶ παντὸς ἔργου ἀγα-
θῆ. p. 289.

112. *Parænesis XXVI.* παράνεσις κς'.
εἰάν συμβῇ ἀδελφὸν τῷ κοινοβίῳ χωρισθῆναι.
pag. 291.

113. *De privatione timoris Dei, & ne- B*
gligentia. Parænesis XXVII. πρὶ ἀφοβίας Θεοῦ
καὶ ἀμελείας. παράνεσις κζ'. ἀδελφὸς ὡς διηγῆ-
σάτο μοι. p. 293.

114. *Habenti dabitur & abundabit. Pa-
rænesis XXVIII.* τῷ ἔχοντι δοθήσεται καὶ περισ-
σώθησεται. παράνεσις κη'. γέγραπται γάρ,
τῷ ἔχοντι δοθήσεται. p. 294.

115. *Parænesis XXIX.* παράνεσις κθ'.
ἀδελφοί, εἰάν τις τῶν δούλων ἐξ ἑσῶν ἀδελφῶν.
pag. 295.

116. *De humilitate, Parænesis XXX.*
πρὶ τῆ ταπεινοφροσύνης. παράνεσις λ'. ἀγαπη-
τὲ ἀδελφε, εἰάν τύχῃς περικοπῆς. p. 297.

117. *Quod oporteat Christianum longani-
mitatem esse, & immemorem injuriarum. Paræ-
nesis XXXI.* ὅτι δεῖ τὸ Χριστιανὸν μακρόθυμον
καὶ ἀμνηστικὸν εἶναι. παράνεσις λα'. εἰάν συμ-
βῇ τιμωρία. p. 298.

118. *De passionibus, Parænesis XXXII.*
πρὶ παθῶν, παράνεσις λβ'. ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ
ἀγῶν. p. 299.

119. *Quomodo oporteat consolari pusilla-
nimes, Parænesis XXXIII.* πῶς δεῖ παρακαλεῖν
ὀλιγοῦσιντας. παράνεσις λγ'. ἀδελφὸς ἐξήτει τὸ
ἑαυτῷ ἀδελφόν. p. 300.

120. *Quod oporteat fratrem qui legit in-
tendere, & studiosè legere, tamquam præsente
Deo. Parænesis XXXIV.* ὅτι δεῖ τὸ ἀναγινώσ-
κοντα ἀδελφόν ἐννοεῖν, καὶ φιλοπόνως ἀναγινώσ-
κειν, ὡς ὁ Θεὸς παρόντος. παράνεσις λδ'. ἀγα-
πητὲ, εἰάν πρῶτα χαρῇ σοι. p. 303.

121. *De virginitate & temperantia. Pa-
rænesis XXXV.* πρὶ παρθενίας καὶ σωφροσύνης.
παράνεσις λε'. τῷ ἀδελφῷ, ἡ τῇ ἀδελφῇ ὑπο-
βάλλει. p. 304.

122. *De castitate, Parænesis XXXVI.*
πρὶ ἀγνείας. παράνεσις λς'. παρῆκαζε τὴν
ἀγνείαν, ἀγαπητὲ ἀδελφε, τῷ φοίνικι. p. 306.

123. *Non esse oculos huc illucque circum-
vertendos, sed potius deorsum obtutum haben-
dum, sursum autem animam ad Dominum.*
Parænesis XXXVII. πρὶ τῆ μὴ ῥέμβεσθαι τὰς
ὀφθαλμούςς ὧδε καὶ κείσε, ἀλλὰ μάλλον κάτω
ἔχειν τὸ βλέμμα, ἢ ὡς τὸ ψυχρὸν πρὸς Κυ-
εῖον. παράνεσις λς'. καὶ ἐν τίνι κατήργηται ὁ
δαίμων τῆ πορνείας; ἢ μόνον δι' ἀποχῆς. p. 307.

124. *De mansuetudine, Par. XXXVIII.*
πρὶ πραυπαθείας. παράνεσις λη'. μοναχέ,
ἔτω τῷ Χριστῷ ἐπηγγείλω ἀρέσας. p. 308.

125. *De inobedientibus, & de resurre-
ctione, ac timore Dei, deque futuro judicio.*
Parænesis XXXIX. περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ
πρὶ ἀναστάσεως, καὶ φόβου Θεοῦ, καὶ τῆ κείματος
μέλλοντος. παράνεσις λθ'. ἀγαπητὲ, εἰάν ἐλ-
θῶν ἀδελφὸς παρακαλέσῃ σε. p. 310.

126. *De pietate Parænesis XL.* πρὶ δού-
λειας παράνεσις μ'. ἀγαπητὲ, πρὸς σε σφο-
δρῶς μὴ ἀπολέσας. p. 315.

C 127. *De iis, qui cadunt ex propria ne-
gligentia, excusationesque excusant in peccatis.*
Parænesis XLI. πρὶ τῶν ἐκ περικοπῶν ἰσχυ-
ρῶς ἀμελείας, καὶ πρὸς φασίσοις τῶν πρὸς φάσεις ἐν ἁ-
μαρτίας. παράνεσις μα'. ἀδελφε, τὸ μονήρη
βίον ἐπεθύμησας. p. 317.

128. *Ad fratrem, qui excidit, & de
poenitentia. Parænesis XLII.* πρὸς ἀδελφὸν ἐκ-
πεσόντα, καὶ πρὶ μετανοίας. παράνεσις μβ'.
τοῖς ἐν ὑποταγῇ καθεζομένοις. p. 322.

D 129. *Quod non oporteat jurare, neque
blasphemare. Parænesis XLIII.* ὅτι ἔδει ὁμ-
νύειν, ἢ δυσφημεῖν. παράνεσις μγ'. ὁ Κυεὶς
καὶ σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς. p. 327.

130. *Ad fratrem sermo, dictum est: me-
lius est nubere, quam uri. Parænesis XLIV.*
πρὸς ἀδελφὸν λόγος· εἰρηται, ὅτι κρείσσον γα-
μεῖν, ἢ πυρᾶσθαι. παράνεσις μδ'. ἀκχε τῷ
Ἀποστόλῃ λέγοντος. p. 329.

E 131. *De timore Dei, Parænesis XLV.*
περὶ φόβου Θεοῦ, παράνεσις μέ. πρὸς σε σε-
σωτῶ, ἀγαπητὲ, μὴ ποτε ἐν ἀμελείᾳ. pag.
330.

132. *De caritate. Parænesis XLVI.* πε-
ρὶ ἀγάπης, παράνεσις μς'. ἀγαπητὲ, εἰάν
ἀξιώθῃς γνώσεως. p. 332.

133. *Ad Eulogium, Parænesis XLVII.*
πρὸς εὐλόγιον. παράνεσις μς'. ἐπὶ τῇ καρπὸν
τῆ ὑπακοῆς ἀφορῶν. p. 333.

134. *Ad*

134. *Ad monachum acediae deditum, ajen- tem: relinquo, & ad seculum revertor. Par- enesis XLVIII.* πρὸς ἀκηδίασιν μοναχὸν λέ- γοντα. ἀφίημι, εἰς τὸ κόσμον ὑπάγω. παρα- νεσις μὴ. ἔφη ὁ Θεὸς τῷ δούλῳ. p. 337.

135. *De morum pravitate, Parænesis XLIX.* περὶ κακοηθείας. παρανεσις μὴ. ὃν ζῶπον ζήσῃς νεοροκοπεῖ ἵππον. p. 341.

136. *De differentia vitæ monasticæ & se- cularis. Parænesis L.* περὶ ἀποφασῶς τῆς μονα- χικῆς βίης ὑπὲρ τῆς κοσμικῆς. παρανεσις ἡ ἀγα- πητὴ ἀδελφε, εἰς τὸ ἀποταξάμενος τῇ βίῳ γένη- μοναχός. p. 342.

137. *Sancti Patris nostri Ephraem Episto- la ad Joannem monachum, de patientia, & nequis decipiat cogitationibus pretextu justi- tiæ, dicatque, quasi pastor incedo: & de tem- perantia.* τῷ ὁσίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ Ἐπι- στολὴ πρὸς Ἰωάννην μονάζοντα, περὶ ὑπομονῆς, καὶ τῆς μὴ ἀπαταῖσθαι τοῖς λογισμοῖς τροφάσει δι- νασμῶν, καὶ λέγειν, ὅτι ὡς βοσκὸς πορεύο- μαί. καὶ περὶ σωφροσύνης. πολλὰ παρανεύσαν- τες τὸ ἀλαβέεσθαι Θεόδωρον. p. 343.

138. *Sancti Patris nostri Ephraem sermo in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* τῷ ὁσίῳ Πατρὶς ἡμῶν Ἐφραίμ λόγος εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι, ἀκούσατε περὶ τῆς δευτέρας καὶ φανεράς παρουσίας τῆς δευτέ- ρης ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἐγὼ γὰρ ἐμνήστω τῆς ὥρας ἡμετέρας, καὶ ἐξέμυστα ἀπὸ τῆς πολλῆς φόβης. D p. 347. Ex Codice Laudino 84.

139. *Sermo de universali resurrectione, & poenitentia (alias, de judicio & resurrectione) & caritate, & in secundum adventum Domini nostri Jesu Christi.* λόγος περὶ τῆς κοι- νῆς ἀναστάσεως, καὶ μετανοίας (ἄλλως, κείσεως καὶ ἀναστάσεως) καὶ ἀγάπης, καὶ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀγαπη- τοί, μηδὲν τροποποιησώμεθα πλεόν τῷ ἀνυπο- κείνῃ ἀγάπης. In notis pag. 455. ad p. 462. E cum interrogationibus ac responsis, quæ ex- stant in ferm. 1. Ambrosiano, cujus initium, *Dilectissimi, nihil sanctæ caritati præferamus.* Ex Codicibus Barrociano 147. & Roe 28.

140. *Sermo in adventum Domini, & de consummatione, & in adventum Antichri- sti.* λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Κυρίας, καὶ περὶ σωτελείας, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Ἀντιχρίστου.

A πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραίμ, καὶ μετὰ πλεονεξίας. p. 359. Ex Codi- cibus Roe 28. Cromvellianno 104. & altero Collegii Lincolniensis.

141. *Sancti Ephraem Testamentum.* τῷ ὁσίῳ Ἐφραίμ ἀποφασίη. ἐγὼ Ἐφραίμ ἀπο- φησκώ. p. 365. Ex Codice Laudino 97.

142. *Sermo in pretiosam & vivificam Crucem, & in secundum adventum, & de caritate & elemosyna.* λόγος εἰς τὴν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν, καὶ εἰς δευτέραν παρουσίαν, καὶ περὶ ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης. πᾶσα ἐορτὴ καὶ πράξις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. p. 376. Ex Codice Barrociano 148.

143. *Sermo adversus hereticos, in quo ex manifestis margaritæ aliorumque exemplis de- monstratur, præter physis leges Sanctam Dei- param & concepisse & peperisse Dominum De- umque nostrum pro salute mundi.* λόγος κατὰ ἁ- ρετικῶν, ἐν ᾧ καὶ ἀποδείξεις ἐκ φανερῶν ὑποδείγ- ματων τῆς μαργαρίτης καὶ τῶν λοιπῶν σωτή- σα τοῦ κόσμου. ὅτι δὶχα τῶν φυσικῶν νόμων ἡ ἀγία Θεοτόκος τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἐπὶ σωτηρίας τῆς κόσμου καὶ σωτέλας, καὶ ἐκμήσε. φιλάσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, δέσποτα, ὅτι, ὅτε πεινῶ, τρέφε- με. p. 384. Ex Cod. Barrociano 212.

144. *De morbo lingue & passionibus.* περὶ γλωσσεῖας, καὶ παθῶν. λεπρὰ γέγο- νεν, ὡς χιὼν, ἡ Μαρία, ἵνα καταγνώσῃ. pag. 398.

145. *Beati Ephraem Encomium in ma- gnum Basilium.* τῷ μακαρίῳ Ἐφραίμ ἐγκώ- μιον εἰς τὸ μέγα Βασίλειον. κλίνατέ μοι τὰς ἀκοὰς. p. 399. Extat inter monumenta Ec- clesiæ Græcæ per Cotelerium.

146. *Sermo in mulierem peccatricem, quæ unguento Dominum unxit.* λόγος εἰς τὴν γυναῖκα τῆς ἁμαρτωλῆς καὶ ἀλείψας τῷ Κυρίῳ μύρον. πολλῶν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων τῷ Θεῷ. p. 405. Ex Codicibus Barrocianis 199. & 241.

147. *Encomium in gloriosos Martyres, qui martyrium in toto mundo passi sunt.* ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐνδόξους μάρτυρας τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας. φανερὰ καὶ ἐπέραςος ὑπάρχει. p. 411. ex Codice Barrociano 241.

148. *In Abraham & Isaac.* εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ. ἀποκρίσει ὁ Θεός τῷ δίκαιον Ἀβραάμ. p. 415. ex Codice Bodlejano. Reperias sermo- nem istum inter νόθα Chrysostomi.

149. *De Domina Sala.* *ᾠδὴ τῆς Κυρίας σα- λῆς. ἐν τῷ τῷ μοναστηρίῳ, τῷ τῷ γυναι- κῷ, γέγονε παρθένος. pag. 419. Ex Codice Laudino 95. Occurrunt hæc eadem in Palladii Lausiensis.*

150. *Sermo in Prophetam Danielelem, ὃς in Sanctos tres Pueros : ὃς ad eum, qui dicit : tempus malum est, nequeo salvari. λόγος εἰς τὸ Προφήτῳ Δανιήλ, καὶ εἰς τὰς ἀγίας τρεῖς Παῖδας. καὶ πρὸς τὸ λέγοντα. ὁ κακὸς πονηρὸς ὅστις, σωθῆναι ἔδύναται. φέρε δὲ, Ἀσσκε- ψώμεθα τὰ κατὰ τὸ Προφήτῳ Δανιήλ. p. 420. Ex Codice Bodlejano.*

151. *De octo cogitationibus.* *ᾠδὴ τῶν ὀκτώ λογισμῶν. γίνωσκε, τέκνον, ὅτι ὀκτὼ εἰσιν οἱ λογισμοὶ. p. 422. ex Codice Cromvel- liano 21.*

152. *Quod monachus perfectus esse de- beat.* *περὶ τοῦ τέλειον εἶναι τὸν μοναχόν. εἰς μά- χην διωπατῶν μὴ γίνεσθαι κατὰ αὐτῶν εἰς ἀταξίαν νεωτέρων. p. 423. ex Codice Laudino 97.*

153. *De insufflatione.* *ᾠδὴ τῆς ἐμφυσήμα- τος. ὅπως εἰσὶν ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, ὡς δεσμὸς φυσικὸς δυσδιάλυτος. p. 423. Ex Co-*

A *dice Barrociano Catenam in Genesim conti- nente. Fragmentum hoc est ipsius Commenta- rii, quem in Genesim scripsisse Ephraem testan- tur veteres.*

154. *De patientia.* *ᾠδὴ ὑπομονῆς. ὁ βε- λόμενος Θεῷ διαρεσῆσαι, καὶ κληρονόμος Θεῷ Ἀφ' πίστεως ἡμεῶν. p. 424. ex Cod. Laud. 97.*

155. *De beatitudine ὃς miseria.* *περὶ μα- καρισμῶν καὶ ταλασιμῶν. μακάριοι οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες. p. 428. ex Codice Laudino 97.*

156. *De fide.* *ᾠδὴ πίστεως. ὁ Κύριος ἐν τῷ διαγγελίῳ τὰς ἑαυτοῦ μαθητὰς εἰς τελείαν πίσιν ἀγαγεῖν βεβόηκεν, ἔλεγχον. pag. 429. ex Codice Laudino 97.*

157. *Vita S. Ephraem ex Metaphrasæ.* *βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύρου ἐκ τῶν ἑκ Μεταφρασῶν. Ἐφραίμ ὁ θαυμαστός ἔφυ μὲν ἐκ τῆς Συρίας γῆς. p. 433. ex Codice Bodlejano.*

158. *Vita S. Ephraem, auctore Anony- mo :* *βίος τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τοῦ Σύ- ρου, ἀνομήτης. ἔπος ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἦν Ἰσραηλ ἀνατολῆς, Σύρος τῷ γένει. p. 439. ex Codice Laudino 97.*

CATALOGUS CODICUM

E quibus editio Oxoniensis adornata est.

1. **C**odex Græcus Laudinus LXXXIV.
2. Codex Laudinus XCV.
3. Codex Laudinus XCVII.
4. Codex Laudinus XCIX.
5. Codex Barrocianus XIII.
6. Codex Barrocianus CXLVII.
7. Codex Barrocianus CLXVIII.
8. Codex Barrocianus CXCII.
9. Codex Barrocianus CXCIX.
10. Codex Barrocianus CCXII.

- A 11. Codex Barrocianus CCXLI.
12. Codex Cromvillianus XXI.
13. Codex Cromvillianus CIV.
14. Codex Roë XXVIII.
15. Codex Bodlejanus.
16. Codex Lincolniensis.
17. Codex Seldenianus.
18. Codex Arundelianus, cujus titulos sibi a Thoma Smitho communicatos affirmat Eduardus Thynvates in notis pag. 454.

SERMONES

*Ex Catalogo librorum mss. Angliæ & Hiberniæ,
edito Oxoniæ Anno 1697.*

- T** Om. I. Classe I. In Bibliotheca Barro-
ciana, pag. 2. *Sancti Ephræmi fragmen-
tum de hora mortis*, Cod. 13. pag. 61.
Sancti Ephræmi beatitudines: μακάριος ὁς
ζήσιν ὅλος ἐλευθερός. Cod. 13. p. 169.
Pag. 9. *Quæstiones variæ super Genesim*,
ex Acacio, Apollinari, Aquila, Athanasio, Basi-
lio, Chrysostomo, Cyrillo, Diodoro, Ephræmo.
καὶ ἄλλοι μὲν. Cod. 76. a pag. 177.
Pag. 19. *Sancti Ephræmi Sermo in Iosephum*. ὁ Θεὸς
καὶ Ἀβραάμ. Cod. 147. pag. 128. *Sermo de frumen-
tatione Iosephi*. ἐγένετο ἐν τῷ πρώτῳ. Ibid. pag. 138.
S. Ephræm Sermo de resurrectione. ἀγαπῶν, μηδὲν περ-
πυσώμεθα. Ibid. pag. 238.
Pag. 19. *Abrahami vita per S. Ephræmum*: ἀδελφοί μου,
βέλομαι ὑμῶν διηγέσασθαι. Cod. 148. p. 61. *S. Ephra-
mi oratio de sancta Cruce*, & de secundo adventu Christi,
nec non de caritate & eleemosyna. πᾶσα ἐστὶ καὶ πρᾶ-
ξις. Cod. 148. p. 184.
Pag. 20. *S. Ephræmi Sermo Panegyricus in Ioseph*.
ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. Cod. 148. pag. 277.
Pag. 22. *S. Ephræmi in Transfigurationem Domini*: ἐκ τῆς
χώρας Δέρος. Cod. CLXXIV. pag. 119.
Pag. 26. *S. Ephræmi Syri vita*. Εἰρήμης ὁ θαυμαστός. Cod.
CXCII. 28. *Januarii: Sancti Ephræmi sermo de vendi-
tione Iosephi*: ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. Cod. CXCII. Pag. 277.
Pag. 28. *S. Ephræmi homilia in mulierem peccatricem*,
quæ unguento Salvatore[m] unxit. πολλῶν ἑνῶν ἑλόν. Cod.
CXCIX. p. 76.
Pag. 30. *Ephræmi Syri Sermo contra hæreticos*. φιλεῖτε
τὸ εὐαγγέλιον, δέσποτα. Cod. CCXII. p. 121.
Excerpta quadam e Simeone Theologo juniore,
Gregorio Nazianzeno, Chrysostomo, Joanne Car-
pathio, Ephræmo, pleraque ascetica. Cod. CCXIII.
p. 288.
Pag. 33. *S. Ephræmi Sermo in Meretricem*. πολλῶν τοῦτον
ἑνῶν ὁρίων. Cod. CCXLI. p. 39.
Pag. 34. *S. Ephræmi laudatio omnium Sanctorum & Mar-
tyrum*. παῖδες καὶ ἐπίραςος. Cod. CCXLI. p. 246.
Tom. I. Classe II. In Bibliotheca Thomæ Roë, pag. 37.
Ephræmi Sermo in adventum Domini. πῶς ἐγὼ ὁ ἀμαρ-
τωλός. Cod. 274. XXVIII. p. 61.
Ejusdem alius Sermo in adventum Domini. Ἀγαπῶν,
μηδὲν περπυσώμεθα. Cod. 274. XXVIII. p. 68.
Tom. I. Classe III. In Bibliotheca Oliverii Cromwelli, pag.
39. *De Ephræmo Diacono Edeffeno*, in historia Lausia-
ca Palladii. τὰ κατὰ Εἰρηναίου. Cod. 277. XCVIII. p. 333.
A Pag. 40. *S. Ephræm de octo cogitationibus pravis*. ζήσιν,
τέκνον. Cod. 277. XCVIII. pag. 385.
Pag. 41. *S. Ephræm oratio de Antichristo*, & de fine seu
consummatione mundi. πῶς ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλός καὶ τοσού-
των πλημμελημάτων. Cod. 283. CIV. p. 144.
Pag. 42. *B. Ephræmi Parænesis & adhortatio ad colendum
Deum*. Cod. 286. CVII. p. 271.
Adhortatio doctrinalis ex Dei parænesibus. ἀγαπῶν,
ιδὲ. Ibid. p. 274.
Ne superbiamus Parænesis. εἰδὲν δὲ τις ἀπὸ μεγάλης
ὕπολήψεως. Ibid. pag. 277.
B *Ne ratiocinationibus solvamur, Parænesis*. ἀδελφεὶ μὴ
ἐκλύς. Ibid. p. 278.
Tom. I. Classe IV. In Bibliotheca Guilielmi Laudi Ar-
chiepiscopi Cantuariensis, pag. 56. *Ephræm Sermo
Græcus*. Cod. 726. LXXXIV. p. 125.
Pag. 57. *S. Ephræm ex vita Abramii de consobrina ejus
Maria*, Græc. Cod. 737. XCV. p. 190.
Ejusdem de Sala, Græc. Ibid. p. 194.
*S. Ephræm Syri vita, & opera, cum encomiis ali-
quot Patrum*. Cod. 739. XCVII.
S. Ephræm Syri Sermones, Gr. Cod. 741. XCIX.
Tom. I. Classe VI. In Bibliotheca Thomæ Bodleji, pag.
129. *Ephræm Sermo in Daniele[m] & tres Pueros*, Græce
Cod. 2500. F. XI. 5. pag. 92.
Ejusdem in Abraham, & Isaac Sermo, qui tamen
Chrysostomo adscribitur. Ibid. p. 93.
Tom. I. Classe VII. In Bibliotheca Joannis Seldeni,
pag. 164. *Ephræm Syri in pretiosam & vivificam Cru-
cem, tertia Fejunii Dominica, Sermo*. Cod. 3397. 9.
Ejusdem Sermo in Transfigurationem Domini. Cod.
3397.
Tom. I. Classe XII. In Bibliotheca Roberti Huntingto-
ni, pag. 279. *Homiliæ XII. S. Jo: Chrysostomi in Mat-
thæum*: Item *vita sanctorum, Ephræmi, Zenæ, & Ni-
cephori*, Græce. Cod. 5769. 23.
Tom. II. In Bibliotheca Thomæ Galei pag. 187. *Ephraim
Syri opera quamplurima manu antiqua in membranis*.
*Ephræmi, Amphiloerii, Jo: Chrysostomi, & Ale-
xandri monachi varia*.
Ephræmi Syri homilia de caritate.
Ephræmi Syri, & Jo: Chrysostomi Sermones aliquot.
Pag. 192. *De curandis animi defectibus*. Liber iste di-
stinguitur in titulos multos, multaque adducit ex
S. Diadocho, Palladio, Ephræmo, &c.
Tom. II. In Bibliotheca Georgii Veheleri, pag. 357.
S. Ephremus de consummatione seculi, Græce.

CATALOGUS CODICUM.

B

Arrociani Codices, XIII. Serm. 2.

LXXVI. Fragmenta

in Catena.

CXLVII. Serm. 3.

CXLVIII. Serm. 3.

CLXXIV. Serm. 1.

CXCII. Serm. 1.

CXCIX. Serm. 1.

CCXII. Serm. 1.

CCXIII. Excerpta.

CCXLI. Serm. 2.

XXVIII. Serm. 2.

XCVIII. Serm. 1.

CIV. Serm. 1.

Thomæ Roë
Oliverii Cromvelli**A**

Guilielmi Laudi

plurimi.

rimi.

Thomæ Bodleji I. Serm. 2.

Joannis Seldeni I. Serm. 2.

Roberti Huntingtoni I. Vita S. Ephræm.

B Thomæ Galei Codices II. de quibus Gulielmus Cave supra pag. LXVIII.

Georgii Veheleri Codex I. de quo idem Cave loc. cit.

CVII. Serm. 4.

LXXXIV. Serm. 1.

XCV. Serm. 2.

XCVII. Sermones

XCIX. Sermones plu-

IN CATALOGO LIBRORUM MSS.

*Bibliothecæ Lugduno-Batavæ impresso anno 1716.***P** Ag. 393. Manuscripti Varii argumenti Bibliothecæ quondam Vossianæ.
Ephraim Syri Sermones. Et primus quidem ad emen-**A** dationem hominum ambitiosorum, quos vocat εὐπασχέ διαγότας, καὶ τιμὰς ἀπειτέντας. Reliqui sunt diversæ materiæ. In charta. 40.TRACTATUS ET SERMONES
SANCTI EPHRAEM SYRI.*Ex Catalogis Codicum mss. Græcorum, quos
Antonius Possevinus ad calcem Tomi tertii
Apparatus sacri recenset.**In Vaticana Bibliotheca.***P** Ag. 10. Ephræm Syri Sermo de consummatione, sive fine mundi. Exstat in Metaphraste, mense Octobri.
Ejusdem epistola ad Joannem monachum de patientia, καὶ ὅτι μὴ ἀπατάσθαι τοῖς λογισμοῖς θεωρεῖται διανοήματα, & de temperantia, & alia capita varia.

Ejusdem Sermo in Transfigurationem Domini nostri Jesu Christi. In Metaphraste, mense Augusto.

*In Bibliotheca Sfortiana.***P** Ag. 21. Antonii Collectanea utilia diversarum rerum: cum orationibus Ecclesiasticis D. Basilii, Joannis Chrysostomi, Simeonis Metaphrastis, Abbatis Ephræm, Joannis Damasceni &c. in fol. num. 28.

Pag. 23. Abbatis Ephræm opera: membr. fol. num. 100.

*In Bibliotheca Vallicellana.***P** Ag. 27. Dicta Patrum, seu Catena moralis, Nili, Chrysostomi, Ephræm, & Climaci.**A**

S Ephræm de luctamine spirituali.

*In Bibliotheca Veneta Cardinalis
Bessarionis.***P** Ag. 35. Ephræm orationes de vita monastica. fol. pergam.*In Bibliotheca Urbinate.***B** **P** Ag. 44. B. Ephræm Sermones.*In Bibliotheca Messanensi.***P** Ag. 46. Diversi Sermones diversorum Sanctorum Patrum, Chrysostomi, Andreæ Archiepiscopi Cretensium, Beati Ephræm, Procli Archiepiscopi Constantinop. &c.

Beati Ephræm Sermo de Transfiguratione Domini.

Pag. 52. Beati Ephræm in secundum adventum Domini.
Beati Ephræm in eos, qui dormierunt in Domino.

Item B. Ephræm in Meretricem, Phariseum, & unguentum.

In Bibliotheca Constantinopolitana .

P Ag. 58. S. Ephræm Syri orationes variæ, de pœnitentia, & temperantia, eleemosyna, mansuetudine &c. De Antichristo, & consummatione seculi, & de tremendo secundo adventu Domini nostri Jesu Christi.

Pag. 62. Liber dictus Thocaras, complectens precatio- nes ad Deum. Ex codice Vaticano 1190. & Cois- liniano 312. constat, in libro Thocare, seu potius Thecaræ, plerasque precatioes ex Sancto Ephræmo Sy- ro desumptas esse.

*In Bibliotheca Imperatoris Viennæ
Austriæ.*

P Ag. 64. Ephræm varia opera Theologica. Ephræm Pisyri Theologica nonnulla. Lambecius Biblioth. Cesar. lib. 1. pag. 123. advertit, verba Græca τὸ Ἐφραίμ τὸ Σύρος, erroris occasionem præ- buisse, ut Ephræm Pisyrius diceretur: ex iis enim verbis ab ineptis librariis Latinis primo quidem Ti- syri, deinde autem Pisyri factum fuisse. Nec error hujusmodi caret exemplis in Apparatu Possevin: Nam in Appendice ad tom. 3. pro Theodori Studi- tæ, pag. 47. & 48. dicitur Theodori Tostudii, & Tostridii.

Ephræm de temperantia, virtutibus, de moribus & futuro judicio. Homiliæ sacræ de variis religionis ca- pitibus, de dilectione, & pœnitentia, & sermo Ἐφραίμ de Antichristo.

In Bibliotheca Bavarica.

P Ag. 75. Cod. LXXVII. Ephræm Syri Sermo de ti- more Dei. Eiusdem Sermo Ἡμεῖς ἀποβίβας τὸ Θεῶν. Eius- dem de dilectione. De illis, qui charitatem non habent. De longanimitate. De illis qui non habent longanimi- tatem. De patientia. De illis, qui patientiæ expertes sunt. De vacuitate iræ. De velocitate ad iram. Eius- dem Ephræm Sermo Paræneticus. Admonitio de oc- currentibus cogitationibus. Adhortatio quarta. Adhor- tatio ad juniores de obedientia. De patientia adhorta- tio sexta: & aliæ ejusdem argumenti paræneses. Eius- dem Sermo de pœnitentia, & alii plures. Ephræm de secundo adventu. fol. min. chart.

Cod. LXXVIII. Sermones varii ex Chrysostomo, E- phræm, Damasceno, aliis. char. 4.

Pag. 76. Cod. LXXXI. Theodori Studitæ Catecheses CXXXV. quarum quinquagesima sexta est de laudi- bus S. Jo: Chrysostomi, & S. Ephræm Syri, ut liquet ex Cod. Coisliniano 271.

Cod. LXXXIV. Ephræm Sermones varii. fol. char.

Cod. XC. Ascetica S. Ephræm initio mutila, tre- decim sermonibus comprehensa. Cod. 12.

Pag. 79. Cod. XCIV. S. Ephræm, vel Chrysostomus, de patientia & consummatione mundi: & de altero Christi adventu: & de scripturarum meditatione, & quæ sit quietis utilitas. Non Chrysostomo, sed Ephræ- mo tribuitur hic Sermo, cujus initium, λαμψὲς ὁ βίος, in Codicibus Vaticanis 439. 729. Palatino 368.

A Alexandrino 42. Casareo Vindobonensi 31. & Ot- thoboniano 1.

Pag. 81. Cod. CLXIII. Ephræm de die judicii.

Bibliotheca Heidelbergensis.

P Ag. 95. Cod. XVII. S. Ephraim Sermo de consum- matione, de Antichristo, de caritate.

Pag. 98. Cod. XLI. Palladii Helenopolitani de sancto- rum vitis, ubi num. 48. de Ephraimo.

B Pag. 101. Cod. XCI. S. Ephraimi Sermones, seu præ- ceptiones breves ad animæ salutem perutiles. De vir- tutibus & affectibus animi, utilis & doctus libellus.

Pag. 110. Cod. CCXLV. Ephraimi Sermo in omnes sanctos. Cod. CCXLVII. Nicetæ Heracleæ Metropolitanæ Ca- tēna Patrum in Psalmos, ex Basilio, Chrysostomo, Ephraimo, Nilo &c.

Pag. 112. Cod. CCLVIII. Pauli Abbatis collectanea sacra, in quibus citantur Patres Palladius, Ephrai- mus, Nilus &c. Item vita Ephraimi.

C Cod. CCLXIX. Ephraimi Syri Sermones tres: pri- mus de charitate, deque consummatione hujus seculi & futuro judicio: alter de compunctione cordis: tertius de patribus in Domino defunctis.

Pag. 114. Cod. CCCVIII. Ephraimi Syri vita.

Pag. 117. Cod. CCCXLII. Leontii Hierosolymitani dis- putationes adversus hæreticos. Citat Patres, Atha- nassium, Basilium, Ephræm Syrum, Chrysostomum &c.

Pag. 118. Cod. CCCLVII. Antiochi monachi Pandectes, ab alio monacho interpolatus. In eo Pandecte ci- tantur Chrysostomus, Isaacus Syrus, Ephraim, &c.

D Pag. 119. Cod. CCCLXIII. Ephraim ascetæ Sermo in for- mosum Joseph. num. 31.

Pag. 120. Cod. CCCLXIV. Ephraimi Syri homilia de compunctione cordis. num. 4.

Ephraimi Syri in Meretricem, quæ pretioso unguento Domini pedes unxit. num. 7.

E Pag. 21. Cod. CCCLXVIII. Ephraimi parænesis, cum appendice de iis, qui affectibus indulgent, vanam- que gloriam & honores querunt, & de iis, qui cum sua ipsorum incuria exorbitent, aliis pretextibus pec- cata sua excusant.

Eiusdem Sermo de patientia, de consummatione hujus seculi, secundo adventu Domini, perpetuoque justorum regno, & sceleratorum supplicio. Exhortatio item ad meditationem sacræ scripturæ, quibus compendiis, & artibus inimicus uti soleat. De precum utilitate. De quieto virtutis & probitatis studio.

*In Regia Fontis Bellæi Bibliotheca
in Gallia.*

P Ag. 125. Abbatis Ephraim Sermo de Meretrice, & opusculum ad monachos, quomodo ad Deum acceden- dum sit media nocte.

*In Regia Scoriacensi Bibliotheca
in Hispania.*

P Ag. 130. Ephraim Syri, & aliorum homiliæ & ad- hortationes.

INITIA SERMONUM SANCTI EPHRAEM SYRI,

Qui exstant in mss. Græcis Codicibus Bibliothecæ Vaticanæ, Basilianæ, Barberinæ, Otthobonianæ in Urbe: Cæsareæ Vindobonensis in Germania: Coislinianæ olim Seguerianæ in Gallia: Ambrosianæ Mediolanensis: Mediceo-Laurentianæ Florentiæ: & Oxoniensis in Anglia.

ORDINE ALPHABETICO.

Qui citantur, Codices sunt Vaticani, Palatini, Alexandrini, Clementini, Basiliani, Barberini, Otthoboniani, Cæsarei Vindobonenses, Coisliniani, Ambrosiani, Medicei, & Oxonienses.

A.

Α Γαπητὲ πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε σε διδάξῃ ὁ ὄφθις. Cod. Vat. 439. pag. 101. Cod. Vat. 440. pag. 125. Cod. Vat. 441. p. 63. Cod. Vat. 442. p. 59. Cod. Vat. 443. p. 35. Cod. Alexan. 16. p. 26. Cod. Clem. 51. p. 49. * Oxon. 170. * Coislin. Cod. 59. Cod. 60.

Αγαπητὲ Χριστιανὸς εἰς ἀγῆ τὴν χάριτος τῆ Θεῆς. Cod. Vat. 440. p. 1. Cod. Vat. 441. p. 123. Cod. Vat. 442. p. 117. Cod. Vat. 443. p. 73. Cod. Vat. 1524. p. 99. Cod. Vat. 1815. p. 150. Cod. Alex. 16. p. 54. Cod. Alex. 42. p. 3. Cod. Clem. 51. p. 88. * Basil. 113. p. 117. Cod. 120. p. 3. * Oxon. 264. * Coislin. Cod. 59. p. 70. & Cod. 60.

Αγαπητὲ, εἰς ἀποταξάμενος τῷ βίῳ εἰσελθῆς. Vat. 440. p. 2. Vat. 441. p. 125. Vat. 442. p. 119. Vat. 443. p. 74. Vat. 1524. p. 100. Vat. 1815. p. 152. Alex. 16. p. 55. Alex. 42. p. 5. Clem. 62. pag. 129. * Basil. 113. p. 179. Cod. 120. p. 4. * Oxon. 266. * Otthobon. 1. p. 7. * Coislin. Cod. 59. p. 71. Cod. 60. & Cod. 381. p. 60.

Αγαπητὲ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ, εἰς εἰσελθῆς. Vide. ἀγαπητὲ, εἰς ἀποταξάμενος. Oxon. 266.

Αγαπητὲ, ἰδὲ ὡς ἐτίθημί σοι. Vat. 440. p. 3. Vat. 441. p. 127. Vat. 442. p. 121. Vat. 443. p. 75. Vat. 1524. p. 100. Vat.

1815. p. 153. Alex. 16. p. 56. Alex. 42. p. 6. Clem. 62. p. 130. * Basil. 113. p. 180. Cod. 120. p. 5. * Oxon. 267. * Otthobon. 1. p. 8. * Coislin. 59. p. 72. & Cod. 60.

Αγαπητὲ, εἰς ἀποταξάμενος ἀρχὰς. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. p. 129. Vat. 442. p. 123. Vat. 443. p. 76. Vat. 1524. p. 101. Vat. 1815. p. 154. Alex. 16. p. 56. Alex. 42. p. 8. Clem. 51. p. 92. * Basil. 113. pag. 181. Cod. 120. p. 6. * Oxon. 268. * Otthobon. 1. pag. 10. * Coislin. 59. p. 74. & Cod. 60.

Αγαπητὲ, ἀγωνίζεσθαι ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστῆ. Vat. 440. p. 7. Vat. 441. p. 134. Vat. 442. p. 128. Vat. 443. p. 80. Vat. 1524. p. 103. Vat. 1815. p. 158. Alex. 16. p. 58. Alex. 42. p. 13. Clem. 51. p. 95. * Basil. 113. p. 185. Vide ἀδελφὲ ἀγωνίζεσθαι. Cod. 120. pag. 8. * Oxon. 272. * Coislin. 59. p. 77. & Cod. 60. * Otthobon. 1. p. 14.

Αγαπητὲ, εἰς ἀποταξάμενος ὡς σε εἰς νῆα. Vat. 440. p. 25. Vat. 441. pag. 172. Vat. 442. p. 163. Vat. 443. p. 162. Vat. 1815. p. 184. Alex. 16. p. 76. Alex. 42. p. 50. Clem. 51. p. 121. * Basil. 113. p. 211. ἀγαπητὲ ἀδελφὲ, εἰς. Cod. 120. p. 27. * Oxon. 297. * Otthob. 1. p. 44. * Coislin. Cod. 59. p. 101. & Cod. 60.

Αγαπητὲ ἀδελφὲ, εἰς ἀποταξάμενος. Vide,

Vide , ἀγαπητέ , ἐὰν τύχῃς . Coislin. 59.
& 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν προσαχθῇ σοι ἀναγνώσκῃ ἐν
 τοῖς ὡσὶ . Vat. 440. p. 58. Vat. 441. p. 181.
 Vat. 442. p. 172. Vat. 443. pag. 108. Vat.
 1815. p. 191. Alex. 8. p. 26. Alex. 16. p. 80.
 Alex. 42. p. 58. Clem. 51. 127. * Basil. 113.
 p. 217. Cod. 120. pag. 33. * Oxon. 303.
 * Otthob. 1. p. 51. * Coislin. 59. p. 107.
 & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἀποταξάμενος τῷ βίῳ γένῃ μο-
 ναχός . Vat. 440. p. 55. Vat. 441. p. 245.
 Vat. 442. p. 232. Vat. 443. pag. 152. Vat.
 1815. p. 237. Alex. 8. p. 58. Alex. 16. p.
 111. Alex. 42. p. 94. Clem. 51. pag. 175.
 * Basil. 113. pag. 262. Cod. 120. pag. 70.
 * Oxon. 342. * Otthob. 1. p. 87. * Coislin.
 59. p. 147. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ ἀδελφε , ἐὰν ἀποταξάμενος τῷ βίῳ
 γένῃ μοναχός . Vide , ἀγαπητέ ἐὰν ἀπο-
 ταξάμενος . * Basil. 113. p. 262. Cod. 120.
 p. 70. * Oxon. 342. * Otthob. 1. pag. 87.
 * Coislin. 59. p. 147. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἀξιώθῃς χαρίσματος γνώσεως .
 Vat. 440. p. 29. Vat. 441. p. 229. Vat. 442.
 p. 215. Vat. 443. p. 142. Vat. 1815. p. 225.
 Alex. 8. p. 54. Alex. 16. p. 102. Alex. 42.
 p. 85. Clem. 51. p. 163. * Basil. 113. p. 250.
 Cod. 120. p. 60. * Oxon. 332. * Otthob.
 1. p. 78. * Coislin. 59. p. 136. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἀξιώθῃς (al. ἀξιώθῃς) γνώ-
 σεως καὶ ἀκρισεως . Vide supra , ἐὰν ἀξιώ-
 θῃς χαρίσματος .
 Ἀγαπητέ , ἐὰν ἐλθὼν ἀδελφός παρακαλεῖ
 σε , λέγων . Vide infra , ἀδελφε , ἐὰν ἐλθὼν
 ὁ ἀδελφός ὠδυναλεῖ . * Basil. 113. p. 224.
 ὠδυναλέσει σε . Cod. 120. p. 38. * Oxon.
 310. * Otthob. 1. pag. 59. * Coislin. 59.
 p. 113. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , πρόσεχε σφοδρῶς μὴ ἀπολέσαι
 τὴν διδακτικὴν ὁδόν . Vat. 440. p. 67. Vat. 441.
 p. 198. Vat. 442. p. 189. Vat. 443. p. 121.
 Vat. 1815. p. 204. Alex. 8. p. 35. Alex. 16.
 p. 88. Alex. 42. p. 71. Clem. 51. p. 140.
 * Basil. 113. p. 229. ἀγαπητέ πρόχες .
 Cod. 120. p. 43. * Oxon. 315. * Otthob.
 1. p. 64. ἀδελφε πρόσεχε . * Coislin. 59.
 p. 119. & Cod. 60.
 Ἀγαπητέ , ὅταν τὸς προβεβηκότας ἐν τῷ χρό-
 νῳ

μαλὶ θεάσῃ ἀμελῆντας . Palat. 258. p. 118.
 Ἀγαπητοὶ , ἐννοηθῶμεν . Otthobon. 1. p. 21.
 Vide , ἐννοηθῶμεν ἀγαπητοὶ .
 Ἀγαπητοὶ , ἐὰν ποτὲ ῥυπαροὶ λογισμοί . Alex.
 42. p. 210. In ferm. cujus initium . Ἀρχὴ
 καρποφορίας .
 Ἀγαπητοί μὲς ἀδελφοί , ἀκούσατε πρὸς τὴν δευτέ-
 ραν . Vat. 1774. p. 134.
 Ἀγαπητοὶ , μηδὲν προτιμωσώμεθα πλεῖον .
 Al. Ἀγαπητοί μὲς ἀδελφοί , μηδὲν προτι-
 μώσωμεν πλεῖον . Vat. 1774. p. 135. Pa-
 lat. 17. p. 104. Palat. 269. p. 1. * Cæsar.
 Vindob. Cod. 144. num. 5. Cod. 31. pag.
 409. Cod. 38. p. 125. Initium , Ἀγαπη-
 τοὶ , μηδὲν προτιμωσώμεθα . Al. Μηδὲν
 προτιμώσωμεν , ἀγαπητοὶ ἀδελφοί τὴν ἀνυπο-
 κείμεν ἀγάπην . Al. Ἀδελφοί , μηδὲν προ-
 τιμωσώμεθα . * Cod. Basil. 17. pag. 87.
 * Oxon. 455. * Cod. Barber. 31. p. 193.
 Ἀγαπητοὶ , θηνώμεθα ὡς θηναῖοι τραυλίσται .
 Alex. 42. p. 33. * Otthobon. 1. pag. 28.
 θηνώμεθα .
 Ἀγαπητοὶ , ἐμνήσω τὴν ὥραν ἐκείνης . Vat.
 790. p. 84.
 * Ἀγαπητοὶ , νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς τὴν ἐχάτιον
 ἀποβλέποντες ὥραν . Cæsar. Vindob. Cod.
 32. p. 106.
 * Ἀγαπητοὶ , τί ὄφελος εὐρομῶν ἐν τῷ μεταίῳ
 βίῳ τέτρω . Cæsar. Vindob. Cod. 32. p. 114.
 Ἀγνοεῖτε , ἀδελφοί μὲς , ποῖον φόβον . Palat.
 68. p. 32.
 Ἀγωνιά , ἀδελφοί μὲς , καὶ φρίττω , καὶ τῇ λύ-
 πῃ . Vat. 439. p. 55. Vat. 1815. pag. 79.
 Alex. 8. p. 135. Alex. 16. pag. 214. Palat.
 368. p. 313. Alex. 42. p. 100. Clem. 62.
 p. 137. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61.
 p. 192. ἀγωνιάω , ἀδελφοί , καὶ φρικιάω .
 Cod. 31. 319. ἀγωνιά , ἀδελφοί μὲς καὶ
 φρίττω . * Basil. Cod. 69. p. 69. Cod. 113.
 p. 77. * Oxonien. 76. * Otthob. 1. p. 92.
 Cod. 2. pag. 20. * Coisl. 381. pag. 28.
 * Medic. 29.
 Ἀδελφε , μὴ ἐκλύς ἐκ προσώπῃς ἐπερχομέ-
 νων σοι λογισμῶν . Al. μὴ ἐκλύς ἐκ πρὸς ἐπερ-
 χομένων λογισμῶν . Vat. 440. pag. 6. Vat.
 441. p. 133. Vat. 442. p. 126. Vat. 443.
 pag. 79. Vat. 1524. pag. 102. Vat. 1815.
 p. 157. Alex. 16. p. 58. Alex. 42. pag. 11.
 Clement. 51. p. 94. Clem. 62. pag. 260.
 * Basil.

Αδελφε, μὴ ἀνέχῃς τὸ καταλαλῆναι . Palat.
258. p.427.

Αδελφοί, συμπαθήσατέ μοι, πωλάγχνα
ἔχοντες οὐκ ἐρῶμεν . Vat. 439. p.163. Vat.
440. p.145. Alex. 16. pag.148. * Cæsar.
Vindob. Cod. 31. pag. 258. * Oxon. 12.
* Otthob. 1. p.102. Cod. 2. p.2. * Coisl.
59. p.198. * Medic. 23.

Αδελφοί μου, συμπαθήσατέ μοι . Coisl. 59.
pag. 198.

Αδελφοί, εἰάν τις παρὶ ἀλαβεσέρων ἀδελφῶν
ἕως . Vat. 440. p.24. Vat. 441. p.169.
Vat. 442. pag. 160. Vat. 443. pag. 101.
Vat. 1815. p. 183. Alex. 8. p. 19. Alex.
16. p.74. Alex. 42. p.48. Clem. 51. pag.
119. * Basil. 113. pag. 209. Cod. 120.
p.26. * Otthob. 1. pag.42. * Coisl. 59.
p.99. & Cod. 60.

* Αδελφοί μου ἀγαπητοί, ἕως χαρὸν ἔχομεν,
κλαύσομεν . Cæsar. Vindob. Cod. 34.
pag. 38.

* Αδελφοί μου φιλόχριστοι, ἀκρόατε περὶ τῆς δευ-
τέρας καὶ φοβεράς πρῆστοις . Oxon. 347.

Αδελφοί, μηδὲν προσημειώμεθα . Vide,
Αγαπητοί, μηδὲν .

Αδελφοί, κτίσασθε τὴν ἡσυχίαν ὡς περὶ τείχος .
Vat. 442. p.299.

Αδελφοί, μετανοήσωμεν ἵνα τὸ Θεὸν ἰλεωποιη-
σώμεθα . Vat. 442. pag. 306. Vat. 729.
pag. 147.

Αδελφοί λογίζομαι, ὅτι τρεῖς εἰσὶ νυσαγμοί .
Otthob. 1. p.22. Vide, ὡς λογίζομαι .

Αδελφοί μου, βέλομαι ὑμῖν διηγῆσασθαι .
Vat. 797. p. 240. * Oxon. 220.

Αδελφοί, ἀλογίας ἐπιβάμεν, ἵνα ἀλογίας,
Vat. 1524. p.66. Vat. 1608. p.187. Vat.
1815. p.20. Alex. 8. p. 90. * Cæsar. Vin-
dob. Cod. Græc. 61. p.136. * Basil. Cod.
69. p.38. Cod. 113. pag.8. * Coisl. 381.
pag. 85.

Αδελφοί, εἰ ποτὲ συμβῇ ἡμεῖς ὀνειδισθῆναι .
Alex. 48. p.169.

Αδελφοί, μεγάλη ἡ δόξα . Pal. 258. p. 25.

Αδελφοί, μέγας φόβος ἐστὶν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς θανά-
του . Pal. 258. p.40.

Αδελφοί, οἶδατε, ὅτι ἐλθόντες εἰς τὸ μοναστή-
ριον . Pal. 258. p.107.

Αδελφοί, τὸ χερίον ὃν διήξαμεν ἐν τῷ μονήρει
βίῳ . Pal. 258. p.159.

Tom. I.

Αδελφοί, διηγῶσιν βέλομαι ποιήσασθαι . Vat.
457. p.561. 562. 715. 824. 859. 1190.
1259. 1631. *Amphilochii de SS. Basilio
& Ephraem Syro* .

* Αδελφοί, καὶ πατέρες, τῶν ἀνθρώπων οἱ
ἀλλὰ πολλοὶ μακαρίζουσιν . *S. Theodori Studi-
ta oratio in commemorationem SS. Joannis
Chrysostomi & Ephraem Syri* . Cod. Coisl.
271. p.141.

Αδελφός ὡς καθεζόμενος ἐν ὑποταγῇ πνευ-
ματικῶν πατέρων . Vat. 439. p.81. Vat.
440. p. 117. Vat. 441. p. 35. Vat. 442.
p.33. Vat. 443. p. 18. Alex. 16. pag. 13.
Alex. 42. p.231. Clem. 51. p.29. * Oxon.
153. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Αδελφός ὡς διηγῆσά μοι λέγων . Vat. 440.
p.23. Vat. 442. p.158. Vat. 443. pag. 99.
Vat. 1815. p. 181. Alex. 8. p. 17. Alex.
16. p.73. Alex. 42. p.45. Clem. 51. pag.
117. * Basil. 113. p.208. Cod. 120. p.25.
* Oxon. 293. * Otthobon. 1. p.40. * Coisl.
59. p.97. & Cod. 60.

Αδελφός ἐπεζητεῖ τὸ ἑαυτῷ ἀδελφὸν, καὶ ὁρῶν
εἶπε . Al. Αδελφός ἐζητεῖ . Vat. 440.
p.56. Vat. 441. p.177. Vat. 442. p.167.
Vat. 443. p.105. Vat. 1815. p.188. Alex.
8. p.23. Alex. 16. p.78. Alex. 42. p. 54.
Clem. 51. p.124. * Basil. 113. pag. 214.
Cod. 120. p.30. * Oxon. 30. * Otthobon.
1. p.47. * Coisl. 59. p.104. & Cod. 60.

Αδελφός ὡς ἦλθεν ἐν κοινῷ, θέλων θμεῖς
μοναχός . Vat. 442. p. 154. In ferm. cu-
jus initium, Ἀρχὴ καρποφορίας .

Αδελφός ἠρώτησε χέροντα λέγων . ὁ Ἀββᾶς
ἔταξέ με . Pal. 258. p.176.

Ἀγαλείως τῷ Κυρίῳ προσδύχεσθαι χεῖρ .
Vat. 733. p.310.

Ἀθλιός ἐν καὶ ταλαίπωρος ὁ τῆς ἀγάπης μακρὰν
ἀπέχων . Al. Ἀθλιός ὁ καὶ ταλαίπωρος .
Al. Ἀθλιός καὶ ταλαίπωρος . Vat. 439.
p.47. Vat. 440. p.82. Vat. 729. p. 159.
Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 143. Alex.
16. p.142. Alex. 42. p.151. Clement. 62.
p. 144. * Basil. 113. pag. 96. * Oxon. 3.
* Otthob. 1. pag. 262. μακρὰν ὑπάρχων .
* Coisl. 59. p.190. * Medic. 5.

Ἀθλιός καὶ ταλαίπωρος ὁ μὴ κτισάμενος ὑπο-
μονὴν . Al. Ἀθλιός ὁ καὶ ταλαίπ . Vat. 439.
p.48. Vat. 440. p.83. Vat. 729. pag. 160.

a a

Vat.

Vat. 1815. p.88. Alex. 8. 144. Alex. 16. p.143. Alex. 42. p.153. Clem. 62. pag. 145. * Basil. 113. p.98. * Oxon. 4. * Otthob. 1. p.264. * Coisl. 59. p.191. * Medic. 8.

Αἰθλιος καὶ παλάμωρος ὁ παντὶ ψάδει ἐνδελεχίζων. Al. Αἰθλιος ὃ καὶ παλάμωρος ὁ παντὶ. Vat. 439. p.139. Vat. 440. pag.85. Vat. 729. p.162. Vat. 1815. p.91. Alex. 8. p.147. Alex. 16. pag.144. Alex. 42. p.156. Clem. 62. pag.148. * Basil. 113. p.101. * Oxon. 7. * Otthob. 1. pag.268. * Coisl. 59. 194. * Medic. 14.

Ἄγε, ἀγαπητέ, ὁ ἐλθὼν ἡμεῖς μοναχὸς. Vat. 439. p.90. Vat. 440. p.116. Vat. 441. p.48. Vat. 442. p.44. Vat. 443. p.26. Alex. 16. p.19. Clem. 51. pag.38. In ferm. cujus initium, ὁφειλέται. * Oxon. 160. * Coisl. Cod. 59. p.24. & Cod. 60.

Ἄγε, ἀγαπητέ, τὰ δυοῖατα πάθη. Vat. 439. p.94. Vat. 440. p.120. Vat. 441. p.54. Vat. 442. p.50. Vat. 443. pag.29. Alex. 16. p.22. Clem. 51. p.42. In ferm. ὁφειλέται. * Oxon. 164. * Coisl. Cod. 59. & Cod. 60.

Ἄγε ἡ Αἰποσόλ λέγοντος. Θέλω ὃ πάντας ἀνθρώπους. Vat. 440 p.76. Vat. 441. p.218. Vat. 442. p.210. Vat. 443. p.35. Alex. 8. p.47. Alex. 16. p.97. Alex. 42. p.84. Clem. 51. p.156. * Basil. 113. pag.243. Cod. 120. p.54. * Oxon. 329. * Otthob. 1. p.77. * Coisl. 59. pag.132. & Cod. 60.

Ἀκούσατε τὰ ὅσα ὑμεῖς οἱ υἱοὶ φωτὸς ὄντες. Vat. 440. p.94.

Ἀκούσατε ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ὅσοι τὸ ἅγιον βαπτισμα. Vat. 572. p.224. * Ambros. 10.

Ἀκούσατε ἀγαπητοί μὲς ἀδελφοί.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀλίσκονταί τινες ὑπὸ τῆς κακοτέχνης. Vat. 439 p.167. * Otthob. 1. p.308. Vide, Εἰπειδὴ. * Med. 54.

Ἀλλ' ὡς παρθένη δέσποινα ἄχραντε θεοτόκε. Vat. 1190. p.1147. * Coisl. Cod. 312.

Ἀναγκάον ὃ ἡγήσαμιν καὶ τὰ τέτοις ἀκόλυστα. Vat. 439. p.78. Vat. 440. pag.116. Vat. 441. p.34. Vat. 442. pag.29. Vat. 443. p.16. Alex. 16. p.11. Alex. 42. pag.228. Clem. 51. p.26. * Oxon. 150. * Coisl. Cod. 59. p.14. & Cod. 60.

Ἀνεσπέρει φωτὸς ἡ ἡσυχία. Vat. 1190. pag. 1142. * Coisl. 312.

Ἀνὴρ ἐν ἀμελείᾳ ἀγώνων πᾶς ἡμέρας ἑαυτοῦ. Al. αὐτῶ. Al. αὐτῷ. Vat. 440. p.27. Vat. 441. p.175. Vat. 442. p.166. Vat. 443. p.105. Vat. 1815. p.187. Alex. 8. pag.22. Alex. 16. p.77. Alex. 42. p.53. Clem. 51. p.123. * Basil. 113. pag.213. Cod. 120. 29. * Oxon. 299. * Otthob. 1. pag.46. * Coisl. 59. p.103. & Cod. 60.

Ἀνδρωποὶ δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν. Vat. 439. p.90. Vat. 440. p.118. Vat. 441. pag.49. Vat. 442. p.45. Vat. 443. p.26. Alex. 16. p.19. Clem. 51. p.38. * Oxon. 160.

Ἀπαντᾷ ὡς πάντων εἰς σωάξιν. Pal. 258. pag.289.

Ἀποιμίζει ὁ Θεὸς τὸ δίκαιον Ἀβραάμ. Vat. 455. p.282. Clem. 57. pag.39. * Cæsar. Vindob. Cod. 38. pag.93. * Oxon. 415. * Barberin. 58. p.57. * Coisl. 121. p.51.

Ἀποταγὴ ἣν ἐπὶ ἀγίᾳ βαπτίσματος. Vat. 438. p.16. Vide, ἡ ἀποταγὴ.

Ἄρα ἀδελφοί μὲς ὅταν δεικνύσιν οἱ μάρτυρες. Vide, Προσέχετε.

Ἄρα τίς τὸ πρῶτον βίον ἐλογίσατο. Vat. 1815. p.71. Alex. 8. pag.129. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p.185. * Basil. Cod. 69. p.66. Cod. 113. p.68.

Ἀρχὴ καρποφορίας ἀνδρός. Vat. 439. pag.6. Vat. 440. p.38. Vat. 441. pag.246. Vat. 442. pag.233 & 314. Vat. 730. pag.159. Vat. 1815. p.238. Alex. 8. p.49. Alex. 16. p.111. Alex. 42. p.186. Clem. 51. p.176. Palat. 258. p.228. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p.92. * Cod. Basil. 69. p.1. Cod. 113. p.263. Cod. 120. pag.87. * Oxon. 200. * Barberin. 31. p.250. * Otthobon. 1. p.352. * Coisl. 59. p.148. Cod. 60. Cod. 238. p.14. * Ambros. 5.

Ἀρχὴ ἀποταγῆς μοναχῶς φοβεῖσθαι τὸ Θεόν. Vat. 440. p.90. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. pag.426.

Ἀρχὴ καταστροφῆς ψυχῆς μοναχῶς, μέλως. Vat. 440. p.97. Vat. 441. p.74. Vat. 442. p.69. Vat. 443. p.41. Vat. 733. pag.213. Vat. 1815. p.27. Alex. 8. p.118. Alex. 16. p.31. Alex. 42. p.27. Clem. 62. pag.134. Clem. 51. pag.56. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p.142. * Basil. Cod. 69. p.41. Cod.

Cod. 113. p. 16. * Oxon. 176. * Otthob. 1.
p. 99. * Coisl. Cod. 59. p. 40. & Cod. 60.
Ἀρχὴ πένδης τὸ ἐπιγινώσκειν ἡμῶν . Pal.
258. p. 363.
* Ἀσιωνέτος , ἀμαθής , ἀσεβής καὶ δυτελής .
Barberin. 31. p. 310.

B.

* Βασιλεὺς ἑράνιος . Barberin. 31. p. 298.
Βέλομαι ὑμῖν , ἀδελφοί , ὑπομνήσαι περὶ τῶν
ἐπιχειρήσεων . Pal. 258. p. 195.
Βέλομαι δέ , ἀγαπητοί , διηγέσασθαι . Vat.
797. * Oxon. 227. p. 450.

Γ.

Γέροντες . Vat. 439. p. 1. Vat. 1524. p. 98. Vat.
1815. p. 148. Alex. 42. p. 1. * Cod. Otth. 1.
p. 4. * Cod. Coisl. 381 p. 2. ἐγένετό τις ἀνὴρ .
Vita S. Ephraem Syri , auctore Anonymo .
* Basil. 113. p. 175. Cod. 120. p. 1. Vide
ἕως ὅστις .
Γέγραπται . τῷ ἔχοντι δόθῃσεται καὶ περὶ αὐ-
θῇσεται . Vat. 440. p. 106. Vat. 441. pag.
169. Vat. 442. p. 159. Vat. 443. p. 100.
Vat. 1815. p. 182. Alex. 8. p. 18. Alex. 16.
p. 74. Alex. 42. p. 47. Clem. 51. p. 118.
* Basil. 113. p. 208. Cod. 120. pag. 208.
* Oxon. 294. * Otthob. 1. p. 41. * Coisl.
59. p. 98. & Cod. 60.
Γίνεται γὰρ ἐν φρονίμως ὡσεὶ ὄφιν . Vat. 442.
p. 18. Alex. 42. p. 219. Pars Adhortatio-
nis , cujus initium , προσεκτέον ἀπὸ κακῆς .
Γίνωσκε τέκνον , ὅτι οὕτως εἰσιν οἱ λόγοι . Pal.
91. p. 138. Vat. 375. p. 177.

Δ.

Δεῖ δὲ καὶ τὰς ἡμετέρας βίβλους καὶ μοχθήσας . Vat.
440. p. 8. Vat. 441. p. 137. Vat. 442.
pag. 130. Vat. 443. pag. 81. Vat. 1524.
p. 104. Vat. 1815. p. 160. Alex. 16. p. 60.
Alex. 42. p. 14. * Basil. 113. p. 186. δεῖ καὶ
τὰς . Cod. 120. 9. * Oxon. 273. * Otthob.
1. p. 15. * Coisl. 59. p. 79. & Cod. 60.
Δεῖ τὸ νέον ἀσκητὴν ἀκτῆμονα βίον ἔχειν . Alex.
42. p. 138.
Δέξαι δέσιν ῥυπαρὰ καὶ ἀκαθάρτα εἶματα .
Vat. 1190. 1117. * Cod. Coisl. 312.
Δέσπονα ὑπεραγία μὲν θεοτόκῃ κεχαριτωμένη .
Vat. 1190. 1137. * Coisl. 312.
Tom. I.

Δέσπονα πανδύμνητε καὶ πανάγαθε . Vat.
1190. p. 1144. * Coisl. 312.
Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ὁ ἑραυρὸς καὶ ὁ γῆς ,
Vat. 778. p. 43.

Δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς
ἐμῆς . ἥδη γὰρ σιωπέσασθαι ἡμῶν ἢ ἡμέρας .
Vat. 439. p. 60. Vat. 1524. p. 75. Vat.
1815. p. 36. Alex. 8. p. 99. Alex. 16. pag.
254. Alex. 42. p. 107. Clem. 62. p. 224.
* Caesar Vindob. Cod. Græc. 31. p. 381.
& Cod. 61. p. 151. * Basil. Cod. 64. pag.
46. Cod. 113. p. 28. * Coisl. 381. p. 35.
* Medic. 45. * Oxon. 553. * Barberin.
Cod. 31. p. 210. * Otthob. 1. pag. 137.
Cod. 2. p. 72.

* Δεῦτε πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε καλῆς σύμ-
βουλίας . Αἱ καλῆς συμβουλίας ἐμῆς . Cæ-
sar Vindob. Cod. 61. pag. 216. Cod. 31.
p. 402. * Basil. Cod. 69. p. 59. Cod. 113.
pag. 54.

Δεῦτε πάντες ἀδελφοί , καὶ ἀκούσατε ἐμῆς ἑλα-
χίστης Εὐφραΐμ , καὶ καθήσωμεν καὶ τὴν ἡμέτερον
λογισμὸν . Αἱ Δεῦτε πάντες ἀδελφοί μὲν ,
ἀκούσατέ μὲν ἑλαχίστης Εὐφραΐμ , καὶ καθή-
σωμεν καὶ τὴν ἀγνοίαν ἡμῶν . Αἱ Δεῦτε
πάντες ἀδελφοί , ἀκούσατε συμβουλῆς ἐμῆς
καὶ ἀμαρτωλῆ καὶ ἀπαίδευστος Εὐφραΐμ . καὶ
θήσωμεν καὶ τὴν ἡμέτερον λογισμὸν . Cod.
Vat. 1815. p. 58. Vat. 439. p. 232. Vat.
440. p. 99. Alex. 16. p. 54. Clem. 62. pag.
183. * Caesar Vindob. Cod. Græc. 61.
pag. 173. καὶ τὴν ἡμέτερον λογισμὸν .
* Basil. Cod. 69. 80. Cod. 113. p. 124.
* Barberin. Cod. 31. p. 216. * Otthob. 1.
pag. 165.

Δεῦτε ἀγαπητοί , δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελφοί
μὲν , τὸ ἐκλεκτὸν ποιμνιον ἔστω , οἱ
ἐσφραγισμένοι ἔστω Χριστῷ ἐρατρίσται , δεῦτε
τέκνα ἀκούσατε λόγον σωτήριον τῷ ψυχῶν
ὑμῶν . Vat. 729. p. 173. Vat. 1192. p. 46.
Palat. 269. p. 30. Pal. 364. p. 32. Alex. 16.
p. 154. * Caesar Vindob. Cod. 31. 265.
* Oxon. 19. * Barberin. Cod. 245. pag.
263. * Coisl. 59. p. 203. Cod. 381. pag.
123. * Otthobon. Cod. 2. p. 10. * Med. 25.
Δεῦτε ἀγαπητοί μὲν , δεῦτε πατέρες καὶ ἀδελ-
φοί μὲν , ποιμνιον ἐκλεκτὸν τῷ σωτῆρος ,
πραγματῶμεθα ἕως σήμερον ἢ πανήγυρις .
Vat. 1524. p. 69. Vat. 1815. p. 98. Alex.

42. p. 179. * Basil. 113. p. 108. * Coisl.
381. p. 101. * Ambros. 1.

Δεῦτε λοιπὸν ἀδελφοί, περιφρονησώμεθα
τὰ ὀρόσχημα. Vat. 1524. pag. 84. Vat.
1815. pag. 114. * Basil. Cod. 69.
pag. 89. Cod. 113. pag. 146.

Διὰ τὸ μὴ βύλεσθαι ἡμῶς μιανὰν θλίψιν ἁπο-
μείναι. Pal. 258. p. 85.

Διάφοροι κολάσεων τόποι εἰσὶν. Al. Διάφοροι
τόποι εἰσὶν τῶν κολάσεων. Al. Διάφορα κολά-
σεις εἰσὶν. Vat. 438. p. 19. Vat. 439.
p. 150. Vat. 562. p. 92. Vat. 702. p. 165.
Vat. 1524. p. 90. Vat. 1815. p. 137. Vat.
1774. p. 140. Palat. 17. p. 111. Pal. 68.
p. 17. Pal. 269. p. 17. Clem. 60. pag. 100.
* Basilian. Cod. 13. p. 10. Cod. 69. p. 95.

Διαφόρως πολεμῶνται οἱ ἐν ὑποταγῇ πνευμα-
τικῇ πατρὸς. Vat. 440. p. 16. Vat. 441.
p. 154. Vat. 442. p. 145. Vat. 443. p. 91.
Vat. 1524. p. 107. Vat. 1815. pag. 172.
Alex. 8. p. 10. Alex. 16. p. 67. Alex. 42.
p. 37. Clem. 51. p. 108. * Basil. 113. pag.
198. Cod. 120. p. 18. * Oxon. 285. * Ot-
thob. 1. pag. 31. * Coislin. 59. pag. 89. &
Cod. 60.

Διήγησά ἡμῖν ταῦτα ὧ φίλε ἔ Θεῷ. Vat. 438.
pag. 18.

* Διπλῆς ἡμῖν ὁ κάματος, καὶ δυνήξανον τὸ
ζήτημα περὶ δικαιοσύνης. Cæsar. Vindob.
Cod. 249. p. 143.

Δοκῶ ὅτι. Vat. 439. p. 178. * Otthobon. 1.
pag. 330.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι ὁ Θεός.
Vat. 440. p. 1. Vat. 441. p. 122. Vat. 442.
p. 116. Vat. 443. p. 72. Vat. 1524. p. 99.
Vat. 1815. p. 149. Alex. 16. p. 54. Alex.
42. p. 2. Clem. 51. p. 87. Clem. 62. pag.
128. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61.
p. 1. * Basil. 113. p. 176. Cod. 120. p. 2.
* Oxon. 264. * Otthob. 1. p. 5. * Coislin.
Cod. 59. pag. 69. Cod. 60. & Cod. 381.
pag. 55.

Δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων. Al.
Δοτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν. Al. Δωτὴρ.
Vat. 439. p. 40. Vat. 729. p. 179. Alex.
16 pag. 235. * Cæsar. Vindob. Cod. 31.
p. 351. * Oxon. 106. * Barberin. 31. pag.
290. * Otthob. 1. p. 133. Cod. 2. p. 33.
* Coisl. 381. p. 97. * Medic. 33.

E.

Εἰ καθεζήσῃ ὑποταγῇ πνευματικῇ πατέ-
ρων. Al. Εἰ καθεζέσῃ. Vat. 439. p. 79.
Vat. 440. p. 116. Vat. 441. pag. 35. Vat.
442. p. 30. Alex. 16. pag. 12. Alex. 42.
p. 229. Clem. 51. pag. 27. * Oxon. 151.
* Coisl. Cod. 59. & Cod. 60.

Εἰ μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρεργον. Vat.
439. p. 80. Vat. 440. p. 117. Vat. 441.
p. 37. Vat. 442. p. 31. Vat. 443. pag. 17.
Alex. 16. p. 13. Alex. 42. p. 229. Clem. 51.
p. 28. * Oxon. 152. * Coislin. Cod. 59.
Cod. 60.

Εἰ ἀπαντᾷς πρὸ πάντων ἐν τῇ σωάξει.
Vat. 439. p. 90. Vat. 441. p. 48. Vat. 442.
p. 32. Vat. 443. p. 18. Alex. 16. pag. 13.
Alex. 42. p. 230. Clem. 51. p. 29. * Oxon.
152. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ ἡς πρὸς ἐλθῇ Κοι μυσικῶς, λέγων. Vat.
439. p. 82. Vat. 441. pag. 38. Vat. 442.
p. 34. Vat. 443. p. 19. Alex. 16. pag. 14.
Alex. 42. pag. 232. Clem. 51. * Oxon.
153. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ δὲ πόλεμος τῆ σαρκὸς ἐπαναστῇ σοι. Al.
Εἰ ὃ ὁ πόλεμος. Vat. 439. pag. 91. Vat.
440. p. 118. Vat. 441. p. 51. Vat. 442.
p. 46. Vat. 443. p. 27. Alex. 16. pag. 20.
Clem. 51. p. 39. * Oxon. 161. Εἰ ὃ ὁ
πολέμος. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ ἐργαζομένης σε τὸ ἔ Κνεῖς ἔργον. Vat.
439. p. 97. Vat. 440. p. 122. Vat. 441.
p. 59. Vat. 442. p. 54. Vat. 443. pag. 32.
Alex. 16. p. 24. Clem. 51. p. 45. * Oxon.
167. * Coislin. Cod. 59. Cod. 60.

Εἰ ἡς ἀπὸ μεγάλης ἁπολήψεως ἔ μετατί-
βῃς. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. pag. 128.
Vat. 442. p. 122. Vat. 443. pag. 76. Vat.
1524. p. 101. Vat. 1815. pag. 154. Alex.
16. p. 56. Alex. 42. p. 8. Clem. 51. p. 91.
* Basil. 113. pag. 181. Cod. 120. pag. 5.
* Oxon. 268. * Coislin 59. pag. 73. &
Cod. 60.

Εἰ συμβῇ διὰ ἀδελφὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν μονή-
ρίον ἢ οἷας δὴποτε πρὸς φάσεως. Otthob.
1. pag. 23. Vide, Εἰ ἐλθῇ ἀδελφός ἢ
οἷας.

Εἰ ἐλθῇ ἀδελφός ἢ οἷας δὴποτε πρὸς φάσεως.
Al. Εἰ ἐλθῇ ἀδελφός εἰς τὴν μοναχὸν ἢ
οἷας

οἷας δὴ ποτε παρὰ φάσεως. Al. Εἰς τὴν συμῶν
 ἡνὰ ἀδελφὸν ἐλθεῖν εἰς τὴν μονήρην βίον Ἰ
 οἷας &c. Al. Εἰς τὴν συμῶν ἡνὰ ἀδελφὸν ἐλθεῖν
 εἰς τὴν μονήρην &c. Vat. 440. p. 14. Vat. 441.
 p. 149. Vat. 442. p. 140. Vat. 443. p. 88.
 Vat. 1524. p. 108. Vat. 1815. pag. 168.
 Alex. 8. p. 8. Alex. 16. pag. 65. Alex. 42.
 p. 24. Palat. 368. p. 310. Clem. 51. p. 105.
 * Basil. 113. p. 195. Εἰς τὴν ἀδελφὸς
 εἰς μοναχικὸν. Cod. 120. p. 15. * Oxon.
 281. * Otthob. 1. pag. 23. * Coisl. Cod.
 59. p. 86. & Cod. 60.
 Εἰς τὴν συμῶν ἀδελφὸν ἔκ κοινότητος χωρεῖσθαι.
 Vat. 440. p. 21. Vat. 441. p. 165. Vat. 442.
 p. 155. Vat. 443. p. 97. Vat. 1815. p. 179.
 Alex. 8. p. 16. Alex. 16. p. 72. Clem. 51.
 p. 155. * Basil. 113. pag. 205. Cod. 120.
 p. 23. * Oxon. 291. * Otthobon. 1. p. 38.
 * Coisl. 59. p. 95. & Cod. 60.
 Εἰς τὴν συμῶν πικρία, ἔκ κακίαν συμῶν. Al.
 Εἰς τὴν συμῶν, ἔκ κακίαν τὸ συμῶν. Al.
 Εἰς τὴν συμῶν πικρία, ἔκ κακίαν μὲν τὸ συμ-
 ῶν. Vat. 440. p. 26. Vat. 441. p. 173.
 Vat. 442. p. 164. Vat. 443. p. 103. Vat.
 1815. p. 185. Alex. 8. p. 21. Alex. 16.
 p. 76. Alex. 42. p. 50. Clem. 51. pag. 122.
 * Basil. 113. pag. 211. Cod. 120. pag. 28.
 * Oxon. 298. * Otthob. 1. p. 45. * Coisl.
 Cod. 59. p. 101. Cod. 60. & Cod. 381.
 pag. 141.
 Εἰς τὴν χεῖρας τῶν ἀδελφῶν σὺ ἡ. Palat. 258.
 pag. 390.
 Εἰς τὴν ἀξιοθέσση γνώσεως. Vide, ἀγαπητέ,
 εἰς τὴν ἀξιοθέσση.
 Εἰς τὴν συμῶν σοὶ συκοφαντιῶσθαι. Palat. 258.
 pag. 419.
 Εἰς τὴν καθεστῆσθαι ἐρήμῳ καταμόνας ἡ ἀσκησιν.
 Vat. 440. p. 110. Vat. 441. p. 18. Vat.
 442. pag. 12. Vat. 443. pag. 6. Alex. 16.
 p. 5. Alex. 42. p. 214. Clem. 51. pag. 15.
 * Oxon. 140.
 Εἰς τὴν πνεῦμα ὑπερηφανείας. Vat. 439. p. 50.
 In Adhortatione, quæ incipit, εἰπέ τις
 τῶν ἀγίων.
 Εἰς τὴν ἀδελφὸς εἰς κοινότητος ἐκ τινος παρὰ φά-
 σεως. Pal. 258. p. 132.
 Εἰς τὴν ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνατολῇ. Cod. Coisl.
 381. p. 2. Vide, Γέγονέ τις.
 Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ὁ παπεινὸς καὶ ἐλάχιστος καὶ

ἀμαρτωλὸς. Vide, Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ἀπο-
 θνήσκω. Medic. 76.
 Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ἀποθνήσκω. Vat. 438. p. 186.
 Vat. 440. pag. 151. Vat. 1815. pag. 266.
 * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 259. * Basil.
 Cod. 69. p. 16. Cod. 113. p. 300. * Oxon.
 365. * Coisl. 238. p. 168. Cod. 296. pag.
 120. * Medic. 76.
 Εἰς τὴν Εὐφραῖμ ἀμαρτωλὸς. Vat. 439. pag. 2.
 & 28. Vat. 440. p. 100. Vat. 442. p. 293.
 Alex. 16. p. 247. Alex. 42. p. 134. Clem.
 62. pag. 185. * Cæsar. Vindob. Cod. 61.
 p. 256. Cod. 31. p. 370. * Basil. Cod. 69.
 p. 104. * Oxon. 126. * Medic. 41.
 Εἰς τὴν καρδίαν ἔχωμεν ἀγαπητοί. Vat. 439.
 p. 80. Vat. 440. p. 117. Vat. 441. p. 37.
 Vat. 442. p. 32. Vat. 443. p. 18. Alex. 16.
 p. 13. Alex. 42. p. 230. Clem. 51. p. 28.
 * Oxon. 152. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
 * Εἰς τὴν ἀδελφοί μὲν ἀγαπητοί, εἰς τὴν ἐρέφει
 εἰς τὴν ὀπίσω. Cæsar. Vindob. Cod. 210.
 num. 22.
 Εἰς τὴν ἀδελφοί τὴν ἀδελφὸν αὐτῶν. Vide.
 ἰδόντες. Medic. 40.
 Εἰς τὴν μαρτυρικῶν ἀγαθῶν βέλομαι. Vat.
 679. p. 34.
 * Εἰς τὴν καλὸν ἀπονεῖσθαι παρὰ τινος. Vide.
 Καλὸν τὸ προσέχειν.
 Εἰς τὴν ἡμῶν οἱ ἀπὸ καρδίας λαλῶντες. Vat.
 439. p. 201. * Medic. 69.
 Εἰς τὴν τις τῶν ἀγίων. μελέτω καλὰ. Vat. 440.
 p. 114. Vat. 441. p. 30. Vat. 442. p. 25.
 Vat. 443. p. 13. Alex. 16. p. 10. Alex. 42.
 p. 224. Clem. 51. pag. 24. * Oxon. 148.
 * Coisl. 59. p. 11. & Cod. 60.
 Εἰς τὴν δακρύων. Vat. 438. pag. 18. Vat.
 1524. p. 89. Vat. 1815. p. 136. Vide,
 Λαλήσω.
 * Εἰς τὴν μάχῳ διωαπὶς μὴ γίνῃ κατ' αὐτῶν εἰς
 ἀπαξίαν νεωτέρων. Oxon. 423.
 Εἰς τὴν καρπὸν τὴν ὑπακοῆς ἀφορῶν ἀδελφῶν. Vat.
 440. p. 30. Vat. 441. p. 229. Vat. 442.
 p. 216. Vat. 443. pag. 143. Vat. 1815.
 p. 226. Alex. 8. p. 55. Alex. 16. p. 103. Alex.
 42. p. 95. Clem. 51. p. 164. * Basil. 113. p.
 251. Cod. 120. p. 61. * Oxon. 333. * Otth.
 1. p. 89. * Coisl. 59. p. 137. & Cod. 60.
 Εἰς τὴν ἔχει κατὰ νύκτα καὶ δάκρυα ἐν παρρησίᾳ.
 Vat. 1524. pag. 72. Vat. 1815. pag. 101.

- Conjungitur cum sermone, cujus initium, *πῶς ἐγώ*, Vat. 438. Vat. 562. Vat. 800. Vat. 1190. Vat. 1652. Clem. 14. * Basil. Cod. 69. p. 76. Cod. 113. p. 116. Ἐχει κατανύξεως δάκρυα.
- Ἐκ τῆς χώρας τὸ θέρος καὶ χαρμοναί. Vat. 455. p. 136. Vat. 561. p. 28. Vat. 562. pag. 36. Vat. 820. p. 196. Vat. 1216. p. 207. Vat. 1641. p. 377. Vat. 1671. p. 97. Vat. 1673. p. 168. Palat. 317. p. 95. Clem. 49. pag. 201. Clem. 55. p. 78. Clem. 62. p. 273. * Basil. Cod. 52. pag. 158. * Oxon. 247. * Barberin. 56. p. 82. * Coisl. 307. p. 49. * Ambros. 2.
- Ἐμυθεῖν σὺ ἀγαπητὲ ἐν τῇ κλήσει. Vat. 439. p. 108. Vat. 440. p. 129. Vat. 441. p. 73. Vat. 442. p. 69. Alex. 16. pag. 31. Clem. 51. p. 55. In serm. cujus initium, *ὀφειλέται*. * Oxon. 176. * Coislin. Cod. 59. Cod. 60.
- Ἐμποροὶ ἐσμὲν πανδύμενοι ἀδελφοί. Vat. 375. p. 189.
- Ἐμφοδὼς ὑμᾶς ἐνορκῶ ὅσοι κάπικοι πόλεως ἐδέσσης. Vat. 790. p. 84. Fragmentum ex Testamento, cujus initium, *Ἐγὼ Ἐφραίμ δὸς ἐνέσκω*.
- Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ. Vat. 438. p. 28. Vat. 439. pag. 236. Vat. 441. p. 5. Vat. 562. pag. 103. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 364. * Oxon. 122. * Otthob. 1. p. 167. * Coisl. 60. pag. 5. * Medic. 38.
- Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν λίαν ἀναστὰς. Al. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν λίαν ἀναστὰς. Al. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁρῶν βαθείως ἀναστὰς. Vat. 439. p. 31. Vat. 468. pag. 278. Alex. 16. p. 238. Alex. 42. pag. 140. Clem. 62. p. 238. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 355. * Oxon. 110. * Otthobon. 1. pag. 155. Cod. 2. pag. 37. * Coislin. 381. pag. 108. * Medic. 34.
- Ἐν τίνι καταργεῖται ὁ δαίμων τῆς πορνείας. Vide, Οὐ μόνον δι' ἀποχῆς.
- Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶ χρησιμεύειν. Alex. 16. p. 218. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. pag. 325. * Oxon. 82. * Otthob. 1. p. 184. Cod. 2. p. 68. * Medic. 30.
- Ἐν τῷ κοσμικῷ βίῳ ὁ φιλοκαλῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ. Vat. 663. p. 188.
- Ἐν ὅλῃ δωάμει σε τίμα τῷ πατέρᾳ σε. Pal. 258. p. 189.
- Ἐν κοινοβίῳ καθεζόμενος, μὴ ἐκκλίνῃς. Vide, Ἐὰν καθεζῇ ἐν ἐρήμῳ. Pars est ejus adhortationis. Alex. 42. p. 214.
- * Ἐν τέτῳ τῷ μοναστείῳ, τῷ πρὶν γυναικὶ, γέγονε πρὸς θεόν. Oxon. 319.
- Ἐννοηδῶμεν ἀγαπητοὶ τὴν ἐξωπασ ἐνώπιον τοῦ ἐπιγείας βασιλείας. Vat. 440. pag. 12. Vat. 441. p. 146. Vat. 442. p. 138. Vat. 443. p. 86. Vat. 1524. p. 107. Vat. 1815. pag. 166. Alex. 8. p. 6. Alex. 16. p. 64. Alex. 42. p. 22. Clem. 51. p. 103. * Basil. 113. pag. 193. Cod. 120. p. 14. * Oxon. 280. * Otthob. 1. p. 21. * Coisl. 59. p. 84. & Cod. 60.
- Ἐννοήσωμεν ἀδελφοί, ὅτι ἐδὲν ἡμᾶς ὀφειλέσει. Vat. 1524. p. 97. Vat. 1815. p. 113. Pal. 68. p. 31. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. pag. 256. * Basil. Cod. 69. p. 103. Cod. 113. p. 174.
- Ἐορτή μοναχῶν τήρησις ἐν πολλῇς Κυρίᾳ. Palat. 258. p. 318.
- Ἐπειδὴ ἀλίσκονταί τινες ὑπὸ τῆς κακοτέχνης. Otthob. 1. p. 308. Vide, Αὐτὸς ἐπειδὴ. Medic. 54.
- Ἐπειδὴ οἱ φιλήδονοι γεγυμνασμένῃν ἔχοντες ἑαυτῶν καρδίαν. Vat. 439. p. 167. * Otthob. 1. p. 309. * Medic. 55.
- Ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος νόμος. Vat. 439. pag. 172. * Otthob. 1. p. 135. * Medic. 58.
- Ἐπεὶ σε πρὸς ἀτλήν καὶ μεσίτην. Vat. 1190. p. 1140. * Coislin. 312.
- Ἐπείνεσά σε. Vide, Ἐπῆνεσα.
- Ἐπερωπένται τοιμύτις ἦσαν ἐπίσκοποι. Vat. 439. p. 146.
- Ἐπῆνεσά σε τῷ πρίστειν καὶ τῷ ἀπεδύω. Vat. 439. p. 108. Vat. 440. p. 130. Vat. 441. p. 78. Vat. 442. p. 73. Vat. 443. 44. Alex. 16. pag. 33. Clem. 51. pag. 59. * Oxon. 179. * Otth. 1. p. 276. * Coislin. Cod. 59. pag. 42. Cod. 60. p. 89.
- Ἐπὶ τῇ καρπῶν. Vide, Εἰς τὴν καρπῶν. Oxon. 333.
- Ἐπικατόρατος ὁ, καὶ παλαίπωρος ὅς ὑπακοῦν ὁδὸν ἐκτίσας. Al. Ἐπικατόρατος καὶ παλαίπωρος ὅς ὁδὸν ἐκτίσας ὑπακοῦν. Vat. 440. p. 86. Vat. 439. pag. 140. Vat. 729. pag. 163. Vat. 1524. p. 67. Vat. 1815. p. 91. Alex. 16.

Alex. 16. p. 145. Alex. 42. p. 157. Clem. 62. p. 149. * Basil. 113. p. 102. * Oxon. 7. * Otthob. 1. p. 269. * Coisl. 59. pag. 195. * Medic. 16.
 Εἰπάειν αἱ ἐργασίαι τῷ μοναχῷ. Vat. 375. pag. 179.
 Εἰρδναῖται ἐκαστος σφραγίς. Palat. 17. p. 110. Pal. 68. p. 14. Pal. 269. p. 12. Vide, Τότε ἐρδναῖται.
 Εἰρμηνεία εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἔξοδον. Vat. 746. Vat. 747. Vat. 748. Vat. 1190. p. 806. 811. 813. Vat. 1657. Vat. 1668. Palat. 203. Alex. 7. p. 35. * Barberin. Cod. 23. & Cod. 185. * Coisl. Cod. 5. & Cod. 6. * Cæsar. Vindob. Cod. 4. lib. 3. p. 17.
 Εἰς Γ'ω'. Palat. 230. Vat. 751. Vat. 1231. * Εἰς Βασιλειῶν. Cod. Coisl. 8.
 Εἰς Ψαλμὸς. Pal. 247. Vat. 752. * Barber. Cod. 2.
 Εἰς Ματθαῖον. Vat. 1610.
 Εἰς Λῆκαν. Vat. 1611. Vat. 1642. * Coisl. Cod. 201. * Cæsar. Vindob. Cod. 42. pag. 61.
 * Εἰς Ὠραῖας &c. Cod. Coisl. 25.
 Εἰσαρμυγὰ εἰσὶν αἱ ἀναπαύσεις πάσαι. Vat. 441. p. 294. Vat. 442. p. 283. Vat. 443. p. 166. Alex. 16. p. 132. Clem. 51. p. 202. * Otthob. 1. p. 228. * Coisl. 59. p. 181.
 Εἴ οὖρον ἡ ψυχὴ τὰ γήϊνα φαντάζεται. Vat. 442. p. 256. In ferm. cujus initium, ἀρχὴ καρποφορίας.
 Εἴ οὖν ὁ Κύριος τὸ δόξης. εἰσέλθετε εἰς τὴν εὐφροσύνην τούλης. Vat. 440. pag. 33. Vat. 441. p. 234. Vat. 442. p. 221. Vat. 443. pag. 146. Vat. 1815. p. 229. Alex. 16. p. 105. Alex. 42. p. 86. Clem. 51. p. 168. * Basil. 113. p. 255. Cod. 120. pag. 64. * Oxon. 337. * Otthob. 1. p. 79. * Coisl. 59. pag. 140. & Cod. 60.
 Εἴραϊ μὲν ὁ θαυμασιος. Vat. 453. p. 336. Vat. 1608. p. 19. Palat. 308. p. 148. Vat. 818. p. 306. Clem. 51. p. 1. Vita S. Ephraem auctore Simeone Metaphraste. * Oxon. 433. * Coisl. Cod. 307.

H.

Η' ἀποταγή, ἣν ἐπὶ τῷ ἀγίῳ βαπτίσματος ποιούμεθα. Vat. 439. p. 148. Vat. 468. p. 278. Vat. 1524. p. 89. Vat. 562. p. 89.

Vat. 1815. p. 135. Vat. 1746. pag. 261. Palat. 269. p. 13. Clem. 60. p. 97. * Coisl. 304. p. 17. * Ambros. 6.
 Η' πῶς μὴ τῆς ἐστὶ πάντος ἐργασίας ἀγαθῆς. Vat. 440. p. 20. Vat. 441. p. 161. Vat. 442. p. 151. Vat. 443. p. 95. Vat. 1524. p. 113. Vat. 1815. p. 176. Alex. 8. p. 14. Alex. 16. p. 70. Alex. 42. p. 43. Clem. 51. p. 113. * Cod. Basil. 113. p. 203. Cod. 120. p. 22. * Oxon. 289. * Otthob. 1. p. 36. * Coisl. 59. p. 93. Cod. 60.
 Η' χάρις σε δέδωκέ μοι τὸ λαλεῖν πρὸς σε, Κύριε. Vat. 1190. pag. 1131. * Coisl. Cod. 312.
 * Η' δὲ χαρὸς ἐπαίγει ἡμᾶς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Cæsar. Vindob. Cod. 179. num. 3. & Cod. 210. num. 22.
 Η' κέσας, ὅτι δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ. Vat. 1815. p. 145. Clem. 50. p. 178. * Coisl. Cod. 115. Cod. 116. Cod. 258.
 Η' κέσατε, ἀγαπητοὶ φιλόχριστοι, πόση ἡ δυνάμις. Vat. 438. pag. 11. Vat. 1524. p. 87. Vat. 1815. pag. 131. Conjungitur cum sermone, cujus initium, πᾶσα ἐορτή, Vat. 562. p. 84. Vat. 702. pag. 163. * Basil. Cod. 69. p. 92. Cod. 113. p. 150.
 Η' μαρτυρὸν εἰς τὸ ἔργον, καὶ ἐνώπιόν σε Κύριε. Vat. 439. p. 265. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 373. * Oxon. 129. * Medic. 42.
 Η' μὲν ὁ ὁμῶς πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Vat. 1524. p. 86. Vat. 1815. pag. 129. * Basil. Cod. 69. p. 91. Cod. 113. p. 149.
 Η' ῥώτις τινὲς φιλόχριστοι. Vat. 1192. p. 106. * Cæsar. Vindob. Cod. 120. num. 30.
 Η' συχίαν δότε, καὶ κλίνατε τὰς ἀκοάς. Ambros. 9.

Θ.

Θέλεις, ἀδελφε, μαθεῖν πῶς χαλεπή. Pal. 258. p. 338.
 Θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῷ δόξης σε. Vat. 439. p. 35. Alex. 16. p. 231. Alex. 42. p. 145. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 344. * Oxon. 100. * Otthob. 1. p. 125. Cod. 2. pag. 26. * Coisl. 381. pag. 120. & 137. * Medic. 31.
 Θρῶν ἔν καὶ πονθεῖν χεῖν, ἀδελφοί, ἐπὶ τῷ μὴ ἔχοντος πρᾶσις. Al. Θρῶν χεῖν, ἀδελφοί, καὶ πονθεῖν ἐπὶ τῷ μὴ ἔχοντος πρᾶσις.

ωραότητα. Vat. 439. pag. 138. Vat. 440. p. 85. Vat. 729. p. 161. Vat. 1815. p. 90. Alex. 8. p. 146. Alex. 16. 144. Alex. 42. p. 155. Clem. 62. pag. 147. * Basil. 113. p. 100. * Oxon. 6. * Otthob. 1. p. 267. * Coislin. 59. p. 193. * Medic. 12.
Θυμὸς ἀνδρὶ βόθρυος αὐτῷ. Pal. 258. p. 381.

I.

Ἰασάμε, Κύεε, καὶ ἰαθήσομαι. Vat. 1524. 70. Vat. 1815. p. 98. Alex. 16. pag. 259. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 201. Cod. 214. p. 42. Cod. 31. p. 393. * Medic. 48. * Basil. 69. pag. 74. Cod. 113. pag. 111. * Oxon. 135. * Otthob. 1. p. 106. Cod. 2. pag. 83.
Ἰδόντες ἔν, ἀδελφοί, καὶ ἀδθενείαν αὐτῷ. Vat. 439. p. 242. Alex. 16. pag. 246. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 369. Οἰδότες ἔν ἀδελφοί καὶ ἀδθενείαν ἡμῶν. * Oxon. 126. Εἰδότες. * Otthob. 1. 171. * Coislin. 60. pag. 12. * Εἰδότες. Medic. 40.
Ἰδὲ πάλιν παραιπίω ἐπὶ θυράς τε ἐμῆ δεσπότας. Vat. 1190. p. 1125. * Coisl. Cod. 312.
Ἰσέον, ὅτι διπλῆς ὢν ὁ ἄνθρωπος. Palat. 91. pag. 145.

K.

Καὶ πάλιν ἐργοχαίρει μὴ ὀλιγώρει. Al. Μὴ ὀλιγώρη. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. p. 130. Vat. 442. p. 123. Vat. 443. pag. 77. Vat. 1524. p. 101. Vat. 1815. p. 155. Alex. 16. p. 57. Alex. 42. p. 9. Clem. 51. p. 92. * Basil. 113. pag. 182. Cod. 120. pag. 6. * Oxon. 269. * Otthob. 1. p. 10. * Coisl. 59. p. 74. & Cod. 60.
Καὶ πάλιν χερόν μὴ ὀλιγώρει. Al. Μὴ ὀλιγώρη. Vat. 440. p. 5. Vat. 441. p. 132. Vat. 442. p. 125. Vat. 443. pag. 78. Vat. 1524. p. 102. Vat. 1815. p. 155. Alex. 16. p. 58. Alex. 42. pag. 10. Clement. 51. pag. 93. * Basil. 113. pag. 183. Cod. 7. * Oxon. 270. * Otthob. 1. p. 11. * Coisl. 59. p. 75. & Cod. 60.
Καὶ πάλιν μὴ τὴ ἀγάπης ταῦτα καὶ πλείω τούτων. Vat. 1524. pag. 96. Vat. 1815. pag. 112. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 254. * Basil. Cod. 69. p. 102. Cod. 113. p. 171.

Καὶ οἱ ἐν ὑποπαγῇ πνευματικῇ πατρὶς καθεζόμενοι διαφόρως πολεμῶνται. * Otthobon. 1. p. 31. Vide, Διαφόρως πολεμῶνται.

* Καλὸν τὸ προσέχειν ἑαυτὸν ἕκαστον. Cod. Otthob. 1. p. 237. Interrogatio, εἰ καλὸν διαπονεῖσθαι περὶ ἑνός. Vofs. 1. pag. 124. * Med. Laur. 64.

Καλῶς εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι τὸ φορτίον μου ἔλαφρόν ἐστι. Vat. 1524. pag. 94. Vat. 1815. p. 109. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 250. * Basil. Cod. 69. p. 100. Cod. 113. p. 168.

Καπνὸς διώκει μελίαντας. Palat. 258. p. 412. Καρπὸς πολυφόρος ἐστὶν ἢ μετάνοια. Alex. 8. p. 155. Alex. 16. pag. 159. * Medic. Laurent. 26.

Κατὰ μέρος οἰκοδομεῖται πόλις. Vat. 440. p. 9. Vat. 441. p. 139. Vat. 442. p. 132. Vat. 443. p. 85. Vat. 1524. p. 105. Vat. 1815. p. 162. Alex. 8. p. 2. Alex. 16. pag. 61. Alex. 42. pag. 16. Clem. 51. pag. 99. * Basil. 113. p. 188. Cod. 120. pag. 10. * Oxon. 275. * Otthob. 1. p. 17. * Coisl. 59. p. 80. & Cod. 60.

Κατανύγησι ψυχῆς, κατανύγησι ἐπὶ πᾶσι. Vat. 440. p. 94. Vat. 1815. p. 52. Alex. 8. p. 122. Alex. 16. pag. 239. Clem. 62. pag. 131. * Cæsar. Vindob. Cod. Gr. 31. pag. 356. Cod. 210. p. 25. Cod. 214. pag. 42. Cod. 161. p. 166. * Basil. Cod. 69. p. 55. Cod. 113. p. 46. * Oxon. 112. * Coislin. 121. p. 169. Cod. 245. p. 68. Cod. 381. p. 133. * Otthob. 2. p. 39. * Medic. 35.

Κινεῖ με πρὸς τὴν πρῶσαν ἀπόθεσιν. Vat. 1433. p. 141. Urbinat. 10. pag. 154. S. Gregorii Nysseni Encomium in S. Ephraem Syrum. * Coislin. Cod. 238. p. 175. Cod. 245. pag. 72.

Κλίνατέ μοι πᾶς ἀκοῆς. Vat. 1633. pag. 81. * Oxon. 399. * Basil. 26. p. 144.

Κρεῖσσον ἐοθίεν καὶ δὲ χαλεπεῖν τῷ Θεῷ. Palat. 258. p. 325.

Κύεε Βασιλεὺς ἐπεράνιε πρὸς ἀκλήτε. Vat. 341. pag. 288.

Κύεε Ἰησοῦ Χριστὲ ὑεὶ τοῦ Θεοῦ. Vat. 778. pag. 104.

Κύεε καὶ δέσποτα, πνεῦμα ἀργίας. Vat. 775. pag. 18.

Λ.

Λαλήσω ἐν ὁδῷ. Al. Λαλήσω μὲν ἐν ὁδῷ. Vat. 1774. p. 139. Pal. 17. p. 110. Palat. 68. pag. 16. Pal. 269. pag. 15. Clem. 60. pag. 98.

Λαμπρὸς ὁ βίος τῶν δικαίων. Vat. 439. pag. 204. Vat. 729. p. 151. Palat. 368. p. 323. Alex. 42. p. 254. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 446. * Otthobon. 1. pag. 145. * Medic. 71.

Λέγει ὁ Θεὸς Ἀγ' ἔ' θεωρήτω. Vat. 1524. p. 80. Alex. 42. p. 121.

* Λεωρὰ γέγονεν, ὡς χιῶν, ἡ Μαριάμ. Oxon. 398.

Λέων ζωχρεῖται Ἀγ' ἔ' αὐτὸ κοιλίαν. Pal. 258. pag. 305.

Μ.

Μάθωμεν ἀμαρτωλοὶ ἀπολαγχίαν. Vat. 439. p. 33. Alex. 42. p. 143. * Otthobon. 1. p. 123. * Coislin. 381. p. 110. * Medic. 74.

Μακάρια πόλις ἡ πόλις Ἀσβεδὼν βασιλευμένη. Vat. 439. p. 79. Vat. 440. p. 116. Vat. 441. p. 35. Vat. 442. p. 30. Vat. 443. pag. 17. Alex. 16. pag. 12. Alex. 42. pag. 228. Clem. 51. p. 26. * Oxon. 151. * Coislin. 59. p. 14. & Cod. 60.

Μακαρίζω ἡ ὑμῶν ζωὴ ὡς φιλόχριστοι. Vat. 439. p. 44. Vat. 440. pag. 81. Vat. 729. p. 157. Vat. 1815. p. 84. Alex. 8. p. 141. Alex. 16. p. 140. Clem. 62. p. 142. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 31. p. 248. * Basil. Cod. 69. pag. 72. Cod. 113. pag. 93. * Oxon. 1. * Otthobon. 1. pag. 260. Cod. 2. p. 60. * Coislin. 59. p. 188. * Medic. 1.

Μακάριοι οἱ τ' Θεὸν ἀγαπήσαντες. Vat. 440. p. 89. Vat. 1815. p. 31. Alex. 8. p. 117. Alex. 16. p. 258. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 131. p. 392. & Cod. 61. pag. 146. * Basil. Cod. 69. p. 43. Cod. 113. p. 21. * Oxon. 428. * Otthob. 2. p. 82. * Medic. 47.

Μακάριοι οἱ μὴ πεισόντες. Alex. 42. p. 223. Pars adhortationis, cujus initium, ὅτι ὧν μοι ἐλάλησας.

Μακάριον ὄντως μὴ ἀμαρτάνειν. Vat. 1524. pag. 83. Vat. 1815. pag. 107. Alex. 42. Tom. I.

p. 117. * Basil. Cod. 69. p. 88. Cod. 113. pag. 143.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὃς ἔχει φόβον Θεῶν. Vat. 439. p. 45. Vat. 440. pag. 81. Vat. 729. p. 158. Vat. 1815. p. 85. Alex. 16. p. 141. Alex. 42. p. 150. Clem. 62. pag. 143. Al. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος. Alex. 8. p. 142. * Basil. 69. p. 73. Cod. 113. p. 95. * Oxon. 2. * Otthob. 1. pag. 261. * Coislin. 59. p. 189. * Medic. 2.

Μακάριος ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀγάπην Θεῶν. Al. Μακάριος ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ ἔχων ἀγάπην Θεῶν. Vat. 439. p. 46. Vat. 440. p. 82. Vat. 729. p. 158. Vat. 1815. p. 46. Alex. 8. p. 142. Alex. 16. p. 141. Alex. 42. p. 151. Clem. 62. p. 143. * Basil. Cod. 113. p. 96. * Oxon. 2. * Otthob. 1. p. 262. * Coisl. 59. p. 189. * Medic. 4.

Μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὅστις μακροθυμίαν ἐκτίσας. Al. Μακάριος ἀληθὺς ὁ ἄνθρωπος ὃς τὴν μακροθυμίαν. Vat. 439. p. 47. Vat. 440. pag. 82. Vat. 729. p. 159. Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 143. Alex. 16. p. 142. Alex. 42. p. 52. Clem. 62. p. 144. * Basil. Cod. 113. p. 97. * Oxon. 3. * Otthob. 1. p. 263. * Coisl. 59. pag. 190. * Medic. 6.

Μακάριος ἀδελφοὶ ὅστις ἡπιμονίῳ ἐκτίσας. Al. Μακάριος ἀδελφοὶ εἴτις ἡπιμονίῳ. Vat. 439. p. 48. Vat. 440. p. 83. Vat. 729. p. 160. Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 144. Alex. 16. p. 142. Alex. 42. p. 152. Clem. 62. p. 145. * Basilian. Cod. 113. pag. 97. * Oxon. 4. * Otthobon. 1. p. 264. * Coisl. 59. p. 191. Medic. 7.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος. Vat. 439. p. 137. Vat. 440. p. 83. Vat. 1815. p. 88. Vat. 729. p. 160. Alex. 8. p. 145. Alex. 16. p. 143. Alex. 42. p. 154. Clem. 62. pag. 146. * Basil. Cod. 113. p. 98. * Oxon. 4. * Otthob. 1. pag. 265. * Coislin. 59. p. 192. * Medic. 9.

Μακάριος ἀληθὺς καὶ μακαρισμὸς ἄξιός ἐστις ὁ ἔχων τωρότητα. Al. Μακάριος ἀληθὺς καὶ τεισ-
μακάριος ὁ ἔχων Vat. 439. pag. 137. Vat. 440. p. 84. Vat. 729. p. 161. Vat. 1815. p. 89. Alex. 8. p. 146. Alex. 16. p. 143. Alex. 42. p. 155. Clem. 62. p. 147. * Basil. 113. p. 99. * Oxon. 5. * Otthobon. 1.

p. 266. Μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ
 τρισμακ. * Coisl. 59. p. 193. * Med. 11.
 Μακάριος ὅς ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτὸν ἐρύθμη-
 σεν. Vat. 439. p. 139. Vat. 440. p. 85.
 Vat. 729. p. 162. Vat. 1815. p. 90. Alex.
 8. p. 147. Alex. 16. p. 144. Alex. 42. pag.
 156. Clem. 62. p. 148. * Basil. 113. pag.
 101. * Oxon. 6. * Otthob. 1. pag. 268.
 * Coisl. 59. p. 194. * Medic. 13.
 Μακάριος ὅς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοὴν ἀλη-
 θῆ καὶ ἀνυπόκριτον. Vat. 439. p. 139. Vat.
 440. p. 85. Vat. 729. p. 163. Vat. 1815.
 p. 90. Alex. 8. p. 147. Alex. 16. pag. 145.
 Alex. 42. p. 157. Clem. 62. p. 148. * Basil.
 113. pag. 101. * Oxon. 7. * Otthobon. 1.
 p. 268. * Coisl. 59. p. 194. * Med. 15.
 Μακάριος ὅς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχ ὑπετάγη.
 Vat. 439. p. 140. Vat. 440. p. 86. Vat. 729.
 p. 163. Vat. 375. p. 185. Vat. 1524. pag.
 67. Vat. 1815. p. 92. Alex. 8. pag. 149.
 Alex. 16. p. 145. Alex. 42. p. 158. Clem.
 62. p. 149. * Basil. 113. p. 103. * Oxon.
 8. * Otthob. 1. p. 270. Μακάριος ὅς ζήλῳ
 καὶ φθόνῳ. * Coisl. 59. pag. 195. * Me-
 dic. 17.
 Μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ μὴ τὸ γλῶσσαν
 αὐτὸν βάλας λοιδορίας. Al. Ὁ τὸ γλῶσσαν
 αὐτὸν μὴ βάλας λοιδορίας. Al. Μὴ βλά-
 ςας. Vat. 375. p. 186. Vat. 439. p. 142.
 Vat. 440. pag. 87. Vat. 729. p. 70. Vat.
 1524. p. 68. Vat. 1815. p. 93. Alex. 8.
 p. 150. Alex. 16. p. 146. Alex. 42. p. 159.
 Clem. 62. p. 150. * Basil. 113. pag. 104.
 * Oxon. 9. * Otthob. 1. p. 271. Μακάριος
 καὶ τρισμακ. ὁ τὸ γλῶσσαν αὐτὸν μὴ βάλ-
 ςας ἐν λοιδορίας ἐτέρων. Cod. 2. p. 1. * Coisl.
 59. p. 196. * Medic. 19.
 Μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ ἐγκράτειαν φυλά-
 ξας. Al. μακάριος ἐν καὶ τρισμακ. Vat. 439.
 p. 142. Vat. 375. p. 186. Vat. 440. p. 87.
 Vat. 729. p. 171. Vat. 1524. p. 68. Vat.
 1815. p. 94. Alex. 8. 150. Alex. 16. pag.
 147. Alex. 42. p. 160. Clem. 62. p. 151.
 * Basil. 113. p. 105. * Oxon. 10. * Otth.
 1. p. 272. Μακάριος ἀληθῶς καὶ τρισμακ.
 ὁ ἐγκράτ. Cod. 2. p. 1. * Coisl. 59. p. 196.
 * Medic. 21.
 Μακάριος ὅς γέγονεν ὅλος ἐλδύθερος ἐν Κυρίῳ.
 Vat. 439. p. 196. Vat. 441. p. 109. Vat.

442. p. 104. Vat. 443. pag. 64. Alex. 16.
 p. 48. Clem. 51. p. 79. * Cæsar. Vindob.
 Cod. 214. num. 17. * Oxon. 191. * Coi-
 slin. Cod. 59. p. 62. & Cod. 60.
 Μακάριος ὅς μισήσας τὸ δῖον τῶτον κατέλιπε.
 Al. Μακάριος ὅς μισήσας κατέλιπε τὸ βῖον
 τῶτον. Vat. 439. p. 213. Vat. 441. p. 115.
 Vat. 442. p. 110. Vat. 1815. p. 47. Alex.
 8. p. 113. Alex. 16. p. 11. Clem. 51. pag.
 83. Clem. 62. p. 240. * Cæsar. Vindob.
 Cod. Græc. 61. p. 162. * Basil. Cod. 69.
 p. 52. Cod. 113. pag. 41. * Oxon. 196.
 * Otthob. 1. p. 112. * Coisl. Cod. 59. pag.
 65. & Cod. 60.
 Ματᾶ παῖσα ἀσκησις, παῖσα ἐγκράτεια.
 Vat. 439. p. 174. Alex. 16. p. 151. * Cæ-
 sar. Vindob. Cod. 31. p. 261. * Oxon. 15.
 * Otthobon. 1. p. 317. Cod. 2. p. 6. * Coi-
 slin. 59. p. 200. * Medic. 24.
 * Μέγα γὰρ ὄπλον δὲ χη, θησαυρὸς. Cod.
 Coisl. 381. p. 151.
 Μεγαλύνων μεγαλύνω σε Κύριε. Vat. 341.
 pag. 288.
 Μέγας κίνδυνος παθῆναι ἐν κοινοβίῳ. Palat. 258.
 pag. 360.
 Μέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆ δόξης. Vide, Θέλω
 εἰπεῖν. Cod. Coisl. 381. p. 137.
 Μέχρι τίνος ὧ φίλε ἀνεχόμενος τὸ ἐχθρὸν.
 Vat. 439. p. 221. Vat. 440. p. 103. Vat.
 1815. pag. 29. Alex. 8. p. 121. Alex. 42.
 p. 252. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61.
 p. 145. * Basil. Cod. 69. p. 43. Cod. 113.
 p. 19. * Otthob. 1. p. 121. * Coisl. 381.
 p. 113. * Medic. 73.
 Μὴ ἀναλάβῃς τὸ τῶς κακοφρόνων βελῶν. Vat.
 439. p. 92. Vat. 440. p. 119. Vat. 441.
 p. 52. Vat. 442. p. 48. Vat. 443. pag. 28.
 Alex. 16. p. 21. Clem. 51. p. 40. In ferm.
 cujus initium Ὁφειλέται. * Oxon. 162.
 * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
 Μὴ θέλε κακῶς ἀνατρέφεσθαι. Vat. 439.
 p. 96. Vat. 440. p. 122. Vat. 441. p. 57.
 Vat. 442. p. 53. Vat. 443. pag. 31. Alex.
 16. p. 23. Clem. 51. p. 44. In ferm. Ὁφει-
 λέται. * Oxon. 166. * Coisl. Cod. 59.
 Cod. 60.
 Μὴ ἐν φοβηθῶμεν μάλιστα φόβον. Vat. 439.
 p. 171. * Otthob. 1. p. 314. * Medic. 57.
 * Μὴ δαπανήσῃς ὅλον τὸ χροῖον τῆ ζωῆς σου ἐν τῇ

τὸ σώματος φροντίδι . Cæsar. Vindob. Cod.
165. num. 21.
Μὴ ὀλιγορῶμεν ἀδελφοὶ δαλεῦντες ἀλλήλοις .
Vat. 439. p. 107. Vat. 440. p. 129. Vat.
441. p. 72. Vat. 442. pag. 68. Vat. 443.
p. 40. Alex. 16. p. 30. Clem. 51. p. 54. In
ferm. Οφειλέται . * Oxon. 175. * Coisl.
Cod. 59. Cod. 60.
Μὴ ἔξθ' δένει γέροντα ἐὰν βεληθῇ ἐλθεῖν εἰς τὸ
κόπον . Palat. 258. p. 135.
Μὴ εἴπῃ μοναχὲ, ᾧδε σένωσις . Palat. 258.
pag. 203.
Μηδὲν πρὸς ἐμὴν ἀγάπην, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ .
Vide, Αγαπητοὶ, μηδὲν .
Μοναχὲ, κατανόει τὸ χῆμα ᾧ ἐμφίασαι . Al.
Μοναχὲ παπεινὲ κατανόει . Vat. 439. p. 86.
Vat. 441. p. 43. Vat. 442. p. 38. Vat. 443.
p. 22. Alex. 16. p. 16. Alex. 42. pag. 236.
Clem. 51. p. 33. * Oxon. 156. * Coisl.
Cod. 59. Cod. 60.
Μοναχὲ, εἰ τῷ Χριστῷ ἐπηγγέλω ἀρέσαι . Al.
Οὕτω τῷ Χριστῷ . Vat. 440. pag. 62. Vat.
441. p. 188. Vat. 442. p. 179. Vat. 443.
p. 114. Vat. 1815. p. 197. Alex. 8. p. 29.
Alex. 16. p. 83. Alex. 42. p. 63. Clem. 51.
p. 133. * Basil. 113. pag. 222. Cod. 120.
p. 37. * Oxon. 308. * Otthob. 1. pag. 57.
* Coisl. 59. p. 112. & Cod. 60.
Μοναχὲ, μὴ ἔξ' οὐκηνείας πρὸς φασίς . Palat.
258. p. 267.
Μοναχὲ, ἔξ' ἡλθεῖς ἐκ τῆς κελίας σου . Pal. 258.
pag. 279.
Μοναχὸν εἶχ' ἡ κερὰ, καὶ ἡ πειρομένη σωθήσεται
σιν . Pal. 258. p. 152.
Μοναχὸς ἐμπλοκόμενος ταῖς εἰς βίαν πραγμα-
τείαις . Pal. 258. p. 117.
Μόνον μὴ παντελῶς ἀκαρπὸς ὄρεθῇ . Vat.
1524. p. 85. Vat. 1815. p. 128. * Basil.
Cod. 69. p. 90. Cod. 113. p. 147.

N.

Νικηθεὶς ὁ κτ' κράτος ὁ πονηρὸς ἀνέβηλος .
Vat. 439. p. 241. Alex. 16. p. 246. * Cæ-
sar. Vindob. Cod. 31. p. 369. * Oxon. 125.
* Otth. 1. pag. 170. * Coisl. 60. pag. 11.
* Medic. 39.
Νῦν ἔτι καὶ σήμερον καταχόμεθα πρὸς σῶμα .
Vat. 1190. p. 1130. * Coisl. Cod. 312.
Νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν, ἐν αἷς ἐμπλέκεται
Tom. I.

πᾶς ἀνθρώπος . Vat. 439. p. 93. Vat. 440.
p. 120. Vat. 441. p. 53. Vat. 442. p. 49.
Vat. 443. p. 28. Alex. 16. p. 20. Clem. 51.
p. 41. In ferm. cujus initium, Οφειλέται .
* Oxon. 163. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

O.

Οὗτος ἡσυχία ἐπ' ἀνθρώπου . Vat. 439. p. 39.
Alex. 42. p. 149.
Οὗτος μὴ ἔχων φόβον Θεῷ . Vat. 439. pag. 46.
Vat. 440. p. 81. Vat. 729. pag. 158. Vat.
1815. p. 86. Alex. 8. pag. 142. Alex. 16.
p. 141. Alex. 42. p. 150. Clem. 62. pag.
143. * Basil. 113. p. 95. * Oxon. 2. * Ot-
thob. 1. p. 261. * Coisl. 59. p. 189.
Οὗτος μὴ ἔχων τὸν φόβον Θεῷ . Vide. Οὗτος μὴ
ἔχων . * Coisl. 59. p. 189. * Medic. 3.
Οὗτος μὴ ἔχων μικροθυμίαν . Al. Οὗτος μὴ ἔχων .
Vat. 439. p. 47. Vat. 440. p. 83. Vat. 729.
p. 159. Vat. 1815. p. 87. Alex. 8. p. 144.
Alex. 16. p. 142. Alex. 42. p. 152. Clem.
62. p. 145. * Basil. 113. p. 97. * Oxon. 3.
* Otthob. 1. p. 263. * Coisl. 59. p. 191.
Οὗτος τὸ οὐχολίας τῷ πνεύματι κρατῶμενος .
Vat. 439. p. 137. Vat. 440. p. 84. Vat.
729. p. 161. Vat. 1815. p. 89. Alex. 8.
p. 145. Alex. 16. p. 143. Alex. 42. p. 154.
Clem. 62. p. 146. Οὗτος τὸ οὐχολίας
πάντοτε κρατῶμενος . * Basil. 113. p. 99.
Οὗτος τῇ οὐχολίᾳ πάντοτε . * Oxon. 5.
* Otthob. 1. 265. * Coisl. 59. pag. 192.
* Medic. 10.
Οὗτος ἐστὶ οὐχολία πάντοτε κρατῶμενος . Vi-
de, Οὗτος τὸ οὐχολίας . Coisl. 59. p. 192.
Οὗτος ἐν τέτοις ἑαυτὸν κατατιτρώσκων . Vat. 439.
p. 141. Vat. 375. p. 185. Vat. 440. p. 86.
Vat. 729. p. 164. Vat. 1524. p. 67. Vat.
1815. p. 93. Alex. 8. pag. 149. Alex. 16.
p. 146. Alex. 42. p. 159. Clem. 62. pag.
149. * Basil. 113. pag. 104. * Oxon. 8.
* Otthob. 1. p. 271. * Coisl. 59. p. 196.
* Medic. 18.
Οὗτος ἐπὶ λειδορίᾳ ἐτέρων ἡδυνόμενος . Al. Ἡ δό-
μνος . Vat. 439. p. 142. Vat. 440. p. 87.
Vat. 375. p. 186. Vat. 729. p. 171. Vat.
1524. p. 68. Vat. 1815. pag. 93. Alex. 8.
p. 150. Alex. 16. p. 146. Alex. 42. p. 160.
Clem. 62. p. 151. * Basil. 113. pag. 105.
* Oxon. 9. * Otthobon. 1. pag. 272.
* Coisl.

- * Coisl. 59. pag. 196. * Medic. 20.
- * Ο ἅγιος Ἀββᾶς Ἐφραίμ διηγῆτο πῶς ὡμίλει
 βάλλοι πρὸς ἀντὶν ἀδελφοῖς. * Basil. Cod.
 69. p. 13. Cod. 113. pag. 293.
- Ο ἡ ἀκρατής, καὶ μὴ ἔχων ἐγκράτειαν. Vat.
 439. p. 143. Vat. 440. p. 88. Vat. 375.
 p. 187. Vat. 729. p. 172. Vat. 1524. pag.
 69. Vat. 1815. p. 95. Alex. 8. pag. 151.
 Alex. 16. p. 147. Alex. 42. p. 161. Clem.
 62. p. 152. * Basil. 113. p. 106. * Oxon.
 10. * Otthobon. 1. p. 274. * Coislin. 59.
 p. 197. * Med. 22.
- Ο κατελθὼν Κύριος ἐκ τῆς κόλπων ἔ Πατρὸς.
 Al. Ἐκ τῆς κόλπου. Vat. 439. p. 160. Vat.
 729. p. 175. Vat. 1815. pag. 74. Alex. 8.
 p. 131. Alex. 16. p. 233. Alex. 42. p. 128.
 Clem. 62. p. 187. * Cæsar. Vindob. Cod.
 Græc. 61. pag. 188. Cod. eod. 211. Cod.
 144. p. 103. Cod. 31. p. 346. * Basil. Cod.
 69. p. 67. Cod. 113. p. 71. * Oxon. 102.
 * Barberin. 31. p. 273. * Otthob. 1. p. 128.
 Cod. 2. pag. 28. * Coisl. 381. pag. 114.
 * Medic. 32.
- Ο πόνος ἀναγκάζει με εἰπεῖν. Al. Ο πόνος
 ἔ λέγειν ἀναγκάζει με. Al. Ο πόνος ἀναγ-
 κάζει με λαλεῖν. Vat. 439. pag. 242. Vat.
 1524. p. 55. Vat. 1815. p. 1. Alex. 8. pag.
 74. Alex. 16. p. 180. Clem. 62. pag. 156.
 * Basil. Cod. 69. p. 26. Cod. 113. pag. 1.
 initio mutilus. * Oxon. 28. * Barber. 31.
 p. 218. * Coislin. 59. p. 211. Cod. 381.
 p. 4. * Medic. 27.
- Ο Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπιδημή-
 σας. Vat. 440. p. 110. Vat. 441. pag. 17.
 Vat. 442. p. 11. Vat. 443. p. 5. Alex. 16.
 p. 3. Alex. 42. p. 213. Clem. 51. pag. 15.
 * Oxon. 140. * Coisl. Cod. 59. fol. 4. &
 Cod. 60.
- Ο πατέρας ἡμῶν Θεὸς ἐπιστάμενος τὴν ἀσθένειαν
 ἡμῶν. Vat. 440. pag. 149. * Otthob. 1.
 p. 324. * Medic. 59.
- Ο Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς τῷ Ἰσαάκ, ὁ
 Θεὸς τῷ Ἰακώβ. Vat. 455. pag. 269. Vat.
 468. p. 291. Vat. 572. p. 139. Vat. 695.
 p. 228. Vat. 1190. p. 52. Vat. 1216. pag.
 109. Vat. 1255. p. 75. Vat. 1633. p. 203.
 Vat. 1641. p. 284. Vat. 1673. pag. 124.
 Pal. 363. p. 392. Clem. 21. p. 89. * Cæ-
 sar. Vindob. Cod. 151. num. 17. Cod. 210.
- num. 26. Ο Θεὸς Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς Ἰσαάκ.
 * Basil. Cod. 13. p. 21. Cod. 52. pag. 68.
 Cod. 87. p. 123. * Oxon. 234. * Barberin.
 32. p. 61. Cod. 249. p. 183. * Coisl. 105.
 p. 142. Cod. 259. p. 149. * Ambros. 3.
 * Medic. 77.
- Ο ἀναμάρτητος ἄμνος ἔ Θεῷ, ὁ ἐκασίας βε-
 λῆ. Vat. 607. p. 89.
- Ο Θεὸς ὁ δίκαιος καὶ ἀνεπὶς. Vat. 1815. p. 107.
- Ο βελλόμενος Θεῷ ἀρέσσει. Al. Ο βελλόμενος
 τῷ Θεῷ ἀναιρετῆσαι. Vat. 1815. pag. 42.
 Alex. 8. p. 108. Pal. 258. p. 145. * Cæsar.
 Vindob. Cod. Græc. 31. p. 387. & Cod. 61.
 p. 157. * Basil. Cod. 69. p. 50. Cod. 113.
 p. 35. * Oxon. 424. * Otthob. 1. pag. 180.
 Cod. 2. p. 77. * Medic. 46.
- Ο Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ. Vat. 1815.
 p. 64. Alex. 8. p. 153. Alex. 16. pag. 262.
 * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 178.
 Cod. 31. p. 399. * Basil. Cod. 69. pag. 62.
 Cod. 113. p. 60. * Oxon. 429. * Otthob.
 2. p. 102. * Med. 50.
- * Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν
 λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις. ἡγορεῖτε, ὅτι,
 ἡ ὥρα ἔ δοκεῖτε. * Cæsar. Vindob. Cod.
 33. p. 111.
- Ο πνεύμων εἰς τὸν υἱὸν ἔ Θεῷ. Alex. 16. pag.
 193. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 290.
 * Oxon. 46. Φοβῆ τὸν Κύριον. 47. * Coi-
 slin. 59. p. 227. * Otthob. 2. p. 46. * Me-
 dic. 28.
- Ο δακρύων καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέ-
 λων σωθῆναι τὸν ἀνθρώπων γένος. Clem. 62.
 pag. 164.
- Ο γὰρ δεδευμένος ἐν πῶς κοσμητοῖς ὡραῖμασι.
 Vat. 663. p. 177.
- Ο καλωπίζων ἑαυτῷ. Palat. 258.
 pag. 235.
- Ο πόθος λέγειν πρὸς Θεὸν ἀναγκάζει με.
 Vat. 1190. p. 1122. * Coislin. Cod. 312.
- Ο μακάριος Παῦλος Ἀπόστολος, ὁ ἄριστος.
 * Coisl. 296. p. 221. Vide, Παῦλος.
- Οἱ ἐν τοῖς ἰατροῖς θεραπευόμενοι. Vat. 440.
 p. 147. Alex. 42. p. 227. * Otthobon. 1.
 p. 305. * Medic. 53.
- Οἱ βελλόμενοι κατὰ ἀλήθειαν τῷ Θεῷ ἀκολοθεῖ-
 σαι. Al. Τῷ Κυρίῳ. Vat. 1815. pag. 60.
 Alex. 8. p. 105. * Cæsar. Vindob. Cod. Gr.
 61. p. 175. Τῷ Κυρίῳ ἀναιρετῆσαι. * Basil.
 Cod.

Cod. 69. pag. 60. Cod. 113. p. 66. * Otth.
1. p. 176.
Οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουσιν ἐν ἀγάπῃ πομπῇ. Clem.
62. p. 154.
Οἰδότες ὅτι ἀδελφοὶ τῷ ἀσθένει ἡμῶν. Vide,
Ιδόντες.
Οἱ μοι ἀδελφοὶ με φιλόχριστοι. Vat. 438.
p. 16. Vat. 562. p. 89. Vat. 702. pag. 164.
Vat. 1524. p. 88. Vat. 1815. pag. 134.
Palat. 17. p. 110. Pal. 68. p. 14. Pal. 269.
pag. 12.
Οἱ μοι ἐν ποίᾳ καταγνώσει ἔζηκα. 1190. pag.
1119. * Coisl. Cod. 312.
Ὅκτώ εἰσι τῷ ἀριθμῷ οἱ πολεμῶντες. Vat.
375. p. 178. * Oxon. 422.
Ὅν ἔσπον ξίφος νευροκοπεῖ ἵππον. Vat. 441.
p. 244. Vat. 442. p. 231. Vat. 443. pag.
p. 152. Vat. 1815. p. 236. Alex. 16. pag.
110. Alex. 42. p. 92. Clem. 51. pag. 174.
* Basil. 113. p. 261. Cod. 120. pag. 69.
* Oxon. 341. * Otthob. 1. p. 86. * Coisl.
59. p. 146. & Cod. 60.
Ὅρθε βίε ὀρέγει. Al. ὀρέγη. Al. ὀρε-
γεις. παπεινοφροσύνην ἀσκησον. Vat. 439.
p. 123. Vat. 440. p. 139. Vat. 441. p. 98.
Vat. 442. p. 93. Vat. 443. p. 44. Alex. 16.
p. 42. Clem. 51. pag. 71. * Oxon. 257.
* Otthob. 1. pag. 294. * Coisl. Cod. 59.
& Cod. 60.
Ὅσοι τὰ ἑβίε μύτια καὶ ἀπολυμνία πράγμα-
τα. Vat. 581. p. 159. * In Cod. Alex. 48.
p. 1. tribuitur S. Joanni Chrysostomo.
Ὅταν ἀποσταλῇ Ἀγγελος ἐπὶ ψυχῇ ἀσκη-
τῆ. Clem. 62. p. 232.
Ὅτι καὶ εἰ δὲ παύσιν Χειρῶν. Vat. 440.
p. 103. * Basil. Cod. 26. p. 121. * Coisl.
193. p. 80.
Ὅτι μόνον δι' ἀποχῆς βρωμάτων. Vat. 440.
p. 61. Vat. 441. p. 186. Vat. 442. p. 177.
Vat. 443. p. 112. Alex. 8. p. 28. Alex. 16.
p. 82. Alex. 42. p. 61. Vat. 1815. p. 195.
Clem. 51. p. 131. * Basil. 113. pag. 220.
Cod. 120. p. 35. * Oxon. 307. * Otth. 1.
p. 55. * Coisl. 59. p. 110. & Cod. 60.
Ὅτι χρονεῖ μοναχὸς ἐν πόπῳ ἐνὶ. Palat. 258.
pag. 235.
Ὅτι πίνω ἐφάμιλλον θείου γυναικὸς ποτη-
ρῆς. Vat. 443. p. 173.
* Οὕτως ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι, ὡς δεσ-

μὸς φυσικὸς δυσχάλυτος. Oxon. 423.
Οὕτως ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἦν ἔξ ἀναπο-
λῆς, Σύρος τῷ γένει. Oxon. 439. Vita
S. Ephraem, auctore Anonymo, paulo ube-
rior, quam ea, quae incipit, γένονέ τις.
* Coisl. Cod. 238. p. 174.
* Οὕτως ὁ αἰσος τῷ ἀσκητῶν. * Otthob. 1.
p. 381. De S. Juliano Monacho. * Medic.
Laur. 67. p. 68.

Π.

Παδῖον ἦν ὁ Ἀββᾶς Ἐφραίμ. Vat. 1599.
p. 28. Vita S. Ephraem in Apophthegmatibus
Patrum.
Παναγία δέσποινα θεοτόκε, ἡ μόνη καὶ παρπά-
τι. Vat. 1190. p. 1133. Vat. 663. pag.
230. * Coisl. Cod. 312.
Πάντες ἐρδανῶνται. Vat. 1524. pag. 89. Vat.
1815. p. 135.
* Πάντες οἱ ἔσποι. * Caesar. Vindob. Cod. 33.
pag. 85.
Πάντων τῶν καλῶν προδότης ἐστὶν ἡ ἀμέλεια.
Pal. 258. p. 277.
Παρατῆ συγκατίσμε ἀνδρῶν ἀρετικῶν. Vat.
439. p. 84. Vat. 441. pag. 39. Vat. 442.
p. 36. Vat. 443. p. 21. Alex. 16. pag. 15.
Alex. 42. p. 234. Clem. 51. p. 32. In serm.
cujus initium, ἀναρχῶν. * Oxon. 155.
* Coisl. Cod. 59. Cod. 60.
Παραδέε δέσποινα θεοτόκε κεχαριστωμένη. Vat.
1190 p. 1134. * Coisl. 312.
Παραδέε δέσποινα θεοτόκε, ἡ τῷ σωτῆρα Κύ-
ριον Vat. 1190. p. 1135. * Coisl. 312.
Παραδέε δέσποινα θεοτόκε, ἡ κοινὴ σωτηρία.
Vat. 1190. p. 1146. * Coisl. 312.
Παραδέε δέσποινα θεοτόκε, ἡ τῷ Θεῷ λόγον καὶ
σάρκα θηήσασα. Vat. 1190. pag. 1147.
* Coisl. 312.
Παραδέε δέσποινα θεοτόκε, ἡ τῷ μονοῳῷ Θεῷ
λόγον. Vat. 1190. p. 1151. * Coisl. 312.
Παρεῖκαζε ἀγαπητὴ τῷ ἀγνείῳ τῷ φοίνικι. Al.
Παρεῖκαζε ἀγαπητὴ ἀδελφὴ τῷ ἀγνείῳ. Al.
Παρεῖκαζε τῷ ἀγνείῳ, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ.
Vat. 440. p. 60. Vat. 441. pag. 184. Vat.
442. p. 176. Vat. 443. p. 111. Alex. 8.
p. 27. Alex. 16. p. 81. Alex. 42. pag. 60.
Vat. 1815. pag. 193. Clem. 51. pag. 130.
* Basil. 113. pag. 219. Cod. 120. pag. 35.
* Oxon. 306. * Otthobon. 1. pag. 54.
bb 3 * Coi-

* Coisl. 59. pag. 109. & Cod. 60.

Πᾶς ὁ ἐμβλέψας γυνῆκα, φησὶν, πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι. Vat. 443. p. 177.

Πᾶσα ἐορτὴ καὶ πρᾶξις ἔχει Κυρίῳ ἡμῶν, σωτηρία καὶ λύτρωσις. Vat. 438. p. 9. Vat. 562. pag. 82. Vat. 654. p. 60. Vat. 702. p. 161. Vat. 1216. pag. 32. Vat. 1259. pag. 141. Vat. 1636. p. 102. Vat. 1641. p. 184. Alex. 49. p. 63. Clem. 21. p. 110. * Cæsar. Vindob. Cod. 151. num. 2. Πᾶσα ἐορτὴ, καὶ πᾶσα πρᾶξις * Barberin. 249. p. 57. * Basilian. Cod. 13. p. 1. Cod. 87. p. 83. Cod. 111. p. 140. Cod. 158. p. 95. * Oxon. 376.

Πᾶσαν ἡμέραν ἐν νῷ ἔχων τὴν ὀπίσκειαν. Al. Ἐν νῷ ἔχω. Vat. 439. pag. 132. Alex. 16. p. 249. Alex. 42. p. 167. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 373. πᾶσαν ὥραν ἐν νοῦ ἔχων * Coisl. 381. p. 93. * Medic. 43. * Oxon. 130. * Otthobon. 1. p. 254. Πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχω.

Πᾶση φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν. Vat. 733. pag. 311.

* Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἀκούσατε. πολλαῖς γὰρ ἔχθρὸς ὑποβάλλει τῷ ἀνθρώπῳ λέγων. ἀκμὴν νεώτερος εἰς, ἀπὸ πάλαι πᾶν ἐπιθυμιῶν σ8. Cæsar. Vindob. Cod. 165. num. 10.

* Παιδαρχεῖν δεῖ τῷ λέγοντι. ὡς καλεῖτε ἀμήλη85. * Otthob. 1. p. 249. * Medic. 66. Vofs. 1. p. 210.

Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὡς αἰετος. Vat. 1815. p. 67. Alex. 8. p. 126. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 181. ὁ αἰετος. * Basil. Cod. 69. p. 64. Cod. 113. p. 63. * Coisl. 296. p. 221.

Περί πρᾶξεως καὶ ἀγιασμῶς ψυχῆς Παῦλος ὁ Ἀπόστολος. Vat. 439. p. 217. Clem. 62. pag. 220. * Otthobon. 1. pag. 117. * Medic. 72.

Περί τῶν συμβαγόντων σκανδάλων. Vat. 440. p. 4. Vat. 441. p. 130. Vat. 442. pag. 123. Vat. 443. p. 77. Vat. 1524. p. 101. Vat. 1815. p. 155. Alex. 16. p. 57. Alex. 42. p. 9. Clem. 51. pag. 93. * Basil. 113. p. 182. Cod. 120. p. 6.

Περί τῶν μοι λελάληκας τῶν κατὰ ἀνάγκαν λογισμῶν. Vat. 440. p. 113. Vat. 441. pag. 26. Vat. 442. p. 20. Vat. 443. pag. 10. Alex. 16. p. 7. Alex. 42. p. 220. Clem. 51.

p. 20. * Oxon. 145. * Coisl. 59. pag. 8. & Cod. 60.

Περί μὴ μεθύσκεσθαι οἴνω. Vat. 373. p. 190.

Περί ὧν ἐρωτήσατε μαθεῖν βεβηλόμενοι. Vat. 440. p. 80. Vat. 441. p. 218.

Πέρυσί μοι πρὸς ἡλθον ἕνεις ἀγῶντες. Vat. 441. p. 276. Vat. 442. p. 264. Alex. 16. p. 125. Alex. 42. p. 265. * Otthob. 1. pag. 212. * Coisl. 59. p. 168. & Cod. 60.

Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμεν, ἀγαπητέ. Vat. 439. p. 87. Vat. 441. p. 44. Vat. 442. p. 40. Vat. 443. p. 23. Alex. 16. pag. 17. Alex. 42. pag. 237. Clem. 51. * Oxon. 152. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Πόθῃσον τὴν πτωχείαν ἔχεις. Vat. 1524. p. 97. Vat. 1815. p. 113. & 194. * Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 255. * Basil. Cod. 69. p. 103. Cod. 113. p. 173.

Ποῖα ἀμαρτία βαρυτέρα. Vat. 1524. p. 87. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 128. * Basil. Cod. 69. p. 87. Cod. 113. p. 142.

Ποῖα ἀμαρτία ἐστὶν ἀσυγχώρητος. Vat. 1524. p. 87. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 128. * Basilian. Cod. 69. pag. 87. Cod. 113. pag. 142.

Ποῖω ὅπως ἐρωτῶνται. Ἀπόκρυφαι. πρῶτον ποιούμενες ἦγεν ἐπίσκοποι. Palat. 269. pag. 14. Pal. 68. p. 4. Clem. 60. p. 98.

Ποιόντων ποτὲ πᾶν ἀδελφῶν πρᾶξιον. Palat. 258. p. 414.

Πολλὰ πρᾶγνέσαντες τὴν ἀλαβέσαντον Θεόδωρον. Vat. 439. p. 50. Vat. 440. pag. 107. Vat. 441. p. 11. Vat. 442. pag. 4. Vat. 443. p. 1. Alex. 16. pag. 1. Alex. 42. pag. 239. * Oxon. 343. * Coisl. Cod. 59. fol. 1. Cod. 60. & Cod. 238. fol. 12.

Πολλὰς μονὰς ὁ σωτὴρ. Vat. 1815. p. 117.

Πολλὰν ὄντων ὁσίων καὶ ἀξίων ἔχεις. Al. Πολλὰν πόινω ὄντων. Vat. 438. p. 98. Vat. 562. p. 184. Vat. 564. p. 42. Vat. 1216. p. 126. Vat. 1633. pag. 216. Vat. 1641. p. 297. Pal. 364. p. 61. * Cæsar. Vindob. Cod. 116. p. 69. * Basil. Cod. 13. pag. 67. Cod. 87. p. 131. * Barberin. 248. p. 164. Cod. 249. p. 193. * Ambros. 4.

Πρόκειται ἡμῖν, ἀγαπητοί. Vat. 438. pag. 32. Titulus, Περί νηστείας λόγος ἀνεπίγραφος. Sed in margine notatur esse S. Joannis Chrysostomi.

Προσεκτέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας . Vat. 440.
p. 111. Vat. 441. p. 21. Vat. 442. p. 15.
Vat. 443. p. 8. Alex. 16. pag. 5. Alex. 42.
p. 216. Clem. 51. pag. 17. * Oxon. 142.
* Coisl. 59. p. 5. & Cod. 60.

Προσέλθετε καὶ δεῦτε υἱοὶ φωτὸς , ἀκούσατε τὴν
λογημῶν φωνῆς . Al. Προσέλθετε , δεῦτε
υἱοὶ φωτὸς . Al. Προσέλθετε υἱοὶ φωτὸς , ἀκού-
σατε . Vat. 439. p. 224. Vat. 1815. p. 55.
Alex. 16. p. 260. & 242. Clem. 62. pag.
235. * Cæsar. Vindob. Cod. Græc 61.
p. 169. Cod. 31. p. 395. Προσέλθετε καὶ
δράμετε υἱοὶ φωτὸς . * Basil. Cod. 69. pag.
57. Cod. 113. pag. 50. * Oxon. 136. &
448. ἄρα , ἀδελφοί μὲν ὅταν . * Cod. Bar-
berin. 31. p. 276. Προσέλθετε υἱοὶ φωτὸς .
* Otthob. 1. p. 108. Cod. 2. p. 85. * Me-
dic. 29.

Πρόσεχε σεαυτῷ μήποτε πομαῖ . Vide , Τῆς
χρηφῆς λεγούσης περὶ ἡλίου ἱερέως .

Πρόσεχε σεαυτῷ , ὡς νεώτης ποδῶσα ἀσκησά .
Al. Πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης . Vat. 439.
p. 223. Alex. 16. p. 241. Alex. 42. p. 30.
* Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 361. * Oxon.
115. * Otth. 1. p. 141. Cod. 2. pag. 42.
* Medic. 36.

Πρόσεχε σεαυτῷ , ἀγαπήτε , μήποτε ἐν ἀμε-
λείᾳ . Vat. 439. p. 234. Vat. 441. pag.
224. Vat. 442. p. 211. Vat. 443. p. 140.
Vat. 1815. p. 222. Alex. 8. p. 52. Alex.
16. p. 101. Clem. 51. p. 160. * Basil. 113.
p. 248. Cod. 120. pag. 58. * Oxon. 330.
* Barberin. 31. p. 283. * Coisl. 59. p. 133.
& Cod. 60.

Πρόσεχε σεαυτῷ νεανία μήποτε ἐν ἀμελείᾳ .
Vat. 440. p. 28.

Πρόσεχε σεαυτῷ ὡς νεώτης μήποτε ἐν ἀμελείᾳ .
Alex. 42. p. 30. * Otthob. 1. p. 25.

Προσεχετέον . Vide , Προσεκτέον .

Προσθήσω ὅ καὶ τῷ τῷ λόγῳ . Vat. 439. pag.
202. * Medic. 70.

* Προσθήκει πᾶσι τοῖς περὶ σερχομῶν Θεῶν .
Medic. Laur. 63.

Πρόχωμον ἑαυτοῖς ἀγαπητοῖ , ὅτι πικρὸς ἔχο-
μεν ἐχθρὸς . Vat. 439. p. 104. Vat. 440.
p. 127. Vat. 441. p. 68. Vat. 442. p. 68.
Vat. 443. p. 38. Alex. 16. p. 29. Clem. 51.
p. 52. In ferm. cujus initium , Οὐ φιλέται .
* Oxon. 173. * Coisl. Cod. 59. Cod. 60.

Πρῶτον ῥεβέκκας ἐπιθαλάμιον εἶπον . Clem.
23. p. 52. * Basil. Cod. 52. p. 92.

Πῶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἁμαρτωλὸς Εὐφραίμ καὶ
μετὰ τὸν πλημμελημάτων . Al. Πῶς ἐγὼ ὁ
ἁμαρτωλὸς μετὰ τὸν πλημμελημάτων . Vat.
438. p. 1. Vat. 562. p. 73. Vat. 800. pag.
53. Vat. 1190. p. 434. Vat. 1524. p. 71.
Vat. 1815. pag. 100. Vat. 1652. pag. 75.
Clement. 62. pag. 250. * Cæsar. Vindob.
Cod. 61. p. 203. Cod. 210. num. 3. * Ba-
sil. 69. p. 75. Cod. 113. p. 113. * Oxon.
359. * Barber. 31. pag. 303. Cod. 248.
p. 129. * Ambros. 8. * Medic. 52.

Πῶς βλασφημεῖται ὁ Θεός . Vat. 1524. pag.
80. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 121.
* Cæsar. Vindob. Cod. 61. p. 224. * Basil.
Cod. 69. p. 84. Cod. 113. p. 135.

Πῶς γέγραπται περὶ τῆς ἀρετικῆς . Vat. 1524.
p. 83. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. pag.
127. * Basil. Cod. 113. p. 142. Cod. 69. p. 90.

Πῶς κατὰ τὴν ταπεινοφροσύνην . Vide , Ἀρ-
χή καρποφορίας .

Σ.

Σημεῖον ἀπαρδουσίας ἐπὶ μοναχῶν καὶ τημῶν .
Palat. 258. p. 336.

Σπῶδε ἔχεν ὁ Θεὸς χάριν . Vat. 441. pag.
289. Vat. 442. p. 278. Vat. 443. p. 162.
Alex. 16. p. 132. Clem. 51. p. 198. * Coi-
slin. Cod. 59. p. 177. & Cod. 60.

Σιωπὸς μοναχὸς ὁ χρεῖαν σηκῆσαι τὸ σῶμα .
Vat. 663. p. 177.

Σύστημα ἀγίων , φιλόχειροι , καὶ ποιτοί . Vat.
1524. p. 73. Vat. 1815. p. 105. Conjun-
gitur cum sermone , cujus initium , Πῶς
ἐγὼ , Vat. 438. Vat. 562. Vat. 800. Vat.
1190. Vat. 1652. Clem. 62. * Basil.
Cod. 69. p. 77. Cod. 113. p. 118.

* Σιωέλθετέ μοι πάντες ἀδελφοὶ ἀγαπητοὶ ἀ-
φροσιν . Cod. Coisl. 381. 42.

Τ.

Τὰ καὶ Εὐφραίμ τῷ ἀγαθῷ τῷ ἐδεσίων ἑκ-
κλησίας . Vat. 863. p. 146. Pal. 41. pag.
149. Palladii de S. Ephrem .

Τάσας τὰς ἐντολὰς ποιῶντες περὶ ἐμψυχον .
Vat. 1524. p. 84. Vat. 1815. p. 115. Alex.
42. pag. 117. * Basil. Cod. 69. pag. 89.
Cod. 113. p. 146.

Τὴν καρδίαν μὴ ἀλγῶ, συμπαθήσατε ἀδελφοί. Al. Συμπαθήσατέ μοι, ἀδελφοί. Al. Συμπαθεῖτε, ἀδελφοί. Vat. 439. p. 145. Vat. 441. p. 2. Pal. 269. pag. 44. Alex. 42. pag. 163. Clem. 62. pag. 229. * Cæsar. Vindob. Cod. 31. p. 362. * Oxon. 119. * Barberin. 31. p. 256. * Coislin. 60. p. 1. Cod. 385. p. 107. * Otthob. Cod. 2. p. 45. Cod. 1. p. 157. * Medic. 37.

* Τὴν ἀφ᾽ αὐτὸν φιλανθρωπίαν τῆς Θεῆς ἀγαθότητος. Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 61. p. 113. Al. Τὴν φιλανθρωπίαν τῆς Θεῆς &c. Cod. Græc. 31. p. 423. * Basil. Cod. 69. pag. 24.

* Τῇ ῥεῖσε αὐτὸν ἀγαπητὴ ἀκείῳς ὡς πατρὶς. Alex. 42. p. 173. * Otthob. 1. pag. 243. sunt Capita XIX. S. Ammonæ.

Τῆς θνήσεως ἀρχομένης ἐν Κωνσταντινουπόλει. Vat. 439. p. 202.

Τῆς ῥαφῆς λεγόμενης. ἢ ἢ τῆς ἱερέως. Vat. 439. p. 192. Vat. 440. p. 77. Vat. 441. p. 219. Vat. 442. p. 301. Vat. 443. pag. 136. Alex. 8. pag. 16. Alex. 16. pag. 98. Clem. 51. p. 157. * Basil. 113. pag. 244. Cod. 120. p. 55. * Otthob. 1. pag. 346. * Coislin. 60. p. 245. * Medic. 62.

Τί ἔστιν ἀργὸς ὁ λόγος. Vat. 497. p. 202. Ex fermone, cujus initium, Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶ χρῆσιμεῖν.

Τί ὅ ὁ Προφήτης τρυγῶνα κηρύττεισαν ἀπεικασαν. Vat. 703. p. 53.

Τί τῷ σήμερον ἀγαπητοὶ πατρίδας ὁμῶς τε καὶ ἀξίως σιωπήθημεν. Vat. 702. pag. 167. Vat. 1636. p. 107. Clem. 48. p. 10. Alex. 48. p. 10. Τί τὸ τῷ. * Barberin. 248. pag. 132. * Coislin. 296. p. 225.

Τί ἔστιν ὁ λέγει ὁ Ἀπόστολος. Vat. 1524. pag. 80. Vat. 1815. p. 122. Alex. 42. p. 121. * Basilian. Cod. 69. pag. 85. Cod. 113. pag. 136.

Τί ἔστιν ὁ λόγος ὁ μέγα μυστήριον. ὃ δὲ ἐν εἰσενέγκῃ. Vat. 439. p. 178. * Otthob. 1. pag. 330. * Medic. 60.

* Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν οὐσίων αὐτοῦ. ἢ ὁ θάνατος. Barberin. Cod. 245. pag. 271.

Τί ποιήσω ὁ ἀδελφός πάντων ἀνθρώπων. Vat. 790. p. 82.

Τίς ὁ πόπος θαλάσσης. Vat. 622. p. 247.

* Τοιαύτῳ πανοπλίῳ ὀφείλει. Cod. Barber. 31. p. 259.

Τοῖς ἐν κοινοβίῳ νεωτέροις μοναχοῖς ἀσφόδῳ πολεμῇ ὁ ἐχθρὸς. Al. Τοῖς ἐν κοινοβίοις. Vat. 440. p. 15. Vat. 441. pag. 152. Vat. 442. p. 143. Vat. 443. p. 90. Vat. 1524. p. 109. Vat. 1815. p. 170. Alex. 8. p. 9. Alex. 16. p. 66. Alex. 42. p. 35. Clem. 51. p. 107. * Basil. 113. pag. 197. Cod. 120. p. 17. * Oxon. 283. * Otthob. 1. pag. 29. * Coisl. 59. p. 87. & Cod. 60.

Τοῖς ἐν ἑκκλησίᾳ καθεζομένοις πνευματικῶς πατρὶς. Vat. 440. p. 72. Vat. 441. pag. 207. Vat. 442. p. 199. Vat. 443. p. 128. Vat. 1815. p. 210. Alex. 8. p. 40. Alex. 16. p. 92. Alex. 42. p. 77. Clem. 51. p. 148. * Basil. 113. p. 236. Cod. 120. pag. 48. * Oxon. 322. * Otthob. 1. p. 71. * Coisl. 59. p. 124. & Cod. 60.

Τοσαῦτα ἔχεις ἐν τῷ ἀγίῳ τόπῳ τέττα. Vide, Ὑποβάλλει.

Τότε φιλόχριστοι, πᾶσα ἡ ἀνθρωπότης ἱεραμένη. Al. Τότε πᾶσα ἀνθρωπότης. Al. Τότε, ἀδελφοί μὴ, πᾶσα ἀνθρωπότης. Vat. 438. p. 15. Vat. 562. p. 88. Vat. 1524. p. 88. Vat. 1815. p. 134. Pal. 17. p. 109. Pal. 68. p. 14. Pal. 269. pag. 12. * Basil. Cod. 13. p. 8. Cod. 69. p. 93.

Τότε φιλόχριστοι ἐρῶνται ἐν ἑκάστῳ. Vat. 438. p. 16. Vat. 562. pag. 89. Vat. 702. p. 164. Palat. 269. p. 12.

Τότε ἀδελφοί, ἐρωτῶνται ποιούμενες. Vat. 1524. p. 89. Vat. 1815. p. 136.

Τότε πόινω ἀγαπητοὶ μὴ ἀδελφοί, μετὰ τὸ τελευτήσαι πᾶσαν ἀνθρωπίνην φύσιν. Vat. 1192. p. 106.

Τότε θρῆναι δεινῶς ὁμῶς πᾶσα ψυχὴ. Vat. 1524. p. 74. Vat. 1815. p. 104. Coniungitur cum fermone, cujus initium, ὡς ἐγὼ. Vat. 438. 562. 800. 1190. 1652. & Clem. 62. * Basil. Cod. 69. p. 78. Cod. 113. p. 120.

Τὸ Κυρίως σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπόντος. πάλιν ἠκούσατε, ὅτι. Vat. 440. pag. 71. Vat. 441. pag. 215. Vat. 442. pag. 207. Vat. 443. pag. 133. Vat. 1815. pag. 216. Alex. 8. p. 45. Alex. 16. p. 96. Clem. 51. p. 154. * Basil. 113. p. 241. Cod. 120. pag. 52. * Oxon. 327. Τὸ Κυρίως καὶ σωτήρος.

τιρος. * Coisl. 59. p. 130. & Cod. 60.
Τὸς ἀρεσιώτας ὡς βλασφήμους καὶ τὸ Θεῷ. Alex.
42. p. 127.

Τὸς ἀμελεστέρας ἀδελφούς καὶ τὸ παρδῶν.
Pal. 258. p. 121.

* Τὸς παρσελθόντας ἐπὶ τὸ σαδίων τὸ δὲ λα-
βείας. Cod. Otthobon. 1. p. 240. * Medic.
65. * Vols. 1. p. 62.

Τὸ Προφήτη Γεζακίηλ εἶπεν ὁ Θεός. Vat.
439. p. 185. * Oxon. 1. pag. 339. * Me-
dic. 61.

Τὸ ἀδελφῶν ἢ τὴν ἀδελφὴν παρδάλλει ὁ μιὰρὸς
δάμων. Al. Τὸ ἀδελφῶν καὶ τὴν ἀδελφὴν. Al.
Τὸ ἀδελφῶν εἴτε ἀδελφὴν. Vat. 440. pag.
58. Vat. 441. p. 182. Vat. 442. pag. 172.
Vat. 443. p. 109. Vat. 1815. pag. 191.
Alex. 8. p. 26. Alex. 16. p. 80. Alex. 42.
p. 58. Clem. 51. pag. 128. * Basil. 113.
p. 217. Τὸ ἀδελφῶν εἴτε τὴν ἀδελφὴν. Cod.
120. pag. 33. * Oxon. 304. * Otthob. 1.
p. 51. * Coisl. 59. p. 107. & Cod. 60.

Υ.

Υποβάλλει ὁ λογισμὸς τὸ ἀδελφῶν. ποσῶντα
εἶτι ἔχεις ὅν τὸ ἀνίω πόπω τέτρω. Vat. 440.
p. 19. Vat. 441. p. 160. Vat. 442. p. 150.
Vat. 443. p. 95. Vat. 1524. p. 112. Vat.
1815. p. 176. Alex. 8. pag. 13. Alex. 16.
p. 70. Alex. 42. p. 42. Clem. 51. pag. 112.
* Basil. 113. p. 202. Cod. 120. pag. 21.
* Oxon. 288. * Otthobon. 1. p. 35. * Coi-
slin. 59. p. 92. & Cod. 60.

Φ.

Φαῖδρα καὶ ἐπέραςος ὑπάρχει ἀπὸ παντός.
Vat. 866. p. 6. Vat. 1633. pag. 278. Vat.
1636. p. 221. Vat. 1641. p. 372. Vat.
1608. p. 187. Pal. 245. p. 274. Clem. 23.
p. 8. Clem. 55. p. 192. * Cæsar. Vind. Cod.
116. p. 303. * Basil. Cod. 52. pag. 143.
* Oxon. 411.

Φέρει δὴ ἀφσκεψώμεθα πὰ καὶ τὸ Προφήτῳ
Δαυὶδ. Vat. 439. 170. * Oxon. 420.
* Otthob. 1. p. 312. * Medic. 56.

* Φιλῶ σ8 τὸ θαυγάλιον, δέσποτα, ὅτι. Cæ-
sar. Vindob. 31. p. 432. * Oxon. 384.

Φιλάνθρωπε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Vat. 790.
pag. 20.

Φοβερότερα καὶ σκυθρωπότερα. Vat. 438. p. 17.
Tom. I.

Φοβῶ τὸ Κύριον. Vide, Ὁ πιστῶν.

Φοβῶμαι τὸ λαλῆσαι, καὶ τὴν γλώσσην ἀφαιρῶ.
Vat. 439. p. 228. * Barberin. 31. p. 294.
* Otthob. 1. p. 161. Φοβῶμαι τὸ λαλῆσαι.
Et Cod. 3. ferm. 2. ante ultimum. * Me-
dic. 75.

Φρονῶν πὰ πᾶν ἐθνῶν καὶ λέγων. ὅτι ἀνάστασις νε-
κρῶν. Vat. 1524. p. 77. Vat. 1815. pag.
118. Alex. 42. p. 110. * Basil. Cod. 69.
p. 81. Cod. 113. p. 128.

Χ.

Χρὴ ἀδελφὲ πάση φυλακῇ τηρεῖν ἑαυτὸν καρ-
δίαν. Palat. 258. p. 141.

* Χάρετε, Χριστὸ Βασιλεῖς ἅγιοι Ἀπόστολοι.
* Coisl. Cod. 296. p. 207.

Ψ.

Ψυχὴν τεθλιμμένην παρσεύχεται σοι ἅγιε δέσ-
ποτα. Vat. 1190. p. 1127. Vat. 1815.
p. 32. Alex. 8. p. 95. Alex. 16. pag. 252.
* Cæsar. Vindob. Cod. Græc. 31. p. 378.
& Cod. 61. p. 147. * Basil. Cod. 69. pag.
44. Cod. 113. p. 23. * Oxon. 134. * Bar-
berin. 31. p. 285. * Otthob. 1. pag. 172.
* Coisl. 381. p. 80. & Cod. 312. * Me-
dic. 44.

* Ψυχὴν, μὴ κατὰ πίπτει, μὴδὲ θλίβει. Cod.
Barberin. 31. p. 255.

Ω.

Ως δαῶμα παρδῶζον, ὡς δύναμις ἀρρήτου. Vat.
579. p. 115. fermo imperfectus. Integer
tamen & perfectus exstat in Cod. Otth. 1.
p. 208. * Coisl. Cod. 245. p. 64. ubi Chry-
sostomo tribuitur * Medic. 51. integer, &
sub nomine Ephræm.

Ὡς λογίζομαι ἀδελφοί, ὅτι τρεῖς εἰσὶν υσταγ-
μοί. Vat. 440. p. 13. Vat. 441. p. 147.
Vat. 442. p. 139. Vat. 443. p. 87. Vat.
1524. p. 108. Vat. 1815. pag. 167. Alex.
8. p. 7. Alex. 16. p. 64. Alex. 42. p. 23.
Clem. 51. p. 103. * Basil. 113. pag. 193.
Cod. 120. p. 14. * Oxon. 280. * Otthob.
1. p. 22. ἀδελφοί λογίζομαι. * Coisl. 59.
p. 84. & Cod. 60.

Ὡς ἐνώπιον, Κύριε, τὸ φοβερὸν σ8 βήματος
ἐσῶς. Vat. 1190. pag. 1132. * Coisl. Cod.
312.

Ὡς ὁ θεὸς νόμος ἐνυπάρχει ἔμέλει. Clem.
62. p. 245.

Ὡς περὶ ὁ ἰχθύς ἐν τοῖς ὕδασι νύπαρχων. Vat.
790. p. 81.

Ὡς περὶ μέση νυκτί. Vat. 790. p. 82.

* Ὡς περὶ δὲ δύο. Medic. Laurent. 68. Pars
secunda sermonis de S. Juliano Monacho.

Ὡς περὶ ὁ πᾶς γράμματα ἔ βασιλεύς δεχόμενος.
Alex. 42. p. 121.

Ὡς περὶ πασῶν πᾶν ἀρετῶν καὶ πάντων τῶν
ἀγαθῶν. Alex. 42. p. 128.

Ὡς περὶ θυμιάμα ὁσφραίνει ἀφ᾽ ὁσίων. Palat.
258. p. 339.

I N I T I A S E R M O N U M, Qui in Vaticanis Codicibus desiderantur.

Αγαπητοί, νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς τὸ ἔχα-
τῶ ἀποβλέποντες ὦραν. Cæsar. Vin-
dob. Cod. 32. p. 106.

Αγαπητοί; τί ὄφελος ἄρουμ ἐν τῷ ματαίῳ
βίῳ τέτρω. Cæsar. Vindob. Cod. 32.
pag. 114.

Ἀδελφοί μὲ ἀγαπητοί, ἕως χαρὸν ἔχουμ,
κλαύσομῃ. Cæsar. Vindob. Cod. 34.
pag. 38.

Ἀδελφοί μὲ φιλόχειροι, ἀκῆσατε πρὶ τῆς
δευτέρας παρυσίας. Oxon. p. 347.

Ἀδελφοί, καὶ πατέρες, πᾶν ἀνθρώπων οἱ μὲν
πλῆθον. Cod. Coisl. 271. pag. 141. De
Laudibus SS. Joannis Chrysostomi, &
Ephræm Syri.

Ἀσύνετος, ἀμφοτέρων, ἀσεβὴς καὶ βέλτης. Bar-
berin. 31. p. 310.

Βασιλεὺς ἑράνιος. Barberin. 31. p. 298.

Δεῦτε πάντες ἀδελφοί, ἀκῆσατε καλῆς (al.
καλίστης) συμβουλίας ἐμῆς. Cæsar. Vindob.
Cod. 61. pag. 216. Cod. 31. pag. 402.

* Basilian. Cod. 69. pag. 59. Cod. 113.
pag. 54.

Διπλῆς ἡμῖν ὁ κάματος, καὶ δὲ μὴχανον τὸ ζή-
τημα πρὶ διακρίσεως. Cæsar. Vindob. Cod.
249. p. 143.

Εἰ καλὸν ἀφ᾽ ἀπονεῖσθαι πρὶ ἑνός. Vide, Κα-
λὸν τὸ πρὸς εἶναι.

Εἰδετε ἀδελφοί μὲ ἀγαπητοί, εἴ τις σφέρεται
εἰς τὰ ὀπίσω. Cæsar. Vindob. Cod. 210.
num. 22.

Εἰς μάχην διωπαῖν μὴ γίνῃ κατ' αὐτοῖς εἰς
ἀταξίαν νεωτέρων. Oxon. p. 423.

Εἰν τέτρω τῷ μοναχίῳ, τῷ πᾶν γυναικῷ, γέ-
γυονε πρὸ θένος. Oxon. p. 319.

Ἡ δὲ χαρὸς ἐπαίγει ἡμῶς εἰς τὸ ἐργασίαι τὸ αἶ-
μα

νὴς ζωῆς. Cæsar. Vindob. Cod. 179.
num. 3. & Cod. 210. num. 22.

Ἡσυχίαν δότε, καὶ κλίνατε τὰς ἀκοάς. Am-
brof. ferm. 10.

Καλὸν τὸ πρὸς εἶναι ἑαυτὸν ἑκάστον. Cod. Ot-
thobon. 1. p. 237. Ερώτησις, εἰ καλὸν ἀφ᾽ ἀ-
πονεῖσθαι πρὶ ἑνός. * Med. 64.

Λεωρὰ γέγονεν, ὡς χιῶν, ἡ Μαειάμ. Oxon.
pag. 398.

Μέγα γὰρ ὄπλον βίχη, θησαυρός. Cod.
Coisl. 381. p. 151.

Μὴ διαπανήσης ὅλον τὸ χρόνον τὸ ζωῆς σε ἐν τῇ
σώματι φροντίδι. Cæsar. Vindob. Cod.
165. num. 21.

Ὁ ἅγιος Ἀββᾶς Ἐφραίμ διηγῆτο πῶς πρὸς
βάμμεσι πρὸς αὐτὸν ἀδελφοῖς. Basilian. Cod.
69. p. 13. & Cod. 113. p. 293.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν
λέγει ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις· κηρυξάτε, ὅτι
ἡ ὥρα ἔδοκεν. Cæsar. Vindob. Cod. 33.
pag. 111.

Οὗτος ὁ αἰετος τῶν ἀσκητῶν. Otthob. Cod. 1.
p. 381. * Medic. 67. & 68.

Οὗτος ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Ἐφραίμ ἦν ἐξ ἀ-
ναπολῆς, Σύρος τῷ γένει. Oxonien. pag.
439.

Οὕτως εἰσὶν ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι ὡς δεσ-
μὸς φυσικὸς δυσἀγάλυτος. Oxonien. pag.
423.

Πάντες οἱ ἱερεῖς. Cæsar. Vindob. Cod. 33.
pag. 85.

Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἀκῆσατε. πολλάκις
γὰρ ἐχθρὸς ἡποβάμει τῷ ἀνθρώπῳ, λέ-
γων. ἀκμῶ νεώτερος εἰς, ἀπόλαυε πᾶν
ἐπιθυμιῶν σε. Cæsar. Vindobon. Cod.
165. num. 10.

Παιδαρχαῖν δ' αὖ τῷ λέγοντι. ὦ θαλαεῖτε ἁ-
λήλης. Otthobon. Cod. 1. pag. 249.
* Medic. 66.

Προσῆκα παῖσι πῶς προσερχομένοις Θεῷ.
Med. Laur. 63.

Συνέλθετέ μοι πάντες ἀδελφοί, ἀγαθὰ
ἄφεσιν. Cod. Coislin. 381. p. 42.

Τὴν ἀφατον φιλανθρωπίαν τῇ τῷ Θεῷ ἀγαθό-
τητος. Al. Τὴν φιλανθρωπίαν τῆς ἑ Θεῷ
ἀγαθότητος. Cæsar. Vindob. Cod. 61.
pag. 113. & Cod. 31. pag. 423. * Ba-
silian. Cod. 69. p. 24.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος πάνι οἰῶν

αὐτῷ. Barber. Cod. 245. p. 271.

Τοιαύτῳ πανοπλίαν ὀφείλει. Barberin. Cod.
31. p. 259.

Τὸς προσελθόντας ἐπὶ τὸ σταδίον τῆς ἀλα-
βείας. Otth. Cod. 1. p. 240. * Med. 65.

Φίλω σε τὸ ἀγγέλιον, δέσποτα. Cæsar.
Vindob. Cod. 31. p. 432. * Oxon. p. 384.

Χαίρετε Χριστὲ Βασιλεῖς ἅγιοι ἀπόστολοι. Coi-
slin. Cod. 296. p. 207.

Ψυχὴ, μὴ κατὰπιπτε, μήδε θλίβε. Barbe-
rin. Cod. 31. p. 255.

Ὡς περὶ δὲ δύο. Med. Laur. 68.

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΙΩΝ
ΛΟΓΟΣ.

SANCTI PATRIS NOSTRI
EPHRAEM SYRI
SERMO

DE VIRTUTIBUS, ET VITIIS.

ΑΚΑΡΙΖΩ ὑμῶν Α
ζωὴν, ὡς φιλόχριστοι,
ὅτι ὑπαρρήσιας ὄντι.
καὶ παλινίζω τὸ ἐμὸν βί-
ον, ὅτι ἄχρηστος ὑπάρ-
χει. Μακαρίζω ὑμᾶς,
ὡς γνήσιοι, ὅτι ὁρᾷτε πο-
λιτεία φίλους ἑαυτῶν

ἐποιήσατε τῷ Θεῷ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις. Τίς ὁ πρὸς
ἐμὲ πενθήσας, ὅτι παρώξυνα αὐτὸν διὰ τῶν ἔργων
μου τῶν μεταίων; Μακάριοί ἐστε ὑμεῖς, οἱ κλη-
ρονομεῖντες τὴν κληρονομίαν διὰ τῆς ἀγνῆς ὑμῶν ἀνα-
στροφῆς, καὶ τῆς ἀγάπης ὑμῶν τῆς ἀμέτρης. Θαυμά-
ζω γὰρ ὑμᾶς, πῶς ἐκὼν ὠκνήσατε πᾶσι τοῖς ὁδοῦ
διαύσαι διασῆμα διὰ λυσιτέλειαν ψυχῆς.
τὸ ὅσον θαυμαστότερον, ὅτι πρὸς δὲ τελεῇ καὶ κατα-
κλειμένον ταῖς ἀμαρτίαις ἦλθετε, παρ' αὐτῶν
ἀγνῶντες τὴν ὠφελείαν λόγον. Θαυμά αὐθιγῶς,
πῶς οἱ κεκορεσμένοι πρὸς τὴν λιμῶν τηκόμενον ἦλ-
θετε. πῶς οἱ τῆς δρόσης τῆς πνευματικῆς μετέχον-
τες, πρὸς τὴν ξηραίνόμενον τῇ δίψῃ ἦλθετε.
πῶς οἱ τὸ γλυκὺ τῆς ἀρετῆς ἔχοντες, πρὸς τὴν
πεπικραμένον ταῖς ἀμαρτίαις. πῶς οἱ πλῆστοι,
πρὸς τὴν πέννητα. πῶς οἱ σοφοὶ, πρὸς τὴν ἰδιώ-
την. πῶς οἱ καθαροὶ, πρὸς τὴν ῥυπαρότητα. πῶς
οἱ ὑγιαίνοντες, πρὸς τὴν ἀσθενεῖν τῇ σωειδή-
σει. πῶς οἱ δουρεσθέντες, πρὸς τὴν παροξύνοντα.
πῶς οἱ ἐλεύθεροι, πρὸς τὴν ἀχμαλώτων. πῶς οἱ
ἐμμελεῖς, πρὸς τὴν ἀμελή. Αὐτοὶ γὰρ θαυμάσιοι
ὑπάρχετε ταῖς ἀρεταῖς. ἐγὼ δὲ ἄφρων τυγχάνων

Tom. I.

πρω-

ITAM vestram bea-
tam prædico, o
Fratres Christo Di-
lecti, quoniam in-
genua & frugi est:
meam autem mi-
seram reputo, quia
inutilis. Vos ego
beatos prædico, o
carissimi, quos re-

B eta vivendi ratio Deo & Angelis amicos ef-
fecit. Vicem autem meam quis digne lu-
gere poterit, qui inanibus operibus meis
Deum exacerbavi? Vos felices estis, qui
pura & sancta vestra conversatione, cari-
tateque immensa hæreditatem paradisi ac-
quiritis. Vos enim suspicio, qui tam lon-
gi itineris laborem non detrectastis, causa
salutis atque utilitatis animæ vestræ. Sed
& hoc magis mihi admirationi est, quod
C ad hominem vilem & peccatorem conven-
eritis, ab eo sermonem petentes salutarem.
Res profecto mira, eos, qui saturati sunt,
ad fame tabescentem accedere; qui rore
spiritali pleni sunt, ad siti arefcentem ve-
nire; qui virtutum dulcedinem degustarunt,
in amaritudine peccatorum versantem adire.
Quid est, quod divites ad pauperem? Quo-
modo sapientes ad rudem & imperitum?
Quomodo mundi ad immundum? Quomo-
do sani ad eum, qui ex conscientia labo-
rat? Cur qui Deo sunt cari, ad eum qui ad
D iracundiam illum provocat? Cur liberi ad
captivum? Cur diligentes ad negligentem
venistis? Vos enim virtutum splendore ad-
mirabiles estis: ego vero insipiens atque

A

men-

mendicus. Vos temperantia conspicui placetis Deo; ego mea negligentia atque nequitia ipsi displiceo. Vos bonis vestris operibus & gloriosa castitate bonus odor estis Christo; ego autem mollitie mea atque segnitie totus foeteo. Valde igitur mirum est, vos qui tantis commodis abundatis, ad me recurrissete, qui ne mihi quidem prodesse queo. Merito ergo hoc fecistis, Christi amantissimi, volentes sic torporem atque desidiam a me depellere, animumque meum ignavum diligentem reddere, & infirmitati vires addere. Cum enim sitis perfecti, in nullo deficitis. Postquam ergo pro vestra humilitate a me homine vili atque abjecto sermonem utilem audire deposcitis, vitamque meam coarguere volentes, id mihi iusseritis; ut obedientiae fructum percipiam, loquar quidem, at cum pudore. Nam si vobis consilia dare incepero, me ipsum condemnabo. Et si alios reprehendere voluero, me ipsum accusabo. Jure enim in me dici poterunt illa Salvatoris verba: *Medice, curate ipsum*. Sed quoniam idem Dominus & Salvator omnium dixit: *Quaecumque dixerint vobis, ut faciatis, facite; secundum autem opera eorum nolite facere*: etiam si ipse immundus sum, recte tamen aliis suadere novi. Unde cum angelicam istam vitae rationem considero, singula ipsius salutaria instituta beata existimo. Quis enim recte pieque viventem, & castimoniam colentem, ob infinita & immensa illa bona reposita, beatum non praedicet? Et quis vice versa non lugeat eum, qui sua negligentia, incuria, pravisque operibus a regno coelorum pellitur, & a coelesti illo sponsi thalamo repudiatur?

I.

De Timore Dei.

BEatus vir ille, in quo est timor Dei. Talis enim manifeste etiam a Spiritu sancto praedicatur beatus: *Beatus vir, inquit, qui timet Dominum*. Vere enim, vere, inquam, qui timet Dominum, ab omni fraude inimici securus est, cunctasque illius vitat insidias. Qui timorem habet Dei, facile maligni & fraudulentis hostis fallacias dolosque superat: nulla enim in re ipsum irretire poterit. Nam qui timorem Dei sibi vendicat, carnis voluptatem non admittit. Qui timorem Dei obtinet, huc illucque non evagatur animo, sed Dominum suum expectat, ne forte repente veniat, ipsumque negligentia torpentem & imparatum offendat

A πῶχδῶ. αὐτοὶ τὴ ἐγκράτειαν ἔχοντες διαρεσεῖτε. ἐγὼ δὲ ἀλμαφορίαν κατακρίνομαι. αὐτοὶ ἀλλὰ τῶν καλῶν ἔργων καὶ τῆ ἐνδοξῆς ἀγνείας, δυνάμει τυγχάνετε τῆ Χειρὸς. ἐγὼ δὲ ἀλλὰ τὴ χαυνότητά μου ἐξ ῥαθυμίας ὅλος δυσωδία ὑπάρχω. Θάυμα ἐν ἀληθείᾳ, ποσά τινι ἐμπεριέχοντες ὠφέλειαν, πρὸς ἐμὲ ἤλθετε, τὴ μήτε ἐμαυτῶ χρησιμθύοντα. Εἰκότως ἐν ἐποιήσατε, φιλόχρηστοι, βεβλόμενοι τὴ ἐμὴν χαυνότητα σφρίξαι, καὶ τὴ ῥαθυμὸν μου ψυχὴν ἐμμελῆ ἀσφράσαι, καὶ τὴ ὀλιγωρίαν μου σφρίξαι καὶ δυναμῶσαι. τέλφοι γὰρ ὑπάρχοντες, εἰδὲν λείπεσθε. Ἐπεὶ δὲ τῇ ταπεινοφροσύνῃ χρῆσάμενοι, πρὸ ἐμοῦ εὐτελῆς, λόγον ὠφελείας ἐπιζητεῖτε, καὶ τὴ βίον μου διελέγσαι θέλοντες, τὴτό μοι ἐκελύσατε, ἀλλὰ τὴ τὴ ὑπακοῆς καρπὸν λαλήσω. ἀχύνομαι δέ. Ἐὰν ἄρξωμαι ὑμῖν συμβεβλῆναι, ἐμαυτὸν κατακρίνω. καὶ εἰ ἄν ἄρξωμαι ἑτέρους διελέγχειν, ἐμαυτῷ κατηγορῶ. εἰκότως γὰρ καὶ μοι ῥηθήσεθαι τὸ εὖ Σωτήρως λόγιον. Ἰατρὲ, θεραπεύσον σεαυτὸν. ὁμὰ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἐξ Σωτῆρος τὴ ἀπάντων εἶρηκε. πάντα, ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε. καὶ τὴ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε. Διὸ εἰ καὶ ἐγὼ ἀνάδαρτος τυγχάνω, ὁμὰ συμβεβλῆναι ὀρθῶς ἐπίσταμαι. ὁθεν ἀποβλέψας εἰς τὴν ἀγγελικὴν ταύτῃ πολιτείαν, ἐμκαίρισα ἕκαστον αὐτῆς πλεονέκτημα. Τίς γὰρ εὖ μακαρίσθαι τὴ ὀρθῶς καὶ διαρέως βιῶντα, καὶ ἐν ἀγνείᾳ ἀναστρέφόμενον, ἀλλὰ τὰ ἐναποκείμενα ἀπειρα καὶ ἀμετρα ἀγαθὰ; καὶ τίς εὖ πενήσθαι τὴ ἀμελῶς βιῶντα, καὶ δι' οἰκτρὸν πρᾶγμα ἐξωθεν ὄντα τὴ βασιλείας τῶν ἑρανῶν, καὶ ἀλλὰ ἀλμαφορίαν ἐκβεβλόμενον εὖ νυμφῶνος ἐκείνης;

E

A.

ΠΕΡΙ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ.

MΑκάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς ἔχει φόβον Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ. ὁ τοῖστος γὰρ πρῶτος φανῶς καὶ ὑπὸ τῆς ἀγίας Πνεύματος μεμακάρισαι. μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸ Κύριον. Ὅντως γὰρ, ὄντως ὁ φοβούμενος τὸ Κύριον ἐκτός ἐστι πάσης τέχνης εὖ ἐχθρῶν, καὶ πᾶσαν ἐπιβελὴν τῷ ἐχθρῷ ἀφαιρῶν. Ὁ ἔχων φόβον Θεοῦ, ῥαδίως περὶ γίνεται τῶν ἐπινοῶν τῷ κακοτέχνῃ ἐχθρῷ. ἐν εἰδένι γὰρ αὐτὸν ἀχμαλωτίζει. ἀλλὰ γὰρ τὸ φόβον, ἡδονὴν σαρκὸς εὖ πρᾶδέχεται. Ὁ φοβούμενος εὖ μετρώσκει ὡς καὶ κείσε. περὶ μένει γὰρ τὸ ἑαυτῷ δεσποτίῳ, μὴ πᾶς ἐξάφνης ἦξει, καὶ

2. Cor. 2.

Luc. 4.

Matth. 23.

Psalm. 112.

Matth. 24.

Marc. 13.

Luc. 12.

καὶ εὐρη αὐτὸν ῥαθυμῶντα, καὶ διχοπομήσῃ αὐτόν. Ὁ ἔχων φόβον Θεοῦ οὐκ ἀμεριμνᾷ· νήφει γὰρ πάντοτε. Ὁ φοβούμενος, ὑπὸν ἀμέτρῳ ἑαυτὸν ὡς δαδίδωσι· γρηγορεῖ γὰρ, ὥστε περιμένει τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Ὁ φοβούμενος οὐκ ἀλγιστοῖται, ἵνα μὴ προσζύνη τὸ ἑαυτοῦ δεσπότην. Ὁ φοβούμενος ὁ ῥαθυμῶν· πάντοτε γὰρ ἐπιμελεῖται τῆς κτήματος, ἵνα μὴ καταγνώσῃ. Ὁ φοβούμενος πάντοτε δοκιμάζει τὰ ἀρέσκοντα τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ πάντα ἐπιμαρτυρεῖ, ἵνα ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ, ἐν πολλοῖς ἐπαινέσῃ αὐτόν· ἐν πολλοῖς οὖν ἀγαθοῖς ἅγιος γίνεσθαι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, τοῖς κεκτημένοις αὐτόν.

B.

ΠΕΡΙ ΑΦΟΒΙΑΣ.

Ο Μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτῷ, ὁ ποῖός τις εὐάλωτός ἐστι τοῖς Διαβόλοις ἐπιχειρήμασιν. Ὁ μὴ ἔχων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ παρ' ἑαυτοῦ, μετεωρίζεται· ἀλγιστοῖται· καθύπερθε ἀμεριμνῶν. Ἀπορῥαθυμῶν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. δοχεῖον γίνεσθαι τῷ ἡδονῶν· πάντες οὖν, ὡς περιπνὺν ἡδονῶν ἐν ἑαυτῷ· ὁ φοβεῖται γὰρ παρρησίαν δεσπότης· κομᾷ τοῖς πάθεσι· τοῖς ἀναπαύσεσι χαίρει· τὴν κακῆν φόβει· τὴν πατρίαν βδελύσσεται· ὑπερηφανίαν ἀσπάζεται. λοιπὸν ἔρχεται ὁ Κύριος αὐτοῦ, καὶ κρίσκει αὐτόν οἷς οὐκ ἀρέσκειται, ὥστε διχοπομήσῃ αὐτόν, καὶ ἀποπέμψῃ τῷ ἁγίῳ σκότει· τίς ὁ μὴ ταλανίσῃ τὸν ποῖόν;

Γ.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ.

Μ Αγάπιος ὁ ἄνθρωπος ὁ καλὸς ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ· ὅτι τὸ Θεὸν ἐν ἑαυτῷ περιφέρει· ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπῃ ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει. Ὁ ἔχων ἀγάπην, πάντων σὺν Θεῷ περιγίνεται. Ὁ ἔχων ἀγάπην, ὁ φοβεῖται· ἢ γὰρ ἀγάπῃ ἐξω βλάπτει τὸν φόβον. Ὁ ἔχων ἀγάπην, ὁ δὲνα βδελύσσεται ποτε· ὁ μικρὸν, ὁ μέγαν, ὁ ἐνδοξον, ὁ ἀδοξον, ὁ πένητα, ὁ πλούσιον· ἀλλὰ πάντων περιφύλακτα γίνεσθαι. πάντα σέγει· πάντα ὑπομύει. Ὁ ἔχων ἀγάπην, ὁ ἐπάρεσθαι κατὰ τινος· ὁ φυσικῶς· ὁ δὲνός καταλαλεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ καταλαλῶντας ἀποτρέφεται. Ὁ ἔχων ἀγάπην, ὁ δόλῳ ὁ πορνύεται· ὁ ἁποσκελίζεται, ἢ ἁποσκελίζει τὸν ἀδελφόν.

Ο.

A offendat, separetque. Qui Deum timet, non est expers curæ ac sollicitudinis: semper enim vigil est & sobrius. Qui timet Dominum, immodico non est deditus somno: vigilat enim, & adventum Domini sui exspectat. Cui timor est Dei, in nullo se negligentem præbet, ne Dominum suum offendat. In quo timor Dei est, inertiae atque desidia non se tradit: semper enim sua diligenter curat, ne condemnetur a Domino. B In quo est timor Dei, semper quæ Domino suo placent, probat, eaque amplectitur & perficit: ut cum Dominus ejus venerit, in multis ab eo laudetur. Plurimorum itaque bonorum causa est timor Dei, possidentibus illum.

Matth. 25.
Luc. 19.

I I.

De illo qui non habet Timorem Dei.

IN quo non est timor Dei, omnibus diaboli dolis patet atque infidiis. Cui non adest timor Dei, animo vagatur, omnia fusque deque habet, atque contemnit; expers omnis curæ ac sollicitudinis, somno indulget; in actionibus suis ignavus est ac segnis; voluptatum est receptaculum; quæcumque sensibus in vita jucunda sunt, iis delectatur; non enim pertimescit adventum Domini. Affectibus fertur, gaudetque requiete; afflictiones fugit, humilitatem detestatur, & superbiam amplectitur. Deinde venit Dominus ejus, offenditque ipsum cunctis, quæ ipsi non placent, vacantem: ideoque dividet eum, & projiciet in tenebras sempiternas. Quis autem ejusmodi hominem non esse miserum existimet?

Matth. 24.
Luc. 16.

I I I.

E De Caritate sive Dilectione.

BEatus vir ille, in quo Divina caritas est: quoniam Deum in se gerit: Deus enim caritas est, & qui manet in caritate, in Deo manet. Qui caritatem habet, omnibus cum Deo antecellit. Qui habet caritatem, non timet: nam caritas foras mittit timorem. Qui caritatem habet, neminem torve aspicit, neminem unquam detestatur, non parvum, non magnum, non gloria conspicuum, non inglorium, non pauperem, non divitem: omnium autem se infimum reputat, omnia tegit, omnia sustinet. Qui caritatem habet, non effertur in quemquam, non inflatur, non detrahit famæ cujusquam, verum etiam detrahentes averfatur. Qui habet caritatem, in dolo & fallaciis non ambulat, non supplantatur, nec fratrem suum supplantat.

1. Joan. 4.

Ibid.

1. Cor. 13.

A 2

Qui

Qui præditus est caritate, non æmulatur, non invidet, non indignatur, non lætatur de lapsu proximi, neque errantem calumniatur, sed potius condolet, & adjuvat. In necessitate fratrem non despicit, sed eum ab injuria defendit, & mortem pro ejus salute appetit. Qui præditus est caritate, Dei voluntatem perficit, ejusque discipulus efficitur. *In hoc enim, inquit bonus Dominus noster, cognoscent omnes, quia discipuli mei estis, si diligatis invicem.* Qui caritate præditus est, numquam sibi quid arrogat, nihil sibi proprium dicit: sed quæcumque habet, tamquam omnibus etiam communia proponit. Qui caritate est præditus, neminem alienum ducit, sed omnes putat ad se pertinere. Qui habet caritatem, non irritatur, non inflatur, non accenditur iracundia, non gaudet super injustitia, in mendacio non versatur, nullum putat sibi inimicum, præter solum diabolum. Qui caritatem habet, omnia sustinet, in omnibus se benignum, mansuetum, & longanimem exhibet. Beatus ergo qui caritatem possidet, & cum ea ad Deum tendit: quoniam ipse quod suum est, agnoscens, eum sinu suo excipiet. Cum Angelis enim versabitur, & cum Christo regnabit operator caritatis. Nam per caritatem etiam Deus Verbum in terram descendit. Per caritatem Paradisus nobis apertus est, & in cælum reditus cunctis demonstratus. Cumque inimici essemus Deo, per ipsam reconciliati sumus. Merito itaque dicimus, quod *Deus caritas est, & qui manet in caritate, in Deo manet.*

Joan. 13.

1. Cor. 13.

Joan. 1.

Coloss. 1.

1. Joan. 4.

I V.

De non habentibus Caritatem.

Miser autem atque infelix, qui longe a caritate abest: is enim somnians, dies suos transigit. Et quis non lugeat illum, qui alienum se a Deo reddidit, quique lumine privatus in tenebris versatur? Dico enim vobis, fratres, illum, qui Christi caritatem non habet, esse Christi ipsius inimicum. Verax enim est qui ait: *Qui fratrem suum odit, homicida est, & in tenebris ambulat, & ad omne peccatum proclivis est.* Qui enim caritate destituitur, cito excandescit, facile indignatur, & facile ad odium accenditur. Qui caritatis est expers, gaudet super iniquitate aliorum, non compatitur cadenti, non porrigit manum jacenti, non admonet errantem, non confirmat fluctuantem. Qui

A O' έχων ἀγάπην ἔζηλοι, ἔφθονεῖ, ἔβασκαίνει, ἔχάρει ἐπὶ πῶσδε ἐτέρων. ἔθλασούρει τὸ πλάγοντα, ἀλλὰ συλλυπεῖται, καὶ συωανὶ λαμβάνεται. ἔπαρορᾷ τὸ ἀδελφὸν ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ συωεπαμύνει καὶ συωαποθνήσκει. Ο' έχων ἀγάπην, τὸ θέλημα ποιεῖ τῷ Θεῷ, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὄσιν. αὐτὸς γὰρ ὁ καλὸς ἡμῶν Δεσπότης εἶπεν. ἐν τέτταρ' ἡμέραις πάντες, οἳ ἐμοὶ μαθηταὶ ἔσεσθαι, ἐάν ἀγαπάτε ἀλλήλους. Ο' έχων ἀγάπην, ἐδέχεται τὸ ἑαυτοῦ παραιοποιεῖται. ἔλέγει ἑαυτῷ ἴδιον ἐδέν. ἀλλὰ πάντα, ὅσα ἔχει, κοινὰ τοῖς πᾶσι παροτίθουσιν. Ο' έχων ἀγάπην, ἀμύβιον ἐδένα λογίζεται, ἀλλὰ πάντας ἰδιοποιεῖται. Ο' έχων ἀγάπην, ἔπαροξύνεται, ἔφουσιᾷται, ὅθεν ἐξάπτεται εἰς ὕμνην, ἔχάρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, ἐπὶ ψεύδει ὅθεν ἐνδελεχίζει, ἐχθρὸν ἐδένα ἡγεῖται, εἰ μὴ μόνον τὸ διάβολον. Ο' έχων ἀγάπην, πάντα ὑπομένει. χρηστεύεται. μακροθυμεῖ. Μακάριος οὖν ὁ τῷ ἀγαπῇν κεκτημένος, καὶ μετ' αὐτῆς ἀποδημήσας πρὸς τὸν Θεόν. ὅτι αὐτὸς τὸ ἴδιον ἐπαγινώσκων, παροδέζεται αὐτὸν ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. ὁμοδίαιτος γὰρ Ἀγγέλων ἔσται, καὶ σὺν Χριστῷ βασιλεύσει ὁ τῇ ἀγάπῃ ἐργάτης. δι' αὐτῆς γὰρ καὶ Θεὸς Λόγος ἐπὶ τῇ γῆς παρεγένετο. δι' αὐτῆς καὶ ὁ παρὰ δέσποτος ἀνέσκηται ἡμῖν, καὶ ἄνοδος εἰς ἔρανον ἀνεδείχθη πᾶσιν. ἐχθροὶ ὑπάρχοντες τῷ Θεῷ, δι' αὐτῆς κατηλλάγημεν. εὐκότως ἔν' εἰπομεν, ὅτι ἡ ἀγάπη ὁ Θεὸς ὄσι. καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει.

B

C

D

Δ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΗ ΕΧΟΝΤΩΝ ΑΓΑΠΗΝ.

E

A" θλιος καὶ παλάμωρος ὁ τῇ ἀγάπῃ μακρὰν ὑπάρχων. ἔπος γὰρ ὀνειροπολῶν, πᾶς ἡμέρας αὐτοῦ πρὸς ἔρχεται. καὶ τίς ἔμὴ πένθῃσδε τὸ ἀνδρωπον ἐμείνον, τὸ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μακρὰν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ φῶς ἐσπρημένον, καὶ ἐν σκοτίᾳ θλαγόντα. Λέγω γὰρ ὑμῖν, ἀδελφοί, ὅτι ὁ μὴ έχων τῷ ἀγαπῇν τῷ Χριστῷ, ἐχθρὸς αὐτοῦ ὑπάρχει. ἀψευδὴς γὰρ ὁ εἰπὼν, ὅτι ὁ μισῶν τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνδρωποκτόνος ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ παταεῖ, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαρτίᾳ εὐάλωτος ὄσιν. Ο' γὰρ μὴ έχων ἀγάπην, ὅξέως θυμῷ. ὅξέως πρὸς ὀργίζε. ὅξέως εἰς μῖσος συωάπτε. Ο' μὴ έχων ἀγάπην, χάρει ἐπὶ ἀδικίᾳ ἐτέρων. ἔσυμπάχει τῷ πλάοντι. ἔχαῖρα ὀρέγει τῷ κειμένῳ. ἔπαραινεῖ τῷ ἐσφραμένῳ. ἔσπείζει τὸ σπυδιόμενον. Ο' μὴ

F

1. Joan. 2. & 3.

Ο' μὴ ἔχων ἀγάπην, πηρός ἐστι τῇ ἀφροσύνῃ. Α
 φίλος ἐστὶ τῷ διαβόλῃ. ὁ ῥετής ἐστὶ πάσης πονη-
 είας· ποιητικὸς ἐστὶ μαχῶν· λοιδορῶν ἐστὶ φίλος.
 τῷ καταλαλῶντων ἐστὶ συνόμιλος· τῷ ὑβριζόν-
 των σίμβυλος· τῷ φθονῶντων διορθωτής· τῷ ὑψη-
 φανίας ἐργάτης· τῷ ἀλαζονείας σκευός· καὶ ἀπαξ-
 απλῶς, ὁ μὴ κτιστάμμος τὴν ἀγάπην, ὄργανόν
 ἐστὶ τῷ ὑπεναντίῳ, καὶ πλανῶν ἐν πάσῃ ἀτραπῷ,
 καὶ οὐκ οἶδεν ὅτι ἐν σκοτεινῇ ἀφροσύνῃ.

B

E.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΣ.

Μακάριος ὁ ἀνθρώπος, ὅστις μα-
 κροθυμίαν ἐκτήσατο, ὅτι τῷ ποιῶντι τὴν
 ἀγίαν Γραφὴν ἐπαγγελία, λέγουσα· μακροθυμὸς
 ἀνὴρ, πολὺς ἐν φρονήσει. Καὶ ὁ πλεονέκτης;
 Ο' μὴ μακροθυμὸς πάντοτε ἐν χαρᾷ ἐστίν, ἐν
 ἀφροσύνῃ, ἐν ἀγαθιάσει. ἐλπίζει γὰρ ἐπὶ Κύ-
 ριον. Ο' μακροθυμὸς ἄκτος ὀργῆς ἐστὶ· πάντα
 γὰρ ὑπομένει· ὁ μακροθυμὸς ταχέως εἰς ὀργὴν
 οὐκ ἐξάπτεται· εἰς ὑβρίν δ' ἐτρέπεται· λόγοις κε-
 νοῖς ῥαδίως δ' κινεῖται· ἀδικήματος δ' λυπεῖται·
 τοῖς ἀνδισαμένοις οὐκ ἀνδισαται· ἐν παντί ψά-
 γματι σερεὸς ὑπάρχει· οὐκ ἐστὶν δάλωτος ἐν
 ἀπάταις· οὐκ ἐστὶν ὀχρεῖς εἰς παροξυσμόν· ἐν
 θλίψεσι χάρει· παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ συναυλί-
 ζεται· ἐν πάσῃ τοῖς βασκαίνουσιν ἀσπνάζει· ὅτι πτα-
 σόμενος οὐκ ἀντιλέγει· ὅτι πληττόμενος δ' οὐκ οὐδυν-
 παύει· τῇ μακροθυμίᾳ πάντοτε ἑαυτὸν θεραπεύει.

E.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ Ε
 ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΝ.

Ο' μὴ ἔχων μακροθυμίαν, καὶ ὑπομονῆς
 ἄκτος ἐστὶν ὁ ποιῶν. Ο' γὰρ μὴ ὢν μα-
 κροθυμὸς, ὀχρεῖς ἀνατρέπεται, ἐπιμὸς εἰς πα-
 ροξυσμόν· ὁξέως εἰς μάχην ἐξάπτεται· ὑβριζόμενος
 ἀνυβρίζει· ἀδικήματος ἀμύνεται· λογομαχεῖ εἰς
 οὐδὲν χηρίμον· αἱ ψαύσεις αὐτοῦ σὺν τοῖς ἔργοις,
 ὡς φύλλα ὑπὸ ἀνέμου, σαλεύονται· ἐν λόγοις δ'
 σερεῖται· ὁξέως μεταπηδᾷ ἐκ τῆς εἰς τὴν· Ο' μὴ
 ἔχων μακροθυμίαν, σερεός τις ἄκτος ἐστὶν· ἐν τάχει
 γὰρ ἀμύεται· ἀφικεῖται δ' ἐκ πάντων· τῷ πονηρῷ ἀφ-
 τίσσεται· τῷ λέγοντι συνεδριάζει· τῷ ἀδικῶντι
 συνεπαμύνεται· μολήμον δ' ἐγένει· ἐπιμὸς ἐστὶν
 εἰς τὸ ἀποκαλύψαι λόγον· καὶ τί τῶν αὐτῶν
 τερον;

ΠΕ-

V.

De Longanimitate.

Vere beatus homo ille, qui longani-
 mitatem possidet: nam & hunc sacra
 commendat Scriptura, dicens: Vir longani-
 mis multa prudentia gubernatur. Quid
 vero eo præstantius? Longanimis enim sem-
 per in gaudio atque letitia & exultatione
 versatur: spem enim in Domino defixam ha-
 bet. Longanimis ab omni iracundia alie-
 nus est: omnia enim sustinet. Longanimis
 non facile ad iram concitatur, neque ad
 contumelias convertitur, non facile verbis
 movetur inanibus. Si afficiatur injuria, non
 moleste fert. Sibi adversantibus non resistit.
 In re quacumque firmus constansque per-
 manet. Nullis imposturis fallitur. Non fa-
 cile ad iracundiam provocatur. In adversis
 gaudet. Delectatur omni opere bono. In-
 vidios æquo ac lubenti animo perfert. Jus-
 sus non repugnat, objurgatus non dolet.
 In longanimitate seipsum semper exercet.

Proverb. 14.

VI.

De iis qui carent Longanimitate.

Qui longanimitatis est expers, etiam pa-
 tientia destituitur: nam qui longanimis
 non est, facile commovetur, facile ir-
 ritatur, cito ad rixas pugnasque exardescit.
 Contumelia affectus, vicissim maledicit. In-
 juria laceffit, se vindicat. Inanibus alterca-
 tionibus gaudet. Actiones ejus & opera, tam-
 quam a vento folia, jactantur. In verbis non
 est constans. Celeriter ex una re transilit ad
 aliam. Qui longanimitatis expers est, etiam
 constantia firmitate destituitur: cito enim
 mutatur. Judicio caret. Cum improbis vitam
 agit. Cum maledicis commercium habet.
 Cum iniquis & facinorosis hominibus se ulci-
 scitur. Secretum nullum tegit, sed ad arcana
 detegenda ac prodenda est promptissimus.
 Quid porro est ejusmodi homine miserabilius?

A 3

VII.

De Patientia.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ.

Rom. 5.

Matth. 10.
24.

BEatus est, Fratres, qui patientiam possidet: quoniam patientia spe fulcitur; spes autem non confundit. Vere igitur beatus & beatissimus, qui patientia est praeditus. Qui enim perseveraverit usque in finem, hic salvabitur. Et quid ista promissione praestantius? Bonus est Dominus cunctis expectantibus & sustinentibus ipsum. Patientia autem quanti tandem fiat, non ne scitis, Fratres? An de hac re quoque nobis est oratio ad vos confirmandos excogitanda? Non enim sola patientia reperitur, sed cum multis virtutibus implicatur. Nam patientes cunctis virtutibus exornatur: gaudet enim in rebus adversis, in calamitatibus & in necessitatibus probatur. In tentationibus exultat, & ad obedientiam promptus est. In longanimitate compositus & ornatus, & in caritate perfectus. Maledicentibus benedicit. In bello pacem servat. In quiete virilis est. In Psalmodia impiger. In jejuniis alacer. In orationibus strenuus. In operibus irreprehensibilis. In responsionibus rectus. In exequendis mandatis obediens. In vita recte instituenda diligens. In administrationibus gratosus. In conversatione jucundus. In conventu fratrum dulcis, & in consiliis suavis. In vigiliis hilaris, & in peregrinorum cura studiosus. In obsequio infirmorum sedulus. Ad succurrendum oppressis paratissimus. In cogitando sobrius, & in quacumque re expeditissimus. Qui patientiam possidet, etiam spem sibi vendicat: omni enim opere bono talis ornatur. Ideoque magna cum fiducia ad Dominum clamat, dicens: *Exspectans expectavi Dominum, & intendit mihi.*

Psalm. 39.

V I I I .

De eo qui caret Patientia.

Miser autem & infelix qui patientiae est expers: nam ejusmodi hominibus vae comminatur divina Scriptura: vae, inquam, illis, qui patientiam perdiderunt. Vere enim, vere, inquam, vae homini impatienti. Qui enim caret patientia, velut folium a vento rapitur. Hic injurias perferre nequit. In adversis est pusillanimus. In bello facile capitur. Dum sustinendum est, obmurmurat, & praecipientibus resistit. In orationibus piger, & in vigiliis dissolutus. In je-

Eccles. 2.

juniis

MΑκάριος, ἀδελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτελέσῃ, ὅτι ἡ ὑπομονὴ ἐλπίδα ἔχει. ἡ δὲ ἐλπίς ἐκ κατακρήνης. μακάριος οὖν ἀληθῶς καὶ τεισμηκάριος ἔχων ὑπομονὴν. Οἱ γὰρ ὑπομείνας εἰς τέλος, ἕως σωθήσεται. Καὶ τί τὴ ἐπαγγελίας ταύτης ἀμείνον; Χρηστός ἐστὶ Κύριος τοῖς ἀδελφοῖς αὐτόν. Ὑπομονὴ δὲ ἕως τότε κείνεται, ἀδελφοί, ἅρα ἐπίστασθε; ἢ καὶ περὶ τούτου ἡμεῖς διδύναμ' ἔχοντες λόγον τοῦ ἀσφάλειαν ὑμῶν; ἢ γὰρ μία ἐστὶν ἡ ὑπομονή, ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἀρεταῖς ζητεῖται. ὁ γὰρ ὑπομονητικὸς, πάσης ἀρετῆς ἐφάπτεται. χαίρει γὰρ ἐν θλίψεσι, ὅτι ἐν ἀνάγκῃς δοκιμαῖται. ἐν πειρασμοῖς ἀγόμεται, καὶ εἰς ὑπακοὴν ἐτοιμος. ἐν μακροθυμίᾳ ὥρμος. ἐν ἀγάπῃ πεπληρωμένος. ἐν ὑβρεσὶν διλογεῖται. ἐν μαχίᾳ εἰρηνοῦται. ἐν ἡσυχίᾳ ἀνδρεῖται. ἐν φαιλαμῶνι ἀόκνος. ἐν νηθείᾳ ἐτοιμος. ἐν πειρασμοῖς ὑπομονητικὸς. ἐν ἔργοις ἀμεμπτός. ἐν ἀποκρίσεσιν διδύς. ἐν ἀποστολῇ ἀπειθήν, ὅτι ἐν ἀγῶνι ἐπιμελητής. ἐν ταῖς ὑπηρεσίᾳς χαίρει, καὶ ἐν τῇ ἀνατροφῇ ὥρμος. ἐν τῷ κοινοβίῳ τὴ ἀδελφότητος γλυκύς, καὶ ἐν συμβουλίᾳ ἡδύς. ἐν ταῖς ἀρχιεπισκοπῇς ἰλαρός, ὅτι ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῇ ξένων παροῦστος. τῇ ἀσθενείᾳ μεριμνῶν, ὅτι τῇ ἐν πειρασμοῖς παύσει σύνδρομος. ἐν τῷ διαλογισμῷ νηφάλιος, καὶ ἐν παντί παράκλητος διεγρηγορημένος. Οἱ ὑπομονὴν ἐκτελέσαντες, ἐκτελέσουσιν ἐλπίδα. παντὶ γὰρ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐκκρίνεται ὁ ποιῶν. διὸ ἀπαρρήσιάως βοηθήσεται ὁ ποιῶν τοῦ Κυρίου, λέγων. ὑπομείνων ὑπέμεινα τὸ Κύριον, ὅτι προσέχετε μοι.

H.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗΝ.

Α'Θλιος ὁ καὶ παλάμωρος ὁ μὴ ἐκτελέσας ὑπομονὴν. τοῖς γὰρ ποιῶσι τὸ καὶ ἡπίελησεν ἡ θεία Γραφή. Οὐαὶ γὰρ, φησὶ, τοῖς ἀπολωλεκόσι τὴν ὑπομονήν. Οὕτως γὰρ, οὕτως οὐαὶ τῷ μὴ ἔχοντι ὑπομονήν. ῥιπίζεται γὰρ ὡς φύλλον ὑπὸ ἀνέμου ὁ ποιῶν. ὑβρεῖν ἐκφέρει. ἐν θλίψεσιν ὀλίγωρος ὑπάρχει. Οἱ ποιῶντες ἀλάτως ἐστὶν ἐν μάχῃ, ἐν ὑπομονῇ γόνυς, καὶ ἐν ὑπακοῇ ἀντίλογος. ἐν ταῖς πειρασμοῖς ῥάθυμος, καὶ ἐν ἀρχιεπισκοπῇ ἐκλελυμένος. ἐν νη-

θείας

σεύας σκυθρωπός, & ἐν ἐγκρατείᾳ ἀμελής· ἐν ἀποκρίσειν ὀκνηρός, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις κακουργής· ἐν πονηρίᾳ ἀήττητος, καὶ ἐν ἐπιτηδείοις δυνάστης· ἐν λογομαχίᾳ ἀνδρείος, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ἀδύναμος· ὁ τοῖς τοῖς εὐδοκίμοις ἀντίκεινται, καὶ τοῖς πικροτέτοις ζηλοτυπεῖ· ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν, πολλὰς ζημίας ὑφίσταται, καὶ ἀρετῆς ἐφάπαξ ὁ τοῖς ἀδυνατεῖ· Δι' ὑπομονῆς γὰρ τρέχομεν τὴν πικροτέτοις ἡμῶν ἀγῶνα, φησὶν ὁ Ἀπόστολος· ὁ μὴ ἔχων ὑπομονὴν, τὴν ἐλπίδος πάντης ἀλότητος ἔστι· διὸ παρακαλῶ, ὅσοι, κατ' ἐμέ, ἀνυπομόνητοι ὑπάρχετε, κτήσασθε ὑπομονὴν, ἵνα σωθῆτε.

Θ.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΓΗΣΙΑΣ.

ΜΑκάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμενος, ἢ θυμὸν ἐπιδεχόμενος· ὁ τοῖς ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ πάντοτε· ὁ τὸ θυμικὸν καὶ ὀργίλον πνεῦμα ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπελαύνων, πολέμους καὶ παραχῆς ἐκτὸς τυγχάνει, καὶ πάντοτε τῷ πνεύματι γαληνῶν, καὶ τῷ πνεύματι χαίρει· ὁ μὴ ταχέως ὀργιζόμενος, ἀπὸ λόγου κενὸς ἐκινεῖται· ὁ τοῖς δικαιοσύνης, καὶ ἀληθείας ἐργάτης ἐστίν· ὁ τοῖς ῥαδίως κατέχει, καὶ τὰς γλωσσαλγῶντας ῥαδίως φέρει· ἀδικίαν οὐκ ἐργάζεται· τῷ πνεύματι ἀσθένειαν καὶ συναισθῶσιν· ὁ τοῖς ἐν μάχῃς καὶ χαίρει· πάντων γὰρ ἀγαπητικὸς ἀναδείκνυται· ἀόργητος λογομαχίᾳ καὶ χαίρει· ὑγιαίνει δὲ πάντοτε ὁ τοῖς ἐν εἰρήνῃ χαίρει, καὶ ἐν μακροθυμίᾳ αὐλίζεται· ὁ τὸ πνεῦμα τὸ ὀξύχολίας μὴ ῥαδίως καταδεχόμενος, Πνύματος ἁγίου οἰκητήριον γίνεται· ὁ τὸ πνεῦμα τὸ ὀξύχολίας μὴ ἔχων, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκ παροξύνει· Οὕτως δυνάται καὶ ἀγάπην ἔχειν, καὶ ὑπομονὴν, καὶ ταπεινῶσιν· καὶ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ὁ ἀόργητος κεκόσμηται, καὶ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ φιλεῖται· Τεισμακάριος ἐν ἀληθείᾳ ὁ τὸ πνεῦμα τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ πάντοτε ἐξελαύνων ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι τέταρτον τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νῦς πάντοτε ἔρρωται.

I.

ΠΕΡΙ ΟΞΥΧΟΛΙΑΣ.

Οὐδὲ τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατούμενος, καὶ πολλὰς καὶ ταχέως ἀπὸ μηδαιμῶν πρᾶγμα

junis tristis, & in servanda continentia negligens. In responsis cunctabundus, & in actionibus improbus. In malitia invictus, & in mandatis imperiosus. In altercationibus vehemens, & in quiete ac silentio impotens. Probis adversatur, & proficientibus invidet. Qui patientia destituitur, multis damnis afficitur, & ad virtutem pervenire nequit. Per patientiam enim, ut ait Apostolus, ad propositum nobis certamen *Hebr. 12.* currimus. Qui patientiae expers est, ab hac spe alienus est. Quamobrem omnes qui impatientes estis, ut ego sum, cohortor: Acquirite patientiam, ut salvemini.

I X.

De Lenitate animi, sive de Benignitate.

ΒEatus ille vir, qui non facile ad iracundiam indignationemque concitatur. In pace enim talis semper vivit. Qui iracundiae & indignationis a se spiritum repellit, procul est a bello atque tumultu, semperque tranquillo est animo, ac fronte hilari. Qui non cito irascitur, vanis otiosisque sermonibus non commovetur. Hic justitiae & veritatis operator est: hic pugnae & garrulos facile suffert sustinetque: nemini injuriam infert. Hic morbis non afficitur: a rixis & altercationibus abhorret: erga omnes enim se amabilem benignumque demonstrat. Qui non irascitur, alienus est a contentionibus; semper autem sanus est atque incolumis. Hic pacis amator est & patientiae. Qui spiritu iracundiae non facile vincitur, Spiritus sancti domicilium efficitur. Qui ab iracundiae spiritu liber est, Spiritum sanctum non irritat. Hic & ad mansuetudinem, & ad caritatem, & ad patientiam, humilitatemque est propensus, omnibusque operibus bonis ornatus, a Christo diligitur. Vere igitur beatus ac felicissimus, qui a se quam longissime spiritum iracundiae & indignationis propulsat: quoniam hujus corpus, & anima, & mens perpetua sanitate fruitur.

X.

De Iracundia.

Qui iracundia semper tenetur, & saepe ac celeriter ob res etiam nullius mo-

Jacob. 1.

momenti irascitur atque indignatur; sanctum Apostolum audiat sic dicentem: *Ira viri, justitiam Dei non operatur*. Et vere miser atque infelix, qui passionibus ejusmodi vincitur: nam iracundus animam suam occidit. Vere autem animam suam interficit perditque iracundus: nam semper in perturbationibus vivit, animi tranquillitate ac pace, commodaque corporis valetudine carens. Semper enim corpus illius contabescit, & animus angitur, caro marcescit, oboritur pallor, & mens perturbatur: sensus debilitatur, & cogitationes fluminis instar scaturiunt, omnibusque invisus iracundus redditur. Hic a longanimitate & caritate alienus est: ob verba inania facile turbatur, & levissima de causa rixas excitat. Ubi non est opus, se se ingerit, & ubique odium sibi accumulatur. Multiloquio gaudet, & in rebus inutilibus exultat. Conviciis oblectatur: ad mansuetudinem infirmus est, & ad improbitatem strenuus. Et quis hominem ejusmodi non deploret? quoniam apud Deum & homines abominabilis est: Omni enim in re morosus atque ærumnifus est iracundus. Ideo ab iracundia vobis cavete.

X I.

De Mansuetudine.

Matth. 5.

BEatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est: hunc enim & sanctus Salvator noster ac Dominus beatum prædicat, dicens: *Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram*. Et quid ista beatitudine beatius? quid ea promissione sublimius? quid hac lætitia illustrius, cum quis paradisi terram obtinet? Quapropter, fratres, cum immensas divitias ac præmia huic virtuti proposita intelligatis, studiose confectemini illam. Ad splendorem ejus festinate, compungimini, & ad eam totis viribus properate. Nemo se terræ hujus possessione destitui sinat, ne plangat amare, frustra dolens conquerensque. Mansuetudini beatitudinem esse propositam audientes, ad eam contendite. Audite quid de illa per Spiritum sanctum edisserat verax propheta Isaias: *Super quem requiescam, dicit Dominus, nisi super mansuetum, & tranquillum, & tremmentem sermones meos?* non ne mirari licet hoc promissum? & quid isto honore præstantius? Videte ergo, fratres, ne quis ab hac felicitate, gaudioque immen-

Isai. 66.

fo,

Aγμα ὀργιζόμενος, ἀκούσῃ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου λέγοντος, ὅτι ὀργὴ ἀνδρὸς διακαυσῶν Θεὸν ἐν ἐργάζεσθαι. καὶ ὄντως ἀθλιὸς καὶ παλάπωρος ὁ ἡττημένος τέτοις τοῖς πάθεσιν. ὀργιζόμενος γὰρ, φησὶν, ἀναρῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Ἐπὶ ἀληθείας γὰρ ἀναρῆται, καὶ ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ὀργίλος. πάντοτε γὰρ ἐν παραχῇς ἀφίγει ὁ τοῖστος, καὶ γαλιῶν ἐκπὸς ἐστίν. Ὁ τοῖστος, εἰρήνης ἀλλοτρίος ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ὑγιείας ἐκπὸς ἐστίν. πάντοτε γὰρ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκτέτληται, καὶ ἡ ψυχὴ λυπεῖται, καὶ ἡ σὰρξ μαράνεται, καὶ ὠχρότης ἐπανδῇ, καὶ ἡ ἀφύπναια ἀλλοιῖται, καὶ ὁ νῆς ἀσθενεῖ, καὶ οἱ λογισμοὶ ποταμῶν ἀναδρύνουσι, καὶ πρὸς πάντας μισητὸς ὑπάρχει. Ὁ τοῖστος μακροθυμίας καὶ ἀγάπης ἐκπὸς ἐστίν. ἐν λόγοις κενόις ῥαδίως παράσσεται. καὶ διὰ οἰκτρὸν τῶν πραγμάτων μάχας ἐκείρει. καὶ ὅπερ οὐκ ἐστὶν αὐτοῦ χρεία, ἑαυτὸν παρεμβάλλει, καὶ ἑαυτῷ τὸ μῖσος σωρβεί. Ὁ τοῖστος ἐν πολυλογίᾳ χαίρει, καὶ ἐν πράγμασιν ἀσυμφοροῖς πρηνὴς. Ὁ τοῖστος ἐν λοιδολογίᾳ ἡδέεται. Ὁ τοῖστος ἐν τρυφῇ ἀσθενεῖ, ἐν πονηρίᾳ ἀνδρείος ὑπάρχει. Καὶ τίς ἐμὴ πεινθήσῃ τὸν τοῖστον; ὅτι, καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ βδελυκτὸς ὑπάρχει. ἐν παντί γὰρ μοχθηρὸς ὁ ὀξύχολος. διὸ καὶ πρὸς ἐχέτε ἀπὸ τῆς ὀξύχολίας.

D

I A.

ΠΕΡΙ ΠΡΑΟΤΗΤΟΣ.

Mακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τεισμαικάριος ὁ ἔχων πραότητα. τέτω γὰρ ὁ ἅγιος Σωτὴρ καὶ Κύριος σιωπᾷ, λέγων, μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν. Καὶ τί τέτῃς μακαρισμῷ μακαριώτερον; τί ταύτης ἐπαγγελίας ἀνώτερον; τί ταύτης χαρᾶς λαμωρότερον, ἢ κληρονομήσουσι τὴν γῆν ἢ πρὸς ἀδελφούς; Διὸ ἀκούσαντες, ἀδελφοί, τὸ ὑπερβάλλον μέτρον ἢ πλεονεξίας τῆς ἐπαγγελίας, ζηλώσατε ἐπιχθῆναι. Ὁξυποδίσατε πρὸς τὴν λαμωρότητα τῆς ἀρετῆς. ἀκούσαντες κατανύγητε, καὶ ὁση δυνάμεις, σπουδάσατε. μὴ ὡς ἀποκληρονόμος γένηται τῆς γῆς ταύτης, καὶ κλαύσῃ πικρῶς μετάνοιαν ἀνόνητα. Ἀκούσαντες τῆς πραότητος τῆς μακαρισμῶν, σπουδάσατε πρὸς αὐτὴν. ἀκούσαντες τὴν λέξιν τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἀβελόης Ἡσαΐας ἐν Πινύματι ἀγίῳ. ὅτι τίνα ἀναπαύσομαι, λέγει Κύριος, ἢ ὅτι τῆς πραότητος καὶ ἡσυχίας καὶ τρέμοντά με τὸς λόγους. Ἄρα οὐκ ἐστὶ θαυμάσιον ὅτι τῆς ἐπαγγελίας; τί γὰρ ταύτης τῆς ἡμῶν ἐνδοξότερον; Βλέπετε ἔν, ἀδελφοί, μὴ ὡς ἐκπέσῃ ταύτης τῆς μακαριότη-

τος,

πος, καὶ τῆς ἀμέτρως χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Σπεύ-
σατε ὅν, σπεύσατε ὡς ἀκαλῶς· κτήσασθε πρᾶότη-
τα· ὃ γὰρ πρᾶος παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ κεκοσμηται. Ὁ
πρᾶος, καὶ ὑβρίζεται, χαίρει· καὶ θλίβεται, δι-
χαιρεῖ· τὰς ὀργιζομένους πρᾶυνεῖ ἐν ἀγάπῃ· ἐπι-
πλησσύμενος, σερεὸς μένει· ἐν μάχῃ γαληνῶς·
ἐν ἐπιταγῇ ἀγαλλιᾶται· ἐν ὑψηφάνιᾳ δὲ κνίζε-
ται· ἐν ταῖς ταπεινώσεσι χαίρει· ἐν καλορῥώμα-
σιν δὲ ὑψίζεται, δὲ γαυρεῖ· πρὸς πάντας ἡσυ-
χίαν ἀγείρει· ἐν πάσῃ ὑποταγῇ δεδούλωται· πρὸς
πάν ἔργον ἔτοιμος ὑπάρχει· ἐν πᾶσιν δοκιμεῖ·
ὡς πάντων ἐπαρνεῖται· πονηρίας ἐκτός, καὶ ὑπο-
κεισεως μακρὰν ὑπάρχει. Ὁ τοιοῦτος δόλῳ δὲ δε-
δούλωται, καὶ φθόνῳ δὲ ὑποτάσσεται· λοιδορίας
ἀποτρέφεται, καταλαλιὰν δὲ ὡς ἀδέχεται· τὰς
ψέγοντας μισεῖ, καὶ τὰς καταλαλῶντας ἀποτρέ-
φεται· ὡς μακάριος πλεῖστος ἢ πρᾶότης, ὅτι ὡς
πάντων δοξάζεται.

IB.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΗΡΙΑΣ.

Θρηνεῖν ὅν, ἀδελφοί, καὶ πενθεῖν ὅτι τὰς μὴ
ἔχοντας πρᾶότητα, ἀλλὰ τῇ πονηρίᾳ συω-
ζυγμένους, ὅτι ἀποφασίως πονηρῶς ὡς κινεῖται· οἱ
πονηροῦμενοι γὰρ, φησὶν, ἐξολοθρευθήσονται· Ὁ
δὲ ἅγιος ἡμῶν Θεὸς τὰς ποιήσας ἐνυβρίζει, λέ-
γων· ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ὡς τῷ πονηρῷ θησαυ-
ρῷ τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὡς φέρει τὰ πονηρά· Καὶ πάλιν
ὁ Προφήτης· ἐν τοῖς ἐπανισταμένοις ἐπ' ἐμὲ πο-
νηροῦμένοις, ἀκούσεται τὸ ὄν μου· Δεινὸν γὰρ δα-
μόνιον τὸ τῇ πονηρίᾳ, ἀδελφοί· διὸ ὡς σέχετε μὴ
ὡς ἐν αὐτῷ ἐμπεσὼν, ἐαυτῷ μέμψεται· Ὁ πο-
νηρὸς γὰρ ὅδε ποτε εἰρηνόει, ἀλλὰ πάντοτε ἐν τα-
ραχῇ ὑπάρχει, πάντοτε θυμοῖ, καὶ δόλῳ, καὶ ὀργῇ
πεπλήρωτος, πάντοτε ἀποβλέπει τὸ ἔγγιστα αὐτοῦ,
πάντοτε ψιθυρίζει, πάντοτε φθονεῖ, πάντοτε ζη-
λόει, πάντοτε τραχύνεται, πάντοτε ἐπιτάσσεται
καὶ ἀνυλέγει, κελύεται καὶ ἀφαιρέσει, συμβα-
λέει καὶ κακοποιεῖ, σωτίζει καὶ ἀφαιρῇ, ἀγα-
πάται καὶ σκώπτει· τὰς δοκιμοῦντας βδελύσσει-
ται· τὰς ὡς κινεῖται ἀνυβρίζει· τὰς νεθεσίας
σμικρύνει· τὰς ἀδελφὰς ἀφαιρέσει· τὰς ἀφελῆς
κακοῖ· τὰς πρᾶεις ἀποσεύεται· τὰς μακροθυ-
μῶντας ἐγγελάει· τὰς ξένους ὑποκρίνεται· ἕνα τῶν
ἐν ἐνδιαβάλλει· πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐναντιάζεται·
πρὸς μάχας συμβάλλεται· εἰς παροξυσμὸν ἀνα-
γείρει· εἰς ἀνταπόδοσιν συωπαμῶν· εἰς λοιδο-
ρίας ἔτοιμος, εἰς καταλαλιὰς ἡδύς, εἰς ὑβρὶν δι-
χαιρεῖ.

A so, & lætitia inenarrabili excidat. Con-
tendite igitur, contendite, obsecro, ut
mansuetudinem possideatis. Nam vir man-
suetus omnibus operibus bonis decoratur.
Quamvis afficiatur injuria, lætatur: quam-
vis rebus adversis prematur, gratias agit:
in caritate irascentes placat: increpationes
aliorum fortiter tolerat: in pugna tranquil-
lus est, & sub imperio alterius lætus vi-
vit. Non pungitur stimulis superbiæ: in
depressionibus lætatur: recte factis non ex-
tollitur, nec de iis se jactat. Cum omni-
bus se pacificum exhibet: superiorum jussis
prorsus obtemperat: ad omne opus bonum
promptus est: in omnibus rebus probatur,
& a quibuscumque laudatur. Omnis ma-
litie expers est, & a simulatione distat
quam longissime: a dolo & invidia hic alie-
nissimus est. Aversatur maledicentiam, &
detractores fugit. O felices divitias man-
suetudinis, quæ ab omnibus celebratur &
collaudatur.

XII.

De Malitia sive Improbitate.

Lugendi itaque, fratres, & deploran-
di sunt illi, qui mansuetudinis ex-
pertes, malitiæ atque improbitatis vin-
culis constricti sunt: gravi enim isti sub-
jacent sententiæ: *Quoniam qui malignan-* Psalm. 37.
tur, exterminabuntur. Quin & sanctus
Deus noster eosdem coarguit, dicens:
Malus homo de malo thesauro cordis sui Matth. 12.
profert mala. Et rursus Propheta: *Insur-* Luc. 6.
gentibus, inquit, in me malignantibus, Psalm. 92.
audiet auris mea. Grave malitiæ dæmo-
nium est, fratres. Proinde orate, nequis
in ipsum incidens, se ipse reprehensione
dignum constituat. Nunquam enim in pa-
ce est malignus; sed semper perturbatio-
nibus agitur: semper bile, ac dolo, &
ira plenus est: semper proximum suum
despicit, semper submurmurat, semper in-
videt, semper æmulatur, semper exas-
peratur: semper superiorum mandatis re-
fragatur, jussaque pervertit: sana consi-
lia aspernatur, & bona instituta dissolvit.
Eos, a quibus diligitur, illudit: com-
mendantes se, spernit: proficientes con-
tristat, admonitiones parvi facit, fratres
dirimit, simplices vexat, mansuetos repel-
lit, patientes irridet, peregrinos aver-
satur, alios alibi calumniis premit, singulis
adversatur, iracundiam excitat, ad vin-
dictam impellit, ad convicia promptus,
ad detractiones facilis, ad maledicentiam
proclivis, ad contumeliam paratus, ad lo-
B quaci-

quacitatem potens, ad jurgia pronus, ad excitandos tumultus nulli secundus; in psalmodia verò imbecillis est, in jejuniis debilis, in omni opere bono impotens atque inutilis, in sermonibus spiritualibus tardus ac segnis. Omnis enim iniquitas concludet os ejus. Atque ideo maxima commiseratione homines ejusmodi digni sunt. Quamobrem rogo obsecroque vos, fratres, ut ab improbitatis atque malitiæ vobis lue caveatis.

X I I I.

De Veritate.

BEatus qui secundum veritatem vitam suam instituit, & non est deprehensus in aliquo mendacio. Beatissimus qui veritatem colit, quoniam Deus verax est, & mendacium in ipso non est. Et quis veritatis amatorem non admiretur? Nam Deum talis imitatur: revera enim veritatis studiosus semper & Deo placet, & cunctis hominibus utilis est. In coetu aliorum fratrum jucundus, & in re quacumque rectus. Qui verax est, non respicit personas hominum, & injuste non judicat: non usurpat dignitates atque honores, & pauperem atque inopem non despicit: in responsionibus simplex est, & in judiciis rectus: in operibus est sedulus, & in conversatione fratrum graciosus atque honorabilis: doli omnis est expers, simulationemque detestatur. Omnibus operibus bonis ornatus est, & cunctis virtutibus accumulatus. Beatus igitur, qui absque ulla simulatione semper veritati inservit.

X I V.

De Mendaciō.

Miser atque infelix, qui semper mendaciis addictus est: quoniam ab initio Diabolus mendax est. Qui autem delectatur mendaciis, hic in verbis suis omnem perdit auctoritatem: odibilis enim Deo pariter, & hominibus redditur. Et quis hominem mendacem non deploret? Hic enim in nullo opere probatur, & in quacumque responsione sua suspectus est. Hic rixas & jurgia in monasteriis suscitatur, & in communi fratrum coetu est, ut in ferro rubigo. Cor quidem habet audax, sed pertusum: libenter arcana audit, sed eadem facile revelat, novitque organo linguæ suæ bene constitutos subvertere. Aggreditur facinora, seque eorumdem auctorem dissimulat: absque juramento nihil affirmat, & loquacitate sibi persuadere videtur. Ver-

A χερής, εἰς πολυλογίαν ἀνδρείος, εἰς τὸ ἐπιπλήσσειν πρόθυμος, εἰς θόρυβον πρῶτος σιῶδρομος, εἰς ψαλμοδίαν ἀσθενής, εἰς νητεῖαν ἐκλελυμένος, εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδυνάτος καὶ ἀνόνητος, εἰς λόγους πνευματικὰς νωθρὸς. Πᾶσα γὰρ ἀνομία ἐμφράζει τὸ σῶμα αὐτοῦ. Πολλὰ ἔν θρήνη ἀξίος ὁ ποιῆτος. Διὸ ὡς θαλασσὴ ὑμᾶς, ἀδελφοί, φυλάξαυτε ἀπὸ τῆς πονηρίας.

B

IΓ.

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

MΑκάριος ὁς ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτοῦ ἐρύθμισε, καὶ ὅτι παντὶ ψεύδει ἔχ ἑάλωκε. Μακάριος καὶ τεισμακάριος ὁ τὴν ἀληθείαν ἠρόμενος ἐργάτης, ὃν ἀληθὴς ὅτιν ὁ Θεὸς, καὶ ψεύδος ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι. καὶ τίς ἔ μὴ μακαρίσῃ τὴν ἀληθείαν φυλάσσοντα; ὅτι τὸ Θεὸν μιμεῖται ὁ ποιῆτος. Οὕτως γὰρ ὁ ἀληθεύων πάνποτε καὶ Θεῷ ἀάρετος ὑπάρχει, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις χρησίμος ὅτι. ἐν ἀδελφότητι ὡς ἄνθρωπος, ὅτι ἐν παντὶ πράγματι ὁρθός. ὁ ἀληθὴς, προσώποις ἔ χάρει, καὶ ἀδίκον κείσιν ἔ κείνει. ἀξιώματος καὶ ὑμῆς ἔκ ἀντιλαμβάνεται, καὶ πένητα καὶ ἐνδεῆ ἔ παραβλέπει. ἐν ἀποκρίσειν ἀδολός ὅτι, καὶ ἐν διαγνώσει ὁρθός. ἐν τῷ ἔργῳ ἐπιμελητής, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τῆς ἀδελφότητος σῶματι τίμιος. δόλον οὐκ οἶδεν. ὑπόκεισιν οὐκ ἀγαπᾷ. παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ κεκόσμηται, καὶ πάσῃ ἀρετῇ πολιτεύεται. Μακάριος ὅν ὁ πάνποτε τῇ ἀληθείᾳ δουλεύων.

D

IΔ.

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ.

E

AΨολιος δὲ καὶ παλάμπωρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδελεχίζων, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ψεύτης ἐστίν. Ὁ δὲ τῷ ψεύδι ἐνδελεχίζων, ὅτις ἀπαρρησίαιος ἐστίν. μισήτος γὰρ ὑπάρχει καὶ ὡς Θεῷ καὶ ὡς ἀνθρώποις. καὶ τίς ἔ μὴ πενήθῃ τὸν ψεύδι ἀγρόντα; ὅτι ὁ ποιῆτος ἐν παντὶ ἔργῳ ἀδόκιμος, καὶ ἐν πάσῃ ἀποκρίσει ἀνεπιτήδειος. Ὁ ποιῆτος ὀργὰς καὶ μάχας ἐν μοναστείᾳ διεγείρει. καὶ ἐν τῷ κοινῷ τῆς ἀδελφότητος ὅτιν, ὡς ἑρμῆς σιδήρεος. θρασεῖαν γὰρ τὴν καρδίαν ἔχει, καὶ ἔ σέγει. ἠδέως ἀκροᾷται μυστήρια, καὶ ῥαδίως ἀποκαλύπτει. καὶ οἶδε ὡς τῆς γλώσσης ἀνατρέπεν τὰς καλὰς ἐσώτας. Ἀρχεται πράγματος, καὶ ἐαυτὸν ἀνάγτιον δείκνυσιν. ἐκπὸς ὅρκου οὐδὲν λέγει, καὶ οὐκ πολυλογίας δοκεῖ πείθειν. Πολυμήχα-

futus

μήχανός ἐστι καὶ πολύτροπος ὁ ψεύσης. μᾶλλον δὲ πληγῆς ταύτης ὅσα ἐστὶ, καὶ ὄνειδος ἀνώτερον τῆς ἑχῆς ὑπάρχει. ὡς πάντων γὰρ ἐστὶ βδελυκτὸς, καὶ γέλως ἐστὶ πῶς πᾶσι. Διὸ προσέχετε, ἀδελφοί, μὴ ἐνδεδελχίζεν ψεύδει.

IE.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ.

Μακάριος ὁς ἐκτίσας καὶ ἔχων ὑπακοὴν ἀληθῆ καὶ ἀνυπόκειτον, ὅτι ὁ ποιῶν μιμητὴς ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ ἡμῶν Διδασκάλῳ, ὁς ὑπήκοος γέγονε μέχρι θανάτου. Ὅντως ἔν ὃ ἔχων ὑπακοὴν μακάριος, ὅτι τῷ Κυρίῳ μιμητὴς ὑπάρχων, συγκληρονόμος αὐτῷ γίνεται. Ὁ ἔχων ὑπακοὴν, πρὸς πάντας τῇ ἀγάπῃ ἠνωταί. Ὁ ἔχων ὑπακοὴν, μέγα κτήμα ἐκτίσας, μέγα πλῆθον ἐκτίσας. ὁ ὑπήκοος πᾶσιν ἐνάρξας, ὑπὸ πάντων ἐπαγνίσταται, ὑπὸ πάντων δοξάζεται. Ὁ ὑπήκοος ἐν τάχει ὑψίζεται, καὶ ἐν τάχει ἐν θεωροπαίᾳ ἔσται. Ὁ ὑπήκοος ὑποτάσσεται, καὶ ὅσα ἀντιλέγει. κελδύεται, καὶ ὁ ἄσπερος ἐπιζυμᾷται, καὶ ὅσα ὀργίζεται. πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐπιμότης ἐστὶ. Τῇ ὀχυρολίᾳ ῥαδίως ὅσα ἀλίσκεται. εἰς ἀκρότητα ὁπίπληξιν, ὁ παράσσει. καὶ ἐν ὑβρεσιν ὅσα ἐξάπτεται. ἐν λύπῃς χαίρει, ἐν θλίψεσιν ὀχθαίνεται. Τόπον ἐκ τόπου ὁ μεδίσσεται, καὶ ἀπὸ μονῆς εἰς μονὴν ὁ μετέρχεται. νεθετόμενος ὁ πύρεται. ἐν ᾧ ἐκλήθη τόπῳ ὑπομένει, ἐν τῇ ἀκρότητι ὁ κατέχεται. Τὸν πατέρα ὅσα ὀπτελίζει, καὶ ἀδελφὸν ὁ σμικρύνει. τὴν οἴκησιν τῇ μοναστείᾳ ὁ ὀφθαλμίζει. Ἀναπαύσεσιν ὁ χαίρει, ὁ ἔχων ἡδέεται τόποις, καὶ αἰεὶ ὁ τέρπεται. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἅγιον Ἀπόστολον ἐν ᾧ ἐκλήθη τόπῳ, ἐν τῷ ἐν τῷ μένῃ. Πολλοὶ ἔν ὡς ἀληθῶς οἱ καρποὶ τῆς ὑπακοῆς. διὸ μακάριος ὁ κτησάμενος αὐτήν.

Iε.

ΠΕΡΙ ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΓΟΓΓΥΣΜΟΥ.

Επικατάρατος δὲ καὶ παλάμωρος, ὁς ὑπακοὴν ἐκ ἐκτίσας, ἀλλὰ γογγυσμὸν. ὁ γὰρ γογγυσμὸς ἐν μοναστείᾳ πλὴν μεγάλη ἐστὶ, σκάνδαλον τῷ κοινῷ, ἀναίρεσιν ἀγάπης, ὁμοιοῦς ἄσπερος, ταραχος δὲ εἰρήνης. Ὁ γογγυστὴς ἐπιτασσόμενος ἀντιλέγει. ἐν ἔργῳ ἐστὶν ἀχρησίμος, ὅσῳ ποτε χάριν ἔχει ὁ ποιῶν. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶ ὁ ὀκνηρὸς. ἢ γὰρ ὀκνητεία τῷ γογγυ-

Tom. I.

σμός

A futus ac versipellis est homo mendax. Nul- lum est hoc majus animi vulnus, nullum- que eo dedecus gravius: homo enim men- dax ab omnibus rejicitur, & ab omnibus irridetur. Proinde attendite, fratres, ne adsuescatis mendaciis.

X V.

De Obedientia.

B

Beatus qui vera & minime simulata præ- ditus est obedientia, quoniam hic imi- tator est optimi nostri Præceptoris, qui obe- diens factus est usque ad mortem. Vere igitur qui obedientiæ fruitur possessione, beatus est, quia cum Domini sit imitator, etiam coheres illius efficitur. Qui obedientiam obtinet, vinculo caritatis cum omnibus conjungitur. Qui obtinet obedientiam, magnam possessionem obtinet, magnasque sibi divitias accumulavit. Qui obediens est, omnibus gratus est, ab omnibus laudatur, & ab omnibus probatur. Vir obediens, cito exaltatur, & celeriter progressus magnos efficit. Vir obediens præcipientibus non resistit, & jubentibus non adversatur: reprehensus non irascitur: ad omne opus bonum promptissimus est: ab iracundia non facile capitur: si reprehendatur, non com- movetur, & si contumeliis afficiatur, nequaquam excandescit. In calamitatibus gaudet, & in tribulationibus gratias agit. De loco in locum non transmigrat, & ex una in aliam mansionem non se transfert. Admonitus non perturbatur: ad quem de- stinatus est locum, in eo manet, & tædio non afficitur. Patrem non despicit, & fratrem nequaquam spernit. Monasticæ vitæ ratio- nem non carpit. Recreationes & otia fugit, ac locorum aërisque amœnitates minime sectatur, sed secundum sanctum Apostolum, in quo vocatus est loco, in eo manet. Multi igitur, ut apparet, sunt fructus obedientiæ. Quamobrem beatus est qui possidet illam.

Philipp. 2.

D

E

X V I.

De Inobedientia, & Murmuratione.

F

Execrandus autem est, ac miser homo inobediens & murmurator: magna enim in monasterio plaga est murmuration, scandalosa est fratrum conventui, carita- tem evertit, unionem dissipat, pacem di- sturbat. Murmurator præcipientibus contra- dicit, ad omne opus ineptus est atque inutilis, nihilque gratiæ habet in re ulla: idem enim est etiam piger: pigritia enim mur-

B 2

mura-

Proverb. 17.
Ibid. 22.

murationi conjunctissima est. Omnis igitur piger incidet in mala, ait sacra Scriptura. Si quo enim piger, inquit, mittatur, dicit: Leo est in via, in medio platearum homicidæ. Murmuratori semper excusationes in promptu sunt: si quod ei opus agendum injungitur, obmurmurat, ac alios mox etiam pervertit, dicens: & quorsum hoc? cur istud, vel illud? non expedit, inquit, istud fieri. Si aliquo mittatur: damnum, inquit, magnum ex illo itinere proveniet. Si ad Psalmos decantandos excitetur, irascitur. Si ad vigilias, stomachi vel capitis sibi dolorem prætexet. Si illum admoneas, te ipsum, inquit, admone; de me crit sicut Deo placuerit. Si quid ipsum docere cupias, utinam, dicit, tu istud scires sicut ego. Nunquam opus aliquod ipse solus aggreditur, nisi alios sibi adjunctos habeat. Murmuratoris actio quævis reprobata, inutilis, & ad nullam virtutem accommodata. Homo murmurator otio atque solatiis gaudet, & tribulationes fugit. Murmurator epulas diligit, & jejunia spernit. Homo murmurator ac piger, & susurronem agere, & rumores confingere novit. Homo murmurator versutus est ac versipellis, & verborum multitudine invictus; perpetuisque calumniis nunc istum, nunc illum insectatur. Idem in recte factis tristis est, & ad hospites recipiendos minime idoneus: in amicitia simulatorem, & in odio vehementem se exhibet. Quapropter, fratres, ne in exequendis mandatis superiorum queruli finis & murmuratores; neque tamquam præcipientibus peritiores, adversum eos nos opponamus, aut defendamus.

X V I I.

De eo, qui ab Invidia, & Æmulatione alienus est.

BEatus qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius: nam æmulatio & invidia dependent a se invicem, & qui alterutram habet, utramque habet. Vere igitur beatus, qui in hæc vitia non incidit, nec ab aliquo istorum vulneratus est. Nam qui injuste fratrem suum æmulatur, cum diabolo condemnabitur. Vincitur æmulator: laborat odio & inimicitia: bono aliorum angitur progressu. Qui autem ab invidia & æmulatione alienus est, nunquam aliorum profectu cruciatur: de honore alterius non turbatur, neque de dignitate dolet. Cunctos enim se meliores præstantioresque ducit, indigniorem se aliis, omniumque infimum reputans. Qui invidia caret,

Aσμῶ σωέζονται. πᾶς δὲ ὁ κνηρὸς ἐμπεσεῖται εἰς κακὰ, ἡ ἱερὰ Γραφὴ εἴρηκεν. ὁ κνηρὸς γὰρ, φησὶν, ἀποσελλόμενος εἰς ὁδὸν, λέγει, λέων ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν δὲ ἰαῖς πλατείαις φονεύται. Ὁ γόγγυσος πάντοτε πωροφασίζεται. Ἐὰν ἐπιπαχθῇ ἔργον ποιῆσαι, γογγύσει, ὅτι οὐδέως ἀφαιρεθεῖ καὶ ἄλλος. καὶ, εἰς τί τῷτο; καὶ, ἵνα τί ἐκείνο; καὶ, ὅτι ἐστὶ, φησὶ, τὸ δὲ τὸ πρᾶγμα συμφέρον. Ἐὰν ἀποσταλῇ εἰς ὁδὸν, μεγάλας βλάβας φάσκει ὑφίστασθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ. Ἐὰν εἰς ψαλμοδία αὐτὸν διεγείρωσι, θυμῷται. Ἐὰν εἰς ἀγρυπνίαν, τὸ εὖμαχον καὶ τὴν κεφαλὴν πωροβάλλεται ἡ λυγνικέναι. Ἐὰν αὐτὸν νεδεύῃς, σεαυτὸν, φησὶ, νεδεύει, καὶ πᾶσι ἐμῷ ὡς δέλει ὁ Θεός. Ἐὰν αὐτὸν διδάσκεις, εἰδε, φησὶ, καὶ σὺ οἶδας, ὥσπερ ἐγὼ ἐπίσταμαι. Οὐδέποτε ποιεῖ ἔργον μόνος, ἔὰν μὴ καὶ ἕτερον συνεπιπάσῃ. Τὸ γογγύζοντος πᾶν ἔργον ἀδόκιμον, καὶ ἄχρηστον, καὶ πάση ἀρετῇ ἀνεπιτήδειον. Ὁ γόγγυσος ἐν ἀναπαύσει χαίρει, καὶ ἐν κακῇ χίᾳ ὁ τέρπεται. Ὁ γόγγυσος τραπέζης ἡδέϊται, καὶ ἐν νηθείᾳς βδελύσσεται. Ὁ γόγγυσος καὶ ὁ κνηρὸς, καὶ ψιδυρίζειν οἶδε, καὶ λόγους τεκταίνειν ἐπίσταται. Ὁ ποιῶν πολυήροπος καὶ πολύτεχνος ὑπάρχει, καὶ ἐν πολυλογίᾳς ἀήτητος. Ὁ ποιῶν πάντοτε ἄλλον ἄλλῳ ἐν χεράβλῃ. Ὁ γόγγυσος ἐν δουλείᾳ σκύνδρωπός ἐστι, καὶ ἐν ὑποδοχῇ ξένων ἀνεπιτήδειος. ἐν ἀγάπῃ ὑποκριτὴς, καὶ ἐν μίσῳ ἀνδρείος. Διὸ ἀδελφοί, μὴ γογγύζωμεν ἐν ταῖς ἐπιταγαῖς. μὴ δὲ ἀντιρρήτορῶμεν, ἢ διαμαρτυρῶμεν, ὡς ἡ πλεον ἐπιστάμενοι.

IZ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΧΕΙΝ Η ΦΘΟΝΟΝ Η ΖΗΛΟΝ.

MΑκάριος, ὃς φθόνον καὶ ζῆλον ἔχει ὑπετάγη. ὁ ζῆλος γὰρ καὶ ὁ φθόνος ἀλλήλοις ἐκκρεμάνται. καὶ ὁ ἔχων ἐν ταῖς ταῖς σωμαμφοτέρας ἔχει. Μακάριος δὲ ὡς ἀληθῶς, ὃς ὁ κατέπεσεν ἐν ταῖς ταῖς, ὅσοι ἐτρώθη ἐξ ἐνὸς ταῖς ταῖς. Ὁ ζῆλος γὰρ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐπὶ ἀδικίᾳ, σὺ τῷ ἀγαθῷ κατακείνεται. Ὁ ζῆλος ἡττημένος ἐστὶν, ἔχει ὅτι ὁ μίσος. ἔχει καὶ τὴν ἐχθρὰν, καὶ ἐπὶ πωροκοπῇ ἐτέρων ἀχθεῖται. Ὁ δὲ μὴ ἔχων φθόνον ἢ ζῆλον, ὅσοι ἐπὶ πωροκοπῇ ἐτέρων λυπεῖται. ἄλλος ἡμιωμένος, αὐτὸς ὁ παράσεται. ἐτέρος ὁ ἡμιωμένος, αὐτὸς ὁ ἀδνημονεῖ. πάντας γὰρ πωρογενεῖται. πάντας πωροζιμᾷ ἑαυτῷ. ἑαυτὸν ἀνάξιον, καὶ πάντων ἐχάτον ἡγίται. πάντας ἡγεῖται μείζονας, καὶ πάντας βελτίους ἑαυτῷ. Τιμὴν ὅτι ἐπι-

ἐπιπαύεται ὁ ἄφθονος. τοῖς χάρισι συγχάρι· κλέος ὁδὲποτε περὶτίθῃσιν ἑαυτῷ. περὶκόπῃσι συνεπαμύψ· τοῖς καλῶς βαδίζουσι συναγάμεται. καὶ τῷ ὀρθῶς βιῶντι ἐπαγνῇ. Ἐὰν ἀδελφὸν ἴδῃ κατ' ὀρθοῦντα, ὅκ ἐμποδίζει, ἀλλὰ παραγνῇ τ' ποιῶν τὰς παραγνέσεις. Ἐὰν ἄλλον ἴδῃ ἐν ἀνανδρίᾳ, ὅκ ἐν ἀνδρεία, ἀλλὰ σιωπᾷ. Ἐὰν ἴδῃ ἀδελφὸν ἐν σφάλμασιν, ἢ ἀσύνετῳ, ἀλλ' ὀρθῶς παραγνῇ. Ἐὰν ἴδῃ ὀργιζόμενον, ὅκ ἐπιπαύσῃ, ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ τὸν κατασέμει, τῇ εἰρήνῃ συμβιβάζων. Ἐὰν ἴδῃ λυπνόμενον, ἢ πρῶτον, ἀλλὰ τὸ τῷ συναλγεῖ, καὶ πρὸς καλῶς λόγοις ὠφελείας. Ἐὰν ἴδῃ ἀμαθῆ ἢ ἰδιώτην, πρὸς δὲ τὸν διδάσκει, καὶ συμβιβάζει ἐπὶ τὸ συμφέρον. Ἐὰν ἴδῃ ἀγνοοῦντα, ἀφρόνως ὁδηγεῖ ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Ἐὰν δὲ ἴδῃ καθ' εὐδοντα ἐν κατὰ τὴν ψαλμοφίᾳ, πρὸς δὲ τὸν διυπνίζει. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν· ὁ ἄφθονος καὶ ὁκτὸς ζήλῳ ὑπάρχων, ἐν ὁδῷ πρᾶγματι ἀντισκώπτει τῷ πλῆθει. ἀλλ' ἐν πάσῃ περὶκοπῇ καὶ ἀνδραγαδίᾳ ἔσται χάρις ὁ ἄφθονος.

IH.

ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ ΚΑΙ ΖΗΛΟΥ.

Ο Δὲ ἐν τούτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκων, παλάμῳ· συμμετόχος γὰρ ὅτι ἔσται ἀβόλος, δι' ἧς θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κόσμον. Ὁ γὰρ ἔχων τὸ φθόνον καὶ τὸ ζήλον, πᾶσιν ὅτι ἀντικείμενος· ἑαυτῷ γὰρ ἄλλον ἢ θέλει περιμιθεῖσθαι. Τὸς διδοκίμουντας σμικρύνει, καὶ τοῖς καλῶς βαδίζουσι σκάνδαλα τίθῃσι· τὸς ὀρθῶς βιῶντας φέρει, καὶ τὸ ἀλαβῇ βδελύσσει· τὸ νηστεύοντα, κενόδοξον ἀποκαλεῖ, καὶ τὸ πρὸς δὲ ἐν ψαλμοφίᾳ, φιλοφιλίᾳ· τὸν πρὸς χερσὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, λιμὸν· καὶ τὸ διεγχευόμενον ἐν τοῖς ἔργοις, φιλόδοξον· τὸ φιλόπονον ἐν τῷ Γραφῇ, ἀεργόν, καὶ τὸ δόκιμον ἐν τῷ ἀποκρίσει, γαστρίμαργον. Οὐδέποτε χάρις ὁ φθονερός ἐπὶ περὶκοπῇ ἑτέρῃ. Ἐὰν ἴδῃ ἀμελοῦντα, ἢ διεγείρει, ἀλλὰ μᾶλλον προτρέπει ἐπὶ τῷ κατῷ. Ὁ τὸν ἴδῃ καθεύδοντα ἐν τῷ κατῷ τὸ πρὸς εὐχῆς, ἢ διυπνίζει, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἡσυχίαν παρέχει. Ἐὰν ἴδῃ ἀδελφὸν ἀναπαυόμενον, ἐν ἀνδρείᾳ. Ἐὰν ἴδῃ ἐν πρὸς πτώματι, ἐπὶ πάντων αὐτὸν ἀσύνετῳ. Ὡς δὲ τὸ φθονοδόντος· ὅτι πάντοτε ἢ καρδία αὐτῷ ἐν λύπῃς ἀσθενεῖ, καὶ τὸ σῶμα ἐν ὠχρότητι φθείρεται, καὶ ἡ δύναμις αὐτῷ φθίνει· καὶ πρὸς πάντας ἐστὶ πικρὸς, καὶ πάντων ἐχθρὸς ἡσυχάνει· καὶ πάντας ἐχθαίρει, καὶ πρὸς πάντας

A caret, honores non sectatur, gaudet cum gaudentibus, gloriam propriam non querit, adjuvat proficientes, cum praeclare incedentibus exultat, & bene beateque viventes laudibus celebrat. Si fratrem recte viventem viderit, illum nequaquam impedit, sed ad meliora cohortatur, viresque ac nervos ei addit. Si alium viderit requiescentem, eum non criminatur, sed illi gratulatur. Si quem peccasse viderit, non proscindit conviciis, sed recte admonet. Si iratum viderit, non exacerbat, sed in caritate illum lenire ac mitigare, & ad concordiam pacemque dirigere studet. Si quem moerore affectum adspexerit, non despicit, sed utili blandoque hunc sermone solatur ac sublevat. Ignorantem rudemque instruit, & ad rectam virtutis semitam reducere errantem conatur. Si quem Psalmodiae tempore dormitantem offenderit, sedulo eum excitat. Et ut paucis multa, qui invidiae aemulationisque expers est, in nulla re proximum suum deludit, sed cunctis aliorum progressibus atque virtutibus latatur.

XVIII.

De Invidia, & Aemulatione.

Qui autem ejusmodi viriorum laborat morbo, miser est atque infelix: diaboli enim consors est, per quem mors introivit in mundum. Invidus enim & aemulator, omnibus se adversarium praebet. Neminem sibi in honore praeferrī patitur. Proborum aestimationem diminuit, recteque incedentibus scandalum constituit. Recte viventes vituperat, & pietate ac religione conspicuos aspernatur. Jejunantes appellat inanis gloriae avidos, & sedulos in decantandis Psalmis, ostentatores: promptos in ministerio, gulae deditos; & alacres in bonis operibus, gloriae cupidos. Vacantes sacrarum literarum studiis, inertes atque otiosos: & in responsionibus temperatos, ventri deditos. Nunquam aliorum progressibus gaudet invidus. Si quem torpentem adspexerit, non excitat; sed ad malum potius impellit. Si orationis tempore dormientem viderit, non expergeficit, imo magis torpentem fovet. Si quem fratrem quiete se reficientem cernat, calumniatur. Si quem lapsū consideret, ubique calumniis eum proscindit. Vae homini invidio, quoniam moerore cor ejus contabescit, corpusque ejus livido pallore obductum languescit, & viribus destitutum corrumpitur: cunctis se amarulentum atque acerbum exhibet. Cunctis se inimicum praebet: apud cunctos simula-

mulatorem agit : cunctis infidiatur , & apud cunctos personas accipit : hodie hujus , cras alterius se partibus adjungit . Omnibus se alium atque alium ostendit , dum cujuslibet voluntati se obsequi fingit , & mox interim omnes damnat : & hunc apud illum , illum apud alium rodit : cum omnibus omnes implicat . Grave ergo & pestiferum est invidiæ & æmulationis venenum , unde detractiones , odia , ac cædes pullulant . Procul igitur ab invidia fugite cœlestis aulae milites : procul a vobis æmulationem & invidiam depellite , ne simul cum Diabolo damnemini .

X I X.

De eo, qui a maledictis & contumeliis alienus est .

BEatus ac felicissimus , qui maledictis & contumeliis proscindendo proximum , linguam suam non maculat , nec lingua maledica sibi cor contaminat ; sed cum nos omnes norit alicui vitio obnoxios , aliena maledicentia non delectatur , verum ab hoc crimine abhorret quam maxime . Qui enim alterum maledictis non incessit , se ipsum inculpatum servat : is nullum offendiculum incurrit , nec conscientia illius coinquatur . Qui maledicentiæ & contumeliæ spiritum vitat , ab improborum se consuetudine servat , exercitusque dæmonum superat . Qui linguam in aliorum infamiam non exacuit , thesaurum quo spoliari nequit , tutum sibi vendicat . Qui non flectitur ad maledicendum aliis , fratricidio is non redditur obnoxius , & apud alios non male audiet . Qui contumeliæ spiritu non capitur , is vere novit se hominem ex carne constare , & se ipsum purum immaculatumque conservat . Qui maledicorum familiaritatem fugit , is inter Angelos versabitur . Cujus aures & lingua maledicentiæ veneno non sunt infectæ , is medicamento caritatis plenus est . Qui labia sua maledictis atque contumeliis non polluerit , illius os fructum Spiritus sancti redolet . Vere ergo beatus iterumque beatus ille est , qui a maledicentia se integrum custodierit .

X X.

De Maledicentia & Maledicis .

Qui alios lubens maledictis incessit , se iis , quæ in alios confert , obnoxium decla-

Aπας ὑποκρίνεται , καὶ δόλον τεκίλῃ , καὶ πρὸς ὅσους λαμβάνει , σήμερον τέτῳ σωτίσεται , καὶ αὔριον τῷ ἑτέρῳ . Ἐπὶ πάντας ἀμοιβῇται , καὶ πρὸς τὴν ἑκάστου θέλησιν μεταβάλλεται , καὶ μὴ μικρὸν καταγινώσκει πάντων . καὶ τὸν ἐπὶ τέτῳ ἀφισύρει , καὶ ἑκάστον ἑκάστῳ καταδεσμύει . Δεινὸν οὖν φάρμακον ὁ φθόνος καὶ ὁ ζῆλος , ὅτι καταλαλιά , καὶ μῖσος ἐκ τέτων ἀννάται , καὶ φόνοι . Μακρὰν οὖν φύγετε ἀπὸ τῶ φθόνου , οἱ τῆς ἐρανίης πολιτείας ἐραζώται . μακρὰν ποιήσατε ἀπὸ ὑμῶν τὸν ζῆλον καὶ τὸν φθόνον , ἵνα μὴ σὺν τῷ Διαβόλῳ κατακείσῃτε .

IΘ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΕΙΝΑΙ
ΛΟΙΔΟΡΟΝ.

C**M**Ακάριος καὶ τεισμακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ μὴ βλάψας ἐν λοιδορίαις ἑτέρων , καὶ ἀπὸ τῆς γλώσσης τὴν καρδίαν ἀπιδύσας , ἀλλὰ σωεῖς , ὅτι πάντες ἐσμέν ἐν ἐπιτιμίαις , καὶ ἐπὶ λοιδορίαις ἑτέρων ἔχοντες ἡδύνῃ , ἀλλὰ προσώχθισεν τῷ πειστῶ τὰ ἑαυτοῦ . Ὁ γὰρ μὴ λοιδορῶν τὸ ἕτερον , ἑαυτὸν ἐφύλασεν ἁμωμον . Τῷ πειστῶ πρὸς κομμάτιον οὐκ ἐγένετο , καὶ ἡ σωείδῃσι αὐτοῦ οὐκ ἐμολύνθη . Ὁ φύγων τὸ λοιδόρον πνεῦμα , ἐφύλασεν αὐτὸν ἀπὸ συνοχῆς κακῶν , καὶ ἐνίκησε φάλαγγα δαιμόνων . Ὁ μὴ κτησάμενος λοιδόρον γλώσσαι , ἐκτήσατο θησαυρὸν ἄσυχτον . Ὁ μὴ καμφθεὶς ἐπὶ λοιδορίαις ἑτέρων , ἕως ἀδελφοκτονίαν ἀφύγει , καὶ ἀπὸ ἑτέρων ὁ λοιδορηθήσεται . Ὁ μὴ ἀλλὰς πνεύματι λοιδορίας , ἕως ἀληθῶς ἐγνώσκει ἑαυτὸν ἄνθρωπον ὄντα σάρκινον , καὶ ἑαυτὸν ἐφύλαξεν ἀκηλίδωτον . Ὁ μὴ συνεδειάζων μὴ λοιδόρων , ἕως μὴ ἀγγέλων αὐλισθήσεται . Ὁ μὴ φαρμακωθεὶς τὰ ὦτα καὶ τὴν γλῶσσαν τῇ λοιδορίᾳ , ὁ τοιοῦτος τῷ φαρμάκῳ τῆς ἀγάπης ἐστὶ πεπληρωμένος . Ὁ μὴ μολύνων τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ λοιδορίᾳ , τέτῳ τὸ σῶμα διωχθήσεται τῆς καρπῆς τῆς ἀγίας Πνεύματος . Μακάριος οὖν ἀληθῶς καὶ πάλιν μακάριος , ὁ φυλάξας ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς λοιδορίας .

K.

ΠΕΡΙ ΛΟΙΔΟΡΙΑΣ ΚΑΙ
ΛΟΙΔΟΡΩΝ.

O Ἐπὶ λοιδορίαις ἑτέρων ἡδόμενος , ἕως φανερός ἐστίν , ὅτι ἐν οἷς λοιδορεῖ , ἑαυτὸν ἐά-
λωκεν

λωκεν. Ο γὰρ λοιδορὸν τ' ἕτερον, ἑαυτὸν κατα-
κείνῃ· σαρκικός γὰρ ὅστις, ἐν τοῖς τ' κόσμῳ δι-
κτύοις συμπλεκόμενος. Ο λοιδορὸς ἔχει τὰ συν-
αμφοτέρα, καὶ καταλαλίαν, καὶ μῖσος, ἔστι ψι-
δυισμόν. Ο τοιοῦτος οὖν ἀδελφοκτόνος κείνε-
ται, ἔστι ἀπολαγχνός, καὶ ἀνελεήμων. Ο δὲ
ἔχων τ' φόβον τ' Θεῷ πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ
τ' καρδίαν αὐτοῦ καθαράν, ἐπὶ λοιδορείᾳς ἔχει χαί-
ρει ἑτέρων, ἐπὶ ἀμωτέοις κρυπτοῖς ἔχει ἡδέτα, B
ἐπὶ πλώσῃ ἑτέρων ὅσα ἀναπαύει. Θρήνη οὖν
ἀξιος ἀληθῶς καὶ πένθους ὁ ἑαυτὸν ἐδίσας ἐν
λοιδορείᾳς. Καὶ τί τὰς τ' μίσους ἀνώτερον;
Οὐδὲν καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ἀπαγορεύων τὰ τῆς
ἀτοπίας ἔργα, σωμαθμεί καὶ τ' λοιδορὸν· ἔ-
λοιδοροί, ἔχει ἄρπαγες βασιλείαν Θεῷ κληρονο-
μήσουσι.

KA.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

ΜΑκάριος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος ὁ
ἐγκράτειαν φυλάξας, ὅτι ὅντως μεγά-
λη ἀρετὴ ἡ ἐγκράτεια. Ἀλλ' ἀκούσατε μέγχι-
τίνος, καὶ ἕως πόσος, καὶ ἐπὶ τίνων ἡ ἐγκράτεια
λέγεται, ἡ κείνεται, ἡ ζητεῖται. Ἔστιν οὖν
ἐγκράτεια ἐπὶ γλώσσης, τὸ μὴ λόγοις πλείοσι,
καὶ κενόις ἐξέλκεσθαι, τὸ κρατεῖν γλώσσης καὶ μὴ
λοιδορεῖν, τὸ μὴ ὑβρίζειν, τὸ μὴ καταρᾶσθαι, τὸ
μὴ ἀργολογεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, τὸ κρατεῖν
γλώσσης καὶ μὴ ἐν ἁγῶνι βάλλειν ἕνα τῶ ἐνὶ, μὴ
ψεύγειν ἀδελφόν, τὸ μὴ ἀποκαλύπτειν μυστήρια,
τὸ μὴ μελετᾶν τὰ μὴ ἴδια. Ἐγκράτεια ὅστις καὶ
ἐπὶ ἀκοῆς, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ κατακροᾶσθαι ἀπὸ
ἀκοῆς ματαίας. Ἐγκράτεια καὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῖς, E
τὸ κρατεῖν ὁράσεως, καὶ μὴ ἐνατενίζειν ἢ κατα-
μανθάνειν ἐν πᾶσι περπνοῖς, καὶ οἷς ἔχει ὥρεπει.
Ἐγκράτεια ἐπὶ θυμῷ, τὸ κρατεῖν ὀργῆς, καὶ
μὴ παχέως ὀξάπτεσθαι. Ἐγκράτεια ἐπὶ δόξῃς,
τὸ κρατεῖν φρενῶν, ἔστι μὴ δέλειν δόξάζεσθαι, τὸ
μὴ ζητεῖν δόξαν, τὸ μὴ ὑψῶσθαι, τὸ μὴ ζητεῖν
τιμὴν ἔστι φουσιᾶσθαι, τὸ μὴ φανταζεσθαι ἐπαύνοις.
Ἐγκράτεια ὅστις λογισμῶν, ἔστι τὰς κολλάειν
τῶ φόβῳ τ' Θεῷ, τὸ μὴ συγκατατίθεσθαι ἢ
ἐν ἡδύνας λογισμῶν δέλγουντι ἔστι ὀξάπτοντι. Ἐγ-
κράτεια ἐπὶ βρωμάτων, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ
ἐπιζητεῖν βρώματα ὑπέρογκα ἢ ἐδέσματα πο-
λύτιμα, τὸ μὴ πλεονάζειν καὶ πλεονάζει τὴν ὥραν
ἐσθίειν, τὸ μὴ ἐνέχεσθαι τῶ πυνάματι τ' γα-
σευμαργίας, τὸ μὴ ἀπλησθῆναι ἐν καλλί βρω-
μά-

A declarat: qui enim in alterum est contume-
liosus, seipsum condemnat: carnalis enim
est, & mundi laqueis implicatus. Homo
maledicus utroque & odii & susurrationis
morbo laborat. Qui autem talis est, fra-
tricida, & crudelis, & immitis censetur.
Cui vero timor Dei semper ob oculos ver-
satur, & qui mundo est corde, aliorum
ignominia non gaudet, nec de occulta
cujuspiam turpitudine lætatur, neque in alio-
rum lapsu atque ruina conquiescit. Vere
ergo miser ac deplorandus est ille, qui ma-
ledictis & conviciis in proximum conferendis
adsuescit. Quid autem hoc scelere gravius?
Unde & sanctus Apostolus nefaria impio-
rum opera prohibens, etiam maledicos iis
adnumerat: neque maledici, inquit, ne-
que rapaces regnum Dei possidebunt.

1. Cor. 6.

C

X X I.

De Temperantia & Continentia.

BEatus ac vere felicissimus, qui tem-
perantiam ac continentiam servat. Ma-
gna profecto & eximia hæc est virtus. Ve-
rum quam longe ea pateat, quantique va-
leat, & quibus in rebus sita sit, benigne
quæso attendite. Est ergo temperantia &
continentia in lingua, cum quis nec plu-
ribus verbis utitur quam oportet, nec ina-
nibus, atque inutilibus: cum modestiæ
fræno linguam temperat, cum a conviciis
& execrationibus abstinere, cum non dele-
ctatur vaniloquiis & iis quæ non decent:
cum linguam refrænare, & unum in alte-
rum calumniando & obtrectando non com-
movet: cum secreta celat, & quæ sua non
sunt, non curat. Temperantia quoque ac
continentia in auditu est, cum quis auri-
bus suis sic imperat, ut eas verbis inani-
bus ac maledicis non accommodet. In ocu-
lis etiam temperantia consistit, quando quis
sic aspectum comprimit, ut non passim quæ
oblectare possunt, aut quæ nefas est intue-
ri, respiciat. Animo autem temperans est,
qui sic eum regit, ut non efferatur iracun-
dia, nec cito exacerbetur. In gloria tem-
perantia hominis versatur, quando quis ita
mentem moderatur, ut nec honoribus, nec
dignitatibus, nec laudibus aucupandis vin-
catur. In cogitationibus temperantia est,
cum quis timore Dei blandas ardentisque
cogitationes reprimit. In cibis servatur tem-
perantia, quando nec superfluis, delicatio-
ribusve quis delectatur; nec extra præfina-
tum edendi tempus cibum appetit, horam-
ve anticipat; nec spiritu gulæ vincitur;
neque

neque etiam dapium pulchritudinem aut varietatem curiose avideque nimis requirit. In potu temperans est, qui sobrietatem colit, nec computationibus, aut vinorum dulcedine gaudet, nec temere vinum bibit, poculorumve varietatem, ac permittam in iis voluptatem sectatur; nec immodice non solum vino, sed, si fieri potest, ne aquæ quidem potu fruitur, quam fert necessitas. In cupiditatibus autem ac pravis voluptatibus temperans dicitur, qui sensibus suis imperat, nec mox cupiditatibus ingruentibus indulget, nec cogitationibus libidinosis assensum præbet; neque oblectatur iis, quorum postea odium capit ac nauseam; quique carnis desideria non perficit, sed timore Dei concupiscentias pravas refrænat. Vere enim continens ac temperans censetur ille, qui coelestium & immortalium bonorum desiderio incensus, in iisque tota mente defixus, cunctas voluptates carnis averfatur, libidinesque quasque ut umbram despicit, neque ullo fæminarum aspectu, aut corporis forma delectatur: nullis impuris spiritibus, aut blandis sermonibus capitur; & cum mulieribus, præsertim impudicis, consuetudinem non habet, nec in longum sermones cum fæminis protrahit. Qui vere temperans est ac continens, seque ad immensam illam coelestis beatitudinis quietem servans, tota mente ac corde concupiscentiam omnem carnalem cupiditate potioris boni, ac formidine venturi sæculi propellit superatque.

X X I I.

De Intemperantia & Incontinentia.

Qui intemperans est & incontinens, a quocumque alio facile vitio superatur: homo enim intemperans etiam voluptatibus addictus est. Intemperans multiloquio gaudet, sermonibusque inanibus atque otiosis & scurrilibus delectatur: suavitate epularum capitur: ad edendum & bibendum fortis est: vana ac stulta voluptate incenditur: cogitationibus impuris assensum præbet: libidine infatuatur atque marcescit: inanis gloriæ studio vexatur: honores sibi fingit, & quasi jam sit adeptus, luditur: de fæminarum sibi consuetudine placet: corporum pulchritudine atque colore irretitur: formarum gaudet aspectu: præstigias adhibet: mulierum familiaritate & risu liquefcit. Quæ vigilans vel per somnium vidit, memoria recolit: in mente sua, velut pictura, exprimit, atque effingit fæmineos vultus, contrectationes manuum, complexus corporum, membrorum com-

A μάτων, τὸ μὴ ὀρέεσθαι ἄλλῃ ἢ ἄλλῃ βρώματος. Ἐγκράτεια ἐπὶ πόματος, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ συμπίπτεν ἐν οἰνοποσίᾳς ἢ ἡδύτησιν οἴνων, τὸ μὴ ἀδεῶς οἰνοποτεῖν, τὸ μὴ ἐπιζητεῖν ἀφ' ὧρα τὸ πόματος ἢ κατεσκευασμένων συγκερασμάτων ἡδονὰς, τὸ μὴ ἀμέτρως χρεῖσθαι ἢ μόνον τῷ οἴνῳ, ἀλλ' εἰ δυνατὸν ἢ τῷ ὕδατι. Ἐγκράτεια ἐπὶ ἐπιθυμίας ἢ ἡδονῆς πονηρᾶς, τὸ κρατεῖν τῆς ἀφ' ἡσέως, ἢ μὴ συγκαταπίπτεν ταῖς συμβαίνουσας ἐπιθυμίαις, τὸ μὴ κατατίθεσθαι τοῖς λογισμοῖς ἡδυπαθεῖαν ὑποβάλλεσθαι, τὸ μὴ ἡδύνεσθαι ὡς ἄτε δὴ πρᾶστων τὸ μῖσος, τὸ μὴ ποιεῖν τὸ θέλημα τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ χαλινεῖν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ τὰ πάθη. Ὁ γὰρ ἀληθὲς ἐγκρατὴς ἐκείνός ἐστιν, ὁ ἔχων ἐπιθυμίαν τῇ ἀθανάτων ἐκείνων ἀγαθῶν, ἢ πρὸς αὐτὰ ἀτενίζων τῷ νῷ πάντῳ ἀποσρέφετα ἢ ἐπιθυμίαν. τὴν σωσίαν βδελύσσει, ὡς σκιὰν τὴν ἥσσαν. πρὸς ὧποις θηλειῶν ἢ χάρις. σώμασιν ἢ τέρπεται. κάλλεσιν ἢ συμπίπτει. πνοῇς ἡδίστας ἢ ἡδύνεται. λόγοις κολακείας ἢ δελεάζεται. μῦθῳ θηλειῶν, ἢ μέλισσα ἀσέμνων, ὅκ' ἐνδελεχίζει. ἐν ὁμιλίαις γυναικῶν ὅκ' ἐνχρονίζει. Ὁ ἀληθὴς ἀνδρεὺς ἢ ἐγκρατὴς, καὶ ἑαυτὸν τηρῶν εἰς ἐκείνῳ τὴν ἀμετρον ἀνάπαισιν, ἐπὶ πάντῳ τοῖς λογισμοῖς ἐγκρατεύει, καὶ πάσης ἐπιθυμίας κρατεῖ, ἐπιθυμίᾳ ἢ κρείττονος, καὶ φόβῳ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

KB.

ΠΕΡΙ ΑΚΡΑΣΙΑΣ.

Ο Δὲ ἀκρατὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων, ἐν παντὶ ἀτοπήματι ῥαδίως ἀλίσκεται. ὁ ἀκρατὴς δὲ ὅτι καὶ φιλήδονος. Ὁ ἀκρατὴς ἐπὶ λόγοις πολλοῖς ἢ κενοῖς ἡδέεται. ἐπὶ ἀργο-λογίαις καὶ βέλτερας τέρπεται, ἢ ἐπὶ ἡδονῇ βρωμάτων τέρπεται. ἐπὶ πολυφαγίᾳ ἢ πολυποσίᾳ ἀνδρίζεται. ἐπὶ τῇ ματαίᾳ ἡδονῇ ἐκκάετα. τοῖς ἀκαθάρτοις λογισμοῖς συγκατατίθεται. τῇ ἡδονῇ μωράνεται, ἐπὶ δόξῃ ὀρέγεται. ἐπὶ τιμῇ φαντάζεται, ὡς ἄτε δὴ ἐν χειρὶ αἰσθάνεται. ἐν σωτυχίαις γυναικῶν φαδρύνει. ἐν κάλλεσι συμπίπτει. ἐν χροῇ σώματων εὐφροδυνεῖται. ἐπὶ πρὸς ὧποις ἀγάλλεται. ἐπὶ βέλτερας μαγεύεται. ἐν ὁμιλίαις θηλειῶν καὶ γελωτοποιῶν πρὸς ἑτέροις. ἐν μνήμας ὄψεων φαντάζεται. μνήμη κρατεῖται. ἀναζωγραφῇ ἐν τῇ ἀφανείᾳ πρὸς ὧπα θηλειῶν, ψηλαφήσεως χειρῶν, πελλήσεις σώμα-

σωμάτων, συμπλοκάς μελῶν, λόγους ἑμπα-
 δεῖς, κέλως δελγοποιεῖς, νύματα ὀφθαλμῶν,
 εὐλισμὸν ἱματίων, χροῖας σωμάτων, λαλιάς κο-
 λακευτικάς, χειλέων σιωλήν, σώματος ἡδύτη-
 τα, ἐνοπλισμὸς κινήματων, ὥρας καὶ τόπους σιω-
 μιῶν, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶ πρὸς ἡδονὴν φέροντα.
 Ταῦτα ὁ φιλήδονος, καὶ μὴ ὢν ἐγκρατής, ἀναζωγρα-
 φεῖ τῇ ἀφανοίᾳ τοῖς λογισμοῖς σιωπιδέμενος. Ὁ
 τοιοῦτος εἰάν ἴδῃ γραφὴν περὶ σωφροσύνης ἀναγινω-
 σκομένην, σκυθρωπάσει· εἰάν ἴδῃ σύλλογον πατέ-
 ρων ὠφέλιμον, ἐκκλίνῃ καὶ ἀποδοκιμάζει· εἰάν
 ἴδῃ αἰσχροτότητα πατέρων, ἀηδίζειται· εἰάν περὶ
 νηστείας ἀκρόση, παραάσεται. Ἐν συλλόγῳ ἀδελ-
 φῶν ὁ τέρπεται. Εἰάν ἴδῃ θηλείας, φασγύνει·
 σιωτρεῖται ἄνω καὶ κάτω τὴν ὑπηρεσίαν ἡνέσται·
 τότε καὶ εἰς τὸ ψάλλειν εὐτονὸς δύνει· εὐτονὸς εἰς
 τὸ ὑπερπελεῦσαι, εἰς τὸ γελοῖασαι, πῶς ἵνα ἡδύ-
 νῃ ἑαυτὸν, καὶ ὥραον καὶ τερπνὸν ἀποδείξῃ τῆς ψα-
 τυχέσας γυναιξίν. Ἐν ἡσυχίᾳ συγνός, καὶ ἀσθε-
 νῆς ὑπάρχει. Ἀδελφός οὖν καὶ παλάπωρος ὁ μὴ
 ἔχων ἐγκράτειαν καὶ πάντος τρόπου καὶ πράγ-
 ματος. Διὸ ἀδελφοὶ ἀκρόσαντες τὴν ἐγκρατείαν τῆς
 καρπῆς, καὶ τὴν ἀκρασίας τὰ δράγματα, φύγωνται
 ἀπὸ αὐτῆς, καὶ κολληθῶμεν τῇ ἐγκρατεῖᾳ· με-
 γάλῃ γὰρ τὴν ἐγκρατείαν ἢ μωδαποδοσία, καὶ οὐκ
 ἔστι πρᾶσμός τῃ μεγαλειότητι αὐτῆς. Μακάριος
 οὖν ὢντως ἀληθῶς ὁ κτιστὸς ἀνθρώπος ἐγκράτειαν·
 μακάριος ὁ ἐν πάσῃ ἀρετῇ ἑαυτὸν ῥυθμίσας, καὶ
 ἐν ἔργοις διαμοσύνης ἐκλάμψαι σπουδάσας· καὶ
 μακάριος, ὅς οὐκ ἐποίησε κρυπλὸν τὸ μὴ ἀρέ-
 σκον Θεῷ, ἀλλὰ πάσῃ ἀληθείᾳ ἐδύλασε, καὶ
 πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι αὐτῷ ἐν φωτὶ ἐγένοντο, καὶ ὅς
 οὐκ ἠνδρότευσεν παντὶ λογισμῷ συμβαλλόντι μὲ-
 τὰ.

Καὶ τί ποιήσω ἐγὼ πᾶσαν ἀρετὴν ἐπα-
 νέσας, καὶ οὐδὲ ἐν μιᾷ αὐτῇ ἀναστραφείς, ἀλλ'
 ἐν πᾶσι κακοῖς τὰ ἔτη με δαπανήσας; Καὶ πλη-
 ρῆται ἐν ἐμοὶ τὸ γεγραμμένον· φορτίζετε τὰς
 ἀνθρώπων φορτίαις δυσβάστακτα, καὶ ἐνὶ τῇ δα-
 κτύλῳ ὁ πρὸς φαύετε. Διὸ πρὸς ἀκαλῶς τὴν πάν-
 των ὑμῶν ἀγάπῃ, βλοσυροὶ καὶ Χειροὶ, καὶ
 μέτοχοι τῆς πρὸς ἀδείας, πάντες σπουδάσατε ἀρέ-
 σαι τῷ στρατολογήσαντι ὑμᾶς Χειρῷ, μὴ τις
 ὑμῶν διὰ βληθῇ, ὡς καταφρονήσας ἢ ἀμελήσας.
 Ὅσοι χάριτι Χειροὶ ἔσονται ζυγὸν ἀγεῖτε, πρὸς-
 ἔχετε μὴ ποιεῖν τὰ δελήματα τῆς σαρκὸς, ἵνα
 μὴ ἀναπολόγητοι εὐρεθῶμεν ἐπὶ τῷ φεικτῷ βή-
 ματος ἐκείνου· ἐν ᾧ ἡνέσται ἢ ἀνταποδοσις ἐκά-
 στου, εἴτε ἀγαθόν, εἴτε κακόν τις διεώραξάτο.

Tom. I.

Οὐαὶ

A complicationes, sermonum dulcedinem,
 blandimenta risus, nutus oculorum, or-
 natum vestium, colores corporum, collo-
 cutiones adulatorias, labiorum contractio-
 nes, totius corporis jucunditatem, motu-
 um ac gestuum illecebras, tempora ac lo-
 ca congressionum, & cuncta denique quæ
 ad voluptatem pertinent. Homo voluptati-
 bus addictus atque incontinens, in animo
 suo tamquam pictura, hæc omnia depingit,
 & in illa cogitatione fixus hæret immora-
 turque: adeo ut si videat scripturam aliquam
 de continentia recitari, moerere incipiat;
 si gravem seniorum de rebus utilibus ac bo-
 nis differentium conventum viderit, ab il-
 lo se subtrahat; si patrum austeritatem con-
 sideret, nausea afficiatur; si verba de je-
 junio audiat, turbetur. Fratrum congres-
 sum averfatur. At si mulieres conspexerit,
 illico exhilaratur, sursum atque deorsum ad
 ministrandum cursitans. Tunc in psallendo
 sonorus est, tunc in facetiis ac risibus stre-
 nuus, ut sic se gratum jucundumque fæ-
 minis illis præbeat. Tempore quietis atque
 silentii, tristis & infirmus est. Miser ergo
 & infelix is, qui continentia spoliatus est.
 Quapropter, fratres, cum continentiae fru-
 ctus & commoda, incontinentiae autem
 mala ac damna intelligamus, hanc fugia-
 mus, illam modis omnibus amplectamur.
 D Magna enim continentiae reposita sunt præ-
 mia, & magnitudinis ejus non est finis.
 Vere igitur felix atque beatus, qui tempe-
 rantiae ac continentiae splendore ornatus est.
 Sed omnium beatissimus ac felicissimus, qui
 omnibus virtutibus claret, qui operibus ju-
 stitiae præcellere studet, qui nihil occulte
 agit quod displiceat Deo, sed semper ve-
 ritati inservit, semperque actiones suas be-
 ne in lumine dirigit, & nullis unquam co-
 gitationibus improbis consentit.

E Sed ego quid miser agam, qui cun-
 ctas virtutes semper prædico, & ne in una
 quidem me exercui, sed in omni potius
 vitiorum genere annos meos consumi? In
 me quadrabit quod scriptum est: Oneratis
 homines oneribus, quæ portare non
 possunt, & ipsi uno digito vestro non tangi-
 tis sarcinas. Quamobrem rogo obtestorque
 dilectionem vestram, fratres in Christo be-
 nediçti, & Paradisi participes, ut Chri-
 sto Domino, qui vos suæ militiæ adscrip-
 sit, totis viribus placere studeatis. Nul-
 lus vestrum, qui Christi gratia sub ejus ju-
 go militatis, repudietur ut ignavus ac negli-
 gens. Nolite morem gerere voluntati carnis,
 ne absque defensione inveniamur coram tre-
 mendo tribunali illo, ubi quisque referet,
 prout gesserit in vita, sive bonum sive malum.

Matth. 23.
Luc. 11.Rom. 14.
2. Cor. 5.

C

Væ

Væ autem mihi tunc misero, qui omni tum fiducia destituar : & quid agam in extremæ illius necessitatis, quæ vitari non poterit, articulo? Beati atque felices, qui tunc cum fiducia ante Judicem statuentur, & de manu Domini sanctam mercedem accipient. At væ illis, qui minimis levissimisque de causis tunc confundentur. Quæ enim (ut clarius rem explicem) excusatio poterit esse ei, qui vel ob vanam gloriam, vel arrogantiam atque pertinaciam, vel inobedientiam, vel gulam, vel ob petulantiam, vel loquacitatem, vel superbiam, vel complacentiam, sive jactantiam, aut ob invidiam, aut contentionem, aut iracundiam, aut contumeliam, aut calumniam detractionemve tunc accusatur? Quam excusationem afferet, qui ob minima ista tunc accusabitur? Quod tibi lucrum vel voluptas ex istis esse poterit? At quæ difficultas, ista vitare? Quæ cum ita sint, vos hortor obtestorque, fratres, ne quis vestrum propter aliquod ejusmodi tunc damnationis sententiam audiat: nam a gravioribus quidem peccatis ac vitiis vos temperare novi. Sed ista, quæ parva apparent ac levia, unusquisque negligere, ac spernere solet, putans non esse reddendam eorum rationem. Quamobrem per ejusmodi nos perdere quærit Diabolus: id enim efficit, ut unusquisque nostrum ea, tamquam nullius momenti sint, negligat. Omni ergo diligentia ac studio contendite, ne in illis irretiamini; sed vobis ipsi sedulo caveate, ut cum Christo sempiterna gloria fruamini: cui sit gloria in sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

REPREHENSIO SUI IPSIUS, ATQUE CONFESSIO.

Fratres, compatimini mihi, qui commiserationis habetis viscera: non enim otiose divina dixit Scriptura: Frater, qui adjuvatur a fratre, quasi munita atque alta civitas: nam fundati regni instar fortis est ac potens. Alibique rursus: *Confitemini alterutrum peccata vestra, & orate pro invicem, ut sanemini.* Accipite ergo cohortationem, electi Dei, ab eo, qui decrevit atque promisit quidem placere Deo, sed mentitus est factori suo; ut supplicationibus vestris liberer a peccatis, quæ me complectuntur ac derinent; sanitatique restitutus, exsurgam e lecto tabifici peccati: quoniam ab infantia factus sum vas inutile atque abjectum. Et nunc de judicio audiens, nihili facio, tamquam offensis ac culpis omnibus superior; aliosque dum mea admonitione ab inutilibus deterreo, hæc ipsa

duplo

A Οὐαὶ δὲ ἐμοὶ τότε, ὅτι ἀπαρρήσιος μέλλω παύσασθαι. καὶ τί ποιήσω ἐν τῇ ὥρᾳ τῇ ἀπαρρήσιος ἀνάγκης; Μακάριοι ὅσοι τότε μὴ παρρησίας ὁμιλήσονται τῷ Κυρίῳ. οἱ τινες μέλλουσιν ἀπολαμβάνειν τὸ ἅγιον μυστήριον ἐκ χειρὸς Κυρίου. Οὐαὶ δὲ τὰς τότε ἀρχινομήτας δι' ἐλάχιστον, ἢ μηδαμινὸν πρᾶγμα. Οἶόν τι λέγω. Ποία ἀπολογία τῷ Χρῆσφι φιλοδοξίαν ἐγκαλεσθῆναι, ἢ δι' αὐθάδειαν, ἢ Χρῆσφι ὁμιλήσασθαι, ἢ δι' ἀνυποταξίαν, ἢ γαστριμαργίαν, ἢ Χρῆσφι ὑπερέτειναι, ἢ Χρῆσφι πολυλογίαν, ἢ δι' ὑπερηφανίαν, ἢ δι' αὐθεντίαν, ἢ δι' ἀλαζονείαν, ἢ Χρῆσφι φθόνον ἢ ἔριν ἢ ὀξύχολίαν, ἢ Χρῆσφι λοιδόρειαν, ἢ συκοφαντίαν; Ποία ἀπολογία τῷ Χρῆσφι τὰ ὅλα πᾶ ἐλάχιστα μέλλονται ἐγκαλεῖσθαι; Ποῖον κέρδος ἢ ποῖα ἡδονὴ ἐκ τούτων προσηγίγεται σοι; ποῖον δὲ βάρος τὰ ὅλα φυλάξαι; Διὸ ὁ Χρῆστος καλεῖ ὑμᾶς, ἀδελφοί, μηδενὶ τούτων τις ὑμῶν κατακριθῇ. Περὶ γὰρ τῆς βαρέως ἁμαρτημάτων, εὖ οἶδα κρατεῖν ὑμᾶς. ὁμᾶ τούτων, ὡς ἐλαχίστων, ἕκαστος καταφρονεῖ, νομίζων μὴ εἶναι ἔτι τούτων. καὶ Χρῆσφι τούτων ἀλίσκει ἡμᾶς ὁ Διάβολος. ποιεῖ γὰρ ἕκαστον ἡμῶν καταφρονεῖν ὡς μηδαμινόν. Ἀλλὰ σπουδάσατε μὴ ἐν τούτοις ἀλίσκεσθαι. ἀλλὰ πάσῃ φυλακῇ τηρήσατε ἑαυτοὺς, ἵνα σὺν Χρῆσφι δοξασθῆτε, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

E ΔΕΛΦΟΙ, συμπαθήσατέ μοι, σπλάγχνα ἔχοντες οἰκτιρμῶν. οὐκ ἀργῶς γὰρ εἶρηκεν ἡ θεία Γραφή. ἀδελφός ἑκαστος ἀδελφῷ βοηθήσας, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλή. ἰσχύς δὲ ὡς περ τεθμελιωμένον βασίλειον. Καὶ πάλιν λέγει. ὁμιλοῦντες ἀλλήλοις πᾶς ἁμαρτίας, καὶ προσηγύμεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῆτε. Δέξασθε οὖν παράκλησιν, ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Χρῆστος σιωπευδὴς Θεὸς εὐαρεσῆσαί, καὶ ἡσυχάζειν τῷ ποιήσαντι αὐτόν. ὅπως Χρῆσφι τὸ ὑμῶν ἱκεσίας, ῥυθῶ τῆς περὶ ἡμᾶς με ἁμαρτιῶν, ἢ ὑγιὲς θρόνος, ἐγερῶ τὴν κλίνην τὴν φθοροποιῶν ἁμαρτίας. ὅτι ἐκ παλαιόθεν ἐθρομίζω σκεδὸς ἀχρηστον καὶ ἄσπετον. Καὶ νῦν ἀκούων πρὸς τὴν κείσεως, καταφρονῶ, ὡς ἀνώτερος πτασμάτων καὶ ἐγκλημάτων ὑπάρχων. καὶ ἐτέρους νεκρῶν ἀπέχεσθαι τῆς ἀνωφελῶς, τὰ ὅλα ὑπὲρ ἐμοῦ τῷ

τῷ διπλῷ σωτελῶνται. Οἱμοι, ἐν ποίᾳ κατα-
γνώσῃ ἔστηκα. οἱμοι, ἐν ποίᾳ ἀγχύνῃ κατάνειμα.
οἱμοι, ὅτι οὐκ ἔστι τὸ κρυπτόν μου, ὡς τὸ φανό-
μενον. Ὅθεν εἰ μή τι οἱ οἰκτιρμοὶ ἔθ' Θεῷ ἐπι-
λάμψωσιν ἐπ' ἐμὲ ἀπὸ πάχους, οὐδὲ μία ἐλπίς
μοι σωτηρίας ἔξ ἔργων. Περὶ ἀγνείας γ' ἀγα-
λεγόμην, περὶ ἀσελγείας δὲ ἐνθυμῶμαι. Περὶ
ἀπαθείας προσιέμενος λόγοις, ἢ τῇ ἀγχαρῶν πα-
θῶν μελέτῃ ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει ἡμέρας καὶ νυκτός.
Ποίαν οὖν ἔξω ἀπολογίαν; Οἱμοι, οἷα ἔξέταίς
μοι ἀπὸ κεῖ. ἀληθῶς χῆμα εὐσεβείας περικει-
μαι, καὶ ἡ τὴν δύναμιν. Ποίᾳ οὖν προσώτῳ
προσέλθω Κυρίῳ τῷ Θεῷ τῷ γινώσκοντι τὰ
κρυπτά τῆς καρδίας μου; Τοσούτων κακῶν ὑπεύθυ-
νος ὑπάρχων, δειλιάζω ἑαυτὸν ἐν προσευχῇ, μὴ
καταβῇ πῦρ ἔξ ἔρανθ', ὅ ἐκλείζει με. Εἰ γ' τὰς
προσευγαντας ἐν τῇ ἐρήμῳ πῦρ ἀλλότριον, ἔξελ-
θὼν πῦρ πῶς Κυρίῳ κατέκαυσε τέττας, τί ἐγὼ
προσδοκῶ τοςούτον βάρος πλημμελημάτων
περικείμενος. Τί οὖν; ἀπελπίσω τὴν ἐμὴν σωτη-
ρίαν; μὴ γένοιτο. αὐτὴ γ' καὶ ἡ ἔνδοξος ἀντικειμένη
απουδῇ. ὅταν τινὰ καταγάγῃ εἰς ἀπὸ γνῶσιν, τότε
αὐτὸν καταβάλλει. Εἰ γ' οὐκ ἀπογινώσκω ἐμαυ-
τῷ. ὁ δὲ τῶν οἰκτιρμῶν Θεῷ, καὶ τῶν
ὑμετέρων πρεσβείας. Μὴ οὖν διαλίποιτε θεό-
μενοι τοῦ φιλανθρωπίου Θεῷ, ὅπως ἐλθὼν δερῶ τῇ
μου ἢ καρδίᾳ τῆς δολείας τῇ ἀτίμων παθῶν.
Πεπώρωτά μου ἢ καρδίᾳ, ἡλλοιώτά μου ὁ εὐσε-
βὴς λογισμὸς, ἐσκότωτά μου ἢ διάνοια. ἐπιστρέ-
φω, ὡς κύων ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐμετόν. καὶ οὐκ ἔστι μου
ἢ μετάνοια καθαρά. οὐκ ἔστι μοι δάκρυα ἐν προσ-
ευχῇ. Καὶ στενάζω, ψύγω μου τὸ πρόσωπον
τὸ ἐν ἀγχύνῃ γεγονός. κρύσω μου τὸ σῆμα τὸ
οἰκητήριον τῇ παθῶν. Δόξα σοι, ὁ ἀνεχώμενος.
δόξα σοι, μακρόθυμε. δόξα σοι, ἀνεξίκακε.
δόξα σοι, ἀγαθέ. δόξα σοι, μόνε σοφέ. δόξα
σοι, εὐεργέτα ψυχῶν καὶ σωμάτων. δόξα σοι, ὁ
ἀνατέλλων τὸ ἥλιον ἐπὶ πονηρὰς καὶ ἀγαθὰς, καὶ
βρέχων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. δόξα σοι, ὁ τρέ-
φων πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπείαν
φύσιν, ὡς ἓνα ἄνθρωπον. δόξα σοι ὁ τρέφων τὰ
πετεινὰ ἔξ ἔρανθ', καὶ θηρία, καὶ ἔρπετα, καὶ ἐνυ-
δρα, ὡς ἐκείνου εὐτελές. Πάντες γ' ὡς σε
προσδοκῶν, δόξα σοι τὴν τροφὴν αὐτῶν εἰς εὐ-
καιρον. μεγάλη γὰρ σὺ ἢ δυνατεία, ὅ οἱ
οἰκτιρμοὶ σὺ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα σου, Κύριε.
Διό δέομαι, Κύριε, μὴ με ἀπορρίψῃς μετὰ
τῶν λεγόντων σοι, Κύριε, Κύριε, καὶ μὴ ποι-
ῶντων τὸ θέλημά σου, πρεσβείας πάντων τῶν

A duplo plura a me peraguntur. Hei mihi, in
quali damnationis statu reperior. Hei mihi,
in quo dedecore jaceo. Hei mihi, quod
in me non est id quod latet, ut id quod
apparet; unde nisi velociter commiseratio-
nes in me divinæ refulserint, nulla mihi ex
operibus spes salutis ostenditur. Dum enim
de pudicitia differo, de lascivia cogito. Dum
de cordis puritate verba facio, turpium af-
fectionum meditatio in me dies noctesque
dominatur. Quam igitur excusationem ha-
bebo? Hei mihi, quæ qualisque mihi dis-
cussio imminet! Revera specie tantum pie-
tatis amictus sum, non potentia aut virtu-
te. Quo igitur vultu accedam ad Dominum
Deum, qui abscondita novit cordis mei? Tantis
malis obnoxius cum sim, pertimesco in oratione
constitutus, ne ignis de cœlo descendat, ac
devoret me. Si enim eos qui offerebant coram
Domino ignem alienum in deserto, egressus ignis a
Domino consumpsit: quid ego expectabo, tanto
delictorum pondere indutus atque circumdatus?
Quid ergo? desperabo ne propriam salutem?
Absit. Ea quippe Adversarii est sollicitudo ac
studium, ut cum aliquem ad desperationem deduxerit,
mox eum dejiciat subternatque. Ego vero non
despero de meipso, sed Dei confido mi-
serationibus, vestrisque pro me deprecationibus.
Ne ergo desistatis ab oratione apud hominum
amatorem Deum, ut a servitute ignominiosarum
passionum liberetur cor meum. Inflammatum est
cor meum, immutata est pia cogitatio mea, ob-
scurata mens mea: velut canis ad proprium re-
vertor vomitum, & non est poenitentia mea
pura, non sunt mihi in oratione lacrymæ. Dumque
suspiro, sicco faciem meam: pulso pectus meum
domicilium passionum. Gloria tibi, qui sus-
tines. Gloria tibi, longaminis. Gloria tibi,
benignissime. Gloria tibi, optime. Gloria tibi,
qui solus es sapiens. Gloria tibi, qui animarum ac
corporum benefactor es. Gloria tibi, qui solem
oriri facis super malos & bonos, pluisque super
justos atque injustos. Gloria tibi, qui cunctas
nutris gentes, omnemque naturam humanam,
tamquam hominem unum. Gloria tibi, qui
volucres cœli pascis, & feras atque serpen-
tes, & aquatilia, velut passerulum vilem: omnia
enim in te sperant, ut des escam illorum in
tempore opportuno. Magna quippe est tua
potestas, & miserationes tuæ super omnia
opera tua, Domine. Ideo precor, Domine,
ne me abjicias cum iis, qui tibi dicunt:
Domine, Domine: & voluntatem tuam non
faciunt; pre-

Levit. 10.

Proverb. 26.
2. Petri 2.

Matth. 5.

Matth. 6.
Luc. 12.

Psal. 103.

Psal. 144.

Matth. 7.

cibus omnium, qui in conspectu tuo gratos se atque acceptos reddiderunt. Tu enim nosti latentes in me passiones. Tu vulnera animæ meæ explorata habes. Sana me Domine, & sanabor. Socios vos mihi præbe-
Jerem. 17. te, fratres, in orationibus. Miserationes a Dei bonitate deprecite. Animam a peccatis exacerbatam & amare factam dulcescere facite. Ex vera vite, vos qui palmites ejus estis, tradite sitienti de fonte vitæ, qui ipsius ministri digni habitus estis. Illuminate cor meum, qui filii lucis evasistis. Me aberrantem in viam vitæ deducite, qui in ea persistitis. Me intra regalem portam introducite, sicut dominus proprium servum, qui hæredes regni evasistis; quoniam comprimitur cor meum. Præveniant me commiserationes Dei vestra deprecatione, antequam pertrahar una cum operantibus iniquitatem. Ibi quæ in tenebris, quæque in aperto gesta sunt, revelabuntur. Quod me tandem dedecus & rubor occupabit, quando me condemnatum viderint qui nunc me irreprehensibilem dicunt? Spirituali relicto opere passionibus obedivi. Doceri nolo, & docere alios volo. Subesse recuso, & subjugare cæteros cupio. Laboribus gravari renuo, & aliis imponere eos desidero. Operari nolo, & exactorem ac monitorem operis agere volo. Honorare alios nolo, & honorari gaudeo. Improperia ab aliis ferre non possum, & tamen impropere ac maledicere gestio. Contemni nolo, & alios pro nihilo habere ac spernere volo. Aliorum superbiam ferre non placet, & tamen superbe in alios delectat. Redargui detrecto, & reprehendere amo. Misereri aliorum nolo, & tamen commiserationes aliunde requiro. Increpari nolo, & increpare ac objurgare alios volo. Condemnari recuso, & damnare alios studeo. Injuriam mihi fieri nolo, & injuria alios afficere volo. Obrectari mihi non fero, & aliis obloqui cupio. Audire alios non lubet, & tamen audiri opto. Celebrare alios nolo, & celebrari ac prædicari volo. Antecellere mihi alios non fero, & superare contendo. In admonendo sapiens, sed non in agendo. Quæ facere oportet, dico; & quæ nec dicere fas esset, facio. Quis super me non ploret? Deplangite me, sancti ac justi, ut qui in iniquitatibus conceptus sum. Deflete me qui lucem diligitis, & tenebras odistis; ut cui tenebrarum opera placent, & non lucis. Plangite me reprobum, qui probi estis: misericordes & indulgentes, eum qui misericordiam consecutus est, & adhuc irritat. Plangite me, qui extra omnem reprehensionem estis, iniquitatibus demersum. Plangite me, qui bo-
Psalms. 50. num

A εὐαρεστησάντων ἐνώπιόν σου. Σὺ γὰρ γινώσκεις τό ἐν ἐμοὶ κεκρυμμένον πάθος. Σὺ ἐπίσασα τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου. ἰασά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. Συναγωνίσασθέ μοι, ἀδελφοί, ἐν ταῖς προσευχαῖς. αἰτίσασθε οἰκτιρμούς μου τῷ ἀγαθότητος αὐτοῦ. ψυχὴν πικρανθεῖσαν ἀπὸ ἀμαρτιῶν γλυκάνετε. ἐκ τῆ ἀληθινῆς ἀμπέλου, κλήματα αὐτῆς ὑπάρχοντες, μετὰδοτε διψῶντι ἐκ τῆ πηγῆς τῆ ζωῆς, οἱ ὑπηρεταὶ αὐτῆς καταξιωθέντες. φωτίσατέ μου τὴν καρδίαν, ὑποφωτὸς ᾗθηθέντες. ὁδηγήσατέ με ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς τῆς σωτηρίας, οἱ ἐν αὐτῇ ἐμμενάντες. εἰσάξατέ με εἰς τὴν βασιλικὴν πόλιν, ὡς δεσποτὴς τῆ ἰδίου οἴκου, κληρονόμοι τῆ βασιλείας γεννηθέντες, ὅτι σκεπάζεται μου ἡ καρδία. Προφθάσωσί με οἱ οἰκτιρμοὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆ ὑμῶν ὁδοῦ κλήσεως, πλὴν ἐλκυσθὲς ἅμα τοῖς ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν. ἐκεῖ ἀποκαλυφθήσονται τὰ ἐν τῷ σκότει, καὶ τὰ ἐν τῷ φανερῷ πεπραγμένα. Ποία αἰσχύνῃ καταλήψεταιί με, ὅταν ἴδωσί με καταδικασθέντα οἱ φάσκοντές με νῦν ἀμεμπτον εἶναι. Τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν ἀπολειπόμηνος, τοῖς πάθεσιν ὑπετάγην. Διδαχθῆναι ἔβελω, καὶ διδάξαι βέλω. Ὑποταγῆναι ἔβελω, ὑποτάξαι βέλω. Κοπωθῆναι ἔβελω, καὶ κοπῶσαι βέλω. Ἐργάσασθαι ἔβελω, καὶ ἐργοδιωκτεῖν βέλω. Τιμῆσαι ἔβελω, καὶ τιμᾶσθαι βέλω. Οὐνειδιοθῆναι ἔβελω, καὶ οὐνειδίζειν βέλω. Ἐξεδενωθῆναι ἔβελω, καὶ ἐξεδενεῖν βέλω. Ὑπερηφανωθῆναι ἔβελω, καὶ ὑπερηφανεῖν βέλω. Ἐλεγχθῆναι ἔβελω, καὶ ἐλέγχειν βέλω. Ἐλεεῖν ἔβελω, καὶ ἐλεηθῆναι ζητῶ. Ἐπιτιμηθῆναι ἔβελω, καὶ ἐπιτιμᾶν βέλω. Ἀδικηθῆναι ἔβελω, καὶ ἀδικεῖν βέλω. Βλασφημεῖν ἔβελω, καὶ βλάψαι ζητῶ. Καταλαλεῖσθαι ἔβελω, καὶ καταλαλεῖν βέλω. Ἀκχεῖν ἔβελω, καὶ ἀκχεῖν ζητῶ. Δοξάζειν ἔβελω, καὶ δοξασθῆναι ζητῶ. Κρατεῖσθαι ἔβελω, καὶ κρατεῖν βέλω. Εἰς τὸ νουθετεῖν σοφός, ἀλλὰ οὐκ εἰς τὸ ποιῆσαι. Οἱ δὲ ποιεῖν λέγω. καὶ ὁ δὲ δεῖ λέγειν, ποιῶ. Τίς ἔμὴ κλαύσῃ ἐπὶ ἐμέ; κλαύσατέ με, ὅσοι καὶ δίκαιοι, τὸν ὃν ἀνομίας συλληφθέντα. κλαύσατέ με οἱ ἀγαπήσαντες τὸ φῶς, καὶ μισήσαντες τὸ σκότος, τὸν ἀγαπήσαντα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἔφωτός. κλαύσατέ με, οἱ δόκιμοι, τὸν ἀδόκιμον. οἱ ἐλεήμονες καὶ ἐπιγνώμονες, τὸν ἐλεηθέντα καὶ πικρὰντα. κλαύσατέ με, οἱ ἀνώτεροι πάσης μέμψεως γεννηθέντες, τὸν βεβυθισμένον ταῖς ἀνομίαις. κλαύσατέ με, οἱ ἀγα-

ἀγαπήσαντες τὸ ἀγαθὸν καὶ μισήσαντες τὸ πονηρὸν, ἢ ἀγαπήσαντα τὰ πονηρὰ καὶ μισήσαντα τὰ ἀγαθὰ· κλαύσατέ με, οἱ ἐνάρετον βίον κεκτημένοι, ἢ χήματα μόνον καταλείψαντα τὸ βίον· κλαύσατέ με, οἱ Θεῷ ἄρετοί, ἢ ἀνδρωπάρεσκον· οἱ τὴν τελείαν ἀγάπην κτησάμενοι, ἢ λόγοις μὴ ἀγαπῶντα, ἔργοις δὲ μισοῦντα τὸν πλησίον· κλαύσατέ με, οἱ τὰ ἑαυτῶν μεμνηνῶντες, ἢ τὰ ἀλλότρια περὶ ἐργαζόμενοι· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ὑπομονὴν κεκτημένοι καὶ καρποφοροῦντες Θεῷ, ἢ ἀνυπομονικὸν καὶ ἀκαρπον· κλαύσατέ με, οἱ τὴν παιδείαν καὶ διδασκαλίαν ποθήσαντες, ἢ ἀπαίδευτον καὶ ἄχρηστον· κλαύσατέ με, οἱ ἀνεπαχμύτως τῷ Θεῷ περὶ σερχόμενοι, ἢ ἀνάξιον ἔσθαι ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος ἔσθαι ἔραν· κλαύσατέ με, οἱ τὴν φρασίαν Μωϋσέος κεκτημένοι, ἢ ταύτῃ ἐκοντὶ ἀπολέσαντα· κλαύσατέ με, οἱ τὴν σωφροσύνην Γωσήφ κεκτημένοι, ἢ ταύτης περὶ δότι· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ἔξ Δανιὴλ ἐγκράτειαν ἀγαπήσαντες, ἢ ταύτης ἐκοντὶ σεργιάντα· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ὑπομονὴν Γῶβ κτησάμενοι, ἢ ταύτης ἀλλότριον γεγονότα· κλαύσατέ με, οἱ τὴν ἀκτιμοσύνην τῷ Ἀποστόλῳ κτησάμενοι, ἢ ταύτης μακρὰν ἀφελήματα· κλαύσατέ με, οἱ πῖστοι καὶ ἐδράκοι τῇ καρδίᾳ πρὸς τὸ Κύριον, ἢ δίψυχον καὶ δειλὸν καὶ ἀδόκιμον· κλαύσατέ με, οἱ τὸ πένθος ἀγαπήσαντες καὶ τὸ γέλωτα ἀποσεισάμενοι, ἢ ἀγαπήσαντα τὸ γέλωτα καὶ μισήσαντα τὸ πένθος· κλαύσατέ με, οἱ τὸ ναὸν ἔξ Θεοῦ ἀσπίλον διατηρήσαντες, ἢ τὸν ἀσπιδόσαντα καὶ ῥυπώσαντα· κλαύσατέ με, οἱ μεμνημένοι ἔξ χωρισμοῦ καὶ τῆς ἀπαραγίτης ὁδοῦ, ἢ ἀμνημονα καὶ ἀνέτιμον πρὸς τὴν αὐτὴν πορείαν· κλαύσατέ με, οἱ ἐν νῶ ἔχοντες τὴν μετὰ θάνατον κείσιν, ἢ ὁμολογῶντα μεμνηθῆναι καὶ τὰ ἐναντία φράσσοντα· κλαύσατέ με, οἱ κληρονόμοι τῆ βασιλείας τῷ ἔραν, ἢ γενένης ἔξ πυρὸς ἄξιον· Οἶμοι, ὅτι ὅσα εἶπεν ἐν ἐμοὶ σὼν μέλος ἢ ἁμαρτία, ἢ ἀφθονίαν ἢν ἔξ διέφθειρε· Τὸ τέλος ἐπὶ θύρας ἔστηκεν, ἀδελφοί, καὶ ἔξ φροντίζει μοι· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνεκάλυψα ὑμῖν τὰ τραύματα τῆ ψυχῆς μου· μὴ οἶω ἀμελήσητέ μου ἔξ ἐμπαθῆς, ἀλλὰ δεήθητε ἔξ Ἰατρῆς πρὸς τὸν ἀσθενῆ· ἔξ ποιμένος, πρὸς τὸν φοβέμενον· ἔξ βασιλέως, πρὸς τὸν ἀχμαλώτη· τῆς ζωῆς, πρὸς τὸν νεκρῶ· ὅπως τύχω σωτηρίας τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῇ κυρίᾳ ἡμῶν, ἐκ τῆς περὶ ἐχθρῶν μου ἁμαρτιῶν, καὶ ἀπερίληπτον αὐτῇ τὴν χάριν, καὶ ἀσθενῶς μου τὸ δόλιασμα τῆς ψυχῆς· ὡς σκιδάρομαι γὰρ πρὸς ἀντίστασιν τῶν παθῶν, καὶ ἐν τῇ συμβάλλειν πρὸς αὐτὰ, ἢ κακοτεχνία ἔξ

A num diligitis & malum odio prosequimini, mala amplectentem & bona averfantem. Plangite me, qui vitam religiosam colitis, habitu solum vitam sæculi relinquentem. Plangite me, qui Deo grati & accepti estis, studio hominibus complacendi deditum: qui perfectam possidetis caritatem, eum qui verbis quidem diligit, operibus autem proximum odio habet. Plangite me, qui satagitis rerum vestrarum, me, inquam, qui de rebus alienis curiose laboro. Plangite me patientiæ expertem atque infructuosum, vos qui patientia instructi, fructificatis Deo. Plangite me rudem atque inutilem, qui disciplinam ac doctrinam concupiscitis. Plangite me indignum qui altitudinem cœli respiciam, vos qui cum fiducia ad Deum acceditis. Plangite me, qui Moyse patientiam habetis, hanc sponte perdentem. Plangite me, qui Joseph pudicitiam possidetis, ejusce proditorem. Plangite me, qui Danielis temperantiam diligitis, ea ipsa voluntarie privatum. Plangite me, qui patientia Job ornati estis, ab hac alienum redditum. Plangite me, qui voluntariam Apostolorum tenetis paupertatem, ab ea longe distantem. Luge- te me duplicis animi hominem, ignavum ac timidum, improbumque, vos qui fideles ac stabiles in Deum corde estis. Luge- te me risu gaudentem, & luctum abominantem, qui planctum diligitis, & risum removetis. Luge- te me, qui templum Dei immaculatum conservatis, illud contaminantem ac inquinantem. Plangite me, qui separationis ac inevitabilis viæ recordamini, immemorem atque imparatum ad idem iter. Deplangite me, qui in mente judicium, quod est futurum post mortem, tenetis, confitentem memi- nisse, & agentem contraria. Deplangite me, hæredes regni cœlestis, hæredem gehennæ ignis. Hei mihi, quod peccatum non reliquit in me incolume ul- lum membrum, aut sensum, quem non depravarit. Jam finis pro foribus adest, & de eo non cogito, fratres. Ecce revelavi vobis vulnera animæ meæ: nolite ergo aspernari me ægrotum; sed medi- cum pro infirmo deprecamini, pastorem pro ove, regem pro captivo, vitam pro morte; ut salutem in Christo Jesu Domino nostro consequar de peccatis me detinen- tibus; emittatque gratiam suam, ac ani- mæ meæ lubricitatem confirmet. Pa- ratus enim sum ad resistendum improbis passionibus; & dum cum iis confingo, dolosa draconis malignitas contentionem

firmitatemque animæ, voluptatis illecebris dissolvit, abripiorque ab iis captivus. Rursus studeo eripere illum qui comburitur, & ignis odor adhuc me juveniliter & inconsiderate agentem ad ignem attrahit. Rursus converto animum ad salvandum eum, qui demergitur, & præ inexperience cum ipso demergor. Medicus passionum dum cupio fieri, ipsemet ab iis occupor. Loco medicinæ ægrotantem objurgo; ipseque cæcus cæcis ducatum præstare conor. Unde multis indigeo orationibus, ut proprias mensuras cognoscam, Deique gratia obumbret mihi, ac obscuratum cor meum illuminet; & pro ignorantia divinam cognitionem habitare in me faciat: quoniam non erit impossibile apud Deum omne verbum. Ipse inaccessum mare, pervium reddidit populo suo. Ipse manna pluit iis, & ex mari coturnices, sicut arenam maris. Ipse ex petra durissima aquam sitientibus præbuit. Ipse solus eum, qui in latrones incidit, sua benignitate servavit. Misericordia quoque in me moveatur ejus bonitas, ut qui in peccata prolapsus sum, ligatusque tamquam vinculo a malitia. Non est mihi fiducia apud scrutatorem cordis ac renum. Nemo reperitur, qui sanare animæ meæ possit dolorem, nisi ipse qui novit profunda cordis. Quoties in meipso terminos constitui, murosque reedificavi inter me & iniquitatem peccati, & inter hostes, qui ex adverso congregiuntur ad bellum? Mens suos præterivit terminos, murosque evertit, eo quod termini non essent muniti timore fortioris & potentioris, murique non fundati in sincera ac vera poenitentia. Unde & jam pulso, ut aperiatur mihi: persisto in oratione, ut postulatis potiar, ac velut impudens misericordiam a te deosco, Domine. Tu bona præbes, Salvator; ego mala retribuor. Tuam in me perversum longanimitatem exhibe. Non de verbis tantummodo otiosis veniam rogo; sed etiam de actionibus impiis ignosce mihi a tua bonitate deprecor. Libera me ab omni opere malo, Domine, priusquam me finis præoccupet; ut coram te gratiam in hora mortis inveniam: nam in inferno quis confitebitur tibi? Salva animam meam de futuro timore, Domine; commaculatamque meam tunicam propter miserationes ac bonitatem tuam dealba; ut & ego, licet indignus, præluens, dignus efficiar regno coelorum; gaudioque illo incomparabili donatus, dicam: Gloria ei, qui afflictam animam ex ore leonis liberavit, eamque in paradiso deliciarum reposuit. Quoniam tibi sanctissimi

A δράκοντος ἐκλύει με τὸν τόνον τῆς ψυχῆς ἅθ' ἡ δόνησιν· καὶ ἄρρομαι ἀχμαλώτος ὑπὲρ αὐτῶν. Πάλιν προσυμάρνομαι ἀποπαῖσαι τὸ κατακατόμῳ, καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ πυρός, ἔτι νεάζοντός με, ἐφέλκει με πρὸς τὸ πῦρ. Πάλιν ὁρμῶ ἔσῳσαι τὸ καταποντίζόμενον, καὶ ἀπὸ ἀπειρίας σὺν αὐτῷ καταποντίζομαι. Γατρὸς θέλων θῆναι τῇ πασθῶν, αὐτὸς ἐγὼ ὑπὲρ αὐτῶν κατεχόμενος, ἀντὶ ἰατρείας, ἐπιπλήτῳ τὸ κάμνοντα· τυφλὸς αὐτὸς τυφλὸς ὁδηγεῖν περιώμα. **Ο**ὐδὲν χεῖρ ζω πολλῶν δούλων, ὅπως ἐπιγνώσῃ τὰ ἐμαυτοῦ μέτρα, ἵνα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπισκιάσῃ ἐπ' ἐμὲ, καὶ φωτίσῃ με τὴν ἐσκοτισμένην καρδίαν, καὶ ἀντὶ ἀγνωσίας, γνῶσιν θεῖαν ἐνοικήσῃ ἐν ἐμοί, ὅτι οὐκ ἀδυνατήσῃ πρὸς τὸ Θεῷ πάν ῥῆμα. Αὐτὸς τὴν ἄβυσσον θαλάσσης, δίοδον παρέχευε τῷ λαῷ αὐτοῦ. Αὐτὸς αὐτοῖς τὸ μέγαντα ἐβρεξε, καὶ ἐκ θαλάσσης ὀρυγγομήτρην ὡς ἄμμιον θαλάσσης. Αὐτὸς ἐκ πέτρης ἀκροτόμου ὕδωρ παρέχευε διψῶσιν. Αὐτὸς μόνος τὰ ἐμπεσόντι εἰς τὰς λησείας τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι διεσώσατο. Σπλαγχνισθεὶς ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἐμοί τῷ πεσόντι ἐν ἀμαρτίαις, καὶ δεθέντι ὡς δεσμίῳ ἀπὸ καταφροσύνης. Οὐκ ἔστι μοι παρρησία πρὸς τὸ ἐπάζοντα καρδίας καὶ νεφρὸς. Οὐδεὶς ὁ δυνατός ἰάσασθαι με τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς, εἰ μὴ αὐτὸς ὁ ἐπιστάμενος τὰ βάθη τῆς καρδίας. **Ο**σάντις ἔδνηκα ἐν ἐμαυτῷ ὄρεα, καὶ τείχη ἀνακοδόμησα μεταξὺ ἐμῶ καὶ τῶ ἀνόμου ἀμαρτίας, ὅτι τῇ ἐναντίων ἔξ ἐναντίας συμβαλόντων εἰς πόλεμον; ἡ ἀλγύνοια τὰς ὄρεας παρέβη, καὶ τὰ τείχη κατεσκάφη, ἅθ' τί τὰς ὄρεας μὴ ἔχειν ἀσφάλειαν φόβῳ τοῦ Κρείττονος, καὶ τὰ τείχη μὴ θεμελιῶσθαι ἐπὶ εἰλικρινὲς μετανοίας. **Ο**ὐδὲν καὶ νῦν κρῶ, ἵνα ἀνοίγῃ μοι· ἐπιμύω δεόμενος, ὅπως ἐπιτύχω τῆς ἀτήματος, ὡς ὁ ἀναγνὴς ἐλεηθῆναι ζητῶ, Κύριε. Σὺ τὰ ἀγαθὰ παρέχεις Σωτὴρ, ἐγὼ τὰ πονηρὰ ἀντιδίδωμι· μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί τῷ σκολιῷ· καὶ πρὸς ῥημάτων ἀργῶν συγγνώμην ἀξιώ, ἀλλὰ καὶ πρὸς πράξεων ἀνοσιῶν ἀφῇσιν αἰτῶ πρὸς τὸ σῆς ἀγαθότητος. Ἐλθέτωσόν με, Κύριε, ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων πονηρῶν, πρὶν καταλάβῃ με τὸ τέλος, ὅπως δὲ ὅρα χάριν ἐνώπιόν σου ἐν ὥρᾳ τοῦ θανάτου· ἐν γὰρ τῷ ἄδῃ τίς ἑξομολογήσεται σοι. Σώσόν με τὴν ψυχὴν, Κύριε, ἐκ τοῦ φόβου τοῦ μέλλοντος, καὶ τὸ πωλωθέντα με χιτῶνι λεύκανον διὰ τὰς σὺς οἰκτιρμὰς καὶ τὴν σὴν ἀγαθότητα· ὅπως καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος, λαμπροφρονῶν καταξιώθω τὴν βασιλείαν τῇ ἐρανῶν· καὶ ἐν τῇ ἀνεικάσῃ χαρᾷ γενόμενος εἶπω, δόξα τῷ ῥυσανδρῷ ψυχὴν τεθλιμμένῳ ἐκ φόβου λέοντος, καὶ δεμένῳ ἐν πρῶτα δεισῇ τρυφῆς. **Ο**ὐκ

Luc. 1.
Psalm. 77.
Exod. 14.
Num. 11.

Luc. 10.

Psalm. 6.

Οὐ σοὶ τῷ παναγίῳ Θεῷ ὥρεται δόξα εἰς πάν-
τας τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

A mo Deo convenit gloria in cuncta sæcu-
la. Amen.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

ΠΡΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΝ
ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

AD EVERSIONEM
SUPERBIE.

ΜΑΤΑΪΑ πάντα ἀσκήσεις, πάντα ἐγ-
κράτεια, πάντα ὑποταγὴν, πάντα ἀκτι-
μοσύνην, καὶ πάντα πολυμάθεια, ταπεινοφροσύνης
ἐξερημωμένη. Ὡς περὶ γὰρ ἀρχὴν καὶ τέλος τῆς ἀγα-
θῶν ὑπάρχει ἡ ταπεινοφροσύνη, ἔτις ἀρχὴ καὶ
τέλος κακῶν ὑπάρχει ἡ ὑψηλοφροσύνη. Πολύ-
τροπον δὲ καὶ πολυμορφὸν ἔστι τὸ πρὸς ἀνάστατον
πνεῦμα. ὁθεὺς καὶ πάντων κατακυριεύει ἀγωνί-
ζεσθαι, καὶ ἕκαστον, δι' ἧς μετέρχεται μεθόδῳ,
ὅν αὐτῇ ἵσθαι αὐτῷ τὴν παγίδα. ἡ σοφὸν, διὰ
τῆς σοφίας. ἡ ἰσχυρὸν, διὰ τῆς ἰχύος. ἡ πλού-
σιον, διὰ τῆς πλούτου. ἡ ὁμορφον, διὰ τῆς κάλλους.
ἡ ὁμιλῶν, διὰ τῆς λαλίας. ἡ ὁμιλῶν, διὰ τῆς
καλλιφωνίας. ἡ ὁμιλῶν, διὰ τῆς ὁμιλίας. ἡ
ὁμιλῶν, διὰ τῆς ὁμιλίας. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰς
πνευματικὰς περὶ αὐτῶν ἐκτελεσθαι. τῷ μὲν ἀπο-
τακτικῷ, διὰ τῆς ἀποτακτικῆς. τῷ δὲ ἐγκρατῇ,
διὰ τῆς ἐγκρατείας. τῷ ἡσυχῷ, διὰ τῆς ἡσυχίας.
τῷ ἀκτιμῶν, διὰ τῆς ἀκτιμοσύνης. τῷ πολυμα-
θεῖ, διὰ τῆς μαθητείας. τῷ ὁμιλῶν, διὰ τῆς ὁμιλίας.
καὶ τῷ γνωστικῷ, διὰ τῆς γνώσεως. ἡ δὲ
ὄντως γνώσις τῇ ταπεινοφροσύνῃ σιωεῖται. Ὁ-
τὼς οὖν ἀποδίδει εἰς πάντας ἐκτελεσθαι τὰ ἐαυτοῦ
ζήτῃα. Διὸ ὁ Κύριος ἐπιστάμενος τὸ χαλεπὸν
τῆς ἐκτελέσεως (ὅτι ὅπου εἴς τιν' ἰσχύσει, ἀχρεῖοι
ἐκείνου καὶ ἄνθρωπον σὺν τῇ ἐαυτοῦ ἐργασίᾳ) ἔδω-
κεν ἡμῖν τὸν τρόπον κατ' αὐτοῦ, καὶ ταπεινοφροσύ-
νην, εἰπὼν. ὅταν πάντα τὰ ἀφ' ἐκτελέσεως ὑμῶν
ποιήσητε, λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν. Τί
οὖν ἐπιστάμεθα εἰς ἑαυτὸς τὴν κακότητα καὶ φρενο-
βλάβειαν, ἢ Ἀποστόλου λέγοντος. εἰ δέ τις δοκεῖ
ἑαυτῷ, μηδὲν εἶναι, φρεναπατᾷ ἑαυτόν. τὸ γὰρ ἔργον
αὐτοῦ δοκιμάζεται ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἑαυτόν μόνον
τὸ καύχημα ἔξει, καὶ οὐκ εἰς ἕτερον. Τί οὖν ἀπα-
ταλῶν ἑαυτὸς, ἐπαυρόμενοι κατ' ἀμνήλων, ὡς ἐπί-
δοξοι καὶ κόσμον, τὰς μετεωτέρους ἰσχυρομένους;
Εὐερίσκομεν γὰρ τὸ Κύριον διδάσκοντα, ὅτι τὰ
ὑψηλὰ ἐν ἀνθρώποις, βδελυκτὰ τῷ Θεῷ. Ἀλλ' ὡς ἐγκρατεῖς καὶ ἄσθενες ἐργῶν ἐπαυρό-
μεθα; πάλιν ἐλεγχομένους κατ' Ἀποστόλου
λέγοντος. εἰ γὰρ ὁ ἑαυτὸν σιωεῖται, ἐκείνος
δοκι-

Β Ana est omnis exercitatio, omnis
temperantia, omnis obedientia, om-
nis voluntaria paupertas, omnisque disci-
plina multijuga, humilitate destituta. Nam
quemadmodum principium & finis bono-
rum est humilitas; ita malorum initium fi-
nisque existit superbia. Versutus autem ac
callidus, multiformisque est hic immun-
dus spiritus: unde etiam in cunctos domi-
nari nititur, singulisque per quas transire
contigerit vias, in iis laqueos constituit:
Κ sapienti per sapientiam, forti per fortitudi-
nem, diviti per divitias, formoso per pul-
chritudinem, eloquenti per loquelam,
sonoro atque vocali per vocis præstantiam,
bono opifici per artis excellentiam, agili
per agilitatem. Similiter autem & spiritua-
les tentare non cessat: eum qui renuncia-
vit sæculo, per abrenunciationem: tempe-
rantem ac continentem, per temperantiam
& continentiam: in quiete ac silentio vi-
ventem, per quietem & solitudinem: pau-
pertatem colentem, per paupertatem:
Δ discendi studiosum, per addiscendi facili-
tatem: religiosum per religionem: erudi-
tum per eruditionem; quæ autem revera
cognitio est atque scientia humilitati con-
iuncta reperitur. Sic ergo in cunctis sua
studet seminare zizania. Ideo Dominus no-
ster sciens passionis hujus difficultatem, quod
Ε ubi radices egerit, ibi hominem illum cum
suo exercitio inutilem plane reddat; suppe-
ditavit nobis adversus ipsum pro trophæo
humilitatem, dicens: *Quando omnia fece-
ritis quæ præcepta sunt vobis, dicite: servi
inutiles sumus.* Quid ergo nobis ipsis levita-
tem atque dementiam adsciscimus, cum di-
cat Apostolus: *Si quis existimat se aliquid
esse, cum nihil sit, ipse se seducit: opus er-
go suum probet unusquisque, & sic in semeti-
pso tantum gloriam habebit, & non in alte-
ro.* Cur igitur nos ipsos decipimus, in al-
terutrum elati, sicut qui in mundo sunt ce-
lebres, eosque qui sunt modestiores, asper-
namur? Invenimus quippe docentem Do-
minum, quod quæ hominibus excelsa sunt,
abominabilia reperiantur coram Deo. At,
ut continentes ac moderati, adversus in-
firmiores extollimur? Rursus ab Apostolo

Luc. 17.

Galat. 6.

2. Cor. 10.

corri-

corripimur dicente : *non enim qui seipsum commendat , ille probatus est ; sed quem Deus commendat .* Quod si , ut plus aliis laborantes , superbimus adversus eos qui vitam quietam ducunt : at Dominum reperimus Mariam magis commendantem , quod optimam partem elegerit . At vero , tamquam animi tranquillitatem colentes , adversus eos extollimur , qui ministerio distrahuntur ? Iterum Dominum docentem invenimus atque dicentem : *Non enim veni ministrari , sed ministrare , & ponere animam meam redemptionem pro multis .* Quare res est omnino repudianda superbia . At quod in deserto loco & pulverulento sedemus , magnifice de nobis ipsi sentimus ? nihil sane opus loci nobis proderit , non operantibus in humilitate ; Apostolo dicente atque hortante : ne contemplemur quæ videntur , sed quæ non videntur : quæ enim videntur , temporalia sunt ; quæ autem non videntur , æterna . At , ut in lacu aut spelunca habitantes , inflamur ? signa sunt ista mortificationis , & rerum terrenarum contemtionis atque incuriæ . Quod ergo tibi ipse delegisti ad rectius excolendam virtutem , ne tibi sit in lapsum superbiæ : similisque reddaris imperito fabro ferrario , qui suum non novit opus , & pro gleba ferri , lignum adurere tentat . Necessarium igitur fuerit , fortiter humilitatem apprehendere . At opulentus es , & æquitatis atque justitiæ moderationem obtines ? sed ad Abrahami mensuram non pervenisti , qui seipsum terram dicebat ac cinerem . At populi tibi procuratio commissa est ? Et Moyse populi curam suscepit , neque mille hominum solum curam & administrationem , sed & vulgi multitudinem . Postquam enim Ægyptum percussit Deus in manu Moyse & Aaron , exsiccavitque mare rubrum & per ficcum traduxit Israel , transmisitque eos per solitudinem illam terribilem , venerunt juxta fines Moab ; aspicientesque Moabitæ multitudinem populi , sicut scriptum est : Dixit Moab ad majores natu Madian : Ita delebit hic populus omnes , qui in nostris finibus commorantur , quomodo solet bos herbas usque ad radices carpere . Census enim habebatur populi , seclusis mulieribus , ac pueris , & tribu Levitarum ; numerus autem eorum a viginti annis , & supra , omnes qui ad bellum procedere poterant , ex Israël sexcenta tria millia virorum , quingenti quinquaginta , cunctorumque istorum ipse dux erat . Cumque una cum Deo familiaritar ageret , ejusque gloriam contemplaretur , non elatus est corde , neque humilitatem omisit animi . Unde sacra quoque

A δόκιμός ἐστι , ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος σωίῃσιν . Ἀλλ' ὡς περὶ αὐτῶν κοπιῶντες ἐν τῇ ἀφρονίᾳ , μέγα φρονῶμεν καὶ τῇ ἡσυχάζοντων ; ἀλλ' οὐκ ἐπίσκοπον τὸν Κύριον τὴν Μαρίαν ἐπαμύναντα μᾶλλον , ὅτι τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο . Ἀλλ' ὡς ἡσυχοὶ ἐπαμύνομεθα καὶ τῇ περὶ σωτηριῶν ἐν τῇ ἀφρονίᾳ ; ἐπίσκοπον πάλιν τὸν Κύριον διδάσκοντα καὶ λέγοντα . Ὅσα ἡλθον διακονηθῆναι , ἀλλὰ διακονῆσαι , καὶ θῆναι τὴν ψυχὴν ὡς λύτρον ἀντὶ πολλῶν . ὥστε πάντα πᾶσι παρατητέον τὴν ὑψηλοφροσύνην . Ἀλλ' ὡς ἐν ἐρήμῳ τόπῳ καὶ ἐν κεκολλημένοις καθεζόμενοι μεγαλοφρονῶμεν ; ἀλλ' ὁδὸν ἡμῶν ὁρῶντες τὸ ἔργον τῷ τόπῳ μὴ ἐργασαμένους ἐν ταπεινοφροσύνῃ , ὅτι Ἀποστόλος λέγοντος , μὴ σκοπεῖν τὰ βλεπόμενα , ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα . τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα . τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια .

C Ἀλλ' ὡς ἐν λαίᾳ ἢ ἀσηλαίᾳ οἰκῶντες φυσιώμεθα ; σύμβολα ταῦτά ἐστι νεκρώσεως , καὶ τῇ γνῆναι τῶν πραγμάτων ἀμεριμνία . ὁ οὖν ἐπελέξω σεαυτῷ πρὸς κατόρθωσιν ἀρετῆς , μὴ ἔσω σοι εἰς ἐκπτώσιν ὑπερηφανίας . καὶ ὁμοιωθεὶς ἀσυνέτῳ χαλκεῖ τῷ ἑαυτοῦ τὸ ἔργον μὴ ἐπισαμένῳ , καὶ ἀντὶ βόλῃς σιδήρεϊ , ξύλον περὶ αὐτῶν πυρῶσαι . δεῖν δὲ ἰσχυρῶς ἐπιλαβεῖσθαι τὴν ταπεινοφροσύνης .

D πολλοὶ οὖν εἰ , καὶ δικαίᾳ μέτρᾳ ἐπέχεις ; ἀλλ' ὅσα ἀφίκα εἰς τὰ μέτρα τῷ Ἀβραάμ , ὅς ἐλεγεν ἑαυτὸν γῆν καὶ σποδόν . Ἀλλὰ φροντίδα λαῷ ἐγκεχεῖσαι ; καὶ Μωϋσῆς ἀνεδέξατο φροντίδα λαῷ . μὴ γὰρ τὸ πατάξαι τὸν Θεὸν τὴν Αἴγυπτον ἐν χειρὶ Μωϋσῆ καὶ Ἀαρὼν , καὶ καταξηράναι τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν , καὶ ἀβρόχως διαγαγεῖν τὸν Ἰσραὴλ , καὶ διαπεράσαι αὐτὸς ἐκείνῳ τὴν φοβεράν ἐρημον , ἡλθον πολλοὶ οὐκ ὄντων Μωᾶβ , καὶ θεασάμενοι τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ οἱ Μωαβῖται , καθὼς γέγραπται , εἶπε Μωᾶβ τῇ γερουσίᾳ Μαδιάμ . νῦν ἐκλείζει ἡ συναγωγὴ αὐτῇ πάντας τὰς κύκλῳ ἡμῶν , ὡς ἐκλείχει ὁ μόχθος τὸ χλωρόν ἐκ τοῦ πεδίου . ἦν γὰρ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ λαοῦ χεῖς γυναικῶν καὶ παίδων , καὶ τῆς φυλῆς τῇ Λευίτι . ὁ αἰεθμός αὐτῶν ἀπὸ εἰκοσαετῶν καὶ ἐπάνω , πᾶς ὁ ἐκπορευόμενος

E παραπαύσασθαι ἐξ Ἰσραὴλ , ἑκατόσια χιλιάδες καὶ τευχίλιοι καὶ πεντακόσιοι καὶ πενήκοντα . καὶ πάντων τούτων αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος . καὶ συνομίλος τοῦ Θεοῦ γενόμενος , καὶ τὴν δόξαν Κυρίου θεασάμενος , ἔχ' ὑψώθη τῇ καρδίᾳ , ὅσα ἡμέλησε τῆς ταπεινοφροσύνης . ὁ δὲ καὶ ἡ ἀγία Γραφὴ μαρτυρεῖ λέγουσα . καὶ ὁ

ἀν-

ἀνδρῶπιος Μωϋσῆς παρὰ τὸ σφόδρα πρὸ πάντων
 τῶν ἀνθρώπων τὸς ὄντας ἐπὶ τῇ γῆς. Ἀλλ'
 ὡραῖος εἶ τῷ εἶδει, καὶ τῇ δυνάμει ἰσχυρὸς, καὶ
 ἀφρόνημα πείκεισαι; ὅμ' οὐκ ἀφίκε εἰς τὰ μέ-
 τρα τῆ βασιλείας Δαυὶδ, ὅς ταπεινοφρονῶν ἔλε-
 γεν· ἐγὼ δὲ εἰμι σκώληξ, καὶ οὐκ ἀνδρῶπιος.
 Ἀλλὰ γινώσκω ἔχεις καὶ σοφίαν καὶ ἐγκράτειαν;
 ὅμ' οὐκ ἀφίκου εἰς τὰ μέτρα τῶν τελῶν παιδῶν,
 καὶ τῷ περὶ τὸν Δανιήλ. ὧν ὁ μὲν ἔλεγε· σοί,
 Κύριε, ἡ διακονία, καὶ ἡμῶν ἀρχὴ τῷ περ-
 σῶπι, ὡς ἡ ἡμέρα αὐτῇ. οἱ δὲ ἐν ψυχῇ σω-
 τετελειμμένη τῇ πονηρίᾳ ταπεινώσεως περὶ δεχθῆναι
 μεν. Καὶ εἰ οἱ δῖοι ποσά τι ἐπεδείξαντο τα-
 πείνωσιν, ποταπὸς δὲ εἴη ἡμῶν τὸς ἀμνηστω-
 λές; τὸ γὰρ ὑπεράρχειν καὶ μέγα φρονεῖν, τῆς
 σαρκὸς ἐστὶ φρόνημα· καὶ κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Ἀπο-
 στόλου, εἰ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλετε ἀποθνήσκειν·
 εἰ δὲ πονηρίᾳ τὰς πράξεις τῆς σαρκὸς θανατῶ-
 τε, ζήσεσθε. Καὶ ὁ δυνάστης τῶν παδῶν κατα-
 κρατεῖν, μὴ πρότερον τὴν ἀρετὴν κατορθώσαμε-
 νοι. Οὐκ ἀκήκοας δὲ οἷα ὑπέστη καὶ ὁ μακάριος
 Παῦλος ὑπὲρ τῆς ἀσεβείας· γράφει γὰρ ἐν πρὸς
 Κορινθίους· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πλῆγαις
 ὑπερβαλόντως, ἡ πόσις Ἰουδαίων πεντήκισι τεσσαράκον-
 τα πρὸς μίαν ἔλαβον· τοὺς ἐρράβδιον, ἀπαξ
 ἐλιδάον, τοὺς ἐναυάγησα, νυχθημέρον ἐν τῷ
 βυθῷ πεποιήκα· ὁδοιπορίας πολλάκις, κινδύνοις
 ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους,
 κινδύνοις ἐκ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύ-
 νοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύ-
 νοις ἐν ψευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν
 ἀγρυπνίᾳ πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει· ἐν νη-
 ρείᾳ πολλάκις, ἐν ψυχῇ καὶ γυμνότητι. καὶ τὰ
 ἔξῃς. Ἄρα δυνάμεθα πρὸς ταῦτα ἀναχᾶν;
 Καὶ ὅρα ἀρετὴν, μὴ ποσά τὸς κινδύνους, καὶ μὴ
 ποσά τα κατορθώματα, ταπεινοφρονῶν ἔλεγον·
 ἀδελφοί, ἐγὼ ἐμαυτὸν ἔγω λογίζομαι κατελη-
 φέναι· ταῦτα δὲ ἔλεγον, ἵνα ἐξορίζων τὴν ἑσθλότητα,
 ἐπιστάμενος οἷαν ὀργὴν κατασκιδνάξει τοῖς ἐρα-
 ταῖς αὐτῆς. Τί δὲ ἐστὶν ὑψηλοφροσύνη; ὁμοίον
 ἐστὶ τὸ ἐπαρκεῖν, ὡς τὸ οὐκ εἶδον Θεὸν ἐπὶ τοῖς
 ἰδίοις κατορθώμασι. Καθάρπερ γὰρ εἰς τὰ ἀν-
 δρώπινα, εἰς ὅσον δὲ δόμα τῷ πλοσίον· ἀρξή-
 ται δὲ ὑπεράρχειν κατ' αὐτὸ, αἱ μὲν χεῖρες
 τῶν ἐκχυθῆσονται, καὶ τὴν φιλίαν διδύσκει τῷ
 πλοσίον· ὅθεν βδελυκτὸς ἐστὶν ὁ ποιῶν. Διὸ καὶ
 ὁ Κύριος καὶ κηδεμὼν τῆς ἡμετέρας ζωῆς, ξένος
 ἡμῶν τῶν ὁλεθρίων πάθους ποιῶν βαλόμενος,
 ἐδίδασκεν εἰπὼν· ὅταν πάντα τὰ διατεταγμένα
 ὑμῶν

A que de eo testatur Scriptura, dicens : Erat enim Moyses vir mitissimus super omnes homines, qui morabantur in terra. At formosus es, & viribus vales, & corona seu diademate cingeris? sed non pervenisti ad mensuram Regis Davidis, qui summa animi humilitate dicebat : Ego autem sum vermis, & non homo. At scientia præditus es, & sapientia, atque temperantia? non tamen ad mensuras trium puerorum, ac prophetæ Danielis pervenisti: quorum hic quidem dicebat : Tibi Domine iustitia, nobis autem confusio faciei, sicut est hodierna die. Alii autem : In animo contrito, & spiritu humilitatis suscipiamur. Et si tantam homines iusti humilitatem ostenderunt, quales nos peccatores esse oportebit? supra modum enim efferri, ac superbire, carnis prudentia est. Et secundum Apostoli oraculum : Si secundum carnem viveritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. Fieri que nequit, ut quis passiones vincat, ni prius virtuti excolendæ vacaverit. An non intellexisti, qualia pro pietate beatus Paulus subierit : scribit enim in sua ad Corinthios Epistola : In laboribus abundantius, in plagis supra modum : a Judæis quinquies quadragenas, una minus accepi : ter virgis casus sum, semel lapidatus sum, ter naufragium feci, nocte & die in profundo maris fui : in itineribus sæpe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis in civitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus : in labore & ærumna, in vigiliis multis, in fame & siti, in jejuniis multis, in frigore & nuditate, & quæ sequuntur. Numquid ad hæc vel hiscere poterimus? Quin & virtutem intue- re. Post tot pericula, tantaque recte facta, cum summa animi humilitate & modestia dicebat : Fratres, ego me ipsum nondum existimo comprehendisse. Ista vero dicebat, ut elationem funditus tolleret, cum sciret, quantam iram in eos concitet, qui illam amant. Verum quid est superbia? Simile est efferri, ac si quis Deo exprobet propria recte facta. Sicut enim in rebus humanis, si quis cum aliquid proximo donaverit, mox adversus ipsum efferri supra modum incipiat, beneficia sane hujus inania reddentur, amicitiamque cum proximo sic derimet, unde etiam talis abominabilis redditur. Hinc quoque Dominus de nostra salute sollicitus, cupiens ab hac nos perniciose passione detertere, atque avertere, docuit, dicens : Quando feceritis omnia, quæ præcepta sunt vobis, dicite : servi inu- tiles

Nim. 12.

Psal. 21.

Daniel. 3.

Rom. 8.

1. Cor. 11.

Philipp. 3.

Luc. 17.

tiles sumus. Cum autem non facimus, neque
 fervorum quidem inutilium appellatione di-
 gni sumus: quoniam magnus Dominus no-
 ster, & magna ac prævalida dona ejus.
 Et ut discas, non solum humiliter loqui,
 sed & humiliter sentire nos a Domino edo-
 ctos esse, ipso nos facto instituit, dum
 linteo præcinctus, pedes lavit discipulorum.
 Ideo ait: *Discite a me, quia mitis sum, &*
humilis corde, & invenietis requiem anima-
bus vestris. Cum vero tristitia atque acer-
 ba præter voluntatem, ac si ad voluntatem
 fluere, sustines, tunc te ipsum ad men-
 suram viri pii & religiosi pervenisse agno-
 sce. Expavi, cum intellexi, quemadmo-
 dum fraudulentam pertuleris cogitationem,
 quæ tibi nefaria suggerebat, & dixi: Per
 hos dies assumendus es: atque adeo quam
 multi sunt ab hujusmodi suggestionem de sta-
 tu mentis deturbati? Dic tibi ipse, tu quis
 es? ad quam mensuram pervenisti? Elias
 ne es? an res miraculosas instar illius fe-
 cisti? Is enim oratione coelum clausit, & non
 pluit annos tres, & menses sex: iterumque
 oratione alia imbrem impetravit: ter quo-
 que ignem oratione de coelo deduxit. Atqui
 cunctam fidem obtines? Experimentum præ-
 be, signa atque prodigia ostende, mortuos
 oratione excita, oculos cæcorum aperi, dæ-
 monias depelle, leprosos munda, claudos
 sana, super mare ambula tanquam in ter-
 ra arida, aquam in vinum commuta, quin-
 que panibus ac duobus piscibus copiosam
 multitudinem oratione pascere. Verax enim
 est, qui ait: *Amen dico vobis, qui credit*
in me, opera, quæ ego facio, & ille faciet,
ac majora efficiet. Sed accedens quis forsan
 dicturus est: Si quis igitur non fecerit res
 illas divinas, non habebit is spem salutis?
 Spem salutis habemus, etiam hujusmodi per
 nos non præstitis, si imbecillitatem & mo-
 dicam fidem nostram confiteamur. Nam in-
 firmus misericordia indiget, & non elatio-
 ne. Si autem misericordiam requirimus, et-
 iam humilitate opus habemus, ut per eam
 nobis ipsi miserationes a Domino concilie-
 mus. Scriptum est enim: *Quoniam in hu-*
mitate nostra memor fuit nostri Dominus, &
redemit nos de inimicis nostris. Ac rursus:
Humiliatus sum, & liberavit me. Quod si
 ventis innixi, magnifice de nobis sentimus,
 non aliud facimus, nisi nos ipsi in abyssum
 præcipites agimus. Noli igitur superbiam mor-
 bum admittere, ne forte mentem tuam su-
 bito deprædetur inimicus. Resipisce ergo ab
 elata cogitatione propriæ complacentiæ. Noli
 retia propriis injicere pedibus. Mentem tuam
 ab hoc veneno mortifero per humilitatem
 deterge. Doceat te forma atque exemplum
 ejus

ὑμῖν ποιήσητε, λέγετε, ὅτι δ' ἄλλοι ἀρχεῖοι ἐσμεν· μὴ
 ποιησάντων δὲ ἡμῶν, ὅσοι κληθεῖσθαι δ' ἄλλοι ἀρχεῖοι
 ἐσμεν ἱκανοί· διότι μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγά-
 λαι αἱ ἰχυραὶ αἱ δωρεαὶ αὐτοῦ. Ἰ' να δὲ μάθῃς ὅτι ὁ
 ταπεινολογεῖν μόνον ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ
 ταπεινοφρονεῖν, ἔργῳ ἡμᾶς ἐπαίδευσεν, λέντιον περὶ
 σάμενος, καὶ τὸς τῷ Ἀποστόλων πόδας νιβάμενος· διὸ
 λέγει· μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ὡς εἰμι καὶ ταπει-
 νὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ διέρεσθε ἀνάπαισιν ταῖς ψυχαῖς
 ὑμῶν. Οἱ τὰν δὲ τὰ λυπηρὰ πρὸς γινώσκω, ὡς καὶ
 γινώσκω, ἡπομείνης, τότε γίνωσκε σεαυτὸν εἰς μέτρα
 ἀνδρὸς ἐναρέτου καὶ ταπεινοῦ ἀφικέσθαι. Ἐξεπλάγην
 δὲ μαθὼν ὡς ἡνέχου τῷ ἀπατηλῷ λογισμῷ τῷ
 ὑποβάλλοντί σοι τὰ ἀθέμιτα· καὶ φημι, μέλλεις ἐν
 ταύταις ἀναλαμβάνεσθαι· μάλλον, ὅσοι ἐφρενητίασαν
 ἐκ ταύτης τῇ ὑποδέσεως. Εἴπον σεαυτῷ· σὺ τίς εἶ;
 εἰς ποῖα μέτρα ἀφίκῃ; Ἡλίας εἶ; μὴ κατ' ἐμῶν
 δαύματα πεποίηκας; ἔπος γὰρ ἄρ' ὡροσευχῆς, τῷ
 ἔρανὸν ἐκλείσει, καὶ ὅσα ἐβρέζον ἐπὶ ἔτη τέλα καὶ μῆνας
 ἔξ· καὶ πάλιν ἄρ' ὡροσευχῆς, ὁ ἔρανὸς ὑετὸν ἔδωκε·
 καὶ πάλιν ἄρ' ὡροσευχῆς, τοὺς πῦρ κατήγαγον ἀπὸ
 ἔρανῶν. Ἀλλὰ τίς πῖσιν πᾶσαν κέντησας; δὲ δοκι-
 μῶν· δεῖξον σημεῖα καὶ τέρατα· ἐγὼ φρον νεκρὸς διὰ ὡρο-
 σευχῆς· ἀνοιγε ὀφθαλμοὺς τυφλῶν· ἀπέλασον δαίμο-
 νας· καθάρισον λεωρὸς· θεράπευσον χωλὸς· βάδιζε
 ἐπὶ θαλάσσης, ὡς ἐπὶ ξηρᾶς γῆς· μεταβάλε ὕδωρ
 εἰς οἶνον· χόρτασον ἐκ πέντε ἄρτων καὶ δύο ἰχθύων,
 πληθήνη ἱκανὰ διὰ ὡροσευχῆς. Ἀφ' οὗτος γὰρ ὁ εἰ-
 πὼν· ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα,
 ἃ ἐγὼ ποιῶ, κακεῖνος ποιήσει, καὶ μείζονα ποιήσει.
 Ἀλλ' ἴσως παρελθὼν τις λέξει· Ἐὰν οὖν, φησὶ, μὴ
 ποιήσῃ τις ἐμῶν τὰ θεωρετῇ ὡράγματα, ὅτι ἔχει
 ἐλπίδα σωτηρίας; Ἐ' χορὸν ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ
 ἰσχυρὸν μὴ κατεργασθέντων δι' ἡμῶν, ἐὰν ὁμολογῶ-
 μεν τὴν ἐαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ ὀλιγοπιστίαν. Οἱ γὰρ
 ἀσθενὲς ἐλέος ἐπιδέξῃ, καὶ ἔχει ἐπαύσεως. Εἰ δὲ
 ἐλέος ἐπιδεόμεθα, χρῆσόμεν τῇ ταπεινοφροσύνης
 ὅπως ἄρ' ὡροσευχῆς ἐπιπασώμεθα ἑαυτοῖς
 οἰκτιρμὸς πρὸς Κυρίῳ. Γέγραπται γὰρ, ὅτι ὁ τῇ τα-
 πεινώσει ἡμῶν, ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, καὶ ἐλυβώσατο
 ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Καὶ πάλιν· ἐταπηνώθη, καὶ
 ἐσωσέ με. Εἰ δὲ ἐπερειδόμενοι ἀνέμοις μέγα φρο-
 νῶμεν, ὅθεν ἕτερον ποιῶμεν, ἢ ἑαυτοὺς κατακρημνίζο-
 μεν καὶ τῷ ἀβύσσου. Μὴ οὖν πρὸς ἀδέχῃ τὴν νόσον τῇ
 ὑπερηφανίας, μὴ ποτε τὰς φρένας σε ἰσάπιναι ἀπο-
 συλήσῃ ὁ ἔχθρος· Ἀνάστηθι οὖν ἐκ τῆς μετώρου λο-
 γισμῶν τῇ ἀπαρεσκεΐας. Μὴ ἐπίβαλε δίκτυα τοῖς ἑαυ-
 τοῦ ποσὶ. Διάσμηξον τὴν σεαυτοῦ διάνοιαν τέττα ἔ
 θανατηφόρος ἴσθαι διὰ τῇ ταπεινοφροσύνης. Παυδέσθαι σε ὁ
 τύπος

Tom. I.

D 2

astra

astra cœli exaltabo solium meum. Sedebo in monte excelso, in lateribus aquilonis. Ascendam super altitudinem nubium, & similis ero Altissimo. Verumtamen ad infernum detraheris, in profundum terræ. Fugiamus ergo superbiam, quam detestatur Deus: diligamus vero humilitatem, qua cuncti iusti complacuerunt Deo. Magnum quippe donum est humilitas, magna gloria, magna felicitas, & honor possidentibus eam. In ipsa enim cursus sine defectu est, & sapientia integra atque perfecta. Nam per superbiam Phariseus ille humiliatus est, & per humilitatem Publicanus exaltatus: cum quo nos immortalitatis hæreditate ac parte dignetur Dominus cum omnibus iustis. Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula. Amen.

Лис. 18.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

SERMO COMPUNCTORIUS.

Venite dilectissimi. Venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. Venite filii, & sermonem animabus vestris salutarem audite. Venite, negotiemur, donec hæc duret celebritas. Venite, apprehendamus vitam æternam. Venite, merce-mur salutem animarum nostrarum. Implete oculos vestros lacrymis: & confestim oculi mentis vestræ aperientur. Venite cuncti pariter, divites & paupes, principes & subditi, senes cum junioribus, filii ac filiæ, & omnis ætas: qui cupitis ab æterno liberari supplicio, & regni cœlestis hæredes fieri. Cum sancto David imploremus misericordem & benignissimum Dominum, dicentes: *Revela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua. Illumina oculos meos, ne unquam obdormiam in morte.* Clamemus, ut clamavit cæcus ille juxta viam sedens: Miserere mei, fili Dei altissimi. Et si aliqui prohibuerint, aut increpando silere jusserint; nos magis clamemus, & non defatigemur clamando, donec oculos cordis nostri aperuerit dator luminum Jesus. Accedite ad Christum, *accedite ad eum, & illuminamini, & facies vestræ non confundentur.* Assumamus bonam mentem, atque desiderium de regno & paradiso: & illico cunctæ res sæculi hujus vobis vilescant. Contendite ad undecimam hanc horam: accelerate, ne excludamini. Ecce enim vespera

appro-

Psalm. 118.

Psal. 12.

Marc. 10.

Luc. 18.

Psal. 133.

Matth. 20.

Α σθ· Εἰς τὸ ἔρανὸν ἀναβήσομαι, ἐπάνω τῆς ἀκρῶν
 ἔραν^ς θήσω τὸ θρόνον μου, καθίσω ἐν ὄρει ὑψηλῷ,
 ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ τὰ πρὸς βορρᾶν· ἀναβήσομαι
 ἐπάνω τῶν νεφελῶν, καὶ ἔσομαι ὅμοιος τῷ ὑψίστῳ.
 Νικῶ ὅτι εἰς ἀδου καταβήσῃ, καὶ εἰς τὰ θεμέλια τῆ
 γῆς· Φύγωμεν ποιγὰρ ἐν τῇ ὑψηφάνίᾳ, ἣν μισεῖ
 ὁ Κύριος· ἀγαπήσωμεν ὅτι τὴν ταπεινοφροσύνην, ἐν
 ἣ πάντες οἱ δίκαιοι θηρέευσαν τῷ Κυρίῳ. Μέγα
Β γὰρ δῶρον ἡ ταπεινοφροσύνη· μεγάλη δόξα, με-
 γάλη φοκοπὴ καὶ τιμὴ τοῖς κεκτιμμένοις αὐτήν· Ἐστὶ
 γὰρ ἐν αὐτῇ ἀπώπτε δρόμος, καὶ ὁλόκληρος σοφία.
 Διὰ γὰρ τῆς ὑψηλοφροσύνης ἐταπεινώθη Σαῦλ ὁ
 Φαεισᾶος· καὶ διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης ὑψώθη ὁ Τε-
 λώνης, μεθ' ἧς ἀξιώσαί ἡμᾶς ὁ Κύριος τὴν ἀφθάρ-
 ταν μερίδος σὺν πᾶσι τοῖς δίκαιοις· ὅτι αὐτῷ ὡρέ-
 πει δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

C ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
 ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ.

ΔΕΥΤΕ ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες, καὶ
ἀδελφοί μου, τὸ ἐκλεκτὸν ποιῆμιον τοῦ Πα-
τρὸς, οἱ ἐσφραγισμένοι τοῦ Χριστοῦ σφραγιώται. Δεῦ-
Βτε τέκνα, ἀκούσατε λόγον σωτήριον τοῦ πνεύματος ὑμῶν.
δεῦτε, παραμαρτυρούμεθα ἕως ὅτε σήκει ἡ καινή-
καιρία· δεῦτε, λάβωμεν ζωὴν αἰώνιον· δεῦτε, ἀγο-
ράσωμεν σωτηρίαν τοῦ πνεύματος ἡμῶν. Πληρώσατε
τὰς ὀφθαλμούς ὑμῶν δακρύων, καὶ διΐδέτω ἀνοίγων·
Γοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μωϋσέως ὑμῶν· δεῦτε, πάντες
ὁμοθυμαδόν, πλῆθεις καὶ πένητες, ἀρχοντες καὶ
ἀρχόμενοι, φοβεύονται κυρίου νεωτέρων, υἱοὶ καὶ θυ-
γατέρες, καὶ πάντα ηλικία· οἱ βελλόμενοι τοῦ αἰώνος
Δλυρωθήτωαι κοιλίας, καὶ τοῦ βασιλείου τοῦ εὐαγγελίου
κληρονόμοι γίνεσθαι. Μετὰ τοῦ αγίου Δαυὶδ, ψά-
λαλέσωμεν τὸ ἐλεήμονα καὶ φιλόπαινον Κύριον, λέ-
γοντες· ἀποκάλυψον τὰς ὀφθαλμούς μας, καὶ κατανοή-
σω τὰ θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου. Φώτισον ἡμᾶς ὀφθαλ-
μούς μας, μήποτε υπνώσω εἰς θάνατον. Κράζωμεν,
ὥς ἐκραξεν ὁ τυφλός· ἐλέησόν με, Κύριε, ὃς Θεὸς
τοῦ υἱοῦ σου· καὶ εἰάν τινες κωλύουσιν ἢ ἐπιτιμῶσι σιω-
Επᾶν, ἡμεῖς μείζονα κράζωμεν, καὶ ἐκκακήσωμεν κρά-
ζοντες, ἕως ὅς ἀνοίξη τὰς ὀφθαλμούς τοῦ καρδίας ἡμῶν
ὁ φωτιστής Ἰησοῦς. Προσέλθετε τῷ Χριστῷ· προσ-
έλθετε πρὸς αὐτόν, ὅς φωτίσθητε, ὅς τὰ πρόσωπα
ὑμῶν εἰς μὴ κατασχυνθῶσι· λάβωμεν ἔννοιαν καλήν,
καὶ πόσον περὶ τοῦ βασιλείου καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ
διΐδέτω καταφρονήσετε τὰ τοῦ αἰῶνος τέταρα παρά-
γωγα· ἀγωνίσασθε εἰς τὴν ἑνδεκάτιμω ὥραν ταύ-
την.

τίω· ὁξυποδῆσατε, ἵνα μὴ ἀποκλεισθῆτε· ἐν ᾧ ἔσπερα ἡγγικε, καὶ ὁ μισθαποδότης ἔρχεται· μὴ δόξης πολλῆς, ἵνα ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ ἔργα αὐτοῦ. Μετανοήσωμεν, ἀδελφοί, ὡς καὶ ῥὸν ἔχομεν· ἀκῶσατε τί λέγει Κύριος· χαρὰ γίνεται ἐν ὕρανοῖς ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶν μετανοούντων. Τί ῥα θυμῶς ἀμαρτωλέ; τί ἀπογινώσκεις; εἰ ἐν τῷ ὕρανό· χαρὰ γίνεται, σὺ μετανοήσας, τί φοβήσῃ; Ἄγγελοι χαίρουσι, καὶ σὺ ῥα θυμῶς; Ἀρχάγγελος κήρυξ ἐστὶ μετανοίας, καὶ σὺ φοβήσῃ; Ἡ ἀχραντος καὶ ἀχώριστος πρῶτος κωστής Τριάς προσκαλεῖται σε, καὶ σὺ στενάζεις; Μὴ γλυκανθῇ ἡμῖν ἡ μέριμνα τοῦ κόσμου, ἵνα μὴ πικρανθῇ ἡμῖν τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος. Κλαύσωμεν οὖν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα μὴ κλαύσωμεν ἐκεῖθεν αἰώνως βασανιζόμενοι. Βλέπετε, μηδεὶς ἀμελήσῃ· ὅτι ἀφνίδιος, ὡς ἀστραπὴ φοβερά, ἡ παρουσία τοῦ Χειροῦ γίνεται· ὃ φοβεῖσθε, ὅτι ἕκαστος κατὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπολαμβάνει ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ· ἕκαστος τὸ ἴδιον φορτίον βασάσῃ· ἕκαστος δεῖξῃ ὃ ἔσπειρε· πάντες γυμνοὶ ὡς ἐκσπόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χειροῦ· καὶ ἕκαστος ἡμῶν πρὸς ἑαυτοῦ λόγον δώσῃ τῷ Κεῖνῳ. Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, σὺ εἰς σὺ ἐνὶ βοηθῆσά σου δυνάται· σὺ ἀδελφὸς ἀδελφόν· ὃ γονεὺς τέκνα· ὃ τέκνα γονεὺς· ὃ φίλοι φίλους· σὺ ἀνὴρ τὴν σύζυγον· ὃς ἕκαστος μὴ φόβος καὶ βόμυς παύσεται, πρὸς δοκῶν τῷ ἐκ τῷ Θεῷ ἀποφασιν ἀκῶσαι. Τί ἀμελῶμεν, καὶ σὺ ἐν τρεπιζόμεθα; ὡς ἀφνὶς ὁ φροντίζομεν κατὰ τὴν ἀπολογίαν, ὡς καὶ ῥὸν ἔχομεν; ὡς ἀφνὶς καταφρονῶμεν τὰς ἀγίας Γραφάς, καὶ τὰ ῥήματα τοῦ Χειροῦ; ἢ δοκεῖτε ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ καὶ τὰ ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν ὃ κατακρινόν ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τῷ φοβερῷ βήματι, εἰ μὴ φυλάξωμεν καὶ ποιήσωμεν, κατὰ ὡς ὡς ἀγγέλλουσιν ἡμῖν; Ἀκῶσατε τί λέγει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς· ὁ ἀκῶν ὑμῶν, ἐμὲ ἀκῶ· καὶ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ἐμὲ ἀδελφεῖ καὶ τὸ πατέρα μου. Καὶ ἄλλα καὶ πάλιν λέγει· ὁ ἀδελφὸς ἐμὲ, καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματα μου, ἐγὼ ὃ κείνω αὐτόν· ἀλλ' ἔχει τὸ κείνοντα αὐτόν· ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησα, ἐκείνος κείνῃ αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ποῖος λόγος ἄρα ὁ μέλλων κείναι ἡμᾶς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ; Τὸ ἅγιον αὐτοῦ Εὐαγγέλιον, καὶ αἱ λοιπαὶ ἅγιαι Γραφαὶ τῶν ἀγίων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί, ὡς ἀκαλῶ ὑμᾶς, μὴ καταφρονῶμεν τὰ κεχρημα-
μένα.

A appropinquat, & mercedis distributor venit cum gloria ac maiestate magna, ut reddat unicuique secundum opera sua. Resipiscamus ac poenitentiam agamus, fratres, dum tempus habemus. Audite, quid dicat Dominus: *Gaudium erit in caelo super uno peccatore poenitentiam agente*. Cur negligentia obtorpesceis, peccator? Cur animum despondes, atque desperas? Si in caelo gaudium erit, te poenitentiam agente; quid times? Angeli gaudent: & tu desidiose ac segniter vivis? B Archangelus praedicat poenitentiam: & tu timore concuteris? Immaculata, & indivisa, ac adoranda Trinitas ad poenitentiam te invitat: & tu suspiras? Ne dulcescat nobis hic cura atque sollicitudo huius saeculi, ut non amarescat nobis illic aeternus ignis, & vermis nunquam dormiens. Ploremus hic paululum, ut non plangamus illic in aeternum, tormentis cruciati. Videte, & nemo negligenter hic agat: quia repente instar fulguris horribilis, adventus Christi erit. Non metuitis, quia unusquisque pro ratione suorum meritorum in illa hora accipiet? Singuli proprium tunc onus portabunt, singulique metent ibi quae hic seminarunt. Omnes illic nudi adstabimus coram Christi tribunali: & unusquisque nostrum pro seipso rationem tunc reddet iudici. In illa hora nemo alteri auxiliari poterit: non frater fratri, non parentes filiis, neque filii parentibus, non amici amicis, non maritus suae coniugi; sed unusquisque cum metu & tremore tunc ibi adstabit, exspectans, ut sententiam quae a Deo feretur, audiat, Cur ergo negligentes ac desidiofi nunc sumus, & non parati potius atque instructi? Cur de iis, quae nostrae tunc defensionis atque excusationis esse possent, modo non magis sumus solliciti, dum tempus adhuc nobis suppetit? Cur adeo parvi pendimus atque despiciamus sacras Scripturas, & verba Christi? An non putatis, quod sermones ipsius, & sanctorum Apostolorum, ac Prophetarum condemnabunt nos in illa die coram tremendo illo tribunali, si non servaverimus, & egerimus, sicut ipsi praecipunt nobis? Audite, quid Dominus ad suos dicat Discipulos: *Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit, & Patrem meum*. Et rursus alibi ait: *Qui spernit me, & non accipit verba mea, ego non iudico ipsum; sed habet, qui iudicet eum: sermo quem locutus sum, ille iudicabit eum in novissimo die*. Sed quisnam nos sermo in novissimo iudicaturus est die? Sanctum ejus Evangelium, & reliquae sanctorum Prophetarum, & Apostolorum sacrae scripturae. Propterea obsecro vos, fratres, ne contemna-
mus

Matth. 16.
& 20.

Luc. 15.

Luc. 10.

Joan. 12:

Matth. 24. mus ea , quæ scripta habentur . Coelum &
 Marc. 13. terra transibunt , verba autem Christi non
 præteribunt . Venite , carissimi , antequam
 adveniat dies illa tremenda atque expave-
 scenda , projiciamus nos ipsos in pelagus
 miserationum Dei . Ipse quippe Deus omnes
 Matth. 11. cohortatur atque invitat , dicens : *Venite ad
 me omnes , qui laboratis & onerati estis , &
 ego reficiam vos* . Omnes vocat amator ho-
 minum , tolerans malorum , misericors , &
 longanimis , qui vult omnes homines sal-
 vos fieri . Non proprios ac particulares ali-
 quos hortatur & vocat ; sed omnes . Veni-
 te , inquit , ad me omnes , sive divites ,
 sive pauperes , quia *venientem ad me , non
 ejiciam foras* . Quis porro est , qui ad me
 venit ? Qui habet mandata mea , & servat
 ea : qui sermones meos audit , & credit in
 eum qui misit me . Beatus sane , qui ver-
 bum ipsius audit , & custodit : infelix au-
 tem , qui audire atque obedire contemnit :
 quia cum in novissimo die verbum illud ju-
 dicabit , sicut scriptum est : *Horrendum est
 incidere in manus Dei viventis* . Resipisce ,
 frater , & noli timere . Poenitentiam age ,
 peccator , confidens & respiciens in immen-
 sam benignitatem Christi dicentis : *Non ve-
 ni vocare justos , sed peccatores ad poeniten-
 tiam* . Resipisce igitur , ac poenitentiam age ,
 ut non confundaris coram horrendo illo tri-
 bunal , ubi cum tremore millia millium
 Angelorum & Archangelorum adstabunt :
 quando occulta reddentur manifesta : quan-
 do libri aperientur , in quibus opera unius-
 cujusque descripta sunt , quando segregabun-
 tur ab invicem , sicut oves separantur ab
 hædis . Vere tremenda atque expavescenda
 illa erit hora , quoniam justus Judex cum
 horrore increpabit . Quis igitur non contre-
 miscet ? aut quis non formidabit horam il-
 lam ? Ideo & Judex fortis ac potens , &
 judicium inexorabile erit , nostraque opera
 ob oculos constituentur , & fluvius igneus
 ante tribunal : hymnusque justorum cum
 Angelis absque silentio fiet , & planctus pec-
 catorum intolerabilis , lacrymæque inutiles .
 Tunc quoque thesauri aperientur , & justi
 recipient . Beati , qui hic esurierint , atque
 sitiverint : quoniam ibi saturabuntur . Væ
 autem his , qui saturati hic sunt : quoniam
 illic esurient , & sitient . Et beati , qui hic
 luxerint , ac fleverint : quoniam ibi ridebunt ,
 & consolabuntur . Væ autem iis , qui nunc
 rident : quoniam ibi lugebunt atque plora-
 bunt sine ulla intermissione . Et beati , qui
 misericordes hic fuerint : quoniam miseri-
 cordiam illic consequentur . Væ autem iis ,
 qui misericordes non fuerint : quoniam nec
 ibi misericordiam invenient . Audistis , quo
 pacto

A μένα . Ο ἔρανός γάρ καὶ ἡ γῆ πρὸελθούσῃ ,
 οἱ δὲ λόγοι τοῦ Χειροῦ ἔ μὴ πρὸέλθωσι . Δεῦτε
 ἀγαπητοὶ , πρὶν εἰσεῖν τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ τὴν
 φοβεράν , ῥίψωμεν ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸ πέλαγος τοῦ
 οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ . Αὐτὸς ὁ Θεὸς προσέειπε , &
 προσκαλεῖται πάντας , λέγων . Δεῦτε πρὸς με ,
 πάντες οἱ κοπιῶντες & πεφοβισμένοι , καὶ γὰρ
 ἀναπαύσω ὑμᾶς . Πάντας προσκαλεῖται ὁ φι-
 λάνθρωπος & ἀνεξίκακος , ὁ ὑπολαγχνός & μα-
 κρόθυμος , ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι .
 B ἔ προστρέπε , & ἰδίως κέκληκεν , ὁμὰ πάντας
 καλεῖ . Δεῦτε πρὸς με πάντες . καὶ πλῆσιος , καὶ
 πένης , ὅτι τὸ ἐρχόμενον πρὸς με , ἔ μὴ ἐκβάλω
 ἔξω . Τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἐρχόμενος πρὸς με ; ὁ ἔχων
 τὰς ἐντολάς μου , καὶ τηρῶν αὐτάς . ὁ δὲ λόγον μου
 ἀκούων , καὶ ποιῶν τὸν νόμον μου . μακάριος
 ὁ ἀκούων αὐτὸν τὸν λόγον καὶ φυλάττειν , καὶ ἀδελφὸς ὁ
 C ποιῶν , ὅτι ἐκείνος ὁ λόγος κενεῖ αὐτὸν ἐν ἐσχά-
 τη ἡμέρᾳ , καθὼς γέγραπται . φοβερόν τὸ ἐμ-
 πεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος . Μετανόησον ἀδελ-
 φέ , καὶ μὴ δειλιάσῃς . μετανόησον ἀμαρτωλὲ ,
 θάρρῳ καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀμέτρητον φιλανθρω-
 πίαν τοῦ Χειροῦ εἰπόντος . ὅτι ἡλθον καλέσαι δι-
 κήν , ἀλλὰ ἀμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν . Μετανόη-
 σον , ἵνα μὴ καταχλωθῇς ἐπὶ τοῖς φοβεροῖς βήμα-
 D τος , ὅπου μὲν φόβος παύσανται χιλιάδες καὶ μυ-
 ριάδες Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων . ὅτε τὰ κρυπτά
 φανερά γίνονται . ὅτε ἀνοίγονται βίβλοι τῆς κρίσεως .
 ὅτε διαχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων , ὡς τὰ πρόβατα
 ἀπὸ τῶν ἐρίων . ὁὕτως φοβερά ὦρα καὶ φοβερὴ , ὅτι
 Δικαιοκρίτης φοβερός ἐπιπλήθει . Τίς ἔ φοβη-
 θήσεται ; τίς ἔ δειλιάσῃ τὴν ὥραν ἐκείνῃ . Διὸ
 καὶ ὁ Κριτὴς ἰχυρὸς , καὶ τὸ δικαστήριον ἀδυσώ-
 E πητον , καὶ τὰ ἔργα ἡμῶν πρὸς ὀφθαλμῶν ἵσαν-
 ται , & ὁ ποταμὸς τοῦ πυρός πρὸς τὴν βήματος ,
 & ὁ ὕμνος τῆς δικαίης μὲν Ἀγγέλων ἀσίγητος , &
 ὁ κοπετός τῶν ἀμαρτωλῶν ἀβάστακτος , & τὰ δά-
 κρυα ἀνωφελῆ . Τότε καὶ θησαυροὶ ἀνοίγονται ,
 καὶ δίκαιοι ἀπολάβουσι . Καὶ μακάριοι οἱ πεινάσαν-
 τες , καὶ διψήσαντες , ὅτι ἐκεῖ χορτασθήσονται .
 καὶ ἔα οἱ ἐμπεπλησμένοι , ὅτι ἐκεῖ πεινάσουσι
 F καὶ διψήσουσι . Καὶ μακάριοι οἱ πονθήσαντες
 καὶ κλαύσαντες , ὅτι ἐκεῖ γελάσουσι καὶ ᾄ-
 κληθήσονται . καὶ ἔα οἱ γελῶντες νῦν , ὅτι ἐκεῖ
 πονθήσουσι καὶ κλαύσουσιν ἀπαύτως . Καὶ μακά-
 ριοι οἱ ἐλεήσαντες , ὅτι ἐκεῖ ἐλεηθήσονται . καὶ
 ἔα τοῖς μὴ ἐλεήσασιν , ὅτι οὐκ ἐλεηθήσονται .
 Ἡκούσατε πῶς μακαρίζονται οἱ ἀγωνιζόμενοι ,
 καὶ πῶς παλινίζονται οἱ ἀμελῶντες . Ταῦτα
 πάν-

πάντα κατανόησον, καὶ παύσῃς τῷ σωθῆναι. μὴ
κατανόησας τὰς ἀμελῶντας καὶ βυβλῶντας, ὅτι
ὡσεὶ χορὸς παχὺ ἀποξηρανθήσονται. Μὴ ἀγα-
πήσῃς τὸ ἀῶνα τῶτον· σκελίζει γὰρ τὰς ἀγα-
πῶντας αὐτὸν, καὶ τέρπει πρὸς ὥραν, καὶ γυ-
μνοῖς ἀπαπέμπει εἰς ἐκείνον τὸ ἀῶνα. Ἀκούσον
καὶ πρὸς ἑχέ τὰς ἀγίας Γραφάς, ἥ ἔ μὴ
πλανηθῇς· ὅτι ἔ μὴ σκελισθῇς ὑπὸ τῷ μα-
τάς καὶ πονηρῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀκούε τί λέγει ὁ
Θεολόγος Ἰωάννης· μὴ ἀγαπάτε τὸν κόσμον·
μήδε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσ-
μῳ, ἢ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς, καὶ ἢ ἐπιθυμία
τῆς ὀφθαλμῶν, ἢ ἡ ἀπάτη τοῦ κόσμου, καὶ ὁ
κόσμος ἀφίσταται· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ, μένει εἰς τὸ ἀῶνα. Ἀκούσον τί λέγει ὁ Κύ-
ριος· τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπος, εἰ ὅλον τὸν κόσμον
κερδήσῃ· τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ. Προσε-
χετε ἀκριβῶς μὴ φόβῃ τὸν λόγον αὐτοῦ, ὅτι ὁ λό-
γος ὃν ἐλάλησε καὶ ἐδίδασκεν, ἐκείνος κενεῖ ἡμᾶς
ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Μὴ ψεύσῃς ἐστὶν ὁ Κύριος· μὴ
γένοιτο. Αὐτὸς γὰρ ὅτι ἡ ἀλήθεια· καὶ εἰ ἀκριβῶς γι-
νώσκεις, ὅτι αὐτὸς ὅτι ἡ ἀλήθεια, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ
ἀψευδῆς, τί ἀμελεῖς ἀδελφε; τί πρὸς ὁδοῦ;
τί ἐπιθυμῇς; τίς ὑπὲρ σοῦ ἀπολογησέται; Οὐκ οἶδας,
ὅτι ἕκαστος πρὸς ἑαυτὸν λόγον δώσῃ τῷ Θεῷ; ὅτι
οἶδας, ὅτι ἕκαστος διεξίσῃ, ὅτι ἕκαστος τὸ
ἴδιον φορτίον βασάσῃ; ὅτι καὶ ὅτι ἔχεις, σκόρπισον
τὸ φορτίον πρὸς ἁμαρτωλῶν σου· Προσκαλεῖται γὰρ σε ὁ
φιλόανθρωπος Θεός, λέγων· Δεῦτε πρὸς με,
πάντες οἱ πεφορτισμένοι. Πάντας προτρέπε-
ται· μηδεὶς ἀπογινώσκέτω· μηδεὶς πολυμήσῃ εἰ-
πεῖν, ὅτι ἔχω ἡμάρτην· ὁ λέγων, ὅτι ἔχω ἡμάρ-
την, τυφλὸς ὅτι, μυωπάων, καὶ ἀδελφὸς πρὸς
πάντας ἀνθρώπους. Φησὶ γὰρ Ἰωάννης ὁ ἀγγελ-
ιστὴς· εἰ ἂν εἴπωμεν, ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν,
ψευδόμεθα καὶ ὁ ποιῶμεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἑαυ-
τὰς πλανῶμεν καὶ τὸ Θεὸν ψεύσῃν ποιῶμεν·
ἐπεὶ γὰρ καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου. Τί οὖν δακρύων
χρεῖα, ἵνα τὸ ῥύπον ἀποπλυνώμεν; ψάλλοντες
μὴ τὸ ἀγίον Δαβὶδ· πλυνεῖς με ἥ ὑπὲρ χιόνα
לבκανθήσομαι. Καὶ πάλιν· λούσω καθ' ἑκάστην
νύκτα τὸ κλινῶν μου, ἐν δακρυοῖς μου τὸν ἑρω-
μῶν μου βρέξω. Ἐκείνος μία νύκτα ἡμάρτε, ἥ
καθ' ἑκάστην ἐδάκρυε, ἡ δὲ τῷ μακάριος ἐδείχθη·
προέβλεπε γὰρ ἀκριβῶς ὁ Προφήτης τὸ εἰπόντα·
μακάριοι οἱ πενθῶντες. Μηδὲν οὖν τὸ ἀῶνος τούτου
παρερχομένων πειρασμῶν· μὴ τέρπῃς τοῖς βίβ-
τερπνοῖς· μὴ ἐπιθυμῇς πλεονεξίας τοῦ κόσμου τού-
του. Μίσῃσον ἱμάτια μαλακά, κόσμια ὡς δέ-
ματα.

A pacto qui legitime hic decertaverint, beati
prædicentur: & contra, quomodo lugebunt ibi,
atque affligentur negligentes. Hæc omnia
confidera ac perpende tecum, carissime, & fe-
stina ac stude ut salveris; non attendens eos,
qui negligentia & deliciis hic assidue relaxan-
tur: quoniam sicut fœnum velociter exare-
scent. Noli amare sæculum hoc præsens: nam
supplantat amatores suos; & dum ad horam
delectat, nudos eos hinc in æternum illud sæ-
culum emittit. Ausculta & attende sacris Scri-
pturis: & non errabis, neque decipieris a va-
no & maligno sæculo isto. Audi quid dicat
Theologus Joannes: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt: quoniam omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & ambitio mundi: & mundus transit: qui autem facit voluntatem Dei, manet in æternum.* Audi dicentem Dominum: *Quid proderit homini, si universum mundum lucretur, animæ vero suæ detrimentum patiatur?* Atten-
dite diligenter, & cum timore sermonem ejus
considerate: quoniam sermo quem locutus est,
& edocuit, ille nos in novissimo die judicabit.
Non est mendax Dominus: absit: ipse enim
veritas est. Et si certo compertoque nosti
ipsum esse veritatem, & sermones ipsius ve-
ros; cur negligis atque contemnis, miser? Quid
exspectas, & cogitationibus distraheris? Quis
pro te rationem redditurus est? An non no-
sti, quod unusquisque pro se ipso rationem
Deo reddet? Non ne nosti, quod unusquis-
que metet, quæ seminavit, & quilibet pro-
prium onus portabit? Dum tempus habes,
onus peccatorum tuorum discute ac dissipa.
Invitat enim te amator hominum Deus, di-
cens: *Venite ad me omnes qui onerati estis.* Ecce omnes adhortatur. Nemo dicere au-
deat: non peccavi. Qui dicit se non pec-
casse, cæcus est ac manu palps, & mi-
serabilior omnibus hominibus. Ait enim Jo-
annes Evangelista: *Si dixerimus, quia peccatum non habemus, mentimur, & veritatem non facimus, & ipsi nos seducimus, & Deum mendacem facimus.* Nemo enim mundus est
a sorde. Atque eo spectat lacrymarum usus,
ut sordes peccatorum abluamus, cantantes
cum sancto David: *Lavabis me, & super nivem dealbabor.* Et rursus: *Lavabo per sin-
gulas noctes lectum meum, & lacrymis meis stratum meum rigabo.* Ille una nocte pecca-
vit, & quotidie lacrymatus est: atque ideo
etiam beatus effectus est. Prospiciebat pla-
ne Propheta in illum qui ait: *Beati qui lugent.* Nihil igitur huius sæculi rerum præ-
tereuntium lugeas. Non oblectamentis
vitæ præsentis capiaris: neque divitias hu-
jus mundi appetieris. Aversare vestimen-
ta mollia, ornamenta quoque ac coro-
namenta

Psalm. 36.

1. Joan. 2.

Matth. 16.

Marc. 8.

Luc. 9.

Joan. 12.

Rom. 14.

2. Cor. 9.

Gal. 6.

Matth. 11.

1. Joan. 1.

Job. 25.

Psalm. 50.

Psalm. 6.

Matth. 5.

Luc. 6.

namenta. Detestare varia tincturarum genera, stibia, venustates, fastum, atque superbiam: dæmoniaca item ipsorum cantica: citharas, ac tibias, manuunque plausus, & inordinatas atque indecoras voces. An ignoras, miser, ista omnia diaboli fata esse? Hæc enim cuncta gentes mundanæ faciunt, quibus nulla salutis spes est. Ne igitur similes reddamur gentibus, quibus non est spes salutis, ut non aggregemur ipsis. Audite dicentem Apostolum: *Hoc igitur dico, & testificor in Domino, ut jam non ambuletis, sicut & ceteræ gentes ambulant in vanitate sensus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum.* Quapropter relictis gentilium operibus, non convertamur iterum retrorsum, eademque agamus. Semel abrenunciasti satanæ, & angelis ejus; pactus autem es Christo coram multis testibus. At vide, cuinam pactus sis, & ne parvipendas. Id porro noveris, quod Angeli in hora illa voces tuas, & pacta tua, abrenunciatiōnemque tuam descripserunt: & in cœlis usque ad horribilem illum judicii diem conservant. Non pertimescis? Non exhorrescis? In die judicii proferent Angeli chirographum tuum, & verba oris tui coram formidabili tribunali: ubi etiam Angeli cum tremore adsistent: tuncque lugubrem illam auditurus es vocem: *Ex ore tuo te judico, serve nequam.* Revera enim amare tunc ingemiscēs, & lacrymas effundes in hora illa, & nihil proficies. Miserere igitur nunc tui ipsius, & animam tuam ne oderis. Aperi oculos tuos, & vide quo pacto multi decertant: quomodo omni studio salvari contendunt: quomodo se ipsos ad omne opus bonum impellunt: quomodo seipso ab omni invidia, a maledicentia, ab odio, a risu, a fornicatione, a deliciis, a pugnis atque contentionibus custodiunt: & quo pacto angustam amplexi sunt viam, jejunantes, vigilantes, afflictiones atque adversa sustinentes, gementes & flentes: quo pacto lampades lucidas præpararunt: quo pacto os eorum omni tempore immortalem Sponsum laudat & glorificat, oculique ipsorum in ejus pulchritudinem intuentur, & anima eorum exultat. Considera ac vide, quoniam appropinquat, & non tardabit. Veniet enim, ut diligentes ipsum lætos reddat. Veniet, ut consoletur lugentes hic ac flentes, non quidem mortuum, vel temporarium aliquod pecuniarum detrimentum; at propter damnum peccati, & propter deperditum regnum, cujus non erit finis, & ob beatas illas paradisi delicias, unde ejecti sumus, transgredientes præceptum Dei: quo iterum redeunt qui hic lu-

Α μαπα· μίσησον βάμματα ποικίλα, εἰδασμὸν, ὠραῖσμον, γαυρασμὸν, καὶ τὰ αὐτῶν δαμονικά ἄσματα, κιθάρας καὶ αὐλοὺς, καὶ τὰ χειρῶν κρότους, καὶ τὰς ἀπάντητας καὶ ἀχήμενας φωνὰς. Ἡ δὲ οὐκ οἶδας ἀδελιέ, ἔτι ταῦτα πάντα τὸ Διαβόλου ἀπορά ὅτι; Ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη τὸ κόσμος ποιεῖσιν, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας· μὴ οὖν ὁμοιωθῶμεν τοῖς ἔθνεσιν, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας, ἵνα μὴ συγκατακεῖθωμεν αὐτοῖς. Ἀκούσατε τὸ Ἀποστόλου λέγοντος· τὸ οὖν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμεῖς περιπαλεῖν, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ, ἐν ματαότητι τῆς νοῦς αὐτῶν, ἐσκοτισμένοι τῇ ἀγνοίᾳ. Καταλιπόντες οὖν τὰ τῶν ἔθνων ἔργα, μὴ ἐραφώμεν πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ αὐτὰ πορεύομεν. Ἀπαξ ἀπετάξω τὸν Σατανᾶ, καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· σιωετάξω δὲ τὸν Χριστὸν, ὅτι πολλῶν μαρτύρων· βλέπε τινὲς σιωετάξω, καὶ μὴ καταφρονήσης. Τὸ δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ὥρᾳ ἐκείνῃ Ἄγγελοι τὰς φωνὰς σε καὶ τὰς σιωθῆκας σε καὶ τὴν ἀποταγὴν ἀπεγράψαντο· καὶ ἐν τοῖς ὕρανοις φυλάττονται ἕως τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς κείσεως. Οὐ φοβῇ; ὃ φοβῇ; ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κείσεως περιφέρουσιν Ἄγγελοι τὸ χειρόγραφόν σε, τὰ ῥήματα τῆς εὐδοκίας σου ἐμπεραθεῖν τὸν φοβερὸν βήματος, ὅπως καὶ Ἄγγελοι μὲν βόμους παρείσανται. Καὶ τότε ἀκούσας ἔχεις ὁδωηρὰν φωνὴν, ὅτι ἐκ τῆς εὐδοκίας σου κενώσῃ σε, πονηρὸν δὲ ἔλε. Οὕτως γὰρ τότε μικρὸν σε ἀνέξῃς καὶ δακρύσεις ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὁδὸν ὠφελήσεις. Ἐλέησον σεαυτὸν, καὶ μὴ μίσσησιν τὴν ψυχὴν σου. Ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε πῶς ἀγωνίζονται πολλοὶ, πῶς σπουδάζουσιν σωθῆναι, πῶς βιάζονται εἰς τὰν ἔργον ἀγαθόν, πῶς φυλάττουσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ φθόνου, ἀπὸ λοιδορίας, ἀπὸ μίσους, ἀπὸ γέλωτος, ἀπὸ τῆς πορνείας, ἀπὸ τῆς βουφῆς, ἀπὸ μάχης, ἀπὸ παντὸς κακοῦ ἄλλου· πῶς δὲ τὴν σενὴν καὶ τεθλιμμένον ὁδὸν ἠγάπησαν, νηστεύοντες, ἀχρυπνέοντες, κακοπαθεῖντες καὶ κλαίοντες· πῶς τὰς λαμπάδας ἠτοίμασαν φαρδράς· πῶς τὸ εὖμα αὐτῶν πάντοτε ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὸν ἀθάνατον νυμφίον· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν πάντοτε κατανοοῦσιν εἰς τὸν κάλλος αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀγαλλιάται. Κατανόησον καὶ ἴδε, ὅτι ἤγγικε καὶ ὁ βραδύς· ἔρχεται γὰρ, ἵνα ἀφραγῇ τὰς ἀγαπῶντας αὐτόν· ἔρχεται, ἵνα πᾶσα καλέσῃ τὰς πενθήσαντας καὶ κλαύσαντας, ὃ τὸ νεκρὸν, ὅσοι τὴν πορνείαν τῶν ἡμετέρων ζήμιαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπειθείαν ἀμαρτίαν, τὴν βασιλείαν ἧς οὐκ ἔστι τέλος, ἀλλὰ τὴν μακαρίαν βουφὴν τὴν πορνείαν, ὅθεν ἔβλεβλήθημεν πᾶσιν τὴν ἐντολήν τὴν Θεοῦ, ἐνταῦθα πάλιν ἐπανέρχονται οἱ πονηροὶ.

Ephes. 4.

Luc. 19.

Θύντες & κλαίοντες· ἔρχεται, ἵνα σεφανώσῃ τὰς νομίμως ἀθλήσαντας, & τὴν σὺν ἑαυτῇ τεθλιμμένην ὁδὸν ἀγαπήσαντας· ἔρχεται, ἵνα ἐλεήσῃ τὰς ἐλεήμονας· ἔρχεται, ἵνα μακαρίσῃ τὰς δι' αὐτὸν πτωχεύσαντας· ἔρχεται, ἵνα ἐμπλήσῃ ἀγαθὰ τὰς δι' αὐτὸν πεινῶσας & διψῶσας· ἔρχεται φωτίσαι τὰ κρυπτὰ τῆς σκοτίας, & φανερώσας τὰς βυβλὰς τῶν καρδιῶν. & τί σιωπῶν λέγω; ἔρχεται, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἔρχεται, ὅτι ἐπὶ γῆς, καθὼς τὸ πλεονεξον, ὅτι ἔξ ἑρῶν μὲν δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Τότε αἱ σάλπιγγες σαλπύσουσιν ἐκ τῶν ἑρῶν, καὶ αἱ δυνάμεις αὐτῶν σαλευθήσουσιν, ἡ γῆ πᾶσα, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, βέμει ἀπὸ τῆς δόξης αὐτοῦ· ποταμὸς πυρὸς πορεύεται ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καθαρῶς τὴν γῆν ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν. Εἴπα κραυγὴ γίνεται ἀφ' οὗ· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται· ἰδοὺ ἡ πρὸςδοκιμὴ χαρὰ ἔρχεται· ἰδοὺ ἔρχεται τῶν δικαίων τὸ καύχημα, τὸ δικαιοσύνης ὁ ἥλιος· ἰδοὺ ἔρχεται ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευντων, ὃς τὸ βασιλείας ὅτι ἔσται τέλος· ἰδοὺ ἔρχεται ὁ δίκαιος κριτής· ἰδοὺ ἔρχεται, καὶ ἔξέρχεται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἔρχονται μὲν χαρὰς οἱ ἔχοντες τὰς λαμπάδας αὐτῶν φαιδράς, καὶ τὴν ἐοθῆτα λαμπράν, καὶ αἰκῆσαι τὴν φωνὴν τῆς νυμφὸς, λέγοντος πρὸς αὐτούς· Δεῦτε οἱ δούλοι τῷ πατρί μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Παντὶ δὲ ἡγομένῳ τῆς κραυγῆς ταύτης, ἔξέρχονται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ οἱ ἔχοντες φαιδράς τὰς λαμπάδας, φαιδρὸν μὲν πολλῆς παρρησίας ἀγαλλιώμενοι καὶ θαυμάζοντες, ὅτι αἱ λαμπάδες αὐτῶν ὅτι ἐσβέσθησαν. Τότε σὺ θεωρήσας ἑαυτὸν ἐν πολλῇ θλίψει καὶ δεινῇ ἀποτυχίᾳ, καὶ ἀνάγκῃ ἀφορήτῳ, καὶ βλέπων τὴν λαμπάδα σου σβεσθεῖσαν, μὲν ἀγχιώης λέγεις· ἀδελφοί μου, χρησάσθε μοι μικρὸν ἔλαιον, ὅτι ἡ λαμπάς μου ἐσβέσθη. καὶ ἀποκρίνεται λέγουσί σοι· μή ποτε & μὴ ἀρκέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· ἀλλὰ πορεύεσθε πρὸς τὰς πωλῆντας, καὶ αγοράσατε· καὶ ὑπάγεις μετὰ θλίψεως καὶ ὀδυῶν καὶ στεναγμῶν, πικρῶς δακρύων, μηδαμῶς δειστικῶν ἀγοράσαι· διότι ἐλύθη ἡ τῆς ζωῆς πανήγυρις, καὶ πᾶσα ἡ ζωὴ αὐτῶν βέμει, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. Παρῆλθον δὲ καὶ οἱ ἐν ταῖς θύραις τῶν ἐκκλησιῶν πρὸςκαθήμενοι πένητες, καὶ πωλῶντες ἐκεῖ τὸ ἔλαιον· Πανταχόθεν οὖν ἐσπεύοντες καὶ ἀπορῶν, λέγεις κλαίων καὶ ὀδυρόμενος· ὑπάγω, κρῶ εἰς τὴν θύραν τῆς ἀπολαύσεως τῆς Χειροῦ· τίς οἶδεν εἰ ἀνοίξει μοι; καὶ ἐλθὼν κρῶ· καὶ ἀποκρίνεται σοι ἔσθω ὁ νυμφίος· ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι οἶδά σε.

A gent ac plorant. Veniet, ut coronet eos, qui legitime hic certaverint, & angustam arctamque viam amaverint. Veniet, ut misericordium misereatur. Veniet, ut eos, qui propter ipsum hic voluntariam paupertatem subierunt, beatificet. Veniet, ut bonis eos repleat, qui propter ipsum esurierunt & sitierunt. Veniet, illuminaturus abscondita tenebrarum, & manifestaturus confilia cordium. Et ut breviter dicam, veniet, redditurus unicuique secundum opera sua. Veniet, sed non amplius a terra, sicut antea; verum ex coelis cum potestate & gloria ingenti. Tunc tubæ resonabunt e coelis, & virtutes eorum commovebuntur. Terra tota instar aquæ maris, a facie gloriæ ipsius contremiscet. Fluvius igneus coram ipso præcurret, qui terram ab iniquitatibus expurget. Deinde clamor repente fiet: Ecce sponsus venit. Ecce jam gaudium expectatum adest. Ecce nunc justorum gloria, sol justitiæ adventat. Ecce venit Rex regum, cujus regni non erit finis. Ecce iustus Judex venit. Ecce venit, exite obviam ei. Tuncque cum gaudio prodibunt, habentes lampades suas lucidas, & vestes splendidas; audientque vocem sponsi ad ipsos dicentis: *Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi*. Plane igitur ad illum clamorem in occursum ei procedent, portantes manibus suis lampades lucidas, alacres ac læti magna cum fiducia, exultantes, beneque sperantes, quod lampades ipsorum non sint extinctæ. Tunc autem te ipsum in magna tribulatione, atque angustia, & gravi calamitate, necessitateque intolerabili constitutum videns, lampademque tuam extinctam cernens, valde confusus dices: *Commodo mihi præbete, fratres mei, modicum olei, quia lampas mea extincta est*. Illique respondentes, dicent tibi: *Ne forte non sufficiat nobis & vobis: ite potius ad vendentes, & emite vobis*. Et tunc abibis cum magna afflictione, & dolore, ac gemitu, amare illacrymans ac plorans, & nusquam inveniens ubi oleum tibi compares, eo quod soluta jam sit atque finita vitæ præsentis celebritas: omnisque vitæ ipsorum trepidabit, velut aqua maris. Præterierunt & qui præ foribus ecclesiarum sedere solebant pauperes, oleumque illic vendebant. Undique igitur in summam angustiam anxietatemque tunc coniectus, plorans ac lugens, dices: *Vadam & pulsabo ad ostium misericordiæ Christi: quis scit, an aperiet mihi? & accedens pulsas; respondetque interius tibi sponsus: Amen dico tibi, nescio te: discede a me operarie*

2. Tim. 2.

Matth. 5.

1. Cor. 4.

Rom. 2.

Matth. 24.

Luc. 21.

Daniel. 7.

Matth. 25.

Matth. 25.

Matth. 25.

Luc. 13.

iniquitatis. Non es misertus aliorum : nec a me modo misericordiam obtinebis. Noluisti voces audire pauperum : neque ego jam tuam audire volo. Sacras meas scripturas audiebas, & deridebas : atque ideo huc introire tibi non concedam. Prophetas & Apostolos meos non recepisti : ideo verbum, quod locutus sum, illud te judicabit in die isto novissimo. Discede a me : non recipit te angusta porta. Carnem tuam pavisti, animam vero tuam occidisti : quomodo ergo vis huc intrare, & regnum meum contaminare? Carnis tuæ stolam polluisti : os tuum conviciis ac maledictis replevisti, & proximum tuum odisti : voluntatem diaboli perfecisti, meam vero abjecisti : & nunc introire huc postulas, quo nihil præmisisti, ubi nihil habes repositum? non lacrymas, non ploratum, ac ejulatum, non jejunia, non vigiliis, non psalmodiam, non virginitatem, non patientiam, non elemosynam. Cumque ex his nihil huc præmiseris, quid quæris? Istud quippe domicilium inhabitant, qui propter me voluntariam paupertatem sectati sunt. Hoc regnum misericordium est. Hæc lætitia eorum, qui in mundo luxerunt atque planxerunt, est. Istud gaudium eorum, qui poenitentiam egerunt, & sua peccata deplanxerunt, est. Hæc requies vigilantium est, & jejunantium. Hæc vita viduarum & pupillorum est. Hic qui in mundo esurierunt ac sitierunt, lætantur & exultant in sæcula. At tu recepisti bona tua in vita tua : discede a me in ignem æternum. Ista porro audiens, stabis confusione plenus. Consistente autem sic te ibi, resonabit ad aures tuas vox lætitiæ & exultationis, & agnosces uniuscujusque sodalium atque amicorum tuorum voces : & tunc acerbe ingemiscens ac plangens, dices. Hei mihi mihi mihi infelici, quomodo hac sum privatus gloria, & a sociis amicisque meis propter mala ac stulta opera mea privatus? Revera justum est Dei judicium, & merito jam patior. Nam illi in summa abstinentia vivebant : ego autem convivia ac prandia sectabar. Illi divinas laudes canebant : ego autem tacebam. Illi precibus intenti erant : ego vero mente vaga distrahebar. Illi seipsos humiliabant : ego vero superbiebam. Illi seipsos despiciebant : ego vero mihi placebam. Illi lacrymas profundeabant : ego vero ridebam. Ideo nunc illi gaudent atque exultant : ego autem in luctu ac dolore versor. Illi lætantur : ego vero plango. Illi cum Christo in sempiterna regnant sæcula : ego autem cum Antichristo in ignem æternum mittor? Væ mihi

infe-

A Ὑπαγε ἀπὸ ἐμῶν ἔργα τὰ τῆς ἀνομίας. Οὐκ ἠλέησας, ὁδὸν ἐλεηθῆσῃ. ὁδὸν ἠκυσας τῆς πένητος τῆς φωνῆς, ὁδὸν ἐγὼ τὴν σὴν ἀκέω. τὰς ἀγίας μὲν Γραφὰς ἠκυσας καὶ κατεγέλας, ἀλλὰ τὸ πᾶν τὸ πρὸς τὸν Θεὸν σοὶ εἰσελθεῖν. ἔλυσας τὰς Προφῆτας καὶ Ἀποστόλους μὲν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησα, ἐκείνος κενεῖ σε ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἀπελθε ἀπὸ ἐμοῦ. ὃ δὲ δέχεται σε ἡ σενὴ πύλη. Εἴθρεψας τὴν σάρκα σου, τὴν δὲ ψυχὴν σου ἐφόνευσας. πῶς βάλει ὧδε εἰσελθεῖν, καὶ μιᾶν μὲν τὴν βασιλείαν; τὴν σαρκὸς σου ἐμίανας τὴν εὐσολήν, τὸ εἶμα σου λοιδορίας ἐπλήρωσας, τὴν πλῆσιν σου ἐμίσησας, τὰ δελήματα τῆς Διαβόλου ἐποίησας. τὰ δὲ ἐμὰ δελήματα ἀπερρίψας. καὶ νῦν ὡς θαλαῖς εἰσελθεῖν, ὅπως ὁδὸν ἐν πρὸς ἐπεμψας; ὅπως ὁδὸν ἐν ἔχεις ἀποκείμενον; ὃ δάκρυα, ὃ κλαυθμὸν, ὃ νηστείαν, ὃ ἀγρυπνίαν, ὃ ψαλμοδίαν, ὃ πρὸς Θεὸν, ὃ χῆρμον, ὃ ἐλεημοσύνην. Οὐδὲν ἀπὸ τούτων μὴ πρὸς ἐπεμψας ὧδε, τί ζητεῖς; τὸ πᾶν τὸ καποικητήριον οἱ δι' ἐμὲ πτωχίσαντες οἰκοῦσιν. αὐτὴ ἡ βασιλεία πάντων ἐλεημόνων ἐστίν. αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη πάντων πενθησαντων ἐστίν. αὐτὴ ἡ χαρὰ τῆς μετανοησαντων καὶ κλαυσαντων ἐστίν, καὶ τῆς θρηνησαντων τὰς ἑαυτῶν ἀμαρτίας. αὐτὴ ἡ ἀνάπαυσις πάντων ἀγρυπνούντων καὶ νηστευόντων ἐστίν. αὐτὴ ἡ ζωὴ πάντων χηρῶν τῶν ὀρφανῶν ἐστίν. ὧδε οἱ πεινῶσαντες τῶν διψῶσαντες εὐφραίνονται εἰς τὰς αἰῶνας. Σὺ δὲ ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου. πορεύε ἀπὸ ἐμῶν εἰς τὸ πᾶν τὸ αἰώνιον. Ταῦτα ἀκέων, ἴσασα κατηχυμυθῶς. ἴσα μὲν δὲ σου ἐκεῖ, ἔρχεται εἰς τὰ ὅσα σου φωνὴ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ γνωρίσῃς τὴν φωνὴν ἐνός ἐκείνου ἐτάραξας σου, καὶ τότε πικρὸν σενάξεις, λέγων. οἱ μοι τῶν ἀδελφῶν, πῶς ἐσερήθην τῆς δόξης ταύτης, καὶ ἐχωρίσθην ἀπὸ αὐτῶν ἀλλὰ τὰ πονηρὰ μὲν καὶ φαῦλα ἔργα. Οὕτως δικαία ἡ κείνης τῆς Θεῶν. οὕτως δικαίως ἔπαθον. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐνεκρατῶντο. ἐγὼ δὲ τὰ ἀεῖς καὶ τὰ δειπνα ἐδίωκον. ἐκεῖνοι ἐψάλλον. ἐγὼ δὲ ἐσιώπων. ἐκεῖνοι πρὸς Θεὸν ἔρχοντο. ἐγὼ δὲ ἐμετεωρίζομην. ἐκεῖνοι ἐταπεινῶν ἑαυτούς. ἐγὼ δὲ ὑπερηφανοῦμην. ἐκεῖνοι κατεφρόνουν ἑαυτῶν. ἐγὼ δὲ ἐκαλωπιζομην. ἐκεῖνοι ἐδάκρυον. ἐγὼ δὲ ἐγέλων. Διὰ τούτων ἐκεῖνοι νῦν ἀγαλλονται. ἐγὼ δὲ ὀδύρομαι. ἐκεῖνοι εὐφραίνονται. ἐγὼ δὲ κλάω. ἐκεῖνοι βασιλεύουσιν τῶν Χειρῶν εἰς τὰς ἀπεράντας αἰῶνας. ἐγὼ δὲ μετὰ τῆς Ἀνιχνεύσου πέμπομαι εἰς τὸ πᾶν τὸ αἰώνιον. Οὐαὶ μοι τῶν ἀδελφῶν, τί μοι γέγονε; πόσων ἀγαθῶν ἐζημιώθην; ἵνα

μι-

μικρὸν χρόνον τὸ δέλημα ἔ Διαβόλε ποιήσω. Ἀ
 Νῦν ἔγνω ὅτι ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπο-
 λαμβάνει. ἄρτι ἔγνω ὅτι ἐνέπαυξε καὶ ἐσκελίσε
 με ὁ μάταιος κόσμος. Ὡς πῶς ἄγαθὸν ἑμαυ-
 τὸν ἐξέρψα. πῶς ἰσχυρὸν ἐπαθόν. πῶς οἷς ὃ
 κακοῖς ἑμαυτὸν παρέδωκα. Ταῦτα καὶ τὰ ποῦντα
 οὐδυνόμενος λέξεις, καὶ ὁδὸν ὠφελήσεως. ἔ γὰρ
 ὅστις ἐκεῖ ὄφελος ἔ μετανοήσας. Διὰ τὸ πῶς
 γέμνοι καὶ ἁμαρτυροῦνται ἡμῖν αἱ θεῖαι Γρα-
 φαὶ πάντων ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὅτι
 τὰ ἀγαθὰ, ἀ' ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν
 αὐτὸν, ὁφθαλμοῖς οὐκ εἶδε, καὶ οὐκ ἤκουσε,
 καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀμαρτωλοῦ οὐκ ἀνέ-
 βη. Ἡ' κούσας πάλιν ἔ Κυεῖς λέγοντος. μὴ φο-
 βῆσθε ἀπὸ τῶ ἀποκτενόντων τὸ σῶμα. Καὶ ἀλ-
 λαχθ' πάλιν. μακάριοι οἱ διωγμένοι ἕνεκεν
 ἐμοῦ. Διὰ τὸ λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος. μὴ πλα-
 νῶσθε. Θεὸς ἔ μνησθήσεται. ὁ γὰρ εἰς ἀπειρήν
 ἀνθρώπος, τὸ καὶ θεοῖος. ὁ ἀπείρων εἰς τὴν
 σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆ σαρκὸς θεοῖος φθορὰν. ὁ ὃ
 ἀπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τῆ πνεύματος θεοῖος
 ζωὴν αἰώνιον. ὅτι οἱ ἀπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν
 ἀγαθίᾳ θεοῖος. Ἐκεῖθεν παρορῶντες, ἀδελ-
 φοί μου, καὶ μνησθήτε πάντων γεγραμμένων. Ἰζηλ-
 θεν ὁ ἀπείρων ἔ ἀπείρας τὸ ἀπόρον αὐτοῦ. Τίς ὁ
 Ἰζηλθὼν καὶ ἀπείρας; ὁ καλὸς οἰκοδεσπότης, ὁ
 Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τί ὃ ἔσπερε; τὸ
 λόγον ἔ διαγγελίᾳ, τὰς ἀγίας αὐτοῦ ἐντολὰς.
 Πῶς ὃ ἔσπερεν; ἐν ποίᾳ γῇ; ἐν ταῖς καρδίαις
 πάντων ἀνθρώπων, εἰς πάντα τὰ πέρατα τῆς κόσμου.
 ὁ γὰρ ἔ πάντες ὑπακούοις ἔ διαγγελίᾳ, ὁδὸν
 πάντες ποιοῦσι νέωμεν, ἵνα πεσὼν ὁ ἀπόρος ἔ
 Κυεῖς ποιήσῃ καρπὸν. ὁ γὰρ ἐν χέρσιν καὶ ἀκάν-
 θαις καὶ ἀπάτη ὄντες, ἀποδέχονται τὸ λόγον,
 καὶ ἀπὸ μεμνημένων καὶ πλεόντων καὶ ἡδονῶν ἔ
 βίᾳ πορνεύοντες συμπνέγοντες, καὶ ἔ τελεσφορῶ-
 σιν. Ὑμεῖς ὃ ἀγαπῶντες, ἀδύνατε τὰς καρδίας
 ὑμῶν πρὸς ἀποδοχὴν τῆς διαγγελίᾳ, καὶ μὴ
 συμπνέζει τὸ νοῦν ὑμῶν ἢ πολλὴ μέμνη τῆς βίᾳ.
 Περὶ τῆ χρείας δράμωμεν, καὶ μὴ πρὸς τὴν
 φθῆς. εἰ δὲ τῇ αὐταρκείᾳ εὐχρησθήτε, ἀνάπαυσιν ἔξε-
 τε. εἰ δὲ τὴν βουλήν διώξετε, καὶ τὴν πλεονε-
 ξίαν, ὁ κόπος πολὺς, καὶ ὁ δρόμος ἄσπετος, καὶ
 ἡ θλίψις ἀπλήρωτος, καὶ ὁ βίος πολυμέμνητος.
 Ἐνὸς δὲ ἔστι χρεία, ἀδελφοί μου, καθὼς φησὶν ὁ
 Κύριος. καὶ ταῦτα ἔδει μεμνημένως ποιεῖν ἅπα-
 τὴν ἀνάγκην τῆς σώματος, καὶ κείνα ἀσφαλείως ἅπα-
 τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ὑμῶν. ὁδὸν γὰρ ἀνώτε-
 ρον ψυχῆς. Περὶ ταύτης, ἀδελφοί μου, δρά-
 μω-

A infelici, quid mihi accidit? quantorum bo-
 norum jacturam feci, ut modico hic tem-
 pore voluntatem diaboli peragerem! Nunc
 agnosco, unumquemque secundum opera
 sua recipere. Nunc agnosco me a vanissi-
 mo mundo illudum ac supplantatum esse.
 O quibus quantisque me bonis privavi! &
 quam confusionem, & quanta mihi ipsi ma-
 la conciliavi! Hæc & similia cum planctu ac
 dolore dices, & nihil omnino proficies:
 B nullus enim ibi poenitentiae locus erit, vel
 utilitas. Propterea denunciant testanturque
 nobis per sanctos Apostolos & Prophetas
 divinæ scripturæ, quod bona quæ præpa-
 ravit Deus diligentibus se, nec oculus vi-
 dit, nec auris audivit, nec in cor hominis
 peccatoris ascenderunt. Audisti rursus dicen-
 tem Dominum: *Nolite timere eos, qui occi-*
dunt corpus. Et alibi rursus: *Beati qui*
persecutionem patiuntur propter me. At-
 que ideo dicit etiam Apostolus: *Nolite*
errare: Deus non irridetur. Quod enim se-
minaverit homo, hoc & metet. Quoniam
qui seminat in carne sua, de carne & metet
corruptionem: qui autem seminat in spiri-
tu, de spiritu metet vitam æternam. Nam
 qui seminant in lacrymis, in exultatione
 metent. Attendite igitur, fratres mei, &
 mementote eorum, quæ scripta sunt: *Exiit*
qui seminat seminare semen suum. Et quis
 exiit, ac seminat? Bonus paterfamilias Do-
 minus noster Jesus Christus. Cæterum quid
 seminavit? Verbum Evangelii, & sancta
 sua præcepta. At ubi seminavit, & in qua
 terra? In cordibus hominum per omnes fi-
 nes mundi. Sed non omnes obediunt Euan-
 gelio: neque omnes faciunt novalia, ut
 ubi ceciderit semen Domini, ibi fructifi-
 cet: verum in terra inculta, & inter spi-
 nas decepti suscipiunt verbum: atque inter
 E curas, & divitias, ac voluptates sæculi am-
 bulantes, suffocant illud, & non producant
 fructum. Vos autem, dilectissimi, cor ve-
 strum ad susceptionem Evangelii præpa-
 rate, & nequaquam mentem vestram sol-
 licitudo nimia hujus sæculi suffocabit. Non
 ob delicias, sed necessitatis ergo curramus.
 Si enim quæ sunt satis, tantummodo per-
 sequimini, non erit quod multum labore-
 tis. Sin vero delicias atque divitias consecta-
 mini, hic jam labor multus, & cursus in-
 stabilis, ac tribulatio inexplabilis, & vita
 curis atque anxietatibus plena. *Unum porro*
est necessarium, fratres mei, sicut ait Do-
minus. Verumtamen & ista aliquatenus oport-
tebat curare ac facere propter necessitatem
corporis; & illa assidue ob salutem animæ
vestræ: nihil enim nobilius sublimiusque
est anima: cujus causa, fratres, curramus,

1. Cor. 2.
Isai. 64.

Matth. 10.

Matth. 5.

Galat. 6.

Psal. 125.

Matth. 13.

Rom. 10.

Matth. 13.

Luc. 10.

Дис. 6.

quo-

κλαύουσιν· ἔα οἱ ἐμπεπλησμένοι, ὅτι πεινάσετε· ἔα ὑμῖν τοῖς πλοίοις. Καὶ πάλιν Ἀβ' ὁ Προφήτης λέγει· ἔα οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκὺ, ἔ τὸ γλυκὺ πικρὸν· ἔα οἱ δικαῖνους ἔ ασεβεῖν ἐνεκεν δώρων, ἔ τὸ δίκαιον ἔ δικαίᾳ ἀγρόντες· ἔα οἱ ἐγερόμενοι τὸ πρῶτον, ἔ τὸ σίκερα διώκοντες, οἱ μὴ ὄντες τὸ ὄψιν· ὁ γὰρ οἶνος αὐτοὺς συγκάωσεν· μὴ γὰρ κινδάραις ἔ τυμπάνων καὶ αὐλῶν ἔ οἶνον πίνουσι, τὰ ἔργα ἔ Θεῷ ὅσα ἐμβλέπουσι, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν ἔ κατανοοῦσι. Ταῦτα καὶ τὰ τέτων ὅμοια τῶν φιλοκόσμων καὶ φιλοσάρκων ἀνθρώπων, ἔχι τῶν φιλοχρίστων. Θέλεις ὃ καὶ τῶν φιλοχρίστων ὀλίγα ἀκῆσαι, τῶν τὴν σενὴν ὁδὸν βαδίζόντων; ἀκῆσον ἔ Ἀποστόλου λέγοντος· ἐν παντὶ σωιζῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεῷ διάκονοι, ἐν ἡπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν σενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀρυπνίαις, ἐν νηστείαις, καὶ πᾶσι ἔ. Καὶ πάλιν ὁ Κύριος· ἀναστάντες προσδύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρῶτον, ἢ ὃ σὰρξ αἰσθενής. Τί οὖν χραιοποιεῖσθε ἀδελφοί μου; ἰδοὺ ἠκῆσατε, πῶς μακαρίζοντες οἱ τὴν σενὴν ὁδὸν ὁδῶντες, καὶ πῶς ταλανίζονται οἱ τὴν πλατείαν καὶ ἀρύχωρον ὁδὸν πεπατῶντες. Δεῦτε οὖν ἀφέντες τὴν πλατείαν ὁδὸν τὴν ἀπάγασαν εἰς τὴν ἀπώλειαν· κοπιάσωμεν μικρὸν χρόνον, ἵνα βασιλεύσωμεν εἰς τὰς ἀπεράντας αἰῶνας, πάντοτε πρὸς ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸ ἐρχόμενον κῆρυγμα ζῶντας ἔ νεκρῶν, καὶ αἰεὶ μνημονεύοντες τὴν αἰωνίαν ζωῆς, ἔ τὴν ἀθανάτην βασιλείαν, ἔ μὴ Ἀγγέλων χορείας, καὶ τὴν μὴ Χερσὸς ἀφγῶν. Ἐνθυμήθητι, ὅτι ὁδὸν ἔχει ὁ βίος, εἰ μὴ δάκρυα, ἔ ὀνειδισμὸς, ἔ λοιδορία, καὶ ῥαθυμία, καὶ πόνος, καὶ νόσος, καὶ γῆρας, καὶ αἵμαρτίας, καὶ θάνατον· καὶ μὴ ἀγαπήσης τὸν κόσμον· βλέπε μὴ τέρψῃ σε ὁ κόσμος ἔπος, καὶ σκελίση, καὶ γυμνὸν πρὸς ἀπέμψῃ εἰς κῆνόν τὴν αἰῶνα· μνημόνευε ἔ λέγοντος, ἀλλήλειπῶς προσδύχεσθε· μὴ ὑφραίνῃ τοῖς τῶν βίᾳ ἀνθρώποις. Ὁ ψαλμὸς πάντοτε ἐπὶ τῇ σωματικῇ σὺ ἔσω· ὁ Θεὸς γὰρ ὀνομαζόμενος φυγαδεύει τὰς δαίμονας. Καὶ εἰς ἔργα τὴν χάριτα κινεῖς, ἢ γλώσσα ψαλλέτω, ὁ νῦν προσδύχέτω. Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος δι' ἑαυτοῦ νῆδετεῖ ἔ πρὸς ἀκαλεῖ, ἵνα ἀπαντεῦθον ἀτρεπίσωμεν ἑαυτοὺς· καὶ εἰ τι ἡμάρτομεν, καὶ πρὸς ἑσέομεν, ὡς ἔχομεν τὴν μετανοίας χαρὸν, ἀλλ' ἑαυτῶν δακρύων δαπανεύσωμεν. Ὁ χαρὸς τῆς μετανοίας ὀλίγος ὅστις· τῆς δὲ βασιλείας τῶν ἁγίων τέλος ὅσα ἔστι. Τὰς ἀγίας μακα-

A quoniam lugebunt & flebunt. Vae qui saturati estis : quoniam esurietis. Vae vobis divitibus. Et rursus per Prophetam ait : Vae his, qui Isai. 5. dicunt malum bonum, & bonum malum : qui ponunt lucem tenebras, & tenebras lucem : qui ponunt amarum dulce, & dulce amarum. Vae qui justificant impium pro muneribus, & iusti tollunt. Vae his, qui consurgunt mane, & siceram sequuntur, qui expectant vespem : vinum enim comburet eos. Nam **B** cum citharis, & tympanis, ac tibiis vinum bibunt ; opera autem Dei non respiciunt, & opera manuum ejus non considerant. Hæc, & istis similia hominum mundanorum sunt & carnalium ; non autem eorum qui Christum diligunt. Vis porro etiam pauca Christi devotorum, qui per angustam incedunt viam, audire ? Apostolum ausculta dicentem : In **C** omnibus exhibeamus nosmetipsos, sicut Dei ministri, in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis, & aliis quæ ibidem sequuntur. Rursumque Dominus : Surgite & **D** orate, ut non intretis in tentationem : Spiritus enim promptus est, caro autem infirma. Quorsum ergo debito obstricti manetis, fratres ? Ecce audistis, quomodo beati prædicantur, qui per angustam incedunt viam : & quo pacto miseri atque infelices habentur, qui latam ac spatiosam inambulant. Venite igitur, & relicta via lata, quæ in perditionem deducit, laboremus hic exiguo tempore, ut postmodum in omnem æternitatem regnemus, semper præ oculis habentes eum, qui ad judicandum vivos & mortuos veniet ; semperque memoria recolentes vitam æternam, ac regnum immortale, mansionem cum Angelis, & conversationem cum Christo. Cogita atque perpende tecum, **E** quomodo hæc vita nihil contineat, nisi lacrymas, impropria, maledicta, convicia, labores, morbos, senectutem, peccata, & mortem. Quare noli diligere mundum, & vide ne ejus capiaris oblectamentis, teque supplantet, ac nudum in alterum illud sæculum mittat. Memineris ejus qui ait : Sine intermissione orate. Ne oblecteris iis, **F** quæ in hac vita jucunda videntur. Psalmus in ore tuo sit assidue. Deus enim cum nominatur, demones fugat. Et si manum operi admo- veris, lingua psallat, & mens oret. Ipseque Dominus per seipsum hortatur & admonet, ut jam hinc paremus nos ipsos. Et si in aliquo peccavimus, atque offendimus, dum tempus poenitentiae habemus, per lacrymas nobis remedium adhibeamus. Tempus poenitentiae perbreve est : at regni coelorum nullus erit finis. Sanctos quidem

2. Cor. 6.

Matth. 26.
Luc. 22.

1. Thessal. 5.

r. 11.

-64.
Cor. 2.

atth. 22.

atth. 11.

beatos ac felices prædicamus, & coronas eorum concupiscimus: verum certamina ipsorum imitari nolumus. An putatis eos absque laboribus ac tribulationibus sic coronatos, quemadmodum & vos cupitis? Vis audire, qualem in hac vita requiem habuerint Sancti? *Alii quidem distenti sunt: alii vero ludibria & verbera experti sunt, insuper & vincula & carceres: lapidati sunt, secti sunt, in occisione gladii mortui sunt: circumierunt in melotis, in pellibus caprinis, egen-tes, angustati, afflicti, quibus dignus non erat mundus, in solitudinibus errantes, in montibus, & speluncis, & cavernis terræ.* Ecce audistis pauca ex multis, Sanctorum nimirum delicias & requiem in hac vita: & quo pacto læti ac hilares ista omnia sustinuerint: quoniam in illa bona respiciebant in coelis reposita, *quæ oculus non vidit, & auris non audiuit, nec in cor hominis ascenderunt.* Si a supplicio liberari velis, neminem maledictis ac contumeliis proscindas. Væ homini impio atque iniquo: quoniam dum omnes illuminabuntur, ille tenebrarum caligine obscurabitur. Væ blasphemo: nam lingua ejus colligabitur, & judici respondere non poterit. Væ avaro: quoniam divitiæ ejus effugient, & ignis ipsum excipiet. Væ pigro ac negligenti: requireret enim tempus, quod male consumsit, & quærens non inveniet. Væ fornicatori atque adultero: nam quia vestem nuptialem conspurcavit, ex regalibus nuptiis cum ignominia ejicietur. Væ maledico atque contumelioso, & cum eo simul ebrietati dedito: quoniam inter homicidas referentur, & cum adulteris cruciabuntur. Væ indulgenti deliciis ac voluptatibus hoc brevi tempore: quoniam instar agni ad cædem quæretur. Væ hypocritæ: quoniam eum pastor negabit, & lupus rapiet. Felix vero atque beatus, qui per angustam viam ambulat: nam coronam ferens in cælum intrabit. Beatus qui vitam sublimem ducit, humilem autem sensum habet: nam Christum imitatur, & cum ipso residebit. Beatus qui multis benefecerit pauperibus: nam multos, cum judicabitur, patronos inveniet. Beatus qui ad cuncta bona seipsum impellit: nam violenti regnum coelorum rapiunt. Quare compellamus nos ipsos ad omne opus bonum, fratres: adhortemur, ac commonefaciamus, & ædicemus alter alterum, sicut & semper facitis. De extremo judicio sit sermo atque colloquium vestrum, & de excusatione atque defensione illic nostra. Et sive aliquod opus suscipitis, sive in via ambulatis, sive in prandio ac convivio versamini, sive in vestris

A εἰζώμεν, & τὰς σεφάνους αὐτῶν ἐπιθυμῶμεν. τὰς δὲ ἀγῶνας αὐτῶν ἡμεῖς δέλομεν μιμήσασθαι. ἢ δοκῆτε ὅτι χωρὶς κόπων καὶ θλίψεων ὁσάυτως ἐξεφανώθησαν, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς βύλεσθε; Θέλεις ἀκῆσαι ποίαν ἀνάπαισιν εἶχον ἐν τῷ βίῳ τούτῳ οἱ ἅγιοι; Οἱ μὲν ἐτυμπανίσθησαν, ἕτεροι δὲ ἐμπαγνύθησαν καὶ μαγίσγων πᾶσαν ἔλαβον & δεσμῶν & φυλακῆς, ἐλιθάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περὶ ἡλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν ἀγνείοις δέρμασιν, ὑπερῶμενοι, θλιβόμενοι, κακῶμενοι. ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος. ἐν ἐρημίᾳ πλανώμενοι, & ὕρει & ἀσπιδίοις, & ταῖς ὁπῆς τῆς γῆς. Ἰδὲ ἠῆκόσατε μέρος ἐκ τῶν πολλῶν, τὴν τῶν ἁγίων τρυφὴν καὶ ἀνάπαισιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ ὡς ἐν ὑπὸ φροσυνῇ ὑπέμειναν ταῦτα, ἐπὶ δὲ πᾶσι βλέποντες τὰ ἀποκείμενα ἀγαθὰ ἐν ἔρανοις, ἀὶ ὁφθαλμοὺς οὐκ εἶδε & ἔς οὐκ ἠῆκσε, & ὅτι καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Ἐὰν θέλῃς ἐκ τῆς κολάσεως ῥυθῆναι, μηδένα ποτὲ λοιδορήσῃς. Οὐαὶ τῷ ἀνόμῳ. ὅταν πάντες φωτίζονται, ἐκεῖνος σκοτίζεται. Οὐαὶ τῷ βλασφημῳ. δεσμεῖται γὰρ τὴν γλῶσσαν, & πῶς ἀπολογήσασθαι πρὸς τὸν Κριτὴν ἡ δύναται. Οὐαὶ τῷ πλεονέκτῃ. ὅτι ὁ πλεόντης αὐτὸς φθύνει, καὶ τὸ πῦρ αὐτὸν ὑποδέχεται. Οὐαὶ τῷ ῥαθύμῳ. ζητήσῃ γὰρ τὸ χαρὸν ὃν κακῶς ἐδαπάνησε, ζητήσας ὃ ἔχει ἀρῆσθαι. Οὐαὶ τῷ φιλοπέρνῳ. ὅτι ῥυπάνει εὐλογίαν νυμφικὴν τῇ βασιλικῇ νάμῃ μετ' ἀρχύνης ἐκβάλλεται. Οὐαὶ τῷ λοιδορῳ, καὶ σὺν αὐτῷ, τῷ μεθύσῳ. ὅτι μὲν φονέων πάσσονται, καὶ μὲν μοιχῶν κολάζονται. Οὐαὶ τῷ τρυφῶντι χροῖον ὀλίγον, ὅτι ὡς ἄμυδρος εἰς σφαγὴν ζητηθήσεται. Οὐαὶ τῷ ὑποκριτῇ. ὅτι ὁ ποιμὴν αὐτὸν ἀρνεῖται, & ὁ λύκος ἀρπάξει. Μακάριος ὁ τὴν εὐαγγέλιον ὁδὸν ὁδεύων. Μακαριοὶ γὰρ εἰς τὸν ἔρανόν ἀνέρχεται. Μακάριος ὁ τὸν βίον ὑψηλὸν ἔχων, ταπεινὸν ὃ τὸ φρόνημα. Χειρὸν γὰρ μιμῆται, καὶ σὺν αὐτῷ συγκαδέσεται. Μακάριος ὁ πολλὰς ὑποποιῶν πεινήτας. πολλὰς γὰρ ἀρῆσθαι συνηγόρους κεινόμενος. Μακάριος ὁ εἰς πάντα ἀγαθὰ ἑαυτὸν βιάζομενος. ὅτι βιάσας ἀρπάξουσιν τὴν βασιλείαν τῆς εὐρανῶν. Βιάζώμεθα οὖν ἑαυτοὺς, ἀδελφοί, εἰς τὰ ἔργον ἀγαθόν, καὶ ὡς ἀκαλέσωμεν ἑαυτοὺς, καὶ νηδεύσωμεν. οἰκοδομήσωμεν εἰς τὸ ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε πάντοτε. Περὶ τῆς κείσεως ἡ ὁμιλία ὑμῶν ἔστω, καὶ περὶ τῆς ἀπολογίας ὑμῶν. ἢ ἔργον ἢ ποιεῖτε, καὶ ἐν ὁδῷ περπατεῖτε, καὶ ὅτι ἀείσου, καὶ ἐπὶ ταῖς κοίταις ὑμῶν,

ὑμῶν, εἴτε ἄλλο ἢ ποιῆτε, πάντοτε πρὸς τὴν κεί-
σεως καὶ τὴν παρυσίας τῆς Δικαιοκρίτης μεμνηνᾶτε.
καὶ ἐνδυμνῶσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, καὶ λέγε-
τε πρὸς ἀλλήλους, ἄρα ποταπὸν ἔστι τὸ ἔξωτε-
ρον σκοπὸς ὁκνεῖν; ἄρα ποταπὸν ἔστι τὸ πῦρ τὸ
ἀσβεστον, καὶ ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος; ἄρα ποτα-
ποὶ οἱ βρυγμοὶ τῶν ὀδόντων; Ταῦτα πρὸς ἀλ-
λήλους ὁμιλεῖτε πάντοτε, νύκτα καὶ ἡμέραν.
ὡς τρέχει ὁ πύρινος ποταμὸς, καὶ καθαρῶς
τὴν γῆν πᾶν ἀνομίαν τῆς ἐνυπαρχόντων αὐτῇ; πῶς
εἰλίσσεται, ὡς βιβλίον, ὁ ἔρανος; ὡς ἄσπρα
τίπιδες ὡς φύλλα ἀπὸ συκῆς; ὡς ὁκλείπει
ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη; ὡς οἱ ἔρανοὶ χιζόνται,
κελεύσονται τῷ δεσπότῃ; ὡς ἀσπράγγων ἔξ ἔραν-
ος ὁ κριτὴς καταβάνει; ὡς παραττόμενα αἱ δυνά-
μεις πᾶν ἔρανόν πορτρέχουσι; ὡς ὁ φοβερός
ἐπιμαρτυρεῖται θρόνος; ὡς κλονεῖται τὸ ἔδαφος
πορσεδεχόμενον τῆς δικαιοκρίτης τὴν ἐπίδασιν; ὡς
ἁλμυροὶ σάλπιγγες; πῶς ἀνοίγονται μνήματα;
ὡς ἐκτινάσσονται τάφοι; πῶς οἱ ἀπὸ αἰῶνος κοιμη-
θέντες, ὡς ἔξ ὑπνός, ἐγείρονται; πῶς πάλιν δρο-
μῶσιν αἱ ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα; ὡς εἰς ἀπάν-
τησιν οἱ ἄγιοι τρέχουσι; ὡς ἀξιούνται τὸ εἰσόδου
οἱ ἔτοιμοι; ὡς τοῖς ἀμελῶσιν ὁ νυμφὼν ἀπο-
κλείεται. Ταῦτα μελετᾶν καλόν. ταῦτα νυκτὸς
τῆς ἡμέρας μεμνηνᾶν ἀναγκαῖον. Ὁ γὰρ μνημο-
νύων ἀεὶ τῷ θανάτῳ, ἔχ ἁμαρτήσιν πολλά. Μὴ
ὅλον τὸ χρόνον τὸ ζῶντος ἡμῶν πρὸς τὴν κοιλίας τρέ-
χωμεν, καὶ πρὸς ἐνδυμνῶν. ταῦτα τὰ ἔθνη
ποιῶσιν, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα ζωῆς αἰώνιας.
Μὴ οὕτω ὁμοιωθῶμεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἀκούσωμεν τῷ
Κυρίῳ λέγοντος. ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ
Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, τὰ ταῦτα πάντα
προσθεθήσεται ὑμῖν. Ζητήσωμεν ἀδελφοὶ ἐκεῖ-
νὴν τὴν βασιλείαν τὴν μὴ ἔχουσαν τέλος. Ζητήσω-
μεν ἐκεῖνὴν τὴν χαρὰν τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὰς ἀπε-
ράντας αἰῶνας. Εὐζώμεθα ἀγαπητοί, μὴ πόνος
καρδίας τῆς σκολιᾶς τῆς δακρύων, ἵνα μὴ ἀπο-
τύχωμεν τῆς μακαρίας ἐκεῖνης φωνῆς. Πανώμε-
θα τὸ ἐνδοξον τρυφῆς, ἵνα ἐκεῖθεν κερδήσωμεν
τὴν τῷ πατρὶ τοῦ Θεοῦ τρυφήν. Κλαύσωμεν ὀλίγον
ἐνδοξον, ἵνα ἐκεῖ μελώμεν. Πεινάσωμεν, ἵνα
ἐκεῖ χορτασθῶμεν. Εἰσέλθωμεν διὰ τὴν στενὴν πύ-
λιν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἵνα ἐκεῖ τὴν πλατείαν καὶ
εὐρύχωρον ὁδὸν ὁδεύσωμεν. Καὶ πάλιν λέγω. βλέ-
πετε μὴ σκελίσῃ ὑμᾶς ὁ βίος καὶ ἐμπαίξῃ, καὶ γυμνὸς
καὶ ταλαπώρως πρὸς ἀπὸ τῆς ὑμᾶς εἰς ἐκεῖνον τὸν αἰῶ-
να. πολλὰς γὰρ ἐσκέλισε, πολλὰς ἐνέπαυξε, πολλὰς
ἐτύφλωσεν ἡ ἀπάτη τοῦ κόσμου τούτου. Ἡμεῖς οὖν
ἀδελ-

A vestris estis cubilibus, sive quid aliud agi-
tis; semper de futuro judicio & adventu
justi Judicis solliciti sitis: atque de eo as-
sidue in cordibus vestris cogitate, & ad
invicem sic dicite: Qualesnam sunt tene-
bræ illæ exteriores? qualis est ignis ille in-
extinguibilis, & vermis nunquam dormi-
ens? qualisnam stridor ille dentium? Hæc
ad invicem omni tempore diu noctuque col-
loquamini: & quomodo tunc præcurret flu-
vius igneus, ac terram expurgabit ab ini-
quitatibus inhabitantium in ea? quomodo,
ut liber, complicabitur cœlum? quomodo
astra, ut folia a ficu, decident? quomodo
sol & luna deficient? quomodo cœli ad nu-
tum ac jussionem Domini discindantur? quo-
modo Judex fulguris instar relucens e cœ-
lo descendet? quo pacto turbatæ atque com-
motæ virtutes cœlorum præcedent? quo pa-
cto formidabilis thronus ac sedes præparabi-
tur? quo pacto pavementum terræ concutietur,
adventum Judicis exspectans? quo pacto reso-
nabunt tubæ? quo pacto monumenta aperien-
tur? quo pacto tumuli excutientur? quo pacto
qui a sæculo obdormierunt, tamquam e so-
mno excitabuntur? quomodo rursus animæ
ad sua corpora recurrent? quomodo obviam
sancti occurrent? quomodo digni introitu
habebuntur parati? quomodo a sponsi tha-
lamo excludentur negligentes atque ignavi.
D Hæc meditari bonum est ac utile. Ista cu-
rare atque sollicitè dies noctesque cogita-
re, necessarium. Qui enim semper mortis
recordatur, raro aut nunquam peccabit.
Ne totum vitæ nostræ tempus pro ventre
curando, & his quibus operiamur, decur-
ramus. Hæc enim gentes faciunt, quibus
nulla vitæ æternæ spes est. Ne igitur simi-
les reddamur eis; sed Dominum audiamus
dicentem: *Quærite primum regnum Dei, &*
E *justitiam ejus: & hæc omnia adjicientur vo-
bis.* Quæramus, o fratres, regnum illud,
cujus non erit finis. Quæramus illud gau-
dium, quod in infinitam æternitatem nos
deducet. Oremus, carissimi, cum labore
atque dolore cordis, cum suspiriis & la-
crymis, ne beata illa frustremur voce.
Faceffant a nobis hic deliciæ mundanæ, ut
illic Paradisi delicias lucremur. Ploreinus
hic modicum, ut illic rideamus. Esuriamus
hic, ut ibi sariemur. Ingrediamur hic per
angustam portam, & arctam viam, ut ibi
per latam ac spatiosam viam incedamus.
Iterum dico: Videte, ne decipiat vos hæc
vita, atque illudat, & nudos ac miserabi-
les in illud futurum sæculum transmittat.
Multos enim supplantavit, multos illudit,
multos excæcavit fraus atque fallacia mun-
di istius. Cæterum nos, fratres, attenda-
mus

Matth. 8.

Marc. 9.

Isai. 66.

Daniel. 7.

Isai. 34.

Apocal. 6.

Matth. 24.

Luc. 17.

et 21.

1. Cor. 15.

1. Thessal. 6.

Joan. 5.

Matth. 25.

Matth. 6.

Matth. 4.

mus nobis ipsis. Dominum dicentem audiamus: *Venite post me omnes*. Cuncta relinquamus, & ipsum solum sequamur. Respuamus ac contemnamus omne gaudium mundi hujus: subsannat enim cunctos ipsum diligentes. Demus autem operam, ut vitam æternam apprehendamus, & chorum inter Angelos, conversationemque cum Christo obtineamus. Quoniam ipsi gloria & potentia cum Patre & sancto Spiritu in infinita sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO ASCETICUS.

Jerem. 9.

L Abor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt: verum indignitas mea silentium mihi imperat. Cordis mei dolores loqui vehementer urgent: sed peccata mea potius ut taceam suadent. Cum igitur utrinque coarctetur, loqui mihi magis expedit, quam filere, ut vel sic a dolore cordis mei respirem atque quiescam. Anima quippe mea dolore plena est, & oculi mei lacrymas concupiscunt. Quis ergo dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, ut deplorem diu noctuque vulnera animæ meæ, magnamque relaxationem instituti monastici hac nostra ætate invalescentem? Est enim anima mea mille confecta vulneribus, & ignorat: siquidem elatio ejus atque arrogantia ipsam sua considerare vulnera non finit, ut curentur. Sola autem monastica institutio, quæ Patrum nostrorum temporibus vigeat, recte servabatur: quippe qui fulserunt ut luminaria per totum mundum, piæ atque religiosæ in eo vitam ducentes, inter tribulos & spinas, hæreticos, inquam, ac homines impios: & veluti lapides quidam pretiosi, ac margaritæ illustres enituerunt: quorum & ipsi inimici atque adversarii, ob summam castissimamque illorum conversationem, imitatores facti sunt. Quis enim admirandam illorum cernens humilitatem, animo non est compunctus? aut quis eorum mansuetudinem & quietem adspiciens, stupore non est correptus? Quis ita pecuniæ atque avaritiæ deditus, ut voluntaria illorum paupertate perspecta, non illico mundi odium conceperit? Quis ita rapinis inhians, & superbus, ut cum vitæ illorum honestatem integritatemque exploratam habuerit, in æquitatem non sit mutatus? Quis fornicator, aut profanus illos precibus intentos conspexit, & non continuo pudicus & castus est effectus? Quis adeo ira aut furore fervidus, ut ex illorum conversatione atque colloquio in mansuetudinem non transierit? Hic igitur illi olim decertantes, nunc illic exultant:

A ἀδελφοὶ ὡρσέχωμεν ἑαυτοῖς· ἀκέσωμεν ἔ Κυ-
εῖς λέγοντος· Δεῦτε ὀπίσω μου· πάντα καταλί-
πωμεν, καὶ αὐτῷ μόνῳ ἀκολουθήσωμεν· καταπύ-
σωμεν πᾶσαν χαρὰν τοῦ κόσμου τούτου· χλοδαίσει
ὡς πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν. Ἡμεῖς δὲ σπου-
δάσωμεν ἐπιλαβέσθαι τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν μὲν Ἀγ-
γέλων χορείαν, τὴν μὲν Χειροῦ ἀγγελωγῆς, ὅτι αὐτῷ
ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ
B Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΑΣΚΗΤΙΚΟΣ.

Ο ΠΟΝΟΣ ἔ λέγει ἀναγκάζει με· ἡ
δὲ ἀναξιοῦς μου σιωπᾶν ἐπιτιμᾷ μοι.
C Καὶ αἱ μὲν οὐδυναὶ φθάνουσάν με βιάζονται· αἱ
δὲ ἁμαρτίαι μου σιγὴν ἔχουν καταπεύγουσιν. Ἐπεὶ
οὖν ἐκ τῶν ἐκατέρων συνέχομαι, μᾶλλον τὸ
λαλήσαι συμφέρει μοι, ἵνα ἄνεσιν λάβω τῶν
ὀδυῶν τῆς καρδίας μου. Ἡ γὰρ ψυχὴ μου
ἀλγεῖ, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπιθυμοῦσι δάκρυα.
Τίς οὖν δώσῃ τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ, καὶ τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; καὶ κλαύσωμαι
ἡμέρας καὶ νυκτὸς περὶ τῶν τραυμάτων τῆς ψυ-
χῆς μου, καὶ ἀπὸ τὴν χαυνότητά τῆς κατηχή-
σεως τῆς γυναικὸς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν. Ὡς
πλήρης ἐστὶ τραυμάτων ἡ ψυχὴ μου καὶ ἀγ-
νοεῖ· ἡ γὰρ ἀλαζονεία αὐτῆς ἐσυνχωρεῖ αὐτὴν
κατανοῆσαι τοῖς τραύμασιν αὐτῆς, ἵνα ἰαθῇ. Μό-
νη ὅ κατήχησις ἐστὶν ἡ γυναικὸς ἐν ταῖς ἡμέραις
τῶν πατέρων ἡμῶν· οἱ μὲν γὰρ ἔλαμψαν, ὡς
φωστῆρες, ἐν τῇ γῇ, πολιτευσάμενοι ἐν
αὐτῇ, ἐν μέσῳ τειρόλων ἔσκαυον, τῶν ἀγ-
ρετικῶν ἔσκαυον ἀνθρώπων, καθάπερ τί-
μοι λίθοι ἔ πολυτελεῖς μαργαρίται· ὧν, ἀπὸ τῆς
πολλῆς καὶ ἀγνῆς αὐτῶν πολιτείας, αὐτοὶ οἱ ἐχθροί,
μιμηταὶ αὐτῶν ἐγένοντο. Τίς γὰρ τὴν αὐτῶν
βλέπων παπεινοφροσύνην, ἐκατενύητο; ἢ τὴν
πρᾶοτητα ἔψυχίαν αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐξίστατο;
Τίς φιλοχρήματος τὴν ἀκτιμοσύνην αὐτῶν δεα-
F σάμενος, τὸν κόσμον μισήτης οὐκ ἐγένετο; Τίς
ἄρπαξ ἔ υπερήφανος ἰδὼν αὐτῶν τὸ σεμνὸν τῶν
βίβων, ἐμετεβλήθη εἰς δουλείτητα; Ποῖος πόρ-
νος, ἢ βέβηλος ἰδὼν αὐτῶν εἰς πορνοχῆν
ἐσώτας, οὐκ εὐδὺς σώφρων καὶ ἀγνὸς ἀνε-
δείχθη; Τίς ὀργίλος ἢ θυμώδης στυγερῶν
αὐτοῖς ἐμετεβλήθη εἰς πραΰτητα. Ἐνταῦθα
τοῖνυν ἠγωνίσαντο, καὶ ἐκ ἀγάλλονται· ὅτι περ
ὁ Θεός

ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτοῖς, ἔ ἀνδρωποὶ ὥκο- A
δομήθῃσαν. Ἡ δὲ ἡμετέρα κατήχησις, κατα-
λείψασα πᾶς διδείας ὁδὸς, ἀφ' κρημνῶν καὶ
τραχειῶν βαδίζει. ὃ γὰρ ὅτιν ὁ ἀφ' Θεὸν ἀνα-
χωρῶν τῷ χημῶν, ὁδὸν ἀποταξάμενος ἀφ'
τῷ ζῶνι τῷ αἰώνιον. ὁδὸς πρῶτος καὶ ταπεινὸς, ὁ-
δὸς ἡσυχος καὶ ὑβρεως ἀπεχόμενος ἢ λοιδορίας
ὑπομῶν. Ἀλλὰ πάντες ὀργίλοι ἔ ἀντίλογοι,
καὶ πάντες ὀκνηροὶ καὶ θυμώδεις, καὶ ἱματίων
καλλωπισαί. πάντες κενόδοξοί τε καὶ φιλόδοξοι,
καὶ πάντες φίλαυτοι. Ὁ γὰρ ἐρχόμενος κατη-
χηθῆναι, πρὸ τῷ κατηχηθῆναι, διδάσκει. πρὸ
τῷ μαθεῖν, νομοθετεῖ. καὶ πρὸ τῷ συλλαβῆσαι,
φιλοσοφεῖ. πρὸ ὑποταγῆς, ὑποτάσσει. καὶ
πρὸ τῷ κελυθῆναι, κελυθεῖ. καὶ πρὸ τῷ πρε-
νεχθῆναι, νομοθετεῖ. Εἰ πρεσβύτης ἐστὶ, μὴ
αὐθαδείας κελυθεῖ. εἰ δὲ νέος, ἀντιλέγει. εἰ
πλῆσιός ἐστιν, διδείας ὑμῶν ἀπαγεί. εἰ πῶ-
χός, πρὸ ἀναπαύσεως ἐρωτᾷ. εἰ ἐργάτης ἐστὶ,
τὸς δακτύλους τρυφερὸς φιλοκαλεῖ. Τίς οὖν μὴ
κλαύσῃ, ἀγαπητοί, τὴν ἡμετέραν κατήχησιν; τῷ
γὰρ κόσμῳ ἀποταξάμενοι, τὰ γῆνα φρονέμεν. οἱ
γνηπῶνοι κατεφρόνησαν τῇ γῆς, καὶ οἱ δοκῶντες τῇ
πνευματικῇ, ἐδέθησαν ἐν αὐτῇ. Οὐκ οἶδαμεν
τῷ ἐκλήθημεν, ἀδελφοί; ὁδὸν εἰς τί ἡγάμεν
ἀγαπητοί; Εἰς ἐγκράτειαν ἐκλήθημεν, καὶ βρω- D
μάτων ἐπιθυμῶμεν φιλοκαλίαν. καὶ εἰς γυμνότη-
τα ἡγάμεν, καὶ πρὸ ἐσθῆτος φιλονεικῶμεν. Εἰς
ὑποταγὴν καὶ πραότητα ἐκλήθημεν, καὶ ἀνείλι-
νοντες ἀντιλεγόμεν. Ἀναγινώσκοντες, ὃ γινώσκο-
μεν. καὶ ἀκούοντες, εἰς πᾶς ἀκοὰς ὃ πρὸδεχό-
μεθα. Εἰς ὅς ἐν ὁδῷ ἄφρων περὶ τύχη φόνος,
ἀμοιῶται τὸ πρόσωπον καὶ τὴν καρδίαν προεῖται.
ἡμεῖς ὅ τὸς φονεύοντες Ἀποστόλους, καὶ λιθο-
βοληθέντες Προφῆτας ἀναγινώσκοντες, εἰκὴ
ὑπολαμβάνομεν τὰῦτα λέγεσθαι. Καὶ τί
πρὸ πᾶν Προφητῶν λέγω καὶ Ἀποστόλων; αὐ-
τὸν τῷ Θεὸν Λόγον κρεμασθέντα ἐπὶ ξύλῳ ἀφ'
τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ἀναρρεθέντα ἀκού-
μεν, καὶ γελάμεν μετεωριζόμενοι. Ὁ ἥλιος
μὴ φέρων τὴν ὑβριν τῷ Δεσπότη, τὴν φα-
δρότητα εἰς σκότος μετέβαλε. καὶ ἡμεῖς,
ἀπὸ τῷ σκότους τῆς κακίας ἡμῶν ὃ δέλομεν
μεταβληθῆναι. * Τὸ καταπέτασμα τῷ ναῷ,
μηδὲν ἀμαρτήσαν, ἐαυτῷ διέρρηξεν. ἡμεῖς
ὅ ἀφ' τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁδὸν τὴν καρ-
δίαν ἡμῶν δέλομεν καταφυγεῖν. γῆ συνε-
χῶς φοβουμένη ἀπὸ πρὸς ὅπως Κυεῖς σαλεύε-
ται ὑποκάτω ἡμῶν πρὸς φόβον ἡμέτερον, καὶ
Tom. I. ὁδὸν

tant : quoniam & Deus glorificatus est in eis,
& homines exemplo illorum sunt ædificati: no-
stra porro institutio, relictis viis rectis, per præ-
cipitia fertur, asperasque per vias incedit. Non
enim reperitur hoc tempore qui propter Deum
pecunias ac facultates deferat : neque est qui
ob vitam æternam sæculo renunciet. Non est
mitis, non humilis, non quietus : non est qui
contumeliis injuriisque affectus, patienter fe-
rat. At cuncti iracundi & contentiosi : cuncti
desides & indignabundi, vestiumque orna-
menta sectantes: cuncti vani sunt & inanis glo-
riæ cupidi : cuncti proprio amore capti. Nam
is quidem, qui ut instituat accedit, antequam
se instrui patiat, alios instruere cupit : prius-
quam doceatur, aliis leges dictare ambit : an-
tequam syllabas connectere noverit, philoso-
phatur: antequam subdatur, subicere sibi alios
appetit : antequam superiorum imperatis mo-
rem gerat, ipse jubet & imperat : & priusquam
corripi atque admoneri velit, ipse aliis leges
prescribere nititur. Et si quidem senior sit at-
que provectior, cum audacia & superbia impe-
rat : at si junior, contradicit atque repugnat.
Quod si forte dives est, honorem sibi confestim
deferri postulat : si vero pauper, de requie est
sollicitus : si autem operarius, digitos delica-
tos atque elegantes habere studet. Quis igitur
non deplangat, carissimi, nostram religiosam
institutionem ? nos enim qui sæculo abrenun-
ciavimus, terrena adhuc sapimus. Agricola ac
rustici despiciunt terram: & nos, qui videbamur
esse spirituales, terrenis curis distringimur. An
ignoramus, ad quid vocati sumus, fratres ? an
nescimus, quorsum venerimus, dilectissimi ? ad
temperantiam & abstinenciam vocati sumus: &
ciborum varias exquisitasque delicias expeti-
mus. Ad nuditatem persequendam venimus :
& de vestium cultu contendimus. Ad obedi-
entiam & mansuetudinem sumus vocati : &
cum asperitate resistimus. Legentes non intel-
ligimus, & audientes, ea quæ dicuntur non per-
cipimus. Si quis forte per iter repente jugula-
tum hominem offendat, mutatur atque expal-
lescit facie, & corde perhorrescit : nos vero
occisos dum legimus Apostolos, & Prophetas
lapidibus obrutos, frustra hæc legi existima-
mus. Et quid de Prophetis dico & Apostolis ?
Ipsam Deum Verbum in ligno suspensum oc-
cisumque propter peccata nostra audientes,
mente vaga distrahimur, & ad risum conver-
timur. Sol non ferens injuriam ac contume-
liam Domini, subductis radiis splendorem
suum in tenebras convertit : & nos ex mali-
tiæ nostræ tenebris converti nolumus. Velum
templi cum nihil peccasset, a seipso discissum
est : & nos propter peccata nostra corde com-
pungi recusamus. Terra contremiscens a facie
Domini ad nostrum terrorem sub pedibus no-
F stris

Matth. 27

Marc. 15.

Luc. 23.

stris commovetur : & nos ne sic quidem timore concutimur . Urbes terræ motibus absorptæ sunt , & loca a facie iræ Domini desolata sunt : & neque sic terrore corripimur . Sol jam semel , & iterum super nos meridianis horis obscuratus est : & neque sic corde expavescimus . Persarum bella , ac diversarum gentium barbararum commota sunt , nostramque provinciam devastarunt , ut nos Deum timentes , poenitentiam agamus , cum poenitentia nobis opus sit non paucorum duntaxat dierum aut mensium ; sed annorum ac temporum multorum : & ne sic quidem converti volumus . Resipiscamus igitur , fratres , ut Deum peccatis nostris propitium habere valeamus . Deprecemur ipsum , quia iram ejus provocavimus . Humiliemus nos , ut nos exaltet . Ploremus , ut nos consoletur . Projiciamus a nobis omnem consuetudinem malam , & virtute quasi vestimento induamur , maxime nos , qui ad hoc Angelicum vitæ institutum pervenire promeruimus . Ita , carissimi mei , modum ac normam illam illustrem perfectamque , quam patres nostri olim tenuere , amplectamur . Ne hodie per abstinentiam macereris ; cras autem epulis distendaris . Ne hodie aquam bibas , & cras vini potationi indulgeas . Ne hodie nudis pedibus incedas , & cras calceos caligasque assumas . Ne hodie cilicio utaris , & cras trilicibus vestimentis operiaris . Ne hodie simplicem amictum geras , & cras ornatum requiras . Ne modo mitis ac humilis appareas , paulo autem postea arrogans atque superbus sis . Ne hodie mansuetum & obedientem te præbeas , & cras inconstantem atque inobedientem . Ne hodie in te ploratus ac ejulatus audiat , & cras risus atque contentio . Ne hodie humi cubes , & cras in lecto molli dormias . Verum unam tibi regulam , carissime , deligas , per quam Deo gratus acceptusque esse possis , tibi que ipsi ac proximo tuo prodesse valeas . Quodsi per abstinentiam teipsum maceras atque mortificas , vitamque solitariam degis , Dominum tuum dicentem ausculta : *Quaecumque vultis , ut vobis faciant homines , & vos illis facite similiter* . Si vero ob corporis infirmitatem assidue tibi ab aliis ministrari oportuerit , vide & sollicite attende , ne proximo damnum injuriamve inferas . Propterea vero & perfecti olim Patres jactis firmiter unius vivendi regulæ fundamentis , illum canonem quem semel arripuerant , ad finem usque vitæ sine impedimento aliquo retinuerunt . Nam alii quadraginta annis , alii quinquaginta , numquam vitæ ordinem immutarunt , continenter præclaram atque irreprehensibilem ciborum & linguæ tem-

A ἔδ' ἐ' ἔτως δεδίαμεν . πόλεις κατεπόδησαν , καὶ πόλιν ἡρημώθησαν ἀπὸ ὀργῆς τῷ Θεῷ , καὶ ἔδ' ἐ' ἔτως ἐδειλιάσαμεν . ὁ ἥλιος ἀπῶξ , καὶ δὲς , ἐν μεσημβρίᾳ ἐσκοτήσθη ἐφ' ἡμᾶς , καὶ ἔδ' ἐ' ἔτως ἐποτόθημεν . πόλεμοι Περσῶν καὶ βαρβάρων ἐκινήθησαν , καὶ ἡρήμωσαν ἡμεῶν τὴν χώραν , ἵνα ἡμεῖς τὸν Θεὸν φοβηθέντες εἰς μετάνοιαν ἔλθωμεν , χεῖροντες μετανοίας ἔχ ἡμερῶν ἀπαλῶς , ἢ μηνῶν , ἀλλὰ χερόνων πολλῶν , καὶ ἔδ' ἐ' ἔτως μετεβλήθημεν . μετανοήσωμεν τοίνυν ἀδελφοί , ἵνα τὸν Θεὸν ἰλεωποισώμεθα ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμεῶν . πῶς καλέσωμεν αὐτὸν , ἔπειδὴ πῶς ὕψαμεν αὐτὸν . ταπεινώσωμεν , ἵνα ὑψώσῃ ἡμᾶς . πενήθωμεν , ἵνα πῶς καλέσῃ ἡμᾶς . ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμεῶν τὴν κακὴν συνήθειαν , καὶ ἐνδυσώμεθα τὴν ἀρετὴν ὡς περὶ ἱμάτιον , μάλιστα ἡμεῖς οἱ καταξιώθεντες εἰς τὴν ἀγγελικὴν ταύτην πολιτείαν . καὶ ἀγαπητοί μου , λαβώμεν μέτρον καὶ κανόνα τὸν καλὸν ἐκεῖνον καὶ τέλειον τῷ πρὸς ἡμᾶς πατέρων . μὴ σήμερον ἐγκρατεύσῃ καὶ αὐεὶον ἀετοποίησης . μὴτε σήμερον ὕδωρ πινῶν , αὐεὶον οἴνου ζητήσης . μὴ σήμερον ἀνυπόδετος , αὐεὶον δὲ τριάντην ἢ καλίνην ἐπιζητῇ . μὴ σήμερον τείχινα , καὶ αὐεὶον τείματα . μὴ σήμερον βιτέλειαν , καὶ αὐεὶον καλλωτισμὸν . μὴ σήμερον πρᾶος καὶ πατεινός , καὶ αὐεὶον ἀλάζων καὶ ὑπερήφανος . μὴ σήμερον ἡσυχος καὶ ὑπήκοος , αὐεὶον δὲ ἀκατάστατος καὶ ἀντίλογος . μὴ σήμερον ἐν κλαυθμῷ καὶ ὀδυρμῷ , καὶ αὐεὶον ἐν γέλῳτι καὶ ἀδιαφορίᾳ . μὴ σήμερον χαμακοιτήσεις , καὶ αὐεὶον κλινικοιτήσεις . ἀλλὰ ἓνα κανόνα κατέχε σεαυτῷ ἀγαπητέ , δι' ὃ δυνήσῃ τῷ Θεῷ εὐαρεσῆσαι καὶ σεαυτὸν καὶ τὸν πλησίον χρησθεύσαι . εἰ ὃ ἐαυτὸν νεκρώσεις καὶ μόνος εἶ , ἄκουε τῷ δεσπότη σου εἰπόντος , καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἀνδρώποιοι , ὑμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς ὁμοίως . εἰ ὃ ἀναγκή σοι ἐστὶν πλησίον ὑπηρετεῖν πλησίον τὴν νεκρῶσιν τῷ σώματι . πρόσεχε μὴ τὸν πλησίον σου βλάβης . διαδὴ τῷτο οἱ τέλειοι πατέρες , σεμελιώσαντες ἑαυτοὺς , εἰς ἓνα κανόνα , τὸ ἐναρχθὲν αὐτοῖς ἐπιτελέσαντες ἕως τῆς τελότης ἀνεμπόδισον . μέχρι γὰρ τεσσαράκοντα , ἢ πεντήκοντα τὸν ἑαυτὸν ἐκ ἡλλάξαν κανόνα . τῷτ' ἐστὶν ἐγκράτειαν καλὴν καὶ ἀνεπίληπτον . βρωμάτων τε καὶ γλώσσης κρατήσαν-

σαντες · χαμακοιτίαν τε καὶ ταπεινοφροσύνην ·
 πορώτητα, καὶ πίειν καὶ ἀγάπην, τὴν δέσιν τὴν τε-
 λείας καὶ πνευματικῆς οἰκοδομῆς · ποροσπερὶ τῶ-
 τοις τὴν ἀκτιμοσύνην, καὶ τὴν ἀπὸ παντὸς γνήν-
 τος ἀγάματος ἡσυχίαν, καὶ βίον σεμνόν, ἀγρυπνίαν
 τε καὶ ὀχλήν, μὲν κλαυθμὸν καὶ κατανύξεως · τὸ δὲ
 γέλωτα, ἀλγὺ καὶ μετάνοιαν · ἡ γὰρ ὑπερηφα-
 νία ὑπὸ αὐτῶν κατεπατήθη · καὶ ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυ-
 μὸς ἐν αὐτοῖς ψυχάντες ἐξέλιπον · ὁ χρυσὸς καὶ ὁ
 ἀργυρὸς αὐτοῖς ἐξεδένωται, καὶ ἀπ᾽ ἀπλῶς ἐαυ-
 τὰς ἐκείδαν · διὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐνοίκησεν εἰς αὐ-
 τὰς, καὶ ἐδόξασεν · καὶ οἵτε αὐτοὶ αὐτῶν, οἵτε
 ἀκρίβειαν περὶ αὐτῶν, τὸ Θεὸν ἐδόξασαν · καὶ
 γὰρ εἰ μὴ τις καθάρη ἐαυτὸν ἀπὸ παντὸς πονη-
 ρατος, καὶ ῥυπαρῶν λογισμῶν, ἐπιθυμιῶν
 τε κακίστων, καὶ ὀργῆς, τῶν τε θυμῶν, καὶ φθόνου
 καὶ τὴν ὑπερηφανίας, τὴν τε κενοδοξίας καὶ μίσους καὶ
 τὴν ἀνυπολογίας, καταλαλίας τε καὶ φλυαρίας καὶ τὴν
 ἀδιαφορίας, καὶ τί πάντα νυνὶ καὶ μέρος ἀπα-
 ραιτῶν; πάντων γὰρ ὧν μισεῖ ὁ Θεὸς ἀπ᾽ ἀπ-
 λῶς, ἵνα ἀποσφραγεῖς πόρρω ἀπέχοι ἀπὸ αὐ-
 τῶν, τότε ἐνοικήσει ἐν αὐτῷ ὁ Θεός · εἰπέ γὰρ
 μοι, εἴ τις ἠβελήθη ῥίψαι σε ἐν βορβόρῳ, ὥστε
 ἀπὸ παντὸς ῥίψαι σε ἐκεῖ εἶναι, ἠνέχῃς ἐν αὐτῷ;
 εἰ οὖν σὺ σκώληξ ὢν, ἔχῃς ὑπομνήσας τῶν πα-
 θῶν · πῶς ἀνέχει τὸ ἀμίαντον Θεόν, τὸ ἀχραν-
 τόν, τὸ μόνον ἅγιον, τὸ ἐν ἁγίοις ἀναπαύμενον,
 κατοικήσας ἐν σοὶ, ὅντι βορβόρῳ δυσωδίας ἀνα-
 πλέω *; Διὸ δὴ καθαρῶς ἐαυτὰς ἀγαπήτοι,
 ἵνα ὁ Θεὸς ἐνοικήσῃ ἐν ἡμῖν, καὶ ἐπιτύχωμεν τῆς
 ἐπαγγελίᾳ αὐτῶν. Μὴ ἐνυβρίσωμεν τὸ ἅγιον αὐτῶν
 ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ' ἡμᾶς · Μὴ βλασφημη-
 θῇ δι' ἡμᾶς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Φεισώμε-
 θα ἐαυτῶν, καὶ σωθῶμεν ὅτι τὸ ὄνομα ἡμῶν συμ-
 φωνεῖ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ · Χριστὸς γὰρ αὐτὸς,
 καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ καλούμεθα · ὁ Θεὸς τὸ πνεῦ-
 μα ὅτι, καὶ ἡμεῖς πνευματικοὶ κληρούμεθα · ἐνθα
 γὰρ πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλδοθεῖα · ἀποδοῦναι
 ἐπιτυχεῖν τὴν ἐλδοθεῖαν ταύτης · ἐννοήσωμεν
 οἷας πολιτείας ἡμᾶς ἡξίωσεν · ἐπιγνώμεν ὅτι εἰς
 γάμος ἐαυτῶν ἐκάλεσεν ἡμᾶς · ἀγαπήσωμεν καὶ
 ἐαυτὰς, καθὼς ἡμᾶς αὐτὸς ἠγάπησεν · ποθήσω-
 μεν αὐτὸν, ἵνα ἡμᾶς δοξάσῃ · Προσέχωμεν ἐαυ-
 τοῖς, ἵνα μὴ διπλῇν δίκην ἀπατηθῶμεν ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως · Ἀναχωρήσαντες μὲν τῷ κό-
 σμῳ, τὰ δὲ τῷ κόσμῳ φρονούντες, καὶ χρη-
 μῶν καταφρονήσαντες, πρὸς αὐτῶν μεμνημέ-
 νων · φυγόντες τὰ σαρκικά, καὶ αὐτὰ διώ-
 κοντες · Φοβούμεν μὴ ἀφηνεῖως ἐπιδείνῃ ἡμῖν
 ἡ ἡμέ-

A temperantiam, humi cubationem, humili-
 tatem, mansuetudinem, fidem, & carita-
 tem, quæ perfectæ atque spiritualis ædifi-
 cationis vinculum est, voluntariamque pau-
 pertatem fervantes, & ab omnibus terrenis
 rebus se abstrahentes, ac vitam virtutibus
 decoratam agentes, & in vigiliis oratio-
 nesque cum lacrymis & compunctione in-
 cumbentes, risumque ultra vultus serenita-
 tem erumpere nunquam sinentes. Superbiam
 illi prorsus conculcabant. Iræ atque indigna-
 tionis locum plane non tribuebant. Aurum
 & argentum pro nihilo reputabant: & ut
 omnia summatim complectar, seipsos ab
 omni forde mundos servabant. Et ideo Deus
 quoque in illis habitavit, atque in eis est
 glorificatus: & quicumque illos videre vel
 audire meruerunt, Deo gloriam dederunt.
 Nisi enim quis seipsum ab omni re iniqua,
 sordidisque cogitationibus, ac pravis affe-
 ctionibus, ira quoque & indignatione, in-
 vidia atque superbia, & vana gloria, odio,
 & contentione, detractatione, garrulitate,
 & nugis, cunctis denique (ne singula re-
 censeam) quæ odit Deus, expurgaverit at-
 que emundaverit, ita ut longe ab illis ab-
 sit; nequaquam in illo habitabit Deus.
 Dico enim mihi, obsecro: si quis te in
 lutum projiceret, & in eo semper te ma-
 nere vellet; libenter ne hoc ferres? Quod
 si tu, qui vermis es, illud sustinere nequeas;
 quomodo vis ipsum Deum, qui immacula-
 tus & incontaminatus est, solusque sanctus
 & in sanctis requiescit, in te, qui cœno-
 so foetore plenus es, inhabitare? Emunde-
 mus igitur nosmetipsos, dilectissimi, ut Deus
 in nobis inhabitet, & promissa ejus conse-
 qui mereamur. Ne, quaeso, nomini ejus
 sancto, quod invocatum est super nos, in-
 juriam inferamus. Ne propter nos nomen
 Dei nostri blasphemetur. Parcamus nobis
 ipsis, & intelligamus nomen nostrum no-
 mini Christi consonare: Christus enim ipse,
 & nos Christiani vocamur. Deus spiritus
 est: quare & nos efficiamur spirituales. Ubi
 enim spiritus Domini, ibi libertas. Demus
 igitur operam, ut hac libertate perfruamur.
 Consideremus, qua nos conversatione di-
 gnatus est. Agnoscamus, quod ad suas nos
 nuptias invitarit; nosque invicem sic dili-
 gamus, quemadmodum ipse nos dilexit.
 Desideremus eum, ut nos ipse glorificet.
 Attendamus nobis ipsis, ne duplici poena
 in die judicii multemur; maxime si post sæ-
 culi abdicationem, adhuc ea quæ mundi
 sunt, sapiamus: si post pecuniarum opumque
 contemtionem, de iis adhuc solliciti simus:
 si post carnalium abrenunciationem, iterum
 quæ carnis sunt, persequamur. Quamob-

Joan. 4.
2. Cor. 3.

Genes. 6.

Matth. 26.

Luc. 17.

rem metuo, ne repente nobis dies illa superveniat: nudique tunc inventi, ac miseri, & imparati, nos ipsos accusemus. Idem enim & in diebus Noë passi sunt, quando edebant & bibebant, uxores ducebant & dabantur ad nuptias, vendebant & emebant, donec repente superveniens diluvium perdidit omnes. Res quippe admiratione dignissima tunc erat, fratres, intueri fera animalia in unum cogi: ac elephantes quidem ex India & Perside adventare: leones autem & pardos ovibus caprisque misceri, & nihil eis nocere: serpentes & volucres nemine impellente accedere, & circumcirca Arcam degere atque excubare, idque per dies plurimos: ipsumque Noë studiose Arcam fabricari, ac magnis illos vocibus ad poenitentiam hortari; & ne sic tamen illi resipiscere voluerunt; neque tot mirabilibus inspectis, tantoque variorum animalium atque immanium ferarum conventu compuncti sunt, ut salvari mererentur. Timeamus igitur, carissimi, ne eadem & nos patiamur. Nam quæ fuerant scripta, jam completa sunt: & quæ prædicta erant signa, finem acceperunt: nihilque restat deinceps, nisi ut inimici nostri Antichristi adventus reveletur. Nam ubi Romanorum Imperium finem acceperit, omnia consummari oportebit. Qui ergo salvari cupit, studiose contendat: & qui coeleste regnum intrare desiderat, negligentiam atque torporem omnem a se depellat. Qui a gehenna ignis liberari expetit, legitime decertet: & qui vermi nunquam dormienti pabulum esse noluerit, vigilem ac sobrium se præbeat. Qui exaltari optat, penitus se se humiliet: & qui vult consolari, lugeat ac fleat. Qui thalamum ingredi concupiscit, & gloriari atque exultare in eo; lucidam lampadem præferat, & oleum secum in vasis sumat: & qui ad illas nuptias invitari expectat, vestem sibi splendidam comparet. Est enim civitas illa Regis plena lætitiæ & jubilationis, plena luminis, dulcedinis, & suavitatis, quæ æternæ conjuncta vitæ omnibus in ea habitantibus jugiter manant. Si quis ergo illius Regis appetit civis atque familiaris fieri; celeriter eo pergat: nam dies jam inclinatur ad vespem; nullusque quid sibi in itinere occurrurum sit, novit. Quemadmodum enim si quis viator sciens itineris sui longinquitatem, fatigatus in via obdormiat usque ad vespem; ac deinde somno experrectus, videt jam diem inclinatam: cumque ulterius pergere tentet, repente in ipso itineris initio nubes illum ac grandines, tonitrua & fulgura, tribulationesque atque angustiae undique obruunt atque ex-

A ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ ὄρεθέντες γυμνοὶ καὶ παλῶ-
 πωροι καὶ ἀποδυσκιδάσσοι, ἑαυτοὺς μεμψώμεθα.
 Τὸ αὐτὸ γὰρ ἔπαθον καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς
 Νῶε. ἦσαν οἱ καὶ ἐπίνον· ἐγάμεν καὶ ἐγαμίσκον-
 το· ἐπώλεον, καὶ ἠγόραζον· ἄλλοι δὲ ἐλθὼν ὁ κατα-
 κλυσμὸς ἀπαντας ἀπώλεσε. Θαυμάσιον γὰρ ἡτοί-
 ῳ ἄγγελοι, θεωροῦντες τὰ ἀνέλα ζῶα συν-
 ἀνόμωτα εἰς ἓν. ἐλέφαντας μὲν ἀπὸ Ἰνδικῆς, καὶ
 Β Περσίδος ἐρχομένους· λέοντας δὲ παρὰ δάλεις μὲν παρὰ
 βάτων, καὶ ἀγῶν μιγάδας, καὶ μηδὲν ἀδικούντας·
 ἐρπετὰ τε καὶ πετεινὰ ἀνὰ ζῶντος διώκοντος ἐρχό-
 μεθα· καὶ κύκλῳ τῆς κιβωτὸς ἀνελίζόμεθα· καὶ
 ταῦτα ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς· αὐτὸν τε τὸ Νῶε με-
 τὰ σουδοῦς κατασκιδνάζεν τὴν κιβωτὸν, καὶ ἐκβοῶν-
 τα αὐτοῖς, μετανοεῖτε, καὶ ὅσα ἠνείχοντο· καὶ τὴν
 ἀνδρῶν τὴν παρὰ δόξαν τῶν ἀλόγων καὶ ἀζώων
 ζῶντων ὁρῶντες, ὅτι κατενύγησαν εἰς τὸ σωθῆναι.
 C Φοβηθῶμεν οὖν, ἀγαπητοί, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς
 τὰ αὐτὰ πάθωμεν. Τὰ γὰρ γεγραμμένα λοιπὸν
 ἐπληρώθησαν, καὶ τὰ εἰρημικά σημεῖα τέλος
 ἔχει, καὶ ὅσα ἔτι λοιπὸν, εἰ μὴ τὰ ὅτι ἐχθρὸς
 ἡμῶν ὁ Ἀντιχρίστos. Εἰς γὰρ τὸ τέλος τῆς
 τοῦ Ρωμαίων βασιλείας δεῖ τὰ πάντα πληρω-
 θῆναι. Οἱ πόλιν δέλων σωθῆναι, συνεδασά-
 τω· καὶ ὁ εἰς τὴν βασιλείαν βελόμενος εἰ-
 D ελθεῖν, μὴ ἀμελείτω. Οἱ δέλων ἐκ τῆς
 γέννης τῆς πυρὸς ῥυθῆναι, νομίμως ἀδελφασά-
 τω· καὶ ὁ μὴ βελόμενος βληθῆναι ἐν τῇ
 ἀκοιμήτῳ σκώλῃ, νηφέτω. Οἱ δέλων ὑψω-
 θῆναι, ταπεινώσθω· καὶ ὁ βελόμενος παρὰ κλη-
 θῆναι, πικραίνετω. Οἱ ἀγαπῶντες εἰσελθεῖν εἰς
 τὴν νυμφῶνα καὶ ἀγαμιασθῆναι, λαμπράδα φα-
 δρὰν καὶ ἑλαγον εἰς ἀγγεῖον ἀράτω· ὁ παρὰ
 E δοκῶν εἰς τὴν γάμους ἐκείνους κατακληθῆναι,
 εὐθὺς λαμψρὰν κτησάσθω. Ἡ πόλις δὲ
 βασιλέως πλήρης ὑφροσύνης καὶ ἀγαμιάσεως
 ὅσοι, πλήρης φωτὸς καὶ γλυκασμοῦ, καὶ ἡδύ-
 τητα βρῦει μετὰ ζωῆς αἰωνίου τοῖς κατοικοῦσιν
 ἐν αὐτῇ. Εἴ τις οὖν ἀγαπᾷ συμπολίτην
 ἡμέραν τῆς βασιλείας, ὅξυποδισάτω· ἡ γὰρ
 ἡμέρα κέκλικε, καὶ ὅσοι οἶδε τί ἀπαντήσῃ
 ἐν τῇ ὁδῷ. Καθάπερ γὰρ τις ὁδοιπόρος
 F ἐπιστάμενος τὸ μακρὸν τῆς ὁδοῦ, ἀναπεσὼν κα-
 θάδει ἕως πότες ἐσπέραν· εἴπα ἔξυπνος ἡρό-
 μενος, βλέπει τὴν ἡμέραν κεκλιμένην· καὶ
 ἀρξάμενος αὐτὸς βαδίζειν, ἀφῶν νεφέλη, χά-
 λαζα, καὶ βρονταί, καὶ ἀστράτα, καὶ θλί-
 ψεις πανταχόθεν, ἀπὸ τοῦ μήτε εἰς τὴν μο-
 νὴν αὐτὸν φθάνειν, μήτε εἰς τὸν τόπον αὐτὸν
 ὑπο-

ὑποσρέφειν δύνασθαι· ἔγω καὶ ἡμεῖς, εἰς ἀμε-
λήσωμεν ἐν τῷ καρῷ ἢ μετανοίας, τὴν τοιαύ-
τητα· πάροικοι γὰρ ἐσμεν καὶ παρεπίδημοι.
Σπεδάσωμεν οὖν μετὰ πλῆθος εἰς τὴν πόλιν
ἡμῶν εἰσελθεῖν καὶ πατεῖδα· ἐμποροὶ ἐσμεν
των θαλάσσιων, ἀδελφοὶ, ζητῶντες τὴν πολυτίμον
μαργαρίτην, ὅς ἐστι Χρῆστος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
καύχημα τε καὶ θησαυρὸς ἄσυχτος. Διὸ μετὰ
πολλῆς σπουδῆς κτησώμεθα αὐτόν. Μακάριος
καὶ τεισμακάριος, ὅς ἐσπούδασε κτήσασθαι αὐτόν.
πανάθλιος ὅς ἀμελήσας τὴν κτήν τῶν ἀπάν-
των ἡμῶν κτήσασθαι, κτηθῆναι ὅς ὑπὲρ αὐτῶν.
Ἀγνοεῖτε ἀδελφοί, ὅτι περὶ κλημῆς ἐσμεν τῆς
ἀληθινῆς ἀμπέλης, ἢ ὡς τυγχάνει ὁ Κύριος.
ὁρᾶτε οὖν μὴ ὡς ἀκαρπὸς ὄρεθῇ. Ὁ γὰρ τῆς
ἀληθείας Πατὴρ ἐστὶν ὁ γεωργός· ἐργάζεται ὅς
τὴν ἀμπελον ταύτην, καὶ τὰς ἐν αὐτῇ φέροντας καρ-
πὸν φιλοκαλεῖ, ἵνα πλείονα φέρωσι. τὰς δὲ μὴ
ποιῶντας καρπὸν ἐκκόπτει, καὶ ἔξω ἔξ ἀμπελώ-
νος ρίπτει, ἵνα πυρὶ καυθῶσι. Προσέχετε οὖν
ἑαυτοῖς μὴ ἀκαρποὶ ὄρεθῆτε, καὶ ἐκκοπέντες
τῷ πυρὶ παραδοθῆτε. Ὁμοίως σπόρος ἐσμεν
καλός, ὃν ἐσπείρει ὁ ποιητὴς ἐραντὴ καὶ γῆς,
Χρῆστος ὁ οἰκοδεσπότης. Ὁ ἀμνηστὴς ἰδὲ ἐφθα-
σε, καὶ οἱ ἀμνηστῶντες τὰ δρέπανα μετὰ χειρὸς
ἔχοντες, τὸ νεῦμα δὲ δεσπότης παρακλῶντες. Βλέ-
πετε πόνηται μὴ τις ὄρεθῇ ζιζάνιον, καὶ εἰς
δεσμὸν δεθείς, καὶ τῷ ἀγῶνι πυρὶ. Οὐ σωίε-
τε, ἀδελφοί μου, ὅτι περὶ φοβερόν μέλλομεν
Ἀφπερᾶν πέλαγος; Οἱ οὖν τέλει καὶ σοφοὶ
ἐμποροὶ ἐπιομοὶ ἔχοντες τὴν ἐμπορίαν μετὰ
χειρὸς, ἐκδέχονται πνεῦσιν αὐτοῖς τὸν ἄνεμον,
ἵνα Ἀφπερᾶσαντες, φθάσωσιν εἰς τὴν ζωῆς
λιμῆν. Ἐγὼ δὲ, καὶ οἱ ὅμοιοί μου ἀδιαφορῶν-
τες καὶ μετεωριζόμενοι, μὴ ὅς ἐν τῇ Ἀφηνίᾳ
αὐτῶν τιθέμενοι, τὴν παρακλῶν τὸν πέλαγος,
φοβῶμαι, μὴ πνύσῃ ἀφηνιδίως ὁ ἄνεμος, καὶ
ὄρεθῶμεν ἀπαρασκεύαστοι, καὶ δῆσαντες βα-
λῶσιν ἡμᾶς ἐν τῷ πλοίῳ, καὶ κλαύσωμεν ἐμὴ
πᾶς ἡμέρας τῆς ῥαθυμίας ἡμῶν, ὁρῶντες ἑτέρας
ἀναμιῶντας καὶ ἀφραγμονίους, ἑαυτὰς δὲ ἐν
ὁδῷ· ἐν γὰρ τῇ λιμνῇ ἐμείνω, ἕκαστος ἐν
τῷ οἰκείῳ πλῆθει καὶ τῇ ἑαυτοῦ καυχᾷ ἐμ-
πορία. * ἔκ οἶδατε ἀγαπητοί, ὅτι εἰς τὰς
γάλας τῆς νυμφῶνος αὐτῶν ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ
βασιλεὺς τῶν βασιλευμένων; τί ἀμελῶμεν
καὶ ὅς σπεδάζομεν ἐντεῦθεν ἐσθῆτα λαμ-
πρὰν καὶ λαμπάδας φαιδρὰς καὶ ἔλαγον ἐν
τοῖς ἀγγείοις ἡμῶν λαβεῖν; ὅς λογίζεσθε, ὅτι
γυμνὸς

A gitant, ita ut neque ad destinatum locum
ultra progredi, neque domum retrogredi
possit: ita etiam nos, si poenitentiam age-
re neglexerimus, dum tempus poenitentiae
adhuc nobis suppetit, graves sane poenas
similiter luemus. Advenae enim & peregri-
ni hic sumus. Quare studeamus in civita-
tem ac patriam nostram cumulati divitiis
introire. Negotiatores spirituales sumus,
fratres, pretiosam quærentes margaritam,
qui est Christus Salvator noster, gloriatio &
thesaurus noster a prædæ periculo immunis.
Quamobrem magna diligentia studeamus il-
lum acquirere atque possidere. Felix sane,
imo felicissimus, qui illum sibi acquirere
ac vindicare studuit: sicut contra miserrimus
atque infelicissimus est, qui conditorem
omnium nostrum possidere, atque ab eo
possideri neglexit. An nescitis, fratres, nos
vitis veræ, quæ Dominus est, palmites esse?
C Videte igitur, ne quis infructuosus invenia-
tur. Nam veritatis agricola Pater est, qui
hanc vitem excolit, illosque qui fructum
afferunt, majore studio atque amore colit,
ut copiosiore fructum referant: eos ve-
ro, qui fructum non faciunt, excindit, &
extra vineam projicit, ut igne comburan-
tur. Solliciti ergo vobis ipsis attendite, ne
infructuosi inveniamini, excisique, igni tra-
damini. Similiter semen bonum sumus, quod
seminavit cœli terræque creator, Christus
paterfamilias. Nunc tempus messis advenit,
& messores paratas manibus tenent falces,
solumque Domini nutum expectant. Videte
igitur, ne quis inveniat esse zizania, & in fa-
sciculos colligatus, comburatur igne sempiter-
no. Non intelligitis, fratres mei, quam formi-
dabile pelagus nobis sit transfretandum? Per-
fecti quoque, ac sapientissimi mercatores, pa-
ratas suas tenent merces, expectantque, do-
nec illis secundus aspiret ventus, ut trajecto
pelago, ad portum vitæ applicent. Ego vero,
meique similes, qui negligentia & otio diffui-
mus, variisque vitæ distractionibus tenemur,
nullam prorsus animo sollicitudinem gerimus,
quo hoc pelagus trajicere possimus. Quare me-
tuo, ne quando repente ventus afflaverit, im-
parati reperiamur ac minime instructi, ligatos-
que in navim nos projiciant, ubi dies negli-
gentiæ atque socordiae nostræ deprecemur,
dum interim alios exultantes latosque conspi-
ciemus, nos vero ipsos in afflictione atque do-
lore constitutos. In illo enim portu unusquis-
que cum suis opibus ac mercibus gloriatur &
exultat. An ignoratis, dilectissimi, quod ad nu-
ptias a rege regum vocati sumus? Cur ergo
negligimus? Cur hic non tota animi intentio-
ne curamus nobis splendidam parare vestem,
lampademque lucentem una cum oleo in va-

Psal. 38
Hebr. 11

Joan. 15

Matth. 13

sis sumere? An putatis nudum quemquam illuc ingredi posse. Quod si quis impudenter ac temere, absque veste nuptiali introire præsumserit, scitis quid pati debeat ejusmodi? Jussu enim Regis, ligatis pedibus ac manibus projicitur in tenebras exteriores, ubi erit fletus & stridor dentium. Vereor equidem, carissimi, ne nos ab illo thalamo affectiones carnales expellant, cum solo exteriori habitu ornati simus: exterior enim cultus ac habitus, cordis nostri & mentis indicium est. Siquidem ornatus indumentorum, vestisque nimis accurate composita, nos vera illa gloria nudos indicant ac terrena sapere: & amor gloriæ, nos vanitati deditos esse designat; ciborumque delicia, gulæ concupiscentiam arguunt. Negligentia pigros atque inertes nos esse declarat. Nimius amor plura acquirendi ac possidendi, quod Christum non amemus, neque desideremus, nos accusat. Invidiæ lues caritatem in nobis non esse denunciat. Frequens pedum facieiue ablutio, nos nostris servire passionibus significat. Per linguam, quid cor nostrum appetat, declaratur: quæ enim cor desiderat, lingua proferre consuevit; motuque labiorum cordis nostri arcana depromuntur. Nam ubi os nostrum aperitur, amoto jam ostio atque custode, sermo etiam noster citra delectum, temereque progreditur; per verba autem cordis occulta produntur. Os siquidem, quod animi secreta non servat, suas illi cogitationes furatur: & dum intra se mens continere se existimat, oris temeritate atque effrænatione evulgatur, cum se minime videri arbitratur. Blandum detractionis vitium dum libenter auditur, animæ odio laborantis certum indicium est. Ne igitur quis erret, ut exteriori religionis habitu se aliquid esse existimet: nam qui se putat ejusmodi apparenti specie religiosum esse, se ipsum, fratremque suum fallit ac decipit. Et illa simulata religio quam sit falsa, ex ipsa protinus conversatione ejus facile cuivis constare poterit. Si enim cogitationes cordis ipsius addiscere velis, aures tuas ori ejus admove, statimque ex illo cognosces, de quibus sollicitus sit ac cogitet: utrum de terrenis, an de coelestibus; de spiritualibus, an de carnalibus; de voluptatibus, an de continentia ac temperantia; de opibus accumulandis, an de voluntaria paupertate; de humilitate, an de superbia; de caritate, an de odio. Nam de cordis thesauro os depromit escas ad se accedentibus; & linguæ usus, quibus cor perfrui desideret, Christo ne, an rebus præsentis sæculi, ostendit: invisibilisque anima

per

A γυμνὸς ὁδεῖς εἰσέρχεται ἐκεῖ; εἰάν τ' ὡρμητοῦ-
σητάς τις εἰσελθεῖν μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμψ,
ἐπίσταθε τὰ πάχνη ὁ ποιῶτος. κελύσαντος γὰρ
τῷ βασιλέως, δεσμεύουσιν αὐτὸν πόδας καὶ χεῖ-
ρας, καὶ ἐμβάλλεται εἰς τὸ σκοπὸς τὸ ἰσώτερον,
ὅπῃ ἐστὶν ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόν-
των. * Φοβῶμαι ἀγαπητοὶ, μὴ τὰ πάντα τῆς
σαρκὸς ἐκβάλωσιν ἡμῶς ἔξω τῷ νυμφῶνος, ἔξω-
θεν χημαζομέντας. τὸ γὰρ χῆμα τὸ ἔξωθεν
διδάσκει πᾶς ἡμῶν ὅτιν ἡ καρδία καὶ ὁ νῦς. Ὁ
καλωπισμὸς καὶ ἡ φιλοκαλία τῆς ἐοδῆτος δεικ-
νυσιν, ὅτι γυμνοὶ ἐσμεν τῆς δόξης ἐκείνης,
φρονέοντες τὰ γήϊνα. Ἐπὶ ἡ φιλοδοξία σημαίνει,
ὅτι κενόδοξοί ἐσμεν. ἢ τε τῶν βρωμάτων ἡδύτης
δείκνυσιν, ὅτι γαστρίμαργοι ἐσμεν. καὶ ἡ ῥαθυ-
μία δηλοῖ, ὅτι ὀκνηροὶ ἐσμεν. καὶ ἡ φιλοκτη-
μοσύνη, ὅτι τ' Χριστὸν οὐ ποιοῦμεν. ὁ φθόνος
C ἀπαγγέλλει, ὅτι ἀγάπῃ οὐκ ἔχομεν ἐν ἑαυ-
τοῖς. Ἐπὶ τὸ νῆπτος τὰς πόδας καὶ τὸ ὡρμητοῦ
σημαίνει, ὅτι δολοπαθεῖς ἐσμεν. Ἀλλὰ γὰρ τ'
γλώττης κηρύττει ἡ καρδία τίνα ποιεῖ. ἀλλ' ὅτι ἡ
καρδία ποιεῖ, ἡ γλῶττα μελετᾷ. Ἀλλὰ τῶν
χειλέων τὰ κρύφια τῆς καρδίας ἡμῶν ἐλέγχου-
ται. ἐπὶ δὲ ἡ ἡνοικία τὸ σῶμα μὴ ἔχον θύραν μήτε
φυλακίαν, ἐκπορεύεται δὲ ἡμῶν ὁ λόγος ἀλλὰ
D φόρος, καὶ Ἀλλὰ τῶν λόγων, συλαῖται ἡμῶν ἡ
καρδία. Τὸ γὰρ σῶμα, μὴ φυλάσσων μυστήρια
καρδίας, κλέπτει τὰς ἐνδυμῆσας αὐτῆς, Ἐ νομί-
ζουσα ἐνδον εἶναι ἑαυτῆς, ἀλλὰ οὐ σῶματος ποιο-
πύεται, καὶ ἡ δοκῶσα μὴ ὁράσθαι. Ἡ τῆς
καταλαλιάς ἡδύτης σημαίνει, ὅτι πλήρεις μίσους
ἐσμεν. μὴ οὖν πλανηθῇ τις τῇ ἔξωθεν ὕλα-
βείᾳ, ἑαυτὸν γὰρ ἀπατά, καὶ τὸ ἀδελφόν, οἱ ὅ-
E μενος τῇ ἔξω πείθειν ὕλαβείᾳ. Ἀλλὰ τῆς ἀνα-
τροφῆς, δείκνυσιν τὸ ψεῦδος τῆς ὕλαβείας αὐ-
τῷ. Εἰ δέ τις μεθεῖν τὰς ἐνδυμῆσας τῆς
καρδίας, ὡρμητοῦ τῷ σῶματι, καὶ ἴσως αὐτὸν
μαθήσῃ, πρὸς τίνος ἔχει τὴν φροντίδα καὶ
τὴν σκεδὴν. πρὸς τὴν γήϊνων, ἢ πρὸς τῶν
ἐπερانیων. πρὸς τῶν πνευματικῶν, ἢ πρὸς
τῶν σαρκικῶν. πρὸς ἡδονῆς, ἢ πρὸς ἐγκρα-
F τείας. πρὸς πολυκτημοσύνης, ἢ πρὸς ἀκτι-
μοσύνης. πρὸς ταπεινοφροσύνης, ἢ πρὸς ὑψη-
λοφροσύνης. πρὸς ἀγάπης, ἢ πρὸς μίσους.
Ἐκ γὰρ οὗτοῦτο τῆς καρδίας ὡρμητοῦ
τὸ σῶμα τῶν ὡρμητοῦ τὰ ἐδέσματα. καὶ τ'
γλώττης ἡ μελέτη δείκνυσιν τίνα ποιεῖ ἡ
καρδία. τ' Χριστὸν, ἢ τὰ οὐ παρόντος αἰῶ-
νος. Ἡ τε ἀόρατος ψυχὴ, ἀλλὰ τῶν οὐ
σώμα-

σώματος πράξεων, ὁράται ὅποια ἐστὶν· ἀγαθὴ, ἢ κακὴ· ἀγαθὴ μὲν ὅτι φύσις, μεταβάλλεται ὃ εἰς κακίαν, ἀπὸ τὴν αὐτεξέσθιον παρὰ φύσιν. Ἀλλ' ἴσως ἐρεῖ τις, τὰ πάθη φυσικὰ εἶναι, καὶ ὅτι ἀνεγκλητοὶ εἰσὶν οἱ παράγοντες αὐτά. Πρόσεχε σεαυτῷ, μὴ τὴν καλὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ἀγάγῃς εἰς ἐγκλημα· ἐποίησε γὰρ αὐτὸς τὰ πάντα καλὰ λίαν, καὶ τὴν φύσιν ἅπασιν τοῖς ἀγαθοῖς φιλοκόσμησεν. Εἴ τις ποίνῃσι πεινᾷ, οὐκ ἐγκαλεῖται ἐσθίων μεμετρημένως· ἐπὶ δὲ καὶ φύσιν ἐπείνησε. Διψᾷ τις ὁμοίως; οὐκ ἐγκαλεῖται πινὼν αὐτάρκες· φυσικὴ γὰρ ὅστις ἢ δίψα. Καθύδεια τις; οὐκ ἐγκαλεῖται εἰ μὴ ἀμέτρως καθύδεια, καὶ ἑαυτὸν χαννύσας παρὰ τὸ ὑπνῶν, ὡς τε τῇ σωηθείᾳ τοῦ ἀμέτρως ὑπνῶντος, νικηθῆναι τὴν φύσιν· ἢ γὰρ φύσις, καὶ ἡ σωηθείσα, κήρυκες ὑπάρχουσι τῶν ἐκατέρων μερῶν· ἢ φύσις δείκνυσι τὴν δελαγωγίαν, ὅτι ἡ σωηθείσα σημαίνει τὴν παρὰ φύσιν· ἐκ τῶν ἀμφοτέρων γὰρ σωίζεται ὁ ἄνθρωπος. Ἡ παρὰ φύσιν αὐτεξέσθιος ὑπάρχουσα, ὥστε γεωργὸς τίς ὅστις, ἐγκεντεῖσθαι ἡμῶν τῇ φύσιν σωηθείας κακὰς, καὶ ἀγαθὰς, καθὼς βέλεται. Τὰς μὲν κακὰς ἔτιως ἐγκεντεῖσθαι· ἀπὸ τῆς πείνης, τὴν γαστριμαργίαν· ἀπὸ τοῦ δίψης, τὴν πολυποσίαν· ἀπὸ τοῦ ὑπνῶντος, τὴν χαννύτητα· ἀπὸ τοῦ βλέμματος, τὴν κακὴν ἐννοίαν· καὶ δι' ἀληθείας, τὸ ψεῦδος. Ὅμοίως ἐγκεντεῖσθαι τὰς ἀγαθὰς ἀρετὰς ἔτιως· ἀπὸ τοῦ βρώσεως, τὴν ἐγκράτειαν· καὶ ἀπὸ τοῦ δίψης, τὴν ὑπομονήν· ἀπὸ τοῦ ὑπνῶντος, τὴν ἀγρυπνίαν· καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τοῦ ψεύδους· τὴν τε σωφροσύνην, ἀπὸ τοῦ βλέμματος. Ἐν ῥίπῃ ὁφθαλμοῦ, ὥστε γεωργὸς, ἢ παρὰ φύσιν ἡμῶν, καθὼς ἐφίω, τυγχάνουσα, ἐκείνοι τὰς κακὰς σωηθείας· ἐγκεντεῖσθαι ὃ τὰς ἀγαθὰς, νικῶσα τὴν φύσιν. Ἡ γὰρ τῆς ἐργασίας ἡμῶν ὅστις ἢ φύσις· γεωργὸς ὃ ἢ παρὰ φύσιν· αἱ δὲ αἱ Γραφαί, σύμβουλοι καὶ διδάσκαλοι· διδάσκουσαι τὴν ἡμέτερον γεωργόν, ποίας μὲν σωηθείας κακὰς ἐκείνῳ, ἀρετὰς ὃ ἀγαθὰς ἐμφυτεύσει. Ὅσον ἂν μὲντοι νηφάλιος καὶ ἀσθενὴς ἡμῶν ἢ ὁ γεωργός, ἐκ τῶν δὲ τῶν θεῶν Γραφῶν διδάσκαλίας, ἄπονος τις καὶ ἰδιώτης ἐστίν. Ἡ γὰρ τῶν θεῶν Γραφῶν νομοθεσία δίδωσιν αὐτῷ συνέσιν ὅτι δύναμιν, ἀρετὰς τε ἀγαθὰς ἐκ τῶν οἰκείων κλάδων, ἵνα ἐγκεντεῖσθαι, τῷ δὲ φύσεως ζύλῳ· τίςιν μὲν ἐν τῇ ἀπιστίᾳ, καὶ ἐλπίδι ἐν τῇ ἀνελπίστῃ, ἀγάπῃ ἐν τῇ μίσει, καὶ γνώσει ἐν τῇ ἀγνοσίᾳ, ἀσθένει ἐν τῇ ἀμελείᾳ, ὅτι δόξαν καὶ

A per actus proprii corporis cernitur, cuiusmodi sit, bona ne, an mala. Bona quidem per naturam est: at voluntate liberi arbitrii mutatur in malam. Caterum dixerit fortasse quispiam, passiones ejusmodi naturales esse, eosque qui illis indulgent, culpa ac crimine vacare. Attende tibi ipsi, ne pulchrum optimi Dei opificium in crimen ac culpam adducas. Fecit enim ipse cuncta valde bona, & naturam omnibus exornavit bonis. Esurit aliquis? non culpatur, si moderate comedat: est enim naturalis esuries. Sitit quispiam similiter? non redditur obnoxius reprehensioni, si quantum satis sit bibat: est enim sitis naturalis. Dormit aliquis? non trahitur in culpam, nisi immoderate dormierit: quippe si seipsum nimium relaxarit, negligentiaque ac somno tradiderit, ita ut naturam immodici somni consuetudine vinci permiserit. Natura enim, & consuetudo utrarumque partium testes sunt atque præcones. Natura servitutem ostendit, & consuetudo propositum voluntatis indicat: ex utrisque enim consistit homo. Voluntas vero cum libera sit ac sui juris, tamquam agricola quidam est, naturæ nostræ consuetudines pravas ac bonas inferens, sicut ipsa voluerit. Malas quidem consuetudines hac inferit ratione. Per famem, gulam: per sitim, immodicam potationem: per somnum, negligentiam atque torporem: per aspectum, cogitationem improbam: & per veritatem mendacium inferit. Similiter virtutes bonas hoc inferit modo. Cibo inferit temperantiam, siti tolerantiam, somno vigilias, veritatem mendacio, & aspectui pudicitiam. In ictu enim oculi voluntas nostra, instar agricolæ, ut dixi, consuetudines malas radicitus evellit, bonas autem virtutes inferit, naturam vincens: nam veluti terra quædam actionis nostræ, natura est; agricola voluntas est; consilarii vero atque magistri, divinæ sunt Scripturæ. Docent enim nostrum agricolam, quas quidem consuetudines pravas evellere. & quas virtutes bonas inferere debeat. Nam quantumvis vigilans ac diligens noster agricola fuerit, absque divinarum Scripturarum doctrina obtusus est prorsusque rudis. Siquidem sacrarum literarum institutio atque doctrina intelligentiam ipsi viresque præbet: & virtutes bonas ex propriis ramis ac furculis illi administrat, ut eas naturæ suæ ligno inferat. Fidem quippe illi præstat, quam infidelitati innectat: & spem, quam desperationi: caritatem, quam odio: scientiam, quam ignorantia: diligentiam, quam negligentia: laudem ac gloriam, quam probro atque ignominia: immortalitatem, quam

morta-

mortalitati : divinitatem denique , quam humanitati inferat. Cæterum si contumacia atque arrogantia sua ductus ille noster agricola , magistrum atque consiliarium suum relinquere voluerit , divinas, inquam , Scripturas : errabit vagus , & in cogitationes malas incidet ; congerensque consuetudines absurdas atque perversas , inferet naturæ suæ quæ maxime ei sunt contraria : puta , infidelitatem , ignorantiam , odium & invidiam , superbiam , inanem gloriam , ambitionem , gulam , contentionem & contradictionem , aliaque plura his similia . Ubi enim Legislatorem dereliquerit , & ipse derelinquetur ab illo : sin vero poenitentia ductus seipsum agnoverit ac reprehenderit , procidensque Legislatori dicat : peccavi , quod te deseruerim : illico Legifer ad misericordiam flexus , cum clementissime suscipit , illique intellectum viresque bonas præbet , quo iterum naturæ suæ terram operetur , evellensque ex ea consuetudines pravas , inferat in illam virtutes optimas : coronisque præterea ac laudibus illum donat & ornat : ita nimirum , ut dum naturaliter esurit , abstineat ; sitiens toleret ; concupiscentiis stimulus , pudicitiam teneat ; somno gravatus , & pigritia atque segnitie a divinis laudibus torpescens , ad vigilias se convertat , seque ipsum ad glorificandum Deum compellat . Sicque coronatur , naturam vincens , virtutesque sibi acquirens . Gloria igitur benignitati ac clementiæ ejus , & confessio bonitati ejus , & adoratio miserationibus ejus . Quis enim pater ita misericors ? quis pater ita miserator ? quis pater sic suos diligit filios , quemadmodum nos servos suos Dominus noster diligit ? omnia quippe donat , omnia affluenter dispensat . Animarum nostrarum vulnera sanat , spretusque a nobis , longanimitate suffert . Omnes nos regni sui hæredes fieri desiderat . Vult etiam voluntatem nostram a se laudari , cum faciles levesque morbi per eam curentur ; graves vero & incurabiles morbos ipse sanat . Et pigri quidem ac desidis vulnera curat , ut os suum ad ipsum glorificandum aperiatur . Peccatori quoque peccata sua dimittit , ut eum ad promptitudinem & alacritatem bonæ voluntatis excitet . Infirmum cito exaudit , ne in pusillanimitatem incidat . Cæterum magnanimis , & eis qui constanter ac perseveranter janua ejus pulsant , utrumque largitur , & sanitatem scilicet & mercedem . Poterat ille quidem cuncta animarum nostram sanare vulnera , nosque etiam invitos ad bonitatem convertere ; sed id facere non vult , ne voluntas nostra , arbitriique libertas laudibus ipsius privetur . Nos igitur ipsum

A καὶ ἔπανον ἐν τῇ ἀδοξίᾳ , ἀθανασίαν δὲ ἐν τῇ θνητότητι , καὶ θεότητα ἐν τῇ ἀνθρωπότητι . Ἐὰν δὴποτε βεληθεῖν ὁ ἡμέτερος γεωργὸς , τῇ ἐαυτοῦ ἀσθεσίᾳ , ἐγκαταλείψαι τὸ διδάσκαλον καὶ σύμβουλον αὐτοῦ , φημι δὴ πὰς θείας Γραφᾶς , δίδασκεται πλανώμενος . καὶ δίδασκων ἐννοίας πονηρᾶς , σιωπῶν τε σιωπῶν ἀνοήτης , καὶ ἐγκεντερίζων ἐν τῇ φύσει τὰ ἐκπὸς τῆ φύσεως , ἀπίστIAN λέγω δὴ καὶ ἀγνωσίαν , μίσος τε καὶ φθόνον καὶ τὴν ὑπερηφανίαν , κενοδοξίαν τε καὶ φιλοδοξίαν καὶ γαστριμαργίαν , φιλονεικίαν τε καὶ ἀντιλογίαν , καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα . Ἐγκαταλιπὼν γὰρ τὸ νομοθέτην , ἐγκαταλιμπάνει ὑπὲρ αὐτοῦ . Ἐὰν δὲ μεταμεληθεὶς καταγινώσκει ἑαυτοῦ , τροπεσὼν τῷ νομοθέτῃ καὶ εἰπὼν . ἡμαρτον , ἐγκατέλιπόν σε . ὡς χεῖμα τῇ οἰκείᾳ φιλανθρωπίᾳ ὁ νομοθέτης προσδέχεται αὐτὸν , παρέχει δὲ αὐτῷ σύνεσιν καὶ δύναμιν ἀγαθὴν , ἐργάζεσθαι πάλιν ἐκ δευτέρου τὴν γῆν φύσεως αὐτοῦ , ἐκτελεσθαι τε καὶ αὐτῇ πὰς κακὰς συνηθείας , καὶ ἀντιφυτεῦσθαι ἀρετὰς ἀγαθὰς . Ἀλλὰ καὶ σεφάνους παρέχει αὐτῷ , καὶ ἐπὶ ἀνέως δωρεῖται αὐτῷ . ἔτι , οἷον πεινᾷ καὶ φύσιν , ἀλλὰ ἐγκρατεύεται . διψᾷ , ἀλλὰ ὁμοίως ὑπομῆναι . ἐπιθυμεῖ , ἀλλὰ σωφρονεῖ . βαρεῖται τῷ ὑπὲρ ἢ τῷ ὀκνῶ σιωπᾷ εἰς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ , ἀλλὰ ἀγρυπνῶν βιάζεται ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑμνωδίαν τοῦ Θεοῦ . καὶ ἔτι σεφανῶνται νικήσας τὴν φύσιν , καὶ κτησάμενος πὰς ἀρετὰς . Δόξα τοίνυν τῇ αὐτοῦ φιλανθρωπίᾳ , καὶ ἁπομολόγησις τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι , καὶ προσκύνησις τῇ ἀσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ . Ποῖος ἔτι πατὴρ οἰκτιρῶν ; ποῖος ἔτι πατὴρ ἐλεήμων ; ποῖος ὁ πατὴρ ἔτι ἀγαπᾷ , καὶ ὁ ἡμέτερος Θεός , ὁ ἀγαπᾷ ἡμᾶς τὰς αὐτοῦ δούλους . Πάντα παρέχει , καὶ πάντα οἰκονομεῖ ὑποφεικωμένως . Ἰᾶται τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὰ βρώματα , καὶ μακροθυμεῖ ὑπὲρ ἡμῶν ἀσετέμενος . θέλει πάντας κληρονόμους ἡμῶν τῆ αὐτοῦ βασιλείας ἡμεῶν , θέλει δὲ καὶ τὴν προαίρεσιν ἡμῶν ἐπαγνέσθαι ὑπὲρ αὐτοῦ , τὰ δὲ χερῶν νοσήματα καὶ ἀτελεῖ ἰωμῶν . τὰ γὰρ βαρὲα καὶ δυσίατα αὐτοῦ θεραπεύει . Ἰᾶται μὲν τὸ ὀκνηρὸν τὰ βρώματα , ἀλλὰ τὸ ἀνοίγειν αὐτὸν εἰς δοξολογίαν τοῦ σώματος . Καὶ τὰ ἁμαρτωλῶν ἀφίησι πὰς ἁμαρτίας , ἐπὶ τὸ εἰς προθυμίαν διεγείρει αὐτόν . Τὸ ἀσθενὲς ὑπακᾶν ταχέως , ἵνα μὴ ὀλιγοψυχῇ . Τοῖς δὲ μακροθύμοις καὶ ὑπομονητικῶς κρέσσει πὰς δούλους , παρέχει τὰ συναισθητότερα , τὴν τε ἰσχύιν καὶ τὴν μισθόν . Ἡ δύναμις μὲν γὰρ ἰάσασθαι τῇ ψυχῇ ἡμῶν πάντα τὰ βρώματα , καὶ μεταβαλεῖν ἡμῶν βιάσας εἰς ἀγαθότητα , ἀλλὰ ἔτι βιάσεται , ἵνα ἡμῶν ἡ προαίρεσις μὴ σεραδῇ τὴν ἐπαγνῶν αὐτοῦ . Ἡμεῖς τοίνυν ἀμελῶμεν ἐπικαλεῖσθαι αὐτόν

εἰς βοήθειαν ἡμῶν ἔ ἀντίληψιν, αὐτὸς ἡμᾶς ἀγα-
πῶντος ἔ οἰκτεῖροντος; Αὐτὸς ἡμᾶς ἐλυτρώσα-
το, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ἡμῶν ἐφώ-
τισεν. αὐτὸς παρέχον ἡμῖν τὴν εἰς αὐτὸν γνῶ-
σιν, καὶ ἐγδύσκει ἡμᾶς τῇ γλυκύτητι, ἵνα ζητῶ-
μεν αὐτὸν ἀνελλιπῶς. Μακάριος ὁ γλυσάμενος
τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, καὶ περισσεύσας αὐτὸν αἰ-
τεπληρώσας. αὐτὸς γὰρ πληρωθεὶς τῇ ποιότητι
ἀγάπης, ἑτέρων οὐκ ἐπιδέχεται ἀγάπην ἐν
ἑαυτῷ. ἀγαπητοί, τίς μὴ ἀγαπήσῃ τὸ ποιῶν
δεσπότιν; τίς μὴ περικυχήσῃ, καὶ ὁμοιο-
γήσῃ τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι; Ποίαν ὃ ἀπολο-
γίαν ἔχομεν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, εἰ μὴ ἀμελήσω-
μεν; ἢ τί ἐρῶμεν αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἠκούσαμεν;
ἢ ὅτι οὐκ ἐγνώμεν, καὶ οὐκ ἐμείδομεν; τί ἢ
ποιῶσα αὐτὸν καὶ οὐκ ἐποίησε ἡμῖν; οὐκ ἔ-
αμετρήτῃς ἡμεῖς καὶ βύλογητῆρος κόλπου ἔ Πα-
τρός ἔχει κατέβη πρὸς ἡμᾶς; ἀόρατος ὑπάρ-
χων ἔχει ὠράσῃ ἡμῖν; καὶ τῷ ἀθάνατον ὦν,
οὐκ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς; καὶ οὐκ ἐρράπιασθαι,
ἵνα ἡμᾶς ἐλθιδερώσῃ; Ὡς τῷ θαύματος πλή-
ρης φόβος τε καὶ ἔκστασις. Χεὶρ πληλὴν πλασθε-
σα ἐκ τοῦ χοῦ τοῦ γῆς ῥάπισμα δέδωκε τῷ
δημιουργήσαντι τὸ ἔρανον καὶ τὴν γῆν. Ἡμεῖς
ὃ οἱ ἀσπίλοι καὶ παλαίπωροι, χοῖκοι καὶ θνητοί
καὶ σποδοὺς ὑπάρχοντες, ἕως λόγου ἀλήθειας ἔβα-
ταζόμεν. Ἀθάνατος ὦν, οὐκ ἐθανατώθη δι' ἡμᾶς,
ἵνα ἡμᾶς ζωοποιήσῃ; Οὐκ ἐτάφη, ἵνα ἡμᾶς ἐγεί-
ρῃ σὺν αὐτῷ; ἐκ τῶν δεσμῶν ἔ ἐχθρῶν ἔλυ-
σεν ἡμᾶς καταδύσας ἐκείνον, καὶ δὲ ἡμῖν πα-
τεῖν ἐπάνω αὐτοῦ. Ἐπεκαλεσάμεθα ποτε, καὶ
οὐκ ἐπήκουσεν ἡμῶν; ἐκράδαμεν, καὶ οὐκ ἤνοι-
ξεν ἡμῖν; εἰ ὃ καὶ ἐβράδυε ποτε, ὑπὲρ τοῦ
πλεονάσαι τὸ μισθὸν ἡμῶν. Τί ὃ ἀπετάξω
τῷ κόσμῳ ἀγαπητὲ, εἰ ἔτι ἀνάπαισιν κοσμι-
κὴν ἐπιζητεῖς, ἀντὶ γυμνότητος, ἐσθῆτα, καὶ
ἀντὶ δίψης, οἰνοποσίαν ἐπιζητῶν; Εἰς πόλε-
μον κληθεὶς, χρεὶς ὀπλῶν τοῖς ἐχθροῖς δέ-
λεις περιστάσας. ἀντὶ ἀρτυρίων, ὑπὸ κα-
ταφερόμενος. καὶ ἀντὶ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ,
γέλωτα ποιεῖμενος. καὶ ἀντὶ ἀγάπης, μῖσος
πρὸς τὸ ἀδελφὸν ἔχων. Εἰς ἑσπέρην, καὶ σὺ
ἀντιλέγεις; εἰς κληρονομίαν ἐκλήθης αὐτῷ βα-
σιλείας, καὶ σὺ τὰ γῆνα φρονεῖς; ἀντὶ ταπει-
νοφροσύνης καὶ πραότητος, ἀλαζονείαν καὶ ὑψη-
φανίαν περιφέρων. Τί οὖν ἐρεῖς αὐτῷ ἐν τῇ
ἡμέρᾳ κρίσεως; ὅτι ἐταπεινώθη καρδία σου, ἢ
ἐπὶ ὠχλοῦ, καὶ ἐγυμνήτευσας, καὶ ἐπείναςας, ἢ
ἐδίψησας, ἀγαπήσας σε ὅλην μέσιν ψυχῇ, καὶ

A in adjutorium atque patrocinium nostrum
invocare negligimus, cum ipse dilexit nos
& misertus est nostri? Ipse nos redemit:
ipse mentis nostrae oculos illuminavit: ipse
nobis suam cognitionem praebeuit, suamque
dulcedinem gustandam indulxit, ut ipsum
jugiter sine intermissione requiramus. Felix
ille ac beatus, qui percepto dilectionis ejus
gustu, ad caritatis ejus plenitudinem jugi-
ter suscipiendam seipsum praeparavit. Nam
B qui ejusmodi caritate repletus fuerit, amo-
rem alterius cujuscumque rei in seipso ne-
quaquam suscipiet. Quis ergo, dilectissimi,
talem non diligat Dominum? Quis bonita-
tem ejus non adoret, confiteaturque, ac
praedicet? Quam vero excusationem in die
judicii habituri sumus, si desides negligen-
tesque fuerimus? aut quidnam ei dicemus?
An quia non audivimus? aut quia non co-
gnovimus? vel quia non didicimus? Quid,
C obsecro, ille potuit nobis facere, & non
fecit? Ex immensa illa celsitudine & benedicto
sinu Patris nonne ad nos descendit? nonne
cum invisibilis esset, seipsum nobis viden-
dum exhibuit? & qui erat immortalis ignis,
nonne propter nos incarnatus est? nonne,
ut liberaret nos, palmis in faciem verbe-
ratus est? O miraculum timore ac tremore
plenum! Manus lutea, ex pulvere terrae for-
mata, alapam dedit conditori coeli & ter-
rae. Nos vero miseri & infelices, qui ter-
D reni sumus & mortales, pulvis & cinis, ne
usque ad verbum quidem sufferre invicem
possumus. Cum esset immortalis, nonne
mortem pro nobis pertulit, ut nos ad vi-
tam revocaret? nonne sepultus est, ut se-
cum nos pariter resuscitaret? Ex inimici nos
vinculis absolvit, victumque eum tradidit
nobis conculcandum sub pedibus nostris.
E Invocavimus aliquando ipsum, & non ex-
audivit nos? pulsavimus, & non aperuit
nobis? Etsi vero audire interdum distulit,
ideo moram fecit, ut merces nostra copio-
sior redderetur. Cur autem abrenunciasti
saeculo, carissime? an adhuc saeculi oble-
tamenta persequeris? pro nuditate cultum
vestium, & pro siti vini potationem? Ad
praelium invitatus es; & tu sine armis in
aciem adversus hostes descendere cupis? pro
vigiliis, somno deprimeris? pro luctu &
F planctu, in risum effunderis? pro caritate,
odium in fratrem exerces? Ad obedientiam
vocatus es, & subjici recusas? Ad haeredi-
tatem regni ipsius invitatus es; & tu ter-
rena sapis? Ad humilitatem & mansuetu-
dinem; & tu superbia atque arrogantia in-
tumescis? Et quid illi in die illa dicturus
es? numquid, quia propter te humiliatus
sum? quia pauper effectus sum? quia nu-

Matth. 26.

Marc. 14.

Joan. 18.

dus incesſi ? quia eſurivi , & ſitivi ? quia dilexi te ex tota anima mea , & proximum ſicut meipſum ? An ignoras , quia omnes ſermones & cogitationes tuæ conſcriptæ ſunt ? & conſcientia tua teſtis tibi erit , & ſi mentiri volueris , te arguet ? An Neſcis , quoniam omnis creatura cum metu ac tremore magno ante illius tribunal adſtabit ; & mille millia , & centies millies millena millia Angelorum in conſpectu ejus circumſtabunt ? Et tu mentiri cogitas , & dicere : quia propter te hæc omnia ſuſtinnui ? Vide , ne duplicem luas poenam , peſſimorum ſcilicet actuum tuorum , & mendacii . Expergiſcere ergo , & ſurge a ſomno , & redi in teipſum . Revolue mente cogitationes tuas , & conſidera , quia jam inclinata eſt dies . Sed & hoc jam , frater , intellige , quod qui heri nobiſcum erant fratres noſtri , & nobis loquebantur , hodie nobiſcum eſſe deſierunt . Evocati enim ſunt ad ſuum noſtrumque Dominum , ut unusquisque eorum negotiationis ſuæ rationem reddat . Ecce cognoſce atque perpende , quæ heſterni atque hodierni ſunt diei : & vide quomodo heſternus quidem dies quaſi flos matutinus præteriit ; hodiernus autem velut umbra vespertina . Contemplantur quoque quaſtum negotiationis tuæ , an ſecundum Deum procedat atque proficiat . Sicut enim curſor velociffimus , dies noſtri pertranſeunt . Beatus igitur , qui quotidie quaſtum huiusmodi negotiationis ſuæ acquirit , eumque in vitam æternam congregat . Cæterum tu dilectiſſime , cur negligis ? cur torpore atque ignavia deprimeris ? Cur pigritia ac tædio , tamquam vino inebriaris ? Cur in teipſo exacerbaris ? Mansionem ne in hoc ſæculo factururus es ? Quemadmodum enim ſi duo aliqui viatores in itinere ſibi mutuo occurrant , & in ſuum ſinguli hoſpiti-um pergant ; vespere autem factò in una , quæ ſe forte illis obtulerit , manſione ſimul remanſerint ; & illuſcente jam die ab invicem ſeparantur ; novitque quilibet eorum quid habeat in domo ſua , divitias an paupertatem , requiem an tribulationem : ita & nos ſumus in hoc ſæculo . Manſioni namque ſimilis eſt hæc vita : quippe ex qua ſeparamur ab invicem , quilibet noſtrum in ſuum locum pergens , intelligensque quid ante reconditum habeat . Nullus enim ex nobis ignorat , quidnam ante ſe in cælum præmiſerit : puta , an preces cum lacrymis , an ſanctas vigilias , an pſalmodiam compunctioni conjunctam , an continentiam humilitati admiſtam , an abrenuntiationem terrenarum rerum , an caritatem non fictam , & magnum deſiderium Chriſti . Hæc ſi præmiſeris , bono animo eſto ,

A τὸ πλῆσιον ὡς ἐμαυτὸν ; Μὴ ἀγνοήσης , ὅτι οἱ λόγοι σε καὶ οἱ λογισμοί σε ἔκ εἰσιν ἀνάγραφοι . καὶ ἡ συνείδησις δέ σε ἢ σωεργός . ὅτι εἰὰν ψάδῃ σὸς ἐλέγξῃ σε . ἢ σὸς οἶδας , ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις , σὺν φόβῳ καὶ τρόμῳ πολλῷ , παείσεται τῷ βήματι αὐτοῦ , χίλια χιλιάδες , καὶ μυρία μυριάδες Ἀγγέλων κύκλῳ αὐτοῦ ; Καὶ σὺ λογίσῃ ψάδεσθαι καὶ εἰπεῖν , ὡς ταῦτα πάντα ὑπέμεινα ὧς σέ ; Βλέπε μὴ πολλὴν δίκην ἀποτίσης ὑπὲρ τῶν ποιητῶν σε πρᾶξεων , καὶ ὑπὲρ τῶν ψάδοις . Νῆψον πότῳ ἐκ τῆς ὕπνου σε , καὶ ἐλθέ εἰς ἐαυτὸν . ἀπόσφασαι τὰς λογισμὰς σε , καὶ ἴδε , ὅτι ἡ ἡμέρα κέκλικε . Σύνες ὃ καὶ τῷτο , ὦ ἀδελφε , ὅτι οἱ χθὲς σὺν ἡμῖν ὄντες ἀδελφοὶ ἡμῶν , καὶ λαλῶντες ἡμῖν , ἔκ εἰσι μὲν ἡμῶν σήμερον . ἐκλήθησαν πρὸς τὸ κύριον αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν , ἵνα ἐπιδείξῃ ἕκαστος αὐτῶν τὴν ἐαυτοῦ ἐμπορίαν . Ἰδὲ δὴ , καταμάθετε τὰ τῆς χθὲς ἡμέρας , καὶ τὰ τῆς σήμερον . τῶς ἡ μὲν χθὲς , ὡς περ ἀνδρὸς πρῶτον , παρῆλθεν . ἡ δὲ σήμερον , ὡς περ σκιά δειλινή . Ἐπισκόπησον ὃ καὶ τὰ τῆς ἐμπορίας σε , εἰ προκόπη καὶ Θεόν . Ὡς περ γὰρ ὄξυδρομος , αἱ ἡμέραι ἡμῶν πρὸς ἔρχονται . Μακάριος οὖν ὁ ἐμποροῦσάμενος τὴν ἐαυτοῦ ἐμπορίαν , ἡμέραν καὶ ἡμέραν , καὶ συνάγων εἰς ζωὴν αἰώνιον . Τί ὃ σὺ ἀμελεῖς , ὦ ἀγαπητέ ; τί ῥαθυμεῖς ; τί ὃ ἐμεθύσθης τῇ ἀκηδία , ὡς ἀπὸ οἴνου ; τί παροξύνῃ ἐν ἐαυτῷ ; μονὴν γὰρ ἔχεις ποιῆσαι ἐν τῷ αἰῶνι τῷτο ; Καθάπερ γὰρ τινες ὁδοιπόροι δύο ἐν ὁδῷ συντυχόντες ἀλλήλοις , ἀποχόμενος ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸ ἴδιον οἶκον , ἐσπέρας ὃ αὐτὰς καταλαβέσθης , ἐμειναν ἀμφοτέροι εἰς ἣν ἐφθασαν μονὴν , καὶ πρῶτας γεννηθῆναι διεχωρίσθησαν ἀπὸ ἀλλήλων . ἐπίσταται ὃ ἕκαστος αὐτῶν τί ἔχει ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ . ἢτοι πλεον , εἴτε πέναν , ἢτοι ἀνάπαυσιν , εἴτε θλίψιν . ἔτιως ἐσμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ αἰῶνι τῷτο . Μονὴ γὰρ εἴκειν ὁ βίος ἕτος . Ὡς αὐτὸς ὃ χερζόμεθα εἰς τὸ ἴδιον τόπον ἀπιόντες , ἐπιστάμενοι τί ἔχομεν ἐμφορῶν ἡμῶν . Ἐκαστος γὰρ σὸς ἀγνοεῖ , τί προέπεμψεν εἰς τὸ ἔρανον . οἷόν τι λέγω , ἢ δὲ μὲν δακρύων , ἢ ἀχρυσίναν καθαρὰν , ἢ ψαλμαδίαν μετὰ κατανύξεως , ἢ ἐγκράτειαν μετὰ ταπεινοφροσύνης , ἢ ἀποταγὴν τῆς γυνήτων παραγμάτων , ἢ ἀγάπην ἀνυπόκειτον , καὶ ἐπιπόθησιν τῷ Χριστῷ . Εἰὰν προέπεμψας ταῦτα , θάρσος ,

σας, ὅτι εἰς ἀνάπαυσιν ἀπέρχῃ· εἰ δὲ οὐδὲν τούτων προέπεμψας, τί ἐν τῇ μονῇ προξύνῃς τὸ πλοῖον; ὡρῶν γὰρ ἔχεις χωρεῖν ἀπὸ αὐτοῦ. Τί δὲ ὑψηφάνδῃ, ἢ τί ἀλαζονδῇ; Τί δὲ εἰ φιλύπος, μὴ θέλων αὐτὴν βασάζειν τὴν μονὴν καθ' ἑαυτοῦ; τί δὲ φροντίζεις περὶ χιτῶνος καὶ περιβολῆς, ἢ τροφῆς; Ὁ διδύς τοῖς κτήνεσι τροφὴν αὐτῶν, σὲ οὐκ ἂν τρέφετε τὸ δοξολογῶντα αὐτόν; Ὁ προσδοκῶν κληρονόμος τὴν αὐτῆς βασιλείας γενέσθαι, περὶ χιτῶνος καὶ περιβολῆς φροντίζεις; ὁ τῷ κόσμῳ νεκρώσας ἑαυτόν, πὰ γῆνινα φρονεῖς; τί τὸ Ἰατρὸν προξύνεις, μὴ θέλων ἰαθῆναι; τῷ κατὰ τῆς ἰατρικῆς σε πὰ τραύματά σε κρύβεις, καὶ τῷ Ἰατρῷ ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐκ ἰάσατό σε; Καρὸς μετανοίας δίδοτά σοι, καὶ τὴν μετανοίας ἀμελεῖς; τί οὖν ἐγκαλεῖς τῷ νομοθέτῃ, ὅτι ἐπήγαγε τὸ θάνατον, σὲ καταφρονῶντος. Μὴ ἐρεῖς τῷ θανάτῳ, ἔασόν με, ἵνα μετανοήσω; νῆψον, ἀγαπητέ, νῆψον· ὡς παγὶς γὰρ ἐπελθύσεται ἐπὶ σε ἡ ὥρα ἐκείνη· καὶ τότε ἐκπληξῖς λάβῃ τιὸ σὴν ἀφνοίαν, λέγων, πῶς μετεωρίζομαι μετὰ πῆλθον αἱ ἡμέραι μου; καὶ πῶς ἐν λογισμοῖς ἀκαίροις πῆλθον οἱ χρόνοι μου; καὶ τί τὸ ὄφελος ἐν τῷ κατὰ τὸ θάνατον ταῦτα λογίζεσθαι; μὴ συγχωρεθῶς σε ἔτι ἀναστροφῆς ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ. Θές ποιγαρεῖν τὸ νῆν σε εἰς τὰ λεγόμενα· εἰσελθέτω εἰς τὰς ἀκοάς σε τὰ πρὸς τὸ Κυεῖς εἰρημνῶ, εἴ γε πεισεύεις αὐτῷ· ἔφη γὰρ, ὅτι καὶ περὶ ἀργῆ λόγος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἀποδώσομαι τὸν λόγον. Ἰκανός δὲ ἔστω ὁ λόγος, εἰάν νῆψῃ ἡμῶν ἡ ἀφνοία. Οὗτος δὲ τὰ γεγραμμένα ἔσκιωει, ὅτε μὴ τῶν λεγομένων ἀκρότης· εἴκειν ὁ ποιῶν σωλῆνι δεχομένη ὑδωρ, καὶ μὴ ἀποθανομένη, ὅτι δι' αὐτὴν πέρχεται. Τίς οὖν ἄρα μὴ κλαύσῃ; τίς δὲ μὴ λυπηθῇ; καὶ τίς μὴ καταπλαγῇ, ὅτι ὁ Δεσπότης οἰκιστὴς δι' ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν δούλων αὐτοῦ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων κηρύττει καὶ βοᾷ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἀκούων; Τίνα δὲ ἔστι τὰ κηρυττόμενα ὑπὸ αὐτῶν. Ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἔποιμος, φησὶ, καὶ τὰ σιτευτά μου τεθυμένα, ὁ νυμφίος μὲν δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας κάθηται ἐν τῷ νυμφῶνι καὶ δέχεται τὰς εἰσερχομένας μὲν χαρὰς, ἢ θύρα ἀνέσκηται, οἱ ὑπηρέται ἀσπάζονται· περὶ δὲ κλεισθῆναι τὴν θύραν, ὅςτις ποδίστατε μὴ ποτε ἔξω μένητε, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ εἰσφέρων ὑμᾶς ἐπὶ τούτοις· Οὐκ ἔστιν ὁ σκωπὼν, οὐκ ἔστιν ὁ ἀσπῆν ὑμῶν, ἀλλ' ἡ ῥαθυμία ἢ ἡ φροντίς τῆς αἰῶνος τέτης, ὡς περὶ ἀλυσίς, ἐδή-

A esto, quoniam ad requiem pergis. At si nihil ejusmodi pramiseris, quid in hac mansionem proximum exacerbas? mane enim ab illo separandus eris? Quid superbis? aut quid insolescis? quidve moerore deprimeris? an quia ne ipsam quidem mansionem separatim ferre potes? Quid enim tunicae aut pallii cura angeris, sollicitudineque escarum? Qui dat jumentis escam ipsorum, non te nutriet, laudibus ipsius insistentem? B Qui coelestis ejus regni haeres fieri expectas, de tunica & pallio es sollicitus? Qui teipsum mundo mortificasti, adhuc terrena sapis? Cur medicum exasperas, nolens sanitatem recipere? Tempore, quo curari posses, tua vulnera occultas, & medicum, quod non sis ab eo curatus, incusas? Tempus poenitentiae indultum est tibi, & poenitentiam agere negligis? Cur ergo arguis legislatorem, quod tibi, dum negligis & parvipendis, mortem invexit? Numquid morti dices, permitte me poenitentiam agere? Vigila igitur, carissime, vigila. Quasi enim laqueus, hora illa repente superveniet tibi: & tunc stupore atque pavore mens tua corripietur, tibi que ipse dices: quomodo me in superbiam elato dies mei transierunt? quo pacto inter inutiles cogitationes tempus mihi praeteriit? Et quid proderit haec in hora mortis cogitare, quando jam ulterius non concedetur tibi in hoc saeculo commorari? Imprime igitur animo tuo haec quae dicuntur. Introeant in aures tuas quae pronunciata sunt a Domino, si tamen vel ipsi credis. Ait enim: De omni verbo otioso reddituri sumus rationem in die illa. Sufficeret autem hic sermo, si tamen mens nostra esset sobria. Qui vero neque ea quae sunt scripta intelligit, neque ea quae dicuntur auscultat, similis est talis homo canali seu fistulae, aquam quidem recipienti, sed quod transeat per ipsam, minime sentienti. Quis igitur non fleat? quis non contristetur? Et quis non obstupescat, quoniam orbis terrae Dominus tam per seipsum, quam etiam per servos suos Prophetas & Apostolos praedicat & clamat, nec est qui audiat? Quenam vero illa sunt, quae ab illis praedicantur? Nuptiae, inquit, paratae sunt, & saginati tauri mei occisi sunt, & sponsus in thalamo suo cum gloria & magnificentia residet, & cum gaudio recipit introeuntes: fores patent, ministri festinant. Priusquam januae claudantur, celeriter intrare properate, ne forte foris remanere cogamini, & ultra jam non sit, qui vos introducat. Non est qui intelligat: non est qui curet, studiumque adhibeat: verum ignavia & sollicitudo saeculi hujus, catenae instar, vincitam tenent men-

Psalm. 146.

Matth. 12.

Matth. 22.

Luc. 14.

tem nostram. Divinas sane Scripturas recte quidem scribimus, & recte legimus: at recte illas audire nolumus, quia quæ nobis præcipiunt, opere implere recusamus. Quis, obsecro, aliquando sine viatico longinquæ peregrinationis iter arripuit? sicut nos facere volumus, qui relicto hic nostro viatico, nihil nobiscum hinc peregre profecturi deferimus. Felix sane ac beatus, qui cum fiducia proficiscitur ad Dominum, & indeficiens secum viaticum defert. Ecce etiam decem virgines dormiunt, & servi negotiantur, expectantes Dominum suum, quando accepto regno, cum potestate & maiestate magna veniet, coronaturus quidem servos suos, qui accepta ab eo pecunia, optime in ea mercati sunt; perditurus autem cunctos inimicos suos, qui ipsum super se regnare noluerunt. Quemadmodum si media nocte, gravi somno hominibus depressis, repente magnus e cœlo sonus efficiatur, tonitruaque horribilia, & coruscationes ac fulgura dira, una cum terræ motibus; exteritique subito dormientes, revolvat unusquisque apud se sua opera, sive illa bona fuerint, sive mala. Qui vero mala gesserint, in cubili suo jacentes percutient pectora sua, quia nullus jam illis erit aut evadendi, aut se abscondendi, aut resipiscendi ab his quæ male egerint, locus reliquus. Terra namque concutietur, tonitrua terrebunt, fulgura consternabunt, & profundæ eos tenebræ occupabunt. Sic quoque in hora illa, instar fulguris velocissimi, repente exterrebit universam terram. Tuba enim cum timore ex cœlo resonans, excitabit defunctos, omnesque qui a sæculo obdormierunt, resuscitabit. Cœli cum virtutibus suis movebuntur; & terra omnis, ut aqua maris, a facie majestatis ejus contremiscet. Ignis enim horribilis ante faciem ipsius præcurret, emundans eam ab iniquitatibus, quibus fuerat contaminata. Infernus æternas suas portas aperiet: mors destruetur: pulvis autem naturæ humanæ, qui computruerat, audita voce tubæ, spiritum vitamque recipiet. Erit enim vere mirabile hora illa, quasi in ictu oculi in inferno multitudinem innumerabilem, instar piscium in mari, agitari, & ossa infinita humanæ naturæ circumcurrendo, suas unumquodque compages atque juncturas requirere: surgentesque clamabunt omnes, & dicent: Gloria ei, qui congregavit nos, & per immensam clementiam suam resuscitavit nos. Tunc exultabunt justī, & lætabuntur sancti: quique veri ac perfecti Ascetæ fuerint, consolatione perfruentur, & a laboribus exercitationis suæ requiescent. Martyres co-

1. Cor. 15.
1. Thessal. 4.
Matth. 24.
Psalm 96.

A σεν ἡμῶν τὴν δαίνοιαν. Τὰς μὲν θείας Γραφὰς ὁρῶντες μὲν γράφομεν, & ὁρῶντες ἀναγινώσκομεν, ὁρῶντες δὲ τῶν ἀκῶν ἡμῶν δέλομεν. Ἀλλὰ τὸ μὴ βάλειν ἡμᾶς τὰ πρὸς αὐτῶν ἐπιτελεῖν. Τίς ἄρα ἀπεδήμησε χωρὶς ἐπισιτισμῶν μακρὰν ὁδὸν, καὶ δάσφ' ἡμεῖς βεβλόμεθα, ἀφέντες τὴν ἐπισιτισμὸν ἡμῶν ἐνταῦθα, μηδὲν εἰς τὴν ἀποδημίαν ἐπιφέρειν. Μακάριος, ὅστις μετὰ παρρησίας ἀπεδήμησε πρὸς τὴν Κύριον, βασιλῶν τὴν ἐπισιτισμὸν αὐτῶν ἀνενδεῖ. Ἰδὲ δὲ καὶ αἱ δέκα πρὸς δένοι καὶ δούδοι, καὶ οἱ δούδοι παραγματεύοντες προσδεχόμενοι τὴν Δεσπότιν αὐτῶν, ἐπιγινόντες ὅτι ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔρχεται μετὰ δυνάμεως & δόξης πολλῆς, & φανώσθαι μὴ τὰς δούδας αὐτῶν, τὰς καλῶς παραγματευσανθῶν ἐν τῷ ἀργυρίῳ, ὅτι ἐκομίσαντο πρὸς αὐτῶν, ἀνελεῖν δὲ τὰς ἐχθρὰς αὐτῶν, τὰς μὴ θέλοντας αὐτὸν βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτάς. Οὐ γὰρ ἔστιν ὅτι ἐν μέσῃ νυκτὶ ὑπνῶ κατεχομένης τὴν ἀνδρώπων φύσεως, ἀφνιδίως ἐκ τῶν ἑρανῶ γίνεται ἡχος μέγας, καὶ βροντὰ φεικτὰ, καὶ ἀσραπαὶ δειματώδεις μετὰ σφοδρῶν, ἐκδροῶν δὲ ἐξάφνης οἱ καθεύδοντες, & μνημονόει ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ἔργα, εἴτε ἀγαθὰ εἴτε κακά. οἱ δὲ τὰ κακὰ πράττοντες τρέψουσιν τὰς ἐν τῇ αὐτῶν κείμενα ἐπὶ τῇ κοίτης, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς φυγεῖν, ἢ κρυβῆναι, ἢ μεταμεληθῆναι ἐφ' οἷς ἑώραξαν. ἢ τε γὰρ γῆ σείεσθαι, καὶ αἱ βροντὰ φοβεῖσθαι, αἱ ἀσραπαὶ πλοῦσι, σκοτία τε βαθεῖα κατέχει αὐτάς. ἔτι καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ὡς ἀσραπὴ ὀξύτατῃ ἀφνιδίως ἐδροῖσε πᾶσαν τὴν γῆν. σάλπιγγες γὰρ μετὰ φόβου σαλπίσσας ἐκ τῶν ἑρανῶ, & ἐγερῆ τὰς καθεύδοντας, ἵδρυνίσσας τε τὰς ἀπ' ἀφῶν κοιμωμένους, ἔτι γὰρ οἱ ἑρανοὶ μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτῶν σαλιδιθήσονται, καὶ ἡ γῆ πᾶσα, ὡς περὶ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ἱμαῖος δὲ πρὸς πρὸς ὅπως τὴν δόξην αὐτῶν, πῦρ γὰρ φοβερόν πορεύεται πρὸς πρὸς αὐτῶν καὶ δαείζον αὐτὴν τὴν ἀνομίαν τῶν μιανάντων αὐτὴν. ὁ αἰὶς ἀνοίγει τὰς ἀωνίους αὐτῶν πύλας. ὁ θάνατος κατήργηται. ὁ δὲ χῆς ὁ σαπὴς τὴν ἀνθρωπείας φύσεως, ἀκῶν τὴν φωνὴν τὴν σάλπιγγος, ζωοποιηθήσεται. Θάυμα γὰρ ἦν ἰδεῖν ἀληθῶς, πῶς, ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμῶν, ἐν τῷ αἰὶ, ὡς περὶ πλῆθος ἰχθύων ἐν τῇ θαλάσσῃ σφροδμήων, ἔτιως ἀναείδμητον πλῆθος τὰ ὅσα τὴν ἀνθρωπείας φύσεως ἕκαστον αὐτῶν διερχέται, ζήτων τὰς ἑαυτῶν ἀρμονίας. ἐγερθέντες κράζουσιν ἅπαντες, καὶ λέγουσι. δόξα τῷ συναγαγόντι ἡμᾶς, καὶ ἐγείραντι ἡμᾶς τὴν αὐτῶν φιλανθρωπίαν. Τότε οἱ δίκαιοι ἀγάλλονται, καὶ οἱ ὅσοι ἀφραίνονται. οἱ τέλφοι Ἀσκητὰς πρὸς καλῶνται ἀπὸ τῶν μόχθων τῶν ἀσκήσεως αὐτῶν. οἱ Μάρτυρες φανένται, Ἀπό-

στολοι καὶ Προφῆται. Μακάριος, ὅστις καταξιώθῃ ἂν ὥραν ἐκείνῃ ἰδεῖν, πῶς μὲν δόξης ἀρπάζον-
ται ἐν νεφέλῃς εἰς ἀπάντησιν ἔσθ' ἀθανάτους Νυμ-
φίς πάντες οἱ ἀγαπήσαντες αὐτὸν, καὶ παροδύσαν-
τες ἐπιτελέσαι πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ. ὡς περ
ἢ ἐμεγάλυνεν ἕκαστος ἐντεῦθεν τὸ ἑαυτοῦ πλεονέκτη-
μα, ὥτως καὶ πέταται τὰ ὑψηλά. καὶ καθὼς ἐντεῦθεν
ἐκείνην ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ ἀφάνειαν, ὥτως καὶ
ὁρᾷ τὴν δόξαν αὐτοῦ. καὶ ὡς περ ἐπεπόθεισεν αὐτὸν
ἕκαστος, ὥτως ἔκ κορέννεται τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ.
Θαυμάζει ἢ ἔτι ὁ παλαιός Ἀδάμ ἐν ἐκείνῃ τῇ
ὥρᾳ ὁρῶν μεγάλα ἔκφοβερά, πῶς ἀπ' αὐτοῦ καὶ
τὴν ὁμοζύγην αὐτοῦ, ἔστη ἀμέτρητα καὶ πολλὰ ἔθνη
ἡμεῶν παρήχθη. πολλοὶ δὲ θαυμάσας δοξάζουσιν
τὸν δημιουργὸν Θεὸν, πῶς ἀπὸ μιᾶς φύσεως, καὶ ἐνός
ἡρώματος κτίσματος, ἔστι ἐν τῇ βασιλείᾳ ἀπ' αὐτοῦ,
ἔστι ἐν τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ, καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ κατεκληρώθη.
Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ Θεῷ.

Ἀγαπητοί, ἐμνήσθην τῆς ὥρας ἐκείνης, καὶ
ἐξέμνησα. κατενόησα εἰς ἐκείνῃ τὴν φεικτικὴν κεί-
σιν, καὶ ἐπληρώθην. καὶ εἰς τὴν ἀφροσύνην καὶ
ἐν τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ, καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ κατεκληρώθη.
ὅτι ἐν ῥαθυμίᾳ καὶ μετεωρισμῷ πρὸς ἡλθον
τὰς ἡμέρας μου, καὶ ἐν λογισμοῖς ῥυπαροῖς
ἐτέλεσα τὰ ἔτη μου. πῶς ἐκλάπη, ὅτι
ἐνόησα. καὶ πῶς πρὸς ἡλθον, ὅτι ἡθόμην. αἱ
ἡμέραι μου ἔξελπον, καὶ αἱ ἀνομίαι μου ἐπλη-
θύνθησαν. Οἱμοί, οἱμοί, ἀγαπητοί μου. τί
ποιήσω τῇ ἀσχύρῃ τῇ ὥρᾳ ἐκείνης, ὅταν πα-
ρῶσι κυκλόθεν οἱ γνωστοί μου, οἱ θεωροῦντες με ἐν
τῷ χρόνῳ τούτῳ τῇ ἀλαθείᾳ, καὶ ἐμακάριζόν
με, ἔσονται ἢ ἡμῶν πλήρης ἀνομίας, καὶ ἀκατα-
σίαι, καὶ ἐπελαθόμενοι τῆς ἐπαγγελίας καὶ νεφρῶς
Κυρίου. ὅντως ἐκείνη ἡ ἀσχύρῃ, ἀθλίος εἰς ἐκείνη
κατασχύνεται.

Φιλάνθρωπε, Ἀγαθὲ, εἰς τὰς οἰκτιρμο-
νίας ὁρμίζω σε, μὴ ἐρήσης με ὡς ὁ ὄντων μὲν
τῶν εἰσφώνων τῶν προξενούντων σε, μὴ δέ μοι εἴ-
πης, ὅτι οἶδά σε. ἀλλὰ δός μοι ἄλγος τὴν ὁσ-
πλάγχυναν σε διωκεῖν κλαυθμόν, καὶ κατανύξιν,
καὶ ταπεινώσιν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἀγνοίαν αὐ-
τῶν, ἵνα γένηται ναὸς τῇ ἀγίας σε χάριτος. εἰ
γὰρ καὶ ἁμαρτωλὸς εἰμι καὶ ἀσεβής, ἀλλὰ δι-
ωκεῖς εἰς τὴν θύραν σε κρούω. καὶ εἰ ὀκνηρὸς ἔ-
στι ῥαθυμὸς, ὁμῶς γὰρ εἰς τὴν ὁδόν σε βαδίζω.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, παροδύσατε ἀρετῆς τῷ Θεῷ, ὡς
καρὸς ἐστὶ. κλαύσατε ἐνώπιον αὐτοῦ ἡμέρας καὶ
νυκτὸς

ronabuntur, Apostoli, & Prophetæ. Bea-
tus qui meruerit horam illam videre, quan-
do cum gloria rapiuntur in nubibus obviam
immortali sponso omnes qui dilexerunt eum, & cunctas voluntates ipsius perficere studue-
runt. Nam sicut unusquisque hic perfectioni operam dedit: ita illuc ad excelsa per-
volabit. Et quemadmodum hic quisque cor
suum emundavit: sic ejus quoque gloriam
intuebitur. Et quomodo quisque eum desi-
deravit: ita etiam dilectione ipsius satiabi-
tur. Admirabitur quoque in illa hora pri-
mus parens Adam, magna illa & terribilia
cernens, quomodo nimirum ex se & con-
juge sua gentes immensæ atque innumera-
biles, infinitæque nationes processerint. Magis autem admirabitur, gloriam referens
creatori Deo, quomodo ab una natura &
ex una creatura procreati, alii in regno ac
paradiso, alii in inferno sortem acceperint.
Gloria soli sapienti Deo.

Carissimi, recordatus sum horæ illius,
& contremui. Consideravi horrendum illud
judicium, & expavi. Paradisi delicias at-
que oblectamenta perlustravi animo, & in-
gemiscens flevi, ita ut non remaneret in
me vis, ut amplius flere possem: quoniam
in negligentia atque distractione transigi
dies meos, & in cogitationibus sordidis in-
sumsi annos meos, & quomodo mihi fur-
tim sublati sint, non animadverti; neque
quo pacto præterierint, sensi. Dies mei de-
fecerunt, & iniquitates meæ multiplicatæ
sunt. Hei mihi, hei mihi, dilectissimi: quid
faciam in confusione horæ illius, quando
per circuitum adstabunt mihi noti mei, qui
me in hoc religionis habitu conspicientes,
beatum prædicabant; cum interim essem
intus iniquitate & immunditia plenus, ob-
liviscererque Domini, qui corda scrutatur
& renes. Vere magna illic erit confusio:
& infelix ac miser, qui illa ibi confusione
notabitur atque excipietur.

Deus pie & misericors, per misera-
tiones ego tuas te adjuro, ne me cum
hoedis a sinistris tuis statuas inter illos,
qui te exacerbarunt: neque dixeris mihi:
nescio te. Sed per tuam clementiam, in-
desinentem mihi planctum compunctio-
nemque largire, & humilitatem cordi meo
concede, atque purifica illud, ut templum
sanctæ gratiæ tuæ efficiatur. Nam licet pec-
cator ego sim, impieque egerim; assidue
tamen ad januam tuam pulso: & si igna-
vus ac negligens, per viam tamen tuam
semper incedo.

Obsecro caritatem vestram, fratres mei
carissimi, omni studio contendite placere
Deo, dum tempus vobis suppetit. Coram

illo plorate dies noctesque, & in orationibus atque psalmodiis vestris assidue illum deprecamini, ut nos a sempiterno illo planctu, a stridore dentium, ab igne gehennæ, & a verme illo nunquam dormiente eripere ac liberare dignetur; nosque in suo regno, & in vita æterna semper gaudio repleat: ubi exulat omnis dolor, tristitia & gemitus: ubi neque lacrymis, neque poenitentia opus est: ubi nec metus est, nec timor: unde corruptio extirpata est: ubi non est adversarius, neque impugnator: ubi non est exacerbatio, nec ira: ubi locum non habet odium, neque inimicitia: sed semper ibi adest gaudium, lætitia, & exultatio, mensaque cibis spiritualibus plena, quam præparavit Deus diligentibus se. Beatus qui ad eam meruerit accedere; miser autem & infelix, qui ea privatus fuerit. Deprecor vos, dilectissimi, effundite super me viscera pietatis vestræ, & orate pro me, procidentes benignissimo amatori hominum unigenito Filio Dei, ut faciat mecum secundum misericordiam suam, & liberet me a multitudine iniquitatum mearum, collocetque me in circuitu tabernaculorum vestrorum inter macerias benedicti Paradisi: ut prope vos ibi assistere merear, qui illius hæredes estis. Vos namque filii estis dilecti; ego vero quasi canis sum abjectus ac vilis. Utinam vel micæ vestræ mensæ projiciatis, ut impleatur in me quod scriptum est: *quoniam & catelli comedunt de micis, quæ cadunt de mensa*. Ita sane, carissimi, effundite super me preces vestras, & venite, solliciti simus de vita nostra: omnia enim instar umbræ prætereunt. Aversemur mundum & quæ in eo sunt, sollicitudinem quoque & affectionem carnalem: nullaque omnino nobis alia sit cura, nisi dumtaxat nostræ salutis: quemadmodum & Dominus noster præcepit, dicens: *Quid enim proderit homini, si mundum universum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Negotiatores spirituales sumus, fratres, sæcularibus negotiatoribus similes. Negotiator damna & lucra quotidie computat: & si quidem damna perpeffus fuerit, ea refarcire sollicitè studet. Sic etiam & tu, carissime, diebus singulis vespere & mane diligenter considera, quo pacto se se habeat negotiatio tua, ac mercimonii ratio. Et vespere quidem ingressus cubiculum cordis tui, examina te ipsum, ac dicito: Putasne, hodie in aliquo Deum exacerbavi? numquid verba otiosa protuli? Num per contemptum negligentiamve peccavi? num in re aliqua fratrem irritavi? num alicujus famam detrectationibus

A νυκτὸς ἐν τῇ πρὸς οὐρανὸν ὑμῶν καὶ ἐν τῇ ψαλμῳδικῇ, ἵνα ῥύσῃται ἡμᾶς ἐκ τῆς κλαυθμοῦ ἐκείνης & ἀτελευτήτης, καὶ τῆς βρυγμοῦ τῆς ὀδόντων, & τοῦ πυρὸς τοῦ ζέεντος, καὶ τῆς ἀκοιμήτης σκώληκος, χαροποιήσῃ τε ἡμᾶς ἐν τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ, ἐν τῇ ζωῇ τῇ αἰωνίᾳ. Ὅπως ἀπέδρα ὀδυρῶν, λύπη, καὶ στεναγμός. Ὅπως & χεῖρ καὶ δακρυῶν & μετανόιας. Ὅπως ὅσα ἐστὶ φόβος καὶ ὄργος. Ἐνθα ὅσα ἐστὶ ἀφθορά. Ὅπως ὅσα ἐστὶ ἀντικείμενος καὶ πολεμῶν. Ἐνθα ὅσα ἐστὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ ὀργή. Ὅπως & ἐστὶ μῖσος καὶ ἐχθρὰ. ἀλλὰ διόλου χαρὰ, καὶ ὀφροσύνη, καὶ ἀγαλλίασις, καὶ τράπεζα πληρὴ ἐδεσμάτων πνευματικῶν, ὡς ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μακάριος ὁ ἐστις κατὰ ξίωθι αὐτῆς, ἀδελφίος τοῦ ὁ σερηθεὶς αὐτῆς. Δέομαι ὑμῶν ἀγαπητοί, ἐκχεάτε ἐπ' ἐμὲ τὰ πλάγχθη ὑμῶν, καὶ προσεύξατε πρὸς ἐμὲ τὰ πλάγχθη. Πλόντες τῷ ἀγαθῷ καὶ φιλανθρώπῳ μονογενεῖ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ποιήσῃ μετ' ἐμὲ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ ῥύσῃτάς με ἐκ τῆς πληθύνουσας τῆς ἀνομίᾶς μου, καὶ κατασκηνώσῃ με κύκλῳ τῶν σκηνωμάτων ὑμῶν, εἰς τὰς φραγμὰς τῆς ἀβυσσοῦ τῆς ὁδοῦ, ὅπως γένωμαι γέντων ὑμῶν τῶν κληρονόμων αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὑμεῖς τέκνα ἐστέ ἀγαπητὰ, ἐγὼ δὲ ὡς κύων ἔξιδενωμένος. ἵνα ῥίψῃτε τὰ ψιχία τῆς βαπέζων ὑμῶν, καὶ πληρωθῇ ἐπ' ἐμὲ τὸ γεγραμμένον, ὅτι καὶ τὰ κινῆρα ἐσθίει ἀπὸ τοῦ τραπεζῆς, τῶν περιπλόντων ψιχίων. Ναὶ οὖν ἀγαπητοί, ἐκχεάτε ἐπ' ἐμὲ τὰς δόχας ὑμῶν, καὶ δεῦτε προσδύσωμεν πρὸς τὴν ζωὴν ὑμῶν. πάντα γὰρ πρὸς ἐλπίδα ὡς σκιά. Μισήσωμεν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὸν μέμνηται τὴν σαρκικὴν, & ἄλλω μέμνηται μὴ χάμεν πλὴν τῆς σωτηρίας ἡμῶν. καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἔφη. τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπος εἶναι τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. Ἐμποροὶ ἐσμεν πνευματικοί, ἀδελφοί. & εἰκόναμεν τοῖς βιωτικοῖς ἐμποροῖς. καθ' ἑκάστην ἡμέραν ψηφίζει ὁ ἐμπόρος τὸ κέρδος καὶ τὴν ζημίαν. καὶ εἰάν ζημιωθῇ, στενάζει & μεμνῶν πῶς ἀνασώσῃ αὐτόν. Οὕτω καὶ σύ, ἀγαπητέ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ ἑσπέραν, καὶ πρωί, ἀπειθῶς κατανόησον ἕως ἐμπορεύῃ τὴν σὴν ἐμπορίαν. Καθ' ἑσπέραν τε εἰσελθὼν εἰς τὴν καρδίαν σου, λόγισα καὶ εἰπέ ἐν ἑαυτῷ. ἆρα μὴ ἐν ἡμῖν πρῶτον τὸ Θεόν; μὴ λόγον ἄργον ἐλάλησα; μὴ ἀφθορέησα; μὴ παρώξυνα τὸ ἀδελφόν μου; μὴ κατελάλησα τινος; μὴ ἆρα τὸ σῶμα ἐφάμεν, ἢ δὲ

Ἀγνοία μὲ ἐφ' ἑαυτῶν ἐν τῷ κόσμῳ ; μὴ
 ἄρα ἐπ' ἡλθέ μοι ἐπιθυμία σαρκική , καὶ ἡδέ-
 ως ἐδεξάμην ; μὴ ἡττήθην εἰς τὰς γῆνας
 φροντίδας ; Ἐὰν ἐξημιώθης εἰς ταῦτα , πᾶσα-
 σον αὐτὰ κερδῆσαι . σέναξον , κλαῦσον , ἵνα
 μὴ πάλιν εἰς αὐτὰ περιπέσης . Πρώτας δὲ ,
 πάλιν μελέτησον καὶ εἰπέ . πῶς ἄρα παρηλ-
 θεν ἡ νύξ αὐτῇ ; ἐκέρδησα ἐν αὐτῇ ἢ ἐμπο-
 εῖαν με ; ἐξηγορήσεν ἄρα ὁ νῆς μὲ μὲν ἔ-
 σώματος ; ἐδάκρυον οἱ ὀφθαλμοί μὲ ; μὴ κατ-
 ἐνέχθην ὑπὸν εἰς τὴν γονυκλισίαν ; μὴ ἐπ' ἡλ-
 θόν μοι λογισμοὶ πονηροὶ , καὶ ἡδέως αὐτὰς
 ἐμελέτησα ; Ἐὰν ἡττήθης ἐν τέτοις , πᾶσα-
 σαυτὰ . καὶ εἴσονται φύλακα ἐν τῇ καρδίᾳ σου ,
 ἵνα μὴ πάλιν ταῦτα αὐτὰ . Ἐὰν ἔτω μεμν-
 ήσης , σώσεις τὴν σαυτῆς ἐμπορείαν , καὶ ἔτι τῷ
 Κυρίῳ σου γίνῃ διάρετος , καὶ σεαυτῷ χρησιμώ-
 της . Πρόσεχε δὲ σεαυτῷ , μὴ ποτε εἰς ῥαθυ-
 μίαν ἐκδῶσης σεαυτὸν . ἀρχὴ γὰρ ἀπωλείας
 ἡ τυραννὶς τῆς ῥαθυμίας . Μίμησάς δὲ τῇ με-
 λισσῇ , καὶ ἴδε τὸ θαυμαστὸν αὐτῆς μυστήριον ,
 πῶς ἐκ τῆς ἐσκορπισμένης ἀνδρῶν τῆς γῆς συν-
 ἀγάγῃ τὴν ἑαυτῆς ἐργασίαν . εἰς ταύτην οὖν
 τῇ ἀτελῇ κατανοήσῃ . Ἐὰν γὰρ συναχθῶσι
 πάντες οἱ σοφοὶ τῆς γῆς , καὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς
 οἰκουμένης , ἢ μὴ ἰχύσωσι φράσαι τὴν σοφίαν αὐ-
 τῆς , πῶς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν μὲν οἰκοδομεῖ τὰ μνη-
 ματα , θάπτει δὲ ἐν αὐτοῖς τὰ ἔγγραμμα αὐτῆς ,
 καὶ ζωοποιήσασα αὐτὰ , μετὰ ταῦτα , αὐτοῖς
 βάλλει φωνὴν , ὥστε ἀρχιστρατηγός . τὰ δὲ
 ὁμοθυμαδὸν Ἀγκύροι τῆς φωνῆς αὐτῆς , καὶ
 ἐκπετάζουσιν . ὅταν δὲ ἐκπεταθῶσιν , ἐργάζε-
 ται καὶ πληροῖ αὐτὰ τὰ μνηματὰ ἐδεσμά-
 των τῆς γλυκύτητος αὐτῆς . ὥστε πάντα συ-
 νεπὸν , ἰδόντα τὰς πόλεις αὐτῆς , δοξάζειν τὴν
 δημιουργὸν Θεὸν , ἐκπληρόμενον , ὅτι Ἀγ-
 νοίας ἀτελεῖς πληρίκιον σοφίαν παρέχεται .
 Ομοίως οὖν καὶ σὺ , ἀγαπητέ μὲ , γενῶ
 κατὰ τὴν κακίαν , καὶ ἐκ τῶν θείων Γραφῶν
 συναγάγε σου πλεόντον καὶ θησαυρὸν ἀσύλη-
 τον , πρὸς τὸν τὸν εἰς τὴν ἑρᾶν . Καὶ
 γὰρ οἱ ἀρχόντες τῆς γῆς , ὅταν τις αὐτῶν
 θελήσῃ ἀποδημῆσαι εἰς χώραν μακρὰν ,
 πρὸς τὸν τὸν οἰκέτας σου τῷ πλεόντῳ
 αὐτῷ , ἵνα εἰς ἐτοιμίᾳ ἀνάπαυσιν ἐπανελ-
 θὼν καταπαύσῃ . ἔτω καὶ σὺ , ἀγαπητέ ,
 πρὸς τὸν τὸν σεαυτῷ πλεόντον εἰς τὴν ἑρᾶν
 ἵνα δεχθῇς εἰς τὰς σκῆνας τῶν ἁγίων .
 Μὴ ἀμελήσῃς τὴν βραχὺν καιρὸν τῆτον ,
 ἵνα

A nibus laceravi ? num quando ore psallebam ,
 res sæculares mente versabam ? num quan-
 do carnalis in me concupiscentia irrui ,
 blandum virus ego lubens suscepi ? numquid
 a curis atque sollicitudinibus terrenis ali-
 quando superatus sum ? Quod si in istis
 compereris te detrimenta perpeffum ; futu-
 ris lucris præterita damna sedulo refarcire
 cura . Ingemisce , & plange , ne eadem rur-
 sus detrimenta sustineas . Facto autem di-
 luculo , rursus meditare , & dic : Quomo-
 do ista mihi nox præterit ? lucratusne sum
 in ea mercimonium meum ? numquid mens
 mea una cum corpore vigilavit ? numquid
 oculi mei lacrymas fuderunt ? numquid cum
 genua noctu ad orationem flecterem , somno
 depressus sum ? numquid improbæ cogita-
 tiones invaserunt me , atque illis libenter
 immoratus sum ? si te in ejusmodi victum
 esse senseris , sollicitè curari stude , cordi-
 que tuo custodem statue , ne eadem rursus
 patiaris . Quod si operam curamque adhi-
 bueris , negotiationem tuam servabis , &
 gratus acceptusque tuo eris Domino , &
 tibi ipsi magnopere proderis . Attende por-
 ro tibi ipsi solerter , nequando te ipsum
 torpori atque negligentiae tradas . Initium
 enim perditionis est negligentiae dominatio .
 Imitare autem apem , & admirabile ejus
 cerne mysterium , quo pacto illa ex variis
 sparsisque terræ floribus suum colligit opi-
 ficium . Hoc ergo parvum ac vile insectum
 considera . Si enim omnes sapientes terræ ,
 cunctique orbis philosophi congregati fue-
 rint , sapientiam illius edisserere haudqua-
 quam valebunt : quomodo nimirum illa ex
 floribus quasi quædam monumenta ædificet ,
 in quibus & soboles suas sepelit : cumque
 jam eas vivificaverit , tum demum velut
 dux quidam militiæ , sua illas voce excitat ,
 qua audita , illæ pariter evolare incipiunt :
 postquam autem evolaverint , operatur ac
 replet eadem monumenta mirabili escarum
 dulcedine : ita ut omnis , qui opus ac labo-
 rem illius considerat , glorificet creatorem
 Deum , admirans secum , quod ex tam vi-
 li atque abjecto minuto tanta procedat sa-
 pientia . Et tu ergo , carissime , esto sicut
 & illa : atque ex divinis Scripturis divitias
 tibi congrega , & thesaurum , qui numquam
 eripi tibi poterit , illumque in coelum præ-
 mittere satage . Nam & terreni principes ,
 si quisquam illorum in regionem longinquam
 proficisci voluerit , præmittunt servos cum
 opibus suis , ut cum in destinatam mansio-
 nem pervenerint , habeant ubi requiescant .
 Ita & tu , dilectissime , facito , & in coe-
 lum tuas divitias præmittito , ut in sancto-
 rum tabernacula recipi merearis . Noli breve

hoc

hoc vitæ tempus in negligentia atque defidia transigere, ne postea in sæcula infinita poenitere atque dolere cogaris. Numquid dicentem Dominum nostrum non audisti:

Matth. 16.
Luc. 11.

In hoc mundo pressuram habebitis? & iterum: In patientia vestra possidebitis animas vestras? Quod si tu negligentia atque torpore relaxatus, tribulationes hujus sæculi oderis, patientiamque subterfugeris, voluptates vero carnales appetas; cur jugum Christi leve atque suave propter tuam ignaviam, quasi durum & grave importabileque, maledictis insectaris, teipsum in perditionem præcipitans? Et quis tui miserebitur, si tu teipsum occidas? sumtis enim armis Christi, quibus hostem debellare debueras, gladium in tuum ipsius cor infixisti. Si in hac vita gloriaris, vana est plane spes tua, & inanis expectatio tua. Quid est, quod os tuum orat Deum? & cujusmodi sunt quæ ab illo deposcis? Num sæculi hujus requiem, an vitam immortalem & nunquam senescentem? Quod si hæc momentanea & transitoria requiris, meliores te jam sunt fur & fornicator. Illi enim, ut salventur, orant; & te, qui fallaciter in hoc bono & angelico vitæ instituto vivis, beatum prædicant. Lucem enim odisti, & tenebras dilexisti, postpositoque cœlesti regno, terrena ac temporalia appetivisti. Veritus ne es, miser, ne forte clemens & benignissimus Deus tuos labores sperneret atque rejiceret? At ipse certe, ejusque gratia tibi ad eos perferendos virtutem præstitit: ipse cor tuum compunxit, & mercedem tibi ipse attribuit. Omnia ab ipso accepisti: & tu superbia elatus es? Mercedem mercenarii exquiret ab his, qui defraudant illum: & te lacrymarum tuarum mercede privabit? Absit. Qui ait: *Quærite, & invenietis: pulsate, & aperietur vobis*; ille ne mendax efficeretur? nequaquam. Apage miser: quis tibi hæc suggessit? quis tibi tam invidus fuit, ut hæc in animum induceret? Ille sane adversarius & bonorum inimicus. Illius quippe hoc studium est, ut nemo hominum salvetur. Redi igitur ad teipsum, & ne animam tuam oderis. Aperi oculos mentis tuæ, & cerne illos, qui tecum versantur, quomodo decertant; quam sollicitè advigilant, lampadesque manibus tenent, & os ipsorum laudat atque glorificat immortalem sponsum, oculique eorum pulchritudinem illius contemplantur, & anima ipsorum lætatur & exultat. Considera, quia appropinquat & non tardabit. Adveniet autem, ut expectantes se repente lætificet. Erit enim, ut personet vox, dicens:

Matth. 7.
Luc. 11.

Matth. 25.
Luc. 12.

Ecce sponsus venit: & qui cum eo sunt, venient cum gaudio, habentes secum lampades

A ἵνα μὴ μεταμεληθῆς εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτως. Τοῦ Κυρίου ἡμῶν οὕτως αἰεὶς εἰπόντος, ὅτι τῷ κόσμῳ τέτρω θλίψιν ἔξετε; ἔτι πάλιν δὲ ἔφη, ὅτι τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν, κτήσεσθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Εἰὰν δὲ σὺ ἀφ' ἧς σὺ ἰδὼς χαυνότητα καὶ ῥαθυμίαν τῇ θλίψει ἧς αἰῶνος τέτρω ποθεῖς φυγεῖν καὶ τὴν ὑπομονὴν, ἡδονὴν δὲ σαρκικὴν ἐπιθυμῆς, τί τ' ζυγὸν ἔχει τοῦ καλοῦ καὶ χρηστοῦ ἀφ' ἧς τὴν σὴν χαυνότητα κακολογεῖς, ὅτι σκληρὸς καὶ βαρὺς ἐστὶ; καὶ μὴ δυνατὸς βασιλεὺς ὢν, σεαυτὸν ἐκδιδῶς εἰς ἀπώλειαν, καὶ τίς σε ἐλεήσει; σεαυτὸν ἀποκτείνεις, τίς σε οἰκτερήσει; λαβὼν γὰρ τὰ ὅπλα τῆς Χειροῦ, δέον σε τὸ ἐχθρὸν πολεμῆσαι. σὺ ὅτι κατὰ τὸ σεαυτοῦ καρδίας ἐπὶ τὴν ἐξέλιξιν. Εἰὰν ὅτι τῇ ζωῇ ταύτῃ καυχᾶσαι, ματαία ἡ ἐλπίς σου, καὶ κενὴ ἡ προδοκία σου. Τί τὸ σῶμα σου εὐχέται τῷ Θεῷ; ἔτι τίνα ἐστὶν ἡ ἀγῆ πρὸς αὐτὸν; τὴν ἧς αἰῶνος τέτρω ἀνάπαισι, ἡ τῇ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω ζωῇ; Εἰὰν ταῦτα ἐπιζητεῖς τὰ προδοκῆα καὶ μὴ μένοντα, βελτίων σου ἐστὶν ὁ κλέπτης, καὶ ὁ πόρνος. ἐκεῖνοι εὐχόμενοι ἵνα σωθῶσι, καὶ σε μακαρίζουσιν, ὅταν μὲν φάσιν πολιτεύειν εἰς τὴν καλὴν ταύτην πολιτείαν. τὸ γὰρ φῶς μισήσας, ἡγάπησας τὸ σκότος. καὶ τὸ τῶν ἔργων ἀπολείψας βασιλείαν, τὴν γῆνα καὶ προδοκῆα ἐπεπόθησας. Εὐφροσύνης, ὡς ἀδελφῆς, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος ἀδεται σε τὴν καμῶν; αὐτὸς σοι εἰς τὸν δύναντα, καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸν, τὴν τε καρδίαν σου αὐτὸς κατανοεῖ, καὶ τὸ μυστὸν σοι αὐτὸς δίδωσι. Τα πάντα παρὰ αὐτοῦ, ἔτι σὺ ἀγαθονόη; τὸ μυστὸν τῆς μυστικῆς ἐκζητεῖς τῶν ἀποσεργέντων αὐτὸν, καὶ τῶν σῶν δακρύων τὸ μυστὸν σερήσεις; εἰδε μὴ γένοιτο. Οἱ εἰπόντες, ζητεῖτε ἔτι ἀρήσετε, κρύετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, φάσις γίνεται; μηδαμῶς. Ὑπαγε ἀδελφῆ, τίς σε ἐξήλωσε, τίς σοι ἐφθόνησεν ὁ ἀντίδικος ἔτι μισόκαλος; ἐκεῖνος ἡ προδοκῆα αὐτῇ ἐστὶν, ἵνα μὴ ἕως τῆς ἀνθρώπων σωθῇ. Εἰδὲ ποιγαρεῖν εἰς ἑαυτὸν καὶ μὴ μισήσης τὴν ψυχὴν σου. ἀνοῖξον τὰς ὀφθαλμούς σου τῇ ἀληθείᾳ σου, καὶ ἴδε τὰς μὲν σὺ, πῶς ἀγωνίζονται, πῶς παρδάσεις, καὶ τὰς λαμπάδας αὐτῶν κατέχουσι, καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν ὑμνεῖ καὶ δοξολογεῖ τὸ ἀθάνατον Νυμφίον, οἱ τε ὀφθαλμοὶ αὐτῶν κατανοοῦσιν εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ, ἔτι ἡ ψυχὴ αὐτῶν δάλλει καὶ ἀγάλλεται. Κατανόησον, ὅτι ἡ γυνὴ καὶ ὁ βραδύναι. ἔρχεται ὡς ἀφράναι τὰς προδοκῶντας αὐτὸν ἀφνιδίως. Ἐξαφνὴ· ἰδὲ, ὁ Νυμφίος ἔρχεται, καὶ οἱ μετὰ σου ἔρχονται μετὰ χαρᾶς, ἔχοντες τὰς λαμπάδας αὐτῶν.

τῆς φανερᾶς, καὶ τὴν ἐσθῆτα λαμπράν. ἀκούσιν δὲ ἅπαντες τῆς φωνῆς αὐτοῦ λεγούσης. Δεῦτε οἱ ἀλογημένοι τοῦ Πατέρος μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς, ἔρριψεν αὐτοῖς. ἀδελφοί μου, χαίσατέ μοι ὀλίγον ἔλαγον, ἰδοὺ γὰρ σβέννυται ἡ λαμπράς μου. ἀκούσῃ δὲ παρ' αὐτοῦ, μήποτε ἐκ ἀρρέσῃ ἡμῖν καὶ ἱσοῖ. ὑπάγετε πρὸς τὰς πωλῆντας, καὶ ἀγοράσατε. καὶ ὑπάγετε μεταμελόμενοι, καὶ μηδαμῶς δεισκόντων ἀγοράσαι. Πᾶσα γὰρ ἡ γῆ τρεμάσει, ὥσπερ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ τότε ὁδυρόμενος ἔρριψεν. ὑπάγω, κρῖνω, καὶ τίς οἶδεν, εἰ ἀνοίξουσί μοι. ἐπανελθὼν δὲ κρῖνω. καὶ ἴδεις ὁ ἀποκρινόμενος. Καὶ πάλιν ἐπιμύμων κρῖνω, καὶ ἀποκρίνεται ἱσοῖ ἔσωθεν, λέγων. ἀμὴν λέγω ἱσοῖ, ἐκ οἷδά σε τίς εἶ. ὑπάγε ἀπὸ ἐμῶν, ἐργάτα τῆς ἀνομίας. Ἐξώσθης δὲ σὺ ἐκεῖ, ἐλθούσης εἰς τὰς ἀκοάς σου, φωνὴ ὑφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως. καὶ γνωρίζεις τὴν φωνὴν ἐνὸς ἐκάστης τῆς ἐταίρων σου, καὶ στενάχας ἔρριψεν. οἱμοὶ οἱμοὶ τῶ ἀδελφῶ. πῶς ἐξεργήσῃν ἀπὸ τῆς ποσάτης δόξης τῆς ἐμῶν ἀδελφῶν, καὶ νῦν ἐχωρίσθω ἀπὸ αὐτοῦ; δικαίως ἔπαθον. Ἐκεῖνοι γὰρ ἐνεκρατεύοντο, ἐγὼ δὲ ἡδισφόρον. ἐκεῖνοι ἔφαλλον, ἐγὼ δὲ μετεωριζόμενος εἰσίνων. ἐκεῖνοι ἐσπλάγγον εἰς τὰς γονυκλισίας, ἐγὼ δὲ ἐκοιμώμην. ἐκεῖνοι ἠύχοντο, ἐγὼ δὲ ἐμετεωρίζομην. ἐκεῖνοι ἐταπείνουν ἑαυτοὺς, ἐγὼ δὲ ὑψηλοφανυρόμην. ἐκεῖνοι κατευτέλιζον ἑαυτοὺς, ἐγὼ δὲ ἐκαλωπιζόμην. Ἀλλὰ τῷτο, νῦν ἐκεῖνοι ὑφραίνονται, ἐγὼ δὲ ὁδυρόμαι. ἐκεῖνοι ἀγάλλονται, ἐγὼ δὲ κλαίω. Νῆψον πότνι, ὦ ἀδελφε, μικρὸν καὶ κατανόησον εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτῆς φιλανθρωπίαν, καὶ μὴ ἀμελήσης τῆς σῆς σωτηρίας. Ζήτησον αὐτὸν, καὶ γίνεταί σοι ταχύς εἰς σωτηρίαν. ἐπιπάλεσά μοι αὐτὸν, ὥστε ὑφρασθῇ σὺ. δὸς αὐτῷ, ἵνα λάβῃς ἐκατονταπλασίως. Εἰ ὁ ἀψυχὸς χάρτης ἀφ' γραμμῶν κρῖνων ἀποδίδωσι τὰ ἐν αὐτῷ κρυφωμένα, πόσῳ μᾶλλον ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δίδωσι χάριν τοῖς ἐκζητήσιν αὐτόν. Ὁ χάρτης ἀφ' γραμμῶν αὖτις τόκον ἐπὶ τόκῳ. καὶ ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος ὁ Θεὸς πληθύνει τὴν μισθὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δεινότητος ἡμῶν, Μὴ οὖν ῥαθυμῆσης· μὴ οὖν κατακυριεύσῃ σὺ ἡ φροντίς τῶν γνῶντων πραγμάτων, μήδε εἰς ἀπώγνωσιν ἑαυτὸν βάλῃς. Ὁ γὰρ Θεὸς ἀφ' τὴν ἑαυτοῦ ἀσπλαγχνίαν προσ-

A pades suas lucentes, vestemque splendidam : audientque vocem ejus dicentem : venite benedicti Patris mei, hæreditate possidete præparatum vobis Regnum a constitutione mundi. Tu autem, cum vox illa clamoris insonuerit, dicturus es ad eos : Fratres mei, date mihi modicum olei : ecce enim lampas mea exstinguitur. Audiesque ab eis responsum : Ne forte non sufficiat nobis & tibi : vade potius ad vendentes, & eme tibi. Et tunc perges poenitentia ductus, & nusquam, ubi emere possis, invenies. Omnis enim terra timore concutietur, velut aqua maris, a facie gloriæ ejus. Tuncque moestus cum planctu dices : Vadam, & pulsabo, & quis novit, si forte aperiant mihi ? Reversusque pulsabis : & nemo erit qui tibi respondeat. Et iterum insistens pulsabis : & respondebitur tibi ab eis qui intus sunt : Amen dico tibi, nescio te, quis sis : discede a me, operarie iniquitatis. Te autem ibi persistente, introibit in aures tuas vox lætitiæ & exultationis : dignoscesque uniuscujusque familiarium atque sodalium tuorum vocem ; & amare flens atque suspirans, dices : Hei mihi, hei mihi misero & infelici : quomodo tanta fratrum meorum gloria privatus sum, & a contubernalibus sociisque meis separatus ? Totum vitæ meæ tempus cum illis transegi : at nunc ab eis segregatus sum. Juste sane, ac merito hæc patior. Illi namque continentem ac temperanter vixerunt : ego vero indifferenter atque negligenter. Illi psallebant : ego autem mente distractus filebam. Illi genuum flexionibus sedulo vacabant : ego vero dormiebam. Illi precibus intenti erant : ego autem mente distracta evagabar. Illi seipsum humiliabant : ego vero superbia intumesciebam. Illi seipsum contemnebant : ego autem exteriore cultu atque ornatu delectabar. Propterea illi nunc lætantur : ego autem tristitia atque dolore plenus sum. Illi exultant : ego vero acerbè fleo. Evigila igitur paululum, o miser, & immensam Domini benignitatem considerans, noli quæso, tuam salutem negligere. Inquire illum, & cito erit tibi in salutem. Invoca illum, & te proteget atque defendet. Da illi, ut centuplum ab eo recipias. Si enim charta inanimata per literarum apices clamans, restituit omne debitum, quod in ea scriptum continetur ; quanto magis benignissimus Deus largietur gratiam exquirentibus se ? Charta quidem per literas usuram usuræ addit : at thesaurus divinæ gratiæ multiplicabit mercedem orationum atque deprecationum nostrarum. Noli ergo negligere, & torpore atque ignavia deprimi : neque terrenarum rerum in te cura dominetur : neque in desperationis laqueum te ipsum conjicias. Nam Deus visceribus

Matth. 25.
Luc. 13.

pietatis atque misericordiae suae suscipiet ac
 proteget te, omnesque qui illum toto cor-
 dis affectu requisierint. Accede igitur ad
 ipsum securus, procide coram eo, suspira,
 plora, & dic ipsi: Domine meus & Sal-
 vator meus, quare dereliquisti me? mise-
 rere mei, quoniam tu solus benignus ac
 misericors es? Salva me peccatorem, quia
 tu solus absque peccato es. Evelle me ex
 foece ac coeno iniquitatum mearum, ut non
 infixus ibi hæream in sæcula sæculorum. Li-
 bera me de ore inimici: nam ecce tamquam
 leo rugit, me devorare cupiens. Excita po-
 tentiam tuam, & veni, ut salvum me fa-
 cias. Fulgura coruscationem tuam, & dis-
 sipa vires ejus. Terreatur, ac dissipetur a
 facie tua: infirmus quippe est, neque vim
 obsistendi tibi habet, neque iis qui diligunt
 te. Cernens enim signum gratiae tuae, de-
 territus fugit, confususque recedit ab ipsis.
 Et nunc, Domine, salvum me fac, quo-
 niam ad te confugi.

Psal. 68.

1. Petr. 5.

Psal. 79.

Psal. 143.

Si hoc modo ad eum accesseris, eum-
 que ex toto corde invocaveris; confestim
 tamquam benignus & misericors pater, suam
 in auxilium tuum gratiam emittet, cunctas-
 que voluntates tuas implebit. Ita carissime
 mi, accede, & ne negligas, neve otio
 atque desidia obtorpescas, neque ad me
 pigrum ac segnem attendas. Mihi enim suf-
 ficit confusio vultus mei, qui dico, & non
 facio; moneo, & non intelligo. Cæterum
 imitator esto perfectorum ac spiritualium
 Patrum: & regulam illorum exquire ac se-
 quere. Neque supra modum tentes grandia
 atque excelsa, quæ perficere nequeas: ne-
 que rursus nimium secteris vilia atque ab-
 jecta, ut multiplicetur merces tua. Neque
 delicate nimis corpus tuum enutrias, ne for-
 te oppugnare te incipiat; neque illud i-
 psam carnis voluptatibus adsuefacias, ne præ-
 gravet animam tuam, & in infima terræ
 illam deprimat. Nam si illius concupiscen-
 tias explere volueris, derelinquet viam pla-
 nam ac rectam, & per aspera atque præ-
 rupta incedet, cogitationesque quascumque
 fordidas facile libenterque admittens, a tem-
 perantia & sobrietate prorsus recedet. Quod
 si illud rursus ultra modum laboribus mace-
 ras atque affligis, etiam sic gravitate one-
 ris opprimitur anima tua, dum tristitiae at-
 que pusillanimitati subditur, & a torpore
 ac tædio vineta detinetur, iracundiaque con-
 citatur; & ad laudes Deo referendas, pre-
 cesque fundendas, nec non ad bonum obe-
 dientiae pigra ac segnis efficitur. Bono igi-
 tur te ipsum modo ac via gubernare. Numquam
 ne, dicito mihi, circi spectator fuisti? aut
 num scapham rursus in pelago non conspe-
 xisti?

A δέχεται σε, & ὑποσπάζει σε, & πάντων ὅτι
 ἔχεις ὅλης καρδίας ἐκζητούντων αὐτόν. Πρόσελθε
 οὖν αὐτῷ ἀναδύς, πρὸς ὥσπερ, στέναξον, κλαῖ-
 σον, καὶ εἰπὲ αὐτῷ. Κύριέ μου ὁ Σωτήρ μου, ἵνα
 τί με ἐγκατέλιπες; οἰκτεῖρήσόν με, ὅτι σὺ εἶ μόνος
 φιλόφρων. σῶσόν με τὸ ἁμαρτωλόν, ὅτι σὺ
 εἶ μόνος ἀναμάρτητος. σκέπασόν με ἐκ τῆς βορ-
 ρῆς τῆς ἀνομίᾶν μου, ἵνα μὴ ἐμπαγῶ εἰς ἀβύσσους
 αἰώνων. ῥῦσά με ἐκ σώματος τῆς ἐχθρῆς. ἰδὲ
 γὰρ ὡς λέων ὠρύεται, θέλων καταπιεῖν με. ἔξελ-
 γνόν τὴν δυνατείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσά
 με. ἄσραψον ὅτι τῇ ἀσραπῇ σου, καὶ ἀσσοκέρπισον
 αὐτὴν τὴν δύναμιν. πληθύντω καὶ σκορπίζω τὸ
 τῷ πρὸς ὥσπερ σου. ἀσθενὴς γὰρ ὑπάρχεις τῇ ἐναντι-
 πιόν σου, ὅτε πρὸς πρὸς ὥσπερ τῇ ἀγαπώντων σε. ὁρᾷ
 γὰρ τὸ σημεῖον τῆς χάριτός σου, καὶ πλεῖται σε,
 καὶ καταχυνόμενος ἀναχωρεῖ ἀπὸ αὐτοῦ. καὶ νῦν,
 C δέσποτα σῶσόν με, ὅτι πρὸς σε κατέφυγον.

Εἰάν τις πρὸς δέξῃ αὐτῷ, καὶ ἐπικαλέ-
 σῃ αὐτόν ὅς ἔστι ὅλης τῆς καρδίας, ὡς
 Πατὴρ ἀγαθὸς καὶ δόξα λαγχνός, πέμπει τὴν
 χάριν αὐτοῦ εἰς τὴν βοήθειαν τὴν σὴν, καὶ πάντα
 τὰ θελήματα σου πληροῖ. Ἀγαπήτέ μου, καὶ
 πρὸς ἐλθε καὶ μὴ ἀμελήσης, μήτε μὴν πρὸς
 χης εἰς ἐμὲ τὸ ῥάθυμον. Ἐμοὶ γὰρ αὐτάρκης
 D εἰς ἡ ἀχύνῃ τῷ πρὸς ὥσπερ μου, λέγοντι καὶ μὴ
 ποιῶντι, νεθετῶντι καὶ μὴ σωιέντι. Ἀλλὰ καὶ
 μιμητὴς πάντων τελείων καὶ πνευματικῶν πατέρων,
 καὶ τῷ κανόνι αὐτῶν ἐπακολούθησον. μήτε ὑπὲρ
 τὸ μέτρον εἰς τὰ πάντα ὑψηλὰ ἐγχειρήσης, μὴ
 δυνάμει ἐπιτελέσῃ. μήτε εἰς τὰ πάντα ὑπε-
 λῇ, ἵνα πληθυνθῇ ὁ μισθός σου. Μὴ θρέψῃς
 τὸ σῶμά σου, ἵνα μὴ σε πολεμήσῃ. μήτε σιω-
 ηθίσῃς αὐτὸ ἐν ἡδοναῖς σαρκικαῖς, ἵνα μὴ γένη-
 ται βάρος τῇ ψυχῇ σου, καὶ κατὰξῃ αὐτὴν εἰς τὰ
 κατώτατα τῆς γῆς. Εἰάν γὰρ ἐπιδῷς σεαυτὸν τῷ
 E ἐπιτελέσῃ τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ, ἐγκαταλείπει
 τὰς διδείας ὁδούς, καὶ ἀπὸ κρημνῶν βαδίζει,
 πάντα τε λογισμὸν ῥυπαρὸν ὀχρεῶς δέχεται,
 καὶ οὐκ ἔτι σωφρονεῖ. Καὶ εἰάν πάλιν ὑπὲρ μέ-
 τρον καταπονῆσῃς αὐτόν, γίνεται καὶ ἔτι βάρος
 τῇ ψυχῇ κατακυβερνηθῆναι ὑπὸ τῆς ἀθυμίας, ὅτι
 F ἀκηδίας κατεχομένης. γίνεται ὅτι καὶ ὀργίλη καὶ ὀκνη-
 ρὰ εἰς τὴν ὑμνολογίαν τε καὶ πρὸς δόξαν, καὶ εἰς τὴν ἀγα-
 θὴν ὑπακοήν. Μὲν οὖν καλῶ καὶ σαθρῶ κυβέρνη-
 σον σεαυτὸν. Θεατὴς ὁδῶν ποτε, εἰπέ μοι, ἐγένετο
 τῷ ἵπποδρόμῳ; ἢ πάλιν σκάφῳ ἐν τῷ πελά-
 γῳ οὐκ ἐδεάσω; τὰς μὲν γὰρ ἵππους εἰς ἀμέτρως
 ἐλαύνῃ τις, μονόψοφοι τίθενται. καὶ εἰάν ἀμέ-
 τως

τρως χαυνώσωσι πάλιν αὐτὲς, καὶ τὸ ἡνίοχον καταβαλόντες σύρσιν. Ομοίως καὶ σκάφος ἐν τῷ πελάγῳ ὑπὲρ τὸ σήκωμα εἰς φορτῆται, ὑπὸ τῶν κυμάτων βαπτίζεται καὶ καταποντίζεται, καὶ κερταται· ἀνὰ φόρτον εἰς πλεῖον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων τάχιον κατατρέφεται. Ομοίως ἡ τε ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, εἰς αὐτὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον βαρυνώσι πεπιπίπτοι. Διὰ τὴν καλὴν ὁρὰν ἔχοντες ἀρξασθαι καὶ ἐπιτελέσαι, καὶ τῷ Θεῷ διαφανεῖσθαι, σεαυτῶν τῷ πλοῖον οὐ χρησιμοποιεῖται. Τὸ δὲ λογισμὸν ἔχοντες Χειρὸς ποιμνίου, καὶ φωστῆρες τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ἀλλὰ τῆς γῆς ὑμεῖς ἐστε, οἱ τέλειοι Ἀσκητῶν, οἱ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν ἐπὶ γῆς ἀγαπήσαντες. Οἱ ἀγῶν ὑμῶν παροικία, ἡ δὲ ἀνταπόδοσις, καὶ ὁ ἐπάγγελτος ἀμείβη. Καὶ ὁ μὴ κόπος ὑμῶν βραχυς, ἡ δὲ ἀνάπαυσις καὶ ἡ τελειότης ἀγῆρως. Οἷον τὸ παροικίως ὑμεῖς ἀγωνίζεσθε τὴν ἀρετὴν κατορθύνετε, ποσὸν ὁ ἐχθρὸς ὑμῶν εἰς μάχην ἵσταται, ποικίλας παγίδας κρύπτει κατὰ ὑμῶν. Προσέχετε ποίνῃ ἑαυτοῖς ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ· ἀνὰ γὰρ ἀγῶνος, ὁδὸς φανερὰται· ὁ δὲ ὁδὸς ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείπει τὸ παροικίως πολεμῶντα καὶ ἀγωνιζόμενον. Εἰ δέ τις χαυνώσας ἑαυτὸν, ὀκνεῖ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀγωνίζεσθαι, ἔτι ἐπικαλέσασθαι, εἰς ἀντίληψιν, τὴν χάριν, ἑαυτὸν ἀγτιάσῃ, ἔτι μὴ αὐτὴν, ὡς μὴ βοηθούμενος ὑπὸ αὐτῆς. Καθάπερ γὰρ τις ὑγιὲς τὰς χεῖρας ἔχων, ποικιλοῦς ἀφρονίας ἐδεσμάτων, ὀκνεῖ ἐκτεῖναι αὐτὰς, ἔτι πληρώσας τὸ ποικιλοῦς ἀγαθῶν· ἔτι ὁ μοναχὸς ὁ ἔχων πείραν τῆς χάριτος καὶ ἀμελῶν ἐπικαλέσασθαι αὐτὴν, καὶ ἐμπληθῆναι τῶν ἐδεσμάτων τῶν γλυκύτητος αὐτῆς. Ὁμοίως ὁ μοναχὸς ἐρατῶν ἰόντι εἰς πόλεμον, ἔτι φράσσοντι αὐτὸν τὸ σῶμα τῇ παντευχίᾳ πάντοτε· νήφων ἕως τῆς νίκης, ἔτι ἀγωνιῶν· μὴ ἀφνω ἐπιρρίψῃ αὐτὸν ὁ πόλεμος, ἔτι ἀφύλακτος ἀρεταῖς, ληφθῇ ὑπὸ αὐτοῦ. Ομοίως ἔτι ὁ μοναχὸς, εἰς χαυνώσας ἑαυτὸν ἀπορροαθῇ, ἀχέρως ἀλίσκεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· ἐμβαλεῖ γὰρ αὐτὸν λογισμὸς ῥυπαρὸς, εἰς ἡδύς παροικίεσθαι, τὰς τῆς ὑψηλοφροσύνης, φημί, ἔτι κενόδοξίας, φθόρον τε καὶ καταλαλίαν, γαστριμαργίαν καὶ ὑπνον ἀκόρετον, καὶ πρὸς τῆς εἰς ἀπόγνωσιν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀπελεγμὸν τῶν κακῶν. Εἰς τὴν νήφην ἀπαπαντῶν, ἐπιπλάττει τὴν χάριν τῷ Θεῷ εἰς βοήθειαν· ἀντιλαμβάνεται ὑπὸ αὐτοῦ, πρὸς ἀρετὴν αὐτοῦ· γίνεται τε ἐν αὐτῷ ἐπαινετὸς καὶ

A xisti? Etenim equos si quis immoderatus ad cursum concitarit, solo postmodum strepitu terrentur: contra vero si nimium relaxati fuerint, ipsum etiam aurigam dejiciunt, dejectumque per diversa trahunt. Similiter & scapha in mari si pondere nimio gravata fuerit, facile fluctibus concutitur atque submergitur: at si levis, & sine onere naviget, citius ventorum vi subvertitur. Similiter quoque & anima & corpus si supra modum onerentur, in ea quæ ante diximus, incidunt. Atque ideo bonum est, ita unumquemque incipere, ut perficiat, Deoque placere queat, & sibi ipsi utilis sit ac proximo. Vos estis benedictus grex Christi, vos luminaria mundi, & sal terræ, qui perfecti ac veri monachi estis, angelicamque conversationem diligitis. Certamen quidem vestrum temporarium ac momentaneum est; at retributio & laus æterna. Labor vester brevis; at requies & perfectio nunquam senescens. Quanto vos alacrius decertatis, virtutemque excolitis; tanto magis adversarius vester furore atque insania accenditur, diversosque in perniciem vestram laqueos occulte tendit. Attendite ergo vobis ipsis ab insidiis ejus. Nemo enim absque certamine coronatur. At gratia Dei nullum unquam derelinquet, qui promte alacriterque pugnaverit. Si quis vero per ignaviam seipsum relaxans, os suum aperire, ejusque gratiam in auxilium suum invocare neglexerit, seipsum jam incuset, & non gratiam, quasi ab ea deferatur. Quemadmodum enim si quis manibus sanus sit, habeatque ante se escas plurimas appositas, & segnitie torpens, noluerit ori suo eas admovere, iisque vesci: ita quoque monachus, qui gratiam expertus est, si neglexerit ipsam invocare, & dulcedine ciborum ejus repleti. Similis est monachus militi ad bellum proficiscenti, qui corpus suum armis undique munit, & vigilat, decertatque, donec victoriam obtinuerit, ne forte adversarius repente in eum irruat, incautumque dejiciat atque apprehendat. Eodem modo & monachus si inertia seipsum relaxaverit, facillime ab inimico capietur ac prosternetur. Immittit siquidem ille in cor ejus cogitationes turpes ac sordidas, quas hic libenter in se admittit ac recipit; superbiam præterea, ac vanam gloriam, invidiam, detractionem, gulam, insatiabilemque somnum: & inter hæc omnia, in desperationem illum agit, & in reprobationem malorum. Cæterum si sollicitus semper vigilaverit, Dei gratiam in suum præsidium implorabit, ab eoque adjuvabitur, edocebiturque, quomodo placeat ei, fiet-

1. Tim. 2.

que in eo laus & laudator. Nam quemadmodum qui seipsum intuetur in speculo idem ipse est qui videt, & qui videtur: ad eundem modum & gratia, ubi invenerit requiem, atque in homine inhabitaverit, ibidem & glorificat hominem, & glorificatur ab illo. Absque autem illius auxilio, non valet cor placere ei, neque compunctione repleti, ad confitendum, ut debet, Domino: sed pauper est, bonorumque indigens, habitantque in eo turpes & execrandæ cogitationes, sicut nycticorax in domicilio. Hominis est gratiam invocare, ut illa adveniens, mentem ejus illuminet; purificansque seipsum homo, eam inhabitatricem & auxiliatricem sibi acquirat, & per eam quascumque virtutes exerceat; illuminatusque ab ipsa, varium ac multiplicem omnino futuri sæculi decorem contemplari valeat: efficiturque ei murus & antemurale, & custodit ipsum ab hoc sæculo in vitam futuri sæculi. Inclina ergo aurem tuam, carissime, & ero tibi bonorum consiliator, si ad vitam cupis æternam pervenire, & beatitudinem Domini tui consequi. Dic mihi, cur aqua abluis faciem tuam? numquid ut proximo tuo placeas? necdum ergo, ut videtur, respuisti passiones carnis tuæ, sed eis adhuc servis. Quod si faciem tuam lavare desideras, lacrymis eam abluito, & suspiriis ac fletibus eam lavato, ut in conspectu Dei & sanctorum Angelorum cum gloria ac claritate resplendeat. Nam facies quæ lacrymis abluitor, immarcescibilem pulchritudinem acquirit. Sed fortasse dicturus es mihi: Pudet me turpem atque deformem faciem præferre. Verum sordes pedum tuorum vultusque tui, si cor mundum castumque habueris, super claritatem solis inter Deum & sanctas virtutes refulgebunt. Quorsum autem temere ac passim rides? nonne plangere atque lugere potius deberes? Et hoc unde, nisi quod non appetas beatitudinem ejus, neque supplicia quæ ipse comminatur, pertimescas? Qui igitur tentationes expertus est, commonere eos poterit, qui necdum eas sunt experti: & qui in latrones incidit mercator, viatores poterit cautos atque sollicitos reddere. Quoniam vero & ego ex parte tentatus sum, (quod prudentiæ tuæ commemoro,) & ob meam ignaviam ad horam dumtaxat cautelam adhibui, rursumque per meam inertiam atque pigritiam in eadem recidi: ideo consilium vobis præbeo, qui estis dilectus grex Christi, ne propter carnales passiones, ac hujus vitæ voluptates, divina gloria privemini, & a puro illo exultationis atque lætitiæ thalamo rejiciamini. Scitis enim, quod labor

A ἐπαγνέτης. Καθάρπερ γάρ τις κατανοῶν εἰς ἑσπέρων, ὁ αὐτὸς καθορῶν ἐστὶ καὶ ὁρώμενος. ὁμοίως καὶ ἡ χάρις, ὅπερ δι' αὐτὴν εὐρὴ ἀνάπαισιν καὶ ἐνοικήσῃ ἐν ἀνθρώπῳ, καὶ δόξαζῇ αὐτὸν καὶ δόξαζέται ὑπὸ αὐτῆς. Χωρὶς ὅ τῆς πρὸς αὐτῆς βοηθείας οὐκ ἰσχύει ἡ καρδία ἐπαρκέσαι ἑαυτῇ, ὅτε κατανύξενως πληρωθῇ, ὁμοιολογήσασθαι θεόντως τῷ δεσπότῃ. ἀλλὰ πτωχὴ τις καὶ ἐνδεής πρὸς καλῶν ὑπάρχει, καὶ οἰκῶσιν ἐν αὐτῇ οἱ ἀπλοκταῖοι καὶ ῥυπαροὶ λογισμοί, ὥστε νυκτικὸς ἐν οἰκοπέδῳ. Ἀνθρώπος τοίνυν ἐστὶν ἐπικαλέσασθαι αὐτήν, ἵνα ἐλθῶσα φωτίσῃ τὴν ἀφνοίαν αὐτῆς, καὶ ἀγνίσας ἑαυτὸν, ἐνοικὸν αὐτὴν καὶ βοηθὸν κτίσῃται ἑαυτῷ. δι' αὐτῆς δὲ κατορθώσῃ πᾶσαν ἀρετὴν. καὶ φωτισθεὶς ὑπὸ αὐτῆς, διωκθῇ κατανοῶσα τὴν ποικιλίαν καὶ δύμορφίαν τῶν μέλλοντος αἰῶνος. γίνεται τε αὐτῷ τεῖχος καὶ ὁχύρωμα, καὶ φυλάσσει αὐτὸν ἐκ τῶν αἰῶνος τέττα εἰς τὴν ζωὴν τῶν μέλλοντος αἰῶνος. Κλίνον τοίνυν τὸ ὄσ σου, καὶ γίνου μοι σύμβουλος, ἀγαπητέ, εἰ ἐπιποθεῖς ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μακαρισμὸν τῶν Κυρίων σου. εἰπέ μοι, τί νίπτεις τὸ πρῶτον σου ὕδατι; ἵνα τῷ πλησίον σου ἀρέσῃς; ὡς οὖν εἶπεν, καὶ διέπυσας παθῶν τῆς σαρκὸς σου, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς δεδύλωσαι. εἰ δὲ θέλεις νίψασθαι σου τὸ πρῶτον, νίψον αὐτὸ δάκρυσι, καὶ πλύνον αὐτὸ κλαυθμῷ, ἵνα λάμψῃ ὡς δόξης ἐνώπιον τῶν Θεῶν καὶ πάντων ἀγίων Ἀγγέλων. πρῶτον γὰρ νιπτόμενον δάκρυσι, κάλλος ἐστὶν ἀμάρταντον. Ἀλλ' ἴσως ἐρεῖς μοι ἐρυθειᾶν τε τὸ ῥύπον τῶν πρῶτων; ὁ ῥύπος πάντων παθῶν ἴσθι καὶ τῶν πρῶτων σου ὡς ἀγνῆς καρδίας, ὑπὲρ ἥλιον λάμπει μετὰ τῶν Θεῶν καὶ πάντων ἀγίων δυνάμεων. Τί δὲ καὶ γελαῖς ἀφροφύως; παρρησιασθῇς τῷ πρῶτῳ Θεῷ, κατεκνευδύθῃς ὑπὸ τῶν γέλωτος. Πόθεν ὅ τῷ; τὸ μακαρισμὸν αὐτῶν ἐπέδῃ οὐκ ἐπόθησας, οὐδὲ αἱ τιμωραὶ αὐτῶν φοβῶσί σε. Ὅτε πειρασθεὶς δύναται παρρησιάζεσθαι τοῖς ἀπείροις. καὶ ὁ ληστῆς πεσὼν ἔμπορος, τοῖς ὁδοιποροῦσι τὴν ἀσφάλειαν ὑποτίθεται. Ἐπειδὴ οὖν ἐκ μέρους ἐπειράσθην, λέγω τῇ σωέσῃ σου, ἀφ' ὧν τὴν ἐμὴν χαυνότητα πρὸς ὀλίγον ἡσφαλισάμην, καὶ πάλιν ἡ ῥαθυμία με εἰς τὸ αὐτὸ κατέστησε. Διὸ συμβουλεύω ὑμῖν, ἀγαπητὸν ποίμνιον τῷ Θεῷ, μὴ ἀφ' οὗ πάντων παθῶν τῆς σαρκὸς καὶ τῆς βίης ἡδονὴν σεραθῆς ἀπὸ τῆς δόξης τῷ Θεῷ, καὶ ζειωθῆς τῇ ἀκηράτῃ ἀφροσύνης τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς νυμφῶνος. Ἰστε γὰρ ὅτι ὁ μὲν κόπος καὶ ἀσκήσεως, ὥστε ὑπνος, πρ.

πρῶτον ὅτιν, ἢ δὲ ἀνάπαυσις ἢ ἀμοιβὴς ἀτελής
καὶ ἀδιήγητος ὑπάρχει· ὡρόσεχε σεαυτῷ, μὴ
δύρεθῇς τῶν ἐκατέρων ἐκπύλων μερῶν, καὶ δι-
κλῶ ὑπὲρ τῶν ἀμφοτέρων ἀπατηθῇς. Ἀλλὰ
πρόσδασον τὴν τελείαν ἀρετὴν κτήσασθαι ἢ κεκοσ-
μημένην πᾶσιν, οἷς ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἐὰν γὰρ
κτήσῃ ταύτην, ὁδὸν ἔσται Θεὸν προξύνειν ποτε,
ὁδὸν ἔσται τὸ πλησίον σε κακοποιήσεως. Καλεῖται δὲ
αὕτη μονοειδὴς ἀρετὴ, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸ κάλ-
λος καὶ τὴν ποικιλίαν πᾶσαν τῶν ἀρετῶν.* Κα-
θ' ὅπερ ἀφ' ὧν βασιλικὸν ἀνδρὶ λίθων τιμίων
ἐκλεκτῶν μὲν μαργαριτῶν πλεχθῆναι ἔδύνατο,
ἐ'τως καὶ ἡ μονοειδὴς ἀρετὴ ἀνδρὶ τῷ κάλλος τῶν
ποικίλων ἀρετῶν ἔστωιςα. καὶ γὰρ ἔοικεν πλῆ-
ρης τῷ βασιλικῷ ἀφ' ὧν μαργαρί. ὥστερ δὲ ἐν ἐκείνῳ
ἐὰν λίπη εἰς λίθος, ἢ μαργαρίτης ὅπῃ κεφαλὴν βα-
σιλέως λάμψαι ἔδύνατο. ἐ'τως καὶ ταύτῃ τῇ μονοει-
δῇ ἀρετῇ, ἐὰν λίπη ἐν κάλλος τῶν λοιπῶν ἀρετῶν,
τελεία ἀρετὴ ἔκ' ὀνομάζεται. ἔοικεν δὲ πάλιν πολυ-
τίμοις ἐδέσμασιν ἡρτημένοις ἐν πᾶσιν ἐκλεκτοῖς ἀρώ-
μασιν, καὶ ὑπερημένοισι ἀλατος. καθ' ὅπερ οὖν πᾶς πο-
λύτιμα ἐδέσματα ἀνδρὶ ὅσος βρωθῆναι ἔδύνατο, ἐ'τω
καὶ αὕτῃ ἡ μονοειδὴς ἀρετὴ εἰς πᾶν κάλλος κεκοσμη-
μένη τῶν ποικίλων ἀρετῶν ἐὰν ὑπερεῖται ἀπὸ τῆς
Χειρὸς ἀγάπης καὶ τῷ πλησίον καθόλου βδελυκ-
τὴ ὅτιν. ὁμοία πάλιν ἐστὶν τῷ τελείῳ καὶ καλῷ
σώματι τῷ ἀλφαβήτῳ τελειωμένῳ ὅτε περικεκοσμη-
μένῳ ἐν τοῖς οἰκείοις γράμμασιν, ἐὰν ὃ ἀφελῇ
ἐν τῶν γραμμάτων αὐτῷ, τὸ ὅλον εἰς ἑδὲν καθή-
σεται. ἐ'τω ὅτε αὕτῃ ἐὰν ὑπερηθῇ μίαν τῶν λοι-
πῶν ἀρετῶν, ἢ ὅλη ἀχρηστος δεισκέται.* Καὶ
πάλιν μεγάλῳ καὶ ὑψηλῇ ἔοικεν αἵματι, ὅς
θεωρήσας βρῶμα ἐν παγίδι, μετὰ σφοδρό-
τητος κατέπιεν ἐν αὐτῷ, καὶ βελόνημος ἔξαρ-
πάσαι ἢ θήραν, τῷ ἄκρῳ σκελῆφθῃ τῷ ὄνυ-
χος, καὶ ἀφ' ὧν μικρῷ ἐκείνῳ ἢ πᾶσα ἰχὺς
αὐτῷ δεσμεῖται. ὅτε ὅλον μὲν ἔχει τῷ δοκεῖν
τὸ σῶμα αὐτῷ ἐλθῆναι, ὅτε ἢ παγίδος ἐκ-
τός, ἢ ὃ δυνάμεις αὐτῷ πᾶσα ὑπὸ αὐτῆς
πεπέδηται. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ὅτε ἡ ἀρε-
τὴ αὕτῃ, ἐὰν δεθῇ ἐν τινὶ τῶν γνήσιων πραγ-
μάτων, νεκρῶται ὅτε ἔλασται ὅτε ἀπόλλυται, F
εἰς ὕψος μὴ δυναμένη ἀρθῆναι, τῷ γνήσιῳ
προσηλωμένη πρᾶγματι. Τίς ὁ μὴ ἔχων δά-
κρυα, ἐλθέτω ὅτε κλαυσάτω. ὅτε ὁ μὴ δυ-
πορῶν κατανύξῃ, πρὸς ἐλθὼν στεναζάτω. ὅπως
εἰς τὴν ἔρανὸν ἀνελθῆσα ἡ ἀρετὴ, ὅτε εἰς αὐτὰς
τὴν βασιλείας φθάσασα πᾶς πύλας, ὅτε ἰχθυ-
σεν εἰσελθεῖν. Οἷόν τι λέγω ἀγαπητέ. κατ-
ώρ-

A exercitationis, tamquam somnus, præterit;
at retributionis requies æterna est, & in-
effabilis. Attende tibi ipsi, ne utrumque
pariter deperdas, & pro utroque ultionem
ac poenam exsolvas. Da autem potius ope-
ram, ut perfectam virtutem consequaris,
quæ omnibus adornata sit, quæ diligit Deus.
Hanc enim si possederis, neque Deum un-
quam exacerbabis, neque proximo tuo ma-
li quid facies. Hæc porro virtus unica ac
B singularis dicitur, continens in se pulchri-
tudinem ac varietatem omnium aliarum vir-
tutum.* Quemadmodum enim regale diade-
ma absque pretiosis lapidibus selectisque mar-
garitis componi texique nequit: ita & hæc
unica ac singularis virtus sine aliarum ful-
gore virtutum perfecta consistere non pot-
est. Est enim revera quam simillima regio
diademati: nam sicut in eo si vel unus
pretiosus lapis aut margarita defuerit, re-
fulgere super caput Regis decenter nequit;
C ita & hæc singularis virtus, nisi reliquarum
virtutum ornamento conferatur, perfecta
virtus appellari non poterit. Similis quoque
est copiosis dapibus, exquisitissimo condimen-
to præparatis, sed salis sapore carentibus:
nam sicut pretiosæ illæ epulæ ac dapes abs-
que sale inutiles sunt: ita & ista unica vir-
tus, variarum licet virtutum gloria & ho-
nore decorata, nisi caritatem erga Deum &
proximum adjunctam habuerit, contentibili-
D lis prorsus atque inutilis habebitur. Similis
item est perfecto pulchroque corpori Alpha-
beti pulchre suis literis formati ac perpo-
liti: si enim vel una ex illo dematur lite-
ra, totum illico mancum & imperfectum red-
ditur: ita & huic si vel una cæterarum defue-
rit virtutum, tota inutilis abjectaque re-
perietur*. Similis rursus illa est Aquilæ in-
E genti in altum volitanti: quæ escam in la-
queo alligatam cernens, tota se alarum ve-
hementia e sublimi in eam demittit, volens-
que prædam inde abripere, comprehensa
repente ungulæ summitate, laqueo detine-
tur: atque ex hoc parvo licet impedimen-
to, omnis vis ac fortitudo ejus devincta
imminuitur, totum quantumvis corpus li-
berum & extra laqueum habere videatur.
Eundem sane in modum & hæc virtus, si
F vel in uno aliquo negotiorum terrenorum
vincta hæreat, tota mox mortificatur, de-
bilitatur, & extinguatur, nec in altum fer-
ri potest, nisi a terrenis negotiis liberetur.
Quisquis igitur lacrymas non habet, veniat
& ploret: & cui non suppetit compunctio,
præteriens ingemiscat & suspiret, confide-
retque, quomodo hæc virtus dum ad cœ-
lum usque ascendit, regni cœlestis por-
tas attingit, ingredi tamen nequeat. Est

Jud. 15. 16.

vero ejusmodi, quod dicere volo, carissime: Consecuti sunt infinitis laboribus quidam hanc, quam prædixi, virtutem, ipsamque regii diadematis instar exornarunt: at postmodum terrenis rebus illaqueati perierunt, seque ipsos a cœlesti regno excluderunt. Considera igitur diligenter teipsum, ne hisce laqueis capiaris, & inimico ad prædam tradaris, neque admirabilem illam virtutem, quam tantis laboribus acquisivisti, destruas ac perdas; neque eam in cœlum ascendere prohibeas, & rubore confusam coram sponsi thalamo constituas: verum liberam illi tribue fiduciam, vocemque excelsam, ut exultans in thalamum introeat, laborumque præmia repetat. O miraculum ingens & obstupendum. Sicut namque leo unico capillo, sic terrena qualibet cura virtus hæc, quæ leoni comparatur, colligata, in terra marcescit atque vilescit. Quamobrem sobrium ac vigilem, carissime, te præbe: teque ipsum vincens, capillum in te illum exiguum ac vilem abscinde, ut non in derisum venias, quemadmodum ille fortissimus, qui in uno momento & ictu oculi, sola asini maxilla armatus, mille viros occidit, & seipsum a vinculis liberans, inimicos interfecit, & Deo victoriam dedicavit, ejusque oratio maxillam asini in fontem aquæ convertit. Hic autem licet tantus ac talis esset, adeoque multa præclara præstitisset, semetipsum tamen per imprudentiam tradidit, terribilesque illas suas & admirabiles vires colligavit. Quare & tu tibi ipsi attende, ne ulla ratione hanc virtutem noxiis aliquibus rebus terrenis devincias: sed liberam eam a cunctis, quibus lædi ac violari potest, reddens, in cœlum præmitte. Quemadmodum autem facere solet nator aliquis, qui ut margaritam pretiosam inveniat, se se in profundum pelagi nando demittit, qua reperta, in altum ex aquis emergit nudus, & cum ingenti thesauro in terram profilit: ad eundem modum & tu omnibus rebus terrenis, sæculique inquinamenti nudari ac liberari festina; virtuteque hac illustratus, induere ea sicut vestimento; & die noctuque vigilanter excuba, ne ipsa exspolieris. Nam quæ illam possederit anima, a nullo malo everti poterit; non a fame, aut nuditate, desidia vel morbo, paupertate vel persecutione, aut alia quapiam tentatione diabolica. Si enim sobriam ac vigilem se præbuerit, per ejusmodi magis augebitur & coronabitur, semper secundum Deum proficiens, illustriorque evadens. Neque etiam ipsa mors eam affligere aut opprimere valebit; sed cum ex corpore migrabit, Angeli in cœlis ipsam lætantem & exultantem excipient, & patri luminum offerent. * Tribulatio enim patientiam operatur:

A ὥρθωσάν ἕνες ἡ ἀρετὴν ταύτῃ πόνοις μυρίοις
κατεπόσμησαν αὐτὴν, ὡς περ διάδημα βασιλέως.
Ὁ δὲ δέντες ἐν τράγμασι γήϊνοις ἀπώλοντο,
Ὁ ἐκτὸς τῆς ἑρρανίης βασιλείας κατέστησαν. Σκόπησον ποίνῃ σεαυτὸν, μὴ ἐμπαγῆς εἰς τι ποιῆτο,
Ὁ τῷ δαδὲς σεαυτὸν τῷ ἐχθρῷ, καταλύσης τὴν ἔτω δαυμασὴν ἀρετὴν, ἣν ἐκτίσω μὲν ποσῶν πόνων.
μὴ ὅτι κωλύσης αὐτὴν εἰς τὸ ἑρρανὸν ἀνελθεῖν,
καὶ μὴ τῷ δαδὲς αὐτὴν κατηχυμῆναι τῷ τῷ νυμφῶνος.
ἀλλὰ δὸς αὐτῇ παρρησίαν μετὰ φωνῆς ὑψηλῆς εἰσελθεῖν ἀγαλλιωμῆναι
Ὁ τῶς μισθὸς ἀπαγγέλλει. Ὁ δὲ δαύματος.
καθάπερ γὰρ λέων τειχὶ δεδῆς τῇ γήϊνῃ φροντίδι,
ἐν τῇ γῇ κατεσάπη Ὁ ἐπαπεινώθη. λέοντι γὰρ ὅμοιος ἡ ποιότης ἀρετῆς.
Νῆψον ποίνῃ, ἀγαπήτε. καὶ κινήσας σεαυτὸν, ἀποκοψὸν
τὸ ὑπερῷον τείχος, ἵνα μὴ γελασθῇς, καθάπερ
ἐκεῖνος ὁ ἰσχυρὸς, ὃς ἀπὸ τῆς σιαγόνος ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμῷ χιλίους ἀνείλε, Ὁ ἑαυτὸν ἐλθὺ δερῶσας,
τῶς ἐχθρὸς ἐθανάτωσε. Τὴν τε νίκην τῷ Θεῷ προσήγαγε, Ὁ ἡ δέποις αὐτῷ
τῷ σιαγόνῃ εἰς τὴν γῆν μετέβαλε. ποιαῦτα Ὁ ποσαῦτα
κατορθώσας, διὰ τὴν ἀφαρέσεως τῶν τειχῶν,
ἐπὶ τῇ ἐχθροῖς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀφροσύνης
πῶς ἔδωκε, καὶ φοβεράν Ὁ λίαν δαυμασὴν
ἰχὺν κατέδρασε. Καὶ σὺ ποίνῃ πρόσεχε, μὴ
καταδήσης τὴν ποιότην ἀρετῆς ἐν τινὶ γεώδει
κακοφραγίᾳ. ἀλλὰ ἀπὸ πάντων τῶν βλαπτόντων
αὐτὴν ἐλθὺ δερῶσον, Ὁ τῷ ὀπείμῃ εἰς τὸ ἑρρανόν.
Καθάπερ κάτεισιν εἰς βυθόν τις ἐπὶ τὸ
ὄρεϊν πολύτιμον καὶ πολύφημον μαργαρίτῃν,
καὶ τῷ ὄρεϊν ἀνείσιν εἰς τὸ ὑψὸς τῶν ὑδάτων,
γυμνὸς ὀρμήσας ἐπὶ τὴν γῆν ἐν πολλῷ
πλεῖστον ὁμοίως οἶω Ὁ σὺ γυμνωσον
σεαυτὸν ἀπὸ πάντων τῶν βίβας πείλων,
καὶ ἐνδύσαι τὴν ἀρετὴν ταύτῃ κοσμηθεὶς ὑπὸ
αὐτῆς. νῆψόν τε ἡμέρας Ὁ νυκτὸς, ἵνα μὴ
γυμνωθῇς ἀπὸ αὐτῆς. Ἡ γὰρ κτησαμένη αὐτὴν
ψυχὴ, ὑπὸ τοῦ δαδὲς κακῆς δυνάμει
περιτραπῆται, Ὁ τῷ λιμῷ, ἡ γυμνότητος, ἡ ἀκηδίας,
ἡ νόσος, ἡ πτωχείας, ἡ διωγμῷ, ἡ ἕως ἑτέρῃ
πειρασμῷ διαβολικῷ. Ἐὰν γὰρ νήφῃ, διὰ τῶν
πεισῶν πλεόν ὀφείλειται καὶ σεφανῆται. αἰὲν
κατὰ Θεὸν περιπόνησα καὶ λαμψυμένη. ὅτε
ὁ αὐτὸς ὁ θάνατος ἰσχύει αὐτὴν κακῶσαι,
ἀλλὰ Ὁ σώματος ἔλθῃσαν Ἀγγελοι
ἐν ἑρρανοῖς ἀγαλλομένην αὐτὴν ὑποδέχονται,
καὶ προσάγουσιν αὐτὴν τῷ πατρὶ
πάντων φωτῶν. * θλίψις γὰρ ὑπομονὴν κατεργά-

ἐργάζεται· ἢ τε πτωχεία καὶ ἢ ἀκτιμοσύνη γῆ ὅτι τὸ
ἐργασίας αὐτῆς· ἀπ' αὐτῶν γὰρ καρποφορεῖ καρπὸν τὸ
δικαιοσύνης· ὅτε μὴν ἢ ἀρρώστια δυνάτω αὐτὴν ἀδι-
κῆσαι· ἢ αὐτῆς γὰρ δυνάμιν ἐνδεδυται καὶ καύχημα
πρὸς τὸν θεόν· ὁμοίως οἱ πειρασμοὶ ἐκ ἰσχύος αὐτὴν
ἐλατῶσαι, ἀπ' αὐτῶν γὰρ κατὰ τὸν ἔπαυτον καὶ δόξαν εἰς
ζωὴν αἰώνιον· διωγμὸς πλοῦσαι αὐτὴν ἐξ ὀφείας, ἀπ'
αὐτῆς δὲ πλέκει σέφανον, τέλειόν τε καὶ δόμορφον, καὶ
τῷ Θεῷ τὸ δόξης μὲν χαρὰς προσφέρει· ὅμως ὅτε ἢ
γυμνότης ἰσχύει αὐτὴν ἀτιμία περικταίνειν, ἐπειδὴ
ἢ αὐτῆς ὑφάρνει σολὴν δόξης· λιμὸς ὁμοίως ἐξ ὀφείας
αὐτὴν εἰς ὀλιγοψυχίαν καταστῆσαι, ἢ αὐτῆς ὅτι βί-
πεζα ἐποιμάζει αὐτὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἑρανῶν.
ὅμως ὅτε ἢ δίψα ἰσχύει αὐτὴν τῇ ἀκηδία περικταίνειν·
ἀπ' αὐτῆς γὰρ ἐποιμάζει αὐτὴν ὑποφροσύνη τῆς πᾶ-
δείας· ὅτε μὴν ἢ πτωχεία δυνάτω δελεᾶσαι αὐτὴν εἰς
τὸν πλῆστον, δι' αὐτῆς γὰρ κληρονομεῖ τὸ μακαρισμὸν
τῆς Κυρίας· ἢ ἀρχυπνία τε καὶ ὁ κλαυθμὸς, σέφανος τὸ
τελειότατος αὐτῆς· ἢ ταπεινοφροσύνη καὶ ἢ ὑποφροσύνη
δεμέλιοι τὸ οἰκοδομῆς αὐτῆς εἰσὶν· ὁ θάνατος ἐκ ἰσ-
χύει αὐτὴν θανατοῦσαι, ὅμως ὅτι μνημα περικταίνειν
αὐτὴν δυνάται ἐξ ἐκ καταχεῖν· αὐτοὶ τε ἑρανοὶ ἐκ ἰσ-
χύος πᾶς πύλας ἐκ τῆς ἐμφοροῦσιν κλείσαι τὸ ἐναρέτε-
ψυχῆς· ὅμως ὁρῶντες αὐτὴν μὲν χαρὰς ἀνοίγον· μύ-
ριας τε μυριάδες, καὶ χίλια χιλιάδες Ἀγγέλων καὶ
Ἀρχαγγέλων, Θρόνων, καὶ Κυριοτήτων, Ἀρχῶν τε καὶ
Ἐξοισῶν ἐκ ἰσχύος τῆς ἐπιμνήσαι αὐτῆς, ὅμως μὲν χα-
ρὰς τῆς προσώπῃ αὐτῶν προσδέχον· αὐτὴν, καὶ ὅτι
τῆς χειρῶν αὐτῶν ἄραντες αὐτὴν ἐμφοροῦσιν τῆς θρό-
νος τὸ δόξης προσάγειν αὐτὴν· ἀγάλλει ἐπ' αὐτῇ ὁ
Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ ἀγάλλει
τὸ μὲν ἐπ' αὐτῇ ὁ Πατὴρ, ὅτι αὐτὸν ἠγάπησεν, καὶ
πλήν αὐτῆς ἄλλον ἐκ ἠγάπησεν· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ ὁ
μονογενὴς αὐτῆς υἱός, ὅτι αὐτὸν ἐπεπόθησεν, καὶ πλήν
αὐτῆς ἑδὲνα ἐκτίσας· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ τὸ ἅγιον
Πνεῦμα, ὅτι ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ ναὸς ἅγιος καὶ ἐνώκησεν
ἐν αὐτῇ· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ οἱ ἑρανοὶ μὲν τῆς δυνά-
μεων αὐτῶν, καὶ ὁμοθυμαδὸν προσκίπτουσιν, δοξά-
ζουσιν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, θεα-
σάμενοι αὐτὴν ἀρετῇ ἀγγελικῇ περικεκοσμημένην εἰς
πάν κάλως δικαιοσύνης· ἀγάλλει ἐν αὐτῇ ὁ πρῶτος
σος, ὅτι αὐτὸν ἔλαχεν εἰς κληρονομίαν· Δόξα καὶ μεγα-
λοπρέπεια τῷ μόνῳ ἀγαθῷ καὶ φιλανθρώπῳ Θεῷ,
τῷ πρῶτον ἡμῖν τὴν αὐτῆς βασιλείαν ἀπὸ τῆς αὐτῆς
χάριτος.

Γ' αἰετὲς Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος σοφὸς
καὶ ἀσπλάγχχνος· * Ἰκετόν τὴν σὴν ἀγαθότητα, ἰα-
σαι πᾶς βλάβας τῆς ψυχῆς μου, ὅτι φώτισον τὰς ὀφθαλ-
μους τῆς διανοίας μου, ἵνα κατανοήσω τὴν σὴν οἰκονομίαν
καὶ

A tur : paupertas autem & inopia instar ter-
ræ est, quas ipsa excolit, perque eas
fructum justitiæ refert. Sed neque illam
morbus lædere valet : quin potius vir-
tutem ex illo, gloriamque apud Deum
acquirat. Non illam tentationes minue-
re possunt, cum potius ex iis laudem
& decus in vitam æternam sibi compa-
ret. Persecutio illam prosternere nequit,
sed ex ea perfectam pulchramque co-
ronam plectens, Deo gloriæ cum gau-
dio offert. Nuditas illam ignominia cir-
cumdare nequit, ex qua potius sto-
lam gloriæ sibi textit. Similiter fames
eam ad pusillanimitatem redigere non va-
let ; sed ex illa mensam sibi in regno
coelorum instruit. Neque etiam sitis eam
tædio afficere potest : ab illa enim Pa-
radisi gaudia sibi parat. Sed neque pau-
pertas eam ad concupiscendas divitias allice-
re potest : per illam enim Domini beati-
tudinem hæreditate possidebit. Vigiliæ &
suspiria sunt corona perfectionis ejus : hu-
militas & mansuetudo, fundamenta ædi-
ficii ejus. Mors illam interficere nequit,
neque sepulcrum illam concludere : sed
neque cœli coram anima virtutibus præ-
dita portas suas obserare possunt, verum
potius videntes eam, cum gaudio illas ape-
riunt. Myriades myriadam, & millia
millium Angelorum & Archangelorum,
Thronorum & Dominationum, Principa-
tuum & Potestatum, torve illam aspicere
non valent ; sed lato potius vultu ean-
dem excipient, manibusque suis sustol-
lentes, coram throno majestatis sistunt.
Exultabit in ea Pater, & Filius cum
Spiritu sancto. Et Pater quidem in ea
exultabit, quia ipsa eum dilexit, & præ-
ter illum diligere alium noluit. Exultabit
autem in ea unigenitus Filius : quoniam
ipsa semper concupivit illum, & præter eum
nihil possidere optavit. Exultabit & Spi-
ritus sanctus in ea, quia templum illius san-
ctum fuit, & inhabitavit in ea. Exultabunt
quoque super illam cœli cum virtutibus suis,
& pariter procidentes, glorificabunt Pa-
trem, & Filium, & Spiritum sanctum,
cernentes eam omni Angelica virtute ex-
ornatam, & omni justitiæ splendore de-
coratam. Exultabit etiam in ea Paradisus,
quoniam hæreditate ipsum acquisivit.
Gloria & magnificentia soli bono & ama-
tori hominum Deo, qui sua gratia re-
gnum nobis præstitit.

Sana me, Domine, & sanabor, qui
solus sapiens es & misericors *. Supplico bo-
nitati tuæ, sana vulnera animæ meæ, & ocu-
los mentis meæ illumina, ut dispensationem
tuam

tuam in me factam considerem. Et quoniam mens mea infatuata est, sale gratiæ tuæ condias eam. Sed quid dicam tibi, o futurorum præcognitor, qui corda scrutaris & renes? Tu solus quippe nosti, quod sicut terra sine aqua, sitit te anima mea, & concupiscit te cor meum: diligentes autem te, assidue gratia tua replentur. Quemadmodum igitur semper exaudisti me: ita nunc quoque deprecationem meam ne despexeris. Ecce enim velut captiva detinetur mens mea, te solum Salvatorem verum requirens. Mittere ergo gratiam tuam, ut veniens famem meam expleat, & sitim mihi restinguat. Nam te lumen veritatis, datoremque salutis concupisco & sitio. Concede igitur mihi postulata mea, & instilla in cor meum vel unam guttam dilectionis tuæ, quæ sicut ignis in corde meo accendatur, & spinas ac tribulos ejus, cogitationes, inquam, pessimas, consumat. Da autem mihi opulenter & sine mensura, ut Deus homo, & multiplica dona tua, ut bonus boni Patris Filius. Quod si te, ut terrenus vel terreni filius, repuli aut repello, irritavi aut irriti; at tu, qui hydrias tua implesti benedictione, * imple quoque sitim meam gratia tua: & qui de quinque panibus satiaisti quinque millia hominum, de immenso etiam bonitatis tuæ thesauro famem meam exsatiasti. Benignissime, hominumque amator, si super fœnum & flores, omnisque generis herbas tua in illo tempore abundanter & sine invidia effusa est gratia: quanto magis servo tuo supplicanti postulata concedet? Ecce enim aër refulget, & volucres vocem suam a gloria summæ sapientiæ tuæ variant: ecce terra omnis variorum diploide florum circumdatur, quæ sine humanis manibus texta est: gaudens autem & exultans, duplicem agit celebratam: ac primum quidem, propter primum parentem Adam, quod veluti vomere quodam e sinu ipsius eductus est: deinde propter Dominum suum, quod descendens super ipsam ambulavit. Mare quoque gratia tua impletum, navigantes in ipso divitiis auget. Eadem igitur gratia tua fiduciam mihi concedat, ut loquar ad te: quod enim ad te habeo desiderium, compellit me, ut invocem te. Si enim qui fuit ab initio homicida malorumque architectus serpens, os suum olim aperuit; quanto magis os servi tui te concupiscentis aperies, ut gloriam laudemque gratiæ tuæ enarret? Benignissime hominum amator, qui duo minuta viduæ illius, animumque suscepisti atque probasti: suscipe quoque deprecationem servi tui, & auge preces meas, & da quod peto: ut templum sanctum gratiæ tuæ efficiar, quæ in me inhabitet, ipsaque, quomodo placere sibi debeam, me doceat: ut &

A ἡ ἐν ἐμοὶ ἡχοῦνται. Καὶ ἐπεὶ ἐμωράνθη ἡ διάνοια, πὸ ἄλλας τὴ χάριτος σε ἀρτυσάτω αὐτήν. Τί ὃ ἐρῶ σοι, ὡ προγνώσα, τῷ ἐπάζοντι καρδίας καὶ νεφρῆς; σὺ μόνος ἐπίστασαι ὅπως, ὡς γῆ ἀνδρος, διψάσῃ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ποθεῖ σε ἡ καρδία μου. Τὸν γὰρ ἀγαπῶντά σε διηνεῶς ἡ χάρις σε κορέννυσι. Καθὼς ὃ αἰεὶ ἠκυσάς μου, καὶ πὸ νῦν μὴ ὑπερίδης τὴ δέησίν μου. ὡς περὶ γὰρ ἀχμῶτος μου ἐστὶν ἡ διάνοια, σὲ μόνον τὴ Σωτήρα ζητῶσα τὴ ἀληθείας. Πέμψον ποίνην τὴ χάριν σε, ἵνα ἐλθῶσα κορέσῃ τὴ ἐμὴν πείναν, καὶ ποτίσῃ μου τὴ δίψαν. Σὲ γὰρ ποθεῖ τὸ διψῶν τὸ φῶς τὴ ἀληθείας, καὶ δοτῆρα τὴ σωτηρίας. Δὸς οὖν μοι τὰ ἀγτήματα μου, ἵνα εἰς αὐτὰ ἐν τῇ καρδίᾳ μου εὐχόμενα εἶναι τὴ ἀγάπης σε, ἵνα καυθῇ, ὡς φλόξ, ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἵνα καταφάγῃ τὰς ἀκαήθας τὸ τειβολῆς αὐτῆς, τὰς πονηρὰς λογισμὰς.

B Δὸς ποίνην πλεονῶς τὸ ἀμέτρως, ὡς Θεὸς ἀνδρῶπος, ἵνα πληθύνῃς ὡς Υἱὸς ἀγαθὸς ἀγαθῶ Πατρὸς. Εἰ καὶ ἐγὼ ἠθέτησα καὶ ἀθετῶ, καθάπερ χοῖκός τὸ υἱὸς χοῖκος, ἀλλ' ὁ πληρώσας τὰς ὑδρίας ἐκ τῆς βυλολογίας σε, * πληρώσόν μου τὴ δίψαν ἀπὸ τῆς χάριτος σε, καὶ ὁ ἐμπλήσας τὰς πέντε χιλιάδας ἐκ τῆς πέντε ἀρτων, ἐμπλησόν μου τὴ πείναν ἀπὸ τῆς ἀμέτρως πλεονῶς τῆς σῆς ἀγαθότητος. Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, εἰ ποθεῖς χορτῶν, καὶ ἀνδρῶν καὶ παντοῖα χλωρῶν τὴ γῆς κέχυται ἀφθόνως ἡ χάρις σε ἐν τῷ καρπῷ τέτρω. πόσῳ μᾶλλον δωρήσεαι ἀγτήματα τῷ δέλῳ σε τῷ ἱκετεύοντι. ἰδὲ γὰρ καὶ ὁ ἀὴρ λαμψύνει, καὶ τὰ πετεινὰ ἀμύσσονται τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς δόξης τῆς πολλῆς σε σοφίας. ἰδὲ δὴ καὶ ἡ γῆ πᾶσα διπλοῖδα περιβάλλει τῶν ποιήτων ἀνδρῶν, ἥτις ὑφάνει ἀνδρῶν χειρῶν ἀνδρῶπων ἀγάλλει καὶ εὐορτάζει δύο εὐορτάς. μίαν μὲν ὑπὲρ τῆς ὕψους τῆς πρωτοτόκου Ἀδὰμ, ὅτι ἐξωποιήθη. μίαν ὃ ὑπὲρ τῆς δεσπότης αὐτῆς, ὅτι κατελθὼν ἐβάδισεν ἐπ' αὐτήν. ἰδὲ καὶ ἡ θάλασσα πληθύνει ἀπὸ τῆς χάριτος σε, καὶ πλητίζει τὰς πλεονῶς ἐν αὐτῇ. ἡ χάρις σε δίδωσι καὶ ἐμοὶ παρρησίαν τῷ λαλῆσαι πρὸς σέ, καὶ ὁ πόθος, ὃν ἔχω πρὸς σέ ἀναγκάζει με. εἰ ὃ ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος ἐν τῷ καρπῷ τέτρω προσερχόμενος ὁ ἀρχέκακος ὅφιν ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. πόσῳ μᾶλλον ἀνοίξεις τὸ στόμα τῷ δέλῳ σε τῷ ποθεῖντός σε εἰς δόξαν καὶ ἔπαυτον τῆς χάριτος σε. Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, ὁ τὰ δύο λεπτὰ δεξάμενος, καὶ ἐπαυέσας τὴ χήρας προσάρεσιν, προσδέξαι τὴ δέησίν μου τῷ δέλῳ σε, καὶ αὐξήσῃς τὴ βύχην μου, καὶ δός μοι τὰ ἀγτήματα μου. ἵνα ναὸς ἅγιος γένωμαι τῆς χάριτος σε, καὶ οἰκήσῃ ἐν ἐμοί, καὶ αὐτὴ με διδάξῃ, πῶς ἀρέσω

ἀρέσω αὐτῇ· ὅπως τε κρῆσῃ εἰς τὴν κινύραν μὴ μέλη
κατανύξεως καὶ θυφροσύνης, ἄγξει τε τὴν διάνοιάν μου
ὡς περ ἐν χαλινῷ, ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἀμαρτῶσοι, καὶ
ἐκβληθῶ τῷ φωτὸς ἐκείνης· εἰσάκουσόν μου Κύριε,
εἰσάκουσόν μου, καὶ δός μοι, ἵνα κληθῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ
σου· καὶ σιναχθῶ ὁ πεπλανημένος καὶ καθαρθεῖ ὁ
ἀκάθαρτος, καὶ σοφισθῶ ὁ ἄφρων, καὶ χρησίμος γένω-
μαι ὁ ἀχρησίμος· τὸ ποιῆμιον τὸ ἐκλεκτόν σου τῷ ἁ-
κητεὶ καὶ πάντων τῶν ἁγίων τῶν ἀρεσθεσάντων σοι,
οἱ ὅτι τῷ παραδείσῳ ἀγαλλόμενοι, αὐτοὶ προσβύβυσιν
ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ ὡς καλέσῃ σε τὸ μόνον φιλάνθρω-
πον· εἰσακῆσαι τε αὐτὸς τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ σώσει
με τῶν αὐτῶν ὡς κλήσει· ἐγὼ δὲ δι' αὐτῶν δό-
ξαν σοι προσενέγκω· ὅτι τῶν εὐχῶν αὐτῶν εἰσηκούσας,
καὶ ὑπεκρίνας με, καὶ ὅτι ὑπέειδες τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ
γενομένην ὑπὲρ τῆς ἐμῆς σωτηρίας· σὺ ὦ Κύριε, διὰ τῆς
προφητείας σου εἶπας· ἀνοίξω τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω
αὐτὸ· ἰδοὺ τοιγαροῦν ἀνέφη· ὡς τῆς καρδίας τὸ στό-
μα τῷ δόλῳ σου· πληρώσον αὐτὸ τῆς χάριτός σου,
ἵνα διαπαντὸς δόλογήσω σε Χριστέ Σωτὴρ ἡμῶν.
βρέξον εἰς τὴν καρδίαν μου, φιλάνθρωπε ἀγαθέ, τὴν δρόσον
τῆς χάριτός σου· καθάπερ γὰρ ἐν ἰσχυρί γῆς ἐσπαρμένη
θρέψαι αὐτῆς τὰ θνητά· ἀνθ' οὗτο ἐπισκέψῃς τὴν ἀγα-
θότητά σου, ὅπως ὅτι ἡ καρδία μου ἰσχυρί φθάνει
τὰ ἀνέρεσά σοι δίχα τῆς χάριτός σου, καὶ καρποφορή-
σαι καρπὸν δικαιοσύνης· ἰδοὺ δὲ ὁ ὑετὸς βρέχει τὰ θνη-
τά, καὶ τὰ δένδρα στεφανῶν· τοῖς ποικίλοις ἀνθε-
σιν· καὶ ἡ δρόσος τῆς χάριτός σου φωτισάτω μου τὴν διάνοιαν,
καὶ ὡς κοσμησάτω αὐτὴν τοῖς ἀνθεσι τῆς κατανύ-
ξεως καὶ τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἀγάπης καὶ ὑπομονῆς· καὶ
τί ἐρεῖ· ἰδοὺ γὰρ ἡ δίχῃ μου ἀσθενὴς ὑπάρχει· καὶ αἱ
ἀνομίαι μου μεγάλαί καὶ ἰσχυραί· αἱ ἀμαρτίαι μου θλί-
βουσί με, καὶ αἱ ἀσθενείαι μου ἀναγκάζουσί με, νικησάτω
αὐτὰς ἡ χάρις σου Κύριε· ὁ ἀνοίξας τὰς ὀφθαλμούς
τῷ τυφλῷ, ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμούς τῆς ἀγνοίας μου,
ἵνα διαπαντὸς εἰς τὸ κάλλος σου κατανοῶ· ὁ ἀνοίξας τὸ
στόμα τῷ ὑποζυγίῳ, ἀνοίξον τὸ στόμα μου εἰς δόξαν καὶ
ἔπαυτον τῆς χάριτός σου· ὁ θέμις ὅριον τῇ θαλάσῃ
τῷ λόγῳ τῷ προσάγματός σου· θεὸς ὅριον καὶ τῇ καρ-
δίᾳ μου διὰ τῆς χάριτός σου· ὅπως μὴ ἐκκλίνῃ δεξιὰ ἡ
ἀεισεραὴ ἀπὸ κάλλους σου· ὁ δὲ γε ὕδωρ ἐν τῇ ἐρήμῳ
λαῶ ἀπειθεῖ καὶ ἀντιλέγοντι, δός μοι κατάνυξιν, καὶ
τοῖς ὀφθαλμοῖς μου δάκρυα, ἵνα κλαύσω ἡμέρας καὶ
νυκτὸς τὰς τῆς ζωῆς μου ἡμέρας μὲν ταπεινοφροσύνης καὶ
ἀγάπης καὶ καρδίας καθαρᾶς· ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου
ἐνώπιόν σου Κύριε· καὶ δωρήσῃ μοι ὡς τῷ πόρῳ τῷ
ἀγίῳ σου, ἵνα σοι προσενέγκω δράγματα κατανύξεως
πλήρη καὶ ἐξομολογήσεως, καὶ ἐρεῖ· Δόξα τῷ δεδω-
κότι, ἵνα αὐτῷ προσενέγκω, καὶ προσκυνήσω τῷ Πα-
τρι

A carmina compunctionis atque lætitiæ in ci-
thara mea depromat, & mentem meam
quasi quodam fræno constringat, ne ab-
errans peccem tibi, & lumine illo priver.
Exaudi me, Domine, exaudi me, & præ-
sta, ut vocer in hæreditatem regni tui,
colligar ab errore meo, emunder a sordi-
bus meis, ex insipiente sapiens evadam;
& qui inutilis fueram, utilis fiam. Electus
tuus Ascetarum grex, omniumque Sancto-
rum, qui tibi placere, quique in Paradiso
exultant, ipsi pro me deprecantur, teque
orent, qui solus hominum amator es. Ipse
exaudi preces eorum, & saluum me fac
per orationes eorum; ego autem per eos
gloriam tibi referam; quoniam deprecæ-
tionem eorum exaudisti, & misertus es
mei, nec despexisti preces eorum, quas
pro mea salute obtulere. Tu autem Domi-
ne per tuum Prophetam dixisti: Ape-
riam os tuum, & implebo illud. Ecce os
servi tui una cum corde apertum est: im-
ple ergo illud gratia tua, ut semper be-
nedicam tibi, Christe Servator noster.
Effunde in cor meum, benigne hominum
amator, rorem gratiæ tuæ. Quemadmo-
dum enim terra, quæ semen accepit, sine
visitatione bonitatis tuæ non potest suos fru-
ctus alere; sic neque cor meum sine gra-
tia tua valet quæ tibi sunt placita eloqui,
aut fructum justitiæ referre. Et sicut plu-
via fructus nutrit, arboreque variis flo-
ribus coronantur; ita ros gratiæ tuæ il-
luminet mentem meam, exornetque il-
lam floribus compunctionis, humilitatis,
caritatis, & patientiæ. Et quid dicam?
ecce enim oratio mea infirma est ac de-
bilis; iniquitates autem meæ magnæ sunt
& fortes. Peccata mea tribulant me,
& infirmitates meæ vim mihi faciunt.
Vincat illas gratia tua, Domine. Qui
oculos cæci aperuisti, aperi oculos men-
tis meæ, ut semper pulchritudinem tuam
considerem. Qui os subjugalis aperuisti,
aperi os meum ad gloriam & laudem
gratiæ tuæ. Qui mari terminum verbo
imperii tui posuisti, pone terminum cor-
di meo per gratiam tuam, ne declinet
a dextris sive a sinistris a decore tuo. Qui
populo non credenti & contradicenti aquam
in deserto dedisti, da mihi compunctio-
nem, & oculis meis lacrymas, ut die ac
nocte plangam dies vitæ meæ cum humi-
litate, caritate, & puritate cordis. Ac-
cedat deprecatio mea coram te, Domine;
& largire mihi de semine sancto tuo, ut
manipulos compunctione & confessione ple-
nos offeram tibi, & dicam. Gloria ei, qui
dedit, ut ipsi offeram, & adorem Pa-
trem,

Psal. 80.

trem, & Filium, & Spiritum sanctum in sæcula. Amen. *

Sobrii igitur simus & vigilemus, obsecro, in hoc brevi vitæ nostræ tempore; & in hac undecima hora viriliter decertemus.

Matth. 20.

Appropinquavit enim jam vespera, & mercedis retributor cum gloria venit, ut reddat unicuique secundum opera ejus. Attendite itaque, nequis vestrum de bono opere præsumens, negligenterque vivens, immensa

Matth. 16.

illa Salvatoris præmia deperdat. Similis namque est monachus agro alicui seminato, qui pluvia ac rore rigatus incrementum capit, & fructum lætitiæ producit: sed cum jam ad frugum tempus pervenerit, major cura agricolæ ingeritur, ne vel grandine, aut a feris animantibus segetes devastentur: gaudet autem exultatque agricola, ac Domino gratias agit, quando messiem jam suam in horrea congregavit. Ita etiam monachus quamdiu in hoc vivit corpore, de æterna vita sollicitus sit oportet, & usque ad extremum diem in exercitatione monastica adlaboret, ne per negligentiam in vanum cucurrisse deprehendatur; sed cum suum cursum consummaverit, laborum fructus, instar agricolæ, in cœlum congreget, gaudium & exultatio Angelis effectus. Nemo igitur sit segnis, metuve tentationum frangatur: sed qui fortis est, infirmiores sustentet: qui promptitudine atque alacritate valet, pusillanimum consoletur: qui vigil est & experrectus, somno depressum suscitaret: qui firmus est ac stabilis, inconstantem corripiat: qui continens ac temperans est, inordinatum atque intemperantem increpet. Sic namque simul conspirantes, pariterque victoriam de adversario nostro referentes, illum confundemus, & Deum nostrum glorificabimus, sanctosque Angelos exhilarabimus: & eos, qui nos vident, quique de nobis audiunt, in Christo Salvatore nostro mirifice ædificabimus. Sicut enim sanctorum Angelorum acies: ita & multitudo monachorum unanimiter viventium, & mentem suam ad Deum semper elevatam habentium. Et quemadmodum mel & favus in ore: sic responsio fratris ad proximum suum cum caritate. Sicut aqua frigida in magnis caloribus sitienti: ita consolatorius sermo fratri in tribulatione. Quemadmodum qui manum porrigit cadenti, & erigit eum: ita admonitionis & veritatis sermo animam segnem atque pusillanimum excitat. Quemadmodum semen bonum & electum in terra bona ac pingui: sic cogitationes bonæ in anima monachi. Quemadmodum connexio firma ac fortis in ædificio: ita & longanimitas in corde monachi, tempore suæ psalmodiæ. Sicut pondus salis viro infirmo ac debili: ita somnolentia monachi, & cura

Α τρι, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς αἰῶνας. Ἀμήν*.

Νήφωμεν οὖν, πρὸς ἀκαλῶς, ἐν τῷ βραχεῖ τῷ καρῷ, καὶ ἀγωνισώμεθα εἰς τὴν ἑνδεκάτῃ ὥραν ταύτῃ. ἢ γὰρ ἑσπέρα ἤγγικε, καὶ ὁ μισθωποδότης μὴ δόξης ἔρχεσθαι ἀποδοῦναι ἐπ' αὐτῷ κατὰ ἔργα αὐτοῦ. Προσεχετε μὴ ὡς ὁ υἱὸς ἀμελήσῃ κατὰ δόσας, καὶ ἀπολέσῃ ἡ ἀμετρον μισθαποδοσίαν τοῦ Σωτῆρος. Ἐοικε γὰρ ὁ μοναχὸς χώραν ἐκπαρμημένην, ἢ ὡς ἀξήσασα ὑετοῖς καὶ δροσοῖς ἀφρόροις καὶ καρποφόροις, καρποφορεῖ καρπὸν διφροσύνης, καὶ φθάσασα εἰς τὴν ὥραν τοῦ καρποῦ, εἰς πλείονα φροντίδα τῷ γεωργὸν καδίσει, μὴ χάλασα, ἢ ἀγρία ζῶα ταύτην ἀφθεύρῳσιν. Ἐπὶ τὴν ἐν τῷ ἀμνητῷ τύχην τῶν ἀμοιβῶν, συγκομίσας εἰς ἀποθήκην τῶν καρπῶν τῶν ληίων, χάρις καὶ διφροσύνη δι' ἀχαισῶν τῷ Κυρίῳ. Οἱ μείως καὶ ὁ μοναχὸς, ἐν ὅσῳ ἐστὶν ἐν τῷ σώματι τέταρτον, μεμνησθαι ὀφείλει περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, πονῶν ἐν τῇ ἀσκήσει μέλει τελευτάας ἡμέρας, ἵνα μὴ ἀμελήσας δράμῃ εἰς ἀνόνητον. ἀλλὰ τὸ δρόμον τελέσας, τὰς καρπὰς τῶν πόνων, καὶ τὸν γεωργὸν, εἰς ἔρανον ἀποκομίσῃ, χάρις καὶ διφροσύνη τῷ Ἀγγέλῳ ὑπόμεινος. Μηδεὶς τίνῃ ἀποραθυμῇ, ἢ πηλοδῇ τὰς περασμὰς. ἀλλ' ὁ ἰσχυρὸς τὰς ἀσθενεῖς ἀντιλαμβάνεσθαι. ὁ παρόντος τὸ ὀλιγόψυχον πρὸς ἀκαλεσάτω. καὶ ὁ νήφων τὸ ὑπὸν κατεχόμενον διεγείρω. ὁ κατασάμενος τὸ ἀκατάστατον νεθετείτω. καὶ ὁ ἐγκρατὴς τῷ ἀδιαφόρῳ καὶ ἀτάκτῳ ἐπιμείτω. Καὶ ἔτις ἀμύληοις συγκροτῶντες ὁμοθυμαδόν, καὶ νικῶντες, τὸ ἀντίπαλον ἡμῶν ἐχθρὸν καταχυνῶμεν. καὶ τὸ Θεὸν ἡμῶν δοξάζωμεν, καὶ τὰς ἁγίας Ἀγγέλους διφρανῶμεν, τὰς τε ὀρώντας ἡμᾶς καὶ ἀκούοντας περὶ ἡμῶν, ἐν Χειρὶ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, μεγάλως οἰκοδομήσωμεν. Ὡς περὶ γὰρ Ἀγγέλων πρὸς ἐμβολὴν ἁγίων, ἔτις μοναχῶν πλήθος ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀφ' παντὸς ἐχόντων τὴν διάνοιαν πρὸς τὸ Θεόν. Καὶ ὡς περὶ μέλι καὶ κηρίον ἐν σόμφῃ, ἔτις ἀποκείσιν μὴ ἀγάπης ἀδελφῶν πρὸς τὸ πλοῖον. Ὡς ὕδωρ ψυχρὸν ἐν καύμῃ διψῶντι, ἔτις πρὸς ἀκλήσεως λόγος ἐν θλίψει τῷ ἀδελφῷ. καὶ ὡς περὶ εἰς ὅσον χαῖρα πεπωκότι ὡς, καὶ ἐγερῇ αὐτὸν, ἔτις ἐγείρει πρὸς ἀνέσεως λόγος καὶ ἀληθείας ράδιον ψυχῇ καὶ ὀλίγωρον. Καὶ ὡς περὶ πόρος καλὸς ἐκ βύσσου ἐν τῇ γῇ πίνον, ἔτις ἀγαθοὶ λογισμοὶ ἐν ψυχῇ μοναχῶν. Ὡς περὶ δέσις ὀχυρὰ ἐν οἰκοδομῇ, ἔτις μακροθυμία ἐν καρδίᾳ μοναχῶν, ἐν καρῷ ψαλμῶδίας αὐτοῦ. Καὶ ὡς περὶ νόμος ἀλάτος ἀνδρὶ ἀσθενεῖ, ἔτις ὑπνός μοναχῶν, ὅς-

κόσμος· ὡς ἀκανθαὶ καὶ βίβοι ἐν σπόρῳ καλῷ, ἔτως ἄνθρωποι λογισμοὶ ἐν ψυχῇ μοναχῷ· ὡς γὰρ γράνα ἰωδμή καὶ τέλος μὴ λαμβάνουσα τὴν ἰάσεως, ἔτω μνησικακία ἐν ψυχῇ μοναχῷ. Ὡς περὶ ξύλον ἀφθεῖρει σκώληξ, οὕτως ἔχθρα καρδίας μοναχῷ· ὡς περὶ σῆς ἰμάτια ἀφθεῖρει, ἔτως καταλαλιά μολύνει ψυχὴν μοναχῷ. Ὡς περὶ δένδρον ὑψηλὸν καὶ ὠρεῖον καὶ καρπὸν μὴ ἔχον, ἔτως μοναχὸς ὑψηλός καὶ ἀλαζών· ὡς περὶ καρπὸς ὠρεῖος μὴ ἐξωθεν, ἐσωθεν δὲ σεσηπὼς, ἔτως μοναχὸς φθονερός καὶ βάσκανος. Ὡς περὶ τίς ἀκοντίσας λίθον εἰς πηγὴν καθάραν, παράσσει αὐτήν, ἔτως ἀπώκεισις μὲν ὀργῆς μοναχῷ, διάνοιαν παράσσει τοῦ πλῆσιον. Ὡς περὶ τις μεταστήσας ἐκρίζων ἐγκαρπον δένδρον, φθεῖρει τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον αὐτὸ μαρῶναι, ἔτω μοναχὸς καταλιπὼν τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ εἰς ἕτερον μετερχόμενος. Ὡς περὶ οἰκοδομὴ μὴ ἔχουσα θεμέλιον ἐπὶ πέτρῳ, ἔτω μοναχὸς μὴ ἔχων ἐν θλίψεσιν ὑπομονήν. Ὡς περὶ ὡς πρῶτος καὶ ὁμιλῶν βασιλεῖ, καλέσαντος αὐτὸν σιωδῆσαι, καταλείπει τὴν θάλασσαν καὶ ἐνδοξον τῆς βασιλείας ὁμιλίαν, ὅτι τῷ σιωδῆσαι ὁμιλεῖ, ἔτως ὁ λαλῶν ἐν καρῷ φαρμακείας. Σιωδῶν ἀγαπητοί, τίνι πρὸς αἵμα· ὅν ἔχοντες οἱ ἄγγελοι μὲν πολλοὶ ἔχουσιν πρῶτοις ἐκτελεῖσι τὴν ὑμνολογίαν τῷ κτίσαντι, ἔτω καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἐν ἀγῶνι ἐν καρῷ τὴν φαρμακείαν πρὸς αἵμα. Μὴ τὰ μὲν σώματα ἡμῶν παραισάσθω, ἢ ἡ διάνοια ἡμῶν φανταζέσθω. Ὡς περὶ σκάφος ἐπὶ κυμάτων θαλάσσης, ἔτω καὶ ὁ μοναχὸς εἰς τὰ τῆς βίης πράγματα. Ἀλλ' ἐπισιωδῶμεν ἡμῶν τὰς λογισμὰς, ἵνα χαλῶμεν καύχημα πρὸς τὸ Θεὸν ἡμῶν, καὶ ὑπομείνωμεν τὰς πειρασμὰς τῆς ἐχθρῆς ἡμῶν, ἵνα δοξασθῶμεν. Καύχημα μοναχῷ, ὑπομονὴ ἐν θλίψεσιν. Ἐκαύχημα μοναχῷ, ἀκτιμοσύνη καὶ ταπεινοφροσύνη καὶ ἀπλότης δοξαζέσθω αὐτὸν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων· καύχημα μοναχῷ, ἡσυχία καὶ ἀγρυπνία, μετὰ κατανύξεως καὶ δακρύων· καύχημα μοναχῷ, ἀγαπᾶν τὸ Θεὸν ὅλης καρδίας, καὶ τὸ πλῆσιον ὡς ἑαυτόν· καύχημα μοναχῷ, ἐγκράτεια βρωμάτων μετὰ γλώσσης, καὶ ὅταν συμφωνῶσιν οἱ λόγοι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ· ἐγκαρτερεῖν τῷ πόνῳ, καὶ μὴ περιφερόμενος, ὡς περὶ φρύγανον ὑπὸ ἀνέμου. Οἱμοὶ ἀγαπητοί μου, ὅτι ἐγενόμην ὡς περὶ μηχανὴν χαλκίαν πληρωμένην καὶ ἐκκενήμεν, καὶ ὅτι ἀνέμους μὴδὲν καρπώμεν, διηρησάμενος τὰς ἀρετὰς τῆς Χριστοῦ ποιήσεως, καὶ μὴδὲν ἐμαυτῷ ἐπιγινώσκων. Δόξα

A atque sollicitudo sæculi. Ut spinæ & tribuli inter fata optima: ita sordidæ cogitationes in anima monachi. Sicut cancer, qui curatur, sed numquam sanitatis finem admittit: ita & injuriarum recordatio in mente monachi. Sicut vermis corrumpit lignum: ita etiam inimicitia cor monachi destruit. Ut a tineâ corrumpitur vestimentum: sic a detractiōe inquinatur anima monachi. Sicut arbor excelsa & speciosa, sed infructuosa: ita superbus & insolens monachus. Ut fructus pulcher & delectabilis quidem exterius, sed putridus interius: sic invidus & lividus monachus. Sicut qui lapidem jactat in limpidum fontem, conturbat eum: ita iracunda monachi responsio commovet mentem proximi sui. Quemadmodum si quis radicatus arborem fructibus plenam evellat, & in alium eam locum transplantet, fructus ejus marcescunt, & folia arescunt: sic & monachus proprium deferens locum, & alio se transferens. Sicut ædificium fundamento carens super petram: ita & monachus, qui non habet patientiam in pressuris ac tribulationibus. Sicut quispiam Regi adstans, & cum eo colloquens; a conservo autem vocatus, suspiciendum & gloriosum Regis colloquium relinquat, & ad confabulationes cum conservo se convertat: ita quoque is, qui tempore psalmodiæ confabulatur. Intelligamus, carissimi, coram quo adstamus. Sicut enim Angeli magno cum metu atque tremore adstant creatori, hymnum ei decantantes: ita & nos debemus tempore psalmodiæ cum contentione atque certamine adstare; ne corpore dumtaxat videamur adstare, mente autem in negotiis interim terrenis occupemur. Quemadmodum enim scapha, quæ fluctibus maris circumfertur: ita & monachus, cujus mens sæculi negotiis curisque distrahitur. Quare colligamus cogitationes nostras, ut gloriam apud Deum nostrum obtineamus. Sustineamus fortiter adversarii nostri tentationes, ut glorificemur. Gloria quippe est monacho, patientia in tribulationibus. Gloria monacho, paupertas, humilitas, & simplicitas, quibus laudem coram Deo & Angelis consequitur. Gloria monacho, quieti atque vigiliis insistere cum compunctione & lacrymis. Gloria monacho, diligere Deum ex toto corde, & proximum sicut seipsum. Gloria monacho, temperantia ab escis, & a multiloquio linguæ, & quando verba ejus operibus consonant: dum se in loco suo continet, neque huc illucque, instar stipulæ a vento raptatæ, vagatur. Hei mihi, dilectissimi mei, quia factus sum sicut machina fabri ferrarii, quæ repletur & evacuatur, nihilque ex vento, quo distenditur, retinet: virtutes enim gregis Christi enarrans, ab his

omnibus quam longissime recessi . Gloria magnificentiæ & bonitati ejus .

Fratres , si quis vestrum fordidis ac turpibus cogitationibus præoccupatus fuerit , ne desidia aliqua atque segnitie obtorpesceat , seipsum in desperationem tradat ; sed cor suum coram Deo effundat , & ingemiscens cum lacrymis dicat . Exurge , Domine , & intende judicio meo , Deus meus , & Dominus meus , in causam meam . Judica me , Domine , secundum justitiam tuam . Opus manuum tuarum sum ego : cur dereliquisti , & despexisti me ? Cur faciem tuam avertis a me , & oblivisceris humilitatis meæ ? Quia persecutus est inimicus animam meam , humiliavit in terra vitam meam . Infixus sum in limo profundi , & non est substantia . Apprehendat me manus tua , ne peream . Si ita in oratione persistiteris , eumque invocaveris , confestim benignus ac misericors mittens gratiam suam in cor tuum , consolabitur te , & requiem a doloribus laboribusque belli , quod sustines , tibi conferet . Cum ergo talem habeamus Dominum , tam pium , tamque misericordem ; ne segniter agamus , neque desidia & negligentia obtorpescamus . Quamdiu enim hic adhuc sumus , miseretur nostri , salvat nos , & iniquitatibus nostris ignoscit . Quis igitur non admiretur , quod per lacrymas brevissimæ horæ , & in ipsa quidem undecima hora , infinita peccata dimittit nobis , & innumerabilem nos vulnere labe fauciatos sanat , rursusque cum sanaverit , mercedem lacrymarum nobis confert ? Istud quippe consuetum gratiæ ipsius munus est , ut postquam sanavit , etiam præmia liberaliter exsolvit . Operam igitur demus , fratres , ut curemur , atque sanemur . Hic enim per suam gratiam miseretur & ignoscit ; illic autem non item ; sed justum ibi judicium , & ultio , & factorum omnium retributio . Illic misericordissimus ille Abraham , immitis atque immisericors erga divitem illum reperietur : & qui pro Sodomitis fuerat deprecatus , illic vel pro uno peccatore non supplicabat , ut misericordiam obtineret . Non ergo sinamus mentem nostram terrenorum negotiorum vinculis constringi ; sed imitatores fieri studeamus sanctorum Patrum . Non recedamus ab illorum vivendi instituto , ne & eorum privemur gloria . Adnitamur sedulo , ut cum perfectis viris coronemur : sin minus , saltem inter extremos laudari mereamur . Beatus ille profecto est , qui inter perfectos contendit coronari : sicut contra miser & infelix , qui neque inter extremos dignus est collaudari . Beatus , qui corona , & hæreditate sanctorum dignus invenietur , vocemque illam audire merebitur , Matth. 25. dicentem : *Venite benedicti Patris mei , posside*

Α ζα τῇ αὐτῇ μεγαλωσύνῃ καὶ ἀγαθότητι .

Αδελφοί , εἰάν τις ὑμῶν περιληφθῇ τοῖς ῥυπαροῖς καὶ ἀχροῖς λογισμοῖς , μὴ ἀμελήσας ἐκδῶ ἑαυτὸν εἰς ἀπόγνωσιν , ἀλλ' ἐχέτω αὐτῷ καὶ καρδίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ , καὶ στενάξας μὲν δακρύων ἐπιδάτω . Εὐξερέσθῃ , Κύριε , καὶ πρὸς τῇ κείσῃ μὲ , ὁ Θεὸς μὲ , καὶ ὁ Κύριός μὲ εἰς τὴν δίκην μὲ . Κρίνόν με κατὰ τὴν δικαιοσύνην σου , Κύριε , ἔργον τὸ χερσὶν σου εἰμὶ ἐγώ . Ἀλλ' τί με ἐγκατέλιπες καὶ ὑπερίδεις με ; καὶ ἵνα τί ἀποστρέφῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ , καὶ ἐπιλανθάνῃς τὴν ταπεινώσεώς μὲ ; ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μὲ , ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μὲ ; ἐνεπάγγην εἰς ἵλυν βυθῶ καὶ ὅσα ἔστιν ὑψώσεως . καταλαβέτω με ἡ χεὶρ σου , ἵνα μὴ ἀπόλωμαι . Εἰάν ἕτως ἐγκαρτερήσῃς καὶ ἐπικαλέσῃ αὐτὸν , διδέως ὁ Φιλάνθρωπος τὴν χάριν αὐτοῦ πέμψας ἐν τῇ καρδίᾳ σου , πρὸς καλέσῃ σε ἀπὸ τοῦ ἐπωδύνου καὶ ἐπιμόχθου πολέμου . Μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν , μὴ ἀπορρίψωμεν , τοῦτον εὐσπλαγχνον Δεσπότην ἔχοντες . Εἰν ὅσῳ γὰρ ὡδέ ἐσμεν , καὶ οἰκτεῖρει καὶ σώζει , καὶ πᾶς ἀνομίας ἡμῶν ἀφίησι . Τίς μὴ θαυμάσῃ , ὅτι διὰ τῆς δακρύων τῆς βραχείας ὥρας , ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ , μυρία συγχωρεῖ πταίσματα , καὶ μυρία ὁμοίως ἰᾶται ἡμῶν τραύματα . καὶ ἰώμενος πάλιν , μισθὸν παρέχῃ τῆς δακρύων . Τὸ γὰρ τὸ εἶδος τὸ αὐτὸ χάριτος . μετὰ τὸ ἰάσασθαι , μισθὸν ἐπιδιδέσθαι . σωθῶμεν οὖν ἰαθῆναι , ἀδελφοί . ὡδὲ γὰρ ἐλεεῖ καὶ οἰκτεῖρει τῇ αὐτῇ χάριτι . Ἐκεῖ δ' , ὅσῳ ἐστὶν ἀλλὰ δικαιοκρασία καὶ ἐκδίκησις καὶ ἀνταπόδοσις τῶν πεπραγμένων . Ἐκεῖ ὁ εὐσπλαγχνος Ἀβραάμ , ἁπλοῦς καὶ ἀνελεήμων ἀπεδείχθη τῷ πλυσίῳ . καὶ ὁ πρὸς καλέσας πρὸς Σοδόμων , Ἐκεῖ πρὸς ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ ἔκρινεν ἵνα οἰκτερηθῇ . Μὴ οὖν ἡμεῖς ἡμῶν ἐνδεθῇ τοῖς γήϊοις πράγμασιν , ἀλλὰ σωθῶμεν μιμηταὶ ἡμεῶν τῶν ἁγίων πατέρων . μὴ ὑστερήσωμεν τῇ πολιτείᾳ αὐτῶν , ἵνα μὴ στερηθῶμεν τὴν δόξην αὐτῶν . Ἀλλὰ σωθῶμεν , ἵνα μὲν τῶν τελείων γεφαιωθῶμεν . εἰ μὴ μὲν τῶν τελείων , μετὰ τῶν ἐσχάτων ἵνα ἐπαμνεθῶμεν . Μακάριος , ὁ μετὰ τῶν τελείων ἀγωνισάμενος γεφαιωθῆναι . Ἄθλιος δὲ , ὁ μὴ μετὰ τῶν ἐσχάτων ἐπαμνεθῆναι . Μακάριος , ὁ καταξιωθείς τῶν γεφάνων , καὶ τῇ κληρονομίᾳ τῶν ἁγίων , καὶ τῇ λεγέσης φωνῇ . Δεῦτε οἱ ἀλογημένοι τὸ Πατέρος μὲ , κλη-

κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ποίαν ἀπολογία ἔχομεν, εἰ μὴ ἀμελήσωμεν, ἀδελφοί; ὁ βιωτικὸς ἴσως ἔχει ὡς ἐν τῷ κόσμῳ φερόμενος. ἡμεῖς δὲ τί ἐρῶμεν. Φοβῶμαι μήπως οἱ ἐπαγνόντες ἡμᾶς ἐνταῦθα, καὶ ἡμᾶς μυκτηρίσωσι. Μὴ γλυκανθῇ ἡμῖν ἡ ῥαθυμία καὶ ἡ τῷ κόσμῳ μέμνη, ἵνα μὴ πικρανθῇ ἡμῖν τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, καὶ ὁ ἀκοίμητος σκώληξ. Ἀνανήψωμεν ὀλίγον καὶ κλαύσωμεν, ἵνα ῥυθώμεν ἀπὸ τῆς αἰωνίου πυρός. Οὐ τισθεῖτε τῷ λόγῳ τοῦ Σωτῆρος, ὅτι Ἰησοῦς, ὡς περ ἀγραπῆς, ἔφαθ' ἡ πρῶσις αὐτοῦ; Φοβηθῶμεν μὴ ἀφηνιδίως ἀποστασιν κατὰ λάβη· καὶ μεμφομένη εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἡμῶν μηδὲν ὠφελόντες. Πιστεύσατέ μοι ἀγαπητοί, ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν· βλέπετε οὖν μὴ πληρωθῇ ἐφ' ἡμῖν τὸ λόγιον τοῦ Προφήτου· καὶ τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὴν ἡμέραν Κυρίου. Καὶ προσέχετε ἑαυτοῖς, μὴ ὀρεθῶμεν, ὡς ὁ δούλος ἐκείνος, ὃν ἐλθὼν ὁ Κύριος εὗρε τρυφῶντα, καὶ μὴ τῷ ἀπίστῳ τὸ μέρος αὐτοῦ τῆς πίστεως, ἐδιχοτόμησεν αὐτόν. Ἀλλὰ ἀναγνῶντες δοξάζωμεν αὐτόν, ἵνα ῥύσῃται ἡμᾶς τοῦ σκότους, καὶ τῷ βρυγμῷ τοῦ ὀδόντων, καὶ καταξιώσῃ ἡμᾶς τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Ἰκετεύω σε, Σωτὴρ τοῦ κόσμου Χριστέ, ἐπιβλέψον ἐπ' ἐμέ καὶ ῥῦσά με τῷ πλήθει τῶν ἀνομιῶν μου. Πάντα ἡθέτησα τὰ ἀγαθὰ, ἀεποίησας μετ' ἐμῶν ἐκ νεότητός μου· ὅτι περ ἰδιώτην με οὖντα τὸ ἀσύνετον ἐποίησας σκεῦος πλήρες γνώσεως καὶ σοφίας. ἐπληθύνθη ἐπ' ἐμέ ἡ χάρις σου, καὶ ἐνέπλησε τὴν πεινάν μου, καὶ τὴν δίψαν μου ἀνέψυξεν· ἐφώτισέ τε τὴν σκοτεινίαν μου ἀφάνισεν, καὶ ἐπεσύναξεν ἀπὸ πλάνης τὴν λογισμὸν μου. Νυνὶ δὲ προσκυνοῦ καὶ ὡς ἀκαλῶς τὸ ἄφατόν σου φιλανθρωπίαν, ὁμολογῶ τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν· ἄνθρωποι ἀπ' ἐμῶν τὰ κύματα αὐτῆς, τὸ φύλαξόν μοι αὐτὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· τὸ μὴ μοι ὀργισθῆς, ὡς πανάγαθε, μὴ φέρων τὸ αὐτῆς τὰ ῥέματα, ἐτόλμησα ὑπεπετεύσασθαι. Χαρακτὴρ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἀπαύγασμα τὸ ἀπορρήτως δόξης, ἄνθρωποι ἀπ' αὐτῆς· ὡς περ γὰρ πῦρ καταφλέγει τὴν νεφρὸν μου καὶ τὴν καρδίαν μου· καὶ δέ μοι αὐτὴν δώρησας, καὶ σῶσόν με ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ποιήσας πρὸς ἐμοὶ μονήν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ σου, καὶ τὸν δόξαν σου Πατρὸς τῆς σῆς ἀγαθότητος. Ναὶ Χριστέ, ὁ μόνος δοτὴρ τῆς ζωῆς, δώρησά μοι τὴν δέσπιν μου, καὶ ἐπικάλυψον τὰς ἀνομίας μου ἀπὸ τῆς γνώσεως μου, μνηστὴς τῶν δακρύων μου, ὡς ἐδάκρυσα ἐνώπιον πάντων ἁγίων Μαρτύρων σου, ἵνα οἰκτειρηθῶ ἐν τῇ φεικτῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ· καὶ σκεπασθῶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς σῆς χάριτος.

A *de te paratum vobis regnum a constitutione mundi. Quam, fratres, excusationem habebimus, si negligentes fuerimus? sæcularis quidem aliquem fortasse prætextum invenire poterit, quo suam negligentiam excuset, utpote variis sæculi rebus distractus. Nos vero quid dicemus? Vereor sane ac pertimesco, ne forte hi, qui modo hic nos laudant & celebrant, illic tunc nos irrideant. Ne dulcescat nobis hic negligentia, & mundi sollicitudo, ne postea illic nobis amarescat æternus ignis, & vermis nunquam dormiens. Quare resipiscamus hic paululum, & ploremus, ut ab æterno illo igne liberemur. An non creditis Salvatoris nostri sermoni, quod repente, sicut fulgur, erit adventus ejus? Timeamus igitur, ne subito nos imparatos comprehendat, nosque ipsos propter nostram negligentiam culpemus atque reprehendamus, nihil proficientes. Credite mihi, carissimi, quia postrema jam hora est. Videte igitur, ne forte impleatur in vobis Prophetæ sermo, qui dicit: *Vae his, qui desiderant diem Domini*. Attendite vobis ipsis, ne inveniamini sicut servus ille, quem adveniens Dominus ejus invenit deliciis vacantem, partemque ejus cum infidelibus ponens, divisit eum. Sed importune potius glorificemus eum, ut a tenebris illis, & a stridore dentium nos liberet, suoque regno dignos efficiat.*

D *Obsecro te, Salvator mundi Christe, respice in me, & eripe me a multitudine iniquitatum mearum. Irritavi enim ac sprevi omnia bona, quæ fecisti mecum a juventute mea. Me etenim rudem atque imprudentem fecisti vas plenum scientia ac sapientia. Multiplicata est super me gratia tua, quæ meam satiavit famem, & refrigeravit sitim: mentemque meam tenebris plenam illuminavit, & cogitationes meas ab errore revocavit. Et nunc adoro & imploro ineffabilem benignitatem tuam, infirmitatem meam confitens. Remitte paululum undas ejus, illamque mihi adserva in die illa: & ne irascaris mihi, benignissime: quia enim inundationis illius fluctus ferre non sustineo, ideo audacter ac temere me gero. Figura Patris, ac splendor inenarrabilis gloriæ, aliquid jam mihi ex ejus inundatione remitte: nam, ignis instar, renes meos & cor meum adurit. Illic autem eam mihi dona, & in regno tuo me salva, & fac mecum bonitatis tuæ mansionem una cum benedicto Patre tuo in die revelationis tuæ. Christe, qui solus vitæ dator es, concede mihi quod peto, & a cunctis notis meis iniquitates meas operi. Recordare quoque lacrymarum mearum, quas coram sanctis Martyribus tuis effudi, ut in hora illa expavescenda misericordiam consequar, & sub alis gratiæ tuæ prote-*

Matth. 24.
Luc. 17.

Amos. 5.

Matth. 24.

Luc. 23.

Genes. 3.

gar. Ita Domine, ostende in me indignum peccatorem, tuam ineffabilem benignitatem: meque latronis illius fac consortem ac socium, qui per unum verbum hæres Paradisi effectus est. Illuc me introducas, ac locum videam, ubi Adam occultatus est: & gloriam benignitati tuæ offeram, quia lacrymas meas exaudisti, & cunctas iniquitates meas delevisi. Pone in conspectu tuo lacrymas meas, Domine, sicut & in promissione tua, ut confundatur inimicus meus, dum in loco vitæ me conspexerit, quem præparant mihi miserationes tuæ: & in tenebras diffugiat, dum in eo non me viderit loco, qui mihi a te propter peccata mea destinatus fuerat. Ita sane, benignissime Domine, qui solus absque peccato es, ineffabilem super me bonitatem tuam effunde, & præsta, ut ego, & omnes qui te diligunt, gloriam tuam in regno tuo adoremus, dicamusque cum iucunditate tuæ claritati: Gloria Patri, qui fecit nos: Gloria Filio, qui salvavit nos: Gloria sanctissimo Spiritui, qui renovavit nos, in omnia sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

AD IMITATIONEM PROVERBIORUM.

Joan. 3.
1. Joan. 5.

Isai. 43.

Joan. 7.

Matth. 13.

Proverb. 17.
Sap. Sirac. 2.

Psalm. 93.

Proverb. 1.9.

Psalm. 110.

Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam. Qui credit in Filium Dei, non concludentur gressus ejus: & si per ignem transierit, non ei flamma nocebit. Qui in Filium Dei credit, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ vivæ. Magna lignorum strues auget flammam; & timor Dei, scientiam in corde hominis multiplicat: operatio autem scientiam confirmat. Adverte diligenter, ne, dum seminas semen Domini tui, superveniens inimicus zizania commisceat, cum moris sit ei, per bona operari mala. A Domino gratiam postulemus, ut nobis scientiam præbeat & intellectum vigilandi ac temperate agendi in omnibus. Fornax argentum probat atque aurum: timor autem Domini, cogitationes diligentium eum. Ut faber apud incudem vasa utilia perficit: ita timor Dei, cor expiat, impuris cogitationibus ejectis, & cum prudentia atque scientia eloqui verba docet. Demus ergo gloriam ei, qui timorem suum nostris cordibus infundit: quoniam ipse hominem docet scientiam. Initium sapientiæ, timor Domini: intellectus autem bonus omnibus facientibus eum. Pietas autem in Deum, principium sensus. Sapiens

Aτος. Ναὶ Δέσποτα, εἰς ἐμὲ τὸ ἁμαρτωλὸν δειξόν τὴν ἀφ' αὐτοῦ σε φιλανθρωπίαν, καὶ συμμέτοχόν με ποιήσον τῆς λησουλῆς καὶ κλέψης, ὅς ἀπὸ λόγου ἐνὸς κληρονόμος ἐγένετο τῆς βασιλείας. Εἰσαγάγε με ἐκεῖ, καὶ ἴδω πῶς ἐκρύβη ὁ Ἀδάμ, καὶ προσενέγκω δόξαν τῇ φιλανθρωπίᾳ σε, ὅτι εἰσῆκσας τῇ δακρύῳν μου, & ἀπώλεσας πᾶσας τὰς ἀνομίας μου. Εἴθε τὰ δάκρυά μου ἐνώπιόν σε, Κύριε, ὡς & ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σε, ἵνα κατασφραγίσῃς ὁ ἐχθρὸς μου, ὅταν ἴδῃ με ἐν τόπῳ ζωῆς, ὃν ἠποίμασάν μοι οἱ οἰκητῆρες σε, & σκοτίασῃς (ἀποτυχῶν ὁρᾶν με ἐν τόπῳ, ὃν ἠποίμασάς μοι) ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου. Ναὶ Δέσποτα ὁ μόνος ἀναμάρτητος καὶ φιλάνθρωπος, ἔκχεε ἐπ' ἐμὲ τὴν ἀφ' αὐτοῦ σε ἀγαθότητα. δώρησά μοι καὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσί σε, προσκυνοῦσά σου τὴν δόξαν σε ἐν τῇ βασιλείᾳ σε, καὶ ἐν τρυφῶντας εἰπεῖν τῷ καὶ μοι σε. Δόξα τῷ Πατρὶ τῷ ποιήσαντι ἡμᾶς, & δόξα τῷ Υἱῷ τῷ σώσαντι ἡμᾶς, καὶ δόξα τῷ ἀνακαλίσσαντι ἡμᾶς παναγίῳ Πνεύματι, εἰς τὰς σύμπαντας αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΙΜΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

Ο ΠΙΣΤΕΥΩΝ εἰς τὸν Υἱὸν τῆς Θεᾶς ἔχει ζωὴν αἰώνιον. ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν τῆς Θεᾶς, & συγκληροθήσεται τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς. καὶ ἂν ἀπὸ πυρὸς διέλθῃ, φλόξ & κατακαύσῃ αὐτόν. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν τῆς Θεᾶς, καθὼς εἶρηκεν ἡ Γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτῆς ῥέουσιν ὕδατος ζωῆς. Εὐλαπομαὶ αὐξοῦν φλόγα, καὶ φόβος Θεᾶς πληθύνει γινώσκειν ἐν καρδίᾳ ἀνδρὸς, ἐργασία δὲ βεβαροῖ γινώσκειν. Νῆφε σφοδρὰ ἐν τῷ σε σπείρειν τὸ σπέρμα τῆς Κυρίας σε, μήποτε ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια συμμίσξει τὴν ἰδίαν. Ἐξ ὧν ὡς αὐτῶν ἐστὶ διὰ τῆς ἀγαθῆς τὸ κακὸν κατεργάζεται. Παρὰ Κυρίας ζητήσωμεν χάριν, ἵνα ἡμῖν δωρήσῃ γινώσκειν καὶ σύνεσιν τῆς νήφειν ἐν πᾶσι. Κάμινος δοκιμάζει ἀργύριον & χρυσίον, καὶ φόβος Κυρίας ἀγαλλογισμὸς τῆς ἀγαπώντων αὐτόν. Ὡς περ τεχνίτης πᾶν καταδήμενος ἄκμονι, καὶ ἀπαλάσων εὐχρηστα σκεδῇ, ὅτω φόβος Θεᾶς περικαταφέρει πᾶν ἐνδύμημα πονηρὸν ἀπὸ καρδίας, καὶ ὁ ἅγιος μετὰ γνώσεως ῥήματα. Τῷ διδόντι φόβον αὐτῆς εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν δώμεν δόξαν. αὐτὸς ὡς ἐστὶν ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γινώσκειν. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίας, σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιῶσιν αὐτήν. Εὐσέβεια δὲ εἰς Θεόν, ἀρχὴ ἀγαθῆς σεως,

σεως. Σοφὸς τηρήσῃ ἐντολὰς Χειροῦ, καὶ ὁ πορθούμενος ἐν αὐταῖς ὡς καταχλωθῇ εἰς τὸ αἶψα. Ὁ δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτάς, ὡς φρὼν, καὶ ματαία ἢ ἐλπίς αὐτοῦ. Ὁ δὲ τηρῶν αὐτάς ἐν ἀληθείᾳ, μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. εἰς τὸ αἶψα ὅτι οὐ φέρεται σκότος, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ ἀρήσῃ χάριν. Ἄγγελοι πιστοὶ ὁδηγήσονται τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον πέτρην ὁ θεμέλιος αὐτοῦ ἔσται, καὶ κληρονόμος τῆς αἰωνίου ζωῆς ᾗσεται. Οὗτος μακαριστός, ὅτι ἐγνωτὸν ποιεῖν τὸ θέλημα τοῦ ποιήσαντος αὐτόν. Σάλπιγγος σημανέσης, στρατὸς ὡραιοὺς ἀφίσταται εἰς πόλεμον. ὅσοι ἐν καρῷ ἀγαθὸς ὡς πάντες μαχηταί. Πολλοὶ μοναχοὶ τῷ χρόνῳ. ὀλίγοι δὲ ἀγωνισαί. ἐν καρῷ δὲ πειρασμοῦ ἢ δοκιμῇ τοῦ μοναχοῦ ἀποφάνεσθαι. Πρὸς τελευτῆς μὴ μακάριζε μηδένα, καὶ πρὸς θάνατον μὴ ἀπελπίσης τινά. Μηδὲ λέγε σεαυτὸν δίκαιον, καὶ ἀμεμπτον ἐναντι κυρίου, ἀλλὰ ὡς σὺ ἐπελάθου, Θεὸς πεφανέρωται. Πιστεύειν δὲ δεῖ, ὅτι εἰς τὸν ποταμὸν αὐτὸν, ἔστι καρπὸς τῇ ἐργασίᾳ ἡμῶν. Θέλῃ τραπεζικὸς εἶναι καὶ ἐπίσημος ἐν τοῖς ἀδελφοῖς. ἢ παραδύναι ἐν πολλῇ, καὶ εἶναι αὐτοῖς βδελυκτός. Ὁ μεμαθηκὼς πᾶσαν γραφὴν καὶ προφῶν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χειροῦ, δαρήσεται πολλά. Ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ κυρίου, ὅπως τέλειος ἀνὴρ λογισθήσεται. Οὐχ ὁ τόπος ἀνδρὶ τελείῳ, ἀλλὰ διακρίσις. τοῖς δὲ ἀδελφεοῖς βυκανόνιστος τόπος χρεῖ. Καὶ τίς ὁ τέλειος ἀνὴρ; ὁ ἀγαπῶν τὸν κύριον ἐν ἀληθείᾳ, καὶ τὸ πλησίον αὐτοῦ ὡς ἑαυτόν.

ΠΕΡΙ ΦΟΒΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Φόβος τοῦ κυρίου, καὶ ἀρήσῃ χάριν. φόβος κυρίου ὡς κύριος ᾗσεται ἅπαντας καὶ ἔσται, διὰ τὸν σωτήσαντα αἰ ἀρεταί. ἢ δὲ ἀφοβία τίκτει ζῆλον πικρὸν καὶ ἐρίαν, καὶ τὰ ὅμοια τούτων. Φόβος κυρίου, πηγὴ ζωῆς. φόβος κυρίου, ὁχύρωμα ψυχῆς. φόβος κυρίου κατορθοῖ τὸν νοερόν. Φόβος κυρίου, φυλακτήριον ψυχῆς. φόβος κυρίου δώσῃ χάριν ἐν πάσῃ ἀνατροπῇ φοβεμένη τὸν κύριον. Φόβος κυρίου, κυβερνήτης ψυχῆς. φόβος κυρίου φωτίζει ψυχὴν. φόβος κυρίου τίκτει πονηρίαν. φόβος κυρίου μειοῖ τὰ ἁμαρτήματα. φόβος κυρίου αὐξάνει ἀγάπην. φόβος κυρίου ξηραίνει πᾶσαν ἐπιθυμίαν κακὴν. φόβος κυρίου κόπτει ἡδονήν. φόβος κυρίου, παιδευτήριον τῆς ψυχῆς, καὶ ἐλπίδας ἀγαθῶν ἀναγγελλίεται αὐτῇ. φόβος κυρίου βραδύνει εἰρήνην. φόβος κυρίου ἐμπλήσῃ ψυχὴν νοερῶ ἀγνί, καὶ σκηπτικὸν βασιλείας ἐργαζώμενον ἐπιδώσῃ αὐτῇ. Οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθρώποις με-

A Sapiens Christi praecepta custodiet: & qui ambulat in iis, non confundetur in aeternum: qui vero relinquit ea, insipiens est, ac vana spes illius: at qui in veritate servat ea, de morte ad vitam translatus est, & in aeternum non videbit tenebras, & in die obitus inveniet gratiam. Angeli fideles animam illius deducunt: & super firmam ac stabilem petram fundamentum ejus erit, & haereditatem vitae aeternae capiet. Hic autem beatissimus, quia voluntatem creatoris sui facere novit. **B** Tuba signum edente, exercitus praeparatur ad bellum: at tempore certaminis non omnes bellatores ac pugiles. Multi habitu monachi; at pauci certatores; tempore autem tentationis, monachi probatio apparet. Ante obitum neminem praedicaveris beatum, & ante mortem ne desperaveris quemquam. Neque iustum teipsum, & irreprehensibilem coram Domino dixeris: quae enim te latent, Deo aperta sunt & manifesta. **C** Credere porro oportet, quod si sustinuerimus ipsum, erit fructus operi nostro. Volo potius Dei praecepta opere implere, & insignis esse inter fratres; quam illa transgredi, & iis esse abominabilis. Qui universam didicit Scripturam, & Christi mandata despicit, vapulabit multis: at qui voluntatem Domini facit, hic perfectus vir aestimabitur. Non locus viro perfecto; sed discretio atque iudicium appetendum: at infirmioribus, locus optimis regulis directus convenit. **D** Et quis perfectus est vir? Qui Dominum in veritate diligit, & proximum suum sicut seipsum.

Joan. 5:

Sap. Sirac. 2. 7.

Luc. 12:

De Timore Dei.

Dominum time, & invenies gratiam: nam timor Domini mores gignit, quibus constant virtutes. At timoris expers securitas, emulationem amaram parit, atque contentionem, & his similia. Timor Domini, fons vitae. Timor Domini, munitio animae. Timor Domini, mentem spiritalem dirigit. Timor Domini, animae tutela. Timor Domini, gratiam in omni conversatione praebet timenti Dominum. Timor Domini, gubernator est animae. Timor Domini, animam illuminat. Timor Domini, malitiam tabefacit. Timor Domini, passiones immittit. Timor Domini, dilectionem auget. Timor Domini, omnem concupiscentiam malam exsiccat. Timor Domini voluptatem praescindit. Timor Domini, animae schola est, & spem ei bonam annunciat. Timor Domini, pacem administrat. Timor Domini, animam spiritu sanctae intelligentiae replebit, sceptrumque coelestis regni ipsi tradet. Non est

est inter homines illo major, qui timet Dominum. Qui Dominum timet, similis est luci multos ad viam salutis adducendi. Qui timet Dominum, similis est civitati supra montem positæ, murisque munitæ, a cuius conspectu improbi daemones contremiscunt. Anima timens Dominum, felicissima est: quoniam ante se semper justum prospicit Judicem. Si Dominum times, ejus serva mandata, & non confunderis.

Est qui locum relinquit propter virtutem: & est qui deserit locum propter otium atque inobedientiam: & est qui persequitur ob hæreditatem. Est qui multa indagat, cupiens addiscere sapientiam: & est qui multa investigat ob inanem gloriam. Est qui obedit propter præceptum Christi: & est qui obediens se præbet, ambitionis & turpis lucri gratia. Est qui currit & certat ob caritatem Christi: & est qui currit ac decertat causa vanæ gloriæ. Est qui proximum collaudat ob studium complacendi hominibus: & est qui proximum commendat ob præceptum Christi: & est qui proximum deturbat ac dejicit propter ingluviem ventris. Est qui seipsum humiliat ob præceptum Christi: & est qui seipsum abjicit ex insipientia. Est qui vehementer intentus est operi causa avaritiæ: & est qui plurimum operatur propter beneficentiam. Est qui operatur, quando non oportet: & est qui tempore laboris non operatur. Est qui psallit & clamat, dum non oportet: tempore autem psalmodiæ filet, aut de rebus inutilibus cum proximo loquitur. Est qui vigiliis intentus est, quando minime oportet: & vigiliarum tempore obmurmurat. Scriptum est: *Infernus & perditio manifesta apud Dominum: & quomodo non corda hominum?* Initium recte instituendæ vitæ est lacrymas adhibere in oratione. Divinas porro audire Scripturas, justæ veræque prudentiæ principium est. Infiniti libri in auribus insipientium pro nihilo putantur. Et quis insipiens, nisi qui timorem spernit Domini? nam scriptum est: *Sapiens corde, mandata suscipit. Da sapienti occasionem, & sapientior erit: notifica justo, & addet ad accipiendum.* Filius eruditus, sapiens erit; stulto autem, ministri loco utetur. Segnes indigebunt pecunia: strenui vero divitiis fulcientur. Sapiens timoratus declinat a malo: at insipiens sibi ipse confidens admiscetur iniquis. Iracundus citra consilium agit: at vir prudens multa suffert. Honora Dominum, & viæ tuæ prosperabuntur. Honora Sacerdotem atque Presbyterum, ut in te benedictio oris ipsorum veniat. Honora senes, tamquam qui diu multumque Christo servierunt. Honora fratres tuos, velut Christi servos, ut ab ipsis diligaris. Si quietem atque silen-

Proverb. 15.

Proverb. 9.
10.

Α μείζων ἔσθ' φοβεμὸς τὸ Κύριον. Ὁ φοβεμὸς τὸ Κύριον ἔοικε φωτὶ ὁδηγῶν πολλὰς εἰς ὁδὸν σωτηρίας. ὁ φοβεμὸς τὸ Κύριον ἔοικε πόλει τετειχισμένη ἐπάνω ὄρεος κειμένη, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτῆς φείξονται πονηροὶ δαίμονες. Ψυχὴ φοβεμὸς τὸ Κύριον μακαριστὴ, ὅτι ἐνώπιον ἑαυτῆς ποιοῦσά τ' δίκαιον κετιώσθ' ἀπαπαντός. Ἐὰν φοβῇ τὸ Κύριον, τήρησον τὰς ἐντολὰς αὐτῆς, καὶ ἔσθ' καταχλωδήσῃ.

Β Ἐστὶν ἐγκαταλιμπάνων τὸν ὅλον ἐνεκεν ἀρετῆς. καὶ ἔστιν ἐγκαταλιμπάνων τὸν ὅλον χάριν ἀργίας καὶ ἀνυποταγῆς. ἔστι δὲ διώκων ἀπὸ κληρονομίας. Ἐστὶν ἱεροδουλὸν πολλὰ δέλων μαθεῖν σοφίαν, καὶ ἔστιν ἱεροδουλὸν πολλὰ χάριν κενοδοξίας. ἔστι βέχων καὶ ἀγωνιζόμενος ἐνεκεν ἀγάπης Χριστοῦ, καὶ ἔστιν βέχων καὶ ἀγωνιζόμενος ἐνεκεν κενοδοξίας. Ἐστὶν ὑποτασσόμενος ἐνεκεν ἐντολῆς Χριστοῦ, καὶ ἔστιν ὑποτασσόμενος βαθμῶς

Γ Ἐστὶν ἀχρεὺς κέρδους χάριν. Ἐστὶν ἐγκωμιάζων τὸ πλησίον ἐνεκεν ἀνθρωπίνης φιλίας, καὶ ἔστιν ἐγκωμιάζων τὸ πλησίον ἐνεκεν ἐντολῆς Χριστοῦ, καὶ ἔστιν καταβάλλον τὸ πλησίον ἐνεκεν γαστριμαργίας. Ἐστὶν ταπεινὸν ἑαυτὸν ἐνεκεν ἐντολῆς Χριστοῦ, καὶ ἔστιν καταβάλλον ἑαυτὸν ἀπὸ ἀφροσύνης. Ἐστὶν ἐργαζόμενος σφοδρῶς χάριν φιλαργυρίας, καὶ ἔστιν ἐργαζόμενος πολλὰ πρὸς φιλοποίας. Ἐστὶν ἐργαζόμενος ὅτε ἔσθ' οὐδεὶς, καὶ ἐν καρπῷ τῶ ἐργου οὐκ ἐργάζεται. Ἐστὶν ψάλλον ἑκράζων ὅτε ἔσθ' οὐδεὶς, καὶ ἐν καρπῷ ψαλμοδίας σιγῇ, ἢ τῷ πλησίον ἀργολογεῖ. Ἐστὶν ἀχρεὺς πνέων ὅτε ἔσθ' οὐδεὶς, καὶ ἐν καρπῷ ἀχρευνίας γογγύζει. Γέγραπται. ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά ἐστὶν Κυρίου. πῶς ἔσθ' καὶ ἡ καρδίᾳ τῆς ἀνθρώπων; Ἀρχὴ ἀγαθῆς πολιτείας, δάκρυα ἐν προσευχῇ. τὸ δὲ ἀκροῦσθαι θείας Γραφῆς, φρονήσεως δικαίας. μύητοι βίβλοι ἐν ὧσιν ἀφρόνων, ὡς

Δ Ὅσον ἡγνῶν. καὶ τίς ἀφρων, ὃς ἢ ὁ καταφρονῶν τῷ φόβῳ Κυρίου; Γέγραπται. καρδίᾳ δὲ σοφῷ δέξεται ἐντολὰς. Δίδως σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. γνώριζε δικαίαν, καὶ προσθήσεται τῷ δέχεσθαι. Υἱὸς πεπαυδευμένος σοφὸς ἔσται. τῷ ὃ ἀφρονι, ἀφρονία χρησέται. Πλῆθος ὀκνηρῶν ἐνδεῶς γίνονται. οἱ ὃ ἀνδρεῖοι ἐρείδονται πλῆθος. Σοφὸς φοβηθεὶς ἱερέων ἀπὸ κακῶ. ὁ ὃ ἀφρων, ἑαυτῷ πεποιδὼς μὴ γινῆται ἀνόμοιος. Οὐκ ἔστιν ὁμοίος πρὸς μετὰ ἀβελίας. ἀνὴρ ὃ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Τίμα τὸ Κύριον, καὶ εὖδοι ἔσονται αἱ ὁδοί σου. Τίμα ἱερέα καὶ προσβύτιον, ἵνα ἔλθῃ ἐπὶ σε βλάβος ἐξ ὧν ἀντὶς. Τίμα γέροντας, ὡς πολλὰ τῷ Χριστῷ δαδύσαντας. τίμα ἀδελφούς σου, ὡς δέλεος Χριστοῦ, ὅπως ἀγαπήσῃς ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀδελφε, ἔὰν ἀγαπήσῃς τὸν ἑσυχίαν, ἀφρονείας

Ε Ὅσον ἡγνῶν. καὶ τίς ἀφρων, ὃς ἢ ὁ καταφρονῶν τῷ φόβῳ Κυρίου; Γέγραπται. καρδίᾳ δὲ σοφῷ δέξεται ἐντολὰς. Δίδως σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. γνώριζε δικαίαν, καὶ προσθήσεται τῷ δέχεσθαι. Υἱὸς πεπαυδευμένος σοφὸς ἔσται. τῷ ὃ ἀφρονι, ἀφρονία χρησέται. Πλῆθος ὀκνηρῶν ἐνδεῶς γίνονται. οἱ ὃ ἀνδρεῖοι ἐρείδονται πλῆθος. Σοφὸς φοβηθεὶς ἱερέων ἀπὸ κακῶ. ὁ ὃ ἀφρων, ἑαυτῷ πεποιδὼς μὴ γινῆται ἀνόμοιος. Οὐκ ἔστιν ὁμοίος πρὸς μετὰ ἀβελίας. ἀνὴρ ὃ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Τίμα τὸ Κύριον, καὶ εὖδοι ἔσονται αἱ ὁδοί σου. Τίμα ἱερέα καὶ προσβύτιον, ἵνα ἔλθῃ ἐπὶ σε βλάβος ἐξ ὧν ἀντὶς. Τίμα γέροντας, ὡς πολλὰ τῷ Χριστῷ δαδύσαντας. τίμα ἀδελφούς σου, ὡς δέλεος Χριστοῦ, ὅπως ἀγαπήσῃς ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀδελφε, ἔὰν ἀγαπήσῃς τὸν ἑσυχίαν, ἀφρονείας

Φ Ὅσον ἡγνῶν. καὶ τίς ἀφρων, ὃς ἢ ὁ καταφρονῶν τῷ φόβῳ Κυρίου; Γέγραπται. καρδίᾳ δὲ σοφῷ δέξεται ἐντολὰς. Δίδως σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. γνώριζε δικαίαν, καὶ προσθήσεται τῷ δέχεσθαι. Υἱὸς πεπαυδευμένος σοφὸς ἔσται. τῷ ὃ ἀφρονι, ἀφρονία χρησέται. Πλῆθος ὀκνηρῶν ἐνδεῶς γίνονται. οἱ ὃ ἀνδρεῖοι ἐρείδονται πλῆθος. Σοφὸς φοβηθεὶς ἱερέων ἀπὸ κακῶ. ὁ ὃ ἀφρων, ἑαυτῷ πεποιδὼς μὴ γινῆται ἀνόμοιος. Οὐκ ἔστιν ὁμοίος πρὸς μετὰ ἀβελίας. ἀνὴρ ὃ φρόνιμος πολλὰ ὑποφέρει. Τίμα τὸ Κύριον, καὶ εὖδοι ἔσονται αἱ ὁδοί σου. Τίμα ἱερέα καὶ προσβύτιον, ἵνα ἔλθῃ ἐπὶ σε βλάβος ἐξ ὧν ἀντὶς. Τίμα γέροντας, ὡς πολλὰ τῷ Χριστῷ δαδύσαντας. τίμα ἀδελφούς σου, ὡς δέλεος Χριστοῦ, ὅπως ἀγαπήσῃς ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀδελφε, ἔὰν ἀγαπήσῃς τὸν ἑσυχίαν, ἀφρονείας

τ

τὸ πλὴν σε ἐν γαληνότητι. Ὅς φάγῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, φαντάζεται τὰ γήϊνα. ὁ δὲ ἐπιμελόμενος τῆς ἐνδοῦς ἐργασίας, ὁρᾷ τὰ ἡτοιμασμένα τοῖς ἀγίοις ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Προγινώσκει Κύριος ἐνθύμησιν μοναχῶν ἐπιθυμῶντος ἱερωσύνης. ἱερωσύνη δὲ μέγας βαθμὸς, εἰς τέλος ἀσπίλως. Βασιλεὺς φιλόχριστος, μακαρίζος. καταλείπει γὰρ εἰς βύλογίαν τὸ μνημόσυμον αὐτοῦ, ὅς ἐπαμνος αὐτῷ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Βασιλεὺς ἀπίστος οὐκ ἐγνώσκει σοφίαν ἐν ζωῇ αὐτοῦ. καὶ τελευτήσας κατέλιπον εἰς κατάρτας τὸ μνημόσυμον αὐτοῦ, ὅς τὸ οὐνεδος αὐτοῦ οὐκ ἔλαλει θήσεῖ εἰς τὴν αἰῶνα. Τῷ δὲ πωροῦ ὁ θρόνος εἰς τὴν αἰῶνα κατορθούμενος. κειτὴν δὲ δίκαιος ζητηθήσεῖ, καὶ σώματα δικαίων βύλογήσονται αὐτόν. ὁ δὲ ἀδίκος δὲ κατελείψει ψυχὴν αὐτοῦ. δὲ γὰρ ποιήσῃ κείμα καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ γῆς. Γέγραπται. ὁ συκοφαντῶν πένητα, πολλὰ ποιῇ τὰ ἐαυτοῦ κακά. Μὴ ἀποδιδῶς πένητα, πτωχὸς γὰρ ὅστις. καὶ μὴ ἀτιμώσης ἀδυνεῖ ἐν πύλῃ, ὁ γὰρ Κύριος κεινὴ αὐτῷ τὴν κείαν. γέγραπται γὰρ, ῥύσαι ἀπαγομένους εἰς θάνατον. καὶ μὴ πωρᾶς οἰκέτω εἰς χεῖρας δεσπότης, μὴ ποτε καταράσῃ σε, ὅς ἀφανισθῇς. Γέγραπται, ὁ ἐπιχαίρων ἀπολυμένοις, οὐκ ἀθωθήσεῖ, ὁ δὲ ἐπιπαλαγχιζόμενος βύλογηθήσεῖ. Τῷ πωροῦ ὅλος ὁ κόσμος τῷ χηρμάτων. τῷ δὲ ἀπίστου δὲ ὁ βολός. Δανείζει Θεὸς ὁ ἐλεῶν πτωχόν, καὶ τὸ δόγμα αὐτοῦ ἀνταποδώσῃ αὐτῷ. Γέγραπται, εἰς αἰῶνα μέγα καὶ μικρόν, καὶ μέτρα διασά, ἀκάθαρτα πωρᾶ Κυρίῳ ἀμφοτέρω. ὁ οὐρύων βούθρον τῷ πτωχοῦ, ἐμπεσεῖται ἐν αὐτῷ. Φοβῶ δὲ τὸν Κύριον, καὶ ἐν ἡμέραις πονηρᾶ ῥύσεται σε. βασιλεὺς βίσεβης ἐπιμελήσεῖ ὁρμῶν ἐν λιμένων θαλάσσης, καὶ ὁ ἐμπειρος ἐν σωῆσιν οὐκ ἀμελήσῃ ὀχυρωμάτων ἐν οὐρανοῖς αὐτοῦ. ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω ἀνατέλλει ἐν καρδίᾳ βασιλέως, καὶ τὸ πολυπειρίας καὶ φιλάνθρωπίας. Πιστὸς βασιλεὺς μνηστὴν ἔχει ἀγαπῶντος τὴν ἀγωνίαν κείσεως, καὶ ὁ μεμνημένος δὲ δικαίος κειτὴν οὐκ ἐπιλήσεῖ βύλογίαν ψυχῶν, τῷ ἐν ἀνάγκῃ καὶ στενοχωρίᾳ, τῷ ἐν φυλακῇ καὶ ἐξορίᾳ συσχεομένων. Μακάριος ἀνὴρ ὁ κτησάμενος ἐν τῇ πτωσκαρίᾳ ἔξοσιαν τὴν μένσαν δόξαν. ὁ γὰρ σήμερον βασιλεὺς, αὔριον τελευτήσῃ, ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τῷ Κυρίῳ μένει εἰς τὴν αἰῶνα. Δόκιμος ἰατρός ἐκ τῆς πείρας τῷ φαρμάκων καθίσταται. Ἡ πολλὴ τρυφή τίκτει πᾶσιν καὶ ἀρρώστια, ἢ δὲ ἐπίπονος ἐργασία, πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, κάματον ἔχει, μετὰ δὲ τὸ κάματον, ὑγίαν καὶ βελτίαν. Μὴ ἐπιθύμει κρέα μοναχῆ, καὶ μὴ πίνε οἶνον

A silentium, frater, amaveris, navigationem tuam in tranquillitate perficies. Qui cellæ suæ quietem fugit, terrena imaginatur: at qui internum opus curat, quæ sanctis præparata sunt in coelis, concupiscit. Prospicit Dominus cogitationem monachi appetentis Sacerdotium: at magnus sane gradus est Sacerdotium, si immaculatum peragatur. Rex Christi amans, beatus est: nam in benedictionibus relinquet memoriam suam, & laudatio ejus in cœlo erit & in terra. Rex infidelis non novit sapientiam in vita sua; & moriens, in maledictionibus memoriam suam relinquet, & opprobrium ejus in æternum non delebitur. Thronus regis fidelis in æternum firmabitur. Justus judex requiretur, & ora justorum benedicent illum: at injustus non miserebitur animæ suæ: nequaquam enim judicium atque justitiam in terra faciet. Scriptum est: *Qui calumniatur pauperem, multa facit sua mala. Non facias violentiam pauperi: inops enim est. Neque inhonores infirmum in porta: Dominus enim judicabit causam ejus.* Scriptum quippe est: *Erue eos qui ducuntur ad mortem.* Et ne tradas famulum in manus domini, ne forte maledicat tibi, & exterminetur. Scriptum est: *Qui aliorum ruina letatur, non erit impunitus: ille autem, cujus viscera misericordia commoventur, benedictionem consequetur.* Fidelis viri totus mundus pecuniæ: at infidelis viri ne obolus quidem. *Deo dat mutuum qui pauperis miseretur, & secundum ipsius munus reddet ei.* Scriptum est: *Pondus magnum & pusillum, & mensuræ duplices, utraque abominabilia sunt apud Dominum. Qui proximo fodit foveam, incidet in eam.* Time igitur Dominum, & in die mala liberabit te. Rex pius curabit portus & litora maris: at qui peritus ac prudens est intellectu, munitiones in finibus suis non negliget. Hæc autem ambo in corde Regis per multam experientiam & humanitatem oriuntur. Rex fidelis semper in memoria habet judicium æternum: & qui justus meminit judicis, non obliviscetur liberationis animarum, quæ in necessitatibus constitutæ sunt atque angustiis, quæque in carceribus & exiliis detineantur. Beatus vir, qui in temporaria ac momentanea sua potestate permanentem gloriam possidet. Nam qui hodie Rex, cras morietur: at qui facit voluntatem Domini, manet in æternum. Medicus probatus ex rerum experientia redditur. Multæ deliciae varias passionibus & infirmitates generant: at laboriosa operatio in præsentem quidem laborem ac defatigationem continet; post laborem vero, sanitatem & prosperam valetudinem. Ne carnis esum, monache,

Proverb.22.

Proverb.24.

Proverb.19

Proverb.20.

Proverb.26.

appetas, & ad ebrietatem ne vinum bibas, ut ne crassa ac stupida reddatur mens tua: nam sæculares alioquin curæ te non deficerent. Circumcirca detonde palmam, & in altum excrescet: ab anima autem mundanas sollicitudines refeca, & ad virtutem se convertet. Qui maledicta atque convicia injuriasve patienter suffert, similis est illi, qui in cavea leonem concludit: at qui resistit, similis est perdenti seipsum. Ante omnes ad synaxim contendere, bonum est: Synaxim autem absque necessitate ante finem relinquere, malum est. Accipe, frater, & divinas Scripturas ausculta, ut lucrum referas. Nam quemadmodum in æstu haustus aquæ frigida propinatus viro itineranti: sic etiam divini sermones irrorant animæ. Si auscultare volueris, excipe: & si audieris, sapiens eris: sin autem patienter verbum grave non tuleris, quanto magis actionem & opus? Hinc igitur teipsum agnosce, quod negligens sis, sicut & ego. Ingredientibus porro nobis in domum Dei, ne mente evagemur ac distrahamur; sed contemplationi & orationi operam det interior noster homo. Orantes autem dicamus: *Pater noster*, qui es in cælis: ne forte alienæ cogitationes nostram mentem conturbent. Cum vero in oratione constiteris, coram quo assistas, cognosce: sitque anima tua & cor tuum totum ad eum. Intellege quod dico. Si vir quispiam arrepto argenti sacculo in manu sua, ad nundinas concesserit, volens coëmere boves; numquid porcos cogitabit? Sin autem & asinos comparare voluerit, numquid canes attendet? nonne tota cogitatio ipsius in iis versabitur, quæ cupit? ne forte irrisus, etiam quæ in manibus erant, deperdat. Quod si etiam qui proximus assistit tibi frater corpore infirmus, inceperit tussire, aut multum exspuere, ne turberis propter eum: sed memineris, multos se se ægrotorum & mutilorum obsequiis tradidisse. Si corpore sanus sis, ne extollaris, sed time. Nam quemadmodum multichordis cithara in manu viri: ita omnis caro in manu Jesu Christi Salvatoris nostri. Scriptum habetur: Omni tempore oculi pravorum excipiunt mala: at boni in quiete ac tranquillitate erunt semper. Viæ vitæ excogitationes intelligentis, ut declinans ab inferno salvetur. Scriptum est: non amabit indisciplinatus corripientes ipsum, & cum sapientibus non conversabitur. Qui ignominia pauperem afficit, peccat: at qui pauperum miseretur, beatissimus. Scriptum est: si ceciderit inimicus tuus, ne læteris, & in supplantatione ejus ne extollaris: quoniam videbit Dominus, & non placebit ipsi, avertetque humeros ab ipso. Qui obstruit aures suas, ne infirmos audiat,

Α εἰς μέθην, ἵνα μὴ ταχυωθῇ σὺ ἡ διάνοια, καὶ μέριμνα βιωτικὰ ὅσα ἐκλείψουσιν ἀπὸ σὺ. Περίκειρον φοίνικα, καὶ δώσῃ εἰς ὕψος. καὶ ψυχὴν ἀπὸ μεριμνῶν βιωτικῶν, καὶ δώσῃ εἰς ἀρετὴν. Ὁ λοιδορούμενος ἢ καὶ ἀδικούμενος καὶ ἀνεχόμενος, ὁμοίός ἐστι τῷ κατακλείσαντι ἐν ζώῳ λέοντα. ὁ δὲ ἀντιμαχόμενος ἔοικε τῷ λυμανομένῳ ἑαυτὸν. Ἀπαντᾷν πρὸ πάντων εἰς τὴν σωάζειν, καλόν: καταλιπεῖν δὲ τὴν σωάζειν πρὸ ἀπολύσεως δίχα ἀνάγκης, ἔκαλόν. ἔκδεξαι ἀδελφε, καὶ ἄκουε τῆς θείων Γραφῶν ὅπως ὠφεληθῇς. Ὁν βόπον γὰρ ὅν καύματι ἀνδρὶ ὁδοιπόρῳ ποιτήριον ψυχρὸν προσήνεις, ἔτιω θείοι λόγοι δροσίζουσι ψυχῇ. Ἐὰν βέλη ἀκούειν, ἔκδεξαι. καὶ ἔὰν ἀκούσῃς, σοφὸς ἔσῃ. εἰ δὲ τὸ ἑωσμονὴν ἔῃ ἀκούσας τὸν λόγον βαρέως φέρεις, πόσῳ μάλλον τὸ πρᾶξιν. Ἐντεῦθεν ποιητὴν ὁπίγνωδι σεαυτὸν, ὅτι ἀμελὴς ὑπάρχεις ὃν τρόπον καὶ γὰρ. Εἰσιόντων δὲ ἡμῶν εἰς οἶκον Θεοῦ, μὴ μετεωρισθῶμεν. ἀλλὰ σκολαζέτω ὁ ἔσω ἡμῶν ἄνθρωπος εἰς θεωρίαν καὶ προσδουλήν. Προσδουχόμενοι δὲ εἰπωμεν τὸ, Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ἔρανοῖς. Μήποτε ἄλλοτε οἱ λογισμοὶ ἐκταράξουσιν ἡμῶν τὴν ἀγνοίαν. Ἰσάμενος δὲ ἐν προσδουλή, γινώδι τίνι πρῖντασαι. καὶ ἔσω ἡ ψυχὴ σὺ ὅτι ἡ καρδιά σὺ ὅλη πρὸς αὐτὸν. Νόει ὁ λέγων. ἔὰν λαβὼν ἀνὴρ ἔνδεσμον ἀργυρεῖς ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ πορεύθῃ εἰς πανηγύριον, θέλων βόας ἀγοράσαι, μὴ χοίρους κατανοεῖ; εἰ δὲ καὶ ὄντας βέλεται ἀγοράσαι, μὴ κύνας καταμαρτανάει; ἔχι πάντα ἡ ἐννοια αὐτοῦ ἐγκειται, οἷς ἐπιθυμεῖ, μήποτε χλευασθεῖς, καὶ τὰ ἐν χειρὶν ἀπολέσῃ ἀφαικτονῆς; Εἰ δὲ ὁ ἐγγιστὰ σὺ ἔσως ἀδελφὸς ἀδελφὸς ὑπάρχει τῷ σώματι, καὶ συμβῇ βήσιν, ἢ πολλὰ πύειν, μὴ σάμψῃ ἀπ' αὐτοῦ. ἀλλὰ μνησθῇ, ὅτι πολλοὶ ἑαυτοὺς ἔδωκαν ἀρρώστοις τε καὶ κολοβερμένοις ὑπηρετεῖν. Ἐὰν ἦς ὑγιὴς τῷ σώματι, μὴ ἐπάγῃς, ἀλλὰ φοβῇ. ὥσπερ ὁ κιθάρα πολυχόρδος ἐν χειρὶ ἀνδρός, ἔτιω πάντα σὰρξ ἐν χειρὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν. Γέγραπται. πάντα τὰ χερόν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καρδίας προσδέχονται κακὰ, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἡσυχάζουσι ἀπαπαντός. Ὁδοὶ ζωῆς, ἀφανήματα σωετῶν, ἵνα ἐκκλίνας ἐκ τῆς ὁδοῦ σωθῇ. γέγραπται. ὅσα ἀγαπήσῃ ἀναπαύσθους τὰς ἐλέγχοντας αὐτὸν, μὴ δὲ σοφῶν ἔχῃ ὁμιλήσῃ. ὁ ἀντιμαζὼν πένητα ἀμαρτάνει, ἐλεῶν δὲ πτωχὸς μακαριστός. Γέγραπται. ἔὰν πέσῃ ὁ ἐχθρός σὺ, μὴ ἐπιχαρῇς. ἐν δὲ τῷ ἑωσμονὴν ἀντιμαζὼν αὐτοῦ μὴ ἐπάγῃς. ὅτι ὁ ἑσται Κύριος, καὶ ὅσα ἀρέσῃ αὐτοῦ, καὶ ἀποστέλλῃ τὸ ὥμον αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ. ὅς φράσσει τὰ ὥτα αὐτοῦ, τῷ μὴ ἀκούσαι ἀδελφὸς, καὶ

Matth. 6.

Proverb. 15.

Proverb. 14.

Proverb. 24.

Proverb. 21.
27. 28.

καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ εἰσακχών. Μὴ καυχῶ τὰ εἰς αὐτοῖον, ὅτι γὰρ οἶδας τί τεύε-
ται ἢ ἐπιῆσα. Μὴ ποιῇ κακὰ, καὶ ὅτι μὴ σε
καταλάβῃ κακὰ. Μὴ ἀγάπα καταλαλεῖν, ἵνα
μὴ ἔξαρθῇς. κέρραπαι, ὅς ἀποκρίνεται λόγον
πρὸς ἀκούσας, ἀφροσύνη αὐτῷ ὅτι καὶ ὄνειδος.
Οὐκ ἀφραγνέει πατὴρ ἐπὶ υἱῷ ἀπαγεύτῳ, υἱὸς
δὲ παγευόμενος σοφὸς ἔσται. Οὐκ ἐν πολυμα-
θία γραμματίων σοφία, ἀλλὰ, καθὼς κέρραπαι, B
ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου. τὸ δὲ γινώσκει νόμον,
ἀγνοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Πίστις τίκτει ἀγνοίαν
ἀγαθὴν, ἀγνοία δὲ ἀγαθὴν, ποταμὸς ὕδατος
ζώντος. καὶ ὁ κτησάμενος αὐτήν, ἐμπλησθήσεται
τῇ ὕδατος αὐτῆς. ἄτερ ἐλάτῃς ὁ καὶ ὁ λύχνος,
καὶ δίχα πίστεως κατὰ αὐτὴν ὁδοῖς. Γέρραπαι. ὅς
ἀπωθεῖται παιδείαν, μισεῖ ἑαυτὸν, ὁ δὲ τιρῶν ἐλέγ-
χας, ἀγαπᾷ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Μὴ πρᾶσιπτε εἰς
μάχλιν παχέως, ἵνα μὴ μεταμεληθῇς ἐπὶ ἐχάτων
σε. Αἰρετώτερον ὄνομα καλὸν ἢ πλῆθος πολλῶν,
ὑπὲρ δὲ ἀργυρίου καὶ χρυσίου χάρις ἀγαθῆς. Ἄτερ
ὑπομονῆς ὅτι οἰκοδομηθήσεται πύργος, καὶ δίχα
γνώσεως ὁ καταρθεῖται ἀρετῇ. Οὐκ ἔστι σταθμὸς τῇ
ὑπομονῇ, εἰς συγκλήρας τῇ ταπεινοφροσύνῃ.
Χάρισμα ὑπομονῆς ὡς Κυρίου, καὶ τοῖς ἀγαπῶσιν
αὐτὸν δωρεῖται αὐτήν, καὶ οἱ κρατῶντες αὐτήν ῥυθί-
σονται ἐκ πολλῶν θλίψεων. Ἄφρων πληθύνει λόγους,
φειδόμενος δὲ χειλέων νοήμων ἔσται. Φρόνιμος μονα-
χὸς ἀποσεμνόμενος εἰς ἀκρόνημα, οἱ ὁρῶντες αὐτὸν
δώσουσι τῷ Κυρίῳ δόξαν. ὁ δὲ ἄφρων καὶ μέθυρος
ἀχρημονεῖ ἐν τῇ κώμας ἀχαρῶς. ἔπος καταχυνεῖ
ἡγούμενον ὅτι ἀδελφός. Αἰσχύνη τίκτει λογισμὸν νεό-
τιτος. φόβος δὲ Κυρίου καὶ τὰς νέας γέροντας ἀπεργά-
ζει. Τίμα τὸ Κύριον καὶ μὴ σκανδαλίζε κοσμικόν.
Μίμησαι τὸν προφήτην Σαμὴλ, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέ-
στησε, καὶ ἀνδρῶπις ἀποδόμησεν. οἱ δὲ υἱοὶ τῆς ἀφο-
βίας ἐν ῥομφαίᾳ ἔπεσον. Νεωτέρῳ πολμηρῷ, μὴ
δῶς θάρσος, ὅτι γέροντι πρᾶττειν τὰ μὴ καθήκοντα.
ὁ δὲ φοβούμενος τὸ Κύριον, φροντίσει ὅτι λαὸς αὐτοῦ.
Εὐλάβεια ἐν ταπεινοφροσύνῃ ὅτι ἀγάπη ὑποὶ κεφαλὴν
μοναχῶν, καὶ ἐν καρδίᾳ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψει.
Μῖσος ἢ φθόνος κεκρυμμένος ἐν τῇ ὑλαθείᾳ, ὕδωρ
ἐπὶ πικρὸν ἐν χρυσεῖς σκεύεσιν. ἐμβαλε εἰς αὐτὸ, F
ξύλον τῆς ζωῆς, ὅτι γλυκανθήσεται. Ἀπὸ γὰρ ξύλου ἐ-
γλυκάνθη ὕδωρ, ὅτι πᾶσα ἡ ἐπιβελὴ ὅτι δολίχς ἡφα-
νίσθη ἀπὸ τῆς σαρρῆς τῷ σωτήρι ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ἀγάπη φωτιεῖ ὀφθαλμούς ἀγνοίας, ὁ δὲ ἀγαπῶν
ἔχθραν καὶ ἔριν, ὁμοίος ὅτι τῷ ἐπιβάλλοντι σινεχῶς
τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἐπὶ βώγλιν ἀσπίδων. Ὡς περ
σκώληξ εἰς ξύλον, ἔτι κακοδοξία εἰς μοναχόν. καὶ
ὡς περ

A ipse quoque implorabit, nec erit qui exau-
diat. Ne glorieris de castino: ignoras enim
quid pariet proxime sequens dies. Ne com-
mittas mala, ut non te comprehendant mala.
Noli gaudere obrectationibus, ut non effe-
raris. Scriptum est: Qui verbo respondet, pri-
usquam audiat, imprudentia ipsi est & im-
properium. Non oblectatur pater filio indi-
sciplinato: at filius bonis imbutus disciplinis,
sapiens erit. Non in multiplici literarum
cognitione sapientia est, sed, sicut scriptum
est: *Initium sapientiae timor Domini*. Nosse
porro legem, mentis est bonae. Fides men-
tem bonam parit: mens autem bona fluviis
aquae vivae est: & qui eam possidet, aquis
eius implebitur. Absque oleo non ardebit
lucerna: & sine fide nullus possidet eam. Scri-
ptum est: Qui repellit disciplinam, odit sei-
psum: at qui correptiones observat, suam di-
ligit animam. Ne cito ad pugnam irruas,
ne poeniteat te in novissimis tuis. *Melius est*
nomen bonum, quam divitiae multae: & su-
per argentum & aurum gratia bona. Absque
patientia non aedificabitur turris, & absque
scientia non excolitur virtus. Non est men-
sura patientiae, si humilitati sit admixta. Do-
num patientiae a Domino est, & diligentibus
se donabit eam: & qui eam tenent, ex mul-
tis tribulationibus liberabuntur. Insipiens
multiplicat sermones: at qui labiis temperat,
intelligens erit. Prudens monachus mittitur
ad ministerium: & qui vident eum, Domino
dabunt gloriam. Insipiens autem & temulen-
tus, in pagis & vicis turpiter atque indecore
se gerit: hic autem Praefectum simul & Fra-
tres pudore atque dedecore afficit. Expers ti-
moris Domini securitas cogitationem pueri-
lem parit: at timor Domini etiam juvenes,
senes reddit. Dominum honora, & saecula-
rem ne scandalizes. Prophetam imitare Sa-
muelem: quoniam & Deo gratus exstitit, &
homines aedificavit: filii autem timoris Dei
expertes in gladio ceciderunt. Juveni teme-
rario ne confidas, ut neque homini seni agen-
ti quae non decent. Qui autem timet Domi-
num, curabit populum suum. Pietas atque
religio in humilitate & caritate exaltat caput
monachi, & in tempore visitationis ipsius
resplendet. Odium atque invidia sub pie-
tatis velamine occultata, aqua est amara in
aureis vasis contenta: cui si vitae lignum im-
miseris, etiam dulcescet. Nam ligno dulcis
facta est aqua, & cunctae dolosi hostis insidiae
per crucem Salvatoris nostri Jesu Christi sub-
latæ & exterminatae sunt. Dilectio oculos
mentis illuminat: qui autem inimicitias, &
contentiones amat, similis est ei, qui assidue
manum suam in foramen aspidum immittit.
Quemadmodum vermis in ligno, sic vana

Proverb. 18.

Proverb. 10.

Prov. 1. 9.

Proverb. 15.

Proverb. 22.

Eccles. 7:

Proverb. 10.

gloria in monacho : & sicut tinea in vestimentis, ita & avaritiæ affectus in corde hominis . Ne teipsum exaltes , ut non corruas , & animæ tuæ ignominiam adducas. *Suscipit enim*
Psalm. 146. mansuetos Dominus ; peccatores autem usque ad
terram humiliat . Qui seipsum extollit , dedecus sibi ipse conciliat : at qui proximo in humilitate servit , glorificabitur . Qui proximi cominiferatione in die tribulationis ducitur , etiam ipsius semper miserebitur Dominus : misericordia enim viri , velut sigillum cum ipso . Est vir etiam nihil in sua potestate habens , mitis atque misericors : qui deinde facultates consecutus , valde promptus ad jubendum & imperandum indiscrete redditur : sublata autem ab eo potestate ac præfectura , etiam a seipso imperata ferre nequit : qui quidem tamquam insipiens , suam ipsius imbecillitatem non novit. *In cunctis , frater , operibus tuis*
Sap. Sirac. 7. memorare novissima tua , & in aeternum non
peccabis . Ne superbias , neque dilateris , sed teipsum humilia : ultio quippe impiorum , ignis est & vermis . Posside timorem Dei , ut & dæmones te reformident : nam quæ fucata sunt atque fictitia , semper vana . Si cuncti mandare atque imperare voluerimus , quis subditus erit , aut obediet ? si cuncti honorari desideramus , quis honorem exhibebit ? Vir sapiens imperare recusat , non autem obtemperare , præcepto illius satis faciens , qui dixit : *Si quis voluerit inter vos magnus fieri , sit*
Matth. 20. vester minister : & quicumque voluerit inter
Marc. 10. vos primus esse , sit vester servus : sicut filius
hominis non venit ministrari , sed ministrare , &
animam suam dare in redemptionem pro multis . Principem te constituerunt ? ne extollaris animo : esto autem inter illos , sicut unus ex ipsis , menteque revolve labores tuos priores , & intellige illos in iisdem laboribus versari , eosque noli negligere , sed sedulo eorum curam gere . Scriptum habetur : In magna gente , regis gloria ; deficiente autem populo , contritio & exitium principis . Vir longanimis valet prudentia : at pusillanimis , valde insipiens est . Optemus digni fieri acceptione donorum , & digni effecti , nos ipsos parvi faciamus . Qui fratrum suorum curam gerit in disciplina & correptione Domini ; grata & accepta Deo anima ipsius erit . Qui autem despicit vitam suam , in Deum peccat . Super ignorantia fratrum tuorum ne læteris : non enim est tibi gloria ad ignominiam . Progressibus fratrum tuorum ne invidias : ait enim
3. Joan. 1. Scriptura : Majus gaudium non habeo , quam ut
audiam filios meos in veritate ambulantes . Scriptum est : *Quibus deest gubernatio , ut folia decidunt : salus autem in multis consiliis .* Si intelligentia atque scientia frater polleat , ne contristes spiritum ejus , siquidem pie ac sancte ambulaverit .

A ὡπερ σῆς ἐν ἱματίοις , ἔτω πάθος φιλαργυρίας ἐν καρδίᾳ ἀνθρώπου . Μὴ ὑψώσης σεαυτὸν , ἵνα μὴ πέσης , & ἐπαγάγῃς τῇ ψυχῇ σου ἀτιμίαν . Ἀναλαμβάνων γὰρ πρᾶξις ὁ Κύριος , ταπεινῶν τὴν ἁμαρτωλὸς ἕως γῆς . Ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν , ὑποποιᾷται ἑαυτῷ ἀτιμίαν . ὁ δὲ δουλεύων τῷ πλησίῳ ἐν ταπεινοφροσύνῃ , δοξαθήσεται . Ὁ ἐπιπαραγχνιζόμενος τῷ πλησίον ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως , ἐπιπαραγχνιζθήσεται Κύριος αὐτῷ ἀγαπῶν . ἐλεημοσύνη γὰρ ἀνδρὸς , σφραγὶς μετ' αὐτοῦ . Ἔστιν ἀνὴρ καὶ ἐν τῷ μηδὲν ἰσχυρίζεσθαι , πρᾶξις καὶ ἐλεήμων ἀποφάνεσθαι . εἴτα ἔτυχεν ἰσχυρίας , πρῶτοντος ἀποκαθίστασθαι κελεύειν καὶ προσάσκειν ἀδιακρίτως . εἰ δὲ ἀφαιρεθῇ ἀφ' αὐτοῦ ἡ ἰσχυρία , φέρειν τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ προσαχθέντα καὶ δύνασθαι . ἔπος , ὡς ἄσοφος , οὐκ ἐπέγνω τὸ ἑαυτοῦ ἀδυνείαν . Ἀδελφε , ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου , τὰ ἔχρατά σου μιμνήσκου , καὶ εἰς τὸ αἰῶνα καὶ ἁμαρτήσεως . Μὴ ἁλοῦνός , μηδὲ πλατύνου . ὁμῶς ταπεινὸς σεαυτὸν . ἢ γὰρ ἐπιδίῃκσις ἀσεβῶν , πῦρ καὶ σκώληξ . Κτήσασθαι φόβον Θεοῦ , ὅπως καὶ οἱ δαίμονες φοβηθήσονται σε . τὰ ἐπίπλαστα αἰεὶ μάταια . Εἰάν πάντες κελεύειν θέλωμεν καὶ ἄρχειν , τίς ὁ ὑποτασσόμενος ; ἢ τίς ὁ ὑπακούων ; Εἰάν πάντες τιμῆς ὀρεγώμεθα , τίς ὁ ἀπονέμων τιμὴν ; Ἀνὴρ σοφὸς ᾤεται εἶναι καὶ κελεύειν , ἢ τὸ κελεύεσθαι , ἀποπληρῶν τὴν ἐντολὴν τοῦ ἐιπόντος . ὅς εἰάν θέλῃ μέγας θυεῖσθαι ἐν ὑμῖν , ἔστω ὑμῶν διάκονος , καὶ ὅς εἰάν θέλῃ ἐν ὑμῖν πρῶτος εἶναι , ἔστω ὑμῶν δοῦλος . ὡπερ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι , ἀλλὰ διακονῆσαι , καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν . Ἡγούμενόν σε κατέστησαν ; μὴ ἐπαίρη , ἀλλὰ ὅτι ἐν αὐτοῖς ὡς εἰς ἑξ αὐτῶν ἀναλογίζου δὲ τὰς προτέρας σου πόνας . καὶ γινώσκει ὅτι ἐν τοῖς αὐτοῖς πόνοις ἀναστρέφοντο , καὶ μὴ ἀμέλει αὐτοῦ . ὁμῶς ἐπιμελῆ . γέγραπται , ἐν πολλῷ ἔθνη δοῦσα βασιλέως , ἐν δὲ ὀκλείῃ λαοὺ σωτηρίῃ διώσται . Ἀνὴρ μακρόθυμος πολὺς ἐν φρονήσει , ὁ δὲ ὀλιγόψυχος , ἰσχυρὸς ἄφρων . ἀχόμεθα ἀξιοθῆναι χαρίσματος , καὶ ἐν τῷ ἡμᾶς ἀξιοθῆναι καταφρονοῦμεν . Ὁ ἐπιμελόμενος ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ τοῦ Κυρίου , ἀάρετος Κυρίου ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἔσται . ὁ δὲ καταφρονῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἁμαρτάνει Θεῷ . Μὴ ἀφραγνὸς ἀπαυδουσία ἐπὶ ἀδελφῶν σου , καὶ γὰρ ἐστὶ σοὶ δοῦσα πρὸς ἀτιμίαν . Ἐπὶ τροκοπῇ ἀδελφῶν σου μὴ φθόνει . λέγει γὰρ ἡ Γραφή , μείζονα τέττα οὐκ ἔχω χαρὰν , ἵνα ἀκῶ τὰ ἐμὰ τέκνα ὑποπατῆντα ἐν ἀληθείᾳ . Γέγραπται . οἷς μὴ ὑπάρχῃ κυβέρνησις , πῶπιόντων ὡσπερ φύλλα . σωτηρία δὲ ὑπάρχῃ ἐν πολλῇ βεβλήῃ . Εἰάνπερ ἐστὶ γνωστικὸς ἀδελφός , μὴ λυπηθῇς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ , εἰάν πρὸς ἡμᾶς ὁπίως . ὡσπερ

περ γὰρ Ἰακώβ Λάβαν τῷ Σύρῳ, ἔτω ποροῦρα
 σὸν ποροῦρα πρὸς αὐτόν. Γνωσκὸν σεαυτὸν ἀπο-
 καλῆς; ἐκ τῶ ἔργων σε ἐπίγνωθι σαυτὸν. ὥστε
 γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρὸν ἔστιν, ἔτω
 ἔη γνώσις χωρὶς ἐργασίας ἀργή ἐστι. Σημεῖον
 ἐναρέτης βίης ἐπὶ νεωτέρῳ μοναχῷ, ἀπέχεσθαι ἐκ
 τῆ πολυονίας ἔτι τῆ πολυλογίας ἐν ταπεινοφροσύν-
 ῃ. ὁ δὲ ἀγαπᾷ ταῦτα, ὁ τελέσει βίον ἐνάρετον.
 Μὴ βιάσῃ σὸν ἀδελφὸν πίνειν οἶνον εἰς μέθην,
 καὶ ἀφ' ἑσέως ἐλεύσῃ. ἐν πομπῇ γὰρ χροῖται
 κατασκυλεύει τὴν ψυχὴν, καὶ ῥοπήν πορνεύσασα συ-
 τειδύσει. Νέον πορεύειν ἀγαπάτω σε ἡ ψυχὴ,
 ἔτι μὴ ἐπιθῇς αὐτῷ βάρος ὑπὲρ δύναμιν, ὅπως
 ἡ ψυχὴ αὐτῆς σώσης ἐν Κυρίῳ, ἔτι κομίσῃ τὴν
 ἀμαρτανίαν τῆ δόξης σέφανον, φανερωθέντος τοῦ
 Ἀρχιποιμένου. Περιτείχισον τὴν οἰκίαν πάντο-
 τε, ἔτι μὴ ἄφριες διουρυνὼν ἔσῃ ἐν τῷ πορ-
 τεχίσματί σου, μήποτε δι' αὐτῆς εἰσελθὼν ὁ
 ἐχθρὸς συλήσῃ σὸν οἶκον, ἔτι ἔσῃ ἄτιμος τῆ ἀπω-
 λείας. Πάρεχε τῷ χροῖται, καὶ μὴ λέγε, ὁ
 χροῖται ἔχει, μήποτε ἡ ἀγαθὴ παιδεία ἐξοδὸν
 ὄρῃ τῇ ἐνδοίᾳ. Ἐξ ὧν ὁ Κύριος ἀκονόμησε, φρόν-
 υσον αὐτῷ, μήποτε, ὡς ἄστροι, καὶ ἀνελεῖς
 κελδοῦν. Ἀκρόωμεν, ἀδελφοί, ὅτι λέγοντες
 ἔχοντες ἀφ' ἑσέως καὶ σκεπάσματα, τέτοις ἀρ-
 κευομένοιμεθα. οἱ δὲ βυλόμενοι πλετύν, ἐμπί-
 πτουν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδας, καὶ ἐπιθυ-
 μίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυ-
 θίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὀλεθρον καὶ ἀπώλειαν.
 ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἔστιν ἡ φιλαργυρία.
 ἐν ὅλῃ δυνάμει σου τίμα τὸν πατέρα σου, ἔτι μὴ
 ἀκύρης ποιήσης θεομῆτις ὑμνήσαντός σε ἐν Κυρίῳ.
 ἐν τέτῳ γὰρ τῷ ἔργῳ, πονηροὶ δαίμονες ὁ κατ-
 ἰχύουσιν καὶ σὺ. Ταπεινώσον σφόδρα τὴν ψυ-
 χὴν σου ἐναντι Κυρίου, καὶ ὑμνήσεις χάριν. Οἶκος
 γὰρ ὑβριστῶν καταπαύει Κύριος, ἐφύτευσε δὲ αὐτῷ
 αὐτῷ πορεύει. Μὴ οὐκ εἰδίζεις ἀνθρώπον ἀποστέφον-
 τα ἀπὸ ἀμαρτίας, μὴ δὲ ἀτίμαζε ἄνδρα ἐν γή-
 ρει αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἔτι ἡμῶν γηράσκουσι. Μὴ ἀμέ-
 λει ἀρρώστῃ, διότι γέγραπται. ὅς φράσκει τὰ ὦτα
 αὐτοῦ ἔτι μὴ εἰσακῆσαι ἀκούσας, ἔτι αὐτὸς ἐπικα-
 λήσει, ἔτι οὐκ ἔσται ὁ εἰσακῶν. Μισήσῃς ἐν τῇ
 παροικίᾳ αὐτοῦ γίνεσθαι ὁ μεταφέρων λόγους ἔτι οἰκίας
 εἰς οἰκίαν. ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγαπᾷ. Μὴ
 εἰσελθῇς εἰς κελμίον ἀδελφῶν σου, πρὶν κρῖναι τὴν
 δύσιν, ὁ γὰρ συαρμόζει παραχρῆν τῇ ἡσυχίᾳ.
 Συμετὸς ἡ γάμος ἐπαλείφει ψυχὰς ἀδελφῶν
 αὐτοῦ ἐν τῇ νεότητι καὶ διδασκαλίᾳ τῷ Κυρίῳ.
 ὁ δὲ καταφρονῶν ζημιωθείσει. Ἀπόμενε τιμὴν
 γέροντι

A bulaverit. Sicut enim Jacob egit cum Laban
 Syro : ita & tu vultum tuum ad ipsum con-
 vertere debes. Scientem atque intelligentem
 teipsum denominas? ex tuis te operibus co-
 gnosce. Nam sicut corpus sine spiritu mor-
 tuum est, ita quoque scientia absque opera-
 tione est otiosa atque supervacanea. Si-
 gnum bene institutæ vitæ in novitio monacho
 est abstinere a vinolentia & loquacitate, in hu-
 militate : nam qui illis gaudet, vitam bonam
 atque religiosam peragere non poterit. Ne
 fratrem tuum ad ebrietatem bibere vinum co-
 gas, etiamsi diu multumque id degustaverit :
 multo enim tempore exstruitur navis, quæ
 minimo ictu ac momento temporis conteri-
 tur. Adolescentem mansuetum tua diligit
 anima, & supra vires ne gravaveris eum, ut
 animam ipsius salves in Domino, referasque
 immarcescibilem gloriæ coronam, cum ap-
 paruerit pastorum Princeps. Undique circum-
 munitam tene domum tuam, & ne patiaris
 perfodi præmunitionem tuam : ne forte per
 foramen ingressus inimicus, domum depræ-
 detur ac spoliet, sisque ruinæ causa & au-
 ctor. Præbe indigenti, & noli dicere : non
 opus habet : ne forte indigentia nomine recta
 disciplina labefactetur. Ex quibus dispen-
 savit tibi Dominus, cura illum, ne forte tam-
 quam amoris affectu carentes atque immise-
 ricordes judicemur. Audiamus, fratres, eum
 qui ait : *Habentes alimenta, & quibus tega-*
mur, his contenti sumus. Qui autem volunt di-
vites fieri, incidunt in tentationem, & laqueos,
& desideria multa, insana & nociva, quæ mer-
gunt homines in interitum & perditionem. Radix
enim omnium malorum est cupiditas. Totis vi-
 ribus honora patrem tuum, & ne irritas fa-
 cias leges ejus qui te genuit in Domino : eo
 enim modo non prævalebunt adversum te im-
 probi dæmones. Animam tuam valde coram
 Domino humilia, & gratiam invenies. Do-
 mos quippe contumeliosorum diruit Domi-
 nus ; illorum autem loco plantat mites. Ho-
 minem a peccato se avertentem conviciis ne
 excipias : neque virum in senectute sua dede-
 core afficias : etenim ex nobis quoque sene-
 scunt. Infirmum ne asperneris aut negligas :
 quoniam scriptum est : *Qui obturat aures suas,*
ne infirmum audiat, & ipse invocabit, & non
erit qui exaudiat. Odibilis in vicinia atque
 parcæcia sua redditur, qui verba atque sermo-
 nes ex una domo in aliam defert : vir autem
 prudens, quietem atque silentium amat. Ne
 cellam ingrediaris fratris tui, antequam ad
 ostium pulses : non enim quieti congruit per-
 turbatio. Sagax atque intelligens Præfectus
 animas junget fratrum suorum in correptione
 & disciplina Domini : qui autem contemnit,
 detrimentum patietur. Honorem senibus de-
 fert

Gen. 29.

Sap. Sirac. 4.

1. Tim. 6.

Sap. Sirac. 8.

Proverb. 21.

ferto propter Dominum ; & ob peritiores quosdam ex fratribus ne senes ad opus compellas : nam carnes juventutis suæ in exercitatione attriverunt : & sufficit recta conscientia timenti Dominum . Non bonum est homini operari valenti , in otio panem comedere , cum dicat Apostolus : *sine onere me servavi & servabo* . Scriptum est : *Beati misericordes , quoniam ipsi misericordiam consequentur* . Proximum ne injuria affeceris , loci prætextu : non enim in columnis consistit Ecclesia , sed in hominibus : quoniam scriptum est : *Vae ei , qui multiplicat sibi quæ non sunt sua : usquequo & aggravat torquem suam graviter ? Quia repente consurgent qui mordeant eum , & vigilabunt insidiatores tui , & eris in rapinam illis* . Qui ædificat domum suam ex injustitia , testimonium avaritiæ ædificat sibi : nam omnem viam injustam oderunt sancti . Magnum in coenobio periculum est puerulus , nisi recte regatur atque instituat . Beatus autem ille , qui talem educat ex Dei præscripto ac voluntate . Non exiguum sibi damnum conciliat pastor , qui extra ovile ovium dormit : somnolentia enim pastorum , luporum est gaudium . Si sub tuis frater humiliatus sit manibus , noveris non causa timoris tui id fieri : at Domini potius memineris , propter quem & ipse sustinet , & ne divexes eum . Noli sectari lucrum , quod animæ detrimentum in se continet : quid enim anima pretiosius ? Melior est monachus pauper , vitam quietam degens cum humilitate , quam dives monachus , superbia & elatione animi tumens . Ne jurejurando te fratri obstrinxeris , sed pacem cum eo in timore Dei retine . Vide , monache , ne , dum iis , qui mundana sapiunt , placere cupis , rectum monasticæ vitæ institutum desperdas ; sed in timore Dei tota die persiste . Monachus murmurator in multis detrimentum patietur : qui vero viriliter suffert , hæreditabit gaudium . Ne simus pusillanimes , carissimi : non enim semper in hac vita esse nos oportet . Quodcumque quis propter Dominum egerit , hoc totum ipsi lucro erit . Nam *esca ventri , & venter escis : Deus autem & hunc , & has destruet* . Si tibi ipsi attendas , monache , primum quidem tui ipsius miserearis : postea vero & eos qui te diligunt , gaudio afficies : dum dicat Sapientia : *Fili , si sapiens tibi fueris , sapiens eris & proximo* . Sin autem malus evaseris , solus mala exantlabis .

Intellige quod dico monache : ne foris pietatem ostendas , in cella vero te arrogantem atque superbum præbeas : ne similes reddamur sepulcris dealbatis , quæ exterius quidem apparent alba , intus vero plena sunt ossibus humanis & immunditia . In omni enim loco unus est Deus , cui sit gloria in sæcula Amen .

Repri-

A γέρουσι ἀπὸ τοῦ Κυρίου , καὶ ἀπὸ τῆς γνωστικωτέρας τῆς ἀδελφῶν μὴ ἀποβιάζε γέροντας εἰς ἔργον . διότι κατέτελλαν ἐν ἀσκήσει σάρκα νεότητος αὐτῶν . ἀρνεῖ γὰρ ἡ σωείδῃσι τῶ φοβεμῶν τὸ Κυρίου . Οὐκ ἀγαθὸν ἀνδρὶ τῶ ἐργάσασθαι δυναμῶν καὶ ἐοδίοντι ἀργῶς , τῷ Ἀποστόλῃ λέγοντος . ἀδελφὴ ἐμαυτὸν ἐτήρησα ἐτηρήσω . Γέγραπται . μακάριοι οἱ ἐλεήμονες , ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται . Τὸν πλοῦτον μὴ ἀδίκει , τὸν πῶπον περὶ φασίζόμενος . ὃ γὰρ ἐν τοῖς εὐλοῖς ἡ ἐκκλησία , ὅς ἐν τοῖς ἀνθρώποις . διότι γέγραπται . ὃς ὁ πληθύνων ἐαυτῶν τὰ ὄντα αὐτοῦ , ἕως τινὸς καὶ βαρύνων τὸ κλοῖον αὐτοῦ σιβαρῶς ; ὅτι ἱεράφνης ἀναστήσονται οἱ δάκνοντες αὐτὸν , ἐκνήψουσιν οἱ ἐπίβουλοι οὗ , καὶ ἔσῃ εἰς ἀρπαγὴν αὐτοῦ . Οἱ οἰκοδομοὶ οἰκίαν αὐτοῦ ἱεραδικίας , οἰκοδομεῖ ἐαυτῶν μαρτύριον πλεονεξίας . οἱ γὰρ ἅγιοι πᾶσαν ὁδὸν ἀδικον ἐμίσησαν . Μέγας κίνδυνος παιδίον ἐν κοινοδίῳ , εἰάν τις ἀκυβερνησία ἐστὶν ἐν τῷ μέσῳ . ὃς ἐκ βέβων δυνάμει τῷ Θεῷ , μακαριστός . Οὐκ ὀλίγῳ ζημίαν περὶ ἐνεῖ ἐαυτῶν ποιμὴν κοιμώμενος ἔξω τῶν μὲνδρας τῶν περὶ βάτων . ἡ γὰρ χαρὰ τῶν λύκων , ὃς τῶν ποιμῶν ὕπνος . Εἰάν τε ταπεινῶς ὁ ἀδελφὸς ἵππῳ τῇ χεῖρα σὺ , νόει ὅτι ὅς ἐνεκα φόβου σὺ . μνησθῇσι οὖν ὁ Κύριος , διὸν καὶ αὐτὸς ἵππῳ μὲν , καὶ μὴ αὐτὸν κακώσης . Μὴ φθάσῃ κέρδος , ζημίαν ψυχῆς ἔχον ἐν αὐτῷ . τί γὰρ ψυχῆς τιμιώτερον ; κρείων μοναχὸς πτωχὸς ἢ συχαζὼν μὲν ταπεινοφροσύνης , ἢ πλεῖστος μοναχὸς ῥογύων μὲν ὑπερηφανίας ἐκ φυσιώσεως . Μὴ σιωδῇσι σεαυτὸν ὅρκῳ μὲν ἀδελφῶν , ὅς ἔχει ὁμόνοιαν ἐν φόβῳ Θεοῦ . Οἷον μοναχὲ , μήπως τοῖς τὰ κοσμικὰ φρονῇσι θέλων ἀρέσαι , τὴν ἀγῶνὴν τῆς μοναχῆς ἀπολέσῃς , ὅς ἐν φόβῳ Θεοῦ ἴσθι ὅλῳ τῇ ἡμέραν . Μοναχὸς γονγυσις πολλὰ ζημιωθήσεται . ὃς ὑποφέρων ἡσυχίας , χαρὰν κληρονομήσῃ . Μὴ ὀλιγοψυχώμεν ἀγαπητοί , ὃ γὰρ διαπαντὸς δεῖ ἡμᾶς εἶναι ἐν τῷ βίῳ τῷ . Πᾶν ὃ εἰάν ποιήσῃ τις ἀπὸ τοῦ Κυρίου , τῷ αὐτῷ κέρδος . τὰ γὰρ βρώματα τῇ κοιλίᾳ , καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν , ὃς ὁ Θεὸς καὶ ταύτῃ καὶ ταῦτα καταργήσῃ . μοναχὲ , εἰάν προσέχῃς σεαυτῶν , περὶ τὸν μὲν σεαυτὸν ἐλεῖς , ἔπειτα ὃ καὶ τὰς ἀγαπῶντας σε χαροποιήσῃς . τῇ σοφίας λεγέσῃς , τέκνον , εἰάν σοφὸς ἔσῃ σεαυτῶν , σοφὸς ἔσῃ ἐκ τῶ πλοῦτον . εἰάν ὃ κακὸς ἀποβῇς , μόνος ἀντλήσῃς τὰ κακά . Νόει ὃ λέγω μοναχὲ . μὴ ἔξω ἀλάβειαν , ἐν ὃ τῷ κελίῳ ἐρήνῃς . ἵνα μὴ παρομοιωθῶμεν πάφοις κεκονιαμῶσις , οἱ ἔξωθεν μὲν φαίνονται λευκοὶ , ἔσωθεν δὲ γέμουν ὅσα ἀνθρώπων καὶ ἀκαθαρσίας . Εἰν παντὶ γὰρ τὸ τῷ εἰς ἔσθιν ὁ Θεὸς , ὃς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας . Ἀμήν .

Τα-

2. Cor. 11.
Matth. 5.

Abac. 2.

1. Cor. 7.

Proverb. 9.

Matth. 23.

Ταπείνωσον τὸ λογισμὸν τὸ ὑψηφάνιας, ὡρὶν σε ἢ ὑψηφάνια ταπεινώσει· κάθελε τὸ λογισμὸν τῆς ὑψηφροσύνης, ὡρὶν αὐτὴ σε καδέλει· ἐκθλίβον τὸ ἐπιθυμίαν, ὡρὶν σε ἢ ἐπιθυμία ἐκθλίβῃ· μὴ οὐκ εἰδίζε ἀδελφὸν ἀκάθιστον, μήποτε τῷ αὐτῷ πάσῃ πεπείσῃς. Ἐὰν καθίσῃς μετὰ μεγάλῃς γέροντος, μὴ μόνον τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐκδιηγῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ βίον διαμιμῇ· τύπο γὰρ σοι ὠφέλιμον. Μοναχέ, ἐν ἀρχαίῳ μακροθύμῃ σου, πάντα γὰρ δυνατὰ τῷ Κυρίῳ. Ἀρχάριος ὅς ταπείνωσιν μισῶν, ὅτε λον σὸν ἔχει καὶ τὸ ὑπεναντίον ὁ ποιῶν πολλὰ σωτρίσῃται. Ὁ ὀρεγόμενος ἀναπαύσεως σαρκικῆς, πεποιεῖται ἑαυτῷ ὀδύνας πολλὰς· ὁ δὲ μακροθύμος σωθήσεται. Σιωπῶν ἡγούμενος σὸν ἰσχυρὸν διακρίνῃ ἀμφιλογίαν ἀρχαίῳ μετὰ μείζοντος αὐτοῦ· καὶ ὁ γνωστὸς τὸ ἀκρίβειαν τῆς πράξεως ἰσχυρὸν, καὶ ἐν φόβῳ Κυρίου μεσάζει αὐτὸς. Ὁ πληθυνὼν λόγους ἐν κοινοβίῳ, πληθυνεὶ μάχας καὶ μίσος ἑαυτοῦ· ὁ δὲ τηρῶν τὸ στόμα αὐτοῦ, ἀγαπηθήσεται. Καλὴ ἡ ὑπακοὴ ἢ ἡ ἀπὸ Θεοῦ γινομένη ἀγαπητοί· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκει τὴν ὑπακοὴν ἐν ἣ ὁ ἀρετῆται ὁ Θεός· ἡ ὑπακοὴ ἢ διὰ τὸ Θεὸν γινομένη πλήρης ἐστὶ τῆς ἀγίας εἰς θανάτου. Ἀγωνίζεσθαι τὴν ψυχὴν σου, καὶ μὴ ἐντραπήνεις εἰς πᾶσιν σου· ἐστὶ γὰρ ἀχύνῃ ἐπάγγελσα ἀμαρτίαν· καὶ ἐστὶν ἀχύνῃ, δόξα καὶ χάρις. Ἀγαπητὲ, εἰς τὴν πεπείσῃς ἐν ἀρρώστια, μνησθῇ τὸ λέγοντος· τέκνον, μὴ ὀλιγώρει παθεῖας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύει ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν ἀγαπᾷ Κύριος, παθεύει· μαρτυροῖ δὲ πάντα ὑπὸν, ὃν πεπείσῃς. Ὁ κατακεκλεισμένος ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ δοκῶ ἀνταρῆναι καὶ τὸ βασιλέως, τί ἄρα ὠφεληθήσεται; ὁ δὲ προσπίπτων καὶ πεπείσῃς, ὅπως μέλλον οἰκτιρηθήσεται. Ἀδελφός ἡσθένῃς ποτε, καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· οἱ μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, ὅτι ἐν τούτῳ τῷ πάσῃ μέλω παλαστήσῃ· καὶ ὑγιὲς ἡγούμενος, ἐπὶ ἡλθεν αὐτῷ πάλιν ἕτερον πάθος τὸ ἰσχυρότερον, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸν λόγον εἶπε· πλὴν ἀνθρώπων παχὺ σὸν ἰσχυρὸν τὸ πόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ πεπείσῃς Κυρίου ἐλπίσει οἰκτιρμὸς τὸ πᾶν ἰσχυρὸς ὑγιάνει ἐκ νόσου, καὶ ἰσχυρὸς ἀσθενείας ἰσχύει. Ἐὰν πνεῦμα ἀκηδίας ἐλθῇ ἐπὶ σε, οἶκόν σου μὴ ἀφῇς, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπομονὴν ἀντίστα πρὸς αὐτήν· μὴ σε πείσῃ ὁ λογισμὸς λέγων· μέγαρον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· εἰς γὰρ συγκατάθεσις τούτῳ τῷ λογισμῷ, καὶ καρτερήσῃς πῶποτε· γέγραπται, ἐν τίνι κατορθώσῃ νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; ἐν τῷ φυλάξασθαι ἰσχυρὸς σου. Ἐν τούτῳ σώζεσθαι μέγιστα ὁ σιωπῶν ἀναστροφόμενος ἀδελ.

A Reprime porro cogitationem superbiæ, priusquam te superbia deprimat. Destruere cogitationem arrogantiam, antequam ipsa te subvertat. Effringe & contere concupiscentiam, priusquam te concupiscentia elidat ac conterat. Ne fratri suam instabilitatem improperaveris, ne forte & tu in idem vitium incidas. Si apud magnum aliquem senem resederis, non solum ejus virtutes enarra, sed & vitam imitare: hoc enim tibi utile erit. Erga novitium patiens & longanimis esto, Monache: omnia enim Domino sunt possibilia. Novitius autem humilitatem averfans, scutum contra adversarium non tenet: talisque varie conteretur. Qui carnalem requiem appetit, multos sibi dolores acquirit: at qui longanimis est, salvabitur. Prudens atque intelligens Præfectus non contemnet audire sermonem dubium novitii cum seniore ejus: & peritus, atque discretus certitudinem rei indagabit; ipsosque in timore Domini conjunget atque componet. Qui in cœnobio sermones multiplicat, contentiones & odia sibi accumulat: at qui servat os suum, diligitur. Bona obedientia, carissimi, quæ propter Deum præstatur: & in hoc cognosce obedientiam, quæ est grata & accepta Deo. Obedientia, quæ propter Deum suscipitur, plena sanctificationis est usque ad mortem. Pro anima tua decerta, & ne confundaris in casu tuo: est enim confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam & gratiam. Si in ægitudine aliquam incideris, carissime, memineris dicti illius: *Fili, noli negligere disciplinam Domini, neque fatigeris, dum ab eo argueris: quem enim diligit Dominus, corripit; flagellat autem omnem filium, quem suscipit.* Qui carceris custodia conclusus, videtur repugnare Regi, quid tandem proficere poterit? At qui procidit coram eo & obsecrat, hic potius misericordiam consequetur. Frater quidam aliquando ægrotavit, & intra se dixit: vix mihi peccatori, quoniam in hoc morbo inveterascam. Et sanitati cum jam esset restitutus, invasit eum alius rursus morbus priore gravior atque molestior, & denuo eundem sermonem protulit. Verumtamen homini celeriter suum non manifestavit dolorem, sed a Domino commiserationem requirebat, qui ex morbo sanitatem, & ex infirmitate robur ac vires præbet. Si spiritus tædii atque ignaviae te invaserit, domum tuam ne relinquant, at per patientiam ei resiste. Ne tibi cogitatio persuadeat, dicens: Transfer te ex uno loco ad alium: nam si cogitationi isti consenseris, nunquam tolerabis. Scriptum quippe est: *In quo corrigit adolescentior viam suam? in custodiendo sermones tuos.* In hoc salvatur maxime, qui una versatur cum fratribus. Possidere autem

Proverb. 3.

Psalm. 118.

autem debet timorem Domini, & temperantiam summam: ex quibus oritur caritas, gaudium, pax, obedientia, & longanimitas, continentia, patientia, & quaecumque decent Christianos: *ut sit velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum, & tardus ad iram: ira enim viri, justitiam Dei non operatur.* Sit porro etiam videns, tamquam non videns ea quæ non conducunt; & audiens, tamquam non audiens, quæ non decent, ut & postremis se posteriorem reddat, ac requiem inveniat:

Matth. 23. *qui enim seipsum humiliat, exaltabitur: & qui seipsum exaltat, humiliabitur.* Nam si jubere

Luc. 14. *atque imperare inceperit, & non adjuvat pro viribus laborantes, laborem atque dolorem in novissimis subibit. Non enim semper idem spirat ventus, sed ventorum mutationes sunt atque vicissitudines. Quare adsueta-*

Proverb. 27. *cere se operi oportet: nescimus enim quid superventura pariet dies. Habeat porro semper ob oculos eum, qui ait: Nolite judicare, ut*

Matth. 7. *non judicemini: in quo enim iudicio judicaveritis, judicabimini: & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. Quid autem vides festucam in oculo fratris tui, & trabem in oculo tuo non vides? aut quomodo dices fratri tuo:*

sine, ejiciam festucam de oculo tuo, & ecce trabs est in oculo tuo? Hypocrita, ejice primum trabem de oculo tuo, & tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui. Et sic plane gratiam coram Domino invenies & hominibus. Ne tuos permittas evagari oculos, neque pulchritudinem alienam perdiscas: ne forte per oculos tuos tuus te destruat subvertatque inimicus. Noli æmulari negligentiores, sed eos, qui omni virtutum genere exculti sunt atque ornati. Frater, ne perperam ac temerarie agas: quæ enim extra timorem Dei fiunt, aliud continent nihil, præterquam damnationem & poenitentiam. Beata illa anima, quæ in veritate servit Domino: quoniam in novissimis suam a Domino requiem obtinebit. Exigua negligentia magnum peccatum parit: & modica sobrietas atque vigilantia magnum damnum avertit. Satiùs est comedere in Domino, & gratias agere Deo; quam non comedere, & condemnare edentes ac gratias Domino agentes. Affides mensæ? Comede panem, & ne detrahas famæ proximi: ut non devorare carnem fratris tui per detractionem comperiaris: quia scriptum est: *Qui devorant*

Psal. 13.

populum meum in esca panis, Dominum non invocaverunt. Sanus esto in fide, & comede omne quod appositum est tibi in Domino. Si vero appositus vobis fuerit cibus, quem tu edere non appetis, ne tamen illum averferis, cum plures velint comedere, & Domino gratias agere. Accumbis mensæ? ut homo, comede, & ne huc illucque circumspicias

A ἀδελφοῖς. Κτίσααυ ὁ φείλει φόβον Κυεῖς καὶ τὴν σωφροσύνην εἰς ἄκρον, ἡ δὲ ὦν τίκτε) ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, ὑπακοή, καὶ μακροθυμία, ἐγκράτεια, ὑπομονή, καὶ ὅσα Χριστιανοῖς ὁρέπει. ἵνα γένη) ταχὺς εἰς τὸ ἀκῆσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν. ὀργὴ γὰρ ἀνδρός, δικαιοσύνη Θεῷ κατ' ἐργάζε). Ἐγὼ δὲ ἔβλέπων ὡς μὴ βλέπων τὰ μὴ συμφέροντα, ἀκῶν τὰ μὴ ἀνήκοντα, ἵνα καὶ τὸ

B ἐχάτων ἐχατώτερον ἑαυτὸν ποιήσῃ, καὶ δύρησιν ἀνάπαισιν. Ὁ γὰρ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώσεται, ὁ δὲ ὑψων ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. Ἐὰν γὰρ ἀρξῇται κελεύειν, καὶ μὴ συγκοπιᾶν καὶ δύναμιν, κόπον ἔξει πρὸς τὰ τελευτᾶ. Οὐ γὰρ πάντοτε ὁ αὐτὸς ἄνεμος φυσᾷ, ἀλλὰ μεταβολαί εἰσι τῶν ἀνέμων. Ὁ δὲ χεῖρ ἐδίξεν ἑαυτὸς εἰς τὸ ἔργον, καὶ γὰρ οἶδαμεν τί τέξε) ἢ ἐπιῶσα. Ἐχέτω δὲ πρὸς ὀφθαλμῶν αἰὲν τὸ εἰπόντα. μὴ κείνεται, ἵνα μὴ κριθῇτε. ἐν ᾧ γὰρ κείματα

C κείνεται, κριθήσεσθε, ἔν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσε) ὑμῖν. Τί δὲ βλέπετε τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ δὲ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν καὶ καπνοεῖς; ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐμβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τῷ ὀφθαλμῷ σου, καὶ ἰδὲ ἢ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; Ὑποκριτὰ, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τῷ ὀφθαλμῷ σου, καὶ τότε διαβλέψῃς ἐμβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ

D τῷ ἀδελφῷ σου. Καὶ πάντως δύρησιν χάριν ἐναντίον Κυεῖς ἔσῃ ἀνθρώπων. Μὴ ἀπόλυε σὺς ὀφθαλμὸς ῥέμβεσθαι, μηδὲ καταμάνθανε κάλλος ἀλλότριον, μήποτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σου καταβάλῃ σε ὁ ὑπεναντίος σου. Μὴ ζήλῃς τὸς ἀμελεσεύς, ἀλλὰ τὸς ἐν πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένους. Ἀδελφε μὴ ὀρπεύῃς, τὰ γὰρ ἔξω φόβος Θεῷ γινόμενα, ὅθεν ἕτερον ἔχει, πλὴν κατὰ γνώσιν καὶ μετὰ μέλον. Μακαρία

E ψυχὴ ἡ δαλδύσα τῷ Κυεῖ ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι δύρησιν ἐπὶ ἐχάτων τῶν ἀνάπαισιν αὐτῆς πρὸς Κυεῖς. Μικρὰ ἀμέλεια τίκτει μεγάλῳ ἁμαρτίαν, καὶ μικρὰ νῆψις ἀποτρέφει πολλὴν ζημίαν. Κρεῖσσον ἐοδίειν ἐν Κυεῖ καὶ δὲ χαρισεῖν τῷ Κυεῖ, καὶ μὴ ἐοδίειν καὶ κατακτείνειν τὸς ἐοδίοντας καὶ δὲ χαρισεύοντας τῷ Κυεῖ. Ἐκείδισας ἐπὶ τραπέζῃς, φάγε ἄρτον καὶ μὴ καταλάλει τὸν πλησίον, ἵνα μὴ δύρησιν κρεωφαγῶν τὸν ἀδελφόν σου διὰ τὴν καταλαλίαν. Διότι γέγραπται,

F οἱ κατεοδίοντες τὸν λαόν μου ἐν βρώσῃ ἄρτους, τὸν Κύριον οὐκ ἐπέκαλῶσαντο. Ὑγιαίνων τῇ πίσει, ἐοδίει πᾶν πρὸς αὐτὸν ἐν Κυεῖ. εἰ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑμῖν τι βρώσιμον, ὃ σὺ μὲν οὐκ ὀρέγῃ φαγεῖν, μὴ αὐτὸ ἀποτρέφε πρὸς πλειόνων βελομένων ἐοδίειν καὶ δὲ χαρισεῖν τῷ Κυεῖ. Ἐκείδισας ἐπὶ τραπέζῃς, φάγε ὡς ἄνθρωπος, καὶ μὴ

ὡς ἀπαύδους . ἀδελφὸς εἶρηκεν , ὃ πα-
 ρατηρέμμος πρᾶγμα τῆ κρεωφανίας . πᾶν γὰρ κτί-
 σμα Θεοῦ καλὸν , καὶ ὅθεν ἀπόβλητον , μετ' εὐχαριστίας
 λαμβανόμενον . ἀγιαζέτω γὰρ λόγος Θεοῦ ἐν τεύ-
 ξεως . Ἀλλ' ὅτι γέγραπτόν ἐστι , συμφέρει ἄφρονι βουφᾶν .
 ἀπαυδευσία ἐστὶ μοναχῶ ἐσθίειν τὰ ζῶα . Τῶν κλα-
 σμάτων ὡς τεθειμένων , μὴ ἔξεδενεῖ τὰ κλάσμα-
 τα . ὁ γὰρ Κύριος εἶπε τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς , σιναγα-
 γεῖν τὰ περιαβύσαντα κλάσματα , ἵνα μὴ ἡ ἀπόλη .
 Ἀγαπήτε , εἰ ἀδελφὸς ἡγήθῃς χωρεῖν ἢ τὸ πᾶν
 αὐτοῦ , καὶ μὴ ταῦτα μεταμεληθεὶς βεβληθῇ ὑποσρέ-
 ψαι , σὺ μὴ κώλυε , ἀλλὰ μᾶλλον συμπροσκαλέσθαι . ὃ
 γὰρ οἶδας τί τέξετο ἢ ἐπίστα . ὃ δὲ ἔξεδενεῖν τὰς
 ποιήτας , ὡς ἐμπαχθέντας , ἀλλὰ μᾶλλον δεῖ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι ὡς ἔξεδενείας ἀναλαβόντας . Εἰ ὁ
 κῆρ μὴ ἀδελφῶν , μὴ γίνῃ ἀφορμὴ ἵνα χωρεῖται τῇ
 ἀδελφότητι , ἵνα μὴ κείνη ἐν ἐκείνῳ τῷ κόσμῳ .
 Φυλάσσε σφόδρα ἢ μὴ σκανδαλίσαι ἵνα . καὶ ὃ μὴ
 ἀφορεῖται ἐκ τῆ βασιλείας τῆς ἐρανῶν , μὴ τῆς ποιή-
 των τὰ σκάνδαλα . Εἰ ὁ κακῶς ὁ ἀδελφός σθ , συγ-
 κοπίασον αὐτῶν , ἵνα ἀξιωθῇς ἀκῆσαι ὡς τῷ Κυ-
 εῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ . ὃ ἐν τῇ τῶν ἀδελφῶν με-
 τῆς ἐλαχίστης ἐποίησας , ἐμοὶ ἐποίησας . Ὁ ἀμελῶν
 ἀδελφὸς πρὸς γίγνεται τὸ παυδεύοντα , καὶ ὁ ἐπιχαίρων
 πῶμα ἀδελφῶν ἐαυτοῦ , πεσεῖται πῶμα ἑαυτοῦ . Μὴ
 εἴπῃς , σήμερον ἀμαρτάνω καὶ αὖτις μετανοῶ . ἀλλὰ
 μᾶλλον σήμερον μετανοήσωμεν . ὃ γὰρ οἶδαμεν εἰ κα-
 ταλαμβάνομεν αὖτις . Ἀγαπήτοι , ἡμερτήκαμεν ,
 μετανοήσωμεν . δέχετο γὰρ ὁ Κύριος τὴν μετάνοιαν τῆς
 ἐν ἀληθείᾳ μετανοούντων . Μὴ εἴπῃς μοναχέ , ὡς
 πόλεμος , καὶ σένωσις , καὶ πάρα ἐκεῖ δὲ ἀνάπανσις ἐ-
 ἀμελεμνία . Τίς γὰρ ὅστις ὁ πολεμῶν ἡμεῖς εἰ οἶδας ;
 ὃ καὶ ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν ὁ Διάβολος ; ἀκε τοι γὰρ ἐν
 λέγει ἐν τῷ Ἰωβ . καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ ,
 πόθεν σὺ ἐρχῃ ; τότε εἶπεν ὁ Διάβολος ἔναντι τοῦ Κυ-
 εῖς , ἀπαπορθεῖς τὸ ὑπὲρ ἐρανόν , καὶ ἐμπεπατή-
 σαι τὸ σύμπαν , πάρεμι . Γίνωσκε οὖν ὅτι ὁ ἐρα-
 νὸς ὑψηλότερός σθ ἐστίν , ὅπως δὲ ἂν πορθεῖται , ἐμ-
 μενον οὖν ἐν ᾧ ἐκλήθη τὸ πᾶν , καὶ ἀντίστα τῷ Δια-
 βόλῳ , καὶ φέρεται ἀπὸ σθ . καὶ ἐγγισον τῷ Θεῷ , καὶ
 ἐγγίει σοι . Ὁ ἀγαπῶν χρυσίον , ὃ δὲ διακωδῆσεται .
 ὁ δὲ ἀγαπῶν τὸν Κύριον , ἐνδολογηθήσεται . Ὁ δὲ πέ-
 ποιθῶν ἐπὶ χρυσίῳ , πεσεῖται . ὁ δὲ πεποιθὼς ἐπὶ
 Κυρίῳ σωθήσεται . Οὐκ ἔστι εἰσελθεῖν ἀπιστία , ἀφο-
 βία , ἀγνωσία , ἀφροσύνη , καὶ ἀνάδεια . ὅτι μερὶς ἀλώ-
 πεκος ἐστὶ . Μακαρία ἡ ψυχὴ , ἐν ᾗ φόβος Θεοῦ
 ἐνοικεῖ ἐν αὐτῇ . ὃ δὲ ἀρεσκὴ δαλδύειν δεσπότη ἐνὶ
 δαλδύῳ πολλοῖς . καὶ ὁ μὴ ἀνεχόμενος ὑποταγῆ-
 ναι ἡγεμῶν ἐνὶ , ὑποταγήσεται πολλοῖς εἰ ἀφ-
 φ-

A cias , velut immodestus & immorigeratus .
 Frater dixit : non ex observantia superstitionis
 repudio esum carniū : omnis enim creatura
 Dei bona est , & nihil rejiciendum quod cum
 gratiarum actione percipitur : sanctificatur
 enim per verbum Dei , & orationem . Sed
 quia scriptum est : *non conducunt imprudenti*
atque insipienti deliciae : inscientia & immode-
 stia est monacho vesci animalibus . Ubi ap-
 posita sunt fragmenta , ne fragmenta contem-
 feris : jussit enim Dominus discipulis suis , ut
 colligerent , quæ superfuerant fragmenta , ne
 quid ex illis periret . Carissime , si tentatione
 victus frater recedat e loco suo , & postea
 poenitentia ductus cupiat postliminio reverti ,
 tu vide ne impedias , sed potius ad id cohort-
 teris : ignoras enim , quid superventura pariat
 dies . Non oportet autem tales spernere ,
 tamquam illusos ; at potius convenit eos sus-
 cipere ab infirmitate jam liberatos . Si inter
 fratres habitaveris , cave ne occasionem ali-
 cui præbeas discedendi a fraternitate , ut non
 in mundo illo judiceris . Evita vehementer ,
 ne cuiquam sis offendiculo ac scandalo , ut
 non cum scandala facientibus a regno coelo-
 rum segregeris . Si debilitate aliqua frater
 tuus laboret , subleva & adjuva eum , ut me-
 rearis audire a Domino in die illa : *Quod uni*
fecisti ex his fratribus meis minimis , mihi feci-
sti . Qui negligit infirmum , exacerbat præ-
 ceptorem : & qui gaudet in lapsu fratris sui ,
 gravi casu corruet . Ne dixeris : hodie pecco ,
 & cras poenitentiam agam : quin potius hodie
 poenitentiam agamus : nescimus enim an ad
 crastinum perventuri simus . Peccavimus ,
 dilectissimi ? resipiscamus ac poenitentiam
 agamus : suscipit enim Dominus eorum poeni-
 tentiam , qui in veritate resipiscunt . Cave
 dixeris , monache , hic bellum est & angustia ;
 ibi autem requies & securitas . Quis enim
 est qui oppugnat nos , si nosti ? nonne inimi-
 cus noster Diabolus ? Audi igitur quid apud
 Job dicatur : *Et dixit Dominus Diabolo : unde*
tu advenis ? Tunc dixit Diabolus in conspectu
Domini : Postquam peragravi eam quæ sub celo
est , & obambulavi universam , adsum . Cogi-
 ta igitur coelum supra te esse , quocumque
 abieris . Permane ergo in quo vocatus es lo-
 co , & resiste Diabolo , & fugiet a te : & ap-
 propinqua Deo , & appropinquabit tibi . Qui
 amat aurum , non justificabitur : at qui dili-
 git Dominum , benedicetur . Qui confidit
 in auro , cadet : at qui in Domino confidit ,
 salvabitur . Væ ei , cujus animum subit perfi-
 dia , temeritas , ignorantia , insipientia , &
 imprudentia : quoniam pars vulpis erit . Bea-
 ta autem illa anima , in qua timor Dei inha-
 bitat . Cui non placet ministrare Domino uni ,
 is serviet multis : & qui non vult subesse præ-
 fecto

1. Tim. 4.

Proverb. 19.

Joan. 6.

Matth. 25.

Proverb. 27.

Job. 2.

Jacob. 4.

Sap. Sirac. 31.

fecto uni, subijcietur multis per diversa loca: & qui non insistit uni manuali operi, in promiscuis operibus conteretur. Qui nimio vestium cultu delectatur, nocet animæ suæ: nam sunt uosæ ac pretiosæ vestes animam monachi coarguunt atque vituperant; vilia autem vestimenta monacho conducunt. Dedecori monacho est superbia, audacia, stoliditas, indiscretio, iracundia, imprudentia. Turpis est monacho oculus vagus atque distractus: oculus enim vagus dolores multos conciliat sequenti ipsum. Nisi ab oculorum te distractione continueris, temperantiæ ac pudicitiae fulcos non rectos ages. Vituperium homini est vino inebriari: & cum multos viderim, neminem similem ei reperio. Monachus, qui in propriis gloriatur viribus, primus ipse imprudens est ac demens. Confusio est ac improprium monacho, in propria gloriari potentia. *Qui gloriatur, in Domino gloriatur.* Insipiens in risu extollit vocem suam: insipientissimus vero, qui inambulans movet ac ventilat inordinate humeros suos, simul & brachia. Insolentiæ signum est in monacho, sinistram partem camisii sui indecenter assumere: at qui bene morigeratus est, in cunctis religiose verecundeque aget. Perniciosum homini vitium est, usitata sibi reddere juramenta in ore suo. Noli adsuescere juramenti in ore tuo, ut non multiplicentur ignorantiae tuæ, & pro justitia tibi peccata coacerves. Gloria monacho timere Dominum, & observare mandata ejus. Gloria monacho humiliare seipsum, & submittere se parvis pariter ac magnis. Gloria monacho est discretio, & humilitas animi. Gloria monacho est injuriæ ac malorum oblivio, nec non patientia, & sobrietas atque vigilantia ad omne opus bonum. Ne senem despexeris, si ad labores solitariae vitæ venire voluerit: etenim Dominus eos qui ad undecimam horam accesserant, non rejecit. Ignoras enim, an forte vas electionis sit iste. Si superbiam amaveris, eris pars dæmonum: si autem humilitatem dilexeris, eris pars Christi Domini. Si avaritiam amaveris, vacuus & inanis hinc abibis: at si voluntariam paupertatem dilexeris, divitiis coelestibus non privaberis. Si passionem memoriæ injuriarum in corde tuo occultaveris, domicilium eris iracundiæ & ignorantiae, tristitiæ pariter atque doloris: & aspectus faciei in te immutabitur. Viæ enim, inquit, eorum qui injurias memoria tenent, in mortem sunt. Vir alte sapiens plurimum contristabitur: at qui humiliter sentit, in Domino semper lætabitur. Superbia honorem omni tempore requirit: at humilitas neque in gloria effertur, neque in ignominia angitur: nam mercedem a Domino expectat. Qui memoriam injuriarum abscondit in corde suo,

I. Cor. I.

Matth. 20.

Proverb. 12.

A φόρες πόρες · καὶ ὁ μὴ ἐμμελῶν ἐν ἐργοχείρῳ ἐνὶ σωτηρίῳ σέταται ἐν ἀγαθοῖς ἔργοις. Οὐ καλῶς πίζων ἑαυτῷ, βλάπτει ψυχὴν ἑαυτοῦ. ἱμάτια ὧ πολυτελῇ μωμεῖ ψυχὴν μοναχῷ. ἱμάτια δὲ ὀτελῇ ὠφελεῖ τὸ μοναχόν. Μῶμος πονηρὸς μοναχῷ, ὑψηφανία, θρασυτία, ἀναστροφή, ἀνιδεία, ἀδιακρίσία, ὀξύχολία, ἀφροσύνη. Μῶμος μοναχῷ, ὀφθαλμὸς μετέωρος. ὀφθαλμὸς ὧ μετέωρος συνάγει ὀδύνας πολλὰς τῷ ἱεροκλεθρῷ αὐτοῦ. Ἐὰν μὴ ἐγκρατεύσῃ τὸ μὴ ῥέμβεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὃ μὴ ὀρθοτομήσῃ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τὸ σωφροσύνης. Μῶμος ἀνδρὶ μεθύσκεσθαι ἐν οἴνῳ. πολλὰς ἰδὼν, ἔχῃ ὁμοίωσα αὐτοῦ. μοναχὸς ὁ καυχώμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ ἰσχύϊ, ὡς ὁ ἀφρων. αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος μοναχῷ, καυχᾶσθαι ἐν τῇ ἰδίᾳ δυνάμει. ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω. ἀφρων ἐν γέλωτι ὑψοῖ τὴν φωνὴν αὐτοῦ. ἀφρονέστατος δὲ ὁ ἐμπατιστῆς, καὶ σεῖων ἐμπαθῶς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, ἅμα δὲ καὶ τὰς βραχίονας. Σημεῖον ἀπαγευσίας ἐπὶ μοναχῷ, ἀναλαβεῖν τὸ ἀεισερόν μέρος τῆς καμαρίας αὐτοῦ ἐμπαθῶς. ὁ δὲ πεπαγευσμένος, ἐν παντὶ ὀφθαλμῷ. Ἀναγκαστὴν πάλαι ἀνδρὶ, ἐδίξεν ὅρκους ἐν στόματι αὐτοῦ. Μὴ ἐδίξῃς ὅρκους ἐν τῷ στόματί σου, ἵνα μὴ πληθυνθῶσιν αἱ ἀγνοαίαι σου, καὶ ἀντὶ διακροσύνης, ἀμαρτίας σωρεύσῃς ἑαυτοῦ. Δόξα μοναχῷ, φοβεῖσθαι τὸ Κύριον καὶ τηρεῖν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Δόξα μοναχῷ, ταπεινῶν ἑαυτὸν μικροῖς τε καὶ μεγάλοις. Δόξα μοναχῷ, ἀγκύλαις καὶ ταπεινοφροσύνη. Δόξα μοναχῷ, ἀμνησικακία καὶ ὑπομονή, ὅτι νῆψις εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Μὴ ἔξθρῃς γέροντα, εἰς βεληθειᾶν ἐλθεῖν εἰς τὸ κόπον τὸ μοναδικῷ βίῳ. καὶ γὰρ ὁ Κύριος τὰς πόδας τὴν ἐνδεκάτῃ οὐκ ἀπεβάλετο. ὃ γὰρ οἶδας μὴ ποτε σκευὸς ἐκλογῆς ὅτιν ἔσῃς. Ἐὰν ἀγαπήσῃς ὑψηφανίαν, ἔσῃ μεεὶς δαυμόνων. Ἐὰν ἀγαπήσῃς ταπεινοφροσύνην, ἔσῃ μεεὶς τῶν δεσποτέρων Χειρῶν. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν φιλαργυρίαν, κενὸς πορεύσῃ ἐντεῦθεν. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν ἀκρημοσύνην, ὃ ἔρανος πλέτῃς ὃ ερηθῇ. Ἐὰν κρύψῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου πάλαι μνησικακίας, ἔσῃ οἰκητήριον θυμῷ καὶ ἀγνωσίας, ἅμα δὲ καὶ τῆς λύπης, καὶ ἡ ὄρασις τῶν παροσώπων ἀλλοιωθήσεται ἐπὶ σε. Οἱ δὲ γὰρ, φησὶ, μνησικακῶν εἰς θάνατον. Ὑψηλόφρων ἀνὴρ πολλὰ λυπηθήσεται. ὁ δὲ ταπεινόφρων ὀφραθήσεται ἐν Κυρίῳ διαπαντός. Ἡ ὑψηλοφροσύνη ἐν παντὶ καίρει τιμὴν ἐπιζητεῖ. ἡ δὲ ταπεινοφροσύνη ἔτε ἐπὶ δόξης ἐπάρεται, ἔτε ἐπὶ ἀδοξίᾳ ἀδυναμεῖ. τὸ γὰρ μισθὸν ὅτι Κυρίῳ ἀπειδέχεται. ὁ κρύπτων μνησικακίαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, ὁμοίος ὅτι τῷ

τρέ-

τρέφοντι ὄφιν ἐν κόλπῳ αὐτῷ. Μὴ δὲ λυπῶ
 σὴ καρδίᾳ, ἢ γὰρ ὁ κόσμος λύπη θάνατον κατε-
 γάζεται, ἢ ὁ Θεὸς λύπη ζωῆς αἰωνίου πορθέ-
 σοι γένηται. Ζήτησον τὸ Κύριον, ἀγαπῆτε, ἐν ὅλῃ
 τῇ δυνάμει σας, ἵνα σας σώθῃ ἡ ψυχὴ, καὶ κακία
 μὴ αὐλίζέτω ἐν τῇ καρδίᾳ σας. Ὡς ὡς γὰρ καταρ-
 ράκτις ἀποσρέφει ὁρμὴν ὑδάτων, ἔτσι κακία ἀπο-
 σρέφει γνώσιν ἀπὸ καρδίας. Ἐὰν διώξῃς τὸ δίχαιον,
 καταλήψῃ καὶ ἐνδύσῃ αὐτὸ, ὡς ποδήλειον δόξης. Μο-
 ναχὸς ἐμπελεόμενος τῷ βίῳ πραγματείαις πολ-
 λὰ ζημιωθήσεται· ὁ δὲ ὑποταγὴν τοῖς ἀσκητικοῖς
 νόμοις ἔζημιωθήσεται. Ὁ μετατρέψας τὸ ἑαυτοῦ
 λογισμὸν εἰς τὰ κοσμικὰ μὲν τὴν ἀποταγὴν καὶ ἀναχώ-
 ρησιν ὁ βίῳ, τῷ ἀνακείροντι ἑαυτὸν ὁ δὲ ἐν διαφύξει.
 Ὁ δοκῶν ἐμπαῖζειν ἐν ἀμφοτέροις ἑαυτὸν ἀπατά·
 γέγραπται γὰρ, Θεὸς ὁ μνηστὴρίζεται· ὁ γὰρ ἐὰν
 παύρῃ τις, τὸ καὶ θείας. Μοναχὲ, μὴ πε-
 βλέπῃς ἐν ῥύμαις πόλεως, μὴ δὲ ἀποπλανῇ ἐν
 τῇ πλεονεξίᾳ αὐτῆς, μήποτε σιωπῇ σου σιω-
 ἀντήμα, καὶ ὀλιωθῇ ἡ ψυχὴ σας εἰς ἀπώλειαν.
 Τὸ ἔπαρμα κτυφλοῖ ὁφθαλμὸς διανοίας· ἡ δὲ
 ταπεινότης ἐν ἀγάπῃ φωτίζει αὐτὸς· διδάξει γὰρ
 πρᾶξις ὁδὸς αὐτοῦ. Ἀδελφε, ἐπὶ ἰλυσὶ πολλῇ μὴ
 ἐπιβῇ, καὶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἐν ἀφοβίᾳ πεπατην-
 των μακρυὸν σεαυτὸν. Δεινὸν ἀνδρὶ πεποιθέναι
 ἐφ' ἑαυτῷ· ὁ δὲ ἐλπίζων ἐπὶ Κυρίῳ σωθήσεται. Ὁ
 καλωπίζων ἰμάτια ἑαυτοῦ ὑπερήφανος ἔσται· μονα-
 χὸς δὲ ὑπερήφανος αἰὲς ἀπέρυγος. Μοναχὸς τα-
 πεινός, κῆφος δρομεύς, καὶ ὡς περ εὐσοχος
 πόσις. Ὡς ὡς γὰρ λεπιδὴ καὶ δαμάζει ὁ σίδη-
 ρος πάντα, ἔτσι καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ταπεινότης τὰς μη-
 χανὰς ὁ χυθρῶν. Ὁν τρόπον γὰρ βήναυλον βηνά-
 ποι καὶ ὅπλον στρατιώτη, ἔτσι τῷ μοναχῷ ἡ τα-
 πεινότης. Ἀδελφε, ἀπεῦσον βαδίζειν ἐκείως ἐν
 τῇ στενῇ ὁδῷ καὶ τεθλιμμένη, πρὶν βαδίσῃς ἀκκ-
 σίως ταύτῃ τὴν στενοτέραν. Καύχημα ἀνδρὶ κοσμι-
 κῷ ἐν τῷ προοίει, τῷ δὲ μοναχῷ ἐν τῷ μὴ ὑπερ-
 βάίνειν τὴν φλιάν τῷ οἴκῳ ἑαυτοῦ ἐν τῷ λογισμῷ. Ἀκρε
 ἀγαπῆτε. Ἀθλητὴς ἀγωνιζόμενος τὸ σῶμα αὐτοῦ
 σφίγγει, καὶ σὺ σφίγγει τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν
 καὶ ἔξαις ἀνάπαυσιν. Ὡς μέγας, φησὶν, ὁ δύνων
 σοφίαν, ἀλλ' ὅτι ἐστὶν ὑπὲρ τὴν φοβούμενον τὸ Κύριον.
 Ὡς μέγας ὁ ἐναρξάμενος, ἀλλ' ὅτι ὡς ὁ ὑπομείνας.
 Ὡς μέγας ὁ πρῶτος, ἀλλ' ὅτι ὡς ὁ τελέσας.
 Μὴ ἀγάπα σαρκικὴν ἀνάπαυσιν, ἵνα μὴ εὐρύς
 ἐν αὐτῇ ζημίαν πνευματικὴν. Μὴ περιεργάζῃς
 τὰ μὴ σα, ἵνα μὴ τὰ σα ἀπολέσῃς. Εἰς
 ἀμετρον ἐργασίαν μὴ διώκε σεαυτὸν, πάντα
 γὰρ ἐν μέτρῳ καὶ κατὰ τάξιν ποιεῖν καλὸν καὶ
 ὠφέ-

A similis est ei, qui in sinu suo serpentem nutrit.
 Ne cor tuum dolori atque tristitia tradas: nam
 sæculi tristitia mortem operatur; quæ autem se-
 cundum Deum tristitia est, vitam tibi æternam
 conciliabit. Quære Dominum, carissime, totis
 viribus tuis, ut salvetur anima tua; & malitia
 ne demoretur in corde tuo. Nam sicut cata-
 cta impetum avertit aquarum, ita malitia co-
 gnitionem atque scientiam a corde removet.
 Si quod justum est, confectatus fueris, compre-
 hendes & indues illud, tamquam vestem ta-
 larem gloriæ. Monachus sæcularibus rebus im-
 plicatus, multis damnis afficietur: qui vero la-
 bores asceticos sustinet, detrimentum nullum
 patietur. Qui mentem ac cogitationem suam,
 post vitæ renuntiationem atque secessum, ad
 sæcularia convertit, ab eo, qui seipsum de-
 tondet, nihil differt. Qui putat se in utraque
 re ludere, seipsum seducit ac decipit. Scri-
 ptum quippe est: *Deus non irridetur. Quod*
 C *enim quis seminaverit, hoc & metet.* Noli cir-
 cumspicere, monache, per vicos civitatis:
 neque oberraveris in plateis ejus, ne forte
 casu aliquid tibi occurrat, & labatur anima
 tua in perditionem. Elatio oculos mentis ex-
 cecat: at humilitas in caritate eos illuminat:
 docebit enim mites vias suas. In volutabrum
 luti, frater, ne ingrediaris, & a viris timoris
 Dei expertibus longius recede. Malum &
 periculosum est viro confidere in seipso: qui
 D autem sperat in Domino, salvabitur. Qui
 sua exornat vestimenta, superbiæ obnoxius
 erit: monachus vero superbus, velut aquila
 est absque pennis. Monachus modestus ac
 humilis, levis & celer est cursor, & tamquam
 sagittarius jaculandi peritus. Nam sicut om-
 nia ferrum attenuat ac domat: ita & quæ
 secundum Deum est humilitas, conatus & ma-
 chinas inimici reprimat. Quemadmodum
 enim venabulum venatori, & scutum militi:
 E sic etiam monacho est humilitas. Stude, fra-
 ter, sponte in angusta & arcta via ambulare,
 antequam invitatus aliam ea angustiore ingre-
 diaris. Gloria viro sæculari est in prodeun-
 do: Monacho autem, in non transgrediendo
 limen domus suæ mente ac cogitatione. Au-
 sculta, carissime. Athleta decertans os suum
 obstruit: & tu a superfluis os tuum occlude,
 & habebis requiem. Quam magnus, inquit,
 F qui nactus est sapientiam: at non est major
 eo, qui timet Dominum. Quam magnus, *Sap. Sirac.*
 qui incepit: at non ut is, qui perseveravit. 25.
 Quam magnus, qui est primus: sed non ut is,
 qui perfecit. Noli carnalem amare requiem,
 ne in ipsa damnum spiritale invenias. Noli
 curiose sectari ea, quæ non sunt tua, ne quæ
 tua sunt, deperdas. Ad opus immoderatum
 atque immensum ne te ipsum impellas: nam
 cuncta debito modo atque mensura & ordine
 L 2 agere

agere præclarum est & utile. Qui in corde suo timorem Dei non possidet, quamvis mel & lac quotidie comedat, quiescere non poterit: vir autem fidelis generose ac strenue omnia suffert. Permane in suavi iugo Domini, ut molestum & grave mundi huius jugum effugias. Cellam fratris tui cave frequentes. Si librum utilem habeas, & fratrem illo uti velle audias, sine invidia præbeto ei: tu autem, carissime, studiose re tibi commodata utere, camque suo domino in pace redde. Quod si cœnobii librum in tua cella teneas, ne per contemptum projicias illum, sed studiose complicatum serva atque custodi eum, tamquam Dei esset. Monachus temerarius Præfectum & fratres confundit: at sapiens reverebitur eos. Temperantia carnem macerat: at voracitas mentem crassam reddit. Non præbet patientiam in cella monacho, quod non gravate constitutum opus suum efficiat: sed timor Dei, & mortis atque poenarum recordatio. Satiùs est insistere operi, & orationi, divinarumque scripturarum meditationi, quam tempus deperdere, & verbis otiosis vacare, unde detractio oritur. Noli fratrem tuum irrisionibus tentare, ne in necessitates atque angustias ipse conjiciaris: scriptum est enim: Qui irritat aliquem verbis, non salvabitur. Qui propria seipsum temeritate odibilem reddit, a quo amabitur? & qui diligit eos, qui ipsum diligunt, quam mercedem habebit, cum dicat Dominus: nonne & pectores hoc faciunt? Vir fervidus turbabit animas fratrum: at qui in caritate patiens est atque longanimis, timet Dominum. Juniorem laboriosum ne nimis oneres: & cum sene stulto ne incedas: sapientes vero senes post Deum sunt fratrum firmamentum. Magnum virtutis opus est continentia oculorum, ventris, & linguæ: at si cumuletur benignitate & misericordia, ut lampas fulgebit. Quemadmodum qui bonum aliquod sibi ipsi in thesaurum recondit: ita vir qui celebrat ac laudat proximum in absentia sua. Dominum time, & bona hæreditabis: vias autem peccatorum ne ingrediaris; justorum vero semitis infiste. Si justitiæ vias amaveris, vitam æternam invenies. Si amaveris quietem, navigationem tuam in tranquillitate perficies. Si silentium amaveris, a pluribus diligeris. Si averteris oculos tuos, ne videant vanitatem, mundas cogitationes invenies. Si continentiam amaveris, fornicationis dæmonem refrænabis. Si amaveris paupertatem, avaritiæ dæmonem in fugam convertes. Qui aurum in cella sua recondit, thesaurizat sibi passionem superbiæ & inobedientiæ: at qui orationes & eleemosynas sibi thesaurizat, in Deo ditabitur. Alii possessiones & pecunias sibi

Matth. 5.

Psalm. 118.

A ὠφέλιμον. Οὐ μὴν κεκτημένος φόβον Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ φάγη μέλι καὶ γάλα καὶ ἐκάστην ἡμέραν, ἢ συχάσαι εὐδύνατο. ἀνὴρ δὲ πιστὸς ἡσυχάως ὑποφέρει. Ἐμμενε ἐν τῷ χηρῷ ζυγῷ ἔ Κυρίῳ, ἵνα φθῇ τὸ ἄχρηστον καὶ βαρὺν ἔ κόσμος τέτρα ζυγόν. Εἰς κεμίον ἀδελφὸς σε μὴ πύκναζε. Ἐὰν ὅτι σοι βιβλίον χηρῶν, καὶ ἀκέραιος ἀδελφὸς βέλη-
 B πητὲ, χηρῶν ἐπιμελῶς τῷ πρᾶγματι, καὶ ἀπόδος τῷ κυρίῳ αὐτὸ ἐν εἰρήνῃ. Ἐὰν χῆς βιβλίον ἔ κοινοβίῳ ἐν τῷ κεμίῳ σε, μὴ περὶ ῥήτινῃ αὐτὸ καταφρονῶν, ἀλλὰ φύλαξον, πεπιπύσων ἐπιμελῶς, ὡς ἔ Θεὸς ὢν. Θρασὺς μοναχὸς καταχύνει ἡγούμενον καὶ ἀδελφός. ὁ δὲ σοφὸς δὺλαβηθήσεται. Ἐγκράτεια τήκει τὴν σάρκα, ἢ δὲ πολυφαγία παχύνει καὶ τὴν ἀσθενεῖαν. Οὐκ ἐν τῷ ἀδελφῷ ὡς ἐκτελεῖν τὸ σύνταξιν ἔ ἔργα δίδωσι
 C τῷ μοναχῷ ὑπομονὴν ἐν τῷ κεμίῳ, ἀλλὰ ὁ δὲ Θεὸς φόβος καὶ ἡ δὲ θανάτου μνεία καὶ τῆς κολάσεως. Κρεῖσσον φοιτῶν τῷ ἔργῳ ἔ τῇ πρᾶσιν καὶ τῇ μελέτῃ τῆς θείας Γραφῶν, ἢ καταλύειν ἀπὸ ὥρας καὶ χολάζειν τῇ ἀργολογίᾳ, ὅθεν τίκται ἡ καταλαλιά. Μὴ ἐκπεύραζε σὸν ἀδελφὸν συμπεριφερόμενος μελοίοις, μήποτε περὶ τοῦ Θεοῦ εἰς ἀνάγκας. γέγραπται γὰρ, ὁ ἐρεδίζων λόγοις εὐσωθήσεται. Ὅς τις τῇ ἑαυτοῦ κακοφροσύνῃ ποιεῖ ἑαυτὸν μισητὸν, ἡ πότινος ἀγαπή-
 D θήσεται; ἔ ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν, ποῖον μισθὸν ἔχει; ἔ Κυρίῳ εὐπόντος, ἔχι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; Ἀνὴρ θερμὸς ταραξεί ψυχᾶς ἀδελφῶν, ὁ δὲ μακροθυμῶν ἐν ἀγάπῃ φοβεῖται τὸ Κύριον. Νέῳ πονικῷ μὴ κατεπιβάρεαι, καὶ γέροντι ἀσυνέτῳ μὴ σωμαπᾶν. σωμαπῶν δὲ γέροντες μὴ Θεὸν ἐρήνισμα ἀδελφῶν. Μέγα κατόρθωμα ἐγκράτεια ὀφθαλμῶν, γαστροῦ καὶ γλώσσης. πεπύσων δὲ ἐν ἐλέει, ὡς
 E λαμπρὰς, ἐκλάμψῃ. ὡς περὶ ὁ ἀποθησαυρίζων ἐαυτῷ ἀγαθὰ, ἔ τως ἀνὴρ ἐγνωμιάζων τὸ πλοῖον ἐν τῇ ἀπιστίᾳ αὐτοῦ. Φοβεῖται τὸ Κύριον, καὶ κληρονομήσει ἀγαθὰ. ἐν ὁδοῖς δὲ ἁμαρτωλῶν μὴ ἐπέλθῃς, βίβας δὲ δικαίων ἔχου. Ἐὰν ἀγαπήσῃς ὁδὸς διακρίσεως, ἀρήσεις τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν ἡσυχίαν, διανύσεις τὸ πλῆν σε ἐν γαλιωότητι. Ἐὰν ἀγαπή-
 F σῃς τὴν σιωπὴν, ἀγαπήσῃς ἡμῶν πλειόνων. Ἐὰν ἀποτρέψῃς τοὺς ὀφθαλμούς σε ἔ μὴ ἰδεῖν μεταμέ-
 τητα, ἀρήσεις λογισμὸς κατὰρξ. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν ἐγκράτειαν, χαλινώσεις τὸ δαίμονα τὸ πορνείας. Ἐὰν ἀγαπήσῃς τὴν πτωχείαν, φυγαδεύσεις τὸ δαίμονα τὸ φιλαργυρίας. Ὁ ἀποθησαυρίζων χρυσίον ἐν κε-
 λίῳ αὐτοῦ, θησαυρίζει ἑαυτῷ πᾶσιν ὑψηλοφροσύ-
 νης καὶ ἀνυποταγῆς. ὁ δὲ θησαυρίζων ἑαυτῷ δόχας καὶ ἐλεημοσύνας, πλετεῖ εἰς Θεόν. Ἄλλοι θησαυρίζου-
 σιν

σιν ἑαυτοῖς χεῖματα, σὺ δὲ, μοναχέ, θησαυρίσον σεαυ-
 τῷ θυμῷ καὶ ἐλεημοσύνας. ἄλλοι θυφραίνον ἐπὶ αὐ-
 λῶν καὶ μουσικῶν, σὺ δὲ θυφράινε, μοναχέ, ἐν τῇ ψαλμο-
 δίᾳ καὶ δοξολογίᾳ τοῦ Κυρίου. ἄλλοι θυφραίνον ἐπὶ σπα-
 τάλῃ καὶ μέθῃ, σὺ δὲ θυφράινε, μοναχέ, ἐν τῇ
 ἐγκρατείᾳ καὶ ἀγιοτήτι. ἄλλοι θυφραίνον ἐπὶ ἡδοναῖς.
 σὺ δὲ θυφράινε, μοναχέ, ἐπὶ τῷ Θεῷ. ὁ Θεὸς ἡτοίμασάν τι
 σοὶ καὶ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, τὸ δόξα εὐφρανέσθαι. ἀνὴρ
 φιλόχρηστος πύργος ἐστὶν ἀκαταμάχητος. τέλος δὲ
 ἐν ἀγάπῃ, ἡ χάρις ἐστὶν ἀρρήκτων. Ἐὰν βέλη περπα-
 τῶν μελετᾷ, σιωπῶν μελέτα, καὶ φύξη κενοδοξίαν.
 Διορθῶς τὸ σφαλέντα, καλὸν, καὶ ἔχι μελοιάζειν.
 Ἀπὸ κτίας ἄνεμος παραύσει θάλασσαν, καὶ ὀξύχολία
 φρένα ἀνδρός. ἡ δὲ μακροθυμία ἀπελάσκει θυμόν.
 θυμὸς δὲ μὴ ὑπάρχοντος, πέπαι ὀργή. Ἀγαπήτε,
 εἰ μὴ βέλεις οἰκοδομεῖν, τὰ οἰκοδομηθῆναι μὴ κατὰ-
 ερεφε. εἰ μὴ βέλη φυτεύῃ, τὰ πεφυτευθῆναι μὴ ἀ-
 νάσσει. Ἀδελφε, εἰ μὴ βέλη ἡσυχάζειν, τὰς ἡσυ-
 χάζοντας μὴ διάσπρεφε. ἀδελφε, εἰ μὴ βέλη ὑμῶν
 ἀναπέμπειν τῷ Κυρίῳ, τὰς ἀδοντάς μὴ κατάρνη.
 Πλάσιος ἐλάλησε, καὶ πάντες ἐσίγησαν, καὶ τὸ λόγον αὐτοῦ
 ὑψώσαντες ἕως τῶν νεφελῶν. καὶ ὁ Θεὸς λαλεῖ ἡμῖν διὰ τῶν
 ἁγίων Γραφῶν, καὶ ὁ δόξω σιγῶν καὶ ἀκείν, ὁ δὲ
 ὅς μὴ λαλεῖ, ὅς δὲ νυσάζει, ὁ δὲ ἕτερος ἐξω ρέμβει
 τοῖς λογισμοῖς. ὁ δὲ τί λέγει ἡ Γραφή; ὁ ἀποσπρέφων
 τὸ ὅς αὐτοῦ τὸ μὴ εἰσακτεῖν νόμους ὑψίστης, καὶ αὐτὸς τὸ
 προσωχὺ αὐτοῦ ἐβδέλυκε. Ἀμελὴς μοναχὸς ἐν
 προσωχῇ παρδάσει ἀκτεῖν, Ἀμὴν. ὁ δὲ νηφαλέως
 προσωχόμιμος ἐπαράττει. Πόρρω δὲ ἡμῶν γένοιτο
 τὸ εἰρημνικὸν διὰ τῶν Προφητῶν. ἐγγὺς εἶ τὸ χειλέων
 αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Μὴ σκανδα-
 λίζε ἀδελφόν, μὴ δὲ σιωέλθης αὐτῷ εἰς ἀμαρτίαν,
 ἵνα μὴ ὀργισθῇ σοὶ ὁ Κύριος, καὶ τὸ ὀργισθῆναι σε εἰς
 χεῖρας κακῶν. Μακάριος ἀνὴρ ὁ μὴ σκανδαλίσας
 τὸν πλησίον ἐν μηδενὶ πρᾶγμα, ὅτι ὁ μισθὸς αὐτοῦ
 πολὺς ἐν τοῖς ἁγίοις, ὁ δὲ σκανδαλίζόμενος ἀδια-
 κείτως σκανδαλίσκει πολλούς. Ἐὰν μὴ πρῶτον θῇ ὁ
 ἄνθρωπος τὰς ἀμαρτίας ἑαυτοῦ πρὸ τοῦ φθαλέναι αὐ-
 τὸν, ἐν παντὶ τόπῳ ἡσυχάσει καὶ δυνάται. Μακάριος ὁ
 ἐναρξάμενος βίαν καλὴν, καὶ ὀκτελέσας διαρέσας τῷ Κυ-
 ρίῳ. Γέγραπται, ὁ υἱὸς πατέρα θυφρανθήσεται ἐπὶ
 τέκνοις, καὶ ἐν ἡμέρᾳ προσωχῆς αὐτοῦ εἰσακταθήσεται.
 Ὁ δόξάζων τὸν πατέρα μακροημερεύσει, καὶ ἐν ἡμέρᾳ
 τελευτῆς αὐτοῦ ὀρήσει χάριν. Ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ τίμα
 τὸν πατέρα σου, ἵνα ἐπέλθῃ σοὶ βλοκία πατρὸς αὐτοῦ. μὴ
 δόξάζῃς ἐν ἀτιμίᾳ τοῦ πατρὸς σου, καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δόξα
 πρὸς αἰμῖαν. ἡ γὰρ δόξα ἀνθρώπου ἐν ἡμέρᾳ πατρὸς
 αὐτοῦ, καὶ ὁ νεκρὸς τέκνοις μήτηρ ἐν ἀδοξίᾳ. Μοναχέ,
 ἀντὶ τῆς σαρκὸς γονέων, ἔχεις τὰς κατὰ πνεῦμα

A sibi thesaurizant : at tu monache, preces & eleemosynas tibi ipsi thesauriza. Alii in tibiis latantur & musicis : at tu, monache, in Psalmorum decantatione, & Domini glorificatione latare. Alii in deliciis latantur & ebrietate : at tu, monache, in continentia & sanctitate latare. Alii voluptatibus gaudent : at tu, monache, in Deo latare, qui tibi & omnibus diligentibus ipsum, coronam gloriæ præparavit. Vir qui Christum amat, turris est inexpugnabilis : perfectus autem in caritate, murus qui periri non potest. Si deambulando meditari velis, tacendo meditare, & inanem gloriam vitabis. Bonum est corrigere errantem, & non ei irridere. Aquilo conturbat mare, & subita ira mentem commovet viri ; at longanimitas expellit iracundiam : & si ira non adsit, cessat quoque iracundia. Si ædificare, carissime, nolueris, ædificata ne destruas. Si plantare nolis, plantata ne evellas. Si, frater, quiescere non velis, alios quiescentes ne pervertas. Si hymnos, frater, Domino offerre atque concinere nolis, alios decantantes ne perturbes atque impediās. Loquitur dives, & cuncti silent, & verba ejus usque ad nubes extollunt : loquitur autem nobis Deus per sacras Scripturas, & tacere atque auscultare nolumus ; sed alius garrat, alius dormitat, alius vero mente distractus evagatur. Sed quid dicit Scriptura ? *Qui avertit aures suas, ne audiat leges Altissimi, etiam ipse precectionem ejus execratur.* Monachus negligens ac piger in oratione audire cupit, Amen : at qui sedulo & vigilanter orationi intentus est, non conturbatur. Longe a nobis sit quod per Prophetam est dictum : Propinquus es labiis eorum, & procul a renibus eorum. Ne scandalo & offendiculo sis fratri, neque concurras cum eo ad peccandum : ut non irascatur tibi Dominus, & in manus impiorum te tradat. Beatus vir, qui in nulla re proximum scandalizarit : quoniam merces ejus magna est in coelis. Qui vero indiscrete ac temere offenditur, offendit multos. Nisi prius ob oculos sibi homo constituerit peccata sua, in quocumque loco quiescere non poterit. Beatus qui bonam aspiciatus fuerit vitam, atque ita perfecit, ut Domino placeat. Scriptum est : *Qui honorat patrem suum, jucundabitur in filiis, & in die orationis sue exaudietur. Qui honorificat patrem, vita vivet longiore, & in die obitus sui inveniet gratiam. In verbis & factis honora patrem tuum, ut superveniat tibi benedictio ab eo.* Ne gloriaris in contumelia patris tui : non est enim tibi gloria in ejus dedecore. Gloria enim hominis ex honore patris sui, & dedecus filiis mater sine honore. Pro parentibus carnalibus, monache, eos habes qui secundum spiritum

Proverb. 28.

Isai. 29.

Sap. Sirac. 3.

Sap. Sirac. 3. te genuerunt in Domino, deducuntque te ad vitam æternam. Audi eum qui dicit: Fili, in mansuetudine opera tua perfice, & ab homine acceptabili diligeris. Quanto major es, tanto magis te humilia, & coram Domino invenies gratiam. Quoniam magna est potentia Domini, & ab humilibus glorificatur. Synagoga autem superbiorum non est sanitas: frutex enim malitiæ radicavit in illo. Tria sunt genera, quæ augent vanitatem, & quartum non bonum: Inobedientia juniorum: & senes invidia super juniorum profectum laborantes: & religiosus, si ad iniqua declinet: & præfectus, si imprudenter fratrum animas premat. Quatuor genera gloriam atque existimationem augent, & quartum coram Domino & hominibus bonum: Concordia fratrum in mansuetudine & iustitia: & frater fratrem in timore Domini commonefaciens: & juniores morem senioribus, ut dominis propriis, gerentes: & præfectus suos fratres, ut seipsum, diligens, salutemque animarum ipsorum in veritate curans. Res mala atque periculosa viro est superbia per omnem modum. Noli amare superbiam, carissime: non enim in ea quid est conducibile. Omnis morbus recte curatus sanitatem consequitur: at superbiæ morbus malum est immedicabile: nam sanitatis remedium a se repellit, & mortiferum sibi ipsi pharmacum effingit. Absit igitur, ut in servis Christi reperiatur. Gloria monacho est sermo fidelis & compositus: qui vero scurrilibus delectatur, demens est ac stultus. Festivitas monacho est observatio mandatorum Christi: consolatio vero ipsius non agere malum. Lætitia monacho est migrare ad Dominum; gloriatio autem ejus, timor Domini. Mundanam participare philosophiam nequivi: gratiam vero cum remissione peccatorum a Domino depono magis, quam smaragdum, & hyacinthum, & dolia auro plena, omnemque scientiam mundi hujus. Confiteor tibi, Domine Pater, quoniam postulatis meis non fraudasti me, & non despexisti deprecationem inutilis servi tui. Tu enim desperatorum spes es, & auxilio destitutorum adjutorium. Sit nomen majestatis tuæ benedictum in sæcula, Amen.

Postula a Domino, monache, quæ decent professionem tuam; & infinite multiplicata largietur tibi. Sine aqua non ædificatur turris, & absque cognitione non excolitur virtus. Vidi juvenem prudentem scientiaque præditum, consolantem atque hortantem senem: & in hoc demus gloriam Deo. Post concupiscentias tuas, Monache, ne ambules, & a desideriis tuis cohibearis. Nam si anima tua, inquit, præbeas beneplacitum, risum concitabis inimico tuo. Qui corporis sui carnes delicate nutrit,

A Ἀννήσαντάς σε ἐν Κυρίῳ, τὰς ὁδηγῶντάς σε πρὸς τὸ αἰώνιον ζῶν. Ἄκουε δὲ λέγοντος, τέκνον ἐν τῷ αὐτῷ τῇ τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων δεκτὴ ἀγαπηθῇ. ὅσον μέγας εἶ, ποσὸν ταπεινὸς σεαυτὸν, καὶ ἐναντὶ Κυρίου δῖρῃσεις χάριν. ὅτι μεγάλη ἡ διωγεία τῷ Κυρίῳ, καὶ ὑπὸ τῷ ταπεινῷ δοξαζέσθῃ. ἐπαγωγὴ δὲ ὑψιφανίας οὐκ ἔστιν ἰσχύς, φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωκεν ἐν αὐτῷ. Τρία εἶδη πληθύνουσι ματαιότητα, καὶ τὸ τέταρτον οὐκ ἀγαθόν. ἀνυποταγὴ νεωτέρων, καὶ πρεσβυτέρων φθονῶντες ἐπὶ τῷ κοπιῇ νεωτέρων, καὶ βλάβης εἰς ἐκκλίνῃ εἰς ἄδικα, καὶ ἡγούμενος εἰς ἐκθλίψῃ ψυχὰς ἀδελφῶν ἐν ἀγνωσίᾳ. Τέσσαρα εἶδη πληθύνουσι δόξας, καὶ τὸ τέταρτον ἀγαθόν ἐναντὶ Κυρίου καὶ ἀνθρώπων. ὁμόνοια ἀδελφῶν ἐν τῷ αὐτῷ τῇ δὲ διακοσύνῃ, τὸ ἀδελφὸς ἀδελφὸν νεφελεῖς εἰς τὸ φόβον τῷ Κυρίῳ, καὶ νεώτεροι ὑποτασσόμενοι πρεσβυτέροις ὡς δεσπότης ἰδίῳ, τὸ ἡγούμενος ἀγαπῶν ἀδελφὸς ἑαυτὸν ὡς ἑαυτὸν, καὶ ἐπιμελόμενος τῇ σωτηρίας τῇ ψυχῶν αὐτῶν ἐν ἀληθείᾳ. Δεινὸν ἀνδρὶ, ἡ ὑψιφανία καὶ παντοῖα ζῆλον. μὴ ἀγάπα τὴν ὑψηφανίαν ἀγαπῇ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ ὠφέλημα. Πᾶν πάθος ἐπιμελόμενον τῇ ἰασεως ἰσχυράν, τὸ δὲ πάθος τῇ ὑψηφανίας, δυσχερὰ πᾶν κακὸν ὑπάρχει. ἀπωθεῖται γὰρ τὸ φάρμακον τῇ ἰασεως, ἑαυτὸν δὲ ἀναπλάτῃ φάρμακον θανατηφόρον. μὴ ὀρεθίσῃ ἐν τοῖς δούλοις τῷ Χειρῶ. Λόγος πιστὸς καὶ ὠφέλιμος, καὶ καύχημα μοναχῶ. ὁ δὲ ἀγαπῶν ὑπὸ τῷ πέλῃ, ἄφρων. Ἐορτὴ μοναχῶ, τήρησις ἐντολῶν Χειρῶ. ἡ δὲ τῷ ὑψηλῇ αὐτῷ, μὴ ποιεῖν τὸ πονηρὸν. Εὐφροσύνη μοναχῶ, ἐκδημία πρὸς Κύριον. καὶ τὸ καύχημα αὐτῷ, φόβος Κυρίου. Μετέχειν τῷ κόσμῳ φιλοσοφίας οὐκ ἡδυνήσῃ, αὐτῷ δὲ, τῷ Κυρίῳ χάριν μὴ ἀφέσεως ἀμαρτιῶν, ὑπὲρ σμάρagdον, καὶ ὑάκινθον, καὶ ὑπὲρ πίδασις μεσοῖς χερσὶς, καὶ τῷ κόσμῳ τῷ πολυμαθείας. Ἐξομολογῶμαι σοι δεσποτα Πάτερ, ὅτι τῷ αἰτήματός μου οὐκ ἐσέρησάς με, καὶ ἔχῃ ὑψιφῆδες τῷ δέσπῳ μου τῷ ἀχρεῖς δούλῳ σου. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἐλπίς τῷ ἀπηλπισμένων, καὶ ἡ βοήθεια τῷ ἀβοηθήτων. Εἴη τὸ ὄνομα τῷ μεγαλωσύνης σου βλογημένον εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Αἰτήσαι, μοναχέ, τῷ Κυρίῳ τὰ πρέποντα τῷ ἐπαγγέλματί σου, καὶ δώσῃ σοι κυριοπλάσιον. Δίχα ὕδατος οὐκ οἰκοδομηθήσεται πύργος, καὶ ἄτερ γνώσεως ἔκατορθῇ ἀρετῇ. Εἶδον νέον τῷ ὑψηλῇ γέροντα ἐν γνώσει, καὶ ἐν τῷ δώμῳ δόξαν τῷ Θεῷ. Μοναχέ, ὑπὸ τῷ ἐπιθυμῶν σου μὴ πορεύῃ, καὶ τῷ ὀρεξέων σου κωλύῃ. Ἐὰν γὰρ, φθοῖν, ἐπιχορηγήσῃ τῇ ψυχῇ σου βλάβην ἀγαθωσύνης, ποιήσεις ἐπίχαρμα τῷ ἐχθρῷ σου. Ὁ ἀχρεῖς σάρκα σώματος

ματος αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐπιθυμίας κακὰς, καὶ λογισμοὶ ἀχρεοὶ ἐκ ἐκλείψουσιν ἀπ' αὐτοῦ. Ὑποπιάζε, μοναχέ, τὴν σεαυτοῦ σάρκα καὶ δουλαγώγει, ἵνα μὴ ἀδόκιμος γένῃ. Ἐργασαί ἐν τῇ σαρκί σου τὸ καλόν, καὶ καρποφορήσῃς Θεῷ. Μοναχέ, ἀδελφοῖς συναναστρέφῃ, βέλει ἀναπαύσεως τυχεῖν; σοίχα τῇ κοινῇ βαπέξῃ τῷ ἀδελφῶν, καὶ ἔσται ἱσχύς τῇ σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὁσέοις, καὶ ἡ ψυχὴ σου ἔμὴ ζημιωθῇ. Ἐὰν δὲ εἰς τὰς φιάλας καὶ εἰς τὰ ποτήρια δῶς τὰς ὀφθαλμούς σου, ἔχατον ὀδυνηθήσῃ ὡς ὑπὸ ὀφθαλμοῦ πεπληγῶς. Ἐὰν ἴδῃς ἄνδρα δὺλαβῇ βρώματα ἐν χερσὶ κατέχοντα, μὴ αὐτὸν κρίναι τῇ ἀφροδίτῃ σου, ἔγδρ' οἶδάς τινα ταῦτα πρᾶττιθῇ. Ἐπιμελῶ, μοναχέ, τὸ ἐνδόν ἐργασίας, καὶ μὴ καλλώπιζε τεύχη ἀνωφελῇ. Ὀμορφία γὰρ κελλίς ὑπομονῇ μοναχῶ ἔδίδωσι. Ταῦτα πρὸς τὴν χρείαν ζητήσωμεν. τὰ γὰρ περὶ αὐτὰ καὶ περὶ αὐτῶν ἡμῖν διδόνται ἐκ ὀφθαλμοῦ. Ὁ κνηρὸς μοναχὸς πρᾶττιθῃ καὶ λέγῃ. σήμερον ὡς οἶκός, καὶ αὐτεὶ μεταβάινω. καὶ ἵνα τί μοι κοπιάσῃ; Θεός, μοναχέ, ὡς περ σφύραν ἔσθ' ἡμῶν ἐν τῷ νοί σου, ἔσθ' ὡς περὶ λογισμὸς σῆς καρδίας, καὶ τὰς ἀδοκίμους ἀποποιῶ. Ὁ ἐπιχαίρων ἐπὶ πτώματι δὺσεβῆς, ἔσθ' ὡς περὶ πρᾶττιθῃ. ὁ δὲ ἐπιτρέφων ἄνθρωπον ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σωθήσεται. Ἐὰν ἀμάρτη ὁ ἀδελφός, ἡδέως ἐγκαλέσθω. Ἐὰν δὲ ἡμεῖς ἀμάρτωμεν, τὸ ἐλεγχον ἔχ' ἡδέως ἀποδεχόμεθα. Ἀδελφε, μὴ μάχῃς ὑπὲρ τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ μάλλον κατ' αὐτοῦ. ἐπιλαβῶ, ἀδελφε, παιδείας ἐκ νεότητός σου, καὶ ἕως πολιῶν δὺρήσῃς χάριν καὶ φρόνησιν. Μοναχὸς ἐνεποιίως ἔχων ὑπομείναι θνητῶς τὰ συμβαίνοντα, ἐκ μέγας λυπηθήσεται. Οἰκεία πρᾶττιθῃ τυγχάνει ἀμέλεια, ἀμέλεια δὲ δεινὴ ἀχμαλωσία. ἡ δὲ νῆψις ἔσθ' ἡ ἀχμαλωτεύοντα ἀχμαλωτεύει. Ἐν ἀργίᾳ χερσὶν εἰσὶ οἰκία. ἔσθ' ὅτε βέλεται, ὁ ἐν αὐτῇ μύμων φέρεται ἀπὸ αὐτῆς. Ὁ κνηρὸς μοναχὸς ὁδὸν τὴν πρᾶττιθῃ κέλλης αὐτοῦ κλείσῃ, ἀλλ' ἡ σιωπὴ ῥίπιζομένη ὑπὸ ἀνέμου. ὁ δὲ νηφάλους ἀναπάντως ἔσται. Ὁ χαλιναγωγῶν ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καφότερος ἔσται. ὁ δὲ ῥεμβασζόμενος ἐπιθήσεται αὐτῷ βάρος. ῥεμβασμός γάρ, φησὶν, ἐπιθυμίας μεταλλάξει νῦν ἄνακον. Ἐὰν καὶ συναργαζῇ ἀπολύσῃς τὰς ὀφθαλμούς εἰς ματαγότητα, ταχέως ἀποκόψῃ, μὴ ποτε ἐμπίσῃς εἰς τὴν ἀχρεάν μίξιν. Ἐν τῷ πυρεθῇ τὴν σάρκα, μὴ ἐφάπῃς τοῖς μορίοις. ἵνα μὴ σφοδρότεραν ἐκκαύσῃς τὴν πύρρῳσιν. Μακάριος ὁ νικήσας πᾶσαν ἐπιθυμίαν σαρκικῇ. Κακὸν τὸ συναυξάνεσθαι τῇ ψυχῇ λογισμὸν πονηρὸν, ὃν ἔσθ' ἄχρωσις ἐν πρᾶττιθῃ λαχά-

A nutrit, concupiscentias malas pascit, & turpes ei cogitationes non deerunt. Castiga carnem tuam, monache, & in servitutem redige, ne reprobus efficiaris. Quod bonum est, in tua carne exerceas, & fructificabis Deo. In fratrum conversatione quietam agere vis vitam, monache? Communi fratrum contentus sis mensa, & erit sanitas carni tuae, & cura ossibus tuis, & anima tua detrimentum non patietur. Si autem in phialas & pocula inflexeris oculos tuos, novissime dolore affigeris, velut a serpente ictus. Si pium ac religiosum virum manu cibaria tenentem conspexeris, ne ipsum mente tua damnes ac judices: non enim nosti, cui ista apponere velit. Cura, monache, internum opus, & ne inutiles muros exornes: si quidem venustas & elegantia cellae, monacho patientiam non praebet. Quae necessitatis sunt, quaeramus: nam superflua, & distractionem nobis praebentia, non profunt. Piger & ignavus monachus excusat se, & dicit: Hodie hic habito, & cras hinc discedo: cur ergo laboribus me fatigo atque conficio? Componaris, monache, instar mallei & incudis in mente tua, & profer cogitationes cordis tui, & reprobas atque inutiles a te repelle. Qui de pii atque religiosi lapsu latatur, hic dupliciter cadet. At qui convertit hominem ab errore viae suae, salvabitur. Si peccaverit frater, libenter accusamus eum. At si nos peccaverimus, reprehensionem non libenter recipimus. Ne, frater, pro diabolo; at potius contra ipsum decerta. *A juventute tua, frater, excipe doctrinam, & usque ad canos invenies gratiam, & prudentiam.* Monachus obvenientia mala promte fortiterque sustinere valens, ex parte dolorem percipiet. Propria proditio est negligentia; negligentia autem gravis ac dira est captivitas: at vigilantia etiam eos qui captivos ducunt, capit & apprehendit. In pigritia manuum stillabit domus: & quando voluerit, in ea manens, ab ipsa fugiet. Monachus piger ne januam quidem suae cellae occludet, donec a vento jactata, confRACTA fuerit: at sobrius ac vigilans, irreprehensibilis erit. Qui suos refranat oculos, levior atque expeditior erit: at qui illos huc illucque retorquet, grave sibi ipsi onus imponet. Distractione enim concupiscentiae, inquit, puram ac simplicem mentem immutat. Si abreptus oculos tuos in vanitatem conjeceris, celeriter reprime illos, ne forte in turpem commisionem incidas. Dum tua uritur caro, cave contingas partes pudoris, ne vehementius inflammationem in te accendas. Beatus qui omnem carnalem concupiscentiam vicerit. Malum est in anima augeri cogitationem perversam, quemadmodum & gramen in olerum

1. Cor. 9.

Jacob. 5.

Sap. Sirac. 6.

Sap. 4.

areola. Numquid insula in medio mari sita fluctus abscindere potest, quo minus ipsi allidantur? Verumtamen insula fluctibus resistit. Ita etiam nos cogitationes amputare non possumus; attamen cogitationibus obsistere possumus. Caterum dicat fortasse quispiam: Et quo pacto interdum per cogitationes superatur anima? superatur, quia non se opponit cogitationibus, sed permittit eas introire: pabuloque deinde reperto, paulatim animam dissolvunt atque evertunt. Quatuor sunt mala, quæ difficulter curationem admittunt: videlicet, amor sui ipsius, avaritia, vana gloria, & ambitio seu cupiditas dominandi, quæ dicere non novit, Sufficit: sed nullum eorum curatu impossibile est Deo. Antequam malum radices in te agere incipiat, evelle illud: & priusquam furculos suos emittat, ex imis foveis radicem ipsius extrahe: nam si radices illud in te agere permiseris, dominium sibi in te usurpabit. Qui vigilanter attenteque orat, adurit demones: at qui mente vagatur, illudetur ab ipsis. Qui suis abducitur concupiscentiis & cogitationum oblectamentis, facile capietur: at qui temperans est, salvabitur. Incredulitas duplicitatem animi generat, duplicitas autem animi negligentiam, negligentia vero oblivionem, & oblivio desperationem; at desperatio mortem. Undenam in nobis mala dominantur? nonne per nostram negligentiam? non subjiçiaris membris tuis, ut non dominantur in te membra tua. Quod bonum est, in iis operare, & non quod malum sit: & eris possessio pretiosa Domino tuo. Signum animæ pigre ac negligentis est, non libenter Scripturas audire: anima vero sobria & vigilans divinos lubens sermones suscipit, quemadmodum terra sitiens pluviam. Lectus bonus ac mollis nutrit somnum: & carentia timoris Dei augebit illum. Ovis tibi est? ne simul cum ea lupum recludas. Et si qua in re oppugnat te inimicus, ne intromittas eum in domum tuam. Quod si etiam introduxeris, ne mente ac cogitatione relaxeris; sed timorem Dei ob oculos tibi constitue, ne forte inimici tui derideant te. Domus super arenam ædificata non erit stabilis: & exercitatio vitæ monasticæ rebus aliis admista non permanebit: at qui in timore Dei operatur, iacturam mercedis non patietur. Tempore orationis a peregrina atque extranea confabulatione abstine: & a precatione mens tua non obscurabitur. Frater, ad psallendum Deo consistis? Aperi os tuum eloquio Dei, secundum eum qui ait: *Psallam Deo meo quamdiu* *ero*: ne forte interea dum negligenter agis, alienæ cogitationes tuam mentem perturbent. Sed dum psallis spiritu, psalle etiam mente. Magnum in oratione donum est lacryma: ab-

strahi

Matth. 7.

Psalm. 103.

A λαχάνων. Μὴ δύνασθαι νῆσος κειμήνη εἰς μέσον θαλάσσης ἀποκόπτειν τὰ κύματα ἢ μὴ περιστρέφειν αὐτή; πλὴν ὅτι ἡ νῆσος ἀντιδέρει τοῖς κύμασιν. ἔτω καὶ ἡμεῖς ἀποκόψαι τὰς λογισμὰς καὶ διωάμεθα, ἀντιδέρειν δὲ τοῖς λογισμοῖς διωάμεθα. Ἀλλ' ἴσως ἐρεῖ τις· καὶ πῶς ποτε μὴ ἠπάται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῶν λογισμῶν; ὅτι ὅτε ἀντιδέρει ἡ ψυχὴ τοῖς λογισμοῖς, ἀλλὰ ἀφίησιν αὐτὰς ἐνδον εἰσεῖναι, καὶ νομὴν λοιπὸν διόροντες, καὶ βραχὺ καταλύουσι τὴν ψυχὴν. Τέσσαρα πάθη εἰσὶν, ἀδυσκόλως δέχεται θεραπείαν· ἃ τινὰ ὄντι, φιλαυτία, φιλαργυρία, κενοδοξία, καὶ ἡ φιλαρχία· καὶ λέγει γὰρ ἀρκεῖ· ἀλλ' ὅθεν τῶν ἀδυνατειῶν τῶ Θεῷ ἰάσασθαι. Πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ πάθους ἐν σοὶ, ἐκβίλον αὐτό· καὶ περὶ τὴν βάλλειν τὰς περὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ, ἐκ τῶν κατωτάτων βόθρων τὴν ρίζαν αὐτῆς ἀνάσσει. ἔαν γὰρ ἐάσῃς αὐτὴν ρίζαν ἐν σοὶ, κατάρξει σε. Ὁ περιουχόμενος νηφόντως, καὶ τὰς δαίμονας· ὁ δὲ μετεωριζόμενος, ἐμπαχθήσεται ὑπὸ αὐτῶν. Ὁ συναπαγόμενος τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς καὶ ἡδονῆς λογισμῶν διάλωπος ἔσται· ὁ δὲ ἐγκρατευόμενος σωθήσεται. Ἡ ἀπιστία τινεὶ διψυχίαν, ἡ δὲ διψυχία τὴν ἀμέλειαν· ἡ δὲ ἀμέλεια, τὴν λήθην· λήθη δὲ, τὴν ἀπόγνωσιν· ἀπόγνωσις δὲ, τὴν θάνατον. Πόθεν κατάρχουσι ἐν ἡμῖν τὰ πάθη; ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν; μὴ διαλέξαι τὰ μελῶν σε, μὴ δὲ τυραννησάτωσαν σε τὰ σὰ μέλη. Ἐργάζου ἐν αὐτοῖς τὸ ἀγαθόν καὶ μὴ τὸ πονηρόν· καὶ ἔσῃ κτήμας τίμιον τῷ δεσπότῃ σε. Σημεῖον ψυχῆς ραθυμίας τὸ μὴ ἡδέως ἀκείναι τῶν Γραφῶν· ψυχὴ δὲ νήφουσα δέχεται θεῖους λόγους, ὥστε γῆ διψῶσα ὑετόν. Στρωμνὴ καλὴ τρέφει ὑπνον, καὶ ἀφοβία Θεοῦ αὐξάνει αὐτόν. Πρόβατόν σοι ὑπάρχει; μὴ συναποκλείει αὐτὸν λύκον· καὶ ἐν πρᾶγματι ὡς πολεμεῖ σε ὁ ἐχθρὸς, μὴ εἰσάγαγε εἰς τὸ οἶκόν σε· ἔαν δὲ καὶ εἰσάγῃς, μὴ χαυνώσῃς τὸν λογισμόν σου, ἀλλὰ θῆς τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου, μήποτε καταγελάσωσί σε οἱ ἐχθροί σου. Οἰκία οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ τῇ ψάμμῳ καὶ σαθρήσεται· καὶ ἡ ἀσκησις συγκαταμεμιγμένη τῇ καμνῷ, καὶ ἀφαιρῶνται· ὁ δὲ κατεργαζόμενος ἐν φόβῳ Θεοῦ, τὸ μυστήριον καὶ ζημιωθήσεται. Μὴ πείρασθε ξένῳ ὁμηλίαν ἐν καρπῷ περιουχῆς, καὶ ἐὰν μὴ σκοτιῶσιν σε ἡ ἀβέγνοια ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Ἀδελφε, ψάλλειν τῷ Θεῷ ἴσασθαι; ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ τὸ λέγοντα· ψάλλω τῷ Θεῷ μου, ἕως ὑπάρχω· μήποτε, ἀμελῶνός σε, ἀλλότριοι λογισμοὶ καταράξωσί σε τὴν ἀβένοιαν· ἀλλὰ ψάλλον τῷ πνεύματι, ψάλλετε καὶ τῷ νοῷ. Μέγα δῶρον δάκρυα ἐν περιουχῇ· τὸ δὲ συναπάγει τὴν δα-

δαμονιώδεσι λογισμοῖς, ἰσὸν ἐστὶ θανάτῳ. Καρ-
 δίαν ἐκπεσοῦν, ἐκ τῶν ἑρρανίων φρονημάτων σωθήσονται
 δαίμονες εἰς γῆνα πράγματα. ὅταν ὅ καταφρονή-
 σῃ τῶν φθαιρομένων, καταλήψεται μὴ φθαιρόμε-
 να. Ἐπὶ θνησιμότητι σωαχθήσονται γύπες· καὶ ἐπὶ
 ψυχῆς ἀπεγνωκυίας ἐαυτῆς, ἐπισωαχθήσονται
 δαίμονες. Ὅπως γὰρ τὸ πῶμα, ἐκεί ἐπισωαχθή-
 σονται γύπες. Ἄνω χῶμεν τὸ νῦν, ἀγαπητέ· ἔτι
 γὰρ μικρὸν καὶ ἀπελθούμεθα ἐντεῦθεν· καὶ ἀσωή-
 γαγες, τί νῦν ἐστὶ; Ὡς περ καπνὸς ἐκδιώκει μελίσ-
 σας, ἔτι κακία ἐκδιώκει γνώσιν ἀπὸ καρδίας. Οὐ-
 δεις ὁφθαλμῶν ἐπὶ δικαιοσύνῃ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ πλεο-
 νεξίᾳ. Οὐδεις χαίρει ὅτι οὐκ ἠδίκησε τὸ πλησίον,
 ἀλλ' εἰς ἀγοράσῃ πολλὰ ὀλίγη. Πρὸ προσωπῆς
 βροντῆς, καταπαύσεται ἀσραπή· καὶ ἀπὸ προσωπῆς
 νεφέλης σκληρῆς, σέλλεται πᾶν ὄρνειον. Ἀπειλὴ
 συάγῃς ὡς δώσεται ἐαυτὸν εἰς σφαγὴν, ὅ ὀργὴν ἀν-
 δρὸς ὡς ἀσκυθιάσεται αὐτῷ πῶμα. Λέων ζῶν διὰ
 τῆς ἐαυτοῦ κοιλίας, καὶ γαστρίμαργος σωτεῖται δι'
 ἠδονῆς γαστροῦ. ἵππος σκληρόστομος ὡς δώσεται εἰς
 χεῖρας κακῶν τὸ ἐπιβάτῳ αὐτοῦ, καὶ ἄνθρωπος
 σκληροτράχηλος ἐμπεσθεῖται εἰς κακὰ. Ἐν καρπῷ
 τῆς χιόνας ἰχνύεται θῆρ, καὶ ἐν καρπῷ πειρασμῷ ἰχ-
 νύει ὁ σατανᾶς τὸ μοναχόν. δοκιμὴ δὲ μοναχῶ ἐν
 πειρασμοῖς ἀποφάνεται. Ἀγωνίζε, ἀγαπητέ, τὴν
 κτήσαντος ἀφαιρίσιν, ἐν ᾗ τεθρονησιν αἱ εἰς αἰ-
 ῶνα αἰῶνος μοναδικῆς βίης. ἢ ὅτι διερμηνεία τῆς ἀφαι-
 ρεως τί ἐστὶ; τὸ ἀσκανδάλιστον ἀφαιρῶν τὸ ἕτε-
 ρον, καὶ ἀναλέγειν τὰ κρείσσονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας.
 βύλιν μέγας ἐστὶ; ἢ πᾶντων ἕχατος. βύλιν κτή-
 σατος ἀγαθὸν ὄνομα; ἐν αὐτῇ τὰ ἔργα σου διεξα-
 γε. φοβῶ ὅτι τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ, ἵνα εὖ σοι γένη-
 ται ἐπ' ἐχάτων, ὅτι τὰς φοβημένους αὐτὸν δοξάζει.
 Μοναχέ, μὴ ἐπάκουε τῶν φθόνων, μηδὲ ἐνέδρουε τῶν
 ἀδελφῶν σου, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι ἐπονεΐδισον. βυ-
 λόμενος διώξαι αὐτὸν τῷ τόπῳ αὐτοῦ μετ' ἀρχιῶν,
 ἵνα μὴ ὑποστῇς ἀβυσθόλῳ καὶ ἕτερον. ὁ γὰρ ὀρύσ-
 σων βόθρον τῶν πλησίων, ἐμπεσθεῖται ἐν αὐτῷ. καὶ
 αἰκείσθαι τὸ γεγραμμένον· πεσόντα ἐν ἀμφιβλήτρῳ
 αὐτοῖς οἱ ἁμαρτωλοί. καὶ ἐν ὀνόματι πληρωθῇ τὸ εἰρη-
 νικόν· ὅσοι θέλουσιν οὕτως ζῆν ἐν Χριστῷ, διω-
 χθήσονται. Ἀδελφε, μὴ προσωπάζεις λέγων, ὅτι
 βλάπτει τὸ συνοδίαν ὁ ἀδελφός· ἀλλὰ ἄλλον μὴ ποιεῖ
 κακὰ· μηδὲ συγκοινωνεῖ κακοποιῶν· ἐτάζει γὰρ καρ-
 δίας καὶ νεφρὸς ὁ Θεός. Ἀδελφε, εἰς ὃ ἐλθῇ ὁ
 ἀδελφός σου ἀπὸ τῆς κοινοβίης, μὴ ἐπάγῃς κατ' αὐτὸν τῇ
 διανοίᾳ· μηδὲ ἔσῳ ἡνιωμένους ἐν ὀφθαλμοῖς σου· καὶ
 γὰρ οἶδας, τί τέξῃ ἢ ἐπιῇσα. Ἄκουε τὸν λέγοντος· ὁ
 δοκῶν ἐσθλὸς, βλέπέτω μὴ πέσῃ. καὶ πάλιν· ὁ γὰρ ὁ
 ἐαυ-

A strahi autem dæmoniacis cogitationibus,
 morti est simile. Cor a celestibus degene-
 rans cogitationibus, dæmones rebus terre-
 nis confringent atque implicabunt: quando
 autem corruptibilia contemnet; tunc ea,
 quæ corruptioni non sunt obnoxia, compre-
 hendet. In morticinio adducentur ac cogen-
 tur vultures: & in anima se ipsam desperante
 congregabuntur dæmones: *ubi enim cadaver,*
ibi congregabuntur & vultures. Sursum habea-
 mus mentem, carissime: adhuc enim modi-
 cum restat temporis, & hinc abibimus; &
quæ congregasti, cujus erunt? Sicut fumus ex-
 pellit apes: ita malitia cognitionem atque
 scientiam repellit a corde. Nemo delectatur
 iustitia, sed avaritia: nemo gaudet, quod
 injuria non affecerit proximum, sed si parvo
 magna emerit. Ante faciem tonitruī coruscat
 fulgur, & a facie nubis duræ ac densæ alas
 contrahit omnis avis. Comminatio apri in
 necem ipsum tradet: & iracundia viri ruinam
 ipsi præparabit. Leo capitur propter ventrem
 suum: & gulosus ob ventris voluptatem con-
 teritur. Equus duri oris in malorum manus
 fessorem suum præcipitabit: & homo duræ
 cervicis in mala incidet. Tempore nivis per-
 vestigatur fera: & tempore tentationis inve-
 stigat satanas monachum; probatio autem
 monachi in tentationibus apparet. Contende,
 carissime, ut discretionem possideas, in qua
 thesauri virtutum solitarie vitæ sunt repositi.
 Discretionis porro interpretatio quid aliud
 est, quam absque scandalo & offendiculo cu-
 stodire sodalem, & meliora magisque ad sa-
 lutem pertinentia deligere? Cupis magnus
 esse? Sis omnium novissimus. Cupis bonum
 possidere nomen? In lenitate ac mansuetudi-
 ne opera tua tempera ac perage. Time au-
 tem Dominum in veritate, ut bene tibi sit in
 novissimis tuis; quia timentes ipsum glorificat.
 E Noli, monache, obsequi invidiæ, neque insidie-
 ris fratri tuo, aut probrosum ei nomen impo-
 nas, volens cum ignominia eum suo loco expel-
 lere: ut non quæ in alterum moliebaris, ea ipse
 sustineas: *Qui enim foveam fodit proximo suo,*
incidet in illam: audiasque quod scriptum ha-
 betur: *Cadent in retiaculo suo peccatores:* implea-
 turque in illo quod dictum est: *Omnes qui pie*
volunt vivere in Christo, persecutionem pati-
entur. Ne excusationem prætexas, frater,
 dicens, a fratre sodales lædi, aliosque aliis
 mala facere, te vero cum male agentibus ne-
 quaquam communicare: *Scrutatur enim corda*
& renes Deus. Si frater tuus, carissime, e
 coenobio egressus sit, ne mente adversus i-
 psum efferaris, neque sit infamia notatus in
 oculis tuis: ignoras enim, quid superventura
 pariet dies. Dicentem audi: *Qui se existimat*
stare, videat ne cadat. Et rursus: *Non enim qui*

Matth. 24.

Luc. 17.

Luc. 12.

Matth. 20.

Eccles. 10.

Psalm. 140.

2. Tim. 3.

Psalm. 7.

1. Cor. 10.

2. Cor. 10.

M

seipsum

seipsum commendat, ille probatus est; sed quem Dominus commendat. Nam multi cum putarent se alios vicisse ac illis dominari, hi externis magis externi evaserunt: illi autem, quorum desperata salutis spes fuerat, gratiam acceperunt. *Nam Deus superbis resistit; humilibus autem dat gratiam.* Si virum conspexeris immorigerum & intemperantem, superbum & sibi sapientem; hujus radix semimortua est, eo quod non suscipiat ipsa pinguedinem ortam a timore Dei. Sin autem quietum

Jacob. 4.

Matth. 18.

atque tranquillum & humilem virum videris, hujus radicem permanere noveris, quia a pinguedine timoris Dei irrigatur. Tametsi, fratres, accidat praefectos nostros nobis praesentes non assidue adesse; magnus tamen inter nos praefectus praesens est: verax quippe est qui dixit: *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum ego in medio ipsorum.* Attendamus ergo nobis, carissimi. Monachus indecenter se gerens, manus suas in hominem injicit: qui autem aliorum miseretur, misericordiam consequetur. Opere aliquo fratrem oneras? bonum opus praestas, si tamen laboris ei mercedem in caritate Dei reddideris. Vetat enim pietas atque religio, damnum inferre alteri. Qui patientiae & longanimitatis atque clementiae viam invenit, is vitae viam invenit. Homo distractus insigni die operibus se exercet, & in die qua operari licet, ministrat. Passer passerem in rete ac laqueum allicit: & peccator sui similem in profunda malorum adducit. Devita eos, monache, qui otium amant, & quiescere nolunt. Fuge, monache, eos qui conviviis gaudent, & dicunt: *Hodie ego faciam, at tu crastino die ages.* Si enim ejusmodi sermonibus consenseris, vitam religiosam non perages. Ceterum imitare eos, qui fervent spiritu, quique per angustam & arctam viam ambulant, ut vitam aeternam assequaris: nam lata & spatiosa via ad perditionem adducit ambulantes in ea. Monachus piger ac negligens, ingruente cogitatione aliqua, reclusus in cella sua, huc illucque circumfertur, instar navis gubernatore destitutae: qui vero cum patientia vitam quietam degit, inanibus cogitationibus non abstrahitur. Qui fratris sui profectui invidet, seipsum a vita aeterna segregat: at qui ei auxilio est, particeps ejus erit. Si enim qui mala agentibus consentiunt, utrosque justitia punit; nonne multo magis Dominus mercedem cooperanti cum voluntate sua praebet? Scriptum reperitur: *Multa tribulationes justorum, & ex omnibus illis liberabit eos Dominus. Multa autem flagella peccatoris: & mors peccatoris pessima.* Non est virtus, acceptis injuriis stupere & insensatum esse; sed potius advertere, & aspernari eas propter

Psal. 31.33.

A εαυτὸν σωισάνων δόκιμος, ὅς ἐστι ὁ Κύριος σωίσῃσι. Πολλοὶ γὰρ δόξαντες κεκρατικέναι καὶ ἀρχῇ, ἐπὶ τῷ ζῳίῳ ἐρῶν ζῳίῳ ἐροῦν θέλοντες. οἱ δὲ ἀπεινώσμενοι ἐλαβὼν χάριν. ὅτι ὁ Θεὸς ὑποφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Εἰάν τις ἀνδρα ἀνήκοόν τε καὶ ἀκρατῆ, ὑποφάνον τε καὶ σοφὸν ἐν ἑαυτῷ, τὰς ῥίζας ἡμιθανῆς ὑπάρχει, διὰ τὸ μὴ δεῖξαι αὐτὸν τὴν ῥίζαν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ. εἰάν τις ἀνδρα ἡσυχον ἐκ ταπεινόν, γίνωσκε ὅτι ἡ ῥίζα τὰς ἀμαρτίας, ὅτι ἡ πόσις τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ ἀρδύει. Ἀδελφοί, εἰάν καὶ οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν μὴ παρῇσιν ἐν ταῦτα, ὅς οἱ μὲν ὁ Μέγας μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει. ἀφ' ὧν γὰρ ὁ εἰπὼν, ὅπως γὰρ εἰσι δύο, ἡ βεῖς σωτηριῶν εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ὅτι εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Πρόχωμεν οὖν ἑαυτοῖς ἀγαπητοί. ἀχήμεν μοναχὸς ἐπιβάλλει χεῖρας αὐτῷ ἐπ' ἀνδρῶν. ὁ δὲ ἐλεῶν ἐλεηθήσεται. ἐργοδοτῶν ἀδελφόν, καλὸν ἔργον ἐπιτελεῖς, εἰάν τις ἀποδιδῶν τὴν μισθὸν αὐτῷ ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ. βλάβεια γὰρ ὅτι τὸ μὴ βλάβει τὸ ἕτερον. Ὁ δὲ ὡν τὸ ὁδὸν τὴν μακροθύμιας καὶ ἀνεξικακίας, εὖρεν ὁδὸν ζωῆς. Ἀνὴρ μετέωρος ἐν ἡμέρᾳ δὲ σήμερον ἐργάζεσθαι, καὶ ἐν ἐργασίᾳ διακονεῖ. Σβῆδιον σβῆδιον πρὸς ἀλλήλους εἰς εἰρήνην. καὶ ἀμαρτωλὸς τὸ ὅμοιον αὐτῷ εἰς βάθρον κακῶν. Παρατῷ, μοναχέ, εἰ μὴ τῷ ἀγαπώντων τὴν ἀργίαν, ἐκ ἡσυχίας μὴ πρὸς ἀμαρτίας. φεῦγε, μοναχέ, τὰς ἀγαπώντας τὰ συμπόσια, καὶ λέγοντας. ποῦ ἐγὼ σήμερον, σὺ δὲ ποιήσῃς τῇ ἐπιτάσσῃ. εἰάν γὰρ τοῖς λόγοις τῶν συγκατάθῃς, ὁ τελέσῃς βίον ἐνάρετον. Ἀλλὰ μιμῶ τὰς ζέοντας τῷ πνεύματι, τὰς ἐκπατῶντας ἐν τῇ σενῇ ὁδῷ καὶ τεθλιμμένη, ἵνα καταλάβῃς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. ἡ γὰρ πλατεῖα καὶ εὐρύχωρος ὁδὸς εἰς ἀπώλειαν ὁδηγεῖ τὰς ἐν αὐτῇ ἐκπατῶντας. Εὐλόγος μοναχὸς καὶ ἀκηχλεύης, λογισμὸς τινος ἐπελθόντος, κλείσας τὴν θύραν ἐκείνην αὐτῷ, αὐτὸς πρὸς ἀλλήλους ὡς κακῶν, ὡς πλοῖον ἀπηδάλωτον. ὁ δὲ μὴ ὑπομονῆς καθεζόμενος ἐκ σωπαίνεται τοῖς ματαίοις λογισμοῖς. Ὁ φθονῶν ἐπὶ πρὸς ἀδελφὸν αὐτῷ χεῖζει ἑαυτὸν τῆς αἰωνίης ζωῆς. ὁ δὲ συνεργός, κοινωνὸς αὐτῷ ἔσται. Εἰ γὰρ οἱ σωτρεύοντες τοῖς τὰ φαῦλα πράσσουσιν, τὰς ἀμφοτέρους κολάζει ἡ δίκη, ὁ πολλὸν μάλλον ὁ Κύριος μισθὸν παρέχει τῷ συνεργῶντι εἰς τὸ θέλημα αὐτῷ; Γέγραπται. πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων, καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτὸς ὁ Κύριος. Πολλὰ δὲ αἱ μάστιγες ἐκ ἀμαρτωλῶν καὶ θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρῶν. Οὐκ ἔστιν αὕτη ἀρετὴ ἀτιμάζεσθαι καὶ ἀνασθεῖν, ἀλλὰ μάλλον σωθεῖν καὶ ἀπορρίπτειν διὰ βλάβειαν. Οὐκ ἔστι γὰρ,

pieta-

γὰρ, φησὶν, ὁνειδίζόμενος ἔκ ἐντρέπεται· κρείσ-
 στον ἄλλ' αἰδουμένην ἀποκόπῃ τὸ θυμὸν, ἢ θηρι-
 ὄντων ἀνημέρως· ἀνδρὶ δ' ὁ σοφὸς ἡδὺς κλαυθμὸς ὑπὲρ
 γέλωτα· τίς δώσῃ μοι ἐπὶ σόματος φυλακὴν, καὶ
 ἐπὶ τῇ χειλέων μου σφραγίδα παύσῃ, ἵνα μὴ
 πλάσω δι' αὐτῆς, ἢ ἡ γλῶσσά μου ἀπολέσῃ με;
 Δέσποτα ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν βελῇ
 αὐτῆς, καὶ μὴ ἀφῇς με πρὸς ἐν αὐτοῖς. Σὺ γὰρ
 εἶπας, κύριε, ὅτι ὅτι λόγων σου δικαιοσύνη, καὶ
 ὅτι λόγων σου καταδικαιοσύνη· εἰ γὰρ ὁ Προφή-
 τας εἶρηκεν, ὡς ῥάκος ἀποκαθημένης πᾶσα ἡ δικαιο-
 συνὴ ἡμῶν, τί εἶπω ἐγὼ ὁ ἐν ἀμαρτίαις γνηθεὶς;
 Καὶ νῦν, Δέσποτα, πᾶσα ἡ ἐλπίς μου εἰς τὰς
 οἰκτιρμήδας σου ἀποκρέμασθαι· ἰλάσθητί μοι τῇ ἀμαρ-
 τωῶν. Κύριε, μετεωρισμὸν ὀφθαλμῶν μὴ μοι
 δῶς, καὶ ἐπιθυμίαν κακῶν ἀποτρέψον ἀπ' ἐμοῦ.
 ἀγαπητέ, μὴ πίστευε τοῖς ἀπατηλοῖς ἐνυπνίοις,
 πολλὰς γὰρ ἡπάτησεν τὰ ἐνύπνια, καὶ ἔξέπεσον ἐλπί-
 ζοντες εἰς αὐτά. Εἰς ποῖα γὰρ μέτρα ἐφθάσαμεν,
 ἵνα ὑπασίας Ἀγγέλων ἴδωμεν; Μεγάλῃ περικοπῇ
 καὶ δόξῃ ἡ ταπεινοφροσύνη, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ πλῶ-
 μα. Σημεῖον ταπεινοφροσύνης, τὸ τὰς δύο χερσὶν
 ἐπιδιδόναι ἐν παντὶ χεῖρας ἀδελφῶν, ὡς αὐτὸς καὶ
 ἀποδέχεται. Μοναχὸς ἐπιζητᾷ κληρονομίαν τῇ κατ'
 σάρκα γονέων, περὶ ταῦτα εἰς πειρασμὸς· ὁ δ' ὁ ἐκζη-
 τῇ τὸ Κύριον σωθήσεται. Μὴ εἶπῃς, εἰάν γηρά-
 σω, πόθεν ἄν τρέφομαι; Περὶ τὸ αὐτὸν οὐκ ἐνε-
 τράπη ἡμῖν μελεμνήσαι· καὶ περὶ τῶν γήρεος σου ἡδὺς
 μελεμνᾷς; Τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην
 ζητήσωμεν, καὶ ταῦτα πάντα προσεθήσεται ἡμῖν·
 αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν, οἶδεν ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐράνιος ὢν
 χεῖρας ἔχετε περὶ τῶν ὑμῶν ἀγνῶσθαι αὐτόν. Εἰάν ὁ
 ταῦτα πρὸς μὴ ζητήσωμεν, φανεροί ἐσμεν ὅτι
 οὐ περὶ τούτων ἀγωνιζόμεθα. ἐπὶ ῥῆσιν οὖν ἐπὶ
 Κύριον τὴν μελεμνάν σου, καὶ αὐτὸς σε διατρέψῃ.
 Εἰάν ὁ Κύριος βούλῃ εἰς χεῖράς σου τί, ὡς αὐτὸς
 μέλλοντος λόγου ποιῇν, φρόντιζε. Ὁ ἐλεῶν πτω-
 χὰς, πληθήσεται ἀγαθῶν· ὁ δ' ἀνελεήμων ἀπο-
 κλεισθήσεται τῆς ἐπαγγελίας νυμφῶνος· ὃς τῷ ποίῳ
 ἐπ' ἀνδρῶπον οὐκ ὀφείλεται τὰ ἀγαθὰ· ὁ δ' ἐλπίζων
 ἐπὶ Κύριον, σωθήσεται. Μὴ γίνῃ τραχὺς ἐν γλῶσ-
 σῃ σου, ὅτι σόμα δικαίως ἀποσάξει χάριτας. Βρώ-
 ματα πολλὰ παχύνει διάνοιαν, ἐγκράτεια δὲ
 ἀγαθὴ καθαρώνει αὐτήν. Πρόσεχε, μοναχέ, πρὸς
 εἰς σωτηρίαν γυναικῶν· ὅρα, ἀγαπητέ, μὴ ποτε
 ἐν περὶ φάσιν κερκαλίσῃ ἢ ἀναλάβῃ, ἢ τῇ
 τῶν λοιπῶν περὶ βολῇ, θηροθῇ σου ἡ ψυχὴ· πολλὰ
 γὰρ τὰ ἐνεδρά τῶν Δολίχων. Κρεῖσσον παλαγὰ φορεῖν, ἢ
 τῇ ψυχῇ ἐπιμελεῖσθαι φόβῳ Κυρίου, ἢ περὶ βάλλεσθαι

A pietatem. Ignavus enim, inquit, etiam conviciis
 exceptus, non confunditur. Satius est subri-
 dendo iracundiam atque furorem præcidere,
 quam aspere & crudeliter efferari: viro autem
 prudenti planctus risu suavior est. Quis dabit
 ori meo custodiam, & super labia mea signa-
 culum firmum, ut non cadam per ipsa, & lin-
 gua mea perdat me? Domine vitæ meæ, ne
 derelinquas me in consilio eorum, & ne per-
 mittas me cadere in illa. Dixisti enim, Do-
 mine: *Ex verbis tuis justificaberis, & ex verbis*
tuis condemnaberis. Nam si Propheta dixit:
Velut pannus menstruatae omnis justitia nostra:
 quid dicam ego, qui in peccatis natus sum?
 Et nunc, Domine, ex tuis miserationibus tota
 spes mea dependet. Propitius esto mihi pec-
 catori. Domine, elationem oculorum ne dederis
 mihi, & concupiscentiam malam averte a me.
 Carissime, ne fidem fallacibus adhibeas som-
 niis: nam multos seduxerunt somnia, in
 iisque spem ponentes exciderunt. Ad quas
 enim nos devenimus mensuras, ut visiones
 Angelorum adspiciamus? Magna felicitas &
 gloria est humilitas: & non est in ea lapsus at-
 que ruina. Signum porro humilitatis est, am-
 babus manibus omni loco ac tempore subve-
 nire fratri necessitatem patienti, non secus
 ac opem ab aliis recipere. Monachus hære-
 ditatem parentum carnalium requirens, in
 tentationes incidet: qui autem Dominum
 exquirat, salvabitur. Cave dixeris: si conse-
 nuero, unde sustentabor? De crastino non
 est permittum nobis sollicitos esse. Et de se-
 neſtute tua nunc anxie atque sollicitè cogi-
 tas? Regnum Dei & justitiam ejus quæra-
 mus, & omnia hæc adjicientur nobis. Ipse
 enim dixit: *Novit Pater vester celestis, quid*
opus sit vobis, antequam rogetis eum. Si vero
 ista primum non quæsierimus, jam perspi-
 cuum est, nos de his minime laborare. *Fa-*
cta igitur in Dominum curam tuam, & ipse te
enutriet. Si Dominus aliquid in manibus
 tuis prosperaverit, quasi ipse rationes tecum
 subducturus sit, satage. Qui pauperum mi-
 feretur, bonis replebitur: at qui misericor-
 diæ viscera claudit, a cœlesti quoque sponsi
 thalamo excludetur. Qui confidit in homine,
 non accipiet bona: at qui in Domino sperat,
 salvabitur. Ne sis asper in lingua tua, quo-
 niam os justī distillat gratias. Cibi multi cras-
 sam ac stupidam reddunt mentem: bona au-
 tem temperantia purgat eam. Attende, mo-
 nache, attende tibi a conversatione mulie-
 rum. Vide, carissime, ne forte prætextu atque
 occasione cuculli, aut analabī, vel alterius ami-
 ctus, tua capiatur anima: multæ enim sunt in-
 fidie fraudulentī inimici. Satiū est veteres
 ferre vestes, & curam habere animæ in ti-
 more Domini: quam splendide vestiri, & tur-

Prov. 20.

Matth. 12.

Isai. 64.

Sap. Sirac. 33.

Matth. 6.

Ibid.

Psalm. 54.

piter atque inhoneste incedere. Qui manda-
 ta custodit, seipsum diligit: at qui ea con-
 temnit, animæ suæ detrimentum affert. Vir
 ebriosus & iracundus conturbat animas fra-
 trum: & dedecus ejus semper cum ipso est.
 Impone ulceri malagma, & juniore monacho
 pietatem non fictam. Desolatus constituitur
 monachus novitius, propriam sequens cogi-
 tationem, & expertorum admonitionem non
 recipiens. Error pravus novitio monacho est
 inobedientia: submissio autem atque obedi-
 entia in Domino, est fortis ac valida prote-
 ctio. Vir superbus & immorigerus dies adspi-
 ciet amarus: at humilis & patiens omni tem-
 pore lætabitur in Domino. Magna res est vi-
 rum invenire patientem & humilem, & pul-
 chritudinis ejus non est mensura. Non con-
 tradicas veritati, ac te tuæ inurbanitatis
 atque immodestiae pudeat. *Non confundaris
 confiteri peccata tua: & ne dixeris: peccavi, &
 quid mihi accidit? Dominus enim patiens est &
 longanimis. Ne tardes converti ad Dominum,
 & ne differas de die in diem.* Memineris non
 tardare iram. Non sit exporrecta manus tua
 ad accipiendum, & ad dandum collecta. Mo-
 nachus prudens in caritate seipsum circum-
 muniet: at insipiens sibi odium accumulabit.
 Qui extollitur adversus fratrem suum, a dæ-
 monibus illudetur. Noli perpetuo contemne-
 re fratrem tuum: quoniam scriptum est: *Mul-
 ti tyranni sederunt in pavimento, & insuspica-
 bilis portavit diadema.* Sis hilaris in justitia;
 ad peccatum vero potius tristis. Ægritudo
 animæ est ambitio, eademque morbus ma-
 lus. Egressus es cella tua, monache, ad mi-
 nisterium? Custodi sensus tuos, ut non con-
 cilies tibi ipsi bella, & perturbationes cogi-
 tationum. Ubi non est sepes, diripietur pos-
 sessio: & ubi non est patientia, ingemiscet
 errans. Multas excusationes sibi piger coa-
 cervabit monachus, & somnolentus in mala
 decider. Monachus avarus instar palmæ est
 infructuosæ: at inops ac pauper, velut palma
 detonsa in altum ascendens. Monachus, qui
 rerum terrenarum amore capitur, similis est
 accipitri extenso, qui loris pedes implicat,
 & ubicumque confederit, implicabitur. At
 qui a rebus materialibus est alienus, viatori
 accincto & expedito est similis. Multi apud
 se videntur esse prudentes, sed intelligere
 nequeunt, eam quam putant prudentiam,
 detrimento animæ sibi futuram. Non est sa-
 pientia, non est prudentia, non est consilium
 bonum in anima timorem Dei respiciente. Sa-
 pientia autem vera est, cuncta secundum
 Deum agere. Guttur dulce multiplicabit ami-
 cos: & qui diligit Dominum, custodiet vias
 ejus. Honora fratrem coram notis ejus: &
 coram Domino in honore eris. Oeconomus
 fidelis

Sap. Sirac.
 4. 5.

Sap. Sirac.
 11.

A λαμπρῶς ἐ πατεῖν ἀσέμνως. Ὁ σωτηρῶν ἐν-
 πολὰς, ἀγαπᾷ ἑαυτὸν, ὃ κατὰ φρονῶν ζημιῶι τὴν ψυ-
 χὴν ἑαυτοῦ. Ἀνὴρ μέθυσος καὶ θυμώδης παράσσει
 ψυχὰς ἀδελφῶν, ἐ πὸ ὄνειδος αὐτοῦ μὴ αὐτοῦ ἐνδελε-
 χῶς. Ἐπίθες μώλωπι μάλαγμα. ἐ νεωτέρῳ δὲ
 λάβειαν ἀνυπόκειτον. Ἐρημος ἀποκαθίσταται νεώτε-
 ρος μοναχὸς, ἡσυχαστῶν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ, καὶ
 νεοθεσίαν ἐμπείρων μὴ ἀποδεχόμενος. Πλάνη κακὴ
 B νεωτέρῳ μοναχῷ ἢ ἀνυποταγή. ἢ ὅτι ὑποταγή ἐν Κυ-
 εῖῳ, σκέπη κραταῖα. Ἀνὴρ ὑπερήφανος ἐ ἀνυπότακ-
 τος ὅτι ἐπὶ ἡμέρας πικράς. ὁ δὲ ταπεινόφρων καὶ ὑπο-
 μονητικός, δὲ φρανθήσεται ἐπὶ Κύριον διαπαντός. Μέ-
 γα δὲ εἶναι ἄνδρα ὑπομονητικὸν ἐ ταπεινόφρονα, ἐ τὴν
 καλλονὴν αὐτοῦ ὅτι ἐστὶ σταθμός. Μὴ ἀντίλεγε τῇ
 ἀληθείᾳ, καὶ πρὸς τὴν ἀπαθυσίαν σε ἐν τράπηδι. μὴ
 ἀρχωδῆς ὁμολογήσας ἐφ' ἁμαρτίας σε, καὶ μὴ εἰ-
 πης, ἡμαρτον ἐ τί μοι ἐγένετο; ὅτι Κύριός ἐστι μα-
 C κρόθυμος. Μὴ ἀνάμενε ἐπιστρέψαι πρὸς Κύριον,
 καὶ μὴ ὑπερβάλλῃς ἡμέραν ἐπὶ ἡμέρας. Μνήσθητι, ὅρ-
 γη ὃ χρονιέ. Μὴ ἔσω ἡ χεὶρ σε ἐκτεταμένη εἰς τὸ λα-
 βεῖν, καὶ ἐν τῷ ἀποδιδόναι σκευεαλμυρή. Μοναχὸς
 φρόνιμος ἐν ἀγάπῃ περικλείσκει ἑαυτόν. ὁ δὲ ἄφρων
 πληθυνεῖ μίσος ἑαυτοῦ. Ὁ ἐπαγρόμενος καὶ τὸν ἀδελ-
 φόν αὐτοῦ ὡς δαμόνων ἐμπαίξει. Μὴ ἡσυχάζει
 D ἀδελφὸν εἰς τὴν ἀγάπην. διότι γέγραπται, πολλοὶ τύραν-
 νοὶ ἐκείνην ἐπὶ ἐδάφους, ὁ δὲ ἀνυποπόνητος ἐφόρεσε
 ἀσθένεια. Γενεῖ φαρδύς ἐν δικαιοσύνῃ. συγκαίρει
 δὲ μᾶλλον πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Ἀρρώσημα ψυχῆς
 φιλοδοξία, πάθος πονηρόν. Μοναχέ, ἡσυχάζεις καὶ
 κεμίς σε πρὸς διακονίαν; τίρει τὰς ἀσθενείας, ἵνα
 μὴ σωματικῆς σε αὐτοῦ πολέμους ἐ παραχρᾶς διαλογι-
 σμῶν. ὅτι ὅτι ἐστὶ φραγμός, διαρπαγήσεται κτήμα,
 ἐ ὅτι ἐστὶν ὑπομονή, γενεῖται πλανώμενος.
 E Πολλὰς περὶ φάσας σωρῶναι αὐτῷ ὀκνηρὸς μοναχὸς,
 καὶ ὁ ὑπνώδης περὶ πειρᾶται κακοῖς. Μοναχὸς φιλοκ-
 τήμων φοινὶξ ἀκαρπὸς. ὁ δὲ ἀκτμήμων, ὡς κεκαρ-
 μένος φοινὶξ ἀνατρέχων εἰς ὕψος. Μοναχὸς φιλαῦ-
 λος ὅτι ἐστὶν ἱέρακι ἐκπεταθέντι, λαβόντι λώρως εἰς
 τὰς πόδας, καὶ ὅτι ἐστὶν ἀνκαθίστη, ἐμπλακῆσεται.
 ὁ δὲ αὔλος ὡς περὶ εὐτολὸς ὁδοιπόρος. Πολλοὶ δο-
 κοῦσι φρόνιμοι εἶναι ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ὃ δύνανται νοεῖν,
 F ὅτι ἢ δοκοῦσι φρόνησιν, ζημία ψυχῆς αὐτοῖς ἀπο-
 βήσεται. Οὐκ ἐστὶ σοφία, ὅτι ἐστὶ φρόνησις, ὅτι
 ἐστὶ βελὴ ἀγαθὴ, ἐν ψυχῇ μισθῶσι τὸ φόβον τοῦ
 Θεοῦ. Σοφία ἀληθῶς πάντα καὶ Θεὸν πρᾶττειν.
 Λάβυγξ γλυκύς πλεθυνεῖ φίλους, καὶ ὁ ἀγαπῶν
 τὸν Κύριον σωτηρήσεται τὰς πόδας αὐτοῦ. Τίμα ἀδελ-
 φὸν ἐναντι γνωρίμων αὐτοῦ, καὶ ἐναντίον Κυρίου
 τίμιος ἔσθαι. Πιστὸς οἰκονόμος κερδήσεται ψυχὰς
 ἀδελ-

ἀδελφῶν αὐτοῦ· γνώμη δὲ μνησικάκη διασκορπίζει αὐτούς· Φρόνιμος οἰκονόμος δικαίως μερίσει· ὁ δὲ ἄφρων πρᾶσινδύσει μάχης· Μοναχὸς ἀπλήτω ἐκ ἀρκέσει τὸ δίκαιον· καὶ ὁ γλωσσώδης παραχὰς σωίτησιν· ὁ δὲ φοβέμενος τὸ Κύριον ἡσυχίαν ἄγει· Οἰκονόμος μέθυστος καθελεῖται ἀπὸ δόξης· ὁ ὅς ἐγκρατὴς καὶ ἐπιεικὴς καὶ ταπεινόφρων θεωροῦται ἐν δόξῃ· Μοναχὲ, μὴ πρᾶσιζες σεαυτῷ ἀσθένειαν, ὑγιὴς ὦν· διότι γέγραπται, ὅτι ἐπιθυμίαν αὐτῶν ἔδωκεν αὐτοῖς· μὴ ἀδεύωμεν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ὅς ἐπιχορηγῶντος ἡμῖν τὴν ἰσχύϊν πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι τὸ ἀγαθόν· ὅς αὐτὸ ἐν αὐτῇ ἐργαζόμενοι, ἀχαιετήσωμεν τῷ Κυρίῳ ἀσπανάτους· Ὁ γελοιάζων τὸ πλοσίον, ὡς καταλάλος· καταλαλιά δὲ μισητὴ τῷ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις· Ὁ πρὸξύνων τὸ πλοσίον, διεγείρει θυμόν· ὁ δὲ εἰρηνοποιῶν μακαριστός· ὅτι ὁὗτος Θεὸς κληθήσεται· Τίμω γέροντας ἀπὸ Κυρίου· ὅς νέω ὑπερεμνῶ συμπάθησον· ὅς ἀπὸ Κυρίου λήψῃ τὸ μισθόν· Γέγραπται· μὴ ἐργάζεσθε τὴν βρώσιν τὴν ἀπομιμνήσκω, ἀλλὰ τὴν μίσσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον· Αἱ χεῖρές σας ἐργαζέσθωσαν τὸ ἀγαθόν, ἵνα ὅς τῷ Χρείαν ἔχοντι μεταδίδως· ὅς ἡ καρδιά σας ἔστω πρὸς Κύριον ἀσπανάτους, ὅς ἔσῃ ἐργαζόμενος τὴν βρώσιν τὴν μίσσαν καὶ ὁ τὴν ἀπομιμνήσκω· Ἀδελφε, ἐργάζεσθαι μὴ ἀναπάτει· πολλὴν γὰρ κακίαν ἐδίδασκεν ἡ ἀργία· Μοναχὸς γογγυσῆς πολλὰ ζημιωθήσεται, ὁ ὅς ὑποφέρων ἡσυχίως, ἐπὶ ἐχάτων βιβήσῃ τὸ πλοσίον αὐτοῦ· Διακονητὴς φρόνιμος ὅδε ἀμελήσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ· καὶ ὁ φοβέμενος τὸ Κύριον ὁ σκανδαλίσῃ ἀδελφούς αὐτοῦ· Φύγετε, ἀγαπητέ, τὰς πρὸς βούλονται τὸ σῶμα, φεύγετε μᾶλλον τὰς πρὸς βούλονται τὴν ψυχὴν· Φύγετε ὅφιν δαίνονται τὸ σῶμα, φεύγετε μᾶλλον γυνῆκα δαίνουσαν ψυχὴν· Ὁ καταμενδάνων κάλμος γυναικός, ἐμφυτεύει ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ ἐπιθυμίαν κάλμος αὐτοῦ· καὶ ὁ ἐνδελεχῶν πρὸς θύρας οἰκῶν αὐτοῦ, ὁμοίως ὅς τῷ ἐπὶ κρυφάλῃ ἀναπαύεται, ὅτι ὁ μακρὰν τὸ ὀλίγημα ἀπὸ αὐτοῦ· Φύγετε, ἀγαπητέ, τὸ πῦρ, ἵνα μὴ καῖ σὺ τὸ σῶμα, φεύγετε τὴν ἁμαρτίαν, ἵνα μὴ καῖ σὺ τὸ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀσέβει· Ὡς περὶ δύο μαχηταί, ὅτε μοναχὸς σιωπῶν γυνῆκα· καὶ ὁ ἡνῶν σκυλεύσῃ καὶ ὁ σκυλεύθῃσεται· Θυράειος πικρὸς μετὰ Θεὸν φύλαξ ψυχῶν· ὁ δὲ ἄπιστος καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν πορνεύσει· Τὸν χρόνον, ὃν διήξαμεν ἐν τῷ μονήρει βίῳ ἀειθροῦμεν· τὴν δὲ ἀμέλειαν, ὃν κατεργασάμεθα ἐν αὐτῷ ἀγνοῦντες ἐπαυρόμεθα· Ἐπαινος ἀνδρὶ ὅς ὁ χρόνος μόνον, ἀλλ' ἡ θεωροῦται· προκοπὴ δὲ, ὁ πολὺς, ἀλλὰ τὸ ἐνάρετον

A fidelis lucrabitur animas fratrum suorum : mens autem atque animus ejus, qui memoria conservat injurias, disperget illos . Prudens œconomus juste partietur : imprudens autem atque insipiens pugnas præparabit . Monacho insatiabili non sufficit quod æquum ac justum est ; & loquax turbas concitabit : qui vero timet Dominum , quietam vitam conciliat . Oeconomus ebrietati deditus dejicietur a gloria : at temperans , & mansuetus ac humilis proficiet in gloria . Ne tibi ægritudinem prætexas , monache , cum sanus sis : quoniam scriptum est : *Et desiderium eorum dedit eis* . *Psalm. 77.* Ne aspernemur , fratres , gratiam Domini præbentis nobis fortitudinem ad operandum bonum : sed hoc in ea operantes , gratias semper agamus Domino . Qui proximum deridet , velut detractor habetur : detractio autem apud Deum & homines est odiosa . Qui exacerbat proximum , suscitatur iracundiam : at qui pacificatur , beatissimus est , quoniam filius Dei vocabitur . Senes honora propter Dominum , & juveni egenti compatere : & mercedem a Domino accipies . Scriptum reperitur : *Nolite operari cibum , qui perit , sed qui permanet in vitam æternam* . Manus tuæ quod bonum sit , operentur , ut & necessitatem patienti distribuas : & cor tuum semper directum sit ad Dominum , & cibum permanentem operaberis , & non pereuntem . Operare , frater , & ne obambules : magnam enim improbitatem docet otium . Monachus murmurator multa patietur damna : at qui strenue tolerat , in novissimis divitias suas reperiet . Minister prudens non negliget opus suum : & qui timet Dominum , non erit scandalo fratribus suis . Fugis , carissime , eos , qui jaculis petunt corpus ? At fuge potius illos , qui in animam sagittas jaculantur . Fugis serpentem mordentem corpus ? At fuge magis mulierem , quæ animam mordet . Qui pulchritudinem explorat mulieris , concupiscentiam venustatis ipsius , suæ inserit animæ : & qui assidue præ foribus domus ejus versatur , similis est ei , qui in glacie deambulat : quia non longe ab eo abest lapsus atque ruina . Ignem fugis , carissime , ut non comburat corpus tuum ? Fuge quoque peccatum , ne corpus tuum simul cum anima comburat in igne inextinguibili . Sicut duo pugiles , ita monachus , qui cum muliere versatur . At qui sobrius est ac vigilans , spoliabit , & non despoliabitur . Janitor fidelis post Deum est custos animarum : at infidelis etiam suam ipsius animam abjiciet . Tempus , quod in solitaria transegimus vita , computamus : ob negligentiam vero in ipsa a nobis admissam , ignorantes extollimur . Laus est viro non tempus dumtaxat , sed in bono profectus : profectus autem non canities , sed vitam recte &

Psalm. 77.

Matth. 5.

Joan. 6.

Ephes. 4.

cum virtute traducere. Magistratus & honorem militi scutum, framea, & galea pariunt: at monacho novitio fides, poenitentia, & caritas. Fides generat castitatem, & humilitatem, & obedientiam, & longanimitatem, atque temperantiam: poenitentia autem lacrymas: at caritas patientiam & spem. Qui assidue ex una in aliam cellam transibatque digreditur, inanes sibi cogitationes acquirit: at qui uno in loco sustinet, magis quiete vivit. *A juventute tua, carissime, disciplinam tibi elige: & usque ad canos prudentiam invenies.* Ab initio juventutis tuæ semina agrum tuum, & cura eum, ne forte spinæ in ipso, tamquam in terra inculta, succrescant. Fructum in eo bonum facito: & ei, qui tibi vires suppeditat, da gloriam. Aquæ augment fœnum: & conversatio sæcularium, passionem superbiæ: qui autem timet Dominum, non effertur. Si gratiarum dono effectus sis dignus, ne propterea superbias: nihil enim habes boni, quod a Deo non acceperis: & si secundum ejus voluntatem non ambulaveris, proprium a te auferet, & meliori atque utiliori illud donabit: & tunc similis efficieris ei, qui propulsat & abjicit calamum, qui lituræ cujuscumque causa fuerit. Quemadmodum duo in eodem loco galli: ita duæ simul cogitationes in corde monachi. Recede ab alienis, & quiescet anima tua. Vir sapiens custodiet mandata: & qui observat ea, paradysum æternarum deliciarum possidebit. *Melius est nomen bonum, quam divitiæ multæ: super aurum vero & argentum gratia bona.* Animam torpentem consolare ac cohortare, & Dominus cor tuum confirmabit. Si poculum vini post orationem opportune acceperis, studiose ad cellam tuam vade, & clauso ostio gratias age Domino, qui tibi dispensavit & dispensat. Nam sermones a prandio multiplicare, spectra & peccata generat. Vir ebrius agit & loquitur vespere quæ non oportet, & quorum diluculo illum poenitet: qui si rursus vinum invenerit, ad eadem relabitur. Si semel malum expertus sis, observa te in posterum. Scriptum quippe est: omnis qui natus est ex Deo, custodit seipsum, & malus non tangit ipsum. Noli vinum bibere ad ebrietatem, carissime, etiam si vehementer te orent qui adsunt amici: nam si te vinum superaverit, præ cunctis ii, qui hortatores tibi fuerant, in te scandalizabuntur. Attende porro, ne ab oblivione vincaris. Laborat & angitur ventri deditus, conteriturque, dum ventrem suum cibis replere studet: & ubi comedit, circa digestionem torquetur: temperantiam vero sequitur & sobrietas, & vigilantia. Monachus vagus non erit invulneratus, nisi animo excubaverit: qui autem patienter in quo vocatus est loco

Sap. Sirac. 6.

Cor. 4.

Prov. 22.
Eccles. 7.

Joan. 5.

A ρετον βίον κεντήσῃ. Ἀρχὰς στρατιώτῃ ὄπλον, ρομφαία, περικεφαλὰ τίκτει· ἀρχαίᾳ δὲ μοναχῷ πείσις, μετάνοια, ἀγάπη. Πείσις τίκτει τὴν ἀγνείαν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ὑπακοὴν καὶ μακροθυμίαν ἔτι τὴν ἐγκράτειαν· ἡ δὲ μετάνοια, τὰ δάκρυα· ἡ δὲ ἀγάπη, τὴν ὑπομονὴν ἔλπίδα. Οὐ μεταβάλλων συνεχῶς ἀπὸ κελίᾳ εἰς κελίον ἕτερον, κτῆται κενὸς λογισμὸς· ὁ δὲ ὑπομονῶν ἐν τῷ πᾶσι ἐνὶ μάλλον ἡσυχάσῃ. Ἀγαπήτε ἐκ νεότητός σας ἐπιλέξαι παιδείαν, καὶ ἕως πολιῶν βίβησθε φρόνησιν. Ἐκ νεότητός σας παῖρον τὴν ἀγρόν σας, καὶ φρόντισον αὐτῶν μήποτε ἀναβῇ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς χέρσον ἀκανθα. Ποίησον ἐν αὐτῷ καρπὸν καλόν, ἔτι τῷ ἐπιχορηγῶντι τὴν ἰσχὺν, δὸς δόξαν. Ὑψίστα χύσει χορὸν, ἔτι σωτυχία κοσμηθῶ, πάθος ὑψηλοφροσύνης· ὁ δὲ φοβούμενος τὸ Κύριον οὐκ ἐπαίρεται. Ἐὰν ἀξιώσῃς χάρισμα, μὴ ὑψηλοφρονῇ· ὁ δὲ ἐν γὰρ ἔχεις καλὸν ὁ μὴ τῷ Θεῷ ἔλαβες· καὶ ἐὰν μὴ πορεύῃ κατὰ τὴν ἐντολήν ἔτι βελὴν αὐτῷ, ἀφελῆται δὲ ἴδιον ἀπὸ σας, καὶ τῷ χρηστοτέρῳ δωρεῖται αὐτό· καὶ τότε ἐμοιωθήσῃ τῷ ἀποδιδόντι κάλαμον τελέσαντι τὴν ἐμβοήν. Ὡς περ ἀλκυονίδες δύο ἐπὶ τῷ αὐτῷ, ἕτερον δύο λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ μοναχῶ. Ἀποχώρῃ τὴν ἀλλοτείων, καὶ ἡσυχάσει σας ἡ ψυχὴ· φρόνιμος ἀνὴρ σωτηρήσῃ ἐντολὰς, καὶ ὁ σωτηρῶν αὐτὰς, ἐκτίσῃ αὐτὸν τρυφῆς ἀγωνίᾳ. Κρεῖσσον ὄνομα ἀγαθόν, ὑπὲρ πλῆθον πολύν· ὑπὲρ δὲ χρυσίον καὶ ἀργύριον, χάρις ἀγαθή. Ψυχῇ ὀλιγωρήσῃ δὸς λόγον τῷ Θεῷ κληρώσῃ, καὶ Κύριος ἐνείξει σὴν καρδίαν. Ἐὰν διχαρίσῃ ποτήριον οἶνου μετὰ τὴν βίβλην, παροξύνῃ εἰς τὸ κελίον σας πορεύσῃ, καὶ κλείσας τὴν θύραν, διχαρίσει τῷ Κυρίῳ τῷ οἰκονομήσαντι καὶ οἰκονομῶντι. Τὸ γὰρ ἀπὸ αἰείας ἐπληθύνει λόγοις, ἐπιπλοῖ καὶ σωτεῖματα θνητῶν. Ἀνὴρ μέθυστος παρὰ τὴν καὶ λαλεῖ ἐσπεύρας ὁ μὴ δεῖ, καὶ ἔρρηκτα μεταμελεῖται· καὶ ἐὰν πάλιν εὐρη οἶνον, πῶς αὐτοῖς πάλιν χρεῖται. Ἐὰν πειρασθῇς ἀπαξ, τῷ Θεῷ φύλαξαι ἔτι λοιπῶν. Γέγραπται γὰρ, ὁ γεθνηνημένος ἐκ τῷ Θεῷ, τηρεῖ ἑαυτόν· καὶ πονηρὸς ἔχει ἀπείρεται αὐτῷ. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην, ἀγαπήτε, καὶ ὁ δυσωπῶσί σε οἱ παρόντες φίλοι· ἐὰν γὰρ ὑποκινήσῃ σε ὁ οἶνος, πᾶσι πάντων οἱ ποτρεψάμενοι σκανδαλισθήσονται εἰς σέ. Πρόσεχε δὲ σφοδρῶς μὴ κατακυβερτῇσαι ἀπὸ τῆς λήθης. Κοπιᾷ γαστρίμαργος καὶ συντείβεται ἐμπλήσας γαστέρα αὐτῷ ἐδεσμάτων· καὶ φαγὼν ὀδυνᾷται πᾶσι τὴν πέψιν· τῇ δὲ ἐγκρατεῖα ἀκολουθεῖ ὑγίεια καὶ νηφαλιότης. Μοναχὸς κυκλυτὴς οὐκ ἀτρωτός ἐστι, ἐὰν μὴ νήψῃ· ὁ δὲ ὑπομονῶν ἐν

ᾧ ἐκλήθη τόπων, μᾶλλον δὲ ῥήσας ἀνάπαισιν. Ὁ ἔχθρων
 τὰ ὀλίγα, καὶ μικρὸν πεσεῖ, καὶ ἡ ὀκνηρία καὶ
 μικρὸν τίκτει ἀκρόσιον πενίαν. Μὴ ἀπανάνυσθαι θεοῖαν
 ἀγίων ἀνδρῶν, καὶ γνωστὸς τυγχάνης. καὶ τὸ γὰρ
 καρπὸς γνώσεως. Ἡ ἡμέρα μοναχῶ, συγκοινωνεῖν
 φατεία, καὶ ὁ μισθὸς αὐτῆς λύπη καὶ μετάνειμα. Γέ-
 γραπταί, δικαίων ἐγκωμιαζομένων, διφρανθήσονται
 λαοί. ὄνομα ᾧ ἀσεβῶν σβέννυται. Καὶ πάλιν. ἐγκω-
 μιαζέτω σε ὁ πᾶς, καὶ μὴ τὸ σὸν εἶμα. ἀλόγιος,
 καὶ μὴ τὰ σα χεῖλη. Καὶ πάλιν. δοκίμιον ἀργυ-
 εῖς καὶ χρυσὸς, πύργους. καὶ ἄνθρωπος δοκιμά-
 ζεται διὰ εἰματός ἐγκωμιαζόντων αὐτόν. Φυλάσ-
 σει νόμον ὃς συνετός. ὁ δὲ ἐπιμελῶν ἀσωτία, ἀτι-
 μάζει πατέρα. Τίμα πάντας ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ἡ-
 μὴν μὴ ἀπατήσῃ, καὶ πᾶς Κύριος δὲ ῥήσεις χάριν.
 Γέγραπται. ὅς ὅς ἀγχιύεται πρὸς ὅπα δικαίων, ὅς
 ἀγαθός. ὁ πεισθεὶς ἡμῶν ἄρτε δὲ πωδῶσεται ἄνδρα.
 Πάλιν γέγραπται. μακάριος ἄνθρωπος, ὅς καταπλήσσει
 πάντα διὰ δὲ ἀλάβειαν. ὁ δὲ σκληρὸς τῇ καρδίᾳ πεσεῖ
 κακοῖς. Ἄνθρωπος φιλέντος σοφίαν εὐφρανεῖ ὁ πατήρ
 αὐτῆς. ὁ δὲ ποιμαίνων πόρνας ἀπολεῖ πλοῦτον. Κρεῖσ-
 σον ποιμαίνεσθαι ἐπιμελῶς, ἢ ποιμαίνειν ἀμε-
 λῶς. Κρεῖσσον μανθάνειν ἐπιμελῶς, ἢ διδάσκειν
 καὶ παραστήναι αὐτὸν μὴ δεῖ. Ὁ πατρὸς αὐτόν, καὶ πα-
 δεύει τὸ ἕτερον. καὶ ὁ διδάσκων ἑαυτὸν, διδάσκει τὸ
 πλησίον. Μὴ ἐπιβάρη σὸν ἀδελφόν. εἰ γὰρ ἐπι-
 θῆς νόμον τῷ κτήνι σε ὑπὲρ δύναμιν, καὶ μέσον
 τὸ ὁδὸς συγκάθηται. Πᾶν ὃ εἰς ἐπαχθῆς τοι, ἐμ-
 πείρως ἔχει. καὶ μνησθήσεται τὴν πᾶσαν Θεὸς τοι
 βοηθήσαν ἡσυχάζειν. Μὴ δὲ σὴν ἀκοὴν φθόγγοις
 ἀχρεῖς, ἵνα μὴ μολυνθῇ σε ὁ νῦς. Ὡς περὶ γὰρ
 καπνὸς ὀμμάσιν, ὅπως λόγος ἀχρεὺς βλάπτει ψυ-
 χήν. Εἰς πνεῦμα πορνείας ἐνοχλήσῃ σοι, ἐπιτί-
 μησον αὐτῶν, λέγων. ὁ Κύριος καταργήσῃ σε, μετὰ
 τὴν δυσωδίας, ὁ δαίμων τὴν ἀκαθαρσίας. Οἶδαμεν γὰρ
 τὸ εἰπόντα. τὸ φρόνημα τὸ σαρκὸς, ἐχθρὰ εἰς Θεόν.
 Οὐκ ἔστι σοφία, ὅς ἔστι φρόνησις, ἐνθα φόβος Θεοῦ
 ἔχει ὑπάρχει. πληρομένη γὰρ σοφίας, φοβεῖσθαι τὸ
 Κύριον. Γέγραπται. φῶς δικαίους ἀπαπάντος. φῶς
 ᾧ ἀσεβῶν σβέννυται. Δένδρον ζωῆς, ἐπιθυμία δι-
 καίας. ὁ δὲ μισθὸν ἐλέγχῃς, ἄφρων. Ἀπὸ πολυλο-
 γίας ὅς ἐκφύξει ἁμαρτία. φειδόμενος δὲ χει-
 λέων νοήμων ἔσται. Λογισμοὶ δικαίων, κείμενα. κυ-
 βερνώσι δὲ ἀσεβεῖς δόλως. Ὁ προσηγόμενος ἡμῇ τὸ
 πλησίον, δὲ ῥήσας τιμὴν. ὁ δὲ μὴ δὲ ἀλάβειμος πρὸς
 σὺν ἀδελφῷ αὐτοῦ, κόπῃ παρδευθήσεται. Εἰς συν-
 εσίης ἀδελφοῖς, καὶ κανόνα χάλας ἐν τῷ πίνακι.
 καὶ γὰρ συγῶν καὶ χελιδῶν, καὶ ἄλλοις ἐργασίᾳ ἐφύλαξαν
 καρπὸς εἰσόδους αὐτῶν. Χάλα, καὶ μὴ ἐννέαςε δια-
 τῆς

A loco, permanet, majorem requiem inveniet. Qui parvipendit exigua, paulatim cadet: & pigritia sensim invitam atque odiosam paupertatem generat. Noli despiciere sanctorum virorum admonitiones, quantumvis intelligens sis ac prudens: in hoc enim cognitionis atque scientiæ fructus cernitur. Indignum est monacho in conventiculis versari: & merces ejus, dolor & poenitentia. Scriptum est: *Dum laudantur justi, latantur populi: nomen autem impiorum extinguatur.* Et rursus: *Laudet te vicinus, & non os tuum: alienus, & non labia tua.* Et iterum: *Probatio argenti & auri, ignitio: homo autem probatur per os laudantium ipsum.* Filius intelligens custodit legem: qui autem pascitur luxu, dedecorat patrem. Honora cunctos propter Dominum, honorem tibi non repetens: & gratiam a Domino invenies. Scriptum habetur: *Qui non reveretur faciem justorum, non bonus: & qui talis est, buccella panis vendet virum.* Et rursus: *Beatus vir, qui veretur omnia ob religionem: durus autem corde, incidet in mala. Viri sapientiam amantis, latatur pater ejus: qui autem pascit meretrices, disperdet divitias.* Satiusest pasci diligenter, quam pascere negligenter. Melius est studiose addiscere, quam docere, & agere quæ non oportet. Qui seipsum instituit, etiam alios instituit: & qui seipsum docet, etiam proximum docet. Noli nimium onerare fratrem tuum: nam si onus jumento tuo imposueris, quod vires superet, in medio viæ deficiet atque succumbet. In omnibus, quæ acciderint tibi, prudenter te gere, & auxilii memineris tibi allati a Domino. Ne turpibus locutionibus aures tuas præbeas, ut mens tua non inquinetur. Sicut enim oculis obest fumus, ita turpis sermo nocet animæ. Si fornicationis te spiritus turbet, increpa eum, dicens: Dominus te perdat, qui pessimo foetore plenus es, dæmon immunditiæ. Novimus quippe eum, qui ait: *Sapientia carnis, inimicitia est in Deum.* Non est sapientia, non est prudentia, ubi Dei timor non est: nam satietas sapientiæ est timere Dominum. Scriptum est: *lux justis assidue; lux vero impiorum extinguatur.* Arbor vitæ desiderium justī: qui autem reprehensiones odit, demens est. A multiloquio non effugiet peccatum: parcens autem labiis, sensatus erit. Cogitationes justorum, judicia: gubernant autem impii dolos. Qui honore prævenit proximum suum, honorem inveniet: at qui non reveretur faciem fratris sui, cum labore atque molestia corripitur. Si cum fratribus comedis, secundum canonem ac regulam demitte te in patinam. Nam & turtur, & hirundo, & agri passerres custodierunt tempora ingressus sui. Demitte te, neque juveniliter agas propter

Prov. 29.

Prov. 27.

Prov. 28.

Prov. 29.

Rom. 8.

Prov. 10-11.

12. 13.

minores & juniores te. At tu, carissime, cum totum diem jejunos transigas, etiam in momento temporis commoveris? Suave tibi est otium: sed ultima ejus amara. Cum labore opus tuum exerces: sed postremo lætaberis. Scriptum est: Abominatio Domino, labia mendacia: qui autem facit fidem, acceptus ei est. Qui multiplicat verba sua, abominabilis erit: qui vero os suum continet, diligitur. Si virum aliquem negligentem conspexeris ad virtutem resipiscentem; tu cave, cogitatione relaxeris; imo magis viriliter agas, & tentationis tempore amplius decertes. Monachi, caveamus excedere humilitatis mensuras: ne forte dum videmur consentanea facere, nostram ipsi religionem observantiamque corrumpamus. Quapropter etiam damna pro nihilo ducamus propter eum, qui dicit; *Servum Domini non oportet contendere ac litigare.* Et iterum: *Beatus qui in omnibus semper est pavidus.* Et: *ne festines in spiritu tuo irasci: quia furor in sinu impiorum requiescit.* Scriptum est: *Filius astutus, obediens patri: filius autem inobediens, in ignominia.* Qui custodit os suum, servat animam suam: at qui immodestus ac petulans est labiis, perterrefaciet seipsum. Filio dolo nullum erit bonum; qui autem conservat mandata, perbeatus. Lex sapientis, fons vitæ: qui vero demens est, laqueo morietur. Qui incedit recte, timet Dominum: at qui pervertit vias suas, ignominia afficietur. Quæres sapientiam apud malos, & non invenies: gratus autem sensus apud prudentes. Paradisus sepimento carens, dum calcatur, desolatur: & qui non custodit os suum, deperdit fructus suos. Qui confidit in divitiis, corruiet: at qui succurrit iustis, hic exorietur. Qui dispergit substantiam suam insipienter, egenus efficietur: qui vero in fide Domini eam dispergit, non deferetur in æternum. Scriptum quippe est: *Dispersit, dedit pauperibus: justitia ejus manet in seculum seculi: cornu ejus manet in gloria.* Qui multiplicat divitias suas cum usuris & excrescentiis, ei qui inopum miseretur, congregat eas. Quantum elatus est homo in superbia cordis sui, tantum calcatur terram, ex qua sumtus est, & in terram revertetur: exaltat autem Dominus humiles. Fumus fugat apes: & memoria injuriarum a corde cognitionem depellit. Roga Dominum, & lacrymas coram bonitate ejus effunde: & recordatio injuriæ non demoretur in anima tua: eritque oratio tua sicut incensum in conspectu ejus. Scriptum est: Immundus apud Dominum est omnis elato corde: humiles autem excipiet gloria. Et rursus: occasionem quaerit vir, qui vult recedere ab amicis: in omni autem

τὸ μικρότερον σε. Σὺ δὲ, ἀγαπητὲ, ὅλῳ τῇ ἡμέρᾳ διετέλεσας νήσης, καὶ ποῦ εἰς γυμνὰς ὥρας παράτῃ; ἡ δὲ εἰς τοὺς ἐσθλὰς ἀργίας, ἀλλὰ πικρὰ αὐτῆς τὰ τελευτάδια. Πονεῖς ἐργαζόμενος, ἀλλ' ὕστερον διψᾷς. Γέγραπται, βδέλυγμα Κυρίου, χεὶρ φθόρου. ὁ δὲ ποιῶν τοῖς, δεκτὸς αὐτῷ ἐστίν. Ὁ πληθύνων λόγους αὐτοῦ, βδελυχθήσεται. ὁ δὲ κρατῶν τὸ στόμα αὐτοῦ, ἀγαπηθήσεται. Ἐὰν ἴδῃς ἄνδρα ἀμελῆ πρὸς ἀρετὴν ἀνανήψαντα, σὺ μὴ χαυνώσῃς τῷ λογισμῷ. ἀλλὰ μάλλον ἀνδείξῃς, καὶ ἐν καρδίᾳ περασμῷ πεισῶς ἀγωνίζῃς. Μοναχοί, μὴ ὑπερβαίνωμεν τὰ μέτρα τῆς ταπεινοφροσύνης. μήπως δοκῶντες εὐλογα εἶναι, ἀφαιρῶμεν τὴν ἐαυτῶν δολαφειαν. Τοιγαρὶν καὶ ζημίας καταφρονήσωμεν διὰ τὸ λέγοντα, δοῦλον Κυρίου εἶδε μέχεσθαι. καὶ μακάριος ὁς καταπλήσσει πάντα διὰ δολαφειαν. Καὶ μὴ περὶ τῷ πνεύματι σε τὸ θυμῶσαι. θυμὸς γὰρ ἐν κόλπῳ ἀσεβῶν ἀναπαύσεται. Γέγραπται. ὕψος πανουργοῦ ὑπὲρ ὕψους, ὕψος δὲ ἀνέγκυρος ἐν ἀτιμίᾳ. Ὁ φυλάσσων τὸ ἐαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν. ὁ δὲ προπετὴς χεῖλεσι, πλοῦσεν ἐαυτόν. Υἱὸς δολιᾶς οὐδὲν ἔσται ἀγαθόν, ὁ δὲ συντηρῶν ἐντολὰς μακαριστός. Νόμος σοφῶ, πηγὴ ζωῆς. ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀπὸ παγίδος θανέτω. Ὁ πορνεύων ὁρῶν φοβεῖται τὸ Κύριον. ὁ δὲ διασφύρων τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ ἀτιμασθήσεται. Ζητήσεις σοφίαν πρὸς κακοῖς καὶ ἔχθρῃς ἀσθησίς. ὁ δὲ φρονίμοις διχέρης. Παράδεισος φραγμὸν μὴ ἔχων πατάσμενος ἐρημύεται, καὶ ὁς ἐφυλάττει τὸ στόμα αὐτοῦ ἀπολεί τὰς καρπούς. Ὁς πέποιθεν ἐπὶ πλεονάζει. ὁ δὲ ἀντιλαμβάνομενος δικαίῳ, ἔπος ἀνατελεῖ. Ὁ ἀσπορπίζων ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἐν ἀφροσύνῃ, ἐνδεὴς γίνεται. ὁ δὲ σπορπίζων ἐν πίστει ὁ Κύριος, ὅτι ἐγκαταλειφθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. γέγραπται γὰρ, ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένθουσιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἡμῶς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψώθησεται ἐν δόξῃ. Ὁ πληθύνων τὸ πλεονάζει αὐτοῦ μὴ πόνων καὶ πλεονασμῶν, τῷ ἐλεῶντι πτωχὸς συνάγει αὐτόν. Ὁσον ἐπαρθεῖς ἀνὴρ ἐν ὑψηλοφάνει καρδίας αὐτοῦ, γῆν παταῖς ἥ τις ἐλείφθη καὶ εἰς γῆν πορεύεται. ὁ δὲ Κύριος τὰς ταπεινὰς. Καπνὸς διώκει μελίσσας, καὶ μνησικακία γινώσκει ἀπὸ καρδίας. Διηγήθη ὁ Κύριος, καὶ ἔκχεε δάκρυα ἐνώπιον τοῦ ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ μνησικακία μὴ ἀνελίσσεται ἐν τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἔσται ἡ προσβολὴ σου, ὡς θυμιάμα ἐνώπιον αὐτοῦ. Γέγραπται. Ἀκάθαρτος πρὸς Κυρίου πᾶς ὑψηλοκαρδίας. πορνεύει ὁ ταπεινὸς δόξα. καὶ πάλιν, πρὸς αὐτὸν ζητεῖ ἀνὴρ βυλόμενος χρεῖς ἀπὸ

ἀπὸ φίλων· ἐν παντί δὲ χαρῶν ἐπονειδίζους ἔσται· ἔτω καὶ μοναχὸς χωριζόμενος ἀπὸ μονῆς, ἀγίαζόμενον καὶ ἀδελφός· γέγραπται· Ἐστὶν ὁδός, ἣ δὲ οὐκ ὁρᾷ· ὡς δὲ ἀνθρώποις, τὰ ὅτι τελευτᾷ αὐτῆς ἐρχεῖται εἰς πυθμένα ἁδῶν· καὶ πάλιν λέγει, τῆς αὐτῆς ὁδῶν πληθύνει θρασυκάρδιος, ἀπὸ ὅτι νοημάτων αὐτοῦ ἀνὴρ κατάρτος· Ἀλλήλους ὡς καλέσωμεν, ἀγαπητοί· ἀλλήλοις δαλύσωμεν· ἀλλήλους νουθετήσωμεν εἰς τὸ φόβον τοῦ Κυρίου, ἅχρῃ ἔτι καταντήσωμεν εἰς τὸ ζῶναι λιμνῇ· Γαστρίμαργος μοναχὸς πολλὰ μεμνημένος, ὃς ἐγκρατὴς ὅμοιος δορυφόρῳ ἐν ἀρχῇ· Ὡς περὶ ἰχθύος ὕδωρ, ἔτω μοναχὸς ἡσυχία ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ· Ἐπιστοις μὲν μοναχῶν ἐν ὁδῷ, ἀλλάθεια ἐν φόβῳ Θεοῦ· Φόβος δὲ Κυρίου χρυσίον δόκιμον, καὶ ὁ κτησάμενος αὐτὸν ὅλα ἐγκαταλείψει· Μοναχὲ, ἐπιχειρῶσιν οἱ ἐχθροὶ σωεῖσθαι σε τὸ λογισμὸν ἐν τῷ σε ἀκθεῖν ὡς τῆς σαρκὸς γονέων· ὅμως ὑπερεκπεσούσῃ σοι ἡ χαρὰ καὶ ἡ παράκλησις ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ ἑρανοῦ, εἰάν τι ποιεῖς εἰς τέλος δαλύων τὸν Κύριον· Ὁ βεβλόμενος εἰρηνικῶς ζῆν ἐν παντί τόπῳ, μὴ ἐπιζητεῖτω τὴν ἰδίαν ἀνάπαυσιν, ὅμως τὸ ἑτέρον ἐν Κυρίῳ, καὶ δურήσῃ ἀνάπαυσιν· ὃς ἐρεδιστὴς καὶ κακόφρων ἔχῃ ἡσυχάσει πώποτε· Πρὸς καταφρονήσει ὡς τὸ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἔχῃ ἀμαρτήσῃ πώποτε· Θέλεις μὴ ἀμαρτάνειν, φύλασσε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ· Νόμιζε δὲ τὴν ἀμαρτίαν, ὡς ὅρη τὰ ὑψηλὰ, ἢ ὡς πέλαγος θαλάσσης πλήρες κλυδωνῶν, ἢ ὡς φλόγα πυρὸς κατεσθίεν τὸν ἐμπεσόντα εἰς αὐτήν· Ἡ γὰρ ὡς δὲ ἐχθρὸς σμικρύνῃ αὐτήν ἐν ὀφθαλμοῖς σε, ἕως ἃς ὡς περὶ ἐσθῆτος ἐν αὐτῇ· Μὴ θέλε ἀμαρτάνειν, τὸ δὲ σὸν πατέρα μὴ ὡφθαλμίζῃς· Σαμὴλ γὰρ τῷ Ἡλὶ παρέμεινε, καὶ Γιεζὶ τῷ Ελισαίῳ· Ποιμνία σε κατέστησε, μὴ εἰσάγαγε εἰς τὸ ποιμνιον αὐτοῦ λύκοις λαφύροντας, ἵνα μὴ ἔρημον ἀποκαταστήσῃς οἷός σε τὸ ποιμνίον, καὶ ἐλθὼν ὁ Ἀρχιποίμην, ὅλα ἀρέσῃ αὐτῷ· Ἀποσώβει ὅτι τῶν τροβάτων πᾶν τραῦμα ἐναντιούμενον αὐτοῖς, καὶ ἔτι μὴ κληθῇς ἐργάτης δόλιος· Ἐν μέσῳ ἀδελφῶν ὁ ἡγούμενος ἐντιμος, ὅτι οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ· Πρὸς ἐνάρξαι εἰς τραῦμα, νοεῖ τὸ ἐμβαίνειν αὐτῷ· καὶ τὸ μάχης ὡφθαλμίζῃς τὸ Σατανᾶν· Γέγραπται γὰρ, ὅτι ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτὸν, καὶ ὁ πονηρὸς ἔχει ἀπλεταῖς αὐτῷ· Οὐ χαλεπὸν μὲν δὲ συμβαίνειν, ὅμως δεινὸν καὶ χαλεπὸν τὸ ἐμμελεῖν τῇ αὐτῇ πονηρίᾳ· Εἰάν συμβῇ μάχη μεταξὺ δύο ἀδελφῶν, ὁ πρῶτος μετανοῶν λήψεται τὸ σέφανον τῆς νίκης· Σεφανῶν δὲ καὶ ὁ δεύτερος, εἰάν μὴ ἀποβάληται τὴν μετανοίαν, ἀλλὰ προθύμως ποιήσῃ τὰ πρὸς εἰρήνην.

A autem tempore erit ignominiosus. Sic quoque monachus volens a mansione sua segregari, Praefectum & fratres accusat ac culpat. Scriptum legitur: *Est via quae videtur apud homines recta esse; novissima autem ejus vadunt in fundum inferni.* Et rursum: *Suis itineribus saturabitur temerarius: & de cogitationibus suis vir bonus.* Nos invicem consolemur, carissimi: invicem serviamus: invicem nos admoneamus & reprehendamus in timore Domini, donec in portu vitae nobis mutuo occurramus. Monachus ventri deditus, in multis erit sollicitus: at qui temperans est, capreae in agro similis redditur. Sicut piscibus aqua, ita monacho vita quieta in humilitate & caritate. Commeatus monacho in via, pietas & religio in timore Dei. Timor autem Domini aurum probatum cujus possessor nunquam deferetur. Conantur inimici detinere cogitationem tuam, monache, dum te de parentibus tuis carnalibus quid audire contingit: superabundabit autem tibi gaudium & consolatio in regno coelorum, si ad finem usque perseveraveris in ministerio Domini. Qui pacifice vivere cupit in omni loco, non propriam quietem requirat, sed eam quae alterius est in Domino, & requiem inveniet: at qui irritator est & malignus, nunquam quiescet. Non ante peccabit quisquam, quam Dei timorem contemserit. Cupis non peccare? Timorem Dei serva. Puta autem peccatum esse instar montium sublimium, aut pelagi maris fluctibus ac tempestatibus pleni, aut tanquam flammam ignis, quae incidentes in ipsam comburit atque absumit. Solertia quippe inimici imminuit peccatum in oculis tuis, donec in illud incideris. Noli peccare, & patrem tuum ne causeris atque praetexas: nam Samuel apud Heli permansit, & Giezi apud Eliseum. Pastorem te constituerunt? cave, in ovile tuum lupos introduce-
ris corrumpentes ac diserpentes, ne desolatum tuum ovile reddant; cumque princeps pastorum venerit, non placebit ei. Repelle ab ovibus tuis quamcumque rem ipsis contrariam ac noxiam, & nequaquam voceris operarius fraudulentus. In medio fratrum, Praefectus honorabilis: & qui timent Dominum, in oculis ejus. Priusquam rem aliquam aggrediaris, exitum ejus cognoscas: & ante pugnam, praetexte fatanam. Scriptum est enim: quia omnis qui natus est ex Deo, servat seipsum, & malignus non tangit eum. Non quidem grave ac difficile est incidere: sed grave & periculosum est in eodem peccato perseverare. Si contentio ac pugna inter duos fratres acciderit, qui prior eorum resipuerit, coronam victoriae accipiet: coronabitur autem & secundus, si poenitentiam non respuerit, sed promte quae pacis sunt, curaverit.

Proverb. 14.
17.1. Reg. 2.
4. Reg. 5.

1. Joan. 5.

Signum immodestiae in monacho confidente in medio fratrum est, nudare suas tibias: at qui verecundus est, honeste decenterque sedebit. De multiloquio id noveris, monache, quod infinitorum sermonum tandem finis fit taciturnitas. Occupato igitur lucro fuge damna. Contemne, monache, quae ventris sunt, & invenies requiem. Dejecit ac deturbat superbia: at humilitas assequitur brævium. Si quempiam, carissime, in tuam introduxeris cellam, contende absque scandalo eundem emittere, hoc est, quod nihil præter timorem Dei agatur: ut non sis ipsi forma & exemplum nefarii alicujus operis. Ait enim Apostolus: *Sine offensione estote Judæis, & Græcis, & Ecclesiae Dei.* Honora omnes, monache, non propter remunerationem, sed propter Dominum. Sine putrefactione non revirescit vermis, & sine diligentia non contabescit. Sine negligentia non renascitur contemptio, & sine diligentia non evelletur. Time igitur Dominum, & invenies gratiam. Non te comperiat inimicus, monache, aliquid agentem, quod professioni tuæ repugnet: neque unquam deterreat te vir studio placendi hominibus deditus, qui multis placere atque gratificari conatur, sed non propter Dominum. At qui Dominum timet, non offendet, quoniam in lumine mandatorum ipsius ambulat. Ira viri, fovea est ipsi: & qui vincit iram, etiam foveam transgreditur. Qui in officio continet populum suum, pacem cum externis habet: at qui sibi ipsi nimium fidit, inimicitias sibi multiplicat. Beatus vir, qui in mansuetudine jugum Christi traxerit usque ad finem: gravis quippe & periculosa est superbia. In pace & concordia fratrum Dominus inhabitat: fraudulentum vero oblectat inimicitia eorum. Quousque terra sparsum in ea semen abscondet? donec odorem aquæ perceperit. Mandata Domini, carissime, occulte exerceas, & palam atque manifeste reddet tibi. Monachus piger & sui amans, viso opere abscondit seipsum: & in coena sese inter primos refert. Non seipsum humilibus anteponit fratribus prudens monachus, sed typus ac forma fit fidelium. Crudelis & absque misericordia est, qui infirmo non compatitur. *Beati enim misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.* Oeconomus fidelis non locupletabit fratres suos; & qui vitam virtutibus ornatam ducit, cuncta secundum Deum agit. Ne vexes locantem operam suam, & mercedem operarii cave retardaveris. Memineris quod servierint tibi: quare redde eis mercedem in tempore, & mercedem in tempore recipies. Qui reprehenditur, & tacet in nequitia sua, injuriarum memoriam abscondit in corde suo: at qui cum mansuetudi-

1. Cor. 10.

Sap. Sirac.
27.

Matth. 5.

1. Tim. 5.

A Σημεῖον ἀπαυδυσίας ἐπὶ μοναχῷ καθημένῳ με-
σον ἀδελφῶν, γυμνῶν τὰς κνήμας αὐτοῦ. ὁ δὲ δι-
λαβὴς διχαμούνως καθιέται. Περὶ τῆς πολυλο-
γίας νόει μοναχέ, ὅτι μυρίων λόγων τὸ τέλος σι-
γή. Παραβῶν οὖν τὸ κέρδος, φεύγει τὰς ζη-
μίας. Καταφρόνῃ, μοναχέ, τῆς κοιλίας, καὶ
ἐξῆς ἀνάπαισιν. Καταβάλλῃ ἢ ὑψηλοφροσύνη, ἢ
δὲ ταπεινοφροσύνη κατέλαβε δὲ βραβεῖον. Ἀγα-
πητὲ, εἰάν τις ἀσάξῃς τινα εἰς τὸ κελίόν σου, ἀγω-
νίζῃ ἀσκαυδαλίζον αὐτὸν ἐκπέμπειν. Τετέστι, μη-
δὲν ἐξωθῶν φόβῳ Θεοῦ φράττειν. ἵνα μὴ ἐση αὐ-
τῷ τύπος ἔργου ἀνοσίῃς. λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστο-
λος, ἀποτρόσκοι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἑλ-
λησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ. Μοναχέ, τίμα
πάντας, μὴ δι' ἀμοιβῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ Κύριον.
Ἄπερ σήψῃς σὲ ἀναδάμει σκώληξ, καὶ ἄπερ
ἐπιμελείας ἔτι κέτα. ἄπερ ἀμελείας σὲ ἀνα-
δάμει καταφρόνῃς, καὶ δίχα ἐπιμελείας σὲ
ἐκλειζώθησεται. Φοβῶ δὲ τὸ Κύριον, καὶ διρρή-
σαις χάριν. Μὴ σε εὕρῃ ὁ ἐχθρὸς, μοναχέ,
ποιῶντά τι ἐξω τοῦ ἐπαγγέλματός σου. Καὶ ἔμή-
σε πλοῆσῃ ποτὲ ἀνὴρ ἀνδρωπάρεσκος. πολλοὺς
ἀρέσας σπένδουσα, ἀλλ' ἔτι διὰ τὸ Κύριον. ὁ δὲ
φοβούμενος τὸ Κύριον, ἔτι προσκόψει, ὅτι τῷ φω-
τὶ τῷ ἐν πολλῶν αὐτοῦ πορεύεται. θυμὸς ἀνδρὶ, βό-
θυνος αὐτοῦ. καὶ ὁ ὑπερβαίνων θυμὸν ὑπερέβη βό-
θυνον. Ὁ παυδύων τὸ λαὸν αὐτοῦ ἔχει εἰρήνην
πρὸς τοὺς ἐξω. ὁ δὲ παρρῶν ἑαυτῷ, πληθύνει
ἐχθρὰν ἑαυτοῦ. Μακάριος ἀνὴρ ὅς ἐστι φρόνῃς
ἐλκυσε τὸ ζυγὸν τοῦ δεσποῦς Χειροῦ ἕως τέλους.
δαινῇ γὰρ ἢ ὑψηλοφροσύνη. Ἐν ὁμοιοῖα ἀδελφῶν
ἐνοικεῖ Κύριος. τέρπει δὲ τὸ δόλιον ἢ τῶν ἐχθρῶν.
ἕως τίνος κατακρύψει ἢ γῆ τὸ ἐσπαρμένον αὐτῇ
πρόρον, ἕως ἔτι λάβῃ τὸ σμῶν τοῦ ὕδατος. Ἐρ-
γασα κρυπτῶς ἀγαπητὲ, τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου,
καὶ ἀποδώσῃ σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μοναχὸς οὐκ η-
ρὸς καὶ φίλαυτος δεασάμενος ἔργον, κατέκρυψεν
ἑαυτὸν, ὅτι ἐν δείπνῳ εἰς τοὺς πρώτους ἑαυτὸν κατα-
ειθμῆ. Φρόνιμος μοναχὸς ἔτι προσκείνῃ ἑαυτὸν τῷ
ταπεινῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ ἵψος γίνετ' ἔτι πρῶτον. Ἀνε-
λεήμων, ὁ μὴ συμπάσχων ἀδελφεῖ. Μακάριοι γὰρ οἱ
ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. Οἰκονόμος πι-
στός ἔτι πλεονεκτῆσθαι ἀδελφὸς ἑαυτοῦ, καὶ ὁ ἐνάρετος
πάντα ἔτι Θεὸν φράττει. Μὴ κακώσῃς μίσθιον δι-
δόντα τὸ ψυχρὸν ἑαυτοῦ, καὶ μισθὸν ἔργατος μὴ πρὸς ἐλ-
λύσης. μνησθήτι ὅτι δεδούλευκέν σοι. Ἀπόδος
μισθὸν ἐν καρῷ, καὶ ἀπολήψῃ μισθὸν ἐν καρῷ.
Ὁ ἐλεγχόμενος καὶ σιωπῶν ἐν πονηρίᾳ κρύπτει
μνησικακίαν ἐν καρδίᾳ. ὁ δὲ ἀνταποκρινόμενος
ἐν

ἐν ᾧ ἀντιτίθεται εἰρηνηκῇ, ἀμνησίκακος ἔσται. Ἀπαύδω-
 πος μυκτηρίζει γέροντας, ὁ δὲ πεπαλαιμένος ἀγαπη-
 θήσεται, καὶ ὁ ἀγαπῶν παλαιάων ἀγαπᾷ ζώην.
 Ὡς περὶ τῶν ἀχνοῦ καὶ χιόνος μαρμαίρει χλόω, ἔτι
 ἢ ἁμαρτία μαρμαίρει τὴν καρδίαν ὅτι ἐργάζονται αὐτὴν.
 Ὡς περὶ δάλλει σπόρος, ὅτι ὑετὸς ἐπελθόντος, ἔτι
 ἀναδάλλει ἢ καρδία ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς. Ἄνθρωπος
 θυμώδης καὶ κραυγάρης, πολυόρκος ἔσται. ὁ δὲ ἡσυ-
 χάζων σιωπῶν. Τί δέ ἐστι θυμός; θυμός ἐστι πά-
 θος ἀναδὲς καὶ ἀνάγκη, ὃν ἀρδεύεται λύπη
 καὶ μετάνειμα. Λύπη δὲ κατεσθίει τὴν καρδίαν ὅτι ἐμ-
 πεσόντος ἐν αὐτῇ. Μὴ δὲ λύπην σὴν καρδίαν, ἀλλὰ
 πικρὰν σεαυτὸν ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἀπιστία ἐγέννησε
 τὴν διψυχίαν, ἢ τὴν διψυχίαν πείσθηγε τὴν ἀρετήν,
 τῇ δὲ ἀρετῇ ἀκολούθει πλάνη, ὃ ὅτι πλανηθεὶς
 βοησάτω μεγάλη τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα
 καὶ Σωτῆρα τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἵνα ἐπιστρέψας σιω-
 ζῇ αὐτὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐπαγγελιῶν αὐτοῦ. Μὴ
 ἐργάζου ἀγαπητὴ λέγων, πῶς τῷτο ἢ οὕτως; ἀλλὰ
 κρίνετε τῷ Κυρίῳ, καὶ αὐτὸς φωτίσει ὑμᾶς τὴν ἀλήθειαν.
 Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἡ χάρις
 ἐνοικεῖ ἐν τῇ ψυχῇ. Πίστεως γὰρ Κύριος ἐν πάσι
 τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ὅσιος ἐν πάσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.
 σάλπιγγες ἐλάττω ἢ χησάν ἐν ταῖς παρεμβολαῖς τῆς
 ἑβραίων ἐν τῇ ἐρήμῳ. ὁ δὲ κήρυγμα τῶν Ἀπο-
 στόλων, εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Ὡς περὶ σάλπιγγος ση-
 μασίας, ἄνθρωπος πιστός. Κλήμα Χειρὸς, ἄνθρωπος πρα-
 κτικός. Ὡς περὶ βότρυς συρόμενος εἰς γῆν ἀχρηστος
 γίνεται, ἔτι καὶ λογισμὸς διεσπόμενος διὰ γῆ-
 ναν, πρὸς ἀρετὴν ἀδόκιμος. Ὁ δὲ δῶκον παραχᾶς,
 ἡγάπινα ἢ αὐτὸς ἢ ἀπώλεια, ἀφροσύνη, καὶ συν-
 τελεῖ ἀνίατος, ὅτι χάρει ἐπὶ πᾶσι οἷς μισεῖ ὁ
 Κύριος. ὁ δὲ ἀγαπῶν εἰρήνην, κληρονομήσει εἰρή-
 νην. πρῶτος δὲ ἀνδρῶν ἀποστρέφει θυμόν. Ἐὰν
 συμβῇ σοι συκοφαντία, καὶ μὴ ταῦτα φανερωθῇ δὲ
 καθαρόν τὸ σιωπήσας σε, μὴ ὑψηλοφρονῇ,
 ἀλλὰ δέξαι τῷ Κυρίῳ ἐν ταπεινοφροσύνῃ τῷ
 λυτρωθῆναι σε ἀπὸ συκοφαντίας ἀνδρῶν, ἵνα
 μὴ πείσῃς πῶμα ἡγάσιον. Ὡς περὶ βάλανοι
 τρέφουσι χοίρους, ἔτι καὶ λογισμοὶ κακοὶ τρέφουσιν
 ἐπιθυμίας κακὰς. Ὡς περὶ ἰὸς ἀσπίδων, ἔοι-
 κεν ὁ θυμός καὶ ἡ μνησικακία, ὅτι καὶ τὴν μορ-
 φὴν ἀλλοιοῖ, καὶ τὴν φρένα ἐκτράσσει, καὶ τὰ
 νεῦρα ἀσπλύνει, καὶ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἀδυνα-
 μίαν παρέχει. ἢ τὸ πρῶτον καὶ ἡ ἀγάπη ταῦ-
 τα πάντα ἀπορρίπτει. Ἐν τίνι δὲ ἀσπλύνεται
 ἡ μνησικακία; ἐν τῷ μνημονεύειν ὅτι φόβος Κυρίου,
 καὶ τὴν ἡμέραν τὴν τελευτῆς. Ἀγαπητὴ μνησθῇται τὰ
 ἔχοντά σε, καὶ πᾶσαι μνηνίαι. Τὸ δὲ θανάτου μνη-

ne & pace respondet, immemor erit injuriæ.
 Immorigeratus subsannat senes: at morigerus
 diligitur; & qui amat disciplinam, diligit
 vitam. Quemadmodum pruina & nives ta-
 befaciunt herbas ac gramina: ita peccata cor
 ejus corrumpit, qui operatur illud. Et sicut
 virefcit ac germinat semen superveniente
 pluvia, ita reflorescit cor hominis in operi-
 bus bonis. Vir iracundus & vociferabundus ad
 juramenta proclivis est: qui vero quietem
 sectatur, intelligens est ac prudens. Quid
 porro est iracundia? Iracundia est perturba-
 tio imprudens & inverecunda, cui dolor
 succedit & poenitentia. Tristitia cor devo-
 rat incidentis in eam. Non afficias moerore
 cor tuum: sed consolare teipsum in Domino.
 Incredulitas duplicitem animi generat: du-
 plicitas autem animi hæresim introducit:
 hæresim vero error sequitur. Qui igitur in
 errorem impegit, magna proclamet voce
 ad Principem pastorum, & Salvatorem ani-
 marum nostrarum, ut convertens congreget
 ipsum in caulam ovium suarum. Ne sis cu-
 riosus, carissime, dicens: quomodo istud,
 vel illud? Sed crede Domino, & ipse men-
 tem tuam illuminabit. Secundum analo-
 giam ac proportionem fidei, etiam gratia
 habitat in anima. Nam fidelis Dominus in o-
 mnibus verbis suis, & sanctus in omnibus ope-
 ribus suis. Tubæ ductiles sonuerunt in castris
 filiorum Israël in deserto: at prædicatio Apo-
 stolorum apud omnes gentes audita est. Sic-
 ut tuba significationis, ita vir fidelis. Pal-
 mes Christi, vir qui agit. Quemadmodum
 racemus in terram detractus, inutilis reddi-
 tur: sic etiam cogitatio hominis rebus distra-
 cta terrenis, ad virtutem inepta efficitur.
 Qui turbas sectatur atque tumultus, subito
 adveniet ejus perditio, scissura, & contritio
 incurabilis: quoniam in omnibus iis lætatur,
 quæ odit Dominus. At qui amat pacem,
 possidebit pacem: viri autem mansuetudo
 avertit iram. Si calumniam in te torqueri
 contigerit, & postea puritas conscientie tue
 apparuerit, ne ideo alte sapias atque super-
 bias: sed Domino in humilitate servias, qui
 te ab hominum liberavit calumnia, ut non
 ingenti ruina corruas. Sicut glandes nutri-
 unt porcos: ita malæ cogitationes nutriunt
 pravæ concupiscentias. Sicut venenum aspi-
 dum, ita se habet iracundia, & injuriarum
 recordatio: quoniam & formam atque aspe-
 ctum immutat, & mentem conturbat, &
 nervos dissolvit, & ad operandum inbecil-
 litatem affert: at mansuetudo animi, & ca-
 ritas hæc cuncta a se projicit. Quanam re in-
 juriarum memoria delebitur? Commemora-
 tione timoris Domini, ac diei mortis. Me-
 morare, carissime, novissima tua, & irasci

Psal. 144.

Josue 6.
Judic. 7.

define : Mortem dum tecum cogitas atque expendis, ne elato sis animo : adhuc enim modicum, & ad sepulturam defereris : & hæc improba actio quid tibi proderit ? Infirmum, carissime, sustine : non enim, qui valet, tua opera indiget : nam scriptum est : *Non egent qui sani sunt medico, sed qui male habent.* Et, *vos qui firmiores estis, imbecillitates infirmorum sustinete.* Si virum magna potitum dignitate super terram conspexeris, de hoc ne admireris : at magis suspicias illum, qui terrenam gloriam odit ac detestatur. Si in oculis tuorum fratrum, instar auri, purus apparueris, tu teipsum ut vas inutile existima : & superbiam Deo & hominibus detestabilem vitabis. Monachus junior per cellas monachorum oberrans, non solum otium addiscit ; sed etiam ut nugator & curiosus, multa loquitur, quæ non oportet : at qui vitam quietam in humilitate sectatur, diligitur. Cum fratre malam famam habente noli vinum solum bibere : neque immorigero homini applaudas : neque cum quoquam impropriis agas. Teipsum castum serva : fuge autem convivia, ne dolore affligaris in novissimis tuis. Si infirmus sis moribus, ne teipsum alteri jungas, cogitationis infirmitate detento. Hoc autem dico, non ut quempiam tamquam peccatorem abomineris, sed ne forte utrisque laborantibus ac male habentibus, accipias tu detrimentum propter illum, ille propter te. Si autem vales exhortari ac consolari alterum in Domino, accede, & mercedem invenies. Si fratrem peccantem aspexeris, & postero die eundem videris, ne ipsum ut peccatorem tecum reputes : ignoras enim, an te absente post lapsum bene operatus sit, & cum suspiriis amarisque lacrymis Dominum placaverit. Quare oportet ab aliis judicandis nos abstinere : decet autem unumquemque nostrum humiliare seipsum, secundum eum, qui dicit : *Quoniam iniquitates meæ supergressæ sunt caput meum, & sicut onus grave gravata sunt super me.* Omnia ligna silvæ condensæ non sufficient igni : & caro non saturatur requie. Timor Domini, paradus deliciarum : ubi vero non est timor Domini, ibi vulpes habitabunt. Monache, si frater tuus oppugnatus profugerit ex monasterio, exierisque ad requirendum ipsum, illo reperto, pacifice responde ei : ut non dolorem addas super dolorem animæ ipsius, considerans teipsum, ne & tu tenteris. Si, carissime, artis medendi peritus sis, & morbis remedia adhibeas, prudentem ac vigilantem te præbe, ne forte dum alios curas, teipsum male affectum demonstres. Audi Apostolum dicentem : *ne blasphemetur bonum nostrum.* Bona jecisti principia ? bene perficere contende, ut mercedem plenam recipias. Domine universorum,

Matth. 9.

Rom. 15.

Psalm. 37.

Rom. 14.

Α μονύων μὴ ἐπαύρου. ἔτι γὰρ μικρόν, καὶ εἰσαχθήσῃ εἰς τάφον. καὶ ἡ κακοπραγία αὐτῇ τί σε ὠφελήσῃ ; Ἀγαπητέ, βάσταζε τὸ ἀσθενῆ. ὁ γὰρ ἰχθύων ἔχειαν σὺ ἔχει. γέγραπται γὰρ, ὃ ἔχειαν ἔχουσιν οἱ ἰχθύοντες ἰατρῶν, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. καὶ, ὑμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατῶν βασάζετε. Ἐὰν ἴδῃς ἀνθρώπον μεγάλης ἀξίας ἐπιτυχόντα ἐπὶ γῆς, μὴ θαύμαζε ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ θαύμαζε ἐπὶ τῷ μισῶντι τὸ ἐπίγειον δόξαν. Ἐὰν φανῇς ἐνώπιον τῶν ἀδελφῶν σου, ὡς τὸ χρυσίον, καθαρός, σὺ ἡγοῦ σεαυτὸν ὡς τὸ ἀχρεῖον σκεῦος. καὶ φάσῃ ὑπερηφανίαν μισητὴν ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Νεώτερος μοναχὸς πωρὶς χόρμενος τὰς κέλλας τῶν μοναχῶν, ὃ μόνον ἀργὸς μανθάνει, ἀλλὰ καὶ φλύαρος καὶ πωρὶς λαλῶν τὰ μὴ δεόντα. ὁ δὲ ἡσυχάζων ἐν ταπεινοφροσύνῃ ἀγαπηθήσεται. Μετὰ ἀδελφῶν ἔχοντος κακὴν φήμῳ μὴ τῶν οἶνον καταμόνας. μηδὲ πρὸς αὐτὸν ἀπαμειβέσθαι. μηδὲ ὀνειδίζει τινα. Σεαυτὸν ἀγνόν τήρει. φεῦγε δὲ τὰ συμπόσια, ἵνα μὴ ὀδυνηθῇς ἐπ' ἐσχάτων σου. Ἐὰν ᾖς ἀσθενὴς τοῖς τρόποις, μὴ συνάπῃ σεαυτὸν τῷ ἀσθενῶντι τῷ λογισμῷ. τούτο δὲ λέγω, ὅτι ἵνα βδελύξῃ τινα ὡς ἀμαρτωλόν, ἀλλὰ μὴποτε ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀσθενούντων βλαβήσῃ σὺ δι' ἐκείνον, καὶ ἐκεῖνος ἀφ' ἑσέ. Εἰ δὲ εἰς δυνατὸς πρὸς ἀκαλεῖν ἐν Κυρίῳ, πρόσελθε καὶ μισθὸν ἑρῆσεις. Ἐὰν ἴδῃς ἀδελφὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ τῇ ἐπαύλειον θεάσῃ αὐτὸν, μὴ χῆς αὐτὸν ἐν σεαυτῷ ὡς ἀμαρτωλόν. ὃ γὰρ οἰδῶς εἰς ἀπόντος σου εἰργάσασθαι τι ἀγαθόν μετὰ τοῦ πλῶμα, καὶ μετὰ στεναγμῶν καὶ τοιμῶν δακρύων τὸ Κύριον ἐδυσώπησεν. Ὅσον χεὶρ ἀπέχεσθαι τὸ κείνῃ τὸ ἕτερον. χεὶρ δὲ ἕκαστον ἡμῶν ταπεινῶν ἑαυτὸν, καὶ τὸ λέγοντα. ὅτι αἱ ἀνομίαι μὴ ὑπερήραν τὴν κεφαλὴν μὴ ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμὲ. Πάντα τὰ ξύλα τῶν δρυμῶν οὐκ ἀρκέσῃ τῷ πυλῖ. καὶ ἡ σὰρξ ὃ κορέννυται ἀναπαύσεως. Φόβος Κυρίου πρὸς ἀφροσύνην τρυφῆς. τὸ δὲ ἀφοβίαν ἀλώπεκες κληρονομήσουσι. Μοναχέ, εἰς τὸ πολεμηθεῖς ὁ ἀδελφὸς φύγη τὸ μοναστήριον, καὶ θέληθῇ εἰς ἐπιζητήσιν αὐτῶν, καὶ εὐρύς, εἰρηνικῶς ἀποκείνηται αὐτῷ, ἵνα μὴ πρὸς αὐτὸν ἄλλος ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὸ ψυχῆς αὐτῶν σκοπῶν, σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. Ἀγαπητέ, εἰς ἔμπειρος ᾖς τὸ ἱατρικῆς, καὶ θεραπεύῃς, νηφάλιος γίνε. μὴποτε ἄλλος θεραπεύων σεαυτὸν ἐμπαθῇ ἀποδείξῃς. ἀκούων δὲ Ἀποστόλου λέγοντος. μὴ βλασφημῶμαι ἡμῶν τοῦ ἀγαθοῦ. ἔβαλες καλὰς ἀρχὰς, ἀγωνίζεσθαι καλῶς ὑπερτελέσαι, ἵνα μισθὸν πλήρη ἀπολάβῃς. Δέσποτα τῶν ἀπάντων,

καρ-

καρδίαν μισοῦσαν ἡποταγὴν καὶ παθεῖαν πατρὸς, μὴ μοι δῶς, καὶ λογισμὸς ὑπερηφανίας ἀποψησόν ἀπ' ἐμοῦ. σὺ γὰρ Κύριε ἐπετίμησας ὑπερηφάνοις. Γέγραπται, προσφιλεῖ συναγωγῇ σεαυτὸν ποίει, καὶ μεγαλῶνι ταπεινῶ τὴν κεφαλὴν σου, καὶ πρὸς τῆς ψυχῆς σου μὴ ἀγχιωθῆς. ἔστιν ἀγχιὴν ἐπάγχοσα ἀμαρτίαν, καὶ ἔστιν ἀγχιὴν δόξα καὶ χάρις. Μὴ πρόξυμε ἀδελφὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀφβάλων, ὃ γὰρ ὅτιν αὐτὴ ἀγάπη διεγείρειν τὴν πλῆσιν ἐπὶ ἀπωλείᾳ ψυχῆς. Εἰρηνοποιὸς γίνε, ἵνα ἀξιωθῆς κληθῆναι υἱὸς Θεοῦ. Θέλε ἀγαπᾶσθαι, ἀγαπητὲ, ἐν τῇ ἀγάπῃ τὸ σωτήριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μίσθ' τὴν σαρκικὴν ἀγάπην, ἥ τις περιέχει ταῦτα, γαστριμαργίαν, οἴνοφλυγίαν, ἀσωτίαν, φθόνον, κακίαν, ἀσελγίαν, πᾶθος, σωτεῖδην, λύπην, καὶ τὰ ὅμοια τέτοις. τέλος ὃ τέτων, θάνατος. Ἡ δὲ ἐν Χριστῷ ἀγάπη ταῦτα περιέχει, χρηστότητα, παθεῖαν, καὶ γνώσιν. τέλος ὃ τέτων, ζωὴ αἰώνιος. Ἀγαπητὲ, κολληθήσῃ ἀνδρὶ ὡς φοβεῖσθαι τὸν Κύριον, μετὰ ὃ τὸ καταφρονούντων μὴ ἀγάπη συνδιατείνει. Ὑπόμεινον, ἀγαπητὲ, τὸν Κύριον, ἵνα αὐτὸς σε ὑψώσῃ. ἡ γὰρ δόξα τῷ κόσμῳ τέτρε ὃ ἀφμένει. Τὸν Κύριον ἔχε πρὸ ὀφθαλμοῦ σου ἀπαντὸς, ὅτι σώζει τὸς ἐλπίζοντας ἐπ' αὐτόν. Ἀνὴρ τε θωρακισμένος φοβερός ἐν πολέμῳ. καὶ ὁ ἐνδεδυμένος τῷ φόβῳ φοβερός τοῖς ἀοράτοις ἐχθροῖς. Ἀνὴρ ἄφρων ἐρεῖ, τίς με πηροῖ; ὁ δὲ ταπεινόφρων διείσκειται φρόνιμος. Ὑλὴ πυρὸς, ξύλα. ὕλη δὲ θυμὸς, ὑψηλοφροσύνη. Θέλεις ἱξημερῆν τὸν θυμόν; ἐπιλαβὲ τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ βαδίσει ἐν τῇ ὁδῷ τῶν πραέων καὶ ταπεινῶν. Ἐὰν συμβῇ πρόξυσμος μετὰ ἀδελφῶν, ὁ εἰρηνοποιῶν μακαριστός. ὁ δὲ προσανάπλην οὐκ ἀτιμώρητος ἔσται. Δίδος φαρμώδους καὶ ψυχὴ ἀπιστος καταβραχὺ ἀφλυθίσονται. ἐν ψυχῇ δὲ τῷ λογισμῷ ἀμετακίνητος. ἐν ἀνδρὶ πρᾶξ καὶ ταπεινῷ ἀναπαύσει τὸ πνεῦμα σοφίας. φιλεῖ γὰρ Κύριος τὸς ἐν σοφίᾳ περιπατοῦντας. Ὁρᾷ, ἀγαπητὲ, μήπως περιωστέρας ἡμῶν ὀρεγόμενος ἐπισπάσῃ σεαυτῷ ἀνιμίαν, ἀληθῶς τιμὴ ἀνδρὶ πάντα καὶ Θεὸν πρᾶξαι, ἀνιμία δὲ μεγάλη ἀφβάγειν ἐν πλάσ. Ποιμὴν μέθυσος ὃ ἀφσώσῃ τὰ πεπισθυμένα αὐτῷ πρόβατα, καὶ ὁ ὑπνώδης καὶ αὐτὸς θηριάλωτος ἡγήσεται. Ἐν χερσὶ γὰρ πεθύσῃ φύσιν ἀκάνθων, ψυχὴ δὲ ἐγκρατὺς ἐνδεδεχῶς προσπίπτει Θεῷ. Χρυσίον ἡπομονὴν ὃ δίδωσι, τίσις δὲ θεμελιῶν τὴν κεκτημένην αὐτήν. Πλάνη ἀνδρὶ δὲ μὴ εἰδέναι τὰς γραφάς. διασῶς δὲ πλανᾶται ὁ ἐπιστάμενος καὶ καταφρονᾷ. Ἀγαπητὲ, σεαυτὸν ἀφβάλλει,

ἡπό-

A verforum, cor a subjectione & disciplina patris alienum ne dederis mihi, & cogitationes superbiæ repelle a me. Tu enim, Domine, increpasti superbos. Scriptum est: Congregationi amabilem te facito, & magnati humilia caput tuum: & de anima tua ne confundaris: est enim confusio adducens peccatum, & est confusio gloria & gratia. Ne commoveas fratrem adversus fratrem ejus per calumniam: non enim caritatis est concitare proximum ad perditionem animæ. Pacificus esto, ut filius Dei vocari promerearis. Cupis diligi, carissime, dilectione Salvatoris nostri Jesu Christi? Carnalem amicitiam detestare, quæ hæc in se continet: gulam, violentiam, luxuriam, invidiam, nequitiam, petulantiam atque lasciviam, passionem ac perturbationem, oppressionem, tristitiam, & his similia. Horum autem omnium finis mors est. At quæ in Christo est dilectio, ista complectitur: benignitatem, doctrinam ac disciplinam, scientiam atque cognitionem: finis vero istorum est vita æterna. Adhæreas, carissime, viro timenti Dominum: cum contemtoribus autem conversari non ames. Sustine, dilecte, Dominum, ut ipse te exaltet: nam gloria hujus mundi non perseverat. Semper Dominum præ oculis habe: quoniam salvat sperantes in ipsum. Vir armatus formidabilis in bello est: & qui fide indutus est, invisibilibus inimicis tremendus. Vir demens ac stultus dicet: Quis me terreat? at qui modestus est ac humilis, invenitur prudens. Materia ignis, ligna sunt: materia vero iræ, superbia. Vis mitigare atque lenire iracundiam? apprehende humilitatem, & in via mansuetorum atque humilium ambula. Si irritamenta atque exacerbationes inter fratres acciderint, ibi pacificator beatus: at qui eos ad contentiones accendit, haud impunis evadet. Lapis arenosus, & anima infidelis, paulatim dissolventur: in viri autem fidelis anima cogitatio erit immobilis. In viro mansueto & humili requiescet spiritus sapientiæ: diligit autem Dominus eos, qui in sapientia ambulant. Vide, carissime, ne, dum ampliores consequi honores appetis, ignominia notam tibi contrahas. Honor vere est homini cuncta secundum Deum agere: at magna infamia, præcepta ejus transgredi. Pastor temulentus non salvabit oves suæ fidei commissas: & somnolentus facile & ipse a bestiis capietur. Nam in manibus ebrii crescunt spinæ: anima vero continentis ac temperantis assidue procidit Deo. Aurum non præbet patientiam: at fides eum firmat, qui possidet illam. Error viro nescire Scripturas: dupliciter vero errat qui novit eas & contemnit. Teipsum cohortare ac consolare,

Psalm. 118.

Sap. Sirac. 4.

Isai. 66.

Hebr. 3.

carissime, & patientem in omni tribulatione te præbe: ne forte dum sæpius te alii hortantur ac consolantur, superbus efficiaris. Dicit enim Apostolus: consolamini invicem quotidie, donec conceditur appellari hodie, nequis vestrum fraude atque impostura peccati obdure scat. Participes enim Christi evasimus, si principium obtineamus. Initium porro omnis virtutis est fides. Vitam virtutibus ornatam possidet monachus, qui patris admonitionem auscultat, eique morem gerit. Nudus efficitur monachus, qui inobedientiam viamque latam diligit. Diabolicum consilium est monacho alienum appetere gradum. Captu facilis redditur monachus, rebus sæcularibus implicatus. Vitam æternam mansuetus & tranquillus monachus possidebit. Sol, & luna, & omnia astra super illis gaudent, qui recte Christo Domino serviunt. Thesaurum sibi in cœlis comparat omnis, qui vitam sectatur quietam in caritate. Medicus passionum ac perturbationum efficitur, qui in veritate timet Dominum. Tamquam e specula prospicit & superat pravæ animi affectiones monachus mitis atque mansuetus. Populi laudabunt Dominum in homine, qui suam ipsius salutem non negligit, sed de suo ex hac vita exitu sollicitè cogitat, & de hora illa, quando coram formidabili Christi tribunali assistere debet. Mansio & habitaculum fit sancti Spiritus quicumque suam salutem amat. Templum efficitur Dei omnis qui continentiam & castitatem diligit. Gladius contra dæmonem acedix ac tædii, est mortis & pænarum memoria. Non condemnat proximum suum prudens monachus. Verba vitæ æternæ conceduntur viro Christum diligenti. Frumentum mundum est vir hospitalis. Accusatio sui in omni tempore purgatio est peccatorum. Patientiæ nervus est temperantia & abstinencia. Suam ipsius occidit animam, qui a mandatis Domini recedit: gaudium vero ineffabile possidebit omnis qui ea in veritate observat. Psalle, carissime, spiritu, psalle & mente. *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel & favum ori meo.* Principium & finis fidelium, est fides, spes, & caritas. Omnibus autem rebus gravibus atque molestis gravior ac molestior est acedia & pigritia: maxime vero si sociam habeat infidelitatem: nam pleni sunt fructus ejus veneno mortifero. Recordare, carissime, semper tremendi tribunalis Dei: & erit tibi firmamentum, & resistes eis, qui insidias parant animæ tuæ. Prudens monachus ad ministerium emissus, pro pace suam ipsius ponet animam: at qui demens est ac infolens,

A ὁπόμενον ἐν πάσῃ θλίψει, μήποτε συνεχῶς ὑφ' ἐτέρων πειθακαλόμενος ὑψηλόφρων γένη. Δέγῃ γὰρ ὁ Ἀπόστολος, πειθακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἅχρῃ ἔσθ' σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρωθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς ἁμαρτίας. Μέτοχοι γὰρ ἔσθ' Χριστοῦ γεγονότες, εἰάν περ ἢ ἀρχὴν κατὰ χάριν. ἀρχὴ πάσης ἀρετῆς, πῶς. Βίον ἐνάρετον κτᾶται μοναχὸς, ἐπακίων νεφελῶν πατρὸς. Γυμνὸς ἀποκαθίσταται μοναχὸς, ἀγαπῶν τὴν ἀνυποταγίαν καὶ τὴν ὁδὸν πτωλείαν. Διαβολικὸν ἐνδύμημά ἐστι μοναχῷ ὀρέγεσθαι ἀλότητον βαθμόν. διάλωτος γίνεται μοναχὸς ἐμπελεκόμενος τῆς ἑβίης πρᾶγματείας. Ζωὴν ἀώνιον κληρονομήσῃ πρᾶυς μοναχὸς καὶ ἡσύχιος. Ἡλῖος καὶ σελήνη καὶ πάντα τὰ ἄστρα χάρει ἐπὶ τοῖς ὀρεῶς δαδύσαι τῷ δεσποτῇ Χριστῷ. Θεσαυρὸν θεσαυρίζει ἑαυτῷ ἐν ἔρανοῖς πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡσυχίαν ἐν ἀγάπῃ. Γατρὸς γίνεται ὁ παθὼν ὁ φοβούμενος τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ. Κατάσκοπός ἐστι καὶ ὁ παθὼν πρᾶυς μοναχὸς. Λαοὶ ἀνέσθου Κύριον ἐν ἀνθρώπῳ μὴ ἀμελῶντι τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας, ἀλλὰ φροντίζοντι τῆς ἐξόδου αὐτοῦ, καὶ τῆς πρᾶξεως ἑβίης βήματος ἑβίης Χριστοῦ. Μονὴ γίνεται ἑβίης Πνεύματος πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. Ναὸς Θεὸς γίνεται πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην καὶ ἀγνείαν. Ξίφος ἐστὶ καὶ ἡ δαίμονος τῆς ἀκηδίας ἢ ἡ θανάτου μνεία καὶ πᾶν κολάσεων. Οὐ κατακτείνει τὸ πτωσίον φρόνιμος μοναχὸς. Ρήματα ζωῆς ἀώνις πρᾶξεσθαι ἀνὴρ φιλόχρητος. Σίτος ἐστὶ καδαρὸς ἀνὴρ φιλόζωνος. ὅς τ' ἐμύφραται τινα ἑαυτὸν ἐν παντὶ κατὰ καδαρήσεις ἁμαρτιῶν. Ὑπομονὴς νεῦρόν ἐστιν ἡ ἐγκράτεια. Φονοκτονεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ἐκκλίνων ἀπὸ τοῦ ἐντολῶν ἑβίης. χαρὰν δὲ ἀνεκλάλητον κληρονομήσῃ πᾶς ὁ τηρῶν αὐτὰς ἐν ἀληθείᾳ. Ψάλλε, ἀγαπητέ, τῷ πνεύματι, ψάλλε καὶ τῷ νοῖ. ὡς γλυκεὰ τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῷ σώματί μου. Ἀρχὴ καὶ τέλος τοῦ πρᾶξαι, πῶς, ἐλπίς, ἀγάπη. ὅς τ' χαλεπὸν χαλεπωτέρα ὑπάρχει ἢ ἀκηδία, μάλιστα ὅς ἐάν χῆ σύμμαχον τὴν ἀπιστίαν. πλῆρεις γὰρ οἱ καρποὶ αὐτῆς ἰὼ θανατηφόροι. Μνημόθυε, ἀγαπητέ, ἑβίης βήματος ἑβίης Θεὸς διαπαντός, καὶ ἔσται σοι τήνισμα, καὶ ἀνυποληψίσεις τὰς ἐπιβελδύοντας καὶ τὴν ψυχὴν σου. Φρόνιμος μοναχὸς ἀποσελλόμενος εἰς διακόνημα τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν θήσῃ πρὸς τὴν εἰρήνην. ὁ δὲ ἄφρων καὶ ἀπαίδευτος πρᾶξ-

Psalm. 118.

πνευματικὰ μάχας. Κύριε καὶ δέσποτα ζωῆς
 μου, πνεῦμα ἀργίας καὶ περιεργίας καὶ φιλαρ-
 χίας μὴ μοι δᾶς· πνεῦμα δὲ σωφροσύνης καὶ
 ὑπομονῆς χάρισται τῷ σῶ δέλω. κρείσσον ῥύπος
 ποδῶν ἐν καρτᾷ καρδίᾳ ἐνεκὸν ἀρετῆς, ἢ
 περιφασίζουσα καρδοτότητα καὶ νίπτεσθαι ἐμπα-
 θῶς. Ὁ φθείρων τὸ ναὸν τοῦ Θεοῦ, φθερεῖ τὸ
 πονοῦν ὁ Θεός, ἢ θεία Γραφή λέγει. Ὡς περ
 ἐπὶ ἡμῶν, ἐμβειδὼς ἀντίλεγε τῷ δαίμονι τῆς
 πορνείας· ὅπως μὴ θελήσης συναπαχθῆναι τῷ
 πονεῖν λογισμῷ, ἀπὸ γὰρ συνθήκης πληθυ-
 θήσεται ἀνδρακία· καὶ ἀπὸ ἐνθυμήσεως κακῆς
 πλεονάζουσιν ἐπιθυμίαι κακά· ἀποτίναξον τὴν
 μνήμην αὐτῶν μᾶλλον ἢ δυσωδίαν βορβόρος.
 Ὡς περ θυμίαμα διφραγὲς ὁσφρησιν, ἔτω καὶ
 ἐπὶ τῇ ἀγνείᾳ διφραγέται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,
 καὶ κατοικεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ὡς περ ὡς τέρ-
 πεται εἰς κύλισμα βορβόρος, ἔτω καὶ οἱ δαί-
 μονες τέρπονται ἐπὶ τῇ πορνείᾳ καὶ ἀκαθαρσίᾳ.
 Ὡς μέγα, καὶ χαρὰ, καὶ εἰρήνη, καὶ ὑπομονὴ
 κατοικεῖ ἐν τῇ ἀγνείᾳ· λύπη δὲ καὶ ἀκηδία καὶ
 ὑπνος ἀκόρετος καὶ σκότος ζοφερόν κατοικεῖ ἐν
 τῇ πορνείᾳ. Ἀγάπη, μοναχὴ, τὴν ἀγνείαν
 ἐν ἀγάπῃ Χειροῦ· ἀρμόζει γὰρ τῇ σῇ πολι-
 τείᾳ, καὶ ὃν τρόπον σκέπαρνον τέκτονι. Ἀδελ-
 φός τις πολεμηθεὶς ὑπὸ τῆς πορνείας, ἐπι-
 μνησθεὶς τῷ δαίμονι, ἔλεγε· ὑπάγε εἰς τὸ σκότος
 σατανᾶ· ἀρὰ γε σὺ οἶδας, ὅτι, εἰ καὶ ἀνά-
 ξιος εἰμι, μέλη Χειροῦ βασάζω; καὶ διδύς
 καὶ πρᾶξιμα ἐπαύετο ἢ τῷ ὄρωσι, ὃν τρό-
 πον τις φουρήσας σβέσει λύχνον, ὡς τε αὐτὸν
 ἐν ἑαυτῷ θαυμάζειν ἐπὶ τέτῳ καὶ δοξάζειν τὸ
 Κύριον. Μεγάλῃ ἡ ἀγνεία ἐν ἀγάπῃ Χειροῦ·
 μεγάλη δὲ ἀτιμία ἡ πορνεία. Ἀδελφε, ἔως
 σεαυτὸν ἀφοβῶς φιλοκαλεῖς καλωπίζων; ἄκου
 τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος, τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπι-
 θυμίας φεῦγε. Οὐκ οἶδας οἷον ἐχθρὸν προσπα-
 λάεις; σὺ οἶδας ὅτι χαλεπὸν ὅστις ἐστὶ παγὶς
 ἐτέρας ψυχῆς; σὺ ἀναλογίζῃ οἷαν σατανᾶν
 καὶ σὴν μέρησι κληρονομεῖν διὰ τὰ πιαῦτα
 πράσσοντες; Καὶ τὸτο γινώσκων· σε βέλομαι,
 ὅτι εἰ καὶ ὁ ἔξωθεν ἄνθρωπος ὅστις πιδανός,
 δὲ δὲ οἰκητήριον τῆς ψυχῆς ἐρρύπωμένον εἰς χρο-
 νεῖ τέτῳ τὸ κάλλος ἀφαιρῆναι. Εἰ καὶ δὲ κτή-
 σῃ κάλλος ψυχῆς, σφωνίσῃ ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς
 καὶ τὸ φέγγος καὶ εἰς τὸ ἔξω ἄνθρωπον, καὶ
 τὸτο δὲ κάλλος σοὶ ἀφαιμενῆ. Ὁ καλωπίζων
 ἰμάτια ἑαυτοῦ, καὶ πληρῶν γαστέρα ἑαυτοῦ,
 πολλὰ πολεμηθήσεται· ὁ δὲ νήφων φοβερός ἔσται
 τοῖς

A lens, pugnas atque contentiones præpara-
 bit. Spiritum otii, & curiositatis, atque
 dominandi cupiditatis ne dederis mihi,
 Domine Deus vitæ meæ: sed temperan-
 tiæ atque patientiæ spiritum largire famu-
 lo tuo. Meliores sunt sordes pedum in
 corde mundo propter virtutem, quam pu-
 ritatem prætexere, & corpus ablui affe-
 ctu inordinato. Qui corrumpit templum
 Dei, destruet illum Deus, ait divina
 B Scriptura. Tamquam cani, acriter spiritui
 fornicationis resiste, & plane non patia-
 ris te abripi cogitatione hujusmodi: nam
 a scintilla ignis augetur pruna: & a co-
 gitatione improba multiplicabuntur con-
 cupiscentiæ pravæ. Excute memoriam ea-
 rum magis, quam foetorem coeni. Quem-
 admodum incensum oblectat odoratum,
 sic & castitate lætatur Spiritus sanctus,
 & in homine inhabitat. Sicut sus dele-
 ctatur volutabro luti: ita quoque dæmo-
 C nes in fornicatione gaudent & immundi-
 tia. Lux magna, & gaudium, & pax,
 & patientia in castitate commorantur: at
 dolor, & tædium, & somnus insatiabilis,
 & tenebræ densissimæ in fornicatione in-
 habitant. Dilige, monache, castitatem
 in caritate Christi: nam tuo vivendi in-
 stituto congruit, sicut ascia atque securis
 fabro. Frater quidam a fornicatione oppu-
 D gnatus, increpans dæmonem, dicebat: Ad
 tenebras vade, satana. An nescis, me, quam-
 vis indignum, gestare in me membra Christi?
 Et subito atque e vestigio cessavit in eo ardor
 libidinis, quomodo si quis flans extingueret
 lucernam; ita ut ipse secum de hoc miraretur,
 & Dominum glorificaret. Magna est castitas
 in caritate Christi: magna vero ignominia
 ac dedecus est fornicatio. Itane te ipsum,
 E frater, audacter contum & ornatum reddere
 studes? Apostolum dicentem ausculta: *Ju-
 venilia autem desideria fuge*. An ignoras, qua-
 2. Tim. 2.
 li cum hoste tibi sit colluctatio? An nescis,
 grave & periculosum esse alterius animæ la-
 queum fieri? numquid animo tecum perpen-
 dis, qualem putredinem atque corruptionem
 possidebunt qui talia agunt? Et istud te nosse
 volo, quod tametsi externus homo ad pelli-
 ciendum contus sit & elegans, habitaculum
 F autem animæ sordibus contaminatum fuerit;
 non diu ea in illo durabit pulchritudo, quin
 corrumpatur. At si animæ pulchritudinem
 possederis, aliquid in exteriorē etiam ho-
 minem ex splendore ejus derivabit, eaque
 tecum pulchritudo permanebit. Qui ornatu
 vestimentorum suorum delectatur, & reple-
 tionem ventris sui studet, varie oppugnabitur:
 at qui sobrium se præbet ac vigilantem, tre-
 mendus erit suis adversariis. Anima improba
 assen-

assentationibus effertur atque superbit; & contumeliis affecta, furiose movetur & insanit: at bona, etiam si blanditiis demulcetur, non letatur; & contumeliose excepta, non irascitur. Taciturnitas juveni, sicut equo frænum: at qui effrænatus est, incidet in mala. Sit timor Dei in corde tuo, carissime, sicut scutum in manu militis, excipiens in eo atque repellens in humilitate tentationes, quæ adversum te inferuntur a diabolo, ut instar pulveris comminuantur a facie tua inimici tui. Confide: non enim superari poteris, dum scutum atque armaturam ejusmodi teneas. Qui non amat Dominum, exagitat œconomum, & exacerbat Præfectos suos. At qui Dominum diligit, mandata ejus observat. Janitor sapiens novit respondere pauperi ac pusillanimi: insipiens vero superbus erit. Tametsi, frater, nihil præbemus, at saltem bona verba des, considerans teipsum, ne tu quoque in eadem incidas. *In omnibus enim, inquit, operibus tuis memorare novissima tua, & in æternum non peccabis.* Janitor piger magna damna patietur: qui autem spiritu fervet, sibi ipsi coronam comparabit. Fratres in synaxi constituti, o monache, benedicunt & laudant Deum: at tu foris mente vagaris atque distraheris? an ignoras, quod damno teipsum afficis? Dic cogitatione tecum: numquid, si nobis aliquid donandum esset ab aliquo, non studeremus ante omnes occurrere, ac prævenire? Et si in mundanis atque carnalibus tantum studium: quanto magis adhibendum in spiritualibus? Esto fervens spiritu, instar sanctorum, ut una cum eis in regno cœlorum cohabites. Qui verbis otiosis intentus operatur, subtrahitur operi: at qui sanctos meditatur sermones, amplius proficiet. Si inter operandum conturbet atque molestat te spiritus fornicationis, ne cuncteris ad orationem mantis tuas extendere: sin autem & vehementius in te irruat, etiam genibus flexis ora: & oratio fidei pro te decertabit. Ne obdormias, habens aliquid adversus aliquem, ut non tetra te phantasmata noctu exagitent. Non solum depri-mendus est aspectus, sed etiam cor, ne extollatur adversus alterum. Fratrem tuum a peccato libera, & te Dominus in die iræ liberabit. Qui in cœnobio laborat, neque secessum purgare aspernabitur: non est enim quod ægre ferri a piis oporteat. Noli detrectare laborem, dicens: ne forte inde infirmitatem contraham: potius autem mente tecum perpende, quo pacto sancti omnes perpersionibus atque ærumnis grati acceptique evaserint Deo. Monachus piger neque sibi est utilis, neque proximo: impiger vero se-gniores ad virtutem excitat. Qui contemnit

Præ-

A πῶς ὑπεναντίοις. Ψυχὴ πονηρὰ κολακτομένη ἐπαίρει, καὶ ὑβριζομένη μάνεται. ἢ ὃ ἀγαθὴ κολακτομένη ἔχει χαίρει, ἔπειτα ὑβριζομένη ἔχει θυγα-
ράν. σιγὴ νεωτέρῳ, ὡς περὶ ἵππῳ χαλινός. ὁ
ὃ ἀχαλίνωτος πεσεῖται κακοῖς. Ἐγὼ ὁ φόβος
ἔστι Θεὸς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ἀγαπητέ, ὃν τρόπον
ἔπλον ἐν χειρὶ στρατιώτου, ἀπολαμβάνων ἐν
αὐτῷ ἐν ταπεινοφροσύνῃ τὰς πειρασμὸς τὰς φε-
B ρομὰς κατὰ σε ἡπὸ τοῦ Διαβόλου, ὅπως λε-
πίσωσιν, ὡς ἐκ χυλῶν, οἱ ἐχθροί σου ἀπὸ
προσώπου σου. Θάρσος. ἔχει γὰρ μὴ ἠτήνηται
ἔχων τοιοῦτο ὄπλον. Ὁ μὴ ἀγαπᾷ τὸ Κύριον,
ἐκπειρᾷ οἰκονόμον, καὶ πρὸς ὀργίζει ἡγεμὸν
αὐτοῦ. ὁ ὃ ἀγαπᾷ τὸ Κύριον, τηρεῖ πᾶς ἐν-
τολὰς αὐτοῦ. Θυράειος σοφὸς οἶδεν ἀποκλειθῆναι
πῶχῳ καὶ ὀλιγοψυχῶντι. ὁ ὃ ἀσοφὸς ὑπε-
ρήφανος ἔσται. Ναὶ ἀδελφεὲς ὁδοῦν πρὸς ἔχωλον,
C καὶ λόγον ἀγαθόν, σκοπῶν σεαυτὸν μὴ τοῖς
αὐτοῖς πεπείσθης. Ἐν πᾶσι, γὰρ φησι, τοῖς
ἔργοις σου τὰ ἔχματα σου μιμήσῃς. καὶ εἰς τὸ
ἀθάνατον ἔχει ἀμαρτίαις. Θυράειος ὀκνηρὸς, πολ-
λὰ ζημιωθήσεται. Ὁ ὃ ζέων τῷ πνεύματι
περιποιεῖται ἑαυτὸν εὐφραν. Μοναχέ, οἱ ἀδελ-
φοὶ ἐν τῇ σιωπᾷ ἐξώπεις βυλὸν τὸν Θεόν,
καὶ σὺ ἐξωμετεωρίζῃ; ὅτε οἶδας ὅτι σεαυτὸν
D ζημιῶς; Εἶπον τῷ λογισμῷ, ἄρα γε εἰ ἡ
δύοις, ἔχει ἐπιδιδόμεν πρὸς πάντων ἀπαν-
τήσας; καὶ εἰ εἰς τὰ σαρκικά ποσῶντι ποσῶν,
ποσῶν μᾶλλον εἰς τὰ πνευματικά; Ἰδοὶ ζέων
τῷ πνεύματι, ὡς οἱ ἅγιοι, ὅπως σωσθῶνται
αὐτοῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ ἔθους. Ὁ ἀργολο-
γῶν ἐργαζόμενος ἡπύρεται εἰς τὸ ἔργον. ὁ
ὃ μελετᾷ ὁσὶς λόγους μᾶλλον προκοφεί. Ἐὰν
E ἐργαζομένης σου ἐνοχλήσῃ σοι τὸ πνεῦμα τῆς πορ-
νείας, μὴ ὀκνήσῃς ἐκτείνῃς τὰς χεῖρας εἰς προ-
σβολὴν. εἰ ὃ καὶ σφοδρότερος ἐπιθῇ σοι, κλίνον καὶ
γόνυ εἰς προσβολὴν. καὶ ἡ βύχη τῆς πίστεως ἀντι-
πολεμήσῃ ὑπὲρ σου. Μὴ κοιμηθῇς ἔχων κατὰ τι-
νος, ἵνα μὴ φαντασίᾳ ἀχραὶ παράξῃς σε τὴν νύκ-
τα. Μὴ μόνον κατὰ τὴν ὄψιν, ἀλλὰ καὶ ἡ καρδία
μὴ ἐπαγρεύσῃ κατὰ τὴν ἑτέραν. Ρῦσαι ἀδελφόν σου ἀπὸ
F ἀμαρτίας, καὶ σε Κύριος ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς. Πονη-
ρὸς ἐν κοινοβίῳ, ἔστι τὸ ἀφελῶντος ἀμελήσῃ, ἔχει
γὰρ ὅτι ἀναξιοπαθεῖν πρὸς ὁσέων. Μὴ φοβῇ τὸ
κόπον, λέγων μὴποτε ἀσθενήσω. ἐννόησον ὃ μᾶλ-
λον, ὅτι οἱ ἅγιοι πάντες ἄλλοι τὰ παθημάτων
Θεῷ διηρέτησαν. μοναχὸς ὀκνηρὸς ἔστι ἑαυ-
τῷ χεῖσιμος, ὁδοῦν πρὸς πλῆθος. ὁ ὃ ἀσκητὸς τὰς
ἀμελεστέρας διεγείρει πρὸς ἀρετὴν. ὁ καταφρονῶν
σφ

ἡγούμενος ἀμαρτανή· ὁ δὲ ὑπακούων ἐν Κυρίῳ δόξαν
κληρονομήσει. Μὴ ἀγέερεφε ἀρχαίειον ἐ ψυχὴν
διψάσαν πρὸς Κύριον, ὅτι ὁ ψεῦδος Κύριος ἐ σὺ ἀρέ-
σει αὐτῷ. Υἱὸς πονηρὸς κακολογήσει τὸ ἡμνήσαν-
τα αὐτὸν, καὶ οἱ ἀκούοντες αὐτὸ καταγνώσονται αὐτὸν.
Ἀνελεήμων, ὁ ἀποδιδὼς πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, τί
παθεῖται; Μὴ ἀγάπα ἀκέρην πλάσματα ἀλό-
γεια, ἵνα μὴ καὶ τὸ σὸν ἀμάρτημα ἰσχύσῃς γένη-
ται πᾶσιν. Ὁ σιωπῶν ἐπὶ τραπέζῃς ὁμοίος ἐστὶ
τῷ μὲλιτος ἐσθίωντι τὸ ἑαυτοῦ ἄρτον· ὁ δὲ πλη-
θύνων λόγοις ἐκπαράσσει καὶ τὸ ἥσυχον. μὲν κατα-
στάσεως ἐσθιεῖ χθιῶ, καὶ τὸ πόμα σε ἔσω ἀδούρου-
ρον. Σκολιάζοντι μοναχῶ σὺ ἀρέσει τιςὸς θυρά-
ειος, καὶ ὁ διώκων τὸ δίκαιον ἐ σκανδαλίσσει τὸ πλησίον.
Στενύσων τὸ ἐπιθυμία, ἀγαπήτε, πρὸς τὸ σε σενω-
θῆναι δι' αὐτήν· κατὰγει γὰρ εἰς τυφλότητα ὁ οὐκ ἔχων
ἰσχυρὰς ἀντιτάξας αὐτῇ· σὺ ἔστι σαδμὸς τῇ ἡπομο-
νῇ, εἰς ἧς συγκεκέραιται τῇ ἀγάπῃ. Κύριε βα-
σιλεῦ, δώρησά μοι ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πλάσματα, τὰ
μὴ κατακρίναι τὸ ἀδελφόν μου. Εἰς οἰκῶσι δύο ἀρ-
χαίειοι μὲν γέροντος, τίς τῶν δύο μείζων ἐστὶ πρὸς
Κύριον; ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἐν φό-
βῳ Θεοῦ. Ἀψύδης γὰρ ὁ εἰπὼν· ὁ ταπεινῶν ἑαυ-
τὸν ὑψώθησεται. Ὁ ἔχων δύο ἀρχαίους νήφεως
πολλῆς ἐπιδέεται, μήποτε δύνων χώραν ὁ ἔχων
τίς κατεργάσεται τι τῶν ἰδίων ἐν αὐτοῖς. Ἀρ-
χαίειος δὲ ἀγαπᾶν γέλωτα καὶ παρρησίαν, σω-
τεύματα καὶ ταλαπωρίαν πεποιεῖται ἑαυτῷ.
Μὴ θέλε τὰ ὑτράπελα, ἀ σὺ ἀνῆκεν, ἀλλὰ
μᾶλλον ὀχλαίειαν. Μὴ γίνῃς ἀνήκουος σκληρὸς τε
καὶ καταφρονήτης, ἵνα μὴ καὶ σεαυτὸν βλάψῃς, καὶ
τὸς ἀκούσας σε. Εἰς γένῃ ἀληθινὸς, ὀλιβαῖος,
καὶ ταπεινόφρων, καταχέει ἐπὶ σε Κύριος τὸς οἰκ-
τιρμὸς αὐτοῦ. Ἀκούε, ἀγαπήτε, τὸ νουθετῶν
σε ἐν Κυρίῳ, ὅπως καρποφορήσῃς Κυρίῳ τῷ Θεῷ.
Φοβὸς τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔστι σοὶ τεῖχος, καὶ ἐν ἡμέ-
ρᾳ τελευτῆς ὀρήσει χάριν. Μὴ ἔξθῃς κοσμι-
κὸν, μοναχέ, ἐν τῇ ἀσυνείδει σου· μόνος γὰρ ὁ Κύ-
ριος γινώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας· τίμα πάντας
ἀπὸ τῷ Κυρίῳ, ὅπως καὶ σε ὁ πάντων Κύριος
τιμήσῃ. Ὁ βελόμηνος μεταστῆσαι πέτραν, ἡπο-
κάτω ἡποτίθῃται τὸ μοχλόν, ὃχι ἐπάνω· τότε
γὰρ ὀχερῶς κυλίσσει αὐτήν· τὸ δὲ ἐστὶν ἡπο-
δαιγμὰ ταπεινοφροσύνης. Μοναχέ, δὲ κελίον κα-
τέλιπες καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἀναπατεῖς; ὃ φοβῇ
τὴν ἀνομίαν καὶ τὴν ἀντιλογίαν, τὸ ἐν τῇ πόλει;
Ὁ ἀποδυσάμηνος τελείως τὸ φρόνημα τὸ κόσμος
ἄτρωτος ἀμάρτης· ὁ δὲ μὴ ἀποδυσάμενος σωε-
χῆς δέχεται πληγὰς. Εἰς συμβῇ σενωθῆναι

A Praefectum, peccat: at qui morem ei gerit in
Domino, gloriam possidebit. Noli perva-
tere novitium, & animam sitientem ad Do-
minum: quoniam videbit Dominus, & non
placebit ei. Filius improbus maledicet pa-
renti suo: & qui audiunt eum, vituperabunt
ipsum. Immitis & absque misericordia, qui
mala pro bonis retribuit, quid patietur? Ne
gaudeas aliena audire errata, ut non & tuum
peccatum apud cunctos audiatur. Qui silen-
tium in mensa servat, similis est ei, qui cum
melle panem suum comedit: at qui sermones
multiplicat, etiam quieti deditum pertur-
bat. Cum tranquillitate piscem comede, &
potus tuus imperturbatus sit. Monacho otio-
so non placebit janitor fidelis: & qui perse-
quitur quod justum est, non offendet proxi-
mum. Comprime concupiscentiam, caris-
sime, antequam ipse per eam comprimaris:
deducit enim ad profunda inferni eos, qui
sequuntur ipsam: quoniam non est mensura
patientiae, si cum caritate conjuncta est at-
que permixta. Domine rex, concede mihi,
ut videam peccata mea, & non condemnem
fratrem meum. Si duo novitii cum sene ha-
bitaverint, quis istorum duorum major erit
apud Dominum? Qui seipsum fratri suo hu-
miliarit in timore Dei. Verax quippe est,
qui ait: *Qui seipsum humiliat, exaltabitur.* Matth. 23.
Qui duos habet novitios, magna sobrieta-
te atque vigilantia indiget, ne forte locum
inveniens adversarius, aliquid de proprio in
eis operetur atque perficiat. Caeterum no-
vitiis risum & licentiam amans, perniciem
& calamitatem sibi conciliat. Ne delecteris
scurrilibus, quae non decent, sed potius gra-
tiarum velis actionem. Ne sis inobediens,
durus, & contemtor, ut non & tibi ipsi no-
ceas, & illis qui te audiunt. Si verax, pius,
& humilis effectus sis; profundet in te Do-
minus miserationes suas. Audi, carissime,
eum qui te corripit admonetque in Domino,
ut fructum Domino Deo proferas. Time
Dominum, & erit tibi murus, & in die obi-
tus invenies gratiam. Ne saecularem homi-
nem mente tua spernas, monache: solus enim
Dominus occulta cordis cognoscit. Omnes
honora propter Dominum, ut te cuncto-
rum honoret Dominus. Qui dimovere at-
que transferre voluerit petram, subtus sub-
mittet ei vectem, non supra: tunc enim fa-
cile revolvat ipsam: quod quidem humilita-
tis exemplum est. Cellam reliquisti, mo-
nache, & ad saeculum iterum vadis? non re-
formidas iniquitatem & contradictionem,
quae adversum te in civitate fiet? Qui perfe-
cte mundanam sapientiam exuit, invulne-
ratus permanebit: at qui non exuit, conti-
nuas plagas suscipit. Si acciderit angustiiis
O premi

Matth. 23.

Luc. 14.

1. Petr. 2.

premi monasterium, ubi habitas, in iis quæ ad corporis necessitatem pertinent; ne ideo locum deferas: quia tunc multum operis in loco invenies. Non placet impiis præfectus sanctus: nec justo quodcumque injustum.

Matth. 18. Ignosce fratri tuo, si in te peccaverit: & Dominus indulgebit tibi errata tua, condonabitque peccata. Antevertē in cella fratrem, a quo tristitia atque molestia affectus es: & condona ei in puro corde propter eum, qui ait: non solum usque septies dimittendum esse fratri, sed usque septuagies septies. Suscipe poenitentiam fratris, carissime, tamquam a Deo missi, ut non aspernari videaris, & ad iracundiam commovere eum, qui misit. Pacem ama & sanctificationem, ut dignus conspectu Domini Dei efficiaris. Ne irruas in fratrem in die tribulationis ejus, & non adjicias dolorem super dolorem animæ ipsius. Laboriosus præfectus, est fratrum recta & ordinata dispositio: & senes prudentes, juvenum sunt consolatio & cohortatio. Maledicentibus & obrectantibus non est habenda fides: nam frequenter ex invidia struitur calumnia: quare potius quæ veritatis sunt, indagare oportet. Temerarios atque insolentes refrænare convenit, & reprimere eos, qui seditiones moluntur, ut fraternitas pacata & imperturbata remaneat. Si fratres aliquos videris in malo consentientes, ne ipsorum communices inordinatæ ac dissolutæ vitæ: sed devitans eos, ingredi cellam tuam, memor illius qui dixit: *servum Domini non oportet litigare*. At si fratrem conspexeris pusillanimitate aut infirmitate aliqua detineri, huic compati expedit. Justitia exhilarabit cor exercentis eam. A scurrilibus, frater, caveas, ne forte te impudentem efficiant: impudentia autem mater est intemperantiæ atque lasciviæ. Ne per cellas oberres, vino æstuans, ne forte tuas subito divitias perdās temperantiæ atque continentiæ. Ne sis mēmor injuriarum apud fratrem tuum: nam scriptum est: *via eorum, qui injuriarum reminiscuntur, in mortem sunt*. Non vales ferre injuriam atque contumeliam? file & quiesce. Non potes videre quempiam te respicientem? neque tu quemquam respexeris. Ne consenseris ei, qui talia tibi suggerit: Quousque patieris te inservire atque obsequi singulis fratribus? Dicamus autem ad eum: Hodie studeo liber fieri: & die crastino, Domino curæ erit. Ipse enim dixit: *nolite solliciti esse in crastinum*. Beatus qui bonum reperit comitatum, & propriam odit voluntatem. Opus tuum sine fūco perage, frater: sic enim decet fideles: ut & gratiam in tuis laboribus invenias. Ne vinum ad ebrietatem bibas, erubescens facie: tunc enim magna tibi erit ignominia, quando ut ebrius ductus

A ὁ μοναστήριον, ἔνθα οἰκῆς, εἰς τὰ ἐπὶ χρεῖαν τοῦ σώματος, μὴ κατὰλιπε τὸν τόπον, ὅτι τότε θύρῃσεις ἐργασίαν πολλὴν ἐν τῷ τόπῳ. Οὐκ ἀρέσει ἀνοσίῳς ὅσιος ἡγούμενος, ὅς ἐστι δικαίῳ πᾶν ἄδικον. Συγχώρησον τῷ ἀδελφῷ σου, εἰάν ἡμαρτεν εἰς σέ, καὶ ὁ Κύριος συγχωρήσει σοὶ τὰ ὀφειλόμενά σου. Πρώλαβε εἰς τὸ κελλίον τοῦ λυπήσαντός σε ἀδελφῷ, καὶ μετανόησον αὐτῷ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ἀφ' ἧς τὸ εἰπόντα, μὴ μόνον ἕως ἐπιτάκεις ἀφιέναι τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἕως ἐβδόμηκοντάκεις ἐπὶ αὐτόν. Δέξαι τὴν μετάνοιαν τοῦ ἀδελφῷ ἀγαπητέ, ὡς ὁ Θεὸς ἀποσταλέντος, ἵνα μὴ τὸ ἀποστείλαντά ἀφελῇς κινήσης αὐτὸν κατὰ σὲ εἰς ὀργήν. εἰρήνῳ ἀγάπῃ καὶ τῷ ἁγιασμῷ, ὅπως καταξιωθῇς τοῦ προσώπου κυρίου τοῦ Θεοῦ. Μὴ κατὰτρεχε ἀδελφόν σου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως αὐτοῦ, καὶ μὴ πρῶσθης ἄλλος ἐπὶ τὸ ἄλλος τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. Πονηρὸς ἡγούμενος, ἀταξία ἀδελφῶν· καὶ φρόνιμοι γέροντες, ὀφειλόμενοι νεωτέρων. Οὐ δὲ ἐμπισθύνει τοῖς κακολογῶσι, πολλάκις γὰρ γίνεται ἐκ φθόνου ἀββολή. ὁμοῦ καὶ μᾶλλον τὰ τῇ ἀληθείᾳ ἐπιζητεῖν. Δὲ ἐπιφορμίζειν τὸς δρακονομήτας καὶ ἀκαταστατεῖν ἐπιχειρῶντας, ἵνα ἡ ἀδελφότης ἀτάραχος ἀμείνη. Εἰάν θεάσῃ ἀδελφὸς ὁμονοῦντας εἰς κακόν, μὴ συγκοινωνῇ τῇ ἀταξίᾳ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐκκλίνας εἰσελθε εἰς τὸ κελλίον σου, μιμησκόμομος τοῦ εἰπόντος, δόλον Κυρίου ὃς δὲ μάχεσθαι. Εἰάν δὲ ἴδῃς ἀδελφόν ὀλιγοῦντα ἢ ἀρρώστῳντα, τέτρω συμπαράχει καλόν. Δικαιοσύνη χαροποιήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἐργαζομένου αὐτήν. Ἀδελφε, κωλύς ἐκ τῆς ὑποτροπείας, μήποτε ἀναδῇ σε ἀπεργάσωνται· ἀνάδεια δὲ ὅτι μήτηρ ἀκολασίας. Μὴ πειρᾶσαι τὰς κέλλας οἰνοφλυγῶν, μήποτε ἀφνω ἀπολέσῃς σου τὸν πλοῦτον τῆς σωφροσύνης. Μὴ ἰσθῇς μνησικακῶν τῷ ἀδελφῷ σου· μέγα πᾶσι γὰρ, ὅσοι μνησικακῶν εἰς θάνατον. Οὐ δύνη φέρειν ὕβριν; σίγα καὶ ἀνάπαυε. Οὐ δύνη εἰδένα ἀποβλεπόμενόν σε τινά; μηδὲ σὺ ἀποβλέψῃς τινά. Μὴ συγκατατεθῇ τῷ ὑποβάλλοντί σοι τὰ τοιαῦτα· ἕως πότε ἀνέχῃ τραπεζῶν ἕνα ἕκαστον ἀδελφόν. Εἰπωμεν ὅτι πρὸς αὐτόν, τὴν σήμερον παύσω ἐλθόντος θανάτου, καὶ πρὸς τῆς αἰῶνος Κυρίου μελήσῃ. αὐτὸς γὰρ εἶρηκε, μὴ μεμνησθήτε πρὸς τῆς αἰῶνος· μακάριος ὁ θύρων ἀγαθὴν σιωδίαν καὶ μισήσας τὰ ἑαυτοῦ θελήματα. Ἀδολον ἐπιτέλῃ τὸ ἔργον σου ἀδελφε· ἔγω γὰρ πρῶτον τισοῖς, ὅπως καὶ χάριν εὖρης ἐν τοῖς καμύτοις σου. Μὴ πίνε οἶνον εἰς μέθην ἀρχινομήτος προσώπων, τότε γὰρ ἔσται σοι ἀχύνῃ μεγάλη, ὅταν ὡς μέ-

μέδυσος φωραθῆς. Ὡς περ μαυιάκιον χρυσὸν ἐπὶ
τραχήλῳ ἀνδρός, ἔτω ὡρέπει μοναχῷ ἡ δὴ λά-
βεια. Ὡς περ μέλι γλύκαζον ἐν στόματι ἀνδρώ-
πυ, ἔτω θεοὶ λόγοι ἐν ψυχῇ φοβεμένη τὸ Κύ-
ριον. Σοφοὶ γέροντες, σέλιγμα ἀδελφῶν. οἱ δὲ
ἄσοφοι μάχιμοι ἔσονται. Μισήσῃ ὡς Θεὸς καὶ
ἀνθρώποις ἡ ὑπερηφανία. τὰς δὲ ἀγαπῶντας τὸ
πατείνωσιν ἀνυψοῖ ὁ Κύριος. Λιμὴν εὐδιδόσ ἐστιν
ἀκανόνιστος τόπος. οἷς δὲ μὴ ὑπάρχει κυβέρνησις,
πίπῃσιν ὡς περ φύλλα. ὅσα δὲ τὸ ὑπηρετῶντα ὑπηρε-
τεῖν ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ ὡς ἀνθρώποις, πρὸς ἑαυτὸν τὸ μισ-
θὸν ἀπολήφεται. ὅτι δὲ τὸ ὑπηρετῆμενον παπει-
νοφρόνως φέρειν, ὡς ἡ πόρτα Κυρίου ὑπηρετῆμενον.
Ἐφαγες ἄρτον καὶ ἐνεπλήσθης; δὸς δόξαν τῷ χορ-
τάσαντί σε Θεῷ. Εἰ δὲ ὡς μικρὸν τῆς κοιλίας σε
βέλει μέναι, δὸς δόξαν τῷ ἐνιχυσαντί σε Θεῷ,
καὶ μὴ λέγε ἐνώπιον πάντων, εἰ μὴ τηλικῶτον ἄρτον
σοὶ ἔφαγον. Τί οὖν ἀποδίδως σεαυτῷ; ἢ τὰς
ἐσθίωντας καὶ δὴ χαρισθῆντας κατακείνεις; Ὑπόμει-
νον τὸ Κύριον ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὅπως σκεπάσῃ
σε ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς. Μὴ γέλα ἐπὶ θλίβομένῳ,
μηδὲ χάρε ἐπὶ ἀστυρομένῳ, μήποτε ὀργισθῇ
σοι ὁ Κύριος, καὶ ἐμὴ εὐρύς ἀντίληψιν ἐν ἡμέρᾳ
θλίψεως. Μὴ καταδύωκε ἀδελφὸς χάριν φιλαρ-
χίας. εἰ μὴ γὰρ μὴ ἢ ἐκ Θεοῦ ἢ βελὴ αὐτῇ, ἐσα-
θήσεται. εἰ μὴ ἐκ Θεοῦ ἐστὶ, καὶ κρυβήσῃ εἰς τὰ
σκοῦνη, καὶ ὡς περ Σαβλ, ἐκείθεν λήφεται σε
Κύριος, καὶ καταστήσῃ σε ἡγούμενον ἐπὶ τὸ λαὸν αὐ-
τῷ. Τίς μὴ ἐσνάξει ἐπὶ τέποις; ὅτι ἔγω μίαν
ἀρετὴν ἐνδείξάμενοι ἔχοντες μοναδικὸν βίον, ἀρχὰς διώ-
κομεν; Πόθεν οὖν ἡμεῖς καὶ ἐπὶ ξηραῖς ὄντες
ναυαγῶμεν σωεχῶς; ἔχι δὲ ἀπειθείας καὶ ἀπα-
θείας; κωπηλατεῖν γὰρ μὴ ἐπιστάμενοι, κυβερ-
νᾶν ἐπιχειροῦμεν. Τίς πονηρότερος ἢ ἔχοντος ὕδωρ
γλυκὺ, καὶ μὴ ποτίζοντος ψυχὴν διψῶσαν; ἢ
τίς φθονερώτερος ἢ ἔχοντος βιβλίον ὠφέλιμον, καὶ
μὴ μεταδιδόντος τῷ ἀδελφῷ ὡς οἰκοδομήν;
Τίς δὲ ὀκνηρότερος ἢ διψῶντος, καθεμένου δὲ πλη-
σίον πηγῆς, καὶ τὰς χεῖρας μὴ ἐκτείνοντος, ὅπως
λαβὼν ὕδωρ, παύσῃ τὴν δίψαν; ἢ τίς ἀμελέ-
τερος ἢ κεχρημένῳ βιβλίῳ, καὶ τῆς ἀναγνώσεως
ἀμελῶντος; Συγκοπίασον τῷ ἐπιδομένῳ μαθεῖν
γράμματα, ὅπως ἀναγινώσκων τὰ θαυμάσια τοῦ
Θεοῦ, ἀλογῇ δὲ θαυμαστὸν ὄνομα, καὶ αὐτὸς ἔσται
σοι μισθὸς ἀποδοτός. Ἀκηδίασῃ μοναχῷ ἡ ὀλι-
γωχεία ἀντίσταται. καὶ τὸ ἔχοντος ὑπομονὴν ἢ
ὑψηλοφροσύνην. ὁ δὲ ἀγαπῶν τὸ Κύριον ἐν ἀλη-
θείᾳ, πρᾶτῃ τὰ ἀμφοτέρω. Μοναχὸς ὀκνηρὸς
πολλὰ ζημιωθήσεται. ὁ δὲ νήφων ἢ μίαν ὥραν

A ductus fueris. Quemadmodum torques au-
reus in collo viri, sic monachum decet pie-
tas atque religio. Quemadmodum mel dul-
cescens in ore viri, ita divini sermones in
anima timente Dominum. Senes sapientes
firmamentum sunt fratrum: at insipientes,
contentiosi erunt. Coram Deo & hominibus
exosa est superbia: eos vero, qui humilita-
tem amant, exaltat Dominus. Portus fere-
nus ac tranquillus est locus bonis regulis di-
rectus: quibus autem deest gubernatio, ut
B folia decidunt. Oportet ministrum obsequi
& servire ei, cui ministrat, sicut Domino,
& non hominibus: a quo etiam mercedem
accipiet: eumque, cui ministratur, humili-
ter ferre oportet, tamquam si ei a Domino
ministraretur. Comedisti panem, & repletus
es? Da gloriam ei, qui te saturavit, Deo.
Si vero paulisper exspectare ventrem velis,
etiam da gloriam ei, qui te confortavit,
C Deo: & ne dixeris coram omnibus: non co-
medi, nisi tantillum panis. Quid igitur ar-
rogas tibi ipsi? vel eos qui comedunt & gra-
tias agunt, condemnas? Sustine Dominum
in die tribulationis, ut te protegat in die iræ.
Non rideas super afflicto; neque gaudeas de
perverso; ne forte irascatur tibi Dominus, &
non invenias protectionem in die tribulatio-
nis. Ne fratres persequaris causa ambitionis:
nam nisi ex Deo sit consilium istud, non sub-
sistet. At si ex Deo est, etiam si in vasis occul-
D tatus fueris, sicut Saul, inde te assumet Domi-
nus, & ducem atque præfectum te constituet
in populo suo. Quis non ingemiscat super hi-
sce? quippe qui cum ne unam quidem adhuc
solitariae vitæ virtutem demonstrare possimus,
præfecturas sectamur. Quare & nos etiam in
continenti constituti, naufragium confestim
patimur. Et hoc nonne ex inobedientia nostra
atque insolentia? Remigare enim antequam
E sciamus, gubernare tentamus. Quis deterior
eo, qui cum aquam dulcem habeat, animam
sitientem non potat? aut quis invidentior eo,
qui cum librum utilem teneat, fratri suo ad
ædificationem commodare eum recusat? Quis
porro segnior eo, qui cum sitibundus prope
fontem sedeat, manus tamen non extendit, ut
sumta aqua sitim restinguat? aut quis negli-
gentior eo, qui librum utendum accepit, &
legere illum omittit. Adjuva illum qui ro-
F gat, ut discat literas; legensque magnalia
Dei, benedicat ac laudet admirabile nomen
ejus, & ipse tibi mercedis erit retributor. Segni
ac pigro monacho negligentia obsistit: habenti
autem patientiam, superbia repugnat. At
qui in veritate amat Dominum, utrumque re-
pudiat. Monachus piger multa patietur da-
mna: at qui sobrius est & vigilans, nullam
horam contemnet. Monachus piger & con-

tentiosus nullo erit in pretio, quoniam exacerbator est. Monachus inobediens multa explorabit loca: at qui humilis est corde, submittet se in Domino. Novitius prudens atque intelligens, suis obediens est superioribus in Domino. At inobediens, ignominia notabitur. Qui corporis sui castitatem servat, suspicietur a multis: & qui eam contemnit, a pluribus coarguetur. Considera, carissime, mensuras cuiusque eorum, qui sub obedientia vivunt propter illum, qui ait:

Matth. 13.

Quod fructum fert & facit, aliud quidem centesimum, aliud sexagesimum, aliud vero trigesimalum. Monachus ventri deditus jejunium vocat malum atque infaustum diem: at temperantiae studiosus, non ægre fert neque tristatur. Cave re aliqua proximum offendas; sed in omni conversatione tua bene compositum atque instructum te præbeas. Vir immorigeratus explorat vicinum suum: at qui in luce ambulat, malum non cogitat. Qui diligit Dominum, non exacerbat proximum, sed observat seipsum, propter eum qui dixit:

Matth. 7.

Et quaecumque vultis, ut vobis faciant homines, & vos similiter facite illis: hæc est enim Lex, & Prophetæ. Laboribus te exerce, monache, in hieme ac tempestate, ut in vitæ portum ingressus, exhilareris. Fratres negligentiores adversus diligentiores armat inimicus. Qui autem seduli magis sunt atque industrii, per negligentiores opus inveniunt, perferentes eorum infirmitates propter Dominum. Qui misericordiam exhibet proximo suo, etiam misericordiam apud Dominum inveniet: iudicium autem sine misericordia illi, qui non fecit misericordiam. Ne consentias fratri tuo in peccato; quin potius eum ab illo eripe ac libera, ut salvetur anima vestra in Domino. Timor Dei præ oculis tuis sit omni tempore, & peccatum in te non dominetur. Cave dixeris, hodie pecco, &

Prov. 27.

cras poenitentiam agam: non enim securus es de crastino: verum hodie poenitentiam agamus, & de crastino curæ erit Domino. Est aliquis obambulans, qui dum audit vocem ac signum ad orationem, assumit opus manuum: at tu, carissime, vide ne synaxim negligas; ut oculus mentis tuæ illuminetur. Dedecus est ei, qui os impudens possidet: at qui timet Dominum, in veneratione erit. Toto corde tuo in Domino confide, & omni tempore gratiam invenies. Si expectaveris ac sustinueris ipsum, non perdes mercedem tuam. Siphones adhibentur in die incendii: & lacrymæ, tentationis tempore. Aqua extinguit flammam in domo accensam: & lacrymæ in oratione, concupiscentias pravæ. Sicut palma in ripis germinans: ita concordia fratrum in Domino. Qui majores honorat,

a mi-

A καταφρονήσῃ. Μοναχὸς οὐκ ἐκνηρὸς καὶ ἐριστικὸς ἔδοξαθήσεται, ὅτι ὡς περικράνων ἐστὶ. Μοναχὸς ἀνυπότακτος πολλὰς πόλεις δοκιμάσῃ, ὃ ἢ ταπεινότητων ὑποταγήσεται ἐν Κυρίῳ. Ἀρχάριος σωεπὸς ὑπήκοος μαιζοτέρων ἐν Κυρίῳ. ὃ ἢ ἀνήκοος ἐν ἀτιμίᾳ ἔσται. Ὁ σιωτῶν τὴν ἀγνείαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, θαυμασθήσεται ὑπὸ πολλῶν. ὃ ἢ ταύτης καταφρονῶν καταγνωσθήσεται ὑπὸ πλειόνων. Σκόπει, ἀγαπητὲ, τὰ μέτρα ἐκάστω τῶν ὑποτεταγμένων. Ἀλλὰ τὸ εἰπόντα. ὅς δὴ καρποφορεῖ καὶ ποιεῖ, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ ἢ ἐξήκοντα, ὃ ἢ βιάκοντα. Μοναχὸς γασείμαργος τὴν νηστείαν καχημεσίαν ἀποκαλεῖ. ὃ ἢ ἐγκρατὴς, ἔστυθροπάσῃ. Μὴ ποιεῖς ὡραῖον λυπῆν τὸ πλοσίον. ἀλλ' ἴσθι πεπαλασμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου. ἀνὴρ ἀπάσθους κατασκοπεῖ τὸ γείτονα αὐτοῦ, ὃ ἢ ἐν τῷ φωτὶ πεπαλασθὲν ἔλογίζεται τὸ κακόν. C Ὁ ἀγαπῶν τὸ Κύριον ἔστυθρογίξει τὸ πλοσίον, ἀλλὰ τῆς ἐσπῶν. Ἀλλὰ τὸ εἰπόντα. καὶ ἂν θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ποιεῖτε αὐτοῖς καὶ ὑμεῖς ὡσαύτως. ἔπος γὰρ ἔστιν ὁ νόμος καὶ οἱ ὡραῖοι. Κάμε, μοναχέ, ἐν τῷ χειμῶνι, ἵνα διψῶν θήσῃ εἰσελθὼν εἰς τὴν λιμένα τὴν ζωῆς. Τὸς ἀμελεζέρας ἀδελφὸς κατὰ τὴν παροχῶν ἐφοπλίζει ὁ ἐχθρὸς. οἱ ἢ παροχῶν ἀλλὰ τὴν ἀμελεζέρων διείσκησιν ἐργασίαν, βασιάζοντες αὐτοὺς τὰ ἀσθενήματα. D Ἀλλὰ τὸ Κύριον. ὁ ποιῶν ἔλεος τῷ πλοσίον, εὐρήσει ἔλεος ὡς ἐν Κυρίῳ. ἀνίλεος ἢ ἡ κείσῃ τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος. Μὴ σιωλῶν ἀδελφῶ σου εἰς ἀμαρτίαν, ἀλλὰ μάλλον καὶ αὐτὸν ῥύσαι ὅς αὐτῆς, ὅπως ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἐν Κυρίῳ. Εἴσω ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ὡς ὁφθαλμῶ σου ἀπαπάνης, καὶ ἀμαρτία σου ἔκυριόσῃ. Μὴ εἴπῃς, σήμερον ἀμαρτάνω, καὶ ἄρριον μετανοῶ, ἔγδρ' ἔχεις δὲ ἀσφαλὲς πῶς τὸ ἄρριον. ἀλλὰ σήμερον μετανοήσωμεν, ὅς πῶς τὸ ἄρριον Κυρίῳ μελήσει. Εἴσιν ἀναπατῆς, καὶ ἐν τῷ ἀκένῃ τὸ φωνῆντα εἰς ὡραῖον, ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου. μὴ ἀμέλει τὸ σιωλῶν σου, ἀγαπητὲ, ἵνα φωτισθῇ ὁ ὁφθαλμὸς τὸ ἀπανοίας σου. Μῶμος τῷ κεκτημένῳ τόμα θρασυ. ὃ ἢ φοβέμενος τὸ Κύριον, ἀλαβηθήσεται. ἴσθι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου πρὸς Κύριον, καὶ ἐν παντὶ καρπῷ δέξῃς χάριν. Εἴαν ὑπομείνης ἐν αὐτῷ, ἔμὴ ἀπλῆσης σου τὸ μισθόν. Σίφωνες ὡραῖοι ἀγοντα ἐν ἡμέρᾳ ἐμωρησμοῦ, καὶ δάκρυα ἐν καρπῷ περασμοῦ. Ὑδωρ σθένουσι φλόγα ἀνημμένῳ ἐν οἰκίᾳ, καὶ δάκρυα ἐν ὡραῖῳ ἐπιθυμίας πονηρίας. ὡς περ φοίνιξ θάλλων ἐν ἀγίαλοις, ἔσως ὁμόνοια ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ. Ὁ τιμῶν μαιζοτέρους δι-

ἀφραδίησεται ὑπὸ μικροτέρων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ
 πρὸς οὐρανὸν αὐτὸς εἰσακουσθήσεται. Ἐὰν χρησῇς τῷ
 ἀδελφῷ σου τι, καὶ ἀφ' οὗρου πρὸς τὸν ἀποδοῖν, ὅ
 βέλει ὑπομνήσκῃ αὐτὸν, ἀπ' αὐτοῦ ὑπομνήσκῃ
 πολλὰς γὰρ γίνεται λήθη. Ἐὰν χρησῇς τῷ
 ἀδελφῷ σου, καὶ κείνος ὑλαβείη φερόμενος, μὴ
 ὑπομνήσκῃ σε, ἀλλὰ σὺ ὡς τὸ Θεὸν φοβέμενος,
 μὴ ἀποσέρῃ αὐτὸν τῷ αὐτῷ. διότι γέγραπται, μηδε-
 νὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀλλήλοις ἀγαπᾶν. Πάν-
 των τῶν φθειρομένων δεῖ καταφρονεῖν, ἀδελφοί, μό-
 νης ὅτι ζωὴς ἀντιποιεῖσθαι. Ἐὰν πρὸς χειροῦ με-
 σάζῃς τι, μὴ ἀμέλει τὸ ἐν αὐτῷ σωτηρίας πρὸς φα-
 σισμόν πορεύσῃς ἐν ἀμαρτίᾳς. ὅτι καὶ Ἰωσήφ
 ἐμέσασε πρὸς ἀγῶντος ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ μόνον μιᾶς
 οἰκίας ἀνεδέξατο φροντίδα, ἀλλὰ καὶ πάσης Αἰ-
 γύπτου, ὅτι οὐκ ἐκλινεν ἐξ ὁδοῦ ἀληθείας, ὅτι ὁ
 Κύριος ἐδόξασεν αὐτόν. Ἐὰν ἡ ψυχὴ σου ὑγιὴς
 ὑπάρχῃ πρὸς Κύριον, ἐν πάσῃ ὠφελήσῃ. Ἐὰν
 ἴδῃς πρὸς ἀγῶντος ἐν Αἰγύπτῳ, εἰπὼν ἐν σεαυτῷ. ψυ-
 χή, ὅπως τὰ πρὸς ἀγῶντος ἐπιθυμῶν, ποσὰ ὑπο-
 μένῃ, ἵνα σωθῇ τὰ μὴ ἀφ' οὗρου. σὺ δὲ τὸ μὴ
 πρὸς ἀγῶντος ἀμελεῖς; Ἐὰν θεάσῃ ἀνδρὸς δικα-
 ζομένης, εἰπὼν ἐν σεαυτῷ. ψυχὴ, ὅπως ἐπὶ ὁδοῦ
 χρησίμου ποσὰ τῷ πρὸς ἀγῶντος καὶ φιλονεικίαν ἔχῃ
 πρὸς ἀλλήλους. σὺ ὅτι μὴ τῶν πρὸς ἀγῶντος ὀφειλέτης
 εἶσαι, καὶ πρὸς ἀγῶντος τῷ Θεῷ, ὡς δεῖ, ἵνα τὸ ἀφ-
 σεως ἐπιτύχῃς; Ἐὰν θεάσῃ τὸς οἰκοδομῶντας οἰ-
 κίας τῶν πρὸς ἀγῶντος, εἰπὼν ἐν σεαυτῷ. καὶ ὅπως, ψυχὴ,
 οἰκίας τῶν πρὸς ἀγῶντος οἰκοδομῶντες, πρὸς ἀγῶντος
 τελειῶσαι τὸ ἔργον. σὺ ὅτι καταφρονεῖς τῶν ἀγῶντος
 σκηνῶν; Καὶ ἵνα μὴ κατὰ ἐν λέγοντες, μηκυώ-
 μεν τὸν λόγον, εἴ τι ἂν ἴδωμεν ἐν τῷ βίῳ, τὸς
 κοσμητὸς λογισμὸς καὶ τὰ βιωτικὰ φρονήματα εἰς
 τὰ πρὸς ἀγῶντος μεταλλάξωμεν, καὶ πάντως ὠφε-
 λείας τυγχάνωμεν, τὸ χάριτος ἡμῶν συνεργήσης.
 Τί δὲ ἐστὶν ὁ μοναχός; ὅμοιος ὁ μοναχός ἀνδρὶ
 καταφερομένῳ ἐξ ὑψους, ὅς δὲ ὡν χοινίον κρεμά-
 μεν ὑψηλῷ ἀφ' οὗρου, δρᾶξάμενος ἀπεκρέ-
 μασεν αὐτόν, καὶ βοᾷ ἀδιαλείπτως πρὸς Κύ-
 ριον ὅτι βοηθῆναι, εἰδὼς ὅτι ἐὰν ἴστασθαι ἀπο-
 λύσῃ τὰς ἀμφοτέρους χεῖρας, πίπτει καὶ θανατῶ-
 νται. Ἐπιλαβὼς, μοναχέ, τὸ ἀγῶντος ζωὴς εἰς τὸ
 ἐκλήθῃς, καὶ ὁμολόγησας τὸν καλὸν ὁμολογίαν
 ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων. ἔτι γὰρ μικρὸν
 ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἵξει καὶ ὁ χροῖται. Διὰ τὸ μὴ
 βέλει ἡμῶς μικρὰν θλίψιν ὑπομεῖναι ἀφ' οὗ
 Κύριον, πρὸς ἀγῶντος ἀκρίως εἰς πολλὰς θλί-
 ψεις καὶ κακίας. καὶ ἀφ' οὗ μὴ θέλει ἡμῶς
 καταλιπεῖν τὸ ἴδιον θέλημα ἀφ' οὗ τὸ Κύριον,
 ἐαυ-

A a minoribus exhilarabitur, & in die oratio-
 nis ejus exaudietur. Si fratri tuo aliquid
 utendum dederis, & ille differat restituo-
 nem, poteris ei semel in memoriam reduce-
 re: nam sæpe oblivio accidit. Sin autem tu
 quidpiam a fratre tuo commodato acceperis,
 & ille verecundia ductus non te commonefa-
 cit; tu tamen tamquam Deum timens, ne
 eum privaveris: quoniam scriptum est: *Ne-*
mini quidquam debeatis, nisi ut invicem diliga-
 B *tis.* Cunctas res corruptibiles pro nihilo du-
 cere oportet, fratres: solam autem vitam
 æternam sibi vindicare & magnificare conve-
 nit. Si qua tibi procuratio commissa sit, ca-
 ve salutem tuam neglexeris, excusationes
 prætexens in peccatis: nam & Joseph curavit
 negotia in Ægypto: nec unius dumtaxat
 domus ac familiæ curam suscepit, sed totius
 etiam Ægypti; & quia non declinavit a via
 veritatis, Dominus gloria & honore decoravit
 illum. Si anima tua sana & integra fuerit ad
 Dominum, in omnibus fructum atque utili-
 tatem capies. Si negotiatorem videris, dic
 intra teipsum: o anima, iste temporalium re-
 rum cupidus tanta suffert, ut caduca & non
 permanfura sibi congreget: tu vero æterna &
 nunquam pertransitura negligis? Si viros ali-
 quos litigantes adspexeris, dic intra teipsum:
 o anima, isti ob rem nullius pretii atque uti-
 litatis tantopere inter se contendunt ac liti-
 D gant: at tu decem millium talentorum cum sis
 debitor, non procidis Deo, sicut oportet,
 ut debitorum remissionem consequaris? si
 aliquos fabricantes domos ex luto conspexe-
 ris, tacitus tecum dicito: & hi, o anima, in
 luteis domibus exstruendis magnum studium
 adhibent, ut opus perficiant: tu vero æterna
 tabernacula contemnis? Et ne singillatim
 multa percensentes, protrahamus sermonem,
 si quid ejusmodi perspexerimus in vita, mun-
 E danas cogitationes & sæcularia consilia in spi-
 ritualia commutemus, & plane utilitatem
 aliquam consequemur, divina nobis coope-
 rante gratia. Quid porro est monachus? Si-
 milis est monachus viro ex alto demisso, qui
 funem excelso intervallo pendentem arripit,
 & se illi appendit, & indefinenter pro auxi-
 lio ad Dominum clamat, sciens se, si defe-
 cerit, usumque utriusque manus perdiderit,
 præcipientem illico ruiturum, & moriturum.
 F Apprehende vitam æternam, monache, ad
 quam vocatus es, & bonam quam professus
 es coram multis testibus confessionem: ad-
 huc enim modicum restat temporis, & ve-
 niens veniet, & non tardabit. Propterea
 enim quod exiguum tribulationem sustinere
 propter Dominum nolumus, sæpe vel inviti
 in varias gravesque tribulationes incidimus.
 Et quia propriam voluntatem amore Domini

Rom. 13.

Gen. 41. 42.

relinquere nolumus ; nobis ipsi detrimentum animæ conciliamus . Et quia ægre ferimus , nos in subjectione & contemptu versari propter Dominum ; nos ipsos consolatione justorum privamus . Et quia morem gerere recusamus admonitionibus atque consiliis eorum , qui nos monent propter Dominum ; nos ipsos improbis dæmonibus deridendos præbemus . Et quoniam in virga disciplinam non recipimus ; lebes nos excipiet , ubi non erit qui consoletur . *Quis dabit capiti meo aquam , & oculis meis fontem lacrymarum , & vultum hilarem ad eos qui extra sunt ? & plorabo die ac nocte peccata mea . Dixi risui : longe recede a me : & lacrymis , accedite ad me : quoniam multa peccata mea valde coram Domino , & delictorum meorum non est numerus . Nostis tres esse lacrymarum differentias in hominibus . Sunt enim lacrymæ quædam rerum apparentium , & eæ amaræ valde sunt & vanæ . Et sunt lacrymæ poenitentiae , quando anima æternis perfrui bonis desiderat ; & illæ sunt dulces & utiles vehementer . Et sunt lacrymæ poenitentiae , ubi fletus est & stridor dentium : & hæ acerbæ sunt & inutiles : nihil enim proficiunt tunc , quando non est amplius tempus poenitentiae . Carissime , vigilans esto in juventute tua , ut probatus inveniaris etiam in novissimis tuis : & non confidas teipsum improbo hosti , suggerenti fraudulentæ tibi cogitationes , dum dicit . Adhuc juvenis es , & plures alii vitæ tuæ supersunt anni : quare nunc latere , & animam tuam mœrore ne affeceris ; senectutis autem tuæ tempore poenitentiam agere licebit . Non amplius cognoscis , frater , (neque enim , tametsi velut insipiens esses , ignorare deberes) quod ipse te in hisce seducat atque decipiat ? si enim dum adhuc juvenis es , & in ipso flore & fervore ætatis versaris , quando omnem sufferre laborem atque exercitationem potes , poenitentiam non agis ; nonne si consenueris , imbecillitatem senectutis prætexes ? si vero & in ipso juventutis tuæ flore anticipatus sis , quid facies ? Relinque igitur viam inimici , & vocem veri Domini dicentis : *Vigilate ergo , & orate : quia nescitis diem , neque horam .**

Domine Jesu Christe , Rex regum , qui habes potestatem vitæ & mortis , qui incerta & occulta cognoscis , quem nulla latet cogitatio atque sermocinatio : ab occultis meis munda me , quoniam malum coram te feci . Ecce enim dies mei deficiunt , de die in diem : & peccata mea multiplicantur . Tu

Domini-

Jerem. 9.

Eccles. 2.

Matth. 24.

25.

Marc. 13.

Psalms. 50.

A εἰς τοὺς πονηροὺς ζημίαν ψυχῆς . καὶ ἀλλ' ὅ μὴ ἀνέχεσθαι ἡμῶς ἐν ὑποταγῇ καὶ ὑπερδυνάμει
ἀλλ' ὅτι Κύριον , εἰς τοὺς ἀποστρέφοντες τὸ πρὸς ἀκλή-
σεως τὸ δικαίον . καὶ ἀλλ' τὸ μὴ περιπατεῖν ἡμῶς
τῇ νεκροῦ τῇ νεκροῦντων ἡμῶς διὰ τὸ Κύριον ,
εἰς τοὺς ποιοῦντες ἐπίχαρμα τοῖς πονηροῖς δάμο-
σι . καὶ διὰ τὸ μὴ ἀποδέχεσθαι ἡμῶς τιλὴ ἐν ῥά-
βδῳ παλαίῳ , ὃ λέγει ἡμῶς ἀλλ' ἀδέχεται , ἐν-
θα ὅτι ἐστὶν ὁ πρὸς ἀκαλῶν . Τίς δ' αὖτε τῇ κεφαλῇ
μὴ ὕδωρ , καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μὴ πηγὴν δακρύων ,
καὶ φαρδύον πρὸς ὅσον πρὸς τὰς εἴδας ; καὶ κλαύ-
σομαι τὰς ἀμαρτίας μου ἡμέρας ὅτι νεκρός . Εἶπον
τῷ γέλωτι , πόρρω γὰρ ἀπ' ἐμοῦ . καὶ τοῖς δά-
κρυσι , ἔλθετε πρὸς με , ὅτι πολλὴ ἡ ἀμαρτία
μου ἐνώπιον Κυρίου σφόδρα , καὶ ὅτι ἐστὶν αἰσχύνη
τοῖς πρὸς ἀκαλῶν μου . Εἶδετε ὅτι βίαι ἀλλ' ἀφ' ὧν
εἰσι δακρύων ἐν ἀνθρώποις ; ἐστὶ δακρύα τῶν φανο-
μένων πρὸς ἀκαλῶν , καὶ αὐτὰ εἰσι πικρὰ σφόδρα
καὶ μέταμα . καὶ ἐστὶ δακρύα τῇ μετάνοιᾳ , ὅταν
ἐπιποθῇ ἡ ψυχὴ τῶν ἀγωνίων ἀγαθῶν , καὶ αὐ-
τὰ εἰσι γλυκέα καὶ ὠφέλιμα σφόδρα . καὶ ἐστὶ
δακρύα τῇ μετάνοιᾳ , ἐνθα ὁ κλαυθμός καὶ ὁ
βρυγμός τῶν ὀδόντων , καὶ ταῦτα εἰσι πικρὰ καὶ
ἀνώφελη , ὅθεν γὰρ ἀνύσει ποτε , ὅτε ὅτι ἐστὶν ὁ
καρὸς τῇ μετάνοιᾳ . Ἀγαπητέ . νῆφε τῇ νεότητι
σε , ὅπως δύνῃς δοκιμὸς καὶ ἐπ' ἐχάτων σε .
καὶ μὴ καταδάρσῃ σε αὐτὸν τῷ Πονηρῷ ὑποβάλ-
λοντί σοι ἀπατηλὰς λογισμὰς , καὶ φάσκοντι ,
τίως νεώτερος εἶ , δεῖ σε ἄλλα πολλὰ εἶναι ζῆσαι .
ὅσον νῦν ἀφράγνυς , καὶ μὴ λυπήσῃς τὴν σεαυτοῦ
ψυχὴν καὶ πρὸς τὴν γῆρας σε δεῖ σε μετανόησαι .
Οὐκέτι γινώσκεις , ὦ ἀδελφέ , ὅθεν καὶ ὡς ἀ-
φρων , ὅτι ἀπατήσαι ἐν τέτοις ; εἰ γὰρ ἐτι νεώ-
τερος σε ὑπάρχοντος , καὶ τῇ ἡλικίας σε φειγώ-
σης , ὅτε δύνη ὑπομείναι πάντα πόνον καὶ ἀσκη-
σιν φέρειν , ὅ μὴ μετάνοις . εἰ γὰρ γῆρας ὅ μὴ
ἀδυναμία τῇ γῆρας προφασίζῃ ; εἰ δὲ καὶ ἐν
τῇ νεότητι σε καταληφθῇς , τί ποιήσεις ; Ἀπό-
λιπε οὖν τὴν ὁδὸν τῇ Ἐχθρῷ , καὶ ἄκουε τὴν
φωνὴν τῇ ἀληθείᾳ Δεσπότης εἰπόντος . ἡσυχάζετε
οὖν καὶ προσεύχεσθε , ὅτι ὅτι οἴδατε τὴν ὥραν ,
ὅθεν τῇ ἡμέρᾳ .

F Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ , βασιλεῦ πάντων βα-
σιλευνόντων , ὃ ἔχων ὑπερδυνάμει ζωῆς καὶ θανά-
του , ὃ γινώσκων τὰ ἀδύνατα καὶ τὰ κρυφία ,
ὃν ὃ λαμβάνει ἐνδύμνησις καὶ ἀγαλλογισμὸς ,
καθαίρεισόν με ὅτι πάντων κρυφίων μου , ὅτι ὃ
πονηρὸν ἐνώπιόν σε ἐποίησα . ἰδοὺ γὰρ αἱ ἡμέ-
ραι μου ὅτι πληθύνουσιν ἡμέρας καὶ ἡμέρας . καὶ αἱ
ἀμαρ-

ἀμαρτίαν μου πληθύνοντα. Σὺ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν θυμῶν καὶ πάσης σαρκὸς, γινώσκεις τὴν πολλὴν ἀσθένειάν τῃ ψυχῇ μου καὶ τῷ σώματι. Δός, Κύριε, ἰσχύϊ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ μου, καὶ ἀντιλάβε μου τὴν ταλαιπώραν. Σὺ γὰρ γινώσκεις, ὅτι ὡσεὶ τέρας ἐξηγήθην τοῖς πολλοῖς, καὶ σὺ βοηθός μου κραταῖός. Δός μοι καρδίαν Κύριε διγνώμονός σου, ἀγαθὴ μνημονεύειν τῶν ἐργασιῶν σου. Χαίρει πάντως, ἀγαθὴ Κύριε, καὶ μὴ μνησθῆς τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν, ὅτι ἀμνησιμὰ κησον ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Μὴ πρίδης, Κύριε, τὴν δέσιν μου τῷ ὀφθαλμῷ καὶ ἀμαρτωλῷ, ὅτι ὡς ἐσκέπασέ με ἡ χάρις σου ἄχρι τῆ νῦν, καὶ ἕως τέλους μὴ ἀφέλῃς αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ. Αὐτὴ γὰρ ἐσώφισέ με ὥστε σωθῆναι ταῦτα, καὶ μακάριοι οἱ συντηρῶντες τὰς ἐσθῆς αὐτῆς, ὅτι ἔσται αὐτοῖς εἰς σέφανον δόξης. Ἐξομολογῶμαί σοι Κύριε, καὶ ἀνῶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιός τ' ἐνδείζόμενον ἐν ἐμοὶ πλῆθος οἰκτιρῶν, ὅτι σκεπασθῆς καὶ βοηθός ἐγένεσθαι μοι, ἐπεὶ τὸ ὄνομα τὸ μεγαλωσύνης σου ὀλογοῦμαι εἰς τὰς αἰῶνας. Σοὶ γὰρ ὡρέπει μεγαλωσύνη Κυρίου τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ἀγαπητέ, δίδασκε σὸν ἀδελφὸν ὁδὸν, μὴ τὴν ἀπάγῃς εἰς τὸ κόσμον, ὅτι αὐτὸς εἰσάγῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ὁράων. Φοβῶ τὸν Κύριον ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει σου, καὶ μὴ ζηλῶ τὰ ἔργα τῶν ἀσεβῶν, ὅτι τὸ πῦρ αὐτῶν ἐσβεσθήσεται, καὶ ὁ σκῶληξ αὐτῶν ἐτελευτήσει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΡΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΜΠΛΑΘΩΣ ΔΙΑΓΟΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΩΝ.

ΑΓΩΝΙΩ, ἀδελφοί μου, καὶ φείτω, καὶ τῇ λύπῃ καταλιβώσκομαι διὰ τὸ Προφήτῳ λέγοντα, ἴδετε οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε. Καὶ ὡς γὰρ μέγιστα διὰ τὴν ἐμαυτοῦ ἀπαρδυσίαν· πάσης γὰρ ἀνομίας ὁδὸς γεννημαί, καὶ πάσῃ ἀμαρτίᾳ κατέδρασε μου ἕκαστον μέλος ὁ Ἐχθρὸς. καὶ ὥφειλον ἐμαυτὸν κόψασθαι καὶ θρηνῆν διὰ τὴν προσδοκίαν μου ἀχύνειν, καὶ ἔτι τὰ ἄλλων μεριμνῶν. ὥφειλον ὡς γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ δοκὸν ἐκκόψαι, καὶ ἔτι τὰ ἄλλων διαβλέπειν κάρφην. Ἀλλ' ἡ νῦν γινομένη καταφρόνησις ἐν τοῖς ἡμετέροις κακοῖς βαπτίζει με τῇ λύπῃ σφόδρα. βλέπω γὰρ τὴν ἀμέλειαν τῆς νῦν κατηχέσεως καὶ τὴν δύναμιν φέρειν, κατὰ τὸν λέγοντα Προφήτην, εἶδον ἀσωετῶντας καὶ ἰξετηκόμην. Ποῖον γὰρ ὄργανον ὁ Ἐχθρὸς οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν; ἢ ποῖα πολυτρόπως τέχνη οὐκ ἐκρά-

ΤΗΣΕΝ

A Domine Deus spirituum & omnis carnis, exploratam habes magnam corporis & animæ meæ infirmitatem. Da, Domine, robur in imbecillitate mea, & succurre mihi misero. Tu enim nosti, quod tamquam prodigium factus sum multis, & tu adiutor meus fortis. *Psal. 70.* Da mihi Domine cor gratum, quo semper memoria recolam beneficia tua, optime Domine; & ne memineris multorum peccatorum meorum, verum oblivioni scelera mea atque delicta trade. Ne despexeris, Domine, preces mei peccatoris; sed quemadmodum hucusque tua me protexit gratia, ita in finem usque eam a me ne abstuleris. Ipsa enim sapienter me edocuit intelligere ista: & beati qui custodiunt vias ejus, quoniam erit ipsis in coronam gloriæ. Confiteor tibi, Domine, & collaudo te ego indignus, quia miserationum tuarum multitudinem in me demonstrasti: quoniam protector & auxiliator factus es mihi, ideoque nomen magnificentiae tuæ benedictum est in sæcula. Tibi enim majestas convenit Domino Deo nostro.

Doce, carissime, fratrem tuum viam, non quæ abducatur ad sæculum, sed quæ in regnum cœlorum introducat. Dominum autem time omnibus viribus tuis, & noli æmulari opera impiorum: quoniam ignis eorum non extinguetur, & vermis eorum non morietur.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

AD CORRECTIONEM EORUM, QUI VITIOSE VIVUNT, ET HONORES APPETUNT.

ANgor, fratres mei, & horreo ac contremisco doloreque conficior, dum illud Prophetæ animo revolve: Videte contemptores, & admiramini, & disperdimini; *Habac. 1. At. 13.* Ac primum quidem maxime ob meam imprudentiam atque ignorantiam; cum omnem iniquitatis viam sim ingressus, omnique genere peccati singula membra mea constricta teneat inimicus. Debuissē sane meipsum affligere atque deplangere propter turpitudinem, in qua versor, ac deinceps aliorum curam gerere. Debuissē prius trabem meam evellere, & sic aliorum festucas cernere. Verum qui temporibus nostris dominatur contemptus, vehementi me dolore obruit atque demergit. Aspicio enim præsentis disciplinæ negligentiam, & ferre nequeo, secundum illud Prophetæ effatum: *Vidi prævaricantes & tabescebam.* Quæ enim nobis instrumenta non intentavit inimicus? aut quibus fraudibus

*Matth. 7.
Luc. 6.*

Psal. 118.

bus ac dolis nos vincere & occupare non est conatus? Hei mihi, quis impendentia nobis mala non deploret? Verum iis quæ dicuntur attendite, obsecro, qui hanc vitæ rationem delegistis, & pertimescite. Cum enim Angelicum feramus habitum, una cum Diabolo militiam gerimus. Habitus quidem est Angelicus, at vita mundana. Numquid inter Angelos in cœlis contentiones vigent & æmulationes, sicut nunc inter monachos videmus? Radices quippe egit inter eos æmulationio, & invidia, atque obtrectatio. Diversimode sua singulis nobis miscuit venena hostis callidus, & arte doloque unumquemque nostrum supplantare studet. Et hic quidem jejunium recte observat: verum zelo & invidia vincitur. Alius rursus a fœda atque absurda se concupiscentia continet; sed vana constrictus est gloria. Alius diligenter vigiliis colit; sed detractationis malo irretitus est. Alius a murmuratione alienus est; verum inobedientia ac contradictione plenus. Alius a cibis temperat; verum inani jactantia & arrogantia demersus est. Alius in oratione perseverat; sed indignatione atque iracundia superatur. Alius paululum in recte agendo proficit; sed adversus negligentiores extollitur. Alios alio modo malitia ligatos tenet; & non est qui intelligat. Propterea rixæ atque dissensiones sunt inter monachos. Hei mihi, quis non suspiret? quis non lugeat? Quo pacto hoc Angelicum institutum confundimus? Reliquimus enim mundum; & quæ mundi sunt sapimus. Possessiones rejecimus; & a contentionibus non cessamus. Reliquimus domos; & earum cura atque sollicitudine quotidie absumimur. Non adsunt opes, sed non abest superbia. Nuptias sprevimus, & ab inani cupiditate non recedimus. Exteriorum humilitatem simulamus, & animo honores appetimus. Videmur quidem paupertatis amatores, & habendi cupiditate detinemur. Ore quidem ac verbo paupertatem colimus, mente autem avaritiæ morbo laboramus. Quis igitur nostram conditionem ac institutum non doleat? Licet quippe monachorum, juniorum præsertim ac novitiorum, intueri & admirari studia. Nondum enim vel verbo, sæculo abrenunciaverunt, & jam fastu atque superbia tument. Nondum affecti sunt habitum, & jam suam arrogantiam ostendunt. Nondum institutiones audierunt, & jam alios admonent. Nondum vestibula viderunt, & jam penetralia comminiscuntur. Nondum primum ascenderunt gradum, & jam super nubes volitare contendunt. Nondum asceticum institutum degustarunt, & jam vana instructi sunt gloria. Nondum primam disciplinæ vocem auribus perceperunt,

&

A τῆσιν ἡμῶν; Οἱμοι, τίς μὴ πονήσῃ ταῖς ἐπηρητημέναις ἡμῖν κακῶν; Ἀλλὰ προσέχετε τοῖς λεγομένοις παλαιῶν, οἱ τὸ βίον τῦτον ἐπανηρημένοι, καὶ βοήσατε. Ἀγγέλων γὰρ χῆμα φορῶντες, τῷ διαβόλῳ συναμιλλώμεθα. Ὁ χῆμα Ἀγγελικόν, καὶ ἡ πολιτεία κοσμική. ἄρα οἱ Ἀγγελοι ἐν ὕραν ἔν τῳ ἐρίδι καὶ ζήλῳ διαγῶσι, καθὼς νῦν ὁρῶμεν ἐν τοῖς μοναχοῖς; ἐρρίζωσε γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ζήλος, καὶ ὁ φθόνος, καὶ ἡ καταλαλιά. Διαφορῶν γὰρ ὁ πανουργὸς ἐρράντισεν αὐτῷ τὰ φάρμακα εἰς ἓνα ἕκαστον ἡμῶν, καὶ διὰ τέχνης ἕκαστον ὑποσκελίζει. Καὶ ὁ μὲν τις κατῳρῶσεν νηστείαν, καὶ τῷ ζήλῳ καὶ φθόνῳ κεκράτηται. ἕτερος πάλιν ἐκρατήσεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἀπόπῃς, καὶ τῇ κενοδοξίᾳ πεπέδηται. ἄλλος κατῳρῶσεν ἀργυρίαν, καὶ τῇ καταλαλίᾳ πεπαγίδευται. ἄλλος τῆς καταλαλιᾶς ἀπέστη, καὶ τῇ ἀνυποταξίᾳ καὶ ἀντιλογίᾳ μεμέστωται. ἄλλος ἀπὸ βρωμάτων ἐγκρατεύεται, καὶ τῷ τύφῳ καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ πεπόντισται. ἄλλος ἐν ταῖς δίχαῖς καρτερικὸς ὑπάρχει, καὶ τῷ θυμῷ καὶ τῇ ὀργῇ ἠτῶται. ἄλλος κατῳρῶσέ τι μικρόν, καὶ ἐπάρεται κατὰ τῆς ἀμελεσεύων. ἄλλον οὖν ἄλλως ἐδῆσθαι ἢ κακίᾳ, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ σωτὴρ. Διὰ τῦτο ἐρίδες καὶ διχοστασίαι εἰσὶν ἐν τοῖς μοναχοῖς. Οἱμοι, τίς μὴ ἐσνάξῃ; τίς μὴ πονήσῃ; ὡς πῶς τὴν Ἀγγελικὴν ταύτῃ πολιτείαν συνεχέαμεν. κατελείψαμεν γὰρ τὸν κόσμον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου φρονέμεν. τὰς κτήσεις ἀπεβαλόμεθα, καὶ τὸ φιλονεικεῖν οὐκ ἐπαυσάμεθα. τὰς οἰκὰς κατελίπομεν, καὶ τῇ μερίμνῃ καθ' ἑκάστην τηκόμεθα. πολλοὶ οὐκ ἔχομεν, καὶ τὸ ὑψηφανίας οὐκ ἀπέστημεν. γάμον ὑπεφείδομεν, καὶ τὸ ματαίως ἐπιθυμίας ἢ μεδιζάμεθα. ἔξωθεν ταπεινοφρονέμεν, καὶ τῇ ψυχῇ τιμὰς ἀπαυτῶμεν. τῷ δοκεῖν ἀκτῆμονες, καὶ τῇ πλεονεξίᾳ κρατέμεθα. τῷ λόγῳ ἀκτῆμονες, καὶ τῇ διανοίᾳ πολυκτημοσύνην νοθέμεν. Τίς οὐκ ἂν πονήσῃ ἢ ἡμετέραν κατήχησιν; Ἔστι γὰρ ἰδεῖν καὶ θαυμάσαι τὰ ἐπιτηδύματα τῶν μοναχῶν, μάλιστα τῶν νεωτέρων καὶ ἀρχαίων. ἔγω γὰρ κατὰ λόγον ἀπετάξαντο, καὶ ἡδὴ τετύφωνται. ἔγω ἐνέτυχον τῷ χῆματι, καὶ ἡδὴ ἀλαζονόουνται. ἔγω ἤκουσαν τὸ μαθήματος, καὶ ἡδὴ ἄλλους νεθετεύουσιν. ἔγω τὰ πρῶτα εἶδον, καὶ ἡδὴ τὰ ἔνδον φαντάζοντο. ἔγω ἐπέβησαν τῷ βαδμῷ, καὶ τὴν νεφέλῃς ἴσα πέτοντο. ἔγω ἐγνώσαντο τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἡδὴ τῇ κενοδοξίᾳ κατωπλίωσαν. ἔγω φωνῶ ἡκούσαν παγδείας, καὶ ἡδὴ

ἤδη ἐπιπλήθισιν· ἔγωγε συνηθροίσθη, εἰς ἀδελ-
φότητα, καὶ ἤδη αὐθεντῶσιν· ἔγωγε εἰσηλθὼς πᾶς
θύρας τῆς μοναστηρίας, καὶ ἤδη ἐπιλαμβάνοντα,
καὶ καταγινώσκουσι, καὶ ἀνδρίζον. Καὶ τί δὴ τὸ
καρὸν ἀναλίσκω; Πολλὰ γάρ εἰσι τὰ ἐπιτιμώ-
ματα αὐτῶν. ὅτε ἔστιν οὗτος ὁ συιωὼν, ὅτε ἔστιν ὁ
διὰ τὸ Θεὸν ἀποτασσόμενος, ἵνα διὰ τὸ ὑπακοῆς
δῶλον ἑαυτὸν παράχῃ τοῖς ἀδελφοῖς· ἀλλ' εἰάν
ἐπιτιμηθῇ, δικαιοτέρα νομίζει ἀντιρρήτορθεῖν.
Εἰάν ἐπιτιμῇ, ἀφ' αὐτοῦ. εἰς τὸ ἀναθὸν ἔξῃ-
λθῃ, καὶ εἰς τὰ ἀνωφελῆ ἑαυτὸς ῥυθμίζῃ.
Τρεῖς ἡμέρας ὅτε ἔχει ἀποταξάμενος, καὶ τῷ
γεννηρακόῳ ἐν τῷ χρόνῳ φιλονεικεῖ· μὴ δέλοντες
ἀποπάσσεσθαι, τέχνας ἑαυτοῖς μαρτυρῶντες ἐπινοῶσι.
Τὴν πύρρῳ τῷ σώματι μὴ φέροντες, ἀλλήλους
ἀποβλέποντες· ἀπὸ ζυγὸν εἰσηλθε, ἔξω πορεύσε-
ται, ἐπιτιμᾷ, ὀργίζει. Ποίησον τὸ αὐτὸ ἀδελφέ· καὶ ἔποι-
ω, φησὶν, εἰάν μὴ ἔσθ' ὁ δεῖνα μετ' ἐμοῦ ἔλθῃ. ὁ δεῖνα τῇ
μελέτῃ τῶν θεῶν γραφῶν χολάζει, ὡφείλον καὶ γὰρ
χολάσαι. Καὶ πολλάκις ἔτι πρὸς τὸ ἀποταξάμε-
νον γὰρ ἔξῃ, καὶ μὴ γινώσκων πρῶτον ποία αὐτῷ
ὑπάρχει ἡ δεξιὰ, ἢ ἡ ἀριστερά, ἐν τῷ μοναστηρίῳ
ἐλθὼν, φιλομαθὲς καὶ ἐρμηνευτὴς ἀνεφάνη. Ὁ δεῖ-
να, ὁ ἀδελφὸς ἀναπαύεσθαι, ὁφείλω καὶ γὰρ· ὁ ἀδελ-
φὸς ἐξόλισται, ὁφείλω καὶ γὰρ εὐλογοῦναι· ὁ ἀδελφὸς
εἰς σωτηρίαν πατέρων ἀπῆλθεν, ὁφείλω καὶ γὰρ
σωτηρεῖν· ὁ ἀδελφὸς ἡμιῶν ἔλαβεν, ὁφείλω καὶ
γὰρ· ὁ δεῖνα τὸ ἵδιον ἔχει ἐνεχειρίσθαι, ἄρα καὶ γὰρ
ἐκ ἡμῶν ἄξιός τις, ἢ τίς τις πεισθῆναι; Ταῦτα τὰ
νεωτέρων τὰ ἀεισέμματα, αὐτὰ τὰ ἀρχαίων αἱ πα-
πεινοφροσύναι, ἔτι οἱ πόνοι· διὰ τούτων πρὸς ἀπεί-
κλῃσιν τῆς βασιλείας, ὅτε εἰδότες ὅτι ταῦτα κατὰ
ἀγνοίαν τῆς ψυχῆς εἰς ἀπώλειαν, ὅτε εἰδότες ὅτι διὰ
τούτων ἐχθροὶ τῷ Θεῷ καθίστασιν. Διὰ τούτων φα-
νερὸν ἐσμεν λοιπὸν, ὅτι ἔτι καὶ πρὸς βραχὺ ἀπετα-
ξάμεθα τῇ ἑξῶθεν πολιτείᾳ, λέγω δὴ τῷ κόσμῳ.
τῷ δοκεῖν γὰρ ἀπεταξάμεθα, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὰ ἑξῶς
κόσμος φρονέμεν, ἔτι ὅτε ἐστὶν ἐν ἡμῖν ὁδοδείξια ἀπολο-
γία. Τῷ χρόνῳ μονάζοντες, καὶ τῷ ὅπῳ, ὡμοί-
νες καὶ ἀπάνθρωποι· τῷ χρόνῳ ταπεινοί, καὶ τῷ ὅπῳ
λαοί· τῷ χρόνῳ δόλοισι, καὶ τῷ ὅπῳ φον-
εῖς· τῷ χρόνῳ ἀγαπητοί, ἔτι τῷ ὅπῳ ἐχθροί.
τῷ χρόνῳ φιλικοί, καὶ τῷ ὅπῳ μισητοί· τῷ χρό-
νῳ ἀσκηταί, καὶ τῷ ὅπῳ ἀσύνετοι ἀδελφοί.
τῷ χρόνῳ νηστῆς, καὶ τῷ ὅπῳ πειραταί· τῷ χρό-
νῳ σώφρονες, καὶ τῇ καρδίᾳ μοιχοί· τῷ χρόνῳ ἡσυχ-
ασταί, καὶ τῷ ὅπῳ ῥεμβασταί· τῷ χρόνῳ ὡσεὶ
καὶ τῷ ὅπῳ ἀλαζόνες· τῷ χρόνῳ ὡσεὶ καὶ τῷ ὅπῳ
ὑβρισταί· τῷ χρόνῳ σύμβουλοι, καὶ τῷ ὅπῳ

A & jam alios objurgant. Nondum in fra-
trum sodalium aggregati sunt, & jam
sibi auctoritatem usurpant. Nondum portas
monasterii ingressi sunt, & jam alios repre-
hendunt, condemnant, molestant. Sed quid
in his tempus consumo? Varia enim eorum
sunt studia. Non est igitur qui intelligat: non
est qui propter Deum mundo renunciet; ut
per obedientiam seipsum fratribus servum ex-
hibeat. Verum si increpetur, justius arbitra-
tur imperatis contradicere. Siquid jubeatur,
seipsum excusat. Quæ sunt bona, non æmu-
latur; quæ autem inutilia, iis sese accommo-
dat. Vix a tribus diebus sæculo abrenuncia-
vit, & cum eo, qui in habitu consenuit, con-
tendit. Nec vult cuiquam subisci, sed tech-
nas & imposturas sibi excogitat; corporisque
laborem ac æstum non ferentes, alius alium
contuetur. Obedientiæ jugum subiit, & aliis
vult imperare, alios increpare, in alios in-
dignari. Fac istud frater: non faciam, in-
quit, nisi & ille mecum venerit. Ille divina-
rum Scripturarum vacat meditationi, & ego
eidem vacare debeo. Sæpe, qui ante renun-
ciationem domi suæ opifex fuerat, ignora-
batque prius quæ ipsius esset dextera, quæ-
ve sinistra, in monasterio literarum studiosus,
& interpretes, doctorque incedit. Frater ille,
inquit, quiescit; & me quiescere oportet.
Frater ille ornatus est; quare non ego? Fra-
ter ille patrum consuetudine fruitur; cur non
fruar ego? Frater honorem affecutus est; &
quare non ego? Illi auctoritas commissa est:
nonne & ego dignus sum, cui hoc atque il-
lud credatur & committatur? Hæc sunt præ-
clara juniorum facta: hæc novitiorum submis-
siones, hi labores. Hæc studia atque certa-
mina, quibus se ad cœlestis regni hæredita-
tem perventuros sperant, non considerantes,
quod ista animæ perniciem concilient, quod-
que se Deo inimicos reddant. Unde liquido
constat nos ne ad exiguum quidem tempus
externo vitæ instituto, sæculo, inquam, re-
nunciavimus; revera autem quæ mundi
sunt curamus, nec habemus quo nos excuse-
mus. Habitu monachi sumus, sed moribus
crudeles quidem & inhumani. Habitu humi-
les, & moribus pestiferi ac scelerati. Habitu
religiosi, & moribus homicidæ. Habitu ami-
ci, & moribus inimici. Habitu gratiosi, mo-
ribus odiosi. Habitu ascetæ, moribus ignavi
athletæ. Habitu jejunatores, moribus pira-
tæ atque prædones. Habitu pudici, corde
adulteri. Habitu tranquilli & quieti, mori-
bus vagabundi. Habitu mites, moribus ar-
rogantes. Habitu consolatores, moribus
contumeliosi. Habitu consiliarii, moribus ob-
trectatores. Habitu simplices, moribus dif-
ficiles

ficiles & perniciosi. Habitu ab invidia alieni, moribus invidi. Habitu defensores ac susceptores, moribus proditores. Et unde quæso accidit nos tales esse, nisi inde, quod veram humilitatem non habeamus? nisi quod præ oculis timorem Dei non constituamus? quodque salutare Dei præceptum despiciamus, ac pro nostro illud arbitrio detorqueamus, & pro nugis existimemus? Verbo quippe Domini coeli firmati sunt; & nos ipsum ne ut fratrem quidem suscipimus. Os illud terribile, & incomprehensibile, ac formidandum locutum est: *Qui vult*, inquit, *inter vos major fieri, sit omnium novissimus, & omnium minister*. At nos cum nondum vel a limine religiosum institutum salutaverimus, insolescimus, & unus adversus alium extollimur, invicemque insultamus, & cuncti apud nos ipsos prudentes sumus, cuncti volumus esse cum potestate, cuncti cum imperio: cuncti reprehendere, cuncti leges condere, cuncti de literis differere, cuncti interpretari, cuncti esse magistri, cuncti præceptores, cuncti curatores, cuncti oeconomi, cuncti primi, cuncti secundi. Numquid ne Apostolus quidem vobis persuadeat: Si totum, inquit, corpus auditus, ubi odoratus? Si igitur omnes primi, si omnes duces, si omnes præceptores, ubi reliqua dispositionis Dei differentia? nec tamen fidem habebitis dicenti: *Nemo sibi assumit honorem, nisi vocatus a Deo*? Ac rursus: *nolite plures magistri fieri*. Propterea principatus ac potestates constituit Deus. Nam si in coelis etiam ubi omnes incorrupti & immortales, cum ministratorii sint spiritus, noluit Deus unicum cunctorum esse ordinem, sed in divinis etiam atque immortalibus ministris principatus constituit, & potestates, & dominationes, nemoque præscriptum sibi ordinem excedit, cum omnia debito ibi modo & ordine disposita sint, cur nos injustis ad invicem contentionibus exercemur? Angeli, & Archangeli imperata sibi non transgrediuntur: at nos invicem collidimur, unusque adversus alterum insurgimus, ac alius alium præcedere studet, aliosque vilipendimus & deprimimus, quasi aliquid amplius efficere valeamus. O mentis cœcitate! Nonne creditis dicenti: *Unusquisque in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat*? Cur saltem non timetis eum, qui ait: *Quibus multum datum est, multum exigetur ab iis*; ut sic saltem humilitatem sibi comparent? Non sic, fratres, vitam nostram in confusione transigamus. Ne sic absque omni timore vivamus, quasi iudicium illud tremendum non audituri. Non sic vitam nostram traducamus, ramquam de singulis actibus nostris cum increpatione ac severitate rationem non reddi-

A διασυρταί· τῷ χήματι ἀφελῆς, & τῷ ὕπῳ δεινοί· τῷ χήματι ἀφθονοί, & τῷ ὕπῳ φθονε-
ροί· τῷ χήματι ἀντιλήπτορες, & τῷ ὕπῳ ὡρ-
δός. Καὶ πόθεν ἄρα συμβαίνει τοῖς ἡμῶς;
ὅτι μὴ ἔχουν ἡμῶς ἀληθινὴν ταπεινώσιν· ὅτι
μὴ ἔχουν ἡμῶς τὸ ὀφθαλμικὸν φόβον τοῦ Θεοῦ· ἐκ
τοῦ καταφρονεῖν ἡμῶς, καὶ ὑπεροκλίνεσθαι, & λήρον
δοκεῖν ἐν τῷ σωτήριον ὑμῶν ἄγγελον. Τῷ λόγῳ
B Κυεῖς οἱ ἔρανοι ἐξερεώθησαν, καὶ ἡμεῖς ὁδοῦ καὶ
ὡς ἀδελφὸν αὐτὸν δεχόμεθα. Τὸ εἶμα ὁμοῖον
τὸ φοβερόν καὶ ἀκατάληπτον καὶ φεικῶδες ἐλάλη-
σεν. ὅτι ὁ δέλων ἐν ἡμῖν ἐστὶν μέγας, ἔσω πάν-
των ἑχαπὸς, καὶ πάντων διάκονος. Καὶ ἡμεῖς
μὴ ἐωρακότες καὶ τὰ ὁρόδωρα τοῦ χήματος, ἀλα-
ζονδόμεθα, & εἰς κατὰ τὸ ἐτέρῃ ἐπαυρόμεθα,
& ἀλλήλους ὡρπηδῶμεν. & πάντες ἐσμεν πρὸς
ἑαυτοῖς φρόνιμοι, πάντες ἰσχυριστάς, πάντες δια-
C τάκτορες, πάντες ἐπιπλήκται, πάντες νομοθέ-
ται, πάντες φιλολόγοι, πάντες διερμηνευταί,
πάντες διδάσκαλοι, πάντες κελδύοντες, πάντες
φροντιστάς, πάντες οἰκονόμοι, πάντες ὡρῶται, πάντες
δοῦτεροι. Ἄρα καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐπεὶ εἶπε ὑμῶς, ὅτι εἰ
ὅλον τὸ σῶμα ἀκοή, ποῦ ἡ ὁσφρησις; εἰ οὖν ὅλοι
πρῶτοι, ὅλοι ἡγούμενοι, ὅλοι ἀρχαὶ, πῶς λοι-
πὸν ἡ ἀφθονία τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθῆς; Οἷως καὶ
D ἐπεὶ εἶπε τῷ λέγοντι, ὁδοῦς ἑαυτῷ λαμβά-
νῃ τιμὴν, εἰ μὴ ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· ἢ
πάλιν ὅπως λέγει, μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γί-
νεσθαι, διὰ τὸ ἄρχας & ἰσχυρίας ἔταξεν ὁ Θεός.
Εἰ γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἔρανοις πάντες ἀφθαρτοὶ καὶ
ἀθάνατοι, λειτουργικὰ πνεύματα ὄντα, ὅσα β-
δόκησεν ὁ Θεός πάντα ἐν ἐνὶ πάντι ἐν, ὅ-
λα καὶ ἐν τοῖς δαίμοσι καὶ ἀθανάτοις λειτουργοῖς ἀρ-
E χὰ καὶ ἰσχυρία καὶ ὑπεροκλή ἐν ἐπετάγη, καὶ ἑκα-
στος αὐτῶν ὅσα ὑπεροκλή τὴν ἑαυτοῦ τάξιν καὶ ὕψος
γεγονότων, διατί ἡμεῖς ἀδίκους φιλονεικίαις ἐν ἀλ-
λήλοις φιλονεικῶμεν. Ἄγγελοι, & Ἀρχάγγελοι
τὰ ὡρσαχθέντα ἔχον ὑπεροκλή, & ἡμεῖς ἀλ-
λήλους ὑπεροκλίνομεν καὶ ὡρῶμεν, καὶ εἰς τὸ ἑνα ὑπερα-
κοντίζομεν, καὶ ὡρπηδῶν ἀλλήλους καὶ ἰσχυρνεῖν
καὶ σμικρύνειν ἐπειρόμεθα, ὡς πλεονέκτες διωά-
μενοι καταρδῶσαι. Ὡς πῶρως ἀνοίας μὴ πεί-
F δεσθῇ τῷ λέγοντι ἀνεχομένη, ἑκάστος ἐν ᾧ ὁμοκλή-
σῃ, ἐν τῷ μενέτω; Πῶς καὶ ἐδεδοίκασι τὸ λέ-
γοντα, ὅτι πρὸς οἷς πολὺ δοθήσεται, πολὺ ζητηθήσεται,
ἵνα καὶ ἔτι τὴν ταπεινοφροσύνην καταβῇ; Ἀδελφοί,
μὴ ἔτι τὸ βίον ἡμῶν ἐν χυδαγότητι διατελώμεν. Μὴ
ἔτι ἀδεῶς, ὡς μὴ ἔχοντες τὴν δίκην τὴν φοβεῶς ἐπα-
κῶσαι. Μὴ ἔτι διαγώμεν, ὡς περ μὴ ἔχοντες λόγον
ῥῆ

Tfalm. 32.

Matth. 20.
Marc. 10.

1. Cor. 12.

Hebr. 5.

Jacob. 3.

1. Cor. 7.

Ephes. 4.
Luc. 12.

μὴ ἐπειξέως ἀποδύναι. Μὴ ὅτως, δέομαι ὑμῶν. Μὴ θρώμεθα πρόσκομμα & σκάνδαλον τοῖς ἔξωθεν, μὴ ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας στυγνίζωμεν, μὴ βλασφημεῖσθαι τὸ καλὸν χάριμα δι' ἡμῶν, ἀλλὰ μᾶλλον δοφημεῖσθαι. Ἡΐκει γὰρ, ἥκει, & ὁ χρόνιος ἢ φοβερά ὥρα ἐκείνη, ἐν ᾗ ἀναπολόγητα ἡμῖν ἔσται ἡξεταζομένοις. Τί γὰρ αὐτῷ & εἶναι διωάμεθα; τί γὰρ ἦν αὐτὸν ποιῆσαι ἡμῖν καὶ οὐκ ἐποίησεν; ὅτι αὐτὸν τὸ Θεὸν Λόγον ἐν δ' ἄλλῃ μορφῇ ταπεινὸν ἢ ἐίδομεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ταπεινοὶ θρώμεθα; ἢ ὅτι ἐμπλησθέντες τὸ ἀπεικονήσαν αὐτῷ προσώπον ἢ ἐίδομεν, ἵνα & ἡμεῖς ὑβρίζομενοι ἢ ἐπιπληθόμενοι μὴ ἀχρυσάνωμεν; ἀλλ' ὅτι ἢ ἐίδομεν τὸ ἅγιον αὐτῷ νῶτον διδόμενον εἰς μάστιγας, ἵνα & ἡμεῖς ὑπείκωμεν καὶ πάντα τοῖς ἡγεμενοῖς ἡμῶν; ἢ ἢ ἐίδομεν τὸ προσώπον αὐτῷ τὸ ἐπιβλέπον ἐπὶ τῇ γῇ, & ποιῶν αὐτὴν τρέμειν πῶς ἐρράπιζετο, ἵνα & ἡμεῖς ἡξθενέμενοι μὴ θηρώμεθα; ἀλλ' ὅτι ἢ ἡκέσαμεν αὐτῷ λέγοντος, ὅτι ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐδὲν ποιῶ, ἵνα καὶ ἡμεῖς μὴ θρώμεθα αὐθάδεις & αὐτοθελεῖς καὶ αὐτεξέσοι; ἀλλ' ὅτι ἢ ἡκέσαμεν αὐτῷ λέγοντος, ἐγὼ ὅτι ἢ ἀπειθεῖς οὐδὲ ἀντιλέγω, ἵνα & ἡμεῖς μὴ ὦμεν ἀντιλόγοι & ἀπειθεῖς; ἀλλ' ὅτι ἢ ἡκέσαμεν αὐτῷ λέγοντος, μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμι & ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, ἵνα & ἡμεῖς πρᾶξις θρώμεθα & ταπεινοὶ, & μὴ ἀμνήλως φθονέντες, ἀμνήλως δαίνοντες καὶ κατεσθιόντες; Ἀλλὰ ποίαν ἀπολογίαν δέονα αὐτῷ ἔχομεν; Μὴ ἀδελφοί μου, μὴ ὅτως, πῶς χαλῶ. μὴ διὰ τὰ πάθη τὰ σαρκικὰ ἐκβληθῶμεν τῷ ἀθανάτῃ μακαριότητος. μὴ διὰ πρόσκαιρον τιμὴν ἀπολέσωμεν τὴν αἰώνιον δόξαν. μὴ δι' εἶναι ἢ ζῆλον ἢ φθόνον καταδικασθῶμεν εἰς τὴν φοβεράν γέενναν. Εἰ ἀπαξ σωθῆναι ζητῆς, τί περὶ ἐργάζῃ τὸ πλῆσιον; Ἀπαξ ὑπὸ ζυγὸν εἰσῆλθεις, τί πῶς διατάσσῃ. Ἰνα πῶς ὁ καρπὸς τῆς ὑπακοῆς σε φανῇ. Θάρσῃ, θάρσῃ, ἀγαπητέ, ὅτι ἢ ἀξία, ἢ τιμὴ, ἢ μεγαλειότης, ἢ τὸ λέγεσθαι πρῶτον ἢ δεύτερον, ἢ τὸ ὀνομαζεσθαι ἡγούμενον, ἢ τὸ ἀκχεῖν ἐνδοξον, ἢ τὸ ἐνχαρισθῆναι ὑμῖν, ἢ τὸ πεισθῆναι ἀξίαν, εἰς βασιλείαν ἑβραίων εἰσαγάγῃ, ἢ ἀφῇ ἀμαρτιῶν δωρεῖται. Οὐ ρύεται ἐκ τῆς κολάσεως, ἀλλὰ καταδικάζει. ἢ ταπεινότης, καὶ ἢ ὑπακοή, ἀγάπη τε, ὑπομονή, καὶ μακροθυμία. Ταῦτά εἰσι τὰ σώζοντα ἄνθρωπον. Ἀδύνατον γὰρ ἄλλως δοκιμαῖσθαι καὶ σωθῆναι, εἰ μὴ ἐν τῷ μιμησασθαι τὸ Κύριον ἐν παντί. Οὐκ ἡκέσατε λέγοντος αὐτῷ; οὐκ ἦλθον ἀφρονεῖν, ἀλλὰ διακονῆσαι. καὶ πάλιν, ἦλθον ἢ ἵνα ποιῶ

turi. Non sic, obsecro vos. Ne exteris offendiculo simus, ac scandalo, neve peccata peccatis accumulamus. Ne præclarus per nos habitus blasphemetur ac vituperetur, sed potius commendetur. Veniet enim, veniet, & non tardabit formidanda illa hora, qua interrogati atque examinati non inveniemus excusationem. Quid enim ipsi respondere tunc poterimus? Quid potuit nobis ipse facere & non fecit? An quod ipsum Deum Verbum in forma servi humilem non aspeximus, ut & nos humiliari discamus? An quod incomprehensibilem ejus faciem consputatam non vidimus, ut nos itidem contumeliis & injuriis affecti non exasperemur, & contra ferociamus? An quod sanctum ejus dorsum flagellis cæsum non vidimus, ut nos quoque per omnia nostris Præfectis obediamus? An quod faciem ejus respicientem in terram & facientem eam tremere non vidimus alapis contusam, ne & nos in contemtum adducti sæviamus? Nonne eum loquentem audivimus: *Ego a me ipso facio nihil*; ne scilicet audaces simus, arrogantes, nostri-que arbitrii ac juris. Nonne & dicentem audivimus: *Ego autem non repugno, nec contradico*; ne inobedientes nos præbeamus ac contumaces? Nonne sic nos commonentem audivimus: *Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde*: ut nos item mites simus atque humiles, non autem invicem invidentes, non invicem nos mordentes, & devorantes? Sed quam ipsi excusationem afferre poterimus? Ne, quæso, fratres mei, ne sic nos carnis perturbationibus patiamur superari, ut per eas jacturam felicitatis æternæ faciamus. Ne propter caducum honorem ac momentaneam gloriam amittamus æternam. Ne propter contentiones, & æmulationes, atque invidiam horribilis condemnemur Gehennæ. Si omnino salvari cupis, cur proximum negligis? Semel te jugo submisisti, cur illud jam excutis? Qua tandem ratione obedientiæ fructus existet? Neque dignitate, mihi crede carissime, neque honore, neque magnificentia, neque quod primus aut secundus dicaris, aut præfectus appelleris, neque quod gloria ac fama sis celebris, aut in ullo honoris dignitatisve gradu constitutus; concedetur ut in regnum cœlorum ingrediaris, aut remissionem peccatorum consequaris. Ist hæc omnia non a suppliciis te liberant, sed potius condemnant, nisi humilitas adfuerit, & obedientia, & caritas, & patientia, atque longanimitas. Hæc sunt quæ salvant hominem: aliter enim neque probari, neque salvari quis potest, nisi in cunctis imitetur Dominum. Nonne dicentem audistis: *Non veni ministrari, sed ministrare*? Ac rursus: *Non veni, ut faciam*

Philipp. 2.

Matth. 26.

27.

Marc. 14.

Luc. 22.

Joan. 8.

Isai. 50.

Matth. 11.

Galat. 5.

Matth. 20.

Joan. 6.

voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui mi-
 Matth. 23. sit me Patris. Rursusque alibi: Qui se humi-
 Luc. 14. 18. liat, exaltabitur; & qui se exaltat, humili-
 Matth. 5. bitur. Nonne audistis ipsum dicentem: Beati
 Tpsalm. 49. pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum
 caelorum? Nonne audistis illud, sedens adver-
 sus fratrem tuum loquebaris? & qua ratione
 denunciaret fore, ut eum arguat in faciem? Nonne & illud audistis: Qui odit fratrem
 suum, in tenebris est? non audistis diabolum
 1. Joan. 2. propter suam superbiam e caelo excidisse? Non
 Isai. 14. audistis, quomodo ob rebellionem ad-
 versus Deum, a qua & quanta deturbatus sit
 gloria? Non audistis quomodo propter uni-
 Num. 12. cum convicium Maria soror Moysis correpta
 sit lepra? Cur igitur ad tot tantaque exempla
 nos, aspidum instar, aures non dico corpo-
 ris, sed cordis nostri obturamus? Hæc certe
 audiunt quidam, at illorum memoriam non
 conservant. Cur non credimus dicenti: Qui
 1. Joan. 4. manet in caritate, in Deo manet? Obsecro igitur
 vos, o grex Christi electe: vigilemus,
 dum tempus habemus. Temperanter viva-
 mus, quoad remissionis tempus durat: ne
 forte subito veniat hora illa tremenda atque
 luctuosa, & fleamus amare, frustra de nostra
 dementia poenitentiam agentes. Vigilemus,
 ne in maximam illam incurramus ignomi-
 niam coram Deo, & Angelis, atque homi-
 nibus. A contentionibus desinamus: & vos
 in primis, quibus adhuc juvenilis viget ætas,
 humilitatem pro viribus amplectamini, ut in-
 telligere possitis, quanta Patrum nostrorum
 temporibus exstiterit remissio atque indul-
 gentia; quantaque apud eos perfectio, quan-
 ta diligentia, quanta humilitas, quanta fru-
 galitas, quanta denique rerum humanarum
 contemptio atque despicientia. At nunc ma-
 gnum adest bellum. Nolite ergo negligere;
 neque existimetis ad perfectionem vos perve-
 nisse. Multis ad salutem consequendam opus
 est laboribus, multisque certaminibus. Non
 putetis in cingulo ac veste longa consistere
 perfectionem monachi: aut in eo salutem po-
 sitam, quod mundas ac nitidas quis manus
 habeat; aut quod bene disertus sit; quodque
 scripturas interpretetur; aut quod capite ince-
 dat abrafo, comamve nutriat; cum non ha-
 beat proportionem respondentem congruentef-
 que virtutes. Hæc autem, non ut deprimam
 habitum, eique detraham, dico: quod absit:
 sed ut habitui mores & opera congruere de-
 bere demonstrem. Nam habitus absque ope-
 ribus nihil est. Nolite ergo vos otio desidæ-
 que tradere, cum magno sit opus labore, ut
 juvenus corporisque impetus coercerentur.
 Etsi autem ex dictis meis molestiam sentiat;
 ego tamen istud haud ægre fero. Malo enim
 cauteriis vos uti, quam ut putredinem relin-
 quatis.

A τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου
 Πατρὸς. καὶ πάλιν, ὁ ταπεινὸν ἑαυτὸν ὑψώθησεν,
 καὶ ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινώθησεν. ὅδε ἠκούσατε αὐτὸν
 λέγοντος; μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι
 αὐτοὶ ὄντι ἡ βασιλεία τῶν ὀρανῶν; ὅδε ἠκούσατε, ὅτι
 καθήμενος ἐστὶν ὁ ἀδελφὸς ὁ σὺ κατελάλει, καὶ πῶς
 ἐπαγγέλλεται ἐλέγχειν καὶ πρόσωπον; ὅδε ἠκού-
 σατε, ὅτι ὁ μισὼν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ σκότει
 ἐστίν; ὅδε ἠκούσατε, ὅτι ὁ διάβολος διὰ τὴν ὑψι-
 φανίαν τοῦ τῶν ὀρανῶν ἐξέπεσεν; ὅδε ἠκούσατε
 πῶς διὰ τὴν ἀντιλογίαν τὴν πρὸς τὸ Θεόν, ποίας καὶ
 πηλίκης δόξης ἐξέπεσεν; ὅδε ἠκούσατε, πῶς δι
 ἓνα λόγον λοιδόρειας ἐλεπρώθη Μαριὰμ ἡ ἀδελ-
 φὴ Μωσῆ; Διὰ τί οὖν πρὸς τῶν ὑποδραμάτων
 ὄντων ἡμεῖς, ὡσεὶ ἀσπίδες, τὰ ὦτα φράσσομεν,
 καὶ λέγω τὰ σωματικά, ἀλλὰ τὰ τῆς καρδίας
 ἡμῶν; ταῦτα γὰρ ἀκούοις, ἀλλ' ἐκείνη καὶ μνη-
 μονεύσεις. Διὰ τί καὶ πιστεύομεν τῷ λέγοντι, ὁ
 κτλ. ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ κτλ.; Παρα-
 καλῶ οὖν ὑμᾶς, τὸ ποιῆσαι τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ
 Χριστοῦ, νήψωμεν, ὡς καὶ ἔχομεν. σωφρονή-
 σωμεν ὡς ἔσμεν ἐν ἀνέσει, μήποτε ἀφηνιδίως ἐλ-
 θῇ ἡ ὥρα ἐκείνη ἡ φοβερὰ καὶ ὀδυνηρὰ, καὶ πεν-
 θήσωμεν πικρῶς μετανοῶντες ἀνότητά. Νήψω-
 μεν, ἵνα μὴ ἀγχωθῶμεν καὶ ἀγχώλω ἐκείνῳ καὶ
 μεγάλῳ, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
 πων. Πανσώμεθα τῶν φιλονεικῶν, καὶ μάλιστα
 ὑμεῖς οἱ ἀκμαζέσας ἔχοντες τὰς ἡλικίας, ταπει-
 νώθητε, ὅση δύναμις, ἵνα διωγθῆτε καταλαβεῖν
 καὶ τελειότητα ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀνέσειν εἶχον
 μάλλον οἱ κακοί. Καὶ μάθετε πόση ἦν πρὸς αὐτοῖς
 ἡ ἀκρίβεια, πόση ταπείνσις καὶ ὑπέλευσις, κα-
 κηχία τε καὶ ἐκδένωσις. νυνὶ δὲ μέγας ὑπάρχει ὁ
 πόλεμος. μὴ καταφρονῆτε. μηδὲ νομίζετε πεφθα-
 κέναι εἰς τὴν τελειότητα. Πολλὰ καμάτε χρεῖα εἰς τὸ
 σωθῆναι, καὶ πολλὰ ἀγῶνος. Μὴ νομίσῃτε, ὅτι τὸ ζῶ-
 σαὶς βαθεῖα καὶ σύρειν τὰ ἱμάτια ἐκείνο ὅτι τὸ μονά-
 ζειν, ἢ τὸ ἔχειν λαμπρὰς χεῖρας ἐκείνο σώζει, ἢ τὸ
 ἀδιάλεκτον εἶναι, ἢ ἐρμηνεύει Γραφῶν, ἐκείνο ὅτι τε-
 λειότης, ἢ τὸ ζυγῶν τὰς κεφαλὰς, ἢ τὸ πάλιν βί-
 χας φιλοκαλεῖν, καὶ μὴ ἔχειν τὰς ἀναλόγους καὶ ἀρ-
 μοζέσας ἀρετάς. Οὐ τὸ χῆμα σμικρύνων λέγω.
 μὴ γένοιτο. ἀλλ' ὅτι τῷ χήματι ὀφείλει ἐπακολουθεῖν
 ὁ βόσχος καὶ τὰ ἔργα. χῆμα γὰρ χεῖς ἔργων ὁδὸν
 ἐστὶ. Μὴ οὖν ἀμελεῖν καὶ μὴ ὁ χαυνόθῃ. πολλὰ
 γὰρ κόπῃ χρεῖα καὶ νεότητι καὶ τὰς ὁρμὰς τοῦ σώματος
 χαλιναγωγῆσαι. εἰ γὰρ καὶ ἀχθεσθε ὑπὲρ τοῖς λεγο-
 μένοις, ἀλλ' ἐμὲ τῷτο καὶ λυπεῖ. θέλω γὰρ ὑμᾶς
 καυτῆρας δέξασθαι, ἵνα τῆς σπηδεόνης ἀπαλλαγῇ-
 τε.

τε. Μὴ ὅ γάρ, ἐπεὶ δὴ κρύπτετε ὑμῶν τὰ πάθη, οἷόςδε τὸ Θεὸν λανθάνειν. λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι τὰ κρυφῆ πρὸ ὑμῶν ὁμολογήματα, ἀχρεὸν μοι τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ φεῖν. εἰ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ φέω, ὃ εἰσέθετε, ὁμολογήσεσθε. Διὸ δὴ παροτρύνω ὑμᾶς, ταπεινώσατε ἑαυτοὺς τῇ ὑπακοῇ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἀτελείᾳ. τῇ ἡλικίᾳ. ἀλλὰ τούτων ὑποτάσσασθε ἀλλήλοις, καὶ ὑπείκετε ἑαυτοῖς, τῇ νηστείᾳ ὀπλιζόμενοι, τῇ θυμῷ, τῇ ἀγρυπνίᾳ. μὴ εἰς τὸ φιλονεικεῖν διωατοί, καὶ εἰς τὸ ψαλμοποιεῖν ἐκλελυμένοι. μὴ εἰς τὰς λογισμὰς ἀγρυπνοί, καὶ, ὡς θῆρες, ἐμβλέποντες, καὶ ἐν τῇ θυμῷ νυssaζοντες, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς καμμύοντες. μὴ εἰς τὴν ἀργολογίαν ἰχυροὶ ὡς ταῦροι, καὶ εἰς τὴν Θεοῦ δοξολογίαν ἀσθενεῖς, ὡς περὶ ἀλάμπες. μὴ εἰς τὸ λογομαχεῖν ἀήθητοι, καὶ εἰς τὰ πονηρικά χασμώμενοι. μὴ ἐν τῷ παύσειν ἱλαροί, καὶ ἐν τῷ νηστεύειν ὑμᾶς σκυθρωποί. μὴ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν γαστριμαργίαν ὑγιεῖς, καὶ ἐν τῇ νυκτερινῇ θυμῷ ἀσθενεῖς καὶ νώθεις. μὴ ἐν ταῖς σωτυχίαις ἱταμοί, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἐκλελυμένοι. μὴ ἐν τῷ ἐπιτάττειν ἔτοιμοι, καὶ ἐν τῷ ἐπιτάσσασθαι ἀνέτοιμοι. μὴ εἰς τὸ ὑπακούειν ἡδέως, καὶ εἰς ὑπακούειν ἀηδισόμενοι. μὴ εἰς τὸ ἐπιτάσσειν αὐστηροί, καὶ εἰς τὸ ἐπιτάσσασθαι συγνοί τε καὶ γόγγυσοι. Μὴ τὰ χεῖρῶν ἕως τῶν δακτύλων, καὶ αἱ γλῶσσαι ἕως αὐτῶν εἰς τὸ εἰπεῖν. μὴ εἰς τὴν τράπεζαν γοργοὶ καὶ πρῶτοι. μὴ εἰς τὰ ἔργα ἀμελεῖς καὶ ἐκλελυμένοι. μὴ εἰς πολυφαγίαν διωατοί, καὶ εἰς νηστείαν ἀδύνατοι. μὴ εἰς οἰνοποσίαν χάροντες, καὶ εἰς ὑδροποσίαν συγνοί τε καὶ κατηφείς. μὴ εἰς τὸ περιβλεπεῖν διεγρηγμένοι, καὶ εἰς τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγαθόν, ἐσκοτισμένοι. μὴ ἐνώπιον θηλειῶν σεμνοί, καὶ μὴ τῶν ἀδελφῶν ἡρωμένοι. Ἀλλὰ παροτρύνω ὑμᾶς, τέκνα Θεοῦ ἡγαπημένα, τὸ ζῆλον τῶν καλῶν ἀναλάβετε, εἴ τι σεμνόν, εἴ τι οἰκονομῆς οἰκεῖον, εἴ τι ἄφρων. πρὸ πάντων, τὴν ταπεινώσιν, τὴν ἀγάπην, τὴν χρηστότητα, καὶ τὴν πραύτητα, καὶ ἐπιείκειαν, ὑποχωρῶντες ἀλλήλοις, καὶ μὴ φιλονεικῶντες εἰς ὁσὲν χρησίμους. Τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ πρῶτῃ θυμῷ ἀσκητοί, ἵνα διωκηθῆτε τὰ τῆ σαρκὸς πάθη νικῆσαι. ἵνα μὴ ἀλλὰ τὰ μηδελονα πάθη ποσῶν ἀγαθῶν φερηθῶμεν. μὴ τὰ πρῶτα ζητῶντες, καὶ ἀδανάτων δόξαν ἀπολέσωμεν. Σπυδαίωμεν παροτρύνω, ὡς ἔτι ἐσμέν ἐν σαρκί, τὰ ἀρετὰ Κυρίου ἐργασώμεθα. Σπυδαίωμεν, ἐπειχθώμεν, μέγας χιμῶν ἐπίκειτα, μὴ ἀμελεῖν ἡμῶν. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλιν πρὸς τὰς ὁρμὰς ἀνδρώπων, ἵνα ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσφαλισώμεθα. Αὐτοὶ εἰσιν οἱ

πο-

A quatis. Neque vero putandum, quia morbos vestros occultatis, idcirco eos Deum latere. Dico enim vobis, quæ a vobis occulte sunt, mihi describere turpe esse. Nam si ea describere voluero, non persistetis, sed aufragietis. Quapropter vos hortor & obsecro, ut humilitatem, obedientiam, caritatem, frugalitatem, & mortificationem atque abnegationem colatis. Per hæc alii aliis subeste, & obtemperate per arma jejunii, orationis, & vigiliarum. Ne in contentionibus fortes sitis, & in Psalmodia imbecilles. Nolite in cogitationibus esse vigiles, & ferarum instar contueri invicem; in precationibus autem dormire, oculosque claudere. Ne sitis in otiosis sermonibus valentes tamquam tauri, & in laudando ac glorificando Deo debiles velut vulpes. Ne in verborum contentionibus sitis invicti; & in rebus spiritualibus oscitabundi. Ne in jocos ac lusibus sitis hilares; cum vero admonemini, tristem vultum præferentes. Ne in ventre curando per diem sani; at in nocturna oratione ægri ac fegnes. Ne in conversationibus atque colloquiis temerarii & audaces; & in operibus dissoluti. Ne ad jubendum prompti, & ad parendum negligentes. Ne in præcipiendo læti, & in obediendo mœsti. Ne in mandando austeri atque severi, & in obtemperando queruli ac murmuratores. Ne manicas usque ad digitos; linguam vero usque ad pectus. Ne ad mensam agiles ac prompti; in opere autem ignavi atque enervati. Ne ad edacitatem valentes, & ad jejunium impotentes. Ne ad vini potationem læti, & in aqua bibenda mœsti ac tristes. Ne ad circumspiciendum experrecti; & ad discernendum quid bonum sit, tenebris circumfusi. Ne coram mulieribus graves atque honesti; & cum fratribus asperi ac feri. Sed obsecro vos, filii Dei dilectissimi, ut bonorum zelum suscipiatis; & quidquid ad honestatem, ad ædificationem, & ad bonam famam pertinuerit, amplectamini: ante omnia autem humilitatem, caritatem, benignitatem, mansuetudinem, & æquitatem: & inutilibus rejectis contentionibus, vobis mutuo cedite. In jejuniis & orationibus impigri estote & alacres, ut carnis vitia superare possitis; ne propter inanes passiones, tantorum bonorum jacturam faciamus: neve momentanea ista sectantes, immortalem gloriam perdamus. Demus, quæso, operam, dum adhuc in carne sumus, ut quæ grata & accepta sunt Domino, perficiamus. Contendamus & festinemus; magna imminet tempestas; ne simus negligentes. Non est nobis cum hominibus, quos videmus, colluctatio, ut perspecti propulsari & arceri per nos queant. Invisibiles sunt qui nos op-

pugnant : & propterea magnum negligentioribus adest periculum ; sicut contra ingens vincentibus fiet mercedis retributio . Cogitemus igitur , quomodo inimicum vincere , ipsique resistere valeamus . Si enim , exempli gratia , ad ventris gulæque insaniam nos provocaverit , jejunio cum illo pugnemus . Si ad mulieris nos concupiscentiam titillaverit , patientiæ remedio adhibito sensum coercueamus , & e vestigio profugiet . Si ad iracundiam nos incitaverit , pace armemur . Si furore excandescere nos fecerit , mansuetudinem assumamus . Si ad odium nos impulerit , caritatem complectamur . Si ad honorem provocaverit , nostri ipsorum despicientiam adhibeamus . Si ad gloriam , vilitatem & abjectionem objiciamus . Si ad superbiam instiget , Domini humilitatem contemplemur . Si ad æmulationem erga proximum irritaverit , Caini lapsum animo revolvamus . Si ad invidiam , Esau perditionem cogitemus . Si ad detractionem nos impulerit , silentio os nostrum obstruamus . Si ergo hisce modis ipsi resistiterimus , a nobis profugiet , & consistere nequibit . Redibit autem ad nos gratia . Credite , fratres mei , me omnium eorum , a quibus ut abstineretis , vos cohortatus sum , reum esse . Sed quamvis vos puri sitis , ego autem cœno peccatorum deturpatus , vos tamen rogo , ut bona vestra poenitentia me quoque liberare studeatis . Credite me nihil observasse eorum , de quibus hactenus locutus sum . Verum vos factis meos decorate sermones . Confido enim fore , ut vos immaculati inveniamini : ego vero super iis damnabor , quæ dico & non facio . Salutem ergo nostram ne negligamus , neque quasi in proverbii hæc dicta censeamus . Nihil enim a Scriptura alienum falsumve protulimus . Faxit Deus , ut vos omnes semen verbi suscipientes , instar bonæ terræ , fructum afferatis , alii trigesimum , alii sexagesimum , alii vero centesimum : ut virtutibus exornati , gaudium afferatis Domino nostro Jesu Christo , ipseque vos lætos efficiat in requie regni sui in sæcula sæculorum . Amen.

A πολемоῦντες ἡμᾶς . Ἀλλ' ἔτι καὶ μέγας ὁ κίνδυνος τοῖς ἀμελεστέροις , νικῶσι δὲ μεγάλη μισοποδοσία . Δι' ἐπινοῶν οὖν νικήσωμεν καὶ ἀντιπατάξωμεθα αὐτῷ . οἷόν τι λέγω εἰς γαστριμαργίαν ἐρεδίση , διὰ νηστείας πολεμίσωμεν . εἰς ἐπιθυμίαν γυναικὸς ἡμᾶς γοργαλίζη , τῇ ἁπομονῇ χρησάμενοι κρατήσωμεν τῆς ἀσθένειας , καὶ παραχρῆμα φέξεται . εἰς ὀργὴν ὑμᾶς διεκίρη , τὴν εἰρήνῃ ὁπωσώμεθα . εἰς θυμῶσιν ἡμᾶς παρασκηλεύσῃ , τὴν πραότητι ἀναλάβωμεν . εἰς μῖσος ἰξάπῃ , τῇ ἀγάπῃ κολληθῶμεν . εἰς τιμὴν ἐρεδίση , τὴν ἰξιδένωσιν ἐπιδειξώμεθα . εἰς δόξαν , τὴν διτέλῃαν ἀναλάβωμεν . εἰς ὕψος φαντάσῃ , τῇ Κυεῖ τὴν ταπεινῶσιν ἀναγρᾶψώμεν . εἰς ζῆλον πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐρεδήσῃ , ἐκνοήσωμεν τὴν ἐκπῆσιν τῇ Καίῃ . εἰς φθόνον , τὴν ἀπώλειαν τῇ Ἡσάδ . εἰς καταλαλίαν κινῇ , τῇ σωπῇ ἑαυτὸς πεφραδῶμεν . Εἰς γὰρ ὅπως αὐτῷ ἀντιστῶμεν , φέξεται καὶ ὁ σῆσεται . Ἐπανελεύσεται δὲ ἡ χάρις . Πισθῶτε ἀδελφοί μου , ἀπὸ πάντων ὧν πρῆνεσα ὑμῖν φυλάττωσιν , ἐνοχὸς αὐτῶν εἰμι ἐγώ . ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς καθαροὶ γένηθε , ἐγὼ γὰρ βεβορβόρωμαι τῆς ἀμαρτίας , ἀλλὰ πωδάσατε Ἀλλ' τῆς καλῆς ὑμῶν μετανοίας , καμὲ ἰξαγοράσῃ . Πισθῶτε , ἀφ' ὧν ἐλάλην , ὁδὸν ἐφύλαξα . ἀλλ' ὑμεῖς τῷ ἔργῳ κοσμήσατε τὰς ἐμὰς λόγους . Πισθῶ γὰρ ὑμᾶς ἀμώμους διρεθῆναι . ἐγὼ δὲ κατακέκειμαι ὑπὲρ ὧν λέγω , καὶ ὁ ποιῶ . Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας , μηδὲ ὡς ἐν προίμῳ νομίσωμεν τὰ λεχθέντα . ὁδὸν γὰρ ἔξωθεν τι τὸ γεγραμμένων παρεισηγάγομεν , ἀλλ' ὁδὸν φεδῇ τὰ ρηθέντα . Γένοιτο δὲ πάντας ὑμᾶς δεξαμένους τὸν πόρον τῆς λόγου , ὡς περὶ γῆν ἀγαθὴν , καρποφορήσῃ . τὸ μὴ τειάκοντα , τὸ δὲ ἰξήκοντα , τὸ δὲ ἑκατόν . ἵνα τοῖς καρποῖς κομῶντες , καὶ τῆς ἀρετῆς λαμπεροφῶντες , διφρανῇτε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν . καὶ αὐτὸς διφρανεῖ ὑμᾶς ἐν τῇ ἀναπαύσει τῆς βασιλείας αὐτοῦ , εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων . ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ Α ΕJUSDEM SANCTI PATRIS
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ ΕΡΗΡΑΕΜ ΣΥΡΙ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

ΕΝ πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶν χρησι-
μῶν, ὀφείλω καὶ ἑμαυτῷ εἰς ψυχὴν
λυσιτελεῖν. ἄλογον γὰρ ἄλλοις πρέχοντα τρο-
φὴν, πείναν αὐτὸν ὑφίστασθαι. καὶ ἀχρὸν ἑτέρως
ποτίζοντα, δίψῃ με ἀφαιρέσει. πῶς δὲ
ὅτι τῷτο, εἰ μὴ τὴν ἑμαυτῷ ἐλέγξω σωείδῃ-
σιν. Οἶδα γὰρ ὅτι χρησίμῳ μοι γήσεται εἰς
τὸ μέλλον κελύειον. Ἐπειδὴ ἐν πολλοῖς με ὄν-
τα ὁ ἐχθρὸς παρετάξατο ἐν νεότητι. ἐν γὰρ
τῷ μετὰ, πρὸς αὐτόματα ἦν τὰ ἐν τῷ βίῳ,
μικρὸν δὲ, ἐπληροφόρησέ με ἡ νεότης. Ὡς ὅτε ὁ
ναὸς δίχα οἰάκων ὑπάρχουσα, ἡ κυβερνήτις ἐπὶ τῇ
πρώτῃ παύσει, καὶ βαδίζει εἰς τὴν πίσω, ἢ ὅτε
βαδίζει, ἔσθ' ὅτε ὁ καὶ πρὸς τρέπεται, εἰ μὴ τις
ἐπισκοπῇ, ἢ δι' ἀγγέλους, ἢ δι' ἀνθρώπους αὐτῇ
βοηθήσῃ. τῷτο δὲ καὶ ἐμοὶ γέγονε. καὶ φερό-
μενος ἐπὶ κλύδωνος ἀπάτης ἀνασθήτως εἶκον τῷ
ἐπηρηματῷ κινδύνος. Τί οὖν ποιεῖ ἡ χρηστότης
αὐτοῦ; Ἀποδημῶντί μοι ἐν τοῖς κλίμασι τῆς
ἐνδοτέρᾳ Μεσοποταμίας περὶ τυχεῖν ἐποίησε ποι-
μένι παροδίων. Ὁ δὲ φησὶ πρὸς με, πῶς πο-
ρεύῃ νεανίσκε; Καὶ γὰρ εἶπον, ὅπως καὶ τύχοιμι.
Καὶ λέγει μοι, ἐκδέξαι, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἡ
ἡμέρα κέκλικε. Τί γὰρ; ὑπακούσας, ἔμεινα πρὸς
αὐτῷ. καὶ ἐν μέσῃ νυκτὶ λύκοι ἐπελθόντες τὰ
πρόβατα διεσπάρξαν, τῷ ποιμένι ἑλθόντι μέ-
θης ἐφυπνώσαντος. ἐπὶ ἡλίου ὁ οἱ δεσπόται,
καὶ μοὶ τὴν αἰτίαν ἐπέγραψον. εἶλκον δὲ με καὶ εἰς
δικαστήριον. ἤρουμενος ὁ πρὸς τὴν κελύειον, ἀπε-
λογώμην, ὡς γέγονε. Καὶ μετ' ἐμὲ, εἰσῆλθον
τίς ἐν μοιχείᾳ ἄλγος. ἢ ὁ γυνὴ ἀφουγῆσα
ἀφανὴς ἐγενόνη. Καὶ ὁ δικαστὴς ὑποδόμενος
ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐπὶ τῷ αὐτῷ, εἰς φυλακὴν παρ-
έταμψεν. ὁρῶμεν δὲ τινα γεωργὸν ἐν τῇ
εἰρηκτῇ πρὸς φόνον ἐνεχθέντα. καὶ ὅτε ὁ μετ'
ἐμῶν προσαχθεὶς μοιχὸς ἦν, ὅς ἐτος φο-
νὸς, ὡς ὅδ' ἐγὼ κλέπτης παροδίων. Ὁ
μέντοι νεκρὸς ἐτιρεῖτο ἀπὸ τῆς γεωργίας. καὶ
ὁ ποιμὴν δι' ἐμὲ. καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς μοι-
χίας. ἦσαν οὖν καὶ ἑτοὶ ἐν οἴκῳ ἑτέρῳ φυ-
λαττόμενοι. Ποιήσας ὁ ὁμοῦ ἡμέρας ἐπὶ τῇ
τῇ ὁγδόῃ ὁρῶ τινα καθ' ὑπνους λέγοντά
μοι, ὁσέβησον καὶ σωήσῃς τὴν παρόνοιαν. Λό-
γισαι ἂν ἐνενοήσας καὶ ἐποίησας, καὶ νοήσῃς ἀπὸ
σω-

REPREHENSIO SUI IPSIUS,
ET CONFESSIO.

CUm in multis, fratres, prodesse vobis
videar, animæ quoque propriæ utiliter
consulere debeo. Absurdum quippe est, fa-
me illum confici, qui cibum aliis imperti-
tur; turpeque est me firi perire, qui reli-
quis potum subministro: quod sane fiet, nisi
meam ipse conscientiam reprehendero. No-
vi enim, quantum mihi illud fecisse, in fu-
turo profuturum sit iudicio. Nam quando
adhuc in sæcularium multitudine versabar,
inimicus oppugnavit me in juventute, quæ
mihi fere persuaserat, illa quæ in hac acci-
dunt vita, fortuito casuque fieri: contigit-
que mihi, quod navi alicui gubernaculis desti-
tuta, gubernatore in prora consistente: quip-
pe quæ vel retrocedit, vel non procedit, vel
etiam evertitur, nisi aliqua vel per Angelum,
vel per hominem visitatione sublevetur. Quod
ipsum & in me accidit, qui procellarum erro-
re agitabar, nec pericula imminencia præ-
sentiebam. Quid igitur Divina benignitas?
Me in interioris Mesopotamiæ regione pera-
grantem fecit in pastorem quemdam ovium
incidere: qui cum ex me, quoniam tende-
rem, percontaretur; egoque, quo me pe-
des ferrent, respondissem; ad me ille: si
me, inquit, audieris, adolescens, huc ad
nos diverte: quoniam ad vesperam inclinat
jam dies. Quibus ego permotus verbis, re-
mansi apud eum. Media autem nocte lupi
gregem adorti, oves dissiparunt, cum inter-
im pastor gravi somno propter ebrietatem
correptus jaceret. At domini supervenien-
tes, me quoque tamquam reum in iudicium
abripuerunt. Constitutus autem ante judi-
cem, me defendebam, & rem, uti ac-
ciderat, enarrabam. Interea vero post me
adductus est quidam in adulterio deprehen-
sus: sed mulier se subduxerat. Iudex autem
re dilata, utrumque nostrum in eundem
carcerem detrudi iussit: in quo agricolam
quemdam propter homicidium detentum re-
perimus. Sed neque qui mecum ducebatur,
adulter erat; neque hic agricola homicida;
sicut neque ego ovium fur atque abactor fue-
ram. Cadaver autem propter agricolam, &
pastor propter me, & maritus propter adul-
terum, in alia servabantur domo atque cu-
stodia. Peractis igitur septem illic diebus,
aspexi octavo die quemdam per quie-
tem sic me compellantem. Pietatem cole,
& divinam providentiam intelliges. Expen-
de tecum quæ cogitaveris ac feceris, & ex
te

te ipso cognosces, nihil istos injuste pati: sed neque ipsi scelerum auctores impune evadent. Somno igitur solutus, quæ in visione adspexeram, memoria mecum repetebam. Pervestigatoque lapsu & errore meo, comperi me, in agro regionis illius, ubi captus fueram, pauperis cujusdam peregrini juvenecam, quadam malitia concitatum, media nocte e suo loco atque cubili exegisse: quam frigore languentem atque uterum gerentem bellua illuc adventans dilaceravit. Cum igitur somnium meum, ejusque causam iis, qui mecum erant, recensuissem; ipsi quoque permoti atque admoniti, narrare coeperunt quæ sibi acciderant. Et agricola quidem ante alios incipiens: ego, inquit, dum quemdam in flumine suffocari conspicerem, cum succurrere possem, manus auxiliatrices præbere neglexi. Civis autem mulierem, quæ per calumniam accusabatur, testimonio suo falso infirmulavit: Vidua enim (inquit) hæc erat; & fratres ejus hoc illi crimen inferentes, paterna eam hæreditate spoliarent, & mihi mercedem, de qua convenerat, persolverunt. Quibus ego dictis, coepi compungi atque resipiscere, & nos merito poenas luere, intelligere. Quod si solus fuisset, censuissem fortasse, id casu fortuitoque accidisse. At tres eramus pariter detenti. Accedebat & quartus quidam vindex, qui nec genere cum illis qui injuria affecti fuerant, conjunctus erat; neque conscius eorum existerat: cum nec mihi, nec sociis antea unquam visus esset: is enim speciem ac formam ejus, qui mihi apparuerat, illis descripsit. Rursus autem somno captus, eundem adspicio sic dicentem: Cras conspicietis & illos, qui a vobis injuria affecti sunt, & calumniæ falsæque accusationis vestræ remunerationem. Experrectus, cogitabundus hærebam. Socii vero ad me: quid, inquiunt, ita tristis es? Quibus ego causam quidem exponebam, sed exitum rei metuebam, & jam illas de casu & fortuna cogitationes oblivioni traderam. Illi autem magna mecum sollicitudine angebantur. Transacta igitur nocte illa, sistimur Judici: & subito adducuntur quinque vincti coram eo. Itaque, qui mecum erant, multis excepti verberibus, iterum in custodiam retrusi sunt, me illic relicto. Deinde duo in primis in judicium adducti sunt; atque isti fratres illius erant viduæ, quæ per calumniam ab iis paterna hæreditate fuerat spoliata: unus autem eorum in homicidio, alter in adulterio deprehensus erat. Quæ dum ipsi crimina confessi essent, per tormenta coacti sunt & alia quæ patrarant scelera confiteri. Homicida ergo confessus est, se quodam tempore dum negotiaretur in civitate, cum muliere quadam consuetudinem habuisse:

A σαυτῷ, μηδὲν ἀδίκως τέτρεσ πάχην· ὅτε ὅ οἱ ἄγριοι ἀποδράσῃσι. Διυπνισθεὶς τοιγαρὲν ἐγὼ ἐπεσκεπήμην τὴν ὀπλισίαν, καὶ ἐπιζητῶν τὸ ἐμὸν σφάλμα, εὗρον ὅτι ἐν πεδίῳ, ὡς ἡμῶν ἐπὶ τῆς χώρας ἐτι, ξένος τινὸς πένητος δάμαλιν κατὰ πονηρίαν τινὰ μέση νυκτὶ ἀπέδωξα τῆς γάσεως, ἣν θεῖον διέσπασεν ἐκεῖ ἐλθὼν, ἡμῶν ὅ χερμαῖος καὶ τῆς γαστρὸς ἀπὸνῆσαν. Ὡς διηγησάμην τὸ ἐνύπνιον τοῖς μετ' ἐμῶν, καὶ τὴν αἰτίαν, περὶτραπέντες καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο λέγειν. ὁ μὲν ἄρχοικος, ὅτε περ εἶδε τινὰ πονιγόμενον ἐν ποταμῷ, καὶ δυνάμενος αὐτὸν βοηθῆσαι, οὐκ ἐβοήθησεν. ὁ δὲ πολίτης, γυναικὸς συκοφαντημένης ἐπὶ πορνείᾳ, συγκατηγόρησε. Χήρα δὲ ἦν, φησὶν, αὕτη. καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς τὴν αἰτίαν αὐτῇ ταύτῃ ἐπάγοντες, ὅ πατρὸς κλήρος ἀπεσέρησαν, ἐμοὶ δόντες, καθάπερ συμετάξαντο. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἤρξάμην κατανύηθαι, ὅτι πολλή τις ἦν ἡ ἀνταπόδοσις. Καὶ εἰ μὲν ἐγὼ μόνος ἡμῶν, τυχὸν ἂν τῷτο συμβεβηκέναι τῷ τῷ μοι ἔφασκον ἀνδρώπινον· τρεῖς δὲ ἔσμεν ἐν τοῖς αὐτοῖς συμεχόμενοι. Καὶ τέταρτος τις ἐκδικος, ὅτε πρὸς γένος ἢ ἡδικομένων ὅτε συμίσωρ γενόμενος, ἐπειδὴ ὅτε ἐγὼ εἶδον αὐτόν ποτε, ὅτε μὲν αὐτοί. Εἶπον γὰρ αὐτοῖς καὶ τὸ εἶδος ὅ ὀφθέντος μοι. Καὶ καθυπνώσας πάλιν, ὅρῳ δὲ αὐτὸν λέγοντά μοι, αὐτεὶ ὅφρα καὶ τὰς ὑφ' ὑμῶν ἡδικομένους, καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς συκοφαντίας ὑμῶν. Καὶ διυπνισθεὶς, σύνθετος ἔμενον. Οἱ δὲ πρὸς με, τί σκυθρωπὸς εἶ, φασί. Καὶ εἶπον αὐτοῖς τὴν αἰτίαν. Ἐδεδίειν δὲ τὴν ἔκδοσιν. Ἐ καὶ ἐπιλήσμων ἐγενόμην πάλιν περὶ αὐτομάτης λογισμῶν, κακεῖνοι σὺν ἐμοὶ ἐφρόντιζον. Ὡς δὲ διήλθεν ἡ νύξ ὀκείνη, προσαγόμεθα. Καὶ ἀδελφὸς ἀναφορὰ πρὸς τὸν ἀρχοντα φέρεται, πέντε δεσμῶν συμεχόμενα. Πολλὰ οὖν οἱ σὺν ἐμοὶ τυπτηθέντες, εἰς τὴν φρενὰν ἐμὴν ἀπέλιπον. Εἶτα εἰσῆλθον δύο ἐν πρώτοις κεινησόμενοι· ὅτοι δὲ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἡδικομένης χήρας ἐν τῇ πατρὶα κληρονομίᾳ. ὁ μὲν εἰς ὄρετο ἐπὶ φόνο· δάτερος δὲ ἐπὶ μοιχείᾳ. Καὶ ὁμολογήσαντες ἐφ' οἷς ἐφωράθησαν, ἠκίζοντο καὶ ἐπὶ λοιπῶν κακουργίαις ὁμολογεῖν. Ὁ τοίνυν φονὸς ὁμολόγησεν, ὅτι ἐν τινι κατὰ ἐπὶ τῆς πόλεως ἐμπορεύμενος συνηθῆεν εἶχε πρὸς τινὰ, ἣν καὶ συνηθὺς διέφθειρεν· αὐ-

τη ὃ ἦν, πρὸς ἧς, ὁ μετ' ἐμῶ ἐφύρετο. Καὶ αὐτοῖς πρὸς διέφυγόν, ἔφη, ὅτι τ' γείτονα τῆς μοιχοδυσίας ἐγένετο, τηρυμνίων ἡμῶν, δι' ἐτέρας ἀνόδους ἐλθεῖν πρὸς αὐτὴν χάριν τινὸς ἰδίας χρείας. ἢ ὃ δὲσα ὁ ἤτησεν, ἐμὲ ἀφ' οὐκίδος ἡδὴ καθεῖσα, ἀξιοῖ ὡς εἶδεν αὐτὴν, ἵνα καὶ αὐτὴν ἀφ' οὐκίδος αὐτῆς οὐκίδος χαλάσῃ. ἐπειδὴ, φησὶν, οἱ δανεισάμενοι με δεύουσιν. ὁ δὲ τῷ μέλῳ ποιεῖν, κατελήφθη ὑπὸ τῶ ἀνδρὸς αὐτῆς. ἡμεῖς ὃ ἀπεδράσαμεν. Καὶ πρὸς, φησὶν, ἔστιν ἡ γυνή. ὁ ὃ τ' πόπον ἀναδύς, ἐκελύθη φυλάττειν αἴχρην παρσείας ἢ γυναικός. Καὶ ὁ ἕτερος πρὸς αὐτὴν τῇ πρὸς μοιχείας φορῶν, ὡμολόγησεν ὅτι καὶ φόνον ἐποίησε, πρὸς ὃ ὁ σὺν ἐμοὶ ἀγροικὸς συνείχετο. Καὶ αὐτὸς ὃ ἔφη, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἦν ὁ νεκρὸς ὃ ἐρώσης αὐτῶ γυναικός. Ὡς οὖν πρὸς ἡλθε, φησὶ, τὸ δειλινόν, τ' ἀγρὸν κατασκέψασθαι, ἡγνισά τε τ' ἀπαράσασθαι αὐτὸν, βύθιως ἀνείλον αὐτὸν, καὶ ἐφυγον. Ὑπνέντος δὲ τινος ἀπὸ μόχθου πολλῶ, πρὸς τ' βοήν τ' φόνου ἔξελθόντες οἱ πρὸς αὐτῶ, μήτε εἰδότες τ' ἀγροικὸν μήτε εἰδότες τὸ γεγονός, δῆσαντες πρὸς ἐμῶ. Καὶ τίς τέτων ἀποδείξῃς; ἡ γυνή, φησὶν. Ὁ ὃ εἶπε, ὅτι πρὸς αὐτῇ; καὶ ἀνέδωκε τ' τ' πόπον καὶ τὸ ὄνομα ἐν ἐτέρᾳ χώρᾳ, ὃ μήκοθεν τῆς ἐτέρας. καὶ βύθιως ἀνελήφθη ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ. Προσῆχθησαν ὃ καὶ οἱ λοιποὶ τρεῖς. ὁ μὲν εἰς πρὸς ἐμπρησμῶ σαχύων ἐγκαλεσάμενος. οἱ ὃ λοιποὶ πρὸς σιωπῆσεως φόνων. ὅτι πρὸς αὐτῶν, καὶ μηδὲν ὡμολογήσαντες, ἀπήχθη εἰς τ' εἰρηκτὴν. τῷ κειτῷ ἀκέσαντος ἐπιστάσαν τ' ἀφ' οὐκίδος αὐτῶ. καὶ γὰρ ὃ σὺν αὐτοῖς ἀπείλω, μηδεμίαν διαίρεσιν ὑπομείνας ἔξετάσεως. Ἡμεῖς οὖν οἱ πάντες ἐπιτοαυτό. Ὁ δὲ κειτῆς ὁ ἐλθὼν, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ πολὺ ἡγνόν αὐτῶ τ' πόλιν ὄσον, καὶ τίς ἦν. Ἐν ὃ ταῖς μέσαις ἡμέραις, πολὺν ἔχοντες καρπὸν ἀνέσεως, καὶ τοῖς λοιποῖς δεσμοῖς σιωπεφιλώδημεν. Καὶ ἐπείδὴ οἱ πρὸς αὐτῶν οὐκίδος ἐγενόνεισαν, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀπήγγειλαν τὰ γενόμενα, οἱ πάντες μοι προσέειχον, ὡς οὐκίδος. Καὶ κεινοὶ δὲ ἀκέσαντες οἱ ἀδελφοὶ τῆς χήρας ἐδάμασαν, ἐπιγνόντες τ' σιγηγορήσαντα ὑπὲρ αὐτῆς. οἱ πάντες οὖν ἐδέοντό με, εἰπὼς αὐτοῖς ἀπαγγέλλω τὸ ἐπιδέξιον. Πλείονας δὲ ἡμέρας ποιήσας οὐκίδος, ὅτι ἐδεσάμην τ' κατ' ὑπὸν μοι οὐκίδος.

A habuisse: hæc vero illa erat, cujus causa unus ex illis, qui mecum detinebantur, in custodia servabatur. Interrogatusque, quo pacto effugisset? accidit, inquit, ut dum custodiremur, vicinus quidam adulteræ alia ad eam accederet via, quasi aliquid ab ipsa utendum postulaturus. Quod cum dedisset illa, me jam per fenestram demisso, rogavit illum, ut se quoque per eandem fenestram dmitteret, prætexens foeneratores ad se capiendam adventare. Idque cum ille jam niteretur facere, mox a marito ejusce mulieris comprehensus est: nos vero elapsi sumus. Ad hæc judex: ubi, inquit, est mulier? Ille autem cum locum indicasset, iussus est ad mulieris usque adventum custodiri. Alter vero præter adulterium, cujus damnatus fuerat, etiam se hominem interfecisse confessus est, illum, scilicet, quem agricola, qui mecum detinebatur, occidisse accusabatur. Aiebat autem, maritum mortuum illius esse famina, quæ ipsius amore capta fuerat. Nam cum, inquit, pomeridiano tempore agrum suum inviseret, fictæ salutationis prætextu propius accedens, confestim illum occidi, & aufugi. Affines autem cum ad clamorem occisi essent egressi, nullum invenerunt aut viderunt, præter hominem quemdam agricolam, quem magno labore fessum somnoque correptum, neque quid factum esset gnarum, tamquam homicidam comprehenderunt, & in vincula conjecerunt. Quis vero hæc indicavit? mulier, inquit. At ille: ubi hæc? Ipse vero & nomen & locum ostendit in alia regione non procul ab altera. Mox igitur in carcerem abductus est. Adducti autem sunt & tres reliqui, quorum unus, quod segetes combussisset, accusabatur: alii vero duo, quod conscii & socii cædis fuissent. Sed paucis excepti verberibus, quia nihil confitebantur, in carcerem perducti sunt. Audierat enim judex suum adventare successorem: & ego, nulla de me facta quæstione, cum ipsis recessi. Eramus igitur in eadem omnes custodia detenti. Judex vero, qui adveniebat & succedebat, e nostra erat patria: sed multo ego tempore, quis & unde esset, ignorabam. Interea autem dum plusculum nobis temporis atque opportunitatis interquiescendi tribueretur, amicitiam contraximus. Cumque priores jam facti alacriores essent, & reliquis quæ acciderant, recensuissent; in me omnes tamquam in hominem pium atque religiosum intendebant. Fratres autem viduæ illius, cognito homine qui contra eam patrocinator erat, admirati sunt. Cuncti vero rogabant me, ut si qua ratione possem, aliquid fausti ac boni annunciarer ipsis. Cæterum multis diebus commoratus ibi, non amplius cum, qui in somnis mihi apparuerat, vidi. Quem in

fine tamen dierum iterum conspexi, me sic compellantem. Ecce hi tres aliorum etiam scelerum rei, nunc iustas poenas luent. Quod ipsis cum dixissem, confessi sunt duo ex eis se flagitii cujusdam furis conscios fuisse, qui cum quemdam interfecisset propter vineam adjacentem suæ possessioni, ei nos testimonium dedimus hanc ipsius fuisse vineam; eumque non ab illo necatum, sed e rupe præcipitem corruisse mortuum. Alius autem tertius retulit se ira concitatum, e tecto quemdam præter voluntatem deturbasse, quo ex casu ille interiisset. Postea rursus conspexi in somnis hæc mihi referentem: Tu cras liberaberis; reliqui autem iustum subituri sunt iudicium. Fidelis igitur esto, & divinam providentiam enarrato. Altera ergo die iudex pro tribunali sedens, quæstionem de omnibus nobis habuit: & exploratis quæ jam acta fuerant, & fœminis, quæ paratæ aderant, interrogatis, æquisque testibus adhibitis; iudex innocentes absolvit, agricolam, inquam, & eum qui falso adulterii accusatus fuerat. Fœminas autem torturæ subjecit, ut constaret, an aliis etiam facinoribus reperirentur obnoxia. Comperit igitur unam earum, odio illius qui suum adulterum prodiderat, incitatum, bona ipsius incendisse: ex quo quidem incendio, agrique depopulatione cum quidam propius fugeret, tamquam illius auctor comprehensus est: & hic nobiscum erat, quem etiam iudex quæstione habita, quia innoxium reperit, absolvit atque dimisit. Altera vero adultera cum in eodem esset vico, ubi duo illi comprehensi fuerant, qui in homicidio perpetrando dicebantur exstitisse socii, rem omnem, uti contigerat, aperte confessa est. Qui necatus est, inquit, cum in domo mea ab altero viduæ illius fratre (qui meus erat amator) mecum concumbere deprehensus esset, occisus ab illo est, & in bivium projectus: concursuque hominum facto, cum duo viri quemdam persequerentur, a quo sibi hædus surreptus erat, eos alii conspicati, arbitantesque ideo fugere, quod cædem patrassent, comprehenderunt, ac carceri tradiderunt. Iudex vero cum diligenter & nomen eorum, & genus, & quinam ac quales essent, explorasset, & rem omnem apertius cognovisset, illos innoxios liberavit. Erant autem hi quinque, agricola nimirum, & qui falso adulterii fuerat accusatus, & tres postremi. Porro duos fratres, & scelestas illas cum ipsis mulierculas a feris dilaniari iussit. Tunc vero & me iudex in medium adducendum curabat, qui licet benevolentia conjunctus mihi esset, scire tamen ex me ordine voluit, quo pacto res illa ovium successisset.

Α τα. Καὶ δὴ ἐπὶ τέλει πάντων ἡμερῶν, πάλιν ὁρῶ αὐτὸν λέγοντά μοι, ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἔτι οὐκ ἔτε-
ροις ἀλόντες, δίκην νῦν εἰσπράττονται. Λέγω ὅ-
ταῦτα πρὸς αὐτὸς, καὶ ὡμολόγησαν ἐπὶ τῇ
ἀδικίᾳ ὃ κλέπτορος συωιδέναι, ὃς ἦν ἀνελὼν ὕ-
να δι' ἀμπελῶνα περσκειμένον καὶ τῷ πῆσιν,
πρὸς ὃ ἡμεῖς, φησὶν, ἐμαρτυρήσαμεν ὅτι αὐτῷ
καὶ χρεὸς ὁ ἀμπελῶν περσοφείλεται. καὶ ὅτι
B ἔκιν αὐτὸς ἀνείλεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ κρημνῆ
περσῶν ἐνκλήρωθη. ὁ δὲ ἕτερος ἔφη, ὅτι τινὰ
ᾧθησα ἄκων ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δώματος, καὶ κα-
τενεχθεὶς ἀπέθανε. Μετὰ ὅ ταῦτα, ὁρῶ πάλιν
καθ' ὑπνους λέγοντά μοι, ὅτι τῇ ἐξῆς ἀπαλ-
λαγήσῃ, οἱ δὲ λοιποὶ τῶ δικαίῳ κειτηῖα ὑπο-
κεισονται. γίνῃ ὅ τις, καὶ διήγησα ὃ Θεῷ
τῷ νόμοιαν. τῇ δὲ ἑξῆς καθίσας κειτὴς ἐπὶ τῇ
βήματος, τὰς πάντας ἡμᾶς ἀνέκεινε, καὶ ἐπι-
C γνῆς τὰ πάλα πεπραγμένα, τὰς γυναῖκας ἐξή-
τησε, αἵτινες πρῆσαν ἐτοιμασθεῖσαι, πάντων κατι-
γόντων χρωμάτων τοῖς δικαίοις αὐτῶν, ὁ δὲ ἄρχων
τὰς ἀναγνίσκας ἀπέλυσε, λέγω δὴ, τὴν ἀγροικὸν,
καὶ τὴν νομιωδένα μοιχόν. τὰς μὲντοι γυναῖκας
ἠκῆζετο, ἐπιγνώσας θέλων μή τινα ἑτέρα πρά-
ξι συνισόρησαν. Καὶ ὁρῶ ἡ μία τῶ ἐμπρησ-
μὸν ποιήσασα, καὶ μὴνιν τῷ περσόντος τῷ μοι-
D χὸν αὐτῆς, ἐν οἷς ἔτι ἀγρῶ περσόμενος φθύνον-
τά τινα δειρόντες τῷ ἐμπρησμῷ ἐγγύτερον, συνέ-
λαβον ὡς αἷτιον, ὃς ὡς ἦν μετ' ἡμῶν. ὃν ἀνακείνας
ὁ κειτὴς, ὄρεν ὡς εἰρη, καὶ ἀπέλυσεν ὡς ἀνάγιτον.
H δὲ θάτερα τῷ μοιχαλίδων ἐν τῇ αὐτῇ κώμῃ ὄσα,
ἐνθα ἐτύγχανον οἱ πρὸς συνισορήσεως κατεχόμενοι,
ὡμολόγησε τῷ ἡρομνῶν ἐπίδοσιν. ὁ σφαγὴς γὰρ,
E φησὶν, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς κατήχθη, ἀγαθὸς ἀνὴρ, μὴ
τῷ κοιταζομένη. ὁρῶν εἰς τὴν δύο ἀδελφῶν τῇ χήρας, αἵτε
δὴ ἑρασθῆς, πατάξας ἀνείλεν αὐτὸν, καὶ ἐπὶ τῷ ἀμφοδῶ
ἐρρίψε. Καὶ ἡρομνῆς συνδρομῆς, φησὶν, οἱ δύο
ἄνδρες κατεδίωκόν τινα ἥρπακόντα αὐτῶν χίμα-
ρον, ὃς θρασυάμενοι οἱ πρὸς ἔχοντες, φθύνειν ἐνό-
μισαν, καὶ συλλαβόμενοι αὐτὸς, ὡς αἷτιος παρέ-
πεμφαν. Εἶφη ὁ ἄρχων, καὶ τί αὐτοῖς ὄνομα, ἢ
γένος τίνος, καὶ οἱ οἱ εἰσι; Καὶ ἀκείδωσάμενος τὰ κατ'
αὐτὸς, ἐπέγνω τὸ σαφές, καὶ τὰς ἀναγνίσκας ἠλυθέ-
F ρωσε. Πέντε δὲ ἦσαν ἔτι, ὁ γεωργός, καὶ ὁ νομιωθεὶς
μοιχός, καὶ οἱ τρεῖς οἱ ἔχοντες. Τὰς δὲ δύο ἀδελ-
φὰς, καὶ τὰς σὺν αὐτῶν ἀληθείας γυναῖκας, θηροὶ
βορὰν ἐκέλευσε ἡγεῖσθαι. Κελεύει δὲ καὶ εἰς μέ-
σον ἀχθῆναι, εἰ καὶ ἔξενεσεν αὐτὸν καὶ μετ' ὁμοιότητος.
Ὅμως ἐπύθετο τῷ ὑποθέσεως πρὸς τὴν τάξεως, καὶ
ἀνακείναι με περᾶ τῷ πῶς γέγονε ἰὰ καὶ τὰ νόμοι-
τα.

τα. εἶπον δὲ τὴν ἀλήθειαν, ὡς γέγονε. καὶ ἐπιγινώσκοντες με-
 τὰ τὴν φωνῆς καὶ τὸ ὄνομα, τὴν ποιμνίαν εἰς ἀπόδει-
 ξιν τὴν ἀληθείας κελύουσας μαριχθῆναι, ἀπολύει με-
 τὰ ἐγκλήματος μὴ ἡμέρας ἐβδομηκόντα μικρῶν ἐλάτ-
 τον. ἢ ὅτι ἐπίγνωσις ἦν ἐν συνοικησέως τῷ ἐμῷ γονέων
 τοῖς θρέψασιν τὸν ἄνδρα ἔξω τὴν πόλεως. καὶ γὰρ ἐπὶ
 χροῖον τινὰς τὴν οἰκονομίαν πρὸς αὐτὸν ἠσπασάμεθα.
 Ἐπειτα κατ' ἐκείνῳ τὴν νύκτα, ὅρῳ τὸν ἄνδρα λέ-
 γοντά μοι. Ὑπόμενον εἰς τὸν πόπον σὺ, καὶ μετα-
 νόησον πρὸς τὴν ἀδικίαν, πεισθεὶς ὅτι ἔστι τις ὁ πᾶν
 πάντα ἐφορῶν ὑφ' ὁφθαλμοῦ. καὶ ἀπειλησάμενός μοι
 βαρέως ἀνεχώρησεν. ὃν ἄχρι τῆς νῦν οὐ τεθέαμαι.

Γενόμενος ὁ ἀναγνώσιος ὑπέσχετο, καὶ πολλὰ
 δακρύσας οὕτως οἶδα εἰ τὸ Θεὸν ἐπληροφόρησα. διὸ
 δὴ πάντων ἀπὸ μοι τὰς δούλῃς συλλαβήσας, ὅτι
 τὸ τραῦμά ἐστιν ἀνίατον. Οὐκ ἐφρυδάμαι ἐπὶ ταῖς
 ὁράσεσιν, ἀλλὰ κατατρυχῶμαι ἐπὶ τοῖς ἀσεβέσι λο-
 γισμοῖς. Ὡς φησὶ καὶ τῷ Φαραὼ ἄγγελος, πρὸς τὸν
 μελλόντων εἰσηγόμενος, ὅτι οὐκ ἀπαλάσσει τὴν
 ἀπόφασιν ἢ τὴν προφητείαν. Λέγει καὶ ὁ Χειρὸς τοῖς
 προφητεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οὐκ οἶδα ὑμεῖς,
 ἐργάται τὴν ἀνομίας. Οἶδα ὅτι ἀληθῶς ἐώρακα,
 καὶ πείρα παρέλαβον. ὅτι οὐδυνᾶται ἡ ὑπερβολὴ τοῦ
 Θεοῦ λοιδόσια. ὁ γὰρ λέγων αὐτόματα πάντα,
 ἀνυπαρξίαν ἠγείτα Θεότητος. Ἐλογισάμην, καὶ οὐ
 ψεύδομαι. μετεμελήθην, ὅτι οὐκ ἐπίσταμαι εἰ θεο-
 λασάμην. Ἐκήρυξα πρὸς Θεοῦ, ὅτι ἀγνοῶ εἰ προ-
 εδέξατο τὰ πρὸ ἐμῶν. Ἐγραψα πρὸς προνοίας,
 ὅτι οὐ γινώσκω εἰ ὁ Θεὸς ἀπεδέξατο. Εἶδον οἴκους,
 καὶ ἐνόησα τὸν οἰκονόμον. Εἶδον τὸν κόσμον, καὶ συνη-
 κα τὴν πρόνοιαν. Εἶδον ναὺν δίχα κυβερνήτη βαπτι-
 ζομένην. εἶδον τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις μηδὲν
 φραγέσας ἀντὶ Θεοῦ τὴν κυβερνήτην αὐτῆς. Εἶδον
 πόλιν καὶ πολιτείαν ἀσφόδρον εἰς σύσασιν, καὶ συν-
 ἦκα ὅτι τῇ τῷ Θεῷ ἀσφάξει τὰ πάντα σωθήσκειν.
 Ἐκ τῆς ποιμνίας τὸν ποιμνιον, καὶ ὅτι Θεὸς τὸ αὐξάνει
 ἐπὶ τὴν γῆν τὰ σύμπαντα. Ἐκ τῆς κωργῆς, τὴν σίτην ὅτι
 τῇ ἀκανθῶν διαίρεσις, καὶ ὅτι Θεὸς τοῖς ἐπὶ γῆς ἢ
 φρόνησις εἰς σύσασιν καὶ σύνεσις. Ἐκ τῆς βασιλείας ἢ κα-
 τάστασις τῆς ἐραυωτικῆς πάγματος, καὶ ὅτι Θεὸς πᾶν
 πάντων ἢ εὐκλεινῆς διατύπωσις. Οὐδὲν ἐπὶ γῆς
 ἀκρόατον, ὅτι πάντων ἀρχὴ ἐστὶν ὁ Θεός. Οἱ ποτα-
 μοὶ ἀπὸ τῆς πηγῶν, καὶ οἱ νόμοι ἀπὸ τῆς θείας σοφίας.
 Ἡ γῆ φέρει καρπὸς, ὅτι εἰς βρέξιν ὅτι ἔρᾶν,
 οὐδὲν ἀπὸ ἐαυτῆς γενέσθαι δύναται. Ἡ ἡμέρα
 πλεῖστον φωτὸς ἡσπασαίν, ἀλλὰ χροῖον τῷ ἡλίῳ
 εἰς τελείωσιν. Οὕτω καὶ τὰ καλὰ γίνονται διὰ ἀν-
 θρώπων, ἀλλὰ διὰ τῆς Θεοῦ τελειῶνται. Ὁ ἥλιος
 ἔχει τὸ φῶς, ἀλλὰ δέεται τῷ ἔρᾳ εἰς τὴν οἰ-
 κίαν

fet. Cui dum ego id quod vere gestum erat, re-
 tulissem, meque ex voce & nomine ille cogno-
 visset, (familiaritas enim meis intercesserat
 parentibus cum iis, qui ipsum extra urbem edu-
 caverant, & aliquandiu una cum ipso habitavi-
 mus,) quaestione de pastore habita, eoque fla-
 gris excepto, ac veritate comperta, post dies
 plus minus septuaginta, ab accusatione & cri-
 mine objecto me absolvit & liberavit. Nocte
 deinde sequenti in somnis conspexi virum mi-
 hi dicentem: Revertere ad locum tuum, & de
 iniquitate tua age poenitentiam, certoque scias
 unum esse oculum cuncta perlustrantem. Et
 graviter ille mihi comminatus, recessit: quem
 ad hunc usque diem non amplius vidi.

Anxius igitur, & multis lacrymis per-
 fusus inde abii, ignorans utrum Deo satis-
 fecerim. Quapropter omnium me precibus
 adjuvari deprecor: nam vulnus mihi accidit
 incurabile. Visionibus ego non efferor, sed
 impiis cogitationibus meis divexor & angor.
 Apparuit & Pharaoni Angelus futura prae-
 nunciatus; sed mentem atque sententiam
 ejus, prophetia non mutavit. Dicit & Chri-
 stus illis, qui in nomine suo prophetaverant:
Non novi vos, operarii iniquitatis. Scio me
 vera vidisse, & re ipsa expertus sum: sed ex-
 cruciat me supra modum ingens mea in
 Deum injuria. Nam qui dicit omnia casu
 fortuitoque fieri, is Divinitatem e medio
 tollit. Istud cogitavi, non inficior. Resipui:
 sed an Deum mihi placaverim, nescio. De
 ipso praedicavi; sed utrum verba mea ipsi gra-
 ta fuerint atque accepta, me latet. De Pro-
 videntia scripsi; sed an id Deo placuerit, i-
 gnoro. Domos vidi, & oeconomum adesse
 cognovi. Mundum intuitus sum, & provi-
 dentiam intellexi. Navem absque guberna-
 tore submergi aspexi: & inanes hominum
 labores sine Dei gubernatione esse animad-
 verti. Civitates & respublicas diversas bene
 constitutas vidi: & Dei ordinatione atque
 praescripto cuncta consistere cognovi. Ex pa-
 store grex viget: & ex Deo cuncta quae super
 terram sunt, crescunt & coalescunt. Per agri-
 colam inter triticum & spinas discernitur: & a
 Deo omnis quae in terris est prudentia & in-
 telligentia procedit. A rege militaris exercitus
 dependet ordo: & a Deo vera cunctarum re-
 rum constitutio atque dispositio. Nihil in ter-
 ra absque capite & origine, quoniam cun-
 ctarum rerum principium est Deus. Flumina
 ex fontibus scaturiunt: & a divina sapientia
 leges. Fructus producit terra, si tamen ex
 coelo ipsa fuerit irrigata: adeo ex seipso fie-
 ri nihil potest. Dies lucis copiam suggerit;
 sed tamen sole indiget ad sui perfectionem.
 Sic & bona ab hominibus efficiuntur, sed
 per Deum perficiuntur. Sol lumen continet,

at coelo, in quo requiescat, opus habet: similiter & Deo pii ac sancti homines indigent, a quo reparentur. Neque lumen sine igne, neque tenebrae absque caligine. Multo enim cuncta auxilio indigent. Hoc illius ope indiget: solus autem Deus nullius indiget. Nihil sua sponte in rerum natura existit: quoniam se ipsum facere nemo potest. Nam si quis seipsum faceret, is esset, priusquam fieret; & quo pacto postea talis factus esset? Nam quod existit, antequam fiat, non indiget, ut id fiat, quod jam erat. Et quomodo alieno opus habet adminiculo, ad illius, quod jam existebat, constitutionem? Solus igitur Deus non factus. Sibi quippe repugnat, ut aliquid sponte & a seipso fiat. Neque ignorat Deus se factum non esse; neque, ut nos, principium infantiae habuit. Non est ignarus substantiae atque essentiae suae: neque enim eam quisquam ipsi concessit. Novit id quod est, omnemque humanam cogitationem excedit. Non invidet, sed parcit nobis. Neque enim audire valemus naturam aut principium rei non factae, quia nec dici quidem potest. Rei principio carentis principium intelligere nequimus, cum neque tantam intelligendi facultatem habeamus. Terrena Deus ex monte Sina locutus est; & infinita populi contabuit multitudo: quid igitur si coelestia loquatur, agemus? e terra locutus est; & homines infiniti contabuerunt: quid ergo faciemus, si nos e coelo alloquatur? Rogavit populus, ne Dei vocem audiret: & Deus illi quod petebat, concessit. Moyses Deum, ut cum populo permaneret, oravit: & mortui sunt multi, quia ad divinam naturam appropinquare non poterant. Ostendit igitur Deus fieri propter iustitiam suam, ut hominibus iustis appropinquet: sicut contra, immedicabilis fit plaga iniustis. Parcit itaque nobis, & subducit se, ut vivamus: sic quoque arcana tegit, quae capere nequimus. Accessit ad Aaron, & quod filios ipsius comperiret reos, interemit eos. Accessit ad populum, & multos peccatores occidit. Si igitur divina nobis dixerit, & non crediderimus, omnes nos interficiet. Ideo autem ea nobis non dicit, quia praevidet nos credituros non esse. Recte igitur agit, prospiciens & consulens nobis, ne moriamur. Non tantam nobis intelligentiam praebet, ne liberae voluntatis propositum extinguat. Non majores vires nobis tribuit, ne naturam obruat. Benignitatem non exhaurit, ne a dignitate superetur. Non facit homines Angelos, ne suam potestatem confundat: neque Angelos efficit Cherubim, ne suum opificium pervertat. Tantum autem cuique tribuit, quantum creata quaelibet natura capere

Exod. 20.

Num. 3.26.

A κείαν ἀνάπαισιν. καὶ οἱ ὀυσεβεῖς χηρῶσιν ὁμοίως τῷ Θεῷ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν. Οὐτε φῶς ἐκ τῶς τυφλότητος, ἕτε σκότος γνώφει χεῖς. ἀλλήλων γὰρ δέοντα τὰ σύμπαντα. Τῷτο γὰρ ἐκείναι χηρῶσιν. εἰς δὲ ἐξὶν ἀνενδεής, ὁ Θεός. Οὐδὲν αὐτόματον ἐν τῇ γνέσει πάντων ὄντων. ἐπεὶ δὲ ἑαυτὸν ποιήσας τις ἔδύναται. ὁ ποιῶν ἑαυτὸν, πρὸ τῷ ποιῶσιν, ἦν. καὶ πῶς ὑπερον ἐγένετο; ὁ γὰρ ὢν πρὸ τῷ γνέσει, ὅτε ἐδέετο γνέσει ὅπως ἦν. καὶ πῶς ἐπιδέεται ἄλλα εἰς σύστασιν ἐκείναι, ὅπως ἦν. μόνος τοι γὰρ ἐν ὁ Θεός ἀγέννητος. τὸ γὰρ αὐτόματον ἑαυτῷ μάχεται. Οὐκ ἀγνοῶν ὁ Θεός, ὅτι ἐστὶν ἀγέννητος, ἐπεὶ δὲ ἔχει, ὡς ἡμεῖς, ἀρχὴν ἔχει νηπιότητος. ὅτε ἐν ἀπειρίᾳ ἐστὶ τῆς ὁσίας τῆς ἑαυτοῦ. ἔτι γὰρ τις αὐτῷ αὐτῷ πρὸς ἐχώρησεν. Οἶδεν ὁ ὅτι, καὶ φάτι γὰρ πᾶσαν ἐννοίαν ἀνθρώπων. ἔτι φρονῶν, ἀλλὰ φειδόμενος. Οὐ γὰρ χωρῶμεν ἀκῆσαι ἀθρηνητέ φῶσιν ἢ ἀρχὴν, ὅτι καὶ φρασθῆναι ἀμήχανον. ὅτε ἐφικνέμεθα νοῆσαι ἀνάρχον ἀρχὴν. ἔτε γὰρ ἔχομεν ποσῶτιν σύνεσιν. Ἀπὸ τῷ Σινᾷ τὰ ἐπίγῳα ὁ Θεός ἐλάλησε, καὶ μυριάδες ἐτάκησαν. τί οὖν ποιήσομεν, εἰ ἂν λαλήσῃ τὰ ἐπεράνια; Ἀπὸ γῆς ἐλάλησε, καὶ μυριάδες ἐτάκησαν. τί οὖν ποιήσομεν, εἰ ἂν ἔξ ἔρανθῃ πρὸς ομιλήσῃ; Ἡξίωσεν ὁ λαὸς μὴ ἀκῆσαι φωνῆς Θεῷ, καὶ ὁ Θεός ἀπεδέξατο. Μωϋσῆς πρὸς ἐκάλεσε συσπῶμεναι τὸ Θεὸν τῷ λαῷ, καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, ἐγγίξιν μὴ φέροντες τῇ Θεῷ φύσει. Ἐδέξεν οὖν, ὅτι ὁ Θεός ἐγγίξιν ἀνθρώποις, διὰ τὸ δίκαιον αὐτῷ γίνεται αὐτοῖς, πληγὴ ἀνιάτος ἀδικῶσι. Φειδόμενος ὁ ἡμῶν, ἡποχωρεῖ ἵνα ζήσωμεν, ἕτως καὶ ἀπὸ ῥήτα ἔλεγει, ἵνα μὴ διαφωνήσωμεν. Ἡγγισε τῷ Ἀαρὼν, καὶ ὁρῶν τὰς ὑψὲς αὐτῷ ὑπατίαις, ἀνείλεν αὐτὰς. Ἡγγισε τῷ λαῷ, καὶ πολλὰς ἀπώλεσεν ἀμαρτόντας. Εἰ ἂν οὖν εἶπῃ τὰ θεῖα καὶ ἔτι πιστεύσωμεν, ἀναρεῖ πάντας ἡμᾶς. διὰ τὸ τῷτο ἔλεγει, ἐπεὶ δὲ προεῖδε μὴ πιστεύειν ἡμᾶς. Καλῶς οὖν ποιεῖ προνοῶν, ἵνα μὴ ἀποθάνωμεν. ἔτι δίδωσι ποσῶτιν σύνεσιν, ἵνα μὴ οὐδέσῃ τὴν προαίρεσιν. ἔτε παρέχει πλείονα δύναμιν, ἵνα μὴ κρύψῃ τὴν φύσιν. ἔτι εἰ νοῖ τὴν χηρῶτητα, ἵνα μὴ ἡποτῇ τῆς ἀξίας ἡττηθῇ. ἔτι ποιεῖ τὰς ἀνθρώπων Ἀγγέλους, ἵνα μὴ συγχέῃ αὐτῷ τὴν δύναμιν. ἔτε τὰς Ἀγγέλους ποιεῖ Χερυβὶμ, ἵνα μὴ ἀνατρέψῃ αὐτῷ τὴν δημιουργίαν. Ἐποίησε ὁ, ὅσον ἐπιδέχεται γεννητὴ φύσις. Ἐταξέ

Ξε τὰς φύσεις, καὶ εὗρεν αὐτὰς ἐλέες χρηζέ-
 σας ὡς ἄτε δὴ τρεπλῆς· οἶδε ὅτι πλείονι τῇ
 χάριτι ὑφίστανται· τῇ γὰρ φύσιν ἐπεμέτρησε
 τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ, ἵνα ἡμιόνη· τὸ δὲ πλεόν
 ἐπαμειβόσατο φειδόμενος· πρὸς τὴν δύναμιν ἔτα-
 ξε καὶ τὴν σύνεσιν, ἵνα μὴ ὑπερηφανίας αὐτοῖς
 γένηται αἴτιος· ὥπερ παῖδας οἱ ἐπαλείφοντες
 εἰς κακὸν, αὐτοὶ μᾶλλον γίνονται οἱ αἴτιοι· ἔδω-
 κεν ὅπως ἐχώρουν, καὶ σωέγνω ὁ μὴ ἐχώρουν· B
 ὁ δὲ ἵνα γὰρ ἀπαυτῇ πλεῖον τῆς δυνάμεως· μὴ
 πίνω κατηγορεῖτε τῆς δυνάμεως αὐτῆς ὡς ἀν-
 θρωποι· ὅτι ὁ δὲ ἐποίησε χωρῆσαι τὴν φύσιν
 τὰ μὴ δυνάμει· ἔχ' ὁ δημιουργὸς γὰρ αἴ-
 τιος· ἀλλ' ἡ γένεσις· Ἐχ' τὴν τέχνῃ ὁ χρυ-
 σουργός, ἀλλὰ πλεόν τι ἐπιποιήσας αὐτῷ ἔ-
 δέλει, ἐπεὶ δὲ ὁ δὲ ἐπιδέχεται· καὶ ὁ Θεὸς δυ-
 νάμει, παύεται· ὅτι ὁ χωρὶν αὐτὸν ὁ δὲ ἐστὶ· C
 ὁ δὲ ἕτερον πλεῖον τι ἔχ' χρυσὸν ἔχουσαν· καὶ ὁ
 τεχνίτης ἐτοιμος τὸ οἰκεῖον χαλκὸν ἐπιβαλεῖν·
 ὁ δὲ εἰς γὰρ πλεῖονα νοῶν ἐστὶ τῆς ὕλης ἔχ' χρυσόν,
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμιόνη ἕτερον ἡμιόνη εἰς τὸ ὅμοιον· καὶ
 ὁ Θεὸς νοήσας πάντα τὰ δαίμονα, ἔγνω καθ'
 ἑαυτοῦ τὴν φύσιν ἐστὶ ἕτερον μὴ δυνάμει· E
 τοῖς ἡμιόνοις ὑπερέβαλε τῷ πλεόντι· ἀγέννητον δὲ
 ἡμιόνον ἐστὶ, ἔτε ὁμοιότητι, ἔτε εὖρεν, ἔτε
 ἐποίησεν· εἰ ἔδειξεν ὁ δὲ ἡμιόνον ἀγέννητον, D
 κατηγορεῖ τῆς ιδίας φύσεως ὅτι καὶ αὐτὴ γέγονε,
 καὶ ἄλλ' ἐποίησε χρυσάμενος, ἔχ' μὴ δὲ ὁ δὲ τῆς
 σοφίας αὐτοῦ πρὸς γὰρ· ἔχ' ἐστὶν ἂν ἐπίληπτος ὁ
 Θεὸς τὸ οἰκεῖας δυνάμεως ὡς ἀνθρώποι· μείζονα
 γὰρ δυνάμει ἐν τῷ ἡμιόνοντι, ὡς ὁμοιότητι
 ἐπαραμυτεύσατο· Οἶδα ἐμπόρους πολλὰς ὅτι
 καὶ ὑπὲρ ἃ ἔχουσι, δυνάμει· ἐν τοῖς ἔσσι γὰρ
 πάντα δοκιμαῖσιν· εἰ δὲ μὴ ἐν τοῖς ἔσσι, δυνά- E
 μεως ἐμπορεύονται· Καὶ ὁ Θεὸς εἰ μὴ τὰ ὄν-
 τα δυνάμει ἐποίησεν, εἰκότως νομίζετε, οἱ δὲ
 λοντες ἐπιλαμβάνοντες, ὅτι πλεῖον ἔχ' δύναται·
 Θέλετε ἰδεῖν δυνάμει ἀφανῶν; τὰς ἑρμῆς καὶ
 τὰ ἐν αὐτοῖς λόγῳ ἐποίησε· δι' ὧν σωίστησι
 μᾶλλον καὶ πλεόν δύναται· ἀλλ' ὅτι ἡ ἡμιό-
 νη φύσις ὁ δὲ ἐπιδέχεται· Οἶδα τεχνίτας πλεί-
 ονα τὸ ὕλης ἐπινοήσαντες, καὶ πείθουσιν ὁ δὲ πρὸς
 τοῦ χερσὶν ἀφ' ὧν ἐπὶ· τὸ ὅτι μᾶλλον ὁ
 Θεὸς πείθει δύναται πρὸς αὐτὸν δυνάμει ἐν
 τοῖς ἔσσι ἀποτυπωσάμενος· Ὅτι δὲ λόγῳ ἔρ-
 γον δυνάμει, πρὸς αὐτὸν ἀπείρῳ συγκρί-
 σις ἡ δὲ Θεὸς δυνάμει πρὸς αὐτὸν πρὸς τὰ γι-
 νόμενα· Ἐποίησεν οὖν τὰ πάντα πρὸς τὴν
 ἐκάστην χεῖρα· ἔχ' ὁ δὲ τινος ἀνάγκης τὰς ἀφ'-
 φο-

pere potuit. Naturas constituit; & ipsas, ut-
 pote mutabiles, misericordiae indigere re-
 perit: noverat quippe majori eas gratia sub-
 sistere. Naturae enim suam essentiam imper-
 tit, ut subsisteret: sed quod est amplius,
 pro cuiusque viribus misericorditer tribuit
 intelligendi facultatem, ne superbiae illis
 occasio esset: sicut qui pueros ad malum ex-
 ercent, ipsi magis rei sunt. Quod capere
 poterant, dedit eis: & quod non poterant,
 ignovit: cum a nemine quod vires superet,
 exigit. Ne igitur, o mortales, ejus poten-
 tiam inculcaveritis, quod naturam non fece-
 rit ea capere, quae capi nequeunt: non enim
 opifex in causa est, sed ipsa creatura. Artem
 habet aurifex; sed ei non plus tribuere vult,
 quam capere possit: sic quoque Deus, quam-
 vis possit, non tamen amplius tribuit, quam
 rei cuiusquam natura patiat. Et artifex
 congruentem volens operi suo attribuere ve-
 nustatem, tantam auri materiam adhibet,
 quantam capit, & non amplius; licet mul-
 tum illi adhuc auri supersit: nullus enim opi-
 fex intelligens adesse plus materiae auri, de
 suo subijcit materiam, ut imago perficiatur.
 Et Deus cum novit omnia admiranda, no-
 vit etiam suae naturae similem materiam esse
 non posse. Maximas divitias in res creatas
 effudit. Sed quod fieri non potest, ut id fie-
 ret, neque cogitavit, neque invenit, neque
 fecit. Si rem factam efficeret infectam, suam
 naturam accusaret, quasi ipsa quoque facta
 esset, & quaecumque volens fecit, non ex
 sua sapientia produxisset. Non est compre-
 hensibilis Dei potestas, o mortales: cum
 enim majora possit in rebus creatis, egit
 quantum capaces erant. Novi mercatores
 multos posse etiam supra quam possideant.
 Nam propter illa, quae habent, in omnibus
 fides eis habetur: at non nisi iis quae possi-
 dent, facile negotiantur. Deus quoque nisi
 res, quae sunt, facile fecisset, jure existi-
 maretis qui vultis reprehendere, eum plura
 non potuisse. Vultis ineffabilem potestatis
 ejus cernere facultatem? Coelos, & quae-
 cumque in eis sunt, verbo fecit: ex qui-
 bus constat, multo majora ac plura eum pos-
 se: sed natura procreata amplius non capit.
 Novi artifices plura quam materia ferat, ex-
 cogitare, & ex iis, quae promte & expedite
 elaborant, suae artis praestantiam declarare.
 Quanto ergo magis credere oportet, Deum
 in rebus a se creatis tantum decorem atque
 pulchritudinem exprimere posse. Quanto
 autem verbis praestantiora sunt opera: tanto
 citra ullam comparisonem rebus procreatis
 divina praecellit virtus atque potentia. Fecit
 igitur cuncta ad uniuscuiusque necessitatem.
 Non tamen ulla ipse coactus necessitate tot

differentias invenit ac fecit. Qui enim naturas fecit, cum constat & differentias naturarum constituisse: quoniam de primis experimentum dedit in secundis. Non necessitas causa tantæ pulchritudinis exstitit: alioquin opus alterius esset, & non ipsius Dei. Necessitas enim liberam excludit voluntatem: sed cuncta quæ voluit, fecit in cœlis & in terra, sicut scriptura testatur. Si inordinatarum confusio Dei laudem celebrat; non sane malum causa boni est, neque ad pietatem adducit. Si malum prius exstitisset, bonum utique fieri non permisisset: alias bonum ipsius fuisset. Si materia adversus Deum constitisset; magnus est error putare rem inanimatam posse pugnare. Quod si materia animam confusionis actionem habuisse dicatur; perabsurdum esset arbitrari animam actionis esse motum: cum nihil eorum, quæ quisquam nostrum facit, anima sit. Quod si dicas materiæ efficacitatem ex quodam intus coëxistente ortam esse; valde sane stultum est existimare in materia, quæ semper in mutatione versatur, aliquid inesse perpetuum. Quomodo enim æternum esse potest, quod est mutabile? nihil igitur erat quando non erat: nihil semper erat, nisi solus Deus: & propterea illo indigent omnia. Ipse enim suapte voluntate fecit illa, non autem aliqua coactus necessitate. Et singula fecit, sicut voluit. Propriam autem habet voluntatem, quæ nulli necessitati subiecta est: atque ideo non sunt illi coæterna quæ fecit. Nam si voluntas ipsius conjuncta necessitati esset, coæterna quoque forent ei, quæ ab ipso sunt facta: & operatio voluntati congrueret. At operatio ipsius non fuit necessitati subiecta: alioquin coæterna illi fuissent, quæ sunt ab ipso facta: & sic passionis fuissent expertia, ut voluntas ejus, & majestas veneratione atque adoratione dignissima. Ideo non ex necessitate sibi adorationem constituit: nam alias, ut adoraretur, ea quæ fecit, sibi coæterna fecisset. Neque enim ex eo quid patitur, quod non adoretur ab Ethnicis. Neque adorationum diversitate commovetur. Neque quod imperfecte a Judæis adoretur, indignatur. Neque propter hæreses, quod sibi ex parte dumtaxat adoratio exhibeatur, perturbatur. In omnibus enim absque perturbatione idem ipse permanet, qui erat ante quasunque res creatas, & ad hunc usque diem, & deinceps in æternum. Cunctarum rerum causa est bonitas ipsius: & naturæ terminus justitia ejus: sapientia autem ipsius varietate rerum demonstratur. Dedit igitur nobis mortalibus quod capere possumus, ut dixi, habita ratione virium nostrarum. Et quoniam prævidit, nihil eorum quæ fecit, ipsum capere posse,

Psal. 134.

A φορὰς δὲ ὁρόμενος. Οἱ τὰς φύσεις ποιήσας ἐλέγχῃ ὅτι καὶ τὰς ἀφ' ὧν αὐτὸς ἐκτίσεν· ἐπεὶ δὲ ἔδωκε παῖραν ἐν τοῖς δουτέροις πρὸς τῶν πρώτων. ὅσα ἀναγκάζει ἢ αἰτία τῆς ποσότητος καλλονῆς· ἐπεὶ ἀρεθίσεται τὸ ἔργον ἐτέρως ἢ ἐχὶ τῷ Θεῷ· ἢ ἀνάγκη γὰρ ἐκκλείει τὴν ἀρεσιν· ἀλλ' ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν ἐν ἔργοις καὶ ἐπὶ γῆς, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή. Ἡ ἀταξία τῶν ὄντων Θεῷ ἔπαμνον ποιεῖ· ἐκὲν τὸ κακόν, ἢ καλὸν αἴτιον, καὶ γίνεται πρὸς κομμῆ τῇ ἀσεβείᾳ; Ἀλλ' εἰ πρῶτον ἦν τὸ κακόν, ὅσα εἶα θύεσθαι τὸ ἀγαθόν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἦν ἀγαθόν· εἰ ἢ ὕλη ἠπάκτησε κατὰ Θεῷ, πολλὴ ἢ πλάνη τὸ οἶεσθαι τὴν ἀψυχὸν δύνασθαι μάχεσθαι· εἰ εἶχεν ἢ ὕλη ψυχῇ τῆς ἀταξίας τὴν ἐνέργειαν, πολλὴ ἀφροσύνη δοκεῖν ψυχῇ πράξεως κίνησιν· ὁ δὲ εἰς γὰρ ἡμῶν ὁ ποιεῖ ψυχὴν ὅτι. Νὰ φησιν· ἢ ἐνέργεια τῆς ὕλης ἐκ ἑνὸς σωμαίνοντος ἐγένετο· πολλὴ ἢ δυνάμει, ἐν τῇ αἰεὶ μειώτῳ καὶ τρεπτῇ ὕλη νομίζειν εἶναι τὸ αἰδίον. Καὶ πῶς αἰδίον τὸ τρεπτόν; Οὐδὲν τίνυν ἦν ὅτε ἐκ ἦν· ὁ δὲ αἰεὶ ἦν, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός· ἀλλ' τὸ καὶ τὰ πάντα αὐτῷ δέεται. Αὐτὸς γὰρ ἐποίησεν αὐτὰ δελήσας, ἐκ ὧν ἀνάγκης· καὶ ἕκαστον ἐποίησεν, καθὼς ἠθέλησεν· εἶχε γὰρ τὸ οἰκεῖον δέλημα, ἐκ ὧν ἀνάγκη, καὶ ἐ συναΐδια αὐτὰ ἐποίησεν· εἰ γὰρ ἀνάγκη εἶχε τὸ δέλεον, ἦσαν ἄρα συναΐδια τὰ θνητὰ καὶ τὸ ἐνεργεῖν εἶχε κατὰ τὸ δέλεον· Οὐ γὰρ ἐπὶ ἀνάγκη ἦν αὐτῷ ἢ ἐνέργεια, ἐπεὶ ἦν συναΐδια τὰ θνητὰ· καὶ τὴν ἀπάθειαν εἶχεν, ὡς τὸ δέλημα, καὶ τὸ εἶναι πρὸς κομμῆ· Διὰ τούτο ὅσα ὧν ἀνάγκης ἐποίησεν αὐτῷ τὴν πρὸς κομμῆσιν, ἵνα ἀλλ' τὸ πρὸς κομμῆσιν ποιήσῃ συναΐδια τὰ θνητὰ· ἔτε γὰρ πάσαι μὴ πρὸς κομμῆσιν ὑφ' ἐμῶν, ἔτε πρὸς τὰς ἀφ' ὧν αὐτὸς πρὸς κομμῆσιν συνδιατίθεται. Οὐτε ἐν Ἰσραήλ ἀγανακτεῖ ἀτελῶς πρὸς κομμῆσιν, ἔτε ἐν ἀρέσει συνταράσσεται, ἐκ μέρους αὐτῷ τὴν πρὸς κομμῆσιν ποιημένης. Ἐν πάσαι γὰρ ἀπαθείᾳ διέρχεται, ὁ αὐτὸς ὢν, ὁ καὶ πρὸς τῶν θνητῶν ἀπάντων, καὶ ἕως σήμερον, καὶ εἰς τὸ ἐφεξῆς τὸ ἀπέραντον. Ἡ χηστότης αὐτῷ αἰτία πάντων ἐστὶ· καὶ ἢ δικαιοσύνη αὐτῷ ὅρος φύσεως· καὶ ἢ σοφία αὐτῷ ἐν ταῖς ἀφ' ὧν δέκνυται. Δίδωσιν οὖν, ὁ χωρῶν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐφ' ὧν, φειδόμενος ἡμῶν τῆς δυνάμεως· Καὶ ἐπὶ δὲ πρὸς κομμῆσιν ὅτι ὁ δὲ αὐτὸν ἐν γεννητοῖς χωρῶν δύναται, πρὸς κομμῆσιν τὸν Υἱόν

pro-

ὃν ἀνάγκῃς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἢ ἐκ τίνος ἀνάγκης, ἢ ὅτι ἀπὸ τινὸς, ἢ ὡς εἰπομεν, χρηματίζοντες τὸν λόγον, ἵνα τὸ πλήρωμα δεχθῇ τῆς Θεότητος αὐτοῦ. ὅτι φυσικῶς αὐτὸν ἐγέννησεν ἡ τῆς οὐσίας αὐτοῦ. Πᾶσα ὅτι φύσις ἀνάγκης καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς οὐσίας αὐτοῦ. καὶ μάλιστα ὅτι τὸ θελήματι τῆς φύσεως ἐκέρασε, καὶ τὰ ἀμφοτέρωθεν τὴν ἀγαθότητα συνέβησεν. Ἡ μὲν γὰρ ἀγαθότης τὸ πλήρωμα ἐδείξεν, ὅτι ἐγέννησε τὸ χωρῆντα αὐτῷ οὐσιωδῶς. ἢ ὅτι φύσις, τὸ ἀξίωμα, ὅτι ἢ ἀνάξιος ὁ χωρῶν, ὡς Υἱὸς, ὡς ἀγέννητος. ὅτι ὁ θελήματι τὴν ἀνάγκην ἐξέλειψεν, ὅτι ὁ ἀνάγκῃς γέγονεν, ἀλλ' ἵνα αἰεὶ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τῆς αἰδιότητος, καὶ ἵνα μὴ εἰπομεν ὑπὲρ ἀνάγκην γεννηθῆναι τὸ θελήματι τῆς φυσικῆς γνησεως τῆς Υἱοῦ τῆς Θεοῦ. Τὸ ὅτι ἅγιον Πνεῦμα μὴ γνησθῆναι θεωρηθῆναι ἡ τῆς οὐσίας τῆς Πατρὸς, ἢ ἡμιτελές, ἢ ἐπιμιγνύμενον. ἢ γὰρ ποτε μὲν Πατὴρ ὦν, ποτε δὲ Υἱὸς, ἀλλὰ Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι τὸ πλήρωμα ἔχων τῆς ἀγαθότητος, καὶ θεωρηθῆναι εἰς μαρτυρίαν τῆς Θεότητος. ὅτι ὁ πατήρ, ὁ χρόνος, ὁ ὅπως, ἢ ἀπὸ τινὸς ὁ Πατήρ τῆς Υἱοῦ ἐγέννησεν. ἀλλὰ φύσις ἀνάγκης ἐλθὼν δὲρα, ὡς σωτήρ, ὡς τῆς σωσάσεως αὐτοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. ὅτι θελήσαντα τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον κοινωνόν θεωρεῖν ἢ ὅτι ὁ ἐτεκεν. ἀλλὰ Πνεῦμα ἅγιον ἡ τῆς οὐσίας αὐτοῦ συνεγέννησεν. ὁ πατήρ τῆς Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα θεωρήσαντα, ἵνα μὴ εἰπομεν ὑπὲρ ἀνάγκην τὸ θελήματι. Οὐδὲ ἐφοβήθη τὸ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀνθρώπων ἐνδεσμον, ὅτι πῶς ἀπαθῆς ὡς ἐγέννησεν, ἔχων ἀποδείξιν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅτι μὴ γεννησας κατ' αὐτὸν θεωρήσαντα, ὅτι τῶς ἐξ γεννησας Υἱὸν κατ' αὐτὸν ἀπαθῶς ἐγέννησεν. Οὐ γὰρ ἐμειώθη τὸ πρὸς τὴν ἀγίαν Πνεύματος θεωρησας, ἵνα μὴ καὶ ἐμπαθῇ τὸ τῆς Υἱοῦ γέννησιν ἐμπαθῆναι. Τὸ ὅτι εἰπεῖν ἡμῶς μετὰ τῆς Υἱοῦ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁ χρόνος ἐστὶ σημαντικόν, ἀλλὰ θεωρώμεθα. Πνεύματος γὰρ καὶ Λόγου εἰς ὁ χρόνος. Ἐν λόγῳ καὶ ἡμεῖς τὸ Πνεῦμα θεωροῦμεν. Οὐτε οὖν ὁ Πατήρ χειρώδης χρόνος γέγονε θεωρησας τὸν Λόγον. ὁ δὲ ἐν χρόνῳ, ὅτι τῶς ἐξ Λόγου, τὸ ἅγιον Πνεῦμα θεωρήσαντα. Διότι καὶ σὺ αἰδιότης ἡ Θεότης ἐστὶ τῆς ἀγίας Τριάδος. Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τρία μὲν ὄντα πρόσωπα, μίας δὲ οὐσίας ὑπάρχοντα. Διότι καὶ εἰς Θεός ἐστιν ἡ ἀγία καὶ ὁμοούσιος Τριάς. Καὶ ὅτι λόγος ἐν πνεύματι, λέγει πρὸς ἡμῶν ὁ Δαυὶδ, ὅτι πνεῦμα ἐστὶ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν, ὁ δὲ σὺ σώσειν ὁμοίαν λέγων ὅτι Θεότης, ἀλλὰ τὸ πρὸς τῶν δεικνύς εἰς ἀποδείξιν τὸ θεωρεῖν εἰρη-

A produxit Filium sine principio ex substantia sua, & Spiritum sanctum; non ex necessitate, vel causa aliqua, sicut diximus, cum de Verbo ageremus, ut divinitatis ipsius plenitudo demonstraretur: quia naturaliter ipsum ex sua substantia genuit. Omnis autem natura a necessitate & causa est aliena ac libera: & maxime quia voluntati naturam admiscuit, & utramque bonitati conjunxit. Nam bonitas plenitudinem ostendit: quia genuit, a quo essentialiter caperetur. Natura vero dignitatem: quia non indignus, qui capit, utpote Filius, tamquam non factus. At voluntas necessitatem exterminavit: quia non propter aliquid est genitus: sed ut semper perfectum esset æternitatis mysterium, & ut non asseramus voluntate necessitati subiecta naturaliter genitum esse Dei Filium. Cæterum Spiritus sanctus non genitus est, sed processit ex substantia Patris, non imperfectus, neque promiscuus. Non enim modo Pater est, modo Filius: sed Spiritus sanctus plenitudinem habens bonitatis, & in testimonium divinitatis procedens. Quia non ulla perturbatione, aut tempore, aut modo, aut alia quacumque causa, Pater Filium genuit: sed natura ab omni necessitate libera, quam per suam constituit hypostasim Spiritus sanctus: quoniam alium Pater consortem volens, non quem genuit, producere, Spiritum sanctum ex substantia sua constituit: non ante Filium produxit Spiritum sanctum, ne dicamus necessitati voluntatem ejus subiectam esse. Neque hominum de se ipso formidavit dubitationem: quomodo nimirum cum impassibilis sit, genuit, habens demonstrationem Spiritum sanctum: quoniam non generans, secundum seipsum produxit: sic & Filium generans, secundum seipsum sine passione genuit. Neque enim imminutus est procedente Spiritu sancto, ut & passibilem Filii generationem non arbitremur. Quod porro post Filium Spiritum sanctum dicimus: id non temporis, sed personæ est significativum: Spiritus enim & Verbi unum est tempus. In pronunciando verbo nos quoque spiritum producimus. Pater ergo neque tempore indiguit in productione Verbi; neque ullo temporis intervallo post Verbum produxit Spiritum sanctum. Quapropter sanctissimæ Trinitati est Divinitas. Pater, & Filius, & Spiritus sanctus, tres quidem sunt personæ, sed unius substantiæ. Quamobrem & unus Deus est sancta & consubstantialis Trinitas. Et quod sit verbum in spiritu, affirmat de nobis David: quia spiritus est in ore nostro: non quod similem dicere velit in divinitate compositionem, sed ut similitudine atque exemplo quæ ante dicta sunt, demonstrantur & intelligantur. Quantum

Psal. 32. 118.

tum ergo capimus, tantum de Deo intelligimus: & quantum ferre possumus, tantum ab ipso accipimus. Plenitudinem igitur cognitionis ejus nemo habet, nisi Filius & Spiritus sanctus. Nam si plus audiverimus, non credemus: & si plus acceperimus, extollemur & superbiemus. Merito igitur plura neque dicit, neque præbet. Ideo autem jam dicta recensui, ut & in ipsa cognitionis ejus distributione divinam ejus providentiam ostenderem. Ait enim & ipse Christus: *si terrena dixi vobis, & non creditis; quomodo si coelestia vobis dixerō, credetis?* Ego vero ita sermonem converto, & dico: si coelestia audire nequimus; quo pacto quæ ad divinam pertinent naturam audientes, percipiemus atque credemus? Quod si Judæi temporaria transgredientes præcepta, morte sunt multati; quanto magis qui non observant quæ de Deo audiverunt, peribunt? Et utinam hæc mors esset illorum similis. Verum ista, ut puto, horrida animæ mors est. Quin & Apostolus testatur, inquit: Quanto magis deteriora merebitur supplicia, qui spreverit Filium Dei?

Intelligite, fratres, hæc omnia, quæ ante dicta sunt, propter me ipsum a me conscripta esse: siquidem vereor, ne deteriore illa morte afficiar. De cognitione quippe disserui, ut me in Dei cognitione deliquisse monstrarem. *Et potentes*, inquit quidam in Sapientia, *potenter tormenta patientur*. Cognitionis est virtus divinæ gratiæ. Et ego cum nossem Christum, in cogitationibus de fortuna & casu occupatus sum. Metuo igitur, ne mea poenitentia, sicut illa Esau, repudietur. Novi, quod in malitia remanserit, Esau fuisse rejectum. At vereor, ne mea poenitentia delicto similis judicetur. Audivi infinitam esse divinitatis magnitudinem: & istud me terret, ne & ego ab illa rejiciar. Audistis immensam divinæ potentiae multitudinem? Ideo enim illuc usque ego dicendo progressus sum, ut quibus constrictus sim miseriis, intelligatis. Audistis divinæ sapientiæ pelagus? Cur igitur pro me fontes lacrymarum apud Deum effundere differtis? Audistis infinitam divinæ justitiæ vim? Cur ergo vestra pietatis viscera pro me non demonstratis? Scio Deum, multorum qui poenitentiam egerunt, misertum esse, iisque ignovisse: sed major illorum pars per ignorantiam peccaverat. Scio eum multis veniam concessisse: sed multos apud ipsum intercessores habebant. Quæ de Core & Dathan scripta sunt lego, & exhorresco: quoniam propter Moysen Deus punivit illos. Quæ Mariæ sorori Moysis acciderunt, considero ac refero: propter verbum enim solum, quod in eum protulerat, tota lepra est infecta. Si tanta propter sanctum hominem

A εἰρημῶν. Ὅσον οὖν χωρῶμαι, νοῦμαι πρὸ Θεοῦ· καὶ ὅσον δυναμέμεθα, λαμβάνομαι παρ' αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἔχει τὸ πλήρωμα τῆς γνώσεως αὐτοῦ, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἐὰν γὰρ πλεονήσωμαι, καὶ πιστεύωμαι· Ἐὰν δὲ καὶ πλείον λάβωμαι, ὑπερηφανυόμεθα. Εἰκότως οὖν, ἔτε λέγει ἔτε δίδωσι. Διὰ δὲ τῆς τοιαύτης προεφημίας διηλθον, ἵνα δείξω καὶ ἐν τῇ δόσει τῆς γνώσεως αὐτοῦ τὴν Θεῶν ἐξουσίαν. Λέγει γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ Χειρὸς· Εἰ τὰ ἐπὶ γῆς εἶπον ὑμῖν καὶ οὐ πιστεύετε, τί ἂν εἶπω ὑμῖν τὰ ἐπερράνια; Ἐγὼ δὲ ἐπαπαδάνω τῷ λόγῳ, καὶ φημι· εἰ τὰ ἐπερράνια ἀκούσατε καὶ δυναμέμεθα, τὰ πρὸς τῆς θεῆς φύσεως ἀκούσαντες τί ποιήσομεθα; Εἰ οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ προσηγορίαις ἐν πολλῇ σφαλόμενοι ἀπέστησκον, πόσῳ μάλλον οἱ μὴ τηρῶντες ἀκούσαντες πρὸς Θεοῦ ἀπολθῆναι· καὶ εἶδε ὁ θάνατος ἕως ὁμοῦ ἡμῶν πᾶσι πλησίον· ἀλλ', ὡς οἶμαι, ἕως ὅτου τῆς ψυχῆς ὁ φεικώδης θάνατος. Μαρτυρεῖ δὲ ὁ Ἀπόστολος· πόσῳ χειρόν ἐστιν ἀθετήσαι τὸ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Νοήσατε, ἀδελφοί, ὅτι πάντα τὰ προεφημῶν, ἐγράψα δι' ἐμαυτὸν, ἵνα ἴτε βεβλήμενος λυπηθῶμαι μὴ ὑπὸ τῇ χειρὶ ἡμῶν θάνατον. Περὶ γὰρ γνώσεως διηλθον, ἵνα δείξω ὅτι ἐν γνώσει ἡμῶν. εἴπε τις ἐν σοφίᾳ, ὅτι δυνατὸν δυνάμει ἐπαθήσονται. Ἡ γνώσις, δυνάμει ἐστὶ θεῆς χάριτος· καὶ γὰρ γινώσκω τὸν Χειρὸν, μᾶλλον γινώσκω γέγονα ἐν τοῖς πρὸς αὐτομάτας λογισμοῖς. Δέδια οὖν, μὴ ἡ μετάνοιά μου ἀποβλήτω γέννηται, καὶ τὸ Ἡσαΐ. Ἐπίσταμαι ὅτι ἐπιμῶν τῇ κακίᾳ ὁ Ἡσαΐ ἀπεβλήθη· ἀλλὰ φοβέμαι μὴ ἡ μετάνοια πᾶσι τοῖς ὁμοίως κείνεται. Ἡμεῖς οὖν μέγεθος Θεότητος, καὶ τῆς τοιαύτης μετὰ μέγους αὐτοῦ ἐπαρτήσεως ἀποβολῆς. Ἡμεῖς οὖν ἀπειρον πλῆθος δυναμείας; εἰς τῆς τοιαύτης διηλθον, ἵνα γινώτε τὰ συνέχοντά με. Ἡμεῖς οὖν σοφίας πᾶντος; καὶ ἅπασι τί ἀναμῶντες πρὸς ἐμὲ πηγὰς δακρύων ἐκχέου πρὸς αὐτόν; Ἡμεῖς οὖν δικαιοσύνης ἀπειρον ὑποτάσσιν; καὶ ἵνα τί τὰ ἀλλότριά μου ἐμὸν καὶ προβάλλωμεθα. Οἶδα ὅτι πολλὰς ἠλέησε μετανοήσας, ἀλλὰ τὰς πλείονας ἐν ἀγνοίᾳ ὑπάρχοντας. Οἶδα ὅτι πολλὰς συνεχώρησεν, ἀλλὰ πολλὰς ἔχουσι προεσώτας παρ' αὐτοῦ. Ἀναγινώσκω τὰ καὶ τὸ Κορὲ καὶ Δαδὰν, καὶ λυόμαι· καὶ λυόμαι καὶ Μωϋσῆν πᾶσι αὐτοῖς ἐτιμωρήσατο. Διέρχομαι τὰ καὶ τὸ Μαριὰμ καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὅτι δι' ἓνα λόγον, ὃν εἶπε πρὸς αὐτόν, ἐλερώσθαι σύμπασα. Εἰ δὲ ἀνδρωπῶν ἅγιον

Joan. 3:

Deuter. 17.

Hebr. 10.

Sap. 6.

Num. 12. 16.

ἄγιον πᾶν τὴν ἐκδίκησιν, πόση τις ἐρῶνα γένηται ἂν Θεὸν ἀγώνιον; Ὁ Καὶν ἀνελὼν τὸν ἀδελφὸν, ἐπὶ τοσούτον κολάζεται, τί ἄρα ποιήσουσιν οἱ Θεῶν προσκρούσαντες; Πολλὴ γέγονεν ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ ἢ ἀπόφασιν, καὶ δειλιά, μὴ τῆς ἐκείνων μερίδος γένωμαι. Περὶ οἰκοδομῆς πύργου μὴ δυναμὴς τελεωθῆναι, ὁ Θεὸς ἠγανάκτησε· πᾶν τῆς οἰκείας τί ποιήσῃ κατὰ κρίσεως. Συνέλθετέ μοι ἀδελφοὶ ἀγαπώμενοι ἀφ' ἑσθ' ἵνα καὶ ὑμῖν, ὅν οἱς ἕκαστος συνέχευε, συνέλθωσιν οἱ ἄγγελοι. Ὁ γὰρ λέγων αὐτόματα πάντα ἐστὶν, ἀνυπαρξίαν ἠγείναι Θεότητος. Ἐλογισάμην ἑστώς, ὅτι ἡ δόξα μου μετεμελήθην, ὅτι οὐκ ἐπίσταμαι εἰς ἡμιλασάμην. Ἀξίως καὶ τὰς ἀγίας, ἀλλὰ τάχα ἔσ' προσδέχονται. Ἡκούσα γὰρ τοῦ ἱερεῖς λέγοντος, ὅτι ἔτε Νῶε, ἔτε Γῶβ, ἔτε Δαυὶδ ἀνύσσειν ἀγαπώμενοι. Παρακαλῶ τὰς φοβήσας ἅπαντας, ἀλλὰ δέδια μὴ κατὰ τὰς ἐν Ἰσραὴλ ἀσεβεῖς ἀποβληθῶ. Λέγει γὰρ πρὸς τὸν ἱερεῖαν ὁ Θεός· μὴ φοβέσθαι πᾶν τὸ λαὸν τῆς γῆς. Τί ἐν; ἐν ξενίοις ἱλάσομαι Κύριον; ἀλλὰ φοβέσθαι μὴ εἴπῃ καὶ μοι ὡς τοῖς Φαρισαίοις, ἐπεὶ εἵνεκα τῆς ἰδίας χρείας δέομαι. Ἐὰν νηστεύσω, τάχα λέγει μοι, ὅτι ἔσ' ταύτῃ τῇ νηστείᾳ ἡμετέραν ἐλεξάμεθα. Ἐὰν ἐλεήσω πένητας, τάχα ἐρεῖ πρὸς με, ἔλαβον ἢ ἀμαρτωλῶ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου. Ἐὰν τὰς ἱερεῖς αὐτῶν ἀποδέξωμαι, ἴσως ἐρεῖ καὶ μοι, ὅτι τὰς νηστείας μου οἶνον ποτίσας, ἀποβλητός ἐσσι. Ἀλλ' αὐτῶν προσοίσω δῶρα; ἢ μὴ φόβος με ἔχει μὴ καὶ μοι εἴπῃ, ἔὰν προσαγάγῃς σεμίδαλιν, μέταρον θυμίαμα, βδέλυγμα μοι ἐσίν. Ἀλλὰ καὶ ἐκκλησίᾳς προσεδρεύσας δειλιά· μὴ καὶ με ἐκτέμῃ λέγων, πατεῖν τὴν αὐλήν μου ἔσ' προσηύθεσθε. Πάντοτε νῦν συνέχομαι, ἀδελφοί, καὶ πρὸς τὸν ἐμαυτῶν συνείδησιν ἐπιστρέφω. Ἐὰν πάλιν ἀσεβήσω, οἱ μοι. Ἐὰν ἀξιώσω ἀναδῶς, φοβέσθαι μὴ γνώσῃ με ἐκτελείῃ. Οἶδα ὅτι καὶ ὁ Ναβυχοδονόσορ μετανοήσας ἐδέχθη, ὅτι ἀπελογίσαστο πᾶν αὐτῶν καὶ ἡ ἀγνοία καὶ ἡ δυνατεία, ἐγὼ ὅτι ἐν ἐκατέρωθεν συνέχομαι. Ἡμῶν ἡδὴ μεταχὼν τὸ χάριτος, ἡμῶν πᾶν Χριστὸς ἀπὸ πατέρων προπαγαυδαίς· οἱ καὶ σάρκα γεννήσαντές με, τὸ φόβον τοῦ Κυρίου ἐνεδέτην. Ἐδεύρου τὰς γείτονας ἐν ἀσεβείᾳ· ἡκούον πολλὰς ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντας. Οἱ πατέρες οἱ ἐμοὶ ὁμολόγησαν ἐπὶ τῷ δικαστῇ· μαρτύρων συγγενῆς εἰμι· οὐκ ἔχω ἀπολογία συνερωμένην ἵνα. Ἐὰν εἴπω τὸ κατὰ σάρκα γένος κοινόν, οὐδὲν διενεχθήσομαι ὡς ὁ μακάριος Γῶβ ἐμνημόνευσεν. Οἱ πρόγονοί

A minem exarsit ultio; quanta scrutatio fiet atque discussio propter Deum æternum? Si Cain, quod fratrem occiderit, tanto tem-
pore tormentis afficitur; quid igitur de illis futurum est, qui Deum offenderint? Magnam in diluvio homines subiere sententiam: & valde vereor, ne portionis illorum reddar particeps. De edificio turris, quæ non potuit perfici, indignatus est Deus: & de mea subversione quidnam facturus est? Concurrite, fratres, & veniam mihi deposcenti impetrate, ut & vobis sancti, si quibus detenti estis peccatis, succurrant. Qui enim affirmat, casu fortuitoque cuncta accidere, is Divinitatem negat existere. Ita ego arbitratus sum, non mentior. Poenitentiam egi; sed an Deum mihi placaverim, ignoro. Etiam sanctos imploro: sed an eorum pro me preces suscipiantur, dubito. Audivi enim Ezechielem dicentem: Neque Noë, neque Job, neque
C Daniele, si oraverint, impetraturos. Interpello cunctos Prophetas: at ne instar impiorum illorum Israëlitarum rejiciar, metuo. Ait enim ad Hieremiam Deus: noli orare pro populo isto. Quid igitur? Donis ne, ac muneribus placabo Dominum? sed vereor, ne & mihi idem quod Phariseis dicat, me propriæ utilitatis causa rogare. Si jejunavero, forte mihi dicet: hoc jejunium non elegi. Si pauperum misertus fuero fortasse ad me dicet: oleum peccatoris non impinguet caput meum. Si sacerdotes ejus suscepero; forsitan etiam mihi dicet: quia Nazaræis meis vinum propinasti, detestabilis eris. Num dona ipsi offeram? sed metuo, ne & mihi dicat: si obtuleris similaginem, inane thymiam, invisum est mihi. Quin & in ecclesiis affidere vereor, ne me inde quoque excindat atque expellat: aulam, inquit, meam calcare ne audeatis. Undique igitur, fratres, angustiis premor: & ad meam ipsius conscientiam revertor. Si impie rursus egero, vix mihi. Si impudentem atque arrogantem me gesserō; ne caligine me opprimat, vereor. Scio & Nabuchodonosor post actam poenitentiam susceptum esse: sed eum defendit atque excusavit tum ignoratio, tum potentia; utraque autem hac ego excusatione careo. Eram jam gratiæ particeps factus: eram de Christo a patribus antea edoctus. Qui me secundum carnem genuerant, timorem Domini tradiderunt mihi. Conspeixeram vicinos pietatis studiosos. Audieram multos varia pro Christo perpeffos. Patres mei in judicio Christum confessi fuerant. Martyribus sanguine sum conjunctus. Non habeo defensionem ullam, quæ mihi patrocinari possit. Si commune carnis genus dixerō, nihil iis, quos beatus Job commemoravit, præstabo. Majores mei

Gen. 4.
Genes. 6. 7.
Gen. 11.
Ezech. 14.
Hierem. 7.
Matth. 6.
Isai. 58.
Psalm. 140.
Amos. 2.
Daniel. 4.

peregrini erant, ex collata pecunia victitantes. Avi mei secundis rebus utentes in vita, agricolæ erant: & parentes mei, cum in his versarentur, & in urbe, humili conditione erant ac genere. Qua igitur jactantia me Nabuchodonosori similem esse putabo? quave rerum copia atque affluentia? numquid vires giganteas habeo? numquid naturam pulchritudine gaudentem? Nollem hic commemorare quæ in pueritia gesserim, ut ne me abominandum vobis proponam. Quoniam cum adhuc juvenis essem, in professione fui: verumtamen paucis illis annis contumeliosus fui, & percussor, atque seditiosus; & cum vicinis contentiosus ac invidus, in advenas & peregrinos inhumanus, in amicos durus, in pauperes acerbus: ob res viles ac leves occurrentes pugnax, & insipiens: improbis cogitationibus indulgens, & lasciviæ quoque præter tempus incitamenti vacans. At de his omnibus scio me veniam consecutum esse in Tribunali. Quid vero de iis, quæ postea gessi, quæque post veritatis cognitionem admisi? Ideo auxilio vestro valde indigeo. Succurrite mihi, o amici, & me vel quasi mortuum deflete, vel tamquam adhuc viventem, sed semimortuum commiseramini. In me, veluti super captivum, vestram misericordiam effundite, mihi que tamquam putridis vulneribus scatenti auxilium præbete: nam plenus cicatricibus ac plagis sum. Ipsos ego Judæos supero: quippe quibus non erat locus ad alligandum; mihi autem & anima ipsa corrupta est. Illi a capite usque ad pedes miseriis compressi erant; at mihi etiam viscera ad unum usque computruerunt. Illi assentatorum errore seducti sunt: me autem nemo seduxit. A me ipso contumeliam adversus Deum cogitavi: & solum Diabolum, qui mentem meam excœcavit, socium habeo. Vereor, viri fratres, ne sicut illi, ita & mihi adsit impoenitentia. Unam hanc excusationem habeo, quod tentationem ille mihi suggererit. Sed neque Adamo hæc profuit excusatio: ille nimirum suggestit, & ego morem gessi: neque Eva sententiam effugit: cui & Esau obnoxius, se inexcusabilem reddidit. Ut discamus Diabolum sibi socios habere similes, quos Paulus vasa iræ dixit, qui sunt ex parte ejus. Timeo, ne & me ex ipsis unum Deus esse ordinaverit. Illos ob contemptum in passiones tradidit ignominia: vereor itaque, ne in me quoque talem ipse ferat sententiam. Quin & nunc adhuc multum in sordidis versor cogitationibus, in invidia, in malevolentia, in iracundia, in amore proprio, in gula, in malitia, in odio paupertatis, & in egentium improperiis atque conviciis. Et cum ipse nihil sim, me tamen aliquid esse reputo. Cumque tot ego malis sim obnoxius, sanctitatis tamen gloriam aucupor. Cum tot sim distri-

Gen. 3.

Gen. 27.

Rom. 9.

Rom. 1.

α μὲ ἀλῆτα ἔξ ἐράνης διατρεφόμενοι. Οἱ πάπ-
ποι, θυμοιρήσαντες ἐν βίῳ, γεωργοὶ γεγόνασιν.
Οἱ πατέρες ἐν τέτοις ὄντες, καὶ πρὸς πολιτείαν
δύτελῃ ἦγον ἢ συγγένειαν. Ἐν ποίῳ οὖν φρυάγμα-
τι ἐμαυτὸν ὁμοίον τῷ Ναβουχοδονόσορ ἠγήσομαι; ἐν
ποίῳ πολυτελείᾳ; ὅμῃ ἰσχύϊ ἔχον καὶ τὰς γίγαν-
τας; ὅμῃ φύσιν κάλῃ χαίρσαν; ὃ δέλω λέγειν
τὰ ἐν παιδίῳ μοι πεπραγμένα, ἵνα μὴ βδελυκτὸν
ὑμῖν ἐμαυτὸν ᾤξασθω. Ἐτι νέος ὢν ἐν τῇ ἐπαγ-
γελίᾳ γέγονα. πλὴν ἐν τοῖς βραχέσιν ἔτεσιν ἐκεί-
νοις, λοιδόρος, πλήκτης, συγκρήτης ὑπεῤρχον,
καὶ μάχιμος ἐπὶ γείτοσι καὶ φθονερός, ἐπὶ ξένοις
ἀπάνθρωπος, ἐπὶ φίλοις σκληρὸς, ἐπὶ πτωχοῖς
τραχὺς, ἐπὶ πτωχερήσειν δύτελες μάχιμος,
ἄφρων, κακῶς ἐπινοίας ἐνβροφόμενος, καὶ ἐν πορ-
νεῖᾳ ᾤξων καὶ κινήσεως. Ἀλλὰ πρὸς τέτων
ἀπάντων, οἶδά μοι γεγενῆσθαι ἄφεσιν ἐπὶ τῷ βήμα-
τος. Τί πρὸς τὰ μὲν ταῦτα, μὲν τὸ λαβεῖν ἢ ἐπί-
γνωσιν τῆς ἀληθείας; διὸ χεῖρ ζω σφόδρα τὴν συμμα-
χίας ὑμῶν. Συνέλθετέ μοι, ὡς φίλοι, καὶ ἢ ὡς
νεκρὸν πενήθησατε, ἢ ὡς ζῶντα καὶ ἡμιθανῆ οἰκτε-
ρήσατε. Ἐκχέετε ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεος ὑμῶν, ὡς ἀχ-
μάλωτον, καὶ ὡς τραυματίαν σεσηπότα, ἢ ἁπ-
δὴν ᾤξασθε, πλήρης ὡς εἰμι μωλόπων. Ὑπε-
βάλλω τὰς Ἰουδαίας. ἐκείνοις ὅτι ἦν τόπος εἰς κατα-
δέσμευς, ἐμὲ δὲ καὶ ἡ ψυχὴ διεφθάρη. ἐκείνοι δὲ πρὸ
κεφαλῆς ἕως ποδῶν συνεῖχοντο πόνοις, ἐμὲ δὲ καὶ
τὰ ἐντὸς ὑφ' ἐν ἐσάπνῃ. ἐκείνοι ἐν πλάνῃ κολα-
κιδόντων πρὸς ἡθῆν, ἐμὲ δὲ ὁ σῶς ἐπλάνησεν. ὡς
ἐμαυτὸν ἐλογισάμην ἢ καὶ Θεὸν λοιδόειαν, μόνον τὸ
Διάβολον ἔχω κοινωνόν, ὅστις μὲ τὸ νῦν ἀπετύφλω-
σε. Φοβέμαι, ἄνδρες ἀδελφοί, μὴ κατ' αὐτὸν
ὑπάρξῃ μοι τὸ ἀμετανόητον. Μίαν ταύτην ἔχω ἀπο-
λογίαν, ὅτι αὐτὸς μοι ὑπέσβετο. ὅμῃ σῶς τῷ
Ἀδὰμ ὠφέλησεν ἀπολογισμῶς τὸτο. Ἐκείνος
ὑπέβαλε, πείθομαι. ὅμῃ σῶς ἔξερυθῆ ἡ Εὐὰ καὶ
ἀπόφασιν. Περὶ τῆς ἀποφάσεως ὅτι ὁ Ἡσαὶ εἰς τὸ
ἀναπολόγητον κατέστη. ἵνα μάθωμεν ὅτι ἔχῃ
ὁμοίους ὁ Διάβολος, ὅσους εἶπεν ὁ Παῦλος ἐπὶ
σκύβη ὀργῆς, τὴν ἐκείνῃ μερίδος εἰσὶ. δειλιῶ μὴ
καρμὲ ἕνα ἔξ αὐτῶν ἔπαξεν ἐπὶ ὁ Θεός. ἐκείνους ἀφ' ἃ
καταφρόνησιν εἰς πάσῃ ἀτιμίας πρὸς δόξα. δέος
οὖν μὴ καί μοι τοιαύτῳ ἀπόφασιν ἔξενέγκω. Ἐτι
καὶ νῦν πολλὸς εἰμι ἐν ῥυπαροῖς λογισμοῖς,
ἐν φθόνῳ, ἐν κακοδελεείᾳ, ἐν πρῶξυσμοῖς, ἐν
φιλαυτίᾳ, ἐν γαστριμαργίᾳ, ἐν κακότητι, ἐν
μισοπῶχίᾳ, ἐν ὀνειδισμοῖς πονητῶν. μηδὲν ὢν
αὐτὸς, εἰναι τι ἐμαυτὸν λογίζομαι, ἐν τέτοις
ἐξεπαζόμενος, ἀγιότητος ἐπισπῶμαι δούξαν. ἐν
ἀμαρ-

ἀμαρτίας ἀγρεύων, ὡς δίκαιος θέλω νομίζεσθαι. Ὑβριστής, ἐπὶ τοῖς ὑβρίσας ἀχθόμενος. ῥυπαρὸν τε ἐν ἡμῶν, καὶ τῶν πόρνων ἀποφάνομαι. κείνων ἱὸς κλέπτης, ἀδικῶς τὰς πένητας. δικαστήριον ἰσῶ παρὰ τοῖς λυσιδόχοις, ἄτιμος ὡς αὐτός. φαρδύς πορεύομαι, ὅλος ὡς ἀκάθαρτος. ἐπὶ ἐκκλησίᾳ παρὼς ἵσταμαι, μηδὲ τελουτάῳς ὑπάρχων. Τιμὴν ἀπαγνῶσκω, καὶ ἀχύνω. ἀσπασμὸς εἰσπρατήριον, ὀφείλων ἐμπιέσθαι. ὁρῶ μοναχὸς, ἔσεμνύνομαι. κοσμικὸς βλέπω, ἔαλαζονδύομαι. γυναιξὶν ὀφθῆναι θέλω χαίρειν, ἔπλοστοις δὲ σεβῆς. ξένοις ὠφρυωμένος, καὶ οἰκείοις σωφρονιστός, καὶ φρονίμος. συγγενέσιν ἐπίδοξος, καὶ φρονίμοις τελειότερος. παρὰ τοῖς δὲ σεβείοις ὡς σοφώτερος γίνομαι. ἀφρόνων δὲ, ὡς κτηνῶν, καταφρονῶ. Ἐὰν ὑβριζῶ, ἀμύνομαι. Ἐὰν μὴ τιμῶ, βδελύσσομαι. Ἐὰν καὶ δίκαιον ἀπαγνῶσκω, δικάζομαι. καὶ τὰς τ' ἀληθεῖς μοι λέγοντας, ὡς ἐχθρὸς λογίζομαι. ἀναξιοπαθῶ, ἐλεγχόμενος. μὴ κολακιδεύομαι, ὀργίζομαι. ἔθέλω καμῆναι, καὶ εἰ μὴ ἵς λειτεργῇ μοι, ὀργίζομαι αὐτῷ. Οὐ θέλω συμελθεῖν, καὶ μὴ ἵς μοι ὑπηρετεῖ, κακολογῶ αὐτὸν, ὡς ὑπερήφανον. Ἐν ἀνάγκῃ τ' ἀδελφὸν ἀγνοῶ. εἰ δὲ ὑγιαίνει, προξέπομαι αὐτόν. ἀσθενῆντα μισῶ, καὶ ἀσθενῶν ἐγὼ φιλεῖσθαι βέλομαι. μειζόνων πεφρονῶ, ἔσυντυχάνων ὑποκρίνομαι. ἀπὸν καταλαλῶ, καὶ πρὸν κολακιδεύω. ἔθέλω ὑμῶν σατὰ ἄξιον. καὶ ἀνάξιος ὡς, ὑμῶς ἀπαγνῶσκω. Ἐὰν γὰρ λέγῃ περὶ τῶν ἐν ἀγνοίᾳ λογισμῶν, περὶ τῶν νόμων καὶ Προφητῶν, περὶ τῶν Ευαγγελίων, ὅσα ἐπιλαμβάνωμαι, καὶ τῶν Ἀποστόλων, περὶ τῶν ἐν ἐκκλησίᾳ Διδασκάλων, καὶ κηρυττόντων, καὶ λειτεργούντων, ἀναγινωσκόντων, οἰκονομούντων, ἐπισκοπούντων. πᾶς καθ' ἡμέραν τῶν λογισμῶν ἐφωρῆσθαι, πᾶς φροντίδας τῆς μεγαλοτήτος, πᾶς ἐν ταῖς δὲ χάσιν ὀλιγωρίας, πᾶς ἐν τῇ καταλαλιάς ὑπονοίας. Ὅπως ἂν τις μυθολογῇ, τέρπομαι. αἰνδίζομαι δὲ τὸ περὶ ἐγκρατείας λέγοντα. πῶς ἀνατρέπομαι, ἂν τις ἀναγινώσκῃ Θεῖαν Γραφὴν. τὰς δὲ ἐν ζητήσεσι καὶ μάχῃς διηγούμενης ἠδομαι. πᾶς ἐπιπλάσεις κολακείας, ἵνα μὴ ἐν ταῖς δὲ χάσιν ἐγείρωμαι. πᾶς εἰς ἐκκλησίαν βαρύνουσιν ὁδὸς. τὰς δὲ ἐπὶ τῇ βραδύτῃ. τὰς ἐν ταῖς συνάξεσι φλυαρίας. τὰς τῶν τραπέζων ἐπιμελείας. τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγίοις καταλαλιάς. τὰς περὶ τὰς δὲ χάσιν ῥαθυμίας. τὰς ἐπὶ γήματος ψαλμωδίας. τὰς ἐπιτετηδευμένας ἀπαντήσεως. τὰς ἐπικερδεῖς συναλλαγὰς. ὑποκρινόμενους τῶν σεβῶν γυναικῶν συντυχίας. τὰς συνεχεῖς κλήσεως. τὰς πᾶν χρησούντων παρορᾶσεως. τὰς ἀποσερήσεως πᾶν κινῶν.

A ctus peccatis, pro justo tamen existimari volo. Mendax sum, & mendaces reprehendo. Mente ipse sordidus, libidinosos infector. Fures redarguo, & pauperes injuria afficio. Contumeliosos accuso & condemno, cum ipse eidem obnoxius sim vitio. Splendide incedo, cum totus sim immundus. In ecclesia primum locum occupo, cum ne postremum quidem merear. Honorem appeto, ipse potius ignominia dignus. Salutationes capto, cum ab aliis sim conspuendus. Monachos aspicio, & gravem me gero. Homines seculares video, & insolentia efferor. Foeminis videri volo graciosus, divitibus pius, hospitibus gravis, domesticis cordatus ac prudens, propinquis honorabilis, & perfectus prudentibus. Inter homines pios ac religiosos ut sapientior verior. Simpliciores, veluti jumenta, despicio. Si contumelia ab aliquo afficiar, ulciscor. Si a quoquam redarguar, succensco. Si quis juste quid a me repetat, litigo. Vera mihi dicentes, ut inimicos aestimo. Reprehensus ægre fero. Non adulantibus irascor. Laborare nolo; & si quis ministrare mihi recusaverit, in eum stomachor. Operantibus auxilium denego: & si quis suam mihi operam detrectaverit, illi veluti superbo maledico. In necessitate fratrem non agnosco: at si sanus fuerit, cunctantem urgeo. Ægrotantem odi; & si ipse ægrotavero, ab omnibus amari volo. Majores contemno, & in congressibus fictæ ac simulate ago. Absens detraho, & præsens adulator. Honorare eos qui honore digni sunt, nolo; & indignus cum sim, honores ab aliis exigo. Omitto recensere cogitationes mentis meæ de Lege, de Prophetis, de Evangelio (quibus premor atque corripior) & de Apostolis, de Ecclesiæ Doctoribus, de Prædicatoribus, de Ministris, de Lectoribus, de Dispensatoribus, & de Episcopis. Prætereo quas quotidie novas curarum cogitationes invenio, vanitatis sollicitudines, in precibus negligentiam atque desidiam, & in obrectationibus vigorem. Si quis forte narret fabulas, oblector. Si de temperantia loquatur ac continentia, contristor. Si divinam quis scripturam legat, conturbor. De quæstionibus concertantes audire, mihi jucundum est. Omitto fictas assentationes, ut ad preces non assurgam: triviales item ac minus religiosos in ecclesiam ingressus: conquistas de industria tarditates: fuitiles in congregationibus sermones: nimiam in apparandis epulis curam, in ipsis sacris locis obrectationes, in orando pigritiam, in psallendo negligentiam, in decipiendo studium, in lucrando artificium, simulata cum piis mulierculis colloquia, compellationesque crebras, indigentium contemtionem, divi-

tum observantiam, in non recte ministrantes iram, promissorum immutationes; & quomodo amicorum beneficia, quæ precibus impetranda sunt, quasi debita repoposcerim. Taceo inexplibilem accipiendorum munerum aviditatem, cum alienis peccatis communicationem, inutilia consilia, spe majoris captandi lucri adulationes, dissensiones, supplicationes, vanas commemorationes, perniciosas contentiones, inutiles pugnas, & ineptas colloquutiones atque congressiones. Hæc mea est vita, fratres: ista mea sunt delicta. Si adversus tantam peccatorum multitudinem succurrere mihi potestis, merito miseremini mei. Si contra tam improbas passiones decertare valetis, opem mihi ferre contendite. Si vobis fuerint vires, quibus tantam improbarum cogitationum mearum phalangem reprimere queatis; quæso, ne me conflictantem deferatis.

Sed non oportebat, forte dicetis, ita anxie & accurate hic de cogitationibus differere. Quorsum enim de fortuna & casu sermonem instituenti, tam proluxa hic de istis oratio atque indagatio? Ex divina Scriptura de talibus demonstrationes, quas vobis producam, habeo. Offerebat sacrificia Job pro filiis suis, ne quid forte, inquit, mali cogitaverint in cordibus suis. Si diligens cogitationum non sit faciendum examen, cur vitulum unum pro peccatis cogitatione commissis offerebat? Dammati quoque fuerunt illi, qui in congregatione Core, quod male cogitaverint, combusti sunt. Quando igitur audimus illud: *Vestri autem & capilli capitis numerati sunt*. Et capilli quidem capitis sunt cogitationes; caput vero, earum mens, in qua est vis cogitandi. Ex consensu adulterium judicat Deus: & ex concupiscentia mulieris, factum ipsum metitur; & ex iracundia cædem, odiumque homicidium reputat: *Omnis enim, inquit, qui temere irascitur fratri suo, reus erit iudicio: & qui odit fratrem suum, homicida est*. Quin & beatus Paulus de cogitationum testatur exploratione, dicens: *Revelabit Dominus consilia cordium, & abscondita tenebrarum*. Rursusque, cogitationibus, inquit, *accusantibus, aut etiam defendentibus in hora illa*. Ne ergo mihi dixeritis, nihil esse cogitationes, quando assensiones earum pro factis censentur. Neque tamen quamcumque cogitationum multitudinem in unum coalescentem judicare debemus; sed cum ita cogitationi quis inhæret atque indulget, ut voluptatem ex ea percipiat. Semina in terra spargit agricola; sed non omnia coalescunt: sic & mens in voluntate seminat, quæ tamen non omnia suscipit. Eorum, quæ terra decerpfit, fructum exigit agricola: sic omnium, quæ vo-

A λωντων. τὰς ὀργὰς τῆς μὴ καλῶς ὑπηρετούντων. τὰς ἀλλοιώσεως τῆς ἐπαγγελιών. τὰς πωροτροπομίας τῆς φίλων χάριτας ὡς ὀφειλομίας. τὰς ἀπληθείας τῆς δωροληψιών. τὰς κοινωνίας τῆς δολοτείων σφαλμάτων. τὰς εἰς ὁδὸν ἡγήσιμον ἐπιβυλάς. τὰς ἐπὶ τῷ πλείονος λήψει κολακείας. τὰς ἀφροσύνας. τὰς ἰκεσίας. τὰς μεταίας μνήμης. τὰς ὀλεθρείας φιλονεικίας. τὰς ἀχρήστους ἐνστάσεως. τὰς ἀνακολούθους σωτυχίας. Οὕτως μὲν ἐστὶν ὁ βίος, ἀδελφοί. ταῦτά ἐστι τὰ ἐλαττώμενά μιν. Εἰ δύνασθε πρὸς ποσὸν ὄχλον πρῶτάξααί, εἰκότως ποιεῖτε ἐλεῖντές με. Εἰ ἰσχύετε ποσόντων κακῶν πᾶσι δέσιν ἀνταγωνίσασθαι, καὶ μὴ πωροδῶσθε τῷ ἐπαμμύνειν, κακῶς ποιεῖτε. Εἰ πᾶρεσιν ὑμῶν δύναμις ποσόντων λογισμῶν φάλαγγα καταπραΰναι, ὑμεῖς ὅψεσθε μὴ συμμάχοντες.

C Αὐτὸς ἴσως ἐρεῖτε μὴ δεῖν περὶ λογισμῶν ἀκρίβειαν. Καὶ πῶς, λογισαμένης περὶ αὐτομάτης, ποσαύτη γέγονε τάσις. Ἐγὼ ὑμῖν ἐκ τῆς Θείας Γραφῆς περὶ ποιόντων πρῶτα γὰρ ἀποδείξω. Προσέφερον Ἰωβ ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτοῦ, λέγων, μὴ ἂν κακὸν ἐλογίσαντο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. Εἰ μὴ τῶν λογισμῶν ὡς ἔξετασις, ἀφτί τῷ ἑνὶ μόχον προσέφερον ὑπὲρ τῶν λογισμοῖς πρῶτα πλώσεων. Ἐκείνη καὶ οἱ ἐν τῇ σωμαγωγῇ Κορὲ, κακῶς νοήσαντες ἐνεπρόσθηκα κακολογησάμενοι. Ὅταν ὁ ἀκρόωμεν, ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τεύχεα τῆς κεφαλῆς πᾶσαι περικυβερτήται εἰσὶ. αἱ τεύχεα τῆς κεφαλῆς οἱ λογισμοί εἰσι, καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῶν ἡ ἀφάνεια, ἐν ᾗ ἔχει τὸ λογίζεσθαι. Ἐκείνη ὁ Θεὸς μοιχείαν ἐν συγκαταθέσει, ἐκείνη ἐν ἐπιθυμίᾳ γυναικὸς, καὶ φόνον ἐν ὀργῇ, ἐκείνη ὡς ἀνδροφονία. λέγει γὰρ, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκὴν, ἐνοχὸς ἐστὶ τῇ κείσῃ, καὶ ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνδρωποκτόνος ἐστὶ. Μαρτυρήσῃ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος περὶ ἐτάσεως λογισμῶν, λέγων, ὅτι ἀποκαλύψει Κύριος τὰς βυλάς τῆς καρδιῶν, καὶ τὰ κρυπτά τῶν σκοτεινῶν. καὶ πάλιν λέγει, ὅτι κατηγορούντων τῶν λογισμῶν, ἡ δὲ ἀπολογισμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ. Μὴ οὖν μοι λέγετε μηδὲν ἐξ τῶν λογισμῶν, ὅτι αἱ συγκαταθέσεις αὐτῶν ὡς πρᾶξεις κείνον. Οὐ πὼς τὸ πλεονέκτης τῶν λογισμῶν τὸ ἐν μιᾷ συναίνεσθαι ὀφείλομεν νοεῖν ἐκ ἑξέταστος, ἀλλὰ τὸ διάγνωσιν ἐν τῇ λογισάμενος ἐκείνῃ τι ἀρεσθῆναι. Ὁ γεωργὸς σπείρει ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' οὐ πάντα δράσεται. ὁ δὲ σπείρει ἐν τῇ γῇ, ἀλλ' οὐ πάντα ὀφείλει δεχέσθαι. Ὅσα ἐδράξατο ἐν τῇ γῇ, ἀπαυτῆται πρὸς τὸν γεωργὸν τὸν καρπὸν. καὶ ὅσα ἡ πρᾶξις πρὸς τὸν γεωργὸν, ἀπαυτῆται

Job. 1.

Num. 16. 26

Matth. 10.

Matth. 5.

1. Cor. 4.

Rom. 2.

ταυτὸν τὸ Θεὸς τὸν λόγον. Εἶπε καὶ ὁ Σωτὴρ, ὅτι ὁ πατὴρ μὲ ἐστὶν ὁ γεωργός· λέγει καὶ ὁ Παῦλος, ὅτι Θεὸς γεωργιὸν ἔσται. Μὴ τοίνυν ἐμβάλητέ με εἰς ἀμελεμνίαν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ φροντίσατε. Ἐχθρὸς καὶ ἐν ἐτέρῳ λόγῳ, ὅτι ὁ λόγος τὸ Θεὸς κερτακὸς ἐστὶν ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας, καὶ χωρεῖ ἄλλοι μελεσμοὶ ψυχῆς καὶ πνεύματος. Εἰ κείναι ἐνθυμήσεως, τί μοι εἰ συμβάλετε εἰς ἀπολογίαν ὡς ὑπερδύναμις. Θέλετε γινώσκειν ψυχὴν καὶ πνεῦμα; ἐκ τῆς γεωργίας πάλιν μαθήσεσθε. ἴσασι οἱ γεωργοὶ τὰς φύσεις τῶν γαῶν, καὶ πρὸς τὰς χώρας καὶ τὰς ἀπορίας καταβάλλουσι, καὶ διαγρῶσι, φρονήσας γεωργικῇ ἐκείνης, καὶ ἐκείνης γῆς δύναμιν. καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν οἶδε ἀκριβοῦς τὰς φυσικὰς λογισμὰς καὶ τὰς ποικίλους. Ἀλλὰ τὸ λέγει καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής, τὰ πάντα ματαίωται καὶ προάρεσις πνέματος. ἐν τῇ ματαίωτικῇ τῇ φύσιν εἰπόν, καὶ ἐν τῇ προαρέσει τῇ πνεύματι τὰ φυσικὰ πράττειν. διὸ λέγει· ὅτι τὸ ματαίωτος πᾶν ἐλθούσης, τὰ ὅτι πράττει εἰς κείναι ἄλλοι ὁ Θεός. Τὰς καὶ φύσιν ἀνθρώπων καὶ ὁ Ἀπόστολος ψυχικὰς ἐκάλει· τὰς ὅτι πνεύματι, σαρκικὰς· οἱ ὅτι πνευματικοί εἰσι, οἱ ὅτι φύσιν εἰς τὸ πνεῦμα μεταμορφούμενοι. Οἶδε γὰρ ὁ γεωργὸς Θεὸς ἐκείνη τῇ φύσιν ὅτι προάρεσι καὶ τῇ δύναμιν, καὶ ἀείρει τὸν λόγον αὐτῷ, καὶ πρὸς τὴν δύναμιν ἡμῶν ἀπαρτίζει τὴν πράξιν· ὅτι ἡμῶν τοῖς γηπύνοις τοῖς ἐκείνη χώρα τὴν ἀπορίαν ἐπιβάλλουσι, μᾶλλον ὅτι ὑπὲρ φύσιν αὐτὰς νικᾷ, ὑπὲρ σύγκειναι, χωρὶς μέσον ψυχῆς καὶ πνέματος, φύσεως καὶ ποικίλου. Καὶ εἰ ἐν τοῖς φυσικοῖς ἐστὶν ἀτάκτου, οἶδε μὴ εἰσπαράττει· μέτρον γὰρ ὥσει τῇ φύσιν, καὶ ὅρον ἔδειξε αὐτῇ πρὸς ἑαυτῶν. Εἰ ὅτι ἡ προαρέσις ἡταιρῇ τῇ φύσιν, εἰσπαράττει ὡς ἀπληστον καὶ ἀδικῶσαν τὸ ὅρον τὸ Θεὸς. Ναί, ἀδελφοί, αἱ συγκαταθέσεις ὡς ἔργα κείνοντα, ὅτι ἐκ προαρέσεως ἡ ἑαυτῶν τῶν πράξεων σωίζονται. Καὶ ὁ Κύριος εἶπε τὰς συγκαταθέσεις τῶν λογισμῶν κοινῶν τῷ ἀνθρώπῳ· οἶδε γὰρ ὅτι ψυχὴ ἐστὶν ἐνεργῶσα τῷ σώματι. Ἐχθρὸς καὶ ἐκ τῶν νόμων παραχρῆν ὑμῖν πρὸς τῶν ἑαυτῶν ἀποδείγματα, οἷον ὁ ἀκαθαρτος εἰς ἀφῆτακαθαρτῶν, κοινῶν αὐτῶν, καὶ ἡρῶν κατ' ἐκείνην καθαρῶν. Ἡ ὅτι πορνεία καὶ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀδικία ἀκαθάρτα εἰκότως εἰσίν. Εἰ ὅτι ποιῶ τὸ κακόν, καὶ ἄλλοι κοινῶν· εἰ ὅτι συγκατάττει ἀλλοι λογισμῶν τῇ πράξει, κοινῶν ἐν αὐτῇ τῇ ἀκαθαρσίᾳ. Ἐπεσκεψάμεθα ὅτι ὁ κοινῶν, ἄλλοι κοινῶν ὅτι εἰρηται· ὁ ὅτι κοινῶν, πάντα, ὅσα

A luntas admittit, Deus rationem repetit. *Pater meus*, ait Salvator, *agricola est*. Et Paulus: *Dei agricultura estis*. Ne igitur a sollicitudine me removeritis: sed contra potius etiam vos pro me solliciti sitis. Idemque alibi: *Sermo Dei*, inquit, *discretor est cogitationum atque intentionum cordis, & pertingens usque ad divisionem animæ ac spiritus*. Quod si discernit cogitationes, cur mihi velut reo in defensionem non succurritis? Cupitis animam & spiritum cognoscere? ex agricultura illud rursus intelligetis. Probe norunt agricolæ naturas agrorum, & pro cuiusque terræ conditione etiam semina jaciunt: nam sua agricolandi peritia, quid cuique magis conveniat solo, discernunt. Sic & Deus noster inter naturales cogitationes & voluntarias optime discernere novit. Propterea, *omnia vanitas*, inquit Ecclesiastes, *& libera electio spiritus*. In vanitate enim naturam constituit; & in libera electione, actiones naturæ contrarias. Ideo, *Quod vanitatis est*, inquit, *præteribit*: quæ vero quisque gesserit, *in iudicium Deus adducet*. Homines quoque secundum naturam, Apostolus animales vocat: at præter naturam agentes, carnales denominat. Nam qui spirituales sunt, etiam naturam ad spiritum accommodant atque coaptant. Novit quippe agricola Deus naturam cuiusque, & liberam voluntatem, & facultatem: verbumque suum seminat, & pro ratione virium nostrarum operis fructum repetit. Non patitur se vinci ab agricolis, qui singulos agros conferunt: imo vero supra naturam illos superat, ac supra modum animam ac spiritum, naturam & liberum arbitrium penetrat atque discernit. Et si quidem naturalibus ratio contenta sit, nihil solet exigere: modum enim naturæ definivit, ac terminum ipsi ad subsistendum constituit. At si etiam libera voluntas succumbat naturæ, atque ab ea vincatur, exigitur ab ea ratio, ut quæ non satietur unquam, & Dei terminos violet. Ita fratres, consensus ipsi pro factis judicantur: quoniam actionum substantia in libera voluntate consistit. Ideoque Dominus, cogitationum consensibus hominem coinquinari dixit: novit enim animam esse quæ operatur in corpore. Quin & ex lege depromtis exemplis hoc ipsum comprobare vobis possum: ut si immundus aliquid tetigerit quod mundum est, hoc ipsum coinquinat, & expiatione adversus illud indiget. At fornicatio, & invidia, & iniustitia, merito sunt immunda. Siquid igitur mali agas, etiam alios coinquinas. At si animo & cogitatione malo operi consenseris, coinquinaris ab ipsa immunditia. Observasti ergo eum qui coinquinatur, non dici alios coinquinare: at qui communicat, omnino

Joan. 15.

1. Cor. 3.

Hebr. 4.

Eccles. 1.

Eccles. 12.

Matth. 15.

Num. 19.

etiam quaecumque tetigerit, ab eo coinquinari. Cerniturque hæc ipsa apud nos quoque differentia. Nam si quis fornicationem, aut scandalum admiserit, aliisve malo exemplo fuerit, multos coinquinatos reddit. Sin autem in solas inciderit cogitationes; alios quidem non coinquinat, quia non viderunt; ipse vero coinquinatur, & judicatur. Quæ igitur iudicii in utrisque est differentia? Magna profecto: nam qui opere malum exercet, omnes coinquinat quibus offendiculo fuit, & qui ipsum imitabuntur. At qui solum cogitat, de se solo rationem reddet. Quin & gentium leges similiter quoque consentientes agentefque judicant & condemnant. Consensus enim pro cooperatione reputatur & judicatur. Lex quoque in ædibus ac lapidibus aliud proponit exemplum. Si sacerdos, inquit, ingressus fuerit, & viderit lepram domus; omnia quæ in ipsa sunt, immunda erunt. Ubi per sacerdotem, mea quidem sententia, lex & cognitio intelligenda est. Siquis igitur, antequam legem cognoverit, peccator existat; pro aliis rationem non reddet, quia ignorans egit: ipse tamen turpiter contaminatus immundusque erit. Admittit porro proposita speculatio etiam aliam vim atque expositionem, quam quidem secure vobis, quantum in me est, persequi debeo: ut me multis obnoxium esse peccatis cognoscatis. Sunt aliqui nondum immundi, & tamen propter communicationem atque societatem inquinati: illi nimirum qui id quod faciunt ignorantes, alicui rei consensum adhibent: at si celeriter ab ea recesserint atque defierint, ne consensus quidem tunc rationem reddent. Etenim nec leges condemnant conscios prætereuntes, sed eos tantummodo, qui sponte ad eandem rem coeunt. Quando igitur lex, & magistra nostra, ut dico, accedens sententia, quempiam cum inique agentibus sponte versantem consentientemqueprehenderit, illum ut crimini obnoxium ac reum condemnat. Novit & Apostolus legibus ejusmodi uti: *Digni enim sunt morte*, inquit, *non solum qui mala faciunt, sed etiam qui eis consentiunt*. Huc ea spectant, quæ in orationis principio adduximus: quoniam qui malorum dumtaxat spectatores fuerant, ideo quod morte nihil dignum commiserant, fuerunt liberati: sed auctores scelerum omnes poenas dederunt. Nemo ergo vestrum me consoletur, affirmans nihil esse consensum, qui cogitationibus præstatur: at potius perspecta rei veritate, mihi condoleat, suisque precibus auxilietur. Si quidem hoc ipsum, quod loquor, non emendans vitam meam, peccatum est mihi. Ait enim Scriptura: *scienti bonum facere, & non facienti, peccatum est illi*. Et qui reprehensus non erubescit, gravi supplicio multabitur:

Levit. 14.

Rom. I.

Jacob. 4.

A ὅσα ἂν ἄφηται, ὑπὲρ αὐτῶν κοινῶνται. Αὕτη ἡ διαφορὰ καὶ πρὸς ἡμῖν ὅτιν· ἐὰν γὰρ τις πράξῃ πορνείαν, ἢ σκανδαλίζων, ἢ τύπος γινόμενος, πολλὰς ποιεῖται κοινωνίας· ἐὰν δὲ ἐν μόνοις ἐμπέσῃ τοῖς λογισμοῖς, ἄλλας μὴ ἔκοινοῖ, διότι οὐκ εἶδον· αὐτὸς κοινῶνται καὶ κείνεται. Τίς οὖν ἡ τὴν κείσεως ἐν τοῖς δυοῖν διαφορά; πολλή· ὅτι ὁ πράξας κοινωνεῖ πᾶσι τοῖς σκανδαλισθεῖσι καὶ μιμησαμένοις· ὁ δὲ λογισάμενος, περὶ ἑαυτοῦ μόνον δίδωσι τὴν ἀπολογίαν. Καὶ οἱ πρὸς Ἑλλήσιν ὁμοίως τὰς συνήθους κατακείνουν καὶ τὰς πράξαντας. Ἡ γὰρ συγκατάθεσις συμπράττειν ἐπίσταται. Καὶ ἐν τοῖς οἴκοις δὲ καὶ λίθοις ὁ νόμος δίδωσιν ἕτερον ὑπόδειγμα· ἐὰν εἰσέλθῃ, φησὶν, ὁ ἱερεὺς, καὶ ἐπίδοι τὴν λέπραν τῷ οἴκῳ, πάντα τὰ ἐν αὐτῷ κοινὰ ὄντι. πρὸς ἐμοὶ πόινουν ἐστὶν ὁ ἱερεὺς, ὁ νόμος καὶ ἡ γνώσις. Ἐὰν οὖν τις, περὶ τῆς γνώσεως τὸν νόμον, ἀμαρτωλὸς ἦ, ὑπὲρ ἄλλων λόγον οὐκ εἰσπράττειται, ὅτι γνώσῃ οὐκ ἐπράξε, πλὴν ὅτι κοινὰ ὄντι, τυποῖς ἀκαθαρσίας μιανθέντα ἀγχοῦς. Ἐχθρὸς δὲ καὶ ἡ προκειμένη θεωρία δευτέραν δύναμιν· ὀφείλω γὰρ ὑμῖν ἀσφαλῶς τὰ κατ' ἐμαυτὸν διελθεῖν, ἵνα γνῶτε ὅτι ὑπὸ θυνοῦς εἰμι ἀμαρτίας πολλῶν. οἱ μὴπω κοινωθέντες, κοινοὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τὴν μετῃσιν· εἰσὶ κοινοὶ οἱ καὶ τῇ συγκατάθεσιν, ἀγνοῶσιν ὁ πράττειν· ἐὰν οὖν ἀναχωρήσωσι τάχιον καὶ παύσονται, οὐδὲ περὶ πάντων συγκαταθέσεων ἀπολογῶνται. Καὶ γὰρ καὶ ὁ νόμος τὰς παριόντας ἔκείναι συνήθους, ἀλλὰ τὰς ἐκείσιν συνεσομένους. Οἱ τε οὖν νόμος, καὶ ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, ὡς φημι, ἐλθεῖσα ἡ κείσις ὄντινα εὖρὶ σὺν τῷ πράξαντι ὡς ἐθέλοντι συνόντα, ὑπὸ θυνον ποιεῖ. Οἶδε καὶ ὁ Ἀπόστολος χεῖρας τοῖς νόμοις· ἄξιοι, γὰρ φησι, θανάτου εἰσὶν, ἔκ μόνον οἱ ποιῶντες τὰ κακὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ συνδυοκῶντες αὐτοῖς. Ἐμοὶ δὲ πρὸς τοῖς εἰρημίοις καὶ ὁ ἐλεγχος πάντων ἐν ἀρχῇ τῆς λόγου συμβάλλεται πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι τὰς συνήθους πάντων κακῶν, ἀπὸ τὸ μὴ πράξαι θανάτου τι, ἡλθὲν ἔρωσε. πάσας δὲ αἰτίας ὑποσώσας πεποίηκε. Μὴ τις οὖν ὑμῶν ὡς ἐμυθεῖσθαι με μὴδὲν ἐπὶ τὸ ἐν λογισμοῖς συγκατάθεσιν, ἀλλὰ ἀκῆσας τὸ σαφές, μάλλον συμπονεῖτω μοι ἐν προσβολῇ· καὶ γὰρ αὐτὸ τῷ τοῦ λέγειν με, μὴ διορθέμενον, ἀμαρτία ἐστὶ. Λέγει γὰρ ἡ Γραφή· εἰδότες λαλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιῶντι, ἀμαρτία αὐτῶν ὄντι· καὶ τὸ ἐλεγχόμενον ἀναγκυντεῖν φοβεράν ἔχει τὴν κόλασιν· ὅτι εἰς θυμὸν ἀγῇ

ἀγὰρ τὸ διδάσκαλον. Ἐμαυτὸν μὲν ἐλέγχω, ἀλλ' ἐπιμύω τοῖς κακοῖς, καὶ ἔπαύομαι ἔξομολογέμενος. Τὸ μόνον εἰδὼς εἰς ἀπολογίαὺν συναίρεσθαι, βλέπων ἔχ' ἑρῶ, ἐπεὶ δὴ μετανοῶν, πάλιν πλημμελῶ. Οὐ γνωσμεχρὶς πρὸς τὴν ἀφ' ἧς γινώσκω, ἀλλὰ τὸ ἐμῆς κατηγορῶ μετανοίας. Ἐπειδὴ ὡς δ' ἑλὸς εἰμι τὴν ἁμαρτίαν, καὶ μὴ θέλων ποιῶ τὸ κακόν· καὶ ὡς στρατιῶτες τῇ ἁμαρτίᾳ ὑποτάσσομαι, ὅτι καὶ μὴ διαίρετος, τελέωμαι αὐτῇ, ἀλλὰ τὸ ἥθος τὸ βασιλευσάν με τὴν ἀφροσύνας· ὁφώνια λαμβάνω τὴν σαρκὸς, τὰν παθῶν ἐπιμελέμενος. Οἶδα ὅτι ἐμοὶ πρὸς πλησίον τὴν φθορᾶς, καὶ ὅτε κελύβω, ἐργάζομαι αὐτῷ. Φύγω τὸ μέλλοντα πόνον, καὶ ὡς κύων ἀλυσίδεος ἐπιτρέφω πρὸς τὴν ἐπιτάσσοντα. Μισῶ μὲν τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ἐπιμύω τῷ πάθει. καὶ ἀποδιδράσκω μὲν τῆς πρὸς ἀνομίας, κρατῶμαι δὲ καὶ μὴ θέλων ὑπὸ τῇ ἡδονῇ. Εἰδούλωσα τὴν φύσιν πρὸς ἁμαρτίαν, καὶ πηγάζει κατ' ἐμὲ τὴν ἀνάγκην· ὡν δ' εἴσα τὴν πρὸς ἀρεσίν, ἀναδρύνει κατ' ἐμὲ τὰ πάθη, καὶ ὡς ἀφροσύνας ἥνωσα τῇ σαρκὶ, καὶ χειρισμὸν ἔχει ἀδελφεία. Σπένδω τὴν πρὸς ἀρεσίν μεταβαλεῖν, καὶ ἡ πρὸς ἀρεσίν κατὰ τὰς ἀνδρίδας μοι. Ἐπειγομαι ὅτι ἐλθούσας με τὴν ψυχῇ, καὶ πολὺ με χρεὸς σωθεῖ. κακὸς δανειστὴς ὁ Διάβολος, ὅτι ἔχ' ὑπομνηστικὴν τὴν ἀπόδοσιν· φιλοτίμως κίχρα, μηδέποτε ἀπολαμβάνειν βελόνην. Μόνον τὴν δαίμονα ἀρεῖται καὶ πρὸς χρεὸς ἔχει ἀφαιρέται, δίδωσιν ἵνα πλεονέσσωμαι ἐν τοῖς πάθεσι, καὶ ὅτι χρεὸς οὐκ εἰσπράττεται. Θέλω ἀποδοῦναι ἐγὼ, καὶ κείνος προσέδωκεν. Ὅτε ὁ αὐτὸν βιάσομαι, δίδωσιν ἕτερα, ἵνα ἐν τῇ αὐτῇ ὁφθαλμὸν καταβαλλόμενος αὐτῷ. Καταποιεῖ κατ' ἐμὲ τὰ χρεὸς, ἐπεὶ δὴ ξένοις πάθεσι τὰ πάθη ἀφαιρήσει. Τὰ παλαιὰ δοκεῖ πεπληρωθῆναι, καὶ νέα ποιεῖ παθῶν χειρόγραφα. Ὅρα ὅτι ἡ συνέχεια ὅτι χρεὸς πείθει με ἐπὶ ἁμαρτανόν, καὶ εἰσάγει μοι νεωτέρας ἐπιθυμίας. Ποιεῖ με ἐπιλανθάνεσθαι τὰ παθῶν, ἵνα μὴ ἔξομολογήσομαι, ὅτι πείθει με προστρέχειν τοῖς νέοις, ὡς μὴ ἀδικῶσι. Συωτρυγᾶν τοῖς ξένοις πάθεσι, καὶ ἀπαχολέμενος εἰς λήθην τὴν προτέρων ἔρχομαι. Συωδιατίθεμαι τοῖς ἐπελθούσι, καὶ πάλιν χρεώτης δαίμονος. Προστρέχω αὐτοῖς ὡς φίλοις, καὶ κίχρωντές μοι πάλιν ὡς δεσπόται δαίμονες. Θέλω ὅτι ἐλθούσας εἶναι, καὶ γίνομαι δι' αὐτῶν δαίμων πολὺπραστος. Σπένδω ἐκκρίψαι αὐτῶν τὰς δεσμούς, καὶ ὑπὸ ἐτέρων δεσμῶν κατέχομαι. καὶ

abitur: quoniam ad iracundiam præceptorem provocat. Ego quidem meipsum redarguo: sed in peccatis persisto. Peccata mea confiteor: at peccare non cesso. Istud unum pro mea excusatione arripere novi, quod videns non videam; quoniam pœnitentiam agens, iterum peccata committo. Neque post eorum quæ patravi scelerum cognitionem, mutata sententia mearum virium imbecillitatem agnosco ac resipisco: sed meam pœnitentiam accuso, quod sim veluti servus peccati, & malum nolens faciam; quodque tamquam peccato militans, ei subjiciar, moremque geram: & licet impotens, vestigal tamen pendo propter consuetudinem, quæ in mentem ac cogitationem meam dominatur. Stipendia carnis accipio, pravis affectibus indulgens. A corruptione me anteverti & occupari scio: & tamen ejus jussa facio. Laborem atque molestiam impendentem fugio: & instar canis alicujus catenis devincti, adversus impetantes insurgo. Peccatum quidem odi: sed in passione atque affectione persisto. Iniquitatem fugio: sed etiam nolens a voluptate superior. Peccati jugo naturam subjeci: & inde necessitas adversus me dimanat. Quæ liberum captivant arbitrium, scaturiunt in me passionnes. Mentem enim carni sic univi atque obstrinxi, ut ab ea separari non velit. Mutare propositum studeo: sed inveterata mihi repugnat consuetudo. Animam meam liberare contendo; sed æris me alieni detinet magnitudo. Pessimus fœnerator est Diabolus: non enim in memoriam revocat debiti solutionem. Liberaliter mutuo dat: nec vult unquam repetere. Nullum aliud fœnus, præter unam servitutem, deposcit. Suppeditat ea, quibus cupiditates nostræ magis augeantur; nec debitum exigit. Cupio ego quæ debeo reddere: at ille alia prioribus adjicit. Quando autem ipsum, ut accipiat, cogo; alia subministrat, ut ex ejus pecuniis videar ipsi fœnus persolvere. Debita adversus me renovat: quoniam novis cupiditatibus priores interrumpit. Cum vetera me persolvissē debita existimo; novis me iterum cupiditatum chirographis obstringit. Videt me debiti continuatione adduci, ut lubens in peccatis persistam; novasque mihi cupiditates injicit. Veterum cupiditatum ut obliviscar, curat, ne illas confitear: & ut ad novas, tamquam minime obfuturas, accedam, suadet. Novis igitur cupiditatibus adsuesco ac vaco, & temere priores oblivioni trado. Cum ingruentibus paciscor atque convenio: & debitorem me rursus constituo. Ad illas tamquam mihi familiares accedo: & fœnerantes mihi rursus inveniuntur, ut domini. Dum vero ab illis liberari cupio, per eas veluti servus multis venalis efficior. Cum earum præcidere vincula conor, aliis mox catenis detineor: &

dum a bello passionum recedere studeo, per progressionem atque largitiones quasi œconomus ipsarum invenior. O improbum igitur Draconis dominium, quoniam serviens imperat. O passionum licentiam, quæ passionibus omnes in servitutem redigit. O miseram peccati consuetudinem, quæ in naturam convertitur. Hæc arrhas dedit, ut mentem sibi coëmeret. Carni assentata est, ut animam suo obsequio subjiceret. Adolescentiam meam præoccupavit, ut mens quid fieret, ignoraret. Imperfectum sibi sensum conjunxit, ut eo tamquam funiculo ferreo perfectam intelligentiam retineret. Volentem autem fugere, non finit, sed vinculo cohibet: & a carne deficere cupientem, ut stultam atque ingratam redarguit. Peccatum mentem munit, & fores cognitionis occludit: semperque animum malitia observat, ne supplex ad Deum confugiens, vendi carnem prohibeat. Jurejurando affirmat, non esse malum indulgere carni, neque de re adeo parvi momenti rationem exactum iri. Confusum plurimarum cogitationum acervum adducit, negatque fieri posse, ut de iis quæstio habeatur. Earum profert tenuitatem, ipsasque oblivione delendas asserit. Si judicium futurum portendero: ego, inquit, pœnas pro te dabo. Si dixero peccatum esse: ego, inquit, rationem reddam, ac te purgabo. Quod si pœnam inde mihi imminere demonstravero: qua ratione, inquit, si ego tibi suggessi? Si dixero me quod paruerim, condemnandum: minime vero, inquit; nam ego te compuli. Et quo pacto morem gessisti, in eo quod ex libera voluntate non egisti? His me rationibus convincit: hisce me vinculis constringit: hisce me vendit & coëmit: hisce me fallit & in errorem impellit: hisce mihi assentatur, & suæ me servituti subjicit. Peccatorem mei similem Paulus carnalem appellat. Peccatum consensu perficitur: mores autem inter naturam & peccatum sunt medii. Passiones animique affectiones peccatum fovēt, & naturam excitant, animum affligunt, & mentem in servitutem redigunt. Nam peccatum cum est in carne, dominatur in mentem, & vincit animum, per ipsam carnem illum subjiciens. Jussa quippe ejus, velut ministra sedula, prompte exequitur: quin & animam ministerio illius opprimit, ejusque quasi œconomum agit, dum præbet, & opus exigit. Et si verberare voluerit animam; id per carnem efficit, ejusque opera illam affligit & divexat. Nam caro est veluti quædam animæ catena, qua illam tamquam ovem capit, ac trahit ad occisionem: & tamquam sublime petentem volucrem, hac eam constringit atque devincit: eademque, tamquam fortis alicujus gigantis pedes manusque gladio

illam

ἀπαλλαγῆναι τὴν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς πάθεσι, ἀλλὰ τὴν προκοπὴν καὶ τὴν παροχὴν ὡς οἰκονόμος αὐτῆς δεισκόμα. Ὡς τίνω δὲ τὴν δελείαν τὴν Δράκοντος, ὅτι δαλδύσσα κυριεύει. Ὡς δὲ τὴν Ἰουδαίαν τὴν παθῶν, ὅτι κολακεία καταδελῶνται πάντες. Ὡς δὲ τὴν αἰμαρτίας τὴν βίβαν, ὅτι πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὰς σικωνὰς πεποιήκεν. Αὕτη ὅτι καὶ τὰς ἀρράβωνας δέδωκεν, ἵνα πωλήσῃ αὐτῇ τὴν ἀνείαν. ἐκολάκωσε τὴν σάρκα, ἵνα παρῇ αὐτῇ εἰς λειτουργίαν τὴν ψυχῇ. τὴν νεότητά μου προκατέλαβον, ἵνα μὴ γινώσκῃς τὸ γινόμενον. πρὸς ἐαυτῶν ἠνώσε τὴν ἀτελῆ ἔννοιαν, καὶ κρατεῖ δι' αὐτῆς, ὡς ἐν χοινίῳ χαλκῷ, τὴν ἀτελῆ διάνοιαν. θέλῃσαν οὐκ ἔα διὰ τὴν σύνδεσμον, καὶ βελομήν κλέψαι τὴν σάρκα, ὅτι δίδει ὡς ἀγνώμονα. Ἀσφαλίζεται ἡ αἰμαρτία τὴν διάνοιαν, καὶ κλείει τὴν θύραν τὴν γνώσεως. αἰὲν τηρεῖ τὴν νῦν ἡ κακία, ἵνα μὴ πρὸς τὸ Θεὸν συμφωνήσας κωλύσῃ πραδῆναι τὴν σάρκα. Οἱ μνυσιν ὅτι ἐκ κακόν ἐστὶ τῇ σαρκὶ προσεδρύνει, καὶ ὅτι οὐκ ἔσται πλεῖν τῆς μικρῆς τῆς ἔτασις. Παράγῃ δὲ τὴν πλῆθος τὴν συμπεπλεγμένων λογισμῶν, καὶ ποιεῖ ὅτι ἐκ δυνατὸν γινώσκῃς πλεῖν αὐτῶν. Προβάλλεται τὴν λεπτότητα, καὶ πληροφορεῖ ὅτι λήθη τὰ ποιεῖται πλεῖν ἀβληθήσε. Ὅταν νικήσω τὴν δύνανται πλεῖν ἀβληθήσε. ἀναδέχεται τὴν κόλασιν. καὶ ὅτε εἴπω ὅτι αἰμαρτία ἐστὶ, λέγῃ ὅτι ἐγὼ ἀπολογήσομαι. Ὅτε εἴπω ὅτι ἐμοὶ ἐπὶ τῇ ἡ κόλασις, λέγῃ, πῶς ὅτι ἐγὼ ὑπέβαλον; εἰ εἴπω ὅτι ἐγὼ κείνομαι ὡς ὑπακῆσας, λέγῃ μοι, ὅτι ἀμεῖμνα, ὅτι ἐγὼ σε βιάζομαι, φησὶ, καὶ πῶς ὑπακῆς ὁ προαγέρῃς ποιεῖς; Τέτοις με συνέχῃ, ἰδέτοις με καταδεσμεῖ, ἰδέτοις με πωλεῖ καὶ ἀγοράζει, τέτοις με πλεῖν καὶ πωλεῖ καὶ ἀγοράζει, τέτοις με πλεῖν καὶ πωλεῖ καὶ ἀγοράζει, τέτοις με πλεῖν καὶ πωλεῖ καὶ ἀγοράζει. Εἴπε Παῦλος πλεῖν καὶ πωλεῖ καὶ ἀγοράζει, ὅτι σαρκικός ἐστὶ. Αἰμαρτία συμφώνοις διαπέπραται, τὰ ὅτι ἐστὶ ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ αἰμαρτίας μεσιτῶντα. καὶ τὰ πλεῖν ἐστὶν ἡ δόσις τὴν αἰμαρτίας καὶ ἡ λήψις τὴν φύσεως. ἡ χρῆσις ἐστὶν ἡ ὑποταγή τὴν ψυχῆς, καὶ ἡ διαφορὰ τὴν διανοίας δελεία ἐστὶν. ἡ γὰρ αἰμαρτία ἐν τῇ σαρκὶ ἔσται δεσπόζει τὴν διανοίας καὶ κρατεῖ τὴν ψυχῆς, δι' αὐτῆς αὐτὴν ὑποτάσσουσα. ἐπιτρέπω τῇ σαρκὶ ἡ αἰμαρτία κέχρηται. ἔτι ὅτι τὴν ψυχῇ δι' ἐαυτῆς καταπονέ, καὶ ἐστὶν αὐτῆς ὡς οἰκονόμος, ὅτι δίδωσι, καὶ τὸ ἔργον εἰσπράττειται. εἰ δὲ δέσῃ μαζίζῃ, δι' αὐτῆς αὐτὴν καταπονέ. Ἐποίησε γὰρ τὴν σάρκα ὡς ἰδίαν ἄλυσιν, καὶ κρατεῖ ἐν αὐτῇ τὴν ψυχῇ ὡς ἐν πλεῖν ἐπὶ σφαγὴν. καὶ ὡς ἐν πλεῖν ὑπεπτε, ἐν αὐτῇ τὴν κατέδῃσε. καὶ ὡς ἰχυρὸν γίγαντα δι' αὐτῆς τέως ἐν ξίφει ἔτεμε πόδας καὶ χεῖρας

ρας αὐτῆς . Οὐτε φυγεῖν δύναμαι , ἔτε βοηθῆσαι ἑμαυτῷ . Νεκρὸς γὰρ εἰμι ὁ ζῶν , καὶ τυφλὸς ὁ βλέπων . γέγονά τε ὡς κύων ὁ ἀνθρώπος , καὶ ὁ νοερὸς ὡς κτῆνος ὡς ἀδέχομαι . Ἐλεήσατέ με οὖν , ὦ φίλοι μου . ψυχῇ με κηφίσατε ἐκ τῆς γῆς , καὶ ὅσοι τῆ φύσει τὸ σώματος τῇ φύσει τὸ πάθος συνεκράσατε , παύσατε δέομαι παρὰ τὴν ἀποφάσεως , καὶ παρὰ τὴν ἀποθανεῖν με ἐπείχθητε , ἵνα μὴ ἀποκλεισθῶ σὺν τῇ μωρῇ πρὸς θεοῖς , παρὰ τὴν με ἀπελθεῖν εἰς γῆν ὅπου οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ζῶντων βροτῶν , ἢ λογίζεσθαι πρὸς ἀδικίας ἢ διακροσύνης . ὅπου οὐκ ἔστι σῶμα , δι' ἧς ζῶν καὶ θάνατος ἐπιγίνεσθαι τῇ ψυχῇ , ἔδ' ἐσάρξαι δι' ἧς ὁ ἔχθρος μνηστίζεσθαι , ὑπὸ τῆ ἀσθενείας αὐτῆς ὀνειδίζομενος . Ἐὰν γὰρ μοι βοηθήσῃ ὁ Κύριος , δέλω ἀπαλαγῆναι τὸ οἰκτρῶν τὸ παθῶν διαθέσεως . καὶ εἰάν με ἐλεῇ , ποθῶ τὴν παρὰ τὸν ἀρχαῖον ὑπακοήν . Ἐὰν ποιήσῃ κατὰ τὸ πλῆθος τῆ ἐλέως αὐτοῦ , λυτρώσετάς με τῇ ἀμαρτίας . Ἐὰν ἐκχέῃ ἐπ' ἐμὴ τῇ χρηστότητι αὐτοῦ , σωθήσομαι . περὶ δὲ τοῦ ὅτι δύνασθαι , ἔδ' ἀπαγορεύω τὴν ἑμαυτοῦ σωτηρίαν . Οἶδα ὅτι νικᾷ τὸ πλῆθος τῆ αὐτοῦ οἰκτιρῶν τῇ πληθύν τῆ ἐμῆς ἀμαρτημάτων . Οἶδα ὅτι πάντας ἠλέησε ὡς ἀγαθός , καὶ ἐδωρήσατο ἐν τῷ βαπτίσματι ἀφεσιν ἀμαρτιῶν ὁμολογῶν . καὶ γὰρ γὰρ ἀπέλαυσα τὴν χάριτος . Ἀλλ' ἐν χρηστῇ ἰάσεως τῇ μὲν τὸ βάπτισμα . ὅς ὁ νεκρὸς ἐγείρας οὐκ ἀδυνατεῖ καὶ με ἰάσασθαι . Τυφλὸς εἰμι ἡρόμενος , ὅς καὶ ἐκ θυετῆς τυφλὸν ἔπος ἐδεράπευσε . Πρόβατον εἰμι λεοντόβρωτον , ὅς ἐκ σώματος τῆ ὄφως τῆ Ἀδάμ ἐλυτρώσατο . Κύων τῇ ἀμαρτίας γέγονα , ὅς ὑὸς ἡγήσομαι ἰαθεῖς , καὶ τῇ Συροφονίᾳ . Ἀπεβλήθην ὡς λεπρὸς , ἀλλ' εἰάν θελήσῃ , καθαλειθήσομαι . Οἶδα ὅτι μὲν τῇ γνῶσιν ἡμάρτον , ἀλλ' ἔχω τὸ ὅσον Δαυὶδ ὑπὲρ ἐμὴν πρεσβύοντα . ὁ κείνος διωρθώσατο ὑπὲρ αὐτῶν βοηθεῖς , καὶ ἐγὼ ἰαθήσομαι ἐπισκεφθεῖς πρὸς αὐτῶν . Ὑπερβάλω τῇ ἀμαρτίας , ἐπίσταμαι , ἀλλ' ἔχ' ἡπῆτάς μοι ἡ χρηστότης αὐτοῦ . Ὁ δεδωκὼς ἡμῶν τελῶν ὡς ὁφείλημα , καὶ καί μοι πλείονα πεποιηκὼς κακά . Αὐτὸς τῇ Ζακχαῖον ἠλέησεν ὡς ἄξιον . ἐμὲ δὲ ἐλεήσει ὡς ἀνάξιον . Λύκος ἦν ὁ Παῦλος διώκων τὰ πρόβατα τῆ ποιμνῆς αὐτοῦ , καὶ γέγονε πρόβατον ἀποδυσάμενος τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ . Θερίον ὑπῆρχε τὰ πρόβατα διασπῶν , καὶ γέγονε ποιμὴν θεραπεύων τὰ πάθη . καὶ οἶδα ὅτι αὐτὸς ἐν ἀγνοίᾳ ἐποίησεν . ἀλλὰ συγκρίνων τῇ ἐμῇ ἐν γνώσει ἀμαρτίαν , τῇ ὑπερβαλίσσῃ αὐτῶν χάριτι , ἀφεσιν αὐτῶν μόνον , αὐτὸς τῇ ἀγνοήσας , καὶ ἀφέσεως ἔτυχε καὶ πλείονος χάριτος . Ἀδελφοί , δέομαι ὑμῶν παρὰ τὴν δούναί ἐπὶ τῷ πρᾶγματι .

A illam concidit . Fugere nec valeo , nec ipse mihi succurrere . Sum enim veluti mortuus , cum vivo ; & tamquam cæcus , dum aspicio : & licet sim homo , factus sum veluti canis : cumque ratione atque intellectu sim præditus , instar jumenti effectus sum . Misere mini ergo mei , o amici mei . Me humi jacentem , corde & animo excitate ac sublevate , quicumque naturam corporis natura spiritus contemperastis . Festinate , obsecro , priusquam sententia pronunciatur ; & antequam ego moriar , properate ; ne una cum fatuis excludar virginibus : antequam in terram abeam , ubi mortalium vitam intueri non licet , nec de justitia injustitiave ratiocinari : ubi non est corpus , per quod vita aut mors ad animam accedat ; neque caro , per quam inimicus ab ejus infirmitate devictus , subsannetur . Nam si Dominus mihi auxiliatus fuerit , a miserabili cupiditatum affectione liberari cupio : sique mei misertus fuerit , parere illi plane desidero . Si mecum secundum multitudinem misericordiarum suarum egerit , a peccato me liberabit : & si suam in me benignitatem effuderit , salvus ero . Credo illum posse , & non despero salutem meam . Scio misericordiarum ipsius magnitudine multitudinem peccatorum meorum superari : neque ignoro eum , cum advenit , omnium esse misertum , atque in Baptismate peccata condonasse confiteor : nam & ego gratiarum hujus factus sum particeps . Cæterum illorum , quæ post baptismum admisi , medicina indigeo . Sed is , qui mortuos suscitavit , etiam me curare potest . Cæcus sum factus ; sed & cæcum a nativitate ipse sanavit . Ovis sum leoni ad devorandum proposita : sed ex ore serpentis ipse Adamum liberavit . Canis ob peccata mea factus sum : at sanabor , & instar illius Syrophœnissæ , filius efficiar . Velut leprosus rejectus sum : at , si voluerit , mundabor . Post cognitionem me peccasse scio : sed sanctum habeo David pro me deprecantem . Ille divino adjutus auxilio resipuit : & ego ab ipso visitatus sanabor . Magnis me peccatis obstrinxi , scio : sed major tamen est Dei benignitas atque clementia . Qui Publicano principatum dedit , etiam mihi licet pluribus malis obnoxio condonabit . Qui Zacchæi , ut digni , misertus est ; mei quoque quantumvis indigni miserebitur . Lupus erat Paulus , Christi gregem persequens : sed crudelitate deposita , factus est ovis . Qui instar immanis feræ , oves prius dissipabat ; idem tamquam pastor oves postea curabat . Novi ipsum ignoranter fecisse : sed ego sciens peccavi : dumque excellens ejus gratia peccatis meis major sit , veniam dumtaxat peto : ille vero , qui per imprudentiam peccaverat , & veniam & majorem consecutus est gratiam . Oro vos , fratres , ut huic rei studiose operam detis . Neque enim judicium

Matth. 25.

solum atque damnationem reformido ; sed & irrisiōem atque ignominiam pertimesco. Eos , qui nunc me reverentur , vehementer vereor ; metuens ne in eorum tunc conspectu propter occulta peccata mea pudore suffundar . Vereor & eos , qui genuerunt me , ne illi in seculari vita degentes condemnent me , qui ea , quæ supra hanc vitam sunt , professus sum . Si vobis denuo molestus esse videor , ignoscite , & necessitati hanc meam molestiam adscribite . Illam imitari volo viduam , quæ sua importunitate , quod voluit , a iudice impetravit . Et imprudentis illius instar amici videri vobis cupio , ut e lecto surgentes , pro me ad Deum preces fundatis . Ille panis solatium deposcebat ; ego autem salutis auxilium . Ille carnis cibum ; ego vero animæ refectiōem . Si volueritis , impetrabo quod cupio : facile enim mihi benignus & misericors Dominus conciliabitur .

Pro me igitur , tamquam pro amico , deprecemini : & opera atque industria vestra Deum mihi propitium fore novi . Cupit namque ille sententiam mutare : sed fructum dispositionis vestræ requirit . Paratissimus est ad miserendum ; sed ut vos benignitatis suæ participes sitis , exspectat . Miserendo enim vult docere , & ignoscendo socios acquirere . In omnibus semper bonitas ejus demonstratur . Qui malum , quod scienter commisit , excusat ac purgat , neque aliis scandalum præbet , aut alios suo exemplo ad peccandum excitat ; is facillime iudicem placare poterit . Conscientiam uniuscujusque novit Deus , & peccatorum non solum iudicat quantitatem , sed etiam qualitatem . Esau locum poenitentiae non reperit , quoniam per contemtionem peccavit , non invitatus , sed sponte : non enim errore atque ignorantia , sed sciens ac volens peccatum admisit : nam & parentes exacerbavit , & Deum non est veritus . Judas quoque proditor poenitentiae locum non invenit , quia cum Domino versans , peccavit , & spreto Deo , justum tradidit . Multum igitur interest inter peccata , quæ scienter committuntur , utrum quis ea sensu , an cogitatione faciat , adhibito utrobique consensu . Et gravius peiusque interdum unus cogitatione , quam alius opere peccat , cum & hic poenitentiae reperiat locum , ille vero minime . Exemplis porro sunt ea , quæ proposuimus ac diximus , confirmanda : ne inania vobis adduxisse commenta videamur . Cham cum solum de irridendo patre cogitasset , repudiatus est : & David , qui reipsa peccatum expleverat , ab eo fuit absolutus . Qui Core consenserant , cum nihil omnino dixissent , aut egissent , igni consumti sunt :

A ὅ γὰρ τὴν κείσιν φοβέσθαι μόνον , ἀλλὰ καὶ τὸ γέλωτα παροσκοπεῖν . ἀδελφεοὶ τὰς νῦν ἀδελφύμας με , ἵνα μὴ τότε ἀχυνθῶ ἀπὸ τῶν κρυπλῶν μου ἀμαρτίας . ἀχυνώμεθα τὰς ὑμνήσαντάς με , μὴποτε κείνοι ἀφ' ὧντες ἐν βίῳ , κατακείνωσι τὸ ἐπιγελῶν παρὰ ὑπὲρ τὸ βίον . Πάλιν ὑμῖν ἐνοχλεῖν δοκῶ , ἀλλ' εἰδέναι ὀφείλετε ὅτι ἡ ἀνάγκη παρὰ ξενός ἐστι τῆς ὀχλήσεως . κατ' ἐκείνῳ βέλομαι τὴν χήραν ἡμέας , ἢ τις ἐπὶ πολὺ ὀχλήσασα τῷ κειτῇ , ἣ σκοπεῖ ἐπέτυχεν . καὶ ὡς ὁ φίλος ὁ ἀνασθῆς , θέλω ὑφ' ἡμῶν παρὰ ὑμῶν , ἵνα ἐγερθέντες ἐκ τῆς ἐρωμνῆς , ὑπὲρ ἐμῶν παρὰ τὸ Θεὸν δεηθῆτε . ἐκεῖνος ἄρτον ἐζητεῖ εἰς τὴν ἀμυδίαν , ἐγὼ δὲ ψυχῆς λυσιπόνοιον . ἐκεῖνος ἑρπῆν σαρκὸς ἤτισον , ἐγὼ δὲ ψυχῆς ἀνάγκισιν . Εἰάν θέλητε , δυνήσομαι ἐπιτυχεῖν , ὅτι δυσωπεῖται ῥαδίως ὁ ἀπαλαγχνός .

C Ὡς ὑπὲρ φίλων προσβύξατε , καὶ οἶδα ὅτι ἡ παρὰ ὑμῶν παρὰ τὸ Κύνειον , καὶ γὰρ αὐτὸς μεταβληθῆναι θέλει , ἀλλὰ τὸ καρπὸν ἐπιζητεῖ τῆς ὑμῶν ἀφ' ἧς . καὶ ἐστὶ μὲν πρόχειρος εἰς τὸ ἐλεῆσαι , προσμῶνι δὲ ὑμῶν κοινωνῆς τῆς αὐτῆς χρηστότητος ἡμέας . ἐλεῶν γὰρ διδάσκει βέλεται , καὶ συγγινώσκων θέλει κτήσασθαι κοινωνῆς . Ἡ ἀγαθότης αὐτῆς ἐν πᾶσι περὶδεταί .

D Εἰάν ὁ ἀπολογισμὸς ποιῶν ἐν γνώσει τὸ κακόν , μὴ ποιῇ πρὸς ἕτερον σκάνδαλον , καὶ εἰ μὴ πρὸς ἐποξυσμὸν ἀμαρτανῆς , τάχις μεταμελεῖ τὸ Κειτῇ . οἶδεν ἐκάστος αὐτὸς τὸ σωείδῃσιν , καὶ τῶν ἀμαρτιῶν ὅτι τὸ ποσότητα κείνει μόνον , ἀλλὰ καὶ τὴν ποιότητα . Ὁ Ἡσαῦ τὸν μετανόας ἔχεν εὖρον , ἐπὶ δὲ πρὸς εἰδέειν τὴν ἀμαρτίαν ἐπεσπάσατο , μὴ συαρπαγῆς ἡμαρτεν , ὅ γὰρ καὶ τὸ πλάνῳ , ἀλλὰ καὶ γνώσιν , ὅτι καὶ τὰς γονεῖς παρεπύρανε , καὶ Θεὸν ὅτι ἠχύνθη . Καὶ Ἰσίδας ὁ παροδότις τὸν ἔχεν εὖρε μετανόας , ὅτι καὶ τὸ Κύνειον ὡς ἡμαρτε , καὶ ἀπὸ καταφρονήσεως Θεῶν , παρεδίδετο τὸ δίκαιον . Οὐκ οὖν ἐπὶ τὰς ἐν γνώσει ἀμαρτίας , πολλή τις ἐστὶν ἡ ἀφ' ἧς ἢ μετὰ τὸ ποιῆντος ἀσθενῆς , καὶ τὸ πρᾶτοντος λογισμῷ ἀπὸ συγκαταθέσεως . Καθὼς ἐπὶ τὰς , ὅπως καὶ ἐπὶ ἐκείνῳ . καὶ ἐστὶν ὁ λογισμὸς μόνον χείρων τὸ πρᾶξαι , ὅτι τὸ αὐτὸς τὸν μετανόας ὅτι ἔχει . Ὀφείλω δὲ ὑμῶν παρὰ τῶν προτεθέντων μοι πεῖσαι . ἵνα μὴ δῶ ὑμῖν καμνότερα ἐπὶ σάγγην ἐφ' ὅραμα . Ὁ Χάμ ἐννοήσας γέλωτα πατρὸς ἀπεβλήθη . καὶ ὁ Δαυὶδ ἐν γνώσει πρᾶξας ἀπολέλυτο . οἱ τῷ Κορὲ συωμνέσαντες ἐκαύθησαν μὴδὲν ἐπὶόντες δὲ

σύνολον ἢ τωράζαντες. Καὶ οἱ ἐπὶ τῇ Ἡλίσ ὅμοιως ἔπαθον. Ὅλως ὅ παλιν ἡ Συναγωγὴν, μοχοποιήσαντας, μὴ παθεῖαν ὁ Θεὸς ἠλδεδέ-
ρωσε. Καὶ Σαὺλ ἀπεβλήθη λογισμοῖς εἰδωλο-
λατρίας στυγερῆς. καὶ Μανασῆς ἐπὶ εἰδω-
λολατρίας μετανοήσας προσεδέχθη. καὶ Ἀχάβ
ἐν γνώσει ἡμάρτανε τῇ συνηθείᾳ, καὶ προσεδέχθη.
Καὶ Ἀχιτόφελ μόνον συμβεβλῶσας ἐν τῇ ἀμαρ-
τίᾳ ἀπέθανεν. Ἐχὼ καὶ ἑτέρους εἰς ἀποδείξιν,
ὅς ἐπιχρόντες μαθήσεσθε. Ρ'εβὴν προσκρῶν τῷ
πατρὶ ὅκ ἠγνόησε, ὅ ἀποβλήθης, μὴ τὸ αὐ-
τὸν ἀποθανεῖν ὅ ἐγκλήματος ἀπαμάτη. Ὁ Συ-
μεὼν καὶ Λαβὶ ἐπὶ βαχὺτῇ καὶ γνώσει κακίας, ἐπὶ
καρὸν κατακειθέντες, ἐπὶ τέλει προσεδέχθη. Καὶ
αὐτὸς Ἀαρὼν τῇ μοχοποιίᾳ λειτουργήσας ἀπελογί-
σατο. καὶ διὰ τῆς ἱερωσύνης, ὅ ρύπτ' ἀνάγκης ἀπο-
καθάρεταί. Οἱ μὲν τοὶ υἱοὶ αὐτοῦ πλημμελήσαντες
ἀποθνήσκουσιν, καὶ μηδὲ ἡροκλῆος διορίας ἵνα ἀπολο-
γῶσιν. Καὶ Οφνὶ καὶ Φινεὲς ἐρμηνεύουσι τέττες,
ὅτι προδιέτελλον ἐν καταφρονήσει, τῇ αὐτῇ ῥοπῇ τῇ
κρίσεως ἀποβλήθέντες. Ἐν ὅ τῷ Εὐαγγελίῳ ὁ
Σίμων ἀσεβήσας ἐπιγνώσει τῇ πλάνης, ἀναμφι-
βόλως τῇ συγγνώμης καταξίση. Ὁ ὅ Εὐλύμας
ἀνδισάμμος τῷ κηρύγματι, ἀχὲρ καρὸς τυφλω-
θεὶς, ἀπαμάτη. Ὅμοιοι τοῖς ἱερεῦσιν οἱ περὶ
τῇ Σάπφειραν γεγονόσιν, καὶ ὅτι ὅ ὅκ ἔτυχον
καρὸς πρὸς ἀπολογία, πάντως ὅ ὅτι ἐν τινι κρυ-
φίᾳ καταφρονήσει συνδιέτελλον. Ὡς περὶ τῇ ἑφα-
μων ἐν συλλογισμῷ ἀμαρτίαν διὰ συγκαταθέσεως,
εὐροῖς αὐ καὶ ἐν τοῖς προειρημένους ποιῶσιν ὑπῆρχον
ἐννοίαν. Ὁ τῷ σατανᾷ ὡσαύδοθεὶς, τῷ Ρ'εβὴν
ὅτι ὡσαύδοθεὶς, ἐπὶ δὲ παθεῖν ἀνάγκης ἠξιώ-
θη. ὅς ἔχ' ἀφ' ἀφ' ὅτι, ὅτι ὁ μὲν ζῶντος ὅ πα-
θεῖς, ὁ ὅ θανόντος ἡμάρτε. διὰ τῷ ὅ Ρ'εβὴν πλεῖον
τῇ καταδίῃ ὑποβάλλει. Καὶ Ἰούδας ὁ προδότης
τῷ Ησαὺ γέγονεν ὅμοιος. ὅτι ἐπώλησε τῇ χάριν
αὐτοῦ, ὡς ὅκινος πᾶ πρωτοκίᾳ. ὅθεν καὶ οἱ δύο
ἀπεβλήθη. Ἡ δὲ Ἰούδας ὅ ἔπραττεν, ἐπὶ δὲ
ἔχε πᾶσαν τῇ χάριτος. Εἶπε καὶ ὁ Κύριος πρὸς
αὐτὸν, ὅτι φιλήματί με ὡσαύδοθεὶς; καὶ συνειδὼς
τῇ θεότητι, συνέχετο τῇ φιλαργυρίᾳ. Καὶ Ησαὺ
νευθετῆμενος τῷ γονεὶς παρῶζονε. Πολλὴ οὖν
τίς ὅτι ἡ διαφορά, ἀδελφοί, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ
γνώσει τῇ ἀμαρτίας, πολὺ ὅτι τὸ διάφορον.
ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δυνάμει, τῇ ἀποφάσεως
διαφορά. Κατανόησον ὅ τῷ τῷ καὶ γνώσει τὴν
διαίρεσιν. ἀποβλέπον τῷ συγκατάθεσιν, ὅ
ἔση τῇ δικαιοσύνης τὴν ῥοπὴν. Σύνες τῇ τῷ
ὡς τῇ χροόνον, καὶ ἐρεῖς δικαίαν σαφῶς ὅ τὴν
ἐπι-

A sunt: idemque iis accidit qui ad accersendum
Eliam accesserant: totam vero Synagogam,
quæ conflatum adoraverat vitulum, post
correctionem ac disciplinam Deus liberavit.
Et Saul cogitationibus idololatriæ consen-
tiens, rejectus est; Manasses autem de ido-
latria a se admissa poenitentiam agens,
in gratiam receptus est. Peccavit scienter con-
suetudine Achab, & susceptus est; peccavit
Achitophel dumtaxat consilio, & in peccato
B mortuus est. Alia quoque ad hanc rem com-
probendam exempla suppetunt, quæ si at-
tenderitis, cognoscetis. Ruben, quod pa-
trem offenderet, non ignorabat; & cum
esset rejectus, post ipsius mortem a crimine
liberatus est. Symeon & Levi, quod gra-
viter scienterque peccassent, ad tempus sunt
damnati, sed novissime veniam consecuti
sunt. Ipseque Aaron vitulo conflati sacri-
ficans, adhuc excusationem invenit, & per
C sacerdotium ab illa necessitatis macula ex-
purgatus est: filii vero ejus delinquentes,
mortui sunt, cum illis ne spatium quidem se-
se defendendi concessum sit. Ophni quoque
ac Phinees hos imitati, quia in insolentia &
arrogantia perstiterunt, eidem judicio sub-
jecti sunt. Quin & in Evangelio Simon cum
inique se gessisset ac prudens aberrasset, sine
dubio venia dignus habetur. Elymas vero,
qui prædicationi resistit, ad tempus cæcitate
percussus, liberatur. At Sapphira ejusque
D consors sacerdotibus similes, quippe qui &
ipsi nullum defensionis invenerunt locum,
quoniam in occulta quadam contemtionem
versabantur. Quemadmodum autem in co-
gitationibus peccatum esse diximus per con-
sensum; tales quoque in antedictis cogita-
tiones invenire licebit. Qui Satanæ tradi-
tus fuit, Rubeno similis reperitur, quoniam
castigatus, dilectionem & veniam impetravit.
E Illud tamen in his interest, quod unus
vivente adhuc patre, alter autem de-
functo eo peccavit: ideoque Ruben majori
poenæ subjicitur. Et Judas traditor, similis
Esau existit; quia sicut hic primogenita,
ita ille gratiam suam vendidit: quare &
ambo rejecti sunt. Noverat Judas id quod
agebat, quoniam gratiæ experimentum ha-
bebat. Nam & Dominus ad eum: osculo,
inquit, me tradis? Et licet divinitatem co-
F gnovisset, ab avaritia tamen est devictus.
Et Esau, quamvis admonitus, parentes ta-
men exacerbavit. Magna sane differentia est,
fratres, & in ipsa peccati cognitione magnum
discrimen: quin & in ipsa potentia cernitur
differentia sententiæ. Actionem considera, &
discrepantiam cognosces. Consensum respi-
ce, & justitiæ momentum ac vim intelliges.
Tempus actionis expende, & supplicium plane

justum esse dices. Ne autem personæ nos species fallat, quod ea quæ fiunt, non videamus. Ex me discite, quam recte Pharisei reprehensi fuerint, cum Christus simulatum ipsorum taxavit habitum ac figuram; illique male sibi conscii, ad insidias mox se converterunt. Mihi quoque frequenter ejusmodi mœstitia accidit atque morositas: nam dum a conscientia reprehendor, contristor & moleste fero. Acerbus quippe apud illos, qui latere cupiunt, est veritatis stimulus: duraque videtur reprehensio esse hominibus, præsertim iis qui populo placere student. Detegite figuram hanc meam, & vermes apparebunt. Auferte fictionis operculum, & quid in sepulcro sit, perspicietis. Adspicite actionis meæ virtutem, & Pharisaicam agnoscetis similitudinem. Hac sola re ab illis differo, quod & vobis ego, quid sum, confitear. Quapropter & vestris precibus me procul a supplicio absfuturum spero. Permagni enim refert, ut in tempore quis iniquitatem confiteatur, & confitendo, legislatoris iracundiam evitet. Neque parvi momenti res est, ut judicem quis sibi, culpam non negando, benevolum propitiumque reddat. Pharisei itaque in sua pertinacia persistentes, cum ipsa Hierusalem capti sunt: & simulatam justitiam venditantes, peccatoribus confitentibus inferiores fuerunt. Quare & ab initio Christus ajebat, eos in simulatione incedere. Quin etiam per Esaiam prædixerat eorum fraudem & calliditatem, seque venturum ac reprehensurum illos. Quid igitur ait? Visitabo eos, qui vestes gerunt alienas: semperque ab illo redarguebantur, quod justitiam simularent. Si aliorum erant, quorum igitur debebant esse? Si aliena ipsi vestimenta gestabant, quorum ergo illa Phariseorum indumenta erant? Ego quidem sentio ea fuisse Prophetarum: quoniam in illis populus erudiebatur. Sed etiam Apostolus referens quosdam in melotis ac pellibus caprinis versatos esse, consequenter dixit, in solitudine sic ipsos facere solitos. Nam in civitatibus habitum mutabant: neque enim scire volebant homines, quidnam ipsi agerent. Alienus igitur ac peregrinus Phariseorum erat habitus: quippe qui cum essent insipientes, sapientum magistrorum more vestiebantur. Pelliceæ quidem vestes erant pro amictu: neque enim populo cupiebant esse conspicui. Pelliceas vero habebant atque gerebant, tamquam ad exercitationem accommodatas. Temperantia enim calore indiget: vestimentique illud genus erat congruens, tum domi, tum etiam foris: nam temperantiæ inopia conducit.

Plane

A ἐπιτιμίαν. Μὴ ἐπὶ δὴ ἔχ ὁρῶμεν τὰ γινόμενα τὸ χῆμα πλανάτω ὑμᾶς. Ἀπ' ἐμῆ μάθετε, ὅτι καλῶς οἱ Φαρισαῖοι ἔπαχον ἐλεγχόμενοι. ἔλεγε γὰρ ὁ Χεῖρὸς, ἐπίπλεσον ἔξ ὧν αὐτῶν δὲ χῆμα. καὶ κείνοι σιωπῶντες αὐτοῖς, εἰς ἐπιβεβλην ἐτρέποντο. Καί μοι δὲ συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ πᾶσιν δυσκολία, ὅτι ὑπὸ τῆς σιωπῆς ἐλεγχόμενος ἀνδρίζομαι. Πικρὸν γὰρ ἢ ἀλήθεια τοῖς λανθάνειν πωδάζουσι. καὶ τραχὺς ἔξ ὧν ὁ ἐλεγχὸς δοκεῖ, μάλιστα τοῖς δημοχαρείσιν ἀνθρώποις. Ἀποκαλύψατέ με τὸ χῆμα, καὶ φανήσονται οἱ σκώληκες. καὶ διέλετε τὸ σωπεῖον τῆς κονιάματος, καὶ ὄψεσθε τὰ τάφους τὴν ἐπίδεσιν. Ἐπισκέψασθε τὴν δυνάμιν τῆς ἐμῆς πωδῆς, καὶ πωδῆσθε τὴν Φαρισαϊκὴν ὁμοιότητα. Ἐν τῷ τῷ μόνῳ χαφέρω, ὅτι καὶ ὑμῖν ὁμολογῶ τὴν ἐπίδεσιν. Διὸ καὶ τῆς ὑμετέρας βύχας μακρὰν ἔσομαι τῆς κολάσεως. μέγα γὰρ ὅστις ἐν καιρῷ πωδῆς μὴ παροξύνει τὴν νομοθέτην ὁμολογῶντα. Οὐ μικρὸν γὰρ ὅστις τὴν κειτὴν εἰς οἶκον μεταβαλεῖν μὴ ἀρνέσκει. Οἱ τοίνυν Φαρισαῖοι ἐπιμένοντες, μὴ τῆς Γερουσίας, ἐάλωσαν. καὶ ἀλαζονεύοντες ἐπὶ ἐχρηματισμῷ δικαιοσύνη, τῶν ἱσομολογησάντων ἀμαρτωλῶν ἡγήνες ὡφθησαν. διὸ καὶ ἀπ' ἀρχῆς ὁ Χεῖρὸς εἶπεν, ὅτι ἐν χήματι πορεύονται. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἡσαΐᾳ πωδῆπε τὴν ἐπίδεσιν αὐτῶν, ὅτι πωδῆνόμενος ἐλέγξει αὐτὸς. τί οὖν λέγεις; ἐπισκέψομαι ἐπὶ τῆς φορέας τὰ ἀλλότεια ἐνδύματα. καὶ τὸ αἰὶ πωδῆς αὐτὸς ἔλεγον, ὅτι τὴν δικαιοσύνην ὑπεκλείνοντο. Εἰ ἦν ἄλλων, τίνων ὡφελεν ἔξ; εἰ ἄλλότεια εἰρήνεται, ἄρα τίνος ἐτύγχανε τῶν Φαρισαίων τὰ ἐνδύματα; ἐγὼ ἔτι πωδῆσαι ὅτι τῶν Προφητῶν, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ὁ λαὸς ἐπαυδεύετο. Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος εἶπεν ὅτι ἐν μηλωταῖς, ἐν ἀγείοις δέρμασι διέτεινον, ἀκολούθως εἰρηκεν ἐπὶ τῆς ἐρήμῃ αὐτὸς ἔτι πωδῆσαι. Ἐν γὰρ τῶν πώλεσιν εἰσόντες, ἡλάσαντο τὸ χῆμα. ἔτε γὰρ ἡδελον τῆς ἀνθρώπου εἰδέναι ὅπως ἔφαττον. Ἀλλότειον οὖν ἦν τὸ χῆμα τῶν Φαρισαίων, ἐπὶ δὴ ἄφρονες ὄντες, σοφῶν διδασκάλων ὅπον πωδῆσθαι. Αἱ μὲντοι δερματινὰ αὐτῶν σολὰ ἦσαν αὐτοῖς εἰς πωδῆσθαι, καὶ γὰρ ἡδελον τῶν λαῶν ἔξ κατὰφανῆς. Εἶχον δὲ τὰς δερματινὰς, ὡς πωδῆς τὴν ἀσκησιν σωμαρομῆας. Ἡ γὰρ ἐγκράτεια δάλπυς δέεται, καὶ αἱ σολὰ ἦσαν διπλωσθέντες, κατ' οἶκον καὶ πωδῆσθαι, τῇ γὰρ ἐγκρατεῖα συμβάλλεται ἢ ἀκνημοσύνη.

Σα-

Σαφῶς ὃ ὁ λόγος διὰ μελέτης ἔχει τὴν κοπιῶ· καὶ ἡ σύνεσις δι' ἐγκρατείας· τῶν ἐκατέρων ἔχρησον οἱ Σοφοί, ὡς καὶ οἱ Προφῆται· ὁκνεῖν μὲν, ἀλλὰ τὸ διδάσκειν· ἔποι ὃ, διὰ τὸ ἐλέγχειν. Οὐκ οὖν καὶ τὸ χήματος ἔχρησον ἀμφοτέρω· ἀλλ' οἱ Φαρισαῖοι ἐδ' ἐνός ἐσῶζον τὸ βίον, ἔτε σοφοὶ ὄντες, ἔτε προορατικοί· εἰκότως οὖν αὐτὸς ὁ Κύριος ἠλεγξεν, ὅτι ἐμπορεῖαν ἐπετίδδον, καὶ οὐκ ἀλήθειαν. Ἐγὼ ὃ ὑμῖν προβάλλω τὸ ἐμὸν ἔλεγχον, ἵνα ἐπὶ τῆς ἀφγνώσεως ἔθῃ, μὴ Ἰζαφῆνης μελάσητε. Καὶ γὰρ ὁ Απόστολος εἶπεν, ὅτι τὸ ἔργον ὁκνᾷς τὸ πῦρ δοκιμάσῃ. εἰ πίνω τὸ ἔργον οἷδε διελεῖν, πόσῳ μάλλον τὸ χήμα ἀφκεῖν; Ἐὰν γὰρ τις ἐνδεδυται τὸ πᾶν δικαίων χήμα δίκαιος ὢν, οὐκ ἀποβληθήσεται. Ἐὰν δέ τις ἐπισκώδεται ἀνόμιον ἀνάξιον ὢν, γυμνωθήσεται. Οὕτως ὅτι περὶ τὸ λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι διχοτομήσῃ αὐτόν. Τὸ γὰρ ἀφαιρεθῆναι τὸ χήμα, καὶ τὸ ἀξίωμα ἀνίηται. Εἴ τις πίνω Ἐπίσκοπος ὅτι, διαρεῖται τῷ χήματος καὶ τῷ ἀξιώματος· εἴ τις Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, ὡσαύτως ὃ καὶ οἱ λοιποὶ, οἱ ὄντες ἀνάξιοι, γυμνωθήσονται. Οὐ λέγει ἐπὶ τῶν ἔργων διχοτομήσῃ· ἐπεὶ δὲ τὸ πῦρ αὐτὰ καταφλέξει μετὰ τῷ πρᾶξαντος· περὶ ὀνόματος νῦν εἶρηται καὶ χήματος. Ἀπόλλυσι γὰρ τὴν ὑπέρβειαν, καὶ ἀχύνῃ ἐνδύεται. Ἐὰν οὖν ἐσὶν ἰμάτιον, ἀχύνῃς ἐπὶ καὶ δόξης. Καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἴδιον χήμα ἔχουσιν οἱ ἐπὶ θάνατον ἀγόμενοι, καὶ ἴδιον οἱ ἐν ἀξιώματι προκοπόμενοι. Ἐκ τῶν ἐπιγείων γὰρ ὅτι μαθεῖν τὰ ἔρᾳ, καὶ ἐκ τῶν παλάντων τῶν δοθέντων τοῖς ὑπηρετάς τῷ Χριστῷ νοήσωμεν, καὶ τὰ χήματα καὶ τὰ ἀξιώματα. Οὐ πᾶσι δέδωκε τάλαντον ὁ Θεός, ἀλλὰ τοῖς ὑπηρετήσιν αὐτῷ δούλοις. Ἄρα οὖν καὶ οἱ μοναχοὶ τάλαντον ἔλαβον, ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται· τῇ προαφρέσει γὰρ κατελήφθη. Τί οὖν καὶ τῷ χήματι ἀφφέρονται πρὸς τὸ ἐν τῷ κόσμῳ διάγοντας, καὶ ἀφχρημοσύνην ἀλλὰ τὸ σημεῖον, καὶ τὴν οἰκειάν προαφρέσει καταγέλλοι. Κείσιν οὖν ὅτι περὶ τὸ χήματος, ἐπειδή ποτ' ἔχει ἐπαγγελίας δύναμιν. Ἐὰν τις οὖν μὴ ποιήσῃ ὃ ἐπηγγείλατο, καὶ αὐτὸς ἀμότειον χήμα ἐμπορεύεται. Τίνος δέ ὅτι τῷ χήματι ἀμότειον, ἀλλ' ἢ τῷ ποιόντων αὐτὸ ἀμότειον. Ἐπειδὴ περὶ ἀργῆς λόγος κεινόμεθα. Τί ὅτι ἀργὸς λόγος; ἐπαγγελία πείσεως ἔργον οὐκ ἔχουσα. Πισθεῖ μὲν καὶ ὁμολογεῖ Χριστόν, ἀλλὰ ἀργεῖ μὴ ποιῶν ὃ προ-

A Plane autem oratio per meditationem, & prudentia per temperantiam augetur ac proficit: quarum utraque tam sapientibus, quam Prophetis necessaria erat. Illis quidem, quia docebant: his autem, quia reprehendebant. Quamobrem etiam habitu indigebant utrique. Cæterum Pharisei neutram vitæ rationem servabant: neque enim sapientes erant, neque futura prospiciebant. Proinde & merito eos Dominus reprehendit, quod negotiationi, non veritati vacarent. Ego vero meam vobis, fratres, reprehensionem propono, ne repente, cum Deus causam meam cognoverit, rideatis. *Opus enim cuiusque*, inquit Apostolus, *ignis probabit*. Quod si opus discernere novit; quanto magis habitum judicabit? nam si quis justorum habitu indutus fuerit tamquam justus, non rejicietur. Sin autem quis, indignus cum sit, illum assumerit, nudabitur ac spoliabitur eo. Hic porro est ille, de quo dicit Evangelium: *quia dividet eum*. Distinctione enim habitus, etiam honoris ac dignitatis gradus judicatur. Episcopus quippe, & Presbyter, & Diaconus, & reliqui, habitu & dignitate distinguuntur: qui autem reperti fuerint indigni, spoliabuntur. Non dicit de operibus, *Dividet*: nam ignis hæc cum eorum auctoribus comburet: verum de nomine & habitu illud dictum intelligitur. Decorem enim ac gloriam perdent, & ignominiam atque confusionem induent. Sicut igitur est vestimentum ignominie, ita est & glorie. Quod etiam in hoc mundo cernere licet. Nam alio induti sunt habitu qui ad mortem ducuntur; & alio qui in aliqua dignitate constituti procedunt. Ex rebus terrenis etiam coelestia discamus: & ex talentis illis inter Christi ministros distributis, habitus & dignitates intelligamus. Non omnibus talentum impertitus est Deus, sed ministrantibus sibi servis. Itaque & monachi talentum, ut mihi quidem videtur, acceperunt: nam libera voluntate & electione a Deo comprehensi sunt. Quamobrem & habitu ab illis, qui in mundo degunt, distincti reperiuntur: quo quidem habitu modestiam & propositum suum designant. Quocirca judicium etiam fit de habitu: nam habitus, vim professionis indicat. Siquis igitur non id agit, quod professus est, alienum is sibi habitum lucratur ac vindicat. Cujus autem est iste habitus alienus, nisi eorum, qui peregrinum illum faciunt atque alienum? Siquidem & de sermone quoque otioso judicamur. Et quis est sermo otiosus? Professio fidei, quæ est absque operibus. Credit enim, & Christum profitetur: sed otiose agit, cum ea minime præstet, quæ a Christo præcepta sunt.

1. Cor. 3.

Matth. 24.

Est & in alio positus otiosus sermo, quando quis confitetur, sed non emendatur: quando se poenitere affirmat, & peccare non cessat. Quin & detractio otiosus est sermo: quia dum praesentem eum videt, cui quis detraxit, obmutescit. Et qui libere confidenterque non reprehendit, etiam obloquitur; quoniam robore ac firmitate sermo ejus caret. Et qui ex seipso mendacia fingit, eodem sermonis otiosi vitio laborat: quia ea, quae nec facta, nec visa sunt, enarrat.

His autem cunctis obstricti sumus criminibus, fratres. Neque enim haec temere ac frustra instituta est a me indagatio. Expono autem vobis, tamquam medicis, mala quae patior: ut curandis meis vulneribus, orationis vestrae medicamenta adhibeatis. Conor vobis singulas actiones meas aperire: nam si veritatem tacuerim, meipsum injuria afficiam. Multi sunt, qui praepudore occultando morbum, insanabilem eum reddunt, quem novissime dolent se medico non exposuisse. Ego vero, nisi mea peccata propter eorum multitudinem me effugerint, non celabo confusionem meam. Melius est enim opem deposcendo, vivere; quam praeverecundia silendo, fame miserabiliter perire. Conducitque magis, dolorem tolerando, vitam retinere; quam ad breve tempus quiescendo, morbum plane incurabilem efficere. Lethalem igitur in me locum quemdam otiosus sermo tenet, totusque in me, ni fallor, abditus est. Quis est ergo sermo otiosus? Qui in solo habitu versatur: qui post boni cognitionem in malis persistit: qui quae bona sunt, docet, & opere non perficit. Scio quidem me multa, fratres, ad vos, & ad alios plures conscripsisse: sed ea scribendo, sententiam in me ipse tuli. Cumque male agerem, cognoscebam quae a me perficiebantur, & in male agendo perseverabam: & simulabam, fingens justum quod erat injustum. Monachosque judicabam, cum ipse monachi dumtaxat habitum in me circumferrem. Verum ea mihi sola tantis in malis reliqua est excusatio atque defensio, quod nemini scandalum praebuerim. Malum quidem commisi: sed illius testes non sunt homines. Alios scriptis redargui: at nemini gravis aut molestus fui. Veritatem injuria affeci ad misericordiam inclinans: sed in me ipso tale quid non praestiti. Fratribus cibos male distribui: sed non eos propinquis meis attribui. Ventrem replevi: sed non epulis sumtuosis. Jejunium solvi: sed non contemsi. Animi continentiam accurate professus sum: sed ad tempus immutavi. Mendacio attrahebar quidem certe: verum non oblectabar. Preces atque orationes neglexi: non ulla tamen adductus impietate. In Psalmodia negligenter me gessi: sed non aliis mundanis rebus distrahebar. In manuum opus non incubui: non

tamen

A προσέταξεν. Ἐσι καὶ ἐν ἐτέρῳ ἀργὸς λόγος, ὅτε ὡς ἰσομολογεῖται, καὶ ἐ' διορθῶ. ὅτε μετανοεῖν λέγει, καὶ πάλιν ἁμαρτάνει. Καὶ ἡ καταλαλιά ὅ' ἀργὸς λόγος ἐστίν, ὅτι ὁρᾷ τ' Ἀμασρέντα καὶ σιωπᾶ. Καὶ ὁ μὴ ἐλέγχων ὅ' μὴ παρήγορας, ὅ' ἔστος καταλαλεῖ, ἐπειδὴ ὁ λαλεῖ οὐκ ἔχει ὑπόστασιν. Καὶ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ψευδὸς σιωπῶν, ἀργολογίαν ἐργάζεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ μὴ πραχθὲν ἢ ὁραδὲν διηγήσατο.

B Ἐν πᾶσι ὅ' τέτοις ἐνεχόμεθα ἀδελφοί. ἐ' γὰρ ματαίως μοι τέτων πρῆνται ἡ ἐρῶν. Λέγω ὅ' ἀ' πάχω ὡς ἰατροῖς, ἵνα πρὸς τὸ βῆμα τ' ἐμπλαστρον διὰ προσβυχῆς εἰς θεραπείαν κατασκιάσῃτε. Σπύδω τοίνυν ἐπιδιελθεῖν ὑμᾶς τὰς πράξεις τὰς ἑμαυτοῦ. ἐὰν γὰρ μὴ εἴπω τ' ἀλήθειαν, ἑμαυτὸν ἀδικῶ. Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ τ' ἀδῶ κρύφια πάθη ποιοῦντες ἀνιάτα. ὅμ' ἔχοντον λυπῶν μὴ διηγησάμενοι. Εἰ ὅ' μὴ λάθω ἐγὼ ἀπὸ τ' πλήθους τ' ὄντων μοι ἀδικημάτων, ἐ' κρύπτω μὲ τ' ἀχύνω. Κρεῖττον γὰρ εἶναι ἀπατῆντα ζῆν, ἢ ἀδύμενον λιμῶ ἀποθνήσκειν οἰκῶς. Καὶ συμφερώτερον εἶναι πονέσαντα ζῆν, ἢ πρὸς βραχὺ ἀναπαύοντα, αὐτοῖς ἐν ἀνιάτοις πόνοις γενέσθαι. Νεκρὸν ἄρα ὅ' ὁ ἀεργὸς λόγος ἐν ἐμοὶ πόπον ἔχει ἵνα. οἶμαι ὅτι ὁ λόγος ἐν ἐμοὶ κατακρύπται.

C D Τίς ἐν εἶναι ὁ λόγος, ὁ ἀεργός; ὁ ἐν τῷ χήματι ἀμαρτάνων, ὁ ἐν κακοῖς μὴ ἐπίγνωσιν ἀμαρτάνων, ὁ διδάσκων καλὸν ποιεῖν, αὐτὸς ὅ' μὴ ποιεῖν. Οἶδα μὲ ἐν ὅτι πολλὰ ἔγραψα καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοί, καὶ πρὸς ἄλλους πλείονας. ὅμ' ἁλὰ καὶ ἐν τῷ γράφειν, ἐννόησα, ὅτι εἰς κατακρίσιν μὲ ἔφερον τ' ἀκρίβειαν. καὶ ἐν τῷ πράττειν ὅ' κακόν, ἦσαν ὅ, ἡ πράττω, καὶ ποιεῖν ἐπέμενον.

E Καὶ ἐχηματισάμην ποιήσας τὸ δίκαιον ἀδικόν. καὶ μοναχὸς ἔκεινον παρέρων τὸ χήμα ἐν ἐμοί. Ἀλλ' ἔχω ἀπολογίαν ἵνα ἐν τοῖς εἰρημνίοις, ὅμ' ἐδύνα εὐκαταστάσια. Κακὸν μὲ ἐπραξα, μάρτυρες ὅ' τέττα ἐκ εἰσιν ἄνθρωποι. ἡλενζα γράφων, ὅμ' οὐκ ἐβάρησα. τ' ἀλήθειαν ἠδίκησα ἐν ἐλέει προσκλινόμενος. ὅμ' εἰς ἑμαυτὸν οὐκ ἐδαπάνησα. τὸ τοιοῦτο ἐδιοίκησα ὅφας κακῶς ἀδελφοῖς, ὅμ' ἀ

F γένει ἐ' προσέειπα. γαστέρας ἐπληροφόρησα, ὅμ' οὐκ ἐν πολυτελείᾳ. νηστίαν ἔλυσα, ὅμ' ἐχὶ καταφρονήσας. ψυχῆς ἐγκράτεια ἠκείδωσάμην, πρὸς ὅ' τ' κερὸν μετεβαλόμην. ψάιδει ἐπεσπώμην ἠδύνῃ, ὅμ' ἐ' τερπόμηνος. δόχης κατεφρόνησα, ἐ' ἠδύποι τῇ ἀσεβείᾳ πεποθεῖς. ψαλμωδίας ἠμέλησα, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἐτέροις κοσμηκοῖς μετεωρίζομην. ἔργα χειρῶν οὐκ ἐφρόντισα,

σα, τὸ ὃ βαρῆσαι παρητησάμην. ἐν πολλοῖς
τόποις περιεφρόνησα τὴν ἀληθείαν, ἀλλ' οὐδέν
ὅλως ἐσκαυδάλισα. Αἰτῶμαι πίνω ὀρέξαι μοι
χεῖρα ἐν ἐδάφει κυλινδερῶν. Θέλω γὰρ ἀνα-
στῆναι, ὃ δυνάμαι, ὅτι τὸ φορτίον τὴν ἀμαρτίαν
κατεβάρησέν με. Θέλω μὲ ἀναστῆναι, ἀλλ' ἡ συν-
ήθεια τὴν γῆν κατέχει με. Καὶ βλέπω μὲν,
ἀλλ' ὡς ἐν γνόφῳ περιπατῶ καὶ ἐν σκοτῶσιν
πολλῇ. Κινῶ τέ με τὴν χεῖρα, ὅμως εἰμὶ
ὡς περὶ πῦλιντος. καὶ ὁ θυμὸς μὲν εἰμι, ἀλλ'
ἀνδρίζομαι. Εὐχόμεαι ἀπαλαξείων, καὶ νηδύων
σιωπέχομαι. Προσάρεσιν καλῶς ἔχω, ἀλλ' ὑπὸ
τινὸς βίας ἐμποδίζομαι. Φιλᾶδελφός εἰμι ἐπα-
χυνόμενος καὶ φιλόξενος ὃ δίκαιος. Ὁσεβής εἰμι,
θαλπόμενος. Ἐδωκετέμενος, ἀγάπης ἀντι-
ποιῶμαι. Πρὸς ἐχθρὸς εἰμι χαῦνος, ἀλλ' οὐκ
οἰκτίρων. Καὶ πρὸς ἀδικεῖντάς με μοχθηρὸς,
ἀλλ' ὃ κακὸν ἀνιθόμενος. Πρὸς ἐγκλησιν ἀδιά-
φορος, καὶ οὐκ ἀμυνόμενος. Πρὸς δόξαν φιλό-
πονος, ἀλλ' οὐκ εἰσπραθόμενος. Ἐν πᾶσι ὃ τοῖς
ἔργοις με, ὅτε σωδᾶός τις εἰμὶ, ὅτε ἀκείβης.
Διὰ τῆς ἐλέως ἐπιδέομαι ὡς πῦλιντος. τὸ
γὰρ καλὸν ἔχων, μακρὰν αὐτῷ ἵσταμαι. καὶ ποδῶν
τὸ λυσιτελές, πλοῦσιον αὐτῷ οὐκ ἔρχομαι. καὶ τὴν
βραχεῖαν κατανόησιν ἐκτρεπόμενος μήκοθεν ἔχ
ἵσταμαι. Ἐν τέτοις οὖν μοι τυγχάνοντι πολλὴ
ἐπιμέλεια ὀφείλεται. Ἐὰν οὖν σπουδῇ, οἶδα ὅτι
Θεὸς τὸ φιλάνθρωπον. Εξείλετο δὴ ποτε καὶ Μω-
σῆς Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς λέπρας.
καὶ Δαυὶδ τὸ γένος Ἰωνάθαν ἀπὸ κείσεως Θεοῦ
ἀφ' ἀφ' αὐτοῦ. καὶ Ἡλίας τὸν υἱὸν τῆς χήρας ἀπὸ
θανάτου. Ἐλίας αἶψος τὴν χήραν ἀπὸ πενίας, καὶ
τὴν Σωναμίτιν ἀπὸ πένθους. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βίαν-
γελίῳ πολλὰς δι' ὁχλῶν ἐλυτρώσαντο πολλοί. Ἐ
Περί ὃ ὅτι Σωτὴρ τίς καὶ λέγειν; ὅτι πᾶσι
ἀδύνατα δυνατὰ κατέστησεν. ἐλυτρώσατο γὰρ ψυ-
χαίς, πᾶσι ἰχθυόσας μὲν ἄλλοις πῦλιντος πῦλιν-
τος, εἰσὶν ὃ ῥύσατο μὴ δυναθείσας ἀφ' αὐ-
τοῦ πῦλιντος. Πάντα ἃ ἠκέσαστε, ἅπαντα ὃ καὶ
ἐποιήσατε, ἀδύνατα καὶ δυνατὰ. Ἐν οἷς δύνασθε
ἡμῖν βοηθήσαι, ὡς οἱ κείνοι, βοηθήσατε. Οἶδα
γὰρ ὅτι καὶ πᾶσι ἀδύνατα συγχωρηθήσονται Ἐ χα-
ριοθήσεται τῷ πελάγῳ τὴν αὐτῇ χάριτος. Ποιή-
σονται ὃ δι' ὑμᾶς δυσωπόμενος. Ὅσα γὰρ ὁ Θεός
πῦλιντος τῶν ἀνθρώπων ἀσύγκειτος, ποσὸν καὶ
ὑμεῖς μὴ ἠτήθητε ἀξιόμενοι. Αὐτὸς γὰρ νική-
σας πᾶσαν φιλάνθρωπίαν τὴν κτίσεως, τῇ αὐτῇ
χρηστότητι. Ἔργον γὰρ ὑμῖν ἔστιν ἅγιοι, πρεσ-
βεῖν ὑπὲρ ἀμαρτωλῶν. Θεὸς ὁ ἐργὸν ἔστι τῶν
ἀπεγ-

A tamen alicui gravis fui. Multis in locis verita-
tem parvi feci: sed nulli omnino offendiculum
præbui. Peto igitur & obsecro, ut mihi in pa-
vimento jacenti manum auxiliumque præbea-
tis. Surgere enim dum volo, nequeo: quia
peccatorum pondere gravor. Surgere quidem
cupio: sed mala me humi detinet consuetudo.
Oculis quidem adspicio: sed tamquam in ca-
ligine tenebrisque magnis incedo. Manum
meam moveo: sed tamen veluti paralyticus
existo. Bono quidem sum animo; verum se-
gni ac deside. Oro, liberari cupiens: at licet
jejunans, retineor. Bonum animi propositum
liberamque voluntatem habeo; sed vi qua-
dam impediior. Fratres hospitesque diligo; at
non sicut decet. Pietatis cultor sum: verum
tepidus. A quibus sum beneficiis affectus,
illis in amore officiisque respondeo. Inimicos
si minus ulciscar; non tamen amore ac bene-
volentia prosequor. Iis qui me oderunt, in-
fensus sum: sed tamen vindictam insidiasque
non molior. Ad peccatum sum indifferens;
non tamen auxiliatrices manus præbeo. Glo-
riam etsi aucupor, non tamen exigo. In
cunctis denique operibus meis supinus qui-
dem sum ac negligens. Atque ideo velut
paralyticus, opem misericordiamque im-
ploro. Cum enim bene habere possim, a
bono statu longe recedo. Et cum profutu-
ra desidero, juxta illa non ambulo: &
dum brevem animadversionem devito,
procul non consisto. Quocirca in his mihi
malis versanti, omni studio atque diligen-
tia succurrite. Quod si sedulo præstiteritis,
de Dei benignitate haudquaquam diffido.
Liberavit & olim Moyses sororem suam Ma-
riam a lepra: & David, genus Jonathan
a judicio Dei, propter pactum: Elias fi-
lium viduæ a morte: & Elifæus viduam a
fame, & Sunamitidem a luctu. Quin & in
Euangelio plurimi aliorum precibus fuerunt
liberati. Nam de Salvatore quid attinet dice-
re? quippe qui ea quæ videntur fieri non pos-
se, reddidit possibilia. Animas siquidem eo-
rum, qui in aliis consolationem præbebant, se
autem propter transgressionem liberare ne-
quibant, ipse liberavit atque redemit. Omnia
quæ audistis, quæque egistis, partim a vobis
præstari possunt, partim nequeunt. In quibus
igitur opitulari nobis potestis, quemadmodum
illi, subvenite; confido autem fore, ut illa et-
jam, quæ a vobis præstari nequeunt, concedat
& donet Deus immenso gratiæ suæ pelago,
si mihi per vos placetur atque concilietur.
Quanto enim ipse hominibus antecellit, tanto
etiam vos nolite vinci, rogantes. Nam omnem
creaturæ benignitatem sua clementia facile
superabit. Vestrum enim est, o sancti, pro
peccatoribus deprecari. Dei vero munus est
despe-

desperatis misericordiam impertiri, eosque ad ovilis unitatem reducere, in Christo Jesu Domino nostro, per quem, & cum quo, Patri gloria & potestas cum sanctissimo Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

DE PASSIONIBUS ANIMI.

CUpio exponere omnem meam acerbitatem, omnemque malitiam, atque insipientiam, coram gloria tua, Christe Salvator. Dicam rursus omnem tuam jucunditatem, atque dulcedinem, quam in me propter te demonstraſti, clementissime hominum amator. Ab utero matris meæ factus sum exacerbator, & contemtor gratiæ tuæ, & ad bonum tardus. Verum tu, Domine, universam meam malitiam despexisti propter multas miserationes tuas, Fili Dei. Erigitur mihi caput mediante gratia tua, Domine; verum quotidie propter peccata mea demittitur. Ad vitam me rursus eadem tua gratia allicit; sed ego ad mortem promptior pergo. Nam hæc pessima ignaviæ consuetudo me ad se attrahit, dum ipsi pareo. Gravis sane est, & pessima passionum consuetudo. Perstringit enim tamquam indissolubilibus vinculis mentem, eademque semper optata ac desiderabilia mihi obtingunt vincula, quod sic laqueari velim. Ex consuetudine laqueis capior, illaqueatusque gaudeo. In acerbissimam profunditatem immerſus, adhuc lætor. Vincula mea quotidie inimicus renovat: cernit enim me vinculorum meorum varietate delectari. Veterator inimicus meus non me devincit vinculis, quæ ego nolim; sed semper ejusmodi mihi laqueos nectit ad vincula, cujusmodi ego magna cum voluptate complector. Novit enim meæ voluntatis propositum esse vehementius, & in ictu oculi quæ voluerit vincula injicit. Hic ejulatus atque ploratus, & luctus: hoc probrium & confusio: quod ego vinculis propriæ voluntatis constrictus detinear. Cum enim unico momento conterere vincula possim, ac me a laqueis quibuscumque liberare; hoc facere recuso, negligentia atque focordia detentus, & passionibus tamquam consuetudini malo voluntatis proposito deserviens. Hoc gravius est & intolerabilius, ac dedecoris luctus, quod ad inimici mei voluntatem ego concurram. Vinculis constringor, quæ mihi ipse injicit, passionibusque immorior, in quibus

A ἀπεγνωσμένους ἐλεῆν, καὶ εἰσαγάγει εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτοὺς τὸν ποιῆσαν αὐτοῦ, ἐν Χειρῶν Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. δι' ὃ καὶ ἡμεῖς, τῷ Πατρὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ παναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ.

ΘΕλω εἰπεῖν ἐνώπιον τοῦ δόξης σου, Χειρὶ σωτῆρ, πᾶσαν πικρότητα ἐμὴν, πονηρίαν, ἀλογίαν. ἔρῳ πάλιν πᾶσάν σου τερπνότητα, γλυκύτητα, ἃ μετ' ἐμὲ ἐποίησας ἐνεκέν σου, φιλάνθρωπε. Ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐμῆς ἐβρόχυνον, ἀδελφότης καὶ χάριτος σου, ἀποθνήσκω εἰς ἀγαθόν. Αὐτὸς γάρ, ὡς Δέσποτα, ὑπερέδιδες πᾶσαν ἐμὴν πονηρίαν διὰ τὰς πολλὰς οἰκτιρμούς σου, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ. Ἡ κεφαλὴ μου ἀνυψήσεται τῇ χάριτί σου, Δέσποτα. παπεινῶται γὰρ καθεκάστην δι' ἐμὰς ἀμαρτίας. Ἐλκει με πάλιν αὐτὴ ἡ χάρις σου εἰς τὴν ζωὴν, καὶ γὰρ πολλὸν εἰς θάνατον ἀποθνήσκω βαδίζον. ὅτι αὐτὴ ἡ κακίη σωτήρια καὶ χαυνότης ἐλκύει με πρὸς ἑαυτήν, ἐμὲ αὐτῇ πειδομένη. Δεινὸν ὅτι ἡ τῶν παθῶν σωτήρια καὶ κακίη, καὶ γὰρ δεσμεύει ὡς ἐν δεσμοῖς ἀλύτοις τὴν ἐννοίαν, καὶ ποθεῖν ἀδύνατον αἰεὶ ἐμοὶ καὶ τὰ δεσμά, ὅτι ἐγὼ ὅπως θέλω δεσμευθῆναι. Συνηθείας δεδεσμευμαι τῷ παγίδων, καὶ χαίρω δεδεμένος. Βεβύθισμαι ἐν τῷ πικροτάτῳ βάρει, καὶ ἥδομαι. Καθεκάστην ἀνανεοῖ τὰ δεσμά μου ὁ Ἐχθρὸς. ὁρᾷ γὰρ με χαρρόμενον ἐν τοῖς πικροτάτοις δεσμοῖς μου. Πολύτεχνος τυγχάνει ὁ Ἐχθρὸς μου. ὃς δεσμεῖ με ἐν τοῖς δεσμοῖς ὡς περ ἐγὼ ὃς βέλομαι, ἀλλ' αἰεὶ προσφέρει μοι τοιαῦτα δεσμά καὶ παγίδας, ὥς περ ἐγὼ μὲν πολλὰς ἡδύτητας δέχομαι. Γινώσκει γὰρ ὅτι πρὸς θεοῖν ἰχυροτέρην μου εἶμι, καὶ ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμὸς φέρει δεσμὸν ὃν βέλεται. Τὸ κλαυθμὸς. τὸ πένθος. ὄνειδος καὶ ἀγχύνη. ὅτε ἐγὼ πεπέδημαι ἐν τοῖς ἐμοῖς δεσμήμασι. Δυναίμενος γὰρ συντείψαι τὰ δεσμά μιν ῥοπή καὶ θρόνος ἐλπίδος ἀπὸ πασῶν τῶν παγίδων, ὃς βέλομαι τὸ πρᾶξαι χαυνότητι κρατούμενος, καὶ πᾶσι ὡς ἐδοὶ δαλόμενος τῇ προσδοκίᾳ. Τὸ πᾶσι δεινότερον, καὶ τὸ πένθος καὶ ἀγχύνης, ὅτι ἐγὼ συνέχομαι δεσμήμασι τοῦ Ἐχθροῦ μου. Δεσμεύομαι ἐν τοῖς δεσμοῖς ἐν οἷς αὐτὸς προσφέρει μοι,

μοι καὶ πᾶσι θανάτῳ εἰς αὐτὸς ἀγάλλετο. Δυναμὸς γὰρ σωτεῖσθαι καὶ τὰ δεσμά, ὃς βέλομαι. Δυναμὸς καὶ ἐκφυγεῖν τὰς παγίδων, ὅς ἐπείγομαι. Ἔστιν ἄρα τικρότερόν τι ἢ πένθος τέττε ἢ κλαυθμός; ἔστιν ἑτέρα ἀγύνη τῆς χαλεπωτέρας; ὅτως γὰρ λέγω, ὅτι ὅς ἐστι τικρότερον ἢ ἀγύνης ταύτης, ὅταν ποιῇ ἄνθρωπος τὰ ἢ Ἐχθρῶς θελήματα. Γινώσκων γὰρ τὰ δεσμά μου, κρύπτω αὐτὰ καθ' ὥραν ἀπὸ πάντων ἢ θεατῶν ἐν χήματι βλαβείας. καὶ ἡ ἐμὴ σιωπὴ ἐλέγχῃ με ταῦτα πράττειν, λέγσά μοι καθεκάστην. εἰς τί ὃ νήφεις ἀθλίε; ἡ ὅς οἶδας ὅτι ἦλθε καὶ ἡγγικεν ἡ ἡμέρα ἢ κείσεως ἢ φοβεῖας, ἐν ἣ πάντα φανεῖν; ἀνάστηθι ὡς δυνατός. Ἀφ' ἧς τὰ δεσμά σου. ἐν τοῖς ὅσιν ἡ δύναμις ἢ λύσεως καὶ δέσεως. Ταῦτα αἰεὶ καὶ λέγῃ μοι ἢ ἐλέγχῃ με ἡ σιωπὴ, καὶ ὃ θέλω ἐκ τὰς δεσμῶν καὶ παγίδων ἀπαμαρτύνω. Οὐδὲν γὰρ καὶ σπάζω πρὸς τέτων καθ' ἡμέραν, καὶ ἐν αὐτοῖς βλέσκομαι δεδεμένος τοῖς πᾶσι. Τάλας ἐγὼ καὶ ῥάθυμος, ἀπορήκων εἰς ἀγαθὸν ἐμῆς ψυχῆς, μὴ φοβῶμαι ἐν παγίσιν ἢ θανάτῳ. Τὸ σῶμά μου πείκει χήμα καλὸν βλαβείας, ἡ ὃ ψυχὴ πεπέδηται ἐν λογισμοῖς ἀπορρέουσιν. Ἐνώπιον ἢ θεατῶν μὲν αὐτῆς βλαβέμεναι, καὶ ἐνδοθέν εἰμι χερόν ὡς θνητὸν ἀνήμερον. Γλυκάνω μου ἢ λαλίαν τοῖς ἀνθρώποις μεταδίδας, πικρὸς αὐτὸς ἐγὼ αἰεὶ καὶ πονηρὸς τυγχάνων τῇ πρὸς θεόν. Καὶ τί ἄρα ποιήσω ἐν ἡμέρᾳ ἀφ' ἧς γνώσεως, ὅταν ὁ Θεὸς δηλοῖ πάντα ἐπὶ βήματος. Ἐγὼ αὐτὸς ἐπίσταμαι ὅτι ὅς κολάζωμαι, εἰ μὴ ὅδε δυσωπήσω ἐν δάκρυσι τῇ Δικαστῇ. Χάειν τέττε ὃ σωέχῃ τὴν οἰκτιρμὴν ἐν τῇ ὀργῇ, ὅτι αὐτὸς ἐκδέχεται τὴν ἐμὴν ἐπιστροφὴν. Οὐ γὰρ θέλει τινὰ ἰδεῖν ἐν τῷ πνεύματι κατόμνον, ὅτι πάντας τὴν ἀνθρώπων θέλει εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν. Θάρρῳ οὖν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, Κύριε Υἱὲ Θεοῦ, πρὸς πᾶσι τοῖς δεσμοῖς, ἐπέβλεψον καὶ ἐπὶ ἐμὲ, ἵνα γὰρ τῇ ψυχῇ μου ἐκ φυλακῆς ἀνομιῶν, καὶ ἐκ λάμψῃς ἀκτῖς φωτὸς ἐν τῇ ἐμῇ ἀγαθῇ, πρὶν ἀπέλθω εἰς τὴν κείσιν τὴν φοβεράν καὶ ἀποκλεισθῆναι μοι, ὅπως πάντως ὅς ἐστι πρὸς κακὴν μετανοεῖν. Ἰδὲ γὰρ σωέχομαι ἐν ἑκατέροις λογισμοῖς, ἢ ἐκδημεῖν ἢ σώματος, ἢ μηκέτι ἀμαρτάνειν. Φόβος πάλιν λαμβάνει με τῇ ἀθλίῳ καὶ ἀσεβῇ, πρὸς ὑπάγω ἀνέτοιμος, ὅλος γυμνὸς τὰς ἀρετῶν. Φόβος μέγας βασανίζει τὴν καρδίαν μου σωεχὸς ἢ μῦθον ἐν τῇ σαρκὶ καὶ ἐκδη-

A bus ipse lætatur. Cum enim vincula confringere possim, nolo: cumque laqueos evitare conceditur, non urgeo. Acerbius ne quidquam est eo luctu ac planctu? est ne aliud ullum gravius dedecus? Sic quippe affirmo, non esse quid ea confusione acerbius, quando inimici placita homo explet. Cum enim sint mea mihi vincula perspecta, ea tamen in singulas horas a cunctis spectatoribus abscondere contendo, B pietatis formam præ me ferens; propriaque me arguit conscientia ista agentem, sic me compellans quotidie: Cur te sobrium ac vigilantem non præbes miser? an ignoras advenisse & appropinquasse diem horribilis judicii, quo cuncta declarantur? surge tamquam potens, dirumpe vincula tua: in te potestas est solvendi atque ligandi. Ista licet semper mihi dicat reprehendatque conscientia; non tamen e vinculis ac laqueis liberari volo. Super C hisce quotidie lugeo atque suspiro, & istis ego animi passionibus implicatus reperior. Miser ego & segnis, ac ad bonum animæ meæ non proficiens, dum laqueos mortis non pertimesco. Corpus meum pulchro religionis ac pietatis habitu amictum est; anima vero indecentibus cogitationibus ligatur atque impeditur. Coram spectatoribus studiose pietatem colo; intus D autem tamquam fera immitis propemodum existo. Dulcem & suavem affecto sermonem, dum ago cum hominibus; cum interim ego proposito ac voluntate semper acerbus sim atque perversus. Et quid tandem in die judicii faciam, quando ista omnia coram tribunali manifestabit Deus? Ipse ego novi, me ibi pœnas daturum, nisi hic judicem per lacrymas placavero. Et propterea miserationes in ira non concludit, E quod conversionem ipse meam exspectet. Non enim quemquam videre cupit in igne ardentem, cum omnes homines ad vitam ingredi desideret. Quocirca tuis confusus miserationibus, Domine Fili Dei, supplex tibi procido, rogoque, ut & in me tuos oculos convertas. Animam meam ex iniquitatum custodia educito, resplendeatque in mente mea radius lucis, antequam ad formidandum me manens judicium abeam, ubi nulla penitus reliqua est F de iniquitatibus pœnitentia. Ecce enim alterutra cogitatione coarctor; aut exire e corpore; aut non amplius peccare. Rursusque timor me miserum & impium corripit ac detinet, quo pacto me imparatum subducam, qui omni plane virtute destituor. Magnus continenter cor meum timor discruciat, manendi in carne, & T migran-

migrandi ex ea: & utrum e duobus magis mihi expetendum sit ignoro. Quoniam me ipsum ad opus bonum, tardum video. Atque ideo vitam in carne ducere, mihi metus est ac terror. Nam in laqueorum medio quotidie incedo, similisque sum mercatori segni atque ignavo, jacturam in horas facienti totius summæ simul & lucri. Sic & ego detrimentum bonorum patior cœlestium, variis præpeditis distractionibus, quæ me ad mala pertrahunt. Sentio quippe in meipso, quomodo singulis horis decipiar, nolensque in rebus quas odi, inveniar. Obstupesco in creaturæ pulchritudine perpetua, & quomodo mea mens in medio rerum venustissimarum tam sit inde decora. Obstupesco super voluntate mea adeo prava, & quomodo etiam in tribulationibus semper diversimode peccet. Obstupesco de mea poenitentia quotidie, quomodo firmum fundamentum non habeat ædificii: nam singulis diebus fundamentum ædificii colloco, propriisque rursus manibus laborem dissolvo. Non bonum adhuc sumsit principium mea bona poenitentia, & nondum in me cessat pessima inertia. Ignaviæ mancipatus sum, & inimici me voluntati accommodo, promississime quævis ipsi grata perficiens. Quis dabit capiti meo aquam longe inenarrabilem, & oculis meis perpetuos fontes, ut inde scaturiant lacrymæ, ploremque ad misericordem Deum semper, ut suam mittens gratiam, me peccatorem e furibundo extrahat mari fluctibus peccatorum meam animam perturbante, procellisque in singulas horas exagitante. Nam cupiditatibus meis vulnera superantur, cum curationis involucria & fascias omnino non admittant. In spe poenitentiae mea est præstolatio: sed inanibus hisce ejus promissis deceptus, quousque deficio? Hac detentus expectatione, semper in ore poenitentiam habeo, & nunquam ad poenitentiam devenio. Verbis studiose poenitentiam profiteor, verum operibus a poenitentia absunquam longissime. Si res secundæ ad voluntatem fluunt, meæ etiam obliviscor naturæ. Sin contra a rebus premor adversis, murmurator evado. Sancti quippe Patres Deo devoti, in tribulationibus atque tentationibus probati sunt, coronamque immarcescibilem a Deo cœlesti cum gloria ac laude acceperunt: & famam nomenque ex tribulationibus consecuti, futuris generationibus pulchra imago evaserunt. Sæpius autem cum Patribus & Sanctis considero etiam castum, decorum, temperantissimumque Joseph, cœlesti pulchritudine plenum cum caritate Altissimi: quam egregiam patientiam obtinuerit in tentationibus.

Hierem. 9.

A μὲν ἔκ τ' σαρκὸς, καὶ εἰς ποίαν τῇ πατέρων
ἐκκλησίᾳ ἔ' γινώσκω. Ὅτι ὁρῶ ἐμαυτὸν
ἀπορρόγυμον εἰς ἀγαθόν· καὶ γὰρ ὁ ζῆν ἐν τῇ
σαρκὶ φόβος ἐστὶ καὶ δειλία. Ἀνὰ μέσον γὰρ
παγίδων βαδίζω καθεκάστην, καὶ ἔοικα ἐμ-
πόρῳ ῥαθύμῳ καὶ ὀκνηρῷ ζημιωδῶ καθ' ὥραν
κεφάλαιον μὲν κέρδοις. ὅπως ἐγὼ ζημιῶμαι τὰ
ἐράνια ἀγαθὰ ἐν τοῖς πολλοῖς πειρασμοῖς
B ἐλκόντων με εἰς τὰ κακά. Αἰδοῦμαι γὰρ εἰς
ἐμαυτὸν πῶς κλέπτωμαι καθ' ὥραν, καὶ μὴ θεί-
λων δεισκόμαί εἰς πράγματα ἀπὸ μισῶ. Εἰ-
σαμαί ἐν τῇ κτίσει, πῶς ὥραία ἐστὶν αἰεὶ, καὶ
ἀσπερὶς μὲ ἡ γνώμη ἀνὰ μέσον τῶν καλλί-
νων. Εἰσαμαί ἐν τῇ ἐμῇ πονηρίᾳ τῇ κα-
κίᾳ, ἐν θλίψεσιν ἐν αἷς αἰεὶ ἀμαρτάνει διαφό-
ρως. Εἰσαμαί ἐν τῇ ἐμῇ μετανοίᾳ καθ' ἡμέ-
ραν, πῶς οὐκ ἔχει τ' φερεὶν θεμέλιον οἰκο-
Cδομῆς. Καθεκάστην τίθῃμι θεμέλιον οἰκοδο-
μῆς, καὶ πάλιν ταῖς ἐμαῖς χερσὶ καταλύω τ'
κάματον. Οὐκ ἔβαλον ἀρχὴν καλὴν ἢ καλὴ
μὲ μετανοία. Τέλος πάλιν ἔπω ἔχῃ ἢ κα-
κίᾳ ἀμέλῃ. Δεδόλωμαι χαυνότητι, καὶ θελή-
ματι τ' Ἐχθροῦ μὲ, ἀπορρόγυμῳ ἐπιτελῶν
πάντα αὐτοῦ τὰ ἐράσματα. Τίς δώσῃ τῇ κεφα-
λῇ μὲ ὕδωρ πολὺ ἀμύθητον, καὶ τοῖς ὀφθαλ-
Dμοῖς πηγὰς, ἵνα αἰεὶ βρῶσι δάκρυα, καὶ κλαύ-
σωμαι διαπαντός πρὸς τ' οἰκτιρμονα Θεόν, ἵνα
πέμψας χάριν αὐτοῦ, ἀναπάσῃ με ἀμαρτωλὸν
ἐκ θαλάσσης μαινομένης ἐν κύμασιν ἀμαρτιῶν, χει-
μαζέσεως τὴν ψυχὴν μὲ ἐν ζάλας καθ' ὥραν.
Τὰ γὰρ ἐμὰ θελήματα ἐνίκησαν τὰ τραύματα,
μὴ παντελῶς δεχόμενα ἐπιδέσμευς ἰάσεως. Ἐπὶ
ἐλπίδι μετανοίας ἐστὶ μὲ ἡ πονηροκία· κλεπτό-
Eμος ἐν τῇ αὐτῇ ὑποχέσει τῇ ματαίᾳ καὶ μέ-
χει ὅτε ἐκλείψω. Ταύτην ἔχω πονηροκίαν αἰεὶ
λέγων μετανοεῖν, ὁδὲποτε μετανοῶ. Τοῖς ῥή-
μασι μετανοῶ μὲ πονηροκίᾳ, τοῖς δ' ἔργοις μῆκος
πολὺ ἀπέχω τ' μετανοίας. Ἐάν εἰμι ἐν ἀνέ-
σει, λαμβάνω μὲ καὶ τὴν φύσιν. Ἐάν πάλιν ἐν
θλίψεσιν, δεισκόμαί καὶ γογγυσιῆς. Οἱ ἅγιοι
γὰρ πατέρες ἡρόδομοι φιλόδοιοι, ἐν θλίψεσι τ'
Fπειρασμοῖς ἐγένοντο δόδοιοι, καὶ σέφανον ἀμύ-
θητον πρὸς Θεὸν ἐρανίς ἐδέξαντο μὲ δόξης καὶ
ἐπαίνων· καὶ ἔπανον καὶ ὄνομα κτησάμενοι ἐκ
θλίψεως, εἰκὼν καλὴν γεγονόσαι ταῖς ἐρχομένης
ἡμερῆς. Κατανοῶ καὶ συνεχῶς, σὺ πατράσι καὶ
ἁγίοις, καὶ τ' σεμνὸν καὶ ἀσπερὶ πῇ σωφρονέσας
Ἰωσήφ πλήρη κάλλους ἐρανίς σὺ ἀγάπῃ τ'
ὑψίστης, ποίαν καλὴν ὑπομονὴν ἐκτίσας ἐν πει-
ρασ-

ρασμοῖς· ὃ γὰρ ἴχυσεν ἀδικῆσαι ὁ πᾶν ἀδελ-
φῶν δεινὸς φθόνος τῆς ἐκείνης ψυχῆς τὸ κάλ-
λος· ἔτε πάλιν ἀπὸ δεινῆ ἐν φωλεῷ τῷ
ιδίῳ, ἐδωθήθη ἐκμαράναι κάλλος ἀνδρὶ τῷ
πατρὸς· ἐν τῷ ἀνδρὶ καὶ ὥραν ἔσώφρονος
ἐπέβλεπον, ἵνα ἐκχέῃ πικρὸν ἰὸν παρὰ αὐτὸν
μαγνομήν. Οὐτε πάλιν ἡ φυλακὴ ἢ τὰ δεσμά
ἐμαράναν διωφέπειαν ψυχῆς καὶ ἀνδρός πατρὸς
φιλοθέας. Εἰ γὰρ ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἐκτός τινος πᾶν
παρασμοῦν ἀμαρτάνω, παροξύνω καὶ πικρά-
νω τὴν Δεσποτίω, πείραν οὖν λαβὼν πᾶν πολ-
λῶν σε Κύριε, καὶ ἀμυδρήτων οἰκτιρῶν, πα-
ρακαλῶ δὲ μέγεθος πᾶν οἰκτιρῶν σε, σῶσόν
με, καὶ δώρησαι σῶ οἰκέτῃ ἀγτήματα ψυχῆς
αὐτῆς, ἀ ἀγτήται ἐκ θησαυρῶν διωπλαγχνίας
σε Δέσποτα, ἵνα βρύῃ διηνεκῶς ὥστερ πηγῇ ἡ
χάρις σε ἐν καρδίᾳ καὶ σώματι ἐμῷ αὐτῷ ἔ-
δούλῃ σε· ἵνα ἡ καρδίᾳ μου καὶ σῶμα μου
ναὸς ἄγνος τῇ χάριτι καὶ ἁμωμος, δεχόμενος
Βασιλέα ἑράνιον, ἵνα μὴ ἡ ὡς φωλεὸς πονη-
ροῖς λογισμοῖς καὶ ἀπὸ πάλαι λησῶν κακῶν πο-
νηρῶν ἐνδυμήσειν. Ἀλλ' αἰεὶ ὁ δάκτυλος τῆς
χάριτος κινησάτω τὴν γλῶσσάν μου ὥστερ νι-
βάν τῆς κιθάρας εἰς δόξαν σε φιλάνθρωπε, ἵνα
ἀπαύτως δοξάζω καὶ διλογῶ μετὰ πόθου, ἐν
καρδίᾳ καὶ σώματι ὅλον τὸ χροῖον τῆς ζωῆς μου.
Ὅ γὰρ οἰκνῶν ὑμνολογεῖν καὶ δοξάζειν σε, Δέσ-
ποτα, ἔπος αὐτὸς ἀλόγιος τῆς μελλόντος ζωῆς
ᾧ. Χειρὲ σωτῆρ, δώρησαί μοι ἀγῆσιν τῆς καρ-
διάς μου, ἵνα ἡ ἡ γλῶσσά μου ὡς κινύρα τῆς
χάριτος, ἵνα διωκηθῶ ἀποδύναμι ἐντεῦθεν τῆς
ἀγαθήκης ἐκ πᾶν πολλῶν γραμματίων καὶ
ὀλίγα ἐγκλήματα· καὶ πάλιν σωθήσομαι
ἐν τῇ σκέτῃ τῇ χειρῶν σε· ὅταν τρέμῃ πᾶ-
σα ψυχὴ ἐκ δόξης σε τῆς φοβεράς. Ναὶ Δέσ-
ποτα, ὑὲ μονογενὲς, εἰσάκουσον καὶ ἀντι-
δῶσαι, ὥστερ δῶρον, τὴν δέησιν ἔδούλῃ σε.
ἀμαρτωλὸς εἰμι ἐγὼ, τῇ χάριτι σωζόμενος.
Δόξα πρὸς τῷ σώζοντι ἀμαρτωλὸν ἐν οἰκ-
τιρμοῖς.

bus. Non enim valuit gravissima fratrum
invidia ac livor pulchritudinem animæ il-
lius lædere; ut neque callida aspis in pro-
prio antro florentem pueri pulchritudinem
tabefacere. In florem illius temperantis con-
tinenter aspectum retorquebat, ut acer-
bum venenum suæ in eum insanix evome-
ret. Neque rursus carceres aut vincula de-
corem animæ floremque pueri Deo devoti
labefactarunt. Si porro miser ego atque in-
felix sine ulla tentatione pecco, Domi-
numque exacerbo; cum expertus sim mul-
tas tuas & ineffabiles miserationes, Do-
mine, magnitudinem misericordiæ tuæ im-
ploro & invoco, dicens: salva me, &
largire supplici famulo tuo postulata animæ
suæ, quæ e thesauro misericordiæ tuæ de-
poscit, Domine: ut assidue fontis instar
scaturiat gratia tua in corde & ore mei
ipsius famuli tui; sitque cor meum ac os,
divinæ gratiæ purum & immaculatum tem-
plum, quod cœlestem regem excipiat, ut
ne sit tamquam latibulum improbarum co-
gitationum, & spelunca iniquorum latro-
num pravis desideriis. Sed digitus gratiæ
semper moveat linguam meam, tam-
quam nervos citharæ ad gloriam tuam,
benignissime: ut sine ulla intermissione
glorificem te ac benedicam cum amore &
desiderio, corde ac ore, per universum
tempus vitæ meæ. Qui enim in te col-
laudando piger est ac segnis, Domine,
is ipse a futura vita alienus est. Concede
mihi, Christe Salvator, petitionem cordis
mei, fiatque lingua mea velut cithara gra-
tiæ: ut hinc testamentum exprimere queam
ex multis scripturis, quamvis pauca sint
delicta: ibique iterum salvari merear sub
tegmine atque protectione manuum tua-
rum; quando contremiscet omnis anima ex
tremenda gloria tua. Etiam Domine Fili
unigenite, exaudi ac suscipe tamquam do-
num aliquod, preces servi tui. Peccator
ego sum, gratia salvatus. Gloria illum de-
cet, qui peccatorem in miserationibus
salvat.

Qui e sinu Patris descendit Dominus, nobisque factus est via salutis, ipse nos beata ac divina illa sua voce de Poenitentia instruit, dicens: *non veni vocare justos, sed peccatores ad poenitentiam.* Et rursus: *non indigent qui sani sunt medico, sed qui male habent.* Si hæc ego dixerō, nolo me audias. Si vero Dominus illa dicat, quare contemnis, & vitam tuam negligis? Quodsi conscius tibi sis vulnerum cogitationum actuumque in te latentium, quare occulta illa tua vulnera negligis? Quid times medicum? non est durus, neque vero immitis atque immisericors: non utitur ferro, neque medicamento austero, vel cauterio: solo verbo sanat. Si ad eum accedere velis, plenus est bonitate, plenus misericordia. Propter te ex sinu Patris advenit, propter te incarnatus est, ut ad eum sine timore accedas. Propter te factus est homo, ut te a gravibus tuis vulneribus liberet. Te multa cum dilectione omnique bonitate ad se vocat. Accede, peccator, & sanaberis facile: abs te pondus peccatorum projice: preces offer, & lacrymas putredini impone. Hic enim coelestis medicus cum bonus sit, lacrymis atque gemitibus vulnera curat. Accede, peccator, ad bonum medicum, & pro optimo medicamento lacrymas offer. Sic enim vult coelestis medicus unumquemque suis sanari lacrymis & salvum fieri. Hoc enim medicamentum non strictius devincit, neque exacerbat vulnus, sed brevi te compendio sanat. Tuas exspectat medicus videre lacrymas; accede, & noli timere. Ostende ei vulnus, & pro medicamento lacrymas ac gemitus affer. Ecce enim ostium poenitentiae apertum est: festina peccator, priusquam illud occludatur. Non exspectat ad tuam negligentiam tempus; ut neque ipsum ostium, te segnem & desidem cernens, tuum semper contentum sustinebit. Quare tuam odisti vitam, miser? Quid præstantius tua anima, o homo? At tu eam, o peccator, spernis. Ignoras, dilectissime, qua hora coelestis medicus ostium medicinæ suæ occludi jussurus sit. Accede, obsecro, festina ut cureris. Gaudium ex tua conversione afferre vult coelesti exercitui.

Sol

Ο Κατελθὼν Κύριος ἐν τῷ κόλπῳ τῷ Πατρὸς, καὶ ἡσυχάζων ἡμῖν ὁδὸς σωτηρίας, πρὸς τὴν μετανοίαν ἡμῶν διδάσκει. Ἀλλὰ τὴν μακαρίαν καὶ θεϊκὴν αὐτοῦ φωνήν, λέγων, ὅτι ἡλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν ἔτε, πάλιν, χρῆζουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατρὸς, ὅτι οἱ κακῶς ἔχοντες. Εἰάν ἐγὼ ταῦτα λέγω, μήποτε μὴ ἀκρίβης. Εἰάν ὁ αὐτὸς ὁ Κύριος, ἀλλὰ κατὰ φρονεῖς ἀμελῶν σε τῇ ζωῇ; εἰάν συνοιδας σεαυτῷ ὅτι ἔχεις ἐνδοθεν βλάβηματα λογισμῶν καὶ ψυχῶν, διατί σὺ ἀμελεῖς τῇ κρυπτῇ σε τραυμασίῳ; τί φοβῇ τὸν ἰατρὸν; ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τοῦ, ὅτι πάλιν ἀσπλαγχνος, ὅτι ἀνελεήμων. ὁ χρῆται τῷ σιδήρῳ, ὅτι πάλιν φαρμάκῳ αὐστηρῷ καὶ καυσικῷ. μόνον λόγον ἰατρῶν. Εἰάν βάλῃ προσελθεῖν, πλήρης ἀγαθῶν ὅτι, καὶ πλήρης ἀσπλαγχνίας. Διὰ σὲ ὡς ἀνέγνων ἐν τῷ κόλπῳ τῷ Πατρὸς. Ἀλλὰ σὲ ἐσαρκώθη, ἵνα αὐτῷ προσέλθῃς ἀφόβως. Ἀλλὰ σὲ ἐννηθρόνησεν, ἵνα σὲ ἰάσῃται τῇ δεινῇ σε τραυμασίῳ. μὴ πολλῆς ἀγάπης καὶ πάσης χρηστότητος φωνεῖ σε πρὸς ἑαυτὸν. Πρόσελθε, ἁμαρτωλέ. ἰαθῇτι θυγερῶς. ἀπὸ τῆς ἀμαρτιῶν τὸ βάρος. δέησιν προσένεγκε, καὶ δάκρυα ἐπίδес εἰς τὴν σὴν πεδύνα. Οὗτος γὰρ ὁ ἰατρὸς ἑράνιος, ἀγαθὸς ὢν, δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἰατρῶν τὰ τραύματα. Πρόσελθε, ἁμαρτωλέ, τῷ ἀγαθῷ ἰατρῷ, προσφέρων τὰ δάκρυα τὸ κάλλιστον φάρμακον. Οὕτως γὰρ καὶ βάλῃ ὁ ἑράνιος ἰατρὸς ἰαθῇναι ἕκαστον τοῖς ἰδίῳ δάκρυα καὶ σωθῇναι. τῷτο γὰρ τὸ φάρμακον ὁ κρατεῖ ἐπὶ πλεῖον, ὅτι εὐφραίνει τὸ τραῦμα, ἀλλὰ ἀδύς ἰατρά σε. Οἱ ἰατροὶ ἐκδέχεται σε ἰδεῖν τὸ δάκρυον, προσελθε, μὴ φοβηθῇς. δεῖξον αὐτῷ τὸ τραῦμα, προσφέρων καὶ φάρμακον, δάκρυον καὶ στεναγμόν. Ἰδοὺ γὰρ ἀνέγκται θύρα τῆς μετανοίας, πρὸς ἑαυτὸν ἁμαρτωλὸν πρὶν αὐτὴν ἀποκλείσθαι. ὅτι ἐκδέχεται χαρὸν πρὸς τὴν σὴν ἀμέλειαν, ὅτι αὐτὴ ἡ θύρα, βλέπεις σε ῥάθυμον, ἐκδέχεται προσελθεῖν τῇ σὴν καταφρονήσει. Διὰ τὴν ἐμίσησας τὴν ζωὴν σε ἀδελφε; τί ἀνώτερον ἄρα τῆς ψυχῆς σε ἀνδρωπε; σὺ ὁ ὡς ἁμαρτωλὸς ταύτης κατεφρόνησας: ὅτι οἶδας ἀγαπήναι, ποίαν ὥραν κελθεῖ ὁ ἑράνιος ἰατρὸς ἀποκλείσθαι τὴν θύραν τῆς αὐτοῦ ἰάσεως. Πρόσελθε ὡς καλῶς. πρὸς ἑαυτὸν ἰαθῇναι. χαροποιῆσαι θέλει σρατιὰν ἑράνιον ἐν τῇ σὴν

σῇ μετανοίᾳ. Ὁ ἥλιος ἔφθασεν εἰς ἑσπερινὴν ὥραν. Ἀλλ' σε περιμένει, ἵνα φθάσῃς εἰς μονὴν. Ἐως τότε ἀνέχῃ ἡ μισαὶ Ἐχθρὸς σε, ἀναδύσας ἐπιτελῶν κτείνε τὸ δέλημα; κτείνος γὰρ βλέπεται καὶ εἰς τῶν σε ἐμβαλεῖν. αὐτὴ αὐτὴ ἡ σαρδὴ. τὸ αὐτὸ χάρισμα τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν. αὐτὸς πολεμεῖ αἰετὶ σὺν ταῖς κακῇς καὶ μισαῖς ἐπιθυμίαις, μὲν πάντων ἀνθρώπων. αὐτὸς πάλιν ὁ μισαὸς εἰς ἀπόγνωσιν φέρει τὰς αὐτῶν περιδομῆς. σκληρύνει τὴν καρδίαν, ξηραίνει τὰ δάκρυα, ἵνα μὴ καταφυγῇ ἀμαρτωλός. Παντελῶς φεῦγε τὸν ἀνδρωπε, μίσσησον καὶ βδελύσσε τὰ αὐτῶν ἐράσματα. μίσσησον τὸ πονηρὸν, καὶ φεῦγε τὸ δόλιον. ἀνδρωποκτόνος γὰρ ὅστις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. φεῦγε αὐτὸν ἀνδρωπε, ἵνα μὴ σε φονεύσῃ. ἄκουσον, ἀγαπητέ, τὴν μακαρίας φωνῆς λεγούσης καθεκάστην. δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ περιφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. λάβετε τὸ ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε, ὅτι ἡσυχός εἰμι, πραῦς καὶ ἐπιεικής, ἡ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ δύνῃσιν ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχῇς ὑμῶν. Ἀνάπαυσίν σοι λέγει, καὶ ζωὴν ἐπαγγέλλεται ἡμέραν καθ' ἡμέραν. Πρόσελθε, μὴ φοβηθῇς. Ἀγαθὸς ἀντιδρῶνς ὑπάρχει ὁ Θεωπότης. ὁ ζητεῖ γραμματεῖα πασῶν ἀμαρτιῶν. Καταφυγὴ τυγχάνει ἀπὸ πάντων τῶν κακῶν. ἰάται τὰ τραύματα. χαρίζεται καὶ ζωὴν ἀφθόως ὡς ἀγαθός. περιδέχεται διχέρως τὰς αὐτῶν περιπίπτοντας, ἐπὶ δὲ Θεὸς μέγας καὶ περιγνώσεως τυγχάνει, ἐπιστάμενος ἡμῶν πάσας τὰς ἐνθυμήσεις, ὅτι ἂν τις περιέρχεται πρὸς αὐτὸν ἰαθῆναι, ὅρα αὐτὸν καρδίαν καὶ πᾶσαν περιθυμίαν. Ὅταν ἀμετάθετον τὸν δισεβῇ λογισμὸν ἔχῃ περισερχόμενος, αὐτὸς ἀγαθὸς Θεὸς ἀλλὰ τὴν αὐτῶν χρηστότητα διδῶνς διείσκειται τοῖς αὐτῶν ἐκζητήσιν. καὶ πρὶν ἢ ἀναβλέψαι ἀνδρωπον εἰς τὸ Θεόν, λέγει αὐτῶν, πάρεμι. καὶ πρὶν αὐτῶν ἐγγίσει, ἀνοίγει τὸν θησαυρὸν ἐμπεριστασὶν ἡ ζητῶντος. πρὶν ἐκχεῖ δάκρυον, ἐκχεῖ τὰς θησαυρὸς, καὶ πρὶν αὐτὸν δεηθῆναι, καταλλάσσει αὐτῶν. πρὶν αὐτὸν περιβύξασθαι, τυγχάνει ἡ ἐλέως. ἡ γὰρ ἀγάπη ἡ Θεὸς ἔτις ποιεῖ καὶ δέλει. τὰς μετὰ ἀληθείας περισερχομένους αὐτῶν, ὁ βραδύνει ἀκούσαι. ὁ δὲ πάλιν ἐγκαλεῖ τῶν περισελθόντι ἀσεβεῖ, ἀλλὰ τί ποῦν χρόνον ἐδύλασας τῶν Ἐχθρῶν, ἐμὲ ὅτι Θεωπότης ἐκὼν κατεφρόνησας; Οὐ ζητεῖ ποσότητα ἡ περιελθόντος χρόνος, μόνον τὴν ταπεινότητα, δάκρυα καὶ στεναγμούς ἡ αὐτῶν περιπίπτοντος θεωρεῖ ὁ Θεωπότης.

Οὐ

A Sol jam ad vespertinam inclinat horam, & propter te adhuc exspectat, ut ad mansionem occurras. Quousque inimicum tuum immundum perfers, impudenter ejus voluntatem perficiens? Ille enim te quaerit in ignem projicere. Hoc ejus est studium: hoc ipsius munus, quod suis largitur amatoribus. Ipse concupiscentiis suis pessimis & immundissimis continuum cum omnibus hominibus bellum gerit. Ipse rursus scelestus adversarius in desperationem perducit obediētes sibi. Indurat eorum cor, & exsiccat lacrymas, ut non compungatur peccator. Fuge hunc omnino, o homo: odio, & abominationi blanditias ejus habe. Detestare malignum, & fuge dolosum: homicida enim est ab initio usque ad finem. Fuge ipsum, o homo, ne te interficiat. Audi, dilectissime, beatam illam vocem Domini assidue dicentis: *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego vos requiescere faciam. Tollite jugum meum super vos, & discite a me, quia quietus sum, mitis, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Requiem dicit, & vitam tibi promittit de die in diem. Accede, ne timeas: bonus est & nullius indigens Dominus: non requirit chirographum omnium peccatorum. Perfugium a cunctis malis ipse est: sanat vulnera, donatque vitam sine invidia, ut benignus. Suscipit facile coram ipso procidentes, quandoquidem Deus magnus, & præcognitor futurorum est, sciens universas cogitationes nostras. Quando quis ad eum accedit, ut sanetur, videt cor ejus, omneque propositum: cumque immutabilem piamque cogitationem habeat accedens, tunc benignissimus Deus ob magnam suam bonitatem protinus ab inquirentibus se invenitur: & priusquam homo oculos ad Deum attollat, dicit ipsi, adsum: & antequam ad eum accedat, thesaurum coram inquirente aperit. Priusquam effundat lacrymas, thesauros effundit; & priusquam ipsum imploret, reconciliatur ei. Priusquam ipsum oret, misericordiam ab eo consequitur. Caritas enim Dei sic requirit, & sic vult: & qui in veritate accedunt ad eum, non cunctantur audire. Neque rursus accedenti ad ipsum impio improperat, dicendo: cur tanto tempore serviisti inimico, me autem Dominum tuum volens sprevisti? Non quaerit præteriti temporis quantitatem; sed tantummodo humilitatem, lacrymas ac gemitus sibi procidentis intuetur Dominus. Et quia futurorum præscius est,

Matth. 11.

T 3

quippe

quippe Deus & creator noster e ve-
 stigio cuncta peccata nostra, & offen-
 siones cogitationum & actuum remittit :
 primamque stolam afferri ei jubet, cum
 anulo etiam in manu dextera : omnes-
 que Angelos sibi gratulari præcipit su-
 per anima ista peccatoris inventa. Bea-
 ti enim nos cuncti sumus homines, qui
 Dominum adeo habemus dulcem, ma-
 litiae immemorem, benignum, pium,
 misericordem, longanimem, & iniqui-
 tates semper nostras, si tamen ipsi vo-
 luerimus, remittentem. Ecce enim hor-
 tatur : ecce longanimitate suffert : ecce
 cuncta nobis bona sua largitur in hoc
 sæculo, & in futuro, si voluerimus i-
 ipsi. Venite ergo, obsecremus, quan-
 diu tempus nobis suppetit. Donec hic
 in præsentī vita sumus, semper Deum
 exorare atque placare possumus. Facile
 nobis est indulgentiam deprecari : op-
 portunum nobis est januam misericordiae
 ejus pulsare. Fundamus lacrymas, quan-
 diu tempus est suscipiendi nostras lacry-
 mas, ne abeuntes in sæculum illud,
 absque ulla utilitate plangamus : ibi e-
 nim pro nihilo ducentur lacrymae. Quan-
 tum hic voluerimus, tantum benignif-
 simus remittet Deus : hic enim nos ob-
 secrantes audit : hic nobis sibi suppli-
 cantibus remittit : hic nostras iniquita-
 tes nobis resipiscētibz delet. Hic
 oratio & obsecratio, ibi vero est in-
 quisitio. Hic longanimitas, ibi severi-
 tas. Hic indulgentia, ibi accurata ex-
 ploratio. Hic voluntatis libertas, ibi
 judicia. Hic securitas, ibi angustia.
 Hic voluptas atque fruitio, ibi tormen-
 ta. Hic habendi cupiditas, ibi crucia-
 tus. Hic risus, ibi luctus. Hic negli-
 gentia atque incuria, ibi autem suppli-
 cium. Hic contemptus, ibi ignis æter-
 nus. Hic ornatus vestium, ibi vermis
 numquam dormiens. Hic elatio, ibi
 humiliatio. Hic rapinae, ibi stridor den-
 tium. Hic cuncta deaurata, ibi tene-
 bræ & caligo. Hic desidia, ibi nul-
 la delictorum venia. Atque omnia ista
 scientes, fratres dilectissimi, cur no-
 stræ salutis adeo sumus ignavi? non igitur
 hic mens nostra, fratres, defixa hæreat.
 Neque dulcescat nobis amor rerum terre-
 narum, ne planctus ibi noster amarus fiat.
 Quare sanari contemnimus, quamdiu tem-
 pus adhuc superest? Per modicas lacrymas
 exiguo hoc tempore, ac per poenitentiam
 remittit Deus cuncta delicta. Plange hic
 modicum, ne plangas ibi in sæcula sæcu-
 lorum in tenebris exterioribus. Æquus hic
 esto,

Α Ο'τι προγνώσῃς εἶναι, ὡς Θεὸς ἡμῶν καὶ παλά-
 τῃς, ὡς ἀρχὴν συγχωρεῖ πάσας τὰς ἀμαρ-
 τίας, πάντα τὰ ὡς ἀπὸ πῶμα λογισμῶν καὶ πρά-
 ξεων. καὶ τὴν ἐσθλὴν τὴν πρώτην λέγει ἐνεχθῆναι αὐ-
 τῷ, καὶ πάλιν δακτύλιον ἐπὶ χεῖρα δεξιάν. καὶ
 πᾶσι τοῖς Ἀγγέλοις κελεύει συγχαρῆναι εἰς τὴν
 ὕμνον τῆς αὐτοῦ τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς. Μακά-
 ριοι γὰρ ἐσμὲν πάντες ἡμεῖς ἄνθρωποι, οἷον
 Δεσπότην ἔχοντα γλυκύν, ἀμνησίκακον, ἀγαθόν,
 οἰκτιρμόνα, ὡς ἀπὸ λαγχνον, μακρόθυμον, συγ-
 χωρῶντα πάντοτε τὰς ἡμῶν ἀσεβείας, εἰ ἡμεῖς
 θέλωμεν. Ἰδὲ γὰρ ὡς ἀπὸ καλεῖ, ἰδὲ καὶ μακροθυμεῖ,
 ἰδὲ ἡμῖν παρέχει πάντα αὐτῷ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῷ
 αἰῶνι τῷ τῷ, καὶ ἐὰν θέλωμεν. Δεῦτε οὖν, δεη-
 θώμεν, ἕως ἃς χαρὸς ἐστὶν. ὡς, ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ὅσον
 ἡμεῖς ἡμεῖς, διωάμεθα πάντοτε διωπαῖσαι τὸ
 Θεόν. Εὐχαρῆς ἡμῖν ἐστὶ ζητῆσαι συγχώρησιν. εὐ-
 δετον ἡμῖν ἐστὶ καὶ κρῖναι εἰς τὴν θύραν τῆς αὐτοῦ ὡς ἀπὸ λαγ-
 χνίας. Εὐχέμεθα δαίρυα, ἕως ἃς ἐστὶ χαρὸς δεχθῆ-
 ναι τὰ δαίρυα. ἵνα μὴ ἀπελθόντες εἰς τὸ ἐκεῖ αἰῶνα,
 κλαύσωμεν ἀνωφελῶς. ἐκεῖ γὰρ τὰ δαίρυα εἰς
 ὁδὸν λογίζον. Ὅσον ἡμεῖς θέλωμεν, ποσὸν
 καὶ συγχωρεῖ ὁ Θεὸς ὁ ἀγαθός. Ἐνταῦθα γὰρ
 ἀκρεῖ ἡμῶν ὡς ἀπὸ καλόντων, καὶ ἐνταῦθα συγχωρεῖ
 ἡμῶν ἱκετεύοντες. Ἐνταῦθα ὡς ἀπὸ καλεῖ ἡμῶν τὰς
 ἀνομίας, ἡμῶν ὡς ἀπὸ γνωμονέντων. Ἐνταῦθα πα-
 ράκλησις, ἐκεῖ ὡς ἐκζητήσις. ὡς μακροθυμία,
 ἐκεῖ ὡς ἀποτομία. ὡς συγκατάδοσις, ἐκεῖ ὡς ἀκρί-
 βεια. ὡς ἀντιθέσις, ἐκεῖ ὡς δικαστήρια. Ἐνταῦθα
 ἐν ἀδείᾳ, ἐκεῖ ἐν ἐσθλῶν. Ἐνταῦθα ἀπό-
 λαυσις, ἐκεῖ ὡς βασανισμοί. ὡς πλεονεξία, ἐκεῖ
 ὡς τιμωρία. Ἐνταῦθα ὁ γέλως, ἐκεῖ ὡς ὁ κλαυθ-
 μός. ὡς ἀσφαλεία, ἐκεῖ ὡς ἡ κόλασις. ὡς
 καταφρόνησις, ἐκεῖ ὡς ἀντιθέσις. Ἐνταῦθα καλω-
 πισμός, ἐκεῖ ὡς ὁ σκώληξ ἀκοίμητος. Ἐνταῦθα
 φυσίωσις, ἐκεῖ ὡς ταπείνωσις. Ἐνταῦθα ἀγία ἀρπα-
 γή, ἐκεῖ βρυγμός ὁδόντων. Ἐνταῦθα χερσὸς πα-
 ρα, ἐκεῖ σκότος καὶ ζόφος. Ἐνταῦθα ἀμέλεια,
 ἐκεῖ ἀσυχώρητα πάντων πλημμελήματα. Ταῦ-
 τα ἐπιστάμενοι, ἀδελφοὶ ἀγαπητοί, ἀπὸ τῆς ἀμε-
 λείας τῆς ἡμῶν σωτηρίας; μὴ ἡλώθῃ, ἀδελφοί,
 ὁ νῦν ἡμῶν ἐνταῦθα. καὶ μὴ γλυκανθῇ ἡμῖν
 ἀγάπη τῶν γυνήων, ἵνα μὴ πικρανθῇ ὁ κλαυθ-
 μός ἡμῶν ἐκεῖ. Διὰ τὴν καταφρονέμεν μὴ θέ-
 λοντες ἰαθῆναι, ἕως ἃς χαρὸς ἐστὶ, δι' ὀλίγων δα-
 κρύων ὡς βραχέος χαρῆς τῶν τῶν, καὶ ἀπὸ τῆς με-
 τανοίας, συγχωρεῖ ὁ Θεὸς πάντα τὰ παραπτώ-
 ματα. Κλαῦσον ὡς ὀλίγον, ἵνα μὴ κλαύσης ἐκεῖ.
 εἰς αἰῶνα αἰῶνος ἐν σκότει ὡς ἀπὸ τῶν. Εὐγνώμων
 ὡς

ὡδὲ ἄρτι, ἵνα μὴ ἐκεῖ βληθῆς εἰς τὸ πυρρὸν
 ἀσβεστόν. Τίς ἡμᾶς μὴ θρηνήσῃ; καὶ τίς ἡμᾶς
 μὴ κλαύσῃ; μισήσαντες γὰρ ζωὴν, θάνατον
 ἀγαπήμεν. Ἐννοήθητι αὐτὸς, ἀδελφέ μου γνή-
 σιε, καὶ ἐκλέξαι τὸ κρεῖττον καὶ συμφέρον τῇ ψυ-
 χῇ. Ποία σοι δυσχέρεια ἵνα ἐνταῦθα κλαύσης
 περὶ τῶν ἀμαρτιῶν, καὶ ἐνταῦθα δεινῆς ἀγνώ-
 μων ἡντιμενος διὰ τὴν μετανοίας, ἢ ἐκεῖ ἐν τῷ
 πυρὶ κλαύσης μηδὲν ὠφελεῖν. Ἐνταῦθα γὰρ
 δακρύων τυγχάνεις ἀνέσεως σὺν πάσῃ ψυχῇ
 σῇ. ἐκεῖ δὲ καὶ δακρύων ὑπάγεις εἰς κόλασιν καὶ
 ἐπιτίμην τῶν μυρίων ταλάντων. Ἀπόδος ὀλι-
 γοσὸν ψευδολογίας Δεσπότῳ, ὅπως αὖ συγχω-
 ρήσῃ ὀφειλήματα σου ψυχῇ. εἰ μὴ βλη-
 θῇς ἐνταῦθα ἀποδοῦναι ἅκ τῶν πολλῶν ὀλίγον,
 ἐκεῖ ἔχεις ἀποδοῦναι μὲν πολλὰν βασάνων πα-
 σαν σὺ τὸ ὀφειλῶν. Ταῦτα δὲ ἐγὼ λέγω τῷ ὑμε-
 τέρῳ πόθῳ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ φιλόθεοι,
 ὅς ὡς ἄξιός τις ὢν καὶ καθαρὸς ἐν βίῳ, ζήσας
 ἐν ἀγνότητι. ὁμᾶ δὲ τὸ πολλὸν πόνον καὶ λύπην
 καὶ καρδίας, ἐννοῶν εἰς ἑμαυτὸν τὴν ἡμῖν ἀποκεί-
 νη, καὶ ἡμεῖς ἀμελήμεν. Ἐγὼ δὲ, ἀδελφοί, ἀκα-
 ρτος τυγχάνω, ἀσεβὴς ἐν βίῳ μου, πρᾶττοι καὶ
 λογισμοί, μὴ σωιδῶς ἑμαυτῷ παντελῶς ἡ ἀ-
 γαθόν. ὁμᾶ νῦν καὶ πάντοτε ἀμαρτωλὸς καὶ χαῖ-
 νος τῇ ἐμῇ πρᾶττει. Ταῦτα δὲ λέγω ἐγὼ τῇ
 ὑμῶν ὁμοιοῖα, ὅτι συνεχθὲν λύπη καὶ καρδίαν μου
 αἰ, περὶ κρίσεως Θεοῦ φοβερᾶς τῇ μελλούσης.
 πάντες γὰρ ὑπάρχοντες αἰὲν καταφρονῶντες, καὶ
 νομίζοντες ζήσας ἐν βίῳ τῷ ματῶν εἰς αἰῶνα
 αἰῶνος. ὁ αἰὼν ψεύγεται καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα. καὶ
 ἡμεῖς, ἀγαπητοί, λόγον ἀπαγέμεθα περὶ τούτων
 ἀπάντων, ὡς εἰδότες τὰ καλὰ καὶ ποιῶντες τὰ κα-
 κά. Ὡς καταφρονῶντες τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς
 βασιλείας αὐτοῦ προετιμήσαμεν γινῶν καὶ τὰ ἐν
 αὐτῇ πάντα. Ὁ ἄργυρος καὶ ὁ χρυσὸς οὐκ ἔξε-
 λείψαται ἡμᾶς ἐκ τοῦ φοβεροῦ πυρός. ἱμάτια καὶ βυ-
 φὴ εἰς κατάκειμα ἡμῶν ἀνίσκονται ἐκεῖσε. Ἀδελ-
 φὸς δὲ λυτρεῖται τὸ ἴδιον ἀδελφόν. Ὡς δὲ ὁ πα-
 τὴρ πάλιν τὸ τέκνον τὸ ἴδιον, ὁμᾶ ἕκαστος ἴσα-
 ται ἐν ἰδίῳ πάγμῳ ἐν τῇ ζωῇ καὶ πυρὶ. Πολ-
 λοὶ εἰσιν ἅγιοι, δίκαιοι καὶ ὅσοι, γυμνωθέντες τῇ
 βίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ πρᾶττει, τῇ καλῇ προαρέ-
 σι τῇ αὐτῇ ἡσυχίᾳ, καὶ ἐλπίδι ἀγαθῇ τῇ ἐντολῇ
 τοῦ Θεοῦ, πεισθέντες ἀπολαύειν τῆς ἀγαθῆς τοῦ Θεοῦ
 ἐν πρᾶττει τρυφῆς. Χειρὸν γὰρ ποθήσαν-
 τες προετίμησαν αὐτὸν ὑπὲρ πάντα τὰ φθαρ-
 τά. διὸ καὶ καθεκάστην ἐν Θεῷ ἀγαλλόνται, ἐν
 Χριστῷ φωτίζονται, ἐν Πνεύματι ἁγίῳ χαίρου-
 ντες

A esto, ne ibi in ignem projiciaris inextin-
 guibilem. Quis nos non lugeat, & quis
 non defleat? Odio enim habentes vitam,
 mortem diligimus. Tecum ipse reputa,
 frater carissime, & quæ potiora atque uti-
 liora animæ tuæ sunt, tibi delige. Quæ
 enim tibi difficultas est, ut de peccatis in
 hac vita lugeas, & poenitendo melior fa-
 ctus, hic obsecres potius, quam ut ibi in
 igne absque ulla utilitate plangas? Hic e-
 nim lacrymis indulgentiam consolationem-
 que omnem assequeris: ibi autem quamvis
 lacrymeris, ad supplicium perges, & ad
 poenam ob decem millium talentorum debi-
 bitum. At tu parum quid in hac vita per-
 solve, rogando Dominum, ut tibi animæ
 tuæ debita remittat. Si autem hic nolueris
 ex multis pauca reddere, ibi multis adhi-
 bitis cruciatibus omne tuum debitum per-
 soluturus es. Atque ista vestræ caritati di-
 co, fratres carissimi Deique amantes, non
 quod ego dignus sim, & a sorde in hac vi-
 ta mundus, aut pure vivens: sed ex multo
 dolore ac tristitia cordis ista commemoro,
 mecum cogitans quid nobis immineat, dum
 interim nos negligenter vivimus. Ego au-
 tem, o fratres, immundus sum, & impie
 vivo actu & cogitatione, nullius boni
 prorsus mihi conscius: quin & nunc, &
 semper peccator ac remissus voluntati meæ
 deservio. Atqui hæc ideo caritati vestræ
 dico, quoniam dolore cordis mei semper
 angor ob futurum horribile Dei judicium:
 omnes enim contemtores sumus, perpetuo
 existimantes nos in hoc sæculo vano victu-
 ros in æternitatem; cum sæculum hoc tran-
 seat, & cuncta quæ in eo sunt. Et nos,
 dilectissimi, rationem de his omnibus sumus
 reddituri, tamquam scientes bona, & fa-
 cientes mala; hicque contemnentes, dile-
 ctioni Dei & regno ejus prætulimus ter-
 ram & omnia quæ in ea sunt. Argentum
 & aurum non liberabit nos ab igne illo
 formidabili. Vestes & deliciae in nostram
 condemnationem ibi reperientur. Frater ibi
 proprium non liberabit fratrem, neque pa-
 ter vicissim suum filium: sed stabit unus-
 quisque in ordine suo, in vita, & in igne.
 Multi sunt sancti, justi, ac pii, deferen-
 tes secularem vitam cum actibus ejus, qui
 præclaro instituto atque consilio libe-
 ræ voluntatis, bonaque spe præceptis
 Dei obtemperantes, confidunt se di-
 vinis fruituros bonis in paradiso de-
 liciarum: Christum enim expetentes,
 omnibus corruptibilibus prætulerunt i-
 psum. Quapropter etiam quotidie in
 Deo exultant, & in Christo illumi-
 nantur, ac in Spiritu sancto indefinenter
 gau-

gaudent. Exultat in eis sancta Trias: lætantur super eos Angeli & Archangeli: congaudet super eos Paradisus deliciarum. Vere sunt hi laudabiles, gloriosi, atque beati per omnia: quoniam Angeli & homines beatos eos prædicant, quod Dei dilectionem universo prætulerint mundo. Et Deus sanctus, justus, & verus largitus est eis suum regnum, majoremque iis gloriam donavit, ut videant ipsum cum sanctis Angelis semper in gaudio. At multi sunt homines, qui terrena appetunt, & corruptibilia mundi, quorum mens semper in corruptibilibus defixa hæret, & propemodum ut animantia rationis expertia, ciborum saturitate corpora sua nutriunt, quasi immortalem hanc vanam sibi vitam ducerent. Quid agis homo? Quid vitam ut rationis expertus traducis? Prudentem, atque intelligentem, & discernendi compotem te creavit Deus. Ne similis fias tua imprudentia dementiaque jumentis insipientibus. Modicum saltem vigila, o homo, te ipsum recollige, & agnosce ut sapiens, quoniam propter te Deus excelsus de cœlo descendit, ut te ex terra in cœlum elevarer. Ad nuptias cœlestis sponsi vocatus es: quid contemnis? & quorsum hæsitās? Quo pacto ad nuptias ire poteris, quæso te, vestem pretiosam ac nuptialem non habens, nec lampadem ardentem tenens? Et quomodo intrabis? Per contentionem ingredieris? At audies mox formidabilem illam vocem: Amice, quomodo intraisti ad nuptias, non habens vestem nuptialem regni mei? Per contentionem intraisti, ut tua nuditate injuriam faceres convivis meis? At Rex suis ministris præcipiet, dicens: ligatis manibus & pedibus, projicite hunc miserum in caminum ignis, ut crucietur in sæculum sæculi. Quoniam ego ipse a multis temporibus veni, & omnes vocavi ad nuptias: hic autem vocationem meam spernens, non sibi præparavit indumentum ad nuptias. Ideo jubeo tormentis affici miserum, quia regnum meum sprexit atque contempsit. Non ergo ista times, o homo? non contremiscis, cum prope sit sponsus, ut resplendeat? Ignoras jam omnia parata esse, cœlestemque tubam divinum nutum præstolari? Et quid acturus es ibi in hora illa, si teipsum in horam illam divinæ beatitudinis non te præparaveris? Dei enim beatitudo dignis continget. Cœlestis tuba de cœlo resonabit, dicetque: surgite dilectissimi Christi: ecce Rex cœlestis advenit, redditurus vobis

Matth. 25.

Α τες ἀρχαγγέλως. Ἀγάμεν εἰς αὐτὸς ἡ Τελας ἡ ἀγία. ἀγάμονε εἰς αὐτὸς Ἀγγελοι, καὶ Ἀρχάγγελοι. Ἀγάμεν εἰς αὐτὸς πρῶτος τῆς τρυφῆς. Ἀληθῶς ἔποι εἰσιν ἐπαμνετοί, ἐνδοξοί, μακάριοι πάντοτε. Ἀγγελοι καὶ ἄνθρωποι μακαρίζουσιν αὐτὸς, ὅτι προετίμηκεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, δίκαιος, ἀληθινὸς ἐχαίσατο αὐτοῖς καὶ αὐτῷ βασιλείαν. καὶ ἔτι μείζονα δόξαν ἐδώρησατο αὐτοῖς, ἵνα βλέπωσιν αὐτὸν σὺν ἁγίοις Ἀγγέλοις πάντοτε μετὰ χαρᾶς. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων καὶ γῆν ἐπεπόθησαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ φθαρτά. ἦλθεν δὲ ὁ νῦν αὐτῶν πάντοτε εἰς τὸ φθαρτὸν, καὶ σχεδὸν ὡς ἄλογα τρέφουσι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν βρώμασιν, ὡς ἀθανάτους ὄντας τοῦ βίου τοῦ ματαίου. Τί πράττεις, ὦ ἄνθρωπε, λέγων ὡς ἄλογον; Σωετὸν, ἀσκητικὸν ἔκτισε σε ὁ Θεός, μὴ ὁμοιωθῇς αὐτοῖς κτίνεσιν ἀνοήτοις τῇ σῇ ἀσκητικῇ. Νῆψον, ἄνθρωπε, μικρὸν καὶ ἐλθέ εἰς ἑαυτὸν, καὶ γνώσκει ὡς σωετὸς, ὅτι ἐκ τοῦ ἔρανος λέγει σὲ ἐλήλυθεν ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ἵνα σε ἀπὸ τῆς γῆς ὑψώσῃ πρὸς ἔρανον. Εἰς τὰς γάμους ἐκλήθης ἔρανος Νυμφίος, ἵνα τί καταφρονῇς; διατί δυσχεραίνεις; Πῶς ἔχεις ἀπέρχεσθαι εἰς τὰς γάμους, εἰπέ μοι, ἐσθῆτα πολυτίμον καὶ τῶν γάμων ἐπάξιον ὅσον ἔχεις; Δαμπαδά εἰ κατέχεις, ὅπως ἔχεις εἰσελθεῖν; Καταφρονῶν εἰσερχῇ; αἰεὶς ὡς ἀχρηῆμα τὸ φοβερὰς ἐκείνης φωνῆς, ἐτάρε πῶς εἰσῆλθες εἰς τὰς γάμους, μὴ ἔχων ἑνδύματι τὸ γάμου τὸ ἐμῆς βασιλείας; Καταφρονῶν εἰσῆλθες, ἵνα ὕβριν ποιήσῃς λέγει τὸ γυμνότητος τοῖς ἐμοῖς συμποσίοις; Καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἰδίοις ὑπηρέταις, δέσασατε τὸ ἄθλιον χεῖρας ὁμῶς καὶ πόδας, ὅπως ἐμβάλετε αὐτὸν εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρός, ὅπως κολλασθῇ εἰς αἰῶνα αἰῶνος. διότι ἐγὼ αὐτὸς ἀπὸ χροῶν ἰκανῶν ἦλθον, ὅπως ἐκάλεσα ἅπαντας εἰς τὰς γάμους, ἔπος δὲ καταφρονῶν τὸ ἐμῆς κλήσεως, ἔχον ἡτοίμασεν αὐτῷ ἑνδύματι εἰς τὰς γάμους. διὸ κελύω ὑμῖν κολλάσαι τὸ ἄθλιον, ὅτι κατεφρόνησε τὸ ἐμῆς βασιλείας. Ἄρα εἰ φοβῇ ταῦτα; εἰ βέβαιος, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι ἐγγισάμεν ὁ Νυμφίος ἐκλάμψαι; ὅσον οἶδας ὅτι πάντα ἔτοιμα πρῆσθαι, καὶ σάλπιγγις ἔρανος τὸ νεῦμα ἐκδέχεσθαι; ὅπως τί ποιήσῃς ἐκεῖ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, εἰ μὴ ἔτοιμασθῇς πρὸς τὴν ὥραν ἐκείνῃν τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Θεοῦ. Θεὸς γὰρ μακαρισμὸς τοῖς ἀξίοις γίνεσθαι. Σάλπιγγις ἡ ἔρανος ἔστι ἔρανος σαλπίζει, καὶ λέγει, ἐγείρεσθε ἡγαπημένοι Χεῖρες. Ἰδὲ παραγγέλλοι Βασιλεὺς ἔρανος τῷ δοῦναι ὑμῖν ἀνάπαυσιν

παῶσιν καὶ χαρὰν ἐν ζωῇ αἰωνίᾳ ἀντὶ τοῦ μόχθου
ἐκείνου καὶ ὑμῶν ἀσκήσεως. Ἐγείρεσθε, ἴδετε Χει-
ρὸν τοῦ βασιλέα, νυμφίον αἰδάναντον, ὃν ὑμεῖς ἐπο-
θεῖτε· αὐτὸν γὰρ ποθέσαντες δι' αὐτὸν γενόμετε παρ-
οικοὶ ἐπὶ τῇ γῆς· ἐγείρεσθε, ἴδετε τὴν βασιλείαν
αὐτοῦ, ἣν ἡπίμυσεν ὑμῖν· ἐγείρεσθε, ἴδετε Χει-
ρὸν τοῦ ποθέμενου· ἐγείρεσθε, ἴδετε ἀκόμενον Κύ-
ριον ὃν καὶ ἠγαπήσατε, δι' ὃν ἐδλίβητε, δι' ὃν
ἐσηκώσατε· δώτε νῦν, ἵνα ἴδετε ἐν πολλῇ παρ-
ρησίᾳ αὐτὸν τὸν ποθέμενον, καὶ χαρῇτε σὺν αὐτῷ χα-
ρῇ ἀνεκλαλήτῳ, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν ὁδοὶς ἀρε-
αῖς ὑμῶν. Δεῦτε, ἀπολάβετε ὡς ὁφθαλμοὶ οὐκ
ἔιδεν, ὅτε ὅς ἦκυσεν, ὅτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου
ἀνέβη, ἃ χαρίζεται ὑμῖν αὐτὸς ὁ ποθέμενος.
Ἀρπάξοντες γὰρ οἱ ἅγιοι ἐν νεφέλῃς φωτεινᾷς εἰς
ἀπάντησιν αὐτοῦ. Ἰππῶνται καὶ δίκαιοι καὶ ἄξιοι τοῦ
Θεοῦ ἐν ὑψίστοις τοῦ αἵματος ἐν δόξῃ ἀνεκλάσῃ, ἰδεῖν
τὸ ἔρανον Νυμφίον αἰδάναντον. Τίς ἄρα ἐστὶν ἄξιος
ἀρπαγῆναι ἐν νεφέλῃς ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ μετὰ χα-
ρᾶς μεγάλης εἰς ἀπάντησιν τοῦ Χειρῶ. Οἱ ἄξιοι
μὲν πάντες ἀρπάξοντες ἐν δόξῃ· πάντες δὲ οἱ ἀσε-
βεῖς ἀπορμήσοι καὶ τῷ μετὰ ἀρχύνης μεγάλης. Μα-
καριοὶ καὶ χαρὰ τοῖς σωσάσασιν ἐν ταῦτα, κό-
λασις καὶ ἀρχὴ πᾶσι τοῖς ἁμαρτωλοῖς. Μακά-
ριος ἐκεῖνος, ὁ σωσάσας ἐντεῦθεν βίβηται ἄξιος
εἰς τὴν ὥραν ἐκείνῃ· καὶ ἄθλιος ἐκεῖνος, ὃς πάλιν
ἀνάξιον ἑαυτὸν ἐποίησεν εἰς τὴν ὥραν ἐκείνῃ. Νε-
φέλῃς ἀρπάξουσιν ἅπαντας τοὺς ἁγίους ἀπὸ γῆς εἰς
ἐρανόν· πάλιν δὲ τοὺς ἀσεβεῖς ἄγγελοι ἀρπάξου-
σιν ἐμβαλεῖν εἰς κάμινον τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβεστοῦ.
Τίς δὴ οὕτως τῇ κεφαλῇ ὑδάτα ἀμύθητα; καὶ τοῖς
ὁφθαλμοῖς πάλιν πηνύει βρύχῳ αἰεὶ δάκρυα ἀδια-
λείπτως; ἕως οὗ ὅτε καρὸς δεχθῇ τὰ δάκρυα, ἵνα
ἐκλαύσῃ ἐμαυτὸν ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ, ὡς καταλαβὼν
τὸν Θεόν, ἵνα μὴ ἀνάξιος βίβηται ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ αὐτοῦ
πρὸς αὐτόν, καὶ ὅπως μὴ ἀκύνω ἐκείνῃ τὴν φοβερὰν
ἀπόφασιν τοῦ Δεσπότου, ὑπαγε σὺ ἀπ' ἐμοῦ, ἐρ-
γάτα ἀνομίας, οὐκ οἶδά σε πόθεν εἶ.

Ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος, ὁ μόνος αἰδάναντος, δώ-
ρησάτω ἁμαρτωλῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τοὺς πολλὰς σε
οἰκτιρμὰς, ὅπως μὴ φανερωθῇ ἀσεβείᾳ καὶ κρυπτή,
ἐμωρῶσεν τὸ θεαπνόν, Ἀγγέλων, Ἀρχαγγέλων,
Προφητῶν, Ἀποστόλων, δικαίων καὶ ἁγίων. Ἀλλὰ
σῶσον ἀσεβῆ χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ εἰσάγαγε αὐ-
τὸν εἰς τὸν παράδεισον τρυφῆς σὺν τελείοις δικαίοις.
Πρόσδεξάτω δέσπον ὁ δούλος σου, Δέσποτα, ὡς σε-
βείας τῇ ἁγίων τῇ βίβησαντων σοι. δόξα τῷ
Χειρῷ. ἀμήν.

A vobis requiem & gaudium in vita aeterna pro
labore illo piaë exercitationis vestræ. Surgite,
& cernite Christum regem, sponsum im-
mortalem, quem desiderabatis. Illius enim
amore ac desiderio, facti estis incolæ su-
per terram. Surgite, cernite regnum ejus,
quod paravit vobis. Surgite, intuemini
Christum desiderabilem vobis. Surgite, &
videte Dominum, cujus vos aspectus sine
fatietate delectabit, quem dilexistis, pro-
B pter quem tribulationes sustinulistis, pro quo
pietatis ac religionis studia coluistis. Veni-
te nunc, & videre eum cum magna fidu-
cia, quem expetebatis. Gaudete & exulta-
te cum ipso lætitia inenarrabili, & gaudium
vestrum nemo tollet a vobis. Venite, per-
frui mini bonis, quæ oculus non vidit, nec
auris audivit, neque in cor hominis ascen-
derunt, quæ vobis donat ipse desiderabi-
lis Dominus. Rapiuntur enim sancti in nu-
C bibus lucidis in occursum ejus. Evolabunt
justi & digni Deo in sublimitate aëris cum
gloria inenarrabili, ad videndum sponsum
coelestem & immortalem. Quis putas ita
dignus reperietur tunc, ut rapiatur in nu-
bibus hora illa magno cum gaudio obviam
Christo? Omnes quidem digni tunc rapien-
tur in gloria: sed cuncti impii ac pecca-
tores deorsum relinquentur cum confusione
maxima. Beatitudo atque lætitia iis erit,
D qui hic diligentes fuerint: supplicium au-
tem & confusio peccatoribus universis. Bea-
tus ille, qui hic studuerit dignus inveniri
in horam illam: contra miser atque infe-
lix, qui seipsum tunc indignum reddiderit.
Nubes e terra in coelum omnes sanctos ra-
pient: rursusque impios Angeli abripient,
ut in caminum ignis inextinguibilis immit-
tant. Quis dabit capiti meo aquam longe
immensam, & oculis meis rursus fontem
E lacrymarum jugiter scaturientem, donec
tempus erit lacrymas suscipiendi; plorem-
que me ipsum die ac nocte, Deum rogans,
ne in hora ipsius adventus inveniar indi-
gnus, & ne terribilem illam Domini sen-
tentiam audiam: discede a me, operarie
iniquitatis: nescio te, quis, & unde sis.

Deus Altissime, qui solus immortalis
es, largire mihi peccatori in illa hora multas
miserationes tuas, ne tunc mea appareat im-
F pietas, quæ nunc est occulta, coram spe-
ctatoribus Angelis, Archangelis, Prophetis,
Apostolis, justis ac sanctis. Verum salva me
impium gratia & miserationibus tuis, & in-
duc me in paradysum deliciarum cum perfe-
ctis justis. Suscipe deprecationem servi tui,
Domine, precibus & intercessione sancto-
rum, qui tibi placuerunt. Gloria Chri-
sto. Amen.

Joan. 16.

1. Cor. 2.

1. Thessal. 4.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

DE COMPUCTIONE.

L Argitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum, & thesaurus miserationum, tu solus es Deus bonus & misericors, qui semper bona præstas petentibus. Et quia ipse mecum assidue immensa tua remedia, ac dona optima, quæ singulis mihi diebus imperitis, experior; propterea confidenter te, Christe, Deus meus clementissime, supplex obsecro, gratia tua super me jugiter veniat, quæ mentem meam variis distractam colligat, occultaque rursus mea vulnera sanet. Ecce enim distractiones atque elationes mentis semper occulta mea vulnera instaurant redintegrantque. Verum tu, longanimis, qui gratia & miserationibus semper curas, sana ut misericors ac pius frequentes infirmitates mei peccatoris. Ego vero dignas curationibus tuis mercedes reddere prorsus nequeo, Domine: tua enim remedia atque medicamenta omnem æstimationem excedunt pretii. Non cœlum, non terra pro merito tuarum curationum dignum quid tibi retribuere possunt. Sunt autem curationes bonitatis tuæ, multæ miserationes tuæ. Nullo siquidem æstimari vendique possunt pretio remedia atque medicamenta cœlestia & sancta; sed lacrymis illa, Salvator, fletuque amaro largiris omnibus. Quis igitur non admiretur? Quis non obstupescat? Et quis tantam bonitatis tuæ clementiam non prædicet, Salvator animarum nostrarum, qui pro tuarum curationum præmio etiam nostras suscipere dignaris lacrymas? O lacrymarum vis, quousque pertingis, quæ multa cum fiducia nullis impedita retinaculis ipsum cœlum penetras. O vis lacrymarum, in cujus confidentia Angelorum ordines omnesque virtutes semper exultant. O lacrymarum potentia, quæ, si velis, ante sanctum atque excelsum immaculati Domini thronum cum gaudio assistere potes. O lacrymarum vis, quomodo in ictu oculi, quasi pernibus sublata pennis, in cœlum ascendis, & postulata tua a Deo obtines, qui occurrit tibi hilariter, indulgentiam ac remissionem peccatorum deferens.

Largire igitur mihi indigno Domine, lacrymas per singulos dies, atque fortitudinem, ut fontes lacrymarum jugiter cum dulcedine fundens, cor meum illustretur in oratione munda, ut magnum illud delictorum meorum chirographum modicis lacrymis deleatur, ignisque ardens exiguo ibi fletu extinguatur. Nam hic si flevero, illic inextinguibilem ignem evadam. Quia enim singulis

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΝΥΞΕΩΣ.

Δ Οτι πάντων ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων, καὶ θησαυρὸς οἰκτιρῶν, σὺ εἶ μόνος ὁ Θεός, ἀγαθὸς καὶ ὀψιπλάγχυνος, ὁ δωρῶμενος αἰεὶ ἀγαθὰ πῶς αἰτῶσιν. ἐπεὶ δὲ καὶ γὰρ αὐτὸς πεπειράμασιν συνηχῶς ἀμέτρων ἰαμάτων καὶ δωρεῶν ἀγαθῶν ἔμοι δωρεῶν ἡμέραν καθ' ἡμέραν, χάριν τῶν ἀδελφῶν ἱκετεύω σε, Χριστέ, Θεὸν ἀνδρικότατον, ἵνα ἔλθῃ ἐπ' ἐμὲ συνηθῶς ἢ χάρις σε, ὅπως ἐπισυνάξῃ καὶ ἐμὴν ἀλγύνην, καὶ ἰάσῃ πάλιν τὰ κρυπτά μου βλήματα. Ἴδὲ γὰρ πειρασμοί τε καὶ οἱ μετεωρισμοὶ ἀνανεῶσιν αἰεὶ τὰ ἀδελφὰ βλήματα. Αὐτὸς δὲ, μακρόθυμος, ἰώμενος πάντοτε χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, ἴασαί με ὡς ὀψιπλάγχυνος τὰς πυκνὰς ἀσθενείας ἐμὰς καὶ ἀμαρτωλὰς. Ἐγὼ δὲ μισθώματα ἀντὶ τῶν ἰαμάτων ὅσα ἴχυσαι παντελῶς ἀποδῆναι Δέσποτα. τὰ γὰρ σὰ ἰάματα ὑμῶν πόθεν ἔχουσιν; ἢτε γὰρ ἔρανος, ὅθεν γῆ δύναται ἀποδῆναι ἀξίας τὰς ἀμοιβὰς ἀντὶ τῶν ἰαμάτων. εἰσὶ δὲ ἰάματα καὶ σῆς ἀγαθωσύνης, οἱ πολλοὶ σε οἰκτιρμοί. ἐπεὶ δὲ καὶ δύναται ὡραθῆναι ἰάματα ἔρανα καὶ ἄγρια, τιμὴν γὰρ ὅσα ἔχουσιν. Διὰ τοῦτο καὶ δακρύων παρέχας αὐτὰ Σωτὴρ, καὶ ἀπὸ κλαυθμοῦ πικρῶς χαρίζεις αὐτὰ πᾶσι. Τίς ἄρα μὴ θαυμάσῃ; τίς ἄρα μὴ ἐκπλαγῇ; καὶ τίς μὴ βυλογῇ καὶ πολλῶν ὀψιπλάνχυναι καὶ σῆς ἀγαθωσύνης Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι βυδοκεῖς λαβεῖν δάκρυα ἀντὶ μισθῶν, ἀντὶ τῶν ἰαμάτων. Ὡς δύναμις δακρύων, ἕως τίνος ἐφθασας, εἰς αὐτὸν καὶ ἔρανον ἐν παρρησίᾳ πολλῇ εἰσέρχῃ ἀκωλύτως. Ὡς δύναμις δακρύων, ὅτι τὰς ἀγγέλων σὺν πάσαις δυνάμεσιν ἀγάλλων πάντοτε εἰς τὸ σὺν παρρησίᾳ. Ὡς δύναμις δακρύων, πῶς ἰσχύεις, εἰάν τις ἐλθῇ, ἐμφορῶν καὶ ἀγνῶν καὶ ὑψηλῶν θρόνων καὶ ἀχραντῶν Δεσπότης παρῆσαι ἐν χαρᾷ. Ὡς δύναμις δακρύων, πῶς ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνάγῃ εἰς ἔρανον ἱπταμένη, καὶ τὰ σὰ ἀτήματα λαμβάνεις ὡς Θεός. συναντᾷ σοι γὰρ ἱλαρῶς βασιλεύων συγχώρησιν.

Ε Δώρησαι ὦν, Δέσποτα, ἐμοὶ τῶν ἀναξίων δάκρυα καθεκάστω, καὶ ἰσχύον, ἵνα πηγὰς δακρύων μὲν καὶ γλυκύτητος βρύσῃς ἀπὸ τοῦ φωτισμοῦ καὶ ἡ καρδία ἐν προσβολῇ καθαρᾷ, ὅπως ἀν' ἑξαλειφθῇ τὸ μέγα γραμματεῖον ἐν δάκρυσιν ὀλίγοις, καὶ κατασβεσθῇ ἐκεῖ δι' ὀλίγα κλαυθμοῦ τὸ πῦρ τὸ καύον. Εἰ γὰρ ἐνταῦθα κλαύσω, ἐκεῖ σε ῥυθίσωμαι τῷ πυρὶ τῶν ἀσβέστων. Ὅτι γὰρ καθε-

καθεκάστην προσεύω, Δέσποτα, ἡ σὴν μακρο-
 θυμίαν, πρὸ ὀφθαλμῶν μου ἔχω ἡ ἐμὴν πικρό-
 τητα καὶ τὴν σὴν ἀσπλαγχνίαν. Νικᾷ ὁ ἡ χη-
 ρότης τῆς σῆς μακροθυμίας τὴν ἐμὴν πικρότητα.
 Καὶ γὰρ πὰ πετεινὰ ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ
 τρέφουσι τὰ ἐκγόνα, καὶ ἀδεύμα ὅ ὅς ἰδίῳν
 ἐκγόνων οὐκ ἀμελεῖσι ποτε τῷ ὑποφείδῃ αὐτὰ,
 διότι νενίκηται ἐκ τῶν ἰδίῳν ἀσπλαγχνῶν. Εἰ
 ὁ καὶ τὰ πετεινὰ ὅτως ἐστὶν ἀσπλαγχνά, πό-
 σω μάλλον, Δέσποτα, νικᾷται ἡ χάρις σου τοῖς
 ἰδίῳις οἰκτιρμῶσι, ἐλεῆσαι ἅπαντας τὰς ἐπιπο-
 θῶντάς σε; Ομοίως ὁ καὶ ἡ μήτηρ ἡ ἀτιμα-
 ζομένη ἐκ τῷ πατρὶς αὐτῆς ὅ φέρει τῇ καρδίᾳ
 τὸ ὑποφείδῃ αὐτὴν, διότι νενίκηται ἐκ τῶν ἰδίῳν
 ἀσπλαγχνῶν. Εἰ ὁ καὶ ἡ τιθνηὸς νενίκηται τοῖς
 ἀσπλαγχνοῖς, πόσω μάλλον ἡ χάρις τῆς σῆς φι-
 λανθρωπίας, Δέσποτα φιλόψυχε, καθεκάστην
 νικᾷται ὅς ἰδίῳν οἰκτιρμῶν, σώσαι καὶ ἐλεῆσαι
 τὰς ποθοῦντάς σε αἰεὶ. Ἐπεὶ οὖν συνέχομαι
 ἐκ τῷ μιᾶς ἔχθρῳ τῷ θλίβοντός με αἰεὶ,
 βοήσω ἐν δακρυσιν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ πρὸς ἡ
 σὴν ἀσπλαγχνίαν, ὅπως λυτρώσῃ με ἐκ τῶν
 αὐτῶν πολέμων. τίς γὰρ καὶ διωθήσεται βασιλεύσας
 τῷ πονηρῷ τὰ ἐπιτιθεύματα, εἰὰν ἀποσῇ ῥοπήν
 ἡ χάρις σου Δέσποτα; Ὥραν γὰρ καθ' ὥραν λό-
 γοις τε καὶ ψαλμοῖς ἐκθλίβει με τὴν ψυχῇ.
 Ἡ δύναμις σου, Χειρὲ, ἡ ἐπιτιμησάσα κύμα-
 σι θαλάσσης, ἐπιτιμήσῃ αὐτῶν, ὅπως αὖ κα-
 ταργηθῇ ἀπ' ἐμοῦ τῷ εὐλογεῖν σου. διότι καθεκά-
 στην ἀνανεοῖ ἐπ' ἐμὲ μηχανήματα αὐτῶν. ἀλλὰ
 γὰρ δεσποτεύσας τῆς ἐμῆς ἀφροσύνης, ἀπὸ τῆς
 γλυκύτητος καὶ τῆς καλῆς μελέτης τῶν θείων σου
 ἐντολῶν. Κατάπεμψον, Δέσποτα, τὴν χάριν σου
 ἐν τάχει, ἵνα ἀποδιώξῃ ἀπὸ τοῦ οἴκετός σου τὸ
 δράκοντα τὸ μέγα σὺν πᾶσι τοῖς λογισμοῖς τοῖς
 ἀχρόις καὶ πονηροῖς. Ἡ πρὸς βολὴ ἡ σὴ πείσῃ
 σε, ὦ Δέσποτα· εἰρηκας γὰρ ἐν πόλει τῇ
 δικαστῇ, Θεὸν μὴ φοβέμενον, μηδὲ πάλιν ἀν-
 θρωπον ὅλως ἐντρεπόμενον· ἐν αὐτῇ ὁ τῇ πόλει
 χήραν τῇ πενιχρὰν προσεχολομῶν αὐτῶν κατ'
 ἐκάστην καὶ λέγουσαν, ἐκδίκησόν με λοιπὸν ἐκ τοῦ
 ἀντιδίκου μου· ἐπὶ χεῖρόν ὁ ὑποφείδῃ ἀσπλαγ-
 χνῶς τὸ αἰεὶ πεθλιμολογῶν· ὅς ἔχουσεν ἀνύσαι ἡ
 ὑπομονὴ τῆς χήρας, καὶ αὐτὸν τὸ ἀσπλαγχνον
 ἀνελεήμονα εἰς διδῆαν ἀγαγεῖν. Ἡ δικηδὴν χή-
 ρα ἀσπλαγχνῶ καὶ ἀνόμῳ δικαστῇ προσέρχεσθαι,
 ἵνα αὐτὴν ὁ ἀντιδικὸς αὐτῆς ἐκδικήσῃ· ἐγὼ ὁ
 προσέρχομαι Δεσπότη μου ἀσπλαγχνῶ, μα-
 κροθύμῳ καὶ ἀγαθῷ, ἔχοντι ἰσχύαν ἐπὶ γῆς

A singulis diebus tuam, Domine, longa-
 nimitatem provoco, ob oculos mihi &
 meam amaritudinem, & tuam clemen-
 tiam constituo. Sed meam vincit amari-
 tudinem longanimitatis ac patientiae tuae
 benignitas. Nam & aves quidem ma-
 gno cum pietatis affectu suos enutrient
 filios: & licet ab iis quandoque sper-
 nantur & irritentur; nunquam tamen il-
 los negligunt despiciuntve: quoniam pie-
 tatis affectu superantur. Quod si aves sic
 pie afficiuntur, quanto magis tua gratia
 suis miserationibus vincitur, Domine, ut
 miserearis omnium desiderantium te? Quin
 & mater a suo despecta puerulo, corde
 tamen ideo ipsum deserere atque despi-
 cere nequit: visceribus enim pietatis su-
 peratur. Si autem & nutrix sic pietatis
 affectu trahitur, quanto magis gratia tuae
 clementiae, animarum amator Domine,
 suis quotidie vincitur miserationibus,
 ad commiserandum atque salvandum cun-
 ctos semper desiderantes te? Quandoqui-
 dem ergo ab impuro hoste, qui me sem-
 per affligit, angor; clamabo cum lacrymis
 die ac nocte, tuam implorans misericor-
 diam, ut ab impugnationibus ejus me li-
 beres. Quis enim poterit improbi illius
 consilia conatusque perferre, gratiae tuae au-
 xilio destitutus, Domine? In horas quip-
 pe singulas cogitationibus & actibus me-
 am affligit animam. Verum tua poten-
 tia, Christe, quae fluctibus maris impe-
 ravit, ipsum quoque increpet, ut a me
 servo tuo vacuus & inanis recedat, dif-
 fugiatque. Singulis enim diebus suas in
 me machinas fraudesque renovat, dum
 mentem meam captivare studet, & a dul-
 cissima optimaque meditatione divinorum
 tuorum mandatorum avocare. Quare gratiam
 tuam celeriter emitte, Domine, ut a servo
 tuo magnum hunc Draconem cum universis
 cogitationibus suis sordidis malignisque de-
 pellat. Ipsa tua ad hoc te inducat parabola,
 Domine, qua dixisti, judicem quemdam
 in civitate fuisse, qui nec Deum timebat,
 neque hominem plane reverebatur. In eadem
 vero civitate viduam fuisse pauperculam, quae
 illum quotidie adibat, dicens: vindica jam
 me de adversario meo. Cum autem diu ille
 mulierem assidue vexatam inclementer de-
 spexisset, prevaluit tandem viduae patientia,
 ipsumque quantumvis imitem & immiseri-
 cordem, ad aequitatem revocavit. Vidua
 injuriam passa immisericordem iniquumque
 judicem adit, ut ipsam de suo vindicet ad-
 versario. Ego autem misericordem, longa-
 nimem, benignumque meum accedo Do-
 minum, potestatem in terra, & in coelo ha-

bentem, ut cito me exaudiat. Os divinum, sanctum, & mentiri nescium, Deus benedicte, sicut promissisti, Salvator, fac obsecro celeriter vindictam omnium in te sperantium die noctuque. Ne tardes vindicare me, Domine. Ex manibus inimi- ci eripe me, & ad te dirige, ut illo per gratiam tuam superato, tibi benedi- cam, teque solum glorificem, o longani- mis & misericors, qui omnes homines cupis salvos fieri. Et quia vitæ meæ tem- pus in vanitate ac turpibus cogitationi- bus defecit, dona mihi medicamentum efficax, quo plenissime ab occultis meis curer vulneribus. Et conforta me, ut sal- tem ad unam horam promte laborem in vinea tua: nam ad undecimam jam ho- ram tempus vanissimæ meæ vitæ perve- nit. Scapham negotiationis meæ tuis man- datis governa, & prudentiam mihi vili abjectoque negotiatori concede, ut nego- tiationem meam perficere possim, quan- diu adhuc tempus suppetit. Etenim navi- gationis jam finis instat, magnaue tem- pestas imminet, & tempus me variis di- stractum evocat. Huc age, o piger, omne lucrum negotiationis tuæ ex toto tempore vitæ tuæ reportatum ostende. Et hora mor- tis me terret miserum. Respicio enim ope- ra mea, & contremiscit mihi anima. In- tueor negligentiam torporis mei, & ex- horrescunt ossa mea. Separationis enim ho- ra mihi ante oculos venit, & ex ejus con- sideratione vehementer timeo. Quin & pro gaudio metu corripior, dum me ope- ra gaudio digna non fecisse cerno. Ma- gnus enim pavor est mortis tempore om- nibus peccatoribus mei similibus. Rursus- que ingens gaudium est, dum anima a cor- pore separatur, cunctis sanctis, universis justis, cunctisque ascetis. Magnus item se- parationis tempore dolor atque tristitia est imparatis atque torpentibus, dum suæ re- miniscuntur negligentiae, totiusque vitæ suæ retro temporis adeo negligenter transacti. Graviterque tunc cordis dolore excru- ciatur, qui hic dum viveret, salutis suæ curam neglexit; adeo quidem, ut poenitentiae ejus tormentum, ipsum quoque mortis ac separationis timorem excedat. Contra vero justis, sanctis, & ascetæ in hora mortis ac separatio- nis exultant, cernentes ante oculos ma- gnum illum laborem suarum exercitatio- num, vigiliarum, orationum, jejunio- rum, lacrymarum, humi cubationum, ac ciliciorum. Exultat illorum anima, ex corpore ad requiem commigrare inci- tata. Formidabilis item est mortis præ-

sencia

A καὶ ἔραν ἑπακέρην ἐν τάχει. Στόμα θεῖον, ἅγιον, ἀψευδὲς γὰρ τυγχάνεις Θεὸς διλογημένος, κα- θὼς εἰρηκας Σωτὴρ, καὶ ποιήσων ἐν τάχει τὴν ἐκ- δίκησιν πάντων τῶν εἰς σὲ ἐλπίζόντων ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ. Δέσποτα, μὴ χροίσῃς εἰς ἐμὴν ἐκδίκη- σιν. Ἐξέλθ' με ἐκ τῆς ἐχθρότης, καὶ πρὸς σὲ ἀφώδω- σον, ὥπως ἐχθρὸν νικήσας ἀφ' ἧς χάριτος, σὲ διλογήσω, καὶ σε μόνον δοξάσω, δι' ἀσπλαγ- χνε, μακρόθυμε, τὸ θέλοντα σωθῆναι ἅπαντας τὰς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ ἤξελινεν ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μου ἐν τῇ μετανοήτῃ καὶ ἐν λογισμοῖς ἀφ' ἡμερῶν, δώρησά μοι φάρμακον, ἵνα πλήρης ἰα- θῶ πάντων κρυπτῶν μου τραυμάτων, καὶ ἐνδυνα- μωσόν μου, ὥπως καὶ μίαν ὥραν πρὸς δυνάμει εἰσ- σωμαί ἐν τῷ σῶ ἀμπελῶνι. Ἐν ὥρᾳ ἐνδεκάτῃ εἶναι ὁ χρόνος βίᾱς μου τὸ ματὰς. Κυβέρνησον τὸ σκάφος τῆς ἐμῆς ψαγματοειδίας ἀφ' ὧν ὧν ἐν- πολῶν, καὶ δώρησά μοι σύνεσιν τῷ ἀτελεῖ ἐμπο- ρῷ, ἵνα ἐμπορεύσωμαι τὴν αὐτὴν ψαγματοειδίαν ἕως τῆς χαρὸς ἔχω. καὶ γὰρ τὸ σκάφος ὁ πλῆθ' ἔφθασεν εἰς τέλος, μέγας χειμὼν ἔφθα- σε. καὶ ὁ καιρὸς καλεῖ ἐμὲ τὸν μετέωρον. Δεῦρο, δαΐζον, ὀκνηρὲ, πασαι τὴν ἐμπο- εἶαν τῆς ζωῆς σου. καὶ ὥρα τῆς θανά- τος φοβεῖ με τὸ ἄδελιον. Βλέπω γὰρ τὰ ἔργα μου, καὶ τρέμει μου ἡ ψυχὴ. καὶ ὁρῶ ἀμέλειαν τῆς ἐμῆς ὀκνησίας, καὶ φείσεται μου τὰ ὅσα. ὥρα γὰρ τῆς χωρισμοῦ ἡλθέ μοι πρὸς ὀφθαλμῶν, καὶ σφόδρα ἐφοβήθην κατανοήσας αὐτήν. Ἀντὶ τῆς χαρῆνάς μου, ἰδοὺ, μᾶλλον ἐφοβήθην, μὴ ποιή- σας ἄξια ἔργα μου πρὸς τὴν χάριν. Φόβος γὰρ ὅτι μέγας ἐν καρδίᾳ τῆς θανάτου πᾶσι τοῖς ἀμαρ- τωλοῖς τοῖς ἐμοὶ εἰκοῖσι. καὶ πάλιν χαρὰ ὅτι ἐν ἡ ὥρα τῆς χωρισμοῦ ἅπασιν τοῖς ἁγίοις, καὶ πᾶ- σιν τοῖς δικαίοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀσκηταῖς. Πάλιν δὲ ὅτι λύπη ἡ ὥρα τῆς χωρισμοῦ ἀπορροήσεως καὶ χαύνοις, ὅταν ἀναμνησκόνται τὴν αὐτῶν ἀμέ- λειαν καὶ τὴν ἀπορροήσεως τῆς παρελθόντος χρόνου τῆς ζωῆς αὐτῶν. Καὶ δεινὸς βασανίζει μεταμέλεια πότε τὴν καρδίαν ἀνθρώπου ἀμελήσαντος ὡς τῆς αὐτῆς σωτηρίας. ὑπὲρ αὐτὴν τὸ φόβον τῆς θανάτου καὶ χωρισμοῦ εἶναι ὁ βασανισμὸς μεταμελείας αὐ- τῶν. Πάλιν ὅτι οἱ δίκαιοι, ἅγιοι καὶ ἀσκηταὶ ἀγάλλονται τῇ τῆς θανάτου ὥρᾳ καὶ χωρισμοῦ, ὁρῶντες πρὸς ὀφθαλμῶν τὸ κάματον μέγαν τῆς αὐτῶν ἀσκήσεως, ἀχρυπνιάδων, καὶ δάκρυων, καὶ δακρύων, χαμθινῶν καὶ σάκκων. σκιρτᾷ αὐτῶν ἡ ψυχὴ, ὅτι εἰς ἀνάπαυσιν πρὸς τρέπε- ται ἤξελεθ' ἐν ἡ ἰδίᾳ σώματος. Φοβερά ὅτι πᾶ-

λιν

λιν παρσία θανάτῃ ἀμαρτωλοῖς, καὶ χαύνοις, & A
 τοῖς μὴ σπεύδουσιν πολιτευέσθαι ἀγνοῶν ἐν βίῳ
 τῷ ματαίῳ. Καὶ λύπη σφοδρὸτάτη ἡ ὥρα τῆς
 χειρὸς ἀνδρώπῳ ἀμαρτωλῷ. Ὅθεν γὰρ συγ-
 χωρεῖται παντελῶς φθίνεσθαι τι, καὶ γὰρ
 ἀποτομία κέχρηται τὸ πρῶταγμα ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκεί-
 νῃ. Οἱμοι, οἱμοι, ὦ ψυχὴ, ἐνέκων τίνος ἄρα
 ἀμελεῖς σε τῆς ζωῆς; Ἀφ' ἧς μετεώρως ἀφ' ἧς
 πᾶς ἡμέρας ἔ' ὅλα σε χροῖς; Ὅτι οἶδας ὅτι ἄφνω B
 γίνεται ἡ κλησίς σε; καὶ τί ποιήσῃς ἐκεῖ, ἐν-
 ταῦθα ἀμελεῖς; ἔμψυχον ἔ' βήματος τῷ φο-
 βερῷ Δικαστῇ, ποίαν ἀπολογίαν ἔχεις ἀποκει-
 θήναι; πῶς κλέπτει σε ὁ Ἐχθρὸς ὃ σιωπῇς
 ἀδελφε; καὶ πῶς πάλιν συλαῖται τ' ἐράνιον πλῆ-
 τον ἡμέραν καθ' ἡμέραν ἀγνοεῖς μετέωρε; Νῆ-
 φον, νῆφον, ὦ ψυχὴ, ἐν ὥρᾳ τῷ πολέμῳ. Δεή-
 θητι ἔ' Θεὸς δακρυσὶν ὀχλομένη. Βόησον πρὸς τ' C
 Θεὸν μὲν πόνος καρδίας, καὶ διδύς καταπέμπει
 εἰς τὴν σὴν βοήθειαν, ἄγγελον οἰκτίρμονα, καὶ
 ἐλθὼν δερῶσέ σε ἔξ αὐτῆς πολέμου καὶ συγχύσεως
 ἔ' Ἐχθρῷ. Σπεύδασον μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ὥραν τῆς
 χειρὸς ἐν λύπῃ καὶ στεναγμοῖς, καὶ κλαύσῃς
 ἀνωφελῶς εἰς αἰῶνα αἰῶνος. καὶ ἥξουσιν ἅπαντα εἰς
 τὴν σὴν ἀφ' ἧς ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ εἴπῃς
 ἐν ἑαυτῇ ὀδυρομένη δεινῶς, Ἐγὼ ταῦτα καθ' ὥραν
 ἅπαντα ἐμιμνησκομένη. καὶ πρὸς μαρτυρομένης ἐμαυ-
 τῇ ἔλεγον, παρέλθω τὰς ἡμέρας αἷς ἐμὶ ἐπὶ
 τ' γῆς, ἵνα μὴ ἀμαρτήσω; μηδὲ πάλιν ἐκπέ-
 σω πᾶν ἐν πολλῷ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πρᾶξω πάντοτε
 τὰ αὐτῷ βλάρεα ἐν πολλῇ φοβουμῇ. νῦν ὃ
 θύρεθρον κενός, καὶ μὴ ἔχων παντελῶς ἐν κα-
 τέρωμα καλόν. Ἐλθέ εἰς ἑαυτὴν ψυχὴ, ἀγ-
 νίσασα σιωχῶς, φοβήθητι πάντοτε, πόθῃ σὸν
 σε τ' Θεόν, καὶ δεράπδυσον αὐτὸν ἐν πρᾶξεσιν E
 ἀγαθῶν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς θανάτῃς καὶ
 χειρὸς, εὖρῃ σε ὀφροδύμον, μὲν μεγάλης
 χαρᾶς προσδεχομένη αὐτόν. Ἐννόησον, ὦ ψυ-
 χὴ, εἰς τὸ σὸν πολίτευμα καὶ τὴν κλησίαν τῆς
 Θεοῦ. ὥρα γὰρ τῆς χειρὸς ὃ λυπεῖ ἐλθὼν δε-
 ρωθέντα ἐκ πάντων τ' γνήων, ἀλλὰ λυπεῖ θά-
 νατος τ' μετέωρον ἄνδρα, λυπεῖ καὶ ἀμαρτωλόν,
 λυπεῖ ἀχάφορον, λυπεῖ καὶ τ' ὀκνηρόν, ὀκνή-
 σαντα ποιῆσαι τὰ ἀρετὰ τῷ Θεῷ, λυπεῖ πο-
 λυτήμονα, δῆσαντα ψυχῇ αὐτῇ ἐν πράγμασι
 κοσμικοῖς, λυπεῖ καὶ τ' πλάσιον, ὅτι χεῖζει
 αὐτὸν τῆς βίᾳ ἀκροῖως, λυπεῖ καὶ τῆς πατέρας,
 ὅτι χεῖζει αὐτὸς πᾶν τέκνων ποσειδῶν, λυπεῖ
 τ' βιωτικόν, ὅτι χεῖζει αὐτὸν ἐκ τῆς πλάτῃς
 αὐτῆς, λυπεῖ καὶ τῆς ἀδελφῶν, ὅτι χεῖζει αὐ-
 τὸς

sentia peccatoribus, laxaque ac molliter vi-
 ventibus, & quibus in hac vita vanissima
 se puros servandi non fuit cura: dolor-
 que vehementissimus, separationis tempo-
 re, peccatorem occupabit, quando ne-
 que omnino quid loqui licebit, & se-
 verissimum praeceptum egredi hora illa
 urgebit. Heu heu, o anima, quamob-
 rem nunc vitam tuam negligis? cur aliis
 distracta, ita otiose dies universi tempo-
 ris tui transigis? Ignoras repentinam ac
 subitanam fore vocationem tuam? Quid,
 obsecro, illic tunc actura es, si hic ita
 jam fueris negligens? Ante tribunal tre-
 mendi judicis quid pro excusatione tua
 habebis quod respondeas? Quomodo sub-
 repat tibi inimicus tuus, non intelligis
 misera? & quomodo tibi divitias coele-
 stes in dies furetur, nescis o distracta
 & negligens? Vigila, vigila belli tem-
 pore, o anima. Precibus intenta esto,
 cum lacrymis ora Deum, & cum dolo-
 re cordis ad eum clama, & statim tibi
 auxilium mittet, angelum misericordem,
 qui te ex ipso belli periculo liberet,
 & a confusione inimici. Diligenter cu-
 ra, ne separationis hora in tristitiam in-
 cidas ac gemitum, inutiliterque plores in
 saeculum saeculi. Et venient cuncta in
 mentem tibi hora illa, dicesque intra te
 ipsam, acri dolore concitata: Omnia ista
 ego quotidie mente revolvebam, mihique
 ipse ante denunciando dicebam: Percurram
 dies meos, quibus in terra sum, ut ultra
 non peccem, neque iterum a divinis man-
 datis excidam; sed cum alacritate magna,
 quae ipsi placent peragam semper. At
 nunc inanis absque ullo penitus bono ope-
 re reperior. Ad te ipsam, o anima, rever-
 tere, assidue decerta, semperque time.
 Deum tuum concupisce, illique per bona
 opera obsequere, ut cum mortis hora sepa-
 rationisque tempus advenerit, te paratam,
 & magno cum gaudio expectantem ipsum
 inveniat. Intellige, o anima, institutum
 tuum, Deique vocationem. Non enim li-
 berum animum, cunctisque rebus terrenis
 liberatum contristat angitque migrationis
 hora. Sed mors hominem distractum & pec-
 catorem contristat. Contristat remissum ac
 negligentem, & quae Deo placent omitten-
 tem. Contristat multa possidentem, qui cu-
 ris & negotiis secularibus suam devinxit
 animam. Contristat opulentum, quod
 eum, licet invitum, ab hac vita sepa-
 ret. Contristat patres, quod a carissimis
 eos liberis segreget. Contristat munda-
 num, quoniam divitias suas deserit. Con-
 tristat fratres, quoniam cum luctu eos

ab invicem dividit. Omnes isti superveniente mortis hora contristabuntur, quoniam seculi rebus nimium districti fuerunt. At tu quare contristaris & ingemiscis, o anima, mundo libera, seculique rebus exuta? In libertatem vocata, in ea sic semper permane, & in via Dei generose perge, alacriter quæ ipsi sunt placita perficiens. Quod si Deo ex toto corde & anima adhæreas, numquam mortis horam reformidabis: quin & ipsa mors, & migratio de corpore tibi potius gaudio futura est.

Salva me, patiens & longanimis Domine. Salva me, Fili Dei, qui solus sine peccato es, Christe. Et concede mihi, Salvator, æternæ vitæ meditationem, ut præter eam aliud nihil in corde meo unquam habeam: tuamque voluntatem, cooperante mihi peccatori gratia tua, perficiam semper, promptusque reddar ad benevole tua mandata exsequenda: ut recte in pecunia abs te, Rex cœlestis, accepta negotiari queam; peractaque bona negotiatione in tuo agro, Salvator, laudem abs te, o Domine, consequar, dicamque cum fiducia & mundo corde, dum veneris, Domine: Beatus sum, quia venisti Domine: indue me veste digna nuptiis sponsi immortalis, quam tua ego acquisivi gratia. Accendam & lampadem, quam mihi tua, Christe, largita est gratia atque longanimitas: egrediar cum gaudio obviam tibi, collaudans ac benedicens sponsum immortalem: ut iustorum atque sanctorum, qui tibi placuerunt, fieri merear particeps in secula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO COMPUNCTORIUS.

E Dessena ex urbe benedicta, quodam die diluculo surgens, cum duobus fratribus egressus sum: sublatisque in cœlum oculis, speculum illud nitidum, astrisque ornatum cum gloria fulgens, adspiciebam. Ego vero cum admiratione tacitus mecum ista revolvens: Si hæc, inquam, tanto cum decore resplendent: iusti & sancti divinæ obtemperantes voluntati, in hora illa, quando Dominus venerit, quanto magis ineffabili luce gloriæ Salvatoris fulgebunt? subito autem in memoriam mihi venit

A τὰς ἀπ' ἀλλήλων ἐν κλαυθμῷ. Οὗτοι πάντες λυπῶνται ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς θανάτου, ἐπεὶ δὴ καὶ δέονται ἐν τραύμασι κοσμικοῖς. Σὺ δὲ ἕνεκεν τίνος στενάζεις καὶ λυπῇ, ὦ ψυχὴ, ἐλθούδερρα κόσμος, ἀπαλλαγείσα καὶ παρ' αὐτῶν τραυματίων, ἕτως μὲν πάντοτε κληθεῖσα ἐλθούδερρα, καὶ πορεύου ἀνθρώπος εἰς τὸ ὄδον τοῦ Θεοῦ, ποιῶσα ὑποδύμως τὰ αὐτῶν βιβάσματα. Ἀν' ὅσοις κενοῖται τῷ Θεῷ ἡ ὅλης σε τὴν ψυχὴν, ἢ μὴ φοβηθῇς ποτε τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μᾶλλον θάνατος καὶ χειρισμὸς σώματος χαρὰ σοι γηθήσεται.

B Σώσόν με, Μακρόδυμε, σώσόν με Υἱὲ Θεοῦ, ἀναμάρτητε Χειρὲ, καὶ δώρησά μοι σωτήρ τὴν μελέτην τὴν ζωῆς, ὅπως ἂν μὴ χάω ποτε ἐν τῇ ἐμῇ καρδίᾳ πλὴν ταύτης τῆς μελέτης· ἵνα σὰ θέληματα ἐπιτελῶ πάντοτε, τὴν χάριτος δὲ σωεργίας ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ, ὑποδύμως ἐσομαι, βιμενῶς πορεύσομαι ἐν τοῖς σοῖς ποταμίαις, ἵνα τραυματεύσωμαι καλῶς ἐν ἀργυρίῳ, ὃ αὐτὸς μοι δέδωκας, Βασιλεῦ ἑβραῖε, καὶ τραυματεύσῃς με καλῶς τραυματεῖν ἐν τῷ σὸν ἀγῶνι Σωτήρ, ἐπ' αἵματι ἐπιτύχω τῷ Θεῷ, ὦ Δέσποτα· καὶ εἰπὼ παρρησίᾳ μὲν καρδίας, ὅταν ἔρχῃ Κύριε· μακάριος τυγχάνω ὅτι ἦλθες Δέσποτα. Ἐνδυσόν με ἐνδυμασίαν εἰς τὰς γάμους Νυμφίον ἀθανάτου, ὃ ἐκτισάμην ἐγὼ ἀπὸ τῆς σῆς χάριτος. Ἀΐψω καὶ τὴν λαμπάδα, ἣν μοι ἐχάρισται ἡ χάρις ἡ σὴ, Χειρὲ, καὶ ἡ μακροθυμία· θέλω μὲν χαρᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάντησιν, δοξάζων καὶ ὑμνοῶν Νυμφίον ἀθανάτον, ὅπως καταξιώθω συμμετοχὸς ἡμέρας δικαίων καὶ ἁγίων, βλαφτευσάντων σοι, εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

E

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ.

E Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὄρθρου λίαν ἀναστὰς, ἐπορεύόμην ἐγὼ σὺν τοῖς δύο ἀδελφοῖς, ἐξώθεν τὴν ὑλογημένην πόλιν Εἰδεσάν· καὶ ἦρα τὰς ὑφ' ἡμῶν με εἰς τὸ ἑβραῖον, ὡς ἐσοπίρον καθαρὸν, λάμποντα σὺν τοῖς ἁγίοις μὲν δόξης ἐπὶ γῆς· καὶ θαυμάσιος ἔλεγον, ἂν ἄρα τὰ πάντα ἕτως λάμπωσι μὲν δόξης, δίκαιοι δὲ ἅγιοι ποιήσαντες τὸ θέλημα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος, πόσω μᾶλλον λάμψωσι φωτὶ ἀνεκλαλήτῳ τὴν δόξην τὸν Σωτήρος; Παραχρῆμα δὲ μνηθεὶς τὴν φοβερὰν σκέ-

ἐκείνης ἐλθούσης ἡ Χειρὸς, ἐτρόμασαν ὡς
 μὲν, καὶ τὸ σῶμα σὺν ψυχῇ κατατμηθεὶς ἐ-
 κλάυσα μετ' οὐδύνης καρδίας, καὶ εἶπον ἐν στε-
 ναγμῷ· πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ὄρεθῶ ἐν τῇ
 ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ; πῶς ἔχω τῷ θανάτῳ
 ἐμπαροῦσιν ἡ βήματος ἡ φοβερᾷ Δικαστοῦ;
 πῶς ἐγὼ ὁ μετέωρος σὺν τελείοις ὄρεθῶ; ἢ
 πῶς ἐγὼ εἰσὸς εἰσὶν μὲν παρὰ τῶν ἐκ δε-
 ξιάων τῆ Χειρὸς; ἢ πῶς ἐγὼ ὁ ἄκαρπος ὄ-
 ρεθῶ μετὰ ἀγίων ποιησάντων ὡς καρπὸν δι-
 καιοσύνης; ἢ ὅταν γνωρίζωσιν οἱ ἄγιοι ἀλλήλους
 ἐν πατρὶ ἑρανίῳ, τί ἂν ἐγὼ ποιήσω; τίς ἄρα
 γνωρίσῃ με; δίκαιοι ἐν τῷ πατρὶ, ἀσεβεῖς ἐν
 τῷ πατρὶ. Πάλιν δείξουσιν μάρτυρες τὰς βασά-
 ντας· ἀσκητὰς τὰς ἀρετάς. Εἰ γὰρ τί ἂν ἐπι-
 δείξαμι, εἰ μὴ τὴν χαυνότητα τῆ ἐμῆς ῥαθυ-
 μίας; ὦ ψυχὴ μετέωρε· ὦ ψυχὴ ἁμαρτω-
 λέ· ὦ ψυχὴ ἀνάχυντε· ὦ ψυχὴ μισησασα
 τὴν ζωὴν αὐτῆς αἰ· ἕως πότε παρὰ τῶν σὺν-
 ρεοῦσιν σε ἐπὶ γῆς; ἕως πότε ἔλκῃ σε ἡ κακὴ
 συνήθεια τῶν πονηρῶν λογισμῶν; Οὐκ οἶδας
 ὅτι οἱ κακοὶ λογισμοὶ καθ' ὥραν, ὥσπερ νέ-
 φος σκοτεινὸν γίνονται ἐμπαροῦσέν σε, ἡ μὴ νή-
 φειν πρὸς Θεόν; τί λοιπὸν σὺ προσδοκᾷς ἐν
 τῇ σῇ ἀμελείᾳ· ὅτι βραδυῖα ἐλθεῖν ὁ ἑράνιος
 Νυμφίος; Οὐ βραδύνει ἄθλιε· ἀλλ' ὡς ἀτρα-
 πὴν φεικτὴ ἑρανόθεν γίνεται ἡ αὐτῆς παρσία.
 Σπούδασον ὄρεθῆναι ἐπιμὸς εἰς τὴν ὥραν ἐκεί-
 νην τὴν φοβεράν, ἵνα μὴ κλαύσης ἐκεῖ εἰς ἀλ-
 να ἀλῶνος. Μὴ πρὸς σεχέ παρτελῶς εἰς ἐτέρων
 πλάσματα· τὰ σακάκα κατὰ θρήνησον. Μήποτε
 πρὸς σεχέ τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀ-
 δελφῷ καὶ πλησίον, ἀλλ' εἰς τὴν σὴν δοκὸν κα-
 τανόει συμεχῶς. Εἰ γὰρ δύνη ἐκβαλεῖν πρὸς τὸν
 τὴν σὴν δοκὸν ἀπὸ τῆ σὴν ὀφθαλμῷ, ἐκβαλε
 καὶ τὸ κάρφος τῷ ἀδελφῷ καὶ πλησίον· εἰ γὰρ
 μή γε, θρήνησον τὴν σὴν δεινὴν τύφλωσιν.
 Πῶς σὺ φῶς νομίζεις παρὲχέν τῷ πλησίον;
 Γενεῖ σεαυτῆς, ψυχὴ, ἱατρὸς καθ' ὥραν, εἰ
 δ' ἔτις θεραπεύσῃς ἀδελφόν σε ἄρρωστον. Οὐδὲ
 ἔχῃς πρὸς σεχέ πρὸς σὺν ἀμελείᾳ. πάντα γὰρ
 σοι δέδωκεν ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, ἀγάπην, σύνε-
 σιν, καὶ γνώσιν πνευματικὴν. Γνώριζε τὸ συμ-
 φέρον.

Οἱ γὰρ δύο ἀδελφοὶ δακρύνοντες ἔλεγον·
 Ἀγτί ἔτις, πάτερ, κλαίεις μετὰ οὐδύνης;
 καὶ ἐγὼ εἶπον πρὸς αὐτούς· τέκνα μὲν ἀγαπητὰ,
 δὲ ἐμὴν ἀμέλειαν θρήνω ἐγὼ ἐμαυτὸν. Θεὸς
 γὰρ ἀγαθὸς ἐδωρήσατο ἡμῖν φωτισμὸν τὸν γνῶ-
 σεως,

A nit terribilis ille Christi adventus : un-
 de contremuerunt ossa mea, corporeque
 simul & anima totus exhorui : atque sic
 concussus, & perturbatus, magno cum
 dolore cordis flere coepi : & ingemiscendo
 dixi : Quomodo ego peccator in illa ho-
 ra terribili ac formidanda inveniar ? Quo-
 modo ego coram tribunali tremendi judi-
 cis adstabo ? quomodo ego elatus & su-
 perbus cum perfectis consistam ? quomodo
 B ego hoedus cum ovibus a dextris Christi
 statuar ? aut quomodo ego arbor infructuo-
 sa, cum sanctis illis, qui in hac vita ju-
 stitiæ fructum tulerunt, collocabor ? aut
 quando se mutuo in aula coeli cognoscent
 justii, quid tunc faciam ? quis me tunc agno-
 scet ? In thalamo justii, & impii in igne.
 Rursus Martyres sua ostendent supplicia,
 suasque virtutes Ascetæ. Sed ego quid osten-
 dam, nisi socordiam ac negligentiam me-
 am ? O anima superba atque elata. O
 C anima peccatrix. O anima impudens. O
 anima, quæ semper vitam tuam odisti :
 quamdiu rerum terrenarum cupiditate tra-
 heris ? Quamdiu prava improbarum cogi-
 tationum consuetudo in te dominabitur ?
 An ignoras malis cogitationibus per sin-
 gulas horas fieri, ut tamquam caligine
 ac tenebris obducta, viam non reperi-
 as, qua ad Deum vigiles ? Quid ulterius ex-
 spectas, & differs negligens ? An quod
 D venire tardabit coelestis sponsus ? Non tar-
 dabit, misera, sed ut fulgur horribile,
 e coelo adventus ejus erit. Quapropter ad-
 vigila, ut parata in illa terribili hora in-
 veniaris, ut ne luctu ibi afficiaris sempi-
 terno. Aliena peccata ne respexeris, quin
 tua potius defleto : neque consideraveris
 festucam in oculo fratris ac proximi ; sed
 trabem, quæ in tuo est, assidue potius
 E animadverte. Ubi ex oculo tuo trabem
 eripueris, tunc ex fratris quoque, & pro-
 ximi oculo festucam eximes. Quod si te
 curare non potes, est quod gravem cæci-
 tatem tuam defleas. Quomodo enim aliis
 lumen præbere poteris ? Prius ergo tibi ipsi
 medere, o anima, & postea fratrum infir-
 morum sanitati attende. Nullam socordiae
 tuæ excusationem habes. Cuncta enim
 tibi largitus est sanctus Deus, judicium,
 F & intellectum, & cognitionem rerum spi-
 ritualium. Quæ tibi prodesse possunt,
 agnosce.

Tunc duo illi fratres & ipsi illacry-
 mantes, his me verbis interpellabant.
 Quid ita acerbe plangis, o pater ? Et ego
 ad ipsos. Meam, inquam, socordiam,
 o filii carissimi, defleo. Cum enim cogni-
 tionis nobis lumen tribuerit Deus optimus,
 ego

Matth. 24.
 Luc. 17.

Matth. 7.
 Luc. 6.

ego quotidie illud repello. Nam si divinæ voluntatis mandata perfecissem, beatus fane in hora illa forem: & non solum ego, sed & omnes qui obediunt voluntati ejus. Idcirco, fratres, nullam penitus ibi excusationem habituri sumus, quoniam scienter peccamus cuncti. Divinam itaque providentiam, & quanta nobis pro sua bonitate largiatur Deus, consideremus universi. Semper ejus gratia corda nostra visitat: &, si locum, ubi requiescat, invenerit, ingreditur, semperque in anima inhabitat: sed si cor immundum offenderit, illico recedit. Rursusque miserationes ejus cogunt eam ad nos peccatores invisendos venire; quoniam omnes mutabiles sumus, libera voluntate, non natura: elati semper invenimur & segnes, invidi & improbi, mala alii contra alios assidue cogitantes, pravisque ac impudicis cogitationibus gaudentes, in iisque, velut in foetidissimo coeno, perpetuo jacemus. Unde fit, ut cum ad nos visitandos gratia ingredi cupiat, improbarum cogitationum foetorem turpissimum in cordibus nostris reperiatur: quare illico recedit, cum locum introeundi ac quiescendi in nobis, sicut volebat, non inveniat. Veruntamen cor nostrum dulcedine luminis sui pulsat, ut resipiscat, quoniam visitavit illud, & non invenit locum introeundi. Ut sic lucis dulcedine allectus homo, ipsam inquirat: nequit enim penitus nos gratia deserere: a propria enim ipsius benignitate eo adigitur, ut omnium nostri misereatur. Cernis providentiam Dei? Cernis Christi in nos pietatis viscera? quanto nos desiderio Deus sanctus desideret? & quantopere nos salvare cupiat? Felicem atque beatum illum, qui purum semper cor gratiæ parare studet; ut cum ad introeundum venerit, offendens in eo suavissimum virtutum odorem, atque animæ sanctitatem, seculis omnibus ibi mansionem faciat. Quid igitur misericordissimo Deo pro tot tantisque bonis ac donis retribuemus? quam illi gratiam referemus, quod de cœlis e sinu Patris descendit? quod pro nobis in utero incarnatus est? quod nostri causa alapis cæsus est? Tametsi in terra mille annos viveremus, ne pro uno quidem colapho dignas Deo gratias referre possemus. Istud enim, filii mei carissimi, pertimesco: exploratissimam enim habeo negligentiam meam: ne omnes, qui me jam intuentur, ac beatum prædicant, fictamque pietatem ac religionem meam colaudant, ibi me irrideant, cum me igne cruciari adspicient.

Parce

Α σεως, καὶ γὰρ αὐτὴν ἀδεῖα ἡμέραν καθ' ἡμέραν. Εἰ γὰρ ἀπετέλεσα Κυεῖς δελήματα, μακάριος ἂν ἦμιω ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ· καὶ οὐκ ἐγὼ ὁ μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιήσαντες τὰ αὐτῶν δελήματα. Χάειν τέττε, ἀδελφοί, οὐκ ἔχομεν παντελὸς ἐκεῖ δ' ἀπολογίαν, ὅτι ἐν γνώσει ἡμεῖς πάντες ἁμαρτάνομεν. Καταμάρτυρον πάντες ὧ Θεῷ τὴν πρόνοιαν, μετὰ πασῶν δωρεῶν ὧν ἡμῖν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐδωρήσατο. Ἡ χάρις αὐτῶν αἰὲν ἐπισκέπτεται ἡμῶν τὰς καρδίας σωεχῶς· ἂν ὅρῃ ἀνάπαιον, εἰσῆσα, κατοικεῖ πάντοτε ἐν τῇ ψυχῇ. εἰ μὴ ὅ μὴ ὅρῃ καρδὴν ἢ καρδίαν, διδῶς ἀφίσταται. Πάλιν ὁ οἱ οἰκτιρμοὶ ἀναγκάζουσιν αὐτὴν ἐλθεῖν ἐπισκέψασθαι ἡμᾶς τὰς ἁμαρτωλὰς, ἐπειδὴ ἐσμεν πάντες τρεπτοὶ τῇ προαρέσει, ἔχοντες ὅτι κατὰ φύσιν. Δεισόμεθα αἰὲν μετέωροι καὶ χαῖνοι, φοβούμενοι καὶ τωοντοὶ, λογιζόμεθα κατὰ κατὰ ἀλλήλων συνεχῶς, ἐνδυμέμεθα πάλιν ἐνδυμήσας τωοντοὶ, δεισνόμεθα αἰὲν, ὡς ἐν βορβόρῳ δεινῷ, κείμενοι ἐν λογισμοῖς. Καὶ ἐλθέσθης χάριτος ἐπισκέψασθαι ἡμᾶς, δίδου δυνάμιν τῶν ῥυπαρῶν λογισμῶν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, καὶ διδῶς ἀφίσταται μὴ ὅρῃ εἰσοδὸν εἰσελθεῖν καὶ κατοικεῖν εἰς ἡμᾶς κατὰ δέλει. πλὴν νόσει τὴν καρδίαν ἐν γλυκασμῷ φωτεινῷ, ἵνα ἐλθῇ εἰς ἀποθῆναι, ὅτι ἐπεσκέψατο, καὶ ἔχοντες εἰσοδὸν, ἵνα ἔτῳς γλυκανθεῖς ἄνθρωπος τῷ φωτισμῷ ἐπιζητήσῃ αὐτὴν. ὅμως αὕτη ἡ χάρις ὁ δυνάτα παντελὸς ἀποσῆναι ἀπὸ ἡμῶν, διότι βιάζεται ἰδίᾳ ἀσπλάγχχνῃ ἐλεῆσαι ἅπαντας. Εἶδες πρόνοιαν Θεῷ; εἶδες ἀσπλάγχχνα ὧ Χειρὸς; πῶς ἡμᾶς ποθεῖ αἰὲν ὁ Θεὸς ὁ ἀγιος, καὶ δέλει ἡμᾶς σωθῆναι; Μακάριος ἄνθρωπος ὁ σπευδῶν πάντοτε ἐτοιμάσαι καρδὴν ἢ καρδίαν χάριτι· ἵνα ἐλθῇ δυνάμιν ἀρετῶν, καὶ ψυχῆς ἀγίασμα, καὶ καποκήσῃ ἐν αὐτῷ εἰς ἀθάνατον ἀθάνατος. Τί οὖν ἀποδώσομεν τῷ Θεῷ τῷ ἀσπλάγχχνῳ πρὸς τῶν ἀγαθῶν τέττων ἀπάντων καὶ δωρεῶν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔρανων κατὰ τὴν δυνάμιν Πατρὸς, ἢ ὅτι ἐν τῇ μητρὶ ἐσάρκωσεν δι' ἡμᾶς, ἢ ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν ἐρράπισεν; Περὶ τῷ ῥαπίσματος μόνον τῷ ἀποδύνα, χίλια ἔστι ἡμεῖς ἂν ζώομεν ὅτι τῇ γῆς, ὁ δυνάμεθα ἀποδύνα τῷ Θεῷ ἀμοιβὰς τῇ χάριτος. Ἐγὼ τῷ πῶ φοβῶμαι, τέκνα μου ἀγαπητά· γινώσκω γὰρ ἀκείβως τὴν ἐμὴν ἀμέλειαν, μὴ πάντες οἱ δεῖται καὶ οἱ μακαρίζοντες τὴν ψυχὴν μου διλάθειαν, ἐκεῖ μοι ἐμπλήσωσιν, ὅταν με δεῖσιν ἐν πυρὶ καὶ ὁμόλογον.

Φα-

Φείσας, φείσας, Κύριε ὁσπλαγχνε, Χει- A
 ρὲ Σῶτερ, καὶ ὑὲ μονογενὲς, τῷ ἀρχαίῳ δέ-
 λῳ σὺ, ἵνα μὴ ἐκεῖ δόξῃς ἐμπροσθεν τοῦ βή-
 ματος πρεσβυτέρως ἐν φόβῳ καὶ ἀγχύνῃ μεγάλῃ, καὶ
 ὄνειδος θεαταῖς ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις. Ἀλλ' ἐνταῦθα, Σωτήρ μου, παύσασόν με ὡς πατήρ
 ὁσπλαγχνος φιλότεκνος, καὶ ἐκεῖ συγχώρησον ὡς Θεὸς ὑψίστος μόνος ἀναμάρτητος. Εἰ μὴ γὰρ
 ὦδε Σωτήρ σωετίσης ἄθλιον, καὶ δῶς αὐτῷ φω- B
 τισμὸν καρδίας καθ' ἐκαστὴν μετανοεῖν ἀναδῶς
 πᾶς αὐτῷ ἀμαρτίας, ἐκεῖ τί ἂν ποιήσῃ ἀναπο-
 λόγητος ὢν. Οὐκ ἤμην ἐγὼ ποτε ὑπάρχων ἐπὶ
 τῇ γῆς, ἔδοξέ σοι Δέσποτα ἐν πολλοῖς σὺ οἰκτιρ-
 μοῖς πλάσας με ἐν κοιλίᾳ μητρὸς μου ἀμαρτω-
 λῷ. καὶ τεχθεὶς ἐν ἐλέει ἐγὼ ὁ ἀνάξιος ἠξιώθην
 ἡμέᾳ σκευὸς τῇ σῇ χάριτι, καὶ κινύρα ἀγαθῇ
 μελωδίζουσα αἰεὶ ῥήματα σωτηρίας ἀπασι ἀκροα-
 τῆς. Λαβὼν ταῦτα ὁ χαῦνος ἐγὼ καὶ ἀμαρτω- C
 λὸς ἠδέτησα ῥαθυμῶς χάριτος τὰς ἀμοιβάς.
 Χάριζε, μελωδίζε ἐν σώματι ῥαθύμως μελω-
 δίας ὁσίας. Καθὼς καὶ ἐβόλετο, ἡ χάρις ἐφώ-
 τισεν ἔννοιαν ἐσκοτισμένην φθιγγαῖαν καὶ τὰς
 φθιγγὰς τῇ αὐτῇ μελωδίᾳ. Χάριν τέττε προσ-
 πίπῃ πάλιν τῇ σῇ χάριτι, ὅτι μονογενὲς, Σῶ-
 τερ πάντων ψυχῶν ἡμῶν, ἵνα καθὼς γέγονεν ἐμοὶ
 τῷ ἀναξίῳ ἐνταῦθα ἡ χάρις σὺ καὶ πᾶσαν
 ὥραν φωτισμὸς, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καταφυ-
 γὴ καὶ χαρὰ, ἔτω καὶ ἐκεῖ Σῶτερ ἡμῶν πλεον-
 γος αὐτῆς σκεπασθήσομαι ἐγὼ ἐν τῇ φεγγαῖᾳ δέ-
 κῃς. καὶ σταθῶ ἐν δεξιᾷ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, οἰκ-
 τηρθεὶς χάριτι, σωθεὶς δ' ἐν ἐλέει, ἀνυμνῶν
 καὶ δοξάζων τῇ σῇ μακροθυμίᾳ, δημιουργεῖ
 χρεαντε, ὅτι ἔχ' ὑπερεῖδες δάκρυα καὶ ἀρχαίς καὶ ἀ-
 μαρτωλὸς δέλῳ σου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
 ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ.

Κατανύγηδι, ψυχὴ μου, κατανύγηδι, ὅτι
 πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς οἷς ἔληφας παρὰ τοῦ
 Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐφύλαξας. κατανύγηδι ἐπὶ πᾶσιν οἷς
 ἔπραξας κακοῖς. κατανύγηδι ἐπὶ πᾶσιν οἷς ὁ Θεὸς
 ἐμακροθύμησεν ἐπὶ σοί. κατανύγηδι καὶ μετανόησον,
 ἵνα μὴ τῷ Ἰζωτέρῳ σκότει παρδοθῇς. Μετανόη-
 σον ψυχὴ παλαμπῶρε, ἵνα μὴ καταρχυθῇς ἐπὶ τῇ
 φεγγαῖᾳ βήματος τοῦ Χειροῦ. Οἱμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ
 τῷ ῥυπώσαντι τὸ καθαρόν τῆ καρδίας μου τῇ ἐμαυ-
 τῷ χαυνότητι. Ἡ γὰρ ἀμέλεια μου καὶ ἡ ὀκνησία τῇ
 Tom. I. παρ-

Parce, parce, Domine clementissime,
 Christe Salvator, Fili unigenite, mihi ser-
 vo tuo inutili; ne coram tribunali cum
 tremore & ignominia magna ibi deprehen-
 dar, ludibrioque sim spectantibus tam An-
 gelis, quam hominibus. Verum hic me,
 Salvator meus, tamquam clementissimus
 pater & filiorum amantissimus, erudi & cor-
 ripe; ibi autem, ut coelestis Deus & solus
 absque peccato, ignosce mihi. Nisi enim
 in hac vita, Salvator, misero peccatori
 sanam mentem dederis, tuoque lumine cor
 ejus illustraveris, ut quotidie peccata sua
 per poenitentiam abluat; illic absque de-
 fensione quid faciet? Antequam ego in ter-
 ra essem, placuit tibi pro infinita miseri-
 cordia tua, Domine, in utero matris meae
 peccatricis formare me: & in lucem indi-
 gnus ego jam editus, factus sum dignus,
 ut vas fierem gratiae tuae, & velut citha-
 ra bona, quae verba salutis omnibus audi-
 entibus dulciter occineret. Hæc ego igna-
 vus & peccator dona accepi, & tantæ tuæ
 gratiae me per desidiam ingratum præbui.
 Tu dulcia sanctitatis cantica in ore inertis
 famuli tui expromere dignare. Sicut vo-
 luit gratia, sic mentem tenebris circum-
 fuscavit, ut laudes tuas dulciter
 personaret. Hujus ego rei gratia rursus ad
 te supplex recurro, Fili unigenite, salva-
 tor animarum nostrarum, ut sicut hic gratia
 tua mihi quantumvis indigno fuit cunctis ho-
 ris illuminatio, protectio, susceptio, perfu-
 gium & gaudium; ita & illic, Salvator, sub
 umbra alarum ejus in horrendo illo judicio
 protegar; ut ad dexteram in regno tuo collo-
 catus, gratiaeque miserationes consecutus, &
 misericorditer salutem obtinens, longani-
 mitatem tuam collaudem celebremque, mun-
 diffime opifex, qui inutilis & peccatoris servi
 tui lacrymas nequaquam despexisti.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
 EPHRAEM SYRI

SERMO ALIUS COMPUNCTORIUS.

Compungere, o anima mea, compun-
 gere super universis bonis, quae a Deo
 accepisti, & non custodisti. Compungere
 de omnibus, quae fecisti, malis. Compun-
 gere in cunctis, in quibus te diu patien-
 ter Deus exspectavit. Compungere, & poe-
 nitentiam age, ne tenebris tradaris exte-
 rioribus. Resipisce misera anima, ne coram
 horrendo Christi tribunali confundaris. Hei
 mihi peccatori, qui puritatem cordis mei
 ob ignaviam meam contaminavi. Nam ne-
 gligentia & pigritia mihi cordis libertatem
 X obscu-

obscurarunt. Improbā concupiscentia mihi, ut dominus servo, imperat: egoque mox cum timore, infantis instar, obedio; meque dum decipit, oblector. Quis porro mihi condoleat, aut solatium præbeat? Solus ipse Salvator meus, qui propriam bonitatem possidens, in me desperabundum respexit. Hei mihi peccatori, quoniam solus ego vulneratus sum. Hei mihi, quoniam mundum me fecisti Domine; ego autem me mea negligentia peccando foedavi. Similis cum essem Angelis, meipsum abjeci. Multiplicate sunt iniquitates meæ, Domine, multiplicatæ sunt, & non est finis multitudinis earum. Quo pacto autem supplicabo tibi, Salvator meus, qui os meum conviciis & maledictis replevi? aut quomodo collaudabo te, qui conscientiam pollutam habeo? aut quomodo te diligam, qui odio plenus sum? Quo pacto veritas in me inhabitabit, qui meipsum mendaciis muniavi? quoniam pacto invocabo te, qui tua non custodivi mandata? Verum cum sis ipse mendacii expers, ne quæso me abjectum despexeris, neve detestandum me abjeceris, neque pene desperatum me deserueris. Valde enim lætatur inimicus meus, dum me de propria desperationem salute cernit: in hoc quippe solo lætatur atque exultat, ut me per desperationem captivum adspiciat. Verum ipse per viscera misericordie tuæ spem ejus confunde, meque ex dentibus ipsius eripe: & a fraudulenta atque maligna ejus mente, totoque quem in me movet, conatu libera.

Ideo cunctos vos hortor, qui conscientia scelerum & iniquorum operum angimini, ne de vobis ipsi desperetis, neque adversarium vestrum lætificetis. Sed audacter ad Deum accedite, & coram ipso plorate, & nequaquam vos ipsos desperetis. Vehementer enim super poenitentiam agentibus gaudet Dominus noster, conversionemque nostram libenter suscipit. Ait enim: *Post hæc omnia ad me revertere*. Rursusque per sancta Evangelia dicit: *Venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos*. Nemo igitur seipsum desperet, etiamsi peccaverit: requirentibus enim ipsum, mercedis retributor erit; aspernantibus vero, & nullam poenitentiam agentibus, rigidum se præbebit atque austerum. Qua ergo via poterit quis eum inquirere & invenire? Primum quidem omnium, mutua erga fratres servanda est caritas. *Deus enim, ut ait, est caritas*. Siquis igitur caritatem possederit, Deum possidebit. Siquis humilitatem possederit,

A παρρησίαν τὴν καρδίας μου ἐσκότησαν. Ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία, ὡς δευπότης δάλα, ἐπιτάσσει μοι. καὶ γὰρ διδύς μὲ φόβος, ὡς νήπιος ὑπακύν. Ἐξ ἀποπλανᾶς με, καὶ γὰρ ἤδομαι. Καὶ τίς ὅστις ὡς εἰς ἐμοῦ πονθήσῃ ἢ ἀδικαλέσῃ; μόνος αὐτὸς Σωτὴρ μου, ὁ τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα κεκτημένος, ἐπέβλεψεν ἐπὶ ἐμὲ τὴν ἀπεγνωσμένην. Οἱμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, ὅτι μόνος ἐγὼ ἐτραυματίσθην. Οἱμοὶ ὅτι καθαρὸν με ἐποίησας Δέσποτα, καὶ γὰρ τῇ ἀμελείᾳ μου ἐμαυτὸν κατεργύπωσα ἐν ἁμαρτίαις. Ἰσότημος ἀγγέλων ὑπάρχων, ἐμαυτὸν ἐσμίμνω. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, Κύριε, ἐπλήθυναν, καὶ οὐκ ἔστι πέρας ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν. Πῶς ὃ ἱκετεύσω σε Σωτὴρ μου, ὅτι τὸ σῶμα μου ἐπλήρωσα λοιδορίας; ἢ πῶς ὑμνήσω σε, ὅτι ἡ σωείδησίς μου μεμόλυται; ἢ πῶς ἀγαπήσω σε, ὅτι ἔμίσους πεπλήρωμαι; ἢ πῶς οἰκήσῃ ἐν ἐμοὶ ἡ ἀλήθεια, ὅτι τῷ ψεύδει ἐμαυτὸν καθώπλισα; ἢ πῶς ἐπικαλέσομαι σε, ὅτι πᾶς ἐντολὰς σου οὐκ ἐφύλαξα. Ἀλλ' αὐτὸς ἀψευδὴς ὑπάρχων, μὴ ὑποείδῃς με τὴν ἔξθεννημένην. μὴ ἀπορρίψῃς με τὴν ἐβδελυγμένην. μὴ ἐγκαταλίπῃς με τὴν ἀπηλπισμένην. Σφόδρα γὰρ τέρπεῖ ὁ ἐχθρὸς μου, ὅταν βλέπῃ ὅτι ἐμαυτὸν ἀπογινώσκω. ἐν τούτῳ γὰρ μόνον ἀγάλλεται, ἵνα ᾄδῃ τὴν ἀπογνώσεως ἰδίαν με ἀρχαίωτον. ὅμως αὐτὸς τῇ διασωλαγχνίᾳ σου κατ' ἀρχαίωτον αὐτὸς τὴν ἐλπίδα, καὶ ἑκπασόν με τῶν ὁδόντων αὐτὸς καὶ τὴν κακοτέχναν γνώμης, Ἐὐλῆς αὐτὸς τὴν κατ' ἐμοῦ κινεμένην ἐνεργείας.

Διὸ ὡς ἀκαλῶς πάντας, ὅσοι τῇ σωείδῃ λυπεῖσθε ἐπὶ τοῖς ἀτόποις ἔργοις, μὴ ἑαυτοὺς ἀπογινώσκετε, μὴ χαροποιῇτε τὴν ἀντίδικον ὑμῶν. Ἀλλὰ παρορσεύεσθε ἀναγνῶντες τῷ Θεῷ, κλαύσατε ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀπελπίσητε ἑαυτοὺς. σφόδρα χάρει ἐπὶ τοῖς μετανοοῦσιν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἐκδέχεται τὴν ἐπιστροφὴν ἡμῶν. φησὶ γὰρ μὲν ταῦτα πάντα, πῶς με ἀνάσρεψον. καὶ πάλιν ᾄδῃ τῶν ἁγίων ἀγγελίων λέγει. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Μνηθεὶς οὖν ἀπελπιζέτω ἑαυτοῦ, εἴαν καὶ ἡμάρτε. τοῖς γὰρ ἐκζητήσιν αὐτὸν μισθαποδοότης γίνεσθαι. τοῖς δὲ ἀδελφῶσιν αὐτὸν, καὶ μὴ μετανοοῦσιν, ἀπόπομος ὑπάρχει. Διὰ ποίας οὖν ὁδοῦ δύναται τις αὐτὸν ἐκζητεῖν καὶ δεῖσκειν; πρῶτον μὲν πάντων φυλάττειν δεῖ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἀγάπην. ἡ ἀγάπη γὰρ, φησὶ, ὁ Θεὸς ἐστίν. Εἴ τις οὖν τὴν ἀγάπην ἐκτίσῃ, τὸ Θεὸν ἐκτίσῃ. εἴ τις ταπεινοφροσύνην ἐκτίσῃ, τὸ

Christi

Χει

Osee 14.
Matth. 11.

1. Joan. 4.

Χειρὸς ὁμοίος εἶναι. Ὁ δὲ μὴ ταπεινοφρονῶν, τῷ
Χειρὸς ὁμοίος εἶναι. Εἴ τις ὑπακοὴν ἐκτίσας
το, τὸ Θεὸν μιμεῖται. ὁ δὲ ἀντιλέγων, ὁμοίος εἶναι
τῷ Χειρὸς. Εἴ τις ὑποτάσσεται τῷ προεσῶτι, τὸς
ἀγγέλους μιμεῖται. ὁ δὲ ἀντιπαστόμμος αὐτῷ, τῷ Δια-
βόλῳ οἰκιστὴς. Εἴ τις τὴν ἀλήθειαν ἀγαπᾷ, ἀληθῶς
τῷ Χειρὸς φίλος ὑπάρχει. ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀγαπῶν,
μαθητὴς ἰσχυράνεται τῷ Διαβόλῳ. Εἴ τις τὸν ἀδελφὸν
αὐτοῦ ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ τὸν Θεόν. ὁ δὲ τὸν ἀδελ-
φὸν αὐτοῦ μισῶν, μισεῖ τὸν Θεόν. Εἴ τις ἀ-
δελφὸν ἀδελφῷ ἐνδιαβάλλει, σὺ τῷ Διαβόλῳ κα-
τακτείνεις. ὁ δὲ πάχων ὑπὲρ ἀδελφῶν, τὸ Χειρὸν ὁ
ποιῶν κληρονομεῖ. Εἴ τις βδελύσσει τὸ ἐπὶ ἀμαρ-
τίᾳ σφαλέντα, ἑαυτὸν κατακτείνει. ὁ δὲ συμπαχὼν τῷ
πλάσσαντι ἐσσυλὸς, τὸν ἑαυτοῦ ψυχρὸν καὶ θα-
ρᾶν ἀπεργάζει. Εἴ τις δημοσιεύει ἐπὶ σφάλματι
ἀδελφόν, σπυλοῖ τὸν ἑαυτοῦ ψυχρὸν. ὁ δὲ κρύπτειν σπυ-
λοῦν συμπαθείας ἐνεκεν, ὁ ποιῶν ἐν καρδίᾳ ὀργῆς
σκεπασθήσεται. Εἴ τις ὑψηλοφρονεῖ ἢ φυσίστα
ὡς κατορθώσας τὸ βίον καὶ τέλειον ἑαυτὸν ὑπο-
νοῶν, ὅπως τὸ κάματον ἀπώλεσε, καὶ τὸ μισθὸν
ἀπέχει. ὁ δὲ τῇ ταπεινώσει κρύπτειν σπυλοῦν πᾶ
ἑαυτοῦ κατορθώματα, ὅπως ὑψώθησεται ὑπὸ Κυ-
εῖς, καὶ τὸ μισθὸν πρὸ αὐτοῦ λήψεται. Εἴ τις καυ-
χᾷται ἐπὶ πονηρίᾳ ἢ μεγαλαυχῇ, ὅπως πε-
σεῖται. ὁ δὲ κατευτελίζων ἑαυτὸν καὶ σμικρύνων, ὅπως
εἰς ἀνώτερον ὕψος ἑαυτὸν ἀναβιβάζει. Εἴ τις ὀξέως
ὀργίζεται ἢ θυμῶν, ὁ ποιῶν δικαιοσύνης Θεῷ
εἶναι ἐκτός, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Χειρὸς οὐκ αὐλίζει.
ὁ δὲ τὴν περὶ κακίας κεντημένος, καὶ τὴν ἐπιείκειαν ἀ-
παζόμενος, ὅπως οἰκητήριον εἶναι τῷ ἁγίῳ Πνεύ-
ματος. Εἴ τις ἀποστρέφεται ἀδελφὸν πλημμελή-
σαντα, ὅπως πεπλάνηται καὶ φρένας ἔχει κενὰς. ὁ
δὲ ἐν ἀγάπῃ συμπαχὼν, τέλειος ἐν ἀρεταῖς
ὑπάρχει. Εἴ τις ξένον ἀδελφὸν ἀποστρέφεται, τῷ
τοῦ Θεοῦ ἀποστρέφεται. ὁ δὲ ἐν ἀγάπῃ δεχόμενος
αὐτὸν, τὸ Θεὸν ἀποδέχεται. Εἴ τις πρὸς κτίσιν ἐσ-
κοδόμος τρέπεται, τὸ ἀγωνίων ἀγαθῶν γυμνὸς ὑπάρ-
χων σπυλοῦται. ὁ δὲ πρὸς τὰ πνευματικὰ σπυλὸς
καὶ ἀγωνιστόμμος, ὅπως ἐπιγινώσκει τὴν γλυκύτητα τῆς
ἀγωνίων ἀγαθῶν. Εἴ τις ἱμάτια λαμβανὰ φιλο-
καλεῖ, πολλὰς δεῖκναι γυμνὸς ὑπάρχει. ὁ δὲ τοῖς
ἐκ σωτηρίας ἱματίοις ἑαυτὸν περισκεπών, ὅπως
μεμνηνὸς τῆς πνευματικῆς πολλῆς ἐπενδύσασθαι. Εἴ
τις ἐν τῷ καρπῷ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψαλμοδίας ἀμελεῖ
ἢ μετεωρίζεται, ὅπως τὸ Θεὸν προσξύνει. ὁ δὲ μὴ
πορρωθείας καὶ σπυλῆς ἐννοούμενος τῇ ψαλμο-
δίᾳ, ὅπως τὸ ἁγίον Πνεῦμα κοινωνὸς ὑπάρχει.
Εἴ τις ἐν τῇ ὠφελείᾳ τῶν Γραφῶν καὶ ἐν τῇ ἀναγνώ-

A Christi similis est : Qui autem sine hu-
militate est, a Christo alienus est. Si-
quis obedientiam possederit, Deum imi-
tatur : qui vero contradixerit, Chri-
sto alienus redditur. Siquis præfecto
paret, Angelos imitatur : qui autem re-
sistit ei, Diabolo familiarem se red-
dit. Siquis veritatem diligit, vere Chri-
sti amicus est : qui autem mendacio
gaudet, Diaboli discipulus efficitur.
B Qui fratrem suum amat, a Deo ama-
tur : at qui odio fratrem persequitur, Deo
exosus erit. Siquis fratrem apud alios ca-
lumniatur, cum Diabolo condemnabitur :
qui autem proximi causa patitur, Chri-
stum talis hæreditate possidebit. Siquis in
peccatis aberrantem detestatur, seipsum
condemnat : qui autem lapsus compatitur,
ac condolet, mundam suam animam effi-
cit. Qui erratum proximi publicat, suam
animam contaminat : at qui compassionis
quodam affectu illud occultare studet, iræ
tempore is protegetur. Siquis superbia in-
fiatur quasi de vita a se recte instituta,
seque perfectum existimat ; laborem hic per-
didit, & mercedem recepit : qui vero re-
cte a se facta per humilitatem cælare niti-
tur ; hic a Domino exaltabitur, suamque
ab ipso mercedem accipiet. Si de bonis
quis gloriatur successibus, hic cadet : qui
autem seipsum humiliat atque extenuat, in
sublimiorem se altitudinem provehet. Qui
ad iracundiam celer est, extra Dei justi-
tiam est, neque cum ipso Christus demo-
rabitur : qui vero mansuetudinem possidet,
& benignitatem atque æquitatem ample-
ctitur, hic domicilium est Spiritus san-
cti. Siquis fratrem delinquentem aver-
satur, hic seductus est, mentemque va-
nam possidet : qui autem in caritate
compatitur, in virtutibus perfectus est.
E Siquis fratrem peregrinum fastidierit,
hunc aversabitur Deus : qui vero in ca-
ritate eum excipit, Deum ipsum susci-
pit. Siquis fabricationibus delectatur, &
ædificiis, æternis se bonis spoliare sata-
git : at qui in spiritualibus occupatur
& certat, hic æternorum bonorum dul-
cedinem novit. Qui splendidarum ve-
stium elegantiam curat, divina stola exue-
tur : at qui se vestibus ex consuetudine
obtegit, spiritalem is stolam induere se-
dulo cogitabit. Siquis precatationis ac psal-
modiæ tempore negligens, distractaque
mente fuerit, Deum hic ad iracundiam
provocat : qui autem promte ac sedulo
psalmodia delectatur, Spiritus sancti hic
particeps efficitur. Siquis circa Scriptu-
rarum utilitatem ac lectionem non elabo-
rarit,

rarit, easque avide non evolverit, arborem se is infructuosam reddit: at qui studiose illas excusserit, atque examinaverit, fructum duplicat, instar ligni secus decursus aquarum plantati. Siquis in nocturnis precibus somno se dederit, eumque prætulit, carnalem se, non spiritalem esse demonstrat: qui autem sibi vim facit ad vigilias cum alacritate; hic cum desiderio Christum quærit. Siquis in verbis inanibus multus sit, abominabilem seipsum coram Deo & hominibus reddit: qui autem silentio se accommodat, Deum glorificat, & a multis diligitur. Siquis ex fratribus abundans indigentiori non suppeditat, hic sanctimoniam expers est, & bonis ipsius alii ad delicias abutentur: qui vero præbet indigenti, regnum cœlorum possidebit. Siquis tamquam validus & sanus in infirmiorum impotentiorumque effertur, is & a Deo maledicetur, & ab ipso audiet: *Omnis qui seipsum exaltat, humiliabitur*: at qui succurrit atque compatitur, a Domino audiet: *Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis*. Siquis conturbat fratres, unum apud alterum traducens, hic angelis & hominibus execrabilis erit: qui autem irascentes atque lugentes placat ac mitigat, hic filius Dei vocabitur. Siquis jejunium despicit, & carnalia desideria perficit, a puritate & castitate alienus est: qui vero seipsum jejunio conficit, operator omnis puritatis ac continentie pudicitieque existit. Siquis edacitate epulisque delectatur, hic aperte gastrimargie spiritui servit: qui autem temperantie seipsum tradit adstringitque, facile passiones cogitationesque improbas refrænabit. Siquis foeminarum congressibus delectatur, & apud eas alacrem hilaremque se reddit, passionibus pravis deservit, & cum conscientia bellum gerit: has vero qui averfatur, seque a consuetudine huiusmodi abstrahit, belli molestia liberatur, pacemque cum conscientia retinet. Siquis carnali sanguinis nobilitate gaudet, fiduciam in ea reponens, hic seipsum secundum Deum non tradidit, sed illudit, & illuditur suis cogitationibus: at qui a carnali se consanguinitate retrahit, in eamque cæco non fertur affectu, hic vere mundo renunciens, divino se servitio emancipat. Siquis ad præceptum superioris obmurmurat, obedientie mercedem aperte deperdit: qui vero alacriter mandatum exequitur, hic præclaram animæ pulchritudinem conservat. Siquis admonitus averfatur, & admonentem damnans, in eum stulte insurgit, Christum is repellit,

Luc. 14.

Matth. 25.

A σφ' ὃ φιλοπονεῖ, καὶ ταύτας πόθῳ ὅσα ἀναγινώσκει, ὅπως δένδρον ἄκαρπον τυγχάνει· ὃ δ' ὅ μὴ σπιδῆς ἐρῶν, διπλασιάζει τὸν καρπὸν, ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον ὡς τὰς διεξόδους τῆς ὑδάτων. Εἰ ὡς ἐν ταῖς νυκτεριναῖς διχαῖς, ἐνηδύνει τῷ ὕπνῳ, καὶ τὸν ποταμὸν ὁ τοιοῦτος φανερός ἐστι σαρκικός ὢν, καὶ ὁ πνιματικός· ὃ δ' ὅ βιαζόμενος ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀγρυπνίαν μὴ προθυμίας, ὅπως μὴ πόθῳ ζητεῖ τὸ Χειρόν. Εἰ ὡς πολυπλασιάζει ἐν λόγοις ματαίοις, βδελυκτὸν ποιεῖ ἑαυτὸν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὃ δ' ὅ τῇ σιωπῇ ῥυθμίζων ἑαυτὸν, δοξάζει τὸ Θεόν, ὅτι ἡ πόλις πολλῶν ἀγαπηθήσεται. Εἰ ὡς τὸ ἀδελφῶν πειρασθόμενος, τῷ ἐνδεεστέῳ ὃ παρέχει, ὅπως ἀγιασμὸς ἐκτός ἐστι, καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς αὐτῷ ἐντρύφουσιν ἄλλοι· ὃ δ' ὅ πρὸς τὸν ἐνδεεστέον, βασιλείας ἑρᾶν κληρονόμος ὑπάρχει. Εἰ ὡς ὡς δυνατὸς, καὶ ὑγιὴς κατεπαίρει τὸν ἀδενεστέον καὶ ταπεινὸν ἐχόντων, κεκατήρα ὡς Θεοῦ, καὶ ἀκέραια πρὸς αὐτὸν, πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὃ δ' ὅ ἀνυλαμβατόμηνος καὶ συμπάχων, ἀκέραια πρὸς Κύριον, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τέτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Εἰ ὡς παράσχει ἀδελφὸς ἕνα τῷ ἐνὶ ἐνδοξασθῶν, ὅπως μισήσῃς ἀγγέλοις ὅτι ἀνθρώποις ἐστίν· ὃ δ' ὅ τῶν ὀργισμένων καὶ λυπημένων, ὅπως ὡς Θεοῦ κληθήσεται. Εἰ ὡς πρὸς νηστείας, καὶ τὸ σαρκὸς ἐκτελεῖ τὰ δελήματα ὅτι τὰς ἐπιθυμίας, καθαρότητος ὅτι ἀγνείας ἐκτός ἐστιν· ὃ δ' ὅ νηστεία ἑαυτὸν κατατήκων, πάσης καθαρότητος καὶ σωφροσύνης καὶ ἀγνείας ἐργάτης ὑπάρχει. Εἰ ὡς πολυφαγία καὶ ἐδέσμοι τέρπει, ὅπως τῷ πνιμῶν τὸ γαστριμαργίας δαλδύει ποροφαιδῶς· ὃ δ' ὅ ἐγκρατεία ἑαυτὸν ἐκδύει ὅτι συσφίγγων, παθῶν καὶ λογισμῶν διχέρως κρατῆς. Εἰ ὡς θηλειᾶ ἐντυχίας ἡδύει, καὶ ὡς αὐτὰς φαρδύνει, πᾶσι πονηροῖς δαλδύει πολεμῶν τῷ σιωπῶν· ὃ δ' ὅ ταύτας ἀποσρεφόμενος, ὅτι τὸ πιαύτης σιωπῆς ἑαυτὸν μακρύνων, πολέμους ἐκτός ὑπάρχει, εἰρηνῶν τῷ σιωπῶν. Εἰ ὡς ἀγνεία σαρκική τέρπει, ὅτι πέποιθεν ἐπ' αὐτῇ, ὅπως καὶ Θεὸν ὅσα δέδωκεν ἑαυτὸν, ὅσα παύσει ὅτι παύσει ὡς τὸ λογισμῶν· ὃ δ' ὅ μακρύνων ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς συνηθῆς τῆς σαρκὸς, ὅτι τῶν ἐμπαθῶν ὃ ἀγνεία, ὅπως ἐν ἀληθείᾳ ἀποταξάμενος, τῷ Θεῷ δαλδύει. Εἰ ὡς ἐπιτασσόμενος γογγύζει, τὸ μισθὸν τὸ ὑπακοῆς ποροφαιδῶς ζημεῖ· ὃ δ' ὅ μὴ ποροθυμίας τὸ ἐπιταχθέν ἐκτελῶν, ὅπως τὸ λαμῶν κάλλος τὸ ψυχῆς ἀφαισώζει. Εἰ ὡς νεδετῶν ἀποσφύρει, ὅτι καταγινώσκων ὃ νεδετῶντος, ἀφρόνως κατεξάνει, ὅπως

Ἡ Χειρὸν ἀποσείεται, καὶ πάσης ὠφελείας ἐκτὸς ὑπάρχει· Διὰ τοιούτων λογισμῶν πάντες, ἀδελφοί, δοκιμαεῖν καὶ ἀνταγωνίζεσθαι ὀφείλομεν· διὸ προσέχωμεν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα μὴ ὡς πᾶσι τῇ σαρκὸς τερηθῶμεν τῇ αἰωνίων ἀγαθῶν· Οἱμοι, οἷα βυβὴ ἠτοίμασαι καὶ ἀπόλαυσις, ἥ ὅτι ἐστὶν ὁ ἀγωνιζόμενος, ὅτι ἐστὶν ὁ ἐπιποδῶν, ὅτι τὸ ἐναντίον τὰ πρόντα προκείμενον, τὰ πρόσκαιρα καὶ μὴ μόνοντα· κτεῖνα δὲ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ ὅσα εἰς ἐννοιαν φέρομεν· Ὡς δὲ σκοτώσεως· ὡς δὲ πλάνης τῇ ἐχθρῇ· Οἱμοι, οἷα ἡμιωρία κολάσεως ἠτοίμασαι τοῖς κατ' ἐμὲ ἀμαρτωλοῖς καὶ ἐν ἀμελείᾳ ζῶσι, ἥ ὅτι ἐστὶν ὁ φοβούμενος ἥ βέβαιον, ὅτι ὡς περ λῆρον δοκῶμεν τὰ λεγόμενα, κεχαρμένοι τοῖς πᾶσι σῶματος· ἐδέσθημεν γὰρ ἐν αὐτοῖς ὡς περ ἐν αλύσει σιδηραῖς, καὶ ὅτι ἐστὶν ὁ ἀγωνιζόμενος· ὅτι καὶ δεδεμένοι χαίρομεν· Ὡς δὲ παγκράτης τέχνης ἥ μισθὸς Δράκοντος· πῶς ἐσκότησε τὰς πάντων ἀγνοίας, ἵνα τὸ ἐναντίον φρονῶμεν, καὶ τὰ βλάπτοντα ἀγαπῶμεν ὑπὲρ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ; Δεῦτε οὖν ἀδελφοί μου, δεῦτε πατέρες, δεῦτε δοῦλοι Χειροῦ, κατακυρῶμεν τὰς καρδίας, ἥ κλαύσωμεν ἡμέρας ἥ νυκτὸς ἐνώπιον αὐτοῦ· δεῦτε καὶ ὑπομνήσωμεν ἑαυτὰς πρὸς τὴν ὥραν κτείνης, καὶ τὴν ἀποδείξιόν τινος ἀνάγκης, καὶ κατακυρῶντες πενήσωμεν· δεῦτε καὶ ὑπομνησθῶμεν πρὸς τὴν ἀνεκφράστῳ καὶ ἀνεκδιηγῆτον κτείνῳ ἀγαθῶν καὶ κατακυρῶμεν· δεῦτε ὑπομνησθῶμεν τὸ φοβερόν κτεῖνο καὶ φεικωδέστατον βῆμα, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ μέλῳ ἡμῶν ἔσχατον ἀγχύνῳ, καὶ ἑαυτὰς κλαύσωμεν· δεῦτε ὑπομνήσωμεν ἑαυτὰς, ἀδελφοί, πῶς οἱ μὲν δίκαιοι μέλῳσι ὡς ὁ ἥλιος ἐκλάμπειν, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ ὡς πρόσκαιρα χύτρας δεισκονταί, καὶ κατακυρῶντες τὰς καρδίας ἀναλάβωμεν ζῆλον τῇ καλῇ ἔργων· δεῦτε οὖν, ἀδελφοί μου, καὶ ἑαυτὰς ἀγάπῃ ἐκείνων εἰς τὴν φόβον τῆς Θεῆς, ὅπως ἐπιτύχωμεν τῇ αἰωνίων ἀγαθῶν· δεῦτε προσπέσωμεν αὐτῷ ἐν κατακύσει καρδίας, καὶ ἐν ἀπλοότητι· ἀγαθὸς γὰρ ὑπάρχει καὶ ἀπολαύχων καὶ σώζει τὸς μετανοήσαντας· δεηθῶμεν οὖν αὐτοῦ, ἵνα ἡμᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τὸς αἰῶνας· ἀμήν.

A pellit, omnique se commodo atque utilitate exspoliat. Ejusmodi nos omnes cogitationibus, fratres, probos efficere ac decertare debemus: ideoque nobis ipsi attendamus, carissimi, ut ne per carnales affectiones atque passiones æternis bonis destituamur. Hei mihi, cujusmodi præparatæ sunt deliciæ atque oblectamenta, nec est qui enitatur atque decertet, qui que serio agat aut desideret: sed contra
B potius præsentia anteponimus, & temporalia minimeque permanentia: at bona illa æterna ne cogitatione quidem complectimur. O excæcationem. O imposturam inimici. Hei mihi, qualia tormentorum supplicia peccatoribus mei similibus & negligenter viventibus parata sunt; & non est qui reformidet ac contremiscat; sed tamquam nugas æstimamus quæ dicuntur, læti atque gaudentes passionibus corporis.
C Constricti enim sumus iis velut catena aliqua ferrea, nec est qui certet, quin & sic ligati adhuc gaudemus. O pessimum inventum impurissimi Draconis. Quo pacto cunctorum mentes excæcat, ut contrarium sentiamus, noxiaque præ futuris diligamus bonis. Venite igitur, fratres mei: venite patres: venite Christi servi: compungamur corde, & die noctuque coram ipso plangamus. Venite, & nobis horam illam, inevitabilemque necessitatem in memoriam reducamus, compunctique plangamus. Venite, & ineffabilia atque inenarrabilia illa bona ad mentem revocemus, & compungamur. Venite, & tremendi illius atque horribilissimi tribunalis, & confusionis quæ nobis futura est eo tempore, recordemur, ac nos ipsos deploremus. Venite, & nobiscum ipsi recolamus, fratres, qua ratione iusti quidem fulgebunt sicut sol; peccatores autem tamquam ollæ adustio inveniuntur; & compuncti corde, bonorum operum æmulationem resumamus. Adeste ergo fratres mei, & nos ipsos per caritatem in timore Dei confirmemus, ut æternis bonis potiamur. Venite procidamus ei in compunctione ac simplicitate cordis. Bonus quippe est, & misericors, salvatque poenitentiam agentes. Rogemus ergo eum, ut nos in regnum suum introducat: quia ipsi debetur gloria in sæcula. Amen.

Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa, ne forte dies tui in distractionibus prætereant. Ne unquam pravas cogitationes admiseris, ne in bello, quod cum inimico tuo geris, virtus tua languescat atque deficiat. Habeas assidue dulcem Dominum in mente tua, ut exercitationis tuæ cursus coronetur. In pietatis certamine propera, o juvenus: advenit enim dies, & appropinquavit tempus, quando laborantes coronabuntur, & negligentes dolebunt. Posside virtutem, donec tempus tibi suppetit. Pudor sit in oculis tuis, veritas in auribus, verba vitæ in lingua tua, visitatio infirmorum in gressibus tuis, imago Domini tui in corde tuo, in membris tuis officia temperantiæ & continentiae, ut coram Angelis & hominibus, præ aliis honoreris. Lignum inanime, quod mortalis Regis imaginem continet, honoratur: quanto magis anima honorem meretur, quæ Deum in se continet, & in præsentī hoc sæculo, & in futuro? Attende tibi ipsi, carissime. Concupiscentia mortua est: at corpus tuum vivit. Proinde diligenter attende, ne corpus tuum rei mortuæ vitam præbeat. Quodsi ipsi vitam dederis, te occidet. O planctum acerbum: quoniam mortuus ad vitam revocatus, vitæ suæ datorem occidit. Disce accurate, quid sit Concupiscentia. Ea per se sine corpore mortua est: quando autem concupiscentiæ impetus ad corpus accesserit, subito concupiscentia vitam accipit, & in concupiscentiæ dulcedine mens occupatur; reperiturque corpus quod erat vivum, concupiscentiæ mortificatione emortuum. Quapropter sedulo tibi ipsi attende ab hoc mortuo. Dum flamma concupiscentiæ illius ureris, revoca tibi in mentem ignem inextinguibilem, ac vermem nunquam cessaturum; & e vestigio membrorum extinguetur incendium. Vide, ne propter relaxationem atque ignaviam vincaris, ac te poeniteat, præoccupetque te ignis, poenitentiae tædio; & adsuescas peccare, etiam dum es poenitens. Austeritatem amplectere ab initio adversus omnem concupiscentiam, ne vincaris; & ne ex bello inferior discedere consuecas: consuetudo enim altera est natura: & relaxationis consuetudo numquam austeritatem admittit. Semper enim ædificat, & destruit: semper peccat, & resipiscit. Carissime, si relaxari sis solitus, dum oppugnaris; inscriptio libelli tui erit, Ignavia, in

Πρόσεχε σεαυτῇ, ὦ νεότης, ποδῶσα ἀσκή-
σαι, μήποτε πῦρ ἐλθῶσιν αἱ ἡμέραι σε ἐν
τῷ μετεωρισμῷ. Μὴ καταδέξῃ τὰς πονηρὰς λο-
γισμὰς, ἵνα μὴ ἀπονήσῃ ἡ δύναμίς σε ἐν τῷ πολέ-
μῳ τῷ ἐχθρῷ σου. Ἐχέ πάντοτε τὴν γλυκὺν Δεσπό-
τιν ἐν τῇ ἀγαπῇ σου, ἵνα σε φανώσῃ ὁ δρόμος τῆς
ἀσκήσεώς σου. Ὁξυπόδισον ἐν τῷ ἀγῶνι τὴν ἀσκή-
σεώς σου, ὦ νεότης. Ἐφῆσας γὰρ ἡμέρα, καὶ ἡ γυ-
γικεν ὁ καιρὸς, ὅτε οἱ κάμνοντες σεφανῶνται, καὶ
οἱ ῥαθυμήσαντες μεταμελῶνται. Κτίσαι ἀρετὴν
ἕως ἡμερῶν ἔχεις, ἀλλάβειαν εἰς τὸ ὄμμα σου,
ἀλήθειαν εἰς τὰς ἀκοὰς σου, ῥήματα ζωῆς εἰς τὴν
γλῶσσαν σου, ἐπίσκεψιν ἀδελφόντων εἰς τὰ ἴχνη
σου, ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου σου, ἐν
τοῖς μέλεσί σου κατορθώματα τὴν σωφροσύνης, ἵνα
σεβίμῃς ἐμωρῶτον ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.
Ξύλον ἀψυχὸν ἡμᾶτα ἔχον εἰκόνα θνητοῦ βα-
σιλέως. πῶς ὁ μᾶλλον σεβίμῃς ψυχήν ἔχουσαν
τὸ Θεὸν ἐν ἑαυτῇ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλ-
λοντι; Πρόσεχε σεαυτῇ, ἀγαπητέ. ἡ ἐπιθυ-
μία νεκρὰ ὑπάρχει, τὸ δὲ σῶμά σου ζῶν ὅσιν.
Ὁ δὲ ἀκρίβως σε προσέχει, μὴ τὸ σῶμά σου ζῶν
ἀποχέται τῷ νεκρῷ. εἰάν δὲ ὁ σῶμα ζῶν, ἀπο-
κτενεῖ σε. Ὁ δὲ πικρὸν κλαυθμὸν, ὅτι ὁ νεκρὸς
ζωοποιηθεὶς ἀποκτενεῖ τὸ ἀποχόντα αὐτῷ ζῶν.
Μάθε ἀκρίβως τί ὅσιν ἐπιθυμία. αὕτη ἀνδρὶ ὅς
σώματος νεκρὰ ὅσιν. ὅταν ὅς ἐγγίσῃ ἡ ὁρμή τις
ἐπιθυμίας τῷ σώματι, ἐζωοποιήσῃ ἡ ἐπιθυμία.
καὶ ἡ ἀγαπῇ μελετᾷ εἰς τὴν γλυκύτητα τὴν ἐπιθυ-
μίας, καὶ δύνεικε τὸ σῶμα τὸ ζῶν ἀποθνήσκον εἰς
τὴν νεκρότητα τὴν ἐπιθυμίας. Ἐνεκεν τούτου ἀκρίβως
σε προσέχει σεαυτῇ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τούτου. Ἐν τῇ πυ-
ρώσει τὴν ἐπιθυμίας αὐτῆς, φέρε εἰς τὴν ἀγαπῇ σου
τὸ ἀσβεστον πῦρ καὶ τὸ ἀτελεύτητον σκῶληκα. καὶ πα-
ραχρημα σβέννυ τὴν πύρωσιν τῶν μελῶν, μήποτε
χαυνωθεῖς ἡττηθῇς καὶ μεταμεληθῇς, καὶ καταλάβῃ
σε πῦρ λύπη μεταμελείας, ὅς σινηθῇς ἀμαρ-
τάνειν καὶ μεταμελόμενος. Κτίσαι ἀνσηρότητα ἀπὸ
ἀρχῆς πρὸς τὰς ἐπιθυμίας σου μὴ νικηθῆναι, ὅς
μὴ σινηθῇς ἡττᾶν ἐν τῷ πολέμῳ. Ἡ γὰρ σινηθῆσα
δευτέρα φύσις. ἡ σινηθῆσα τὴν χαυνότητος ὁδὸν ἔποτε
κατὰ τὴν ἀνσηρότητα. πάντοτε γὰρ οἰκοδομεῖ ὅς καθαρεῖ.
πάντοτε ἀμαρτάνει καὶ μεταμελεῖ. Ἀγαπητέ, εἰάν
σινηθῇς χαυνῶσαι ἐν τῷ πολεμῷ σου, ἡ ἐπι-
γραφή τὴν γραμματεῖς σου, Μεταμελείας, ἐστὶν εἰς αἰῶ-
να

να αἰῶνος. Ὁ σωτηρίας ἡγήσας ἐν τῷ ἐπι-
 θυμῶν, πάντοτε τὸ σωειδὸς αὐτῷ ἐλέγχῃ αὐ-
 τόν. Ἐπεὶ δὲ πάλιν πάντοτε, καὶ ἐμωρῶθεν τῷ
 δεαπνὶ δεικνύσι πρὸς ὅσον δὴ λαβείας καὶ ἰλαρό-
 τητος, ἔσωθεν ὅτι σκυθρωπάζων τυγχάνει ἡμεῖς τῷ
 ἐλέγχῳ τῷ σωειδῆσεως αὐτῷ. τὸ γὰρ εἶωθεν
 ἔχεν ἢ ἐπιθυμία, λύπην οὐδυνῶσαν πρὸς τοῖς
 πράγμασι αὐτῇ. Πρόσεχε οὖν ὅλη τῇ ψυχῇ, ἔχων
 τὸ Θεὸν ἐν ἑαυτῷ πάντοτε. ἀθάνατος γὰρ νυμ-
 φίος τυγχάνει ὁ Χεῖρος τῇ ψυχῇ. Μὴ οὖν ἐγ-
 καταλίπης τὴν ἀληθῆ σὺ νυμφίον, ἵνα μὴ ἐγκα-
 ταλειφθῇς ἐκ οὗ ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ἐγκαταλειφθῇς ἀγα-
 πῆς τῇ ἀμώτερον, τετέστι τὸ ἐχθρὸν τὸ δόλιον.
 δόλῳ γὰρ ἀγαπᾷ βραχὺν χρόνον, καὶ οὐδέως ἐγ-
 καταλιμπάνει. πόρνη γὰρ ἀκάθαρτος τυγχάνει,
 ὅταν γὰρ ἀναλώσῃ τὴν εὐρίαν ἑαυτῆς καὶ τὴν δύναμιν, μι-
 σητὸς ὑπὲρ αὐτῆς διείσκει. Τίς μὴ κλαύσῃ, ὅτι
 ὁ ἐχθρὸς ἀναλίσκων τὴν δύναμιν ἡμῶν καὶ τὸν χρό-
 νον ἐν ἀκαθαρσίᾳ αὐτῇ καὶ ἐπιθυμίᾳ τῆς μι-
 αρίας, τότε ἀφίσταται ἀπὸ ἡμῶν ἡμεῖς τὸ μῖσος ὃ ἔχῃ
 πρὸς ἡμᾶς. ὁ δὲ ἐποτρύνει γὰρ ἡγάπησεν ἡμᾶς ὁ μι-
 αρὸς ἐκ ἀκαθαρτος.

A saculum saculi. Qui in aliqua concupiscen-
 tia vinci consuevit, semper eum propria
 coarguit conscientia, nulloque non tempo-
 re angitur: & licet coram spectantibus ho-
 minibus religiosum hilaremque exhibeat
 vultum; intrinsecus tamen ob remorsum
 conscientiae suae contristatur. Nam id secum
 afferre solet concupiscencia, dolorem ama-
 rum suis infligens operatoribus. Tota ergo
 anima attende, Deum apud te semper reti-
 nens: Christus enim immortalis animae spon-
 sus est. Cave igitur verum sponsum tuum
 deserueris, ne & tu relinquare ab ipso,
 derelictusque adhaereas alieno, idest, frau-
 dulento inimico. Dolose quippe ad breve
 tempus diligit, & mox deserit: immundae
 enim meretrici similis est, quae cum sub-
 stantiam & vires alicujus absumerit, aver-
 sari atque odisse incipit. Quis igitur non
 deploret? nam inimicus noster ubi vires
 nostras ac tempus in suis immunditiis, foe-
 disque concupiscentiis prodegerit atque con-
 sumserit, tunc a nobis recedit propter odium,
 quod in nos habet: nunquam enim impu-
 rissimus ille ac immundissimus nos dilexit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
 ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
 ΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ
 ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ
 ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
 EPHRAEM SYRI

IN SECUNDUM ADVENTUM
 DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI.

ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ, καὶ δεῦτε, υἱοὶ φωτός, ἀκούσατε
 τὴν ἀλογημένην φωνὴν κρείνης καὶ μακαρίας
 τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τῇ λεγούσης πρὸς ἡμᾶς. δεῦτε οἱ
 ἀλογημένοι τῷ Πατρὶ μὲν, κληρονομήσατε τὴν ἑρα-
 νὴν βασιλείαν. Βλέπετε ἀγαπητοί μὲν, μηδεὶς ὑ-
 μῶν ξενηθῇ τῇ μακαρίᾳ ταύτῃ κληρονομίᾳ. ἰδὲ
 γὰρ ἐπὶ θύρας ἐστὶ. Φῶς ἐκ φωτός κατέβη πρὸς ἡ-
 μᾶς, καὶ φωτίσθη ἡμεῖς, ἀνήνεγκε πρὸς τὸ φῶς. κατέ-
 βη πρὸς ἡμᾶς ὁρόμενος ὡς ἡμεῖς, ἵνα ἡμεῖς ὁμοίους
 ἑαυτῷ ποιήσῃ. ὁ ἀθάνατος πρὸς ἡμᾶς ἐκτελεσθεὶς κατήλ-
 θε, καὶ ποιήσας αὐτὸς ἀθανάτους ἀνέβη πάλιν πρὸς
 τὸν Πατέρα. Νῦν ἔρχεται ὁ δόξης τῷ ἀλογημένῳ Πα-
 τρὶ κείνῳ ζώντι καὶ νεκρῷ. ὁ δὲ ζῶν γέγονεν ἡμῶν
 πλήρης φῶς καὶ δόξης, ἵνα ἡμεῖς ἐν τῷ φωτὶ βαδί-
 σωμεν ἐν αὐτῷ πρὸς τὸν Πατέρα. δεῦτε ἀγαπητοὶ βα-
 δίσωμεν εἰς τὴν ὁδὸν ἣν ὁ Κύριος ἔδειξεν ἡμῖν, ἵνα ἡμεῖς
 χαρὰς φθάσωμεν εἰς τὴν αὐτῆς βασιλείαν. λάβωμεν
 οὖν ἐπισπισμὸν καὶ ἑλαφὸν ἐν τοῖς ἀστέροις ἡμῶν. ὅτι
 ἐστὶ γὰρ ὀλίγον τὸ ἄσπερμα τῷ ὁδῷ ἐκείνῃ. Πειρῶ-
 σάμενοι οὖν τὰς ὁφύας ἡμῶν ἐν εὐλικεινείᾳ καὶ ἀλη-
 θείᾳ

A Ccedite, & venite, filii lucis: au-
 ribus percipite benedictam atque bea-
 tam illam vocem Salvatoris nostri ad
 nos dicentem: *Venite benedicti Patris
 mei, possidete regnum caelorum*. Videte,
 carissimi, nequis vestrum beata illa hæ-
 reditate frustretur. Ecce enim pro fori-
 bus est. Lux de luce ad nos descen-
 dit; cumque nos illuminasset, ad lucem
 reduxit. Descendit ad nos, factus simi-
 lis nobis, ut nos sibi similes redderet.
 Immortalis ad mortales descendit, quos
 ubi immortales fecit, iterum ad Patrem
 ascendit. Jam veniet cum gloria bene-
 dicti Patris, ut judicet vivos & mor-
 tuos. Via vitae factus est nobis, lucis &
 gloriae plena: ut nos in luce per ipsum
 ad Patrem pergamus. Venite, dilectissimi,
 incedamus per viam, quam Dominus osten-
 dit nobis, ut cum gaudio ad ipsius regnum
 pertingamus. Sumamus commeatum & o-
 leum in vasis nostris: non enim modica
 est viae illius longitudo. Præcingamus igitur
 lumbos nostros in sinceritate & veri-
 tate,

Matth. 25.

Matth. 25.

τὸ ἀθάνατον Νυμφίον μὲν δόξης, οἵτινες κληρονομήσουσι τὴν βασιλείαν τῶν ἑρρανῶν. Ἰδὲ, ἀγαπητοί, ἡ θύρα ἡμᾶς φωνεῖ· ἤξατε, ὅξυποδίσατε πρὸς με· ἰδὲ καὶ ἡ μήτηρ ἡμῶν Ἰερουσαλὴμ μετὰ πόθου λέγει πρὸς ἡμᾶς, δεῦτε τέκνα μου ποδεύνα, δεῦτε πρὸς με, πληθυνθεῖν ὁ αἰδεμὸς ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ νυμφωνίῳ ἔκεις μεγαλυνθῶσιν οἱ χοροὶ ὑμῶν ἐν τῷ φωτὶ μετὰ τῆς ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Ἰδὼ ὑμᾶς μετὰ δόξης καὶ δόξης, μετὰ χαρᾶς ἔσται ἀγαλλιάσεως. Ποθήσατέ με τέκνα μου, καθάπερ ποθεῖ ὑμᾶς. Μηδὲν κτήσθε ἐπὶ τῇ γῆς, μηδὲ μεριμνήσητε· ἀλλὰ προστάσατε ἐμπόπως. Ἰδὲ γὰρ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἔτοιμος ἔξελθῆν ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἑρρανεῖ μετὰ δόξης ἔξελθῆν Πατρός, καὶ κατ' ὄνομα ἑκάστον ὑμῶν φωνήσῃ, καὶ ἀνακλινεῖ αὐτὸν ἐν πάγμῳ τῆς ἀγίας ἐν τῷ φωτὶ τῷ ἀνεκλαλήτῳ, ἐν τῇ ἀκηράτῳ ζωῇ καὶ ἀθανάτῳ καὶ ἀγνίᾳ, κατὰ τὰς καμάρους αὐτῆς· ὅπου ἀπέδρα ὁδὸν καὶ λύπη ἔσται στεναγμός. Ταῦτα ἔν τῶν πάντων εἰδότες, προστάσωμεν ὡς καλῶς ὑμᾶς, τέκνα μου, προστάσωμεν εἰς τὴν βραχὺν καιρὸν τῶτον· μὴ ἀμελήσωμεν ἐν ταῦτα, ἀγαπητοί μου, ἵνα μὴ μεταμεληθῶμεν εἰς ἀτελευτήτους αἰῶνας, ὅπου ὅτε ὠφελήσουσιν ἡμᾶς δάκρυα καὶ στεναγμοί· ὅπου ὅτε ἔστι μετάνοια· λοιπὸν ἐν τῇ προσδοκίᾳ ὑμῶν, ἀγαπητοί μου, Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι χαίρουσιν· ἐν δὲ τῇ ῥαθυμίᾳ ὑμῶν ὁ Ἐχθρὸς χαίρει καὶ ὀφραίνε· Σπεύσατε οὖν τέκνα μου ποδεύνα, ὡς καλῶς ὑμᾶς, προστάσατε, ἵνα ἐγὼ ὀφρανθῶ εἰς ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ εἰς τὴν αἰώνιον χρόνον. Προσπίτω σοι Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, Ἰησοῦ Θεὸς ἔξω ζωῆς, δώρησαι καὶ μοι καὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσί σε, ἰδεῖν σε μετὰ δόξης καὶ χαρᾶς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ κληρονομήσαι αὐτὴν μετὰ τῶν ποδέντων καὶ ἀγαπώντων σε. Ἀγαπητοί μου, εἰ ἀμελήσωμεν ἐν ταῦτα, ὅτε ἔχομεν ἀπολογίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ. Πρόφασιν γὰρ ἔχοντες ὅτι πᾶσι τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν· ἔξω γὰρ Κύριος καὶ Σωτὴρ ὑμῶν καταβάς πρὸς ἡμᾶς, πᾶσα ὀφθαλμὸς ἡμῶν ἀνέστη· ἔχασατο γὰρ ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον. Ἐχθροὶ ἡμῶν, καὶ καταλλάγη ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν· γνήνιοι ἡμεῖς, καὶ γεγονάμεν ἐπεράνιοι· θνητοί, καὶ ἀθάνατοι γεγονάμεν· ὑποὶ σκότους, καὶ ὑποὶ φωτὸς γεγονάμεν· ἀρχαίωτοι, καὶ ἀνέστημεν· δούλοι ἀμαρτίας, καὶ ἠλευθερώθημεν· ἀπολύμενοι, καὶ ἐσκορπισμένοι, καὶ συνήχθημεν· ἀποθνῆσκειν, καὶ ἰάσθην· ὅτε ἠλεημένοι, καὶ ἠλεήθημεν· ἀ-

A ipsos ad videndum sponsum immortalem cum gloria præpararunt, ut regnum cœlorum hæreditate possiderent. Ecce enim, carissimi, ipsa nos janua invitat, dicens: accedite, & properate ad me. En mater quoque nostra Hierusalem cum amore & desiderio ad nos loquitur: Venite, filii mei desideratissimi, venite ad me, multiplicetur numerus vester, & in thalamo Domini magnificentur chori vestri in lumine cum sanctis Angelis. Videam vos cum gloria & decore, cum gaudio & exultatione. Concupiscite me, filii mei, sicut & ego concupisco vos. Nihil possederitis super terram, nihilque solliciti sitis; sed satagite, laborisque amantes estote. Nam ecce sponsus paratus est, ut prodeat in nubibus cœli cum gloria & majestate benedicti Patris, & vocabit singulos nominatim, eosque recumbere faciet in ordine sanctorum in luce ineffabili, in vita incorruptibili, immortalis & sempiterna, pro ratione laborum suorum; ubi non erit dolor, neque mœror, neque gemitus. Hæc igitur omnia scientes, satagamus, quæso, filii mei, satagamus brevi hoc tempore vitæ. Ne simus hic negligentes, carissimi mei, ut non per infinita sæcula postmodum poenitentiam agamus, ubi nihil proderunt nobis lacrymæ ac gemitus, ubi non erit amplius poenitentia. Cæterum in studiis atque laboribus vestris, dilectissimi mei, gaudent & exultant Angeli atque Archangeli: sicut contra in torpore ac negligentia vestra gaudet inimicus. Contendite igitur, filii mei desideratissimi, contendite, quæso, ut & ego læter in vobis, & vos in me in sæcula sæculorum. Procidens supplico tibi Domine mi Jesu Christe Fili Dei vivi, ut dones mihi, & omnibus qui te diligunt, ut cum gloria & gaudio te videamus in regno tuo, illudque hæreditate percipiamus cum iis, qui desiderant & diligunt te. Carissimi mei, si hic desides ac negligentes fuerimus, nullam in die illa tremenda excusationem habebimus. Quomodo enim peccata nostra purgemus, non inveniemus. Nam cum Dominus & Salvator noster ad nos descenderit, omnis nobis excusatio sublata est. Donavit enim nobis vitam sempiternam. Eramus inimici, & reconciliatus est nobis Dominus noster. Eramus terreni, & cœlestes facti sumus: mortales, & immortales facti: filii tenebrarum, & filii lucis evasimus: captivi, & revocati sumus: servi peccati, & liberi facti sumus: perditī ac dispersi, & inventi collectique sumus: infirmi, & sanati: non antea consecuti misericordiam,

& misericordiam consecuti sumus : peccatores , & salvati sumus : terra & cinis , & filii Dei evasimus : nudi eramus , & operati sumus , factique sumus hæredes filii Dei . Ecce hæc nobis omnia largitus est Dominus noster , cum pro nobis incarnatus in terram descendit . Quid ergo nos , dilectissimi , pro his omnibus ei retribuemus ? qui pro nobis consputatus est , qui flagellatus , qui in crucem sublatus , qui colaphis percussus , qui cæsus ab impuris illis , iniquis , peccatoribus ac infelicibus ? Quid igitur possumus nos miseri ac peccatores Domino nostro pro his omnibus retribuere ? Væ nobis , si desides fuerimus , quoniam nullam apud eum excusationem habebimus . Venite igitur , dilectissimi mei , excutiamus a nobis omnem curam atque sollicitudinem vani hujus ac transitori sæculi : magnoque cum studio ac diligentia serviamus ei soli : quoniam ipse est Dominus & herus noster . Ecce enim dies ejus vere appropinquavit , adventusque ipsius prorsus nos antevertit . Venite igitur , amici mei , præparemus nos , & vigilemus , expectantes Dominum nostrum , & sponsum immortalem . Ecce enim jam fulget : ecce venit : nox præcessit , dies autem appropinquavit . Filii lucis festinate ad lucem : exite cum gaudio , occurrите luci Domini nostri : ostendite ei virtutes vestras . Offerite ei pias religionis exercitationes vestras , lacrymas vestras , omnesque tribulationes , quas sustinuistis propter ejus desiderium & propter ejus amorem . Ne ergo negligentes sitis atque ignavi , sed sustinete modicum . Nullus vestrum respiciat retro , sed sursum ad coelestem illam pulchritudinem , ad coeleste illud immortalis sponsi gaudium , oculos suos dirigat : ut illius gloriæ , & claritatis atque decoris contemplatione anima nostra fatietur . Qui continens est ac temperans , adhuc modicum expectet : ecce enim regalis mensa eum præstolatur . Qui sitit , perferat : ecce enim deliciæ paradisi ei paratæ sunt . Qui vigilat , & psallit , qui orat & plorat , confortetur : quia gaudium thalami Domini sui ipsum consolabitur . Hæc igitur omnia scientes , nihil in terris possideamus , fratres mei carissimi . Nam in die illa ostendere unusquisque nostrum tenebitur , quam hic possederit virtutem , quos labores , quas pietatis exercitationes , quas vigilias . Putatis , fratres mei , quando ostensuri sunt Martyres cicatrices suorum verberum ac cruciatuum , & Ascetæ suam exercitationem & conti-

nenti am ,

A μαρτυροὶ , καὶ ἐσώθημεν . γῆ καὶ σποδὸς , καὶ υἱοὶ Θεῶν γεγονόταμεν . γυμνοὶ , καὶ ἐσκεπάσθημεν . γεγονόταμεν καὶ κληρονόμοι τῆς Τιμῆς τοῦ Θεοῦ . Ἰδὲ ταῦτα πάντα ἐχαίσατο ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς , σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς . Πρὸς ταῦτα πάντα τί ἀνταποδώσομεν αὐτῷ ἡμεῖς ἀγαπῆτοί ; τῷ ἐμπλυθέντι δι' ἡμᾶς , τῷ μαστιγωθέντι , τῷ στυρωθέντι , τῷ κολαφισθέντι , τῷ ἐμπαχθέντι ὑπὸ τῶν μισαρῶν ἐκείνων καὶ ἀνόμων , καὶ ἀμαρτωλῶν καὶ παναθλίων ; Τί οὖν δύναμεθα ἀνταποδοῦναι ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι καὶ ἀμαρτωλοὶ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν πρὸς ταῦτα πάντα ; Οὐκ ἡμῖν ἐὰν ἀμελήσωμεν , ὅτι ἀπολογίαν οὐκ ἔχομεν ἐνώπιον αὐτοῦ . Δεῦτε οὖν ἀσπληνοὶ μὲν , ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φροντίδα καὶ μέριμναν τῶν μετὰ τὸν αἰῶνα τούτου καὶ πρὸς τὸν αἰῶνα , καὶ μετὰ σωτηρίας μεγάλης καὶ σωτηρίας δαλύσωμεν αὐτῷ μόνα , ὅτι αὐτὸς Κύριος ἡμῶν ἐστὶ καὶ δεσπότης . Ἰδὲ γὰρ ἡ ἡμέρα αὐτοῦ ἤγγικεν ἀληθῶς , καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἐφθασεν ἐφ' ἡμᾶς ἀκρίβως . Δεῦτε οὖν , φίλοι μὲν , ἐαυτοὺς ἐτοιμάσωμεν καὶ ἡσυχασώμεν , ἐκδεχόμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν τὸν ἀθάνατον νυμφίον . Ἰδὲ ἀνέτειλεν , ἰδὲ ἤλθεν . ἡ νύξ παρεκλήθη , ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν . υἱοὶ φωτός , φθάσατε εἰς τὸ φῶς . Ἐξέλθετε μετὰ χαρᾶς . ἀπαντήσατε εἰς τὸ φῶς τῷ Κυρίῳ ἡμῶν . δείξατε αὐτῷ ἰσὺς ἀρετᾶς ὑμῶν . παρενέγκατε αὐτῷ τὴν ἀσκησιν ὑμῶν , ἵνα δώρῃα ὑμῶν καὶ πάσας ἰσὺς διδύμους , αἵς ὑπεμείνατε διὰ τὸ πόσον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ . Μὴ οὖν ῥαθυμήσητε , μηδὲ ὀκνήσητε . ἀλλ' ὑπομείνατε μικρὸν , καὶ μηδεὶς ὑμῶν εἰς τὰ ὀπίσω βλέπेटω . ἀλλ' εἰς τὸ κάλως ἐκείνο τὸ ἐπεράνιον αἶμα ἐχέτω τὸ ὄμμα , εἰς τὴν χαρὰν ἐκείνην τὴν ἀθανάτην Νυμφίαν , ἵνα καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν πορεύνηται ἀπὸ τῆς δόξης τῆς δεινῆς αὐτοῦ καὶ τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως αὐτοῦ . Οἱ πότῳ ἐγκρατὴς μὴ ὀλιγοψυχῆση , ὅτι ἡ τράπεζα τῆς βασιλείας ἐκδέχεται αὐτὸν , καὶ ὁ διψῶν καρτερήσῃ . Ἰδὲ γὰρ ἡ τρυφὴ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ὑπομένει αὐτῷ . ὁ ἀγρυπνῶν καὶ ψάλλων , καὶ δυχόμενος καὶ κλαίων ἐνδυναμωθήτω , ὅτι ἡ χάρις τοῦ νυμφῶνος τοῦ Κυρίου αὐτοῦ παρεκλήσῃ αὐτόν . Ταῦτα οὖν πάντα εἰδότες , μηδὲν ἐπὶ τῇ γῆς κτησώμεθα , ἀδελφοί μὲν ἀγαπῆτοί . ἕκαστος γὰρ ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔχει δεῖξαι , ποίαν ἀρετὴν ἐκτήσατο ὀπτεῦσθαι , ἢ ποίους πότους , ἢ ποίαν ἀσκησιν , ἢ ποίαν ἀγρυπνίαν . Ἄρα , ἀδελφοί μὲν , ὅταν δεικνύωσιν οἱ μάρτυρες τὰ τραύματα τῶν ἀγρυπνῶν καὶ τῶν βασάνων , καὶ οἱ ἀσκητὰὶ τὴν ἀσκησιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν , καὶ τὴν ὑπομονὴν αὐτῶν καὶ πᾶς διδύμους , καὶ τὴν ἀκτιμωσιμύην αὐ-

αὐτοὶ καὶ τὰ δάκρυα, ἄρα οἱ ῥάθυμοι καὶ ὀκνη-
 ροί, καὶ οἱ ἀνωφελῶς ἀπολέσαντες τὴν ζωὴν αὐτῶν,
 ἐν τίνι καυχῶνται; Ἀληθῶς εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐρ-
 ῥάθυμῳσαν· εἰς αὐτοὺς ὅτι κατεφρόνησαν· δεῦ-
 τε, φίλοι μου· δεῦτε, παρδάσωμεν· δεῦτε, παρ-
 πέσωμεν αὐτῷ· πενήσωμεν καὶ κλαύσωμεν ἐνώ-
 πιον αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναδῶς ἐν τῇ παρ-
 ούχῃ ἡμῶν, καὶ ἐν τῇ ψαλμοδία ἡμῶν, ἵνα
 δωρήσῃ ἡμῖν φωτισμὸν ψυχῆς, σωιέναι τὰς μεθ-
 οδείας τῆς Ἐχθρῆς ἡμῶν καὶ ἀντικειμένης μισοκά-
 λος· ὅτι βάλλει ἐμφοροῦσιν ἡμῶν ὀλιόθηματα καὶ
 σκάνδαλα καὶ βλάβην, καὶ πολυκτημοσυλίαν καὶ μετεω-
 ρισμὸν τῆς ἀγῶνος τέτης, καὶ ἡδονὴν σαρκικὴν, καὶ πο-
 λυχερόνιον τὴν πρῆξιν ζωὴν, δειλίαν εἰς τὴν ἀσκη-
 σιν, καὶ ὀκνηρίαν εἰς τὰς δούχας, καὶ εἰς τὴν ψαλ-
 μοδίαν ὑπνον καὶ ἀνάπαυσιν σαρκικὴν. Ὅσον ὃ
 ἐκείνος παρδάζει, ποσὸν ἡμεῖς ῥάθυμοι· καὶ
 ὅσον ἐκείνος ἐνεδρεῖ, ποσὸν ἡμεῖς καταφρονῶ-
 μεν, ἐπιστάμενοι ὅτι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐκκολοβώ-
 θησιν, καὶ ὁ καιρὸς ἐφθάσῃ, καὶ ὁ Κύριος τῆς δό-
 ξης ἔρχεσθαι μὲν διωρεπείας τῆς ὠραότητος αὐτοῦ,
 καὶ μὲν διωάμεως φοβεράς τῆς βασιλείας αὐτοῦ,
 ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ. Φοβῶ-
 μαί, ἀγαπητοί, μήποτε ἐφ' ἡμᾶς πληρωθῇ ὁ
 λόγος τῆς Κυρίας ὁ λέγων· ὅτι ἤξεσιν ἀπὸ ἀνατο-
 λῶν καὶ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης, καὶ ἀνακλι-
 θήσονται μὲν Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἐν τῇ
 βασιλείᾳ τῆς ἡμετέρας, ὑμεῖς ὅμως ἐκβληθήσεσθε ἔξω
 εἰς τὸ σκότος τὸ ἰσώτερον.

Παρακαλῶ οὖν σε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, Χει-
 ρε, γέννημα τῆς ἀλόγητης Πατρὸς, χαρακτήρ τῆς
 ὑποστάσεως αὐτοῦ, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τῆς μεγα-
 λωσύνης αὐτοῦ, ἀκατάληπτε Υἱὲ τῆς Θεᾶς, ἀνεξερδύνητε
 Χειρ, καύχημα καὶ χαρὰ πῶς ποιεῖς καὶ ἀγα-
 πατοῖς σε, ἀγαλλίαμα καὶ ἀφροσύνη τοῖς παρ-
 ούσιν σε, ζωὴ μου Χειρ, σῶσόν με τῇ ἀμαρ-
 τολῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, τὸ φῶς μου Κύριε. Ὅ-
 κοπιῶν ἐργάτης παρδοκᾶ τὰς μισθὰς κομίσασ-
 θαι· οἶμοι ὅτι κοπιᾶ ἡ γλώσσα μου εἰς τὴν ὑμνο-
 λογίαν σου σῶτερ, ὅπως ὡς ἐποίησα μὴ ἀνταπο-
 δώσης μοι, μηδὲ κατὰ τὰ ἔργα μου μνησθῇς μοι·
 ὅπως σῶσόν με καὶ τὴν χάριν σου· καὶ οἰκτείρησόν
 με καὶ τὴν ἀπολαυγνίαν σου· ὅτι σὺ ἀλόγη-
 τός εἰ μετὰ τῆς ἀλόγητης σου Πατρὸς, καὶ τῆς
 Πνεύματος σου τῆς ἀγίας καὶ ζωοποιᾶς καὶ παρ-
 κλη-
 τος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰώνων.
 ἀμήν.

A nentiam, patientiam, tribulationes, pau-
 pertatem, & lacrymas; qui hic negligenter ac inutiliter vitam traduxerunt, in
 quo gloriari poterunt? Vae ipsis vere, quia
 segnes fuere. Vae ipsis, quia neglexerunt.
 Venite, amici mei, venite, fatagamus.
 Venite, procidamus ei, & lugeamus at-
 que ploremus coram ipso diu noctuque ab-
 que rubore ac verecundia, in oratione &
 psalmodia, ut lucem animae nobis donet,
 & intelligamus adversarii nostri honestati-
 que inimici insidias. Nostro enim objicit
 aspectui lubricitates, ac scandala, & da-
 mna, pestemque immodicæ cupiditatis ha-
 bendi, distractionem sæculi hujus, volu-
 ptatem carnis, longiorem vitæ præsentis
 expectationem, timiditatem in religiosis
 exercitationibus, in oratione torporem, in
 psallendo somnum, quietemque carnalem.
 Quanto autem ille magis in nostram perni-
 ciam incumbit; tanto nos amplius negli-
 gimus atque torpescimus. Quanto ille no-
 bis insidiatur, tanto magis aspernamur:
 cum sciamus, quod dies nostri abbreviati
 sunt, tempusque nos præoccupat, & Domi-
 nus gloriæ jam veniet cum decore pulchri-
 tudinis suæ, & cum terribili potestate regni
 sui, ut reddat unicuique juxta opus suum.
 Vereor, carissimi, ne in nobis impleatur
 sermo ille Domini: *Venient ab oriente & ab*
occidente, & septentrione & meridie, & re-
cumbent cum Abraham, Isaac, & Jacob in
regno cælorum: vos autem ejiciemini foras in
tenebras exteriores.

Oro te igitur, lux veritatis Christe
 nate benedicti Patris, figura substantiæ ejus,
 qui sedes ad dexteram majestatis ejus, in-
 comprehensibilis Fili Dei, impervestigabi-
 lis Christe, gloria & gaudium desideranti-
 bus & diligentibus te, exultatio & lætitia
 expectantibus te, vita mea Christe: salva
 me peccatorem in regno tuo, lux mea Do-
 mine. Qui laborat operarius, mercedem
 sui a te laboris expectat. Heu lingua mea
 laborat, laudem tuam enarrando, Salva-
 tor: verum ne mihi retribuas secundum
 opus meum, neque secundum actus meos
 rependas mihi; sed salvum me fac per
 gratiam tuam, & per miserationes tuas
 miserere mei: quia benedictus es tu, una
 cum benedicto Patre tuo, & Spiritu tuo
 sancto, vivificante, & Paraclito, nunc &
 semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Matth. 8.
Luc. 13.

COr mihi dolet : compatimini mihi fratres, servi benedicti. Venite, & audite. Anima mea dolore affligitur : dolent renes mei. Ubi jam sunt lacrymæ ? & ubi compunctio, ut lacrymis ac suspiriis corpus meum abluam ? Quis me in locum transtulit inhabitabilem ? ubi tumultus adest præcidens atque intercipiens lacrymas, neque confusio adest impediens planctum. Exaltansque vocem meam, ploravi ad Deum, acerbis lacrymas fundens : & inter suspiria dixi : *Sana me Domine, & sanabor* : nimio enim dolore cor meum angitur ; & gemitus ejus non sinunt me vel ad momentum temporis requiem capere. Conspicio enim, Domine, quod sanctos tuos, tamquam aurum electum, ex vano hoc sæculo in vitæ requiem assumas. Quemadmodum enim sapiens agricola prudenter celeriterque fructus colligit maturescen-
tes, ne damnum ab adversitate aliqua ingruente patiantur atque lædantur : sic & tu, Salvator, electos congregas sancte ac juste laborantes. Et nos interim adeo pigri, & in instituta vitæ ratione segnes, in duritie nostra persistimus : & fructus noster semper immaturus remanet absque bono animi proposito, ut pulchre maturescere nequeat in operibus bonis, & sancte pieque in horrea vitæ recondi. Non enim lacrymas fructus ille noster continet, ut iis irroretur ac maturescat. Non compunctionem habet, ut ex lacrymarum afflatu revirescat atque florescat. Sed neque humilitatem, ut æstum ingentem amœna desuper adumbratione coërceat. Non voluntariam paupertatem, quæ illum ab adversariis opprimi haudquaquam permittat. Nec caritatem Dei habet, radicem, scilicet, fortem ac validam, quæ fructum sustineat. Nec contemptum continet rerum terrenarum, nec vigilias, neque sensum vigilantem, & attentum in precibus. Cæterum vice istarum pulcherrimarum optimarumque virtutum contraria plane habere deprehenditur : iram nimirum gravem, atque furorem fructus decutientem, ut ad nihil jam pro-
fit. Immodica possidendi cupiditas deorsum incurvat eum : angor ac tœdium animi ingens, & reliqua ejusmodi mala, qua tandem ratione sinant fructum pie maturescere, ut Domino suo, cœlesti inquam agricolæ, usui esse possit ? Hei mihi, hei mihi, o anima, eloquere jam, & lacrymas effunde, quæ

Patri-

TΗν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθεῖτε ἀδελφοί, δοῦλοι ἀλογητῆροι, δεῦτε, ἀκούσατε. ὁδυνᾷτά με ἡ ψυχὴ. ἀλγῶσί με οἱ νεφροί. ποῦ εἰσι τὰ δάκρυα ; καὶ ποῦ ἡ κατάνυξις, ἵνα λῶσώ σῶμά μου δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς ; Τίς ἂν με μετέθηκεν ἐν τόπῳ ἀοικήτῳ ; ὅπως οὐκ ἐνὶ θέρους ἐκκόπῃ τὰ δάκρυα, ὅτε πάλιν σύγχυσις ἐμποδίζουσα κλαυθμόν. Καὶ ὑψώσας τὴν φωνήν, ἔκλαυσα πρὸς τὸ Θεὸν μετὰ πικρῶν δακρύων, καὶ εἶπον ἐν στεναγμοῖς. Ἰάσά με Κύριε, καὶ ἰαθήσωμαι, διότι ὑπερβολὴ ἀλγῆ μου ἡ καρδία, καὶ οἱ στεναγμοὶ αὐτῆς οὐκ ἔωσί με ῥοπὴν ἀνεῖν ἀναλαβεῖν. Θεωρῶ γάρ, Δέσποτα, ὅτι τὸς ἀγίους σου, ὡς περ χρυσὸν ἐκλεκτὸν, ὅπως πρὸς λαμβάνεις ἐκ τοῦ ματαίῃς κόσμου εἰς ἀνάπαυσιν ζωῆς. Καθάπερ ὁ σωεὶς γεωργὸς ἐν φρονήσει ὅταν ἴδῃ τὸς καρπὸς ὡρμαίνοντας καλῶς, τρυγᾷ αὐτοὺς ἐν τάχει, ἵνα μὴ ἀδικηθῇ ὑπὸ τινῶν τραυμάτων ἐναντιόντων αὐτοῖς. ὅπως καὶ αὐτὸς Σωτὴρ συλλέγῃ τὸς ἐκλεκτοὺς τὸς κάμνοντας οὕτως. Καὶ ἡμεῖς οἱ ῥάθυμοι χαῖνοι τῇ πρὸς ἀρετὴν ἀπεμείναμεν ὅπως ἐν σκληρότητι ἡμῶν, καὶ καρπὸς ἡμῶν αἰὲν ἄωρος ἀπέμεινε τῷ μὴ ἔχειν πρὸς Θεόν, ἵνα καλῶς ὡρμαίνῃ ἐν ἔργοις τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ τρυγηθῇ οὕτως εἰς ἀποθήκην ζωῆς. Οὐκ ἔχει γὰρ δάκρυα ὁ ὑμέτερος καρπός, ἵνα αὐτὸν ὡρμαίνῃ. ὅτε μὴν κατάνυξιν, ἵνα διδαλῆς γέννηται ἐκ τῆς πλὴν δακρύων. ὅτε μὴν παπείνωσιν, ἵνα ἐπισκιάσῃ ὑπεράνωθεν αὐτῶν εἰς τὸ πλὴν καύσωνα. ὅτε ἀκτιμοσύνην, ὅπως ἂν μὴ βαρυνθῇ ὑπὸ τῶν ἐναντίων. ὅτε ἀγάπην Θεῷ, τὴν ῥίζαν τὴν κραταίαν, τὴν βασιλεύσαν καρπὸν. ὅτε ἀμειμνίαν τῶν γνήσιων πραγμάτων. ὅτε μὴν ἀγρυπνίαν. ὅτε νοῦν ἐγρηγόρον, νήφοντα ἐν προσοχῇ. Ἀντὶ τούτων τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀρετῶν ἔχει τὰ ἐναντία. ὀργὴν δεινὴν, καὶ θυμὸν κολαφίζοντα καρπὸν, ὅπως μὴ χρησιμώσῃ. Ἡ πολυκτημοσύνη βαρύνουσα αὐτὸν κάτω, ἀκηδία μεγάλη, αὐτῇ πᾶσαι συμφοραί, πῶς ἔωσι τὸν καρπὸν ὡρμαίνουσαν οὕτως, ἵνα καὶ χρησιμώσῃ τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ, ὡς γεωργῷ. Οἱμοὶ οἱμοὶ ὡς ψυχὴ λήσων, καὶ δάκρυον στερηθεῖσα ἐν τάχει ἐκ

Πα-

Πατέρων τελείων καὶ ἀσκητῶν ὁσίων. Ποὶ εἰσιν οἱ πατέρες; πῶς εἰσιν οἱ ἅγιοι; πῶς εἰσιν οἱ ῥηγόροι; πῶς εἰσιν οἱ νηφάλιοι; πῶς εἰσιν οἱ παπεινοί; καὶ πῶς εἰσιν οἱ ὡραῖοι; πῶς εἰσιν οἱ ἡσυχιοί; πῶς εἰσιν οἱ ἐγκρατεῖς; πῶς εἰσιν οἱ δὺλαβείς; καὶ πῶς οἱ ἀκτήμενες; πῶς οἱ κατανυκτικοί, δάρεσοι τῷ Θεῷ; οἱ τινες ἐσήκεισαν ἐν ὡροσυχῇ καὶ καθαρότητι ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, βρέχοντες σχεδὸν τὴν γλῶσσαν, πᾶν γλυκέων δακρύων καὶ τῆς κατανύξεως. Πῶς εἰσιν φιλόθεοι μεσοὶ ἀγάπης Θεοῦ, μὴ κτησάμενοι ὅλως τι φθαρτὸν ἐπὶ τῆς γῆς. ἀλλὰ σαυρόν ἑαυτῶν ἀφροντες δινηκῶς, Σωτῆρα ἠκολούθου, βαδίζοντες ἀσφαλῶς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς εὐσυνείδητος. ὡροσέχοντες ἀκρίβως μὴ ἐκπεσεῖν εἰς κρημνὸς, ἐν ἐρήμῳ ἀβάτω ἀνύδρῳ καὶ σκοτεινῷ. ἀλλ' ἐν τῇ ἀδείᾳ ὁδῷ τῆς ἀληθείας πᾶν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, πλήρεις αἰ φωτισμῷ ὡροσάγμετων τοῦ Χριστοῦ, ὁδοῦντες ἐν καλῇ πολιτείᾳ, καὶ θερμῶς δαλῶντες τῷ Θεῷ, θλιβέντες ἐκείνως ἐν βίᾳ τῷ ματαίῳ; Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀγαπῶν αὐτοὺς λίαν ἐπεσυνάξεν αὐτοὺς εἰς λιμνὰς τῆς ζωῆς καὶ χαρὰν αἰώνιον, ἵνα ἐκεῖ ἀγαλλωνται καὶ ἐκεῖ τρυφήσωσιν ἐν ὡροσείᾳ τρυφῇ καὶ πασῶν ἐρασίᾳ, νυμφίᾳ ἀδανάτῳ ἐν χαρᾷ τῇ μεγίστῃ. Ἀπεδήμησαν ἐνδοῦ ὡροσ τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιον, ἔχοντες πᾶς λαμπάδας μὲν ἑαυτῶν ἐποίμας. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀρετὴ, ἧς ἔστιν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀσκησις. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἐγκρατεία, οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ δὺλάβεια. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ὡραῖότης, οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀκτιμοσύνη. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν ἐκείνων ἡ ἀγρυπνία, ἧς ἔστιν ἐν ἡμῖν ἀγάπη ὡροσ τοῦ Θεοῦ. Οὐκ ἔστι νῦν ἐν ἡμῖν δὺσπαραχυνία τοῦ Χριστοῦ, ἧς ἔστιν ἐν ἡμῖν συμπάθεια τοῦ μελῶν. Ἀλλὰ πάντες ἡμεῖς ἀχαιοί, ἀνήμεροι, καὶ μὴ ἀνεχόμενοι ἀλλήλων τὸ παντελὸς. Βέλῃ ὡροσῶμεθα εἰσὶν αἱ γλῶσσαι ἡμῶν κατ' ἀλλήλων κατ' ὥραν. Πάντες τιμῶν ζητῶμεν. πάντες φιλοδοξῶμεν. πάντες φιλοκτήμενοι. πάντες ἡμεῖς χαῖνοι. πάντες ἐσμεν ὑπνώδεις. πάντες ἐσμεν σκολιοί. εἰς φλυαρίαν εὐτονοί, εἰς πᾶς εὐχὰς ὀκνηροί. ὡροσῶμεθα αὐθαίρετοι, ἡσυχάσασθαι ἀδυνατοί. εἰς τρυφὴν δὺστρομοί, εἰς ἐγκρατείαν εὐγνοί. εἰς τὴν ἀγάπην ψυχροί, καὶ εἰς τὸ θυμὸν θερμοί. εἰς ἀγάπην ὀκνηροί, καὶ εἰς κακὰ ὡροσάσοι. Τίς ἄρα μὴ θρηνήσῃ; καὶ τίς ἄρα μὴ κλαύσῃ; καὶ τίς ἄρα μὴ πλῆρη χαυνότητος; Ἐκεῖνοι οἱ πατέρες ἡρώμενοι ὡροσ ἡμῶν χηνοί

A Patribus perfectis, & sanctis Ascetis tam cito orbata es. Ubi sunt Patres? ubi sancti? ubi vigiles? ubi sobrii? ubi humiles? ubi mites? ubi quietis studiosi? ubi continentes? ubi pii ac religiosi? ubi paupertatis amantes? ubi corde compuncti, & grati acceptique Deo? qui quidem in pura atque sincera precatione coram Deo assistebant, tamquam Angeli Dei, madefacientes atque irrigantes propemodum terram imbris dulcium lacrymarum & compunctionis. Ubi sunt amici illi Dei, caritate pleni, qui nihil prorsus corruptibile super terram possidentes, sed crucem suam jugiter tollescentes, sequebantur Salvatorem, caute per angustam viam incedentes, sibi que provide attendentes, ne in præcipitia inciderent, neque oberrarent in deserto invio & inaquoso atque caliginoso: sed per viam rectam veritatis mandatorum Dei pergerent, pleni semper lumine præceptorum Christi, alacriter atque ardentem in bono vitæ instituto ambulantes Deoque inservientes, ac voluntarie in hoc vano sæculo afflicti? Propterea Deus vehementer eos diligens, in portum vitæ collegit ipsos, & in gaudium sempiternum: ut ibi exultent illicque cum magna voluptate perfruantur immortalis sponsi, in Paradiso deliciarum, coelestique thalamo. Hinc quidem migrarunt, profecti ad Deum sanctum, habentes secum paratas lampades suas. Non est in nobis modo illorum virtus, neque in nobis jam est illorum exercitatio. Non est nunc in nobis illorum temperantia atque continentia. Non est in nobis modo illorum pietas atque religio. Non est inter nos jam illorum mansuetudo. Non est inter nos modo illorum voluntaria paupertas. Non sunt inter nos jam illorum vigiliæ. Non est in nobis illorum in Deum caritas atque dilectio. Non est in nobis modo illa Christi commiseratio: non est jam in nobis illa membrorum compassio. Sed cuncti jam sumus agrestes atque feroces, immites & atroces, nec ferre prorsus nos invicem possumus. Sagittæ ignitæ sunt linguæ nostræ in alterutrum singulis horis. Cuncti honorem quærimus. Cuncti vanam gloriam captamus. Cuncti avaritiæ studemus. Cuncti relaxati sumus. Cuncti somnolenti sumus. Omnes perversi, ad nugas expediti, ad preces fundendas pigri: ad vagandum alacres, ad quiescendum infirmi: ad delicias parati, ad temperantiam tristes: ad caritatem frigidi, ad iracundiam fervidi: ad bona segnes, ad mala studiosi ac diligentes. Quis igitur non lamentetur? quis non deploret conditionem nostram torpore ac negligentia plenam? Patres illi, qui nos præcesserunt, utiles

que Domino fuerunt, seque ipsos servarunt, non ita remissi erant ac desides. Non duplicem, sed simplicem & unicam curam atque cogitationem habebant perfecti illi, quo pacto nimirum solum salvari possent. Præclarum cunctis spectatoribus propositi erant speculum. Unus ex ipsis pro multis hominibus Deum exorare poterat. Duo rursus ex eis coram Deo assistere valebant in sanctis precibus, Deumque benignissimum etiam pro pluribus hominum millibus pie placare. Hei mihi, hei mihi, o anima, in quæ tempora incidimus? Hei mihi, carissimi, in quæ malorum volutabra nunc devenimus? Ignorantiæ tenebris sponte obcecatur. Nam quia non vigilat animæ oculus ob nimiam coecitatem rerumque distractionem, ideo imbecilles sumus atque invalidi, neque propositam nobis vexationem intueri possumus. Ecce nunc sancti & iusti eliguntur, & in portum vitæ colliguntur, ne conspiciant pressuras & scandala, quæ propter nostra peccata nobis superveniunt. Illi eliguntur: & nos dormitamus. Illi rapiuntur: & nos ad vanissimum sæculum pertrahimur. Illi colliguntur: & nos somno detenti sumus. Illi confidenter ad Deum vadunt: & nos in terra variis curis distrahimur. Adventus Domini præ foribus est: & nos dubitamus. Tuba coelestis jam parata est sonitum edere ad mandatum Dei, & voce horribili commovere universa, ut mortuos excitet, & unusquisque secundum opus suum recipiat. Virtutes coelorum paratæ assistunt in ordinibus atque agminibus suis, ut cum timore procedant coram sponso veniente in gloria ac majestate in nubibus coelorum ad iudicandum vivos & mortuos: & nos increduli sumus. Quid ergo de nobis in illa hora fiet, fratres? Quo pacto illic pro salutis nostræ negligentia excusationem Deo reddituri sumus: nisi hic modo solliciti fuerimus, & abjecto pudore fleverimus, optimam poenitentiam agentes in humilitate animæ, & magna mansuetudine? Quomodo in tribulatione illa singuli lamentabimur? quando quisque nostrum poenitens ac lugens, cum amarissimis lacrymis dicet: Hei mihi peccatori: quid repente accidit mihi? Quomodo præterit vitæ meæ tempus in negligentia atque desidia? Ignoro prorsus, quo pacto surreptum mihi sit vitæ spatium, in distractionibus transactum? Ubi sunt jam illi dies quieti atque tranquillique, quos ego in distractionibus evagationibusque consumsi, ut poenitentiam in cilicio & cinere agam? At nihil verba multa proderunt. Quando item aspiciemus sanctos in gloria advolantes cum luce in nubibus

A μοι τῷ Κυρίῳ, σώσαντες καὶ ἑαυτοὺς, ὅτι ἦσαν ἕτως χαῖνοι. Οὐδὲ δύο λογισμὸς εἶχον οἱ τέλειοι, ἀλλὰ ἓνα λογισμὸν, τὸ πῶς μόνον σωθῶσιν. Ἐσοπῆρον καλὸν ἦσαν ἅπασιν τοῖς θεαταῖς. Εἰς αὐτῶν ἡδύνατο τὸ Θεὸν προσκαλεῖν ὑπὲρ πολλῶν ἀνθρώπων. δύο πάλιν ἔξ αὐτῶν ἴχυνον πρὶς αὐτῶν ὁπῶπιον ὁ Θεὸς ἐν πνευματικῇ ἀγίᾳ, δύσωπῆσαν ὁσίως τὸ φιλάνθρωπον Θεὸν καὶ ὑπὲρ χιλιάδων. Οἱμοι, οἱμοι ὦ ψυχὴ, ἐν ποίῳ καρῷ ἐσμεν. οἱμοι ἀγαπητοί μου, εἰς ποίῳ ἰλὺν κακῶν νῦν ἐφθάσαμεν ἡμεῖς; ἀγνοῶμεν θέλοντες. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ νήφει ὁ τὴν ψυχῆς ὀφθαλμὸς ἐκ πολλῆς τυφλώσεως καὶ τῶν μετεωρισμῶν, χάειν τέττα ὅτι ἐσμέν διωατοὶ κατανοεῖν εἰς πνευματικὴν θλίψιν. Οἱσοι καὶ δίκαιοι ἰδὲ νῦν ἐκλέγονται, καὶ ἐπισυνάγονται εἰς λιμνὴν τῆς ζωῆς, ἵνα μὴ θεωρῶσι τὴν θλίψιν καὶ σκάνδαλα ἐπιχόμια ἡμῶν διὰ τῶν ἡμῶν ἀμαρτίας. Ἐκεῖνοι ἐκλέγονται, καὶ ἡμεῖς συρρόμεθα εἰς κόσμον τὸν μέτατον. ἐκεῖνοι σινάγονται, καὶ ἡμεῖς καθύδμεν. ἐκεῖνοι ὑπάγουσιν πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ, καὶ ἡμεῖς μετεωρίζομεθα ἐπὶ τῆς γῆς. Κυρία παρσία ἐπὶ θύρας ἔστηκε, καὶ ἡμεῖς διαζόμεν. σάλπιγγις ἡ ἐράνιος ἐποίησεν ἐστὶ βοᾶν ἐν πνευματικῇ Θεῷ, καὶ σαλευσάσιν πάντα ἀπὸ τῆς φεικτικῆς φωνῆς, ἵν' ἐγείρῃ τὰς νεκρὰς, ἵν' ἕκαστος ἀπολάβῃ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ. διωαμεῖς τῶν ἐρατῶν ἐποιμα ἐσθήκασιν ἐν τοῖς ταγμασίν αὐτῶν πνευματικῶν μὲν φόβος ἐμπροσθεν ὁ Νυμφίος ἐρχομένη ἐν δόξῃ ἐν νεφέλαις ἐρατῶν κείνων ζώντας καὶ νεκρὰς, καὶ ἡμεῖς ἀπιζόμεν. Τί ἄρα ἂν γένηται ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἐφ' ἡμῶν ἀδελφοί; πῶς ἔχωμεν ἐκεῖσε Θεῷ ἀπολογησάσθαι ἀπὸ τῆς ἀμέλειαν τὴν ἡμῶν σωτηρίας; ἂν μὴ νῦν πνευματώσωμεν καὶ κλαύσωμεν ἀναγδῶς, μετανοῶντες καλῶς ἐν ταπεινώσει ψυχῆς καὶ πνευματικῇ πομπῇ, πῶς μέλλομεν ἕκαστος θρηνησάσθαι ἐν τῇ θλίψει. Καὶ μεταμελόμενος εἶπεν ἕκαστος ἡμῶν μὲν πνευματικῶν δακρύων, οἱμοι τῷ ἀμαρτωλῷ, τί ἄφρων ἐγένετο; πῶς παρηλάθει ὁ βίος τὸ ἐμῆς χαυνότητος; ἡγνόησα παντελῶς πῶς ἐκλάπη ὁ χρόνος ἐμοῦ ὁ μετεώρης; πῶς εἰσιν αἱ ἡμέραι ἐκείναι αἱ ἡσυχαι, αἵ ἐγὼ ἐτέλεσα ἐν τοῖς μετεωρισμοῖς, ἵνα μετανοήσω μὲν σακκὺς καὶ σποδὸν; καὶ ὁδὸν ὠφελήσῃ ἐκ τῶν πολλῶν ῥημάτων. Ὅταν πάλιν ἴδωμεν τὰς ἀγίας ἐν δόξῃ ἱπταμένης ἐν φωτὶ ἐν νεφέλαις ἀέρων

ἀέρων εἰς ἀπάντησιν Χειρὸς τοῦ βασιλέως τῆς δόξης, εἰ αὐτὸς ὁ βλέπωντες ἐν τῇ μεγάλῃ θλίψει, τίς ἄρα ὑπενέγκη τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνον καὶ δεινὸν ὀνειδισμόν; νήψωμεν ὡς ἀδελφοί, νήψωμεν ἀγαπητοί, νήψωμεν φιλόθεοι, τέκνα ἡγαπημένα τοῦ Θεοῦ πατρὸς, ἔλθωμεν εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἐπισιμῶμεν ὀλίγον τὰς λογισμὰς ἐκ τῆς μεταξὺ βίης. προσπέσωμεν τῷ Θεῷ μετὰ πολλῶν δακρύων. προσκαλέσωμεν αὐτὸν ἀναδῶς μὴ παροδῆς, ἵνα ἡμᾶς ῥύσῃται τῷ πυρὸς τῆς ἀσβέστου καὶ πικρᾶς πολάσεως. Μὴ αὐτὸς χωρισθῶμεν τῷ γλυκέος Δεσποτῆ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, καὶ δόντος ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν εἰς τὸ σταυρόν. Πάντων ὑμῶν δέομαι, καὶ πάντας ἱκετεύω ἐγὼ ὁ ἀνάξιος ἄμα καὶ ἀμάρτυλος, καὶ ἐπὶ ἐμοὶ τῷ χαλῶν ἐκχέετε δάκρυα ἐν τῇ προσευχῇ ὑμῶν καὶ δεήσει καδαρᾶ, ἵνα καὶ γὰρ καταυγῶ καὶ δακρύσω σὺν ὑμῖν, καὶ φωτισθῇ ὀλίγον ἢ τυφλὴ μου καρδιά, καὶ ζητήσω τὸ Θεὸν Σωτῆρα τὸ ἅγιον, ὅπως μοι δώρῃται προθυμίαν τέλειαν μὴ παροδῆς μετανοεῖν, ἕως ὅτε χαρὸς ᾖ δεχθῆναι τὰ δάκρυα, καὶ σὺν ὑμῖν ἀδελφοί σωθῆσομαι καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τῆς ζωῆς. Δέομαι, ἀγαπητοί, δέξασθε τὸν ἀκλινῆ τῷ ἀμάρτυλῳ Εφραίμ ἀδελφῷ ὑμῶν χαλῶν. Καὶ παροδώσωμεν πάντες τὸ Θεὸν τὸ ἅγιον ἵλεων ποιήσας ἕως ἔχουσι χαρὸν. Γὰρ ἐπὶ θυρᾶς ἔστηκεν ὁ Κύριος ποιῆσαι σωτέλειαν ἀνάνος τῷ μεταξὺ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑΣ
ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΑΣ.

ΕΝ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, μυστήρια τοῦ μονοθεοῦ ἐκδύξας ἀδοντες βοήσωμεν ὑμνοῖς, ἐν ἐκκλησίᾳ ἱερᾷ νύμφῃ τῷ Χριστῷ, κηρύσσοντες ἐπαθλα τῶν ὁσίων πατέρων, καὶ ἐπαινῶντες ἀδοντες τοῖς οἰκοῦσιν ἔρημον. Καὶ εἰπώμεν τὰ ἀθλα τῶν λιπόντων τὰς πόλεις, καὶ πόδας δειλησάντων τὰ ἔρημα οἰκήσας, εἰς ὁφέλειαν πάντων τῶν ἀκούοντων αὐτῶν. Καὶ ἀπὸν τις ὁρεθῇ, τῷ παρόντι ἡμετέρῳ, συγκοινωνός τε δὲ χάρις τῶν ὁσίων πατέρων, ὅπως σωθῇ ὁ λέγων δὲ χάρις τῷ ἀκούοντι. Οὐκ ἀπέχουσιν ἡμῶν οἱ ὅσοι πατέρες, ἐπεὶ δὲ πόδος αὐτῶν αἰεὶ ᾖ ἡμῶν. μὴ χωρήσωμεν αὐτοὺς, ὡς περ ζέοντες ἀπὸ ἡμῶν; ὅτι αἰεὶ δὲ χονταῖ ὑπὲρ τῶν ἡμῶν πησ-

A nubibus aëris in occursum Christi regis gloriæ; nos autem ipsos in magna tribulatione cernemus atque angustia: quis, putas, confusionem illam diramque exprobrationem sustinere tunc valebit? Sobrii igitur simus, fratres, vigilemus, carissimi, vigilemus o amici Dei, & filii a Deo Patre dilecti: redcamus ad nos ipsos, & paululum cogitationes nostras a vanissimo hoc sæculo colligamus. Procidamus Deo cum multis lacrymis. Obsecremus eum confidenter cum affectu ac studio, ut nos liberet ab igne illo inextinguibili, & supplicio amarissimo. Ne ab ipso separemur dulcissimo Domino qui dilexit nos, & semetipsum pro nobis dedit in crucem. Vos cunctos deprecor, cunctos obtestor ac supplex rogo ego indignus & peccator, ut pro me inerte ac desiderantes lacrymas fundatis in orationibus vestris ac precibus mundis: ut ego quoque vobiscum compungar & collacrymer, illumineturque parumper excæcatum cor meum, & requiram Deum sanctum Salvatorem: ut perfectam mihi alacritatem largiatur, quo studiose diligenterque poenitentiam agam, donec tempus est suscipiendi lacrymas: ac vobiscum, fratres, salutem consequar & ego, vita quantumvis indignus. Obsecro, carissimi, suscipite deprecationem peccatoris Ephraem fratris vestri negligentis atque inertis. Demusque operam cuncti pariter, ut Deum sanctum placemus, nobisque propitium reddamus, quamdiu tempus suppetit. Ecce enim in januis Dominus adest, ut consumptionem vani sæculi faciat.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

SERMO ALIUS IN PATRES
DEFUNCTOS.

IN hoc die primo atque insigni, mysteria unigeniti Filii Dei gloriose canentes, clamemus in hymnis, in ecclesia, quæ est Christi sponsa, prædicantes præmia sanctorum Patrum, laudesque eremicolarum celebrantes. Enarremus certamina eorum, qui relictis civitatibus, cum amore ac desiderio voluerunt loca inhabitare deserta ad utilitatem omnium qui eos audirent. Et licet quis absens sit, reperiatur tamen iis tamquam præsens adscriptus, particepsque orationum sanctorum Patrum effectus, ut salvetur is, qui dicit, precibus auditorum. Non absunt a nobis sancti Patres: quoniam amor & desiderium eorum semper nobiscum est. Non separemus ipsos, tamquam peregrinos atque externos a nobis: quoniam semper pro nostris

λισμῶν, πάλιν ὃ ἀναλαβεῖν τύποις καλῶς ἐν-
δόξως, καὶ μιμητὰς θυέσθαι τῆς τέτων πολι-
τείας. Εἴ τις πάλιν ἀπελθεῖν ἐσολισθη-
ται ἐσολὴν ἢ ὑπερ ἔχου, πλετεῖ πλεονέκτων.
Καὶ τις μεῖνῃ πρὸ αὐτοῖς, ὡς δὲ ἀρχεται δω-
ρεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δέσεις, καὶ αὐτοὶ δωρεῖν-
ται ἅπασιν τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ πᾶσι πρέχουσι ἅ-
περ αὐτοὶ κέκτινται. Προσελθόντες λάβωμεν
καλὴν δόσιν πρὸ αὐτῶν, ὡς ἡν ὁμοῦ καὶ τρυ-
φῇ. λάβωμεν ἢ ἀγάπην αὐτῶν, ὅσαν ἐνδοξον
ὑπὲρ λίθου τίμιον καὶ σμαράγδον ἐνδοξον. καὶ
ἀντὶ μαργαρίτης λάβωμεν αὐτῶν ἢ πώριν. Ἡ
ἐνδοξος δύναμις, δι' ἣν αὐτοὶ πλάζονται ἐν ὄρεσι
καὶ βουνοῖς, καὶ ἀπηλάτοις καὶ ὁπάς, ὡς ἄρα μοι
δύναμιν, ἐδρασμον τὴν γλώσσης μου, μὴ ἡττηθῇ-
ναι φράσαι τὴν τέτων πολιτείαν, καὶ μὴ ἐκλι-
πεῖν ὅπως φαδρὸν αὐτῶν ἀγῶνα. Τοιγαροῦν
ἐπάραντες ῥίψωμεν ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ὅπλα τῶ Σα-
τανᾶ, καὶ καθάραντες σφόδρα τὸς ἑαυτῶν καρ-
δίας, καὶ πλερὰ ποιήσαντες ἑαυτοῖς περὶ τῶν
περὶ τῶν φθάρων, ὅπως δεασώμεθα τὴν
αὐτῶν κατήχησιν, καταλειφάντων πόλεις καὶ τὰς
δορυβας αὐτῶν, καὶ μᾶλλον ποδησάντων ὄρη καὶ
ἢ ἔρημον. Ἀπελθόντες ἴδωμεν τὰς ἐκείνων οἰ-
κήσεις, καὶ τὸ πᾶν καθέξοντα ὡς νεκροὶ ἐν τοῖς
τάφοις. ἀπελθόντες ἴδωμεν ἢ τρυφῇ, ὡς τρυ-
φῶσιν αἰεὶ ἐν ὑφροσύνῃ ἀνὰ μέσον ὄρεων. ἀπελ-
θόντες ἴδωμεν τὰς κόσμον μισήσαντας, καὶ μᾶλ-
λον ποδησάντας ἀγῶνι ἐν ἐρήμῳ. ἀπελθόν-
τες ἴδωμεν τὰ ἐκείνων σώματα, ὅπως τὰς δει-
ξὶν αὐτῶν ἑαυτὸς ἐσολισθῇ. ἀπελθόντες ἴδωμεν
τὰς σάκκους τὰς ἐκείνων, ὅς φοροῦντες ἐν χαρᾷ
δοξάζουσι τὸ Θεόν. ἀπελθόντες ἴδωμεν τὰ ἐκεί-
νων περὶ τῶν, ὅπως τῇ συγγνώμῃ τὰς ψυχὰς
φαδρύνουσιν. ἀπελθόντες ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὰς
ἀγγέλους ἄδοντας καὶ ψάλλοντας ἐν πολλῇ ὑφρο-
σύνῃ. ἀπελθόντες ἴδωμεν τὰ αὐτῶν ποτήρια τὰ
συγκεκρασμένα τοῖς ἑαυτῶν δάκρυσι. ἀπελθόν-
τες ἴδωμεν τὰς ἐκείνων τραπέζας πεπλη-
ρωμένας αἰεὶ βοτάνῃ πᾶν ἀγρίῳ. Δεῦτε,
δεασώμεθα τὰς λίθους τὰς ἐκείνων ὅσπερ
τιθεῖσιν αἰεὶ ὑπὸ κεφαλῆς αὐτῶν. ἀπελ-
θόντες λάβωμεν πᾶν τειχὸν πᾶν ἀγίον,
ὅπως χάμεν ἑαυτοῖς ὡς μενῇ τὸ Δεσπότην.
Λησῆς αὐτὸς ἂν ἴδῃ, ὡς δὲ πᾶν πᾶν πᾶν
κωεῖ, ἐπὶ δὲ τῷ αὐτοῦ αἰεὶ εἰσὶν ἐσολισμῶν.
Ὅταν ἄγρια ζῶα σάκκοις τέτων ἴδωσιν, ὡς
δέως ἀφίστανται, μέγα θαῦμα ὁρῶντα. Πᾶν
ἐρπετὸν παύσιν ἐν τοῖς ἑαυτῶν ποσὶν, ὅτι

A riarum amicti atque ornati; utque formas pul-
chras & gloriosas recipiant, imitatoresque
vitæ illorum efficiantur. Siquis rursus abire
contendat, ut stola, quam ipsi gerunt,
vestiatur atque ornatur; mox divitiis eo-
rum locupletatur. Quodsi aliquis apud eos
manserit, subito incipit donare postulata
petentibus, sicut ipsi omnibus deposcenti-
bus largiuntur, cunctisque præbent quæcum-
que possident. Adeuntes ergo, pulchram
B ab iis largitionem accipiamus, precum si-
mul & deliciarum. Accipiamus caritatem
ipsorum, quæ gloria & honorificentia lapi-
dem pretiosum & smaragdum inæstimabilem
excedit: & pro margaritis fidem ipsorum ac-
cipiamus. Gloriosa virtus atque potentia,
per quam ipsi in montibus & collibus, in
speluncis atque cavernis errant, vim & po-
tentiam mihi præbe, & confirma linguam
meam, ne deficiat ab enarratione optimi
C vitæ illorum instituti, neve prorsus relin-
quat præclarum eorum certamen. In altum
igitur ducentes, projiciamus a nobis arma
satanæ: & vehementer corda nostra expur-
gantes, alasque columbæ nobis ipsi facien-
tes, expedito volatu pervenire contenda-
mus, ut eorum spectemus instructionem,
qui relictis civitatibus, earumque tumul-
tibus, potius montes & solitudinem inha-
bitare desiderarunt. Hinc eo abeuntes in-
D tueamur ipsorum habitationes, & quo pa-
cto ibi resideant velut mortui in sepulcris.
Abeuntes videamus illorum delicias, qui-
bus perfruuntur ipsi jugiter cum lætitia at-
que oblectatione in medio montium. Ab-
euntes conspiciamus eos qui mundum ode-
runt, & vitam potius in eremo transfige-
re desiderarunt. Abeuntes cernamus illo-
rum corpora, quomodo suis ipsi capillis
seipsos vestierunt atque ornarunt. Proficiscen-
E tes adspiciamus faccos atque cilicia illorum,
quæ ipsi cum gaudio gestantes, Deum glorifi-
cant. Discedentes hinc, contemplemur illo-
rum faciem atque aspectum, quo pacto sua
ipsi vultus austeritate animas exhilararunt.
Hinc profecti, adspiciamus cum ipsis Angelos
magna lætitia canentes atque psallentes. Hinc
profecti, adspiciamus ipsorum pocula lacry-
mis eorum permista. Hinc profecti, videa-
mus illorum mensas herbis agrestibus semper
F plenas. Venite, adspiciamus illorum lapides,
quos suis ipsi capitibus jugiter supponunt.
Hinc profecti, capiamus ex capillis sanctorum,
ut mitem atque benignum nobis habeamus
Dominum. Si latro eos viderit, confestim
procidens adoratur, quoniam cruce semper ami-
cti sunt atque ornati. Si fera animalia faccos
eorum adspexerint, illico recedunt, tamquam
maximum miraculum cernentia. Omne ser-

pentis genus ipsi suis conculcant pedibus, quoniam fide iustitiæ succincti sunt. Quando autem eos adspexerit satanas, confestim exhorrescit, & cum dolore exclamat, protinusque recedit: quoniam infinitos perfregit laqueos, illos insequens, & in nullo prorsus iustis illis nocere valuit. Neque enim erant remissi ac segnes, sicut nos stulti ac dementes: at fortiter cuncti hostem debellabant, donec tandem penitus satanam sub pedibus suis contrivissent: ideoque insidias ipsius spreverunt, & quascumque machinationes ejus non reformidarunt. Si divitias eis ostenderit, eas nihili faciunt, sed illas veluti petras contemnunt: nam divitias in coelis cum sanctis Angelis habent. Fames ipsos non affligit: nam pane vitæ, Christo, repleti sunt, ex coelis sanctis descendente; neque sitis eos adurit, quia in sua semper anima habent, similiter & in lingua Christum fontem vivum. Nequit vel unam ipsorum turbare cogitationem improbus satanas, quoniam super petram fundamentum posuere. In speluncis & rupibus habitant, tamquam in cubiculis. Montes porro & colles, quos in circuitu habent, non secus ac muros excelsos, amant atque desiderant. Mensa ipsis est omnis terra, & montes: coena autem ac prandium, herbæ silvestres atque agrestes. Præcipuus ipsorum potus est aqua ex rivis: Vinum autem similiter, ex cavernis ac foraminibus petrarum. Ecclesias habent suas ipsi linguas, per quas jugiter suas preces peragunt. Per duodecim horas, quas dies continet, continua est ipsis ad Dominum precatio. Gloria, quam in montibus & speluncis concinunt, est sacrificium acceptabile, quod Deo offerunt. Ipsi sibi sunt sacerdotes, & nostros suis precibus morbos curant ac sanant: nam deprecatores atque intercessores nostri perpetuo sunt. Non sapiunt alta, neque primas cathedras requirunt: gloria quippe eis est humilitas, imitatores Christi facti, qui propter nos miseros factus est pauper. Non sibi requiem aliquam in mundo tribuunt: quoniam ibi solatium atque refectionem recipiunt. Reddamur & nos similes illis, qui in montibus habitant, & pariter vitæ illorum instituti participes. Oberrant hi cum bestiis, ferarum instar: & tamquam volucres in montibus volant. Velut cervi cum feris animantibus pascuntur: mensa autem eorum semper parata est: nam gramina & herbas semper hi comedunt. Tamquam lucernæ ipsi resplendent, errantes in montibus: & cuncti lumine eorum illuminantur, qui magno amore ac desiderio ad eos accedunt. Muri firmi instar, sunt Patres in deserto:

atque

A ἡποδέδενται πῶσιν διακοσύνῃς. Ὅταν ὁ αὐτὸς ἴδῃ Σατανᾶς, διδύς φείσεται, καὶ βοήσας ὁδύνη, ἀφίσταται παρ' αὐτά. ἐπεὶ δὲ κατέκλασε μυριάδας παγίδων ὀπίσω αὐτῶν ἰσθί, καὶ ἔδ' ὅλως ἵχυσεν ἀδικῆσαι δικαίως. Οὐτε γὰρ ἦσαν χαῦνοι ὡς ἡμεῖς οἱ ἄφρονες, ἀλλὰ θηνάως πάντες ἐπολέμουν Ἐχθρὸν, ἕως ὅτε εἰς τέλος σιωέταισαν Σατανᾶν ὑπὸ τὰς πόδας αὐτῶν. διὸ ἡξεδένωσαν τὰς ἐπιβλαὰς αὐτῶν, καὶ ὅτε ἐδειλιώθησαν τὰς μηχανὰς αὐτῶν. Πλεῖτον αὐτοῖς ἀνδείξῃ, ὅθεν αὐτὸν ἡγουῦνται, ἀλλ' ἡξεδενώσαντες, ὥσπερ πέτρας, πατήσιν. ἔχουσιν γὰρ τὴν πλεῖστον ἐν τοῖς ἔρανοῖς μετ' ἀγγέλων. Πείνα αὐτὸς ἔθλίβει, εἰσὶ γὰρ πεπληρωμένοι ἐν τῷ ἄρτι τῆς ζωῆς, Χειρὸς, καταβάλλοντος ἡ ἀγίων ἔρανων. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ δίψα ἔκαταφλέγει αὐτὸς, ὅτι αἰεὶ ἔχουσιν ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, ὁμοίως καὶ τῇ γλώσσῃ Χειρὸν, τὴν ζῶσαν πηγὴν. Ὁ ποιητὴς Σατανᾶς παράξαι ἔδύναται ἐνός αὐτῶν λογισμῶν, ὅτι ἐπὶ τὴν πέτραν θεμέλιον τέθεικται. Οἰκοῦσιν ἐν σπηλαίοις, ὁμοίως ὅτι καὶ νάπαις, ὥσπερ ἐν κρηταλείοις. Τὰ ὅρη δὲ βενα, ἅπερ κύκλῳ ἔχουσιν, ὅπως ταῦτα ποιεῖσιν, ὥσπερ ταίχην ὑψηλά. Τράπεζα αὐτοῖς ὅτι τὰς ἀσὰς ἡ γῆ καὶ ὅρη. ὁμοίως ὅτι καὶ τὸ δεῖπνον, αἱ ἀγρία βοτάναι. Ὁ μέγας αὐτῶν πότος, ὕδωρ ἐκ τῶν ῥυάκων, ὃ ὅτι οἶνος ὁμοίως ἐκ τῶν ὀπῶν τῶν πετρῶν. Ἐκκλησίας ἔχουσιν τὰς γλώσσας τὰς ἑαυτῶν, δι' ὧν αἰεὶ πλεῖστοι τὰς ἑαυτῶν προσεύχονται. Δυοκάδεκα ὥρας, ὥσπερ ἔχει ἡ ἡμέρα, αὐτοῖς ὅτι προσευχὴ πρὸς τὸ αὐτῶν Δεσποτίῳ. Δόξαν ἡνπερ ἄδουσιν ὅρεσι καὶ σπηλαίοις, δυοῖα δι' αὐτοῦ δεικνύσας προσφέρεται τῷ Θεῷ. Αὐτοὶ εἰσιν ἑαυτοῖς ἱερεῖς, καὶ ἰσθῶνται τὰς ἡμετέρας νόσους καὶ τὰ δυχῶν αὐτῶν. καὶ γὰρ προσεύχονται ἡμῶν πάντοτε τυγχάνουσιν. Οὐ φρονεῖσιν ὑψηλά, ὅθεν ἐπιζητοῦσι τὴν φωτοκαδεδεῖαν. Δόξα γὰρ αὐτοῖς ὅτι ἡ παπεινοφροσύνη, μιμηταὶ ἡρόμενοι Χειρὸς τῶν πτωχεύσαντος δι' ἡμᾶς τὰς ἀθλίους. Οὐ διδῶσιν αὐτοῖς ἀνεσθῆναι ἐν κόσμῳ, ἐπεὶ δὲ ἐκδέχοντα τὴν ἐκεί ἀνάπαισιν. Γενόμεθα ὅμοιοι τῷ οἰκούντων τὰ ὅρη, ὁμοίως καὶ μέτοχοι τῇ αὐτῶν πολιτείᾳ. Πλαζόμενοι γὰρ ἔσονται σὺν θηείοις, ὡς θῆρες, ὁμοίως ὡς πετεινὰ ἱππῶν ἐν ὅρεσι. βόσκονται ὡς ἔλαφοι μετ' ἀγέων. ἡ δὲ βράπεζα αὐτῶν αἰεὶ ἐτοίμη ἐστὶ. χλοῖον γὰρ καὶ βοτάνας αἰεὶ ἔσονται βόσκοντες. Καὶ ὡς λύχνοι φαίνονται πλαζόμενοι ὅρεσι, καὶ πάντες φωτίζονται ἐν τῷ φωτὶ ἐκείνων οἱ μὲν πολλοὶ πόδα πωλοσιάζοντες αὐτοῖς. Τείχος εἰσιν ἐδράμον, πατέρες ἐν ἐρήμῳ, διο

εἶρη

εἰρηνύουσι τόπον ἐνθα οἰκοῦσιν. Ὅπως αὖ καταν-
 τήσῃ καὶ εἰς ἐκ τῶν πατέρων, πᾶσα ὅτι ἔ-
 λοιποὺς κύκλῳ αὐτῆς εἰρῶν. Βενόις ἐπιτείχουσιν
 ὃν τρόπον περὶ τὴν, ὁμοίως ὡς αἰετὶ ἐν ὑψη-
 λοῖς ὄρεσι καὶ ἀπηλάτοις. Καὶ βασιλεῖ μὲν ἴσως
 στενοχωρεῖ παλάτιον, αὐτοῖς δὲ ἀνυπόχωροί εἰσιν
 αἱ ὁδοὶ τῆς γῆς. Τὰ τρύχινά φοροῦντες οἱ
 ὅσοι πατέρες μέλλον ἀγαμιῶνται τῷ πορφύ-
 ραν φοροῦντι. κατελύθη πορφύρα, καὶ σάκκος
 βύθου μὲν ἄλλ' τὴν ὑπομονὴν τῶν ἁγίων πα-
 τέρων. Καὶ γὰρ ἐβδελύξαντο τὴν ὑψηφάνειαν,
 καὶ σφόδρα ἀπαύζοντα τὴν πολλὴν ταπεινῶσιν.
 ἐμίσησαν δὲ πᾶσαν δόξαν ματαίαν κόσμου, καὶ
 ἰδὲ δοξάζοντα ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων ἄλλ'
 τὴν ταπεινῶσιν καὶ πολλὴν τραύτητα. Οὐ κέ-
 κτηνται βασιλεῖς ἀνάπαυσιν τοιαύτῃ, οἷαν κέ-
 κτῃνται ἄνεσιν πατέρες ἐν τῇ ἐρήμῳ, διότι
 Χειρὸς ὅτι αὐτῶν ἀγαμίας. Βόσκονται δὲ ὡς
 θῆρες βοτάνας ἐν ἐρήμῳ, ἐπὶ δὲ ἐκδέχονται
 τὴν περὶ τὸν πόδαυτον. ὅταν δὲ ἀτενίσωσι πλά-
 ζονται ὄρεσιν, ὡς ἐν τρυφῇ ἑαυτὰς τιθέασιν
 ἐν τῇ γῇ. ὅταν δὲ ὑπνώσωσιν, ἐν σπῆδι ἐγεί-
 ρονται, ὡς σάλπιγγες ὑμνοῦσι Χριστὸν τὸν πο-
 δέσμον. Τάγματα δὲ ἀγγέλων αἰεὶ εἰσι σὺν
 αὐτοῖς, αἱ καὶ τειχίζουσι αὐτὰς καὶ φυλάττει
 πάντοτε. Ἡ χάρις τῆς Δεσποτῆς αἰεὶ ὅτι σὺν
 αὐτοῖς, καὶ ὅτι ἀφίει αὐτὰς ἀγαλαδῆν τὴν
 Ἐχθρόν. ὅταν γονυκλίνωσι, πηλὸν ἐμπαρο-
 ποιοῦσι, καὶ ῥύακας σένωσιν ἵνα ἰδίων δακρύων.
 ὅταν δὲ σφραγίσωσι τὴν ἑαυτῶν ὑμνησιν, ἐγεί-
 ρεται δεσποτῆς δόλοισι αὐτῶν λειτουργεῖν. ὅταν
 ὄρεος γένηται, ἀπὸ αὐτῶν πᾶσι πηρὰ ἐπά-
 ραντες πέτανται ἐν πᾶσι τῇ οἰκονομίᾳ. ὅτι
 γὰρ ὅτι αὐτοῖς φανερά ἡ οἰκονομία τῶν ἁγίων
 πατέρων, ἐν τῇ Ἐδέμ ὑπάρχει. Ὅπως δὲ
 ἡλίου, ἐκεῖ καταλύουσιν. ὅπως δὲ φθασὲς ἡ νύξ,
 ἐκεῖ μόνῳ ποιῶσι. Μνήματα δὲ φροντίζου-
 σι, νεκροὶ γὰρ ὑπάρχουσι σωζόμενοι τῷ
 κόσμῳ, ἐν τῷ πόθῳ τῆς Χειρὸς. Ὅπως
 γὰρ ἐτέλεσε νησεῖαν εἰς ἵνα αὐτῶν, ἐκεῖ αὐ-
 τῷ γέγονεν ἐν τῷ τόπῳ τὸ μνήμα. Πολ-
 λοὶ εἰσι ἵνα αὐτῶν κλίναντες γόνυ εἰς προσ-
 θυήν, καὶ ἀνεπαύσαντο πρὸς ἐμπαροδοῦν
 τῆς Δεσποτῆς. ἄλλοι πάλιν ὁμοίως σπαιχθέν-
 τες ἐν πέτρᾳ τὰς ψυχὰς παρέδωκαν τῷ
 ἰδίῳ Δεσποτῇ. ἄλλος ἀπὸ αὐτῶν ἐν ὄρει ἀ-
 ναπαύων ἀπέθανε, καὶ γέγονεν ὁ τόπος,
 τάφος ὁμοῦ καὶ δάπνης. ἄλλος πάλιν ἑαυ-
 τὸν χηματίσας ἔθαψεν, ἐδραθεῖς τῇ χά-
 ρτι

A atque ideo in pace custodiunt locum, in
 quo inhabitant. Quandocumque autem vel
 unus aliquis ex Patribus occurrerit, omnis
 deinceps finitima ipsis regio pace perfun-
 ditur. Collibus velut columbæ insident, &
 sicut aquilæ in montibus excelsis & spe-
 luncis. Et Regi quidem forte suum nimis
 angustum est palatium; ipsis vero etiam
 spatiosæ sunt cavernæ atque foramina ter-
 ræ. Magis sancti illi Patres vestibis suis
 B gloriantur cilicinis, quam alii vestibis qui-
 bus induuntur purpureis. Dissolvitur at-
 que destruitur purpura: sed saccus pro-
 pter sanctorum Patrum patientiam magno
 est in pretio. Abominationi quippe illis
 est superbia, & valde magnam humilita-
 tem amplectuntur. Oderunt omnem va-
 ni sæculi gloriam: & ecce ab omnibus
 hominibus ob humilitatem magnamque
 eorum mansuetudinem æstimantur & ho-
 norantur. C Neque tali tantaque perfruun-
 tur Reges quiete, quantam Patres in
 eremo possident: quoniam Christus est
 ipsorum exultatio. Ferarum instar, her-
 bis in eremo pascuntur: quoniam ju-
 cunditatem Paradisi excipiunt. Cum au-
 tem defatigati jam fuerint, errantes in
 montibus, tamquam in deliciis sese in
 terra componunt. Postquam vero dor-
 mierint, mox studiose surgunt, & ve-
 lut tubæ Christum desideratum collau-
 dant ac celebrant. Ordines porro Ange-
 lorum semper ipsis adsunt, qui & pro-
 tegunt eos, & custodiunt semper. Gra-
 tia Domini semper cum eis est, nec
 finit eis inimicum occultari. Ubi genu
 flexerint, lutum ante se faciunt, &
 rivos ex propriis manantes lacrymis. Post-
 quam vero divinas laudes concluderint,
 surgit Dominus ad ministrandum servis
 E suis. Mane jam facto, statim velut alis
 elevatis per universum volant orbem.
 Non enim est illis illustris habitatio san-
 ctorum Patrum in Eden. Ubi sol eis
 occumbit, ibi pernoctant. Ubi nox ad-
 venit, ibi commorantur. De monumen-
 tis ac sepulcris non sunt solliciti: nam
 mundo crucifixi, mortui sunt in amore
 ac desiderio Christi. Ubi enim aliquis
 ipsorum jejunium absolverit, illic eodem
 F in loco ipsis monumentum construitur.
 Multi ex eis sunt, qui flexo genu pre-
 cibus intenti, placide atque mansuete
 coram Domino requieverunt. Alii simi-
 liter in petris ac saxis firmati, suas pro-
 prio Domino animas tradiderunt. Alius
 simpliciter in monte deambulans, mortuus
 est: factusque est locus ei in tumulum &
 sepulcrem. Alius rursus seipsum compo-

nens sepelivit, gratia sui confirmatus Domini. Alius porro herbas depascens Domini, obdormiscensque in sua ipsius mensa exspiravit. Alius autem rursus in divinis constitutus laudibus, a sui flatus voce abreptus est. Alius dum in monte Psalmis & divinis precibus recitandis vacat, venit ab inferis mors, ipsiusque preces obsignavit terminavitque. Vocem expectant, quæ ipsos excitet, & instar florum suavem odorem spirantium efflorescant. Quando terra mortuos iussa erit educere, subito germinabunt velut lilia efflorescentes. Et tunc Dominus pro magnis eorum laboribus, quos ipsi amore Christi pertulerunt, vitam æternam eis largitur: & pro capillis ipsorum, coronam nexus atque ornamenti honorifici: & pro ciliciis, quibus rigidam duramque vitam duxerunt, stolam ac vestem gloriosam nuptiarum præbet eis. Pro herbis autem & exigua aqua, Christus eis cibis simul & potus efficitur. Pro terræ cavernis, in quibus ipsi habitarunt, magnum eis Christus Paradisum tribuit. Quia tribulationibus atque angustiis in hoc mundo premi & affligi desiderarunt, magnum ipse gaudium eis concedit. Nequit enim oratione declarari magna lætitia, in quam intrabunt cuncti sancti, qui in hoc sæculo voluntarie afflicti, nefariis ac turpibus passionibus fortiter restiterunt, devictoque hoste, præcepta Dei altissimi servaverunt. Ideo quoque Angeli sanctos felices atque beatos prædicant, & ad eos dicunt: Beati estis vos, qui Christi amore ac desiderio bene prudenterque magna cum vestra patientia scapham vestram in terra tuto in mandatis Christi optimi Domini gubernastis atque direxistis. Quapropter ad tranquillum jam portum pervenistis, & Christum recepistis, quem tantopere desiderastis atque amastis. Nunc vero gratulamur vobis, o beati, quoniam laqueos inimici effugistis, & ad Christum, qui vos coronavit, pervenistis, factique estis regni ipsius hæredes, sanctam perpetuo collaudantes Trinitatem, quam decet omnis gloria, honor, & adoratio in sæcula. Amen.

A ετι ὁ ἑαυτῷ Δεσπότης. ἄλλος ὃ βοσκομήμος ἦ
χλόω ὁ Δεσπότης, νυξάξας ἀπέπνυσε τῇ ἑ-
αυτῷ τραπέζῃ. ἄλλος ὃ πάλιν ἕως ἐν τῇ δο-
ξολογίᾳ ἀφηρπάγη ἀπὸ αὐτοῦ φώνημα πνοῆς
αὐτοῦ. ἄλλος ἕως ἐν ὄρει ψάλλον καὶ λιτα-
νιών, ἦλθε καὶ ἐσφράγισεν ἁΐτης αὐτοῦ τὴν θυ-
χήν. Ἐκδέχονταί τῇ φωνῇ τῇ αὐτὸς ἐγείρ-
σαν, καὶ ἀνθίσιν ὡς ἀνθὶ ἐυωδία τινέοντα.
B Ὅταν προσαχθῇ ἡ γῆ ἵσταναγεῖν τὰς νεκρὰς,
διΐεως βλαστάνουσιν, ὥσπερ κείνα, ἀνθούντες.
καὶ τότε ὁ Δεσπότης ἀντὶ πολλῶν καμάτων, ὃν
αὐτοὶ ὑπέμειναν διὰ ἀγάπῃ τῷ Χριστῷ, τὴν
αἰώνιον ζωὴν δωρεῖται αὐτοῖς αἰεὶ. καὶ ἀντὶ τει-
χῶν αὐτῶν σέμμε τλοκῆς ἐνδόξου. καὶ ἀντὶ τῶν
τρυχίνων, ἐν οἷς ἐκακοπάδου, δίδωσιν αὐτοῖς
σολὴν ἐνδόξον τῇ ὁ γάμος. ἀντὶ ὃ τῶν βοτανῶν
καὶ τῶν γενῶν ὕδατος, Χριστὸς γίνεται τέτοις βρώσιν
C αἷμα καὶ πόσις. ἀντὶ τῶν ὁπῶν τῇ γῆς, ἐν αἷς αὐ-
τοὶ ὤκησαν, πᾶν αὐτοῖς Χριστὸς τὴν μέγαν πα-
ράδεισον. Ἐπειδὴ ἐπόθη, θλίψιν ἔχειν ἐν κόσ-
μῳ, αὐτοῖς πᾶν χαρὰν τῇ μεγάλῃ. ὁ
γὰρ δωατὸν ὅτι ἀφ' λόγου δηλώσας τὴν πολλὴν
ὠφροσύνην ἐν ἣ ἐισελθόντα ἅπαντες οἱ ἅγιοι,
οἱ ἐν τῷ κόσμῳ τέτρω ἐκσιῶς θλιβέντες, ἀντ-
αγωνισάμενοι πῶς μισοῖς πάθει, καὶ νικήσαν-
D τες ἔχθρὸν, ἐφύλαξαν ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψί-
στου. Διὸ μακαρίζουσιν οἱ Ἄγγελοι ἁγίους, καὶ λέ-
γουσιν πρὸς αὐτοὺς. Μακάριοι ἐσεὶ ὑμεῖς, οἱ ἀφ' ὧν
Χριστὸς πόσον καλῶς κυβερνήσαντες ἐν τῇ ὑμῶν
φρονήσει καὶ πολλῇ ὑπομονῇ τὸ σκάφος ὑμῶν, ἐν
τῇ γῇ διδύνοντες ἀσφαλῶς ἐν ταῖς ἐντολαῖς Χρι-
στοῦ τοῦ ἀγαθοῦ Δεσπότη. Διὸ κατλιπύσατε εἰς
ἀδίου λιμένα, ἀπολαβόντες Χριστὸν ὃν περ ἐπο-
E θήσατε. Νυνὶ ὃ συγχάρουμι ὑμῖν, ὡς μακά-
ριοι, ὅτι ἵσταλήσατε τῇ πανίδων τοῦ ἔχθρου,
καὶ ἦλθετε πρὸς Χριστὸν ὑμεῖς σεφανώσαντα, καὶ
ἐσεὶ κληρονόμοι τῇ βασιλείας αὐτοῦ, δοξάζοντες
ἐκτενῶς τὴν ἁγίαν τριάδα, ἣ πρέπει πάσα
δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τὰς αἰῶνας.
Ἀμήν.

F

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΡΑΣΥΛΛΑΒΟΣ.

SERMO TETRASYLLABUS.

ΝΙΚΗΘΕΙΣ ὃ κτ' κράτος ὁ πονηρὸς Διάβολος καθίσας ἀπωδύρετο, καὶ ἔλεγε μὲν κλαυθμῷ. Οὐαί μοι τῷ παλαμπῶρ· τί πέπονθα ὁ ἄδελιος; πῶς ἠττήθεις ἀνεχώρησα; τ' ἀγχύνῃς ὃ ταύτης ἐγὼ εἰμι ἄτιος ὁ σωάλας μετ' αὐτῇ πόλεμον ὅπ' πολὺ. Νικηθεὶς γὰρ ἐκ πρώτης καὶ δευτέρας προσβολῆς, ὡς οὖν ἐχρῆν μετανοῆσαι, ὅτι Χεῖρὸς ἦν μετ' αὐτῇ. Νυνὶ ὃ φιλονικήσας τοῖς ἀγίοις, τ' μισθὸν αὐτῇ ἠύξῃσα, εἰς τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν, νικηθεὶς δὲ ἀνεχώρησα μετ' ἀγχύνῃς μεγάλης, τραυματιοθεὶς τ' κεφαλὴν ἐκ τῇ τραυματίῳ τῇ ἐμῇ. Τὰς γὰρ παγίδας ἔστησα ὥς τε αὐτὰς παγιδεύσαι· αὐτοὶ δὲ λαβόντες αὐτάς, τὴν κεφαλὴν μου ἔσθλασαν. Τὰ βέλη μου πᾶ ὅξέα, ἅπερ ἔπεμπον κατ' αὐτῶν, λαβόντες αὐτοὶ δι' αὐτῇ με ἀπέκτειναν. Εἰγὼ αὐτὰς ἐπολέμην ἐν πάδεσι ἀγχοφόροις, αὐτοὶ δὲ ἐτροπὴντό με τῇ δυνάμει τ' σαυρῷ. Δικαίως οὖν ταῦτα πάχω ἐγὼ ὁ ἀφρονέστατος, ὁδοκίμως ἀναδείξας καὶ ἄκων τὰς ἀγωνιστάς. Εἶδαι με γὰρ σωφρονισθῆναι, ὃ ἔπαθον ἀπὸ Χειρὸς, πῶς πᾶσα μου ἡ δύναμις καθήρεθ' ὑπ' αὐτῇ. Πάντα γὰρ τότε ἔωραξα, ὥς τε αὐτὸν σαυρωθῆναι, καὶ ὁ ἐκεῖνος θάνατος θανάτῳ με πῆρέδωκε. Τὸ αὐτὸ πάλιν ἔπαθον ὁμοίως ὅπ' Μαρτύρων, ὀνειδισμὸς καὶ ἀγχύνῃ καὶ γέλως γελοιοδῆμος. Ἐκίνησα γὰρ βασιλεῖς καὶ βιτρίπιστα τὰς βασάνους, ἵνα ἰδόντες πῆξωσι καὶ ἀρνήσωνται τ' Χεῖρὸν· οἱ ὃ εἰ μόνον οὐκ ἐπῆλξαν τὰς ἀγχοφόρας κολάσεις, ἀλλὰ καὶ μέχρι θανάτου τ' Χεῖρὸν ὡμολόγησαν. Οὕτως καὶ νῦν θέλων τέτ' τις νικῆσαι ἀπὸ πολέμων, νικηθεὶς ἀνεχώρησα μετ' ἀγχύνῃς μεγάλης. Οὐκέτι δύναμαι φέρειν τὸ ὀνειδος, ὃ ὑπέστω· κομπάζων μέγ' ἀλα, ὑπὸ ἀνθρώπων βιτελῶν καθήρηται μου τὸ κράτος καὶ πᾶσα ἡ δυναστεία. Οὐκ οἶδα λοιπὸν τί πράξω, ἢ τί ἀπολογήσομαι. Οἱ βιτελεῖς καὶ ἀμαθεῖς σέφανον νίκης ἔλαβον· ἐγὼ ὃ ὁ παλαμπῶρος ἀγχύνῳ ἐκομισάμην. Ἐσκοτίθω, ἐπιοθῶ, ἔξελιπεν ἡ ἰχὺς μου· τί οὖν ποιήσω ὁ ἄδελιος, καὶ τί πράξω, εἰ γινώσκω. Ἀποδράσας ἀπὸ τέτ' των τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν ἀπέλθω πρὸς τέτ' τους φίλους μου τέτ' τους ῥαθύμους τῇ προθέσει, ὅπου οὐκ ἔστι μοι κόπος, ὅθεν πάλιν τεχνά-

Β I porro victus scelestus Diabolus, sedens deplorabat, & cum ejulatu dicebat. Vae mihi infelici: quid passus sum miser? quo pacto superatus abscessi? Hujus vero infamiae mihi ipse sum auctor & causa, qui diu bellum cum ipsis suscepi. Victus enim ex prima & secunda incursione atque conflictu, subito me intelligere oportebat, quod Christus cum ipsis adestet. At nunc mea cum sanctis illis contentione ac pugna, mercedem eorum in meam ignominiam auxi: victus autem, cum magno dedecore ab iis recessi, meis ipse, quae infligere volui, vulneribus in capite laesus. Nam dum laqueos ipsis necerem, quibus eos caperem atque constringerem, ipsi iis arreptis caput mihi confregerunt. Sagittas meas acutas, quas adversus eos torquebam, ipsi acceperunt, & me iis occiderunt. Ego diversis eos passionibus ac perturbationibus oppugnabam; ipsi vero virtute atque potentia Crucis me in fugam verterunt. Merito igitur haec patior insipientissimus ego, probatos eos certatores ac pugiles etiam invitus ostendens. Oportebat quippe me reprimi, & quae a Christo patiebar, nosse, quomodo omnis mea potentia ab ipso destructa est atque sublata. Omnia enim tunc egi, ut ipse crucifigeretur: & illius mors morti me tradidit. Idem rursus in Martyribus similiter passus sum, & probro, atque infamiae, & ludibrio cunctis sum effectus. Commovi enim Reges, & paravi tormenta, ut iis visis perhorrescerent, & Christum abnegarent. At illi non solum non deterriti varietate suppliciorum atque tormentorum, verum etiam ad mortem usque, Christum confessi sunt. Sic quoque nunc eos bellis superare volens, victus ab eis magna cum infamia recessi. Non possum amplius ferre opprobrium, quod sustinui: qui dum magna jactitarem, a vilibus atque abjectis hominibus fortitudo & potentia mea omnis sublata est. Quid agam deinceps, aut quae me ratione defendam, nescio. Simples & indocti coronam victoriae acceperunt: ego vero infelix ac miser ignominiam retuli. Obscuratus sum, & animo perculsus atque consternatus, defecitque virtus mea. Quid ergo faciam miser, & quid agam, non cognosco. Ab his strenuis profugiens Athletis, ad amicos abibo meos, qui in suo proposito ac vitae instituto inertes sunt atque negligentes: ubi non erit mihi la-

bor, neque rursus machinamentis opus. Nam vincula ab eis accipiens, iismet ipsos constringam. Ligans porro eos vinculis, quibus ipsi delectantur, subditos & addictos deinceps eos habebō, veluti servos, sponte libenterque voluntatem meam semper facientes: ut saltem sic victoriam referens, parumper ad me ipsum revertar: & de eis tamquam strenuus certator ac victor, gloriabor. Et licet ipsi malo vivendi instituto in barathrum corruant; attamen ego in eorum perditione gaudeo: gaudens autem in viam perditionis eos deduco, ut focios in igne inextinguibili habeam.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

SERMO HEPTASYLLABUS.

Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius, attendamus nobis ipsis, sanctos imitando Patres. Si enim viam ingressi fuerimus, per quam ipsi ambularunt; inveniemus in ea Dominum Jesum, viæ ducem, & adiutorem nobis factum. Cum autem inimicus viderit Christum nobiscum versantem, lucem veram; prorsus non audebit in nos respicere: nam lumen, quod in nobis est, oculos ipsius perstringit. Sicut igitur ante dixi, fratres Christi amantes, studeamus purgare corda nostra, ut in nostrum auxilium gratiam Spiritus nobis conciliemus, & non amplius prævaleat adversum nos inimicus. Vires semper ei addimus stulti, quando sancta mandata aspernantes longe a Deo recedimus. Nos autem gratia nudatos, in suam ipsius viam deducit fraudulentus inimicus. Obsecro vos igitur, & rogo semper: fugiamus malum, procul ab eo recedamus. Dissolvamus quoque vincula, quibus nos libero voluntatis nostræ arbitrio ligavit. Confugiamus ad Christum, portantes suave ac leve jugum pietatis atque misericordiæ ipsius: ut in bona mandatorum Christi via ambulantes, perveniamus ad civitatem, quam Deus diligentibus se præparavit. Ipsi convenit honor, atque magnificentia, Patri, & Filio, & Spiritui sancto, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Aχναύματα. Παρ' αὐτῶν γὰρ λαβὼν δεσμά, δεσμβύω τέτῃς ἐν αὐτοῖς. Δῆσας ὃ αὐτὸς ἐν δεσμοῖς, ἐν οἷς αὐτοὶ διδοκῶσι, τῷ λοιπῷ ἡποχείεις ἔχω αὐτὸς ὡς περ δούλους ποιῶντας αἰεὶ πὰ ἑμὰ θελήματα ἐκείως, ἵνα καὶ ἔτιως νικήσας, μικρὸν ἔλθω εἰς ἑαυτὸν, καὶ καυχῆσωμαι ἐν αὐτοῖς, ὡς αἰετὸς καὶ νικητὴς. Εἰ γὰρ καὶ αὐτοὶ προδέσῃ πίπῃσιν εἰς τὸ βάραθρον, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ χαίρωμαι ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῶν. Χαυρόμηνος ὃ ὁδηγῶ εἰς ὁδὸν τῇ ἀπωλείας, ἵνα ἔχω κοινωνὸς ἐν πυρὶ τῷ ἀσβέστῳ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΤΑΣΥΛΛΑΒΟΣ.

CΕἰδότες οὖν ἀδελφοὶ τὴν ἀσθενείαν αὐτῶν, ἑαυτοῖς προσέχωμεν ζηλῶντες τὰς πατέρας. Εἰ τὴν ὁδὸν βαδίσωμεν, ἣν αὐτοὶ ἐβάδισαν, διήσομεν ἐν αὐτῇ τὸ κύριον Ἰησοῦν, ὁδηγὸν καὶ σωεργὸν ἡμῶν γεννημένον. Ὅταν ἴδῃ ὁ Ἐχθρὸς Χειρὸν ὄντα μὴ ἡμῶν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἔτολμα ἂντιβλέψαι τὸ σύνολον εἰς ἡμᾶς. Τὸ γὰρ φῶς τὸ ἐν ἡμῖν τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ. **D**Καθὼς οὖν καὶ πορεύομεν, φιλόχριστοι ἀδελφοί, σπυδαίωμεν ἑαυτῶν τὰς καρδίας καθάραι, ὥς τε ἐπισπάσασθαι εἰς ἡμῶν βοήθειαν τὴν χάριν τοῦ πνεύματος, καὶ ὅτι καὶ ἡμῶν ἰσχύς ὁ ἐχθρὸς. Ἰσχύς καὶ αὐτῶν δίδωμεν οἱ ἄφρονες, ἐν τῷ ἡμᾶς μακρύνειν ἑαυτὸς ἀπὸ Θεοῦ, ἀφ' ἀδικησίας τῶν ἀγίων ἐντολῶν. Λαβὼν ὃ ἡμᾶς γυμνὸς τὴν χάριτος ὁ Ἐχθρὸς, ὁδηγεῖ ἡμᾶς αὐτὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ ὁδόν. **E**Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς καὶ δεόμεθαι πάντοτε· φύγωμεν τὸ πονηρὸν· ἀποσώμεθαι ἀπ' αὐτοῦ· λύσωμεν καὶ τὰ δεσμά, οἷσιν ἔδνη ἡμᾶς τῇ ἡμῶν πειρασέσθαι. Προσφύγωμεν τῷ Χριστῷ, βαρύνοντες τὸ ζυγὸν τὸ χρεστὸν καὶ ἐλαφρὸν τῆς αὐτῆς διασπαραγνίας, ἵνα πεπατῶντες ἐν τῇ ἀγαθῇ ὁδῷ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, φθάσωμεν εἰς τὴν πόλιν ἣν ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. **F**Αὐτῷ ὡρέπαι ἡ τιμὴ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

Εγώ Εφραίμ ἁμαρτωλός, χαῖνος καὶ ῥάθυμος
εἰς ἀγῶνα πνιμωζικόν· πλὴν λέγω ὑμῖν, ἀ-
γωνισαί, φιλόθεοι ἀδελφοί μου, εἰς ὃ ἐγὼ νικῶμαι
διηνεκῶς δι' ἐμὴν χαυνότητα καὶ λογισμῶν· θέλω ὑ-
μῖν Ἰσαγγεῖλαι, ἀγαπητοί μου, φόβον μέγαν καὶ
τρόμον τῆς ψυχῆς μου, ὅς γέγονεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐμοὶ
τῷ ἀδελφῷ καὶ μετεώρῳ· Ἐκαθήμην καταμόνας ἐν
τόπῳ ἀδορυβῶτι καὶ ἡσύχῳ καὶ ὑψηλῷ, καὶ ἐνεόσθην ἐν
ἐαυτῷ, καὶ ἔλεγον τὰ ἑβίς τέττα, καὶ μέμνημαι, καὶ
σύγχυσιν, καὶ θόρυβον· καὶ δακρύσας διελεγόμην πρὸς
ἐμαυτὸν· Πῶς ὁ βίος ἔστος ὥστερ σκιά πρὸς ἄνεμόν,
καὶ ὡς δρομὸς οὐκ ἔστιτος πρὸς ἀνέμους, καὶ ὡς ἄνθρωπος
πρωϊνὸν μαράνῃ; Καὶ ἔλεγον λυπῶμενος καὶ στενά-
ζων· πῶς ἐκβέχῃ ὁ αἰὼν ἔστος ἀγνοῶμεν· Ἀφ' οὗ ἐσ-
μεν δεδεμμένοι ἅπασαν τὴν χαυνότητα ἡμῶν ἐν πράγμασι
καὶ λογισμοῖς ἀπρεπέσι; Ταῦτα ὡς εἰς ἐμαυτὸν ἐμε-
λέτων, ἄφνω ἦρα τὰς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸ ἔρανον,
καὶ γέγονα ὥστερ ἐν ἐκστάσει· καὶ φόβος μέγας ἐπέπε-
σεν ἐπ' ἐμέ· καὶ ἐθεώρην, ἐν ὀφθαλμοῖς τῆς καρδίας
μου, τὸ Κύριον μὲν πολλῆς δόξης καθήμενον, καὶ λέ-
γοντα πρὸς τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἔτις· Διατί, ψυχὴ,
καὶ πασὸν σε καὶ ἔρανον καὶ πλὴρην φωτὸς δόξης ἐβδε-
λύξω; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, νύμφη μου, μισεῖς τὸ ἄχραν-
τον Νυμφίον καὶ ἀθάνατον; Ἀφ' οὗ ψυχὴ ἐβδελύξω
τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ ἐγὼ ἡτοίμασά σοι ἐν φωτὶ ζωῆς;
Ἀφ' οὗ ψυχὴ, δημοσία μου γέγονας ἐν πράγμασι καὶ
λογισμοῖς ἀπρεπέσι; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ἐκαστάζεις
δύρεθῆναι εἰς τὸ πρῶσιαι μου; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, ἐκαστέ-
χεις τὴν λαμπάδα σε, πρὸς τοὺς ἀδελφούς εἰς τὴν κραινὴν
καὶ λέγουσιν, ἰδοὺ ἦλθεν ὁ Νυμφίος, ἔξελθετε εἰς τὸν
ἀπαντήσιν αὐτῷ μὲν χαρὰς; Ἀφ' οὗ ψυχὴ, οὐκ ἐ-
σπεύσας ἐτοιμάσαι τὸ ἄξιον ἐνδυμα εἰς τὰς γάμους;
Ἀφ' οὗ ψυχὴ, οὐκ εἰσέρχῃ μὲν χαρὰς εἰς τὸ πασὸν καὶ
ἔρανον καὶ ἅγιον; Διατί, ψυχὴ, ἐμὲ μισεῖς τὸ Ἀγα-
θόν, καὶ λυβώσαμενον τὴν ζωὴν σε ἐν θανάτῳ; Εἰ
ψυχὴ, τῷ θανάτῳ ὁμίλησα ἐνεκὲν σε, ἵνα νύμφην
σε ἐμαυτῷ ἀρμόσωμαι· ἐγὼ ψυχὴ, βασιλείαν σοι
ἀφ' οὐκ ὄντως πρῆχον εἰς τὸ κληρὸν σε· ἐγὼ ψυχὴ, πάν-
τα μου τὰ ἀγαθὰ πρῆχον σοι ὡς βασιλεύς· ἐγὼ
ψυχὴ, καὶ ἄνθρωπος ἐλθούμην ἀφ' σέ, βεβλόμενος
λυβώσαί σε τὴν ζωὴν σε ἐν φθορᾷ· ἐγὼ ψυχὴ, ὑπὲρ
πάντα τὰ ἔργα μου ἐτίμησα καὶ ὑψώσα καὶ τὴν ζωὴν σε·
ἐγὼ ψυχὴ, πασὸν ἐν ἔρανοῖς ἡτοίμασά σοι· καὶ ἀγ-
γέλους ἐποίησα λειτουργῆσαι ἐμπροσθέν σε ἐν τῷ
πασῷ ὥστερ ἐγὼ ἡτοίμασα ἑαυτῷ εἰσελθεῖν σε ἐκὼ μὲν
χα-

E Go Ephræm peccator, ignavus ac pi-
ger in certamine spirituali, in quo
assidue ob negligentiam meam animique
torporem vincor, vobis, strenui pugiles, Dei-
que amantissimi fratres, ingentem animi
mei timorem atque tremorem, qui quo-
dam die me miserum atque distractum
invasit, enarrare volo. Solus sedebam
in loco quodam quieto, tranquillo, at-
que sublimi, & inanes hujus vitæ cu-
ras, tumultus, ac perturbationes men-
te revolvebam: & illacrymans dice-
bam: Quomodo vita hæc velut umbra
fugit, & instar velocissimi cursoris per-
transit, & tamquam flos matutinus mar-
cescit? Rursusque cum dolore ac ge-
mitu: quomodo, inquam, sæculum hoc
prætereat, ignoramus. Quare ignavia,
rebusque ac cogitationibus inutilibus di-
strahimur? Hæc dum mecum expendo,
repente oculos in cælum sustuli, & pe-
ne a sensibus alienatus, magno timore
perculsus, oculis cordis mei Dominum
summa in gloria sedentem prospexi, &
sic animam meam compellantem audiui:
D Cur, o anima, coelestem tuum thala-
mum lumine gloriæ plenum contemnis?
Cur, o anima, sponsa mea, me im-
maculatum & immortalem sponsum tu-
um odisti? Cur, o anima, spernis illa
bona, quæ ego in lumine vitæ præparavi
tibi? Cur, o anima, te a me per res co-
gitationesque indecentes alienasti? Cur, o
anima, omni cum studio adventum meum
non præstolaris? Cur, o anima, lampadem
tuam non tenes, exspectans dum clamorem
illum audias: *Ecce sponsus venit, exite ob-*
viam ei cum lætitia! Cur, o anima, non
contendis tibi vestem ad nuptias dignam
parare? Cur, o anima, cum gaudio coe-
lestem illum sanctumque thalamum non in-
grederis? Cur, o anima, me qui bonus
sum, teque a morte in vitam asserui, odi-
sti? Ego, o anima, tui causa mortem op-
petii, ut te sponsam mihi conciliarem. Ego,
o anima, regnum tibi in hæreditatem sine
invidia præstiti. Ego, o anima, cuncta bo-
na mea tamquam rex tibi largitus sum.
Ego, o anima, homo propter te factus
sum, ut vitam tuam a corruptione libera-
rem. Ego, o anima, vitam tuam cunctis
operibus meis prætuli. Ego, o anima tha-
lamum tibi in coelis præparavi, Angelisque
mandavi, ut in eo coram te ministrarent,
ut

Matth. 25.

ut cum gaudio illuc intrares. Tu vero, o anima, me coelestem sponsum & ineffabilia quæ tibi paravi, bona spreveristi. Sed quis, quæso, præferri mihi potest, qui res omnes creatas meis miserationibus conservo? Quis pater vitam donat, ut ego, quem tu, anima, reliquisti, & alienum odioque dignissimum concupivisti? Ad hæc, fratres, in illa hora vehementer contremui, dum formidabilia illa Domini verba, maximamque animæ meæ confusionem atque turbationem oculis mentis meæ considerarem. Unde præ timore atque confusione defeci, cogitabamque ubi me absconderem, quod tantam ignominiam ferre nequirem: dicebamque apud me: Venite montes, & me peccatorem ac impium operite. Et demisso capite confusus, alta voce meipsum deflere lamentabiliter coepi, dicens: Cur ego ex utero matris prodii, ut Dominum sanctum, bonum, & misericordem exacerbarem? Conceptionem in utero matris, & corporis incrementum contemsi. Dona coelestia, ac sancta gratiæ tuæ remedia aspernatus sum. Flens tamen procidi, & cum planctu ac dolore cordis mei rogavi, & illacrymans exclamavi, dicens: Exaudi Domine fletum meum, & suscipe verba deprecationis meæ, quæ ego peccator timore tuo perterritus offero tibi, longanimis, misericors, & clementissime. Ne feceris mihi secundum cuncta opera mea, neque memineris pessimarum exacerbationum mearum, quibus ego gratiam tuam, optime Domine, irritavi. Sed potius tantum mihi peccatori temporis concede, hominum amator benignissime, ut poenitentiae spatium habeam. Gratia tua, quæ innumerabilia delicta juventutis meæ tulit, & nunc senectutis spretum, offensionem, & proterviam perferat. Novi ego jusjurandum tuum, clementissime, quod per temetipsum jurasti, dicens: *Vivo ego, dicit Dominus, quia nolo mortem peccatoris & impii; sed magis ut convertatur ab omnibus iniquitatibus, quas fecit.* Jurasti, Domine misericors, optime hominum amator, pro tuis miserationibus, te mortem peccatoris nolle, sed potius ut converteretur & viveret. Miserere mei peccatoris, qui adjuro te per misericordiae tuæ viscera, ut mihi propitius sis. Miserere, parce, & ne adjurationis meæ libertas te offendat. Tu qui corda scrutaris & renes hominum, omnesque cogitationes perspicis, nosti Domine me acerbissimo animi dolore coactum, ista ausum in conspectu tuo eloqui. Respice, Christe Salvator, fontes lacrymarum mearum, contritionesque ac gemitus indignæ meæ animæ:

Ezech. 18.

A χαρᾶς. Σὺ δὲ ψυχὴ, ἐβδελύξω τὸ ἔρανον Νυμφίον καὶ τὰ ἄρρητα ἀγαθὰ ἃ ἠτοίμασά σοι. Καὶ τίς ἄρα ἐστὶ ποδόμενος ὑπὲρ ἐμὲ τὸ σῶζοντα πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν τοῖς οἰκείοις οἰκηρμοῖς; Ποῖος πατὴρ ζωνὴν δίδωσιν ὥσπερ ἐγώ, ὅτι ἐμὲ κατέλιπες ψυχὴ, ποδήσασα τὸ ἀλότηειον καὶ μισητόν; Ἐφοβήθην, ἀδελφοί, φόβον μέγαν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, κατανοῶν ἐν ὀφθαλμοῖς τὴν ἀλγοῖάν μου ὅτι Κυεῖς τὰ ῥήματα τὰ φοβερά, καὶ τὴν ψυχῆς μου τὴν ἀχύνῃν τὴν μεγάλην, ἐπλήσθην, ἐβόμασα. Ἐξέλιπον ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τὴν μεγάλῃς ἐντροπῆς ἐννοοῦν τὸ πᾶν ἀποκρυβήσομαι, μὴ φέρων τὸ ὄνειδος τὴν ἀχύνῃς ἐκείνης. Καὶ ἔλεγον, Δεῦτε ὅρη, καλύψατε ἀμαρτωλὸν καὶ ἀσεβῆ. Καὶ ἐπάρας τὴν φωνήν, ἔκλαυσα κλίνας κατὰ τὴν κεφαλὴν μου ἀδύμενος, καὶ θρήνησας ἑμαυτὸν, εἶπον ἕτως. **C** Ἀγτί ἐγὼ ἐκ κοιλίας ἐξῆλθον παροξύναι τὸ Κύριον τὸ ἅγιον καὶ ἀγαθὸν καὶ ἀπαλαγχινόν; Ἡδέθησα τὸ γαστρός τὴν σύληψιν, καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος. ἠδέθησα ἔρανια χαρίσματα, καὶ ἅγια ἰάματα τὸ χάριός σε. Ὅμως κλαίων παροξέπεσον. ἔδεήθην μετ' οἰκτιρῆς καὶ οἰκτιρῆς τῆς καρδίας μου, καὶ ἐβόησα ἐν δάκρυσι, λέγων ἕτως. Εἰσακήκουσον, ὦ Δέσποτα, τὸν κλαυθμὸν μου, καὶ παροξέδεξαι τὸ δέησέός μου τὰ ῥήματα, ἃ παροξέφερ' ὁ ἀμαρτωλὸς ἀδύμενός σε, μακρόδυμε, ἐλεῆμον, καὶ οἰκτίρμον. μὴ ποιήσης κατὰ πάντα τὰ ἔργα μου, μηδὲ μνηστῆς τῶν κακῶν παροξυσμῶν μου, ὧν ἐγὼ παρώξυνα τὴν χάριν σου ὦ Δέσποτα ἀγαθέ. ἀλλὰ μᾶλλον δώρησά μοι τῶν ἀμαρτωλῶν χρόνον μικρόν, ἵνα δῶρῃ χαρὸν μετανοίας, φιλάνθρωπε ἀγαθέ. Ἐβάστασεν ἡ χάρις σου νεότητος ἀνομίας, πλήθος πολὺ. καὶ ὅτι γήρως νῦν βαστάσῃ ἡ χάρις σου ἀθέτησιν, παροξυσμὸν, προπέλειαν. **E** Ἐγὼ αὖτις ἐπίσταμαι, μακρόδυμε, τὸ ὅρκον σου ὃν ὤμοσας κατὰ σεαυτὸν λέγων. Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι εἰ βέλομαι τὸ θάνατον τὸ ἀμαρτωλῶν καὶ ἀσεβῶν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ σῶθῃν αἱ ἀμαρτωλὸν ἀπὸ πασῶν ἀνομιῶν ὧν ἔπραξε. Δέσποτα οἰκτίρμον, φιλάνθρωπε, ἀγαθέ, ὤμοσας ἐν τοῖς σοῖς οἰκηρμοῖς μὴ θελῆσαι τὸ θάνατον τὸ ἀμαρτωλῶν, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι εἰς τὴν αὐτὸν. Οἰκτεῖρήσόν με τὸ ἀμαρτωλὸν ὀρκίζοντά σε ἐν τῇ ἀσπλαγχνίᾳ σου. ἰλάσθητί μοι. οἰκτεῖρήσον. συγχώρησον. καὶ μὴ λογίζεσθαι ὡς πέται τὸ ὅρκον μου. Ὁ ἐπάζων καρδίας καὶ νεφρὸς τῶν ἀνθρώπων, εἴ τι καὶ πᾶς ἐνθυμήσῃς ἀπάσας, αὐτὸς οἶδας, ὦ Δέσποτα, ἀπὸ πικρῶ πόνου τὴν ψυχῆς ἐπόλησα ταῦτα φθάνοντάς ἐνώπιόν σου. Ἰδε, Χεῖρ σῶτερ, πηγὰς δακρύων ἐμῶν, καὶ σιωτήματα καὶ στεναγμοὺς τὴν ἀνάξιαν ψυχῆς

Et

χῆς μὲ· καὶ ἔλθοι τὸ πρῶταγμα τὸ φοβερόν καὶ
 σκεπάσῃ με, πρὸς τὸ ἔλθεῖν τὸ πρῶταγμα τὸ
 φοβερόν, καὶ λάβῃ με ἀνέτοιμον καὶ ἡχυμένον.
 Ἀλλὰ μᾶλλον ἢ χάρις σε πρῶτα μοι χρονον
 μικρὸν μετανοίας ἀληθινῆς. Οὐ δυνάτα ἢ χά-
 ρις σε, πολυεύσπλαγχνε, ὑποδεῖν ἀμαρτωλὸν
 δακρύνοντα, πάσῃ ψυχῇ πρῶσελθούσῃ καὶ ἀγ-
 σῇ συγχώρησιν διδῶσα ἀμαρτιῶν ὧν ἔπραξεν.
 Εἰσηύκσεν ὁ Ἄγιος καὶ Ἀγαθὸς τῆς φωνῆς μὲ
 καὶ τὸ κλαυθμῶ τὸ δακρύνων μὲ, καὶ ἠλέησέ με.
 Καὶ νῦν ἴδε, μακρόθυμε, ὡς ἀγαθὸς, ἵνα κα-
 γῶ ποιήσω καρπὸν μετανοίας. Διὰ τῷτο ἱκετεύω
 σε χαρισθῆναί μοι χρόνον μετανοίας. Ὑπομιμνή-
 σκει πάντοτε ὁ Σωτὴρ καὶ ἔλκει με πάντοτε εἰς τὴν
 ζωὴν ἵνα σωθῶ. Ὅταν μνησθῶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν
 ἐκείνης, ἐν ἣ ἔγενονεν ὁ φόβος ἔπος ἀφνιδίως, δειλιά
 καὶ δακρύνω ἐν στεναγμοῖς. Πάλιν αὐτὸς λανθάνω
 πάντα ὁμῶς, καὶ δέησιν, τὰ δάκρυα, τὸ φόβον, καὶ τὸ
 χρόνον τὴν μετανοίας τὴν δοθέντα μοι χάριτι Θεῷ. Δια-
 τί ἄρα συμβαίνει μοι ταῦτα, σκληρότης καὶ ἀμέλεια,
 καὶ λησμοσύνη; καὶ γίνομαι ἀφνιδίως ἀνάχυντος καὶ ἀ-
 φόβος, μετέωρος καὶ ὀργίλος, μὴ ἔχων ὀλοχερῶς
 πρὸς ὀφθαλμῶν μήτε φόβον, μήτε κείσιν καὶ μέλ-
 εῖ. Μὴ ἄδικος ὁ Θεός, ἢ βέλεται ὑπεξελεῖν τοῖς
 ἔργοις μὲ; Μὴ γένοιτο. Πάντας ὑμᾶς πρῶτα καλῶ,
 φιλόθεοί μὲ φίλοι, πρῶσεβύσατε ὑπὲρ ἐμῶν καὶ ἀμαρ-
 τωλῶν καὶ ἐλαχίστων πρὸς τὸ οὐκίτημονα καὶ φιλάνθρω-
 πον Θεόν. Τέττε χάριν ἀνήγγειλα τὸ συμβάν μοι,
 ὅπως αὐτὸ ἐπιτύχω καὶ ἐλέγξῃ Θεῷ. Ἐπίσταμαι ὅτι
 εἰάν βεληθῇτε, διωθήσεσθε σιωπελθεῖν ἀμαρτω-
 λῶ ἐν πρῶσεβείας καὶ ἱκεσίας πρὸς τὸ Θεόν. Οἶ-
 δα ἐγὼ τῶν πολλῶν τὴν δέησιν διωαμῶν καὶ
 Ἀποστόλους ῥύσασθαι ἐκ φυλακῆς καὶ δεσμῶν καὶ
 θανάτου. Πόσω μᾶλλον ἀμαρτωλὸν καὶ ἀσεβῆ δι-
 ωθήσεσθε ῥύσασθαι ἐκ θανάτου; Σιωλέθετε οἱ φο-
 βέσθμοι τὸ Κύριον, ἐκχέετε τὴν δέησιν ὑμῶν ὑπὲρ
 ἐμῶν, ἵνα λάμψῃ ἡ θεία χάρις ἐν τῇ ψυχῇ
 μὲ, καὶ φωτίσῃ σκοτιοθεῖσαν ἀφνοίαν, καὶ γένω-
 μαί διχαὶ ὑμῶν σιωεργία ἀπρόθυμος, καὶ ἀ-
 ξιος μετανοίας. Καὶ πᾶσά μὲ ἡ πικρότης γλυ-
 κανθῇ ἡγομῶν τῆς χάριτος ἐν τῇ ψυχῇ μὲ.
 Χάριτος γὰρ παρσία φέρει γλυκάσματα, ἡσυχίαν
 καὶ κατάνυξιν. Καὶ ἠδύνοντα ἐν τῇ καρδίᾳ τὰ κύ-
 ματα τῆς χάριτος καὶ τῷ φωτισμῷ τῷ ἁγίῳ Πνύ-
 ματος, καὶ λανθάνει ἄφνω ψυχῇ τὰ γήϊνα καὶ
 τὰ πάθη τὰ σαρκικά καὶ βλαβερά. Καὶ λοιπὸν
 δάλπουσι τὰ κύματα τῆς χάριτος τὴν ἐννοίαν
 καὶ τὴν ψυχὴν. Εἰκόσιν τὰ κύματα τῆς χάριτος
 ἐν τῇ ψυχῇ πρῶσεβείας βασιλικῶς πλήρη ὄντι
 καρ-

A Et veniat terribile præceptum, & me pro-
 tegat, antequam formidabilis jussio adve-
 niat, meque imparatum & confusum de-
 prehendat; sed potius gratia tua concedat
 mihi exiguum tempus veræ poenitentiae. Ne-
 quit, clementissime, gratia tua peccato-
 rem despicere lacrymantem. Ignoscit omni
 animæ, quæ supplex ad te recurrit, & pec-
 catorum quæ patravit, veniam ei donat.
 B Exaudivit sanctus & benignus vocem meam,
 & ploratum lacrymarum mearum, & mi-
 fertus est mei. Et nunc respice, ut lon-
 ganimis & misericors, ut ego quoque fru-
 ctum poenitentiae referam. Quamobrem
 supplico, ut poenitentiae spatium mihi lar-
 giaris. Suggestit mihi semper salutis vi-
 am Salvator, & nunquam non me ad
 vitam trahit, ut salvus fiam. Quoties in
 mentem mihi venit illa dies & hora, in
 qua me repente timor hic invasit, totus
 C horreo, lacrymor, ac ingemisco. Iterum
 mox omnium simul obliviscor, precum, la-
 crymarum, timoris, & spatii poenitentiae
 mihi divina gratia concessi. Sed unde mi-
 hi ista duritia, negligentia, & oblivio?
 Unde ita subito fio impudens, timoris ex-
 pers, distractus, & iracundus, adeo ut
 plane nec timor Dei, nec judicium futu-
 rum mihi versetur ob oculos? Numquid
 injustus est Deus, aut vult dissimulare o-
 pera mea? absit. Omnes vos rogo, ob-
 testorque, Dei amantes amici mei, ut
 D pro me homine peccatore & minimo apud
 Deum misericordem & benignissimum in-
 tercedere velit. Quæ mihi acciderunt, ideo
 patefeci vobis, ut misericordiam a Deo obti-
 neam. Neque dubito, quin si volueritis, mihi
 peccatori vestris apud Deum orationibus &
 supplicationibus succurrere possitis. Novi ego
 multorum deprecationes etiam Apostolos e
 carcere, & vinculis, & morte liberare valuisse.
 E Quanto magis vos me peccatorem & impium
 a morte liberare potestis? Succurrite ergo
 qui timetis Dominum, preces vestras pro
 me fundite, ut divina gratia in anima mea
 resplendeat, mentemque tenebris circum-
 fusam illuminet, promptusque ac dignus
 efficiar precum vestrarum adjutorio, qui
 poenitentiam agam: & adveniente in ani-
 mam meam eadem divina gratia, dulce-
 F scat omnis amaritudo mea. Gratiae enim
 præsencia dulcedinem, tranquillitatem, &
 compunctionem affert. Gratiae fluctus, ju-
 barque sancti Spiritus exhilarant cor, fa-
 ciuntque, ut anima repente rerum terre-
 narum, cupiditatumque carnalium ac no-
 xiarum obliviscatur. Gratiae fluctus men-
 tem & animam foveat. Gratiae fluctus
 similes sunt in anima horto regio pulchris
 A a fructibus

Act. 12.

fructibus plantisque fructiferis pleno, qui tum vario sapore, tum odore, tum jucunditate sua, mirificam oculis delectationem, & ori atque odoratui recreationem afferunt. Ita & divinæ gratiæ fluctus illuminant, dulces faciunt, & exhilarant. Beata illius animæ opera, quæ in seipsa habet undas gratiæ: illustratur enim, afficitur dulcedine, gaudio perfunditur, contemplatione ac suavissimo odore repletur. Iterum dico: Beata illa anima, quæ cunctis divinæ gratiæ donis ornata est. Nihil anima illa intuetur in terra, sed tota defixa hæret in Deo: cum thalami suavitas & gratia illam aliorum se vertere nequaquam permittat. Ecce rursus ad fores Domini mei procido, supplicans, obsecrans, adorans, & continue dicens: Ignosce mihi, & dimitte delicta mea, clementissime. Expedit enim servo, posteaquam peccavit, non effugere manus Domini sui: sed omni potius cum submissione & humilitate cordis ab eo veniam exspectare. Nam sic etiam homines delinquentibus servis suis offensas condonare consueverunt. Quod si homines mortales & improbi errata conservis dimittunt; quanto magis sanctus & bonus Dominus, omnium nostrum conditor, omniumque creator Deus, multum misericors, miserator & patiens, iniquitates atque delicta peccatoribus remittet, qui supplices ad eum assidue confugiunt? Thesaurus siquidem misericordiæ ejus saltem modicam animi promptitudinem a nobis requirit, & mox gratiæ suæ divitias profundit in eos, qui ipsum cum magna contritione requirunt. Nam similis est thesaurus ille fonti uberrimo, qui aquam haurientibus abunde præbet. Unde facile est cuivis explicare, quo pacto fons ille divinis miserationibus comparetur. Quemadmodum enim fons volentem non prohibet; ita gratiæ thesaurus nullum hominem arceat, quo minus particeps illius reddatur. Modo igitur voluntas accipiendæ gratiæ, potiendique thesauro adfuerit, illico totus gratiæ thesaurus quærenti patebit. Haurite ex hoc fonte, carissimi, cœlestium donorum rivos atque fluentia, dum licet. Tempus enim veniet, & dies, quando ex eo bibere plane nemini licebit. Quamobrem immensam benignitatem tuam, Domine sancte, cuncti mortales rogamus, ut nobis largiaris spatium poenitentiae, & veniam peccatorum, ut tibi puro corde cunctis diebus vitæ nostræ serviamus, gratique tibi in bonis operibus effecti, sic vitam nostram transigere mereamur, ut

ad

A καρπῶν καλῶν καὶ φυτῶν καρποφόρων, ἐχόντων
 ὃ καὶ τὰς μεύσεις ἀφ' ὧν, βρώδιαν, καὶ περ-
 πνότητα, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡδύτητα, καὶ τῷ
 ὁσφρῆσιν ἐράσματα. Οὕτως εἰς τὰ
 κύματα τῆ χάριτος· φωτίζουσι, γλυκαίνουσιν, δι-
 φραίνουσιν. Μακάριοι τὰ ἔργα τῆ ψυχῆς ἐκείνης τῆ
 ἐχέουσης τὰ κύματα τῆ χάριτος ἐν αὐτῇ· φωτίζε-
 ται, γλυκαίνεται, διφραίνεται, θεωρίας καὶ βω-
 δίας ἐμπιμπλάται. Πάλιν ἐρῶ, μακαρία ἡ
 ψυχὴ ἡ ἔχουσα πάντα τὰ χαρίσματα· ὅθεν
 ὁρᾷ ἡ ποιῶντι ἐπὶ τῇ γῆς, ἀλλ' ἔστιν ἀχμάλωτος
 πρὸς τὸ Θεόν· ὃ γὰρ ἀφίησιν αὐτὴν ἡ ῥέμβουλος ἡ
 ἡδύτης καὶ ἡ χάρις τῆ νυμφῶνος. Ἰδὲ πάλιν
 προσπίπτω ἐπὶ θυρᾶς τῆ ἐμῆς Δεσπότης, ἱκε-
 τεύων, ᾠδακαλῶν, προσκυνῶν, καὶ λέγων αἰ·
 συγχώρησόν μοι τὰ πλημμελήματά μου, μα-
 κρόθυμε· συμφέρει γὰρ τῷ οἰκέτῃ μὴ ἐκφυγεῖν
 C τὰς χεῖρας τοῦ Δεσπότης αὐτοῦ, ὅταν αὐτῷ ἀ-
 μάρτη, ἀλλὰ μᾶλλον ᾠδακμήν ἐν πάσῃ ταπει-
 νοφροσύνῃ τῆ καρδίας αὐτοῦ. Οὕτω γὰρ καὶ ἄνθρω-
 ποι εἰδῶσαι συγχωρεῖν τοῖς οἰκέταις τὰ ᾠδα-
 πώματα. Εἰ ὁ ἄνθρωποι θνητοὶ ὄντες καὶ πονηροὶ
 συγχωρεῖσι τοῖς σιωδ' ἰστοῖς τὰ σφάλματα, πόσῳ
 μᾶλλον ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀγαθός, πάν-
 των ἡμῶν δημιουργός καὶ κύριος, ὁ πολυδύσπλαγ-
 χνος καὶ οἰκτίρμων, ὁ μακρόθυμος καὶ πολυέλεος,
 D συγχωρήσῃ ἀνομίας καὶ ἀμαρτίας τοῖς πάντοτε
 ᾠδοπίπῃσιν αὐτῷ ἀμαρτωλοῖς; Καὶ γὰρ αὐτὸς
 ὁ Θεσαυρός τῆ ἐλέους τὴν πρὸ ἡμῶν ζητεῖ μικρὰν
 ᾠδοθυμίαν, καὶ διδούς χαρίζεται καὶ πλητίζει
 τὰς ζητῶντας αὐτὸν μὴ παντὸς σωτήριμματος.
 Εἴκοι γὰρ ὁ Θεσαυρός πηγὴ πλήρη, διδωδέ-
 σῃ ἐν βλύσμασι, καὶ ἀφ' ὧν πρὸς ἡμᾶς τοῖς θέ-
 E λουσιν ὑδρόβουλος. Πρέπον ἐστὶ τοῖς ᾠδο πηγῆς λέ-
 γειν, ὅτι εἴκοι τοῖς οἰκτιρμοῖς τῆ Θεῆς. Ὡς πέρ
 γὰρ ἡ πηγὴ ὃ κωλύει τὸ θέλοντα, ὅπως πάλιν ὁ
 Θεσαυρός τῆ χάριτος ὃ κωλύει τὸ μεταχεῖν αὐτὴν
 ἵνα ἐν ἀνθρώποις. Οὐκ ἐν ἑστὶν ἡ βέλῃσις τῆ λα-
 βεῖν τῆ χάριτος, μικρὸν εἰς ποθὴ ἵνα λαβῇ τῆ θη-
 σαυρῆς, ὅλος ὁ Θεσαυρός τῆ χάριτος διείσκει τῷ
 ζητῶντι. Ὑδρόβουλος, ἀγαπητοὶ, χαρίσματα ἐκ
 F τῆ πηγῆς ἐράνια νάματα βρυέσης. Καρὸς γὰρ τῆ
 ἡμέρας ἐλθούσης, ὅτε οὐκ ἔτι θυνήσεται ἵνα παν-
 τελῶς πῖνῃ ἡ αὐτῆς. διὸ δέσποτα ἅγιε, θεόμε-
 να τῆ ἀμέτρως σε φιλανθρωπίας πάντες ἄνθρω-
 ποι, ᾠδοχῶς ἡμῖν μετανοίας χαρὸν, καὶ συγχώρησιν
 ἀμαρτιῶν, πρὸς τὸ δαλῶσαι σοι ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆ ζωῆς ἡμῶν, ἵνα ἀξιώσωμεν
 διαρεσῆσαντές σοι ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς, διελθεῖν τὴν
 βίον

βίον ἡμῶν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὸ αἰώνιον σου ἀπολαύσιν, ἣν ἡτοίμασας πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου τοῖς κατ' ἐκάστου γενεᾶν διαρεσθήσασί σοι. Μέννησθέ με, κληρονόμοι Θεοῦ, ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, ὑπερ' ἐμῶν τὴν Σωτῆρα δυσωπήσατε, ἵνα ῥυθῶ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ πολεμῆντός με κατ' ἐκάστην ἡμέραν· ὅτι τῇ ἁγίᾳ Τριάδι δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΥΧΗ.

Η Μαρτον εἰς τὸ ἔθρονόν σου καὶ ἐνώπιόν σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ ἐκέῃ εἰμι ἄξιός κληθῆναι υἱός σου, ὅθεν ἀπενίστα καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος τοῦ ἔθρονου ἀπὸ πλήθους τῶν ἀδικιῶν μου, ὅθεν ὀνομάσας τὸ ὄνομά σου τὸ ἐνδοξόν ἀπὸ τῶν χειλέων μου τῶν ἀμαρτωλῶν· ἀνάξιον γὰρ ἐμαυτὸν πεποίηκα καὶ τὸ ἔθρονόν σου καὶ τὴν γῆν, σὲ προοργίσας τὸ ἀγαθὸν Δεσπότην. Δέομαι Κύριε, δέομαι, μὴ με ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, μηδὲ ἀποστῇς ἀπ' ἐμῶν, ἵνα μὴ ἀπολώμαι. Εἰ μὴ γὰρ ἡ χάρις σου ἐσκέπασέ με, ἥδη ἐγὼ ἀπωλόμην, καὶ ἤμην ὡς χεὺς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου· καὶ ἐλθούμην ἂν ὡς μὴ φανεῖς ἐν τῷ βίῳ τέτρω. Ἀφ' οὗ γὰρ κατέλιπόν σου τὴν ὁδόν, ἧς σωθήντησέ μοι ἡμέρα ἀγαθή. Καὶ γὰρ ἐν ἀμαρτίᾳς δοκῶσα ἀγαθὴ ἡμέρα ἐστίν, τῇ πικροτάτων πικροτάτῃ τυγχάνει. Καὶ ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐλπίζω τῇ χάριτί σου, ὅτι ἐνδυναμώσῃς φροντίσας τὴν ἐμαυτοῦ σωτηρίαν. Καὶ ὅτι προσπίπτω δέομαι, ἀντιλαβὴ μου τοῦ πλανηθέντος ἀπὸ ὁδοῦ δικαιοσύνης· ἐκχεε ἐπ' ἐμὲ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὡς ἐν τῷ ἀσώτῳ ὕμῳ, ὅτι κατήχυνά με τὸ βίον σκορπίσας τὴν πλῆθον τὴν χάριτός σου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ ἀμνησικακήσον ἐπὶ τῷ πεφωλισμένῳ μου βίῳ. Ὡς τὴν πόρνεον καὶ τὴν τελώνην καὶ τὴν ληστὴν, οἰκτείρησόν με. Οὗτοι γὰρ ἐπὶ γῆς ὄντες ἀπεγνωσθήσονται ἀπὸ πάντων· σὺ δέ, Κύριε, προσελάβῃς αὐτούς, καὶ παραδείσῃς τρυφῆς οἰκήτορας πεποίηκας. Δέξαι οὖν καὶ ἐμὴν ἀχρεΐαν δάλα σου τὴν μετάνοιαν, ὅτι καὶ ἐγὼ ἀπεγνωσθῆναι ἀπὸ πάντων. Ἡλθες γὰρ Κύριε ἧς δικαίους καλέσας, ἀλλὰ ἀμαρτωλὸς εἰς μετάνοιαν. ὅτι σοὶ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

A ad æternam tuam beatitudinem perveniamus, quam omnibus sanctis tuis præparasti, qui tibi per singulas generationes placuerunt. Quæso obtestorque vos, hæredes Dei, & Christi fratres, ut mei meminertis, assidueque pro me Salvatorem exoretis, ut per Christum ab hoste maligno, qui me singulis horis oppugnat, liberer. Sanctissimæ Trinitati sit gloria in sæcula sæculorum. Amen.

B EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

P R E C A T I O .

P Eccavi in cœlum, & coram te, Domine Deus omnipotens: nec jam sum dignus vocari filius tuus, aut oculos in cœlum attollere præ multitudine iniquitatum mearum, labiisque meis impuris gloriosum nomen tuum invocare. Indignum enim me & cœlo & terra reddidi, quia te Dominum benignissimum ad iracundiam provocavi. Quæso, obtestorque, Domine, ne projicias me a facie tua, neque recedas a me, ne peream. Nisi enim me gratia tua protexisset, jam ego periissem, & essem jam sicut pulvis ante faciem venti, & in nihilum in hac vita recidissem. Ex quo enim viam tuam derelinqui, nullus mihi lætus occurrit dies. Nam qui in peccatis jucundior dies visus est, acerbissimorum fuit acerbissimus. Cæterum gratia tua fretus atque confisus, spero te mihi robur ac vires præbiturum, ut saluti meæ confutere possim. Et nunc ad te supplex confugio, rogans, ut me a justitiæ semita devium suscipias, & in rectam viam reducas. Effunde in me multitudinem miserationum tuarum, sicut olim in filium prodigum effudisti: quia vitam dedecoravi meam dissipatis divitiis gratiæ tuæ. Miserere mei Deus, & ne memineris mali a me admissi in vita mea, quæ est ad extremam reducta vilitatem. Miserere mei, sicut olim peccatricis, publicani, & latronis misertus es. Illi enim cum in terra viverent, ab omnibus spernebantur: at tu illos suscipiens, paradisi deliciarum incolas fecisti. Suscipe igitur & meam inutilis servi tui poenitentiam: nam & ego apud cunctos despectus sum. Venisti enim Domine, non ut justos, sed ut peccatores ad poenitentiam vocares. Quia te decet gloria in sæcula sæculorum, Amen.

Luc. 15.

Luc. 15.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

HYPOMNISTICUM,

five

EPISTOLA.

OMni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti, frater: ideo dignam vocatione tua vitam agere contende, ut militiæ duci placeas. Tuam enim novi promptitudinem, & in Deum zelum. Idcirco tibi suadeo jam propositum habenti, ac salvari studenti, nondum tamen experientiam vitæ religiosæ possidenti; ut sanctorum perfectorumque fratrum, ac patrum vestigia persequaris, & ab iis discas, quemadmodum Dei servum versari oporteat. Quod tibi etiam semper dicebam, ut singulorum perspecta conversatione, bonum vitæ imiteris institutum, attendens, quomodo quilibet pietate instructus, ad supernæ vocationis bravium contendat; considerans quoque diligenter hujus perfectam exactamque fidem, alterius spem in Deum, illius vero duplicem caritatem, in Deum & in proximum: & quo pacto alius in timore Dei suam custodiat animam, ab omni re mala cavens sibi, vitamque inculpatam atque irreprehensibilem degens: atque adeo qui ab omnibus ob puram & immaculatam vitam laudatur. Multi enim reperiuntur ejusmodi, de quibus tibi asserebam, attendendum iis esse, & non mihi pigro atque inerti. Hos ergo imitare, qui quidem in medio vestrum sunt, velut luminaria quædam: & quomodo nonnulli dum variis passionibus ab hoste impugnantur, per orationem ad Deum confugiunt, adherentes ei per compunctionem & desiderium, gratiæque auxilium accipientes, absurdas immundasque cogitationes vincunt, factorum poenitentia ducti, multoque fletu ac lacrymis suspiriisque moesti sua lugent peccata: confitentes Deo per orationes atque vigilias: affligentes se in jejuniis, temperantia, atque tribulatione; iisque armorum generibus salvari enitentes. Strenue igitur & tu decerta usque ad mortem, tamquam verus miles. Non enim res est ludicra religiosæ vitæ exercitatio, fili: verum multa diligentia opus est, ut salus animæ curetur. Idcirco ne unam quidem præterivi virtutum, scripto tibi per epistolam hæc ipsa mittens; ut ne dicas, non noveram quid esset agendum.

Sic

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΥΠΟΜΝΗΣΤΙΚΟΝ,

ἢτοι

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Πᾶσαν ὥραν ἐν νῷ ἔχω τὴν ὁπλισίαν, ἣν μοι διηγήσω, ἀδελφέ· διὸ ἀγωνίζεσθαι αἰετὸς τῆς κλήσεως πολιτευέσθαι, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃς. Οἶδα γὰρ σου τὴν προθυμίαν καὶ τὴν εἰς Θεὸν ζῆλον· διὸ συμβεβηκόμαί τι πρόθεσιν ἔχοντα σωθῆναι, ἀπειρον δ' ὄντα τέως ἐναρέτης πολιτείας, ἀκολουθεῖν τοῖς ἰχνεσὶ πάντων ἁγίων καὶ τελείων ἀδελφῶν καὶ πατέρων, καὶ παρ' αὐτῶν μανθάνειν τῶς δὲ δόλον Θεοῦ ἀνασχεύεσθαι. Ὅπως σοὶ καὶ πάντοτε ἔλεγον, ἵνα θεωρῶν ἑκάστη τὴν ἀναστροφὴν, μιμήσῃ τὴν πολιτείαν, τῶς ἑκάστος τῇ ὁμοειδίᾳ κατωπλισμένος, ἐπὶ τῷ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως ἐπείγεται· καὶ σκοπεῖν ἀκλειδῶς, τῷ μὲν τὴν τελείαν καὶ ἀκλειδῇ τῷ ἑτέρῳ· τὸ δ' εἰς Θεὸν ἐλπίδα· τὸ δ' εἰς τὴν διπλὴν ἀγάπην, τὴν εἰς τὸ Κύριον, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς· τῷ μὲν, τῶς ἐν φόβῳ Θεοῦ φρερεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, φυλασσόμενος ἀπὸ παντὸς πονηρῆς πράξεως· βίον ζῶν ἀνέγκλητον καὶ ἀκατάγνωστον, μέλλον δ' καὶ ἐπαρνεύμενον ὑπὸ πάντων ἀπὸ τῆς καθαρότης καὶ ἀμεμπτοῦς τῆς βίης αὐτοῦ· εἰς γὰρ πολλοὶ πῖστοι, περὶ ὧν ἔλεγον σοὶ ἐκείνοις προσέχειν, καὶ μὴ ἐμοὶ τῷ ῥαθύμῳ. Τέτων οὖν ἡμεῖς ζήλωτες, οἱ ἡμέτεροι εἰσὶν ὡς φωστῆρες ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ τῶς ὁ μὲν πολεμῶντος ὑπὸ τῷ ἔχθρῳ ἀπὸ τοῦ καὶ πατρὸς πατρὸς, προσφύγει ἀπὸ τῆς προσβολῆς τῷ Θεῷ, καὶ προσκολληθεὶς αὐτῷ ἀπὸ τῆς κατανύξεως καὶ πόθου, λαβὼν τὴν βοήθειαν τῆς χάριτος, περὶ γίνεται τὸ ἀτόπων καὶ ἀκαθάρτων λογισμῶν περὶ τῶν πεπραγμένων μετανοῶν μετὰ πολλῆς κλαυθμῆς καὶ δακρύων καὶ στεναγμῶν, περὶ τῶν ἐν κατηφείᾳ τὰς αὐτῶν ἀμαρτίας, ἡμολογέμενος τῷ Θεῷ ἀπὸ τῆς προσβολῆς καὶ ἀργυπνῶν· κακοπαθῶν ἐν νηστείᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ καὶ θλίψει, καὶ ἀγωνιζόμενος σωθῆναι ἀπὸ τῶν πάντων ὅπλων. Ἀγωνίσαι τοίνυν καὶ αὐτὸς πολεμήσας μέχει θανάτου, ὡς ἀληθινὸς στρατιώτης· ὁ γὰρ πάγνιόν ἐστιν ἢ ἄσκησις, τέκνον, ἡμεῖς ἐν πολλῇ ἀκριθείᾳ ἢ τῆς ψυχῆς σωτηρίᾳ κατορθοῦνται. Διὸ καὶ παρέλιπον μίαν ἀρετῶν ἐγγράφως σοὶ ἐπισείλας, ἵνα μὴ εἴπῃς, ὅτι ἡδὲν τί ποιήσω. Οὕτως οὖν ἀγωνίσαι ἐν

A Sic igitur enitere , omni gravitate atque prudentia tempus vitæ tuæ transigere , ut Deo placeas & hominibus . Si enim ita te gesseris , perfectam singulorum considerans renunciationem , religiosumque in Deo vitæ institutum ; facile teipsum ad virtutum celsitudinem evehere poteris ; conspiciens quorundam voluntariam paupertatem , quomodo relictis omnibus , conantur ubique mentem suam tranquillam reddere , ut sine ulla distractione in orationes incumbere queant , & non sit illis cogitatio aut cura , quæ ipsos retrahat ab oratione , vel lacrymis , aut fervore , perfectaque in Deum caritate . Nosti enim tu quoque , dilectissime , siquis cum desiderio & lacrymis puro corde precatur , mente sua tamquam speculo contemplari Deum . Idcirco per inopiam ac paupertatem magnamque angustiam quilibet ad promissa justis bona properat : angusta est enim porta , & arcta via ,

C quæ ducit ad vitam . Quapropter hanc tibi viam demonstro , quam ego nondum sum ingressus , ut illi insists , sanctorum imiteris conversationem , aliorum quidem pietatem , aliorum peritiam , aliorum rectum in precibus rebusque omnibus ordinem , aliorum humilitatem , aliorum honorem ; & alios quidem sui ipsorum accusatores ; alios seipsos pro nihilo habentes atque abicientes ; aliorum studium atque

D diligentiam ; aliorum quietem ac silentium ; aliorum mansuetudinem ; aliorum patientiam & longanimitatem ; aliorum clementiam & benignitatem ; aliorum mores pacificos ; aliorum vitam amabilem ; aliorum concordiam & consensionem ; aliorum intellectum atque iudicium ; aliorum prudentiam ; aliorum sobrietatem ac vigilantiam ; aliorum sapientiam ; aliorum in consilio dando dexteritatem ; aliorum discretionis virtutem ; aliorum mystica

E quædam atque arcana ; aliorum hilaritatem ; aliorum mores gratiosos ; aliorum affabilitatem ; aliorum in reconciliando facilitatem ; aliorum in condonando ac venia danda clementiam ; aliorum fortitudinem ; aliorum audaciam , atque fiduciam ; aliorum certamina ; aliorum obedientiam ; aliorum in opificio industriam ac diligentiam ; aliorum in aliis laudandis benignitatem ; aliorum promptitudinem atque alacritatem ; aliorum

F in fratres obsequium ; aliorum zelum atque æmulationem ; aliorum fervorem ; aliorum submissionem ; aliorum perfectam vitæ abdicationem , & seipsum crucifigentis instar quotidie mortem obeuntium ; aliorum patientiam & tolerantiam ; aliorum robur ; aliorum veritatem ; aliorum confidentiam ; aliorum in arguendo libertatem ; aliorum lucidam & conspicuam cunctis vitam :

A a 3 alio-

aliorum fedulitatem; aliorum in agendo fo-
lertiam; aliorum disciplinam; aliorum tem-
perantiam; aliorum sanctimoniam; aliorum
puritatem; aliorum virginitatem; aliorum ca-
stitatem; aliorum spirituales vivendi ratio-
nem. Et hujus quidem considera eleemo-
synam; illius in ope ferenda virtutem; hu-
jus benignitatem, illius bonitatem; hujus
commiserandi studium, illius clementiam;
hujus fraternum amorem, illius pro benefi-
ciis acceptis gratum animum; hujus resti-
tuendi compensandique virtutem, illius
æquabilitatem; hujus rectum judicium, il-
lius ad ignoscendum facilitatem; hujus æqui-
tatem ac probitatem, illius compassionem;
hujus in hospites amorem, illius integri-
tatem; hujus innocentiam, illius impertur-
babilem animum; hujus sinceritatem, illius
virtutem qua est paucis contentus; hujus
moderationem, illius gratitudinem: hujus
simplicitatem, illius in consolando gratiam;
hujus in adhortando vim, illius in ægro-
tis invifendis caritatem; hujus rectitudi-
nem, illius in admonendo donum; hujus
continuas orationes & Psalmorum decanta-
tiones, lacrymarumque rivos; & , ut uno
verbo dicam, cunctorum divinam vitæ ra-
tionem atque institutum. Cum igitur in me-
dio tanti thesauri habites, ditari stude,
cum virginibus prudentibus vitam agens,
ne inter fatuas adnumereris. Et cum tanta
habeas luminaria, quæ tuos singulis die-
bus ac noctibus oculos illustrant, in illo-
rum lumine ambula, vestigiisque eorum
insiste, ut cum ipsis in æterna ingrediaris
tabernacula. Propera gressibus istis, ut ali-
quos eorum assequi possis. Posse autem te
scio, modo velis. Succinge ergo lumbos
tuos, lampademque justitiæ accende, ac Do-
minum tuum exspecta, ut ad ejus occur-
sum inveniaris paratus. De his ad te non
cessabo perscribere: scio enim te quæ justa
sunt ac rationi consentanea, libenter audire.
Quare attende tibi ipsi, & certa usque ad
mortem, ut custodiaris & conserveris, ut-
que cum fiducia & gaudio obviam immor-
tali eas sponso. In honore ac pretio vir-
ginitatem habe, & te in coelestem thalamum
introducet. Idcirco dixit Apostolus: *Despon-
di vos uni viro virginem castam exhibere Chri-
sto*. Nunc ergo, carissime, sanctorum viro-
rum virtutes descripsi tibi; descripsi etiam in-
fidias adversarii, ut ex ipsius liberatus la-
queis, animam tuam salvare queas. Nolim
autem mihi respondeas: monasterium ingres-
sus sum, & habitum Angelicum gesto. Non
modo enim homines, verum etiam Deus
ipse non externo delectatur habitu, sed bo-
norum operum fructus exquirat. Consiste
igitur

Matth. 25.

2. Cor. 11.

A ὁ, τὴν ἀκρίβειαν. ὁ, τὴν πανουργίαν. ὁ, τὴν
παρδείαν. ὁ, τὴν σωφροσύνην. ὁ, τὴν ἀγίασ-
μόν. ὁ, τὴν ἀγνείαν. τὸ, τὴν πρῶθενίαν.
τὸ, τὸ καθαρόν. ὁ δὲ, τὸ πνευματικόν. Καὶ ὁ
μὴ σκόπει τὴν ἐλεημοσύνην. ὁ, τὴν ἀντίληψιν.
ὁ, τὴν χρηστότητα. ὁ, τὴν ἀγαθότητα. τὸ
ὁ, τὴν ἀσπλαγχνίαν. τὸ, τὸ οἰκτιρμόν. τὸ
ὁ, τὴν φιλαδελφίαν. τὸ, τὸ χαριστικόν. τὸ
B ὁ, τὸ ἀπαπόδοτον. τὸ, τὴν ἰσότητα. τὸ, τὴν
δικαιοκλείαν. ὁ, τὴν συγγνώμην. ὁ, τὴν
ἐπιείκειαν. ὁ, τὴν συμπάθειαν. ὁ, τὴν φι-
λοξενίαν. ὁ, τὴν ἀφελότητα. ὁ, τὴν ἀκα-
κίαν. ὁ, τὴν ἀπάθειαν. ὁ δὲ, τὴν ἀνεραγότη-
τα. ὁ, τὴν ἀνάρκειαν. ὁ, τὴν συμμετείαν.
ὁ, τὴν ἀχαριστίαν. ὁ, τὴν ἀπλότητα. ὁ, τὸ πα-
ρακλητικόν. ὁ, τὴν παραμυθίαν. ὁ, τὴν εἰς τὰς
C ἀδελφότητας ἐπίσκεψιν. ὁ, τὴν ἀδούτητα. ὁ, τὸ
ωφιοτρεπτικόν. καὶ τῷ μὴ, τὴν ἀνελλιπῆ δόχην τε καὶ
ψαλμοδοίαν, καὶ τὰς τῶν δακρύων ὀχετὰς. καὶ
ἀπαξιαπλῶς τῶν πάντων τὴν ἔνδοξον πολιτείαν. Ἐν
μέσῳ ποσὶς θεσάυρη οἰκῶν, πωδῶσον πλατύν-
σαι μὴ τῶν φρονίμων παρθένων συζῶν, μὴ τῶν
μωρῶν συγκαταειρηνηθῆς. Τοσούτους ἔχεις φωστῆ-
ρας καταναλίσκοντας σε τὰς ὀφθαλμούς καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν τε καὶ νύκτα, ἐν τῷ φωτὶ αὐτῶν πο-
D ρεύσῃ, καὶ τοῖς ἰχνεσιν αὐτῶν ἀκολούθησον, ἵνα
αὐτοῖς σωωσέσθης εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς. Οὐ-
πόδισον ἐν τοῖς βήμασι τέτοις, ὅπως τινὰς αὐ-
τῶν καταφάσκει διωκηθῆς. οἶδα γὰρ ὅτι, εἰάν
θέλης, δύνη. Πείρῃσαι οὖν τὸν ὀσφύν σου, καὶ
ἀψαυ τὴν λαμπάδα σου τῇ δικαιοσύνης, καὶ ἐκδέ-
χῃς τὸ Κύριόν σου, ἵνα ἀρεθῇς ἕτοιμος εἰς τὴν
ἀπάντησιν αὐτοῦ. Οὐ παύσομαι πρὸς τὰς σοι
E γραφῶν. οἶδα γὰρ ὅτι δικαίως ἀκούς. ὁμῶς πρὸς-
εχε σεαυτῷ, καὶ ἀγώνισαι μέχρι θανάτου δια-
φυλαχθῆναι, ἵνα μὴ παρρησίας καὶ χάριος τῷ
ἀθανάτῳ Νυμφίῳ ἀπαντήσης. Τίμα γὰρ τὴν
πρῶθενίαν, καὶ εἰς τὴν ἐράνιον πασάδα σωωσ-
φέρει σε. Διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ Ἀπίστολος, ἡρμο-
σάμην ὑμῶς ἐνὶ ἀνδρὶ πρῶθενον ἀγνὴν ὡδιστή-
σαι τῷ Χριστῷ. Νῦν οὖν, ἀγαπητέ μου, ἔγρα-
F ψά σοι τὰς ἀρετὰς τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καὶ τὰ ἐνε-
δρα ὅτι ἐναντίς, ἵνα ῥυθῇς ἐκ τῶν κείνων πα-
γίδων, διωθήσῃ τὴν ψυχὴν σου σώσαι. Μὴ γὰρ
μοι εἴπῃς, ὅτι εἰς μοναστήριον εἰσῆλθον, καὶ
χῆμα ἀγγελικὸν ἐφόρεσα. ὁ μόνον οἱ ἄνθρωποι,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἔξωθεν χήματι
πέρπονται, ἀλλὰ τὴν ἀγαθὴν πράξεων τὰς καρ-
πὺς ἐπιζητοῦσι. Στῆθι οὖν, ὡς δένδρον ἀδύα-
λές,

λές, φυλάσων τὰς καρπὸς τῆς ἀρετῶν σου, μὴ
 ἐλθὼν ὁ σκώληξ τῆς ὑπερηφανίας διαφθείρῃ σου τὴν
 καρπὸν τῆς ταπεινοφροσύνης. μὴ τὸ ψεύδος κλέψῃ
 σου τὴν ἀλήθειαν. μὴ ἡ κενοδοξία σκιάσῃ σου τὴν δόξα-
 βειαν. μὴ ἡ ὀργὴ συλήσῃ σου τὴν πραότητα. μὴ ὁ θυ-
 μὸς κενώσῃ σου τὴν μακροθυμίαν. μὴ ἡ μάχη λυμά-
 νῃ σου τὴν εἰρήνην. μὴ ἡ χθρὰ τῆς φιλίας ἐμποδίσῃ.
 μὴ ἡ μνησικακία τῆς καταλλαγῆς ἐκκόψῃ τὴν ἀ-
 γάπης. μὴ ὕβρις τῆς ἡμῶν ἀπελάσῃ. μὴ ἡ ἔρις τῆς
 συμφωνίας μεείσῃ. μὴ ἡ παραχρῆ τῆς ἡσυχίας διώ-
 ξῃ. μὴ ἡ γαστριμαργία τῆς νηστείας ἐμποδίσῃ. μὴ
 ἡ ἀδνηφανία τῆς ἐγκράτειας ἐκκόψῃ. μὴ ἡ ῥαθυ-
 μία τῆς σωδὼν ὑποσκελίσῃ. μὴ ὁ ὕπνος τῆς ἀγρυ-
 πνίας κοιμήσῃ. μὴ ἡ ἀκηδία τῆς προθυμίας βαρύνῃ.
 μὴ ἡ ὀκνησία τῆς ἀσκησίας κωλύσῃ. μὴ ὁ γογ-
 γυσμός τῆς ὑποταγῆς ὑποσύρῃ. μὴ ὁ ὕψος τῆς ὑπα-
 κοῆς ἀποκλείσῃ. μὴ ἡ ἀργολογία τῆς ψαλμωδίας νι-
 κησῃ. μὴ ἡ ὑπερηφανία τῆς δοξολογίας περὶ ἐκλήνῃται.
 μὴ ὁ γέλως τῆς πένθους κατιχύσῃ. μὴ ἡ ἀποτομία
 τῆς συγκατάθεσιν ἀχρεώσῃ. μὴ πορνεία τῆς σωφρο-
 συῶν διαφθείρῃ. μὴ ἀπιστία τῆς πίστεως καταργήσῃ.
 μὴ φιλαργυρία τῆς ἀκτιμοσύνης προθυμηθῇ. μὴ
 τὰς γονεῖς ὑπὲρ τῆς Χειρὸν ἀγαπήσῃς. μὴ σοι ὁ
 κόσμος ὑπὲρ τῆς βασιλείας ἡδυνῇ. μὴ σοι πλῆθος
 τῆς πενίας ὀνειδίσῃ. μὴ σε καταλαλιά τῆς γλασῶν
 ἐρεδίσῃ. μὴ σε ἀββολὴ ἀδελφοκτόνον ἀπογνάσῃ-
 ται. μὴ σε ψιδυρισμὸς τῆς ψυχῆς μολύνῃ. μὴ σοι
 φθόνος κατὰ τινος ἐμβαρῇ. μὴ σε δόλος τὸ καδα-
 ρὸν τῆς καρδίας μιάνῃ. μὴ σε ὑποκρίσεις τῆς ἀγαθῶν
 τερήσῃ. μὴ σε συκοφαντία προδοτικῶς ἀπεργάσῃ-
 ται. μὴ σοι ἡ δόμαρτυρία κόλασιν προξενήσῃ.
 μὴ σε κλοπὴ τῆς βασιλείας ἀπαμειβώσῃ. μὴ σοι
 ἀδικία τῆς ἀντιθέσεως ἀποκλείσῃ. μὴ σε ἀνδρωπα-
 ρέσκεια τὰ ὀσέα διασκορπίσῃ. μὴ σε προσωπο-
 ληψία τῆς παρρησίας ἐκκόψῃ. μὴ σε φιληδονία
 τῆς φιλοθείας κατασύρῃ. μὴ σε ἐπιθυμία τῆς κα-
 τάνυξιν τυφλώσῃ. μὴ σε ἡδονὴ τῆς εἰς Θεὸν πό-
 θον ἀμαυρώσῃ. μὴ σε ἡδονὴ βρωμάτων τῆς τρυ-
 φῆς τῆς ἀσθενείας ζημιώσῃ. Μὴ ἄνθρωπον βδε-
 λύξῃ, ἵνα μὴ τὴν τέττα ποιητὴν παροργίσῃς.
 Μὴ μέμψῃ ἀκαίρως, ἵνα μὴ εἰς κατάνυξιν ἐμ-
 πώσῃς. Μὴ τινα ὀνειδίσῃς, ὅτι γὰρ οἶδας τί σοι
 συμβαίη. Μὴ ὑψωθῇς τῇ καρδίᾳ, ἵνα μὴ πε-
 σὼν ἐπαγάγῃς σεαυτὸν ἀτιμίαν. Μὴ σε δρα-
 σῶν τὴν ἐπιείκειαν ἀποκόψῃ. μὴ σε δειλία
 τῆς δάρσεως καταδυναστεύσῃ. μὴ καταφρόνησις
 τῆς φόβου σου ἀφαντώσῃ. μὴ σε ῥεμβασμὸς
 τῆς σωδορίας χωρίσῃ. μὴ σε μετεωρισμὸς
 τὴν ψυχὴν τραυματίσῃ. Μὴ ὅτι ἀκοῆς τὴν

ψυ-

A igitur instar arboris floridæ, fructusque tua-
 rum custodi virtutum: ne superbiæ vermis
 subrepens, fructum tibi labefactet humili-
 tatis: ne mendacio tibi subripiatur veritas:
 ne inanis gloria tibi pietatem atque reli-
 gionem obumbret: ne mansuetudinem tuam
 iracundia abripiat: ne longanimitatem tuam
 excandescencia evacuet: ne pacem tuam
 pugna devastet: ne amicitiam similtas im-
 pediat: ne injuriarum memoria penitus ca-
 ritatis reconciliationem extirpet: ne con-
 tumelia honorem deperdat: ne contentio
 concordiam dirimat: ne quietem atque si-
 lentium perturbatio commoveat: ne jejunio
 gula obsit: ne temperantiam inexplebilis
 edendi aviditas excindat: ne diligentiam
 ignavia subvertat: ne somnus vigiliam so-
 piat: ne acedia promptitudini atque alacritati
 gravis sit: ne pigritia ministerium prohi-
 beat: ne subjectionem murmuratio depellat:
 C ne obedientiam inobedientia excludat: ne
 psalmodiam verba otiosa superent: ne Dei
 laudes scurrilitas vincat: ne luctum risus
 opprimat: ne indulgentiam nimia severitas
 inutilem reddat: ne pudicitiam fornicatio
 corrumpat: ne fidem incredulitas evacuet:
 ne avaritia voluntariæ præferatur paupertati:
 ne parentes plus quam Christum dili-
 gas: ne ex mundo majorem, quam ex re-
 gno cœlesti voluptatem capias: ne tibi di-
 vitia paupertatem improperent: ne linguam
 tuam obtrectatio irritet: ne te calumnia fra-
 tricidam efficiat: ne susurratio tuam ani-
 mam inquinet: ne te in aliquem invidia
 configat: ne dolus tuus puritatem cordis
 polluat: ne bonis te priveret simulatio: ne
 proditorem te reddat calumnia: ne puni-
 tionem tibi falsum conciliet testimonium:
 ne te a cœlesti alienum reddat regno fur-
 tum: ne paradysum tibi occludat injustitia:
 E ne tuum hominibus complacendi studium
 ossa dissipet: ne personarum acceptatio li-
 bertatem tibi præcidat: ne te voluptatis amor
 a divino amore abstrahat: ne compunctio-
 nem tua obscuret concupiscentia: ne tua
 voluptas amorem ac desiderium in Deum
 hebetet: ne te edendi delectatio deliciis
 paradisi spoliet. Ne hominem asperneris, ne
 & ejus creatorem exacerbes. Ne impor-
 tune conqueraris, ne in condemnationem
 ipse incidas. Ne ulli exprobres: quid enim
 tibi accidet, ignoras. Ne corde extollaris,
 ne cadens, tibi ipsi ignominiam inferas.
 Cave, ne confidentia mansuetudinem ac
 moderationem abscindat; neque timiditas
 audaciam opprimat; nec contentio tuum
 timorem disperdat; nec te mentis occupa-
 tio a cæterorum conventu comitatuque se-
 jungat; neque animum mentis elatio atque
 distractio

distractio vulneret. Non ex auditu animam commacules. Non conjungaris improbis, neque cum iis consilium inieris; ne forte malitia tuæ innocentiae atque simplicitati tenebras offundat, neve nequitia tuam vincat bonitatem. Ne invidia animum tuum perturbationibus vacuum superet. Ne sis procax atque petulans, ne odiosus reddaris omnibus. Ne tibi flagella conciliet pertinacia. Ne des relaxationem aliquando carni tuæ, ut tuam non aggravet animam. Ne te maledicendi studium a laudandis proximis abripiat. Ne desperatio te secludat a poenitentia, neque a coelis te divellat vita desidiofa. Non tibi thesaurum propria effringat gloriatio, neque tua secreta divulget jactantia. Ne obrectatio quempiam tua causa obnubilet; nec tenebras tuo offundat intellectui insipientia, nec tuam stultitia prudentiam obscuret. Non tuæ dominetur menti dementia: non tuam discretionem alteret indiscretio, aut aliud vetitorum, te non sentiente, in corde subeat, ac te a coelorum regno captivum abducatur. Cæterum sobrius esto, & sicut scriptum est, in lege Domini meditare die ac nocte: quoniam non cessat impugnare nos die noctuque inimicus: ne forte mentem tuam a meditatione præceptorum Dei inveniat otiosam, suaque superfeminet zizania, reddatque novissima pejora prioribus; ne hic terrenis priveris, & ibi coelestium jacturam facias. Nemo enim manum suam ad aratrum mittens, & retro respiciens, aptus est regno Dei: nullusque militans, implicat se rebus secularibus, ut militiae præfecto placeat. Mundum ergo deferens, ac Christum sequens, sic curre, ut apprehendas: neque declines in dexteram aut sinistram, idest, in unam aliquam ex antea descriptis perturbationibus; ne in peccati præcipitium corruens, moriaris anima: sed per regiam divinorum præceptorum viam currens, ad regnum coeleste recta incede; simulque pro me peccatore ora, ut & ego licet indignus, sanctorum particeps factus, vobiscum merear æternis bonis perfrui, in Christo Jesu Domino nostro.

Hæc tibi, carissime, perscripsi, non quod ego ista vitaverim; sed ut ipse vitans, Deo sis acceptus & carus. Ait enim Dominus: *Qui credit in me, opera quæ ego facio, & ille faciet*. Ac de te mihi persuasum, carissime, habeo, quod progenitoribus tuis majora ages, si, ut accepisti, servaveris. Ne ergo alienarum te actionum censorem præbeas, sed tuam ipsius vitam

A ψυχὴν κηλιώσης· μὴ συνδιαζώσης κακοῖς, μηδὲ συμβελθῇ, μήποτε ἡ κακία σκοτίσῃ σε τὴν ἀκακίαν, μὴ πονηρία νικήσῃ σε τὴν ἀγαθότητα, μὴ φθόνος πλεονέχηται σε τῆς ἀπαθείας. Μὴ γίνῃς ὡς πετὴς, ἵνα μὴ μισηθῇς ὑπὸ πάντων· μὴ σοι αὐθάδεια μέγιστος ὡς ἐκλήσῃ· μὴ δῶς ἀνεσὶν ὡς τῇ σαρκὶ σε, ἵνα μὴ γένηται βάρος τῇ ψυχῇ σε· μὴ σε βλασφημία ἀρπάσῃ τὴν δόξην σου. Μὴ σε ἀπόγνωσις ἀποκλείσῃ τῆς μετανοίας· μὴ σε ἀπόνοια ἐκ τῶν ἔργων κατασπάσῃ· μὴ σε καύχησις τῇ θησαυρὸν ἐκκλήσῃ· μὴ μεγαλορρημοσύνη τὰ κρυπτά σε διελαμβῇ· μὴ βασκανία ἀφ' οὗ τινὰ ἀμαυρώσῃ· μὴ ἀφροσύνη τὴν συνέσιν σε τυφλώσῃ· μὴ μωρία τὴν φρόνησιν σε σκοτίσῃ· μὴ ἀνοία τῇ νῦν σε κυριεύσῃ· μὴ ἀδιακεία τὴν ἀσκήσιν σε ἀλλοιώσῃ· ἢ ἕτερόν τι τῶν ἀπηγορευμένων ἀφελανθανόντων νῦν, ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπεισέλθῃ, καὶ ἀχμαλωτίσῃ σε τῆς βασιλείας τῶν ἔργων. Ἀλλὰ νῆφε, καθὼς γέγραπται, ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου μελετᾷς ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ἐπεὶ δὲ ὁ ἐχθρὸς ἐπαύεται πολεμῶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, μήπως δῶρῃ σε τῇ νῦν χολάζοντα ἀπὸ τῆς μελέτης τῇ ἐν πολλῶν τῷ Θεῷ, καὶ ἐπιπείρῃ αὐτὸς τὰ ζιζάνια, καὶ ποιήσῃ τὰ ἔχματα χείρωνα τῷ πρῶτον, μὴ τῇ ἐπιγείῳ σερρεθῇς καὶ τὰ ἔργα ζημιωθῇς. Οὐδεὶς γὰρ τὴν χεῖρα ἐπιβαλὼν ἐπ' ἄροτρον, καὶ εἰς τὰ ὀπίσω ὡρσέχων, ὅθεν ὅστις εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς στρατιώτης ἐμπλέκεται ταῖς ὁβίς πραγματούσας, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐξελθὼν πόινω τὸ κόσμος, καὶ τῷ Χριστῷ ἀκολουθεῖν, ὅπως τρέχῃ ἵνα καταλάβῃς. Μὴ ἐκκλίνῃς εἰς δεξιά, μὴ δὲ εἰς τὰ ἀριστερά, τέτρεσι εἰς ἓν τῇ προγεγραμμένων παθῶν, ἵνα μὴ ἐμπεσὼν εἰς κρημνὸν ἀμαρτίας, τῇ ψυχῇ ἀποθάνῃς. Ὡς ὁδὸς βασιλικῇ τῇ ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ βέχων, ἐπὶ τῇ ἑράνιον βασιλείαν ὁρδοποδοῖσιν· ἅμα δὲ καὶ ὑπὲρ ἑμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν ἀχόρμος, ἵνα καὶ γὰρ ὁ ἀνάξιος συμμετοχὸς τῇ ἀγίων ἀχόρμος, καταξιώθῃ σὺν ὑμῖν ἀπολαύσαι τῶν ἀγιῶν ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.

F Ταῦτα σοι ἔγραψα, ἀγαπητέ μου, ὅτι ἐγὼ ἐφυλαξάμην ἀπὸ τέτων, ὅτι ἵνα αὐτὸς φυλαξάμενος, τῷ Θεῷ ἀπαρεσθῇς. Ὁ γὰρ Κύριος εἶπεν· ὁ πεισθῶν εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποίω, καὶ ἐμὸς ποιήσῃ. Καὶ αὐτὸς, ἀγαπητέ, πεισθῶ ὅτι μείζονα τῶν προγεγραμμένων σε ποιήσῃς, εἰάν καθὼς πρῶτα φησὶν λαλῇς. Μὴ οὖν γίνῃς κειτὴς ἀποβίων πρᾶξεων, ὅτι αὐτὸς

Psal. 1.

Matth. 12.
13.

Luc. 11.

2. Tim. 2.

Joan. 4.

αὐτὸς τ' ἐαυτῷ βίον καθεκάστω ἀγωνίζεσθαι διορθῶ-
 αῖ. ἕκαστος γὰρ περὶ τ' ἰδίων πράξεων ἔχουσιν
 δοῦναι λόγον τῷ Θεῷ. Αὐτὸς οὖν καθεκάστω
 ἀμείνων τὰς λογισμὰς σου, καὶ λέγε ἐν ἑαυτῷ·
 δούλομαι ἔχω; ἔχω κατάνυξιν; ἔχω ταπεινο-
 φροσύνην; καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἀνωτέρω προεγρά-
 φασιν. Πάλιν ἀμείνων καὶ λέγε ἐν ἑαυτῷ·
 μὴ ἄρα ἀδιαφορῶ; μὴ ἄρα ἀργολογῶ; μὴ ἄρα
 ὀργίζομαι; μὴ τι τ' γνῶντων ἐπιθυμῶ; καὶ ἔτι
 καθεκάστω τ' προεγραμμένων ἀμείνων, ἀποτυ-
 γνῶν τὸ πονηρὸν, καὶ τῷ ἀγαθῷ. Ὅσοις γὰρ
 ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός, ὁ σώζων πάντας τῇ
 αὐτῇ χάριτι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν.
 Παραγγέλλω σοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τέκνον, ὥς τε
 φυλάξαι σε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. ἀναγινώσκειν
 τε αὐτὴν συνεχῶς, καὶ πάλιν αὐτὴν ἀποτιθέ-
 ναι· καὶ ἕως ἂν αὐτὴν ἐκμάθῃς, μὴ συγχωρή-
 σης. Μετὰ γὰρ πολλῆς ἀκριβείας περὶ πάντων
 τ' ἀρετῶν, καὶ παθῶν ἔγραψά σοι, ἵνα καὶ με-
 λετᾷς αὐτὰ συνεχῶς, καὶ φυλάσῃς ἀκριβῶς.
 Ἐν τίνι γὰρ κατορθώσῃ νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐ-
 τῇ, εἰ μὴ ἐν τῷ φυλάσσει τὰς λόγους τοῦ Κυ-
 εῖς; Τέως ταῦτα φανερά ἔγραψά σοι. Ὡς ὅν τε
 εὐχερῶς φυλάξαι δύνη. Ὅταν ὅ ταῦτα κατορ-
 θώσῃς, τότε σε τ' νῦν ἐπιστηρίξω εἰς περὶ αὐτοῦ
 ἀκρίβειαν, ἵνα ἔτι καὶ εἰς τὸ τέλειον φθά-
 σαι καταξιώθῃς, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν,
 ᾧ ἔτι τῷ Πατρὶ σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τιμὴ
 καὶ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΟΤΑΝ
ΠΕΙΡΑΖΗΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ,
ΠΩΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΜΕΤΑ ΔΑΚΡΥΩΝ
ΤΩ ΘΕΩ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΑΙ.

Ψυχὴν τεθλιμμένην προσέρχεται σοι, ἅγιε Δέ-
 ασοπα, καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνει σοι, περὶ
 τοῦ λυμενῶτος ἐχθροῦ, καὶ μετὰ πάσης ταπεινώσεως
 προσπίπτει δεομένη σε περὶ τοῦ θλίβοντος αὐτὴν
 ἀντικειμένου. Ἐπειδὴ οὖν ἀναδῶς σοι προσέρ-
 χεται, ἐπακῶσον αὐτῆς ἐν τάχει· καὶ καταφυγῶ-
 ση περὶ σε ποθεῖν ἐπίσκεψαι αὐτῇ ἐπιμε-
 λῶς. Ἐὰν ὑποείδῃς αὐτὴν τεθλιμμένην, ἀπώ-
 λετο· Ἐὰν βραδύνης ἐπακῶσαι αὐτῆς συνεχο-
 μῶν, ἔξελιπεν. Ἐὰν ὅ ἀπὸ τὰς οἰκτιρμὰς
 σε ἐπισκέψῃ αὐτὴν, δόξεται· Ἐὰν ὅ ἐπι-
 βλέψῃς ἐπὶ αὐτὴν, σώζεται· Ἐὰν ἐπακῶσῃς αὐ-
 τῆς,

A vitam quotidie dirigere contende. Singuli
 enim de propriis actionibus rationem red-
 dituri sumus Deo. Ipse igitur quotidie tu-
 as cogitationes discerne, & tecum sic lo-
 quere. Pietatem ne, ac religionem colo?
 Compunctionem habeo? demissionem
 animi servo? aliaque jam ante a nobis
 descripta. Rursus discerne, & intra te di-
 cito: nonne parum laboro, bene ne an ma-
 le vivam? numquid otiosa loquor? num-
 quid irascor? numquid terrenarum rerum
 aliquid concupisco? ficque singillatim su-
 prascripta discernens, malumque detestans,
 bono adhæreo. *Nemo enim bonus, nisi solus* Marc. 10.
Deus, qui cunctos salvat gratia sua in Chri-
 sto Jesu Domino nostro. Denuncio ergo
 tibi in Christo, fili, ut hanc observes Epi-
 stolam, eamque assidue perlegas, rursum-
 que reponas; neque dimittas, donec ipsam
 perdidiceris. Nam magna tibi diligentia de
 omnibus virtutibus ac vitiis conscripsi, ut
 ea assidue mediteris, seduloque conserves.
In quo enim viam suam adolescens dirigit, Psalm. 118.
nisi in observatione sermonum Domini? Inte-
 rea perspicua ista perscripsi tibi, ut facile
 conservare possis. Cum hæc autem perfece-
 ris, tunc mentem tuam pleniori diligentia
 firmabo, ut sic quoque merearis ad per-
 fectionem pervenire, in Christo Jesu Do-
 mino nostro, cum quo Patri & sancto Spi-
 ritui gloria & honor in sæcula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

QUOMODO ANIMA CUM LACRYMIS
DEBEAT ORARE DEUM,
QUANDO TENTATUR
AB INIMICO.

A Nima angustis pressa, ad te re-
 currit, sancte Domine, & cum la-
 crymis tuum implorat auxilium adversus
 corruptorem inimicum; & cum omni
 humilitate supplex te invocat contra af-
 fligentem se adversarium. Quoniam igitur
 audacter ad te accedit, celeriter ex-
 audi eam; & quia summo desiderii af-
 fectu ad te confugit, illam sedulo vi-
 sita & protege. Si afflictam despexe-
 ris, perit. Si in angustis constitu-
 tam audire distuleris, jam deficit. Si
 vero miserationibus tuis visitaveris il-
 lam, invenitur. Si respexeris illam, sal-
 vatur.

2. Cor. 12.
1. Cor. 1.

vatur. Si exaudieris illam, corroboratur. Æmulare pro illa, quoniam tibi desponsata est. Hoc etenim Paulus Apostolus, qui illam tibi desponsavit, affirmat, dum ait, te immortalem zelatorem esse. Ne ergo despexeris illam, nequando arbitretur inimicus, te illi libellum repudii dedisse, atque abs te dimisisse. Eru-di me, Domine, miserationibus tuis, & ne tradas me in manus corruptoris. Ecce enim cogitationes meas undequaque collegi, nec in me quidquam boni comperio, quod in conspectu tuo memorari possit, nisi hoc solum, quod præter te, alium ignorem. Immensa latitudo est gratia curationum tuarum, & omnibus ad te accedentibus sanitatem largitur. Etenim mea vulnera miserationibus tuis assidue sanantur, quæ eadem rursus propriæ negligentiae vitio putrescunt. Nunc obliviscor medici, dum sanus sum, qui idem & mei obliviscitur in ægritudine mea. Quod molestiam tibi afferunt peccata mea, scio: quodque misericordiam consecutus, te iterum ad iracundiam provocem, non ignoro: & quod ex pietatis tuæ clementia me tolere, non obliviscor. Nam & indulgentissima mater, licet a suo infantulo irritetur, non tamen ob id despicere illum potest: vincitur enim propriis pietatis visceribus. Si ergo sic illa; quanto magis indulgentia tua? Ecce Domine & volucrum viscera super pullos suos funduntur, illosque certis horis visitant, & escam eis deferunt, elaborantque ut nutrant illos: propriis enim superantur visceribus. Quod si animalia rationis expertia adeo indulgentia sunt; quanto amplius infinitis partibus gratia tua visceribus pietatis victa, eorum qui ad se accedunt, eamque vere requirunt, miserebitur? Ecce rursus fons aquis abundans, indeficienter scaturiens, affatimque cunctos ad se venientes potans, laudem ab hominibus promeretur. Nec tam in fontem laus ea redundat, quod gratis potum cunctis exhibeat, quam in te potius, qui ejus affluentiae merito laudaris: clarum enim est, quod per beneficium gratiæ tuæ, potum ille ubertim præbeat. Ecce immensum miserationum tuarum pelagus fons iste designat: ut qui coelestes virtutes liberalissime nutris, omnemque, qui super terram est, spiritum provide disponis, cum laudibus non indigeas, neque glorificatione ullius rei creatæ: gloriosus enim es in substantia majestatis tuæ & in magnificentia gloriæ tuæ. Caritas tua nostræ salutis cupida, se ipsam ad nos inclinat, ut dum ea a nobis glorificatur, nos quoque in ipsa per ipsam salutem consequamur.

Certus

τῆς, ἐνδυναμῆται. Ζήλωσον πρὸς αὐτῆς, ὅτι ἄρ-
μος ἡ σὲ ἐξί· καὶ ὃ ἄρμος ἀμένος αὐτῇ σοι ἐστὶ Παῦ-
λος ὁ Ἀπόστολος· ὃς εἶπεν, ὅτι ἀθάνατος ζήλωτής
τυγχάνεις. Μὴ ὑποείδῃς αὐτήν, ἵνα μὴ ὑπο-
λάβῃ ὁ Ἐχθρὸς, ὅτι ἀποστάσιον δέδωκας αὐτῇ,
καὶ ἀπέπεμψας αὐτήν. Παύδυσόν με, Δέσπο-
τα, ἀπὸ τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ μὴ παύσῃς
με εἰς χεῖρας λυμεῶνος. Ἰδὲ καὶ σωῆζα τὸς
λογισμὸς μου πανταχόθεν, καὶ ἔχ' ἀείσω ἀγα-
θόν ὃ ὑπομνησθήναι ἐμπροσθέν σου, εἰ μὴ τὸ
μόνον, ὅτι πλήν σου, ἄλλον οὐκ οἶδα. Ἀμε-
σον πλάτος ὑπάρχει ἡ χάρις τῶν ἰαμάτων σου·
καὶ πᾶσι τοῖς προσερχομένοις σοι πρὸς ἡμᾶς.
Καὶ γὰρ τὰ ἐμὰ τραύματα συνεχῶς ἰῶν διὰ
τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ πάλιν σαθρῆνται ἀπὸ τῆν
ἐμὴν ἀμέλειαν. Νῦν ἐπελαδόμενος ἔσ' ἰατρὸς ἐν
τῇ ὑγιείᾳ μου, καὶ ἐπελάθετό μου ὁ ἰατρός ἐν
τῇ ἀφροσύνᾳ μου. Ὅτι κόπον πρὸς ἡμᾶς σοι αἱ
ἀμαρτίαι μου, γινώσκω· καὶ ἔτι ἡλεημένος πρὸς
γίγω σε, οὐκ ἄγνοω· καὶ ὅτι βασάζεις με ἀπὸ
τῆν σὴν δόσπληγχνίαν, οὐκ ἐπιλανθάνομαι· καὶ
ὃ εὐσπλαγχνος μήτηρ ἀδεσμευμένη ἔσ' ἰδίᾳ
βρέφους, ὃ ἐγένετο ὑποδεῖν αὐτὸν, διότι νικᾷται
ὑπὸ τῶν σπλάγχνων αὐτῆς· εἰ οὖν οὕτως ἐ-
στὼς, πόσω μᾶλλον ἡ δόσπληγχνία σου. Ἰδὲ δὴ,
Δέσποτα, καὶ ἔσ' πετεινὸς τὰ σπλάγχνα κέχνηται
ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτῶν, καὶ καθ' ὥραν ἐπισκέπτεται
αὐτὰ, καὶ βρώματα αὐτοῖς φέρει, καὶ κοπιᾷ ἵνα
θρέψῃ αὐτὰ· ἡτῆται καὶ ὑπὸ τῶν σπλάγχνων.
εἰ καὶ τὰ ἄλογα ἔστως εὐσπλαγχνος τυγχάνει,
πόσω μᾶλλον ἡ χάρις σου, μυριοπλάσιον νικωμέ-
νη ὑπὸ τῶν σπλάγχνων, ἐλεῆσθαι τὸς προσε-
ρχομένους αὐτῇ, καὶ ζητῶντας αὐτήν ἐν ἀληθείᾳ.
Ἰδὲ πάλιν πηγὴ πλήρης ὑδάτων βρύσκα ἀδια-
λείπτως ἀφδύνως πρὸς ἡμᾶς πᾶσι τοῖς προσερχομένοις
αὐτῇ, καὶ ἀνενδεής ὑπάρχουσα ἐπαίνων ἀνδρωπί-
νων· ὃ καὶ ὅτι ἐπαῖνος τὸ δωρεὰν παρέχει αὐτῶν
τὸ πόσιν, ἀλλὰ τὸ δι' αὐτῆς σε δοξάζειν. Ἐυδὴλον
καὶ ὅτι διὰ τὴν δόσπληγχνίαν τὴν χάριτός σου
οὕτως τὴν πόσιν πρὸς ἡμᾶς. Ἰδὲ καὶ ἰσόρησον ἡ
πηγὴ τὸ ἄπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν σου.
Ἀφδύνως τὰς ἐπερανίους δυνάμεις τρέφεις, καὶ
τὴν ἐπὶ τῇ γῆς πᾶσαν πονοὺν οἰκονομεῖς, ἀνεν-
δεής ὑπάρχων ἐπαίνων καὶ δόξης πάσης κτίσε-
ως, δεδοξασμένος ὑπάρχεις ἐν τῇ ἐσσίᾳ τῇ μεγα-
λωσύνης σου, καὶ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῇ δόξης
σου· ἡ ἀγάπη σου ποιεῖσα τὴν ἡμετέραν σωτη-
ρίαν, ἐαυτὴν πρὸς ἡμᾶς κλίνει, ἵνα δοξολογῶν-
των ἡμῶν αὐτήν, σωθῶμεν ἐν αὐτῇ δι' αὐτῆς.
πέ-

πέποισμαι γὰρ, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἡ χάρις
 σου ἀντιλαμβάνεται, καὶ προσδέχεται τὸν
 ἐρχόμενον αὐτῇ. καὶ προγνώσης ὡς ὧ Δέσπο-
 τα, βλέπεις ἐὰν ἴξω δούλοιο τὸν κόσμον παντελῶς.
 πρὸς τὸ φθάσαι αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν, ἀνοίγεις
 αὐτῷ. πρὸς τὸ αὐτὸν προσπεσεῖν, χεῖρα ἐπιδί-
 δως. πρὸς τὸ βρῦσαι αὐτὸν τὰ δάκρυα, τὰς οἰ-
 κτιρμὰς σου ἐπιρρίπτεις. πρὸς τὸ ἁπολογισθῆσαι
 αὐτὸν τὰ χρεοφειλήματα αὐτοῦ, τὴν συγχώρησιν
 πρὸς ἑαυτὸν. ὅσα ἐγκαλεῖς καὶ λέγεις, τὰ ἀνῆλθας τὸν
 χερόν; πῶς πρὸς ἑλπίδες τὸ χαρὸν; καὶ ζητεῖς τὴν ποσό-
 τητά τῃν γραμματέων τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ, καὶ μιμνήσκεις
 τὸν πρὸς ὀργισμὸν τὸν ἀμελείας αὐτοῦ. ὅσα οὐκ εἰδίζεις τὴν
 ἀδελφότητά τῶν ἐνεργειῶν σου, ἀλλὰ τὴν ταπείνωσιν, καὶ τὸν
 κλαυθμὸν, καὶ τὸν ἀλγῶνα τὸν καρδίας προσορῶν κρά-
 ζεις. ἐκβάλλετε τὸν ἰσχυρὸν, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν.
 θύσατε τὸν μόχλον τὸν σιτοῦν εἰς ἀνάπαισιν καὶ ὀφρο-
 σιῶν. σιωέλθωσιν ἄγγελοι, καὶ ὀφρανθῶσιν ἐπὶ τῇ
 ὀρέσει τῇ ἀπολυμένῃ ὑμῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τῇ πε-
 πλανημένη κληρονομία. καὶ ὡς ἔμπροσθεν εἰς τὰ ἴδια
 ἐπιδημήσαντα μὲν πλάτου πολλῶν, ὅτε προσδέχεται
 ἡ χάρις σου τὸν προσερχόμενον ἀμαρτωλὸν ἐξ ὅλης ψυ-
 χης. ποθεῖ γὰρ ἰδεῖν τὰ δάκρυα, καὶ διψᾷ ἰδεῖν τὴν
 μετάνοιαν, καὶ χαίρει ἐπὶ τῇ πνοῇ τῇ πνοῇ ζώντων
 μετανοήσαν. δεῖξον οὖν καὶ ἐν ἐμοὶ πολλήν σου ὀψι-
 λαν, καὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς σιωχῆς τῆς λυμενῆς. τραυ-
 ματίσας γὰρ με σῆκει ἐκμυκτηρίζων με. καὶ καθὼς ἐν
 τῇ θαλάσσῃ προσῆλθον οἱ μαθηταί, καὶ ἰσχυρᾶν σε,
 καὶ ἀπὸ τῆς ὀλοῦμένης φωνῆς τῆς σωματικῆς σου ἐκόπασον
 ἡ λαύλαξ τῆς ἀνέμου καὶ ἐγαλλίασεν ἡ ζάλη τῆς κυ-
 μάλης. ἐπάκυσον τὸ δακρύον μου, ὅτι ἡμέρας καὶ νυκτὸς
 διεγείρουσίν σε. ἔτι δώδεκα κάμνοντες οἰκνῶντες ἰατροί,
 ὅσα ἰχθυὶ ἰάσαντο τὸν ῥύπον τῆς ἀμαρτίας, πόνον μᾶλλον
 πρὸς ἑαυτοὺς, ἢ ἰασίν. ὅσα ὅτι κτείνον ὅσα ἰχθυὶ, αὐτοὺς
 πρὸς ἑαυτοὺς. καὶ ὅσα κτείνον ἐξαιρέτως, αὐτοὺς ὑγιώ-
 σας. καὶ ἀπόνως τὴν ἰασίν ἐδώρησώ. προσδοκῶσα γὰρ
 λανθάνειν σε, λάθρα προσῆλθε τῷ κρατῶν τῶν
 ἱματίων σου. προσῆλθεν, ὅχι τὸ ἀγνὸν σῶμα
 ἡψατο, καὶ ἡ περικλυτή σου ἰασίν αὐτῇ πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ
 ἀπαλλαγὴν αἰσιν πολλῶν ἰατρῶν. ἀπάλλαξον καὶ ἐμὲ
 τὴν περικλυτὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς οὐκ εἰδῆς
 θλίβοντός με ἐχθρῶν ἐξαιρέτως. δεῖξον εἰς τὰ
 μέλη μου τὴν πολλήν σου σοφίαν. καὶ ἀσπίδα ποιήσον
 ἐν τῷ σώματι μου. καὶ ἔσθι ἐν αὐτοῖς κάμνος ἀρετῆς, καὶ
 κηρυχθήτω ἡ χάρις σου, ὅτι αὐτὴ με ἐρρύσασα, ὁ
 ἀναμάρτητος ἄνθρωπος, ὁ σφαγὴς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς
 οἰκουμένης. καὶ εἰρηνοποιήσας τὸν ἔρπον καὶ τὴν γῆν, μὴ
 με ἀπορρίψης, ὅτι ἀναγῶς σοι προσῆλθον, καὶ μὴ
 ἐπὶ μοι, τί ὑπέμεινες ἐνεκεν ἐμοῦ; ἐν τῇ ἡμέρᾳ
 ἐκείνῃ

A Certus sum enim, quod hæc caritas gratiæ
 tuæ suscipiat atque amplectatur omnem ad se
 accedentem. Cumque omnia prænoscas Do-
 mine, accedentis ad te cor intueris, siqui-
 dem mundum omnino exuit. Priusquam per-
 tingat ad januam, tu ei aperis. Antequam
 tibi procidat, manum ei præbes. Antequam
 lacrymas profundat, tuas super illum misera-
 tiones effundis. Antequam sua tibi debita
 confiteatur, indulges atque remittis. Non
 improperas illi, dicens: quo pacto transegisti
 tempus? Vbi ætatem consumisti? Non per-
 quiris quantitatem chirographi peccatorum
 ipsius. Non revocas in memoriam, quan-
 tum te per suam exacerbaverit negligentiam.
 Non exprobras, quantum tua spreverit ipse
 beneficia: at humilitatem potius, atque fle-
 tum, & bonum affectum cordis prospiciens,
 clamas: Proferre stolam primam, & induite
 illum; mactate ei vitulum saginatum ad re-
 quem atque lætitiā: convenient Angeli, &
 congaudeant super inventionem filii perditionis.
 Et velut negotiatorem aliquem cum multis opibus ad
 propria remeantem; ita eum qui ex tota ani-
 ma ad te accedit, gratia tua suscipit. Cupit
 enim videre lacrymas, fititque poenitentiam
 intueri, gratulans iis qui serio poenitentiae stu-
 dio se dedunt. In me igitur, Domine, im-
 mensa pietatis tuæ viscera ostende, & remitte
 mihi, ut a corruptoris liberer nexibus: quippe
 qui ubi me vulneraverit, stans cominus irridet
 me. Et sicut in mari Discipuli ad te confuge-
 runt, teque excitarunt, & per benedictam vo-
 cem oris tui procella venti cessavit, & tempe-
 stas fluctuum facta est tranquilla: ita quoque
 exaudi lacrymas meas, quoniam die noctuque
 suscitant te. Annos duodecim medici labo-
 rantes, non potuerunt curare fluxum sangui-
 nis; molestiam potius, quam sanitatem ægro-
 tanti præbentes. At quod non potuerunt illi,
 tu præstitisti; & quæ illi confundebant, tu sa-
 nasti, remediumque absque ullo labore largi-
 tus es. Cum enim mulier illa se putaret
 tibi latere, clam ad vestimentorum tuorum
 fimbriam accessit: accessit, inquam: non qui-
 dem sanctum corpus attigit: sed sola vestis tuæ
 ora curationem illi præbuit, & liberationem a
 dedecore multorum medicorum. Libera obse-
 cro & animam meam a confusione & impro-
 perio affligentis me inimici, piissime medice.
 Ostende in membris meis multam sapientiam
 tuam, & incontaminata effice vulnera mea,
 eisque virtutis decorem inferre, & prædicetur
 gratia tua, quoniam ipsa liberavit me, o agne
 immaculate, qui pro salute mundi immolatus
 es, coelumque ac terram pacificasti. Ne me,
 quæso, ad te importune accedentem abje-
 ceris; neque dixeris mihi: Quid mea causa

Luc. 15.

Matth. 8.

Matth. 9.
Marc. 5.
Luc. 8.

passus es? In die illa terribili atque tremenda nobis peccatoribus dices: Nostis quid pro vobis sim perpeffus? Cum enim invisibilis essem, vobis me videndum exhibui: cum immortalis essem, propter vos morte condemnatus sum: cum nullum in me peccatum cadere posset, propter vos alapis cæsus sum: ita cum crucifigerer, non irascebar: cum irriderer, non maledicebam. Ego Dominus, in quem nullum omnino cadere poterat peccatum vel crimen, ista omnia sustinui: vos autem, qui rei estis, quid pro me perpeffi estis? Idcirco nullus nostrum ad hæc excusationem habet.

Memento, Domine, ista te omnia sustinuisse nostra causa propter pietatem tuam, bonitatemque ac iustitiam, & non propter nostra opera bona. Ut enim tunc pro nobis traditus es, bonus, sanctus, & omnis peccati expers; & nunc idem es Domine. Neque enim mutabilis est summa pietas Divinitatis tuæ, quam habes secundum naturam. At nos & tunc impii atque improbi, & nunc peccatores & infirmi sumus. Donum ergo, quod nobis pro tua pietate donasti, a nobis ne abstuleris. Nam si tunc quidem propter nostram iustitiam liberaffes nos, nunc vero quia peccavimus, idcirco irascereris, & manum tuam a nobis auferres; merito diceremus, o sancte, tunc propter iustitiam nostram liberaffti nos; modo autem, quia peccavimus, recessiffi a nobis. Verum, ut jam dixi, & tunc impii fuimus, & nunc peccatores sumus. Donum ergo istud, quod nobis benignitate tua largitus es, in finem usque firmetur in nobis. Equidem, Domine, ego anima afflicta etiam atque etiam clamo ad te, atque adversus hostem meum interpellare te cogor. Respice Domine, & esto mihi refugium; illiusque prædones tua increpatione coercere: nam singulis horis invadunt me, nec sentio: subrepunt mihi, nec intelligo: distrahunt me, atque ad res inanes attollunt, nec compungor. Impediunt me, neque ut te implorem, sinunt. Norunt enim, si cum lacrymis ac gemitu ad te clamavero, te non dimittere. Hei mihi, quem & qualem adversarium in lucta habeo! Sed me beatam ac felicem, cui talis Redemptor est, talisque certantium in agone retributor. Basiliscus quidem bestia utrinque nocens est, aspectu scilicet, & acerbitate morsus. Sed iste Draco ex parte utraque illo nequior est & perniciosior; in lucta, & in impudentia. At virtus tua sancta, quæ devoravit virgas in dracones mutatas, increpet & draconem istum, qui impudenter ad me accedit; & pugnae quidem suæ improbitate ac petulantia, sustinentibus atque resistentibus thesau-

A ὁ κείνη τῇ φοβερᾷ καὶ φεικτῇ ἐρεῖς ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, οἵδατε τί ὑπέμεινα ὑπὲρ ὑμῶν; ἀόρατος ὢν, ὠράθην ὑμῖν. ἀθάνατος ὢν, δι' ὑμῶν κατὰ κρείθην. ἀναμάρτητος ὢν, δι' ὑμῶν ἐρράπιδην. καὶ ὅτως σαυροῦ μῦθος ὅδε ὠργίσθην. μυκτικίζόμενος ὃ κατηράσάμην. ἐγὼ ὁ δεσπότης, ἀνώτερος ὢν πάντων τῶν ἀμαρτημάτων καὶ ἐγκλημάτων, δι' ὑμᾶς τὰῦτα ὑπέμεινα. ὑμεῖς ὑποβύθιοι ὑπὲρ ἐμῶν τί ὑπεμείνατε; ἐνεκεν τούτου ἀπολογίαν ὅδε ἔχει τις ὃς ἡμῶν.

B Μνήσθητι Κύριε, ὅτι τὰῦτα πάντα ὑπέμεινας ὑπὲρ ἡμῶν διὰ τὴν σὴν βίωσπλανχνίαν, καὶ διὰ τὴν σὴν ἀγαθωσύνην, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ὃ διὰ τὰ ἡμέτερα κατηράσματα. ὡς γὰρ πρὸ ἐξουσίας τότε ὑπὲρ ἡμῶν ἅγιος, ἀναμάρτητος, καὶ νῦν ὁ αὐτὸς εἰς Δέσποτα, ὃς γὰρ μετεβλήθη ἡ βίωσπλανχνία τῇ θεότητι σου, ἣν ἔχεις κατὰ φύσιν, ἡμεῖς ὃ καὶ πότε ἀσεβεῖς, καὶ τωνηροὶ, καὶ νῦν ἀμαρτωλοὶ, καὶ ἀσθενεῖς. τὸ χάρισμα ἔν, ὃ ἐχαρίσω διὰ τὴν βίωσπλανχνίαν σου, μὴ ἀφέλῃς αὐτὸ ἀπὸ ἡμῶν. εἰ μὴ γὰρ τότε διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν ἐλυτρώσω ἡμᾶς, νῦν ὃ ἐπειδὴ ἡμάρτομεν, διὰ τοῦτο ὀργίζῃ καὶ ἀφέλῃς τὴν χεῖρά σου, εἰκότως εἰπομεν ἅγιος. ὅτι διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν τότε ἐλυτρώσω ἡμᾶς, καὶ νῦν ὃ ὅτι ἡμάρτομεν, ἀπέστῃς ἀπὸ ἡμῶν. ὁμὰ καθὼς προῖπον, ἡμεῖς καὶ πότε ἀσεβεῖς καὶ νῦν ἀμαρτωλοὶ. τὸ οὖν δῶρον, ὃ ἐδώρῃσω ἡμῖν διὰ τὴν σὴν φιλάνθρωπίαν, ἕως τέλους βεβαιώθῃτω εἰς ἡμᾶς. ἐγὼ μὲν τεθυμμένη ψυχὴ ἔτι καὶ ἔτι βοῶ πρὸς σε Δέσποτα, καὶ ἐντυγχάνειν σοι περὶ τῶν ἐχθρῶν μου ἀναγκάζομαι. ἴδε Δέσποτα, καὶ γένε μοι καταφυγὴ, καὶ ἐπιτίμησον τοῖς περὶ ταῦτα αὐτῶν, ὅτι κατὰ πάσῃ ὥραν περὶ πλοῦσιν μου, καὶ ὃ σιωπῶ, κλέπτουσίν μου, καὶ ὃ γινώσκω, μετεωρίζουσίν με, καὶ ὃ καταπαύομαι. ἐμποδίζουσίν με, ἵνα πᾶσα καλέσω σε, γινώσκουσι γὰρ, ὅτι εἰς βοήσω πρὸς σε κατὰ δακρύων καὶ κλαυθμῶν, ὃς ἔχ ὑφῆσεις. οἱμοὶ οἱον ἀντίπαλον ἔχω ἐν τῷ σκάμματι. μακαρία εἰμὶ, οἱον λυτρωτὴν ἔχω καὶ μισθαποδότιν ὃ ἀγῶνος. ὁ μὲν βασιλίσκος τὸ θνητὸν εἰς τὰ ἐκάτερα δεινὰ τυγχάνει ἐν τῷ βλέμματι καὶ ἐν τῇ πικρότητι, καὶ ὅπως ὁ δράκων εἰς τὰ ἀμφοτέρω τωνηρότερος αὐτῶν ὑπάρχει ἐν τῇ πάλῃ καὶ ἐν τῇ ἀναδείᾳ. ἡ δύναμις ἡ ἀγία, ἡ καταπίπσουσα τὰς ῥάβδους τὰς μεταβληθείσας εἰς δράκοντας, ἐπιτίμησον καὶ τούτῳ τῷ δράκοντι, ὅτι ἀναδῶς μοι προσέρχεται, καὶ τῇ ἀναδείᾳ τῆς πάλῃς αὐτῶν, τοῖς ὑπομένεσι θησαυρὸν καταργάζεται, καὶ

καὶ ἡ θλίψις, ἣν φέρουσιν αἱ ἀπειλαὶ αὐτῶν, μακα-
ρισμὸν ἔχουσιν ἐν κεκρυμμένῳ. ἡ γὰρ χαρὰ τοῦ
αἰῶνος τέττε ἀνάμεσος λύπης ἐστίν. ἡ δὲ θλί-
ψις καὶ ὁ στεναγμός, χαρὰν, καὶ ζωὴν αἰώνιον
παροξύνει. πάνποτε μὲν ἠδομένησα, καὶ ἀδοξασ-
θέντα. καὶ ἀδιαλείπτως ἐπισκεπτετά με ἡ
χάρις σου, καὶ ἰατά με, καὶ καθ' ὥραν ἠδέτη-
σα τὸ μισθὸν τῶν ἰαμάτων αὐτῆς, καὶ ἀδεύει.
ἐπεὶ δὲ ἀτίμητά εἰσιν τὰ ἰάματα τῆς χάριτός σου,
δωρεὰν αὐτὰ παρέχεις, καὶ ἐπεὶ δὲ διὰ πάν-
των δακρύων χαρίζῃ αὐτὰ, χάρισται καὶ ἐμοὶ διὰ τῶν
δακρύων μου, τὰ ἰάματα τῆς ψυχῆς μου. εὐδηλον
ἐστὶ πάντων, ὅτι ὁ αἰὼν ἕως σκαμμάτι εὐοικον,
καὶ ὁ δράκων ὁ ἰσχυρὸς πάντων ἀνταγωνίζεται.
ὑπὸ τινων μὲν νικάται καὶ καταπατεῖται, τίνες
δὲ νικᾷ καὶ καταπατεῖ, ὑπὸ τινων καταβάλλεται
καὶ ἐμμυκτηρίζεται, τίνες δὲ αὐτὸς καταβάλλει
καὶ ἐμμυκτηρίζει. οἱ μὲν διὰ τὴν πάλιν αὐτῶν γε-
φανένται, οἱ δὲ διὰ τῆς πάλιν αὐτῶν ἠτῶνται.
οἱ μὲν διὰ τὴν πικρότητος αὐτῶν, τὴν γλυκῆτιτος τὴν
αἰωνίαν ζωὴν ἐπιτυγχάνουσιν. οἱ δὲ διὰ τὴν γλυκῆ-
τιτος αὐτῶν καὶ χαυνότητος τῆς πικρότητος τὴν αἰωνίαν
κολάσεως βύβισκουν. οἱ μὲν διὰ τὴν αὐτῶν ἀκρῶς
ἀκτμημοσύνης βύβισκουν αὐτῶν περὶνόνται, πάντες
δὲ διὰ τὴν περὶνόντων πάντων γνήνων παραγμάτων αὐτὸς
περὶνόνται. ποῖς δὲ ποδοῖσι τὸ Θεὸν ὅλης ψυ-
χῆς, ὁ πόλεμος αὐτῶν, ὡς ἔδεν ἐστίν. ποῖς δὲ πο-
δοῖσι τὸ κόσμον δυσχερῆς καὶ ἀβάστακτος. μακά-
ριοι οἱ τὸ Θεὸν ἀγαπήσαντες, καὶ διὰ τὴν ἀγά-
πης αὐτῶν καταφρονήσαντες πάντων. μακάριοι οἱ
δακρύνοντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς, ἵνα ῥύθωσιν ἀπὸ
τῆς μελέτης ὀργῆς. μακάριοι οἱ ταπεινώσαντες
ἑαυτὸς ἐκείως, ὅτι ἐκεῖ ὑψωθήσονται. μακά-
ριοι, οἱ ἐγκρατεῖς, ὅτι ἡ τρυφή τοῦ παρὰ δέους
αὐτὸς μὲν. μακάριοι, οἱ καταπονήσαντες ἑαυ-
τῶν τὰ σώματα ἐν ἀγρυπνίᾳ καὶ ἀσκήσει. ὅτι
ἡ ἀγαλλίασις τοῦ παρὰ δέους αὐτοῖς ἠποίμασται.
μακάριοι, οἱ κινούμενοι ἐκείως ναὸς τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, ὅτι αὐτοὶ ἐκ δεξιῶν σταθίσονται. μα-
κάριοι, οἱ κτιστάδμοι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν
ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, ὅτι αὐτοὶ φιλόχριστοι κλη-
θήσονται. μακάριοι, οἱ σταυρώσαντες ἑαυτὸς,
ὅτι ἐν Θεῷ ἐγένετο ἡ μελέτη αὐτῶν ἡμέρας καὶ
νυκτὸς. μακάριοι, οἱ περὶ ἐξωσμένοι τὰς ὁσφύας
αὐτῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐπίμυες ἔχοντες τὰς λαμ-
πάδας αὐτῶν. καὶ παροδοκῶντες τὸ ἑαυτῶν νυμ-
φίον, πότε ἀναλύσει ἐκ πάντων γάμων. μακάριος,
ὁ κτιστάδμος νοεροῖς ὀφθαλμοῖς τὴν θεωρίαν τῶν
μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τὴν αἰωνίαν κολάσεως, καὶ

σπ8-

A rum operatur; vexatione autem atque
afflictione, quam ejus afferunt commi-
nationes, latentem conciliat felicitatem.
Nam istius quidem sæculi gaudium, tri-
stitia atque dolore plenum est; tristi-
tia autem ac gemitus, gaudium vitam-
que æternam parit. Semper infirmus fui,
sumque adhuc, Domine: sed indefinen-
ter me tua gratia visitat, & sanat.
Singulis quoque horis neglexi ac negli-
go mercedem curationum ejus. Cum-
que omnem pretii æstimationem excedunt
remedia gratiæ tuæ; illa tu gratis donas.
Et quoniam lacrymis ipsa largiris; da &
mihi, obsecro, per meas lacrymas cura-
tionem animæ meæ. Perspicuum namque
est omnibus, sæculum hoc præsens loco cer-
taminis esse persimile: ubi validus ille
Draco cum omnibus decertans, ab ali-
quibus quidem superatur & conculcatur;
nonnullos autem vincit & pessumdat ipse:
a quibusdam dejicitur & irridetur; nonnul-
los dejicit & subfannat ipse. Atque alii
quidem ex colluctatione cum illo coronan-
tur, alii vero superantur. Illi quidem per
ejus acerbiteriam, æternæ vitæ dulcedinem
consequuntur; alii autem dulcedine ipsius,
& propria inertia emolliti ac deliniti, ama-
ritudinem æternorum suppliciorum incur-
runt. Alii summa rerum omnium pauper-
tate, ipsum facile prosternunt & vincunt:
alios vero terrenarum rerum cupiditate de-
vinctos ipse prosternit ac superat. Iis,
qui ex animo Deum concupiscunt, le-
vis ac nulla est illius pugna; illis ve-
ro, qui mundum diligunt, eadem gra-
vis est & intolerabilis. Beati qui De-
um diligunt, & per dilectionem ejus
contemnunt universa. Beati qui die no-
ctuque lugent, ut a ventura ira liberen-
tur. Beati, qui sponte sua se humiliant,
quoniam illic exaltabuntur. Beati qui con-
tinentes fuerint, quoniam deliciæ Paradisi
eos manent. Beati qui sua corpora in vigi-
liis & exercitationibus virtutis afflixerint,
quoniam Paradisi exultatio iis parata est.
Beati qui sponte facti sunt templum Spiri-
tus sancti, quoniam illi ad dexteram sta-
tuentur. Beati qui caritatem Dei in ani-
ma sua possederint, quoniam ipsi ama-
tores Christi vocabuntur. Beati qui sei-
psos cruci fixerint, quoniam die ac
nocte meditatio eorum in Deum defixa
est. Beati qui in veritate lumbos suos
præcinxerint, lampadesque suas paratas
habuerint, expectantes sponsum suum,
quando revertetur a nuptiis. Beatus qui
mentis oculis speculari potuerit futura bo-
na, & supplicia æterna, omnique stu-

B b 3

dio

dio ad consequendam sempiternam felicitatem contenderit. Beatus, cui ob oculos assidue hora illa horroris atque formidinis plena versatur, Deoque placere studet, dum tempus adhuc suppetit. Beatus qui omnis perturbationis, instar Angeli, in terra expers fuerit, ut cum Angelis in die illa gaudeat. Conemur ergo, fratres, superna respicere, superna sapere, superna cogitare, de supernis differere, superna animo volvere, superna meditari, superna intelligere, superna loqui, superna perficere, superna pertractare: in omnibus & per omnia conversationem nostram in supernis habere, supernisque adflescere. Caveamusque ad inferiora obtutus convertere, ubi voluptates, & concupiscentiae inanitis atque mortiferi saeculi huius. At praeclarum est oculis cordis semper videre atque prospicere, nequid in pupillam oculi incidat, neve mentis aciem cogitatio aliqua improba, aut quid aliud Domino Deo displicens perturbet obtenebretque. Sed audi, quaeso, qui legis; de me ipso autem loquor; habemus quid perpetuo cogitandum sit nobis: habemus Angelos, habemus Archangelos, habemus Virtutes, habemus Dominationum gloriam, habemus Cherubim, habemus Seraphim, habemus nosipsos, habemus universorum Dominum Deum, bonum & sanctum nomen: habemus Prophetas, habemus Apostolos, habemus sancta Evangelia, sermones Domini: habemus Martyres, habemus Sanctos omnes: habemus Confessores, habemus sanctos Patres, Patriarchas: habemus Pastores, habemus Sacerdotes: habemus coelos, & omnia quae in eis sunt. Haec meditare, in istis mentem tuam defige, erisque filius Domini Dei, gratia & benignitate Domini ac Salvatoris nostri Jesu Christi: cui gloria & imperium nunc & semper, & in saecula saeculorum. Amen.

A σπιδάσας καμῆν, ἵνα ἐπιτύχη τῷ ἀγωνίῳ ἀγαθῶν. μακάριος ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν διηνεκὼς τὴν φρικτὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ σπιδάσας εὐαρεσῆσαι ἕως ὥρα ἐστὶν. μακάριος ὁ ῥημόμιμος ἐπὶ γῆς ἀπαθὴς ὡς ἄγγελος, ἵνα σὺν ἀγγέλοις χαρῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. σπιδάσωμεν οὖν, ἀδελφοί, τὰ ἄνω βλέπειν, τὰ ἄνω διανοεῖσθαι, τὰ ἄνω ἐκδυμεῖσθαι, τὰ ἄνω διαλογίσθαι, τὰ ἄνω μνημονεύειν, τὰ ἄνω μελετᾶν, τὰ ἄνω φρονεῖν, τὰ ἄνω λαλεῖν, τὰ ἄνω ποιεῖν, τὰ ἄνω πωραγματίζεσθαι. ὅλα δι' ὅλα τοῖς ἄνω πωροσομιλεῖν, καὶ μὴ ἰδεῖν πρὸς τὰ κάτω, ὅπως αἱ ἡδοναί, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι τῷ ἀσάντος τέττε τῷ ματαίῳ καὶ θανατηφόρῳ. ἀλλὰ καλὸν ὅστι πάντοτε βλέπειν τῷ τῷ καρδίας ὀμματι, μὴ τι ἐμπέσῃ εἰς τὴν κόρην τῷ ὀφθαλμῷ, ἢ λογισμὸς πονηρὸς, ἢ ἀλλότι τῷ μὴ ἀρεσκόντων τῷ Δεσπότῃ Θεῷ, καὶ σκοτήσῃ τῷ νῦν. ἀλλ' ἀκυσσον σὺ ὁ ἀναγινώσκων, πρὸς ἐμαυτῷ λέγω, ἔχομεν τί διανοεῖσθαι πάντοτε, ἔχομεν τὰς Ἀγγέλους, ἔχομεν τὰς Ἀρχαγγέλους, ἔχομεν τὰς δυνάμεις, ἔχομεν τὰς δόξας τῶν κυριοτήτων, ἔχομεν τὰ Χερουβείμ, ἔχομεν τὰ Σεραφεείμ, ἔχομεν ἑαυτὰς, ἔχομεν τὸ πᾶν ἀπάντων δεσποτὴν Θεόν, τὸ καλὸν καὶ ἅγιον ὄνομα, ἔχομεν τὰς Προφῆτας, ἔχομεν τὰς Ἀποστόλους, ἔχομεν τὰ ἅγια Ἐυαγγέλια, τὰς λόγους τῷ Κυρίῳ, ἔχομεν τὰς Μάρτυρας, ἔχομεν πάντας τὰς ἁγίας, ἔχομεν τὰς Ὁμολογητάς, ἔχομεν τὰς ἁγίας πατέρας, Πατριάρχας, ἔχομεν τὰς ποιμένας, ἔχομεν τὰς ἱερεῖς, ἔχομεν τὰς οὐρανὰς καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. ταῦτα, καὶ ἐν τέτοις διανοῶ, καὶ ἔσῃ ὡς τῷ Δεσπότῃ Θεῷ, χάριτι καὶ φιλανθρωπῶν τῷ Κυρίῳ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πᾶν αἰῶνων. Ἀμήν.

CONFESSIO SEU PRECATIO.
ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ἡ γ' 8v

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΘΕΟΝ.

Ι Ασαί με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος
σοφὸς καὶ ὠπλανχνος Γατρός. Ἰκετῶν ^τ **Β**
ὧν ἀγαθωσύῳ, ἰάσαι τὰ τραύματα τῆς ψυ-
χῆς μου, καὶ φωτίσον τὰς ὀφθαλμούς τῆς ἀφροσύνης
μου, ἵνα κατανοήσω τὴν οἰκονομίαν σου τὴν γινω-
σκωμένην εἰς ἐμὲ ἀπαπαιῶς. Καὶ ἐπεὶ δὴ ἐμωράν-
θη ἡ καρδιά μου καὶ ἡ ἀφροσύνά μου, ἡ χάρις
σου, τὸ ἄλλας τῆς ἀληθείας, ἀρτυσάτω αὐτῷ.
Καὶ τί ἐρῶ σοι, ὦ προγονάτα, τῶ ἐπάζοντι
καρδίας καὶ νεφρῶς; μόνος γὰρ οἶδας ὅτι ὥστερ
γῆ ἀνυδρὸς διψᾷ σου ἡ ψυχὴ μου, καὶ ποθεῖ
σου ἡ καρδιά μου. Τὸν ὅ ἀγαπῶντά σου ἡ χά-
ρις σου διαπαντὸς ἀνηπλήρωσεν. ὥστερ ἔν δια-
παντὸς ἠκυσάς μου, καὶ τὸ νῦν μὴ ὑπερίδης τὴν
δέησίν μου. Ἰδὲ γὰρ ὥστερ ἀχμάλωτός ἐστιν ἡ
διάνοιά μου, σὲ δὲ μόνον Σωτῆρα τῆς ἀληθείας
ζητῶσα. Τοιγάρ ἔν πένετον τῆς χάρις σου πα-
χεῖαν ἐλθεῖν εἰς τὴν βοήθειάν μου, ὅπως κορέσῃ
τὴν ἐμὴν πείναν, καὶ ποτίσῃ με τῆς δίψης. Σὲ
γὰρ ποθεῖ τὸ ἀκόρετον Δεσπότη. Τίς γὰρ δύ-
ναταί σου κορεθῆναι, ὅς ἀληθείας ἀγαπῶν σου,
καὶ διψῶν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας σου; Δοτὴρ τῆς
φωτὸς, δός μοι τὰ ἀτήματα μου, καὶ δώρησά
μοι τὴν δέησίν μου. καὶ εἰς τὴν καρδίᾳ μου
μίαν εὐαγέλιαν τῆς χάριτός σου. κατακαυθήτω ἔν
τῇ καρδίᾳ μου ἡ φλόξ τῆς ἀγάπης σου, ὥστερ
πῦρ ἐν ἄνθρακιν, καὶ καταφάγεται, ὡς ἀκάνθας
καὶ τειλόλους, τὰς πονηρὰς λογισμὰς. Δός δὲ
μοι πλοσίως καὶ ἀμέτρως, ὡς Θεὸς ἀνθρώπων,
καὶ δώρησά μοι ὡς βασιλεὺς τῶν βασιλευντων,
καὶ πλήθυνον, ὡς ἀγαθὸς πατήρ. Εἰ δὲ ἡδέ-
τισα καὶ ἀδεύω, ὡς χοῖκός, ἀλλ' ὁ πληρώσας
τὰς ὑδρίας ἀπὸ τῆς βίβλου σου, πληρώσόν μου
τὴν δίψαν ἀπὸ τῆς χάριτός σου. καὶ ὁ ἐμπλήσας
χιλιάδας πέντε, ἐμπλησόν μου τὴν πείναν ἀπὸ
τῆς σῆς ἀγαθότητος Δεσποτα. Δώρησά, φιλάν-
θρωπε, ἅτιμα τῶ δέλω σου τῶ ἰκετεύοντί σε.
Ἰδὲ γὰρ καὶ ὁ ἀὴρ λαμψύνεται, καὶ τὰ πε-
τεινὰ ἀλλάσσει τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς δόξης τῆς
πολλῆς σου σοφίας. Ἰδὲ καὶ ἡ γῆ πᾶσα δι-
πλοῖδα περβάλλεται τῶ ποιικίλων ἀνθῶν, ἢ ὡς
ὑφάμεται ἀνὰ χειρῶν ἀνθρώπων, ἀγάλλεται καὶ
ἐορ-

CONFESSIO SEU PRECATIO. 199
EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

CONFESSIO,

Seu

PRECATIO AD DEUM.

S Ana me, Domine, & sanabor, qui
solus sapiens es & misericors medicus.
Tuam ego benignitatem obtestor, sana
vulnera animæ meæ, & oculos mentis
meæ illumina, ut tuam erga me dispen-
sationem jugiter agnoscam. Et quoniam
cor meum, & mens mea insipiens fa-
cta est, gratia tua, quæ est sal verita-
tis, illam condiat. Et quid ad te dictu-
rus sum, o præcognitor futurorum, qui
corda & renes scrutaris? Solus enim no-
sti, quod sicut terra sine aqua, sitit te
anima mea, & desiderat te cor meum.
Qui te autem diligit, eum assidue tua
replet gratia. Quemadmodum igitur sem-
per exaudisti me, ne nunc quidem me-
am despexeris deprecationem. Ecce enim
tamquam captiva detinetur mens mea,
te solum Salvatorem verum requirens.
Mitte ergo velociter gratiam tuam in
auxilium meum, ut famem meam ex-
pleat, sitimque restinguat. Nam te
Dominum, qui sine satietate dele-
ctas, concupisco. Quis enim te sa-
tiari poterit, vere te diligens, lu-
menque veritatis tuæ sitiens? O dator
luminum, concede mihi postulata mea:
exaudi deprecationem meam, & in cor-
de meo instilla vel guttam unam gratiæ
tuæ. Incendatur cor meum flamma ca-
ritatis tuæ, velut igne filua conden-
sa; & tamquam spinæ ac tribuli,
comburantur cogitationes pravæ. Da au-
tem mihi opulenter & absque mensu-
ra, ut Deus homini, & largire mi-
hi ut Rex regum, ac multiplica sic-
ut bonus pater. Quodsi forte abje-
ci, & abjicio gratiam tuam, velut
terrenus: tu tamen, qui hydrias be-
nedictione tua implesti, gratia quoque
tua exple mihi sitim. Et qui quin-
que millia hominum satiaisti, de tua
etiam benignitate famem mihi Domine
exple. Annue, obsecro, benignissime,
supplicibus famuli tui precibus. Ecce enim
aër clarescit, & volucres ob gloriam ma-
gnæ tuæ sapientiæ immutant voces suas.
Ecce etiam terra universa cujusvis generis
florum diploide absque manibus humanis
contexta circumamicta est, duplicique de
causa

Psal. 7.

Psal. 41.

Joan. 2.

Matth. 14.

causa gestit festumque agit : altera quidem propter filium suum primogenitum Adam , quod ad vitam reductus sit ; altera vero ob Dominum suum . Ecce & mare tua gratia impletur , ditaturque navigantes in ipso . Tua mihi gratia , Domine , praestitit fiduciam loquendi ad te : tuique desiderium , quo flagro , me ad te accedere cogit . Qui ab initio serpens homini exitialis fuit , hoc tempore e terra prodiens , os suum aperit : quanto magis servus tuus desiderio tui flagrans , aperiet os suum in gloriam & laudem divinae tuae gratiae ? Qui suscepisti & probasti duo minuta viduae illius , suscipe deprecationem servi tui , & auge orationem meam , & da quod peto , ut templum efficiar gratiae tuae , quae in me habitet : ipsaque , quomodo ei placeam , me doceat , ut in cithara mea sonet cantica compunctionis , laetitiae plena , mentemque meam quasi freno constringat , ne aberrans peccem tibi , & lumine illo priver . Exaudi Domine , exaudi orationem meam , & concede mihi , ut vocer in regnum tuum , qui aberraveram ; expiatus sim qui impurus fueram ; qui eram insipiens , sapiens efficiar , & qui inutilis fueram , utilis sim gregi electorum tuorum Ascetarum , omniumque sanctorum , qui tibi complacuerunt . Qui deliciis Paradisi fruuntur , ipsi pro me intercedunt , ac te solum benignum interpellant . Exaudi ergo deprecationem eorum , & salva me per intercessionem illorum . Ego vero per eosdem gloriam tibi offeram , quod orationem ipsorum exaudiens , sis misertus mei , & non despexeris deprecationem meam . Tu Domine per Prophetam tuum dixisti : *Aperi os tuum , & implebo illud* . Ecce igitur apertum jam est una cum corde os servi tui . Tua illud reple gratia , ut in omni tempore benedicam tibi , Christe Deus Salvator noster . Perfunde cor meum , optime hominum amator , rore gratiae tuae . Quemadmodum enim terra licet seminata , nequit a seipsa fovere germina sine tuae bonitatis visitatione : ita neque cor meum eloqui poterit beneplacita tibi beneficio gratiae tuae , nisi fructificaverit iustitiae fructum . En porro messis alit germina , & arbores diversi generis floribus coronantur : rore etiam gratiae tuae perfunde mentem meam , & floribus humilitatis , compunctionis , dilectionis &

Marc. 12.

Psalm. 80.

A εορτάζει δύο εορτάς . μίαν ὑπὲρ τοῦ ἡγίου αὐτῆς ἔρω-
ποῦκε Ἀδάμ , ὅτι ἐζωοποιήθη . μίαν δ' ὑπὲρ τοῦ Δε-
απότῃ αὐτῆς . Ἰδὲ καὶ ἡ θάλασσα πληθύνεται ἀπὸ
τῆ χάριτος σου , καὶ πλητίζει τοὺς πλεόντας ἐν αὐτῇ .
ἢ χάρις σου δέδωκέ μοι παρρησίαν ἵνα λαλήσω πρὸς
σέ . καὶ ὁ πόθος ὃν ἔχω , πρὸς σέ ἀναγκάζει με ἰέναι .
Οἱ ἀπὸ ἀρχῆς ἀνδρωποκτόνος ὄφεις ἐν τῷ καρπῷ
τῷ τῷ πρῶτῳ ἐρροχόμῳ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτῶν . πό-
B σῳ μᾶλλον ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτῶν ὁ θεὸς σου ὁ
ποδοῦν σου εἰς δόξαν καὶ ἔπαυτον τῆ χάριτος σου ;
Οἱ δεξιόμῳ καὶ ἐπαυμένους τὰ δύο λεπτά τῆ χή-
ρας ἐμείνης , πρὸςδεξά τὴν δέσπιν σου δέλας σου
αὐξήσῃ τὴν δόξαν σου . καὶ δώρησά τα ἀγαθήμα-
τά σου , ἵνα ναὸς γένωμαι τῆ χάριτος σου , ἥ ἐν
ἐμοὶ οἰκήσῃ , καὶ αὕτη με διδάξῃ πᾶς ἀρετῶν
αὐτῇ , ὅπως τε κρῆσῃ αὕτη εἰς τὴν κινύραν μου
C μέλη κατανύξεως καὶ πλήρη διφροσύνης , ἀγξῇ
τε τὴν διάνοιάν σου , ἵνα ἀποερῇ ἐν χαλινῷ , ἵνα μὴ
πλανηθεῖς ἀμαρτωλῶν σου καὶ ἐκβληθεῖς τοῦ φωτός
ἐμείνης . Εἰσακήκουσον , Κύριε , εἰσακήκουσον τῇ δεήσει
σου , καὶ δός μοι ἵνα κληθεῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου ,
ὁ πεπλανημένος , ἀκάθαρτος τε ὢν , καὶ καθαρ-
θεῖς , καὶ ἄφρων , καὶ σοφισθεῖς , καὶ ἀχρήσιμος καὶ
χρήσιμος ἡρώμῳ τῷ ποιμνίῳ τῷ ἐκλεκτῷ σου
D τῷ ἀσκητῷ καὶ πάντων τῷ ἀγίῳ τῷ ἀρεσ-
σάντων σου . Οἱ ἐν τῷ πρῶτῳ ἀγαλλόμενοι ,
αὐτοὶ πρὸςθεύουσιν ὑπὲρ ἐμῶν , καὶ πρὸςκαλῶσί σε
τὸ μόνον φιλεάνθρωπον . εἰσακήκουσον τε αὐτὸς τῆς
δεήσεως αὐτῶν , καὶ σώσεις με τῆς πρὸςκαλήσεως
αὐτῶν . Ἐγὼ δὲ δι' αὐτῶν προσφέρω σοι δόξαν ,
ὅτι τῶν δόλων αὐτῶν εἰσακήκουσας , ἠντιέστησάς με ,
καὶ ἔχῃ ὑπερείδες τὴν δέσπιν σου . Σὺ , Κύριε ,
διὰ τοῦ Προφήτου σου εἶπας , ἀνοίξον τὸ στόμα
E σου , καὶ πληρώσω αὐτό . Ἰδὲ ποίνω ἡνοικῶ μὲν
τῇ καρδίᾳ τὸ στόμα σου δέλας σου . πλήρωσον αὐ-
τὸ τῇ χάριτι σου , ἵνα διαπαντός διλογησώ σε ,
Χριστέ ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν . Βρέξον εἰς τὴν
καρδίαν σου , φιλεάνθρωπε ἀγαθὲ , τὴν δρόσον τῆ
χάριτος σου . Καθὰ ὅτι γὰρ οὐκ ἰσχύει ἡ γῆ
ἐκπαρμημένη θρέψαι ἀπὸ ἐαυτῆς τὰ ἡννήματα ἀνθρώ-
τῇ ἐπισκέψεως τῇ ἀγαθωσύνης σου . ἔτις ἡ καρ-
F δία σου οὐκ ἰσχύει φθάνειν τὰ ἀγαθὰ σου
διὰ τῆ χάριτος σου , εἰ μὴ καρποφορήσῃ καρπὸν
δικαιοσύνης . Ἰδὲ δὴ ὁ ἀμνητὸς τρέφει τὰ ἡννή-
ματα , καὶ τὰ δένδρα φερανῶνται τοῖς ποικίλοις
ἀνθρώποις . καὶ ἡ δρόσος σου τῇ χάριτι ποτισάτω
σου τὴν διάνοιαν , καὶ πελοκομῶσάτω αὐτὴν τοῖς
ἀνθρώποις τῇ παπινώσεως καὶ τῇ κατανύξεως , τῆς τε
ἀγάπης καὶ τῆς ἐκπομπῆς . Καὶ τί ἐρῶ ; ἰδοὺ
γὰρ

ἄλλ' ἢ ἀρχὴ μου ἀσθενὴς ὑπάρχει, καὶ αἱ ἀνο-
μίας μου μεγάλα καὶ ἰσχυρά· αἱ ἀμαρτίαι μου
θλίβουσίν με, καὶ αἱ ἀσθενεῖαι μου ἀναγκάζουσίν με.
σὺ δὲ πλούσιος καὶ ἀγαθὸς, ἐλεήμων καὶ οἰκτιρέ-
μων ὑπάρχεις. Ὁ ἀνοίξας τὰς ὀφθαλμούς μου τὴν
τυφλῶν, ἀνοίξον τὰς ὀφθαλμούς μου καὶ διανοίας μου,
ἵνα διαπαντὸς εἰς τὸ κάλλος σου κατανοήσω. Καὶ ὁ
ἀνοίξας τὸ στόμα τοῦ ἱεροσολυμίτου, ἀνοίξον τὸ στόμα
μου εἰς τὸ ἐπαινόν σου καὶ δόξαν τὴν χάριστός σου.
Ὁ θέμενος ὄριον τῇ θαλάττῃ τῷ λόγῳ τοῦ
προσάγματός σου, θέσ ὄριον καὶ τῇ καρδίᾳ μου
διὰ τῆς χάριστός σου, ὅπως μὴ ἐκκλίνῃ δεξιὰ ἡ
ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς κάλλους σου. Ὁ δὲ ὕδωρ ἐν
ἐρήμῳ λαῶν ἀπειθεῖ καὶ ἀντιλέγοντι, δὸς μοι
καπάνυξιν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου δάκρυα, ἵνα
δακρύσω ἡμέρας καὶ νυκτὸς, πᾶς τὴν ζωὴν μου ἡμέ-
ρας μὲν ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης καὶ καρδίας
καθαρᾶς. Ἐγγισάτω ἡ δέξις μου ἐνώπιόν σου
Κύριε, καὶ δώρησά μοι ἐκ τῆς ἀπόρου τῆς ἀγίας,
ἵνα σοι προσκυνῶ δράγματα πλήρη κατανύ-
ξεως. Δόξα τῷ δεδοκότι, ἵνα αὐτῷ προσκυνῶ-
κω· εἰσακήκου Κύριε τὴν προσευχὴν τῆς δούλης σου,
προσεύχης πάντων τῶν ἁγίων σου, ὁ ὢν ὑπὲρ πάν-
των ἀλόγητος εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

A patientiæ exorna illam. Et quid dicam.
Ecce enim oratio mea infirma est, & ini-
quitates meæ magnæ ac validæ. Peccata
mea affligunt me, & infirmitates meæ co-
arctant me. Tu autem dives es, & bo-
nus, misericors & miserator. Qui aperuisti
oculos cæci, aperi quoque oculos mentis
meæ, ut in tuum decorem semper eos de-
fixos habeam. Et qui aperuisti os jumenti,
os quoque meum ad laudem tuam & glo-
riam gratiæ tuæ aperi. Qui verbo præce-
pti tui posuisti mari terminum, pone etiam
terminum cordi meo per gratiam tuam, ut
non declinet in dexteram vel sinistram a
pulchritudine tua. Qui aquam præbuidisti in
solitudine populo incredulo atque contradi-
centi: da mihi compunctionem, & lacry-
mas oculis meis, ut plangam die ac nocte
cunctis diebus vitæ meæ cum humilitate,
caritate, & puritate cordis. Appropinquet
deprecatio mea in conspectu tuo Domine:
& largire mihi ex sancto tuo semine, ut
manipulos tibi offeram plenos compunctio-
ne. Gloria ei qui dedit, unde ipsi offeram.
Exaudi Domine orationem servi tui per in-
tercessionem omnium sanctorum tuorum,
qui in omnibus es benedictus in sæcula.
Amen.

Joan. 9.

Num. 20.

Exod. 17.

Num. 20.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ

ΠΡΟΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΑΣΚΗΤΗΝ,
ΚΕΦΑΛΑΙΑ Δ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ὁ Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπι-
δημήσας τῷ κόσμῳ, ἀγαπᾷ ἀλλήλους
προσεύχων ἡμῖν. Ἀγάπης δὲ ἔργον εἶς καὶ ὁ
ὡς ἀκαλεῖν ἀλλήλους ἐν φόβῳ Θεοῦ. Ἐπειδὴ οὖν
ἠτήσατο ἡ σὴ δούλεια ἀκούσαι λόγον ὡς τῆς
ἐμῆς βραχύτητος, ἐπέδωκα ἐμαυτὸν ἀπὸ τῆς ὑπα-
κοῆς καὶ σιωπῆς τῆς χάριτος τῆς Χειρὸς. Καὶ
τὸ νῦν πάλιν τῷ αὐτῷ ἱεροσολυμίτῳ ἐνεχαράξαμαι
ἐν τῷδε τῷ ἱερομνησίῳ. Εἴ τι οὖν ὁρῶντος χε-
ρὸς, ἐνδὺ ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ, ὅπως καρποφο-
ροῦντός σου τῷ Κυρίῳ, χάρις καὶ γὰρ μισθὸς τῆς
συμβουλίας. Οὐκ ἐπιζητήσῃς δὲ παρ' ἡμῶν τῶν
ἐν ἀδελφοῖς διατεινόντων λόγων τέχνῳ, ἢν οὐκ
ἐμψύχομαι· ἔτε καλωπισμὸν λέξεων, ὡς οὐκ οἶ-
δαμεν· ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ἀληθῶς καὶ ἰδιωτικῶς
τὰ ἐν ἀγάπῃ σοι γραφέντα μὲν ἀγάπης δέξαι, καὶ
Tom. I.

DEJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

DE VIRTUTE

AD NOVITIUM MONACHUM,
CAPITA QUATUOR.

PROLOGUS.

EDominus ad salutem hominum profe-
ctus in mundum, mandatum de invi-
cem diligendo dedit nobis. Caritatis autem
opus est, etiam adhortari ac consolari invi-
cem in timore Dei. Quoniam igitur a parvi-
tate mea sermonem audire expetivit tua pie-
tas: meipsum propter obedientiam, gratia
Christi cooperante, obtuli ac tradidi. Et
nunc de eisdem argumentis hæc in hunc retu-
li commentarium. Siquid ergo utile inve-
neris, menti tuæ inserito, ut te fructum feren-
te Domino, ego quoque consilii mercedem
recipiam. A nobis autem, qui inter fratres
versamur, non requires verborum artificium,
quod non didicimus; neque ornatum dictio-
num, quas non novimus: verum quæ in sim-
plicitate, sinceritate & caritate sine ullo ver-
borum apparatu tibi sunt conscripta, cum ca-
ritate accipito, eaque apud teipsum augeto:

Joan. 13. 15.

C c

quippe

quippe qui sis nobis magis idoneus : & quasi femina quædam atque occasiones a nobis capiens , in tuæ mentis latitudine plurimum fructificare facias . Et quæ modice ac tenuiter a nobis denunciata sunt , efficaciter exhibe his qui tecum sunt , o studiofissime discendi , illosque ad observandas nostræ profundæ stultitiæ inscitæque admonitiones hortare , qui neque sumus adfueri in scribendo ad eloquentiæ ostentationem ; neque in orationis arte exercitati . Cæterum caritate nos commonente, ut tibi & omnibus, qui tecum sunt, significemus ; sicut jam pridem nos ipsos magno studio atque conatu, dum de Virtute addiscere expeteres, tradidimus, divinæ gratiæ præsidio, verorum sermonum exercitiis : ita & tu cæteris studiose secundum gratiam tibi a Domino concessam inservies, ut ne amplius fratres in fraudem impellantur & seducantur .

I N I T I U M

PRIMÆ ADHORTATIONIS.

1. Cor. 6.

SI Vitam solitariam in eremo colueris , perfectorum Anachoretarum exercitationes atque progressus investiga . Sin autem in Coenobio degeris , regulas conventuales ne despexeris . Utrumque enim si in singulis fervetur ordinibus in pura conscientia , gratum & acceptum erit Deo . Si ergo solitariam vitam vixeris , cave , ne optimas formas Anachoretarum , qui rectam tibi semitam straverunt , depravaveris ; quin potius te formam atque exemplum utile omnibus exhibe , semper dictum illud Apostoli discutiens : *Omnia mihi licent , sed non omnia expediunt . Omnia mihi licent , sed non omnia edificant .* Ne recte factis deturbet te ex loco tuo inimicus . In Coenobio agens , a legitima & Apostolica regula ne declinaveris : quæ enim parva esse videntur delicta , non afferunt exiguum aut qualecumque detrimentum . Præclarum est igitur , ac valde præclarum , non magnifice de seipso sentire , neque aliquid agere , quod ex proprio sui ipsius amore nascatur , eoque damnationis sententiam subire . Decet igitur in synaxi atque conventu cum aliis fratribus convenire , vigiliis , labore manuum , aliisque exercitationibus : quod maximum humilitatis est signum : necnon communem cum aliis mensam , extra tamen corporalem infirmitatem , frequentare ; & propria voluntate non detineri : qui est vanus tumor . Oportet ergo unumquemque , opus quod incepit exstruere , cum omni humilitate & patientia perficere . Ingenio autem instabilem esse , & mente vagari

A αἰξήσον αὐτὰ πρὸς σεαυτῶν, ἅτε ἰκανώτερος ἡμῶν τυγχάνων. Καὶ οἷον πωέρματα καὶ ἀφορμαὶ λαβὼν παρ' ἡμῶν, ἐν τῷ πλάτει ὅ νῦν σε, ἐπὶ πολὺ καρποφόρησον. Καὶ τὰ ὀλίγως καὶ ἀσθενῶς ὑφ' ἡμῶν ἀπηγγελμένα διωατῶς πρὸς σεαυτῶν ποῖς μὲν σε, ὡς φιλομαθέστατε, καὶ πρᾶνέστες αὐτοῖς φυλάττωσαι τὸ βυθὸν τῆς ἀγνοίας ἡμῶν, μὴτε συγγράφειν ἡδισμῶν, πρὸς ἐπίδειξιν λόγων, μὴτε λόγων τέχνῳ ἡσκηκότων. ἀγάπης δὲ ἡμᾶς ποιοτρεπομένης, σοὶ τε καὶ πᾶσι τοῖς μὲν σε μνηύσαι, καὶ ὡς ἡμῖς πάλαι ἐφιλοτιμηθήμεθα ζητῆντίς σε μαθεῖν πρὸς ἀρετῆς, ἐπεδωκάμεθα ἑαυτὸς ἀλλ' ἢ χάριτος, πορογυμνασίαν λόγων ἀληθινῶν. Οὕτω καὶ αὐτὸς φιλοτίμως τοῖς λοιποῖς διακονήσεις καὶ χάριν τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου σοι δεδομένην εἰς τὸ μηκέτι κατασύρεσθαι τὸς ἀδελφούς ὑπὸ ἀπάτης.

A P X H

ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΩΣ.

E Ἄν καθεζῇ ἐν ἐρήμῳ καταμόνας, καὶ ἀσκήσιν καὶ ποροκοπήν τῇ τελείῳ ἀναχωρητῶν ἰξίχνουε. Εἰ δὲ ἐν κοινωδίῳ ἀγῶνης, τῇ κοινωδιακῶν κανόνων μὴ καταφρονεῖ. ἐκάτερα γὰρ φυλαττόμεθα ἐν ἑκάστῳ τῶν μαζῶν ἐν καθαρᾷ συνειδήσει ἀποστέλλεται ἕκαστος Θεῷ. Καταμόνας τίνω καθεζόμενος, μὴ πρὸς χαράσῃ τὸς καλὰς τύπους τῇ καλῶς ποροδοκῶντων ἀναχωρητῶν, ἀλλὰ τύπον ὠφελείας παρέχε σεαυτὸν τοῖς πᾶσιν, ἀνακείνων ἀεὶ τὸ ὅτι Ἀποστόλος ῥητόν· πάντα μοι ἔξεσιν, ἀλλ' ὅτι πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεσιν, ἀλλ' ὅτι πάντα οἰκοδομεῖ. μὴποτε ἀλλ' ἀδικωμάτων πρὸς σαλεύσῃ σε ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐσέσεως. Ἐν κοινωδίῳ καθεζόμενος, μὴ ἐκκλίνῃς τὸ ἀποστολικὸν καὶ ἐνδεσμὸν κανόνος. Τὰ γὰρ δοκῶντα μικρὰ εἰς πρόβατα, ὅτι τὸ τυχεῖν βλάβῃ ἐμποιοῦσιν. Καλὸν πειρᾶν, καὶ πάνυ καλὸν, τὸ μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ πᾶσι τῇ φιλαυτίας ἔργα πορᾶσονται ἀπὸ κατάνγνωσιν ἡμέας. Πρέπει τίνω τῇ συνάξει ἀπαντᾶν ἅμα τοῖς ὁμοψύχοις ἀδελφοῖς, τῇ ἀγρυπνίᾳ, τῷ ἔργῳ χειρῶν, τοῖς πρὸς ἔργοις, ὅπερ ἐστὶν σημεῖον μέγιστον ταπεινοφροσύνης· ὁμοίως τῇ τραπέζῃ, δίχα τῆ σωματικῆς ἀρρώστιας, καὶ μὴ κρατεῖσθαι δειλήματι ἰδίῳ, ὅπερ ἐστὶν φουσηματι κενῷ. Χρὴ οὖν ἑκάστον τελεῖν τὸ ἔργον, ὃ ἤρξατο οἰκοδομεῖν μὲν πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ ἡπομονῆς. Τὸ δὲ ἀγατῆν τοῖς ἡδείοις, καὶ πορφέρεισθαι τῇ γνώμῃ ἀπὸ

ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἀπὸ ἔργου εἰς ἔργον ἀώριον
 ἢ καρπὸν ἀποκαθίστηναι, εἰ ἄρα γε καρποφορήσῃ
 ὁ ποιῶν. Οὐκ ἐν ἑκάστῳ ὃ τόπου πᾶς αὐτὰς
 προσβολὰς προσάγει ὁ πολέμιος καὶ ὁ ἀδελ-
 φός. Ἀλλ' ὅπως μὲν προκρίνει τιμᾶν ἀπὸ δεικνω-
 μάτων τὴν ξηροπλίαν πολιτείαν καὶ τὴν ἀπεσκλη-
 ρωκότα βίον, ὅπως ὃ φθύνει τὰς ἐπωφελεῖς τό-
 πους ἀποσκηλεύει, ἀπὸ τῆς μὴ ἐξ ἧς, φησὶ, μι-
 κρὰν συγκατάβασιν πρὸς τὰς ἀδυνατείας, ἡπο-
 νοθάει ἢ γνώμῳ, ἀφ' ἧς ἐπαύων τῷ ἀδελ-
 φῷ. καὶ ἐν μὲν τῷ κοινωδίῳ καθεζόμενον ἢ ἔρη-
 μον φαντάζεσθαι ἀποσκηλεύει, πολλὴν ἔσσαν ἐν
 τῷ τόπῳ ἡσυχίαν. ἐν ὃ τῇ ἐρήμῳ καθεζόμενον,
 ὡς ἀχμώδεις καὶ ἀπαραμυθίτες τόπους φθύνειν
 ὑποτίθουσιν. Καὶ ταῦτα συνεχέστερον κινεῖ, ἵνα
 πανταχοῦ ἀσύστατον καὶ ἀεγέλαστον ποιήσῃ τὸ ἀ-
 δελφόν, καὶ μηδεμίαν ἀρετὴν εἰς τελείωσιν ἀγα-
 γεῖν. Ὡς αὖτε γὰρ εἰάν τις ἄρξῃ τὸ οἰκο-
 δομεῖν, καὶ ἀκηδίασας πρὸς τὴν οἰκοδομήν, εἴπῃ·
 εὖ μάλλον οἰκοδομήσω. καὶ ὡς ἄρξῃ ὀρύσσειν
 τὰς θεμελίους, εἴπῃ πάλιν, βελτίον ἐστὶν κελίον
 οἰκοδομήσασθαι, καὶ τὸ ἀφῆσθαι ἡμιτελές, ἀνόνητος
 διεῖκεν αὐτὸς ὁ σκοπός. ἔγωγε καὶ μοναχός, μὴ
 καρτερῶν ἐν τόπῳ ἐνὶ ἐν σωέσθαι πνευματικῇ,
 τέλειον καρπὸν ἀναδύναμι εἰς δύναται. Ἐν κοινωδίῳ
 πιζδροῦν καθεζόμενος τῷ κανόνι ἀκολουθεῖ ἐν
 πάσῃ ἀλαβείᾳ καὶ φόβῳ Θεοῦ. Καὶ δις τὴν ἡμέ-
 ραν ἐοδίειν ἀποκρίσας, μεταλάβει τὴν σιτίων μετ'
 ἀχαιρίας. Καὶ εἰ ἡ ποιῶν οἱ ἀλαβέστεροι τὴν
 ἀδελφῶν, ποιεῖ ἐν καθαρᾷ σωματικῇ, καὶ προκό-
 ψεις καλῶς ἐν Κυρίῳ. Εἰ ὃ ἔλθῃ εἰς διάκει-
 σιν ὁ λογισμός, ὡς πολλὰ τὰ ἀποκρίσασθαι ὅτι
 τραπέζης, ὡς ἐννοησάμεν, ὅτι εἰ διὰ τὴν ἡμέ-
 ραν ἀπαυγῆς ἢ ἀποσκηλὴν γενένηται. εἰ ὃ πάλιν
 πνευματικὰ καὶ σενὰ τὰ ἀκαρτέματα; καὶ ἄρξῃται
 δυσφορεῖν ὁ λογισμός ὅτι τὸ τῷ, λόγισμα, ὅτι
 ἐκ τῆς δόξης Κυρίου ἐνανθρωπήσας κειδίνας ἄρ-
 τας μεταλαβεῖν οὐκ ἀνέξιστον. Δεῖ οὖν ἐν σωέ-
 σθαι πνευματικῇ ἀπαντᾶν τῷ πολέμῳ δι' ἑκά-
 στες μεθόδους, πρὸς τὸ ἀποκρίσασθαι αὐτὰς τὰς μαγ-
 γανείας, διὰ τὴν Σπυροφόρον δυνάμεως. Τὸ γὰρ
 ὑπὲρ μέτρον ἐγκρατείας, ὡς οἶμα, οὐκ ἐπα-
 νετόν. καὶ τὴν προσοχὴν ἐγκρατείας καταφρονεῖν
 εἰς χηνοῖμον. Ὡς αὖτε γὰρ τὸ ἀπέχεσθαι ἐπὶ πο-
 λὺν τῇ ἀπαυγῆς σιτίων, ἐκλυοῖν καὶ ἀτονίαν
 πρὸς τὴν λειτουργίαν ποιεῖ. ἔγωγε καὶ τὸ ἀναβλύζειν
 τὴν λαμὸν πῶς βρώμασιν, ὑποκατάγνωσιν. Οὐαὶ
 γὰρ, φησὶν, οἱ ἐμπεπλησμένοι νῦν, ὅτι πεινάσε-
 τε. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀκρασίας τῆς ὑπογαστρίας

gari de loco in locum, & ex opere in opus,
 immaturum fructum reddit; si tamen ullum
 iste fructum feret omnino. Neque vero in
 quolibet loco fratrem eodem modo oppugnat
 adversarius; sed hic quidem suadet, ut ante-
 ponatur dura & austera vita, quæ sanctis
 justisque operibus commendatur: ibi loca
 utilia fugienda suggerit, quod nulla sit ibi
 erga ullos indulgentia, ne erga imbecillio-
 res quidem. Ita mentem adulterat, fratrique
 subversionem molitur. Et quidem in cœnobio
 degentem, eremum imaginari facit, quasi
 multa sit ibi solitudo. In eremo autem ver-
 santibus, tamquam nimis squallida omnisque
 consolationis expertia illa loca fugienda sua-
 det. Et hæc sæpius movet, ut instabilem
 ubique fratrem reddat, deridendumque pro-
 ponat, ac nullam virtutem ad perfectionem
 perducere possit. Quemadmodum enim si-
 quis turrim ædificare incipiat, & torpore ac
 tædio ædificii affectus, dicat se porticum ex-
 struere malle: & ubi jam fundamenta fo-
 dere cœperit, rursus dicat, satius esse cel-
 lam ædificare, illamque imperfectam etiam
 relinquit; plane stultus vanusque ejus sco-
 pusprehenditur: sic & monachus, nisi in
 uno loco, spiritali intellectu perseverave-
 rit, fructum perfectum reddere non poterit.
 In cœnobio igitur residens, Canonem seu
 Regulam cum omni pietate ac timore Dei
 sequere: & quamvis bis in die ad come-
 dendum tradatur, semper cibum cum gra-
 tiarum actione sumito. Et si quid fratres
 religione ac pietate inter alios magis con-
 spicui faciunt, fac & ipse in conscientia pura,
 & recte in Domino proficies. Quodsi in
 disceptationem mens venerit, quasi multa
 sint in mensa apposita fercula, cogitemus
 non nostra cibos ordinatione præparatos esse.
 Quod si vicissim, quæ sunt opportune para-
 ta, vilia & perpauca videantur, atque id
 incipiat animus ferre molestius, cogita &
 Dominum ipsum gloriæ, qui homo factus
 est, panes hordeaceos non respuisse. Opor-
 tet ergo spiritali intellectu occurrere adver-
 sario in omnibus ejus insidiosis congressioni-
 bus, ad retundendas ipsius imposturas per
 virtutem crucifixi. Ultra autem mensuram,
 temperantem esse velle, ut puto, commen-
 dabile non est; sicut neque utile est, de-
 bitam temperantiam spernere. Quemadmo-
 dum enim per diuturnam quis abstinentiam
 a cibis constitutis, sibi corporis enervatio-
 nem, atque languorem remissionemque ad
 sua obeunda munia parit; ita & nimia cibo-
 rum repletio atque ingluvies homines da-
 mnabiles reddit. *Vae enim, inquit, qui nunc* Luc. 6.
saturati estis, quoniam esurietis. Quin &
 per intemperantiam voluptatibus, quæ in-

fra ventrem sunt, subijcietur incontinens. Quare pie atque decenter corpus nostrum gubernetur oportet. In eremo autem versans, dignas semper tecum virtutes habe, rectam de fide sententiam, animi submissionem, vigilantiam, & fortitudinem. Distractiones autem animi, & avaritiam fuge. Sinceram sanctitatem cole, & patiens laborum esto. Omnium te consolatore præbe. Ad indulgentiam erga alios promptus sis & accuratus. In contemplatione Deo congruenti, mentis evagationem evita: quod & passiones animi sedat, & dæmonas fugat. Neque corporalem imbecillitatem aut mortis præsentiam pertimueris: verum sic cum lætitia exitum expectabis, quasi ex metallis, aut ab exilio in regnum cælorum sis revocandus, secundum eum qui ait: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo*. In cœnobio degentem hæc amplecti oportet: obedientem secundum Deum se præbere absque ulla prorsus contradictione: compatiens quoque in proximum, & ab inani gloria alienum: honoris ac dominandi non cupidum: vigiliis autem & orationibus intentum, & in piis religionis exercitiis manuumque labore perseverantem. Fugere denique oportet, & tacere, atque quietum esse. Fugere quidem hæreticos, & homines perniciosos atque corruptores: tacere autem vetita, Deoque non placentia: abstinere autem a turbis, rebusque mundanis. Non aberrare e cella in cellam: non offendiculum aut scandalum proponere proximo: non sine iudicio aut ratione verba proloqui, neque iracundiæ aut furori obsequi, non delectari ornatu vestium, non carnem ad pulchritudinem exterere, non oculum effrænatum habere: non callidus atque astutus videri optes, ne in vanam decidas gloriam, quæ voluptatis, iræ, & mœroris procreatrix est. Magis autem te ipsum fatage exhibere simplicem & fucis carentem ut plurimum. Corpus a peccato custodi, ne creatori tuo mentiaris. Donum enim nos ipsos Domino obtulimus, neque amplius corporis nostri potestatem habemus. Sive enim angustiamur, sive oppugnamur, ad arbitrium nostrum auferre donum non licet. Quemadmodum enim si quis votum vovens Deo, munus Domino obtulerit, quod sacerdos acceptum in templo seponit; etsi postea poenituerit eum, qui munus obtulit, non amplius in sua potestate est auferre donum, postquam Domino illud obtulit; adeo ut si occulte hoc suffurari molitus fuerit, non jam quasi suum auferre velit, a culpa absolvetur, sed velut sacrilegus punietur: sic quoque qui Deo suas animas consecrarunt, corporis sui potestatem amplius non habent.

Beati

Philipp. i.

A ἡδονᾷς πεσεῖται ὁ ἀκρατής. Χρὴ οὖν δισεβᾶς καὶ προσηκόντως κυβερνᾶν τὸ σῶμα. Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὃ καθεζόμενος ἔχε αἰετὰς τρεπύσας ἀρετὰς, τὸ ὀρθόδοξον, καὶ ταπεινὸν ὃ φρονήματος, τὸ γρήγορον, καὶ ἀδείλαινδρον, τὸ ἀπεισπαστον καὶ ἀφιλάργυρον, τὸ ὑγιὲς ὃ ἀγιότητος, καὶ καρτερικὸν τοῖς πόνοις, τὸ ὁρμητικὸν πρὸς πάντας, καὶ περὶ τῶν συγκατάβασιν ἀκείβες, τὸ ἀμετώριστον τῆς Ἀφροδίτης τῆς πρεπύσης Θεῷ, ὅπερ ἐστὶν παθὼν μείωσις καὶ δαμόνων διωγμός, τὸ μὴ δεδιέναι σωματικὴν ἀρρώστιαν, ἢ θανάτον πρᾶσιαν. ἀλλ' ἔτω μετ' ἀφροσύνης προσδέχεσθαι ὃ ἐξοδόν, ὡς ἐκ μετὰλλων, ἢ Ἰησοῦς ἀνακαλεῖται μέλλων ἐπὶ τῇ ἐραντῇ βασιλείᾳ, καὶ τὸ εἰπόντα· ἐπιθυμίαν ἔχω τῆς ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶ. Τὸν ἐν κοινωδίᾳ καθεζόμενον τέτων χερὶ ἀντέχεσθαι, τὸ ὑπήκοον εἶ. καὶ Θεὸν δίχα πάσης ἀντιλογίας, τὸ συμπαδὲς καὶ ἀκηνόδοξον, τὸ ἀφίλαρχον καὶ ἀτιμητικόν, τὸ ἐν ἀγρυπνίᾳ καὶ προσευχῇ εὐτονον, τὸ ἐν ἀσκήσει καὶ ἐργοχειρῶν καρτερικόν. φύγειν καὶ σιωπᾶν ὃ ἡσυχάζειν. φύγειν μὲν τὰς ἀρετικὰς καὶ φθοροποιὰς ἀνθρώποις. σιωπᾶν ὃ τὸ ἀπηγορευμένον, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων. ἡσυχάζειν δὲ τὸ θορύβων καὶ βιωτικῶν πραγμάτων. μὴ πειρᾶσθαι ἀπὸ κεμίσθης εἰς κεμίον, μὴ προτιθέσθαι πειρασμὸν τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, μὴ ἀκείτως ἀποφθέγγεσθαι, μὴ θυμῷ ἢ μῆνι δεδραλῶσθαι, μὴ ἐν ἱματίοις καλωπίζεσθαι, μὴ τὴν σάρκα ἐντεῖλαι πρὸς ὠραϊσμόν, μὴ ἀχαλίνωτον ἔχειν τὸ ὄφθαλμόν. Μὴ ὡς πανουργὸς ὁφθῇ πωδάζεσθαι, ἵνα μὴ εἰς κενοδοξίαν περὶ πέση, ἥ τις πρὸς ξενὸς ὅτιν ἡδονῆς τε ὁ ὄργης καὶ λύπης. ἀλλὰ μᾶλλον ποιῇν ἑαυτὸν ἀπλὸν ὃ ἀφελὴν τὰ πολλὰ. Τὸ φυλάσσειν τὸ σῶμα ἀπὸ ἀμαρτίας, εἰς τὸ μὴ ψεύσασθαι τῷ δημιουργῷ. δάσρον γὰρ προσηγάγαμεν ἑαυτὸς τῷ Κυρίῳ, καὶ ὅτε ἔτι ἔχωμεν Ἰησοῖαν ὃ ἑαυτῇ σῶματος. Εἴτε γὰρ σενόμεθα, εἴτε πολεμόμεθα, ἀφέλκεσθαι τὸ δάσρον πρὸς ἴδιον θέλημα ὃ διωκτόν. Ὡς περὶ γὰρ εἰάν τις διζάμενος διχὴν τῷ Θεῷ προσενέγκειν δάσρον Κυρίῳ, ὃ λαβὼν ὁ ἱερεὺς ἀναστῇ τε ἐν τῷ ναῷ. καὶ μεταμεληθεὶς μὲν ταῦτα ὃ τὸ δάσρον προσενέγκας, ὅτε ἔτι Ἰησοῖαν ἀφελῇ τὸ δάσρον μὲν τὸ προσενέγκειν ἀπὸ τῷ Κυρίῳ. εἰ ὃ καὶ λαθράως ἐπιχειρεῖ ὃ ἀκλέβησθαι, ὅτε ὡς τὸ ἴδιον ἀφελόμενος, τὸ ἐγκλήματος ἀπολυθήσεται, ἀλλ' ὡς ἱερόσυλος καταδικασθήσεται. ἔτω καὶ οἱ τῷ Θεῷ ἀφιερῶσαντες τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς, ὃ ἰδίῳ σώματος ὅτε Ἰησοῖαν.

Μα-

Μακάριοι οἱ ταύτην τὴν ὁδὸν τηρήσαντες, καὶ δικαιοσύνην τιμήσαντες. χαίροντες γὰρ καὶ ὑμνολογῶντες τὸ Θεὸν εἰς βασιλείαν ὑψάντων εἰσελεύσονται. ἥς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕΟΝ ἀπὸ κακῆς συμβουλίας. Ὡς περ γὰρ δύο τινὲς λαμπρὰς περιβεβλημένοι βαδίζοντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν ἀγορὰν, καὶ ὁ μὴ εἰς μὴ προσέχων ἐαυτῷ, προσκόψας ἐπέσεν ἐν πηλῷ, καὶ τὸ ἕξαινον πολλὴν παντοίως ἠρήμωσεν. κινήσαντον ὁ φθόνος, ὥστε τὸ πλοσίον καταβαλεῖν ἐν βορρῶ, ἵνα μὴ αὐτὸς μόνος ἀχρημονῇ. ἔτω καὶ ἐν ταῦτα οἱ τὴν ἀρετῆς ἐκπεσόντες ἀγωνίζονται ὑποσκελίσαι τὰς λοιπὰς, ἵνα μὴ μόνοι ἐν ἀχρημοσύνῃ ἀφελῶσιν. Λαλοῦσι ταπεινὰ, καὶ ἀποκρίνονται γλυκέως, ἵνα τὸ σωφροσύνης ἀποσάσαντες ἐν ἀμαρτίᾳ τὰς ὑψηλὰς καταπλήξωσι. καὶ οὐκ ἐντρέποντο φράσσοντες τὰ φῶλα, ἀλλὰ περτρέπονται τῷ πλοσίῳ, καὶ φησὶν· τί ἡμεῖς βδελύσῃ; ἐπεὶ δὲ ἡ ἀμαρτωλὸς ἐσμεν κατακείνης ἡμεῖς; ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα, οἱ ἀκρόμυροι εἰς τὰ αὐτὰ φράσσουσιν; οὐκ οἶδας ὅτι τὸ πῶγμα τῷ πτωπιπύγειραι ἐστίν; καὶ οὐκ ἀχύνονται ταῦτα λαλῶντες. ἀλλὰ τί; ὅτι αὐτοὶ μὴ πεσόντες εἰς βέλονται ἀφνασῆναι· ἀλλὰ εἰς σκάνδαλον τοῖς πολλοῖς, καὶ εἰς πῶσιν καὶ ἀφφθορὰν μετέστηται. καὶ ὥσπερ δέλεαρ ἐν ἀγκίστρῳ, κέχρηται αὐτὸς ὁ Διάβολος. Ὅτε ὁ ἀρχόντης καὶ τὰς ἀγίας προφήτας τῷ διαβάλλειν, τῷ δελεᾶσαι ψυχὰς ἀσηεῖκτες. Ὡς καρδία διετραμμένη τῇ ποίεσιν ἀνθρώπων. Ὡς στόμα πολλῶν κακίας καὶ δόλου. Ὡς λάρυγξ, ἀνεφγμένος τάφος, ἐποίμως διαφθεύων τὰς ἐμπιπτόντας ἐν αὐτῷ. δικαίως τὸ εὐαγγέλιον εἰς πάθη ἀτιμίας, διότι τὸ γινώσκον τὸ Θεὸν ἀπώσαντο. ὁ δὲν καὶ ἰσχυροῦνται ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ πληθους τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐφοβήθησαν, ὥστε τῶν Χριστιανῶν διλάβειαν προστίμησαν, ψυχὰς νέων ἀπατῶντες. Διὰ τῷ φυλάσσει ἀπὸ αὐτῶν, ἀγαπητέ, μὴ καταφλέξωσί σε τοῖς μαλακοῖς αὐτῶν λόγοις. Φεῦγε αὐτῶν τὴν σωτυρίαν, ἵνα μὴ πικρανθῇς σὺ ἐπὶ χολῆς καὶ καταπέσης ἐπὶ δίεστομον μάχαρην, καὶ τὴν ὑποθήκην τῷ Σαλομῶντος. Καὶ

A Beati qui hanc viam servant, & justitiam colunt: gaudentes enim & collaudantes Deum, in regnum coelorum introibunt. Quod utinam nos consequamur, gratia Domini nostri Jesu Christi, cui gloria in saecula saeculorum. Amen

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

B

ADHORTATIO SECUNDA.

ATtendendum est a consilio perverso. Nam quemadmodum duo aliqui splendide induti, simul per forum euntes, alteruterque non sibi praecavens, impingendo in lutum incidit, vestemque praeclaram omnino destruit; postea motus invidia, etiam proximum in coenum dejicit, ne ipse solus turpis videatur. Sic etiam hic, qui virtute exciderunt, nituntur supplantare ceteros, ne soli in dedecore versentur. Loquuntur humilia, dulciterque respondent, ut a modestia avellentes, in peccata eos qui sibi obsequuntur, deturbent. Neque confunduntur, improba facitantes; sed proximum exhortantur, dicuntque: Cur nos abominaris? quia peccatores sumus, condemnas nos? Ille, & ille, de quibus fama est, nonne eadem faciunt? An ignoras, istam rem esse, labi atque resurgere? Neque illos pudet, cum haec dicunt. Quare? quia ipsi lapsi, nolunt assurgere: quin etiam & scandalum multis, & lapsum, & interitum afferunt: & quasi esca in hamo, iis utitur Diabolus. Interdum etiam sanctos quoque Prophetas criminari incipiunt, ad inescandas animas infirmas. O cor perversum talium hominum! O os malitia ac dolo plenum! o guttur, sepulchrum apertum, incunctanter perimens incidentes in ipsum! Juste traduntur passionibus ignominiae, eo quod cognitionem Dei repulerint: unde & a Deo propter multitudinem impietatum ipsorum ejicientur, quod neque Deum timuerint, neque Christianorum pietatem ceteris rebus anteposuerint, animas juniorum decipientes. Quapropter ab iis tibi cave, carissime, ne mollibus suis verbis comburant te. Fuge ipsorum consuetudinem, ne felle amarior fias, & in bicipitem gladium incidas secundum documentum Salomonis. Et omnis qui-

Proverb. 5.

dem homo salutem proximi curans, prolapsum cernens, excitare atque erigere conatur; stantem vero, ne cadat, retinet. At hi, tamquam corruptores, alios quidem stantes magno studio dejicere nituntur; alios autem lapsos, humique jacentes, per desperationem interficiunt. Et cum dicendum fuerit: Carissime, attende tibi: nihil Dei timore sublimius, nihilque vita religiosa pretiosius. Peccasti, non adjicias ultra; sed de prioribus veniam peccatorum tuorum deprecare. Nunc adhuc simul sumus, & paulo post ab invicem separabimur. Et si læserimus proximum, ingemiscens in nos culpam conjiciet, dicens: Quia ex conversatione hujus hominis damnum percepi, utinam ejus notitia caruissem: scandalizavit enim animam meam. Quantum mihi malorum exstitit conjunctio societatis ejus? Si vero in bonis profuerimus proximo, nostri memor dicet: Auxiliare Domine fratri huic, sicut auxiliatus est mihi, propter nomen tuum, confirmavitque animam meam in timore tuo: cumque periturus essem, propter tuam gratiam servavit me. At hi, qui contraria sapiunt, animarum deceptores sunt: non enim tantum ea faciunt, sed etiam facientibus consentiunt. Quando vero rursus aliquem ab opere execrando abstinere conspexerint, mox absurdas causas coacervant, dicentes: Ille frigidi est temperamenti. Convincuntur vero etiam in hoc, quod hæc non bona mente proferunt. Nam si hoc esset secundum illius intentionem, non opus esset Apostolum dicere: *Omnis qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet.* Sed dicere oportebat: Omnis qui certat in agone, calido temperamento præditus, ab omnibus se abstinet. Si igitur hi quidem continentia indigent, illi vero non; qujs, obsecro, diligentium Dominum, vanam istam suspicionem non reprehendat? Quem enim inimicus non impugnat, ac tribulat, sive masculos, sive fæminas? Necessaria ergo continentia; conjuncta tamen cum pio ac religioso consilio. Attendamus igitur nobis, ne magnam ipsi nobis damnationem adsciscamus, & in hoc sæculo constituti, & post vitæ hujus exitum. Nam qui hodie pulcher, cras deformis: variis enim infirmitatibus hoc corpus reperitur circumdatum. Unde qui religiosam & cum virtute conjunctam sectantur vitam, non solum florida eorum ætate commendabuntur, qua temperantiam sibi elegerunt; sed etiam in senectute summæ admirationi erunt. Præclara enim sementis non solum dum in campis virescit, spectatores delectat; sed &

1. Cor. 9.

A πᾶς μὲν ἄνθρωπος κηδόμενος τῆς τῷ πλησίον σωτηρίας, θεασάμενος αὐτὸν διολιοθῆσσαντα καὶ πεσόντα, σπιδάξαι ἔσπευγεν, ἵνα ἑγώ τε σωθῶ καὶ κρατῶ ἔσπευγεν. Οὕτοι δὲ, ὡς λυμεῶνες, τὰς μὴ ἐσώτας σπιδάξασαν αὐτοῖς ὅτι καταβαλεῖν. τὰς δὲ πεισόντας, καὶ χαμαὶ κειμένους ἐπισφάτῃσι ἀπὸ τῆς ἀπογνώσεως. Καὶ ἀντὶ τούτου λέγειν, Ἀγαπήτε, ὡς σεαυτοὺς, ὅθεν ἀνθρώπων φόβος Θεοῦ, ὅθεν τιμιώτερον ἐναρέτης βίης. ἡμεῖς, μὴ πεισθῶμεν, ἀλλὰ καὶ ὡς τῶν πεισθέντων δεήσῃται ὁ ἀμαρτημάτων. ἄρτι ὁμῶς ἐσμεν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπὸ ἀλλήλων. Καὶ εἰ βλάψωμεν τὸν πλησίον, μέλει ἡμῶς, τένων, ἀγτιῶσαι, λέγων. ὅτι με ἐβλάψεν ἡ σωματική τῷδε ἄνθρωπος, εἴθε μὴ ἐνδομῶν αὐτῷ ἐν γνώσει. ἐσκαιδάλισεν γὰρ τὴν ψυχὴν μου. Πόσων κακῶν μοι ἀγτία ἡ σωματική αὐτῷ; Εἰ ἂν ὡφελήσωμεν τὸν πλησίον ἐπὶ ἀγαθοῖς, μνημὴν ἡμῶν ποιέμενος λέξαι. βοήθησον Κύριε τῷδε τῷ ἀδελφῷ, ὡς ἐβοήθησέ μοι, ἀπὸ τῆς ὀνομασίας, καὶ ἐσῆλξέν μου τὴν ψυχὴν εἰς τὸν φόβον σου. καὶ μέλλοντός μου ἀπολυθῆναι διέσωσε διὰ τὴν χάριν σου. Οὕτοι δὲ τὰ ἐναντία φρονῶντες ἀπαπεινῶντες εἰς ψυχῶν. ἢ μόνον γὰρ αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ σωματικῶς τοῖς πεισθῶσιν. Οἳ τὰν δὲ πάλιν θεασόνταί τινα ἀπεχόμενον ἔσπευγεν ἔργον, πεισθῶντες ἀλόγους ἐπισπιδάξουσιν, λέγοντες. ὁ δὲ εἶνα ψυχρὰς κράσεως ὅτιν. ἐλέγχοντα δὲ καὶ ἐπὶ τῷτο, μὴ ἐκ ἀπογνώσεως ἀγαθῆς πεισθῶντες τὰ πεισθῶντα. Εἰ ἄραγε τῷτο ἦν καὶ τὸ ἐκείνους σκοπὸν, ὅτι εἴδει εἰπεῖν τὸν Ἀπόστολον. ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. ἀλλ' ἐχρῆν λέγειν. πᾶς ὁ ἀγωνιζόμενος, δερμὴς κράσεως τυγχάνων, πάντα ἐγκρατεύεται. Εἰ ἄρα οἱ μὴ ἐπεδέοντο τῆς ἐγκρατείας, οἱ δὲ ἢ. τίς πίνω τῶν φιλέντων τὸν Κύριον ἢ μέμψεται ἢ ματαίαν ἡ πόνοιαν ταύτην; Τίνα γὰρ ἢ πολεμῶν ὁ ἐχθρὸς καὶ θλίβει, εἴτε ἄρρενας εἴτε θηλείας; Ἀναγκάστα πίνω ἢ ἐγκράτεια, πολλῶν ἐν διανοῇ λογισμῶ. Προχωρῶμεν πίνω ἑαυτοῖς, ἵνα μὴ κατὰ γνώσιν πολλῶν ἐνέγκωμεν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ τυγχάνοντες, καὶ μὴ τὴν βίαν ἐξοδόν. Οἱ γὰρ σήμερον βίῳ, αὔριον αἰδῆς. πολλῇ γὰρ ἀδενείᾳ πεισθῶντα τῷτο τὸ σῶμα. Οἳ δὲ οἱ τὸν ἐν ἀρετῇ βίον ποιεῖσάντες, ἢ μόνον τὴν ἡλικίαν αὐτῶν ἐπανδύσῃς ἐπαυνεθήσονται, δι' ἧς ἔλλοντο σωφροσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐν γῆρα ὑπερδυναμωθήσονται. Οἱ γὰρ πόρος ὁ καλὸς ἢ μόνον ἐν τῷ τῷ πεδιάδα χλοοφορεῖν τέρπει τὰς θεατὰς, ἀλλὰ καὶ ὅταν αἱ

χρ.

χαράς λαβὴν ὧσιν ὡς δεισμὸν, καὶ τὸ ἄσχυρον κυρτὸν ἔχουσιν ἐπὶ τῇ γῇ νενθικότα. διφραγὴ γὰρ λίαν τὰς ὁράντας. Κτήμα οὖν μέγιστον βίος ἐνάρετος. Πρόσεχε οὖν μὴ πρᾶσιναι ἀπὸ ἀνθρώπων φιληδόνων, οἵτινες διαφόρους καταπρὶνιῶντες μολύνουσιν τὰ ἑαυτῶν σώματα, καὶ τὸ λέγοντα. τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ἀπ' αὐτῶν, ἀφ' ἑσέως ἐστὶ λέγειν. Ἀλλὰ καὶ Παροιμιαστὴς ἐλέγχων τὸν ἄθεσμον πρᾶξιν, λέγει. ποιούτη ὁδὸς γυναικὸς μοιχαλίδος, ἢ ὅτι ἀνὴρ πρᾶξιν ἀπονεύσας ἀμύνη, ὅθεν φησιν πεπραχέναι ἄποπον. ἔτω καὶ ἔποι τῇ σωτηρίᾳ πάντων ἀμαρτημάτων ἀγόμενοι τὰ ἀγία πρᾶττοντες καταφρονέουσιν, ὡς μηδὲν πεπραχότες κακὸν, ἀπασαν τὴν πρᾶξιν ἔχοντες ὡς διαβολικῶς ἐπιθυμίαν, ὅταν ὁ μέγιστος καὶ τὰς ἀγίας Γραφὰς, ὡς ἐν τάξει γελοίων, σκώπτουσιν. ὧν τὸ κείμενον ἐνδοκίον ἐστίν. Οὗτοι καὶ ἐν καπηλείᾳ ἔχουσιν τὰς διατεταγμένας, εἰς μέδω τὸ οἶνον πίνοντες. ὅθεν καὶ ἡ ἀλάβεια, καὶ ἡ σωφροσύνη ἐβδελύκται πρὸς αὐτοὺς. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἐσχάτῃ κακίᾳ ἀνατρεφομένων δημοτῶν ἀναγέεροι ἔποι μέλλον τυγχάνουσιν. ἐν ἀληθείᾳ πένθους καὶ κλαυθμοῦ ἄξιον τῷ, ὅτι τὸ λαμπρὰν καὶ ἐπίδοξον ἀρετὴν εἰς ποσάτην δυτέλειαν καταγάγομεν. Οὗ ὁ Θεὸς, ὁ μέγας καὶ φιλάνθρωπος, ὁ πλεῖστος ἐν ἐλέει καὶ δυνατὸς πῶς ἔργοις, ἀντιλάβοιτο τὸν ἀσθενεῖαν ἡμῶν, καὶ σωτείῃ τοι Σατανᾶν ὑπὸ τὰς πόδας ἡμῶν, καὶ δοίῃ ἡμῖν ἰσχυρὰ καὶ σύνεσιν πνευματικῶν, ἵνα ἐν ἀληθείᾳ τὸ ἐπίλοιπον ἡμῶν χρόνον καταβιώσαντες, ὅπως χάριν παρ' αὐτοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ καὶ φοβερᾷ τῆς κρίσεως. ὅτι αὐτῶν ἡ ὁμολογῆσις καὶ ἡ δυνατεία καὶ τὸ κράτος εἰς πάντας τὰς γενεὰς πάντων γενεῶν καὶ εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰώνων. ἀμήν.

Γίνε τοι γὰρ φρόνιμος ὡς ὁ ὄφις, καὶ ἀκέραιος ὡς ὁ πετεινός, διότι μέσον λύκων διατεῖβεις. Νόει ἃ λέγω ἀγαπητέ. μὴ φοβηθῇς τεθνήσκειν ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ πνιγμός σοι ἐπέλθῃ, καὶ μάχαρα, καὶ εἰς λάκκον σε ἐπεμβαλέσιν, εἴτε εἰς ῥεῦμα ποταμοῦ, εἴτε εἰς βυθὸν θαλάσσης, μὴ φοβῶς τὴν σωφροσύνην δι' ἀνθρώπινον φόβον, ὅς μετ' ὀλίγον εἰς κονίαν καταλύσῃ. Μὴ καταφρονήσῃς τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ γὰρ μὴ πάρεσιν οἱ ἐλέγχοντες, ὅμως ὅθεν λάθῃ Κύριον, ὅς Ἀβελ ἐκδικῶν. Εἴτε οὖν ἐν κοινωδίᾳ διάγῃς, εἴτε ἐν ἐρήμῳ, τὴν ἀγνείαν καὶ σωφροσύνην μὴ καταφρονέει. ἅγιοι γὰρ ἔσεσθε, διότι ἐγὼ ἅγιός εἰμι, ἔφη ὁ Κύριος. καὶ ὁ

τα

A quando agri ad messem albescunt, spicasque incurvatas, ac in terram depressas habent: valde enim oblectat intuentes. Maxima ergo possessio est vita religiosa & virtute ornata. Cave igitur, ne ab hominibus voluptatum amatoribus abripiaris, qui quidem diversimode lascivientes, propria coinquinant corpora, juxta eum, qui dicit: *Quæ enim in occulto fiunt ab ipsis, turpe est & dicere.* Quin & Ephes. 5.

B Paroemias illicitos actus redarguens, ait: *Talis est & via mulieris adulteræ, quæ cum peregerit opus, lota, ait se nihil fecisse absurdum.* Ita & qui peccatorum consuetudine ducti, turpissima agentes, parvipendunt, quasi nihil egissent mali, omne suum studium in diabolicis concupiscentiis reponentes. Quando vero maxime etiam in sacras Scripturas, quasi essent in ridicularum numero ponendæ, dictoria jaciunt: quorum judicium justum est. Hi & in tabernis conversationes fovant, ad ebrietatem vinum bibentes. Unde quoque pietas & continentia apud eos abominationi est. Quin & plebeis in extrema malitia versantibus impudentiores isti existunt. Et hoc vere luctu planctuque cignum: quoniam illustrem celebremque virtutem in tantam vilitatem deduximus. Cæterum Deus magnus atque benignus, dives in misericordia, ac potens in operibus, sublevet infirmitatem nostram, conteratque Satanam sub pedibus nostris, nobisque largiatur fortitudinem atque intellectum spiritalem, ut in veritate reliquum vitæ tempus transigentes, gratiam apud eum inveniamus in illa die magna atque horrenda judicii. Quoniam ipsum decet confessio atque potentia imperiumque in cunctas generationum generationes, & in sæcula sæculorum. Amen.

E Est igitur prudens, sicut serpens, Matth. 10. ac simplex, sicut columba, quia in medio luporum versaris. Intellige quæ dico, carissime. Ne mori verearis pro Christo, sive strangulatio te invaserit, sive gladius, sive in lacum te conjecerint, sive in fluminis undam, sive in profundum maris: cave, propter humanum timorem perdas continentiam, qui paulo post in pulverem resolveris. Ne divina mandata spreveris: & quamvis non adsint qui reprehendant, nihil tamen latet Dominum, Abellis vindicem. Sive ergo in cœnobio degis, sive in eremo; puritatem atque temperantiam ne despexeris. Sancti enim eritis, quia ego sanctus sum, ait Domi-

Gen. 4.

Levit. 11.

1. Petri. 1.

Luc. 14.

Dominus . Et , qui se humiliaverit , exaltabitur . Humilis autem est ille , qui opere virtutem prædicat . Qui igitur ista amplexus fuerit , revera humilis secundum voluntatem Domini erit . Paucis ergo tibi hanc virtutem commendare cupio , ut vel inde ex parte vim ejus cognoscas , divinæ gratiæ auxilio . Humilis inani non ducitur gloria : non elatum se gerit circa Domini ministerium , ob timorem ejus . Humilis propriam voluntatem non ponderat , veritati contradicens ; sed veritati paret . Humilis ob proximi profectum non invidet , neque lætatur super alterius ruina : gaudet vero potius cum gaudentibus , & flet cum flentibus . Humilis egestate ac paupertate pressus non abjicit animum , & in prosperitate ac gloria non insolescit ; sed in eadem perpetuo virtute persistit . Humilis alium fratrem apud alium non traducit , quod est satanicum : sed pacificatorem agit , malum pro malo non reddens . Humilis non majores se tantum honorat , sed & inferiores . Humilis totis viribus pietatem sectatur . Humilis non corripitur ira , non agit contumeliose , neque vociferatur , sed omnia pietatis ergo contemnit . Humilis non malitiose ac callide rem gerit , neque pigrum se præbet , etiam si media nocte ad opus vocetur : obedientem enim se mandatis Domini exhibet . Humilis acerbiter dolumve non novit , sed in simplicitate atque innocentia servit Domino in sanctitate , ac pace , gaudioque spirituali . Humilis non ebriatur vino , neque ventri indulget , præcepta Domini timens . Humilis si verba increpatoria audierit , non obmurmurat ; neque accepta etiam alapa , impatienter fert : nam discipulus ejus est , qui crucem pro nobis sustinuit . Humilis amorem sui ipsius detestatur : unde neque primas tenere quærit ; sed se in hac vita , velut navis conscensorem , reputat . Humilis delectatur audire sermones spirituales , suamque mentem a præceptis Altissimi non removet : abnegavit enim seipsum in veritate propter spem in Dominum nostrum Jesum Christum . Felices atque beati hujusmodi , quoniam ad ipsos dicet Dominus : Non amplius vos vocabo servos , sed amicos & fratres . Ipsi gloria in sæcula . Amen .

Jo. 15.

Α ταπεινὸν ἑαυτὸν , ὑψωθήσεται . ταπεινὸς ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν , ὁ ἐν ἔργῳ τὴν ἀρετὴν κηρύσσων . Ὁ ποίνων τῶν ἀντεχόμενος , τῷ ὄντι ταπεινὸς καὶ τὸ βέλημα τῆς Κυρίας ἔσται . Ὁ λίγα ποίνων πρὸς ταύτης βύλομαί σοι πρὸς ἀδελφούς , ὅπως ἐπὶ τῶν ἐπιγινώσκων μερὸς τῆς δυνάμιν αὐτῆς καὶ τῆς χάριτος Θεοῦ . Ὁ ταπεινὸς ὁ κενοδοξεῖ , ὁ ὑπερηφανύεται δαδύειν τῷ Κυρίῳ , ἀλλὰ τὸ φόβον αὐτοῦ . Ὁ ταπεινὸς ὁ ἴσῃ τὸ ἴδιον θέλημα τῇ ἀληθείᾳ ἀντιλέγων , ἀλλὰ πείθεται τῇ ἀληθείᾳ . Ὁ ταπεινὸς ὁ ζηλοῖ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν πλησίων , ὁ δὲ χαίρει ἐπὶ τῷ καταρρέαντι , χαίρει ὁ μᾶλλον μετὰ χαρούντων , καὶ κλαίει μετὰ κλαυόντων . Ὁ ταπεινὸς ὁ ἐν τῷ μὴ ὑπερεῖν καὶ ἀπορεῖν ταπεινύεται , καὶ ἐν εὐημερίᾳ καὶ δόξῃ σοβαρὸς ἐκ ἀποφάνεται , ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ ἀρετῇ ἔστηκε διηνεκῶς . Ὁ ταπεινὸς ὁ ἀγαθὰ ἀδελφὸν ἀδελφῷ , ὅτι ἐστὶ Σατανικόν , ὅτι εἰρηνοποιὸς ὑπάρχει , μὴ ἀποδιδῶς κακὸν ἀντὶ κακοῦ . Ὁ ταπεινὸς ὁ μόνον τὰς μειζότερας αὐτοῦ τιμᾷ , ὅτι καὶ τὰς μικρότερας . Ὁ ταπεινὸς πᾶσιν δυνάμει τὴν βλάβειαν μεταδίδωκει . Ὁ ταπεινὸς ὁ συλλαβάνεται θυμῷ , ὁ ὑβρίζει , ὁ δὲ κραυγάζει , ὅτι πάντα καταπύσσει διὰ βλάβειαν . Ὁ ταπεινὸς ὁ κακοηθεύεται ὁ δὲ ὀκνεῖ , καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κληθῇ εἰς ἔργον , ὑπῆκουσεν γὰρ ἑαυτὸν πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Κυρίας . Ὁ ταπεινὸς ὁ οἶδε πικρίαν ὁ δὲ δολιότητα , ὁ μὲν ἐν ἀπλότητι καὶ ἀκακίᾳ δαδύει τῷ Κυρίῳ ἐν ἀγιασμῷ καὶ εἰρήνῃ καὶ χαρᾷ πνευματικῇ . Ὁ ταπεινὸς ὁ μεθύσκειται οἴνῳ , ὁ δὲ χολάζει τῇ γαστριμαργίᾳ , φοβέμενος τὴν ἐντολὴν τῆς Κυρίας . Ὁ ταπεινὸς ἐὰν ἀκέσῃ λόγον ἐπιτιμίας , ὁ γογγύζει , ὁ δὲ ἀνὰ λαβὴν ῥάπισμα , δυσφορεῖ . μαθητὴς γὰρ ὅστις ὁ ὑπομεινάντος σωρὸν ὑπὲρ ἡμῶν . Ὁ ταπεινὸς φιλαυτίαν μισεῖ , ὅθεν ὁ δὲ πρῶτον ἀντιποιεῖται , ὅτι ὡς ἐπιβάτην ἡγνύται ἑαυτὸν ἐν πλοίῳ ἐν τῷδε τῷ βίῳ . Ὁ ταπεινὸς ἀκέειν φιλεῖ λόγους πνευματικὰς , καὶ τὸ ἑαυτοῦ νοῦν ὁ ἀφίστοι τῇ ἐντολῇ τῇ ὑψίστῃ . ἡρνήσατο γὰρ ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν εἰς τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐλπίδα ἐν ἀληθείᾳ . Μακάριοι οἱ τοιοῦτοι , ὅτι πρὸς αὐτὰς ἔρει ὁ Κύριος , ὁ δὲ ἔτι ὑμᾶς καλέσω δούλους , ὅτι φίλους καὶ ἀδελφούς . Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας . ἀμήν .

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΠΕρὶ ὃ ὧν μοι λελάληκας τὸ κτ' ἀφάνοιαν λογισμῶν ἔλληνθέ μοι· καὶ γὰρ ἐγὼ αὐτὸς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐνοχλῶμαι παθῶν· καὶ οὐκ ἀποκρύπτω τὴν ἐμαυτοῦ ἀσθένειαν. Χρὴ οὖν ἡμᾶς ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι, ἵνα ἡμᾶς ρύσῃται ὁ Κύριος τὸ τῶν δαιμόνων ἐπιβλήν. Οὐ μόνον γὰρ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μονίᾳ ὄντων ἡμῶν ἐκθλίβουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν οἴκῳ Κυρίου συνελευθόντων ἡμῶν ἐπανίσταντο σφοδρῶς· καὶ πάντων ἀρρένων τὰ σώματα ἀγχιῶς καθορᾶν πρὸς ἀσκουάζουσιν καὶ ἀσέμνως καὶ ἀχει αὐτῆς μυσαρᾶς ψαύξεως φαντάζει ἡμᾶς ὁ Δράκων· καὶ συμφυρμῆς ἵνας λογισμῶν ὑποπείρας πρὸς τὸ ἀσχεδῆσαι τὸ ἀδελφὸν τοῦ μὴ προσέχειν καθαρῶν νῶν τοῖς ἀχράντοις μυσηίοις ἔσωτῆρος ἡμῶν Θεῷ. Ἀλλ' ὅμως ἀφ' ἧς φυλακῆς τὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἀφ' ἧς ἔνθε προσοχῆς, πεινῶν ἡσυχία τῶν ὁ ἐγκρατῆς, τὸ ἔνθε Θεῷ χάριτος συνεργήσης. Χρὴ οὖν πάσῃ φυλακῇ τηρεῖν τὴν ἐαυτοῦ καρδίαν, καὶ τὰς ἀσθενείας· καθότι ἐν μεγάλῳ πολέμῳ ἐσμεν ἐν τῷδε τῷ βίῳ, καὶ ὁ Ἐχθρὸς μάνει· ὅς ἐστι πρῶτον τὸ ἀγῶνα. Πλὴν σωματικῶς νικήσωμεν τὰς φαντασίας αὐτῶν, καὶ ἀφῶμεν αὐτὸν ἀφῶμεν, οἶδεν γὰρ ὁ Κύριος τὸ θλίβοντα ἡμᾶς ἡλίους καυτήρας προσάγειν τῇ ἡμῶν καρδίᾳ διὰ τὸ λογισμῶν. Οὐ γὰρ ὡς ἄνθρωπος ὁρᾷ ὁ Κύριος· ὁ γὰρ ἄνθρωπος ὁρᾷ εἰς πρόσωπον, ὁ δὲ Θεὸς εἰς καρδίαν ὀφείτῃται. Πλὴν τὸ τυκτευόντων ἐστίν, τὸ μὴ ὑποδέξασθαι τυγμὴν· ὁ δὲ εἰρηδύων πρὸς τὰ πάθη τῶς πολεμήσει πρὸς αὐτά; ἥδη ἐαυτὸν δῆλον πεπραχὼς ἡδονῶν, καὶ μὴ πάσης δυνάμεως φόβος σωτελῶν τῶν τυράννων. Ὅπως γὰρ ἔχθρα, ἐκεῖ καὶ πόλεμος· καὶ ὅπως πόλεμος, καὶ ὁ ἀγὼν ἐκεῖ· καὶ ἐνθα ἀγὼν, ἐκεῖ οἱ σέφανοι· εἰ δὲ τις βεληθεῖν ἐλευθερωθῇ τὴν πικρὰν δαλείαν, πόλεμον συνάψῃ πρὸς τὸν Διάβολον. Τῶτον τὸν πόλεμον νικήσαντες οἱ ἄγιοι, πάντες ἐπικρατίαν ἀγαθῶν ἡξίωσαν. Ἀλλ' ἴσως παρελθόν τις λέξει, Εἰ ἄρα γε ὅπως ἔχθρα καὶ πάντες παθῶν, ἐκεῖ καὶ ὁ πόλεμος πέφυκε γίνεσθαι, τῶς θεωρεῖται τὰς φιληδόνους σφοδρὰ πολεμικῶς ὑπὸ ἀχρείων παθῶν, καὶ μὴ συγχωρικῶς μετανοεῖν; Οὐκ οἶμαι ἐγὼ, ἀγαπητέ, τῶτον τὸν πόλεμον εἶναι κατ' ἀρετὴν, καὶ κατ' ἀντίστασιν τοῦ Τυράννου, ἀλλὰ δαλοπαθείας καὶ φιληδονίας πάθος· ὅθεν οὐδὲ διήρως καὶ τῷ Ἐχθρῷ τῇ προαγρέσει· οἱ γὰρ πολεμοῦντες ἑδμεῖαν ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλους συμφωνίαν ἢ πρὸς

EJUSDEM
ADHORTATIO TERTIA.

DE quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es, non me latet: nam & ego ipse ab iisdem passionibus molestor: neque meam occulto infirmitatem. Quocirca oportet nos assidue orare, ut nos liberet Dominus a Dæmonum insidiis. Neque enim nos in quiete ac solitudine tantum exagitant; sed & in domo Domini convenientibus nobis vehementer insultant; masculorumque corpora turpiter atque impudice nos conspici efficiunt, & ad ipsam impuram usque actionem nos falsa imaginatione illudit Draco; & quasdam cogitationum sordes atque quisquiliis occulte subseminat, ad conturbandum fratrem, ne pura mente immaculatis Salvatoris nostri Dei attendat Sacramentis. Attamen per oculorum custodiam, mentisque attentionem istum superabit continens, divina cooperante gratia. Decet ergo nos omni custodia custodire cor nostrum ac sensus: quoniam magno bello expositi sumus in hac vita, & inimicus furit. Sed non propterea detrectandum est certamen; verum corporaliter vincamus ejus phantasmata, & illum dirumpi sinamus. Novit enim Dominus, quanta vexator noster cauteria nostris cordibus per cogitationes admoveat. Non enim ut homo, videt Dominus: *Nam homo videt in faciem; Deus autem intuetur cor.* Ceterum pugnantium est, cæstum pugnamque non admittere. Qui autem passionibus acquiescit, quomodo adversus illas decertabit? præsertim cum jam se servum vendiderit voluptatibus, omnique cum benevolentia tyranno vestigalia pendat. Ubi enim inimicitia, ibi bellum: & ubi bellum, ibi certamen: & ubi certamen, ibi coronæ. Porro si quis ab acerba liberari velit servitute, bellum cum Diabolo committat oportet. In quo quidem bello victores effecti Sancti, celestibus digni sunt habitis bonis. Sed nos interpellans forte quis dixerit: Si igitur ubi adversus passiones sunt inimicitia, ibi & bellum fieri solet; quomodo libidinosos vehementer ab inutilibus passionibus impugnari cernimus, cum tamen non permittuntur iis resipiscere? Non arbitror ego, carissime, bellum hoc secundum virtutem fieri, & ad resistendum tyranno; sed ad obsequendum passioni voluptatum atque libidinis: unde neque voluntate ab inimico separantur. Nam qui bellum gerunt, nulla sunt inter se concordia vel foedere

I. Reg. 16.

1. Reg. 17. *Date mihi virum, & descendamus in singulare certamen: & si percusserit me, erimus vobis servi: si autem ego percussero eum, vos servi nobis eritis.* Cum igitur hi seipsos manciparint voluntati ac voluptati inimici; quomodo belligerare inter se dici poterunt? Quodsi impugnantur; non tamquam de virtute solliciti decertant, sed eo inopiae atque necessitatis adacti, & quidem merito, ab eo qui commercium conciliavit iniquitatis: unde & seipsos praecipitant, qui studium omne in ejusmodi collocant, talibusque acquiescentes, etiam dona conferunt, ac stipendia persolvunt, ut voluntatem ejus, qui ipsos decepit, perficiant. Quamobrem nulla in iis, ubi malum & scelus offenderint, est vis discernendi, aut continentia, aut a malo abstinencia. At Sanctorum bella atque certamina non sic se habent. Nam dum oppugnantur, resistunt: dum incontinentiae flamma incenduntur, continentiae remedium adhibent: ac dum vexantur, sustinent, ipsamque materiam praesentem averfantur propter timorem Domini. Illi vero oppugnantur, non quasi contraria tyranno sapiant; sed ut consueta vectigalia reddant, pravarumque voluptatum functiones exerceant. A quo enim quis superatus est, huius & servus est. At ex certatoribus si quis etiam supplantatus fuerit, citius resurgit. Nam qui a Barbaris detinentur, & tyrannicae subiecti sunt potestati, non omnes gaudent eorum servitute, a quibus sunt capti: sed ii, qui direptionibus & caedibus delectantur, hi soli laeti ac hilares permanent absque vinculis atque carceribus, cum passione teneantur: quare & pro Barbaris pugnant, ac exploratores adversus contribules constituuntur: morum enim improbitate cum Barbaris copulantur. Qui vero super populatione ac desolatione consanguineorum anguntur, perditionemque animae suae lugent, hi fugere conantur, ægre ferentes impium illud vivendi genus, occasionemque observant recuperandi libertatem illam, qua olim fruebantur, & nulla cum adversariis benevolentia conspirant. Quare ex illorum manibus erepti, adversarii impiorum erunt, pietatis propugnatores facti. Tempus igitur poenitentiae instat: quare qui ab illa injuria, acerbique servitute volunt liberari, resistere eos oportet voluntatibus tyranni, & oppugnare ipsum propter caritatem Creatoris. Tunc enim periculum præclari capient certaminis, virtutis sudores distillantes, quando non labiis dumtaxat, sed & cordis affectu ad eum dicent: notum sit tibi,

Dia-

δὴν, ὡς φησι τῷ Σαῦλ ὁ Ἀλμόφυλος. δότε μοι ἄνδρα, καὶ μονομαχήσομεν, καὶ εἰάν πατάξῃ με, ἐσόμεθα ὑμῖν εἰς δούλους. εἰ δὲ ἐγὼ πατάξω αὐτὸν, ἐσέσθε ἡμῖν εἰς δούλους. Τῶν οὖν ἡδὴ δούλων ἑαυτὰς πεπραχότων τοῖς ἑχθροῖς Δεσφύμασι καὶ τῇ ἡδονῇ, πῶς πόλεμος κληθεῖν τὰ κατ' αὐτὰς; εἰ ὅτε πολεμῶν, ἔχῃ ὡς ἀρετῆς ἀντιποιέμενοι, ἀλλ' ἀπορία εἰκότως τῷ συναλλάσσοντος τὸ συνάλλαγμα τῷ πῶρονόμιᾳ. ὅθεν καὶ ἑαυτὰς ἐπιρρίψουσιν οἱ πᾶσαν χολὴν περὶ τοιαῦτα ἔχοντες. καὶ ἡσυχάζοντες προχαρίζονται, καὶ μισθὸς πρέχουσιν, ἵνα τὸ Δέλημα τῷ ἀποπλανήσαντος αὐτὰς ἐπιτελήσωσιν. Οἱ δὲ ἐπιτυχόντες ἔτι καὶ, ἑδεμία ἑαυτοῖς διακείσιν, ἢ ἐγκράτεια, ἢ ἔτι καὶ ἀποχή. Τῶν ὅτι ἀγίων ὁ πόλεμος καὶ ὁ ἀγὼν ἔχῃ ἔτι. πολεμύμενοι γὰρ ἀντιπολεμῶσιν, ἔτι τυρῶμενοι ἐγκρατεύονται, καὶ θλιβόμενοι ὑπομένουσιν, καὶ αὐτῶν τῇ ὑλῇ πρὸς ἀποστροφὴν διὰ τὸ φόβον τῷ Κυρίῳ. Ἐκεῖνοι ὅτι πολεμῶνται, ἔχῃ ὡς τὰ ἐναντία φρονούντες τῷ Τυράννῳ, ἀλλ' ὅπως τὰς σωτήρας φόβος ἀποδώσῃ, ἔτι μὴ ἀνανδύσῃ τὰς λειτουργίας τῇ κακῇ ἐπιθυμίᾳ. Ὡς γὰρ ἡσυχάζοντες, τέτρω καὶ δεδούλωται. Τῶν ὅτι ἀγωνιστῶν εἰάν τις καὶ ὑποσκελισθῇ, θάττων ἀνίσταται. οἱ γὰρ συσχεθέντες ὑπὸ βαρβάρων, καὶ ὑπὸ τυραννικὴν ἡγούμενοι χεῖρα, καὶ πάντες ἡδοναὶ τῇ δούλει τῇ ἀχμαλωτισάντων, ἀλλ' ὅσοι ἔτι διαρπάξουσιν καὶ φονεύουσιν τὰς ἀπαντωντας προαφέντας. ἔτι μόνον γεννηθέντες προσμένουσιν ἀνὰ δεσφύῃς ἔτι φυλακῆς τὰ πᾶσι κρατέμενοι, ὅθεν καὶ ὑπομένουσιν τῇ βαρβάρων ἔτι κατὰ σκοποὶ κατέσαντα καὶ τὴν ὑποφύλων, ἡνῶν γὰρ τῷ κακίᾳ ἡδύ. Οἱ ὅτι ἀνιῶντες ἐπὶ πορθέῃς ἔτι ἐρημώσῃ τὴν ὁμοθυμὴν ἀπωλεία τῇ ἑαυτῶν ψυχῆς πένθοντες, ἔτι φεύγειν κατεπέλογον, δυσαρεσούντες ἐπὶ τῇ ἀδέσμῳ πολιτείᾳ, καὶ χαρὸν ἐπιτηρῶσι καταλαβεῖν ἐκείνῳ τῇ ἐλθούσειαν, ἥς ποτε ἀπέλαυνον, ἔτι ἑδεμίαν εὐνοίαν φέρουσιν πῶς ἡξεναντίοις. ὅθεν διασωθέντες τῇ χειρὸς ἐκείνων, ἀντίπαλοι ἔσονται τὴν ἀσεβῶν, σύμμαχοι ἡγούμενοι τῇ ἀσεβείᾳ. Καρὸς πονηρῶν τῇ μετανόιας ὁ ἐκείνῳ. ὅσοι πόνῳ βέλονται τῇ ὑβρεως ἐκείνης ἀπαλλαγῆναι, καὶ τῇ πικρᾷ δούλει ἐλθούσῃ, ἀντιτάξασθαι αὐτὰς καὶ τῇ τῷ Τυράννῳ Δεσφύμασιν, καὶ πολεμεῖν αὐτὸν καὶ τῇ ἀγάπῃ τῇ Δημιουργοῦ, πότε καὶ γὰρ λήψοντες πῶς ἐναρέτῃ ἀγῶνος, τὰς τῇ ἀρετῆς κατασάζοντες ἰδρωτάς, ὅταν μὴ χεῖλεσι μόνον εἴπωσι πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ διαδέσῃ καρδίας, γνωστὸν ἔστω σοι,

Διά-

Διάβολε, ὅτι ἡμεῖς τὸ φωνῆς σε οὐκ ἀκροσόμεθα, καὶ τὸ ἡδοναῖς σε οὐκ ἔτι λατρεύομεν. Χρὴ ὅ ἐν τῷ ἀγῶνι ἱκετηρεῖς φωνὰς ἀναπέμπειν τῷ Θεῷ μὲν τῶν λεγόντων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀρχὴν τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ σοι. Καὶ νῦν ἔλα-
 χολεθεμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ φοβούμεθα σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρὸς ὁπλόν σου· μὴ καταχύνῃς ἡμᾶς, ἀλλὰ ποιήσῃς ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς ἐλέως σου. Ἐξελεῖς ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμασιά σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, καὶ ἐντραπήσῃς πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δόλοις σου κακὰ, ἵνα καταχυνώσῃς ἀπὸ πάσης δυνατείας, καὶ ἰχὺς αὐτῶν σωτρεύῃς, ἵνα γνῶντες, ὅτι σὺ εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς μόνος, καὶ ἐνδοξὸς ἐφ' ὅλῳ τῷ οἰκονομίῳ. Καὶ ὑπερμανὴς ῥυόμενος ὁ Τύραννος ἐκκαύσῃ καὶ κάμινον τῆς ἡδονῆς ἐπὶ ἀπλάσιως, ἀλλὰ θαρσείτω οἱ ἐπὶ Κύριον πεποιθότες, ὅτι ἡ κάμινος μετ' ὀλίγον εἰς δρόσον μεταβληθήσεται, καὶ ὃν πάλαι ἐδεδοίκετο Τύραννος, αὐτὸς ἔτι λοιπὸν τῷ σκιᾷ αὐτῶν τρομάσῃ, ἀλλὰ τὸ ἔτι ὑψὺς ἐπιρρομήνῃ αὐτοῖς βοηθήσῃ. Μακάριοι πίνουσιν τὸ ἁγίον φυλάσσοντες ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἐλέει, ὅτι βασιλείας εἰρήνης ἀπολαύσουσιν αὐτῶν τὰ μέλη, τὸ ψυχῆς αὐτῶν ἀφραγμομένης ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Μηδεὶς ὅ πεποιδέτω ἀνέσεως ἐπιτεύξασθαι, ὑπήκοον ἑαυτὸν παρῆναι τοῖς τῷ Ἐχθρῷ θελήμασι· διότι αὐτὸς ὁ Τύραννος ὡς δορυαλώπης καταχρήσεται αὐτοῖς, ὥστε αὐτοὶ εἰς πᾶν ἔργον δυνατείας, καὶ τὸ μὴ τὰ σώματα ἐν Σοδομιτικαῖς πράξεσι ἀφαιρέων καὶ καταμολύνων ἀχράς· ὡς γυναῖκός, φρεῖς, πᾶσαν οὐκ εὐφροσύνην, πρὸς ἑαυτοῖς ἐπιφηνίξιν ὡς ἀσκηθῶν, ἐσπιδωμένοις εἶναι ὅλα τὰ σώματα· καὶ ἐν τέτοις ὡς ἐλθούσης τῆς ἀμαρτίας ὡς ἀσκηθῶν σεμνύνει ὁ Ἐχθρὸς, τὸ χολερεῖς φαυλὴς καὶ τῷ πικρῷ βότρυος ἐμφορᾷ αὐτὸς. ὦ τί δεινὸς ὁ πόλεμος; ὦ τί χαλεπός; ἀλλὰ πόσων τρόπων ὡς ἀσκηθῶν ἡμᾶς τὰς ἀνδρώπεις πρὸς γίξιν τὸ Κύριον ὁ κακίστος θηροπότης; Μακάριοι οἱ μὴ πεσοῦντες ἐν ἀμφιβλήτρῳ αὐτοῦ· εἴγε καὶ ἐμπεσοῦντες διέρρηξαν τὰ δίκτυα αὐτοῦ, καὶ ἔξελαντο ἀποδράντες αὐτοῦ, ὡς ἰχθὺς ἐκ σαγῆνης ἀσώδεις. Ὁ γὰρ ἰχθὺς ἐν τοῖς ὕδασι ὑπάρχων εἰς ἀγροθεῖς διαρρήξῃ τὸ δίκτυον, καὶ ἑαυτὸν κατὰ τὸ βυθὸν ἐλάσῃ, σώξεται· ἐπὶ ὅ ἐλκεσθῇ ἐν τῇ ξηρᾷ, βοηθήσῃ ἑαυτῷ ὁ δυνάστης· ἔτω καὶ ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον ἐσμεν ἐν τῷ βίῳ τῷ τῷ, ἔσται σίαν ἔχομεν ἐκ Θεοῦ διαρρήξαι ἀφ' ἑαυτῶν τὰ δεσμά τὰ θελημάτων τῷ Ἐχθρῷ, καὶ ἀπορρίψαι τὸ

A Diabole, nos voci tuæ aurem non præb-
 ituros, nec voluptatibus tuis amplius
 servituros. Oportet autem in certamine
 supplices ad Deum voces emittere cum iis
 qui dicunt: *quoniam non est confusio confi-*
dentibus in te. Et nunc sequimur te toto
 corde, ac timemus te, & quærimus fa-
 ciem tuam. Ne confundas nos, sed fac
 nobiscum juxta mansuetudinem tuam, &
 secundum multitudinem misericordiæ tuæ.
 B. Erue nos secundum mirabilia tua, & da
 gloriam nomini tuo, Domine: & con-
 fundantur omnes, qui ostendunt servis
 tuis mala, & confundantur ab omni po-
 tentia, & robur eorum conteratur: &
 sciant, quia tu es, Domine, Deus so-
 lus, & gloriosus super universum or-
 bem terrarum. Et licet vehementer in-
 faniens Tyrannus septuplo fornacem vo-
 luptatum succenderit; tamen confidant qui
 spem posuerunt in Domino, quod pau-
 lo post fornax in rorem mutabitur: &
 quem antea timuerunt Tyrannum, ipse
 deinceps eorum umbram contremiscet pro-
 pter auxilium, quod iis supervenit ab al-
 to. Beati igitur, qui sanctificationem
 custodiunt in humilitate atque misERICOR-
 dia: quoniam profunda perfruentur pa-
 ce membra ipsorum, dum eorum anima
 in Spiritu sancto lætabitur. Nemo au-
 tem se quietem consecuturum confidat, si
 obsequentem se hostis voluntati præbue-
 rit: quia ipse Tyrannus iis tamquam man-
 cipiis abutetur, ad quodcumque opus
 impium eos pertrahens: aliorum quidem
 corpora sodomiticis actionibus corrumpens
 turpiterque commaculans; ut cum foemi-
 næ congressu abstineant, persuadeat eis,
 de virginitate sibi blandiri, cum tamen
 toto sint corpore coinquinati: atque in
 his, tamquam a peccato sint liberi, ef-
 ficat inimicus, ut glorientur; dum ama-
 ra eos uva & racemis acerbissimis explet
 atque infercit. O acerbum atque difficile
 bellum! Quot modis efficit pessimus Ve-
 nator, ut nos homines ad iracundiam
 Dominum provocemus! Beati qui non in-
 ciderint in retia ejus; vel certe si in-
 ciderunt, disruperunt ejus laqueos, &
 exiluerunt ab eo profugientes, ut piscis
 e fagina salvatus. Nam piscis in aquis
 constitutus, si captus perruperit rete, se-
 que in fundum impulerit, salvatur: at
 cum extractus in terram fuerit, sibi am-
 plius opem ferre non potest. Sic &
 nos donec in hoc sæculo versamur,
 potestatem a Deo habemus disrumpendi
 a nobis vincula earum rerum, quas cu-
 pit inimicus, abjiciendique grave onus

Psal. 68.
Daniel. 3.

Rom. 1.

Deuter. 32.

peccatorum per poenitentiam, ac salvandi nos in regnum coelorum. At si tremendum illud nos praecupaverit edictum, & anima e corpore egressa fuerit, corpusque in sepulcrum illatum; non amplius nos ipsos juvare poterimus, quemadmodum neque piscis ab aquis extractus, & in vasculo conclusus sibi amplius opem ferre potest. Demus ergo operam, carissimi, ut inimici laqueos bonis evitemus operibus, antequam veniat dies illa magna atque illustris, in qua revelantur quaecumque in occulto ac tenebris egimus. Ne igitur exspectemus, donec mors venerit: ut non confundamur in resurrectione mortuorum, quando amicti conspicientur Sancti stolis candidis, quas sibi per bona patraverunt opera. Si nos ipsos tunc conspexerimus non solum resplendente nudatos gloria; verum etiam denigratos, ac foetore plenos: qualis putas nos occupabit confusio? Despiciamus pravæ concupiscentiæ opus, & tamquam rem nihili, vincamus exiguum istud pietatis amore, & ne in minimo cernamur reprobi. Magnum naufragium peccati opus. Enitamur igitur, ne tali tantoque periculo succumbamus. Nos enim propria negligentia a passionibus opprimimur, sine labore atque molestia ulla vivere volentes, & importunas causas in nobis ipsis effingentes: dum hic quidem ait: Ab infantia in monasterio commoratus sum: & ideo acrius mihi passionibus inhaerent. Sed audiat talis, quod multi sanctorum a juvenili ætate bonum certamen decertantes, voluptates proculcarunt. Alius autem rursus: In mundo, inquit, educatus sum, multorumque malorum periculum feci, unde & consuetudo compellit me ad appetitus. Audiat quoque iste, multos sanctorum, qui antea improbis pejorem vitam duxerant, demum vivendi modum mutantes, optimos existisse, ac Deo caros & acceptos. Paruerunt enim ex animo dicenti: *Noli amulari in malignantibus, neque zelaveris facientes iniquitatem: quoniam tamquam fœnum velociter arescent, & quemadmodum olera herbarum cito decident.* Malignus ille suis nos præstigiis ad noxia quæque impellens fascinat, ad divini timoris contemptum studens nos adducere. Ceterum nos acrioribus cogitationibus atque consiliis venenum ipsius repellamus, gratia Domini nostri Jesu Christi nobis cooperante: cui gloria, & potestas in sæcula sæculorum. Amen.

Psalm. 36.

A φορτίον τῆ ἀμαρτιῶν ἀλλὰ τὴ μετανοίας, καὶ διασωθῆναι εἰς τὴν ἔσπεραν βασιλείαν. εἰ δὲ καταλάβοι ἡμεῖς τὸ φόβηγμα τὸ φοβερόν κρείνο, ἢ ἡ ψυχὴ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματος, καὶ εἰσαχθῇ τὸ σῶμα ἐν τῷ τάφῳ, οὐκ ἔτι δυναμέμεθα ἑαυτοῖς βοηθῆσαι, ὥσπερ οὐδὲ ὁ ἰχθύς ἀνελκυσθεὶς τῶν ὑδάτων, καὶ καταγγισθεὶς ἐν ἀγγείῳ, ἔδυναξεν ἑαυτῷ βοηθῆσαι. Σπῆδασωμεν τοιγαρὶν, ἀγαπητοί, ἐκφυγεῖν τὰς παγίδας τοῦ Ἐχθροῦ δι' ἔργων ἀγαθῶν, ὥσιν ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν κρείνῃ καὶ μεγάλῃ καὶ ἐπιφανῇ, ἐν ᾗ ἀποκαλύπτῃται ἅ ἐπράξαμεν ἐν κρυψῷ καὶ σκότει. Μὴ οὖν ἀναμείνωμεν ἕως ἃς ἔλθοι ὁ θάνατος, ἵνα μὴ ἀρχωμεθα ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν νεκρῶν, ὅτε ἐνδύοντο οἱ ἅγιοι σολὴν λαμπράν, ἣν κατεσκόπεον αὐτοῖς δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ἐὰν ἴδωμεν ἑαυτὰς τότε γυμνὰς ἢ μόνον τῇ ἡσασραπτήσεως δόξης, ἀλλὰ καὶ μεμελενωμένους καὶ πλήρεις δυσωδίας ὄντας, οἷα ἀρχύνῃ ἄραγε λήψεται ἡμᾶς; Καταφρονήσωμεν τὸ τὸ κακῆς ἐπιθυμίας ἔργον, ὥς ἔδεν ἡγείται, νικήσωμεν τὸ μικρὸν τέτοιο δι' ὁσέβειαν, καὶ μὴ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ ὀφθῶμεν ἀδόκιμοι. Μέγα ναυάγιον τὸ τῆ ἀμαρτίας ἔργον. ἀγωνισώμεθα οὖν μὴ ὑποπεσεῖν τῇ κινδύνῳ. Ἡμεῖς γὰρ τῇ ἑαυτῶν ἀμελείᾳ ὑπὸ παθῶν καταδυναστευόμεθα, ἀπονητὶ βίβιν θέλοντες καὶ περὶ φάσος ἀκίρως ἐν ἑαυτοῖς ἀναπλάθοντες. Καὶ ὁ μὲν φησὶν, ἀπὸ βρέφους ἐν μοναστείᾳ τὴ οἰκῶν ἔχω, καὶ τέττα χάριν σφοδρῶς μοι τὰ πάθη ἐπὶ κείνῳ. ἀλλ' ἀκρότω ὁ ποιῆς, ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὴ καλὸν ἀγῶνα ἀγωνισάμενοι, τὰς ἡδονὰς κατεπάτησαν. Ἄλλος δὲ πάλιν φησὶν, ἐν κόσμῳ ἀνατέθραμμαι, καὶ πολλῶν κακῶν πεπειράμαι, ὅθεν ἡ σωτήρια σωωθεῖ με πρὸς τὰς ὁρέξεις. ἀκρότω καὶ αὐτὸς, ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων, τῶν φαύλων φαυλότερον βίον ἐχρηκότες, ἔχατον μεταβαλλόμενοι τὴν τρόπον, αἰετοὶ ἀνεφάνησαν Θεῷ διαρρησάντες. Ὑπήκουον γὰρ ἐκ ψυχῆς τῷ εἰπόντι. μὴ τῶν ζήλων ἐν πονηρῶσι, μηδὲ ζήλων τῶν ποιῶντων τὴν ἀνομίαν, ὅτι ὥσπερ χορτὸς παχὺ ἀποξηρανθήσονται, καὶ ὥσπερ λάχανα χλόης παχὺ ἀποπεσῶνται. Ὁ Πονηρὸς φαντάζει ἡμᾶς, πρὸς τὰ βλαβερά πάντα κινῶν, πρὸς καταφρόνησιν ἡμᾶς ἀγαγεῖν ἕως φόβου Κυρίου. ἡμεῖς δὲ δειμυτέροις νοήμασι τὴν ἰὸν αὐτῶν ἀποκρυσώμεθα, τὴ χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεργείας. ᾧ ἡ δόξα καὶ ὁ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Εἰπέ τις τῷ Ἀγίῳ, Μελέτα καλά, ἵνα μὴ κακὰ μελετήσῃς. ὁ γὰρ νῦν ἀργῆσαι σὺ ἀνέχεσθαι. Δῶμεν ποιγαροῦν τὸ ἐαυτὸν νῦν εἰς μελέτῳ λογίων Θεῶν, καὶ εἰς πρῶσευχὰς, καὶ ἐννοίαν ἀγαθὴν. ἢ γὰρ ματάγα μελέτη ἔργα ματαγότητος ἀναφύει. ἢ ὅ ἀγαθὴ μελέτη καρπὸν ἀγαθὸν ἀποδίδωσιν. Ἐχῶμεν καὶ διάνοιαν καὶ τῷτο, ὅτι πολλοὶ Τύραννοι ἐκράτησεν χωρῶν καὶ ὀχυρωμάτων, καὶ ἐσβέβησαν αὐτῶν τὸ κλέος, καὶ ἐξηγήθησαν ὡς ἔχ' ὑπάρξαντες. Πόσοι βασιλεῖς ἤρξαν ἐθνῶν πολλῶν ἀνεγείραντες ἐαυτοῖς εἰκόνας τε καὶ στήλας, λογισάμενοι διὰ τούτων ὀνομαζέσθαι καὶ τὸ ἔξοδον τῷ βίῃ; καὶ ἐπὶ ἡλίου ἕτεροι, καὶ κατέσβεσαν τὰς εἰκόνας, καὶ συνέτριψαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὸ μὲν πᾶν πρόσωπα διεκλόντες, τὴν ἰδίαν ἐτυπώσαντο ὅσιν. ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τὰ ἔργα ὑφ' ἐτέρων καταλυθήσονται. ἕτεροι δὲ πεφανείς τάφους κατεσκήασαν ἐαυτοῖς, δόξαντες διὰ τούτων σφείζειν ἐαυτοῖς ὄνομα ἀγόνιον, διαχράσμενοι ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τὸ ἐαυτῶν χαρμητῆρα. ἡλθεν ἕτερα ἄνθρωποι. ἐδόθη νομὴ ὑφ' ἐτέρων Ἰσραελίων. Οὗτοι δὲ τὸ σωρὸν ἐκκαθάραν εἰκότως βεβλόμενοι, χαλίκων δίκην, τὰ ὅσα αὐτῶν μετήγαγον. Καὶ τί ὠφέλησεν αὐτοῖς ὁ πολυέλιμος σωρὸς, ἢτε πυραμῖς; πάντα οὕτω ἵα τὸ ματαγότητος ἔργα εἰς σὺν καταλύει. Οἱ δὲ εἰς Θεὸν πλυσθύνοντες, καὶ ἐν αὐτῷ δοξαζέμενοι, ἔχ' ἔτιως ζωὴν γὰρ ἀγόνιον καὶ δόξαν ἀκατάλυτον ἡτοίμασαν ἐαυτοῖς. Ὡς περ γὰρ τὸ φῶς τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ σεληνῇ καὶ τῷ χορῷ τῶν ἀστέρων, ἄχρι τῶν νῦν σὺν ἡμαυρώσῃ ἔδωκε μετεβλήσθαι εἰς παλάωσιν ἀπὸ κλίσεως αὐτῶν ἄχρι τῶν νῦν. καὶ πάντα μὲν γενεὰ σαρκὸς καὶ αἵματος, ὥς περ σῖτος ὥλεμος καὶ κηρὸν διεξίόμενος συσέλλεται. ὁ δὲ φῶς τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ σεληνῇ καὶ τῶν ἀστέρων ὡσαύτως νεάζει καὶ ἀκμαίνει καὶ φαιδρύνεται διὰ τὸ ὅρον τῷ Δημιουργῷ, ὃν ὤρισεν αὐτοῖς ἀρχεῖν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νυκτὸς. ἔτι καὶ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ὤρισεν βασιλείαν ἔρᾶν καὶ χαρὰν ἀκατάλυτον. καὶ ὥς περ ἐν τούτῳ ἀφευδῆς, ἔτι καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀληθὴς. καὶ ταῦτα μὴ παρελθούσῃ ὁπνῖκα βεβληθεῖν ὁ Δημιουργός, τὴν δόξης τῷ Ἀγίῳ σὺν ἔσῃ τέλος. Σπυδαώμενοι ποιγαροῦ ποιῆσαι καρπὸς μετάνοίας, ἵνα μὴ ἀποκλεισθέντες τὴν χαρὰν ἐκείνης, ἀπεμφοδωδῶμεν εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνωφεράν, εἰς γῆν σκότους ἀγωνίης. Εἰσελθε ἀνὰ δοκίαν ἐν τῷ κοιταδίῳ σου, καὶ ἀποκλῖσον τὰς θυελάδας, ἐμφραξον δὲ καὶ τὰ

δια-

EJUSDEM

ADHORTATIO QUARTA.

Dixit quidam sanctorum : Meditare bona, ut ne mediteris mala : siquidem mens non patitur otium. Demus igitur mentem nostram meditationi divinorum eloquiorum, orationibus, bonisque cogitationibus. Nam meditatio vana vanitatis opera suscitatur : at bona meditatio fructum bonum reddit. Revolvamus & hoc mente, quod multi tyranni regiones atque munitiones varias occuparunt, quorum jam fama extincta jacet, & perierunt, quasi non fuissent. Quam multi reges imperium multarum habentes gentium, erexerunt sibi imagines atque columnas, arbitantes per similia se nomen post exitum ex hoc sæculo comparaturos! & supervenerunt alii, qui illorum everfis simulacris contritisque statuis, proprias imagines substituerunt : verum & illorum quoque opera ab aliis evertentur. Alii porro præclara sibi extruxerunt sepulcra, opinantes se his sibi nomen æternum firmaturos, sua in epitaphio insignia formamque describentes. Successit alia ætas : datus est alteri potestati dominatus, & ager. Hi vero tumulum expiare cum vellent, ossa eorum instar lapidum transfulerunt. Et quid iis adeo præclaræ ac sumtuosæ sepulturæ, pyramidesque profuerunt? Cuncta igitur vanitatis opera in nihilum definunt. Qui vero in Deo ditari, & in ipso celebrari malunt, non sic : nam vitam sibi æternam gloriamque indissolubilem parant. Quemadmodum enim lumen solis, ac lunæ, chorique astrorum ad hoc usque tempus non est obscuratum, neque inveteratum, a creatione eorum hucusque : & omnis quidem carnis generatio ac sanguinis, instar frumenti maturi, quod suo tempore metitur, contrahitur ; lumen autem solis, ac lunæ, atque stellarum eodem modo novum ac recens permanet, viget & enitescit juxta determinationem Creatoris, qua iis definivit, ut diei ac nocti præessent : Sic & diligentibus ipsum constituit regnum cœlorum, gaudiumque sine fine duraturum. Et sicut in hoc verus, ita & in illo veracissimus. Atque ista quidem præteribunt, quando voluerit Creator ; gloriæ autem Sanctorum non erit finis. Studeamus ergo fructus facere poenitentiae, ne a gaudio illo exclusi, emittamur in terram tenebrosam ac caliginosam, in terram tenebrarum æternarum. Ingredere, si videtur, in cubiculum tuum, & occlude ostium cum fenestris ; oppila autem

Eccli. 44.

Gen. 1.

Psalm. 135.

Matth. 3.

Luc. 5.

tem & quaecumque pellucentia ; & sede intus , aspicietque quantum habeant do-
lorem tenebrae , ubi sine labore & tor-
mento versaris , atque arbitrato tuo
potes , cum volueris , aperire atque
exire . Qualem igitur habere tibi do-
lorem videntur tenebrae illae exteriores ,
ubi fletus ac stridor dentium ? Confide-
ra intus caminos tui ipsius foci , & at-
tolle oculos versus ortum solis , ac cer-
ne differentiam , tenebrarumque opera
fuge . Vitium tenebrae , virtus vero lu-
men est . Vitium dum investigatur ,
suos denigrat operarios ; at virtus dum
exercetur , suos cultores illustrat . Ne
existimes , carissime , te solum præ
cunctis hominibus affligi : nam omne
caput in labore , & omne cor in mœ-
rore . Et quemadmodum fieri nequit ,
ut aliquis super terram effugiat hunc aë-
rem : ita impossibile est homini , quan-
diu in hoc sæculo est , tribulationibus
atque molestiis non tentari . Et ii qui-
dem , qui terrenis rebus distrahuntur ,
per huiusmodi quoque affligentur : qui
vero spiritualia consecretantes , in spiritua-
libus laborant , hi beati erunt : fru-
ctus enim ipsorum multus in Domino .
Patientia perfecta tibi sit , in quo vo-
catus es opere . Firma anchoras ac fu-
nes , ne in pelagus paulatim navis tua
impellatur ; & tunc docebit te experi-
entia , quali pace in portu constitutus
fruereris . Mundus assimilatur pelago ; por-
tus vero est vita religiosa . Noli esse ama-
tor evagationis , sed potius per patientiam
ex aliorum scandalis , dum peregrinantur ,
lucrum cape . Atque ut hoc quoque di-
cam , quando universum obierimus mun-
dum , nonne tandem nos cella mane-
bit , si salutem assequi voluerimus ? Si
porro in cœnobio non perseveramus ,
& dum soli sumus , non quiescimus : ubi
igitur nostrum diversorium erit ? Simile
hoc illi est , qui dicit se neque solis
calorem ferre posse , neque etiam um-
bram . Et ubi tandem consistemus ? Ve-
reor equidem , ne caminus ille nos exci-
piat . Quare caveamus nobis ab acidia ,
neve laboris tædium consecretemur . Si vin-
cti Salvatoris nostri Dei sumus , ne vincula
tribulationum erubescamus , sed cum gaudio
illa sustineamus , adventum ejus e cœlo ex-
spectantes , ut nos choro sanctorum adscri-
bat . Qui enim passionum ipsius focii fuerint ,
etiam consolationis participes erunt . Si quis
porro opus laboris ægre ferat : quot sunt
secundum mundum manibus ac pedibus labo-
rantes , homines divites , multisque stipati ,
qui

Matth. 8.
Luc. 13.

2. Cor. 1.

A διαυγάζοντα , καὶ καθὼς ἔσω , ἢ ὅψῃ ὁποῖαν οὐδὲν
ἔχει ἢ σκοτία , ὅπως δίχα πόνου καὶ βασάνου
καταδεξιόμοσος , καί ποτε ἐν Ἰησοῦ σα καὶ ταῖς ὁποῖαν
βελήδης ἀνοίξαι καὶ ἵελθεῖν . Ὅποῖαν οὖν δο-
κῇ σοι οὐδὲν ἔχειν τὸ σκοπὸς ἐμῆνο τὸ ἵεώτερον ,
ἐνθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν οὐδόντων ;
Κατανόησον ἐνδον τὰς καπνοδόχους τὴν ἐαυτοῦ ἐσίαν ,
καὶ ἀνάτεινον τὰς ὀφθαλμούς σου τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡλίου ,
καὶ ἴδε τὴν ἀσφοδὸν , καὶ φεῦγε τὰ ἔργα τῆς σκοτίας .
ἢ κακία σκοπὸς ἐστίν , ἢ ὁ ἀρετῇ , φῶς . ἢ κακία
ἱερδυνωμένη μελαγχολία τὰς ἐαυτοῦ ἐργάτας , ἢ ὁ
ἀρετῇ γυμναζομένη λαμπρὸς ἀποκαθίσεις τὰς
κατωρθωκότας . Μὴ νόμιζε , ἀγαπητέ , ὅτι σὺ
μονώτατος θλίβῃ τῶν πάντων , πᾶσα γὰρ κεφα-
λὴ εἰς πόνον , καὶ πᾶσα καρδία εἰς λύπην . Καὶ
ὡς περὶ τὸ διωκτὸν , τινὰ τὴν ἀέρα τῶν ἐκφυγῶν
ἐπὶ γῆς ὑπάρχοντα , ὅπως ἀδύνατον ἀνδρώπῳ
μὴ περαιοθῆναι θλίψεων καὶ πόνων ἐν βίῳ ὑπάρ-
χοντι . Καὶ οἱ μὲν περὶ τὰ γῆνα περαιομένους ἐν
τοῖς τοῖσιν θλίβουσιν . οἱ δὲ τὰ πνευματικὰ διώ-
κοντες ἐν τοῖς πνευματικοῖς πονοῦσιν . ἔτοιμα καὶ οἱ
ἔσονται , ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῶν πολὺς ἐν Κυρίῳ .
ἔχει ἡ ψυχή σου τελείαν ἐν ᾧ ἐκλήδης ἔργον .
Ἀσφαλίζε τὰς ἀγκύρας καὶ τὰ χοινίσματα , ἵνα
μὴ καὶ βραχὺ ἵεωθῇ σε τὸ σκάφος εἰς τὸ πέ-
λαγος , καὶ τότε ἡ πειρὰ σε διδάξει ὁποῖαν εἰ-
ρηνὴς ἀπέλαβες ἐν τῷ λιμένι τυγχάνων . ὁ κόσ-
μος πῶς μοι τῷ πελάγει , λιμένι δὲ , ὁ ἀσκη-
τικὸς βίος . Μὴ ἀγάπα περαιομένους , ἀλλὰ μὲν
τῇ ἡσυχίᾳ κέρδησον τὰ σκάνδαλα τῆς ἀπο-
δημίας . ἵνα ὁ καὶ τῷ εἶπω , ὅταν περαιοθῶμεν
ὅλον τὸν κόσμον , ἔχατον ἔχῃ τὸ κεμῖον ἡμῶν περαιο-
μένη , εἰς ἅπαντες σωθῆναι θέλωμεν ; Εἰ δὲ ἐν κοι-
νώδιᾳ ἔκαρτερώμεν , καὶ καταμόνας ἔχῃ ἡσυχά-
ζωμεν , τῶν λοιπὸν ἔσται ἡμῶν τὸ καταγώνιον ;
Ὅμοιον ὅτι τῷ τῷ λέγοντι , μήτε τὴν δερμὶν
τῇ ἡλίου δύνασθαι ἡσυχάζειν , μήτε τὴν σκιὰν βα-
σαίνειν , καὶ πῶς λοιπὸν σωθῶμεν ; Φοβέσθαι μὴ ἡ
κάμινος ἐκείνη ἀσθενέσῃ ἡμῶν . μὴ ὡς τῶν τοῖνυν
ἀκηδίας , μισοπονίαν ἀγαπῶντες . Εἰ δὲ οἱ
ἐσμέν τῷ Σωτῆρι ἡμῶν Θεῷ , μὴ ἐπαχύνωθα-
μεν τὴν ἁλυσιν τῆς θλίψεων , ἀλλὰ μὲν χαρὰς ταύ-
τιν ὑπομείνωμεν , καὶ ἔλθουσιν αὐτὸς περαιοθῶντες
τῇ ἡσυχίᾳ , ἵνα ἡμῶν σωματικὴ μὴ τῷ χο-
ρῷ τῆς ἀγίας . οἱ γὰρ κοινωνήσαντες τοῖς παθήμα-
σιν αὐτοῦ , κοινωνοὶ ἔσονται καὶ τῆς δόξης . Εἰ
δὲ καὶ περὶ τῆς κόπης τῆς ἔργου δυσφορεῖς , πόσοι
εἰσὶν καὶ τὸν κόσμον χαλαροὶ καὶ ποδαργοὶ ; ἀν-
δρες πλῆστοι , ὅτι ἡσυχία πολλὰν δορυφορέμενοι , ἔδδ
νύκτα

νύκτα ὁδὲ ἡμέραν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς πόνων τρυχόμενοι, καὶ ὡς ὑπὸ ἀλύσῃ ἡνὶ καὶ δεσμῷ πεπεδῆναι. Κτισώμεθα τοιγαροῦν ἐκείσιν πόνον καὶ αὐθάρετον ὑπομονὴν διὰ τοῦ Θεοῦ φόβου· καὶ μὴ ἀμελήσωμεν τὴν ὑπομονὴν, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ἐγκρατείαν, τὴν συμπάθειαν· συμπάθειαν δὲ φημι, ἔχειν ἵνα ἐπὶ κακίᾳ σωέλθῃς τῷ πλησίον, ὡς ἵνα εἰς τὰ πνύματι καὶ σωεργήσῃς τῷ ἀδελφῷ κατὰ νύξιν ἔχειν καὶ δάκρυα. Καὶ μὴ πάρεσι τοῖς φαινόμενον δάκρυον, ὡς ὁ στυγερόν τῆς καρδίας ἀφαιρέτω, ὅτι ἐν τοῖς δάκρυσιν ὅτι ἀφαιρέται. Μακάριος ὁ ἐνοπλίζόμενος τὴν Κύριον ἐν τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ, καὶ ἐκχέων τὴν δόξαν αὐτοῦ ὡς κλαυθμοῦ ἐνώπιον τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, ὅτι ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ εἰσακησθήσεται. Παρατίθημί σοι ὡς καταθήκην ἑτέραν ἐν Κυρίῳ, ὡς ἀνθρώπων τῷ Θεῷ ὅτι σωθήναι βελομένῳ· ἀπὸ πνευματικῆς τοίνυν ἀνιστάμενος, μὴ παύσῃς τὰ κελία, ἀλλ' ἡσυχάζει ἐν τῷ σὺν κελίῳ· πολλὰς γὰρ ἠπάτησεν ὁ Διάβολος ἀπὸ τοῦ οἴνου. Τοιγαροῦν ἀπὸ πνευματικῆς ἀνιστάμενος, ὁρᾷ τὴν εἰς ἕτερον κελίον σημεῖον ὅτι ἀφοβίας ὅτι ἀφροσύνης· ἐκ γὰρ πάντων τοιούτων συγκαθισμάτων γίνονται καταπτώσεις ψυχῶν, καὶ μάλιστα ὅταν ἐφυσχάζει ἡ βασιλεία τοῦ πνεύματος. οἱ γὰρ μὴ βελομένοι τῷ δαίμονι φόβῳ χαλινῶν τὴν ἐαυτοῦ ἀφροσύνην, κληῖται ἀνθρώπων φόβος, ἵνα ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης τὴν ἀνωφελῶν, ὅν ῥόπον δαίμων σωφρονεῖ δι' αὐστηρίαν δεσποσύνης. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, καὶ μὴ ἰσθί καταφρονῶν, διότι ἐν οἴνῳ σοφίζόμενος ἔτε ὠφελήσῃς, ἔτε ὠφελήσῃ. Ἐὰν δὲ ἐμμελῆς πᾶσι δαίμονι Γραφῇ, ὅρα μήποτε ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ σε ὁ λογισμὸς, καὶ οὕτως πᾶσα Γραφή θεοπνευμάτος ταπεινοφροσύνην ἐκδιδάσκει· ὁ δὲ τὰ ἐναντία φρονῶν ἢ πρᾶξων ὅτι μεμάρτυρε, πνευματικὴν ἐαυτοῦ ἐν τῇ σωτηρίᾳ. Ἐὰν πνεῦμα ὑπερηφανίας ἢ φιλαρχίας ἢ πλῆθος τοῦ ἐνοχλή, μὴ σωματίζῃς, ἀλλὰ μάλλον ἐν τῇ ἡλικίᾳ πνεύματος ἀντιπαρατίθῃς τὴν πονηρίαν καὶ ἀπατηλὴν πνύματος. Ἀναλόγησαι τὰς ἀρχαίας οἰκοδομὰς, καὶ τὰς πεπαλαιωμένας εἰκόνας ὅτι τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεσκευασμένας ἐκείνας, καὶ ἐνθυμήσῃς ἐν σεαυτῷ, καὶ ἴδε πᾶσι οἱ κτιστάμενοι, ἔτε οἱ τεχναστάμενοι τὰ πνευματικά, καὶ πᾶσι ἀρέσαι Κυρίῳ, ἵνα καταξιώθῃς τὴν βασιλείαν τοῦ ἔργου, διότι πᾶσα σὰρξ, χορτός· καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπων, ὡς ἄνθρωπος χορτός. Τί μείζον ἢ ἐνδοξότερον βασιλείας; ἢς ζῆτες ὀρεγόμενοι ἔτυχον, καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ

A qui neque noctu, neque interdiu quiescunt, necessitate laborum oppressi, & velut catena quadam ac vinculo constrikti. Possideamus igitur laborem voluntarium, & patientiam spontaneam propter timorem Dei: & non negligamus tolerantiam, humilitatem, continentiam, compassionem: compassionem autem dico, non ut in malitia proximo consentias, verum ut fratri in rebus spiritualibus coopereris ad compunctionem excitandam ac lacrymas. Et si non appareat lacryma, contritio tamen cordis perseveret: nam & in lacrymis differentia reperitur. Beatus autem, qui Dominum propriae animae suae speculo contemplatur, effundens laudem ejus cum gemitu coram bonitate ipsius: quoniam exaudietur deprecatio ejus. In medium tibi affero aliud depositum in Domino, tamquam homini Dei & salvari cupienti. A refectioe surgens, noli vagari per cellas, sed in tua cella quiesce: multos enim Diabolus per vinum decipit. Quare post refectioem in alia cella versari, signum est audaciae & perversitatis. Nam ex confessionibus hujusmodi proveniunt ruinae animarum, & potissimum cessante Praefati baculo: nam qui divino nolunt timore suam refrænare mentem, humano terrore indigent, ut saltem per hunc ab inutilibus abstineant, quemadmodum servus temperate modesteque se gerit ob severitatem domini. Attende igitur tibi ipsi, & negligere noli: nam si in vino sapiens & prudens tibi videaris, nec tibi nec aliis proderis. Si universam sacram edidicisti Scripturam, vide, ne forte animo efferaris: omnis quippe Scriptura divinitus inspirata humilitatem animi edocet. Qui autem contraria iis quae didicit, sentit aut agit, praevicator se eo ipso constituit. Si spiritus superbiae, aut ambitionis, divitiarumve te conturbet, ne abripiaris; quin potius strenue maligni ac fraudulentis spiritus impugnationi ex adverso resiste. Considera vetera aedificia, inveteratasque imagines, ac ærugine consumptas columnas: tecumque cogita atque aspice, ubi jam sint praedictorum possessores, atque artifices: & stude placere Domino, ut regno coelorum reddaris dignus: quia omnis caro ut fenum, & omnis gloria hominis tamquam flos fœni. Quid majus, honorificentiusve regno? cujus appetitores propter varios in eo casus atque infortunia, illud spre-

spreverunt, & sibi ipsis insidias pararunt, mortem vitæ præferentes: quoniam Deum non exquisierunt, neque speraverunt in salutare ipsius. Qui autem cœlesti regno reperiuntur digni, nullo istorum tentabuntur, in pace atque exultatione in cœlo cum Angelis degentes, & citra dolorem, mœrorem, gemitumque cum gaudio atque lætitia collaudantes, ac superexaltantes, magnificentisque Regem cœlorum, & Dominum universæ terræ. Cui

Α ωρεσάσθης, τῆς δόξης κατεφρόνησαν, καὶ ἑαυτοῖς ἐπεβέβησαν ὅτι θάνατον ὑπὲρ τὸ ζῆν ἐλόμενοι, ὅτι ὁ Θεὸν οὐκ ἐξεζητήσῃ, οὐδὲ ἠλπίσαν ἐπὶ τὸ σωτήριον αὐτῶν. Οἱ δὲ καταξίεμένοι τῇ βασιλείᾳ τῶν ἁγίων, οὐδενὸς τῶν πειρασθῶντων, ἐν εὐρίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει ἐν ἁγίῳ καὶ ἀγγέλων ἀγαυοῦντες, χωεῖς οὐδυνῆς καὶ λύπης καὶ στεναγμοῦ, καὶ χαρᾶς ἐν ἀφροσύνῃς ἀνέκντες, καὶ ὑπερυψέντες, καὶ μεγαλύνοντες τὴν βασιλείαν τῶν ἁγίων καὶ Κύριον πάσης τῆς γῆς. ὧς ὡρέπει ἡ ἀνεσις καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλωσύνη εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

DE VIRTUTE

CAPITA DECEM.

PROLOGUS.

Necessarium duxi, carissime, & alia quædam cum his congruentia in hoc Commentario addere, ut legens deprecæris Dominum pro me peccatore atque operibus confuso, ut mihi peccata remittat, faciamque fructum ei gratum, antequam edictum veniat tremendum de anima mea e corpore tollenda: quando omnis humanus apparatus & ornatus evanescet. Væ tunc ei, qui Dominum Deum nostrum offenderit, neque resipuerit. Requiret enim tempus in negligentia deperditum, & non inveniet. Ploremus igitur coram Deo nostro, ut miserationes ab ipso obtineamus. Donec tempus habemus, parcamus nobis ipsis, & placare Dominum studeamus. Non est nobis certamen de pecuniis, quarum jacturam licet quis fecerit, alias pro illis rursus comparare sibi poterit. De anima nobis periculum, quam si perdidimus, non amplius recuperare poterimus, juxta quod scriptum est: *Quid proderit homini, si mundum universum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua? Filius enim hominis venturus est in gloria sua, & tunc reddet unicuique secundum opera ejus.* Si ergo datur retributio, nullaque opera nostra latere possunt Deum; quare non operamur bonum, ut bonum nobis retribuatur; abstinemusque a malo, ne mala nos invadant? sicut scriptum est: *Recede ab iniquo, & non*

Matth. 16.

Isai. 54.

time-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΕΚΑ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΑΝαγκαῖον δὲ ἡγησάμην ἀνακητῆ, καὶ τὰ τέτοις ἀκόλυστα ἐντάξαι ἐν τῷδε τῷ ὑπομνητικῷ, ἵνα ὁ ἀναγινώσκων δέῃ τῷ Κυρίῳ πρὸς ἐμοῦ τῶ ἀμαρτωλοῦ καὶ κατηχυμῆδός τις ἔργοις, ὅπως ἀφῇσιν ἀμαρτιῶν δωρήσεται μοι, καὶ ποιήσω κατὰ τὸν νόμον αὐτοῦ ὡς ἐλθῇν τὸ πρῶτον τὸ φοβερόν τῷ λαβεῖν τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τῆ σώματός μου. τότε παθήσεται πᾶσα περὶ ἀνδρωπίνην. Οὐαὶ τότε τῷ πρῶτον κεκρυφότι Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ μὴ μετανοήσαντι. Ἐπιζητήσῃ γὰρ τὸ χροῖον ὃν ἀπώλεσεν ἐν ἀμελείᾳ, καὶ ἐν μὴ ὁρῇ. Κλαύσωμεν πίνω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ὁρῶμεν οἰκτιρμὰς παρ' αὐτοῦ. Ἐὼς χαρὸν ἔχωμεν, φαισώμεθα ἑαυτοῖς, καὶ ἡδυνώμεθα τὸν Κύριον. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν πρὸς χερματῶν ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἐάν τις ζημιωθῇ, δύναται ἕτερα ἀντὶ αὐτοῦ πάλιν κτήσασθαι. πρὸς ψυχῆς ὁ κίνδυνος, ἢν ἐάν ἀπολέσωμεν, οὐκέτι ἀνακαλέσασθαι δύναμεθα. καὶ τὸ γεγραμμένον, τί ὠφελήσεται ἄνθρωπος ὅταν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, καὶ ὁ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῇ ψυχῇ αὐτοῦ; μέλλει γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθεῖν ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Εἰ πίνω ἀνταπόδοσις εἶναι, καὶ μηδὲν τῶν ἔργων ἡμῶν λαβεῖν δύναται ὁ Θεός, ἵνατί μὴ ἐργαζόμεθα τὸ ἀγαθόν, καὶ ἀπεχώμεθα τῶ κακῷ, ἵνα μὴ καταλάβῃ ἡμῶν τὰ κακά; κατὰ τὴν μέγαλην, ἀπέχῃς ἀπὸ

ἀδίκ-

ἀδίκῃς, καὶ ἐφ' ὅσον φρονησῇ, καὶ τρόμος οὐκ ἐγγίει σοι. Αἰχύνομαι λέγειν, καὶ ἐδύναμαι σιωπᾶν, ἅθ' ἡ ἀμέλειά μου καὶ τῶν ὁμοίων μου ῥαδιύμων, ὅτι οἱ καὶ ἡ κόσμον τρατιώται, οἰκτρὰ δῶρα παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνοντες, παρ' αὐτῶς μέχει θανάτου ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύουσιν. πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς, οἱ τοιαύτας ἐπαγγελίας ἔχοντες, ὀφείλομεν μὴ ὑπερδύναμι τῶν ἔργων τῆς δικαιοσύνης, ἵνα ἁρσώμεθα ἐκ τῆς μελλούσης κείσεως. μὴ ὡς ἐχθρὰ χρησώμεθα τῇ ψυχῇ ἡμῶν, ἧς ἀντιποιεῖται ὁ Θεός. Ἐννοηθῶμεν, ὅτι καύσωνα ἡλίε καὶ ὀξύτητα πυρετοῦ φέρειν ἐδύναμεθα, καὶ πῶς τοῦ ἀσβέστου πυρὸς καταφρονῶμεν; Ὁ δὲ Θεὸς ἐν τῇ βασιλῇ αὐτοῦ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς, καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ κραταῒ σκεπάσῃ ἡμᾶς εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

ΜΑκαρία πόλις ἡ ποὺ ἀσεβῶν βασιλευμένη. καὶ πλοῖον ἡ ποὺ ἐμπείρων κυβερνώμενον. καὶ μοναστήριον ἡ ποὺ ἐγκρατὴν διοικούμενον. Οὐαὶ δὲ πόλει ἡ ποὺ ἀσεβῶν βασιλευμένη. καὶ πλοῖον ἡ ποὺ ἀπείρων κυβερνωμένη. καὶ μοναστήριον ὑπὸ φιληδόνων διοικημένη. καὶ ἡ πόλις πληρομένη βαρβάρων ἅθ' ἀσέβεια καὶ κρατάντων, καὶ τὸ πλοῖον συντελεθῆσεν δι' ἀπειρίαν τῶν κυβερνώντων, καὶ τὸ μοναστήριον ἐρημωθήσεται διὰ μισοπονίαν τῶν διοικούντων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

Εἰ ἂν καθέζῃς ἐν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων, οὐκ ἐν τῇ σε θεραπεύεσθαι καὶ ἀκρίβει λόγους κολακείας φάνεταί σοι καὶ ἐδραῖον τῆ πίστεως. ἀλλ' ὅταν ἀλεξόμενος καὶ τυπλούμενος ὑπομείνης. καὶ θηρίον εἰκότως κολακευόμενον ἡμερῶνται καὶ παύεται. Μὴ ποῖναι πικράντας παρὰ τὸ παθεύοντα, εἰ ἄραγε σκευὸς ἐκλογῆς βάλῃ ῥυτίδα, ἀλλὰ εἰδὼς τὸ παροπλῆναι τὸ ἐν Κυρίῳ ὑποταγῆς καὶ ταπεινοφροσύνης, ὅτι εἰς τὸ παρῆλθες, εἰ ἄρα ἐπιστάμενος τὸ δόξαν αὐτοῦ, ταύτην ἐπελέξω σεαυτῷ. Ὁ τῷ ἀγίῳ βίος, ἀδελφέ, ἐν ταύτῃ φανερύεται μεγαλιωδής. Μωϋσῆς γὰρ ὁ θεράπων Κυρίου, εἰ γὰρ οὐκ ἐμαθήτευσεν καὶ τὸ δόγμα τῷ Ἰσοῦ, ὡς ὁμῶς ὑπετάγη καὶ ἐδούλωσε, εἰ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυγχάνων ἱκανῶς ἐπαυδέυθη. Καὶ Ἰησοῦς ὁ τῷ Ναυῇ, ἅθ' ἡ τελείας ὑποταγῆς, ἡξιώθη τηλικαύτης δωρεᾶς, διάδο-

A timebis, & tremor non appropinquabit tibi. Dicere erubesco, & tacere nequeo, ob meam meique similibus ignavorum negligentiam; quod milites hujus sæculi, misera a Rege dona accipientes, promte alacriterque ad mortem usque pro ipso periculis se subjiciunt: quanto magis nos, quibus tales factæ sunt promissiones, debemus non cessare ab operibus justitiæ, ut a venturo salvemur judicio; ne tamquam **B** inimica utamur nostra anima, quam sibi vindicat Deus. Cogitemus quomodo ardorem solis, vehementiamve febris tolerare nequeamus: & quo pacto inextinguibilem illum ignem pro nihilo ducimus? Deus autem suo nos consilio dirigat, manuque sua forti nos protegat in sæcula sæculorum. Amen.

C

CAPUT I.

Beata civitas, quæ a piis regitur: & navis, quæ a peritis gubernatur: & monasterium, quod a continentibus administratur. Væ autem civitati, quæ ab impiis dirigitur: & navi, quæ ab imperitis gubernatur: ac monasterio, quod ab incontinentibus administratur. Nam & civitas **D** replebitur barbaris ob impietatem eorum, qui eam tenent: & navis confringetur propter imperitiam gubernatorum: monasterium autem desolabitur ob ignaviam administrantium.

Proverb. 29.
Eccles. 10.

CAPUT II.

Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis; non, cum tibi ministratur, & assentationis verba audis, apparet fidei tuæ stabilitas ac firmitas: sed quando contemptus, atque percussus sustinueris: nam etiam fera cum demulcetur, merito mansuescit, atque mitescit. Ne itaque erga corripientem & instituentem te, amarulentior fias: si nimirum cupis vas electionis evadere; sed scias obedientiæ in Domino, ac humilitatis profectum, quoniam huc progressus es, nempe si ejus gloriam cognoscens, eam tibi delegisti. In hac, frater, sanctorum vita illustris est & magnifica. Moyses enim servus Domini, etsi doctrina Jethro non erat imbutus; verumtamen illi se subjecit, atque servivit; quamvis in Ægypto factus esset eruditus. Jesus quoque Nave **F** filius perfecta sua obedientia tantum do-

Exod. 3.

Deuter. 34.
Jos. 1.

num promeruit, ut Moyses successor fieret. Et Samuel per obedientiam, quam Heli sacerdoti præstitit, dignus habitus est, qui vocem Dei audiret. Elifæus vero hujus virtutis adminiculo pallium & gratiam sui accepit Magistri. Quid porro homines similes nobis, passionibus subjectos commemoro? Ipse quoque Deus Verbum incarnatum vitam in humilitate & obedientia traduxit, sicut nos docet Evangelista, dicens: *Et erat subditus illis*. Rursus autem & Apostolus ait: *Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis*. Quin etiam quotquot vivendo nolunt bonam parentum tolerare disciplinam, non levi se periculo exponunt. Plerique enim, qui in civitatibus a magistratu puniuntur, propter inobedientiam, atque contumaciam, duramque cervicem, fustibus cæduntur. Quin & puellæ nolentes bonis morem gerere admonitionibus, & verecundia, ac pudicitia abjecta, in plateis, vicisque turpem vitam traducentes, in summa sunt infamia: quæ autem intentæ sunt operi, & silentio, atque pudicitia vacant; ab hominibus quidem honorabuntur, a Domino autem glorificabuntur. Bonum incepisti opus: in eo persiste, ut magnificeris a Domino cum mansuetis & humilibus in Regno cælorum.

CAPUT III.

SI ad dimidium frater tuus perduxerit opus aliquod, contigeritque ipsum in morbum incidere, tuaque opera indigere in opere; curam ejus suscipe, omni cum humilitate patienti compatiens. Postquam vero sanitatem is recuperavit, ne fratris tui appetieris opus; ne forte tibi ipse a Domino & hominibus damnationem adsciscas. Sed fortasse suggerit cogitatio, non sine divina providentia id accidisse, ut ille se male habeat, & ego interim hoc consequar. At cur non bonum illud cogitasti; quod scilicet divino id factum sit permissu, ut cujuscumque voluntate sis, demonstrates, tui ne ipsius, an fratris amator? Quodsi a morbo liberatus, ipse recusaverit; rem bona conscientia, cum permissu tamen Præfecti, accipe, ut bonum habeas testimonium ab his, qui foris sunt. Justitia enim indiget pietas. De sanctissimo quippe Symeone, qui Salvatorem in ulnas suas accepit, scriptum est: quod esset justus & pius.

Αχος ἡρόδμος Μωϋσέως. Καὶ Σαμεὴλ, ἐν ὑποταγῇ τυγχάνων Ἡλὶ ὁ ἱερέως, φωνῆς Θεοῦ ἡξιώθη. Ἐλισάος δὲ διὰ ταύτης τῆς μηλωτῆς καὶ χάριν ἐδέξατο ὅτι ἑαυτῷ διδασκάλα. Τί δὲ λέγω πρὸς ὁμοιοπαθῶν ἀνθρώπων; αὐτὸς Θεὸς Λόγος ὤνθρωπην ὄντας ἐν ταπεινώσει καὶ ὑποταγῇ διήξει, καθὼς ὁ Εὐαγγελιστὴς διδάσκει ἡμᾶς λέγων, Καὶ ἦν αὐτοῖς ὑποτασσόμενος. Ὁ δὲ Ἀπόστολος πάλιν ἔφη, Ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, ἡρόδμος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θάνατον δὲ σταυροῦ. Ἀλλά γε καὶ κατὰ τὸ βίον, ὅσοι ἐβέλονται ἀνέξασθαι τὴν ἀγαθῆς παθείας τῆς γονέων, κινδυνεύουσιν ἔχειν ἀπλῶς. οἱ πλείστοι γὰρ ὅτι ἐν πόλεσι κολαζομένων ὑπὸ ἀρχόντων διὰ ὑποταγὴν καὶ ἀπειθεῖαν ἐκ σκληροτραχηλίας ἀποτυμπανίζονται. Ἀλλά γε καὶ νεάνιδες, ὅσοι ἐπειθαρχοῦσι τῇ ἀγαθῇ παρανεύσει, τὴν σωφροσύνης ἐκπὸς ἡρόδμου, ἐν πλατείαις καὶ ῥύμαις ἐταμείζονται, ἀσέμνως καθυβρίζονται, αἱ δὲ φοιχῶσαι τῷ ἔργῳ, καὶ τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ σωφροσύνῃ χολάζονται, ὑπὸ μὲν ἀνθρώπων τιμηθήσονται, πρὸς δὲ Κυρίᾳ δοξαθήσονται. Ἡ ῥίζω ἀγαθῆς ποταμρέσεως, ἐγκαρτέρει ἐν αὐτῇ, ἵνα μεγαλωθῇ ὑπὸ Κυρίᾳ μὲν τῶν ῥαίων καὶ ταπεινῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς ἐξουσίας.

D

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Εὰν μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρεργον, καὶ συμβῇ αὐτὸν κακωθέντα ἐπιδέεσθαι σε ἐν τῷ ἔργῳ, ἀνάδεξαι τὴν φροντίδα, σωκοπιῶν τε τῷ πάσχοντι μὲν πάσης ταπεινοφροσύνης. μὲν δὲ πρὸς ἐπιλαβέσθαι αὐτὸν τῇ ὑγιείᾳ, μὴ ἐπιθυμήσης ὅτι πρὸς ἔργον ὁ ἀδελφός σε, μήπως ἐπάξῃς σεαυτῷ κατὰ γνώσιν ὑπὸ Κυρίᾳ καὶ ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἴσως ὑποβάλλει ὁ λογισμὸς, ὅτι οἰκονομία γεγνήται ἐν τῷ τόπῳ, ἵνα ὁ κακωθῇ, καὶ γὰρ τῷ ἐπιτύχῳ. Ἀλλὰ τί δὲ μὴ ἐλογίσω τὸ ἀγαθὸν ὁ κακῶς, ὅτι δήποτε οἰκονομία γέγονεν, ἵνα φαῖς ὁποῖος εἴ τῃ ποταμρέσει, φίλαυτος ἢ φιλάδελφος; Εἰ δὲ μὲν πρὸς ἀσφαλῆναι ἑαυτὸν τῇ νόσῳ πρὸς αὐτὸν, ἐπιλαβὲς τὸ πάρεργον μὲν συνέδησεως ἀγαθῆς, ὅτι ποταμρέσει ἐπιβέποντος, ἵνα ἔχῃς μαρτυρίαν καλὴν ἐκ τῆς ἐξουσίας. Χρηζέτω γὰρ τῆς δικαιοσύνης ἢ ἀλάβεια. πρὸς γὰρ τῷ ἀγνώπτῳ Συμεὼν, τῷ πον Σωτῆρα ὑποδεξαμένης εἰς τὰς ἀγκάλας, γέγραπται, ὅτι ἦν δίκαιος καὶ ἀλαβής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

A

CAPUT IV.

Εδράαν καρδίαν ἔχουμεν, ἀγαπητέ, ἡ γὰρ νωθεία ἀντίκειται τῇ ἀρετῇ. Μὴ τοίνυν ἐν τῷ συμβῆναι ἡμῖν μικρὰν ἀκηδίαν ὀλιγοψυχήσωμεν, ἀλλὰ βιασώμεθα ἑαυτοὺς, ὡς ἔμφυχος ὁδοιπόρος. τῷ τοιούτῳ γὰρ ὅταν συμβῇ μαλακία καὶ ἢ ὁδὸν, οὐκ ἐνδίδωσι ἔσσοπις τῇ μακροδίας. ἀλλὰ παροτρύνει ἑαυτὸν, λέγων. ἔτι μικρὸν καὶ ἐλθὺς ἐν τῷ καταλύματι καὶ ἀναπαύσῃς. Καὶ ὁ Κύριος βλέπων τὴν βίαν, παρέχει αὐτῷ ἰσχύϊν, καὶ ἀνωμαλίαν καθίζων. ἡ γὰρ νωθεία καὶ ὀκνησία πενίας εἰσὶ πρῶτοι, καὶ μόνον τὸ καὶ πνεῦμα χαρισμάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς καὶ σαρκὸς χρείαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

C

CAPUT V.

Εὰν ἀπαντᾷς πρὸ πάντων ἐν τῇ συνάξει, καὶ καρτερῆς ἔχει τῆς ἀπολύσεως, μηδὲ ἐν τούτῳ σε ἐπαράτω ὁ λογισμὸς, καθότι καὶ οἱ χειροτέχνη πολλὴν σπουδὴν καὶ ἀγρυπνίαν ἐπιτίθενται ἐν τῷ αὐτῷ ἔργῳ. Μηδὲ τὸ σῶμα παρῆς τῷ Κυρίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς λογισμὰς ἐπισυνάξον ἐν καρδίᾳ ταπεινῇ. ἡ γὰρ ὑψηλοφροσύνη φωλεῶν ἔοικεν ἐν ᾧ ὁ Δράκων φιλοχωρεῖ, καὶ τὸ πρῶτον ἀναρῇ. Περὶ δὲ τῆς μὴ μεθύσκεσθαι οἶνον, ἡ καὶ μὴ συνδιατελεῖν γυναιξί. Θεοσπόν μοι δοκεῖ σημαίνει τῇ σῇ θεοφιλίᾳ, καθότι πᾶσι φανερόν, ἀλλότριον ἔστι τούτο τῇ ἀρετῇ. Ἀναγκάστον οὖν μὴ μόνον ἐν τούτῳ τῷ μέρει ἐπιτηρεῖν πᾶς ὁρμὴς τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ μηδὲ μετὰ ἀρρένων συγκρᾶν λόγους ἡδονικὰς τε, καὶ γυναικώδεις τὰς ἐπὶ ὀλεθρον ἄγοντας καὶ ψυχὴν. καὶ γὰρ ὡς πονηρὸς ὄντος τῷ δήλῳ, καὶ τούτῳ συντυχίαν ἀποποιούμεθα, ἀλλ' ὡς ἔυκολον τῷ ἐχθρῷ καὶ τῇ γυναικὶ συντυχίας τε καὶ κατεργασίας κατατρέφειν ἡμᾶς, καὶ πρὸς πᾶσι βλάσιν ἄγειν Θεὸς ἐντολὴς. Χρὴ ἔν ἡμῶς πάντοτε ἐπιτηρεῖν πᾶς πρῶτος τῶν πονηρῶν πνευμάτων, διαρρέοντες τῇ σωτηρίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ ἀγίᾳ πνεύματος. Ὁ γὰρ καὶ μίαν πύλιν ἀποκλείων τῷ ἐχθρῷ, δύο δὲ αὐτῷ ἀνοίγων, καὶ δοκῶν ἐν ἀσφαλείᾳ καθῆσθαι, ἀπατάται ὁ τιθεὶς. Ἀναγκάστον οὖν πανταχόθεν ἐπασφαλίζειν ἑαυτοὺς, καὶ μὴ διδόναι ἀφορμὴν τοῖς ζητοῦσιν ἀφορμὴν. Θεὸς γὰρ καὶ μνηστικὸς. καὶ, φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

Firmo ac stabili corde simus, carissime: nam virtuti adversatur segnities. Ne igitur exigua nobis ingruente acedia, evadamus pusillanimes: verum vim nobis ipsi inferamus, magnanimi viatoris instar: quippe cui cum defectio atque debilitas per viam accidit, non cadit animo, neque a scopo desistit propter longitudinem viæ; sed seipsum consolatur, dicens: Adhuc modicum restat viæ, & ad diversorium pervenies, atque quiesces. Et Dominus vim ejus cernens, robur illi viresque præbet, viæque mollit, ac mitigat asperitatem. Segnities enim atque pigritia paupertatis conciliatrices sunt, non modo donorum spiritualium, sed etiam necessitatum corporalium.

SI ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas, ac persistas, donec absolvatur, ne in hoc te efferat cogitatio: quoniam & artifices multum studii, ac vigilantia in suo opere adhibent. Neque corpore dumtaxat præsentem te exhibeas Domino, sed & cogitationes in corde humili colligito. Superbia enim latibulo similis est, in quo Draco libenter moratur, & eum, qui ad illud accesserit, interficit. Porro de non inebriando se vino, aut de mulierum consuetudine vitanda, superfluum mihi videtur tuæ significare pietati; quia manifestum est omnibus, hoc a virtute esse alienum. Necessarium est ergo non solum in hac parte impetum Daemonum observare, atque cavere: sed neque cum maribus conferre licet sermones lascivos atque effeminatos, qui animam in perniciem trahunt. Non tamen, quod malum sit fœmina, ejus conversationem averſamur: sed quia facile est inimico per colloquia & conversationem mulierum nos subvertere, & ad transgressionem Divini mandati inducere. Quocirca nos oportet undequaque observare malorum spirituum jacula, confidentes armaturæ, ac virtuti Spiritus sancti. Nam qui unam portam inimico præcludit, duas autem ei aperit, existimans se securum esse; fallitur hic, quisquis est. Necessarium est ergo, ut nos ipsos undique communiamus, nullamque occasionem præbeamus iis, qui occasionem quærunt. Deus enim non irridetur: & horrendum est incidere in manus Dei viventis. Cui gloria, & potestas in sæcula sæculorum. Amen.

FRater quidam sub obedientia spiritua-
lium Patrum residens, alium fratrem
adiit, dixitque: Cupio relinquere Patres
meos spirituales, & per me tranquille de-
gere. Ad quem ille: Homo, inquit, qui-
dam habebat filium, quem accipiens, tra-
didit in manus artificis, qui eum artem
suam doceret: eratque puer distractus cir-
ca opus. Cumque post dies aliquot adole-
scens ad patrem suum accederet, dixit: Pa-
ter, tolle me ab hoc magistro meo: per
me enim magis artem apprehendere pote-
ro. At pater ad ipsum: si cum ab aliis,
inquit, docearis & manuducaris, nihil di-
didisti; quid per te solum præstare poteris,
o fili, qui non addidicisti, neque obedi-
visti, quemadmodum oportet? video te ma-
le erga artem, quam addiscis; affectum,
o fili: metuoque, ne forte frustra in te la-
boraverim. Arripe igitur opificium tuum,
sicut oportet, fili, ut in arte exercitatus,
ipse tibi requiem invenias: nam inerudi-
tis disciplinæque expertibus occurrit mors.
Quapropter & nos, carissime, caveamus
a nobis abjicere jugum obedientiæ in Chri-
sto, ne forte non placeat Deo: cumque
in tentationem inciderimus, non sit qui
auxilietur nobis. Quando enim Agar ancil-
la Saræ aufugit a conspectu dominæ suæ,
inveniens eam Angelus Dei, dixit ad ipsam:
*Revertere ad dominam tuam, & humiliare
sub manu illius.* Fecitque illa, sicut dictum
erat ad eam. Cum vero adesset tempus
ejus, assumpto commeatu, dimissa est cum
fiducia una cum filio suo: oberranteque ipsa
per solitudinem, adeo ut siti peritura vi-
deretur simul cum filio suo Ismaël, non de-
spexit eam Deus. Oportet ergo & nos pa-
tienter perferre tribulationes, tamquam Do-
mino servientes, & non hominibus. Ideo-
que dum sub obedientia versamur, ne ope-
ra inobedientiæ agamus, ne & nos patia-
mur, quemadmodum passus est Giezi mi-
nister Prophetæ Elisæi: quin potius per piam
religiosamque obedientiam fructum redda-
mus perfectum Domino nostro Jesu Chri-
sto: cui gloria & imperium in sæcula.
Amen.

Gen. 16.

Gen. 21.

4. Reg. 5.

Α Δελφός τις καθεζόμενος ἐν ὑποταγῇ πνι-
μικῶν πατέρων προσελθὼν ἐτέρῳ ἀδελ-
φῷ εἶπε· βέλομαι ἵξελθῆν τῷ πνιμικῶν με-
πατέρων, καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἡσυχᾶσαι. Ὁ δὲ πρὸς
αὐτὸν εἶπεν· ἄνθρωπος τις εἶχεν υἱόν, ὃν λα-
βὼν πρέδωκεν εἰς χεῖρας τεχνίτη, ἵνα διδάξῃ
αὐτῷ τέχνῳ. καὶ ἦν ὁ παῖς μετέωρος πρὸς τὸ ἔρ-
γον, καὶ μὴ ἡμέρας προσελθὼν τὸ μισθόκιον τῷ
ἐαυτοῦ πατρὶ, εἶπε· πάτερ, ἄρόν με ἐκ τῆς
διδασκαλίας μου, κατ' ἐμαυτὸν γὰρ μᾶλλον τιμὴν
τέχνῳ δυνάμην ἀναλαβεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ
πατὴρ αὐτοῦ· εἰ γὰρ ὑφ' ἐτέρων διδασκόμενος καὶ χει-
ραγωγούμενος σὸς ἐν μεμψήθηκας, καὶ καταμόνας τί
δύνασαι ποιῆσαι, ὦ τέκνον, μὴ μαθητεύσας, μή-
τε ὑποταγείς καθ' ὃ δεῖ; Ὁρᾷ σε, ὦ τέκνον, κα-
κίζοντα πρὸς τὴν μισθήσιν τῷ ἐαυτοῦ τέχνῳ, καὶ
φοβῶμαι μήπως εἰκὴ κεκοπίῃς εἰς σέ. ἐπιλα-
βὲ οὖν, καθ' ὃ δεῖ, τῷ ἐαυτοῦ ἐργασίας, ὦ τέ-
κνον, ὅπως τεχνίτης ἡρόμενος, εὐρήσῃς ἀνάπαυσιν
σεαυτοῦ. τοῖς γὰρ ἀπαγεύτοις συναντᾷ θάνατος.
Ὡς οὖν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητέ, μὴ σπιδάσω-
μεν ἀπορρίψαι ἀφ' ἐαυτῶν τὸ ζυγὸν τὸ ἐν Χριστῷ
ὑποταγῆς, μήποτε σὺ ἀρέσῃ Θεῷ, καὶ ἐμπε-
σόντες εἰς πειρασμόν, μὴ ἢ ὁ βοηθῶν ἡμῖν. Ἡνί-
κα γὰρ ἀπέδρα Ἀγὰρ παιδίσκεν Σάρας ἀπὸ
προσώπου τῆς κυρίας αὐτῆς, βύρων αὐτὴν ἄγγελος
ἐκ τῆς Θεᾶς εἶπεν αὐτῇ· ἀπεστράφητι εἰς τὴν κυ-
ρίαν σου, καὶ ταπεινώσῃτι ὑποπὰς χεῖρας αὐ-
τῆς. ἢ δὲ πέποιήκεν ὅτως, καθὼς ἐλαλήθη
πρὸς αὐτήν. Ὁπηνίκα δὲ ἦλθεν ὁ χαρὸς αὐτῆς,
ἀπελύθη μὴ τῶν παρρησιῶν, μὴ καὶ ἐφοδίων, ἅμα
τῷ ἐαυτῆς υἱῷ, καὶ τῶν λανωμένων αὐτῆς καὶ τὴν
ἐρημον, καὶ μελίσσης ἀπέλυσθαι τῷ δίψῃ, ἅμα
τῷ υἱῷ αὐτῆς τῷ Ἰσμαὴλ, ὃς ὑπερείδεν αὐτήν
ὁ Θεός. Χρὴ οὖν καὶ ἡμᾶς ὑπομῆν μακρο-
θύμως πᾶς θλίψιν, ὡς τῷ Κυρίῳ δεσλόντας,
καὶ σὺ ἀνθρώποις. Ἐν ὑποταγῇ καθεζόμενοι μὴ
ποιῶμεν ἔργα ἀνυποταγῆς, ἵνα μὴ παύσωμεν
καὶ ἡμεῖς ὃν τρόπον πέπονθε Γιεζὶ ὁ λειτουργὸς
τῆς τροφῆς Ἐλισαῖ· ἀλλὰ μᾶλλον ἕως τῆς
ἐναρέτης ὑποταγῆς καρπὸν τέλειον ἀποδώσωμεν
τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ὃς ἡ δύξις καὶ ὁ
κράτος εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Α

CAPUT VII.

Εἴ τις προσέλθῃ σοι μυσικῶς λέγων, δά-
μεν ἑαυτοῖς λόγον, ὥστε ἔχῃ μετ' ἀλη-
λων ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, ἵνα εἴ τις ἂν σοι εἴπω,
ἀκρίως μὴ δίχα πάσης ἀντιλογίας· εἴπα καὶ
ῥ' ἢ τ' ὅρκον, εἰ βληθῇ κατατρέψαι σε εἰς ἁ-
μαρτίαν, μὴ πείθῃς αὐτῷ, καὶ ὡς ποιοῦνται
τὸ μεγαλεῖον καὶ ἑαυτὸν ἐφαπλώσῃ χαμᾶς πρὸς
ἀδελφούς ἐν πολλῇ Θεῷ ἰκετεύων· μὴ λάβῃς ὡς
σωπὸν καὶ τὴν ψυχὴν σου· οἶδε γὰρ ὁ Διάβολος καὶ
μόνον ταῦτα πείσασθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Γραφὴν
προσφέρειν, καὶ τὴν ἀσθένειαν καὶ σαρκὸς ὀρεῖαν
λεῖπειν, καὶ ἕτερα πολλὰ μηχανᾶσθαι, ἵνα πα-
ραβάτῃ ἐν πολλῇ Θεῷ τὸν ἄνθρωπον καταστήσῃ,
ἵνα ἔχῃ καυχῆσθαι κατ' αὐτῶν. Ἀλλ' ἡμεῖς
ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας καὶ ματαιοπονίας παρορνούμε-
νοι, ἰσχυρογνώμονες ἐσόμεθα πρὸς δυνάμεις. Οἱ
γὰρ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιον θέλημα τελεῖν βεβηλωμένοι, μάλ-
λον ὅτι καὶ ἐνεργούντος αὐτοῖς Διαβόλου, πᾶσι τὴν
ἀσθενείαν καὶ τέχνῃ ἐπιτιθεύουσιν, ἵνα καὶ σκοπεῖν μὴ
δυνάτωσι· πόσῳ μάλλον καὶ τὰς τῶν ἀνθρωπι-
κῶν ἐπανηρημένους βίον ἐπιστημονικωτέροις ἐκ καὶ
νηφαλῆς, πρὸς τὸ μὴ καυχῆσθαι τὸν Διάβολον
κατ' αὐτῶν; Ἐἴδει μὲν οὖν μὴ ὁμολογῶν ὅλως, διὰ
τὴν ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ· καὶ τὸ νῦν συν-
ανηρπάγῃς τῷ λόγῳ; μὴ καταρρόνῃς· ἦ καὶ γὰρ
εἰς χεῖρας κακῶν διὰ τὸν φίλον· μὴ δῶς ὑπνον
στοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ ἐπινυσαντὸν τοῖς βλεφά-
ροις, ἵνα σώζῃ ὡς περὶ δορκὰς ἐκ βρόχων, καὶ ὡς
ὄρνεον ἐκ παγίδος. Ἀλλ' ὅμως μὴ κατὰ πίπῃς
τῇ ἀγνοίᾳ, μηδὲ συγχύνῃς· ἐστὶ γὰρ ἐπανόρθωσις
τῷ πράγματι, εἰ καὶ λοιπὸν καὶ πρὸ ὀφθαλ-
μῶν τὸ Κύριον. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ· καὶ γὰρ εἴ
ἐνοχος τῷ ὅρκῳ, εἰ καὶ μακρυῶς σεαυτὸν κακῶς.
Αὐτὸς γὰρ ὁ τὸ ἀγαθὸν κηρύξας ἐν τῷ κόσμῳ,
δι' ὑπερβολὴν φιλανθρωπίας, αὐτὸς ὁ Κύριος ἐνε-
τείλατο τοῖς ἀνθρώποις μετανοεῖν καὶ ἀπέχεσθαι ἀπὸ
πάσης ἁμαρτίας. Ὅρα οὖν μήπως πᾶς ἡδονὰς
ἑαυτοῦ ἐπιτελεῖν βεβηλωμένοι, τὸ ὅρκον προφασισώ-
μεθα, ὥς καὶ δυνάμενοι ἐστὶ ὑπεξαρτεῖν ἑαυτοὺς τῷ
δικτύῳ, φθοῖ, καὶ ἔχθρῳ. Θεὸς καὶ μνηστὴρ ἐστίν,
καὶ τοῖς βεβηλωμένοις σωθῆναι χεῖρα ὀρέγῃ. Ἐκ-
κλινον οὖν ἀπὸ κακῶν, καὶ ποιήσων ἀγαθόν, καὶ
ἐν τῷ λόγῳ τὸν λόγον τετήρηκας, καὶ τὸ εἰπόντα· ἐκ
πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσας τὰς πόδας σου,
ὥπως ἂν φυλάξῃς τὰς λόγους σου. Εἴ καὶ βέλαινα
σε τελείως πληροφορήσω, ὅτι οὐκ εἶ ἐνοχος τῷ
λόγῳ; εἰ καὶ φύγῃς τὰ κακὰ, ποιήσῃς καὶ τὰ κα-
λά;

ΣI quis ad te accesserit secreto, dicens :
conveniamus inter nos, ac simul foedus
& amicitiam ineamus, ut siquid dixerō tibi,
me sine ulla contradictione audias : deinde
etiam post iurandum si te in peccatum in-
clinare atque subvertere voluerit : ne morem
geras illi, quamvis magnifica protulerit
seque ipsum humi prostraverit, ut violes Dei
praeceptum, supplicans. *Noli acceptor esse per-* *Eccli. 4.*
sonae adversus animam tuam. Novit quip-
pe Diabolus non tantum ista subornare ;
sed etiam e Scriptura afferre, carnisque
infirmiorem allegare, ac multa alia com-
minisci, ut hominem praevaricatorem man-
datorum Dei efficiat, habeatque quod con-
tra eum gloriatur. At nos tali illius stu-
dio, inanique labore edocti, ad pieta-
tem fortes in proposito susceptoque consi-
lio erimus. Nam si illi, dum propriam
cupiunt voluntatem perficere, aut potius
operantis in eis Diaboli, tantum stu-
dium artemque exercent, ne suo fru-
strentur instituto : quanto magis eos, qui
spiritualem exercent vitam, decet peri-
tiores ac vigilantiores esse, ut ne ad-
versus eos gloriatur Diabolus ? Atqui
oportebat non jurare omnino ob praece-
ptum Salvatoris nostri Dei. At nunc ab-
reptus es verbis ? ne parvi facias. In ma-
nus enim malorum venisti propter ami-
cum tuum. *Ne dederis somnum oculis tuis,* *Matth. 5.*
neque dormitationem palpebris tuis, ut sal-
veris, tamquam damula e laqueis, & quasi
avis de reti. Verumtamen ne cadas ani-
mo, neque confundaris : est enim e-
mendatio sententiae, si de cætero prae
oculis habeas Dominum. Attende igitur
tibi ipsi : non enim obnoxius es
iurijurando, si te ipsum a malo elon-
gaveris. Nam ipse, qui euangelium in
mundo praedicavit, propter nimium su-
um in homines amorem ; ipse, in-
quam, Dominus mandavit hominibus, *Matth. 3.4.*
ut poenitentiam agant, abstineantque ab
omni peccato. Videndum igitur, ne
dum voluptates nostras explere deside-
ramus, jurisjurandi praetextum addu-
camus, quasi amplius nos ex inimici re-
tibus subducere nequeamus. Deus non
irridetur : cupientibus salvari, manum
porrigit. *Declina ergo a malo, & fac* *Psalm. 33.*
bonum : sicque sermonem servaveris, se-
cundum eum, qui dixit : *Ab omni via* *Psalm. 118*
mala prohibui pedes meos, ut custodiam
sermone tuos. Vis autem, ut plenam
perfectamque tibi fidem faciam, quod
verbis non sis obnoxius ? si mala vita-

2. Thessal. 3.

veris, bona autem egeris, subtraxerisque te ab omni homine ambulante inordinate. Audi parabolam, aut potius exemplum. Homo quidam habebat filium, qui patrem suum vehementer honorabat, studebatque omnia ejus praecepta servare, eique in cunctis obsequebarur. Alius autem quidam invidia ductus super profectu junioris, occulte accedens, dixit ei: Jura mihi adversus patrem tuum, quod quæ tibi sum dicturus, facies, servabisque absque omni contradictione. Atque ille non recte agens, juravit ipsi. Deinde post hoc dixit ad eum. Vade, ac dedecore patrem tuum affice, ipsumque plagis cæde, & noli amplius revereri conspectum ejus: & quæcunque tibi mandaverit non facienda, facito: quoniam jurasti mihi, & non poteris non obedire iis, quæ tibi a me dicta sunt. Sed numquid tantam sustinebit dementiam, aut potius impietatem filius, & non despiciet iniquissimum consilium illius, propter cultum ac reverentiam erga patrem? ad eumque respondebit: video te hominem non verum nec justum esse, sed inimicum patris mei, animæque meæ insidiatorem. At me non decipies, sicut serpens sua calliditate Evam: neque me ad impietatem versuta tua improbitate compelles. Nolo, ut me accusare vel reprehendere pater possit, quod tuæ impietati paruerim. Despicio itaque consilium tuum nefarium ob patris mei reverentiam, animæque meæ salutem: auresque meas crucis signaculo obsigno, ne amplius intret in aures meas verborum tuorum virus: ipsamque tuam consuetudinem vitabo, propter dolum in te latentem. Admonet quoque nos Apostolus, ut subtrahamus nos ab omni fratre ambulante inordinate, Nam Deus malis actionibus non colitur. Ne igitur abduci te a scelestis hominibus patiaris, carissime: ut non exacerbes Patrem tuum, qui in cælis est, contraria praeceptis ejus agendo, & non habeas excusationem in die judicii. Propter transgressionem enim mandatorum sancti Evangelii, Deum provocas. Attende tibi ipsi, summam sermonis per Prophetam edoctus: ait enim Propheta: *Juravi, & statui*, non quidem transgredi praecepta tua, & cuncta judicia tua; sed, *juravi, & statui custodire mandata tua, & omnia judicia justitiæ tuæ*: Rursusque ait: *Iniquitatem odio habui, & abominatus sum, legem autem tuam dilexi*. Et in hoc per Dei misericordiam magnas evitabis tentationes atque pericula. In illo autem eveniet

Genes. 3.

2. Thessal. 3.

Psalms. 118.

Ibidem.

Α λὰ, καὶ ἀποσῆσης σεαυτὸν ἀπὸ παντὸς ἀνδρώπυ ἀπάκτως περιπατῶντος. Ἄκκε πῶροβολὴν, μᾶλλον ὃ ἰποδείγμα. Ἀνδρώπός τις εἶχεν υἱόν· ὃ ὃς ἐτίμα τὸ ἑαυτοῦ πατέρα σφόδρα, καὶ ἐσπῶδαζε τηρεῖν πάσας τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ ἦν θεραπεύων τὸ ἑαυτοῦ πατέρα καὶ πάντα· ἕτερος δὲ τις φθόνῳ φερόμενος ἐπὶ τῇ περοκοπῇ τῆ νεωτέρῃ, περοσελθὼν λάθρα εἶπεν αὐτῷ· ὁμοσούν μοι καὶ τὸ πατέρος σε, ὅτι ὁ μέλλω σοι λέγειν, ποιήσῃς, καὶ φυλάξεις ἀνθὶ πάσης ἀνυλογίας. Οὗ ὃς καλῶς ποιῶν ὁμοσεν αὐτῷ· εἶπα μὲν τῷτο εἶπε περὶς αὐτόν· περοβλεπείς περὶ βλεῖσον τὸ πατέρα σε, καὶ κόπον αὐτόν πληγῆς, καὶ μηκέτι ἐντραπῆς τὸ περὶ σωπον αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα σοι διετείλατο μὴ ποιεῖν, ποιήσον, καθεότι ὁμοσᾶς μοι, καὶ ὃς δυνή περοκῆσαι τὸ ἀπὸ σε μοι λεχθέντων· Ἀραγε ἀνέξεῃ ὁ υἱὸς τὸ περοαίτης αφροσύνης, μᾶλλον ὃ δυοσεβείας, καὶ ὃς καταφρονήσῃ τὸ περονόμῃς αὐτοῦ συμβουλίας, ἀλλὰ τὸ τὸ πατρός περοαπείαν; καὶ περὶς αὐτόν ἀποκειθήσεται, λέγων· Θεωρῶ σε ἀνδρώπον ὃς ἀληθῆ ὄντα, δὲ ἐχθρόν μὲν τὸ πατρός μῃ καὶ τὸ ἐμῆς ψυχῆς ἐπίβδλον· ἀλλὰ ὃς ἀπατήσῃς με, ὡς ὄφεις τὴν Εὐάν τῇ περοερνία, ὃς ἐσυγκλείσῃς με περὶς ἀσέβειαν τῇ πολυπλόκῃ σε κακία. Καί γε ὃς μέμμεται με ὁ πατὴρ μὴ περοαρχήσωντά σε τῇ δυοσεβείᾳ· καταφρονῶ ὡς τὸ ἀθέσμῃς σε συμβουλίας ἀλλὰ τὸ τὸ πατρός μῃ περοαπείαν καὶ τὸ ἐμῆς ψυχῆς σωτηρίαν, καὶ τὰ ὅσα μῃ σφραγίζω τῇ σημεῖῳ τῇ περοερῇ, ἵνα μηκέτι ὁ υἱὸς τὸ λόγων σε εἰσελθῇ εἰς τὰς ἀκοᾶς μῃ, καὶ αὐτὴν τὴν σωτυχίαν σε φβύξομαι διὰ τὸ ἐν σοὶ δολιότητα. Παραγγέλλω ὃ ἡμῖν καὶ ὁ Ἀπόστολος, πέμεσθαι ἡμῆς ἀπὸ παντὸς ἀδελφῆ ἀπάκτως περιπατῶντος. Θεὸς γὰρ ἐπὶ κακῆς περάξεσιν ὃς περοαπεύεται· μὴ πίνω ἀπάγῃς, ἀγαπητὲ, ἀνδράσιν ἀμαρτωλοῖς· ἵνα μὴ περοργίσῃς τὸ Πατέρα σε τὸ ἐν ἔρανῳ, τὰ ἐναντία περάτῃων τὸ ἐντολῶν αὐτοῦ, καὶ μὴ ἔχῃς ἀπολογίαν ἐν ἡμέρᾳ κείσεως. Διὰ γὰρ τὸ περοβάσεως τῶν ἐντολῶν τὸ ἀγία βιαγγελία τὸ Θεὸν περοργίζεις· Πρόσεχε σεαυτῷ, τὸ πέρας τὸ λόγῃς διὰ τὸ Προφήτῃς διδασκόμενος· λέγῃ γὰρ ὁ Προφήτης· ὁμοσα καὶ ἔρησα ἔχῃ τὸ περοβῆναι τὰς ἐντολὰς σε, καὶ πάντα τὰ κείματά σε· ἀλλὰ ὁμοσα καὶ ἔρησα, λέγῃ, τὸ φυλάξωσθαι τὰς ἐντολὰς σε καὶ πάντα τὰ κείματα τὸ δικαιοσύνης σε· καὶ πάλιν λέγῃ· ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐβδελυξάμην, τὸ ὃ νόμον σε ἡγάπησα· καὶ ἐν τῷτῳ ἐλέει Θεὸς φεύζη μεγάλης περασμῆς καὶ κινδύνῃς· ἐπὶ ὃ ἐκεί-

νῶ ἐλεύσεται τὸ γεγραμμένον· ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτῆς εἰς κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ κορυφὴν αὐτῆς ἡ ἀδικία αὐτῆς καταβήσεται. Τοιγάρτοι ἀγάπῳ κτῆσαι καὶ ὁμόνοιαν, μὴ δὲ δι' ὀρκῶν καὶ κολακείας ἢ τῶ λοιπῶν ἀπηγορευμένων ἐκβεβιασμένην, ἀλλὰ τῷ κατὰ θεὸν τὴν ἐκ διαθέσεως ψυχῆς καπερ-
δεδυμένη· ἐν ταύτῃ γὰρ οὐδὲν ἀδικον ἢ βεβιασμέ-
νον παρεμπίπτει. Καὶ ἔσται μετὰ σοῦ ἡ χάρις τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κρά-
τος εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Παραγὰρ συγκάθισμα ἀνδρῶν ἀρετικῶν καὶ φιληδόνων λαλόντων μηδὲν πιστόν· δίκῳ γὰρ τοξομάτων ὑπερώκησι τὰς καρδίας οἱ λόγοι αὐτῶν. Εἰδὼν ὕψος διαστρέφοντες τὰς ψυχὰς ἐν λόγοις. τὰς τοιούτους τάχα διὰ συμβόλων γονορρύεις ἢ λεωρῆς ὁ λόγος καλεῖ. Ὡς περὶ γὰρ ὁ γονορρύης ἀκαθάρτον ποιεῖ καὶ τὸ νόμον, ὅπως δὲ ἀνκαθίστη ἢ παροισαλίστη· ἔτω καὶ τούτων τὸ ἀκαθάρτον ῥεύμα τὸ ἐμπαδὲς ψυχῆς καὶ ὁ παροισαλισμὸς τῶν λόγων ἐναγῆς ποιεῖ τὰς ὑποδεχο-
μενὰς· τάχα δὲ καὶ τῷ ἀφῆν τὸ λέωρας περι-
φέροντι παρκατέον, καθὼς παρκατέον, τὸ ἐμπα-
δὲς τὸ ψυχῆς αὐτῶν. Καὶ πᾶς μὲν ὁ χορὸς τῶν
ἀγίων ζώντων ἔχον τὸ περιεφίγγεσθαι τὸ ὁσφύν, τὸ
περὶ τὸν τὸ πολιτείας ἐκφάνεσθαι. καὶ γὰρ πανο-
πλίαν ἔχει Πνεύματος ἐκτίσαντο, καὶ πάν-
τοθεν ἦσαν περιεφίγγεσθαι τῇ δυνάμει τοῦ ἀγίου
Πνεύματος. Τούτους δὲ ταύτης ὁρῶμεν τὸ δωρεὰς
γεννημένους διὰ τὸ οἰκείας ἀμελείας, καὶ ὁσφύς
αὐτῶν ἐπεφίγγεσθαι τῷ σώφρονι λογισμῷ, ἀλλὰ
πάντα χαῖνα καὶ διαρρέοντα τὰ ἡθελῶν αὐτῶν,
καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις. Καὶ ὁ μὲν πάλιν τῷ
σεως νοσῶν λέγει· τί γὰρ βλάπτει τὸ συμπεριφέ-
ρεσθαι παντὶ ἀνθρώπῳ, εἴτε ὀρθῶς τιστεύοντι,
εἴτε κακῶς φρονέοντι, τὸ ὑγιὲς τὸ τῷ σεως πε-
δεύοντες; Οἱ δὲ πάλιν γαστέρα ἀναχολόμενοι καὶ
περὶ τὰς ὑπογαστρίδας ἡδονὰς ἐρῶσι· τί γὰρ βλά-
πτει τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ τρυφᾶν; Κακὸν, ἢ
σωματικὴ ἐπιθυμία· κακὸν, τὸ ἐπιθυμεῖν ἀλ-
λότριον, ἢ κλέπειν. Καὶ ὅταν ἐν τέτοις διελεγ-
χθῶσι, πάλιν ἐρῶσιν· ὅτι ἀπὸ ἐκείνης τῆς
πεποιήκα· ἐκλεψα, ἵνα ἐμπλήσω ψυχὴν πε-
νίας. Τί τέστιν ἔρῃματος ἀκαθαρτότερον; ἢ τί
αὐτῆς τῆς λέωρας ἀχρημονώτερον; Διὸ δὲ συγχω-
ρεῖ ὁ λόγος τέστιν τὰς ἐναγῆς λογισμὰς ἐν-
διατελεῖν ἐν τῇ παρεμβολῇ τῶν ἀγίων ψυχῶν.
ὥστε

Aniet quod scriptum est: *Convertetur labor ejus in caput ejus, & in verticem ipsius iniquitas ejus descendet.* Caritatem igitur ac unionem posside, non quidem per jura-
menta, & blanditias, aliave prohibita coactam; sed quæ secundum Deum sit, & ex animi affectu directa: quippe in qua nihil iniquum aut coactum obrepit. Erit-
que gratia Domini nostri Jesu Christi tecum: cui gloria & imperium in sæcula. Amen.

Psal. 7.

CAPUT VIII.

DEvita confessum hominum hæretico-
rum ac libidinosorum, nihil fidele
loquentium. Nam instar sagittarum, ser-
mones ipsorum vulnerant corda. Novi
quosdam sermonibus animas perverten-
tes: cujusmodi quidem homines fortasse
per symbola quædam, feminis fluxu la-
borantes & leprosos Scripturæ sermo ap-
pellat. Quemadmodum enim qui feminis
fluxu laborat, immundum reddit, secun-
dum legem, ubicumque confederit, vel
quodcumque consputaverit: sic & horum
impurus fluxus animæ male affectæ, ser-
monumque consputatio execrables reddit
fufcipientes: & fortasse illorum depravata
animi affectio cum eo, qui lepra laborat,
comparanda est, sicut jam dictum est. Et
omnis quidem sanctorum coetus zonam ha-
bebat lumbos constringentem, asperitatem
vitæ demonstrantem: nam armaturam Spi-
ritus sancti possidebant, & undequaque
virtute sancti Spiritus confirmati erant.
Istos autem ex propria negligentia hoc do-
no cernimus nudatos; nec lumbi ipsorum
cogitationibus castis coercerentur; verum cun-
cti eorum mores dissoluti, atque corrupti
sermones, actionesque. Atque is qui-
dem, qui circa fidem laborat: Quid no-
ceat, inquit, cum quovis homine versari,
sive recte credat, sive male sentiat; mo-
do sanam nos fidem teneamus? At qui
voluptatibus ventris indulgent, his quæ
infra ventrem sunt, dicent: Et quid obesse
poterit edere, ac bibere, & deliciis frui?
Mala est corporalis concupiscentia: ma-
lum est concupiscere rem alienam, seu
furari. Et siquando de his quoque co-
arguantur, iterum dicent: Necessitate
coactus hoc feci. Furatus sum, ut esu-
rientein explerem animam. Quid hoc
dicto impurius? aut ejusmodi lepra tur-
pius ac indecentius? Ideo non permit-
tit sermo Divinus execrandas hasce co-
gitationes in sanctorum animarum ca-

Lev. 15. 22

Levit. 13.
Num. 12.

stris

stris versari : sicut neque lepræ contactu notatos finit Lex tentoria figere in medio castrorum filiorum Israël . Etenim turpissimum revera in medio illustrium atque sanctarum cogitationum morari ; & immundis interim cogitationibus aditum præbere . Dissolutionem autem , ac turpitudinem , corruptionemque operum ipsorum , atque indecens propositum , & inverecunda ac inexcusabilia eorum opera innuens , dicit : Quicumque tactus fuerit lepra, vestimenta ejus dissuta sint , & caput ipsius revelatum , & circa os ejus contegatur , & immundus vocabitur omnibus diebus , quibus fuerit super eum lepræ contactus : & immundus cum sit , immundus erit , separatusque sedebit , & extra castra erit conversatio ejus . Ex his sunt , qui dicunt : *Comedamus , & bibamus : cras enim moriemur* . Sunt autem isti hominum , qui a veritate aberrant , sermones , atque etiam hæretici sensus . Nam hæretici suum volentes confirmare errorem , ex divinis Scripturis loca atque testimonia depromere conantur , ad corda obedientium ipsis pervertenda : ad quos pulchre & magnifice quidam sanctorum enunciavit , dum sic docens ait „ Cum sit igitur tale illorum

„ argumentum, quod neque Prophetæ prædicaverunt, neque Dominus docuit, neque

„ Apostoli tradiderunt , quod abundantius

„ gloriantur plus quam cæteri cognovisse,

„ de iis , quæ non sunt scripta , legentes ;

„ & quod solet dici , de arena resticulam nectere affectantes , fide digna aptare conantur iis , quæ dicta sunt,

„ vel parabolas Dominicas , vel dictiones

„ Propheticas , aut sermones Apostolicos ,

„ ut illorum figmentum testimonio non

„ carere videatur . Ordinem quidem ,

„ & textum Scripturarum supergredientes

„ atque transilientes , & quantum in

„ ipsis est , solventes membra veritatis .

„ Transferunt autem , & transfigunt ,

„ & alterum ex altero facientes , seducunt

„ multos ex eis , quæ aptant ex Dominicis eloquiis , male composito commento . Quomodo siquis Regis imaginem

„ bene diligenterque fabricatam ex gemmis pretiosis a sapiente artifice , solvens subjacentem hominis figuram , transferat gemmas illas , & reformans , faciat ex iis formam canis , aut vulpeculæ : & hanc male dispositam , dehinc distingat determinetque , & dicat , hanc esse Regis illam imaginem bonam , quam sapiens artifex fabricavit , ostendens gem-

„ mas ,

Levit. 13.

Isai. 22.

1. Cor. 15.

S. Irenæus
lib. I. advers.
hæres. cap. I.

A ὡς περ ἐστὶ τὰς κατεσκευασµένους τῇ ἀφῇ τῆς λέπρας ἀφίησιν ὁ νόμος τῇ ἐξαι σκηνῇ ἐν μέσῳ πρεσβυτέρων ἡν Ἰσραὴλ . Καὶ γὰρ ἀχρεώτατον ἀληθείας ἀναμέσον λαμπρὰν καὶ ἀγίων νοημάτων ἀφαιεῖν , ἢ πρεσβυτέρων διδόναι ἀκαθάρτοις λογισμοῖς . Τὸ χαῦνον δὲ καὶ ἀχρημον καὶ ἀφαιεῖν τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ τὸ ἀνάχωντον τὸ πρῶτον αὐτῶν καὶ τὸ ἀπαρρησίαστον καὶ ἀναπολόγητον τῶν ἐργῶν αὐτῶν ἀνιήσιμος λέγει . καὶ ὁ λεπρός ἐν ᾧ ὅτιν ἡ ἀφῇ , τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐξαι παραλελυµένα , καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτῶν ἀκατακάλυπτος , καὶ πρὸς τὸ εἶδος αὐτῶν περιβαλέσθω , καὶ ἀκαθάρτος κικλήσκει τὰς πᾶσας τὰς ἡμέρας , ὅσας ἡ ἐπὶ αὐτὸν ἡ ἀφῇ , ἀκαθάρτος ὢν , ἀκαθάρτος ἔστω , κεχωρισµένος καθέσθω , ἔξω δὲ πρεσβυτέρων ἔστω αὐτῶν ἡ ἀφαιεῖν . ἐκ τούτων εἰσὶν οἱ λέγοντες , Φάγωµεν καὶ πόωµεν , αἰεὶ γὰρ ἀποθνήσκουµεν . Οὗτοι δὲ οἱ λόγοι ἀνθρώπων ὑπάρχουσι πεπλανηµένων ἀπὸ τῆς ἀληθείας , ἀλλὰ καὶ ἀρετικὸν τὸ φρόνημα . οἱ γὰρ ἀρετικοὶ τὸ πλάττω αὐτῶν συστήσασιν βεβηλότες ἐκ τῆς θείων Γραφῶν χρηστότε καὶ μαρτυρίας περιβάλλειν ἐπιχειροῦσι τὴν ἀφαιεῖν καρδίας τῆς ὑπὸ ἡσυχίας αὐτοῖς . πρὸς ὅς καλῶς καὶ µεγάλως ἀπεφάνηται ὡς τῶν ἁγίων , ὅπως διδάξας καὶ φησὶ . “ Τοιαύτης δὲ

D “ τὸ ὑποθέσεως αὐτῶν ἔσσης , ἢν ἔτε Προφῆται

“ ἐκήρυξαν , ἔτε ὁ Κύριος ἐδίδαξεν , ἔτε Ἀπόστολοι πρέσβυτε , ἢν πρὸς τῶν ὅλων αὐχνοῖσι

“ πλεῖον τῶν ἄλλων ἐγνωκέναι ἔξ ἀρχαίων ἀναγινώσκοντες , καὶ τὸ δὲ λεγόμενον , ἔξ ἁµε

“ χοινίον πλέκειν ἐπιτιθεύοντες , ἀξιοπίστα προσαρµόζεν περιάλλοντα τοῖς εἰρηµόνοις , ἢτοι παραβολὰς Κυριακὰς , ἢ ῥήσας Προφητικὰς , ἢ

E “ λόγους Ἀποστολικὰς , ἵνα τὸ πλάσµα αὐτῶν

“ µὴ ἀµάρτυρον εἴη δοκῇ . τὸ µὲν τὰς καὶ τὸν εἰρµὸν τῆς Γραφῶν ὑπερβαίνοντες , καὶ ὅσον ἐφ’

“ ἐσσητοῖς , λύοντες τὰ μέλη τῆς ἀληθείας . μεταφέρουσι δὲ καὶ μεταπλάσσωσι , καὶ ἄλλοι ἔξ ἄλλων ποιῶντες ἑξαπατῶσι πολλὰς τῇ τῆς ἐφαρ-

“ μοζοµένων Κυριακῶν λογίων κακοσυνδέτω φατασίᾳ . ὅνπερ τρόπον εἰς βασιλέως εἰκόνα κα-

F “ λῶς κατεσκευασµένῳ καὶ ἐπιµελῶς , ἐκ φησὶ φίδων ἐπισήμων ὑπὸ σοφῶν τεχνίτην , λύσας τὸν ὑποκειµένῳ τῷ ἀνθρώπῳ εἶδεν , μετενέγκει τὰς φησὶ φίδας ἐκείνας , καὶ μεθαρµόσκει , ποιήσας µορφῇ κυνὸς ἢ ἀλώπεκος . καὶ ταύτης φάως κατεσκευασµένῳ ἔπειτα διορίζοιτο , καὶ λέγοι

“ ταύτῃ τῇ τῷ βασιλέως εἰκόνα ἐκείνην

“ τὴν καλὴν , ἢν ὁ σοφὸς τεχνίτης κατεσκεύασε ,

“ δει-

“ δεικνὺς τὰς ψηφίδας τὰς καλὰς ὑπὸ ἑ τε-
 “ χνίτε ἑ πρώτῃ εἰς τὴν βασιλέως εἰκόνα συν-
 “ τελεωθεῖσας, κακῶς δὲ ὑπὸ τοῦ δουτέρου εἰς
 “ κυνὸς μορφὴν μετενεχθείσας, καὶ διὰ τὴν τῶν
 “ ψηφίδων φαντασίας μεθοδεύοι τὸς ἀπειροτέρους
 “ τὸς κατάληψιν μορφῆς βασιλικῆς οὐκ ἔχον-
 “ τας, καὶ πείθοι ὅτι αὐτὴ ἡ σαφὴς τὴν ἀλώπε-
 “ κος εἰδέα ἐστὶν ἐκείνη ἡ καλὴ τοῦ βασιλέως εἰ-
 “ κὼν. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἔτοιχα μύ-
 “ θους συγκαλύπτει, διὰ τὴν ῥημάτων καὶ λέξεων
 “ καὶ πρὸς βολὰν ὁδοῦ καὶ πόδου ἀποσώζοντες,
 “ μεθαρμόζειν βέλοντα τοῖς μύθοις ἐαυτὸν τὰ
 “ λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἰκανὸς ποιῶν πειθαρχο-
 “ μνοι διὰ τὸ ὑποδείγματός, φύγωμεν τὸς διε-
 “ φθαρμένους λόγους τῶν ἀρετικῶν, καὶ τὴν ἐν ἀσωτίᾳ
 “ ζώντων τὴν μίμησιν, καὶ δοκῶσιν ἐκ τῶν Γραφῶν
 “ χρησθῆς παροτρύνοντες. ὅπως ὑγιαίνοντες τῇ τε πί-
 “ στει καὶ πράξει τέλειον καρπὸν ἀποδώσωμεν τῷ Κυ-
 “ εῖῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶ-
 “ νας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

ΜΟναχὲ ταπεινέ, κατανοή το χῆμα ὃ
 ἡμφίεσας, καὶ ἴδε πόση ἀσφοδὴ μετα-
 ξὺν τούτοις καὶ τῇ κοσμικῇ. καὶ ἐπίστησόν σε τὸ νῦν
 τί ἄρα τούτο σημαίνει, δηλαδὴ ὅτι τὸ κοσμικὸν
 ἐστὶν τε καὶ πραγμάτων τὴν ἀποβολὴν δηλοῖ, ὅ
 ἐπὶ τῇ πνευματικῇ ἐργασίᾳ τὴν ὑπόμνησιν φέρει.
 Μὴ οὖν ἀμέλει τῆς ἀρετῆς, ἀλλ’ ἐν πάσῃ δυνάμει
 ἐπιμελῆς τοῦ ἁγιασμοῦ. καὶ ὅτι ἐξεληλυθὼς ἐπὶ
 τούτοις ἐκ τῆς κοσμικῆς. κτήσασθαι σεαυτῷ τὴν ἀγνείαν,
 ἵνα ἐνοικήσῃ ἐν σοὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἄκου
 ἀγαθῆς νεδεύσεως ἐν Κυρίῳ, ἀγαπήνῃ, καὶ μὴ
 καταφρόνῃ ταύτης, ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀνάπαυσιν ἐν σεαυ-
 τῷ. Μὴ πρὸς βδελυρίας ἐπιθυμίας καὶ κο-
 λακείας μεταβάλλῃς. μή τις σε ἀπατάτω κενῶς λό-
 γοις, καὶ μὴ ζηλῇ ἐν κακοῖς, μηδὲ πρὸς
 πλάσμασιν ἀλλοτείοις. Σεαυτὸν ἀγνὸν τήρησον,
 καὶ εἰ μὴ ἤρξατο ἐμπιπρᾶν ἐν σοὶ ἡ τὴν ἁμαρτίας
 φλόξ, κατὰ βεβαιότητα ταύτῃ ἀφ’ ἧς δακρύων.
 σώζει γὰρ ὁ Κύριος τὸς ἐπιστρέφοντας ἐπ’ αὐτόν.
 Ταῦτα οὖν ἀγίσσον αὐτῷ πρὸς Κυρίῳ, ἀγαπᾷ
 γὰρ Κύριος τὸς ἐν ἀγιότητι διακρίνοντας αὐτῷ.
 κτήματι τίμιον ἢ ἀγνείαν ἐν ὁρῶν λογισμῷ. Ἐάν
 ταύτῃ ἀγαπήσῃς, ἡ πόσις Κυρίου δοξαθήσῃ, καὶ
 ἐν πάσῃ βουδομένη. ταῦτα ἀκούων ὅρα, μὴ ὁ
 Διάβολος καμνύσῃ τὸς ὀφθαλμούς τῆς ἀφροσύνης
 σε, λογισμοῖς μεταβάλλῃς. ὁ κενὸς γὰρ ὁ βοηθεῖ

A „ mas, quæ bene quidem a primo artifi-
 „ ce in Regis imagine compositæ erant,
 „ male vero a posteriore in canis figuram
 „ translatae sunt: & per gemmarum phan-
 „ tasmam decipiat idiotas, qui comprehen-
 „ sionem regalis formæ non habeant, &
 „ suadeat hanc turpem vulpeculæ figu-
 „ ram, illam esse præclaram Regis ima-
 „ ginem. Eodem modo & hi anicularum
 „ fabulas assumentes, deinde sermones,
 B „ & dictiones, & parabolas hinc inde
 „ avellentes, aptare volunt fabulis suis
 „ eloquia Dei. Itaque sufficienter ex-
 „ emplis edocti, fugiamus perversos hæreti-
 „ corum sermones, imitationemque eorum,
 „ qui in luxu ac lascivia vivunt, etsi ex
 „ Scripturis testimonia proferre videntur:
 „ ut fide, & operibus sani, fructum refe-
 „ ramus perfectum Domino nostro Jesu Chri-
 „ sto, cui gloria in sæcula. Amen.

CAPUT IX.

Considera habitum, quo indutus es, o
 humilis monache, & cerne, quantum
 sit inter hunc, secularemque discrimen:
 D diligenterque animadvertite, quidnam iste
 designet. Constat quippe, quod secularium
 morum rerumque significet abjectionem,
 spiritualiumque operationum recordationem
 afferat. Noli igitur virtutem neglige-
 re, sed totis viribus sanctificationem pro-
 cura: quoniam ideo e mundo egressus
 es. Acquire ergo tibi castitatem, ut
 inhabiter in te Spiritus sanctus. Audi
 bonam in Domino admonitionem, ca-
 E rissime, & hanc nequaquam spernas,
 ut quietem in te invenias. Noli ani-
 mum convertere ad detestabiles concu-
 piscencias, assentationesque vanas. Ne
 quis te fallat verbis inanibus, & ne
 zelaveris in malis, neque erratis atten-
 das alienis. Te castum custodi: &
 si jam coepit in te peccati flamma in-
 cendium excitare, eam lacrymis restin-
 gue: salvat enim eos Dominus, qui
 ad ipsum convertuntur. Hæc igitur ti-
 bi a Domino deposce: nam eos Domi-
 nus diligit, qui in sanctitate ipsi ser-
 viunt. Possessio pretiosa est puritas in
 cogitatione recta: hanc si amaveris, a Do-
 mino glorificaberis, & in omnibus pro-
 speraberis. Ista audiens, vide, ne Dia-
 bolus oculos mentis tuæ vanis cogitatio-
 nibus claudat: non enim ille te adjuvabit,
 F f quan-

quando ab Angelis traheris improbis, qui certe ne tibi quidem ipse opem ferre potest. Illi enim parata est gehenna, & Angelis ejus: at tibi gaudium Paradisi præparatum, si ab operibus ipsius recesseris. Tunc lætatur Diabolus, quando vitam turpiter degis: dolet autem, quando in bonis te viderit proficientem actionibus. Ne ergo jam dictam virtutem despexeris: in ejus enim exercitio parum laboris atque molestiæ capies. Verum confide, quoniam cito fructus ejus comedes. Si autem utiles commonitiones male acceperis, in novissimis te poenitebit, quando consumseris carnes corporis tui, & dices: Cur detestatus sum disciplinam, & increpationibus non acquievit cor meum: nec audiui vocem docentis me, & magistro non inclinaui aurem meam? Pene fui in omni malo, in medio ecclesiæ & synagogæ. Ne ergo salutem nostram negligamus, carissime; neque æmulemur eos, qui in lascivia & superbia, ac sine timore vivunt. Nam confusio & improprium operient eos, qui oderunt Dominum. Dies nostri currunt, & finis appropinquat. Ploremus coram Domino Deo nostro, antequam tenebris concludamur exterioribus. Quomodo dies istos cum multis lacrymis poterimus quærere, si in malis eos transegerimus, nihilque omnino profuerimus? *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis.* Beati sobrii atque vigilantes, quoniam ipsi in exultatione coronabuntur. Beati qui lugent nunc, quoniam ipsi cum electis Dei consolabuntur. Beati qui laborant in Domino, quoniam deliciae Paradisi eos manent: quibus concedatur nobis perfrui, intercessione omnium, qui complacuerunt Domino nostro Jesu Christo, cui gloria in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT X.

Vitam spirituales confectemur, carissime, ut opere fidei cooperante, ex utrisque homo reperiatur perfectus. Ad Theologiam vero tum demum vix erimus idonei, quando superando passiones, a nobis ipsi omnem affectionem carnalem exterminaverimus, nullamque occupationem mente retinuerimus. Tunc enim Spiritus sancti gratia requiem in nobis inveniens, intelligendique vim præbens, illuminabit corda nostra instar lucernæ instructæ, oleo & stuppa plenæ, in

A σοι, ὅταν ἔλκη ὑπὸ ἀγγέλων πονηρῶν, ὅπως γὰρ οὐδὲ ἐαυτῷ δυνάται βοηθῆσαι. Ἐκείνῳ γὰρ ἡ γέννα ἡτοίμαται καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. σοὶ δὲ ἡ χαρὰ τῷ πνεύματι ἡντιθέμεται, εἰ ἀποστήσῃς σεαυτὸν τῇ ἐργῶν αὐτοῦ. ὁ Διάβολος χαίρει ὅταν σὺ ἐν ἀσχημοσύνῃ ἀράγῃς. λύπη δὲ αὐτῷ ὄσιν, ὅταν σὺ πνευματικῶς ἐν ἀγαθοῖς πράξῃς. Μὴ τοίνυν καταφρόνῃς τὴν πνευματικὴν ἀρετὴν, ἐν γὰρ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῆς ὀλίγον κοπιᾷσεις. ἀλλὰ θάρσῃς· ὅτι παχὺ φάγεσαι τὴν θνητότητα αὐτῆς. εἰ δὲ πνευματικῶς ἐπωφελεῖς πράξεις, ἔχατον μεταμεληθήσῃ, ἡνίκα σωτηρίας σοι σάρκα σώματος σε, καὶ ἐρεῖς, Πῶς ἐμίσησα πνευματικὴν, καὶ ἐλέγχῃς ἑξέκλινον ἢ καρδίαν μου; καὶ οὐκ ἤκον φωνῶν πνευματικῶς με καὶ διδάσκοντός με, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐργάζομαι ἐν παντὶ κακῷ, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας καὶ συναγωγῆς. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τὴν ἐαυτοῦ σωτηρίαν, ἀγαπητέ, μηδὲ ζηλώσωμεν τὴν ἐν ἀσωτίᾳ καὶ ὑπερηφανίᾳ καὶ ἀφοβίᾳ ἀράγοντας· ἀσχύνη γὰρ καὶ ὄνειδος καλύψαι μέλει τὴν μισούνταν τὴν Κύριον. Αἱ ἡμέραι ἡμῶν τρέχουσι, καὶ τὸ τέλος ἐγγίζει· κλαύσωμεν ἐνώπιον Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, πλὴν ἡμῶν συγκλεισθῆναι ἐν σκοτεινῇ ζωῇ. πῶς αὖν ἔχωμεν ζητεῖν ταύτας ἡμέρας μὴ πολλῶν δακρύων, εἰ ἂν περὶ αὐτὰς ἐν κακοῖς διεξέλθωμεν, καὶ οὐδὲν ἔτι μὴ ὠφελησώμεν; Ἰδὲ νῦν καμρὸς ὁ πνευματικὸς, ἰδὲ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Μακάριοι οἱ νήφοντες, ὅτι αὐτοὶ σεφανωθήσονται ἐν ἀγαλλιάσει. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι αὐτοὶ πνευματικῶς κληθήσονται μὴ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ Θεῷ. μακάριοι οἱ κοπιῶντες ἐν Κυρίῳ, ὅτι ἡ τρυφή καὶ πνευματικὸς αὐτῶν μῦθος. ἥς γένοιτο πάντας ἡμῶν ἐπιτυχεῖν πνευματικῆς πάντων τῶν διαρεσησάντων τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ὃ ἢ δόξα εἰς τὴν αἰῶνα τῷ αἰῶνι. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμεν, ἀγαπητέ, ἵνα σωεργησάμεν τὴν πνευματικὴν πίστιν, τέλειος δὲ ἀμφοῖν ὁ ἀνθρώπος. Πρὸς θεολογίαν δὲ ποτε μόλις ἐπιτήδειοι ἐσώμεθα, ὅπηνίκα τὰ πάθη νικήσαντες, ἡσυχάσωμεν αὐτοῦ πᾶσαν πνευματικὴν βιωτικὴν, καὶ μηδεμίαν πνευματικὴν χάριν καὶ διάνοιαν. τότε γὰρ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀνάπαντος ὀρεῖται ἐν ἡμῖν, συνετίσασα φωτίζει τὰς καρδίας ἡμῶν, ὥστε λυχνον κατεσκευασμένον, βεβηκέντα ἐλάττω καὶ

καὶ τυππία, ἐν ᾧ περὶ τὸ πῦρ πεδραζάμενον
 ἢ ὑποκαυμένης ὕλης, ἵσταται ἢ λαμπάδα φα-
 δρύνουσα ἀφ' ὅπως, καὶ τὰς πρὸντας φωτίζουσα.
 Εἰ δ' ἔτι ὑπὸ παθῶν τυραννέμεθα, καὶ ἐν
 αὐτοῖς ἐγκυλινδούντες ἐπιχειροῦμεν τὰ ἀξιώματα,
 κινδυνεύομεν ἔχ' ἀπλῶς, ἐφομοιωθέντες λύχνῳ
 ἐστερημένῳ ἐλαίου καὶ τ' καυσικῆς ὕλης, ὅσις ὁδὸν
 πρὸς βραχὺ δύναται φέρειν ἢ πυρὸς ἢ δέρμι-
 ος καὶ ἐνέργειαν. Χρὴ οὖν πρῶτον μὲν ἐπιμελεῖ-
 σθαι τὴν ἐπισκοπὴν πρὸς ὑποδοχὴν ἢ νοερῶς φω-
 τὸς, ἵνα ἀξιοὶ ἡρώμεθα πνευματικῶν χαρισμά-
 των. Πνευματικὸν βίον διώξωμεν, ἵνα ἡρώμε-
 νος ὁ νῆς ὑπὸ τῆς Ἰεσοῖαν ἢ ἀγίας Πνεύματος ἀγια-
 σθῇ, τὸ τε σῶμα ἀφ' ἧς πνεύματος μετοχῆς.
 Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγνῶμεθα ὡς Κεῖς
 δάκρυα καταυύξεως, ἵνα κλαυόντων ἡμῶν ὡς τ'
 ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἀναθάλλῃ ἡμῶν ἢ ψυχῆς μα-
 ρασμῶς τῆς ἀμαρτιῶν. Μὴ ἀμελήσωμεν τὴν ἐαυ-
 τῶν ψυχῆς· σκάψωμεν ὡς αὐτὴν βάλλοντες κό-
 πεια, ἵνα ἀπαλυθῆσα καὶ ἐμπυρωθῆσα, ποιή-
 σῃ καρπὸν ὀχρησον τῷ δεσποτῇ· ἔχωμεν ἀντὶ
 δικέλης τῆς πάλαιαν καὶ κατὰ ἀφ' ἧς, καὶ
 ἀντὶ κόπρου ἢ δέρμιν ἢ ἀγίας Πνεύματος· ἐν
 τέτοις ἐπιμεληθῶμεν τὴν ψυχῆς, ποτίζοντες τοῖς
 δάκρυσι, ἵν' ὅπως γεωργημένη καὶ τοῖς δάκρυσι
 ἀρδευομένη ποιήσῃ τὴν ἐν δικαιοσύνῃ καρπὸν, ἵνα
 μὴ ἀμελήσαντες εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ὥρᾳ ἢ
 χειρὸς μὲν φόβος καὶ τρόμος, ὡς ὁ τ' Ἀμα-
 ληκιδῶν Βασιλεὺς, Εἰ ὅτω πικρὸς ὁ θάνατος;
 Ὁ Ἐζκίας μὴ ἀμελήσας ἐν τῇ ὑγιείᾳ αὐτῆς
 ἢ ἔργα τῆς δικαιοσύνης, ἐν χαρῇ σενοχωρίας καὶ
 θανάτου ὤρετο ὡς ἐκκλησίου ὡς Κεῖς· ἡνίκα
 γὰρ ἐδέξατο διὰ τῆς προφήτης ἢ τῆς θανάτου ἀπόφα-
 σιν, ἀπέστρεψε τὸ πρὸς ὄψον αὐτῆς ὡς τὸ πῶλον,
 καὶ προσνύξατο πρὸς Κύριον, λέγων, Μνησθῆτι
 Κύριε ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας
 ἐν καρδίᾳ ἀληθινῇ, καὶ τὰ ἀρετὰ ἐνώπιόν σου
 ἐποίησα· καὶ ἔκλαυσε Ἐζκίας κλαυθμῶ μεγά-
 λῳ. Καὶ τί πρὸς αὐτὸν ὁ ἐλεήμων Κύριος; Εὐ-
 δὺς καὶ ὡς ἀρετὴ διὰ τῆς Προφήτης ἀπέστειλε
 πρὸς αὐτὸν, λέγων. Ἦκουσα τῆς φωνῆς τῆς προσ-
 χῆς σου, καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου, καὶ ἰδὼς προσί-
 δημι πρὸς τὸν ἁγίον τῆς ζωῆς σου ἔτι δεκαπέντε,
 καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ἀσσυρίων σῶσω σε, καὶ τὰ
 ἔξῃς. Ὅπως ὁποῖον ἀγαθόν ἔστιν τὸ μὴ καταφρο-
 νητικῶς ζῆν, ἀλλ' ἔχειν αἰὲν πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς
 φόβου ἢ Κυρίου; μέγας φόβος καὶ τρόμος ἀπὸ κα-
 τὰ ἡμῶν. Φροντίσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀγαθῶν πράξεων,
 ἵνα ὤρωμεν ὑπερασπιστὴν τὸν Κύριον ἐν χαρῇ ἀνάγ-
 νης

A in qua quidem ignis subjectam mate-
 riam apprehendens, lampadem accendet
 abunde exhilarantem, ac eos, qui ad-
 sunt, illuminantem. Si vero passi-
 bus adhuc angimur & opprimimur, in
 iisque volutati dignitates petimus, non
 vulgariter periclitamur, lucernæ assi-
 milati oleo & combustibili materia
 destitutæ, quæ ne ad breve quidem
 tempus calorem & efficacitatem ignis fer-
 re poterit. Oportet ergo primum pro-
 curare præparationem ad intelligibilis
 luminis susceptionem, ut spiritualibus
 gratiarum donis digni reddamur. Vi-
 tam spiritualem festinemus, ut mens in
 potestatem Spiritus sancti redacta sancti-
 ficetur, una cum corpore per Spiritus
 participationem. Singulis diebus a Do-
 mino compunctionis lacrymas efflagite-
 mus, ut nobis de peccatis nostris flen-
 tibus, anima nostra a peccatorum cor-
 ruptione revirescat. Non negligamus pro-
 priam animam. Fodiamus circa ipsam,
 stercorea projicientes, ut emollita at-
 que calefacta, fructum utilem referat
 Domino. Pro ligone vetus ac novum
 Testamentum habeamus: & stercoratio-
 nis loco, ardorem sancti Spiritus. Istis
 curam geramus animæ, rigantes eam la-
 crymis, ut sic exculta, lacrymisque
 irrigata, fructum reddat in iustitia:
 ne ex negligentia dicamus & nos in
 separationis hora cum timore atque tre-
 more, sicut Rex Amalecitarum: *Sicci-
 ne amara mors est?* Ezechias quia
 cum valeret, non neglexerat iustitiæ
 opus, tempore angustiae ac mortis con-
 solationem apud Dominum invenit: nam
 cum mortis sententiam per Prophetam
 accepisset, convertit faciem suam ad parie-
 tem, & oravit Dominum dicens: *Me-
 mento, Domine, quomodo ambulaverim
 coram te in veritate & in corde vero,
 & quæ placita sunt coram te feci.* Fle-
 vitque Ezechias fletu magno. Et quid
 ad eum misericors Dominus? Mox &
 e vestigio per Prophetam ad ipsum mi-
 sit, dicens: *Audiui orationem tuam,
 & vidi lacrymas tuas: & ecce addo
 tempori vitæ tuæ quindecim annos: sed
 & de manu Regis Assyriorum salva-
 bo te, & reliqua.* Vides, quale
 bonum sit, non negligenter vivere,
 sed semper ante oculos timorem Dei
 habere? Magnus nobis timor ac tre-
 mor imminet. Demus & nos operam
 bonis operibus, ut tempore necessita-
 tis ac tribulationis protectorem in-
 veniamus Dominum. Prædictorum ergo

1. Reg. 15.

4. Reg. 20.

non immemor, carissime, attende tibi ipsi, & vehementer custodi animam tuam, ne quæsitâ frustreris margarita. Pietatem & temperantiam ama, ut valde proficias. Si vero negligenter vivere inceperis, crapulæ & ebrietati te dando; exterminaberis simul cum iis, qui delicatis & conquistis vescuntur cibis. Et primo quidem divinam in istis gratiam avertes. Deinde vero ab iis, qui te in his dissolutum atque impudentem cernunt, condemnaberis. Tertio, neque ipsa manuum cujusque nostrum industria ad tantos sumtus sufficiet. Inde porro enascuntur distractiones, curiositates, mendacia, injuriæ, divagationes, & erga eminentes ac sublimes personas assentationes, ac quæcumque his similia. Unde maximum bonum est pietas & temperantia. Siquidem edacitas, victusque immoderatio dissolvit; temperantia vero ædificat. Atque ista sibi mutuo adversantur, nec se una admittunt. Si ergo pietatem ac temperantiam recta cogitatione dilexeris, omnibus ex partibus exaltaberis. Pietas enim seorsim habitare docet, & non diu extra cellam versari, neque vana suadentibus commisceri. Verum neque sis de splendido vestitu sollicitus, eoque distraharis: neque multa vestimenta conteras, quieti vacans. Temperanter autem vivens, de multis expensis non eris sollicitus, præsentibus contentus. Tribus enim, aut quatuor, five quinque paxamaciis, paucisque lentibus, cæterisque leguminibus, five oleribus exigentem necessitatem explēs: Dominumque in cunctis istis adiutorem habes atque cooperatorem, vires animæ tuæ bona ipse impinguantem. Qui vero lascivis effusi sunt concupiscentiis, curis atque sollicitudinibus plena est omnis vita eorum. Quin & recordationis ipsius Dei oblivionem capiunt, quo pejus graviusque est nihil. Nam continua Dei recordatione turpes animæ passionēs recedunt, instar malefactorum, pratore accedente. Unde & mundum sancti Spiritus habitaculum efficitur. Ubi vero memoria Dei abest, ibi tenebræ ac foetor dominantur, omnisque res improba exercetur. Existimo autem quasi gradus quosdam esse in iis, quæ tum ad carnalem vitam, tum ad religiosam virtuteque ornatam conversationem referuntur. Et Diabolus quidem malitiæ inventor, qui nostrum omnium interitu gaudet, efficit, ut anima deorsum ad carnalia se inclinet: atque ita paulatim pertrahit, atque devolvit, agitque præcipientes eos, qui non multum attendunt; donec ad ipsum inferorum profundum eos deducat, peregrinos

Α κης καὶ θλίψεως. Τῶν προειρημένων μὴ ἐπιλανθάνομενος, ἀγαπητὲ, πρὸς σεαυτὸν, καὶ φύλαξον τὴν ψυχὴν σου σφόδρα, ἵνα ἔζητῃς μαρτυρίαν μὴ ἀποτυχῇς. ἀγάπα τὴν ἀλάβειαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, ὅπως ὠφελήσῃ σφόδρα. εἰ δὲ ἄρξῃ ἀφαιροεῖν κραπαλῶν καὶ μεθύσκομενος, ἀφανισθῇ ἅμα τοῖς ἐόθις τοῖς τρυφᾶς, καὶ ἐν μὲν πρώτοις τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν τέτοις ἀποστροφῇς, δεύτερον δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ὀρώντων σε ἐν τέτοις ἀναγκυωόμενος καταγνωσθῇ, τρίτον δὲ τὸ αὐτὸ ἐργόχειρον ἐκάσθῃ ἡμῶν ἔξαρκέσθῃ πρὸς ποσὴν τὴν δαπάνην. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀναφύοντα πεισασμοὶ, πραγματεῖαι, φεύσματα, ἀδικίαι, ἀποδημίαι, καὶ πρὸς τὰς ὑπερέχοντας κολακείαι, καὶ ὅσα ὅμοια τέτοις. Οὐδὲν μέγιστον καλὸν ἢ ἀλάβεια καὶ ἡ ἐγκράτεια. ἡ μὲν γὰρ ἀσθηθαι καπαλύει, ἡ δὲ ἐγκράτεια οἰκοδομεῖ. ταῦτα δὲ ἀλλήλοις ἀντίκεινται, καὶ ἀνεμπέτωλόως ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλα. Ἐὰν οὖν ἀγαπήσῃς τὴν ἀλάβειαν καὶ ἐγκράτειαν ὁρθῶ λογισμῶ, ὑψωθῇ ἐν πάντων τῶν μερῶν. Ἡ γὰρ ἀλάβεια ἐκιδιδάσκει τὸ ἰδιαίνειν καὶ τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ μὴ ἀφαιρεῖν ἐπὶ πολὺ ἔξω τῆς κεφαλῆς, μηδὲ σιωπᾶ μίγνυσθαι τοῖς μέγα πρᾶγμασιν. Ἀλλ' ὅθεν πρὸς ἐόθις λαμπρᾶς πειρασθῇ, ὅθεν ἰμάτια πολλὰ καταιείψῃς τῇ ἡσυχίᾳ χολάζων, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατεῖᾳ ὑπάρχων μὴ φροντίσης πολλῆς δαπάνης, τοῖς πρᾶγμασιν ἀρκέμενος. Τριῶν γὰρ ἡ πεντάγων ἡ πέντε παζαμητῶν, καὶ ὀλίγος φακὸς, ἢ λοιπὸς ὅσπερ, ἢ λαχάνων τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποπληροῖς. καὶ ἐν παντί τέτοις ἔχῃς βοηθὸν καὶ σωεργόν τὸ Κύριον, πιαίνοντά σε τὴν ψυχὴν τὰς διωάμεις τῇ ἀγαθῇ ἐλπίδι. Οἱ δὲ ἐκσυρέντες ὑπὸ τῶν ἀκολάσων ἐπιθυμιῶν, πᾶς ὁ βίος αὐτῶν ἐν φροντίδι. ὁ μὲν δὲ ἄλλὰ καὶ τὴν αὐτῆς μνημῆς τῷ Θεῷ λήθην λαμβάνουσι. ὁ χεῖρον ἔδὲ ἐστὶν χαλεπώτερον. Ἀλλὰ καὶ τὸ διηγεῖσθαι μνημῆς τῷ Κυρίῳ τὰ ἀσχηρὰ πάθη ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀναχωρεῖν, ὥστε κακῆργοι τὸ εὐαγγέλιον ἐπελθόντος, ὅθεν καὶ καθαρὸν οἰκητήριον τῷ ἀγίῳ Πνεύματι ἀποκαθίσταται. Ἐνθα δὲ μνήμη Θεοῦ ὅτε ἐστὶ, ὅτε τὸ σκοπὸς καὶ δυσωδία ἐπικρατεῖ, καὶ πᾶν φῶλον πρᾶγμα ἐνεργεῖ. Λογίζομαι δὲ, ὅτι ὡς βαθεῖοι τινὲς εἰσι τὸ κατὰ σὰρκα ζωῆς καὶ τὸ ἐναρέτως ἀφωγῆς. καὶ ὁ μὲν Διάβολος ὁ κακίας ἐφθρετὴς, ἡδόμενος τὸ πάντων ἡμῶν ἀπωλείας κατακτείνει τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὰ σαρκικά πρᾶγμασιν, κατ' ὀλίγον κατέλκων καὶ κυλίῳ καὶ κατακρημνὸς φέρων τὰς μὴ λίαν πρᾶσιν ἔχοντας, ἄλλοις δὲ κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν τὴν πνευματικὴν

τῷ ἁδύ, ξένος καὶ ἀμοτεῖς ποιήσας τὸ ἔργον βασιλείας. Οὐδὲν ὁ Ἀπόστολος, ὡς βαθυμῶς ἔτι τὸ ἁδύ φέροντας ἀπαειδυμῶν λέγει, Φανερά δὲ ὅτι τὰ ἔργα τὸ σαρκός· ἃ τινὰ ὅτι πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσελγεία, εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθρα, ζῆλοι, θυμοί, εἰδήαι, διχοστασίαι, ἀρέσες, φθόνοι, φόνοι, μέδαι, κῶμοι, καὶ τὰ ὅμοια τέτοις. Καὶ τί τέτων τὰ τέλη, δηλοῖ μὲν πάσης σφοδρότητος λέγων· ἃ πωρλέγω ὑμῖν, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ ποιῶντα κτενοῦντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. Διὰ τὸ ἀναγκάον ἐπὶ τὰ ἄνω ἀνατείνειν πᾶσαν ἡμῶν τὴν ἀφάνειαν, καὶ μὴ ἔαν αὐτὴν κάτω νῦν ἐπὶ τὰ ἀπηγορευμένα. Εἰ ὅ καὶ ἡ πόσις ἐκείνη ἡμᾶς ὁ Ἐχθρὸς ἐν ἡμῖν, ἀφανατωμένον ταχέως, ἵνα μὴ κατελκύνσας ἡμᾶς καὶ ἐπὶ λοιπὰ κακὰ, κατ' ὀλίγον κυλίον καὶ φέρων ἡμᾶς, πῶμα ἐπὶ πῶματι, ἔχατον καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ βυθὸν τὸ ἀπωλείας καὶ ἀπογνώσεως κατατρέψαι. Εἰ ὅ ἐπὶ πάντα τὰ ἀπηγορευμένα ἡμᾶς διήγαγον ὁ Ἐχθρὸς, μὴ ἐπιμεινόμενος πῶς αὐτοῖς, μηδὲ ἀπογνώσας ἑαυτῶν· δυνατὸν γὰρ ὑπερβάλλειν ταῦτα πάντα ἀφ' ἧς μετανοίας, ὅ ἐν αὐτῷ τῷ σκάμματι τὸ ὁσεβείας ἐξάγει. Τότε λοιπὸν θεωρῶν ὁ Κύριος τὴν μεταβολὴν καὶ εἰλικρινῆ ἡμῶν μετάνοιαν, καὶ ὅτι αὐτὸν μόνον ἐπιποθεῖμεν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, καὶ τὰ ἄρεσά αὐτῷ ποιεῖμεν, ἕκτι ὡς δούλοις λαλήσας πρὸς ἡμᾶς, ὡς φίλοις γνησίοις, ἐπὶ τὰς τελειότερας καὶ ὑψηλοτέρας ἀρετὰς προσκαλέσας ἡμᾶς, λέγων· φίλε, προσανάβηθι ἀνώτερον· τέτεις, ἐπὶ τὴν καλὴν ἀνοδον, καὶ εἰς ἔραντες ἀνάγει, ἥς οἱ βαθυμοί, πῆξις, ἐλπίς, ἀγάπη, καὶ οἱ λοιποὶ καρποὶ τῆς πνεύματος, καὶ πολὺ ἡμῶν ἐν ἡμῖν Ἰερουσαλὴμ, χαρήσας ἡμῶν ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ἡμῶν ἔδεις ἄρρη ἀφ' ἡμῶν. Κύριος ὅ ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ καὶ ἐν τῇ βελῇ αὐτοῦ ὁδηγῆσαι ἡμᾶς, καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ τῇ κραταῇ σκεπάσαι ἡμᾶς. Οὐαὶ γὰρ καὶ ἀπώλεια ἀνθρώπων, ὅς ἐάν μὴ ἔχει τὸ Θεὸν βοηθὸν αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι ἄλλος παρέκ Θεοῦ ζῶντος· ὅτι αὐτὸς ὅτι Κύριος ἔραντες καὶ γῆς, καὶ πάντα, ὅσα αὐτὸν θέλει, καὶ ποιεῖ ἐν τῷ ἔραντῳ ἄνω, καὶ ἐπὶ τὴν γῆς κάτω, καὶ ἐν θαλάσῃ καὶ ἀβύσσῳ· καὶ οὐκ ἔστι ἕως ὅς ἀντιστήσας τῷ βελήματι αὐτοῦ· αὐτῷ ἢ δόξα καὶ ἡ μεγαλωσύνη καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

A nos, alienosque a regno coelorum illos red-
dens. Unde Apostolus tamquam gradus
quosdam ad infernum ducentes enume-
rans, ait : *Manifesta sunt autem opera car-* Gal. 5.
nis, quae sunt : fornicatio, immunditia, im-
pudicitia, idolorum servitus, veneficia, ini-
micitia, emulationes, ira, contentiones,
diffensiones, sectae, invidia, homicidia, ebie-
tates, comestiones, & his similia. Quis
autem istorum finis, magna cum vehemen-
B tia declarat, dicens : *Quae praedico vobis,*
sicut & praedixi : quoniam qui talia agunt,
regnum Dei non possidebunt. Propterea ne-
cessarium fuerit, totam nostram mentem ac
cogitationem ad superna attollere, neque
illam finire deorsum ad vetita demitti.
Si vero nos in aliquo supplantaverit ini-
micus, cito resurgamus : ne etiam ad re-
liqua nos mala pertrahat, paulatim con-
volvens, rapiensque nos ex uno lapsu in
C alium, & denique ad fundum ipsum per-
ditionis atque desperationis subvertat. Si
porro etiam nos in quaecumque prohibita
inimicus deduxerit; ne in illis permane-
mus, neque de nobis ipsi desperemus :
cum liceat ista omnia per poenitentiam
transilire, & in ipsis pietatis sepius confi-
stere. Ceterum tunc vitae mutationem,
sinceramque nostram poenitentiam cernens
Dominus, quodque ipsum solum toto cor-
D de desideremus, & quae grata atque ac-
cepta ei sunt, faciamus; non amplius ut ser-
vis loquetur nobis; sed tamquam amicos
veros, ad perfectiores sublimioresque vir-
tutes nos invitabit, dicens : *Amice, ascende* Luc. 14.
superius : idest, ad bonum, pulchrumque
ascensum, in coelos sustollentem, cuius gradus
sunt fides, spes, caritas, ceterique fructus
Spiritus : factique cives supernae Hierusalem,
gaudeat cor nostrum : gaudiumque nostrum
Joan. 16.
E nemo tollat a nobis. Dominus autem Deus
omnipotens suo nos deducat consilio, fortique
manu sua nos protegat. Vae enim, &
interitus homini non habenti Deum adju-
torem sibi : quoniam non est alius praeter
Deum vivum : quia ipse est Dominus coe-
li & terrae : & omnia quaecumque voluerit,
facit in coelo sursum, ac in terra deorsum,
& in mari, & in abyssu : neque est ullus,
qui resistere possit voluntati ipsius. Ipsi glo-
F ria, atque majestas, & magnificentia in
saecula saeculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

IN ILLUD , ATTENDE TIBI IPSI.

CAPITA DUODECIM.

PROLOGUS.

DEbitores , sumus , carissimi , ut nos inter nos admonemus , & consolemur , secundum vocem Apostoli . Dicit autem & alibi : *Scienti bonum facere , & non facienti , peccatum est illi .* Sed & Prophetam audi dicentem : *Ecce labia mea non prohibebo .* Suscipite ergo consilium etiam vilitatis meæ , obsecro : & si quidem offendi verbo , ignorem mihi tamquam homini rudi ac peccatori . Si autem recte sermones dicti sunt , hoc gratiæ opus est . Gratia igitur sermonem nobis suppeditante , non oportet cohibere labia . Malitiæ quippe pigritiam conjunxit Dominus , dicens : *Serve male & piger , oportuit te committere pecuniam meam numulariis : & veniens ego recepissem utique quod meum est , cum usura .* Donet porro nobis Dominus , qui sermonem accipimus , fructus acceptos facere & offerre Domino : cui gloria in sæcula sæculorum . Amen .

CAPUT I.

AUsculta , carissime , qui venisti , ut monachus fieres , & sæculo renunciare elegisti . Si legitime quod instituisti , perfeceris ; non modo super te gaudebunt homines , sed etiam Angeli Dei , sicut scriptum est : *Quoniam gaudium erit in cælo super uno peccatore pœnitentiam agente , quam super nonaginta novem justis , qui non indigent pœnitentia .* Quare legitime coepisti ? legitime perfice : & antequam te induas , intellige te in certamen venire . Quibuscumque autem colluctandum sit , audi eum , qui dicit : *Non est nobis colluctatio adversus sanguinem & carnem ; sed adversus principes , adversus potestates , adversus mundi rectores tenebrarum sæculi hujus , contra spiritualia nequitiae in cælestibus .* Propterea accipite armaturam Dei , ut possitis resistere in die malo . Ne ergo cursu defatigeris , donec bravium assequaris . Mundum odisti ? superbiam quoque ejus oderis . Divitias momentaneas abjecisti ? abjice etiam divitiarum fastum . Parentibus tuis carnalibus vale dixisti ? in

renun-

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ , ΠΡΟΣΕΧΕ ΣΕΑΥΤΩ .

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΩΔΕΚΑ .

ΠΡΟΛΟΓΟΣ .

Ο Φιλέτα εσμήν , ἀγαπητοί , νηθετεῖν καὶ ὡς καλεῖν εἰς τὸ ἓνα καὶ τὸ ἕτερον Ἀποστόλου φωνήν . λέγει ὁ καὶ ἐν ἐτέρῳ . Εἰδότε καλὸν ποιεῖν , καὶ μὴ ποιεῖν , ἀμαρτία αὐτῷ ὄν . Ἀλλὰ καὶ ὁ Προφήτης λέγοντος . Ἰδὲ τὰ χεῖλη μου μὴ κωλύσω . Ἀναδέξασθε οὖν συμβουλίαν καὶ τὴν ἐμὴν διδασκαλίαν , ὡς καλεῖται . καὶ εἰ μὴ ἐπιμαρτυρίᾳ λόγῳ , σύγγνωτε ὡς ἀνθρώπων ἰδιώτη καὶ ἀμαρτωλῷ . Εἰ ὁ ὁρθὸς ἐρῶνται οἱ λόγοι , τὸ πᾶν τὸ χάριτος τὸ ἔργον . Τῆς χάριτος οὖν ἐπιχορηγίας ἡμῖν τὸν λόγον , ὃ δὲ κωλύειν τὰ χεῖλη . τῇ γὰρ πονηρίᾳ τὴν ὀκνηρίαν σιωπῇ οὐ Κύριος εἰπών . Δὲ πονηρὴ καὶ ὀκνηρὴ , εἶδε σε βαλεῖν τὸ ἀργυρίον μου τοῖς τραπεζίταις , καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ σιωπῇ . Δοίῃ ἡμῖν ὁ Κύριος τοῖς εἰληφοῦσι τὸν λόγον , ποιῶν καρπὸς διωροδοκίαις , καὶ προσάγειν τῷ Κυρίῳ . ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνι . ἀμήν .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Αλλὰ καὶ ἀγαπητέ , ἐλθὼν ἡμεῖς μοναχὸς , ἀποτάξασθαι τῷ κόσμῳ ἡρετίσω . Εἰ ἀννομίμως ἐπιτελέσης , ὃ μόνον οἱ ἄνθρωποι χαρῆσονται ἐπὶ σοι , ἀλλὰ καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ . κατὰ γὰρ λέγει , ὅτι χαρὰ γίνεται ἐν ἑβραίοις ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοῶντι , ἢ ἐπὶ τοῖς ὀνειδικονταῖς δικαίοις , οἵτινες ὅτι χρεῖαν ἔχουσι μετανοίας . Τοιγάρτοι νομίμως ἤρξω ; νομίμως καὶ ἐπιτελέσω . ὡς ὁ ἐπεκινδύναται , γίνωσκε ὅτι εἰς ἀδελφῶν ἔρχη . Καὶ πρὸς τίνος ἢ πάλιν , ἀλλὰ τῷ λέγοντος . ὅτι εἰς ἡμῖν ἡ πάλιν πρὸς αἵμα καὶ σάρκα , ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς , πρὸς τὰς ἰσχυρίας , πρὸς τὰς κοσμοκράτορας τῷ σκότειν τῷ αἰῶνι τῷ τῷ , πρὸς τὰ πνευματικὰ τὴν πονηρίας ἐν τοῖς ἐπεραιοῖς . Διὰ τῷ ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ , ἵνα δυναθῇτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρίᾳ . Μὴ οὖν ἀποκάμης τρέχων , ἕως καταλάβης τὸ βραβεῖον . Τὸν κόσμον ἐμίσησας ; μίσος αὐτῷ καὶ τὴν ἀλαζονείαν . Πρόσκαμρον πλῆθος ἀπερρίψας ; ἀπὸρρίψον καὶ τὸ πλῆθος ὑπερηφανίαν . Σεαυτὸν τῷ καὶ τῷ σάρκα γονέων ἀπεξένω-

ξένωσας; ἔμεινε ἐν τῇ ἀποταγῇ, φέρων θανάτως τὰς πόνους τῆς ἀρετῆς. Ἡ γὰρ ἀποταγή ἐπὶ πρὸς μίαν ἡμέραν χρηματίζει, ἀλλὰ παρατείνεται μέχρι θανάτου. Ἐὰν ὥτως νικηφόρος βάλῃ γενέσθαι, μάθῃ φέρειν θανάτως τὰς πόνους τῆς ἀρετῆς ἐν τρυφῇ σοφίας. οἷόν τι λέγω. ὑβριζόμενος ὑπὸ βυτελεσέρων, καὶ μὴ ὀργιζόμενος. Ἰξεδενόμενος, καὶ ἀνεχόμενος. κολαφιζόμενος, καὶ ὑπομνών. συκοφαντούμενος, καὶ μακροθυμῶν. ὑπερβήμενος, καὶ διχαριζών. Ὅρα γὰρ τὸ σὸν συμπολίτην, Λάζαρόν φημι τὸ πτωχόν, ἐν ποίᾳ ἀπορίᾳ καὶ πόνῳ ὑπέμεινε τῷ Κυρίῳ. ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθοδοσίαν, καθὼς γέγραπται. καὶ γὰρ ἄξια τὰ παθήματα τῷ Ἰδὼ καὶ τῷ πρὸς τὸ μέλλουσιν ἀποκαλυφθῆναι δόξαν εἰς ἡμᾶς. Καὶ σὺ οὖν, ἀγαπητέ, ἔστω μακαρισμὸς ἔστω Κυρίου τυχεῖν ἐπιθυμήσας, τὴν τῆς ταπεινοφροσύνης ὁδὸν βάδιζε, καὶ ὁ Κύριος δωρήσεται σοὶ τὸ σέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. ὅτι αὐτὸς ὅστις ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ.

Ανδρες δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν ἀπέχουσαν ἑξήκοντα στάδια. πρὶν δὲ ποιεῖσάντων δύο ἢ τρία στάδια, συνῶντα αὐτοῖς καὶ τὴν ὁδὸν τόπος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ὕλη καὶ δένδρα δασέα σκιαζόντα, καὶ ῥεῖθρα ὕδατων καὶ πολλὴ τέρψις ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόπῳ. οἱ δὲ θεασάμενοι ταῦτα, ὁ μὲν εἰς τὴν πόλιν ἐπειγόμενος θεάσασθαι, δρομαίως τὸν τόπον παρήει. ὁ δὲ ἕτερος σταθερὰ κατανοήσας, ἔμεινε ὀπίσω. εἶτα βεληθέντος αὐτοῦ ἰξελθεῖν τῆς σκιάς τῶν δένδρων, ἐφοβήθη τὸ καύσωνα, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐν τῷ τόπῳ, ἀχολόμενον ἅμα πρὸς τὴν τέρψιν ἔτι τόπος, ἰξήλασε θηρίον ἐκ τῆς ὕλης οἰκνύτων, καὶ δραξάμενον αὐτὸν ἔσυρεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ φωλεόν. ὁ δὲ ἕτερος μὴ ἀμελήσας μηδὲ ἀπαχολήσας αὐτὸν πρὸς τὰ κάλλη τῶν δένδρων καὶ τὸν τόπον, τὴν πόλιν κατέλαβεν.

Ὁ ἀδελφὸς λέγει. Τὴν ἐπίλυσιν τῆς μαθεῖν θέλω, ἐπεὶ ἐννοῶ τί ὅστις ταῦτα. Ἄκου, φησὶ, τῆς χάριτος ἡμῖν συνεργήσης. Οἱ δύο ἄνθρωποι εἰσιν οἵτινες ἤρξαντο βαδίζειν καὶ ἀγωνίζεσθαι πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀσεβείας. ὁ δὲ ἕτερος, βελόμενος ἐκκοῦσαι αὐτὸς τὸν δρόμον, ἐμφορεῖ αὐτοῖς ἐπιθυμίας δαμονιώδεις, κενοδοξίαν, φιλαρχίαν, ὑψηφανίαν, καὶ ὅσα ὅμοια τούτοις.

A renunciationis proposito persevera, genere virtutum labores perferens. Non enim ad unum dumtaxat diem renuntiatio appellatur, sed extendit se usque ad mortem. Si vere victor evadere velis, discite fortiter tolerare virtutum molestias in mansuetudine sapientiae. Nimirum a vilioribus injuriam atque contumeliam passus, ne irascaris: despectus, sustineas: colaphis exceptus, patienter feras: calumniis circumventus, longanimum te geras: depressus ac longe relictus, gratias agas. Vide enim civem tuum, Lazarum, inquam, mendicum, in quanta inopia atque labore expectavit Dominum. Respiciebat quippe in retributionem mercedis, sicut scriptum est: *Non enim sunt condignae passionibus huius temporis ad futuram gloriam, quae revelabitur in nobis.* Quocirca & tu, carissime, qui Domini beatitudinem consequi desideras, per humilitatis viam incede: & donabit tibi Dominus coronam vitae, quam repromisit diligentibus ipsum. Quoniam ipsius est gloria in saecula. Amen.

Luc. 16.

Rom. 8.

2. Tim. 4.

Jacob. 1.

CAPUT II.

PARABOLA.

Duo viri proficiscebantur ad quamdam civitatem, quae stadiis aberat triginta. Cum autem duo aut tria jam conficissent stadia, obtulit se in via locus, in quo silvae, & arbores erant umbrosae, & fluentia aquarum, multaque ibidem delectatio. Qui dum contemplarentur ista, alter quidem ad urbem spectandam contendens, instar cursoris locum praeteribat; alter vero cum constitisset, ut contemplaretur, remansit retro. Deinde cum prodire jam vellet extra arborum umbram, calores timuit: atque ita diutius ibidem dum remaneret, locique simul amoenitate sese oblectaret atque occuparet; bestia ex iis, quae in silva commorantur, prodiit, apprehensumque ipsum pertraxit in suum antrum. Alter vero, qui neque neglexisset, neque forma arborum locique se detineri passus esset, recta ad urbem perrexerat.

F Ad haec Frater: interpretationem, inquit, istius addiscere cupio: quoniam quid sibi velint ista, non assequor. Cui ille: Audi, inquit, gratia nobis cooperante. Duo homines sunt, qui ad pietatis iter, scopumque ambulare atque contendere coeperunt. Inimicus autem eos a cursu impedire cupiens, desideria ipsis ingerit daemoniaca, videlicet, inanem gloriam, ambitionem, superbiam, ac quaecumque

que alia his finilia. Quorum ille qui ad supernæ vocationis bravium comprehendendum in Christo sollicite properabat, ab istis non est detentus. Qui vero arborum, locique amœnitate capi se atque occupari passus est, hic est, qui suam avertit mentem ab invisibilibus ad visibilia. Porro æstus est labor atque molestia virtutum. Quod autem ipse in loco tardaret, & a bestiis caperetur; hoc mentem ac cogitationem desiderio terrenarum rerum inhærentem denotat: unde, instar sævientis feræ, peccatum egrediens apprehendit eum, sicut scriptum est:

Jacob. 1. Nam concupiscentia cum conceperit, parit peccatum: peccatum vero cum consummatum fuerit, generat mortem. Quare, carissimi, fugiamus desideria sæcularia, ne forte rursus in servitutem redigamur peccati. Ait enim Salvator: Amen dico vobis: omnis qui facit peccatum, servus est peccati. Serviamus ergo libenter atque hilariter Deo, qui nos libertate donavit, & ne corruptionis passionibus deliniamur. Neque attendamus venustati vestitus, aut cuculli, cincturæve, aut Analabi conspicui; quin potius humilia confectemur, & ab inani gloria remota, sicut decet Sanctos. Nam turpe est eos, qui maxima sibi subjecerunt, a vilioribus vinci. Sed in eo semper nostrum sit studium, ut qui intra nos est homo, placeat cordium ac renum scrutatori Deo, & inutilia despiciamus. Nemo enim duobus servire potest dominis, secundum vocem Domini. Quis enim faber addiscens, unquam pro secure hastam sibi comparat? aut quis humilitatem excolere volens, de vana gloria dimicat? aut quis cœlestia expetens, non spernit terrena? Concedat autem nobis Dominus, ut quæ grata & accepta ipsi sunt, faciamus ac cogitemus. Quoniam ipsum decet gloria in sæcula. Amen.

Jacob. 1.

Joan. 8.

*Rom. 7.
Ephes. 3.
Psalm. 7.
Matth 6.
Luc. 16.*

A τοις· καὶ ὁ μὴ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως ἐπαιγόμενος καταλαβεῖν τῆς ἐν Χειρῶ, ὑπὸ τῶν ἑκαπχέδων· ὁ δὲ ἀπχοληθεὶς πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς δένδρων καὶ τῶ πύρι, ὅπως ὅτιν οὐκ ἐκκλίνας τὸ εἶναι τὸν ἐκ τῶν μὴ βλεπομένων πρὸς τὰ βλεπόμενα· ὁ δὲ καύσων ἐστὶν ὁ πόνος τῶν ἀρετῶν. πὸ δὲ, ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ πύρι, καὶ θειάλωτον θηέσθαι, τεττ' ἐστὶ τὸ χρονίζειν τὸ λογισμόν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γνῆιν, ὅς ἡς ἐπιθυμίας ἔχελθῶσα, ὡς θειόν δεινόν, ἡ ἀμαρτία ἐπιλαμβάνεται αὐτῶ, καδὼς γέγραπται· ἡ γὰρ ἐπιθυμία συλαβῶσα τίκτει ἀμαρτίαν· ἡ δὲ ἀμαρτία ἀπτελεσθεῖσα ἀπκνύει θάνατον· Οὐδεν, ἀγαπητοί, φεύγωμεν τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, μήποτε θλώμεθα πάλιν δῆλοι τῆς ἀμαρτίας· λέγει γὰρ ὁ Σωτὴρ· ἀμὴν λέγω ὑμῖν· πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δῆλός ἐστιν τῆς ἀμαρτίας· Δεθλώσωμεν οὖν δι' ἀρέσως τῷ Θεῷ ἵνα ἡμεῖς ἐλευθερώσων, καὶ μὴ δελεασθῶμεν πρὸς τὰ πᾶσι τῆς φθορᾶς, μηδὲ προχῶμεν εὐπρεπείας εὐλισμῶ, ἡ κηκελίς, ἡ ζωναις, ἡ ἀναλάβῃς τειθανῶ, ἀλλὰ τὰ πατεινὰ μεταδιώξωμεν καὶ τὰ ἀκενόδοξα καδὼς πρέπει ἀγίοις· ἀπρεπείς γὰρ τὰς τὰ μέγιστα ὑποτάξαντας, ὑπὸ ἀτελεσμάτων ἡτῶσθαι· ὁμὰ ἀεὶ ἡ πωρὸν ἡμῶν ἔσω, ἵνα ὁ ἔσω ἡμῶν ἀνδρωπος δι' ἀρέσως γένηται τῷ ἐτάζοντι καρδίας τῶ νεφρῶς, καὶ τὸ ἀνωφελὲς καταφρονήσωμεν· Οὐδεὶς γὰρ δύναται δυοὶ κυρίοις δεθλῶν κατὰ τὴν τῶ Δεσποτῆ φωνῶν· Τίς γὰρ τέκτων, μαυθάνων ποτὲ, ἀντὶ σκεπάρνης λύγχλιν κατὰ τὰ εἶναι τῶ; ἡ τίς ταπεινοφροσύνην καπορθεῖν βεθλόμῃος πρὸς κενοδοξίας ἀντιμάχεται; ἡ τίς τῆς ἔραίων ὀρεγόμενος καὶ καταφρονεῖ τῆς γνῆιν; Οὐδὲ Κύριος δῶν ἡμῖν τὰ ἀρετὰ αὐτῶ ποιεῖν καὶ φρονεῖν· ὅτι αὐτῶ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμὴν.

B

C

D

E

CAPUT III.

DE PUGNA CARNIS.

SI porro carnis pugna in te insurrexerit, ne verearis, neque succumbas cogitationibus, ne tuum adversus te inimicum insolentior reddas, seminetque in te aliquid de suis consiliis, ac dicat: Impossibile est inflammationem in te cessare, nisi concupiscentiam expleveris; ut vulnere tibi inflicto, ex adverso consistens, tuam irrideat molliem atque ignaviam. Verum exipe-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ.

F

E· Ἄν δὲ ὁ πόλεμος τῆς σαρκὸς ἐπαλασῇ σοι, μὴ φοβῶ, μηδὲ κατὰ πίπτε τοῖς λογισμοῖς, μήπως θρασύνῃς τὸ ἔχθρόν σε κατὰ σε, καὶ ἐκπείρῃ ἐν σοὶ τὴν ἐαυτῶ νοημάτων, καὶ φησιν· ὁ δύνατὸν πᾶσαα καὶ πύρωσιν ἀπὸ σε, εἰ μὴ πληροφορήσῃς τὴν ἐπιθυμίαν σε· ἵνα τραυματίσας σε, εἴῃ ἰσχυραίας καταγελαῖν σε τῆς ἀδρα-
νείας,

νείας. Ἀλλ' ὑπομύων ὑπόμεινον τὸ Κύριον, καὶ ἔκχεον ὀνόπιον τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὴν δέησίν σου μὲν κλαυθμῷ, καὶ αὐτὸς εἰσακέσεται σε, καὶ ἀνάξει σε ἐκ λάκκου παλαμπωείας τῆς ῥυπαρᾶς λογισμῶν, καὶ ἀπὸ πολλῆς ἰλύος τῆς ἀχρεῶν φαντασιῶν, καὶ ἐρήσει ἐπὶ πτέραν ἀγιότητος τὰς πόδας σου, καὶ ὄψεται τὴν πρὸς αὐτὸν σοι βοήθειαν ἐπελθούσαν. Μόνον ὑπόμεινον, καὶ μὴ χαυνωθῇς τῷ λογισμῷ, μηδὲ ἀποκάμης ἔξαντλῶν τὴν ἀντλίαν. Ἐγγὺς γὰρ ὁ λιμὴν τῆς ζωῆς. ἔτι γὰρ λαλῶντός σου ἔρεϊ, Ἰδοὺ πάρεμι. Ἀλλ' ἰδεῖν σε τὸ ἀγῶνα περιμύει, εἰ ὄντως ἄχει θανάτου ἀνταγωνίζεις πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Μὴ οὖν ὀλιγοψύχει, ὅτι γὰρ ἐγκατέλιπέ σε. Καὶ γὰρ ὁρᾷ σε τὸ ἀγῶνα καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων χορὸς, καὶ ὁ τῶν Δαυμόνων δῆμος. οἱ Ἀγγελοι σέφανον πρὸς ἑαυτοὺς τῷ νικῶντι, οἱ Δαίμονες ἀχύνουσι πρὸς αὐτὸν τῷ ἡττημένῳ. Πολὺς ὁ ἀγὼν τῶν Ἀγγέλων περὶ σέ, ἀγαπητέ. πολλὴ ἡ πρὸς τὸν Δαυμόνων κατὰ σέ, φιλόχειρε. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, μὴ λυπήσῃς τὰς ἰδίους, καὶ χαροποιήσῃς τὰς ἀμοτεῖς. ἰδίους φημὶ τὰς ἁγίας Ἀγγέλους, ἀμοτεῖς δὲ τὰς ἀκαθάρτους Δαίμονας. Οὐκ ἔστι τόπος κρυπτός ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητέ, οὐκ ἔστι σκοτία ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, ἀδελφέ. Μὴ οὖν σε ἔξαπατάτω ὁ ἔξεναντίας. Ἐγγὺς γὰρ τῶν ποδῶν τοῦ Θεοῦ ἵστης. μὴ καταφρόνει. μέγα πρὸς γὰρ, Ὁ ἔρανος μοι θρόνος, ἢ ὅτι γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου. Μὴ ἔν χαυνωθῇς τῷ λογισμῷ, ἀλλ' ἀνδείξαι, Ἐγγὺς γὰρ ὁ βοηθός. Ἄκουε τῶν λέγοντος Προφήτου, πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς. κυκλώσαντες, ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς. ἐκύκλωσάν με, ὡσεὶ μέλισσαι κηρίον, καὶ ἔξκαυθον ὡς πυρὶς ἐν ἀκάνθαις, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς. ὡθεὶς ἀνέτραπιν ἔπεσιν, καὶ ὁ Κύριος ἀντελάβετό μου. ἰχὺς μου καὶ ὑμνηοίς μου ὁ Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν. Ὑπόμεινον ἔν ἀγωνισμῷ, ἵνα δοκιμὸς ᾖ ὁ ὀνομαζόμενος λήψῃ τὸ σέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγέλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Τὸ γὰρ πολεμεῖσθαι καὶ ἀντιπολεμεῖν πρὸς τὰ πάθη δοκίμοις ἡμῶς καθίστησι πρὸς τὴν πείραν τοῦ πολέμου. Εἰ γὰρ μὴ πολεμῶμεθα, τῶν πολεμικῶν ἴσως καταγινώσκωμεν, ἀπειροὶ ὄντες τοῦ ἀγῶνος, καὶ εἰς ὑψηλοφροσύνην περιπίπτωμεν. Οὐ δεινὸν γὰρ εἶναι τὸ πολεμεῖσθαι καὶ ἀντιπολεμεῖν καὶ τὸ

A exspectans exspecta Dominum, precesque tuas cum lacrymis coram bonitate ipsius effunde, & ipse te exaudiet, elevabitque ex lacu miserie sordidarum cogitationum, & a volutabro luti turpissimorum phantasmatum: & constituet super petram sanctitatis pedes tuos; & videbis auxilium ab ipso tibi emissum. Exspecta modo, & ne relaxeris cogitationibus, neque defatigeris sentinam exhauriendo: in propinquo quippe est portus vite. Nam te adhuc loquente dicet: Ecce adsum. Ceterum adspicere tuum certamen exspectat, an revera ad mortem usque adversus peccatum sis decertaturus. Ne ergo dejeceris animum: non enim te relinquit. Etenim tuum certamen cernit ipse, & sanctorum Angelorum chorus, & Dæmonum turba. Angeli coronas vincenti præbent: Dæmones victo dedecus afferunt. Magnum certamen Angelorum pro te, carissime: magna cura ac sollicitudo dæmonum contra te, Christo dilecte. Attende igitur tibi ipsi, ne familiares atque amicos contristes, alienosque lætitia afficias. Familiares dico, sanctos Angelos; alienos autem, impuros Dæmonas. Non est locus absconditus ab oculis Dei, carissime: non est caligo in oculis Domini, frater. Ne igitur te decipiat adversarius: juxta enim pedes Dei consistis. Ne parvi facias. Scriptum est enim: *Cælum mihi sedes, terra autem scabellum pedum meorum*. Cave igitur relaxeris cogitationibus; verum viriliter age: prope est enim auxiliator. Audi Prophetam dicentem: *Omnes gentes circumdederunt me, & in nomine Domini ultus sum eos. Circumdantes circumdederunt me, & in nomine Domini ultus sum eos. Circumdederunt me, sicut apes favum: & exarserunt, sicut ignis in spinis, & in nomine Domini ultus sum eos. Impulsus eversus sum, ut caderem: & Dominus suscepit me. Fortitudo mea, & laus mea Dominus: & factus est mihi in salutem*. Sustine igitur in certamine, ut cum probatus fueris, coronam vite accipias, quam repromisit Dominus diligentibus se. Nam impugnari a passionibus, & repugnare eisdem, probatos nos reddit ad belli periculum. Nisi enim impugnaremur, eos qui oppugnantur, fortasse condemnaremus, certaminis experientia destituti, ac in superbiam incidere-mus. Non enim grave est oppugnari, & repugnare passionibus; sed gra-

Psal. 39.

Isai. 66.
Act. 7.

Psal. 117.

2. Tim. 4.
Jacob. 1.

ve est per ignaviam cadere coram adver-
sariis, ipsisque succumbere. Resiste ergo
urenti concupiscentiæ, ut flammam, quæ
numquam extinguetur, effugere queas.
Nam si nos passiones superarint, non re-
cedent a nobis; quin & magis adversum
nos insolescent. Audi eum, qui ait:
*Mel distillat a labiis mulieris fornicariæ, quæ
ad tempus impinguat fauces tuas; postea ve-
ro felle amariorem invenies, & acutam ma-
gis gladio ancipiti.* Attende igitur tibi ipsi,
ne gloria divini aspectus priveris: nam
scriptum est: *Pacem sequimini cum omni-
bus, & sanctificationem, sine qua nemo
videbit Deum.* Cui convenit gloria in sæ-
cula sæculorum. Amen.

CAPUT IV.

NE admiseris consilium prave sentien-
tium, qui dicunt: A quo die mor-
tuus fuero, quid exspecto? eaque ad
exacerbandum Dominum Deum, qui
judicaturus est vivos & mortuos. Væ ani-
mæ obsequenti suspicioni huic. Væ ho-
mini sic sentienti. Consilium istud in
mortis promptuaria obediens sibi dedu-
cet. Hoc consilium a Deo separat, &
ad Diabolum declinare facit. Tu au-
tem tamquam fidelis pessimum consilium
fuge; & noli esse incredulus, sed fide-
lis. Nam credimus post mortem esse
judicium & retributionem. Fidelis quip-
pe est, qui repromisit: non enim injus-
tus Deus, qui obliviscatur mercedem
reddere his, qui in veritate servierint
ipsi: sicut scriptum est: *Oculus non vi-
dit, nec auris audivit, nec in cor hominis
ascenderunt, quæ præparavit Deus diligentibus
ipsum.* Cupis autem, carissime, vim nosse
sermonis? Considera, qualem gloriam etiam
super terram acquisierint Sancti; sicut scri-
ptum habetur: *Memoria justorum cum laudi-
bus, nomen autem impiorum extinguitur.* Tu
vero, carissime, fidem habe iis, quæ in divinis
Scripturis scripta sunt. Fuge autem sermones
incredulorum: *depravata enim est illorum mens
& conscientia.* Confitentur se nosse Deum;
factis autem negant. Cerne enim Herodem
regali veste amictum, ac ad populum con-
cionantem: sed quia non dedit gloriam
Deo, Angelus Domini percussit eum, &
consumptus a vermibus exspiravit, atque
interiit. Si ubi virtutem fueris adeptus,
aliquos adversum te suscitaverit honestatis
inimicus, ut te affligant; ne pertimescas,
neque

A παθῶν. ἀλλὰ χαλεπὸν τὸ ἐκ ῥαθυμίας κατα-
πεσεῖν ἑξεναντίας τῇ ὑπεναντίῳ. Ἀντίστα ἔν κτ'
τὴ φλεγμονῆς ἐπιθυμίας, ἵνα ἀφύγῃς τὴ μη-
δέποτε σβεννυμένην φλόγα. Ἐὰν γὰρ νικήσῃ ἡμᾶς
τὰ πάθη, οὐκ ἀφίσταται ἀφ' ἡμῶν, μᾶλλον δὲ
καὶ δρασύνοντα κατ' ἡμῶν. Ἄκουε δὲ λέγοντος.
μέλι ἀποσάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνῃς, ἡ
πρὸς κατὸν λιπαίνει τὸν φάρυγγα. ὕψερὸν μύτοι
πιερότερον χολῆς διήσῃς, καὶ ἡκονημένην μᾶλλον ὑπὲρ
μάχαφρα δίστομον. Πρόσεχε σεαυτῷ, ἵνα μὴ σε-
ρηθῇς τῇ δόξῃς δὲ παρ' ὧν δὲ Θεῷ. γέγραπται
γὰρ· εἰρήνην διώκετε κατὰ πάντων, καὶ τὴ ἀγία-
σμόν, ὅς χωρὶς ἑδῆς ὁφείταται τῷ Κυρίῳ. ὅτι
αὐτῷ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

MH' ἀναλάβῃς τὴν κακοφρόνων βελήν τῇ λε-
γόντων, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀποθάνω, τί
ἐσπομῶ; καὶ ταῦτα πρὸς τὸ πῦρ ὀργίζειν Κυρίῳ
τῷ Θεῷ τὴ μέλλοντα κείνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς.
Οὐαὶ ψυχῇ τῇ παιδαρχοῦ τῇ ἐπιθυμίᾳ ταύτῃ.
καὶ ἀνδρῶν τῶν ὅπως ἔχοντι. Αἴτι ἡ βελή
εἰς τὰ παμμεῖα τῷ θανάτῳ κατὰ τὴν τὴν παιδο-
μῶν αὐτῇ. αὐτῇ ἡ βελή ἀπὸ Θεοῦ μακρύνει, δὲ
πρὸς τὴ Διάβολον ἐκκλίνειν ποιεῖ. Σὺ δὲ ὁ πι-
στός φεῦγε κακὴν συμβολίαν, καὶ μὴ γίνῃς ἄπιστος, ἀλλὰ
πιστός. Πιστεύομεν γὰρ, ὅτι ἔστι μὴ θάνατον κείνῃς
καὶ ἀνταπόδοις. Πιστός γὰρ ὁ ἐπαγγελάμενος.
ὅς γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τῷ μισθῷ τῷ
δουλοῦσάντων αὐτῷ ἐν ἀληθείᾳ. κατὰ τὴν γέγρα-
πται· ὁ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ ὅς οὐκ ἤκουσε,
καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ὃ ἡτοίμα-
σεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Θέλεις δὲ γνῶ-
ναι ἀγαπητὴ τὴν δυνάμιν δὲ λόγον; Κατανόησαι
οἶαν δόξαν κέκτινται καὶ ἐπὶ γῆς οἱ ἅγιοι. κα-
τὰ τὴν γέγραπται, μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων,
ὄνομα δὲ ἀσεβῶν σβέννυται. Σὺ δὲ πίστευε ἀγα-
πητὴ τοῖς κεχαρμένοις ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς.
Φεῦγε δὲ τὴν ἀπίστον λόγον. Ἐξέγραπται γὰρ
αὐτῶν ὁ νόμος καὶ ἡ συνείδησις. Θεὸν ὁμολογῶσιν
εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνύνται. Ὅρα γὰρ τὴν Ἡρώ-
δω φορῶντα ἐοικῆτα βασιλικὴν, καὶ δημηγοροῦν-
τα πρὸς τὸ λαόν, καὶ ἀνδρῶν οὐκ ἔδωκε τὴν δό-
ξαν τῷ Θεῷ, ἄγγελος Κυρίου ἐπάταξεν αὐτόν, δὲ
θρόνος σκωληκόβρωτος ἐξέφυγεν. Ἐὰν ἐγκρα-
τὴς θρόνος τῇ ἀρετῇ, διεγείρει ὁ μισοκαλὸς ἄ-
νθρωπος κατὰ σὲ πρὸς τὸ σε ἐκθλίβειν, μὴ δειλιάσης,
μηδὲ

Proverb. 5.

Hebr. 12.

Joan. 20.

Hebr. 1.

Isai. 64.

1. Cor. 2.

Proverb. 10.

Tit. 1.

Act. 12.

μηδὲ φοδὸς τὴν δισέβειαν δι' ἀνθρώπινον φόβον. φοβερόν γὰρ τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Ἀκε ἔ Σωτήρ λέγοντος. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμεῖς διώξεσιν. Οὐδὲν γὰρ φεύγειν τὰς διεφθαρμένους λόγους τῶν κακοφρόνων ἀνθρώπων, καὶ μὴ προσέχειν χήματι μόνῳ, ἢ πολιᾷς, ἀλλ' εἰς τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρός. Οὗτοι γὰρ εἰσι πᾶσι ὧν ὁ Ἀπόστολος λέγει. ἔχοντες μόρφωσιν δισεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνημένοι. μήποτε συγκαταδόμενος τοῖς ψευδέσιν αὐτῶν λόγοις, καὶ τῆς φωνῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδῆς φερηθεῖς, ἀκέρως ἐκείνην τὴν πικρὰν καὶ ἀποθραύσθητον φωνήν, τὴν πλῆρη πένθους καὶ πικρῶν δακρύων, φλογιζόμενος ἐν τῷ πυρὶ τοῦ ἀσέβου. Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σε ἐν τῇ ζωῇ σε, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά. νῦν δὲ ὧδε πάλιν καλεῖται, σὺ δὲ ὁδωᾷσαι. Ἀλλὰ πρὸς τὸ Θεὸν ἔχε τὸ σκοπὸν μόνον, ὅπως τελέσας βίον ἐν ἀρετῇ χαρῇ ἢ ψυχῇ σε ἐν τῷ μέλλοντι ἀσῶνι μὴ τὸ δικαίον. καὶ τὴν χαρὰν σε ἔδεις ἄρει ἀπὸ σε. ὅτι τῷ Θεῷ ὁρᾷται ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

NΥνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν, ἐν οἷς ἐμπλέεσθαι πᾶς ἄνθρωπος ἵππῳ τῷ ἥλιον. μία κτ' Θεόν. ἡ δὲ ἑτέρα κτ' τὸν κόσμον. Καὶ ἡ δύνατον δίχα μιᾶς διελθεῖν τὸ ἐνεσῶτα βίον, ἢ τὴν Θεόν, ἢ τῆς κτ' τὸν κόσμον. Καὶ ἡ μὲν τοῦ κόσμου θλίψις χαλεπὴ ὑπάρχει καὶ ἀμείωτος, ἡ δὲ κτ' Θεόν ἐλπίδα ἔχει ζωῆς αἰώνιας. Σὺ ὦν, ὡς σοφός, εἰς ἣν προῆλθες, κλίνον, μηδὲ ἔλαττω. Λέγει σε τὰς λογισμὰς, ἡ γὰρ ἀκόντως συμβάλλεται σοι. ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἐπικαλεῖται τὸ Κύριον ἐν τῷ ὀχλεισθῆναι σε ὑπὸ αὐτῶν, ἔπειτα λάμβανε συμβουλίαν πατρὸς ἀνθρώπου φοβημένου τὸν Κύριον. Εἰ μὴ νουθεσίαν ὑπομείνης τῶν φοβόντων τὸν Κύριον, ἔσται σε ἡ ψυχὴ, ὡς πόλις ἀτείχιστος, καὶ ὅταν βεληνηθῇ ὁ βάρβαρος εἰσέρχεται καὶ ἀχμαλωτίζει αὐτήν. Γέγραπται γὰρ, Ἐπερώτησον τὸν πατέρα σε καὶ ἀναγγελεῖ σοι, τὰς πρεσβυτέρους σε, καὶ ἔρῃ σοι. Οὗτος δὲ σοφός δεξεται συμβουλίαν. Φύγωμεν δὲ τὴν μέδω. φύγωμεν καὶ σωτυχίαν γυναικῶν, ὅσον τὸ δυνατὸν. ἔστι λόγος γὰρ γυναικός, ὡς περ βρόχος ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ ἔλκει τὸν ἀποδεξάμενον εἰς ἀσπρὰν μίξιν. Εἰὰν καταλάβῃ σε σωματικὴ ἀρρώστια, μὴ ὀλιγοψύχει, ἀλλ' ἀχαιέτως φέρεται.

A neque ob timorem humanum pietatem deferas. Nam horrendum est incidere in manus Dei viventis. Audi Salvatorem dicentem: Si me persecuti fuerint, & vos persequentur. Quare fugere oportet corruptos prave sentientium hominum sermones; & non solum ad habitum attendere, vel canitiem; sed ad sensum viri. Hi enim sunt, de quibus ait Apostolus: Habentes speciem quidem pietatis, virtutem autem ejus abnegantes. **B** Ne forte fallacibus eorum verbis assentiens, & ab angusta, atque arcta via recedens, vocem illam acerbam, omnisque consolationis expertem, & planctu amarisque lacrymis plenam audias, flammæ, atque incendio inextinguibilis ignis traditus: Fili recordare, quia recepisti bona tua in vita tua, & Lazarus similiter mala: nunc autem hic consolatur, tu vero cruciaris. Sed ad Deum intentionem tantummodo dirige, ut de bona, religiosaque vita antea acta, gaudeat in futuro sæculo anima tua cum justis: & gaudium tuum nemo abs te auferat. Quoniam Deo gloria convenit in sæcula sæculorum. Amen.

CAPUT V.

NUnc duæ sunt tribulationes, quibus omnis sub sole homo implicatur: una secundum Deum, altera secundum mundum: & absque alterutra, sive secundum Deum, sive secundum mundum, præsentem vitam transigere impossibile est. Ac illa quidem, quæ mundi est, tribulatio difficilis est, & sine mercede: quæ autem ex parte Dei, spem vitæ æternæ habet. Tu autem ut sapiens, quam delegisti, in eam incumbe; neque tuas cogitationes sequaris: sed primum quidem Dominum invoca, quando ab iis turbaris: deinde consilium a quocumque homine Dominum timente accipe. Nisi enim admonitiones timentium Dominum sustinueris; anima tua erit instar civitatis muro destitutæ, quam cum voluerit barbarus, ingreditur ac capiet. Scriptum est enim: Interroga patrem tuum, & annuntiabit tibi: seniores tuos, & dicent tibi. Qui autem sapiens est, audiet consilia. Fugiamus porro ebrietatem: fugiamus consuetudinem mulierum, quantum in nobis erit. Nam sermo mulieris tamquam laqueus in corde, pertrahitque amplectentem eum ad turpem commissionem. Si corporalis te invaserit infirmitas, noli dejicere animum, sed cum gratiarum actione tolera. Ait enim Apostolus: Quando

Psalm. 93. infirmior, tunc potens sum. Et alibi dicit: *Beatus homo, quem tu erudieris Domine, & de lege tua docueris eum.* Projiciamus ergo sollicitudinem nostram, carissime, in Dominum: quoniam ipsi cura est de nobis. Pro victu autem nostro, operemur, dum valemus. Si vero superveniente aliqua infirmitate, Præfecti (quod absit) curam nostri abjecerint; Deus præter expectationem subsidium nobis emittet. Nam scriptum est: *Pater meus, & mater mea dereliquerunt me; Dominus autem assumpsit me.* Si pura ipsi conscientia serviamus, etiam corda Præpositorum nostrorum ipse in nos diriget, ac sua nos beatitudine dignos reddet. Ne ergo molestus tibi sit labor: nam multi etiam nihil operantes, a negligentia atque torpore turbati sunt. Discite igitur operans, ut ne discas mendicans. Noli ergo in opere tuo negligentem te præbere: quoniam scriptum est: *Dominus prope est: & laborantibus secundum Deum, multiplicem mercedem retribuet: nihil solliciti sitis.* Cæterum perfer, ut justorum promerearis requiem: in illa enim requie non erit labor, non negligentia atque pigritia, non cura & sollicitudo, non tristitia, non infirmitas, non concupiscentia prava, neque aliud hujuscemodi: sed gaudium, pax, & exultatio in Spiritu sancto. Nam Adversario nostro in gehennam ignis projecto cum omnibus Angelis, & instrumentis ejus, cunctæ actiones atque machinamenta ipsius cessabunt. Dominus autem dignos nos omnes reddat gaudio illo ineffabili: cui gloria in sæcula sæculorum. Amen.

Philipp. 4.

CAPUT VI.

A Udi carissime: Graves & curatu difficiles morbi nisi adustivis & adstrictivis medicamentis admotis, non eradicantur. Et tu carissime, veritatem audiens, cave irascaris. Si vero adversus eum, qui medicinam tibi affert, indignaris; jam te declaras fanari nolle, neque a morbo liberari, sed adhuc in sordibus hæreere malle. Nam si veritatem abscondamus, & voluptatis illecebras aliis consulamus, nihil a falsis Prophetis differimus, qui populum seducebant, ad gratiam unicuique loquentes. At Dei Prophetæ, quod veritatem prædicarent, odio habebantur & occidebantur. Non quod inter

*Matth. 23.
Hebr. 11.*

A λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστολος, Ὅταν ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι. Καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει, Μακάριος ἄνθρωπος, ὃν ἂν παρδύσῃς, Κύριε, καὶ ὅκ τῷ νόμῳ σου διδάζεις αὐτόν. Ἐπιρρίψωμεν ὅν τὴν μέεμναν ἐαυτῶν, ἀγαπητέ, πρὸς τὸ Κύριον, ὅτι αὐτῷ μέλει ὑπὲρ ἡμῶν. Περὶ δὲ τῆς ἀτροφῆς ἐαυτῶν οἱ ἰσχύοντες ἐργασώμεθα, καὶ ἐν τῷ καταλαβεῖν ἡμᾶς ἀδυναμίαν, εἰ ὅτε εἰδῶσιν ἡμῶς οἱ πνευματικοί, ὅτι ἐπερ ἀπείη, ὁ Θεὸς ἀπροσδοκῆτως ἀποσέλει ἡμῖν ἀντίληψιν. γέγραπται γάρ. Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μητήρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό μου. Μόνον ἐν καθαρᾷ συνειδήσει λατρεύσωμεν αὐτῷ, καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀφηνεμένων ἡμῶν αὐτῷ κατευθύνωμεν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἡμᾶς ἀξιώσει τῷ μακαρισμῷ αὐτοῦ. Μὴ οὖν θλίβῃς πρὸς τὴν κόπῃ, πολλοὶ γὰρ καὶ μηδὲν ἐργασάμενοι ὑπὸ τῆς ἀκηδίας ὥχληθησαν. Μὰ ἔτι τοιγαρὲν ἐργάτης, ἵνα μὴ μείδῃς προσάτης. Μὴ οὖν ὀλιγώρει ἐργαζόμενος, διότι γέγραπται, ὁ Κύριος ἐγγὺς, καὶ τοῖς κοπιῶσι κατὰ Θεὸν μισθὸν πολλὸν ἀποδώσει. μηδὲν μεμενᾶτε. ἀλλ' ὑπόμεινον τὸ Κύριον, ὅπως ἀξιώσῃς τῆς ἀναπαύσεως τῶν δικαίων. ἐν ὁκείνῃ γὰρ τῇ ἀναπαύσει ὁ κόπος ὑπάρχει, ὅκ ἀκηδία, ὁ μεμενᾶς, ὁ λύπη, ὅκ ἀσθένεια, ὅκ ἐπιθυμία κακῇ, ὅκ ἐν τῶν ὁμοίων. ἀλλὰ χαρὰ, καὶ εἰρήνη, καὶ ἀγαλλίασις ἐν Πνεύματι ἁγίῳ. Τῷ γὰρ ἀντικειμένῃ ἐμβληθέντος ἐν τῇ γεννῇ τῷ κυρὸς σὺν πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις καὶ σκεύουσιν αὐτοῦ, πάντων τῶν ἀγῶνι αὐτοῦ. Ὁ δὲ Κύριος ἀξιώσῃ πάντας ἡμᾶς ὁκείνης τῇ ἀνκλαλήτῃ χαρᾷ. ὅτι ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. ἀμήν.

E

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

A Ἰκε, ἀγαπητέ, τὰ δυσίατα πάντα, εἰ μὴ ἀφ' ἡσυχίας καὶ συνηκῶς φαρμάκων, ὅκ ἐκείνῃ. Καὶ σὺ οὖν, ἀγαπητέ, μὴ ὀργίζῃς τὰ τῇ ἀληθείας ἀκρίβειαν. εἰ δὲ ἀγανακτῇς κατὰ τὴν προσάγοντός σου τὰς ἰατρείας, ἐκδήλον σεαυτὸν ποιεῖς μὴ θέλοντα ἰαθῆναι, μηδὲ ἀπαλλαγῆναι τῷ πᾶσι, ἀλλ' ἔτι ἐρεῖ σε ἐν ῥύποις ἀφαιεῖσθαι. Εἰ γὰρ τὴν ἀληθειαν κρίψωμεν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συμβιβάζωμεν, ὅκ ἐν ἀφαιεῖσθαι τὴν ψευδοπροφητῶν, οἱ ἐπὶ τῶν λαῶν, τὰ καταδύμια ἐκείνη λαλῶντες. Οἱ δὲ τῷ Θεῷ Προφῆτῃ τῇ ἀληθειαν κηρύσσοντες ἐμίσουντο καὶ ἀποκτείνοντο. Οὐκ ὅτι

ὅτι ὁ καὶ Προφήτης ἐπιγράφω ἑμαυτὸν, ἐγὼ γὰρ ἐπίσης εἰμὶ κυὸς, ἀκολούθουτος πρὸς πάντας τῷ Κυρίῳ αὐτῷ, ὅς ὅταν ἴδῃ τὸν λύκον ἐρχόμενον, οὐκ ἡρεμεῖ, ἀλλ' αὐτὸς ἀναστὰς ὁρμᾷ κατ' αὐτῷ, καὶ οἱ ποιμένες τῷ κυνὸς ἀκούοντες ὑλακτοῦντες ἀνιστάμενοι ἐκδιώκοντες τὸν φθορέα, καὶ σώζουσι τὰ πρόβατα. Τί οὖν ἀμελεῖμεν τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, ἀγαπητοί; τί συμπεριφερόμεθα ταῖς ἐπιθυμίαις τῷ παλαῖ ἄνθρωπῳ, καὶ τὸ μὴ ἔξω ἄνθρωπον κοσμοῦμεν τῷ χήματι, τὸ δὲ ἔσω ἀφαιρούμεν ταῖς πράξεσι; Μὴ γενώμεθα σκληροκαρδιοὶ, ὡς ὁ Φαραὼ, ἵνα μὴ τῇ μερίδι αὐτοῦ ὑποπέσωμεν, μηδὲ σκληροτράχηλοι, ὡς Ἰνὸς τῷ υἱῷ Ἰσραὴλ. ὅπως μὴ τερηθώμεν τὴν γῆν τὴν ἐπαγγελίαν. Μισήσωμεν τὴν ἀγαθὴν τὴν ἀνεπισημόνων ἀνθρώπων, ὅτι οὐκ ἀκίνδυνος ἡ ὁδὸς αὐτῶν, ὡς γέγραπται, ὅτι ἔθνος ἀπολωλεκὸς βεβλήκεν καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἐπισήμη. Ὁθεν καὶ ὁ Προφήτης ἔλεγε. Κύριε παντοκράτωρ, οὐκ ἐκείδισα μὴ σιωπῶν μεταστροφῆς πασχόντων, ἀλλ' ὀλαβήμεν ἀπὸ πρὸς ὧν χερσὶ σὺ καταμόνας ἐκαθήμεν, ὅτι τοιαύτης ἐνεπλήθην. Ἀκούε ὁ δὲ ἐν ἐτέρῳ, πῶς θρηνεῖ ὁ Προφήτης τὴν θυσίαν ἡμῶν, λέγων. Οἶμοι ὅτι ἀπώλεν ὀλαβὴς ἀπὸ τῆς γῆς, ὅτι ὁ καταρτὼν ἐν ἀνθρώποις ἔχ ὑπάρχει. πάντες εἰς αἵματα δικάζοντες, ἕκαστος τὸ πλοῖόν αὐτοῦ ἐκδιβῶσιν ἐκδιβῶν, ὅτι τὸ κακὸν πᾶς χεῖρας αὐτοῦ ἐποιμύζοντες. Ἀγαπήσωμεν ἢ ἡμεῖς τὴν ὀλαβίαν. εἴαν καὶ ὀνειδισθώμεν, εἴαν δὲ μαρινωθώμεν, μὴ ἐάσωμεν αὐτήν. θησαυρὸς γὰρ ὅτι πλήρης ἀγαθῶν, πλήρης ἀρετῶν. Θεὸν δυσωπεῖ ἐπιβλέπειν εἰς ἀγαθὰ τῷ κλητιμένῳ αὐτῇ, καθὼς γέγραπται. ὅτι τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ταπεινὸν καὶ ἡσύχιον καὶ τρέμοντά μου τὰς λόγους; Καὶ μακάριος ὁ καταπύσας πάντα δι' ὀλαβίαν. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, ἀγαπητέ. μὴ ἀμέλει τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. μὴ πρόσσεχε τοῖς ἀμελεστέροις, ἀλλὰ τοῖς νήφοις, μηδὲ τοῖς ναυαγῶσι, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις. Ἔως πότε ἀνέχη δαλύνει τοῖς ἀχηνουεῖν σε βιαζομένοις; μὴ ἡμεῖς δαλοπαθῆς, ἡμεῖς δὲ μάλλον ἐλάβειν. πολλῆς νήφεις σοι χρεία. εἰς τὸ σκάμμα ἔστηκας, μὴ καταφρόνει. ὁ γὰρ ἀντίπαλος Ἰξεναντίας ἔστηκε, καθὼς γέγραπται. ὁ ἀντίδικος ὑμῶν Διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη. ὁρᾷς οἷα ἀπληρεῖα τῷ ἀντιδίκῳ, οἷα ἀποτομία; ὅτι ὁ πλῆξαι καὶ ἀφιεῖναι, εἰ μὴ θανῇ ἡς, βέλεται, ἀλλ' αὐτὸς ὁλόκληρον καταπίνει τὸν μὴ νήφοντα. Καρὸν οὖν ἔλα-

A inter Prophetas ego me referam, cum similis sim canis oves Domini sui sequenti, qui simul atque adspexerit lupum venientem, non quiescit; sed mox surgens irruit in ipsum: pastores autem audito canis latratu surgunt, & insequantur corruptorem, ac oves salvant. Quid ergo nostram negligimus salutem, carissimi? Cur circumferimur concupiscentiis veteris hominis; & externum quidem hominem habitu ornamus, internum autem operibus corrumpimus? Non duro sumus corde, instar Pharaonis; ne & partem cum ipso fortiamur; neque duræ cervicis, sicut quidam filiorum Israel, ne promissionis terra privemur. Conversationem imperitorum atque impudentum hominum oderimus: quoniam via ipsorum non est absque periculo, sicut scriptum est: *Gens absque consilio est, & non est in eis scientia.* Unde & Propheta dicebat: *Domine omnipotens, non sedi cum confessu vanitatis ludantium, sed metuebam a facie manus tue: solus sedebam, quoniam amaritudine repletus sum.* Audi porro, quomodo alibi quoque genus nostrum lugeat Propheta: *Vae mihi, inquit, quia periit pius de terra, & rectus in hominibus non est. Omnes in sanguinem judicantur: unusquisque proximum suum tribulatione tribulat, ad malum manus suas preparantes.* Diligamus igitur pietatem. Et quamvis contumeliis afficiamur, quamvis flagris cædamur, propterea non relinquamus eam: nam thesaurus est bonis abundans, & virtutibus plenus. Deum flectit ad respicienda bona ejus, qui possidet illam, quemadmodum scriptum est: *Super quem respiciam, nisi super humilem, & tranquillum, & timentem sermones meos?* At beatus, qui cuncta amore pietatis respuit. Attende igitur tibi ipsi, carissime: ne propriam salutem negligas. Noli attendere ignavis, sed vigilantibus: neque naufragantibus, sed iis, qui salvantur. Quousque tandem iis, qui ad turpia atque indecentia te compellunt, subservies? noli effici passionum servus, sed ab iis potius te liberum redde. Multa tibi vigilantia opus est. In scammate consistis: ne te inertem præbeas. Nam ex adverso hostis subsistit, quemadmodum scriptum habetur: *Adversarius vester Diabolus, tamquam leo rugiens, circuit querens quem devoret.* Cernis, quam insatiabilis sit Adversarius, quantaque ejus violentia? non enim ferire tantum vult aliquem, & semivivum relinquere; sed mox totum devorat non vigilantem. Donec ergo

Exod. 9.

Deuter. 32.

Jerem. 15.

Mich. 7.

Isai. 66.

1. Petr. 5.

T^{salm.} 146.

tempus suppetit, decerta. Nam si tempus nostrum per ignaviam deperdiderimus, aliud tempus non reperiemus. Quot quantique homines ab Adam ad nostra usque tempora fuerunt; & ubi jam sunt? Quis novit numerum? Qui formavit eos, Dominus Deus: qui educit in numero orbem suum; quique numerat multitudinem stellarum, & omnibus eis nomina vocat: ipse singulos, & uniuscujusque novit opus. Qui solus sapiens est, & bonus, & potens: qui tremendus est, & injuriarum immemor: qui miseretur eorum, qui convertuntur, & propitiatur iis, qui poenitentiam agunt. Te, Domine, creatorem nostrum, ac Deum adoramus. Tibi gloriam, & honorem offerimus; quoniam & a mea pateris te collaudari abominabili conditione. In hoc enim, Domine, magna tua misericordia atque benignitas, quod etiam indignos vocas, nec peccatores poenitentes averfari, tribulatos non despicias, & pusillanimes non derelinquis. Beata ac ter beata anima, quæ te solum concupiscit: nam quæ te desiderat, etiam mandata tua custodit. Cur igitur nos propriam negligimus salutem, carissimi? Ex momentaneis æterna revolvamus animo. Quanta enim quis cura accedit recitaturus quod didicit præceptori, aut operis manuum redditurus pensum præfecto? Cur itaque nos de hora illa non sumus solliciti, quando totius nobis vitæ reddenda erit ratio? Rursus dum quis tardat hieme ad horam vespertinam in cella aliena, compulsus adire propriam: quanta putas anxietate corripitur propter tenebras, & confusionem aëris? Et quo pacto nos inevitabilem illam ita parvipendimus viam? Quid nobis occurret, post animæ separationem a corpore? Attendamus ergo nobis ipsis, carissimi, ut in iustorum lætitia collætetur. Qui enim deceptionibus & imposturis seipsum tradiderit; multis confringetur, & affligetur, dum in hac versatur vita. Hodie comedit, bibit, & voluntatem suam, quantum potest, sed non quantum vult, explet, exultans in damno animæ suæ: postero autem die, si non habeat, quibus saturetur, plurimum contristabitur. Qui vero sibi ipsi attendit, optimum habitum assumens; hunc lætitia non deficiet, neque hæc marcescet, quæ est spes futurorum bonorum, sicut scriptum est: *Memor fui Dei, & delectatus sum*. Precamini etiam, obsecro, pro me miserabili apud Dominum. Quo-

T^{salm.} 76.

A ἔλαβες, ὡς χαρὸν ἔχομεν, ἀγωνίζε. Ἐὰν γὰρ
 τὸ χαρὸν ἀπολέσωμεν ἑαυτῶν ἐν ἀμελείᾳ, ἄλλον
 χαρὸν μὴ ὕρωμεν. Πόση ἀνθρωπότης ἐξηγήθη
 ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρις ἡμῶν, καὶ πῶς εἰσιν; ἢ τις
 ἐπίστα; αὐτῶν τὸ αἰθερόν; Κύριος ὁ Θεὸς ὁ
 πλάσας ἡμᾶς. ὁ Ἰσάγων καὶ αἰθερόν τὸ κό-
 σμον αὐτῷ, αἰθεράν πλήρη ἄστρον καὶ πᾶσιν αὐ-
 τοῖς ὀνόματα καλῶν. αὐτὸς ἐπίστα; ἕκαστον, καὶ
 B ἕκαστον τὸ ἔργον. ὁ μόνος σοφὸς καὶ ἀγαθὸς
 καὶ δυνάστης. ὁ φοβερός καὶ ἀμνησίκακος; ὁ πο-
 λυέλεος, ὁ ἐπιζητῶν τὰς ἀπλλυμένους, ὁ ἐ-
 λεῶν τὰς ἐπιστρέφοντας, καὶ οἰκτιρῶν τὰς
 μετανοῶντας. Σὲ προσκυνοῦμεν, Κύριε, τὸ πλά-
 σαιπα ἡμᾶς Θεόν. Σοὶ προσφέρομεν δόξαν
 καὶ ὑμῶν, ὅτι ἀνέχῃ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶ βδελύγ-
 ματος ὑμνεῖται. Ἐν τούτῳ γὰρ, Κύριε, μεγάλη
 C σε ἡ δόξαλαγχνία καὶ ἡ φιλανθρωπία, ὅτι καὶ
 ἀναξίως καλεῖς, ἀμαρτωλῶν μετανοῶντων ὅκ
 ἀποστρέφῃ, διλιδομένης ὁ παροργᾶς, ὀλιγοψυ-
 χῶντας ὅκ ἐγκαταλείπεις. Μακαρία καὶ τεισ-
 μακαρία ἡ ψυχὴ, ἡ σὲ μόνον ποθέσασα. ἡ
 γὰρ σε ποθέσασα, καὶ τὰς ἐντολάς σε φυλάσσει.
 Τί οὖν ἡμεῖς καταφρονῶμεν τὸ ἑαυτῶν σωτηρίας,
 ἀγαπητοί; ἐννοηθῶμεν ὅκ τὸ προσκαρῶν τὰ αἰώ-
 νια. Ἐν ποίᾳ γὰρ φροντίδι ὑπάρχει ἡς ἐν τῷ
 D προσείναι ἀπαγγέλλειν τὸ μέδιμα τὸ ἐπιτεταγ-
 μένον, καὶ ἀποδοῦναι τῷ ἐργοχείρῳ τὴν σύνταξιν
 τῷ προσεῶντι; Τί οὖν ἡμεῖς ὁ φροντίζομεν τὸ
 ὥρας ἐκείνης, ὅταν ἀπαγέμεθα λόγον παντὸς ὁ
 βίβ; Πάλιν ἐν τῷ δὲκαρῶσά ἡνα ἐν χειμῶνι,
 ὥρα ἐσπέρῳς, εἰς ἑτέρῳς κελίον ἐπειγόμενον κα-
 ταλαβεῖν τὸ ἴδιον, ἐν ποίᾳ φροντίδι ἔσται ἡ
 E σκιοτία καὶ τὸ σύγχυσιν ὁ ἀέρος; καὶ πῶς κατα-
 φρονῶμεν ἡμεῖς τὸ ἀποζητινῆς ὁδῶς; ἄρα τί συν-
 ατῶσθαι ἡμῶν μὲν τὸ χροισθῆναι ἡμᾶς ὁ σώματος;
 Προχῶμεν ἐν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ἵνα δὲφραν-
 θῶμεν ἐν τῇ ἀφροσύνῃ τῇ δικαίῳ. Ὁ γὰρ τῇ
 ἀπάτῃ ὁκδὲς ἑαυτῶν, πολλαὶ σωτελεθῶσεται καὶ
 ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ὑπάρχων. Σήμερον ἐορταί,
 πίνει, ποιεῖ τὰ θελήματα ἑαυτοῦ, κατ' ὅσον
 δύναται, ὁ κατ' ὅσον βέλεται, εὐφραυνόμενος
 F ἐπὶ ζῆμιά τὸ ἑαυτοῦ ψυχῆς. τῇ ὁ ἐπίσθῃ ἐὰν
 μὴ ἔχει τοῖς αὐτοῖς ἐμπεπληῶται, ἀφ' ὅπως λυ-
 πηθῶσεται. Ὁ ὁ προσέχων ἑαυτῷ, ἔστιν ἀγα-
 θῶν ἀναλαβὼν, τῷτον ἡ ἀφροσύνη ὅκ ὁκλεί-
 ψει, ὁδὲ μαθανθῶσεται, ἡ ἡς ἐστὶν ἡ ἐλπίς
 τὸ μελλόντων ἀγαθῶν. κατὰς γέγραπται, ἐμνή-
 σθω ὁ Θεὸς καὶ ἀφρανθῶ. Εὐχασθε καὶ πᾶσι
 ἐμῶν παλαμπῶς, πᾶσι καλῶς, πρὸς Κύριον. ὁ
 αὐτῷ

αὐτῷ ὡρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας πᾶν αἰῶν . A Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula sæculorum . Amen.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

CAPUT VII.

ΜΗ' θέλε κακῶς ἀνατρέφεσθαι, καὶ ἔχειν φήμῳ ὅκ' ἀγαθὴν, μηδὲ ἐπάμχε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἵνα μὴ σε ποιήσῃ βδέλυγμα· ἐπάμχε μᾶλλον τῇ δικαιοσύνῃ, ὅπως σε ποιήσῃ ἓνα πᾶν ἐπιδόξων. Μὴ θέλε ^{ἐξ} σκάνδαλον ψυχῶν, ὡς ἔσχε σεαυτῷ, ἵνα καὶ ἄλλος ὠφελήσῃς. Ναί, ἐκλεκετὶ ὁ Θεὸς, σεαυτῷ ὡς ἔσχε, ἵνα καὶ ἑτέρος οἰκοδομήσῃς. Μὴ θέλε ^{ἐξ} κακός, ἵνα μὴ ὀδυνηθῇς ἐπ' ἐχάτων σε. Οὐκ ἀκύνεις τί λέγῃ ἡ Γραφή, ὅτι ὑπώπια καὶ σωτεῖμα σιωπῶν κακοῖς· καὶ ἔτε μισθὸν κομιᾶνται τῷ ἀλγυδόνων; Σὺ δὲ φέρε θύναμους τὰς πόνους πᾶν ἀρετῶν ^{ἀπὸ} τὸ Κύριον, ὅπως τὸ σέφανον κομίσῃ. Εἰς τὰς γάμους κέκληκέ σε ὁ Κύριος, μὴ ἄγνῳμος, ἀλλ' ἐνδυσον ἐνδυμα γάμου, ἵνα ὀφρανθῇς ἐν τῷ νυμφῶνι αὐτῷ, ἵνα μὴ ἀκύνῃς, ὡς καταφρονήσας, Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου; καὶ τότε δὲ δειθῇς χεῖρας καὶ πόδας ἐμβαλόμενος εἰς τὸ σκότος τὸ ὑπὲρ, ὅπως ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς πᾶν ὀδυρόντων. Ἐνδυμα δὲ γάμου ἀκύνων, ἀγαπητέ, μὴ πρὸς ἱματίων νόμιζε, ἀλλὰ πρὸς ὡφελῶν ἀγαθῶν. Καὶ σὺ οὖν, ἀγαπητέ, κατηξιώθῃς κληθῆναι εἰς τὸ πᾶγμα πᾶν μοναχῶν, πᾶσδ' αὖτε τὴν ἀρετὴν ὅτι ἐπαγγελμάτων ἐπιδείξασθαι, ἵνα μὴ ἀποβλητὸς γένῃ. Μὴ εἴη σκληρὸς, μὴ φιλόδοκος, μὴ θυμώδης, μὴ ὀργίλος, μὴ φιλόνηκος, μὴ ἀκρατής, μὴ ἀνάγκυτος, ἀλλὰ μᾶλλον ὡφελῶν, ὁλοκλήρης, παπεινός, ἐγκρατής, σώφρων, ἡσυχός, εἰρηνικός, σωεπὸς, τηρῶν σε τὴν ἀγνείαν τοῦ σώματος, καθὼς σιωπεῖς τῷ Χριστῷ· ἵνα εἰπῇ ἡμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, Διατί ὅκ' ἐπεσκεψάσθε χήρας καὶ ὀρφανούς ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν; διωκηθῶμεν ἀπολογησάσθαι αὐτῷ λέγοντες· Κύριε, ἀπὸ τὸ ἐν ἡσυχίᾳ σοι ἀποειπάσθως δαδῶμεν. Εἰπῇ ἡμῖν· Ἰνατί ἀπίλους ὅκ' ἐτιρήσατε ἑαυτὰς ἀπὸ τοῦ κόσμου; τί ἐργάμεν αὐτῷ, εἰάνπερ ἐν τῷ μισθῷ μισθῶμεν; Οὐκ ἔστι δὲ ἀρετὴ αὕτη, ἀπέχεσθαι τινος τοῦ μισθῶντος ἐργῶν, ποιῆν δὲ χήματα κινῶντα ἕτερον πρὸς τὸ πᾶθος. διότι γέγραπται· ἀγαπήσεις Κύριον τὸ Θεόν σε, καὶ τὸ πλησίον σε ὡς ἑαυτόν. Φεῦγε λόγοις ἀνωφελεῖς, ἵνα μὴ ἐμπίσης εἰς λογισμὸς ἀχρεῖς. Ὡς περ γὰρ λόγοι ἀγαθοὶ ὠφελοῖσι ψυ-

NOli esse pravæ conversationis, & famæ non bonæ : neque morem geras peccato, ne te abominabilem reddat. Magis autem obtempera æquitati, atque justitiæ, ut te ex probatorum numero unum efficiat. Noli animarum scandalum esse : sed attende tibi ipsi, ut & aliis prosis. Ita sane, Dei electe, tibi ipsi attende, ut cæteros quoque ædifices. Noli malus esse, ne in novissimis tuis mœrore afficiaris. An non audis quod dicit Scriptura : Quoniam plagæ at- *Prov. 20.* que livores, & contritiones occurrent improbis : & neque mercedem referunt dolorum ? At tu fortiter virtutum labores perfer propter Dominum, ut coronam reportes. Ad nuptias invitavit te Dominus : ne ingratum te præbeas, sed veste nuptiali induere, ut in ipsius collateris thalamo, & non tamquam contemtor, audias : *Amice, quomodo huc intrasti, non Matth. 22.* habens vestem nuptialem ? Et tunc ligatis manibus, & pedibus, immitteris in tenebras exteriores, ubi erit fletus, & stridor dentium. Dum autem vestem audis nuptialem, carissime ; ne de vestimentis id existimes ; sed de bonis operibus. Et tu ergo, carissime, qui in monachorum meruisti ordinem referri, enitere, ut virtutem professionis ac promissionis demonstrates, ne reprobis efficiaris. Noli ergo durus esse, non libidinosus, non iracundus, non rixosus atque contentiosus, non intemperans, neque impudens ; sed potius mansuetus, pius, humilis, temperans, modestus, quietus, pacificus, prudens, corporisque tui puritatem servans, quemadmodum Christo pactus es : ut si in illa nobis dixerit hora : Cur non visitastis viduas, & pupillos in tribulatione eorum ? respondere queamus ei, dicentes : Domine, ut in quiete ac silentio tibi citra ullam distractionem serviremus. Sin vero dixerit nobis : Cur immaculatos non servastis vos a sæculo ? quid respondebimus ei, si quidem in eo contaminati fuerimus ? neque enim ea virtus est, quando quis ab impuro abstinere opere, & figuras interim effugit ac simulacra, quæ alios ad passionem commovent : quia scriptum est : *Diliges Dominum Deum tu- Matth. 22.* um, & proximum tuum sicut teipsum. Fuge sermones inutiles, ne in turpes cogitationes incidas. Nam quemadmodum sermones boni con-

1. Cor. 15.

Ephes. 4.

conducunt animæ : ita non boni eam pervertunt , secundum Apostolum : *corrumpunt* , inquit , *mores bonos colloquia prava*. Rursus ait : *Omnis sermo turpis ex ore vestro non procedat : sed si quis bonus est ad edificationem utilitatis atque opportunitatis , ut det gratiam audientibus . Et nolite contristare Spiritum sanctum Dei , in quo signati estis in die redemptionis . Cave dicaris inobediens , durus , temerarius , iufurro , bilinguis , murmurator , immitis , fratrum inimicus , ofor virtutis : sed potius voceris obediens , verax , modestus , taciturnus , impiger , misericors , sobrius , fratrum amator , hospitalis , cultor virtutis , consolator , religiosus . Hæc bona & utilia sunt hominibus . Ne igitur efferamur , sed magis humiliemus nos ipsos . Quæ enim est potentia nostra , ut efferamur ? nonne ecce exiguus labor nos vel humi inflectit atque prostermit ? Diligamus ergo humilitatem , ut nos exaltet Dominus . Quocirca attende tibi , ne in te dominetur iracundia , atque excandescencia , & injuriarum memoria , ut non in perturbationibus , & instabilitate vitam degas . Cæterum longanimitatem tibi ipse compara , ac mansuetudinem , innocentiam , & quæcumque decent Christianos , ut quietam , atque tranquillam vitam transigas . Excelsi sunt montes Ararat : lati campi solitudinis : validum ac vehemens est Aquilonis frigus in terra : at solis æstus in Austrum effunditur . Inter volucres coeli maxima est aquila ; at inter bestias terræ , leo : inter filios vero hominum , qui timet Dominum . Magnus Deus noster , & laudabilis valde : qui creavit omnia , & exaltat timentes se . Ipsi convenit gloria in sæcula . Amen .*

Psal. 47.
95. 144.

CAPUT VIII.

2. Cor. 4.

SI dum tu opus Domini in humilitate , ac pietate operaris , adversarius aliquos ex negligentioribus in te armet , cupiens a vita te recta remove ; ne verearis , neque timeas , aut a via recta declinaveris : cum dicat Apostolus : *In omnibus tribulationem patimur , sed non angustiamur : aporiamur , sed non destituimur : persecutionem patimur , sed non derelinquimur : deijcitur , sed non perimus : semper mortificationem Domini in corpore circumferentes , ut & vita Jesu in corpore nostro manifestetur . Semper enim nos qui vivimus ,*

A ψυχῶν, ἕως λόγῳ σὺν ἀγαθοῖς ἀνατρέφουσιν αὐτήν, καὶ τὸ Ἀπόστολον· λέγει γὰρ· Φθείρουν ἡδὴ χρεῖσά ὁμιλίᾳ κακῇ. Οἳ δὲν λέγει πάλιν· πᾶς λόγος σαφὲς ἐκ τοῦ σώματος ὑμῶν μὴ ἐκπορεύεσθω, ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῶ χάριν τοῖς ἀκούουσιν. καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὃ Θεὸς, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως. Μὴ κληθῆς ἀνήκοος, σκληρὸς, πέρπερος, ψίδυρος, δίγλωσσος, κατάλαλος, ἄσπλαγχνος,μισάδελφος,μισάρετος· ἀλλὰ μάλλον ὑπήκοος, ἀληθινὸς, σώφρων, σωπητικὸς, ἄοκνος, ὡσπλαγχνος, νηφάλιος, φιλάδελφος, φιλόζενος, φιλάρετος, ὡσεὶ κλητικὸς, ὁμιλητής· ταῦτα καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις. Μὴ ὅτι ἐπαρθεῖμεν, ἀλλὰ μάλλον ταπεινώσωμεν ἑαυτοὺς. Τί δέ ὅτι ἡ ἰσχὺς ἡμῶν, ἵνα ἐπαρθεῖμεν; σὺ ἰδὲ μικρὸς πόνος κατέκαμψεν ἡμᾶς ἕως ἐδάφους; Ἀγαπήσωμεν ὅτι τὴν ταπείνωσιν, ἵνα ἡμᾶς ὑψώσῃ ὁ Κύριος. Πρόσεχε ὅτι σεαυτῷ, μὴ κατακυριευθῆναι ὑπὸ τῆς ὀξύχειας, ὑπὸ θυμῷ, ὑπὸ μνησικακίας, ἵνα μὴ ἐντάραχον καὶ ἀκατάστατον βίον ἀγῇς· ἀλλὰ κτῆσαι σεαυτῷ τὴν μακροθυμίαν, τὴν πραότητα, τὴν ἀκακίαν, καὶ ὅσα πρέπει Χριστιανοῖς, ὅπως ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον ἀγῇς. Ὑψηλὰ τὰ ὄρη Ἀραράτ· πλατεῖα δὲ τὰ πεδία τῆς ἐρήμου· ἰσχύει τὸ ψύχος ἐπὶ γῆς βορρᾶ· ὃ δὲ καύσων ὃ ἡλίος εἰς νότον· μείζον ἐν πετεινοῖς τοῦ ἔραντος, αἰετός· ἐν δὲ τοῖς θηείοις τῆς γῆς, λέων· ἐν δὲ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν ἀνθρώπων, ὁ φοβερότερος τῶν Κυρίων. Μέγας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἀνεπὶ σφόδρα, ὁ δημιουργήσας τὰ πάντα, καὶ ὑψῶν τὰς φοβεράς αὐτῶν· αὐτῷ πρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

Εἰ ἂν, ἐργαζομένης σε τὸ ὃ Κυρίως ἔργον ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ὁμιλίᾳ, ὃ ἔστιναντίας καθοπλίσῃ ἡμᾶς τῇ ἀμελετέρει κατὰ σε, ἐκ κόψας σε τὴν ὀργῆς πολιτείας βελόνη, μὴ φοβηθῇς· μηδὲ δειλιάσῃς, μηδὲ ἐκκλίνῃς τὴν ἀδείας ὁδόν, τῷ Ἀποστόλῳ λέγοντος, Ἐν παντί θλιβόμενοι, ἀλλ' ὃ ἐκνοχωρούμενοι· ἀπορούμενοι, ἀλλ' σὺ ἔστι ἀπορούμενοι· διωκόμενοι, ἀλλ' σὺ ἐγκαταλειπόμενοι· καταβαλλόμενοι, ὅτι σὺ ἀπολύμενοι· πάντοτε ὃ νέκρωσιν ὃ Κυρίως ἐν τῷ σώματι περφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. αἰεὶ ἡμεῖς οἱ ζῶντες

τες εἰς θάνατον ὡς δίδόμεθα ἂν Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὑπόμενον ἔν τῷ Κυρίῳ, ἐκλεκτὲ τῷ Θεῷ, ὅπως οἱ ἐκθλίβοντές σε νῦν ἐκρήσων) ἐν τῇ ὡς δίδόμεθα σωτηρίᾳ σου· καθὼς γέγραπται· Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσας, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· Γῆρας γὰρ τίμιον, καὶ τὸ πολυχρόνιον, ὁδὸς αἰδομῶ ἐπὶ μεμέτρηται· Πολιὰ δὲ ὄντι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος· Εὐάρεστος τῷ Θεῷ ἡνίοχος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ ἡ κακία ἀλλάξῃ σωῆσιν αὐτῆς, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτῆς· βασκανία γὰρ φανόλητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥέμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλάξει νῦν ἄκακον· τελευθῶν ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρετὴ γὰρ Κυρίου ἦν ἡ ψυχὴ αὐτῆς· ἂν τὸ ἔσπευσεν ἐκ μέσου τῶν ημερῶν· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ ἀγνοίᾳ τὸ ποιεῖν, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῆς, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτῆς· κατακρινεῖ δὲ δίκαιος θανάτῳ τὰς ζώντας ἀσεβεῖς, καὶ νεότης τελευθῶσα πολυετὲς γῆρας ἀδίκῃς· ὄψονται γὰρ τελευτὴν σοφῆς, καὶ ἐνοήσαντες ἡ ἐβλάβησαν πρὸς αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν ἡσυχασίαν πρὸς αὐτῶν ὁ Κύριος· ὄψονται καὶ ἡξενθῆναι αὐτῆς ὅτι ὁ Κύριος ἐκκλάσεται, καὶ ἔσονται μὴ ταῦτα εἰς πῶμα ἄτιμον, καὶ εἰς ὕβριν ἐν νεκροῖς δι' αἰῶνος· ὅτι ῥήξει αὐτῆς ἀφώνους ὡρυμῆς, καὶ σαλεύσει αὐτῆς ἐκ θεμελίων, καὶ ἕως ἐσχάτου χερσὼθήσονται καὶ ἔσονται ἐν ὀδύνῃ, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολείψεται· ἐλεύσονται ἐν συλλογισμῶ ἀμαρτημάτων αὐτῶν δειλοὶ, καὶ ἐλέγξει αὐτῆς ἡ ξεναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν· Τότε γήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος καὶ ὡρῶν τον τὸν θλιφάντων αὐτὸν, καὶ τὸν ἀδελφέντων τὰς πόνας αὐτῆς· ἰδόντες αὐτὸν παραχθήσονται φόβῳ δεινῷ, καὶ ἐκρήσονται ἐπὶ τῷ ὡς δίδόμεθα τῇ σωτηρίᾳ· καὶ ἔρῃσιν ἐν ἑαυτοῖς μετανοῶντες, καὶ ἂν γενοχωρίαν πνεύματος γενάξουσιν· Οὗτος ἦν ὁ ἐχθροὺς ποτε εἰς γέλωτα καὶ εἰς ὡς δολὴν ὀνειδισμῶν· οἱ ἄφρονες τὸ βίον αὐτῆς ἐλογισάμεθα ματαιίαν, καὶ τὴν τελευτὴν αὐτῆς ἄτιμον· πῶς κατελογίσθη ἐν ὑμῖν Θεῷ, καὶ ἐν ἀγίοις ὁ κληρὸς αὐτῆς ὄντι; ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας, καὶ τὸ τὴν δικαιοσύνης φῶς ὅσον ἐπέλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος ὅσον ἀνέτειλεν ἡμῖν· ἀνομίας ἐπληρώθημεν τείβοις καὶ ἀπωλείας, καὶ διωδύσαμεν ἐρήμους ἀβάτας, τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου ὅσον ἐγνώμεν· τί ὠφέλησεν ἡμῶς ἡ ὑπερηφανία; καὶ τί πλῆθος μὴ ἀ-

A in mortem tradimur propter Jesum, ut & vita Jesu manifestetur in carne nostra mortali. Sustine igitur Dominum, electe Dei, ut qui modo te affligunt, obstupefiant in admirabili salute tua: sicut scriptum est: Justus si morte praecipuus fuerit, in refrigerio erit. Seneſtus enim venerabilis est, non diuturna, neque annorum numero computata. Cani autem sunt prudentia hominibus; & aetas senectutis, vita immaculata. Placens Deo factus, dilectus est; & vivens inter peccatores, translatus est. Raptus est, ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne dolus deciperet animam illius. Fascinatio enim nugacitatis obscurat bona, & inconstantia concupiscentiae transvertit mentem innocentem. Consummatus in brevi, explevit tempora longa: placita enim erat Domino anima illius. Propterea prosperavit e medio malitiae. Populi autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in mente talia, quoniam gratia, & misericordia in electis ejus, & inspectio in sanctis illius. Condemnat autem justus mortuus vivos impios, & juvenis consummata longævam senectutem iniusti. Videbunt enim finem sapientis, & non intelligent quid cogitaverit de illo, & quare munierit illum Dominus. Videbunt, & contemnent: illos autem Dominus irridebit. Et erunt post hac in casum sine honore, & in contumeliam inter mortuos in aeternum: quoniam disrumpet illos precipites sine voce, & commovebit eos a fundamentis: & usque ad novissimum desolabuntur: & erunt in dolore, & memoria illorum peribit. Venient in computationem peccatorum suorum timidi, & reprehendent illos ex adverso iniquitates ipsorum. Tunc stabit justus in magna fiducia adversus eos, qui se angustiaverunt, & qui spreverunt labores ejus. Videntes eum, turbabuntur timore horribili, & stupebunt in incredibili salute: dicentque intra se poenitentiam agentes, & pra' angustia spiritus ingemiscunt. Hic erat, quem habuimus aliquando in risum, & in similitudinem improprietatis. Nos insensati vitam illius aestimabamus insaniam, & finem ipsius sine honore. Quomodo computatus est inter filios Dei, & inter Sanctos sors illius est? Ergo erravimus a via veritatis, & justitiae lumen non illuxit nobis, & sol non est ortus nobis. Lassati sumus in viis iniquitatis & perditionis, & pertransivimus solitudines desolatas; viam autem Domini ignoravimus. Quid profuit nobis superbia? aut divitiae cum jactantia quid

Sap. 4.

Sap. 5.

contulerunt nobis ? Transferunt omnia illa tamquam umbra , & tamquam nuncius percurrentes : sicut navis , quæ pertransit fluctuantem aquam , cujus , cum præterit , non est vestigium invenire , neque semitam carinæ illius in fluctibus : aut tamquam avis , quæ transvolat in aëre , cujus nullum invenitur argumentum itineris illius ; sed percussione alarum verberans levem aërem , & scindens eum per vim stridoris , commotis alis transvolavit ; & post hoc nullum signum invenitur itineris illius : aut tamquam sagitta emissa in locum destinatum , divisus aër continuo in se reclusus est , ut ignoretur transitus illius . Sic & nos nati desimus esse ; & virtutis quidem signum nullum valeamus ostendere : sed in malitia nostra consumti sumus . Quoniam spes impii , tamquam pulvis est , qui a vento tollitur : & tamquam pruina tenuis , quæ a procella dispergitur : & tamquam fumus , qui a vento diffusus est : & tamquam memoria hospitis unius diei prætereuntis . Justi autem in perpetuum vivent , & in Domino est merces eorum , & cura illorum apud Altissimum . Ideo accipient regnum decoris , & diadema pulchritudinis de manu Domini : quoniam dextera sua teget eos , & brachio suo defendet illos . Ne ergo quemquam oderis in corde tuo : neque malum reddideris pro malo : sed caritatem tibi ipsi compara , quam supra omnem aliam virtutem divina extollit Scriptura : ipsi enim rerum omnium procreatori comparavit eam , cum ait : Deus caritas est .

1. Joan. 4.

Frater quidam e cœnobio senem accessit , atque consuluit . At ille ad eum : similia , inquit , sunt cœnobio ludis literariis . Nam alii in prætório incedunt : alii sub caminis . Quo quidem sermone adjutus frater , sibi poenitentiam imposuit . Unde ipsa utamur re , tamquam lucro : ne reprobi facti , e cœlesti ejiciamur regno , & in caminum ignis immittamur . Quando provectos in habitu conspexeris negligentes ; tunc magno præsidio indiges , ne istos forte imitans , eandem inambules viam : neve per continentiam tuam contra eos extollaris : quod quidem est superbiæ peccatum . Sed audi eum , qui dicit : Attende tibi ipsi , & custodi animam tuam valde . Neque enim ex operibus alienis nos justificabimur : neque alii ex nostris operibus condemnabuntur . Nam quando nudi & aperti atque reiecti coram Iudice adducemur , reddituri de cunctis , quæ fecimus , rationem , non alius condemnabitur

A λαζονείας συμβέβληται ἡμῖν ; πρῆλθεν ἐκεῖνα πάντα ὡς σκιά , καὶ ὡς ἀγγελία παρὰ τρέχουσα . ὡς ναὺς διερχομένη κυμανόμενον ὕδωρ , ἥς διαβάσης οὐκ ἔστιν ἵχνος ὑρεῖν , οὐδὲ ἀτραπὸν τροπῆς αὐτῆς ἐν κύμασιν . ἢ ὡς ὀρνέας διήπλάντος αἶρα , οὐδὲν ὑεῖσκεν τεκμήριον πορείας , πληγὴ δὲ παρὰν μασιζόμενον πνεῦμα κῆφον , καὶ χιζόμενον βία ροίζε , κινεμένων πτερὰν διωδεδῆ , καὶ μὲν τὸτο ἔχον ὁρήδην σημεῖον ἐπιβάσεως αὐτοῦ . B ἢ ὡς βέλους βληθέντος ἐπὶ σκοπὸν , τμηθεὶς ὁ ἀνὴρ ὁδεύσας εἰς ἑαυτὸν ἀνελεύδην , ὡς ἀγνοήσας τὴν δίοδον αὐτοῦ . ἔτως καὶ ἡμεῖς ἠγνηθέντες ἡμελίπομεν , καὶ ἀρετῆς μὴ σημεῖον οὐδὲν ἔχομεν δεῖξαι , ἐν δὲ τῇ κακίᾳ ἡμῶν κατεδαπανήθημεν . ὅτι ἐλπίς ἀσεβῆς , ὡς φερόμενος χῆς ὑπὸ ἀνέμου . καὶ ὡς πάχνη ὑπὸ λαγλαπος διωχθεῖσα λεπτή , καὶ ὡς καπνὸς ὑπὸ ἀνέμου διεχύδην , καὶ ὡς μνεῖα καταλύτῃ μονοήμερος πρῶδευσε . δίκαιοι δὲ εἰς τὴν αἰῶνα ζῶσι , καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν , καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν ὡς ὑψίστη . καὶ τὸτο λήγονται τὸ βασίλειον τῆς ἀπορεπείας καὶ τὸ ἀφῆρημα τῆς κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου , ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάζει αὐτούς , καὶ τῷ βραχίονι ὑψοῦσιν αὐτούς . Mὴ οὖν μισήσης τινὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σου , μηδὲ ἀπόδος τὸ κακὸν ἀντὶ κακοῦ . ἀλλὰ κτήσασθαι ἀγάπην σεαυτῷ , ἣν ἡ δεῖα Γραφή ὑψώσε παρὰ πάντων ἀρετῶν . αὐτῷ γὰρ τῷ κτήσαντι τὰ πάντα πρέλασεν αὐτὴν , εἰπῶσα . ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν .

D

Aδελφὸς ἀπὸ κοινοβίου πρῆβαλε μέροντι . ὁ δὲ μέρων πρὸς αὐτὸν εἶπεν . εἰκάσι τὰ κοινοβία διδασκαλείοις . οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ πρῶτῳ ἐπέρχοντο , οἱ δὲ ἐν τοῖς καμινίοις . καὶ ὠφελήθεῖς ὁ ἀδελφὸς ἐπὶ τῷ λόγῳ , ἔβαλε γὰρ αὐτῷ μετάνοιαν . ποιναρῶν χρησόμεθα ἡμῶν πρῶτον εἰς αὐτὸν ὡς ἔργῳ , ἵνα μὴ ἀδόκιμοι γενόμενοι , ἐκβληθῶμεν τῆς βασιλείας τῆς ἁγίων , καὶ εἰς τὴν κάμινον τῆς πυρὸς παρὰπεμφθῶμεν . Οὔταν τὸς πρῶτον ἐκβληθῶμεν ἐν τῷ χρόνῳ θεάσει ἀμελοῦντας , τότε πολλῆς δὲ ἀσφαλείας , μήποτε τῶν ζήλων , τὴν αὐτὴν ὁδὸν πορεύσῃ . μήποτε καὶ ἐγκρατὴς ἡρόμενος κατ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ δόξῃ , ὅπερ ἐστὶν ἡττήματα ὑψήλοφροσύνης . Αἱ ἀρεταὶ τῶν λέγοντος . Πρόσεχε σεαυτῷ καὶ φύλαξον τὴν ψυχὴν σου σφόδρα , οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ἔχοντες ἔργων ἐτέρων διακείμεθα , οὐδὲ ἔτεροι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἔργων κατακλειθῶμενται . Οὔταν γὰρ εἰσαχθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ , γυμνοὶ καὶ τετραχληλισμένοι , ἀποδῶναι λόγον ὑπὲρ ὧν ἡργασάμεθα , καὶ κατακλειθῆσεται ἕτερος πρὸς ἕτερον

pro

ἐτέρῃ· ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βασάζει. Εάν τις ῥησὶ σοι τὰς ἐαυτοῦ λογισμὰς, μὴ ῥησὶς ἐν τῷ πνεύματι, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ σὺ, μήποτε ἐκείνους λέγοντος, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὁχληθῇ πασῶν, καὶ ἔσῃ ὅμοιος κυβερνήτῃ ἐν πολλῷ κλύδωνι. Χρὴ ἔν ἀκρόα-
 τας ἡμεῖς τὴ ἀρχὴν τοῦ λεγομένου, τὰ ἐπόμενα νοεῖν, καὶ ὅπως καταλαβῇ τὸ θλιβόμενον, ἵνα ὡς
 πειληθῶμεν ἵνα ἀγίων ἀνδρῶν, ἢ ἵνα ὡς ἐπι-
 ράσῃμεν ἡμεῖς. Οὐ γὰρ ὅτι θέλημα τοῦ Κυρίου
 ἄλλον δι' ἄλλου καταπεσεῖν· τὰς πάντας γὰρ αὐ-
 τὸς θέλει σωθῆναι. Σὺ ὅ, ἀγαπητέ, μὴ παν-
 τὶ ἀνθρώπῳ ἐκφανεῖς τὰς λογισμὰς, ἀλλ' ὅς
 εἰς δοκιμῆς ὅτι πνευματικοὶ εἰσι· πολλὰ γὰρ
 τὰ ἐνεδρα τῆ διαβολῆς. Εἶπεν γὰρ ὁ Σωτὴρ,
 Προσέχετε ἀπὸ τοῦ ψευδοπροφητῶν, οἵ τινες ἔρ-
 χονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσω-
 θεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες, ἀπὸ τοῦ τοῦ ἔργων αὐτῶν
 ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. ἀπὸ τοῦ τοῦ πνευματικῶν μὴ
 ἀποκρύψῃς, μήποτε ἐν ὧν γονίῳ ὁ ἐχθρὸς,
 ἐμφωλεύει ἐν σοί. Μετὰ τοῦ τοῦ σαρκικὰ φρονούντων
 μὴ συμβαλέσῃς, οἱ γὰρ φιλήδονοι, ἡμέραν καὶ ἡμέ-
 ραν, ἐπισωροῦσιν ἑαυτοῖς ἁμαρτίας· τὸ τοῦ λέ-
 γοντες, αὐτὴ καὶ μόνη λογισθῇ μοι ἁμαρτία· ὁ
 Προφήτης παλανίζοντος καὶ λέγοντος. Οὐαὶ οἱ ἐπι-
 πτώμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὡς χοινὴ μα-
 κρῶν, ὅς ὡς ζυγὸς ἰμάντι δαμάλεως τὰς ἀνομίας
 αὐτῶν. Ὅθεν καὶ φεύγειν τὰς ἀνωφελεῖς λόγους,
 καὶ μὴ συναπάγεσθαι τοῖς καταφρονέσι τὸ φόβον τοῦ
 Κυρίου, ὅτι ὁδὸν τοῦ ὠφελείας λέγουσιν, ὁδὸν
 ἀφ' ἧς Κύριον πλάττειν, ὁδὸν τοῦ ἀρετῆς καὶ
 ἀλαθείας, ὁδὸν τοῦ σεμνότητος. Οἱ λόγοι αὐ-
 τῶν παγίδες θανάτου· ἡ βελὴ αὐτῶν βόδιος
 αἵμα· παρρησία καὶ γέλως, μέθη καὶ ἀπώλεια ψυ-
 χῆς, ἡ σωματικὴ αὐτῶν. ὁ δεινὸς Ὀφίς λαλεῖ
 δι' αὐτῶν. Σὺ ὅ, ὡς ἀνδρῶπε τοῦ Θεοῦ, τὰ πάντα φεῦ-
 γε, δώκε διανοήσιν, λύσεις, πίειραν, ἀγά-
 πην, ὑπομονὴν, πραΰναιαν. Ἀγωνίζε·
 καλὸν ἀγῶνα τὸ πίστεως· ἐπιλαβὲ τὴν ἀγῶνιν ζωῆς,
 εἰς ἣν ἐκλήθη· καὶ ὁμολόγησας τὴν καλὴν ὁμο-
 λογίαν. Ὅρα, ἀγαπητέ, δοῦλε τοῦ Κυρίου καὶ
 Σωτῆρος ἡμεῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὴ δελεασθῇς ἐν
 τῇ πρᾶξιν ἀπάτη, ἵνα μὴ σεληθῇς τὴν ἀγ-
 νῆς ζωῆς. Νῆφε καλῶς, ἔμπορος ἐκλήθη, μὴ
 ἀπολέσῃς τὴν μαργδαρίτην, μὴ ἀποσυλῇς ὁ ἐ-
 χθρὸς τὸν θησαυρόν σου, μὴ βυθίσῃ τὸ πλοῖον
 σὺν τῷ νόμῳ, καὶ ἐπιστρέψῃς κενὸς εἰς τὰ ἴδια.
 Ὁ ἐχθρὸς ἐπιστάμενος οἷαν δόξαν κομιεῖται
 πρὸς τὸν Θεόν ὁ ἑαυτὸν ἄπειλον ἀφ' ἧς, ἐν
 τῷ

A pro alio : nam unusquisque proprium onus portabit. Siquis tibi suas revelet cogitationes, ne curiosius rem investiges ; præsertim si oculus mentis tuæ debilis sit ; ne forte, dum ille enarrat, iisdem perturberis passionibus, similisque reddaris gubernatori inter fluctus & undas. Oportet igitur, ut nos audientes inirium eorum quæ dicuntur, ea quæ consequuntur intel- ligamus : atque ita consolemur afflictum, aut iis rebus, quas a sanctis viris accepimus, aut quibus ipsi tentati sumus. Non enim est voluntas Domini, ut alius per alium corruat ; cum cunctos ipse cupiat salvos fieri. Tu vero, carissime, ne cuivis homini cogitationes tuas aperias ; sed iis dumtaxat, quos spirituales esse probaveris : nam multæ sunt insidiæ atque fallaciæ Diaboli. Dixit quippe Salvator : *Attendite a falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces : ab operibus vero ipsorum cognoscetis eos.* A viris porro spiritualibus ne te occultaveris : ne forte inimicus angulum comperiens, in te latitet. Cum iis vero, qui carnalia sapiunt, noli conferre consilia : nam voluptatibus ac libidinibus dedi- ti, in dies peccata sibi accumulanti, illud- que dictitant : istud, & solum mihi imputetur peccatum ; Propheta interim deplo- rante atque dicente : *Vae iis, qui trahunt peccata sua quasi funiculo longo, & quasi jugi corrigia vitulae, iniquitates suas.* Unde vitare oportet sermones inutiles, & eorum conversationem, qui timorem Domini de- spiciunt : quoniam nihil quod sit utile lo- quuntur, nihil propter Dominum faciunt, nihil de virtute ac religione, nihil de ho- nestate ac gravitate morum tractant. Ser- mones quippe eorum laquei sunt mortis : E consilium ipsorum, fovea inferni : impuni- tas & risus, temulentia & perditio animæ, consuetudo eorum. Terribilis ac dirus Ser- pens loquitur per ipsos. At tu, o homo Dei, ista fuge : sectare autem justitiam, piete- tem, caritatem, patientiam, mansuetudinem. Bonum fidei certamen decerta : vitam æternam apprehende, ad quam vocatus es, & præclaram confessionem es pro- fessus. Vide dilecte serve Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi, ne momentanea inescari te patiaris deceptione : ut non vita priveris æterna. Recte vigila. Ad negotian- dum vocatus es : ne perdas margaritam, ne thesaurum tuum deprædetur inimicus : ne navis demergatur una cum onere, & vacuus revertaris ad propria. Inimicus sciens quantam apud Deum referat gloriam, qui immaculatum se se ab

Matth. 7.

Isai. 5.

1 Tim. 6.

inquinamentis servat carnis; vehementer per cogitationes impugnat, cupiens hominem iis innectere, ut non consequatur gloriam futuram. Et, si animam invenerit abjecisse cogitationes inutiles, non frequentat eam; sed neque prorsus recedit. Accedit autem magis, ubi ipso pulsante mox aperient; & corpus simul cum anima per fordidissimas cogitationes, non resistenti sibi, coinquinat. Ac demum tamquam bonus consiliarius ipsi suggerit: Præstat tibi, inquiens, in mundum redire, & confortem ac sociam capere, quam sic carunculam corrumpere. A sobrio porro & vigilante cuncta ista recedent. Attende igitur tibi, & nihil horum te offendet. Quapropter necessarium fuerit, fiduciam fugere: iterumque dico, fuge fiduciam, ne impudentia te invadat, ligatumque velut malum aliquem captivum, servum peccato tradat: ac tunc dicere incipias: *Veni in altitudinem maris, & tempestas demersit me.* Et rursus: *Infixus sum in limo profundum, & non est substantia.* Unde fugere oportet perversorum hominum consuetudinem, non tamquam homines odio prosequens, sed damnum respuens. Quodsi cum segnioribus præoccupatus fueris, attende tibi ipsi, ut & illos lucrifacias recta vitæ ratione, ac te ipsum non perdas: Ne credas animam tuam illis, qui inutilia loquuntur, ac temperantiam profitentur. Ait enim

Matth. 12. Salvator: Ex abundantia cordis os loquitur.
Luc. 6. Subtrahe ergo te a juvenilibus agentibus, & ab iis, qui ridiculis circumferuntur,
2. Tim. 2. ut ne sis inobediens ei, qui dicit: Juvenilia desideria fuge. Ne accipias personam adversus animam tuam, non parvam, non magnam, non in imperio ac potestate constitutam: nemo enim te ex igne inextinguibili liberare poterit. Audi dicentem: Quid proderit homini, si mundum universum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur? Cave igitur, libertatem erga Deum deperdas propter honorem, aut gloriam aliquam humanam; vel propter cibum, seu potum, sive indumentum. Ista enim cuncta corruptioni sunt obnoxia; actiones autem uniuscujusque, sive bonæ, sive malæ, descriptæ continentur. Quæ sursum sunt, sapito, non quæ super terram: ut promissionibus perfruaris Patris, qui in cœlis est; & connumereris inter electos Filii; & cum omnibus sanctis suis benedicat tibi Spiritus sanctus. Quoniam ipsi convenit gloria in sæcula. Amen.

Α ἡ μολυσματικὴ τῆς σαρκὸς, σφοδρῶς πολεμεῖ ἀφ' ἧς λογισμῶν, κυλίσσῃ τὸ ἄνθρωπον ἐν αὐτοῖς βελόμῳ, ὅπως μὴ ἐπιτύχῃ τὴν μελλούσαν δόξαν. καὶ εἰ ἐν εὐρίᾳ ψυχῇ ἀποδεχόμενος τὰς ἀνωφελεῖς λογισμὰς, ὁ συνκινᾷ αὐτὴν, ὡς ὁδὸν ἀφίσταται εἰς τέλος. πορεύεται ὁ μάλλον, ἔνθα κρείσσων αὐτῷ ὁ δυνάμις ἀνοίξῃ, καὶ καταμολύνῃς τὸ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ ἐν ῥυπαριότητι ἐπιθυμίας, τῷ ὅτι ἀνδισαμένῳ αὐτῷ. Ἐχάτον ὡς ἀγαθὸς σύμβουλος αὐτῷ δὴ δὲν ἰσχυρὰ βαλεῖ, Κρεῖσσόν σοι εἰς τὸν κόσμον πορεύθεντα σύμβουλον λαβεῖν, ἢ ὅπως καταφθείρειν σε τὸ σάρκινον. ἀπὸ ὧς τὸ νήφοντος ταῦτα πάντα ἀπεσπένονται. Πρόσεχε οὖν σεαυτῷ, καὶ ὁδὸν τέτων ὁ μὴ σε καταλάβῃ. Ὅθεν ἀναγκάσθων φύγειν τὴν παρρησίαν. καὶ πάλιν λέγω, φεύγε τὴν παρρησίαν, μήποτε καταλάβῃ σε ἀναγκωτία, ἥ δῆσας, ὡς κακὸν ἀχμάλωτον, ὡς δὲ δὲλον τῇ ἀμαρτίᾳ. καὶ τότε ἄρξῃ λέγειν, Ἡλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ καταγίς κατεπόντισέ με. καὶ πάλιν, Ἐνεπαύλιν εἰς ἵλυν βυθῷ, καὶ ὅτι εἰς ὑπόστασις. Ὅθεν καὶ φύγειν τὴν σωφροσύνην τῶν κακοφρόνων ἀνθρώπων, ὅς ὡς ἀνθρώποις μισῶν, ὡς τὸ βλάβος πᾶσι τέλει. Εἰ ὁ πονηρὸς μὲν ἀμελεσέρων, πρὸς σεαυτῷ, ὅπως καὶ κείνης κερδήσῃς ἀφ' ἧς ὁρῶν πολιτείας, ἥ σεαυτὸν μὴ ἀπολέσῃς. Μὴ πίστευε τὴν ψυχὴν σε τοῖς λαλῶσιν ἄχρηστα, καὶ ἐπαγγελιομένοις σωφροσύνῃ. εἶπε γὰρ ὁ Σωτήρ. ὅτι τὸ πονηρὸν τῆς καρδίας τὸ εὖ λαλεῖ. Στέλλει πορεύσθων ἀπὸ τῶν νεωτεριζόντων, καὶ γελοίοις συμπεριφερομένων, ἵνα μὴ ὡς κέρσεως ὁ λέγοντος. πᾶς νεωτερικῶς ἐπιθυμίας φεύγε. Μὴ λάβῃς πρὸς ὁπῶν καὶ τὴν ψυχὴν σε, μὴ μικρὸν, μὴ μέγα, μὴ διωάσῃ. ὁδεῖς γὰρ δυνήσεται σε ἡ ἐξέλεξις ὅτι πῦρ ὁ ἀσβέστης. Ἄκουε ὁ λέγοντος. τί γὰρ ὠφεληθήσῃ ἄνθρωπος, ὅταν τὸν κόσμον κερδήσῃ, τὴν ὅτι ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; Μὴ ἔν ἀπολέσῃς τὸ πρὸς Θεὸν παρρησίαν, μὴ διὰ τιμὴν ἢ δόξαν ἀνθρωπίνῃ, μὴ διὰ βρώματος ἢ πόματος ἢ ἐνδύματος. Ἰαῦτα γὰρ πάντα εἰς φθορὰν χωρῶσιν. ἀλλ' ὁ πρᾶξις εἴτε ἀγαθαί, εἴτε φαῦλαι, γραφόντες ἐκάστη. Τὰ ἄνω φρόνει, μὴ τὰ ἐπὶ γῆς, ἵνα ἐπιτύχῃς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ὅτι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, καὶ συγκαταριθμηθῇς ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς τοῦ Υἱοῦ, καὶ ὁ λόγός σε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. ὅτι αὐτῷ ὁρέπει ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

A

CAPUT IX.

Α Γαπητέ, πρόσεχε σεαυτῷ, μήποτε σε διδάξῃ ὁ ὄφεις ζηλῶν τὰς καταφρονῶντας τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ λέγων· Οὐκ εἰ κρείσσων εἶ τοῖς πεποιθότων τοῖς πλάθεσι. Σὺ δὲ νόησον τὸ γεγραμμένον· Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκευὴ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ ξύλινα καὶ ὀστράκινα· Ἐὰν μὲν εἰς τιμὴν, ἀλλὰ εἰς ἀτιμίαν. Ἐὰν οὖν τοῦ θεοῦ Κρείς, καὶ τὰ ἁμαρτίας ἔργα ἐπιτελῶν, ἔσῃ σκευὸς ἀτιμον· εἰ δὲ καὶ τὰ Κρείς ἔργα πράξῃς, ἔσῃ σκευὸς ἐκλεκτὸν, ἐντιμον, ἡγιασμένον, ἀλξήσον τῷ δεσπότῃ, πρὸς πάντων ἔργων ἀγαθῶν ἡτοιμασμένον. Πρόσεχε σεαυτῷ, τοῦ θεοῦ, ὅπως ἔσῃ τῷ νῦν αἰῶνι, ἔσῃ τῷ μέλλοντι, ὅπως ἔλεος τοῦ θεοῦ Κρείς· Ἐὰν δὲ μὴ προσέχῃς σεαυτῷ, ἔσῃ σκευὸς ἐκλεκτὸν, ἐντιμον, ἀναπαύσῃ. Ταῦτα ἔξω τὸν ἀνθρώπον ὁ δὲ γινώσκων, οὐδὲν ἔχει πλὴν κατάνγνωσιν καὶ μετάνεον. Μὴ ὅτι ζηλῶν τὰς καταφρονῶντας τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, ἔσῃ τὸ χῆμα μόνον τοῖς πεποιθότων ἑαυτοῖς, ὅπως μὴ ὁμοιωθῇς στρατιώτῃ συχεθέντι ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἔσῃ μὲν σφραγίδα ἔχῃς τοῦ βασιλέως. Ἀποδοὺς γὰρ ὁ εἰπὼν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πᾶς ὁ ποιοὺν τὴν ἁμαρτίαν, δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας. φύλλοις γὰρ ὅμοιος τὸ χῆμα· καρπὸς δὲ τὸ ἔργον· οἱ δὲ ἐπιγείας βασιλέως στρατιῶν ἀήματα ἐκχέουσιν, ἵνα τῷ βασιλεῖ ἑαυτῶν ἀρέσωσιν· σὲ δὲ ἔχει ἁμαρτία, ἀλλὰ τὸ μὴ νικηθῆναι ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅπως μὴ καρποφορήσῃς τῷ θανάτῳ. Νῆψον, ἀγαπητέ, νῆψον καὶ ὑπόμεινον ἐν τοῖς πόνοις. Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι καὶ κόπῃ σε· ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς σκοτίας, ἥς ἀνέχῃ ἐν τῷ κελίῳ καθεζόμενος, ἐπιλάμψῃ σοι τὸ φῶς τῆς ἀληθείας· καθὼς γέγραπται· Ἐξανετέλῃ ἐν σκοτίᾳ φῶς τοῖς ἀδελφοῖς. Ἀγωνίζεσθαι καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ὅπως νίκῃς ἀράμενος κατὰ τὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ θείου τῷ Βασιλεῖ τῆς δόξης ἀνεπαυχώτως. Μὴ γὰρ μόνον τὰς διὰ ξίφους θανόντας καὶ ἐπὶ τυράνων μαρτυρήσαντας σεφανοῖ ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν ἀσκήσει καὶ ἀγάπῃ ἀδοκίμησαντας· ὡς γὰρ ὁ καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὑπέμειναν τὰς ἀκρίβειας, ἔτω καὶ ἔτοιμα καὶ τὸν Κυρίου ὑπέμειναν τὴν κακίαν καὶ τὴν ἀσκήσιν. Πρόσεχε σεαυτῷ, μὴ γένῃται ῥῆμα πονηρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου· Μὴ σιωπῇς τῷ πονηρῷ λογισμῷ· ἔτω γὰρ πέπονθῃς ὡς τῶν ἀρχαίων, κρύψας ἐν τῇ ἀναθήματι ἐν τῇ σκυλῇ αὐτῇ, ὁμοίως καὶ Γιεζὶ ὁ λειτουργὸς τοῦ πρῶτου Ἐλισαῖ,

Α Rissime, attende tibi ipsi : ne forte Serpens te eos imitari doceat, qui suam contemnunt salutem, ac dicere : non es melior iis, qui passionibus succumbunt. Tu vero considera quod scriptum est : In magna domo non solum sunt vasa aurea & argentea ; sed & lignea & fictilia : & quaedam quidem in honorem, quaedam autem in contumeliam. Si ergo Dominum non audieris, peccati opera peragendo ; eris vas contumeliae : sin vero Domini opera perferis, eris vas electum, pretiosum, sanctificatum, utile Domino, ad omne opus bonum præparatum. Attende tibi ipsi, obsecro, ut & in præsentis sæculo, & in futuro misericordiam apud Dominum consequaris. Quod si tibi ipse non attenderis, & hic contereris, & ibi non requiesces. Nam quæ extra rectum fiunt tramitem, nihil præter damnationem continent & poenitentiam. Ne ergo contemptores propriæ salutis imiteris, & eos qui solum sibi habitum arrogant ; ut non similis reddaris militi ab adversariis capto, & Regis dumtaxat geras insignia. Verax quippe est, qui ait : Amen dico vobis, quia omnis qui facit peccatum, servus est peccati. Foliiis enim similis est habitus : fructus vero est ipsum opus. Qui terreni Regis milites sunt, sanguinem effundunt, ut Regi suo placeant : at tibi non opus est, ut sanguinem fundas, sed solum ne a peccato vincaris, ut non fructifices morti. Sobrius esto, & vigila, carissime : vigila, & labores sustine. Non enim injustus est Deus, qui tui obliviscatur laboris : sed & pro obscuritate, quam in cella residens toleras, illucescet tibi lumen veritatis : sicut scriptum habetur : Exortum est in tenebris lumen rectis. Decerta bonum certamen fidei, ut victoriam adversus hostem referens, absque rubore & verecundia adores Regem gloriæ. Non enim eos dumtaxat, qui gladio perempti sunt, & martyrio a tyrannis affecti, coronat Dominus ; sed eos etiam, qui religiosa exercitatione, & caritate probati sunt. Nam quemadmodum illi propter Dominum flagra ac verbera pertulerunt ; sic & isti vexationes & exercitationes amore Domini subierunt. Attende tibi, ne fiat verbum malum in corde tuo. Ne foedus incas cum improba cogitatione. Sic enim quidam passus est antiquorum, aliquid ex anathemate in tabernaculo suo abscondens : similiter & Giezi

2. Tim. 2.

Joan. 8.
Rom. 6.

Psal. III.

1. Tim. 6.

Jos. 7.

4. Reg. 5.

minister Elisæi : & non latuerunt Deum , sed ne homines quidem . Cum enim clam scelus commisissent , palam retributionem acceperunt ; cum hic quidem cum tota familia ab omni populo lapidatus sit ; ille vero cum universo semine suo lepra infectus usque in sæculum . Verax est enim , qui dixit : *Deus non irridetur . Quod enim seminauerit quis , hoc & metet .* Disce cum patientia , ut damna effugias , quæ occurrunt non quiescentibus . Ausculta eum , qui dicit : *Fili , si sapiens tibi fueris , sapiens eris & proximo : sin autem malus evaseris , solus mala exantlabis .* Unde nos vincit adversarius ? Unde nostræ redundant passiones ? nonne per nostram inobedientiam ? Edocti enim non attendimus : reprehensi super delictorum correctione , negamus . Homines cælamus , & Deum despiciamus ; non morigerantes ei , qui dicit : *Amen dico vobis , quia etsi hi tacuerint , lapides clamabunt .* Astutiam nobis suggerit callidus Serpens , verbis vincendi eos , qui nos corrigere volunt : sicque peccatum in nobis multiplicatur , cum non habeat resistantem sibi . Depredatur te inimicus tuus , & non jam intelligis , o anima mea ? suas in te operatur concupiscentias ; & toleras ? Fuge consilia ejus improba , o homo . Recordare tuorum cum Deo pactorum , & sanctificationem custodi : ut gratiam invenias coram Domino . Audi dicentem : *Fugite fornicationem .* Et nosse cupis , quam gravis atque periculosa sit fornicatio ? Quos enim occidere nequiverunt in eremo morsus serpentum , hos Madianitarum fornicatio prostravit ; & per fornicationem etiam idolorum victimam comedere non recusarunt : unde ex populo ceciderunt uno die viginti tria milia . Quodsi præventus es ; ne lapsui inhareas , neque longanimitatem ac patientiam Dei contemseris . *Memor esto , quod mors non tardabit .* Recordare , fieri non posse , ut manus Dei effugias . Quare noli negligere ; sed poenitentiam age , lacrymas effunde , ingemisce , quoniam illus es . Etsi enim nos oblivioni delictum tradiderimus , qui tamen nos creavit Deus , uniuscujusque novit opus . Ne igitur ignavum te præbeas ; sed viriliter adversario tuo resiste : & aditum , per quem ingredi consuevit inimicus ad prædandum te , præclude : ut non amplius inveniens ingressum , re infecta recedat . Hoc autem occludere ipsi aditum , est , munire sensus , per quos in animam ingreditur sive bonum , sive malum , visum , auditum , odoratum , tactum ,

Galat. 6.

Proverb. 9.

Luc. 19.

I. Cor. 6.

Numer. 25.

31. Exod. 32.

Eccli. 14.

Α σὰς , καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ Θεόν , ἀλλ' ὁδοὶ τῶν ἀνθρώπων . κρυφαὶ γὰρ δράσαντες τὸ κακόν , ἐμφανῶς τὴν ἀντιμισθίαν ἀπέλαβον . τὸ μὲν πανοικί λιθαροθέντα ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ , τὸ δὲ τὴν λέωσαν κληρωσάμενον ἅμα τῷ σπέρματι αὐτῶν ἕως αἰώνος . Ἀψιδῶν γὰρ ὁ εἰπὼν , Θεὸς ἐμὴν κληρονομίαν . ὁ γὰρ εἰς ἀπείρην ἦεν , τὸ καὶ θεοῦ . Μάθε ὑπομονητικῶς , ἵνα ἀφύγῃς τὰς συναντάσας βλάβας τοῖς μὴ ἡσυχάζουσιν . Ἄκουε τὸν λέγοντος . τέκνον , εἰς σοφὸς γένη σεαυτοῦ , σοφὸς ἔσῃ καὶ τῷ πλησίον . εἰς ὃ κακὸς ἀποβῇς , μόνος ἀντλήσεις τὰ κακὰ . Πόθεν ἤτλη ἡμεῖς ὁ Ἰξεναντίας ; πόθεν καὶ πλεονάζει ἡμῶν τὰ πάθη ; ἔχι διὰ τὴν ἀπειθειαν ἡμῶν ; διδασκόμενοι γὰρ ἐκ πρῶτον , ἐλεγχόμενοι ἐπὶ διορθώσεως πημάτων ἁρτέμεθα . Ἀνθρώποις κρύβομεν , Θεὸν δὲ καταφρονέμεν . ἐκ παιδόμενοι τῷ λέγοντι . Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν , ὅτι εἰς σιγήσωσιν , οἱ λίθοι κερραῖζονται . Σοφίαν ἡμῖν ὑποβάλλει ὁ δεινὸς Ὁφίς , νικῆσαι διὰ τὸν λόγον , τῶν ἡμεῖς διορθῶν βελομήδεις , καὶ ἔτω ἡ ἁμαρτία πλεονάζει ἐν ἡμῖν , μὴ ἔχουσα τὴν ἀνταγρόντα . Συλῶ σε ὁ Ἐχθρὸς σε , καὶ ἐγνώσκεις , ὡς ψυχήμας ; Τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν κατεργάζεται ἐν σοὶ , καὶ ἀνέχη ; Φεῦγε αὐτῶν τὰ φαῦλα συμβεβημένα ὡς ἄνθρωπε . Μνήσθητι ὅν σου ὁ Θεός , καὶ φύλαξέ τὸν ἀγιασμόν , ὅπως ὄρης χάριν ἐνώπιον Κυρίου . Ἄκουε τὸν λέγοντος . φύγετε τὴν πορνείαν . Καὶ θέλης γινώσκειν πῶς χαλεπὴ ἡ πορνεία ; ἔσθι γὰρ οὐκ ἱκανὰ δείγματα ὅφρων θανατώσαι ἐν τῇ ἐρήμῳ , τῶν πορνεία ἐν Μαδιαν κατέστρωσε , καὶ διὰ τὴν πορνείαν καὶ θυσίαν εἰδῶλων εὐδοκίαν ἡρετίσαντο . ὅθεν ἔπειθ' οὐκ ἔλαβον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἑκοσι τευχιλιάδες . Εἰ δὲ παρελήφθης , μὴ ἐμῶν ἐν τῷ πτώματι , μὴ καταφρονεῖς ἐπὶ τῇ τῷ Θεῷ μακροθυμίᾳ καὶ ἀνοχῇ . Μνήσθητι ὅτι ὁ θάνατος ἐκ χειρὸς . Μνήσθητι ὅτι ἐκ δυνατὸν σε ἐκφυγεῖν τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ . Μὴ οὖν ἀμέλει , ἀλλὰ μετανόει , δάκρυσον , σένανσον , ὅτ' ἐνεπαύχθης . Εἰς γὰρ καὶ ἡμεῖς τῇ λήθῃ παρορῶμεν τὸ πλῆθος , ἀλλ' ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεὸς ἐκάλεσε τὸ ἔργον ἐπίσταται . Μὴ οὖν ἀμέλει , ἀλλὰ ἐν τῇ ἀνοχῇ καὶ τῇ ὑπερνομίᾳ , καὶ ἐμφράξον τὴν διοργάνωσιν , δι' ἧς σωθήσῃς εἰσπορευόμενος ὁ Ἐχθρὸς ἐσύλησεν . ὅπως μὴ ὄρων ἐπιτηδεύειν τὴν εἰσοδὸν ἀποστραφῇ ἀφ' αὐτοῦ . τὸ δὲ ἐμφράξαι τὴν διοργάνωσιν , τὸ ἀπασφαλίζειν τὰς ἀσθενείας , δι' ὧν εἰσπορεύεται ἐν τῇ ψυχῇ εἴτε ἀγαθὸν εἴτε πονηρὸν , τὸ ὄρασι , τὸ ἀκούειν , τὸν ὁσφρῆσιν , τὴν ἀφῆν ,

ἀφ' ἧν, ἢ γεῦσιν, καὶ τὰς λογισμὰς μὴ ῥέμβεσθαι
 ἐξω ἢ ὑπέποντο. Εἰ νῦν ἔχει, ἀγαπητέ, τὰς
 γίγαντας, ἰδὲ καταφθείραντας τὴν γῆν ἐν τῇ διωασείᾳ
 αὐτῶν, ὡς ἔζηλειφεν αὐτὰς ὁ Κύριος ἐν μιᾷ ῥο-
 πῇ διὰ τὸ κατακλυσμῶν ἀπὸ τοῦ ὕδατος τῆς γῆς, ἔ-
 ἰχ' υἱὸς αὐτῶν ὅσα ὠφέλησεν αὐτὰς. Ἀναλόγισαί
 τὴν Σοδόμων καὶ Γομορρᾶς, πῶς κατεγράφη διὰ
 τὴν ἀμαρτίαν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ, καὶ ἡ ἀπατά-
 λη καὶ ἡ ὑψηλοφάνεια ὅσα ὠφέλησεν αὐτὰς. Φροντί-
 σωμεν οὖν τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, ἀγαπητοί· μή-
 ποτε καταλάβῃ ἄφνω ἡ ἡμῶν τὸ τέλος, ἔ-
 ρυθώμεν ὄντες ἐν πολλῇ καταγνώσει. Τί ὃ ἡμῖν
 δοκεῖ πρὸς τὴν τελειότητα, ὅτι μὴ μίαν ἡμέραν
 ἀνακάμψαι εἰς τὸ οἶκον αὐτῶν; ἢ μὴ ἐνιαυτὸν;
 ἢ μὴ ἑκατὸν ἢ χίλια ἔτη; Τί οὖν τὸ μὴ με-
 νόντων ἀντιποιέμεθα, καὶ μὴ πρὸς ἐρχομένων κατα-
 φρονεῖμεν; Εἰπὼν τῷ ὑποβάλλοντί σοι ἐπιθυμίας
 ῥυπαρὰς ἔσθ' ἀκαθάρτους. Ὡς ἔχθρὸς τῇ ἀληθείᾳ,
 ἵνα σὺ τὴν ἐπιθυμίαν ποιήσῃς, ἐγὼ ἀγχωθῶ; ὑπα-
 γε πρὸς τὰς ὁμοίους σε ἀσελεῖς. Ἀγέλω χοίρων
 ἐζητήσω σεαυτῶν; καταποντίσθην σὺν αὐτοῖς. ἔτι
 ἔξεις με δῆλον ὑπήκουον πρὸς τὰ βελημήματά σε.
 ἄρκετός μοι ὁ πρὸς ἐληλυθὸς χρόνος· ἀπὸ τῆς νῦν τὴν
 ἀληθείας φροντίσω· καὶ τὸ Θεὸν με ἱκετεύσω,
 ὅπως ῥύσῃτάί με τελείως τῶν ἔργων σε. Πνεῦμα
 γὰρ ἅγιον δέδωκέ μοι, καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔργον.
 ψυχὴν καὶ σῶμα καθαρὸν δέδωκέ μοι, ἐγὼ ὅτι ταῦ-
 τα ἐσπίλωσα. ὣς λέγε, ἀγαπητέ, τῷ ὑποβάλ-
 λοντί σοι ὁλέθρια πάθη. Ἐφ' ἧς τὸ ἁγίων.
 Κιωὶ ἔοικεν ἡ πορνεία· εἰὰν κολακεύσῃς, πρὸς-
 ἁρῇ σοι· εἰὰν διώξῃς, φεύξει. Ἄκουε τῶν λέ-
 γοντος· καταμόνας εἰμι ἐγὼ ἕως ἔσθ' ἐπὶ ἔλθω.
 τῆς τῶν ἑαυτῶν πρὸς ἐλθὲν ἕκαστον, ἄλλοις
 ἐξέλθωμεν τὸ ἐνεσθῆτα βίον. Πρόσεχε σεαυτῶν,
 πρὸς καλῶν, καὶ μὴ καταφρονεῖς τὴν ἑαυτῶν πολιτείαν.
 Μὴ ἐνεκα μικρᾶς ἡδονῆς ἀπολέσῃς τὰς καρπὰς
 τῶν πόνων σε, μηδὲ ἀκαθαρσίας χάριν τοῦ ὁδοῦ τῆς
 μισθὸν τῆς σῆς ἐργασίας, τὴν μισθὸν τῆς ἡσυχίας,
 τὴν μισθὸν τῆς ἀσχυπνίας, τὴν ἐγκρατείας, καὶ τῶν
 λοιπῶν ἀρετῶν, ἀκαθαρσίας χάριν ἀπολέσῃς.
 καὶ ὁμοιωθῇς τῷ βάλλοντι τὰς ἑαυτῶν μισθὰς ἐν
 βαλαντίᾳ τεταμμένῃ. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύ-
 ραμα ζυμοῖ. Ἀλλὰ πείρασθε σεαυτῶν εἰς τὸ φό-
 βον τοῦ Κυρίου. Ἄκουε ἂν φημι, ἀγαπητέ, ἐν
 κοσμικῷ βίῳ ὁ ἀλάλος μέγας ἀκάνει δοκεῖ, ἐν
 ὃ τῷ μοναδικῷ βίῳ ὁ ἀγαπῶν ἢ ἡσυχία μέ-
 γας ἐστὶ πρὸς τὸν Κύριον. Πάλιν, ἐν τῷ κοσμι-
 κῷ βίῳ ὁ φιλοκαλῶν τὸ σῶμα αὐτῶν, καὶ ἔλα-
 λάσων ἱματίοις, δόξαν ἔχει ἀνθρώπινον· ἐν ὃ
 τῷ

A tactum, gustum: & cogitationes, ne extra
 id quod decet, evagentur. In mentem tibi
 revoca Gigantes, carissime, qui sua po-
 tentia terram corruperant: ut eos unico
 momento Dominus per aquas Diluvii a fa-
 cie terræ deleverit, & potentia eorum non
 iis profuit. Revolve animo terram Sodo-
 morum & Gomorrhæ: quo pacto propter
 peccatum habitantium in ea, fuerit ever-
 sa: & non profuerint ipsis deliciae atque
 B superbia. Curemus ergo salutem nostram,
 carissimi: ne forte repentinus nos occupet
 finis, & in multa damnatione hinc abea-
 mus. Quid porro nobis videtur de eo,
 qui ex hac vita excessit? an quod post diem
 unum ad domum suam reverturus sit? an
 post annum? an post centum, aut mille
 annos? Cur igitur transeuntia affectamus,
 & quæ nunquam præteribunt, pro nihilo
 ducimus? Dic suggerenti tibi concupiscentias
 C fordidas & immundas: O veritatis inimi-
 ce, ut tu desiderio tuo satisfacias, ego
 dedecore & ignominia afficiar? Vade ad
 tui similes impudicos atque lascivos. Por-
 corum gregem depoposcisti tibi? Demer-
 gere in mare cum ipsis. Non me amplius
 servum tibi habebis, aut voluntati obedi-
 entem tuæ. Sufficit mihi præteritum tem-
 pus. Deinceps nunc veritatis satagam, &
 Deum meum obtestabor, ut me perfecte
 D a tuis liberet operibus. Spiritum enim san-
 ctum dedit mihi, & ego eum exacerbavi.
 Animam & corpus mihi mundum donavit;
 ego autem ista contaminavi. Sic, carissime,
 suggerenti tibi perniciosas affectiones, respon-
 de. Dixit Sanctorum quidam: Cani similis
 est fornicatio. Si blandiaris, manet apud te:
 si pellas, aufugit. Audi eum, qui dicit:
Singulariter sum ego, donec transeam: hoc est,
 E sibi ipsi unumquemque attendere, donec
 ex præsentī excedamus vita. Attende tibi,
 obsecro, & ne vitæ tuæ rationem despexeris,
 Ne amore voluptatis modicæ deperdas fru-
 ctus laborum tuorum; neque ob immundi-
 tiam mercedem operis tui prodas, mercedem
 silentii atque quietis, mercedem vigilia-
 rum, continentiae, & reliquarum virtu-
 tum, propter impudicitiam amittas; simi-
 lisque reddaris projicienti mercedem suam
 in marsupium pertusum. *Modicum fermen-*
 F *tum totam massam fermentat*. Quare tei-
 psium confirma in timore Domini. Audi
 quæ dico, carissime. In vita sæculari
 disertus ac loquax, magnus dici solet;
 at in solitaria vita, qui quietem ac silen-
 tium sectatur, magis est apud Domi-
 num. Rursus, in vita sæculari, qui suum
 ornat corpus, & subinde vestimenta mu-
 tat, humanam obtinet gloriam: at in pro-
 fessione

Genes. 6.

Gen. 18. 19.

Psal. 140.

Galat. 5.

1. Tim. 6. fessione hac, qui ista contemnit, & solum necessario corporis usui attendit, gloriam sibi in coelis acquirit, secundum eum, qui dicit: *Habentes alimenta, & quibus tegamur, his contenti simus*. Rursus, in sæculari vita, qui corporis robore & divitiis gloriatur, magnus apud homines videtur: in ista vero professione, qui humilitatem colit, vere a Domino exaltatur, sicut scriptum est: *Quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, ut fortia confundat: & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus, & ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt, destrueret: ut non gloriatur omnis caro in conspectu Dei*. Diligamus ergo quæ placita ac grata sunt Domino, tamquam servi frugi, & grati; etiam si scelestorum & facinorosorum infidias sustineamus; & licet a barbaris capti, in servitutem tradamur; ne nostram salutem desperemus. Scriptum est enim: *In tribulatione invocavi Dominum, & exaudivit me in latitudine*: simul reputantes nobiscum, Prophetas quoque in captivitatem abductos, & in aliena regione servitutem ærumnasque subisse, quorum tamen mens numquam est a Deo abalienata. Siquidem externum nostrum venundari, aut non venundari hominem, non ex iis est, quæ in nostra sunt potestate. Cæterum communicare, aut non communicare internum nostrum hominem impietati, hoc in nobis situm est.

Hebr. II. Unde Sancti tyrannos redarguerunt, mortisque minas spreverunt, virtutem sibi vindicantes. Quocirca & nos, cum simus filii Prophetarum, carissimi, eorumque vestigiis insistamus, perfectam ipsorum fidem possideamus: quia scriptum est: *Quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem*: ut cum iis simul in coelestibus jungamur, ubi exulat luctus ac dolor & gemitus in splendore Sanctorum.

Matth. 26. Luc. 22. Vigilemus ergo, & oremus, ut non intremus in tentationem. Meditemur eloquia Spiritus sancti, ut in Scripturas incumbamus: & quando etiam librum manibus non tenemus, in mente eloquia Dei habeamus. Si quis suas tibi enarraverit cogitationes, suaque detexerit errata; ne mente eum contemseris, tamquam qui talia peregerit: sed potius de fratris conversione admirare. Nam quod quis sponte sua peccata spiritualibus viris revelat, correctionis

A τῷ ἐπαγγέλματι τέτρω ὁ τέτρων καταφρονῶν, ὡς ἐχὼν ὃ μόνον τῇ ἀναγκῇ χρεῖα ἔσώματος, δόξαν πεποιεῖται ἑαυτῷ ἐν τοῖς ἔραιοις. καὶ τὸ λέγοντα. ἔχοντες ἀφ' τροφᾶς καὶ σκεπάσματα τέτοις ἀρκεσθῶμεθα. Πάλιν ἐν τῷ κοσμικῷ βίῳ ὁ μεγαλαυχῶν ἐπὶ τῇ τῷ σώματος δυνάμει καὶ πλῆτῳ, μέγας δοκεῖ ἀκρίβειαν ἀνδράποισ, ἐν ᾧ τῷ ἐπαγγέλματι τέτρω ὁ ἀγαπῶν τὴν ταπεινῶσιν ἐν ἀληθείᾳ ὑψίσταται ὡς Κύριος. καθὼς γέγραπται. τὰ μωρὰ ἔκόςμῃς ἤξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα κατασχῶν τὰς σοφίας. καὶ τὰ ἀσθενῆ τῷ κόσμῃς ἤξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα κατασχῶν τὰ ἰχυρὰ. καὶ τὰ ἀγῶν τῷ κόσμῃς καὶ τὰ ἡξιοδυναμῶν ἤξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. ὅπως μὴ καυχῶνται πάντα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀγαπήσωμεν οὖν τὰ ἀρετὰ Κύριος, ὡς δούλοι οὕτως καὶ ἀγνώμονες. εἰ καὶ ἐπιβλαῖς κακῶν ἡποψώμεν. εἰ καὶ ὑπὸ βαρβάρων συχεθέντας ἀποδιδόντα εἰς δουλείαν, μὴ ἀπελπίσωμεν τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν. γέγραπται γάρ. ἐν θλίψει ἐπεκαλεσάμεν τὸν Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μῃς εἰς πλατυσμόν. ἀναλογιζόμενοι ἅμα, ὅτι καὶ Προφῆται ἤχθησαν ἐν ἀχμαλωσίᾳ, καὶ ἐν ἀλλοτείᾳ χώρα δουλείας καὶ κακῆς ὑπέμειναν, ἢ ὅτι διανοία αὐτῶν ὅσα ἡχμαλωτεύθη ποτὲ ὑπὸ Θεοῦ. Τὸ γὰρ παρὰ τὴν ἡμῶν ἢ μὴ παρὰ τὴν ἡμῶν ἢ ἐξω ἡμῶν ἀνδρωπον, ἢ τῶν ἐφ' ἡμῶν ὅτι. τὸ ὅτι συγκοινωνῶσαι τῇ ἀσεβείᾳ, ἢ μὴ συγκοινωνῶσαι τῇ ἑσῶ ἡμῶν ἀνδρωπον, τῶν ἐφ' ἡμῶν ὅτι. Οὐδὲν οἱ ἄγιοι τυράννης ἠλεγξαν, καὶ θανάτου ἀπειλὰς κατεφρόνησαν, τὴν ἀρετῆς ἀντιποιέμενοι. τοιγάρ ἐν καὶ ἡμεῖς τέκνα ὄντες, ἀγαπητοί, τῶν Προφητῶν, καὶ κατ' ἴχνη αὐτῶν βαίνοντες, τὴν τελείαν αὐτῶν πίστεν κτησώμεθα. διότι γέγραπται. ὡς ἀναδεδραῖντες τὴν ἑκδοσιν τὴν ἀνατροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν, ὅπως σωθῆτε ἀπὸ πάντων αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐπερανοῖς, ἐντα ἀπέδρα ὁδῶν, λύπη, καὶ στεναγμός ἐν τῇ λαμπαρότητι πάντων ἁγίων. Νήψωμεν ὅτι προσδοχόμενοι ἔσονται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν. Μελετήσωμεν τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅπως ἐγκύψωμεν ταῖς Γραφαῖς, καὶ βιβλίον ἐν χερσὶν μὴ κατέχοντες, ἐν νῷ ἔχωμεν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Εἰάν τις ἑλπίῃ σοι τὰς ἑαυτοῦ λογισμὰς, ἢ τὰ ἑαυτοῦ ἐλαττώματα ἀνακαλύψῃ, μὴ ἡξιδένει τῷ τῷ ἀφροσύνῃ, ὡς τὰ ποιῶντα ἀφροσύνην. ἀλλὰ μάλλον θαύμαζε ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ μεταβολῇ. Τὸ γὰρ ἐκφάνειν ἐκείνως ἵνα τὰ ἑαυτοῦ πλάσματα ἀνδράσι πνευματικοῖς, σημαίν-

σημαντικὸν βίῃ ἐπανορθώσεως. τὸ δὲ κρύπτειν, δηλωτικὸν ἐμπαθῆς ψυχῆς. Οὐδεὶς γὰρ σωτρεῶν κλέπτει, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μὴ μοιχῶν ἡδεύμενος. Ἰθαὺς τέτρε ποτὲ, διότι φιλοσόφως διάκειταί, ὡς τὸ πάθος. Χρὴ οὖν παρκαλεῖν τὴν ἀνατιθέμεντα μὴ πάσης ταπεινοφροσύνης, καθὼς γέγραπται. σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. Λέγει γὰρ Κύριος διὰ τοῦ προφήτου Γεζακίᾳ. Καὶ σὺ υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπέ πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, δικάσουσιν δικαίους καὶ μὴ Ἰζελεῖται αὐτὸν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα πλανηθῇ. καὶ ἀνομία ἀνόμους καὶ μὴ κακώσῃ αὐτὸν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἀποστρέφῃ ἀπὸ τῆς ἀνομίας αὐτοῦ. Δὲν δὲ ἡμῖν ὁ Κύριος τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν κατέχειν ἕως τέλους, καὶ γενῶν καὶ τεθλιμμένων. ὅπως ἐμφραγῇ τὸ σῶμα τῶν ἀντιδίκων ἡμῶν τῇ Διαβολῇ, μὴ ἔχον λέγειν ἡμεῖς ἡμῶν φάλλον. Ὅτι τῷ Θεῷ ὡρέπει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

Πρόχωμεν ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι πικρὰς ἔχομεν ἐχθρὰς καὶ ἀνελεῖς, χαίροντας ἐπὶ πῶσδε ἀνθρώπων, καὶ ταύτην μόνῳ ἔχοντας διφροσύνην. Ὅθεν οἱ ἅγιοι πατέρες ἐπιστάμενοι πᾶσι, καθ' ἡμῶν, αὐτῶν κακουργίας ὅσα ἡμέλυν, ὅσα ἐμετεωρίζοντο. ἀλλὰ προσῆχον ἑαυτοῖς, καὶ ἑαυτοῖς προσέχοντες καὶ Θεῷ ὑπέρσταν, καὶ ἀνθρώποις ὠκοδόμουν εἰς τὸ ἀγαθόν. Οἷος γέγονεν ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, καθὼς καὶ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἐμνημόνευσεν εἰς τὴν ὡδὴν βίον γραφάς. Καὶ γὰρ ἀσκήσας πολλὴν καὶ συντονωτέραν ἐκείνην. ἐνήστευε γὰρ αἰεὶ, τὸ δὲ ἐνδύμα εἶχεν, ἐνδον μὲν τεύχινον, ἐπάνω δὲ δερμάτινον, ἃ καὶ ἕως τελευτῆς τετήρηκε, μήτε τὸ σῶμα ἀπὸ ῥύπον ὕδατι λύσας, μηδ' ὕλως τοῦ σώματος νίψασθαι, ἢ καὶ ἀπλῶς ἐν ὕδατι αὐτὸς χωρὶς ἀνάγκης ἐμβάλεῖν. ἀλλ' ὅσῃ γυμνωθέντα τις αὐτὸν εἶδεν, ὅς οὐκ ὅλως τὸ σῶμα ἄτιον Ἀντωνίου εἶδεν ὡς γυμνόν, εἰ μὴ ὅτε τελευτήσας ἐδάπτετο. Καὶ πάλιν εἶπεν. “Εἰ καὶ μικρὰ ταῦτα ὡς τὴν ἀρετὴν ἐκείνην, ἀλλ' ἄγε ἀπὸ τέτων λογίζεσθαι, ὅποιος ἦν ὁ τῷ Θεῷ ἀνθρώπος Ἀντώνιος, ὁ ὅκιν νεωτέρως μέλει τὴν ποσότητος ἡλικίας ἴσων τηρήσας τὴν ὡδὴν θυμῶν τὴν ἀσκήσεως. καὶ μήτε ἀπὸ τὸ γῆρας ἡττηθεὶς πολυτελείᾳ τροφῆς βρωμάτων, μήτε δι' ἀπονίαν τῆς ἑαυτοῦ σώματος ἀλλάξας τὸ χῆμα τῆς ἐνδύματος. ἢ καὶ τὸς πόδας νίψας

A rectionis vitæ signum est : quod vero occultet, animi male affecti indicium existit. Nullus enim cum furibus currens, & partem suam cum adulteris ponens, hos prodit unquam : quia nimis passioni & affectioni indulget. Quare oportet cum omni humilitate eum, qui familiariter sua exponit arcana, consolari, sicut scriptum est : *Considerans teipsum, ne & tu tenteris*. Dicit enim Dominus per Prophetam Ezechielem : *Et tu fili hominis, dic ad filios populi tui : Justitia iusti non liberabit eum, in quacunque die erraverit : & iniquitas impii non nocebit ei, in quacunque die conversus fuerit ab iniquitate sua*. Largiatur autem nobis Dominus, ut viam erroris expertem possideamus usque in finem, angustam scilicet & arctam : ut adversarii nostri Diaboli os obstruatur, ne habeat quod de nobis malum dicere queat. Quia Deum decet gloria in secula. Amen.

Gal. 6.

Ezech. 33.

CAPUT X.

Atendamus nobis ipsis, carissimi, quoniam acerbi nobis sunt inimici & inimices, super hominum ruina gaudentes, eamque solam lætitiā habentes. Hinc sancti Patres scientes eorum adversum nos conatum perversum, non segnes fuerunt, non vaga & distracta mente : sed sibi ipsis attenderunt, sibi que attendentes, & Deo complacuerunt, & homines in bonum ædificaverunt. Cujusmodi sanctus Antonius existit, quemadmodum & sanctus Athanasius Archiepiscopus meminit in vita, quam de eo conscripsit. Nam & multa exercitatione, eaque incitatore ac vehementiore est usus. Jejunabat enim semper ; indumentumque gerebat, interius quidem cilicium, exterius autem pelliceum : idque ad mortem usque servavit ; ita ut neque corpus sordium causa aquis ablueret, neque penitus suos pedes lavaret, neque illos unquam omnino vel aqua tingeret, nisi necessitate cogente. Sed neque quis eum denudatum unquam conspexit, nec prorsus Antonii corpusculum nudum, præterquam cum post mortem sepeliretur, cuiquam patuit. Rursusque ait : „Etsi ista ad illius virtutem parva ; ex iis tamen, qualis vir Dei Antonius fuerit, considerare & æstimare licet : quippe qui a juventute ad tantam usque ætatem, æqualem semper servabat in exercitatione alacritatem : & neque senectute fractus, delicatioribus utebatur cibis ; neque propter debilitatem corporis immutabat sui indumenti habitum. Aut si forte pedes aqua

S. Athanasius in vita S. Antonii.

„tingeret, attamen in omnibus illæsus per-
„manebat. Nam etiam oculos illæsos in-
„tegrosque servabat, recteque cernentes.
Et ne singula confectemur; cunctis, qui ci-
bis variis, & lavacris, diversisque vesti-
mentis utuntur, ipse multo illustrior appa-
rebat, ac clarior, & ad fortitudinem ala-
crior. At nos, quæ corpus molliter fove-
ant, nobiscum excogitantes, distrahimur
atque efferimur; non considerantes, quam
acres adversarios habeamus. Unde & ipsi
hostes tantam nostram cernentes segnitiam,
promptius animosiusque adversum nos insur-
gunt, impuditiæ nos jaculis semper trans-
figentes. Attendamus igitur nobis ipsis, ut
Dominus illorum in nos destruat insidias.
Hæc autem dico, fratres, non quasi vitæ
puritate ego conspicuus sim: nam si Dominus
mea revelet peccata, antequam in supplicium
mittar, pudor atque confusio operum meo-
rum, tormenti pars mihi erit. Sed ista a me
sint dicta per gratiam Domini, ut dum vos
boni consilii commoda capitis, ego quo-
que vilis & abjectus saluberrimi consilii mei
mercedem referam. Quemadmodum enim
qui ad animarum everfionem cohortationi-
bus utitur, perditionis earum atque exitii
particeps erit: sic & qui ad vitæ morumque
emendationem suis consiliis est auctor, op-
timam mercedem a Domino consequetur,
si & ipse ab inutilibus deinceps recesserit.
Quodsi cum fratre amicitiam habeas, teque
conscientia tua arguat, quasi ex ejusmodi
conjunctione detrimentum animæ sustineas;
te ipsum ab eo separa. Dixit enim quidam
Sanctorum: Cum omnibus caritatem habe,
ab omnibus abstine. Hæc autem dico, ca-
rissime, non ut homines oderis, sed pec-
catum averferis. Scriptum est enim: Si
cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam
habemus ad Deum, ut quidquid petierimus,
accipiamus ab eo: quoniam mandata ejus
custodimus, & ea quæ sunt placita coram
eo, facimus. Si vero reprehenderit nos cor
nostrum, major est Deus corde nostro, &
novit omnia.

Frater fratri hortator erat in iis,
quæ ad Deum pertinent. Pereunte au-
tem altero, dixit qui hortabatur ad eum:
Ecce fratrem hunc admoneo, & me au-
dire renuit. Cui ille respondit: Te de-
bet audire; da veniam. Te enim audi-
re, honestum illi est; & audita agere,
jucundum. At ille: nequaquam: nisi
enim compererit, secundum Deum esse
quæ dico, ne me audiat: neque me so-
lum, sed ne Prophetam quidem, si præ-
ter Dei voluntatem consilium dederit. Ait
enim Apostolus: Et si nos, aut Angelus de
caelo

1. Joan. 3.

Gal. 1.

A “ ὕδατι, καὶ ὁμῶς ἐν παῶσι διέμεινεν ἀβλαβής.
“ καὶ γὰρ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀσινεῖς καὶ ὁλοκλή-
“ ρους εἶχε, βλέποντας καλῶς “. Καὶ ἵνα μὴ
καθ' ἐν λέγων μὲν. πάντων τ' ἐν ποικίλῃ τροφῇ
καὶ λυτρίοις, καὶ ἀφ' ὧν οὐκ ἐνδύμασι χρωμαίοις, καὶ
φαιδρότερος μᾶλλον αὐτὸς ἐφάνετο, καὶ πρὸς ἰσχύον
πρωθυμότερος. Ἡμεῖς δ' ἐν ταῖς χαυνύοντα τὸ σῶμα
ἐπινοῶντες ἐν ἑαυτοῖς, μετεωρίζομεθα, μὴ ἐννοῶν-
τες οἷος τοιαύτης ἀντιδίκου ἔχομεν. ὅθεν καὶ αὐτοὶ
οἱ ἀντίπαλοι, ὁρῶντες ἡμῶν τ' ποσάτην ἀποροσθέν, ἀπο-
ποθυμότεροι καθίστανται καθ' ἡμῶν, καταποξύνοντες
ἡμᾶς αἰεὶ τοῖς τ' ἀσελγείας βέλεσι. Πρὸς ὧν μὲν
οὕτως ἑαυτοῖς, ὅπως ὁ Κύριος καταργήσῃ αὐτοῖς
τὰς καθ' ἡμῶν ἐπιβλάσας. Ταῦτα δέ φημι, ἀδελ-
φοί, ἔχ' ὡς βίον καθαρόν κλητημῶς. εἰ γὰρ
ἀποκαλύψῃ Κύριος τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας, πρὸς τ'
C πρὸς ἀπεμψήσῃ με εἰς κόλασιν, ἢ ἀγχιῶν πάν-
ἐργων μου, μέρος κολάσεώς μοι γήσεται. Ἀλλὰ
ταῦτα εἰρηνίζω ὑμῶς ἐμῶς ἀφ' ὧν τ' ὁ Κύριος χάρι-
τος, ὅπως ὑμῶν ὡφελωμένων ἀφ' ὧν τ' ἀγαθῆς συμ-
βελίας, αὐτὸς ὁ ἀτελής μισθὸν τύχω τ' ἐμῆς
ἀγαθῆς συμβελίας. καθάπερ γὰρ ὁ ποροτροπώ-
μενος ἐπὶ καταστροφῇ ψυχῶν, ἀπωλείας καὶ ὀλέ-
θρου μερίδα δέξεται, ἔτω καὶ ἐπὶ διορθώσῃ συμ-
βελίων μερίδα ἀγαθῶν δέξεται. Καὶ ὁ Κύριος, εἰ γὰρ
D ἀποχῇ καὶ αὐτὸς τ' λοιπὸν ἀπὸ τ' ἀνωφελῶν. Εἰ γὰρ
χῆς φιλίαν μὲν ἀδελφῶν, καὶ τὸ σύνειδός σε κα-
ταγνῶ σε, ὡς βλάβος ψυχῆς ἀπομείνον δια τῆς
συμφείας, ἐκκοψὸν σεαυτὸν ἀπὸ αὐτῶν. Εἰρημε-
γὰρ ὡς τ' ἀγίων, Μετὰ πάντων ἀγάπῃ, ἀπὸ
πάντων ἀπέχε. Ταῦτα δέ φημι, ἀγαπητέ,
ἔχ' ἵνα ἀνδρώποισι μισήσῃς, ἀλλὰ τ' ἀμαρτίαν.
Γέγραπται γὰρ, Εἰ γὰρ ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγι-
E νώσκει ἡμῶν, παρρησίαν ἔχομεν πρὸς τ' Θεόν,
ἵνα ὁ εἰ γὰρ ἀντὶ τῶν, λαμβάνωμεν πρὸς αὐτῶν,
ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτῶν τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρετὰ ἐνώ-
πιον αὐτῶν ποιοῦμεν. εἰ γὰρ δὲ ἡ καρδία ἡμῶν κα-
ταγινώσκει ἡμῶν, μείζων ἐστὶν ὁ Θεὸς τ' καρδίας
ἡμῶν, καὶ γινώσκει πάντα.

Ἀδελφὸς ἀδελφὸν πρὶν εἰς τὰς κτ' Θεόν,
παιδόντος δ' ἐπὶ τῶν, ἔφη ὁ πρὸς ἀκαλῶν πρὸς αὐ-
F τὸν. Ἰδὲ πρὸς ἀκαλῶν τ' ἀδελφὸν, καὶ εἰ βέλεται
μου ἀκῆν. ὁ δ' ἀποκρίθη, ὀφείλει σε ἀκῆσαι,
συγχώρησον. πρὸς σε γὰρ καὶ ἀκῆσαι καλὸν, καὶ
ποιῆσαι χαρὰ ἔστι. ὁ δ' ἔφη, ἔχ' ἔτι, εἰ γὰρ δο-
κιμάσῃ ὅτι σὺ εἶς κτ' Θεόν, μὴ μου ἀκῆσαι.
εἰ μόνον δ' ἐμῶς, ἀλλὰ μηδὲ Προφήτην, εἰ γὰρ πα-
ρὰ τὸ θέλημα τ' Θεῶν συμβελάβει. λέγει γὰρ ὁ
Ἀπόστολος, Εἰ γὰρ καὶ ἡμεῖς, ἢ ἄγγελος ἢ ἔρα-
νῃ

νῆ ἀναγγελίσηται ἡμῖν πρὶ ὃ ἐλάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Τίνες γὰρ ὑπῆρχον οἱ ἐπαναστάντες καὶ Σωσάννης ἐν Βαβυλῶνι; ἔχι πρεσβύτεροι; καὶ ἔχ ἀπλῶς πρεσβύτεροι, ἀλλὰ κειτὰ καὶ ἠγούμενοι τῷ λαῷ. καὶ ἄφ' τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτοῖς, οἷον τέλει ὑπέπεσον; καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν οὐκ ὠφέλησεν αὐτοῖς. Φροντίσωμεν οὖν ἀδελφοὶ τῇ ἀληθείας, ὅπως ἡ ἀλήθεια περικυκλώσῃ ἡμᾶς. Ὡς γὰρ εἰάν τις φάυλως ἀφωραζάμενος ἀφβληθῇ τῷ ἀρχοντι, ἀποδράς εἰς ἑτέροις τόποις, ἴσως σωζέται. ἀπὸ τοῦ τῷ προσώπῳ τῷ Θεῷ πᾶς φύγωμεν; καὶ τὸ λέγοντα. Πᾶς πορεύσθαι ἀπὸ τῷ πνεύματός σε, καὶ ἀπὸ τῷ προσώπῳ σε ποῦ φύγω; εἰάν ἀναβῶ εἰς τὸ ἔρανον, σὺ ἐκεῖ εἶ. εἰάν καταβῶ εἰς τὸ ἄδυ, πάρε. εἰάν ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγὰς μου κατ' ὄρεθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆ θαλάσσης, καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σε ὀδηγήσῃ με, καὶ κατέξει με ἡ δεξιὰ σε. Ἀγαπήσωμεν τὴν ἡσυχίαν, ὅπως ῥυθώσωμεν τὴν ὁμιλίαν. Ἀγαπήσωμεν τὴν ἐγκράτειαν ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ. Ἀγαπήσωμεν τὴν ἀγνείαν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην. ἐσώμεθα ταπεινοί, ὑποσηγόροι καὶ μικροῖς καὶ μεγάλοις, ὅπως ἐκφυγώμεθα τὴν κενοδοξίαν, καὶ πάσας τὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου. Μισήσωμεν τὴν μέθυ καὶ τὸ γέλωτα, καὶ τὰς ἀνωφελεῖς λόγους τῶν κακοφρόνων ἀνθρώπων. πάντα γὰρ πράττει, πάντα ἐπινοῶσι πρὸς τὸ μὴ ἀποτυχεῖν τῷ ἑαυτῶν ἡδονῶν. Σὺ ὅ, ἀγαπητέ, ταῦτα φεῦγε, ὡς τῷ Θεῷ ἐπαγγελιάμενος ἀρέσκει, πάντα καὶ Θεὸν πρέσβει. Θεὸς γὰρ ἐμυκτηρίζεται, καὶ τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου. ὃ γὰρ εἰάν σπείρῃ ἄνθρωπος, τὸ σπέρμα καὶ θερίσῃ. ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὸ ἑαυτοῦ σάρκα, ὅς τ' σαρκὸς θερίσῃ φθοράν. ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ὅς τ' πνεύματος θερίσῃ ζωὴν αἰώνιον. Μὴ συνομίλει τοῖς ῥυπαροῖς λογισμοῖς, μήποτε κατάγῃ σε εἰς τὴν αἰσχρὰν αὐτῶν πρᾶξιν. ἀλλὰ τέτρε βδελύσσου καὶ ἄψων, ὅπως γαληνιάσῃ σε ἡ διάνοια. Δεήσῃ τῷ Κυρίῳ, ὅπως φωτίσῃ σε τὰς ὀφθαλμοὺς τῆ καρδίας. τὰ γὰρ ὅσα ἀνθρώποις ἀδύνατα, ὅσα ἰσχύει Θεὸς δυνατὰ. Ἔως εἰς πρὸς οὐχὶ μὴ μετεωρίζῃ, ἵνα μὴ ὀρεθῇς ὡς καταφρονῶν. Πρόσεχε σεαυτῷ, ἀγαπητέ, μήποτε θεωρῶν τὰς ἐν τῷ νῦν αἰὶνι πλετύντας, καταλάντας καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἀφτρέφοντας, ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς, μακαρίσῃς αὐτοὺς ἀφ' τὴν πρὸς χαρὸν ἀδωρίαν. διότι ἐπὶ πλεόντων, ἐπὶ τρυφῇ, ἐπὶ δυνάσει ἐμπαύσετο τὸ Πνεῦμα

A cælo euangelizaverit vobis præter id, quod accepistis, anathema sit. Quinam enim in Babylone contra Susannam insurrexerunt? nonne seniores? & non solum seniores; sed & iudices, ac præsides populi: qui quod sibi ipsis non attenderunt, quam miserabili fine vitam clauferunt! neque illis sane ipsorum dignitas profuit. Veritatis ergo curam habeamus, fratres, ut veritas nos circumdet ac protegat. Et in hoc quidem seculo si quis de re male gesta apud Principem infimuletur, si ad alia loca confugiat, fortasse salvatur. At nos a conspectu Dei quonam profugere poterimus? secundum eum, qui dicit: Quo ibo a spiritu tuo? & a facie tua quo fugiam? Si ascendero in cælum, tu illic es: si descendero in infernum, ades. Si sumpsero pennas meas ad orientem, & habitavero in extremis maris: etenim illic manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua. Diligamus quietem ac silentium, ut a distractionibus liberemur. Diligamus continentiam in caritate Dei. Diligamus castitatem & humilitatem. Simus humiles, & affabiles parvis ac magnis, ut vanam effugiamus gloriam, cunctosque Diaboli laqueos. Ebrietatem, & risum, inutiliaque malignantium hominum verba execremur ac detestemur: omnia enim agunt, omnia excogitant, ut suis voluptatibus potiri possint. Tu autem, dilectissime, ista fuge, ut qui Deo placere professus es: omnia secundum Deum operare. Deus enim non irridetur, secundum dictum Apostoli: nam quod seminaverit homo, hoc & metet. Quoniam qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem. Qui autem seminat in spiritu, de spiritu metet vitam æternam. Noli sordidis immorari cogitationibus, ne quando te in actum deducant turpitudinis: sed eas detestare ac repelle, ut mens tua serena sit atque tranquilla. Precare Dominum, ut cordis tui oculos illuminet. Quæ enim impossibilia sunt apud homines, possibilia sunt apud Deum. Cum ad orandum steteris, noli vaga ac distracta mente esse, ne quasi contemnens inveniaris. Attende tibi ipsi, carissime, ne forte dum cernis hujus seculi divites deliciis affluentes, carnesque suas nutriendas, tamquam in die occisionis, eos propter ejusmodi fluxam ac momentaneam rerum abundantiam beatos prædices. Quoniam non opulentum, non deliciis deditum, non potentem, beatum dicit Spiritus sanctus; sed eos, qui timent

Dan. 13.

Psal. 138.

Gal. 6.

Luc. 18.

Psal. III.
127.

Dominum : sicut scriptum est : *Beatus vir, qui timet Dominum* : Et, *Beati omnes, qui timent Dominum*. Præfectum te constituerunt ? Esto Præfectus pacis, ut portæ regni coelestis pandantur tibi, simulque cum facientibus pacem ingrediaris. Dicit enim Spiritus sanctus : *Aperite portas, ingrediatur populus*. Et quis ac qualis populus ? servans justitiam, & custodiens veritatem, suscipiens veritatem, & custodiens pacem. Unde quidam Sanctorum dicebat : *Fiat pax & justitia in diebus meis*. Audi & sanctum Jacobum dicentem : *Quis sapiens est & eruditus inter vos ? ostendat ex bona conversatione operationes suas in mansuetudine sapientiæ. Quodsi zelum amarum habetis, & contentionem in cordibus vestris; nolite gloriari, & mendaces esse adversus veritatem : non est ista sapientia desursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim zelus & contentio; ibi inconstantia & omne opus prævum. Quæ autem desursum est sapientia, primum quidem pudica est : deinde pacifica, modesta, suadibilis, plena misericordia, & fructibus bonis, non judicans, sine simulatione. Fructus autem justitiæ in pace seminatur facientibus pacem. Largiatur porro nobis Dominus concordiam atque unionem secundum voluntatem suam. Precemini autem & pro me misero, obsecro; ut obscuratum in me oculus Dominus illuminet. Quoniam ipsius est regnum & gloria in secula seculorum. Amen.*

Ysai. 26.

4. Reg. 20.

Jacob. 3.

A τὸ ἄγιον, πλὴν πάντων φοβερῶν ὁ Κύριος. καὶ ὡς γέγραπται. μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβερῶς ὁ Κύριος. καὶ, μακάριοι πάντες οἱ φοβερῶς ὁ Κύριος. Ἡ γὰρ ὁμολογία σου κατέστησεν; ἡ εἰρήνη σου, ὅπως ἀνοιγῇ σοι αἱ πόλεις τῆς βασιλείας πάντων ἔθνων, καὶ συνεισελεύσῃ εἰς αὐτὰς ἡ εἰρήνη σου. Δέξαι γὰρ τὸ Πνεῦμα τὸ ἄγιον. ἀνοίξατε πόλεις, εἰσελεύσεται λαός. Καὶ ποῖος λαός; φυλάσων δικαιοσύνην, καὶ φυλάσων ἀλήθειαν, ἀντιλαμβάνομενος ἀληθείας, καὶ φυλάσων εἰρήνην. Οἶδεν ἔλεγεν τις πάντων ἁγίων. Γενέσθω εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη ἐν τῇ ἡμέρᾳ μου. Ἄκουε ὁ καὶ τῷ ἁγίῳ Γαβριὴλ λέγοντος. τίς σοφός καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; διεξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραότητι σοφίας. Εἰ ὁ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐρείδεται ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψάλλετε καὶ τῇ ἀληθείᾳ. ὅτι ἐστὶν ἡ σοφία αὕτη ἀνωθεν κατερχομένη, ἀμὴν ὁπίσθιος, ψυχικὴ, δαμονιώδης. Ὅπως γὰρ ζῆλος καὶ ἐρείδεται, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πάντων φθῶν ὁ πᾶν. Ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία φῶτον μὲν ἀγνὴ ὅτι, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, ὀψιμακία, μετὴν ἐλέος καὶ καρπὸν ἀγαθῶν, ἀδιάλειπτος, ἀνυπόκριτος. Καρπὸς ὁ δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιῶσιν εἰρήνην. Δὴν ὁ ἡμῖν ὁ Κύριος τὴν ὁμολογίαν καὶ τὸ αὐτῷ θέλημα. Εὐχασθε ὁ καὶ πρὸς ἐμὲ τῷ οἰκτρῷ, πρὸς ἀγαθῶν, ὅπως φωτίσῃ ὁ Κύριος τὸ ἐν ἐμοὶ ἐσκοτισμένον ὄφθαλμόν. ὅτι αὐτὸς ὅτι ἡ βασιλεία καὶ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ἀμήν.

CAPUT XI.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

NOn torpeamus, fratres, servientes invicem propter Dominum. Multi enim puellæ cujuscumque amore capti, servire propter amatam non recusarunt. Quid ergo nos magnum præstamus, si nobis mutuo propter Dominum servimus? Ne simus negligentes, confidentes in cella, carissimi: memores, quod sancti Martyres ferreis vinculis conclusi fuerint etiam cum multis tormentis. Ne ergo cellæ angustiam effugiamus. Non deficiamus operantes: memores, quoniam multi ex Sanctis in metalla missi sunt propter Dominum. Numquid igitur, si nos temporibus illis fuissetis, nostram vitam ob torturas prodidissetis? Meminerimus, fratres

E

F

MH' ὀλιγωροῦμεν, ἀδελφοί, δαλδύοντες ἀλλήλοις ὑπὲρ τοῦ Κυρίου. Πολλοὶ γὰρ παιδίσκης ἐραστῆντες ἠρήσαντο δαλδεῖν διὰ τὴν πορνείαν. Τί γὰρ οὖν ἡμεῖς μέγα ποιῶμεν, εἰ μὴ δαλεύωμεν ἀλλήλοις διὰ τὸν Κύριον; Μὴ ἀκηδέωμεν καθεζόμενοι ἐν τῇ κελεύσει, ἀγαπητοί, μνημονεύοντες ὅτι οἱ ἅγιοι μάρτυρες κατὰ κλειδοὺς ὑπῆρχον ἐν δεσμοῖς σιδηροῖς καὶ πολλῶν βασάνων. Μὴ οὖν ἀποφύγωμεν τὴν στενοχωρίαν τῆς κελεύσεως. μὴ ἐκκακώμεν ἐργαζόμενοι, μνημονεύοντες ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων ἐν τοῖς μεταλλοῖς παρεπέμποντο διὰ τὸν Κύριον. Ἄρα εἰ εἴπαμεν ἡμεῖς ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, πρὸς ἑαυτὸν ζῶν διὰ τὴν σφελώσας; ἄρα ἠρνήμεθα τὴν ἑαυτοῦ πίσιν διὰ τὰς ἀνάγκας; Μνη-

ἰσχυροὶ, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, πάντες
 εὐεργεσιῶν Κυρίου ἡμεῶν Θεοῦ ἡμῶν, ὅς παλάσαντος
 ἡμᾶς καὶ ἀνέστησαντος ἡμᾶς, τὸν τρέφοντος ἡμᾶς
 καὶ σκέποντος καὶ πάντα, τὸν ἔχοντος ἀνέμους
 ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ πρὸς Ἀραβίαν ἡμῶν, ὅς ἀνα-
 γαγόντος νεφέλας ἵνα ἐλάτῃ τὴν γῆν πρὸς ὑπε-
 ρεσίαν ἡμῶν, τὸν πληθύνοντος πηνᾶ, κτήνη καὶ
 ἔνυδρα πρὸς ὑπερεσίαν τῆς γῆς ἡμῶν, τὸν ποιή-
 σαντος ἡλίου εἰς φῶς ἡμέρας καὶ τὴν σελήνῳ καὶ
 τὰ ἄστρα εἰς φῶς τὴν νύκτα διὰ τῆς γῆς ἡμῶν,
 καὶ σώσαντος ἡμᾶς διὰ τῆς μυστηρίου ἡμεῶν τιμῆς αὐ-
 τοῦ σταυροῦ. Δεξιόσωμεν αὐτῷ ἐν φόβῳ καὶ ἐν
 τρόμῳ πολλῷ καὶ ἐλπίδι ἀγαθῇ, ὅτι πάροιχοι
 καὶ πρὸς ἐπίδημοί ἐσμεν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, καὶ τὸ
 λέγοντα. πάροιχος καὶ πρὸς ἐπίδημός εἰμι ἐν τῇ
 γῇ, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου. Παρακα-
 λῶ ὑμᾶς ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ὁ ὑπελπίς, ὁ τῶν
 μυρίων παλάντων ὀφειλέτης, ὁ πάντων ἀμαρτω-
 λῶ ἀμαρτωλότερος, ἀνέξασθε ταύτης τῆς καλίστης
 συμβουλίας. Τηρήσατε ἑαυτὰς ἀκαταγνώστους ἐν
 παντί, ὅπως ᾗτε ἀνεπαύχωντοι. Εἰ δὲ καὶ κα-
 τέγνω τις ἑαυτὸν ἐν ἑνὶ πράγματι, ὅς λοιποῦ
 τηρεῖται ἑαυτὸν ἀκατάγνωστον, ὅπως μὴ καὶ ὁ
 ἔξεναντίας λέγειν ἡμεῶν φάσιν, ὁ μισ-
 ἀνδρῶν, ὁ φθορεὺς, ὁ ἀλόγιος, ὁ ἐχθρὸς
 τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἐπιχάρων τοῖς κακοῖς ἡμῶν, ὁ
 ἀσθενὴς πρὸς τοὺς δειλοτάτους τῶν Κυρίων ἐν ἀλη-
 θεΐᾳ, ὁ ἔξθεννημῶς ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων τὸ
 Κύριον ἐν ἀληθείᾳ, ὁ καταπατῆμενος ὑπὸ τῶν
 ποιόντων τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἐν καρδίᾳ καρ-
 δία. ὅτι τῷ Θεῷ ἡμῶν ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλω-
 σύνη εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

Εἰ μὲν οὖν, ἀγαπητέ, ἐν τῇ κλήσει ἡ
 ἐκλήθης. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι κα-
 τηξίωσέ σε συγκαταειρηνηθῆναι ἐν πᾶσι πειρασ-
 τοῖς τῆς ποίμνης αὐτοῦ, ἵνα μεταστῇς τῇ νομῇ
 τῶν πειρασμάτων αὐτοῦ. Ὑπόμεινον οὖν ἄχρι τε-
 λους, ὅπως σωθῇς ἡ ψυχή. Γέγραπται γάρ,
 Εἰν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
 Ἰδοὺ παρομοιωμένος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ σου. Ἀ-
 κχε τὸν λέγοντος. τέκνον, ἐὰν σοφὸς ᾖς, δι-
 φραεῖς καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν. μὴ γίνῃς τραχὺς
 ἐν γλώσσῃ σου. μηδὲ σκληρῶς ἀποκρίνῃς τῷ ἀ-
 δελφῷ σου, ἀλλὰ μὲν πάσης παπεινοφροσύνης καὶ
 φόβου Θεοῦ ἔσῃ σου ἡ φθογγή. Μὴ γὰρ ἀργυ-
 εῖς ὠνέμεν τὸ καλὸν λόγον; ὁ δὲ σὺ ἀγορεύων
 μὲν,

A tres a Domino dilecti, beneficiorum Do-
 mini Dei nostri, qui nos creavit & cre-
 scere fecit, qui nutrit nos & protegit
 nos in omnibus: qui educit ventos de
 thesauris suis ad obsequium nostrum: qui
 elevat nebulas ab extremitatibus terræ in
 ministerium nostrum: qui multiplicat vo-
 latilia, pecora, & animalia aquatilia ad
 obsequium generis nostri: qui fecit solem
 in lumen diei, & lunam ac stellas in lu-
 men noctis propter nostrum genus: qui
 salvavit nos per mysterium pretiosæ Crucis
 suæ. Serviamus ei in timore ac tremore
 multo, & spe bona: quia advenæ & pe-
 regrini sumus in hac vita, secundum eum,
 qui ait: *Advena & peregrinus sum in ter-* Psal. 38.
ra, sicut omnes patres mei. Obsecro vos
 ego minimus, ego vilis & abjectus, ego
 qui decem millium talentorum sum debi-
 tor, qui quemvis peccatorem peccatis ex-
 cedo: sustinete optimum hoc consilium.
 C Servate in omnibus vos ipsos irreprehen-
 sibilis, ut sitis absque confusione. Si quis
 autem seipsum in re aliqua condemnet,
 deinceps sese irreprehensibilem servet, ne-
 quid habeat adversarius, quod de nobis
 malum dicat, hominum, inquam, inimi-
 cus, corruptor, & alienus, hostis justi-
 tiæ, qui in malis nostris gaudet: qui de-
 bilis in eos est, qui Domino in veritate
 serviunt: qui spernitur ab iis, qui Domi-
 num in veritate diligunt: qui conculcatur
 ab iis, qui faciunt voluntatem Domini
 puro corde. Quoniam Deo nostro gloria
 & magnificentia in omnia secula. Amen.

CAPUT XII.

Persiste igitur, carissime, in voca-
 tione, qua vocatus es. Da
 gloriam Deo, quod dignatus sit te
 in gregem ovium suarum referre,
 ut in pascuis ovium ejus enutriaris.
 Ergo ad finem usque tolera, ut salve-
 tur anima tua. Nam scriptum est:
 F In patientia vestra possidebitis animas Luc. 21.
 vestras. Esto instructus in omni con-
 versatione tua. Dicentem ausculta: Fi-
 li, si sapiens fueris, latificabis cor meum. Noli esse asper in lin-
 gua tua, neque durius respondeas
 fratri tuo; sed cum omni humilita-
 te ac timore Dei sit loquela tua.
 Numquid enim argento bonum sermonem
 comparamus? nullo sane eum pretio
 emi-

emimus, nisi sola nostra voluntate : quoniam utriusque nobis viæ potestatem dedit Dominus, ut uniuscujusque cognoscatur affectio & animus. Sic ergo nostræ sint responsiones ad invicem, o electi Dei, quemadmodum fidelis quispam fervus cum suo colloquitur domino. Verax quippe est, qui ait : *Omnis qui se exaltat, humiliabitur ; & qui se humiliat, exaltabitur*. Sint porro sermones nostri mutui, non de rebus peregrinis atque externis ; verum de utilitate animæ, de mutua inter nos ædificatione, de recte factis, de omni opere bono : sicut scriptum est : *Ut det gratiam audientibus : & Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, in quo signati estis in die redemptionis*. Quoniam ipsum decet gloria in secula. Amen.

Luc. 14.

Ephes. 4.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

QUOD NON OPORTEAT RIDERE,
ET EXTOLLI;
SED PLANGERE POTIUS, ET NOS
IPSOS DEFLERE.

INitium everfionis animæ Monachi est risus, atque confidentia. In his cum te, monache, conspexeris, in malorum te concidisse abyssum noveris. Ne desinas igitur orare Deum, ut ab hac te morte liberet. Risus atque confidentia monachum in turpes animi passionis conjicit ; neque solum juvenes, sed & senes. Risus & confidentia monachum deprimit. Dixit quidam Sanctorum de confidentia loquens : Confidentia similis est vento urenti, monachi fructus corrumpens. De risu autem jam audi. Risus beatitudinem luctus exterminat, eaque quæ sunt ædificata, destruit. Risus Spiritum sanctum contristat : animæ obest, & corpus corrumpit. Risus virtutes expellit, non meminit mortis, neque supplicia cogitat. Aufer a me risum, Domine, luctumque ac gemitum mihi concede, quem a me ipse requiris, Deus. Initium luctus est, agnoscere seipsum. Sit vero luctus noster non secundum hominem, neque ut videatur ab hominibus ; sed secundum Deum, qui novit etiam abscondita cordis, ut apud eum mereamur beatitudine perfrui. Hilari itaque atque amœno finis aspectu, exultantes in Spiritu sancto super donis Do-

Matth. 5.
Jacob. 4.5.

Aμήν, εἰ μὴ ὦν τῷ θεῷ ἡμεῖς, ὅτι τῷ ἀμφοτέρων ὁδῶν τὴν ἡγεσίαν δέδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος, ἵνα ἐπιγινώσκῃ ἡμᾶς ἡ ἀληθεία. Οὕτως οὖν ἔσω ἡμεῖς ἡ ἀπόκρισις πρὸς ἀλλήλους, ὁμιλοῦντες τῷ θεῷ, ὥστε ὁ δῶλος πρὸς τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην. Ἀφ' οὗτοῦ γὰρ ὁ εἰπὼν, Πᾶς ὁ ἐφ' αὐτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὁ ταπεινὸς ἐφ' αὐτὸν ὑψωθήσεται. Οἱ δὲ λόγοι ἡμεῖς οἱ πρὸς ἀλλήλους μὴ ἔσωσαν πρὸς ἡλικίαν πραγμάτων, ἀλλὰ πρὸς ὠφελείας ψυχῆς, πρὸς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους, πρὸς καπορθωμάτων, πρὸς πάντας ἔργα ἀγαθὰ. καὶ ὡς γέγραπται, ὅπως αὖν δὲ χάριν τοῖς ἀνέμοις. καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ τὸ ἅγιον, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως. ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Ο'ΤΙ ΟΥ ΔΕΙ ΓΕΛᾶΝ ΚΑΙ
ΜΕΤΕΩΡΙΖΕΣΘΑΙ,
Α'ΛΛΑ' ΜΑΛΛΟΝ ΚΛΑΙΕΙΝ
ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΙΝ Ε'ΑΥΤΟΥΣ.

Aρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχῆ, γέλως καὶ παρρησία. Ο'ταν ἐν τέτοις ἴδῃς σεαυτὸν, μοναχῆ, γίνωσκε σεαυτὸν εἰς βάσιν κακῶν καταντήσεων. Μὴ παύσῃ θεόμυθος ὁ θεός, ὅπως ῥύσηταί σε ὁ θανάτος τέρας. Ο' γέλως καὶ ἡ παρρησία εἰς βάσιν ἀγχιὰ ἐπιρρίπτει τὸ μοναχόν. ὁ μόνον νεωτέρως, ἀλλὰ καὶ γέροντας. Ο' γέλως καὶ ἡ παρρησία καὶ ὡς φέρει τὸ μοναχόν. Εἰπέ τις τῶ ἀγίῳ πρὸς τὴν παρρησίαν. ἡ παρρησία ἀνέμω καυσθῆντι ὁμοία, ἀφ' οὗτοῦ τὰς καρπὰς ὁ μοναχῆ. Περὶ τοῦ γέλως νῦν ἀκούε. Ο' γέλως τὸ μακαρισμὸν ὁ πένθος ἐξω βάλλει καὶ τὰ οἰκοδομηθέντα καταλύει. Ο' γέλως τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον λυπεῖ. ψυχὴν οὐκ ὠφελεῖ, σῶμα δὲ διαφθείρει. Ο' γέλως τὰς ἀρετὰς ἐκδιώκει, οὐκ ἔχει μνήμην θανάτου, οὐδὲ μελέτην τῆς κολάσεως. Περιελθὲ ἀπ' ἐμῶ Κυρίε, τὸ γέλωτα καὶ δώρησά μοι πένθος καὶ κλαυθμὸν, ὃν ἐπιζητεῖς πρὸς ἐμῶ ὁ θεός. Ἀρχὴ πένθους τὸ γινώσκειν σεαυτὸν. Ἐξω τὸ πένθος ἡμεῖς μὴ κατ' ἀνθρώπον, μηδὲ πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ κατ' ὁ θεὸν τὸ γινώσκοντα τὰ κρύφια τῆς καρδίας, ὅπως πρὸς αὐτὸ μακαρισθῶμεν. Εὐώμεθα πικρῶν φαρμάκων τῷ προσώπῳ, ἀγαλλιώμενοι ἐν πνεύματι ἀγίῳ ἐπὶ τῇ δωρεᾷ τοῦ Κυρίου,

mini

εἰς, κλαίοντες ὃ καὶ πονεῖντες τῷ φρονήματι, Θεὸν δυσωπῶντες, ὅπως ἀφφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάντων εἰδούς πονηρίας, εἰς τὸ μὴ σεσηθῆναι τῇ βασιλείᾳ τῇ ἐρανῶν καὶ τῇ ἀγαθῶν ὧν ἡτοίμασε τοῖς ἀγαθέσιν αὐτῶ. Τὸ πένθος οἰκοδομῇ καὶ ἀφφυλάσσει· τὸ πένθος τῇ ψυχῇ ἀποσμήχει ἀπὸ τῇ δακρύων, καὶ καθαρὰν αὐτὴν ἀποκαθίστησι. Τὸ πένθος σωφροσύνην ἡγνῶ, ἡδονὰς ἀποκόπῃ, ἀρετὰς κατορθοῖ. Καὶ τί ἐτι λέγω; Τὸ πένθος ὑπὸ Θεοῦ μακαρίζεται, καὶ ὑπὸ ἀγγέλων ὡς καλεῖται. ὅθεν ἔλεξεν τις τῷ μαθητῇ τῷ Κυρίῳ· ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστροφῆσεται, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν· ταπεινώσῃτε ὑπὸ τῇ κραταῖαν χεῖρα τῷ Κυρίῳ, καὶ ὑψώσῃ ὑμᾶς. Τί ὃ ποιήσω ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, ὁ μὴ πονεῖν καὶ κλαῖν ἐμαυτὸν μὴ κατανύξω; λέγω γὰρ καὶ ὁ ποιῶ. οἶμοι, πῶς καταφρονῶ; οἶμοι, πῶς ἀμελῶ τὸ ἐμαυτῷ σωτηρίας; οἶμοι, ὅτι ἐν γνώσει ἁμαρτάνω. Οἶδα ἐν τῷ ποιεῖν με τὸ κακόν, καὶ σὺ ἐκκλίνω ἐμαυτὸν τῷ κακῷ. Οἶμοι, ὅτι ἀναπολόγητός εἰμι· τοῖς γὰρ ῥήμασι λελόγισμαι πῦρεσιν ἐκ δεξιῶν· τοῖς ὃ ἔργοις ἔσκηκα ὡς δυνάμων. Σοί, Κύριε, τῷ μόνῳ ἀγαθῷ καὶ ἀμνηστικῷ ἱσομολογῶμαι τὴν ἁμαρτίαν μου· καὶ ἐμὲ γὰρ σιωπῶντος, σὺ Κύριε, γινώσκεις τὰ πάντα, καὶ σὺ ἐν κρυπτῷ ἀπὸ προσώπου τῷ ὀφθαλμῶν σου. Ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ εἶπας, Κύριε, διὰ τῷ Προφῆτῃ· λέγε πρῶτος σὺ τὰς ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιοθῇς. Ἡμάρτηκα, Κύριε, ἡμάρτηκα, καὶ σὺ εἰμι ἄξιός ἀτενίσαι καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος τῷ ἐρανῷ ἀπὸ πλήθους τῇ ἀδικιῶν μου· ὅτι διὰ μικρὰν ἡδονὴν, τῷ πυρὸς ἀγνῶς κατεφρόνησα, καὶ τῇ βασιλείᾳ σου σὺ ἀντεποιήσαμην. Τί οὖν ποιήσω ἐγὼ ὁ ἄθλιος τῷ ἀνθρώπων; κλαύσω ἐμαυτὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὡς ὅτι χαρὸς δεχθῆναι τὰ δάκρυα. Χάρισά μοι, Κύριε, δάκρυα κατανύξω, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ ἐλεήμων, ὅπως ἐν αὐτοῖς ἱκετεύσω καθαρῶς τῷ ῥύπον τῇ καρδίας. Οἶμοι, τί ποιήσω; τὴν γέννησιν τῷ πυρὸς καὶ τὸ σκότος τὸ ἰσώτερον, ἐνθα ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῇ ὁδόντων. Οἶμοι τί ποιήσω; τὸ πῦρταρον, καὶ τὴν ἀτελεύτητον βάσανον· τὸ ἰοδόλον, καὶ ἀκοίμητον σκώλικα· οἶμοι τί ποιήσω; τὴν ἀπειλήν τῷ ἀγγέλων πᾶν ὅτι πᾶν κολάσεων, ὅτι φοβεροὶ καὶ ἀνελεήμονές εἰσι. Τίς δὲ τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, τῷ καθίσας ἐκλαύσα νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἵνα Θεὸν δυσωπήσω ὃν παρώργισα; Ἡμαρτες, ψυχὴ μου;

μετα-

A mini; cogitatione autem & animo plorantes, atque gementes, Deumque exorantes, ut ab omni specie mala nos servet: ne coelorum regno privemur, bonisque quæ præparavit iis, qui complacuerunt ei. Luctus ædificat, & custodit. Luctus animam lacrymis abstergit, mundamque eam reddit. Luctus temperantiam gignit, voluptates excindit, & virtutes perficit. Quid plura? Luctus a Deo prædicatur beatus, & ab Angelis consolationem accipit. Unde & quidam ex Discipulis Domini dixit: *Risus vester in luctum convertetur, & gaudium in mœrorem. Humiliamini igitur sub potenti manu Domini, & exaltabit vos.* Sed quid ego peccator faciam, qui nec lugeo, nec defleo meipsum cum compunctione? Dico enim, & non facio. Væ mihi, quam negligenter me gero! væ mihi, quam parvi pendo salutem meam! væ mihi, quoniam scienter pecco. Scio, cum male facio; nec tamen a malo declino. Væ mihi, quia inexcusabilis sum. Verbis quidem inter eos, qui ad dexteram futuri sunt; re autem inter eos numeror, qui ad sinistram statuentur. Tibi, Domine, soli bono, injuriarumque immemori confiteor peccatum meum. Etenim me tacente, tu omnia nosti, Domine, nihilque occultum est a facie oculorum tuorum. Sed quoniam tu per Prophetam dixisti, Domine: *Dic tu primum peccata tua, ut justificeris.* Peccavi, Domine, peccavi, & non sum dignus respicere ac contemplari altitudinem cœli præ multitudinem iniquitatum mearum. Quia ob modicam voluptatem pro nihilo ignem æternum reputavi, regnumque tuum assequi non sum conatus. Quid igitur infelicissimus ego mortalium faciam? Plangam meipsum diu noctuque, donec tempus adhuc suppetit, quo lacrymæ suscipiantur. Largire mihi, Domine, lacrymas compunctionis, qui solus bonus es, & misericors, ut iis tibi supplicem, ut maculæ cordis mei emundentur. Væ mihi, quid agam? Quo pacto gehennam ignis, ac tenebras exteriores, ubi fletus est & stridor dentium, effugiam? Væ mihi, quid faciam? Quomodo Tartarum, sempiternumque supplicium, & vermem venenum ejaculentem semperque vigilantem evadere potero? Væ mihi, quid faciam? Quomodo comminationes malorum, qui suppliciis præsumt, angelorum subterfugiam? quoniam horrendi sunt, & absque misericordia. Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, ut sedens fleam noctu diuque, Deumque, quem ad iram provocavi, placatum reddam? Peccasti, o anima mea? poenitentiam age.

Nam

Matth. 5.

Luc. 6.

Jacob. 4.

Matth. 25.

Isai. 43.

Jerem. 9.

Nam ecce dies nostri, velut umbra, prætereunt. Adhuc modicum, & hinc migrabis. Formidabilia loca pertransitura es, o anima mea. Ne differas de die in diem converti ad Dominum. Væ mihi, o anima! operibus immundis divinam a te fugasti misericordiam. Ne des igitur tibi requiem, neque fileat pupilla oculorum tuorum; sed procidens optimo & benignissimo Deo, ora eum, ut mittat tibi ab alto gratiam & misericordiam. Fratres, horrenda atque tremenda non multo post pertransituri sumus loca; fierique non poterit, quin per illam ingrediamur viam. Nullus eorum, quos hic habemus, nobis opem ferre, aut comitari nos poterit: non parentes, non fratres, non amici, non genus, non divitiæ, aut quid his simile. Caveamus ergo bona opera negligere, ut ea in tempore necessitatis inveniamus. Sobrii simus, & vigilemus in præsentī seculo, ne post corporis separationem nos apprehendant principes tenebrarum. Et quis illa hora nos adjuvabit, redimetque ex manibus eorum? Si divina tunc protectione despoliati reperiamur, sævi atque crudeles ibi tenebrarum aderunt principes, qui nec regem timebunt, nec tyrannos curant, non parvum, non magnum; nisi solum eum, qui in Dei cultu ac pietate vitam suam transegerit, in operibusque se bonis occupaverit. Ab hujus sibi conspectu timebunt, recedentque timore perculsi, magno cum studio transitum præbentes, sicut scriptum est: *Quoniam gratia & misericordia in electos ejus, & respectus in Sanctos illius.* Rursusque ait: *justorum animæ in manu Domini sunt, & non tanget eos tormentum.* Anteibit enim justitia eorum ante faciem ipsorum, & gloria Dei cooperiet eos. Tunc invocabunt, & Deus exaudiet eos: clamabunt, & ipsis dicet, ecce adsum. Fidelis enim est, qui repromisit. Beatus, qui in hora separationis invenietur liber. Ne igitur torpescamus, fratres carissimi, neque res alienas ad nos attrahamus, quæ penitus sunt corruptibiles. Illa via quæcumque destruit. Nam adventante separationis hora, voluptates marcescunt, deliciæ ac vana gloria pereunt, divitiæ cum cupiditate dominandi deficiunt. Adventante separationis hora, cuncta ista, & his similia dissolventur.

Domine horam illam animo mecum revolvens, procido tuæ bonitati, rogoque, ne me tradi patiaris nocentibus mihi. Ne glorientur inimici tui adversus servum tuum, benignissime Domine, denti-

A μετανόει. Ἰδὲ γὰρ αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡς σκιά. Ἐστὶ μικρὸν καὶ ἀπελεύσῃ ἐντεῦθεν. Φοβερὰς τόποις μέλλεις διέρχου, ψυχὴ μου. μὴ ὑπέρῃς ἡμέρας ἐφ' ἡμέρας ἐπιτρέφειν πρὸς Κύριον. Οἱμοὶ ψυχὴ, ἰκεδύωξας διὰ τῆς ῥυπαρῶν πράξεων τὸ ἔθνος ἔλεος. μὴ δὲ ἀνάπαυσιν ἐν σεαυτῷ, μηδὲ σιωπησάτω κόρη ὀφθαλμῶν σου. Προσπίπῃσα τῷ Ἀγαθῷ καὶ Φιλανθρώπῳ δοθῆναι σοὶ ἔξ ὑψους χάριν καὶ ἔλεος. B Φοβερὰς καὶ φεικώδεις τόποις μετ' ἐὶ πολὺ μέλλομεν διέρχου, ἀδελφοί. ἔστω αὐτὸν μὴ διόδῃ ἐκείνῳ τὴν ὁδόν. Οὐδεὶς γὰρ ἐνταῦθα ὅτι βοηθεῖα σιωπεύσῃ ἡμῖν, ἔστω γονεῖς, ὅτε ἀδελφοί, ἔστω φίλοι, ἔστω γένος, ἔστω πλῆθος, ὅτε ἡ τῆς ὁμοίων. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τὴν ἀγαθῶν πράξεων, ἃς διρήσωμεν ἐν καρδίᾳ τῇ χρείας. Νήψωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἵνα μὴ τὴν χειρὸς τῆς σώματος μὴ κατὰχῃ ἡμᾶς οἱ ἄρχοντες ἔστω σκοῦντες. καὶ τίς βοηθήσει καὶ λυτρώσεται ἡμᾶς ἐκ χειρὸς αὐτῶν; εἴπερ γυμνοὶ διρεθώμεν ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ ἔθνος σκέπης, πικροὶ ὑπάρχοντες καὶ ἀνιλεῖς οἱ ἄρχοντες τῆς σκοῦντες. ἔστω βασιλέα φοβῶνται, ἔστω τυράννης τιμῶν, ἔστω μικρὸν, ἔστω μέγα, εἰ μὴ μόνον τὴν ἐν θεοσεβείᾳ ζήσαντα, τὴν ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καταληφθέντα. ἐκ πρῶτον C πρὸς τὴν φοβηθήσονται, ἡσυχάζουσιν ἐμφοβοὶ ὄντες, δίοδον παρέχοντες μὴ πολλῆς πρῶτον. κατὰ τὴν γέγραπται. ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁμοίοις αὐτοῦ. καὶ πάλιν λέγει. δικαίων ψυχὰς ἐν χειρὶ Κυρίου, καὶ ἐκ αὐτῶν αὐτὸς βασανός. πρῶτον D γὰρ ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν πρὸ πρῶτον αὐτῶν, καὶ ἡ δόξα ἔθνος πρῶτον αὐτῶν. E τε βοηθήσονται, καὶ ὁ Θεὸς εἰσακίσει αὐτοῦ. ἐν λαλόντων αὐτῶν ἔρεϊ, Ἰδὲ πάρεμι. πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγελιάμενος. μακάριος ὁ διρεθῶν ἐλθόντος ἐν τῇ ὥρᾳ ἔθνος χρεῖς. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν, ἀδελφοί ἀγαπητοί. μὴ ἐλκῶμεν πρὸς ἑαυτοὺς τὰ ἀνόμια τὰ πάντως φθιρόμενα. Εἰκὴν ἡ ὁδὸς τὰ πάντα καταλύει. Φθασάσης γὰρ τῇ ὥρᾳ ἔθνος χρεῖς, αἱ ἡδοναὶ μαράνον. ἡ τρυφή καὶ ἡ κενοδοξία πᾶσανται. ὁ πλῆθος καὶ ἡ φιλαρχία ἐκλείπει. πρῶτον F ὥρᾳ ἔθνος χρεῖς, πάντα ταῦτα ἀφαιρήσονται, καὶ τὰ τέτων ὁμοία.

Κύριε, τὴν ὥραν ἐκείνην λαβὼν κατὰ νοῦν, προσπίπῃ τῇ σῇ ἀγαθότητι, μὴ πρῶτον δοθῆναι με τοῖς ἀδικῶσι με. μὴ καυχῶνται οἱ ἐχθροί σου καὶ ἔθνος σου, ἀγαθὲ Κύριε, τείνοντες ὁδόν.

Sap. 3. 4.

Isai. 58.

Hebr. 10.

δύντας καὶ ἐκφοβῶντες τὴν ἀμαρτωλὸν μὲς ψυχὴν· μὴ εἰπωσιν, Εἰς χεῖρας ἡμῶν ἐλήλυθας, ἡμῖν παρεδώκης, πλὴν αὕτη ἡμέρα, ἣν προσδοκᾶμεν. Μὴ, Κύριε, μὴ ἐπιλάθῃς τῶν ὁκτιρμῶν· μὴ, Κύριε, μὴ ἀποδῶς μοι κατὰ τὰς ἀνομίας μου, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρὸςωπὸν σε ἀπὸ ἐμοῦ. μὴδὲ εἴπῃς μοι, Ἀμὴν λέγω σοι, ἔκ οἶδά σε. Σὺ Κύριε, πᾶσι δούσόν με, πλὴν ἐν οἰκτιρμοῖς, καὶ ὁ ἐχθρὸς μὴ ἐπιχαρῆτω μοι. Ἀλλὰ σβέσον αὐτὸν τὴν ἀπειλήν, καὶ πᾶσαν αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν κατάργησον· καὶ δός μοι τὴν πρὸς σε ὁδὸν ἀνύβειστον καὶ ἀνεπηρεασικόν. Παρακλήθητι, ἀγαθὲ Κύριε, καὶ ἀφ' τὰς δικαιοσύνας μου, ἀλλὰ διὰ τῶν σε οἰκτιρμῶν καὶ τὴν πολλὴν σε ἀγαθότητα· σῶσον ψυχὴν τεθλιμμένην ἐκ θανάτου. Μνησθήτι, ἀγαθὲ Κύριε, ὅτι καὶ ἀμαρτήσας καὶ πᾶσι πλησίον θανάτου πλῆγεις, καὶ προσέφυγον πρὸς ἄλλον ἰατρὸν, ὅς τις ἔξτενα χεῖράς μου πρὸς Θεὸν ἀμώτερον, ἀλλὰ πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. Σὺ γὰρ εἶ ὁ πᾶν ὅλων Κύριος, ὁ ἔχων ἔξοχον πᾶσης τῆς τῆς. Σὺ εἶπας, Κύριε, Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, κρῆτε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. καθαίρεισόν με, Κύριε, πρὸ τῶν τέλους ἀπὸ πᾶσης ἀμαρτίας. Μὴ ἀπώσῃ τὴν δέησίν μου, ἀγαθὲ Κύριε· τόμα ἀνάξιον βοᾶ πρὸς σε, καὶ καρδίᾳ ὅς τις ἀγαθὴ, καὶ ψυχὴ ἐν ἀμαρτίας σπιλωθεῖσα. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, διὰ τὴν σὴν ἀγαθότητα. Οὐ γὰρ ἀπορίπτῃς τὴν δέησιν πᾶν μετανοούντων σοι ἐν ἀληθείᾳ. Ἐμοῦ ὅς τις μετάνοια καὶ καθαρά ὑπάρχει, ἀλλὰ διεφθαρμένη. ὦραν μετανῶν, καὶ δύο παροργίζω. Στήριξόν μοι τὴν καρδίαν, ἀγαθὲ Κύριε, ἐν τῷ φόβῳ· ἔπῃσον τῶν πᾶσι μου ἐπὶ πᾶσι μετανοίας· νικήσῃ ἡ ἀγαθότης σε, Κύριε, τὴν ἐμὴν κακίαν· νικήσῃ τὸ φῶς τῆς χάριτός σε τὸ ἐν ἐμοὶ σκότος. Κύριε, ὁ ἀνοίξας ὀφθαλμούς τυφλῶν, ἀνοίξον τῶν σκοτισμένων ὀφθαλμούς τῆς καρδίας μου. Ὁ λόγος καθαίρεισας λεπρῶν, καθαίρεισον τῶν σπιλῶν τῆς ψυχῆς μου. Γενηθήτω ἡ χάρις σε ἐν ἐμοὶ, Κύριε, ὡς πᾶσι, φλογίζουσα τῶν ἐν ἐμοὶ ἀκαθάρτους λογισμῶν. Σὺ γὰρ εἶ ὁ μόνος ἀγαθός· τὸ φῶς, τὸ ὑπὲρ πᾶν φῶς· ἡ χαρὰ, ἡ ὑπὲρ πᾶσαν χαρὰν· ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ὑπὲρ πᾶσαν ἀνάπαυσιν· ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή· σωτηρία ἀγαθή· εἰς τῶν ἀσθενῶν. Σοὶ τῷ μόνῳ ἀγαθῷ προσπίπτω δεόμενος ἐγὼ ὁ πᾶσης τιμωρίας ἐνοχός, ἐγὼ ὁ πᾶσης κολάσεως ὑπεύθυνος· σὲ τὸν λυτρωτὴν ἰκετεύω, μὴ εἰς τέλος καταλάβῃ με ὁ ἔξεναντίας·

A dentibus stridentes, animamque meam peccatricem exterrantes; neque dicant: In manus nostras venisti, nobis es traditus: verumtamen hæc est, quam expectabamus, dies. Ne, Domine, ne, quæso, obliviscaris miserationum tuarum. Ne, Domine, ne retribuas mihi secundum iniquitates meas, & ne avertas a me faciem tuam, neque dicas mihi: Amen dico tibi, non novi te. Tu Domine corripe me; verum in misericordia; & inimicus meus non supergaudeat mihi, sed ejus minas extingue, omnemque operationem ejus destrue: & da mihi viam ad te dedecoris expertem atque inoffensam. Exorari te sine, Domine, non quidem propter justitias meas, sed ob miserationes tuas, & propter nimiam bonitatem tuam. Salva animam a morte oppressam. Recordare, bone Domine, quod & peccans, & ad mortem usque vulneratus, ad alium non confugerim medicum, neque manus meas expande- rim ad Deum alienum, nisi ad tuam bonitatem. Tu enim es universorum Dominus, qui habes potestatem omnis spiritus. Tu dixisti Domine: Petite, & dabitur vobis: pulsate, & aperietur vobis. Munda me, Domine, ante meum exitum ab omni peccato. Ne repellas deprecationem meam, benignissime Domine. Indignum os clamat ad te, & cor non rectum, & anima peccatis contaminata. Exaudi me, Domine, propter bonitatem tuam: non enim repellis precessionem vere poenitentium, qui ad te convertuntur. Verum mea poenitentia non est pura, sed corrupta. Ad horam unam poenitentiam ago, & duabus te ad iram provoco. Confirma cor meum in timore, bone Domine. Statue pedes meos super petram poenitentiae. Vincat meam malitiam tua bonitas, Domine. Vincat eas, quæ in me sunt, tenebras lumen gratiæ tuæ. Domine, qui oculos cæci aperuisti, aperi tenebris circumfusus oculos cordis mei. Qui verbo leprosos mundaisti, munda maculas animæ meæ. Fiat in me gratia tua, Domine, sicut ignis, comburens in me cogitationes immundas. Tu enim solus bonus es: lumen quod omne lumen excedit: gaudium super omne gaudium: requies superans omnem requiem: vita vera: salus in æternum permanens. Tibi soli bono ego omnis supplicii reus, ego qui quamcumque poenam mereor, supplex procido. Tibi redemptori supplico, ne in fine adversarius me compre-

Matth. 25.

Luc. 13.

Psal. 34

Psal. 14.

Matth. 7.

Matth. 8. 9.

12. 20.

Marc. 1.

Luc. 5.

hendat. Sed tu, Domine, tamquam bonus & malitiæ immemor, atque misericors, resuscita membra mea, quæ peccatum diffregit. Vivifica animam meam, quam iniquitas occidit. Cor meum illumina, quod improba concupiscentia obcæcavit. Libera me ab omni opere malo, & insere in me caritatem perfectam, Domine Jesu Christe Salvator mundi: nomenque servi tui libro vitæ inscribe, finem mihi bonum largiens, ut relata de Diabolo victoria, absque confusione adorem coram throno regni tui cum omnibus justis. Quoniam tibi convenit gloria in secula. Amen.

Obsecro vos, dilectissimi fratres, electi Dei, ut pro me peccatore apud Dominum precemini, sicut Apostoli pro Chananæa: digni pro indigno, honorandi pro vili & abjecto; ut oratio mea per acceptabiles vestras preces ante conspectum Dei dirigatur. Quia ipsi convenit imperium, & magnificentia. Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto ante omne seculum, & nunc, & in omnia secula seculorum. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

CONSILIUM DE VITA SPIRITUALI AD MONACHUM NOVITIUM.

Capita nonaginta sex.

I.

TUa mihi probatur fides ac studium, quod ab homine peccatore aliquid perdiscere desideras tuæ professioni aptum: idque non semel aut bis, sed frequentius efflagitasti. Et hoc animi præstantis argumentum est. Sed me retardat deterretque operum meorum dissimilitudo, quorum intolerabilis est fætor. Rursusque ad morigerandum tibi me commovet vere ardens tuum desiderium audiendi quæ ad timorem Dei pertinent. Qui enim in spiritualibus se exercere cupiunt, sermonibus ad excolendam virtutem facientibus oblectantur. At qui ad vitam passionibus affectionibusque subjectam proclives sunt, quæ spiritualis sunt vitæ audire nolunt. Quin & conviciis excipiunt, dicentemque interpellant. Contra vero de vitiis ac voluptatibus agentes,

nulla

Aλλὰ σὺ, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς καὶ ἀμνησίκα-
κος καὶ ἐλεήμων, ἀνέγειρόν με τὰ μέλη, ἃ
κατερρήξεν ἡ ἁμαρτία. καὶ ζωοποιήσον τὴν ψυ-
χήν μου, ἣν ἐνέκρωσεν ἡ ἀνομία. καὶ φωτίσον
μου τὴν καρδίαν, ἣν ἐσκότισεν ἡ πονηρὰ ἐπι-
θυμία. καὶ ῥύσά με ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ,
καὶ ἔνδρα ὅν ἐμοὶ τὴν σὺν τελείᾳ ἀγάπῃ, Κύ-
ριε Ἰησοῦ Χριστέ, σώτερ ὅς κόσμου, καὶ ἐγγρα-
ψὸν τὸ ὄνομα τῷ δούλῳ σου ἐν βίβλῳ ζωῆς. τέ-
λος ἀγαθὸν χαρίζομαι μοι, ὅπως νίκης ἀρά-
μηνος καὶ τῆς Διαβολῆς, παροικιῶσιν ἀνεπαχύν-
τως ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς βασιλείας σου σὺν πάν-
σι τοῖς δικαίοις. ὅτι σοι ὁρέπει ἡ δόξα εἰς τοὺς
αἰῶνας. ἀμήν.

B Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐκ-
κλητοὶ τοῦ Θεοῦ, δεηθῆναι ὑπὲρ ἐμῶν καὶ ἁμαρτω-
λοῦ πορῶν τῷ Κυρίῳ, ὡς οἱ Ἀπόστολοι περὶ τῆς
Χανααίας, οἱ ἄξιοι περὶ τῆς ἀναξίης, οἱ τίμιοι
περὶ τῆς διτελῆς, ὅπως σωθῶμεν ἐλπίδι καὶ χάριτι σου
ἐν πᾶσι διωροδοκίαις ὑμῶν ἰκεσίας ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ. ὅτι αὐτῷ ὁρέπει κράτος καὶ μεγαλωσύνη.
Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ
Πνεύματι, ὡς πάντοτε ὁ αἰὼν, καὶ νῦν, καὶ
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΜΟΝΑΧΟΝ.

Κεφαλὰὶ ἐννεμήκοντα ἕξ.

A.

E

F

EΠήνεσά σου τὴν κρίσιν καὶ τὴν σωφροσύνην, πᾶς
ὁ πῶς ἁμαρτωλὸς ἠτήσῃ ἀκῆσά τι πᾶν
λυσιτελόντων τῷ σώῳ ἐπαγγέλματι, καὶ ὅτι ἔχ-
ῃ πάσῃ ἐκ δὲ ὧν ἠχλησας περὶ τὰς τέρας. καὶ τὸ τοῦ τεκ-
μήριον ἐπαρέτα ψυχῆς. Ἐμοὶ δὲ ὅκνον ἐμποιεῖ,
ἢ τὸ πρᾶξέων μου ἀνομοιότης. ὁ γὰρ βραδύς αὐ-
τῷ ἀφόρητος. Πάλιν δὲ κατακάμπτει με πρὸς
ὑπακοὴν τὸ ἔγγραφο σε γλίσχων ἀκῆσαι λόγον πε-
ρὶ φόβου Θεοῦ. Οἱ γὰρ τὰ πνευματικὰ μετερχό-
μενοι τοὺς περὶ ἀρετῆς ἐγγυμναζόντας λόγους ἐγ-
γλυκαίνονται. οἱ δὲ πρὸς τὸ ἐμπαθεῖν βίον νενδυ-
κότες περὶ πνευματικῶν ἀκῆειν ὅσα ἀνέχονται.
ἀλλὰ λησύνονται, καὶ τὸ λέγοντα ἀπωδύνονται.
Περὶ δὲ παθῶν καὶ ἡδονῶν ὁμιλῶντες ἐκ κορέννυν-
ται,

τα, ἀλλ' ἀρᾶνται τροφῆς καὶ τοῦ ὕπνου στερη-
θῆναι μᾶλλον, ἢ τῆς ποιότητος ἀδολεχίας διδόναι
πέρας.

B.

Σὺ δ' ἐπίμνε ἐν τοῖς πνευματικοῖς, ἵνα
ἀγαμῆναι σοι ἡ ἑὸς Θεοῦ μνήμη, τὰς ἀν-
ωφελεῖς λόγους βδελυσόμενος. καθότι δυσω-
δία καὶ δωδία οἰκεῖν ὁμοθυμαδὸν, ἔστι πάν-
τ' ἀμνηστῶν.

Γ.

Ισθὶ ἀκρίβως πρὸς συγκατάβασιν, εἴτε ἐν ὁδῷ
εὐρεθῆς, εἴτε ἐν πλοίῳ, εἴτε ἐν κελλίῳ, εἴτε νεω-
τέρῳ συνδιαστήσῃ, εἴτε πρεσβυτέρῳ. ἐν ἰσχύϊ καὶ ἀγα-
κίᾳ ἐξωσάν σε οἱ πόνοι, ἵνα μηδὲν τ' ἐργασμῶν
ζημιωθῆς.

Δ.

Σιτίοις ἡρώδι τοῖς καὶ ἀναγκάσις, μήποτε
παχωθῇ σε ἡ διάνοια ἐν κραυγῇ καὶ
μέθῃ καὶ μεμενῆς βιωτικῆς. Οἱ γὰρ ἡ πόσις
τὰ πάθος ὑποκλαπέντες ἔ πορνείαν τὴν πορ-
νεῖαν ἡγῶνται, ἔ μοιχείαν τὴν μοιχείαν, ἔ δ'
ὅσα τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότες τὸ Θεὸν κατεργάζον-
ται, πρᾶττονται. ἀλλὰ πάντα ἀδελφῶς πράσσω-
σιν, ὅτι τὸ ἐν βορβόρῳ χοίρων ἀπεικόντες. Οὐ
νόμος μνημονεύοντες, ἔ Προφητῶν, ὅτι αὐτοὶ ἔ
Κυεῖς ἔ ἐνανθρωπήσαντες ἐπὶ ἀνατροπῇ τ' ἀνό-
μος ἀμαρτίας. Ἀλλὰ τὸ ἀσεβείας μορφῇ ἐπερ-
ειδόμενοι ἐναδρύνοντα, τῇ γὰρ ἡγεμονίᾳ τ' φρε-
νῶν πληγνέτες, διὰ τὸ ἀμελείας καὶ ἀφοβίας Θεοῦ,
ἐσκότωνται, τὰ ἐναντία πράσσοντες. Μὴ οὖν
ἐμπαθῆς ἔχει περὶ κρεῶν καὶ οἰνοποσίας, ἵνα
μὴ τ' νῦν ἀχρηστον ἀπεργάσῃ πρὸς ὑποδοχὴν
πάντων πνευματικῶν χαρισμάτων.

E.

Εὰν ἀφλέγῃς μὲν ἀδελφῷ περὶ λογισμῶν,
καὶ διολιωθῇ σε ἡ γλῶσσα καὶ καλῶς
ἔχοντος, τὸ ψυχῆς κατακαμφοθείσης ὑπὸ ἡδονι-
κῶν λογισμῶν, ὅρα μὴ τὴν σεαυτὸν κατὰ γνώσιν
σε σκιασθαι βδελόμενος, χεῖρ τῇ μαρολογία καὶ
ὀτραπελίᾳ πρὸς τὸ μὴ ἐλεγχθῆναι ὑπὸ τοῦ
πλησίον, καὶ σὺ μὲν ὁκνεῖν ἐν τέτοις ἔ πληροφο-
ρήσῃς, σεαυτὸν δὲ πρᾶττον ἀλάστοι Δάμονι.

Tom. I.

A nulla capiuntur satietate : quin & cibi som-
nique beneficio privari malunt, quam ejus-
modi nugatoriis sermonibus finem imponere.

I I.

Sed tu rebus spiritualibus insiste, ut te-
cum permaneat recordatio Dei : inu-
tilesque sermones detestare : quoniam ma-
lum & bonum odorem simul commorari,
est impossibile.

I I I.

Submissionem diligenter cole, five in-
veniaris in via, five in navigio, five
in cella : five in juniorum, five in seniorum
congressu verferis. Cum prudentia atque ju-
dicio tui labores instituantur, ne ex ulla tua-
rum actionum aliquod detrimentum capias.

I V.

Utere victu simplici & necessario, ne tibi
mens in crapula, & ebrietate, curisque
secularibus torpescat atque hebescat. Qui
enim ejusmodi affectionibus serviunt, & cir-
cumveniuntur, non fornicationem aestimant
fornicationem, neque adulterium adulte-
rium; neque ea, quæ a gentibus Deum igno-
rantibus fiunt, devitant : sed omnia intrepide
atque licenter faciunt, in nullo porcis, qui
in luto volutantur, dissimiles. Non Legis,
non Prophetarum memores, neque etiam
ipsius Domini, qui homo factus est, ut impietatem
peccati destrueret. Sed pietatis forma
freti gloriantur; cum interim mentis
imperio capti, & propter negligentiam con-
temptumque timoris Dei obcæcati, contra-
ria peragant. Cave igitur, carnis esu, vi-
nique potu capiaris, ne mens tua inutilis
reddatur ad dona spiritualia suscipienda.

V.

Si de cogitationibus cum fratre ser-
monem conferas, & lingua tua a
recto inflexa est propter animam cogi-
tationibus lascivis irretitam; vide, ne
dum damnationem tuam cupis obscura-
re, turpiloquio utaris & scurrilitate,
ut a proximo non redarguaris, in qui-
bus & illius votis desis, & te pessimo
tradas Dæmoni. Orationem vero,

K k 2

atque

atque silentium potius adhibe ; & redibit super te Spiritus sancti gratia , effugietque mentis insaniam .

Α ἄλλα μᾶλλον ἡσῶ τῇ πρὸς Θεοῦ χάριτι καὶ τῇ ἡσυχίᾳ , καὶ ἐπανελεύσεται ἐπὶ σε ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος , καὶ ἐκφύξῃ φρενῶν ἀπληξίαν .

V I .

5.

SI tuæ curæ committatur Novitius , cave , ne nimium illi compatiens , Creatorem tuum offendas ; pariterque cum eo suave Domini jugum excutias , atque intereas . Neque enim scapha decidente , mox etiam navis negligenda est .

Β Ἄν ἐμπισθῇς ἀρχαίον , μὴ πολὺς καταγίνῃς τῇ πρὸς Θεοῦ συμπαθείᾳ . ὑπὲρ τοῦ ἀπαγεῖν τῷ Θεῷ τὸ Δημιουργῆσαι , εἰς ἅπαντα τὴν ἡμέραν τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου , μήποτε συγκαταπαύσῃς . ὁ δὲ γὰρ τῷ σκάφῳ ἀποπεσόντος , ἤδη καὶ τὸ πλοῖον καταφρονητέον .

V I I .

Z.

AD cognitionem Domini componantur actiones tuæ , & laqueis diabolicis non implicaberis . Mos est enim Diabolo , sub specie boni machinari malum .

Ζ Ἄν γνώσῃς Κυρίου ἐξωσάν σε αἱ πράξεις , καὶ ὑπὸ διαβολικῶν βρόχων ὅτε ἐμπλαγῇς . ἔσθι γὰρ αὐτῷ ὅτι διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ κακὸν κατεργάζεται .

V I I I .

H.

SI Præfectum pro fratre ex monasterio depulso interpellas , ut qui cæteros perverteret fratres ; cave , Patrem , illius causa , intercedendo compellas : verum esto tamquam commonitor , ut interim rem omnem divinæ voluntati committas ; ne forte quod ex animo de sua malitia nondum resipiscat , cæteris fratribus suo ingressu damnum inferat . Etenim vel sola scintilla in aream incidens , facile totius anni labores inflammat .

Η Ἄν ἀκαλῆς ἡγούμενον ὑπὲρ ἀδελφῶν τῆς μονῆς ἐκβεβλήμεν , ὡς ἀφροσύνην τῇ ἀδελφότητι ποιησάμεν , μὴ ἀποβιάζῃς τὴν τέχνην τῶν πατέρων . ἀλλ' ἴσθι ὡς ὑπομιμνήσκων , καταλιμπάνων τῷ Θεῷ βεβλήμεν , μήπως ἔγωγε εἰς ἀσθενίαν ἐλήλυθα καὶ ἐαυτῷ κακοφροσύνης , ὅτε βλάβῃς ἐμποιήσῃ τῇ ἀδελφότητι ἀπὸ τοῦ εἰσόδου . καὶ γὰρ πυνθῇς ἐν ἄλλωνι ἐμπεσὼν ὅλας τῆς ἐν αὐτῷ τῆς καμῆτον ἐμπίπρησι .

I X .

Θ.

QUantum deposcit æquitas , quisque proximum suum ferat , oportet , propter spem , quam in Deo collocat . Sed vix illi , qui toleratur , nec intelligit .

Θ Ἄν δὲ εἴς ἑκάστον βασιλεύῃς τὸ πλεονέκτην , διὰ τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα . καὶ τῷ βασιλεύοντι καὶ μὴ σωιέντι .

X .

I.

QUI in solitudine versatur , a triplici liberatur bello , visus , scilicet , auditus , & loquelæ . Qui vero in conventu fratrum quieti se tradit , a tribus & ipse liber est : nimirum , ab emtione , a venditione , & ab incurso latronum . Quocirca suam quisque conscientiam tueatur , oportet .

Ι ὁ καθ' ἑαυτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ , τριῶν πολέμων ἀπαλλάσσεται , ὁράσεως , ἀκοῆς καὶ λαλιᾶς . ὁ δὲ ἐν συστήματι ἀδελφῶν ἡσυχάζων , τριῶν καὶ αὐτὸς ἀπαλλάσσεται , ὅτι ἀγορεύει καὶ πωλεῖ καὶ ληστῶν ἐπιδρομῆς . καὶ οὕτως λοιπὸν τὸ ἐαυτῷ σωεῖσθαι φυλάττει .

IA.

A

XI.

ΕἌν ὃ λέγει πρὸς ἡλικίαν νεάζουσιν καὶ τῇ
δύσει ἐπανθίσκωσιν, τήρησον ὀφθαλμόν,
μήποτε ἡ ἐπιθυμία ἐπιβολῇ σε τὴν καὶ
ἄρξῃ ἵελέλκειν λόγους ἐμπαθείας πλήρεις ὄντας.
Ὁ δὲ πρὸς ἀκροῖς χεῖλεσι πρὸς σωφροσύνης ὁμι-
λῶν, ἀσελγάνων ὃ τῇ ψυχῇ, ὅλως τῷ μέρῳ
ἐκείνῳ μετὰ ὅταν ἐμπέσῃ σοι ἡ πιαυτή
συτυχία, ἀλλὰ σωπόμενος τὸν λόγον ἀποτεμὼν,
ἐπιλαβὼς τὴν σωπῆς. φησὶν γὰρ ἡ Γραφή· ἀπε-
πλάνησε ὃ αὐτὸν πολλὴ ὁμιλία. Αἱ γὰρ συν-
εχεῖς πρὸς τὰ πιαυτὰ ὁμιλία ἢ τὴν τυχεύσαν
βλάβειν ἐμποῖσι τῇ ψυχῇ. κολώσων οὖν πε-
ρὶ τὰ πιαυτὰ ἐρῶντων, ἀγωνιῶν μήποτε ἡ ἀμαρ-
τία ἀποπλανήσασά σε τῇ πολλῇ ὁμιλίᾳ, πα-
ρασκευάσῃ ἀφ' ὧραζομένης ἡ τὴν ἀνηκόντων.

IB.

Οὅσον ὡς τὸ ἐαυτῷ δέλημα ἀποκόπῃ καὶ
ταπεινῷ, ποσὸν εἰς σωτηρίαν ἔλκεται.
ὅσον ὃ ἐνστατικώτερος ἔχει πρὸς τὸ ἴδιον δέλη-
μα, ποσὸν ἐαυτῷ ὑβρίν καὶ ζημίαν ἐπιφέρει.
Μὴ θέλῃ οὖν δαλῶν δελήματι ἰδίῳ, ἀλλὰ
μᾶλλον ὑπήκοος γὰρ τῷ δελήματι τῷ Θεῷ.

II.

ΕἌν ὡς τὸ μοναχῶν ἀμελήσας παρενεχθῇ
τῇ ἰδίας εἰσεως, τὴν ἀναδείαν ὑποτίθῃ
αὐτῷ ὁ ἔχθρος, ἵνα μὴ δευτέρως φανεῖς τῇ δυ-
εροπία, ῥαδίως ἐλεγχθῇ ὑπὸ τῶν κηδεμόνων πρὸς
σωφρονισμόν καὶ ἐπανόρθωσιν.

IΔ.

ΜΗ' ἀποβάλλῃς τὴν ἐν Χριστῷ ὑποταγήν,
ὅτι καρπὸς αὐτῆς βέβαιος καὶ ἀσφαλής.

IE.

ΕἌν ὡς τὸ ἀσκητῶν καὶ πειρᾶν τὸν μισοκάλ-
υπτοσκελιστῆν, μὴ λάβῃ ὃ μῖσος ἢ φθό-
νον καὶ τὸ ἀσκητῆς. ἢ μὴ ἐὰν αὐτὸν ὁ Κύριος
ἐν τῇ ἀποπλανήσῃ, ἀλλὰ χεῖρα ὀρέξει πρὸς ἐπαν-
όρθωσιν, ὅτι τὸ ἀγάπῃ οὐκ ἀπώσατο. ὡσαύ-
τως ὃ καὶ ὁ δοκῶν ἐσάναι, εἰς ἄρξῃται φουστῶν
μεγάλα, καὶ τὸ μῖσος ἐπαγκαλίσσεται, οὐκ ἐν
ἀσφα-

SI contingat te colloqui cum adolescen-
tibus ætate & aspectus venustate flo-
rentibus; custodi oculos tuos, ne concu-
piscencia mentem tuam conturbet, inci-
piasque in longum sermones affectione ple-
nos protrahere; extremis autem tantum
labiis de temperantia loquens, mente la-
scivus sis, & totus in illa re occuperis. Quan-
do ergo contigerit te in ejusmodi congres-
sum incidere, breviter sermonem præscin-
de, & silentium tibi impone. Ait enim
Scriptura: *Seduxit eum multiloquium*. Nam
familiaritates ac colloquia ejusmodi haud
exiguum detrimentum pariunt animæ. Qua-
re sollicite tibi similitum perscrutationem
amputa, ne peccatum per multiloquium
te in errorem pertrahens, ad illicita te in-
ducatur.

XII.

Quanto quis propriam voluntatem re-
scindit atque submittit, tanto amplius
proficit. Quanto autem quis in vo-
luntate sua persistit obstinatio, tanto mayo-
rem sibi injuriam, detrimentumque acquirit.
Noli ergo propriæ subservire voluntati, sed
divinæ magis te voluntati submitte.

XIII.

SI monachus quispiam ex negligentia ab
instituto suo deflexerit, impudentiam ei
subjicit inimicus, ne si iterum tristior appa-
ruerit, facile a curatoribus admonitus, se si-
nat corrigi, & ad meliorem vitæ statum re-
duci.

XIV.

Christo subjici cave recuses: quoniam
ex ea subjectione fructus certus atque
securus proficiscitur.

XV.

Siquis Religiosus instigante Dæmone pas-
sus sit se decipi, non capiat tamen odium
atque invidiam adversus Ascetas. Talem in
errore non relinquet Dominus, sed manum
ei porriget, ut emendetur, eo quod non re-
pulerit caritatem. Similiter autem qui sibi
videtur stare, si intumescere superbia coepe-
rit, & alios odisse, securus nequaquam erit,

eo quod caligo odii obscuraverit oculos
ejus, ut non videat quo vadat,

Α ἀσφαλείᾳ ἔσται· διότι ἡ σκοτία ἔμισε ἀπε-
τύφλωσε τὰς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἶδε πᾶ-
ν ὑπάγει.

X V I.

Iε.

SI in domo Domini ad spirituales cul-
tum constiteris, in psalmodia te ala-
crem promptumque præbeto. Si autem tacue-
ris, tacebo & ego: tacebit & proximus:
unde necessario cantus cessabit. Sed hoc ab-
sit. Qui enim principem aliquem vel Regem
ex theatro faustis latisque acclamationibus
excipiunt, si videant interea aliquem sibi
adstantem cum silentio, neque simul cum
ipsis contenta voce acclamantem; hunc quasi
loco ejuscemodi judicantes indignum, ex eo
deturbant. Quamobrem haud remisse negli-
genterve oportet nos supplicationibus vacare.

Εἰ ἂν εἴης ἐν οἴκῳ Κυρίου πρὸς λατρείαν πνευ-
ματικὴν, πρὸς θυμὸν ἔσω περὶ τὴν ψαλ-
μοδίαν· εἰ δὲ σὺ σιγᾷς, σιγήσω καὶ γὰρ, σιωπή-
σῃ καὶ ὁ πέλας, ἔξ ἀνάγκης ἀργήσῃ καὶ ἡ ὑμ-
νοδία. ἀλλὰ μὴ ἔτιως ῥηέσθω. Οἱ γὰρ βίφη-
μῶντες ἄρχοντα ἢ βασιλέα, ὅταν εἴωσιν ἐν θεά-
τρῳ, θεάσωνται δὲ μετὰ τὸ αὐτῶν τινα ἔσῳπα,
καὶ μὴ συνηθισμένον αὐτοῖς τεταμένη τῇ φωνῇ,
τύπον ὥσαντες καταβάλλουσιν, ὡς ἀνάξιον τὴν ποιού-
της χάσεως κείναντες. δέον οὖν καὶ ἡμῶς μὴ
ἐκλύτως ἢ ἡμελημένως ποιῆσαι τὰς λιταῖς.

X V I I.

C

IΖ

VÆ homini injusto: vae deliciis &
voluptatibus indulgenti: vae superbo.
Nam quando eos inferni anxietas, mortif-
que suffocatio comprehenderit, ipsa expe-
rientia fidem iis faciet, nihil esse præstan-
tius timore Dei.

Οὐ γὰρ τῷ ἀδίκῳ, καὶ οὐ γὰρ τῷ τρυφητῇ, καὶ
οὐ γὰρ τῷ ὑψηλοφάνει· ἡ γὰρ πείρα δηλώσῃ
αὐτοῖς, ὅταν καταλάβῃ αὐτὰς ἡ συμφορὴ ἢ ἡ ἄδεια,
ὅτι ὁ πνιγμὸς ἔστι θάνατος, ὅτι οὐδὲν μείζον φό-
βος Θεοῦ.

X V I I I.

D

IΗ.

BOnum congressum dilige, malam au-
tem consuetudinem fuge: neque enim
venefici, aut latrones, sepulcrorum-
que effossores sic nati sunt: sed ita di-
dicerunt ab hominibus, quorum corrupta
mens erat a Satana: fecit enim Deus cun-
cta valde bona.

Αγάπα καλὴν συμφοδίαν, ἀπὸ δὲ κακῆς συν-
οδίας ἀπόχε· καθότι ἔστι γόης, ἔστι λη-
στῆς, ἔστι τυμωρὺχος ἔτιως ἐθνηθήθησαν, ἀλλ' ἔτι
μεμψήθησαν ὑπὸ ἀνθρώπων κατεφθαρμένων τὴν
διάνοιαν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ· ὁ γὰρ Θεὸς πάντα κα-
λὰ λίαν ἐποίησε.

X I X.

E

IΘ.

BAlneis, symposiis, conviviisque, in qui-
bus carnes ad comedendum apponuntur,
delectari caveto: ne in gravissima peccandi
incidas pericula.

Μὴ σε τερπέτω λυτρά καὶ πότοι καὶ συμ-
βολὴ κρεῶν, ἵνα μὴ περὶ τῆς κινδύνους
ἀνικητοῦς ἀμαρτιῶν εἰς μεγάλα.

X X.

K.

Vitam bonam cum recta fide tibi vendi-
ca. Quis enim inter homines eum, qui
sic vitam suam instituit, beatum non prædicet?

Βίον ἐνάρετον κτλ· ὁρῶντες τῆς ζωῆς· τίς γὰρ ἐν
ἀνθρώποις ἐμακαρίζει τὸν πᾶντα ἄνθρωπον;

X X I.

KA.

QUando cella tua ministerii alicujus ob-
eundi, vel aliquos conveniendi gratia
egrederis, munitos serva oculos, men-
temque piis cogitationibus imbue, sic tecum
ratio-

Εκ πορνοδόμου ἐκ τῆς κελλίας πρὸς ἀκουσίαν,
ἢ πρὸς συμμιλῶν ἡσυχίαν, ἀσφαλίζεις τὸ ὄμμα,
καὶ τὴν καρδίαν νύτῃ λογισμῶν βίβεις· ἔτι λέγων,
Μὴ

Μὴ γὰρ ζωγράφος Ἰεληλύδας μαθεῖν, ἵνα τὰς εἰκόνας τῶν ἀνθρώπων περὶ χαρακτικῆς; Σεαυτῷ ὡροσεχε. πῶς γὰρ δύνη περὶ τῶν ἀφθνητῶν καθελημυδύων ἔχων τὴν διάνοιαν, τοῖς ἀοράτοις καθερῶν ἢ ἐνοπλεῖζεσθαι καὶ κατατρυφᾶν καὶ ἐναγάλλεσθαι τῇ τῷ Θεῷ μνήμῃ;

KB.

ΠΑῖδα κατεργαζόμενος τὰ ἀμότεια κακὰ, ἵνα μὴ εἰκότως παροφθαλμῇ σε ὁ ἀσεβὴς λογισμὸς.

ΚΓ.

ΕΠιλαβῶ τὴν σιωπῆς. ἀπαλλάττει γὰρ σε πολλῶν μολυσμῶν. μέμνησο αἰετὶ σιωχῆς τῶν ἀμαρτωλῶν, φοβόμενος μήποτε μετ' αὐτῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς καταλογισθῇς.

ΚΔ.

ΟΥκ εἰσελήλυθας ποτε ἐν οἴκῳ πένθους, ἔδεασάμενος τὴν κοπετὸν καὶ κλαυθμὸν ἐπὶ χθρῆς ἀποπνοῆσαι. ἔσθ' οἰκῆματος; διὸ ἐκ τῶν ὡροσκαίρων δεῖ τεκμαίρεσθαι τὰ αἰώνια. φησὶν γὰρ, Δίδεξο σοφῶν ἀφορμὴν καὶ σοφώτερος ἔσθαι.

ΚΕ.

Εἴαν ὑπεισέλθῃ σοι λογισμὸς μεταβῆναι ἀπὸ τόπου, καὶ παροφθαλμῶν τινος λόγῳ συμπαθείας, καὶ εἰς μὴ σιωπῆς τῇ ἀφθνητῇ, ὡς ἀλογον τὴν λύπην ὑφίστασαι. μὴ ἀκρίτως ἀποδέχῃς τὴν τέττα βελήν. Εἰ δέ τις ἄρξῃται σε διελέγχειν καὶ παροφθαλμῇ, ἔπος μᾶλλον ἢ παροφθαλμῇ ἀποδεκτέος. οἱ τοιοῦτοι γὰρ μᾶλλον κηδόνται τῆς σωτηρίας πάντων ἀδελφῶν.

Κς.

Περί τῶν πάντων ἡ ἀδυναμία τικτομῶν λογισμῶν μάλιστα τοῖς κατανύκτοις ἡσυχάζουσιν, οἷμαι μὴ ἀγνοεῖν τέττα πολλὰς. βέλομαι δέ σε καὶ περὶ τέττων ἀφθνητῶν.

ΚΖ.

Ηνίκα ψυχὴν πάσῃ πρόληψιν ὑπὸ τῶν ἀφθνητῶν, ἀποσταθῇ λοιπὸν ὁ νῦν ἡρώμενος τῆς κα-

A ratiocinans. Num, tamquam pictor, es egres-sus, ut formas hominum effingere atque exprimere discas? Attende tibi. Quo pacto enim, si rebus mundanis implicitam mentem habeas, puro intellectu poteris contemplationi earum rerum, quæ non videntur, vacare, & in Dei recordatione te oblectare, atque exultare?

XXII.

B Curiosa alienorum defectuum perestigatione abstine, ne merito religiosa cogitatio tua corrumpatur.

XXIII.

I mponere tibi silentium: a multis enim hoc te inquinamentis liberabit. Peccatorum cruciatus semper meditare, timens, ne & tu non multo post in eorundem numerum adscribaris.

XXIV.

N umquid aliquando domum luctus ingressus es, videntque planctum ac fletum, mox ex ea domo exire properasti? Quamobrem ex momentaneis sempiterna conjectare oportet: ait enim: *Da sapienti Proverb. 9. occasionem, & sapientior erit.*

XXV.

S i tibi cogitatio locum mutandi subrepsit, accesserintque te aliqui commiserationis affectu; & alius quidem, quasi justum dolorem suscipias, migrandi propositum approbet; vide, ne temere & absque iudicio consilium illius amplectaris. Sed si quis te reprehendere, & admonere cœperit; hic tibi potius, quam alter ille, audiendus erit. Tales siquidem magis de fratrum salute sunt solliciti.

XXVI.

Q uod autem pusillanimitatis cogitationes vel eos maxime exagitent, qui in solitudine conquiescunt, etsi perpaucos ejus rei nescios arbitrer, visum tamen est, tui confirmandi gratia, de iis differere.

XXVII.

Q uando animus afficitur, ab his quæ sub sensus cadunt, occupatus; tunc mens simulat-

simul atque a præclara illa futurorum bonorum contemplatione, & expectatione, ac meditatione defecerit, in his, quæ ad sensus pertinent, tota defigitur, iis frui cupiens, & invidiæ, nequitiaque deserviens.

X X V I I I.

Hei mihi, quid agam miser? Magna est mea imbecillitas. Solitudo, & paupertas, & animi remissio me occupant. Operari non valeo, mendicare erubesco. Rebus & fortunis domesticis sum exutus. Qui commode meis vivere poteram, in res adversas me conjeci. Ludibrio nunc iis factus sum, qui me felicem prædicabant. Dolor cor meum ob calamitatem, qua detineor, occupat: nec ullus reperitur, qui succurrat, nemo qui compariatur. In magna ignominia constitutus sum. Alius ad sacerdotium evectus est, alius in dignitate constitutus. Ego vero velut ignobilis, & inglorius, abjectusque remaneo. Nemo est, qui mihi inopia, & infirmitate laboranti quid tribuat: dum interim hic divitiis affluit, ille discipulis comitatus procedit: unde & cum maximis præstantissimisque viris conversantur. Ego autem in magna ignominia contemtuque vivo, & victu etiam quotidiano indigeo. Illi splendide vestiti incedunt: mihi autem & necessaria indumenta defunt. Illi postquam in bonis dies suos transegerint, ex hac luce emigrantes, splendidum funus sortiti, cum aromatibus condiuntur, & sepultura dealbata honorantur, sempiterni nominis fama iis per epitaphii inscriptionem attributa: mihi vero morienti neque honor sepulturæ conceditur; ipsaque cella ob infrequentiam visitantium, sepulturæ loco erit. Cor mihi dolet: sed quid faciam? Defecerunt oculi mei, assiduo obrutu ostium conspicientes, & nullus est, qui pulset. Mœrore tabesco, nec est qui me consoletur. Summis angustiis premor, & non est qui misereatur. Hei mihi, quoniam in dolore deficiunt dies mei.

X X I X.

Dic animæ tuæ, o homo: Quousque tristis es, o anima mea, & quousque conturbas me? Spera in Domino, & pravæ a te cogitationes repelles. Si enim terrenis non adhæsis, ejusmodi te laqueis non implicuisses. Quin & hoc tibi persuade, neminem sive claro, sive obscuro fuerit loco

A καλῆς ἐκείνης θεωρίας καὶ θεωροδοκίας καὶ μελέτης τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἀποπήγνυται πρὸς τὰ ἀσθενήματα, τὴν ἐκ τούτων ἀπόλαυσιν μεταδιδόντων, φθόνῳ καὶ κακίᾳ δαλδύων.

KH.

B **O** Ἰμοι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος; ἡ ἀσθενεία μου πολλή, μονία καὶ πτωχεία καὶ ἀπνία σωέχει με. Ἐργάσαομαι ὃ δυνάμαι, ἐπαγγίσσασθαι ἀχύνομαι. Ξένος ἐν ἑσέμῳ τῷ θνητῷ μου πρᾶγμα. ὁ ἡμερῶν δυνάμις, ἐν δυσημερίᾳ περιέπεσον. Οἵτινες ἐμπαλαίον με, νυνὶ ὄνειδος αὐτῷ ἐν ἑσέμῳ. Ἡ λύπη σωέχει μου καὶ καρδίαν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος μου συμφορὰν. ὁ ἐπικερδῶν, ὁ δὲ οὐδὲν ὀφείλων. ἐν ἀτιμίᾳ πολλῇ ἐν ἑσέμῳ. Ὁ δὲ εἰς ἱερεῖα θεωρήσῃ, καὶ ὁ δὲ εἰς κεφαλὴν κατεσάδῃ. ἐγὼ δὲ ἄσχημος καὶ ἀνεπίδοτος καὶ ἀπερρίμνητος. Οὐδὲν ὁ προπορεύμενός μου ἐν πτωχείᾳ καὶ ἀρρώστῳ περιπεσόντα. Ὁ μὲν ὑπερεπλάτυσεν, ὁ δὲ ὑπομαθῆται δορυφορεῖται, ὅσον καὶ πῶς ἐν ὑποσχῇ εἶσι συνδιατῶνται. ἐγὼ δὲ καὶ ἐν ἀδοξίᾳ πολλῇ θνήσκω, καὶ τὸ ἐφημέριον βροτῶν λείπομαι. Ἐκείνοι προιέμενοι λαμπρῶς ἀμφιέννυται, ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἀναγκῶν σκεπασμάτων ὑπερῶμαι. Καὶ ὅταν τὰς ἡμέρας αὐτῷ ἐκτελέσαντες ἐν ἀγαθοῖς, ὑπεξέλθωσι τὸ βίον, τότε μὲν ἀρωμάτων λαμπρῶς κηδείας κατατυχόντες ἐν κεκοιμημένοις μνήμασι κατατίθενται. ὄνομα ἀώνιον αὐτοῖς ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐπιταφίης ποιησάμενοι. ἐμὲ δὲ τελευτήσαντος, τάχα ὁδὸς παρῆς ἀξίῳμαι. ἀλλ' ἢ κέλλα μου ἔσται μοι τάφος ἀπὸ τῆς ἐπισκεπηόμενων ἐρημίας. Ἡ καρδία μου ὀδυῖται, καὶ τί ποιήσω; Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲ ἐλίπον ἀτενίζοντες τῇ θύρᾳ, καὶ ὁδὸς ὁ κρῶν. Πελίλυπος ἐγὼ, καὶ ὁδὸς ὁ πῶμαλός. Τέθλιμμά ἐχάτως, καὶ ὁδὸς ὁ συμπαδῶν. οἱμοὶ ὅτι ἐκλίπῃ ἐν ὁδῷ αἱ ἡμέραι μου.

KO.

F **E** Ἰπὸν τῇ σεαυτῷ ψυχῇ, ὦ ἄνθρωπε, ἕως ποῦτε περὶ λυπὸς εἶ ἡ ψυχὴ μου, ἕως τίνας συνταράσσεις με; ἐλπίσον ἐπὶ Κύριον καὶ ἐκτιναῖς σκολίσας λογισμῶς. Εἰ γὰρ μὴ ἐννοῖς τὰ γήϊνα, πῶς ποῖς δικτύοις ὅσα ἀνὴρ σωέπλακες. Πλὴν τῷτο ἔση γνώσκων, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, εἴτε ἐν ὑπεροχῇ ὢν, εἴτε ἐν ταπεινώσει,

νώσῃ, καὶ ὃ τὸ βῆλημα τῷ Θεῷ πολιτεύσεται, ὅκ' ἀποβλητέος. εἰ δέ τις τὰ πόρνευμα θανάτῳ, καὶ τὴν ἐκ τούτων μεταδιώκει ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν διακρίσιν τῆς ἀκλήσεως ἑαυτὸν ἐξέργησεν.

Λ.

Εἰ ὡς τὴν χαρὰς ἐκείνης κατατυχεῖν ἀγνώριον, μὴ παρέχε δίοδον σκολιοῖς λογισμοῖς, ἀποστασίαν ἀπὸ Θεοῦ ποιῶσιν. ἀφ' οὗδ' ἂν ὁ εἰπὼν· ὁ δὴρὼν τὴν ψυχὴν αὐτῷ, ἀπολέσῃ αὐτήν· ὁ δὲ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτῷ ἐνέσκειν ἐμῷ, ἀρξήσῃ αὐτήν· διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγει. ἀπεθάνετε γὰρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ. ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ ἡ ζωὴ ὑμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ.

ΛΑ.

Τὶ ὡς θανάτῳ μακαρίζων τὰ πόρνευμα καὶ δίκην ῥύματος ἀπατρεχόντα; τί δὲ καὶ ὁνήσῃ παφὴν λαμπράν, καὶ τὰφος κεκοιμημένος, καὶ ἐπαῖνοι μάταιοι ἄνδρα ἐν ἀσεβείᾳ ζήσαντα, ὅταν αὐτὸς ἀνέσεως μὴ ἐπιτεύξῃ;

ΛΒ.

Τὶ ὡφελεῖ τὸ ἐν χρυσοφόροις κατακείμενον τὸ εἶδος ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ἐν τῇ ὀροφῇ, ὅταν αὐτὸς ἀπὸ παιδῶν κολάζεται, ἢ ὑπὸ Δράκοντος ἐνδὸν δακνύμενος, κατεσθίεται τὸ σῶμα; Τί γὰρ ὡφελήσῃ τὴν ἀφ' οὗ καὶ ψυχὴν ἢ τὴν πλειόνων πρὸς τὸ σῶμα ἀσθενῇ, εἰ μὴ ὁ ἐπαῖνος ἢ πρὸς Κυρίῳ ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ; Μὴ ὡς θανάτῳ μακαρίζων τὰ πόρνευμα καὶ δίκην κηρῶν διαχέομενα. Ἀλλ' ἐκεῖνοι, φησὶ, πλοῖοις σιωδιαπύονται. Ἀλλὰ σὺ προσομιλεῖς τῷ παμβασιλεῖ Θεῷ διὰ προσευχῆς, καὶ ἐοδίῳ τὸ σῶμα τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ, καὶ πίνων αὐτῷ τὸ αἷμα· εὐφραίνῃς ἐν ἀγαπιάσῃ, ὅτι ναὸς αὐτοῦ κατηξιώθης γενέσθαι.

ΛΓ.

Μὴ ὡς ὀλιγώρει, βλέπων ἑαυτὸν ἐν τῷ δε τῷ βίῳ ἐν ἀδοξίᾳ, ἢ ἐν νόσῳ, ἢ ἐν γήρᾳ βαθεῖ καὶ πτωχείᾳ· ὁ γὰρ διατρέφων τὰ πετεινὰ τῷ ἔρῳ, ὅκ' εἰσὶ σε ἀπρονοήτων. Μὴ δὲ στενοχωρεῖ, μήποτε ἀμβλυωπία σε ἐνοχλήσῃ;

Tom. I.

ση;

A loco, si ex Dei voluntate vixerit, esse rejiciendum. Qui autem terrena suspicit, fructumque ex iis confectatur, justorum se consolatione privat.

XXX.

SI ergo gaudio illo perfrui desideras, cave aditum pravis cogitationibus, quæ nos a Deo separant, patefeceris. Verax namque est, qui dixit: Qui invenit animam suam, perdet illam: qui autem perdidit animam suam propter me, inveniet eam. Idcirco & Apostolus ait: Mortui enim estis, & vita vestra est abscondita cum Christo. Cum Christus apparuerit, vita vestra, tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria.

Matth. 10.
Joan. 12.

Coloss. 3.

C

XXXI.

QUORUM igitur momentanea & fugacia ista, quæ fluminis instar diffluunt, suspicis ac beata prædicas? Quid etiam præclara funeris pompa proderit? quid sepulcra dealbata, & vanæ laudationes hominem impium, quando nullam ipse relaxationem consequatur, juvare poterunt?

D

XXXII.

QUID proderit in laquearibus inauratis jacere? quid nitentes parietes? quid splendida tecta? cum ipse interim passionibus cruciatur, aut a Dracone convellitur intus, devoraturque corpus. Quid enim proderit animæ ex hac luce emigranti plurimorum circa corpus in ornando funere occupantium cura, nisi laus a Deo sit in ecclesia illa magna? Ne igitur tibi sint admirationi momentanea atque caduca ista, quæ instar ceræ liquefcunt. Sed isti, inquit, cum divitibus consuetudinem habent. At tu cum omnium Rege Deo per orationem conversaris, & Corpus Unigeniti ejus Filii manducas, & Sanguinem ejus bibis. Gaude ergo, & lætare, quod merueris templum ejus fieri.

1. Cor. 3.

2. Cor. 6.

F

XXXIII.

NE igitur animum despondeas, videns te in hac vita inglorium atque abjectum, vel morbo, aut gravi senectute, ac paupertate gravatum. Qui enim pascit volucres coeli, non te sua destituet providentia. At te angit, ne tibi visus hebetudo molestiam affe-

Matth. 6.

L I

rat?

Gen. 27.

1 Petr. 5.

Matth. 14

Marc. 6.

Joan. 16.

rat? sed cogita, hoc etiam viros justos sustinuisse. Unde Isaac, dum ab eo benedictionem Jacob accipere cuperet, dixit ad eum: Accede ad me, ut tangam te, fili, & probem, utrum tu sis filius meus Esau, an non? Illustratus autem est oculus mentis eorum, & ab omni iniquitate purgatus. Quare & tu te purum integrumque a malitia custodi; de corporis autem infirmitate non usque adeo sis sollicitus: quoniam ipsi cura est de nobis. Si autem doles, tibi deesse vitæ necessaria; cogita Herodem divitiis atque deliciis abundasse; Præcursores autem, instar hominis malefactoris ac vilis, in carcere vinctum atque detentum. Verax enim est, qui dixit: *Vos tribulationem in mundo habebitis; mundus autem gaudebit; vos vero contristabimini; sed tristitia vestra vertetur in gaudium.*

X X X I V.

Philipp. 4.

Coloss. 3.

Rom. 8.

4. Reg. 6.

Sed & ego, dices, in miseriis atque angustiis vitam obscurus & inglorius transigens, post mortem nullam mei memoriam relinquam? Extremæ dementiæ, & animi vanæ gloriæ cupidi hic morbus est. Quam multi sunt, putas, qui persecutiones pro Salvatore nostro Deo pertulerunt: & adhuc obscuri atque ignoti mundo sunt? An ergo qui in montibus, in speluncis, atque cavernis terræ vitam traduxerunt, quorum memoria non celebratur ab hominibus, perierunt? Minime vero: nam in libro illius omnes scribentur. Quare quæ sursum sunt, sapsce, non quæ super terram. Justorum enim conversatio in cœlis est. Ne igitur labores subterfugas. Atqui nos quoque, qui relinquimur, & residui adhuc sumus, eos, qui in laboribus, atque angustiis, necessitatibusque Domino placuerunt, beatos prædicamus. Idcirco si justorum cupis esse hæres, cave humilitatem despexeris: cave etiam in laboribus atque ærumnis afflictionem abjeceris: sed obdura ac perfer, ut indissolubili vita, gaudioque, ac gloria potiaris: cum dicat Apostolus: *Non enim sunt condignæ passionibus hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis.* Quod si ab adversario in re aliqua subdole supplantari nolis; crede, nihil te agere, vel cogitare, quod lateat Deum. Sin cogitatione de Dei scientia dubitaveris; ea tibi ex historia Elisæi Prophetæ innotescet. Nam cum bellum esset inter Regem Israël, & Regem Syriæ, consiliumque iniret Rex Syriæ cum servis suis, dicens: In illo loco castra metiar; misit Elisæus ad

Regem

Aση; ὁμῶς ἐννόησον, ὅτι τὸ τοῦ καὶ δίκαιοι ὑπέμειναν. Ὁ δὲν Ἰσαὰκ τῷ Ἰακώβ, ἡνίκα ἐλάμβανε τὴν βλοκίαν, ἔλεγε· ἐγγισόν μοι, καὶ ψηλαφήσω σε, τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ἡσαὺ. τεβάνω-
ται ὅτι τὸ ὄμμα τὸ διανοίας αὐτῶν, ἀπὸ κακίας κεκαθαυμένον. Καθάρθου τοίνυν καὶ αὐτὸς ἀπὸ κακίας, καὶ πρὸς τὴν σωματικῆς ἀρρώστιας μὴ λόγον ἔχε, καὶ ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν. Ἀλλὰ τὰ τῶν ἀναγκῶν χρεῶν λείπη σοι· ἀναλόγισαι Ἡρώδῃ πλὴν καὶ τρυφῆς διαρρέόμενον, τὸν Προδρομὸν ἐν φυλακῇ δεδεσμένον, ὡς ἓνα τῶν κακῶν καὶ ἀπελθόντων ἀνθρώπων. Ἀψυδῆς γὰρ ὁ εἰπὼν· θλίψιν ἔξετε ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ δὲ κόσμος χαίρεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ὁμῶς ἢ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν θηήσεται.

C

ΛΔ.

Aλλ' ἐρεῖς, ὅτι ἐγὼ ἐν σκολοχώρα διατέ-
λεσα τὸν βίον, ἄσημος καὶ ἀνεπίδοτος, καὶ μὴ δάνατον σοφίης ὁ τὸ μνήμῳ μου ἐπιτελῶν; Ἐχάτης ἀνοίας τὰυτα καὶ φιλοδοξία ψυχῆς νοσήματα. Πόσους οἶμι ἐπὶ τῇ διωγμῶν ἀδελήσαντας ὑπὲρ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, καὶ ἄλλοι τὸ δεῦρο ἀγνωστοὶ καθεστήκασιν τῷ κόσμῳ; Ἄρα οὖν καὶ οἱ τελειωθέντες ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπάς τῇ γῆς, ὧν αἱ μνήμαι ὑπὸ ἀνθρώπων οὐκ ἐπιτελῶνται, ἀπώλοντο; ἔδαμῶς. ἐν γὰρ τῇ βίβλῳ αὐτῶν πάντες γεγραπμένοι. Τὰ αὖτε οὖν φρονέει, μὴ τὰ ἐπὶ τῇ γῆς· τὸ γὰρ πολίτευμα τῶν δικαίων ἐν ἐρανοῖς ὑπάρχει. Μὴ οὖν φύγῃς τὰς πό-
νους, καὶ ποιεῖ καὶ ἡμεῖς οἱ περὶ λειπόμηνους τὰς ἐν πόνοις καὶ σκολοχώρας καὶ ἀνάγκης δοκιμήσαν-
τας ἐν Κυρίῳ μακαρίζωμεν. Ἐὰν οὖν σὺ κληρονόμος τῶν δικαίων βάλῃς τὴν, μὴ ἀπαύσης τὴν ταπεινώσιν, μηδὲ ἀποφύγῃς τὴν ἐν τοῖς πόνοις κα-
κῶν, ὁμῶς ἐγκαρτέρει, ἵνα τὸ ἀκαταλύτῃς ζωῆς καὶ χαρᾶς καὶ δόξης ἐπιτύχῃς. τῷ Ἀποστόλῃ λέγοντος· ὁ γὰρ ἄξια τὰ παθήματα τῇ νῦν κα-
ρῇ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς. Εἰ δὲ βάλῃς μὴ ἀποκλαπῆναι ἐν ἡμῖν τὸν ἔχοντα, πίστευε ὅτι σοφὸν, ὡς παρὰ τῆς ἡ-
μεῶν, λαμβάνει Θεῶν. Εἰ δὲ ἀμφιβάλλῃς ὁ λογισμὸς περὶ τῆς Θεοῦ γνώσεως, ὑπόδειγμα ἔχε τῷ Προφῆτῃ Ἐλισαῖον· ἡνίκα γὰρ πόλεμος σκωκεροῦτο μεταξὺ τοῦ βασιλέως Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Συρίας, ἐβλάβετο ὁ βασιλεὺς Συρίας πρὸς τὰς ἐαυτοῦ παῖδας εἰπὼν· εἰς τὸν τόπον τόνδε παρεμβαλῶ. καὶ ἀπέστειλεν Ἐλισαῖος πρὸς τὸν βα-
σιλέα

σιλέα Ἰσραὴλ, λέγων. φυλάξαι μὴ πρὸς ἐλθεῖν
 ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ὅτι ἐκεῖ Συρία κέρυπται.
 καὶ ἀπέστειλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν τόπον, ὃν εἶπεν
 αὐτῷ Ἐλισᾶος, καὶ ἐφυλάξατο ἐκεῖθεν ἕ μίαν,
 ἕ δύο. καὶ ἔξοκινήθη ἡ ψυχὴ βασιλέως Συρίας
 πρὸς τὸν λόγον τούτον, καὶ ἐκάλεσε τὰς παῖδας
 αὐτῶν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτάς. ὅρα ἀναγγελεῖτέ μοι
 τίς πρὸς δίδωσί με βασιλεῖ Ἰσραὴλ; Καὶ εἶπεν
 εἰς τὸν παῖδων αὐτῶν. ἕχι' κύνει' με βασιλεὺς, ὃν
 Ἐλισᾶος ὁ πρὸς φήτης ὁ ἐν Ἰσραὴλ ἀναγγέλει
 βασιλεῖ Ἰσραὴλ πάντας τὰς λόγους, ἕς' ἐὰν λα-
 λήσῃς ἐν τῷ ταμιείῳ τῆς οἰκίας σου. Καὶ εἰ ἄρα
 Προφήτην ὅρα ἐλάνθανε τὴν κρυπτήν ἡγομένην, καὶ
 πᾶς ἂν τὴν Δημιουργὸν τῶν πάντων λαθεῖν ἡ δυνά-
 σται; ἔδαμῶς. Διὰ τούτου γὰρ πρὸς ἐπαγγηρὸν ἐν
 τοῖς ταμιείοις πρὸς δόχου. ἕ Κυεῖς καὶ σωτήρος
 ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ὄντος. σὺ ὅταν πρὸς δόχῃ,
 εἰσελθε εἰς τὸν ταμιεῖόν σου, καὶ ἀποκλείσον τὴν θύραν σου
 καὶ πρὸς δόχῃ τῷ Πατρί σου Ἰᾶ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ
 ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώ-
 σῃ σοι ἐν τῷ φανερῷ. Ἀπορρίψωμεν τοιγάρ ἐν
 ἑαυτοῖς πάντα λογισμὸν κακίας, μήποτε
 πρὸς ἀρρώστῳ. γυμνὸς γὰρ ὁ ἄδης ἐνώπιον αὐτοῦ,
 καὶ ὅρα ἐστὶ πεινῶν τῇ ἀπωλείᾳ. Μὴ οὖν
 ἀποδύμει, μηδὲ δίσταζε. ἐνώπιον γὰρ τοῦ ὁφ-
 θαλμῶν ἕ Θεῶν ἐσθῆς, καὶ δέλωμεν, καὶ μὴ
 δέλωμεν. Χαίρετε ὅτι ἐν ταῖς θλίψεσιν, οἱ γὰρ
 σέφονται ἐκ διαφόρων ἀνδρῶν πλέκονται. καὶ οἱ
 δίκαιοι ἀπὸ πολλῶν θλίψεων εἰσπορεύονται εἰς
 τὴν χαρὰν ἕ Κυεῖς αὐτῶν.

ΛΕ.

ΜΗ' ἐπιθύμει γὰρ ἀρχὴν ψυχῶν, μή-
 πως ἕπῳ ἐπέβῃς τοῖς τῷ ἀπαθείας μέ-
 τροις, καὶ σεαυτὸν βλάβῃς, καὶ τὰς ἐπομῆδες
 σοι. Εἰ ὅ ἀκὼν ἔλκη, φροντίδα ποιῶ, ἕχ' ἵνα
 τὰ σὰ θελήματα ποιῇς, ἀλλὰ ἕ ἐμπιστεύσαντός
 σοι τῷ λογικῶν πρὸς βάτων τῷ ἐπιμέλειαν. Λέγει
 γὰρ ἀπὸ τοῦ προφήτου Ἐζεκιήλ. Ὁ ποιμὴς
 Ἰσραὴλ, μὴ βόσκει ποιμῆδες ἑαυτούς; ἕ τὰ
 πρὸς βάτα βόσκει οἱ ποιμῆδες; Ἰδὲ τὸ γάλα κατ-
 εοθίετε, καὶ τὰ ἔλαια πρὸς δάμνατε, καὶ τὸ παχὺ
 σφάζετε, καὶ τὰ πρὸς βάτα μὴ βόσκετε. τὸ ἡσέ-
 νηκός ὅρα ἐνιχύσατε, καὶ τὸ κακὸς ἔχον ὅρα ἐσω-
 ματοποιήσατε, καὶ τὸ σωτετεριμῶν ἕ κατεδή-
 σατε, καὶ τὸ πλανώμενον ὅρα ἀπεσρέψατε, καὶ τὸ
 ἀπολωλὸς ὅρα ἐζητήσατε, καὶ τὸ ἰχυρὸν κατερ-
 γάσαθε μόχθῳ. καὶ διεσπάρη τὰ πρὸς βάτα μὴ

Tom. I.

ἀπὸ

A Regem Israël, dicens : cave , ne trans-
 eas in locum illum , quia ibi Syria in
 insidiis est . Misit itaque Rex Israël ad lo-
 cum , quem dixerat ei Elisæus , & obser-
 vavit se ibi non semel , neque bis . Con-
 turbatusque est animus Regis Syriæ pro hac
 re , & convocatis servis suis , ait : Quare
 non indicatis mihi , quis proditor mei sit
 apud Regem Israel ? Dixitque unus servo-
 rum ejus : Nequaquam , domine mi Rex ,
B sed Elisæus Propheta , qui est in Israel ,
 indicat Regi Israel omnia verba quæcum-
 que locutus fueris in conclave tuo . Si er-
 go nihil eorum , quæ clam fiebant , late-
 bant Prophetam ; quo pacto aliquid Crea-
 torem rerum universarum latere poterit ?
 Minime vero . Hinc etiam in conclave orare
 jubemur , Domino ac Salvatore nostro Je-
 su Christo sic dicente : *Tu autem cum*
oraveris , intra in cubiculum tuum , & clauso
C *ostio tuo , ora Patrem tuum in abscondito : &*
Pater tuus , qui videt in abscondito , reddet
tibi in manifesto . Quamobrem omnem a no-
 bis malitiæ cogitationem abjiciamus , ne
 diffuamus . Nudus siquidem est infernus
 coram ipso , nullumque perditioni est oper-
 torium . Ne igitur tristeris , neque vacil-
 les : in oculis enim Dei versamur , veli-
 mus , nolimus . Gaudium sit tibi in tribu-
 lationibus : nam coronæ ex variis texun-
 tur floribus : & justī per multiplices tribu-
 lationes in gaudium Domini sui ingre-
 diuntur .

Matth. 6.

X X X V.

CUram animarum ne appetieris . Nam
 cum ad eam metam nondum pervene-
 ris , ut cunctis animi tui passionibus imperes ;
 & tibi ipsi , & illis , qui te sequentur , no-
 ceres . Quod si invitus ad curam ejusmodi tra-
 heris , in ea administranda maximam diligen-
 tiam adhibe ; non ut quæ tibi sunt placita , fa-
 cias ; sed ut ei potius morem geras , qui tibi
 ovium ratione præditarum curam concredi-
 dit . Ait enim per Ezechielem Prophetam .
E „ O Pastores Israel : numquid pascunt pastores
 „ semetipsos ? nonne oves a pastoribus pascun-
F „ tur ? Ecce lac comeditis , & lanis operi-
 „ mini ; & quod crassum est , occiditis ;
 „ oves autem meas non pascitis . Quod in-
 „ firmum fuit , non consolidastis ; & quod agro-
 „ tum , non sanastis : quod contritum est , non
 „ alligastis ; & quod erravit , non reduxistis ; &
 „ quod periit , non quæstistis ; & quod validum
 „ erat , labore confecistis . Et dispersæ sunt

Ezech. 34.

L 1 2

oves

„oves meæ, eo quod non essent pastores, &
 „factæ sunt in montibus in devorationem
 „omnium bestiarum agri: & dispersæ sunt oves
 „meæ in cunctis montibus, & in universo
 „colle excelfo, & super omnem faciem ter-
 „ræ dispersæ sunt, & non erat qui requi-
 „reret, neque qui reduceret. Propterea
 „Pastores audite verbum Domini: Vivo
 „ego, dicit Dominus, quia pro eo quod factæ
 „sunt oves meæ in rapinam, & greges mei
 „in devorationem omnium bestiarum agri,
 „eo quod non essent pastores, neque quæ-
 „sierunt pastores oves meas; sed pasce-
 „bant pastores semetipsos, & oves meas
 „non pascebant: propterea Pastores au-
 „dite verbum Domini. Hæc dicit Domi-
 „nus: ecce ego ipse super Pastores, & re-
 „quiram oves meas de manibus eorum,
 „& revocabo eos, ut ultra non pascant
 „oves meas. Et non pascent amplius eas
 „pastores, & liberabo oves meas de
 „ore eorum, & non erunt ultra eis in
 „escam.

X X X V I.

Hinc igitur nos merito intelligere oportet, quantum illi imminet periculi, qui negligenter segniterque curat subditos. Ideoque Præfectum convenit & peritissimum esse, & ad consulendum saluti subditorum vigilantissimum: utque singulorum observet incessum, motum, gestum, ac habitum; quæque minus conveniunt, reprehendat, & ad optimum statum cunctos dirigat. Præceptores enim non solum elementorum figuras scholaribus ostendunt, sed & minima quæque puncta, punctorumque distinctiones proponunt. Sic igitur oportet Prælatum nihil quantumvis minimum, quod ad salutem pertineat, omittere, quin fratribus proponat; non prætermittendo etiam supplicia negligentibus parata, ut eo velut muro aliquo culpam omnem ab innocentibus procul arceat. Atque ita lupi pastoris diligentiam considerantes, rationalium ovium gregem fugiant.

X X X V I I.

Nihil æque animum hominis ducit ad salutem, junioresque ad laborandum incendit, atque si magistrum opere ad virtutem cohortatorem invenerint: secundum eum, qui ait: A me videbitis, & sic facietis.

Aλλὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμνίας, καὶ ἐλθόντων εἰς κατά-
 βρωμα ἐπὶ τὰ ὄρη πᾶσι τοῖς θηρίοις ὅτι ἀγροῦ.
 καὶ διεσπάρη τὰ πρόβατά μου ἐπὶ πάντα ὄρη καὶ
 ἐπὶ πάντα βουνὸν ὑψηλόν, καὶ ἐπὶ προσώπῃ πά-
 σης τῆς γῆς διεσπάρη. καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐκζητῶν, οὐδὲ
 ὁ ἀποσρέφων. διὰ τούτο, ποιμνίες, ἀκούσατε λό-
 γον Κυρίου. Ζαὶ ἐγὼ, λέγει Κύριος. Εἰ μὴν
 ἀντὶ τοῦ θανάτου τὰ πρόβατά μου εἰς προνομήν, καὶ
 θανάτου τὰ πρόβατά μου εἰς κατάβρωμα πᾶσι
 τοῖς θηρίοις ὅτι πεδίε, ὡς τὸ μὴ εἶναι ποιμνίας,
 καὶ οὐκ ἐξεζητήσῃ οἱ ποιμνίες τὰ πρόβατά μου,
 καὶ ἐβόσκησιν οἱ ποιμνίες ἑαυτοὺς, τὰ ὅτι πρόβατά
 μου οὐκ ἐβόσκησιν. Ἀντὶ τούτου, ποιμνίες, ἀκού-
 σατε λόγον Κυρίου. τὰ ὅτι λέγει Κύριος. Ἰδὲ
 ἐγὼ ἐπὶ τὰς ποιμνίας, καὶ ἐκζητήσω τὰ πρό-
 βατά μου ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν, καὶ ἀποσρέψω αὐ-
 τὰς ὅτι μὴ ποιμαίνειν τὰ πρόβατά μου, καὶ ὅτι βο-
 σκήσουσιν ἔτι οἱ ποιμνίες αὐτὰ, καὶ ἐξελεύσονται
 τὰ πρόβατά μου ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν, καὶ οὐκ ἔσον-
 ται αὐτοῖς ἔτι εἰς κατάβρωμα.

Λζ.

Nοεῖν τοιζαυτῶν χρηρὴ ἀληθείας, ἡλίκων κίνδυνον
 ἔχει τὸ καταφρονητικῶς καὶ ἡμελητικῶς φρον-
 τίζειν τὸ ὑποταγμένων. Χρηρὴ τοίνυν τὸ ἡγούμενον,
 ἐπιστημονικώτατον εἶναι, καὶ διεγνηγερωμένον πρὸς σω-
 τηρίαν τῶν ἀρχομένων, καὶ κατανοεῖν ἐκάστη τὸ βῆ-
 μα, τὸ κίνημα, τὸ εὐλισμὸν, καὶ τὰ ἀπρεπῆ
 διελέγχειν, χειραγωγεῖν ὅτι πρὸς τὰ βέλτερα.
 Οἱ γὰρ διδάσκαλοι ὅτι μόνον τὸ εὐχεταῖον τὰς χα-
 ρακτικὰς τοῖς μαθητευομένοις ὑποδεικνύουσιν, ἀλλ'
 ἀκρίτων εἰγμῶν καὶ ἐκάστης εἰγμῆς τὸ ἴδιον τὸ
 εὐπορίαν τὴν ἐκείνην. ὅτι τὸ χρηρὴ καὶ τὸ πρὸς ὅτι
 τὸ μικροτάτων τῶν πρὸς σωτηρίαν σωτεινόντων
 ὑποτιθέμεναι τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ τὰς ἡμελητικὰς
 τιμωρίας τοῖς ῥαθύμοις ἐπιλέγειν ὀφείλει, ἵνα
 ταῖς ἡμέραις ἐργασίᾳ τὸ ἄγχιον ἀπὸ τοῦ ἀναγίγῃ.
 ὅτι οἱ λύκοι καθορῶντες τὴν τοῦ ποιμνίου ἐπι-
 μέλειαν, φεύγουσιν τοῖς ἀγέλοις τῶν λογικῶν προ-
 βάτων.

Λζ.

F

Oὗδὲν ὅτις ἀνάγει ψυχὴν πρὸς σωτηρίαν,
 καὶ νεανιωτέρων πρὸς τὰς πόλεις καδί-
 σουν, ὡς τὸ εὐρεῖν διδάσκαλον ἐργῶ τὴν ἀρετὴν
 κηρύττοντα. καὶ τὸ λέγοντα. ἀπὸ ἐμοῦ ὅφρα εἴτε, καὶ
 ὅτις ποιήσεται.

ΔΗ.

A

XXXVIII.

XΡῆ ὃ καὶ ἡμεῖς τὰς μαθητευομένους μὴ ἀν-
ηκούους ἔσθ', μηδὲ ἀντιλέγοντας, ἀλλὰ πα-
σαν ταπεινοφροσύνην δεικνύοντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ
ἀνθρώπων. Εἰ ὃ συμβῇ ἢ παθεύοντα λόγῳ ἢ
ἢ ἀρετὴν κηρύττειν, ἢ ὃ ἐργασίας καταμελεῖν,
μὴ ἔκ τ' ὑποθέσεως δῶκεν χώραν τῷ ἑναν-
τίας ἐπὶ διαστροφῇ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. Ἀλ-
λὰ μνημονύσωμεν τοῦ εἰπόντος· ἐπὶ τῷ Μωσέως
καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρι-
σαῖοι· πάντα ὅσα ἐὰν εἴπωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖ-
τε· καὶ ὃ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι
γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσι.

ΛΘ.

TΗρεῖ σεαυτὸν πάντοτε μὴ ὑδέναι πρόσκομ-
μα ἢ σκάνδαλον τῷ πλησίον, φοβούμενος
τὴν ἀπειλήν τοῦ εἰπόντος διὰ τοῦ Προφήτου· καὶ ὁ
ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ· καὶ
πάλιν· τὰ δὲ λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνακει-
νῶ ἀναμέσον τρυφάτης καὶ τρυφάτης, κεινῶν καὶ
τρυφῶν. καὶ ἔχ' ἱκανὸν ὑμῖν, ὅτι τὴν καλὴν νο-
μὴν ἐνέμευσε, καὶ τὰ κατάλοιπα τῆς νομῆς κατε-
πατέυτε, καὶ τὸ καθεστηκὸς ὕδωρ ἐπίνετε, καὶ τὸ
λοιπὸν πῶς ποιοῦν ὑμῶν ἐταράσσετε; καὶ τὰ τρυ-
φάτα μὲν τὰ πατήματα τῶν ποδῶν ὑμῶν ἐνέ-
μοντο, καὶ τὸ τετραγυμνὸν ὕδωρ ὑπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν
ἐπίνον· διὰ τούτο τὰδε λέγει Κύριος Κύριος·
Ἰδοὺ ἐγὼ διακεινῶ ἀναμέσον τρυφάτης ἰχυρῆς, καὶ
ἀναμέσον τρυφάτης ἀσθενῆς. ἐπὶ ταῖς τρυφῶν
καὶ τοῖς ὤμοις ὑμῶν διωθεῖσθε, καὶ τοῖς κέρασιν
ὑμῶν ἐκτρατίζετε, ὥστε πᾶν τὸ ἐκλείπον ἑξελίβε-
τε. Καὶ σώσω τὰ τρυφάτα μὲν, καὶ οὐ μὴ ὦσιν
εἰς τρωνομὴν, καὶ κεινῶ ἀναμέσον κεινῶ πρὸς
κεινόν. Μὴ οὖν ὦμεν φίλωτοι. ἐκ ταύτης γὰρ
αἱ κακίαι, ὡς βλαστοί τινες, ἀναφύονται. Τῆς ὃ
φιλαυτίας καθαρῆς ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἀ-
παντας ἑλκεύουσα πρὸς ὁμόνοιαν καὶ συνσφίγγουσα.
μέγα γὰρ καὶ τίμιον κτήμα ἡ ἀγάπη· ἀγωνίζε-
σθαι ταύτης μὴ ἀποπεσεῖν. Κηδομένοι τοιγάρ ἐν
τῇ ἐαυτῶν σωτηρίᾳ φεισώμεθα τῶν ἰδίων μελῶν,
τύποι ἀρετῆς καθιστάμενοι τῷ πλησίον ἐν πίστει,
ἐν ἀγάπῃ, ἐν ὑπομονῇ, ἐν ἀγνείᾳ, ἐν ὑποτα-
γῇ, ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ἐν φόβῳ Θεοῦ· μὴ τοῖς
κακίοις δελήμασι συσπαγόμενοι, ἀλλὰ τοῖς
τοῦ πνεύματος ἐναθλῶντες πόνοις. ἡ γὰρ τρυφή
καὶ ἡ ἀνεσις τῷ ἀρίστῳ βίῳ ἀντίκεινται.

Εἰν

NOs autem, qui discimus, ab omni
inobedientia atque contradictione alic-
nos esse oportet: sed contra potius omnem
humilitatem coram Deo & hominibus exhi-
bere decet. Porro si magister nobis conti-
gerit, qui verbis quidem virtutem prædi-
cet, factis autem spernat; cavendum erit,
ne ex ea occasione adversario locum præ-
beamus, subvertendi animam nostram.
Verum illius memores sumus, qui dixit:
Super cathedram Moysi sederunt Scribæ &
Pharisei. Omnia ergo quaecumque dixerint vo-
bis facienda, facite; secundum vero opera
eorum nolite facere: dicunt enim, & non
faciunt.

Matth. 23.

XXXIX.

C

TEipsum semper custodi, ne proximo
scandalum aliquod, vel offendiculum
præbeas, minas ejus reformidans, qui per
Prophetam ait: *Vae qui potum dat proximo*
suo cum turbida everfione. Et rursus, *Hæc dicit*
„Dominus. Ecce ego judico inter pecus & pe-
„cus, arietum & hircorum. Nonne satis vobis
„erat, pascua bona depasci; insuper & reli-
„quias pabuli conculcastis? Et cum constitu-
„tam aquam biberetis, reliquam pedibus
„vestris turbabatis. Et oves meæ his, quæ
„conculcata pedibus vestris fuerant, pasce-
„bantur; & quam pedes vestri turbaverant,
„aquam bibebant. Propterea hæc dicit Do-
„minus Deus. Ecce ego judico inter pecus
„pingue, & pecus macilentum: lateribus &
„humeris impingebatis, & cornibus vestris
„ventilabatis, & reliquum omne affligeba-
„tis. Et salvabo oves meas, & non erunt
„in direptionem: & judicabo inter hircum, &
„hircum. Quare proprium nostrum amo-
rem vitemus: quoniam ex sui ipsius amore
vitia velut germina quædam pullulant. Cæ-
terum amorem proprium expellit caritas, om-
nes ad concordiam & unionem pertrahens,
complectensque. Magna siquidem ac pre-
tiosa possessio est caritas, a qua ne excidas,
diligenter caveto. De nostra igitur salute
soliciti, propriis parcamus membris, for-
mam virtutis proximo nostro nos proponen-
tes in fide, in caritate, in patientia, in
castitate, in subjectione, in humilitate,
in timore Dei. Ne pessimis nos finamus
voluntatibus adduci; sed Spiritus ample-
ctamur labores. Nam deliciæ & remissio
animi, optimo vivendi instituto contrariæ
sunt.

Habac. 2.
Ezech. 34.

L 13

Ince-

Matth. 5.
Luc. 6.

Incedamus per viam arctam atque angustam, cordis contritionem diligentes, ut semper nobiscum memoria mortis permaneat, & a damnatione liberemur. *Va enim,* inquit, *vobis, qui ridetis; quia lugebitis & flebitis. Beati qui nunc lugent, quia ipsi consolabuntur.* Inclinemus nos ad sepulcra, & conditionis nostræ arcana perspiciamus. Permissos ossium acervos, crania carnibus exuta, & reliqua illa ossa cernentes, nos in illis contemplabimur. Ubi floris juventutis pulchritudo? ubi venustus ille genarum color? Hæc nobiscum cogitantes, carnis desideria fugiamus, ne in resurrectionis die confundamur. Infirmittatis autem meæ in tuis precibus memor esto, non negligens te ipsum, ut mei, qui vermis sum atque putredo, recordetur Dominus Deus, liberetque me a suppliciis, quæ peccatoribus parata sunt, dignumque reddat deliciis Paradisi. Quoniam ipsius est benignitas, & iustitia, & miserationes ejus super omnia opera ipsius. Amen.

Psal. 144.

FRater quidam rem, quam ab alio acceperat, narrabat de homine quodam habitante in quadam civitate, qui apud se mercenarium habebat, cui omnia sua concredebat. Huic vitam solitariam degendi incessit desiderium: a quo quidem instituto ut juvenem rebus suis utilem removeret, herus fere nihil intentatum reliquit: at frustra in retinendo illo laboravit. Juvenis enim hic mundo renunciavit, ad fratres se recepit. Verum paucis post annis invasit eum tentatio redeundi ad seculum: relictaque sua cella ad herum rediit, sub prætextu illum revisendi. Hic autem fratrem semel atque iterum lubens suscepit: sed tertio rediens frater, deposita simulationis persona, homini occultam animi sui passionem ac morbum patefecit, dicens: Quandoquidem amplius perferre nequeo jugum vitæ monasticæ, obsecro te, domine, ut me apud te recipias, eodemque quo olim loco habeas. Spero enim me rectius etiam, quam antea, rebus tuis consulturum: ex te quippe acceperam, quod & filiam

tuam

ΕΝ τῇ ἐσθῇ οὐδὲ καὶ τεθλιμμένη βαδίσωμεν, ἡ σωτηριμὸν τῆ καρδίας ἀγαπῶντες, ἵνα ἀφαιμῆν ἡμῖν ἡ ἔσχατος μνήμη, καὶ ἐλθὼν δερῶμεν τὴν καταδίκην. Οὐαὶ γὰρ, φησὶν, οἱ κελῶντες, ὅτι κλαύσετε καὶ πένθησετε. μακάριοι δὲ οἱ πένθοντες ὅτι, ὅτι ἀπὸ πένθου κληθήσονται. **Β** Εὐκύνωμεν ὃν μνημεῖον, καὶ ὁφώμεθα τὴ φύσεως ἡμῶν μυρία. τὴν ἐπάλληλον τὴν ὁσέων σωρὸν, κρανία σαρκῶν γεγυμνωμένα, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὁσέων. ὁ κείνα δὲ θεασάμενοι, εἰ αὐτὸς ὃν κείνοις ὁφώμεθα. Πᾶς ὁ πρόντος ἀνδρὸς τὸ καλλος, καὶ ἡ δὲ χροία τῆς πρεσβείας; ταῦτα δὲ ἐνδυμένοι, παύσωμεθα τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα ἐν τῇ ἀναστάσει μὴ καταχλωδωμεν. Μνημόνευε δὲ τῆ ἐμῆς ἀσθενείας ἐπὶ τῇ πρὸς θεὸν ὁσέων, σεαυτὸν μὴ ἀμελῶν, ὅπως μνησθῇ με Κύριος ὁ Θεός, τῷ σκώληκι καὶ σαπίᾳ ὑπάρχοντι. καὶ ῥύσῃτάς με τῇ ἐπηρτισμένῃ βασιλῆων τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀξιώσῃ τῇ τρυφῇ τῇ πρὸς ἀδελφούς. ὅτι ἡ χρηστότης αὐτῆς καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτῆς ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτῆς. ἀμήν.

Α Δεελφός τις πρῶτον διηγείτο τοῖς τοῖς, ἀνθρώπος τις τῆς πόλεως τινὲς, καὶ ἔτος ἦν ἔχων μίσθιον μὲν ἑαυτῷ, ὃ ἐξ ἀρρέει πᾶσαν τὴν ἡμέραν αὐτῷ. τὸν ὑποεσῆλθε λογισμὸς ἀναχωρῆσαι πρὸς τὴν μονήρην βίον. ὁ δὲ τῶν ἀνδρῶν χρεὼν πάντα ἐποίησεν, βαλόμενος ἐκκλῆσαι τὴν σκοπὴν τὴν νεώτερον, καὶ ὅτι ἦν ἐννοῶν τοῖς αὐτῷ πράγμασι. καὶ ὅτι ἔχουσε πειρασμὸν ἡμέρας τῆς νεανίας. ἀποπαζάμενος τοίνυν ὁ νεώτερος ἦλθεν εἰς τὸς ἀδελφούς. μετ' ὀλίγα δὲ ἔτη ἤρξατο πολεμεῖν τῷ ὑποεσῆσαι εἰς τὴν κόσμον, καὶ ἀφίς τὸ κεμίον αὐτῷ ἀνεχώρει πρὸς τὴν αὐτῷ ἀνδρῶν, ὡς δὲ ἦν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ἀνδρῶς. ὁ πεδέξατο δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν ἀδελφὸν ἀσμένως ἀπαξ καὶ δὲ. τὴν δὲ τείτῳ καὶ ὁδοῦ πειράρας ὁ ἀδελφός τὸ πρὸς σωπεῖον τῆς ὑποκρίσεως ἐνέφηνεν τῷ ἀνδρὶ τὸ κεκρυμμένον ἐν ἑαυτῷ πάθος, εἰπὼν. ἐπεὶ δὲ ὁ ἔτι δυνάμει ὑπενεγκεῖν τὴν ζυγὸν τῆς μονήρης βίης, πρὸς σε, κύριε, δέξαι με μὲν σεαυτῷ, καὶ ἔχει με καὶ τὴν ἀρχαίαν τάξιν. ἐλπίζω γὰρ πλέον ἐννοεῖν ἐν τοῖς πράγμασιν, ὑπὲρ ὃ ἡμῶν. ἀνηκούειν γὰρ πρὸς σε, ὅτι καὶ τὴν θυγατέρα σε ἐμελλ-

LES

λες μοι ὁμῶς εἰς γυνῆκα. ὁ δ' ἀνὴρ ἀπεκεί-
νατο πρὸς αὐτόν. εἰ τῷ Θεῷ ὅχι ἐφύλαξας τὴν
σωείδην, ἐμοὶ πῶς ἔχεις φυλάξαι; Ὁ δ' ὑπὸ
τῷ λόγῳ, ὡς ὑπὸ μύστιγος πληνεὶς, ὑπέσρε-
ψεν εἰς τὸ κελλίον ἑαυτοῦ. Τοιγαρὶν μὴ ὁκακῶ-
μεν τὰς πόνας ὑπομένοντες, διότι γέγραπται. οἱ
παύοντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαμιάσῃ θειῶσιν.

MB.

A Κακίαν ἔχε πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐνπολῶν τῶν
Θεῶν. πανουργίαν δ' πρὸς τὸ ἀποκρῆσαι
τὰς μεθοδείας τῶν ἀντικειμένων.

MG.

A Πόπομε σοφῶς τὰς βλαβεράς συμτυχίας,
ἵνα ὁ ἔσω ἄνθρωπος ἡρεμήσῃ καλῶς.

MD.

M Ἦ ἴσθι δόλιος καὶ περὶ πικρὸς τῇ ψυχῇ
σε, ἵνα μὴ ὑποσκελισθῇς, ὅταν δοκῇς
ἐσπεύχθαι.

ME.

A Ὁργισίαν ἄσκει, ἵνα μὴ μεθύσῃ ἄνθρωπος
οἶνον ὑπὸ κακίας καὶ μωρίας βαρύνμενος.

MF.

M Ἦ ἴσθι φιλήδονος καὶ καταφρονητής, ἵνα
μὴ βλασφημηθῇ ὁ Κύριος διὰ σε.

MZ.

M Ἦ συνδιάτειρε μιμολόγοις, ἵνα μὴ
ψευδομαρτυρήσῃς πρὸς νόματα. αἱ γὰρ ῥήσεις
αὐτῶν βλαβεραὶ σφοδραί. τὰς γὰρ πρεσβύτας νεω-
πεύειν ψευδομαρτυροῦσι. τὰς δ' νέας ἑλκύει πρὸς
τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνομίας.

MH.

K Αὐτῶν ἀνδρῶν τὰς συμβουλίας ἀποτρέψας.
δύλους γὰρ πῆρεσαν ἑαυτὰς γαστρός τε
καὶ τῆς ὑπὸ γαστέρα παθῶν.

A tuam mihi in uxorem elocare velles. Cui
herus : Si Deo conscientiam non servasti,
mihi quod promittis, quomodo servare po-
teris? Quo dicto, juvenis tamquam flagel-
lo cæsus, ad cellulam suam se contulit. In
laboribus ergo perferendis ne deficiamus :
quoniam scriptum est : *Qui seminant in lacry-* *Psalm. 125.*
mis, in gaudio metent.

B

XLII.

A D mandata Dei observanda innocen-
tiam adhibe ; solertiam autem ad in-
sidias adversarii depellendas.

XLIII.

C Ave tibi prudenter a congressu & fa-
miliaritate perniciofa ; ut bene con-
quiescat homo interior.

XLIV.

C Ave, te fraudulentum exhibeas & ex
proposito acerbum, ne supplanteris,
quando tibi firmus videberis ac stabilis.

XLV.

D

L Enitatem ac mansuetudinem sectare, ne
absque vino ebrius fias, malitia & ira-
cundia gravatus.

XLVI.

E

N E voluptatibus addictus sis, atque con-
temtor, ne per te Deus blasphemetur.

XLVII.

C Ave cum scurris & histrionibus com-
mercium habeas, ne cogitationes tuæ
depraventur : valde enim perniciosi sunt
illorum sermones. Nam senes repuerasce-
re faciunt ; juvenes autem ad operandum
iniquitatem pertrahunt.

F

XLVIII.

I Mproborum hominum consilia fuge, qui
se ventris, & earum quæ sub ventre sunt,
affectuum servos constituerunt.

X L I X.

A

MO.

NEquit impudicus amare eum, qui carnis vitium abominatur; nec fur hominem, qui ab injustitia abhorret; sed similis suo adhæret simili.

L.

CAve, tibi dulcis sit voluptas, ne tormentum illius tibi amarum reddatur.

L I.

QUotidie exitum tuum exspecta, & ad ingrediendum illud iter te para. Qua enim hora minime putas, veniet mandatum horribile: & vae imparato. Bona est compunctio, quoniam animis hominum medetur.

L I I.

QUo luget, non peccabit aliquando: & qui cordis compunctione tangitur, non cogitat malum: nam ex compunctione oritur fletus; in fletu autem a malis abstinemus.

L I I I.

VIde, qua ratione superare possis voluptates: hoc siquidem functioni tuæ est expediens.

L I V.

Voluptatum illecebras dissolvemus, si cum primis assidue orationi & sobrietati studuerimus: deinde si mentem a pravis cogitationibus puram contineamus: si nullum inordinatum verbum, ac non necessarium proferamus, certi quod infallibilis iudex sit Dominus: si mente diligenter attenderimus: si iudicium denique exspectaverimus. Hæc siquidem intus ritillantem, æstuantemque concupiscentiam reprimunt, animumque in tranquillitate constituunt.

L V.

IN quo confedendum tibi fuerit, loco permane, negligentiam atque desidiam a te repellens: non enim in loci mutatione, atque distantia situm est, ut passiones reprimas, sed in attentione & cura mentis. Patientia nobis necessa-

A

MO.

OΥ' δυνάται πόρνος ἀγαπᾶν τὸ πάθος βδελυγόμενον· ὁ κλέπτης τὸ τὴν ἀδικίαν ἀποσειόμενον· ἀλλὰ τῷ ὁμοίῳ προσκολληθήσεται ἀνὴρ.

N.

B **M**H' γλυκανθεῖν σοι ἡ ἡδονή, ἵνα μὴ πικρανθῇ σοι ἡ βάσανος αὐτῆς.

NA.

ΠΡΟΣΔΟΚΑ καὶ ἐπάξιω τὴν ἐξοδόν σε, καὶ ἀντρεπίξω πρὸς τὴν αὐτῆς πορείαν· ἥν γὰρ ὁ προσδοκᾶς ὥραν, ἐλθύσεται τὸ πρόσταγμα τὸ φοβερόν, καὶ εἰς τῷ ἀνεπίμῳ· καλὴ ἡ κατανύξις, ψυχὰς γὰρ ἀνθρώπων ἰᾶται.

NB.

D **O**Υ' δεῖς κλαίων ἀμαρτίᾳ ποτέ· καὶ οὐδεὶς ἐν κατανύξει ὧν, λογίζεται τὸ κακόν· ἐκ γὰρ κατανύξεως ἔρχεται κλαυθμός· ἐν δὲ τῷ κλαυθμῷ ἔμειψις καὶ ἀποχὴ κακῶν ἐμπορβέει.

MG.

ZΗ' τεῖ ἐν τινὶ νικήσης τὰς ἡδονάς· τῷ τῷ συμβάλλεται τῇ σῇ ἐργασίᾳ.

ND.

E **H**ΔΟΝΩΝ καταλυτήριόν ἐστι, τρονηγόμενοι μὲν τὸ συνεχῶς προσεύχεσθαι, καὶ νηφόντως· ἔπειτα ἐπικρατεῖν τὴν νῦν καὶ ἀγνὴν τὴν ἀγνοίαν· μὴ προφέρειν ἄτακτον ῥῆμα, καὶ τὴν προσσηκῆσης χρείας ἀνακόλυσθον· πεπεισμένοι ὅτι κειτὶς ἀπαρλόγιτός ἐστι ὁ Κύριος· καὶ ἡ προσοχὴ ὅτι νῦν καὶ ἡ προσδοκία ὅτι κείματος ὁξαφανίσθαι τὸ γὰρ γαλιζόμενον ἔνδον, καὶ τὴν ἀκμαῖζαν ἐπιθυμίαν καταμαραινῇ, καὶ ἔσται ἐν ὁδῷ ἡ ποιότης ψυχῆς.

NE.

EΓΚΑΡΤΕΡΕΙ ἐν ᾧ καδέξῃ τόπῳ, τῇ ὀλιγωρίᾳ ἀνδιστάμενος· ὁ γὰρ ἐν τῇ μεταβάσει καὶ διατάσει ἡμεροῖς τὰ πάθη, ἀλλ' ἐν τῇ ὅτι νῦν προσοχῇ· ὑπομονῆς ἔχομεν χρεῖαν· ἵνα τὸ θέλημα

μα ὁ Θεὸς ποιήσαντες, τύχωμεν τῆς ἐπαγγελίας. Οἱ δὲ τῇ ἀκηδεΐᾳ συνεπιφερόμενος μακρὰν ἀφένθηκε τῇ ὑπομονῇ, καθάπερ καὶ ὁ νοσῶν τῆς ὑγιείας. Οὐκ οὖν ἐν τῇ ἀκηδεΐᾳ ἡ ἀρετὴ, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπομονῇ γνωρίζεται· ἡ δὲ ὑπομονὴ ἀνανεομένη κρατύνεται ἐν τῷ τῷ νῦν πρὸς ἀσχαλῶν τῇ θεωρίᾳ καὶ μελέτῃ τῇ προσδοκωμένων· ἐκείθεν γὰρ πιαγνόμενος ὁ νῦν μεταλαμβάνει ἰσχύν, καθάπερ καὶ τὸ σῶμα ἑαυτοῦ τῆς ἐδωδύμων, καὶ ἀσθητῶν βρωμάτων. εἰ δὲ ἀμαυρώσκειν ὁ νῦν ταύτης τῇ χάριτος καὶ τῇ ἀξίας, τῷ ὄντι πτωχὸς καὶ ἀσθενὴς ἀποκαθίσταται. Ἀποτιναζόμενος τοίνυν τῇ προσπάθει τῇ ὑλικῇ παθῶν, χόλαζε τῇ νῦν πρὸς ἐκείνῳ τὴν ἐνδεὴν ἐργασίαν· καὶ ὁ χρεῖα μεταφέρειν τὸ σῶμα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ διακόπτειν ἐν ταῖς ἀποδημίαις, δίχα δυλόγῃς ἀγτίας καὶ τῇ τῇ προεξηκότων ἐπιτροπῆς. ἡ γὰρ βασιλεία τῆς ἑρανῶν ἐντὸς ὑμῶν ὅτιν.

Nε.

Αβάρη σεαυτὸν τήρει καὶ ἀκατάγνωστον ἐν ᾧ δ' ἂν κατοικήσῃς τόπῳ, ἵνα προκόψῃς καλῶς ἐν Κυρίῳ. εἰ δὲ καταφρονητὴς ἀποβῇς, σκοπεῖ μήποτε ἐπιχυδαίῃ ἐπὶ σε ἡ ἐξεδένωσις τοῦ ὅτιν κρείττονος, ἡγεμὼν ἡρόμενος ἀνοσίῳν πρᾶξεων.

NZ.

Ιχνος ἐστὶ τελειότητος, χαίρειν καὶ ἐπαγαμιᾶσαι ἐπὶ τῇ προκοπῇ τῇ τελειότητι· ἡ δὲ οὖν δὲ πικροτάτης καὶ πονηρᾶς ἀφιδέσεως, τὸ ἀνιᾶσθαι καὶ δυσφορεῖν ἐπὶ τῇ ἐτέρᾳ δοκιμῇ.

NH.

Τὶ δυσφορεῖς, ὦ ἄνθρωπε, ἐπὶ τῇ τῇ προκόπῳ δόκλει; μὴ γὰρ ἐν τῷ τῷ ἡ ἐκείνῳ ἀποπεσεῖν τῇ σωτηρίας, ἀλλὰ τῷ σωθῆσθαι; ἡ ἐν τῷ τῷ πολλὰς ἐκκλεισθῆναι τῇ βασιλείας τῆς ἑρανῶν, σὺ βασιλεύσῃς; μὴ γὰρ σε μονώτατον χωρεῖ ἡ βασιλεία τῶν ἑρανῶν; μὴ σοι μόνῳ ἡ τοίμασαι ἡ χαρὰ τῇ πρᾶξεως, ὅτι ἄχθῃ ἐπὶ τῶν πολλῶν σωτηρία; μὴ τοίνυν ἀπεμπολήσῃς τὰ ἔργα τῇ καθαρῇ ἐρώτι, καὶ τὰ τῇ ἐνδεόμει πολυτείας ἀντιδότης τῇ δυσμενείᾳ καὶ τῇ τῇ πικροτάτης ἡ δὲ οὖν δεινότητι. Μηδεὶς οὖν σε ἀπαπάτω, μὴ ἄνθρωπος, μὴ διάβολος, μὴ λογισμὸς ἐμφωλῶν ἐν ἀγνοίᾳ καρδίας. Τῶν γὰρ

Tom. I.

ἀμνη-

A necessaria est, ut voluntatem Dei facientes, promissiones ejus consequamur. Qui autem ignavia atque desidia distrahitur, tam longe abest a patientia, quam ægrotus a sanitate. Non igitur in torpore virtus, sed in patientia cognoscitur: quæ quidem patientia in eo renovatur retineturque, quod mens earum rerum contemplatione ac meditatione, quæ sperantur & expectantur, exerceatur, occupeturque. Hinc enim pinguefactus animus, vires sibi sumit, quemadmodum corpus ciborum atque escarum sensibilibium nutrimento. Quod si ab hujus gratia ac dignitate mens deciderit, vere inops atque infirma redditur. Idcirco affectionem, qua terrenis cupiditatibus addictus es, eisque adhæres, excute, & ad divinum illud opificium animum adverte. Et sic tibi non erit necesse, ut corpus e loco in locum transferas, & in peregrinationibus absque causa legitima, & superiorum permisso defatiges. Regnum enim

Hebr. 10.

Luc. 17.

LVI.

QUocumque in loco te morari contigerit, facilem te atque irreprehensibilem præbeto, ut bene in Domino proficias. Si autem evaseris contemtor, vide, ne in te velut auctorem ac ducem actionum impiarum, a meliore ac præstantiore contentio refundatur.

LVII.

GAudere & lætari de progressu proximi, signum est perfectionis. De bona autem alterius angi atque tristari fama, acerbissimi improbique animi est argumentum.

E

LVIII.

QUID angeris cruciarisque, o homo, de gloria proficientis? Num, quod hic, aut ille excidit a salute, tu propterea salutem consequeris? an quia multi regno cœlorum excluduntur, tu idcirco regnabis? num te unum capit regnum cœlorum? num tibi uni gaudium Paradisi paratum est, quia de multorum salute indignaris? Ne igitur opera puri amoris, sanctique instituti cum odio atque inimicitia, ac gravissima morum acerbitate commutaveris. Nemo te seducat, non homo, non Diabolus, non ulla in corde latitans mentis cogitatio. Impossibile

M m

enim

I. Cor. 13.

enim est virtutem absque caritate ad perfectionem perducere. Licet enim quis vestrum omnem scientiam habeat, omnemque fidem, ita ut montes, sicut ait Apostolus, transferat, caritatem autem non habeat, nihil ipsi proderit: quin & a recta, quæ ad coeli portas ducit, semita distat longissime. Multis ergo nobis opus est lacrymis, ut a vinculis odii, invidiæ, superbiæ, & cujuscumque probri diabolici liberemur. Siquidem dæmoniacæ affectionis est, de bono progressu proximi angi atque excruciarī. Dæmones enim odio imbuti, nihil æque desiderant, quam cunctos funditus perire. Contra vero Sancti Dominum suum imitantes, omnes homines cupiunt salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire: caritate enim cum sint pleni, proximum æque ac seipsos diligunt.

A ἀμνηχανών ἐστίν, ἀρετὴν εἰς βεβαίωσιν προαγαγεῖν μὴ συνανακραθεῖσαν τῇ ἀγάπῃ. Καὶ γὰρ χῆ ὡς ὑμεῖς πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ πᾶσαν τὴν πίσιν, ὥστε ὅρη μεθιστάνειν, καὶ τὸ λόγιον τῆς Ἀποστόλου, ἀγάπῃ ὅ μὴ ἔχη, ὁδὸν ὠφελήσεται, ἀλλὰ πόρρω τῆς διθείας τεύξεται κατὰ τὴν ἀγάπης πρὸς τὰς ἑβραϊκὰς τύλας. Χρηζόμεν τοιγάρ ἐν πολλῶν διακρύων, τῇ ἡμῶν ἐλθούσῃ ἐν τῇ δέσμῃ μίσους τε καὶ φθόνου, καὶ τῇ ὑψηφανεῖας, καὶ πάσης διαβολικῆς κηλίδος. Διαμονικῆς γὰρ ἀφιδέσεως, τὸ ἀνιάσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ποροκοπιόντων ἀειθείᾳ. Οἱ γὰρ δαίμονες τὸ μῖσος ἐγκολπώσαντες, περὶ πάντας αὐτοῖς ἄπαντας ἄρδιν ἀπολέσας. Οἱ δὲ ἅγιοι, τῇ ἐαυτῶν Δεσποτίᾳ μιμνήμενοι, πάντας ἀνθρώπους θέλουν σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. τῇ γὰρ ἀγάπῃ κορυφωθέντες, τῇ πλησίον, ὡς ἑαυτοὺς, ἠγάπησαν.

L I X.

NΘ.

SI temperans sis, ne in tua continentia extollaris, sed cum humilitate Dominum ora, ut ad finem usque custos tibi sit. Sæpe enim accidit, ut repentinus bestiarum in vineam incursus, fructum ex negligentia custodis devastet atque corrumpat.

E Ἄν ὑπάρχῃς σώφρων, μὴ ἐπαύρῃς ἐπὶ τῇ σεαυτοῦ ἐγκρατείᾳ, ἀλλὰ δὲς ἔκ Κυεῖς ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ὥπως φρενὸς σοι γένηται ἄχρη τέλους. Πολλάκις γὰρ ἀμπελῶν ἰσάτινα ἐπήρεια τετραπόδων ἐπιθρομῶν, τῇ καρπὸν ἄφνω διέφθικον ἰσάμελείας ἔκ φύλακος.

L X.

Ξ.

Eccl. 10.

SI divitiæ tibi fuerint, cave superbias: nondum enim a periculis atque insidiis es liber: incertaque est earum fruitio propter celeres dubiasque rerum vicissitudines, sicut scriptum est: *Vidi servos in equis; & principes ambulantes super terram, quasi servos.*

E Ἄν πολλὸν ἔχῃς, μὴ μεγαφρόνῃ. κατ' οὕτως ἔπω ἀπήλλαγες κινδύνων καὶ ἐπιβλαδῶν. ὅθεν καὶ ἀβέβαιος ἢ ἰσά αὐτῶν ἀπολαύσεις, ἀφ' τὴν παχίστῃ καὶ ἀδηλον μεταβολῇ, κατὰς γέγραπται, εἶδον δούλους ἐφ' ἵππους, καὶ ἄρχοντας πορφυρομένους ὡς δούλους ἐπὶ γῆς.

L X I.

ΞΑ.

SI membris integris valeas, ne corporis robore extollaris; sed animo tecum expende, quot & quanta pericula corpori immineant. Quos etenim videmus incurabilibus laborantes morbis, sive membrorum aliquo mutilatos, sive ab immundis spiritibus vexatos, ii non sic affecti, ex utero matris nati sunt: sed plurimi in ejusmodi repente inciderunt mala: quique heri florida ætate vigeabant, hodie gravissimis afflictis morbis marcescunt. Atque ideo cum ejusdem sis naturæ atque conditionis,

E Ἄν ἡς διδασθῇς τοῖς μέλεσι, μὴ ἐπαύρῃς τῇ ῥώμῃ ἔκ σώματος, ἀλλ' ἀναλόγισαι, ἡλικίας καὶ ὅσας κινδύνους περικεῖται τὸ σῶμα. καὶ γὰρ ἔς θωροῦμεν ὑπὸ ἀνιάτων παθῶν συνεχόμενος, ἢ τῇ μελῶν ἡκρωτηριασμῶς, ἢ τῇ ἀκαθάρτων πνευμάτων ὀχλησμῶς, ἢ ἔτις ἐκ γαστρὸς ἀπετέχθησαν. ἀλλ' οἱ πλείστοι ἐν τέτοις ἄφνω κατελογίσθησαν. καὶ ἡ χρεὶς ὑψηφάνθη ἡλικία, σήμερον ὑπὸ δυσιάτων παθῶν κατακλιζομένη μεμάρηται. Σκόπει οὖν σεαυτὸν, μή-

μήποτε ἐν τέτοις καταλογισθήσῃ ἢ ῥῆ' πολὺ, καὶ ὅτι τὸ αὐτῆς ὑπάρχεις φύσεως. Ὅπνῃκα οὖν ἐν ἄλλῳ θεωρήσωμεν τι τῶν λυπηρῶν, ἑαυτὸς ἐν ἐκείνῳ ἐνοησώμεθα, ὅτι οὐκ οἶδαμεν τι τέξεται ἢ ἐπιῖσα. πολλῆς γὰρ ἀνίας καὶ ἀγρυμνάτων πεπλήρωται ἡμῶν τὸ σῶμα. Τοίνυν ἐπιστάμενοι τὴν ἀσθένειαν τὴν ἑαυτῶν φύσεως, μὴ ὦμεν ὑπερήφανοι καὶ ἀσυμπαθεῖς, ἀλλὰ ἄλλοις εἰς ἀλλήλους συμπαθείας, διδιδάσκοντες ἑαυτοὺς τὸν Διαιτητὴν τὸν δυνάμενον ἀλγεῖν ὡς ποιεῖν καὶ πάλιν ἰᾶσθαι, καὶ κατὰγειν εἰς ἄδ' καὶ ἀνάγειν. καὶ ὡς βραχὺ ἐρρώται ἡμῶν τὸ σῶμα, ὅμως οὐκ οἶδαμεν ἢ τέξεται ἢ ἐπιῖσα.

ΞΒ.

ΜΗ' ἐπάγ' ἐπὶ τῇ ἡμαρτηκότητι, μηδὲ ἐρέδιζε τὴν μὴ ἡμαρτηκότητα ἀμαρτάνειν. ἀμφοτέρω γὰρ ἀσύμφορα καὶ ἐπικίνδυνα. Εἰ γὰρ βάλῃς χεῖρ σου ἐπὶ τὸν ἀποκαταστήσαι, ἑκατέρω τύπον παρέχεσθαι σεαυτὸν καλῶν ἔργων, ἐκχέων δ' ἀκρύων ὀχετὸς ἐναντὶ Κυρίου, ἵνα τὸ μὴ πεσόντα ἀναστήσῃ ὁ Κύριος, τὸ γὰρ ἐσῶτα μὴ ἀλῶναι ἅπῃ τὴν ἀμαρτίαν. Κεῖν γὰρ εἰς ὅτιν, ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι.

ΞΓ.

ΜΗ' πάρασε σύστημα ἀνδρῶν ἀσκητῶν ψαλλόντων τῷ Κυρίῳ, αὐθαδεῖα λογισμῶν φερόμενος, ἵνα μὴ θεήλατος πλὴν σοι ἔλθῃ. τὸ γὰρ εἰς Θεὸν ἀμαρτάνειν, χαλεπὸν καὶ ἀσύνγνωστον. Πνεύματα προφητῶν προφητῶν ὑποτάσσεται· ἢ ὡς ἐστὶν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ὅμως εἰρήνης.

ΞΔ.

ΝΕὸς τυγχάνων σιωπῆς ἄγει καὶ τὴν ἀσκησίαν. ἢ ὡς ἀσκησία ἀβάρη σε τηρεῖ. ἢ ὅτι σιωπὴ τὸ φέγγος τῆς ψυχῆς ἀσβεστον διαφυλάττει, μὴ συγχωρεῖσθαι ὑπὸ κακίας ἐπισκοτίζεσθαι.

ΞΕ.

ΠΑρέσω σοι ἡ ταπεινοφροσύνη ἐν παντί τόπῳ καὶ ἐν πάσιν οἷς διατρέχεις. καὶ ὡς ὅτι τὸ σῶμα ἐπιδέεται ἱματίῳ, καὶ δάλπος ἡ, καὶ κρυμὸς ἐκείνη, ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιδέεται ἀνελλιπῶς τὴν ταπεινοφροσύνην ὡς ἐσολῆς. Κτήμα καλὸν ἐστὶν ἡ ταπεινοφροσύνη.

Tom. I.

A teipsum considera, ne paulo post in eadem quoque ipse calamitates incidas. Quando-cumque igitur in alio triste aliquod ac grave perspexerimus, in illo nos velut in speculo contemplemur: *nescimus enim, quid crastina paritura sit dies*. Multis namque doloribus atque calamitatibus nostrum corpus obnoxium est. Quocirca infirmitatis propriæ conscii naturæ, ab omni superbia & inhumanitate alieni simus; mutuaque nos benignitate ac commiseratione complectentes, Creatorem nobis propitium reddamus, qui potens est nos tum morbis affligere, tum sanare; deducere ad inferos, & reducere. Licet enim ad modicum tempus firmitate corporis valeamus; quid posterum tamen paritura sit dies, nescimus.

Proverb. 27.
Jacob. 4.

Tob. 13.

Prov. 27.

L X I I.

Super peccatore ne extollaris: & innocentem ad peccandum cave incitaveris. Utrumque enim perniciosum est, & periculosum. Si autem te utilem exhibere velis, utrique te formam & exemplum bonorum operum præbeto, rivus lacrymarum coram Domino effundens: ut & lapsum Dominus a peccatis excitet, & stantem a peccatorum laqueis eripiat. Unus enim iudex est, qui potest salvare, & perdere.

Jacob. 4.

D

L X I I I.

NOli Ascetarum Deo psallentium cœtum, arrogantia cogitationum elatus, perturbare, ne divinitus emissa in te plaga descendat. Siquidem in Deum peccare, grave simul & exitiale est. Prophetarum spiritus Prophetis subiecti sunt: *non enim est dissensionis Deus, sed pacis*.

1. Cor. 14.

E

L X I V.

ADolefcens cum sis, silentio & diligentia delectare. Siquidem diligentia te nemini onerosum servat: at lumen animæ inextinguibile, servat taciturnitas, non sinens a malitia splendorem ejus obtenebrari.

F

L X V.

IN omni loco, & quocumque in opere humilitatem tibi comitem adhibe. Sicut enim corpus, five calori, five frigori obnoxium fit, vestimento indiget: ita & anima perpetuo humilitatis indumento habituque opus habet. Pulchra atque eximia possessio

M m 2

fio

sio est humilitas : & facile id norunt omnes , qui jugum ejus sine verecundia trahunt . Nudus & absque calceis potius incedere eligito , quam humilitate spoliari . Diligentes enim eam protegit, tueturque Dominus .

L X V I.

Quemadmodum fieri nequit , ut semper in navi navigatores permaneant ; viatoresque in eodem assidue commorentur hospitio absque loci mutatione : ita neque nos perpetuo in hac permanere vita poterimus . Quemadmodum enim ibi viatores atque navigatores appellantur : ita & hic nos advenæ & peregrini . Quare ista oculo mentis perspicientes , præparemus nos ad migrationem e vita .

L X V I I.

Quando te videris ad apicem virtutum evectum, tunc maxima tibi humilitate opus est : ut fundamentis salvis & integris, quod superstructum est ædificium, inconcussum & immobile consistat : atque sic in multa securitate fructus tuus erit .

L X V I I I.

Qui proximo suo foveam fodit, incidet in eam . Et qui præceptoris suo laqueum tendit, impius hic est atque scelestus : unde & eodem supplicio dignus , quo qui bene de se meritum , præceptoremque suum in manus tradidit impiorum .

L X I X.

Hominem mundanum non coma , aut vestimentum faciunt , sed pravi mores, & propensio ad secularia terrenaque desideria . In his enim anima execrabilis efficitur .

L X X.

Monachum non tonsura commendat, neque habitus ; sed cœleste desiderium , divinumque vivendi institutum , quibus optima declaratur vita .

Aζάρετον , ἡ ταπεινοφροσύνη . καὶ ἴσασι πάντες οἱ ἀνεπαρχύντως ἐλκύναντες τὴν ταύτης ζυγόν . Ἐλθὺν γυμνὸς καὶ ἀνυπόδυνος βαδίζειν μᾶλλον , ἢ ταύτης διαγυμνῆσθαι . τὸς γὰρ ἀγαπῶντας αὐτὴν σκέπει ὁ Κύριος .

Ξ.

BΩς περὶ δὲ διωατὸν τὸς πλωτῆρας ἐνυπομείναι τῇ νηὶ διηνεκῶς , καὶ τὴν ἐν πλωδοχείῳ καταλύσαντα μὴ ὑπεξελεθεῖν ἕως τῆς ἡμέρας δὲ διωατὸν διαγωνίζεσθαι ἐν τῷδε τῷ βίῳ . ὡς περὶ γὰρ ἐκεῖ οὐδὲν ὁδοιπόρος καὶ ἐπιβάτης κέκληται , ἕως καὶ ἐν ταῦτα πάροικοι καὶ πρὸς ἐπίδημοι . πρὸς ταῦτα ὅτι ἐναπενίζοντες τῷ τῷ διανοίας ὁμματι , διτρεπιδωμεν πρὸς τὴν μετέσθιν ἕως βίῳ .

C

ΞΖ.

Oταν θεάσῃς ἑαυτὸν κομῶντα τὰς ἀρετὰς καὶ κορυφώμενον , τότε πολλῆς ἐπιδέῃ τὴν ταπεινοφροσύνης . ὅπως πᾶσι θεμελίων ὁλοκλήρων σωζομένων , ἄσεισον καὶ ἀρράγως διαμείνῃ τὸ ἐποικοδομηθεῖν , καὶ ἔσται ἐν ἀσφαλείᾳ πολλῇ ὁ καρπὸς σου .

D

ΞΗ.

Oρύσσων βόθρον τῷ πλοσίῳ , ἐν αὐτῷ ἐμπεσεῖται . ὅς ὁ ἰσὼν παγίδα τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ , δυσσεβὴς ὁ ποιῶν καὶ πρὸς νόμον . ὅσον καὶ συγκατακείτω ἕως τῷ τῷ διδασκάλῳ καὶ διδάσκαλον πρὸς δεδωκότι εἰς χεῖρας ἀνόμων .

ΞΘ.

Kοσμικὸν ἄνδρα ἔχει ἡ κόμη καὶ ἡ ἐσθὴς ποιεῖ , ἀλλ' ὁ κακὸς τρόπος , καὶ τὸ νοθεύειν καὶ τὰς κοσμικὰς καὶ ὑλῶδεις ἐπιθυμίας . ἐν ταῦτοις γὰρ ἡ ψυχὴ ἐναγνὴς ἀποκαθίσταται .

F

Ο.

Mοναχὸν ἔχει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ περιβολὴ σωίστην . ἀλλ' ἑράνιος πόθος , καὶ ἡ ἐνδεὸς πολιτεία . ἐν ταῦτοις γὰρ ὁ βίος αἰετος φαίνεται .

OA.

A

L X X I.

ΠΡὸ πειρασμῶ μὴ μέγιστε ἐαυτὸν, πολ-
λάκις γὰρ πειρασμὸς ἐπελθὼν ἤλεγξε
τὸ ἐξ ἁνὰ δοκῆντας.

ANte tentationem ne te magnum quid
esse dixeris : nam sæpe etiam eos
tentatio ingruens arguit, qui sibi stare vi-
debantur.

OB.

L X X I I.

ΟΙ μὲν πειρασμῶ μηδὲν σεαυτὸν ἐπι-
γινώσκουσιν ὅποιος εἴη τῇ δυνάμει. καὶ οὖν
ἐπασφαλίζουσιν τῇ ἀγνοίᾳ, καὶ ἀγρυπνήσουσιν πρὸς
τὰς ἐφόδους.

BA Nte tentationem, quid viribus polleas,
puto te scire non posse. Quapropter
mens tibi præmunienda est, & contra tenta-
tionis impetum invigilandum.

OF.

L X X I I I.

Ως περὶ τῶν ἐν χωνδότησιν δοκιμάζει χρυσὸν
καὶ ἀργυρον, ὅτως ἐν πειρασμοῖς δοκιμάζον-
ται τὰ βροτῶν αἱ ψυχαί, ἀρωγὸν ἔχοντες τὸ Κύριον.

CUemadmodum in fornace aurum atque
argentum probat ignis ; sic in tentatio-
nibus mortalium explorantur animæ,
auxiliatorem habentes Dominum.

OD.

L X X I V.

ΜΗ' δειλιάσωμεν ἐν τοῖς πειρασμοῖς, ὅ-
λὰ θαρσαλέως ἐποικτεινόμενοι πρὸς τὸ
βραβεῖον τοῦ ἁνὸς κλήσεως ἐν Χριστῷ. φεφανοὶ γὰρ
ὁ Κύριος πάντας τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

TEntationibus ne succumbamus, sed ad
bravium cœlestis vocationis in Christo
strenue contendamus. Coronat enim Domi-
nus cunctos diligentes se.

OE.

L X X V.

Εἂν συγκαλύπτῃς τὰ σεαυτοῦ μέλη μὴ ὄρα-
θῆναι γυμνά ὑπὸ τινος, φυλάττει καὶ αὐ-
τὸς ὅτι μὴ κατανοεῖν ἐτέρω τὴν γύμνωσιν, δίχα ἀν-
αγκῆς ἢ ἀρρώστιας. ἵνα μὴ τύποις τινὰς ἀπρε-
πῆς ἐγχαράξῃς τῇ σεαυτοῦ διανοίᾳ.

SI membra tua contegas, ne nuda videan-
tur ab aliquo; ipse vicissim aspectum tuum
ab alterius nuditate avertas oportet : extra ta-
men casum necessitatis, aut ægritudinis; ne
species aliquas indecoras menti tuæ hinc im-
primas.

OF.

L X X V I.

Εἂν οἰκονομία σου πληρῶν, ἀλείφῃς ἐλαίῳ τὴν
κάμνοντα, φυλάττει τὸ ὄμμα καὶ τὰς χεῖ-
ρας καὶ τὴν γλῶσσαν, ὅτι μὴ ὑπερβάνειν ἐν τινὶ τοῖς
ὄρεσι τοῦ σωφροσύνης. τὸ γὰρ πρὸς ἑαυτὸν ἐστὶ τῇ ὁσε-
βείᾳ.

SI œconomiam implens, oleo laborantem
sinungis; fac, oculos, manus, linguamque
custodias, ne in ullo temperantiæ ac mode-
stia fines transgrediaris : hoc enim deposcit
pietas.

OZ.

L X X V I I.

Επίβαλε τὰς χεῖρας τοῖς ὅτι ἐτέρω μέλεσι
μὴ φείκης, ὡς αὐτῶ τῷ ἁγιάσματι ἐφ-
απτόμενος. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἅγιος ναὸς ὁ Κυ-
εῖς, θαυμαστὸς ἐν δικαιοσύνῃ. φησὶν γὰρ. Οὐκ
οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐσε, καὶ τὸ Πνεῦμα Θεοῦ
οἰκεῖ

MEmbris alterius reverenter ac cum
timore manus admoveo, quasi rem
aliquam sanctam attingeres. Etenim vere
sanctum est templum Domini, & admirabile
in justitia, secundum illud Scripturæ : *Nescitis, 1. Cor. 3.*
quia templum Dei estis, & Spiritus Dei habitat

in vobis ? Siquis templum Dei violaverit , A
disperdet illum Deus . Templum enim Dei san-
ctum est , quod estis vos . Hæc igitur scien-
tes , omni custodia cor nostrum custodiamus .

L X X V I I I .

C Ave tibi a frequenti adolescentum con-
 fuetudine : multi enim sunt corrupti , &
 abominabiles stultique demum facti .

L X X I X .

S Omno atque quieti tantum temporis tri-
 buito , quantum ipsa te cogit necessitas .
 Pigritia enim facile corpus accendere pot-
 est , vehementioremque libidinis flammam
 excitare .

L X X X .

Qui in lectulis cubant auro , ebore ,
 gemmisque distinctis , eos , qui in la-
 boribus versantur , beatos prædicant ,
 quamvis non audeant illos imitari .

L X X X I .

O Mnia facito , & cogitato , ut placeas
 Deo . Absque hac enim cogitatione ,
 perierit tibi omnis laboris merces .

L X X X I I .

I N hoc brevi vitæ curriculo labores ample-
 ctere , ut quiete sempiterna perfruaris :
 tuus enim illic cessabit labor , sed opus per-
 manebit .

L X X X I I I .

S I operatus sis , noli tristari de bona hinc
 tua emigratione . Nemo enim cum divi-
 tiis ad suos redit , & molestia tristitiaque af-
 ficitur .

L X X X I V .

C Ave proximum tuum quæstus avaritiæ-
 que causa tentaveris , ne propter ipsum
 in peccatum incidas : verum cogita tecum ipse ,
 quod

οἰκῇ ἐν ὑμῖν ; εἴ τις φθείρει τὸ ναὸν τοῦ Θεοῦ , φθε-
 ρεῖ τὸν οὖν Θεός . ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν ,
 οἵτινές ἐστε ὑμεῖς . ταῦτα οὖν ἐπιτάμνομι , πάση
 φυλακῇ τηρήσωμι καὶ ἑαυτῶν καρδίαν .

O H .

Φ Ὑλάτῃ σεαυτὸν μὴ ἐνδιασρόφως ἔχειν πρὸς
 μεираκίον . πολλοὶ γὰρ διέφθικαν καὶ ἐ-
 βδελύχθησαν , καὶ ἐσχάτως ἐματαγώθησαν .

O Θ .

Ε Ἦν τῷ σε καθύδιν , μὴ ὑποτρώνῃ σεαυ-
 τὸν ὑπὲρ τῆς χρείαν . δύναται γὰρ εἰκότως ἡ
 χαυνότης ἐκπυρρῆν τὸ σῶμα καὶ σφοδρότερον ἐκ-
 καῦσαι τὸ ἄνδρα καὶ ἡδονῆς .

Π .

Ο Ἰ καθευδόντες ἐν χρυσοφόροις καὶ ἐπὶ κλί-
 ναῖς ἐλεφαντίναις καὶ λιθοκολλήτοις τὰς ἐν
 πόνοις διατείφαντας μακαρίζοι , καὶ μὴ ἀνέ-
 χονταί τούτοις ζηλοῦσαι .

D

Π Α .

Π Ἄντα πρᾶττε καὶ διανοῶ , πρὸς τὸ ἀρεῖσαι
 Θεῷ . ταύτης γὰρ τῆς ἐννοίας ἀπούσης , οἰ-
 χήσεται ὁ μισθὸς πάσης ἐργασίας .

Π Β .

E

Σ Τέρξον τὰς πόνας ἐν τῷ βραχεῖ καιρῷ
 τούτῳ , ἵνα εἰς αἰῶνας ἀναπαύσῃ . σὺ γὰρ
 οὐκ ἀπελεύσῃ , καὶ τὸ ἔργον σε ἀφαιρήσει .

Π Γ .

E

Ε Ἄν ἥς ἐργάτης , μὴ πείλους ἔσο πρὸς
 ἐκείνῳ τὴν καλὴν ἀποδημίαν . ὁδοὶς γὰρ
 μὲν πλείους ἐπαναλύων ἐν τοῖς ἰδίοις ἐν λύπῃ
 καθίσταται .

Π Δ .

Μ Ἦ ἐκπείραζε τὸ πλοσίον χάριν φιλαργυ-
 ρίας , ἵνα μὴ λήψῃ ἀμαρτίαν δι' αὐτόν .
 ἀλλ' ἐννόησον τὸ γεγραμμένον . μὴ γίνεσθε φρόνι-
 μοι

μοι πρ' ἐαυτοῖς· ἄδικοι γὰρ βασιλείαν Θεῶν ἔσονται κληρονομήσουσι.

quod scriptum est: nolite prudentes esse apud vos metipsos: iniqui enim regnum Dei non possidebunt. Rom. 12. I. Cor. 6.

ΠΕ.

L X X X V.

ΜΗ' ἔσω ἡ χεὶρ σου ἐκτεταμένη εἰς τὸ λαβεῖν, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ δίδόναι.

NE sit manus tua exporrecta ad accipiendum, sed ad dandum potius.

Πς.

B

L X X X V I.

ΜΑκρόθυμος εἶ σύ, ἔσο καὶ πολὺς τῇ φρονήσει. δάδρον γὰρ καλὸν ἢ μακροθυμία· ὀξύχολίαν γὰρ καὶ μῆνιν, καὶ ὀλιγωρίαν ἀπελαύνει, καὶ εἰρηνικῶς κατὰσασιν τῇ ψυχῇ ἐμποιοῖ.

ESto patiens atque longanimis, ut multa prudentia reddaris conspicuus. Præclarum enim donum est patientia: nam bilem, atque iracundiam, contentionemque expellit, & animum tranquillum reddit.

ΠΖ.

L X X X V I I.

Ε'Αν ἀπὸ στρατείας, τυγχανέσῃς τῆ περὶ σκαφῆς δόξης τῆ ἀποπληρώσεως ὡς ἀνδρὶς χόρτος, καὶ ἀποτάξῃ τῇ αὐτῇ φαντασίᾳ, φέρξον τὰς πόδας ἀπὸ χειρὸς τέλους· μήποτε βλασφημηθῇ ὁ Θεὸς διὰ σε, λεγόντων τὴν ἀπίστων, Οὐδὲ ὁ Θεὸς διέσωσεν αὐτόν. Ὡς καὶ εἰρηκεν ὁ Κύριος· ἔτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κάποιε οἱ στρατευόμενοι τῷ ἐπιγεῖν βασιλεῖ, εἰ μὴ ἐνδείξωνται δοκιμῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν, ὅτι βασιλέως τῶν μεγάλων δωρεῶν ἀνέφηκτοι μένουσιν. ὅταν ὅτι καὶ πάντα ποιήσωσιν, ὀλίγα εἰσὶν ὀψώνια. τί ὅτι καὶ φάμεν; αὐτὰ κροδοξία εἰσὶ καὶ γαστροὶς ἡδύσματα. οἱ ὅτι ἀειψόσαντες καὶ τῶν πονημάτων τῆ πορνείας, ἐναείθμιοι θρόνοιοι τῆ ἐπερῶν βασιλείας, τῆ χαρᾶς αὐτῶν οὐκ ἔσται τέλος. ὡς γὰρ ἄγγελοι ἔσονται ἐν οὐρανοῖς.

C

SI ex militia, quæ momentanea, florisque instar decidens gloria est, discesseris, ejusque pompam fastumque abrenunciaveris; laboribus ad finem usque insiste: ne Deus per te blasphemetur a gentibus infidelibus, quæ dicunt: ne Deus quidem illum liberavit. Verum uti ait Dominus: Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est. Matth. 5. Quin & ii, qui terreno Regi militant, nisi strenuos se ostenderint adversus hostes, magnis a Rege præmiis affici nequeunt. Cum vero quæcumque etiam præstiterint, exigua adhuc stipendia referunt. Et quænam sunt hæc? vana nimirum gloria, & voluptas ventris. At qui strenue adversus improbos spiritus decertant, militiæ cœlestis regni adscribuntur, cujus gaudii non erit finis. Erunt enim sicut Angeli in caelis.

D

E

ΠΗ.

L X X X V I I I.

Ε'Αν καθεξῆς ἐν κοινοδίᾳ, εἴτε καὶ σεαυτὸν ἀναχωρῶν ἡσυχάζεις, τῷ ζητῶν μὴ ἀμέλει, τρεῖς, καρδίας καθαράς καὶ πνεύματος σωτητεμμένους. Ταῦτα γὰρ ὁ κτιστάμενος οὐκ ἔχοντων ὅτι καταφρονεῖν μέγας ὁ κίνδυνος.

F

SI vel in cœnobio, vel tibi seorsim in eremo vitam duxeris; cave, ne quæ in te requiruntur, cor scilicet mundum, & spiritum contribulatum, possidere negligas. Nam hæc qui possidet, nequaquam a Deo spernetur; qui autem hæc ipsa negligit, magnum periculum subit.

ΠΘ.

L X X X I X.

ΜΗ' κόμπᾳς τῇ δόγῳ τῇ σεαυτὸν μεγαλύνων, ὅτι ἐμωρακτον ἀπάγγελμε τῶν ἰδίων.

CAve, te ipsum de elegantia & sublimitate sermonis jactites, extollasque; quin potius

2. Cor. 1.

potius efficacem idiotarum & illiteratorum doctrinam, ut discipulus sis Apostolorum Domini, proficere. In externa enim sapientia gloriari, hominibus præsertim Christianis, interdictum est. *Qui autem gloriatur, in Domino gloriatur.*

X C.

3. Reg. 19.

4. Reg. 2.

Isai. 20.

Matth. 3.

Marc. 1.

NOli splendido ornatu vestium gloriari, memor, quomodo ovinis pellibus indutus fuerit Elias, & sacco Isaias, sicut scriptum est: *Vade, & solve saccum de lumbis tuis, & calceamenta tua tolle de pedibus tuis.* Quali item Baptista vestimento usus sit, ne obliviscaris. Quare non vestium splendore studeas esse conspicuus, sed per bona opera luceat lux tua coram omnibus, ut glorificetur Dominus.

X C I.

Jacob. 6.

Tit. 1.

Psalm. 140.

Jacob. 3.

DE fide differens, an opera fidei correspondentia habeas, vide. Si autem dicendi & audiendi sis cupidus, in te quadra- bit, quod scriptum est: *Vis scire, o homo inanis, quoniam fides sine operibus mortua est?* Vere enim mortui sunt omnes, qui Deum nosse profitentur, factis autem negant, cum secundum Apostolum, execrabiles sint, & increduli, & ad omne opus bonum reprobi. Tu igitur submisce atque humiliter de te sentito, ne in sublime elatus, turpiter decidas ac disrumparis. Assidue Deum invoca, clamans ad ipsum: *Pone custodiam ori meo, & ostium circumstantiæ labiis meis. Non declines cor meum in verba malitiæ, ad excusandas excusationes in peccatis, cum hominibus operantibus iniquitatem. Lingua enim exiguum membrum est, & magna exaltat.*

X C I I.

DEpopulationes bonorum, atque tormenta, mortisque minæ, multorum animos concusserunt. Alii autem per hæc coronati sunt: alii vero, avaritiæ causa, proditores evaserunt. Quidam etiam ob vanam gloriam spreverunt veritatem; alii vero libidinis æstro concitati, sceleribus succubuerunt. Cæterum illi soli, mortis habentem imperium, hoc est, Diabolum, superarunt, qui in seipsis semper Dominum retinent. Quoniam victoria nostra est Dominus. Sive igitur in bonis proficis operibus, superbia ne extol-

A ιδιωτῶν καὶ ἀγραμμάτων καὶ διδασκαλίαν. ἵνα ἔσῃ μαθητὴς τῷ ἁγίῳ Κυρίῳ ἀποστόλων. τὸ γὰρ καυχᾶσθαι ἐπὶ τῇ ἑξῶ σοφίᾳ ἀπηγορεύεται, μάλιστα Χριστιανοῖς. ὁ γὰρ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

υ.

EN πειρασμῷ ἰμμετίων μὴ καυχῆσθαι, μιμη- σκόμενος τῷ μηλωτῇ Ηλίου, καὶ Ησαΐᾳ ἁγίῳ. καθὼς γέγραπται, Πορεύσθαι καὶ ἀφελὲ τὸ σάκκον ἀπὸ τοῦ ὀσφύος σου, καὶ τὰ σανδάλιά σου ἀπόλυσαι ἀπὸ τῶν ποδῶν σου. καὶ ὁ Βαπτιστὴς τὸ ἐνδυμᾶ μὴ ἐπιλανθάνῃς. Μὴ οὖν ἀλλὰ ἐοικῶς λαμψαῖς πεισβεβημένος ἔσο, ἀλλὰ δι' ἔργων ἀγαθῶν λαμψάτω ὁ φῶς σου ἑμπεριπατεῖν πάντων, ἵνα δοξασθῇ ὁ Κύριος.

C

υα.

ΠΕρὶ πίστεως διαλεγόμενος, σκοπεῖ εἰ πέπρα- κτά σοι ἔργα πίστεως. εἰ δὲ λέγειν καὶ ἀκῆν κατεπίδυμος εἶ, ῥηθήσεται σοι τὸ γεγραμμένον. Θέλεις γινῶναι, ἀνδρῶπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν; Τῷ οὖν γὰρ νεκροὶ ὑπάρχουσιν πάν- τες οἱ Θεὸν ὁμολογῶντες εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνεύμενοι, καὶ τὸ ἀπόστολον, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς καὶ πρὸς πάντα ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι. Σὺ οὖν ταπεινὸν φρόνημα ἔχε, ἵνα μὴ εἰς ὕψος ὑψηλῶς, κατάρραν πτώμα ἵστασιν. Ἰκέτευε καὶ ἐκαστὸν τὸ Θεὸν, βοᾶν πρὸς αὐτὸν, ὡς φυλακὴν τῶν ἐσθλατίων σου, καὶ θύραν πειρασμῶν πρὸς τὰ χεῖλη σου. μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν σου εἰς λόγους πονηρίας, ὅς πωρρασίξῃς πωρρασίξῃς ἐν ἀμαρτίᾳ, σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν. ἡ γλώσσα γὰρ μικρὸν μέλος ἐστίν, καὶ μεγάλα αὐχέ.

υβ.

ΔΗμῶς τε πειρασμῶν, καὶ κολασήναι, καὶ θανάτου ἀπειλὰ πολλὰς ἐσάλβυσαν. ἄλλοι δὲ ἀλλὰ τῶν ἐσθλατῶν ἐσθλατῶν, ἕτεροι δὲ φιλαργυρίας χάριν πωρρασίξῃς ἐσθλατῶν. οἱ δὲ διὰ κενδοδοξίαν τὴν ἀληθείας κατεφρόνησαν, ἕτεροι δὲ δι' οἷον φιληδονίας τῇ ἀνομίᾳ ὑπέπεσον. Οὗτοι δὲ μόνοι ἐνίκησαν τὸ κράτος ἔχοντα τὸ θάνατον, τρεῖς δὲ Διάβολον, οἱ αἱ τὸ Κύριον ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς. τὸ γὰρ νίκος ἡμῶν ἐστίν ὁ Κύριος. Εἴτε οὖν πωρρασίξῃς ἐν ἀγαθῇ πωρρασίξῃ, μὴ ὑψηλοφρόνει.

φρόνει· εἴτε πολλὰ κατέγνωσ ἑαυτῷ, μὴ ἀπογνῶς
τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν· μακάριος γὰρ ὁ κρείνους, ὃς
καλῶς ἐναρξάμενος μόνον, ἀλλ' ὁ ἀμέμπτως ἐπι-
τελέσας. Μὴ ὅτι ἐκδῶμεν ἑαυτὸς τῇ ἀργίᾳ
ὅλῳ τὴν ἡμέραν· ἀλλ' ἐργασώμεθα καλῶς ἐν τῇ
ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ, ἵνα καὶ ἡμεῖς καταξιώσωμεν δεξα-
σθαι ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸ δηνάριον.

47.

Εἰ ἂν χῆς μὲν σεαυτῷ μαθητὴν καὶ τῇ ἀμε-
λείᾳ τὴν ἑαυτοῦ ἀποροδίαν ἀποβῇ τὴν ζυγὸν
τὴν δυσεθείαν, μὴ ξενίζῃς ἐπὶ τέτοις, μηδὲ πάρ-
εχε χώραν τῇ ἀδυσμίας, ὅτι πλεῖον κατατρυ-
χεῖν τὴν σεαυτοῦ διάνοιαν, μῆποτε καὶ σεαυτὸν κα-
κώσης, καὶ κείνον οὐκ ὠφελήσης. ἀλλ' ἐκνόησον τὴν
λειτουργίαν τὴν προφήτην Ἐλισά· εἰ γὰρ καὶ εἰς πολ-
λὴν κακίαν ἔξωλεσκ, ἀναλόγισαι τὴν ἀπόστολον προ-
δοτήν Ἰσκαριώτην. Καὶ τίς ἔτις ἀγνώμων καὶ δυσ-
σεβής, ὥστε τῷ διδασκάλῳ ἐπιγράψαι τὸ ἄτιον
τῆς κείνης καταπίψεως, καὶ ἔχῃ τῇ τῇ μαθητῷ
κακῇ προαγρέσει; Αὐδεξέσθον γὰρ ἐποίησεν ὁ Θεὸς
τὸν ἄνθρωπον, ὅθεν καὶ τιμὰ καὶ τιμωρία ἀπό-
κρινται· τοῖς μὲν ἀγωνιζομένοις καλῶς αἱ τιμαὶ καὶ
οἱ τέφραλοι· τοῖς δὲ πρὸς ἀκατακτάτους κατὰ φρονητὰς
τιμωρία καὶ βάσανοι. Ἐπεὶ γὰρ ἁμαρτία πρὸς θά-
νατον. Θάνατον δὲ ἑαυτῷ ποιεῖ ὁ ἐπιμνηστὴς τῇ κα-
κίᾳ, καὶ μὴ μεταδέμενος ὅτι τῇ ἀπηνόρθητῳ
πρὸς τὰ βέλτερα.

48.

Οὐ τὰν θεάσει ἑαυτὸν κακῶς ὄντα πρὸς τὴν ἀ-
νάγνωσιν τῆς θείων λογίων, καὶ πᾶς πνευ-
ματικὰς νεφείας ἀποποιέμενον, γίνωσκε τὴν σε-
αυτοῦ ψυχὴν ὅτι νόσῳ δεινῇ πεπλημέναι· ἀρχὴ
γὰρ κακοφροσύνης ἐστὶ τὸ πᾶν, ἣν οἱ νοσήσαντες καρ-
πὸν θανάτου ἐτρυγαν.

49.

Οἱ τὴν χαλκοτεχνικὴν τέχνην μετεχόμενοι καὶ
τὴν κόπην πράττοντες, καὶ τὸ σφύρας τὴν κτύ-
πον, καὶ τὸν συμφορμὸν τὸν πυρὸς, ἀλλ' ἐπιλαβο-
μενοι βόλον σιδήρεον τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ ἐπιμονῇ,
ἔξάγουσιν ὄψον σκευή. ὥστε οὕτως καὶ ἡμεῖς μὴ
ἐκκακώμεν πρὸς ἀκατακτάτους ἀλλήλους, ἵνα ἔξ ἀνα-
ξίς τίμιον ἔξάγοντες, ἀξιώσωμεν τὴν προσηγο-
ρίαν κρείνους, καὶ τὴν ὑποφύειν δόξης· μέγα πρὸς
τὸν

Tom. I.

A extollaris: sive etiam in multis te condem-
nas, salutem tuam cave desperes. Beatus
enim ille, non qui bene tantum coepit, sed
qui irreprehensibiliter ad finem perducit.
Ne ergo demus nos otio atque desidia to-
to die; sed hora saltem undecima bene ope-
remur: ut nos quoque digni reddamur, qui
denarium ex manu Domini accipiamus.

Matth. 20.

B

X C I I I.

SI discipulum nactus sis, qui culpa ac
negligentia sua, pietatis jugum excusse-
rit; cave turberis, aut desidia tristitiaque
locum praebeas, ut mentem tuam vehemen-
tius excrucies; ne & tibi ipsi obfis, & ei
non prosis. Sed cogita qualis fuerit Elisaei
prophetæ minister. Quod si ad magnam ma-
litiā devenerit, in memoria tibi eum re-
voca, qui ex Apostolo factus est prodi-
tor. Et quis ita perfidus est & iniquus, ut
praeceptoris causam ruinæ ejus adscribat, ac
non potius improbæ voluntati ipsius disci-
puli? Libero enim arbitrio Deus hominem
donavit: unde & præmia, & supplicia ei
sunt proposita. Ac bene quidem certanti-
bus, honor atque corona; transgressoribus
autem, & contemtoribus, supplicia atque
tormenta. Est enim peccatum ad mortem: 1. Joan. 5.
parat autem sibi mortem, qui perseverat
in peccato, nec se a vetitis ad optima con-
fert.

4. Reg. 5.

Matth. 26.

1. Joan. 5.

X C I V.

QUANDO te a lectione divinorum elo-
quiorum abhorrere videris, admoni-
tionesque spirituales fastidire; tunc
animam tuam in gravem incidisse morbum
noveris. Siquidem id insipientiæ initium est:
quo morbo qui laborant, mortis fructum
percipiunt.

X C V.

QUI artem fabrilem exercent, non pul-
verem, non mallei strepitum, neque
ignis ardorem respuunt; sed rudem fer-
ri massam studiose assidueque manibus tra-
ctantes, vasa inde commoda & utilia educunt
atque conficiunt. Quocirca ne nos invicem
cohortando defatigemur; ut a vili pretiosum
separantes, nos quoque digni vocatione illa,
immensaque gloria reddamur. Scriptum est

N n

enim:

Jerem. 15. Ifai. 31. enim: Si separaveris pretiosum a vili, quasi os meum eris. Et, beatus qui semen habet in Sion, & domesticos in Hierusalem.

Α γάρ, Εὰν Ἰξαγάγῃς τίμιον ἢ ἀναξίῃς, ὡς τὸ σόμα με ἔσῃ. καὶ μακάριος ὁ ἔχων ἐν Σιών σπέρμα, καὶ οἰκίαν ἐν Ἱερουσαλήμ.

X C V I.

ψ.

A Nimam tuam divinis laticibus irriga, ut vigens ac florens, fructum proferat in iustitia. Oportet enim nos animæ utilitatem confectari, quemadmodum terrestria animalia herbas frondesque depascunt. Nam anima bene corroborata, corpus ad ferendos honestos labores firmiter solidiusque redditur. Anima autem a turpibus cogitationibus debilitata, corpus quoque a malitia corrumpatur necesse est. Quamobrem beatus, qui hic recte, quæ vitæ sunt propria, negotiatur atque disponit: nam dives ad vitam immortalem perveniet. Qua utinam perfrui nobis omnibus liceat, precibus & intercessione omnium eorum, qui Domino nostro Jesu Christo complacuerunt. Amen.

Θ Εἰς νάμασι κατάρδυνε τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν, ἵνα ἐπανδύσῃ καρποφορήσῃ τὴν ἐν δικαιοσύνῃ καρπὸν. Χρὴ ὁ ἡμῶς μεταδιώκειν τὴν ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς, ὃν τρόπον τὰ χερσὶν τῶν ζώων τῶν βοτάνων τὰς πόας. Τῆς γὰρ ψυχῆς ἐρρώμενης, πάλιν ἔχει τὸ σῶμα ὡς τὰς ἀγαθὰς πόας. ταύτης ὁ ἀγαπᾷσθαι ὑπὸ ἀγχοῦ λογισμῶν, ἢ ἀνάγκης ἐπὶ τὸ σῶμα καταφθαρήσῃ ὑπὸ κακίας. Διὸ μακάριος ὁ ἐμποροῦμενος καλῶς ἐν τῷδε τῷ βίῳ τὰ τῆς βιοτῆς οἰκία, ὅτι πολλὰ τῶν πορθέται ὡς τὴν ἀκήρατον ζωὴν. ἥς γένοιτο πάντας ἡμῶς ἐπιτυχεῖν ὡρεσθείας πάντων τῶν διαρεσησάντων τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ἀμήν.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

B E A T I T U D I N E S.

C A P I T A L V.

I.

B Eatus, qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber in Domino, ac Deum solum bonum atque misericordem diligit.

I I.

B Eatus, qui virtutes excolit, & velut terra fertilis exulta, uberes vitæ fructus profert in Domino.

I I I.

B Eatus, qui bonus virtutum cultor est, vineamque spiritalem plantavit, ac vindemians, torcularia sua fructibus vitæ replet in Domino.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Μ Α Κ Α Ρ Ι Σ Μ Ο Ι .

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α Ν Ε .

Α.

Μ Ακάριος ὁς γέγονεν ὅλως ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ, ἀπὸ πάντων τῶν γηγένων καὶ ματαίῃς τέττε βίῃς, καὶ Θεὸν μόνον ἠγάπησε τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀσπαραγχνον.

Β.

Μ Ακάριος ὁς γέγονεν ἀροτὴρ τῆς ἀρετῆς, καὶ ὑψωσε θυμωσίαν καρπὸν ζωῆς ἐν Κυρίῳ ὡς ἄρβρα σιτοφόρος.

Γ.

Μ Ακάριος ὁς γέγονε γεωργὸς καλὸς τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐφύτευσε ἀμπελῶνα πνευματικόν, καὶ τρυγῆσας ἐνέπλησε ληνὸς αὐτοῦ καρποῖς ζωῆς ἐν Κυρίῳ.

Δ.

A

IV.

M Ακάειος ὅς δι' ὄφρανε τὰς σιωδ' ἄλούς αὐτῷ
δι' ὄφρασίαν πνευματικὴν ἐκ τῆ καρπῶ τῆ
ἀρετῶν, ὧν ποιήσας ἐφύτευσεν ἀποδόναι καρπὸν
ζωῆς ἐν Κυρίῳ.

B Eatus, qui spiritali gaudio suos reficit
conservos ex fructu virtutum, quas suo
plantavit labore, ut fructum vitæ referret in
Domino.

E.

V.

M Ακάειος ὁ ἱσάμενος ἐν σιωάξει καὶ πνευσ-
ευχῇ, ὡς ἄγγελος ἑράνιος, ἀγνὸς ἔχων
καθ' ἑκάστην τὰς λογισμὰς, καὶ πάροδον οὐκ ἔ-
δωκε τῷ Πονηρῷ, ἀχμαλωτίσαι ψυχὴν αὐτῷ
ἀπὸ Θεοῦ Σωτῆρος.

B

B Eatus, qui Angeli coelestis instar, sy-
naxi atque orationi vacat, puras quoti-
die cogitationes retinens; nec aditum mali-
gno patefacit, quo animam suam captivam
a Deo Salvatore abducatur.

ς.

VI.

M Ακάειος ὅς ἐν γνώσει ποιήσας κλαυθμὸν,
καὶ μὴ κατανύξεως ῥάνας ἐπὶ γῆς τὰ δά-
κρυα, ὡς καλὰς μαργαρίτας ἐνώπιον τῆ Κυρίως.

C

B Eatus, qui prudenter & cum iudicio
planctum desiderat, & cum compunctio-
ne lacrymas in terris coram Domino fundit,
velut pretiosas margaritas.

Z.

VII.

M Ακάειος ὁ ἀγαπᾷν ἀγιασμόν, ὡς περὶ τὸ
φῶς, καὶ οὐκ ἐμόλιχε σῶμα αὐτῷ ἐν
σκοτεινίᾳ ἔργοις τῷ Πονηρῷ, ἐνώπιον τῆ Κυρίως.

D

B Eatus, qui vitæ sanctimoniam, ut lu-
cem, diligit, & corpus suum non coin-
quinat tenebrosis maligni operibus, coram
Domino.

H.

VIII.

M Ακάειος ὁ φυλάσσων τὸ σῶμα αὐτῷ εἰς
ἀγιασμόν τῷ Σωτῆρι, καὶ ἐκ πατήσας
ψυχὴν ἐαυτῷ ἐν ἔργοις ἀλλοτείοις, ἀλλ' ἐμεινεν
διάρετος ἐν Κυρίῳ.

B Eatus, qui corpus suum in sanctificatio-
nem servat Salvatori, & non dedecorat
animam suam operibus alienis, sed gratus
placensque permanet in Domino.

Θ.

IX.

M Ακάειος ὁ μισήσας ἀχρεουργίαν μετὴν ἔσαν
τῆ ἀχύντης, καὶ ἐαυτὸν πῦρ ἐξήσσε θυσίαν
ζῶσαν διάρετον τῷ Κυρίῳ.

B Eatus, qui odio habet omnem turpitudi-
nem peccati, & seipsum hostiam viven-
tem & beneplacentem obtulerit Domino.

I.

X.

M Ακάειος ὁ αἰὲ ἔχων ἐν ἐαυτῷ μνήμην
Θεοῦ. ἔσται γὰρ ὅλος αὐτὸς, ὡς ἄγγε-
λος ἑράνιος, ἐπὶ τῇ γῆς μὴ φόβος καὶ ἀγάπης
λειτεργῶν τῷ Κυρίῳ.

F

B Eatus, qui in seipso semper memoriam
Dei retinuerit: erit enim totus ille tam-
quam Angelus coelestis, super terram cum
timore & amore serviens Domino.

X I.

A

IA.

BEatus, qui poenitentiam, qua peccatores salvantur, diligit: neque iterum, velut in Salvatorem nostrum Deum ingratus, animum ad peccandum appellit.

MΑκάριος ὁ ἀγαπῶν μετάνοιαν ἢ σωζοσαν ἁμαρτωλὺς, καὶ ὃ προσέδετο ἔσχατον φῶλον, ὡς ἀγνώμων ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ.

X I I.

IB.

BEatus, qui in sua sedens cella instar generosi militis, regni thesaurum, hoc est, corpus suum cum anima sine reprehensione conservaverit in Domino.

B MΑκάριος ὁ καθεστὼς ἐν κελίῳ, ὡς γενναῖος στρατιώτης, φυλάσσει θεσαυρὸν βασιλείας, τηρεῖ τὸ σῶμα αὐτοῦ σὺν τῇ ψυχῇ ἀμέμπτως ἐν Κυρίῳ.

X I I I.

IΓ.

BEatus, qui in cella sua, tamquam Angelus in coelo, castas retinet cogitationes, suoque eum ore collaudat; qui omnium spirituum potestatem habet.

C MΑκάριος ὁ καθεστὼς ἐν κελίῳ, ὡς ἄγγελος ἐν οὐρανῷ, ἀγνὸς ἔχων τὰς λογισμὰς, καὶ ἐν εὐματί ὑμῶν τῷ ἔχοντι ἰσχυρίαν πάσης πνοῆς.

X I V.

IΔ.

BEatus, qui factus est sicut Seraphim & Cherubim, & in spirituali liturgia nunquam est segnis, sed assidue glorificat Dominum.

D MΑκάριος ὃς γέγονεν ὡς Σεραφὶμ καὶ Χερουβὶμ, καὶ οὐκ ὤκνησέ ποτε πρὸς λειτουργίαν πνευματικὴν, ἀδιαλείπτως δοξολογῶν τὸ Κύριον.

X V.

D

IΕ.

BEatus, qui semper spiritali gaudio plenus est, nec in portando suavi iugo Domini pigrescit: coronabitur enim in gloria.

MΑκάριος ὁ γέμων αἰεὶ χαρᾶς πνευματικῆς, καὶ οὐκ ἐραδύμνησε βασιλέας τῷ χρηστῷ ζυγῷ τοῦ Κυρίου. στεφανώθησεται γὰρ ἐν δόξῃ.

X V I.

IϚ.

BEatus, qui se purum & incontaminatum servat ab omni sorde peccati, ut confidenter in domum suam suscipiat Regem gloriae Dominum nostrum Jesum Christum.

E MΑκάριος ὁ ἁκαθάρατος ἑαυτὸν ἀπὸ πάσης κηλίδος ἁμαρτιῶν, ἵνα μὴ παρήγοιαι δεξιᾷ εἰς οἶκον ἑαυτοῦ τὸ ἴδιον δόξης Βασιλεῖα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

X V I I.

IΖ.

BEatus, qui ad immaculata mysteria Salvatoris cum timore, reverentia ac tremore accedit, certo sciens se vitam in ipso recipere sempiternam.

F MΑκάριος ὁ προσερχόμενος μὴ φόβῳ καὶ τρόμῳ καὶ φρίκης τοῖς ἀχράντοις μυστηρίοις τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐπεγνωκὼς ὅτι βίον ἀκατάλυτον ἐδέξατο ἐν ἑαυτῷ.

X V I I I.

IΗ.

BEatus, cui ob oculos quotidie versatur meditatio mortis, foetidasque destruit cupiditates,

MΑκάριος ὁ μελετῶν καθ' ἑκάστην τὴν θάνατον, καὶ καταργήσας πάντη ἀχράτεια φω-

φωλδύοντα ἐν καρδίᾳς τῆ ἀμελῶν. Ὡς κληθήσε-
ται γὰρ ὁ ποιῆτος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆ χειρὸς.

IO.

MΑκάριος ὁς μέμνηται διηλεκτῶς τῆ φόβου τῆ
γενένης, καὶ ἀπεύδει ἐν δάκρυσι καὶ ἐν σε-
ναγμοῖς εὐλκεῖνως μετανοεῖν ἐν Κυρίῳ. ὅτι ῥυ-
θίσηται ἐν τῇ θλίψεως τῆ μεγάλης.

K.

MΑκάριος ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν διηλεκτῶς ὁμυ-
σίως. φεφανωθήσεται γὰρ ὑπὸ τῆ ταπει-
νώσαντος ἑαυτὸν ὁμυσίως ὑπὲρ ἡμῶν.

KA.

MΑκάριος ὁ μὲν πάσης ἀλαθείας καθεστῆς
ἐν κεμίῳ, ὡς Μαρία πρὸς τοὺς πόδας
τῆ Κυρίου, καὶ ἑσθλῶς ὡς περ ἡ Μάρθα εἰς ἡπο-
δοχίῳ αὐτῆς τῆ Κυρίου καὶ Σωτῆρος.

KB.

MΑκάριος ὁ πυρωθεὶς φόβῳ Θεοῦ, ἔχων
ἀεὶ ἐν ἑαυτῷ τὴν θερμότητα τῆ ἀγνῆς Πνύ-
ματος, ἥ κατέφλεξε πᾶς ἀκάνθας καὶ τειρόλους
τῆ πονηρίας λογισμῶν.

KG.

MΑκάριος ὁς ὅσα ἐμίγη χεῖρας αὐτῷ ἐν
ἔργοις ἀποτρίοις, ὡς βέβηλος. καὶ γὰρ
πρὸς τὰς κρίσεις ἕσται ἐν ἡμέρᾳ φοβερᾷ ἐνώπιον
τῆ Κυρίου.

KD.

MΑκάριος ὁ γεωργῶν ἐννοίας καλὰς καὶ ἀγα-
θὰς κατ' ἐκείνῳ, ἥ νικήσας, τῇ ἐλ-
πίδι, ἀκηδίας τὸ πονηρὸν πάθος, ᾧ πολεμῶν-
ται ἀσκήται τῆ Κυρίου.

KE.

MΑκάριος ὁς λέγονεν, ὡς ἡνῆρος πολεμι-
στῆς, ἐν τῷ ἔργῳ τῆ Κυρίου, διεγείρων τοὺς
ράθυμους, ὡς ἀκαλῶν ὀλιγορῶντας ἐν τῇ ὁδῷ τῆ
Κυρίου.

Ma-

Apiditates, quæ in ignavorum cordibus lati-
tant: quoniam in separationis hora consola-
tionem accipiet.

X I X.

BEatus, qui assidue animo secum ti-
morem Gehennæ complectitur, & in la-
crymis ac suspiriis sinceram poenitentiam
agere satagit in Domino: quia ex magna an-
gustia liberabitur.

X X.

BEatus, qui sponte se assidue humiliat:
quoniam ab illo coronabitur, qui pro
nobis seipsum ultro humiliavit.

X X I.

BEatus, qui omni cum pietate in cella sua
sedet, quemadmodum Maria juxta pe-
des Domini: & sicut Martha, sollicitus est
in suscipiendo eodem Domino ac Salvatore
nostro.

X X I I.

DEatus, qui divino timore incensus, sem-
per in se Spiritus sancti ardorem retinet,
& spinas ac tribulos pravarum cogitationum
exurit.

X X I I I.

EB Eatus, qui operibus alienis manus suas
non polluit, sicut solent prophani: ete-
nim super hoc in die illa tremenda iudicium
erit coram Domino.

X X I V.

BEatus, qui pulchras ac bonas quotidie
cogitationes excolit, & spe improbam
desidiæ affectionem vincit, qua Ascetæ Do-
mini impugnari solent.

F

X X V.

BEatus, qui in opere Domini se gerit in-
star strenui militis, desides excitando,
& pusillanimes in via Domini adhortando.

X X V I.

A

Kε.

BEatus, qui fructibus in Domino abundarit, ut sanctos Angelos sibi custodes habeat, sicut fructifera arbor a proprio custodiri solet agricola.

MΑνάειος ὃς γέγονε κατὰ καρπὸς ἐν Κυρίῳ, ἵνα φρερὲς ἔχῃ τὰς ἀγίους ἀγγέλους· ὡς τὸ δένδρον τὸ ἐγκαρπον φερὸν ἔχει τὸ γεωργὸν τὸ ἴδιον.

KZ.

X X V I I.

BEatus, qui cum prudentia spiritali mansuetudinem amat, & supplantari non se permittit a serpente improbo, cum spem suam in Domino bono & misericorde defixam habeat.

B MΑκάριος ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν ἐν σωείᾳ τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὐκ ἐπιερνιάσθῃ ὑπὸ τοῦ πονηροῦ Ὁφείας, ἐλπίδα ἔχων τὸ Κύριον τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀσπασινόν.

KH.

X X V I I I.

BEatus, qui Sanctos honorat, & proximum diligit, & invidiam, qua Cain concitatus fratrem occidit, ex sua propellit anima.

C MΑκάριος ὁ ὑμῶν τὰς ἀγίας, καὶ ἀγαπῶν τὸ πλοῦσιον, καὶ φθόνον ἔχοντας ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς ἰδίας, δι' ὃν Κάιν ἀδελφοκτόνος ἐγένετο.

KΘ.

X X I X.

BEatus, qui opere Tyrannum reprehendit, & a conspectu flammæ voluptatum non inhorruit: nam rore Spiritus sancti perfundetur anima illius.

D MΑκάριος ὁ ἐν ἔργῳ ἐλέγξας τὸν τύραννον καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκ τῆς φλογὸς τῶν ἡδονῶν· δροσιθήσεται γὰρ αὐτὸς ἢ ψυχὴ ἐν τῇ δρόσῳ τῆς ἀγίας Πνεύματος.

Λ.

X X X.

BEatus, qui menti suæ tenebrosam Diaboli nebulam offundi non est passus, neque dulci lumine, iustorumque lætitia est privatus.

MΑκάριος ὁ οὐκ ἔχουσε τὸ σκοτεινὸν νέφος τῆς διανοίας, ἐπιδραμεῖν τῷ νῷ, καὶ τερνῆσαι τὴν γλυκεῖαν φωτὸς καὶ τὴν ἀφροσύνης τῆς δικαίων.

ΛΑ.

X X X I.

BEatus, qui oculis cordis illuminatus, semper contuetur Dominum: quoniam hic a cupiditatibus, cogitationibusque improbis liberabitur.

E MΑκάριος ὁ φωτισθεὶς τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας, ἐκπαιδεύμενος ἀεὶ τὸ Κύριον· κεραισμοὺν γὰρ ὁ ποιῶν ἐδέξατο τὸ παθεῖν καὶ τὸ πονεῖν λογισμῶν.

ΛΒ.

X X X I I.

BEatus, qui bona & honesta amat colloquia, & prava ac turpes detestatur sermones, qui corrumpunt mores bonos: quoniam non reddetur captivus maligni.

F MΑνάειος ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν καλὰς καὶ ἀγαθὰς, καὶ μισῶν λόγους ἀχρεῖς φθοροποιούς, ὅτι ἐκλήσεται ἀχρημάτως τῷ Πονηρῷ.

ΛΓ.

X X X I I I.

BEatus, qui proximum suum admonet cum timore Dei, nec animam suam decipit,

MΑνάειος ὁ νουθετῶν τὸ πλοῦσιον φόβῳ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἠπάτησε ψυχὴν αὐτοῦ, φοβούμενος καθε-

καθεκάστω τὴν σιδηρὰν ῥάβδον ἔ Ποιμὸς τῷ A
μεγάλου.

capit, ferream magni Pastoris virgam assidue
pertimescens.

ΛΔ.

XXXIV.

MΑκάειος ὁ ὑπακύνων τῷ πλησίον καὶ Θεόν,
καὶ πὰς θλίψεις ἱπομονῶν ἀχαριστῶν.
σεφανωθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν, ὁμολογητὴς ἡμό-
νομος ἐν Κυρίῳ.

BEatus, qui proximo morem gerit secun-
dum Deum, & tribulationes æquo per-
fert animo : coronabitur enim talis, velut
Confessor in Domino.

ΛΕ.

B

XXXV.

MΑκάειος ὁ μὴ ἐλαοθεὶς ἅπλῳ πάθῳ ἀκη-
δίας, ὡς ἄνθρωπος. ἀλλ' ἤρατο ὑπομονὴν
τὴν τελείαν, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἅγιοι τὰς σεφάνους
ἐδέξαντο.

BEatus, qui se ab ignaviæ vitio, velut
parum virilis, vinci nequaquam patitur :
sed perfectam amplectitur patientiam, qua
Sancti coronas acceperunt.

Λς.

XXXVI.

MΑκάειος ὁ ἀγαπῶν ἐγκράτειαν καὶ Θεόν,
καὶ ἔ κατεγνώσθη χάριν γαστρὸς, ὡς βυ-
φητὴς καὶ ῥυπαρὸς. μεγαλιωθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν
ἐν Κυρίῳ.

C

BEatus, qui continentiam secundum
Deum diligit, nec ventris causa damna-
tur, tamquam deliciis ac fordibus indulgens :
magnificabitur enim talis in Domino.

ΛΖ.

XXXVII.

MΑκάριος ὁ μὴ μεθυθεὶς ἐν οἴνῳ ὡς ἄσω-
τος, ἀλλ' ἀφραγνόμενος καθεκάστω ἐν τῇ
μνήμῃ ἔ Κυρίῳ, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἅγιοι ἀφραγ-
νοντα διηνοχῶς.

D

BEatus, qui non inebriatur vino, quasi
gulae luxuique deditus ; sed semper se ob-
lectat in recordatione Domini, in quo cun-
cti Sancti sese oblectare solent assidue.

ΛΗ.

XXXVIII.

MΑκάριος ὁ οἰκονομῶν καὶ Θεόν καὶ ἑαυτῷ
ὑπάρχοντα, καὶ ἔ κατεγνώσθη ὑπὸ Θεῷ
τῷ Σωτῆρι ὡς φιλάργυρος καὶ ἀσπλαγχνος τῷ
πλησίον.

E

BEatus, qui suas facultates secundum
Deum dispensat, & non condemnatur a
Deo Salvatore, velut avarus & immisericors
in proximum.

ΛΘ.

XXXIX.

MΑκάριος ὁ ἀγρυπνῶν ἐν προσευχαῖς καὶ
ἀναγνώσει καὶ τῷ ἔργῳ τῷ ἀγαθῷ.
φωτισθήσεται ὁ ποιῶν ἔ μὴ ὑπνῶν εἰς θάνατον.

BEatus, qui precibus, ac lectionibus,
bonisque operibus intentus est : illumi-
bitur enim talis, ne in mortem obdormiat.

Μ.

F

XL.

MΑκάριος ὅς γέγονε σαγήνη καλὴ πνιμυ-
κῇ, καὶ ἐξώρησε πολλὰς τῷ Δεσπότῃ τῷ
ἀγαθῷ. ἐπαμειβήσεται γὰρ ὁ ποιῶν σφόδρα ἐν
Κυρίῳ.

BEatus, qui bona evasit sagena spiritalis,
multosque optimo capit Domino : com-
mendabitur enim ejusmodi valde in Domino.

X L I.

A

MA.

BEatus, qui proximo bonum præbet exemplum, nec illius offendit conscientiam, faciens ea, quæ non conveniunt: benedicetur enim talis in Domino.

ΜΑκάριος ὃς γέγονε τύπος καλὸς τῷ πλησίον, καὶ οὐκ ἐπληξεν συνείδεσιν τῶ σωδ' ἄλ' ἐπιτελῶν ἀδέμιτα· ἐνδύλογηθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν ἐν Κυρίῳ.

X L I I.

MB.

BEatus, qui longanimis est, & misericors, barbaræque se iracundiæ mancipium non facit: quoniam talis exaltabitur in Domino.

B

ΜΑκάριος ὃς γέγονε μακρόθυμος καὶ ἀπαλαγχνος, καὶ οὐκ ἐδ' ἔλωσε τῷ βαρβάρῳ θυμῷ, φημί καταμήνιδι τῇ πονηρᾷ· ὑψωθήσεται γὰρ ὁ ποιῶν ἐν Κυρίῳ.

X L I I I.

MG.

BEatus, qui in caritate sublimis est, velut civitas super montem posita, quam cum adspexerit hostis, recedit cum timore, ab ejus sibi munitione metuens, in Domino.

C

ΜΑκάριος ὁ ὑψωθείς ἐν ἀγάπῃ, θρόνιστος ὡς περ πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη· ἥν ἵνα δεασάμενος ὁ ἐχθρὸς ὑπεχώρησεν μὴ φόβῳ, φείξας αὐτῆς τὴν ἀσφάλειαν ἐν Κυρίῳ.

X L I V.

MD.

BEatus, qui fide Domini clarescit, velut lucerna coruscans super altum candelabrum, & animas tenebrarum caligine obductas, quæ infidelium impiorumque hæresim sequuntur, illuminat.

D

ΜΑκάριος ὃς ἔλαμψεν ἐν τῇ πίστει τῷ Κυρίῳ, ὡς περ λύχνος φαδρὸς ἐπὶ λυχνίαν ὑψηλήν, καὶ ἐσκοτισμένης ψυχὰς ἐφώτισεν ἱσακολεθύσας τῇ ἀρεστῇ τῶ ἀπίστων καὶ δυσσεβῶν.

X L V.

ME.

BEatus, qui amore semper capitur veritatis, & os suum, tamquam impietatis instrumentum, non accommodat mendaciis, illud de verbo otioso præceptum reformidans.

E

ΜΑκάριος ὁ ἀγαπῶν ἀλήθειαν διηνεκῶς, καὶ οὐ δέδωκεν τόμα αὐτῷ ὡς ἀσεβείας ὀργανον τῷ ψεύδει, φοβέμενος τὸ πρὸς αἶμα ὅτι παρὲν ἀργὸν λόγον.

X L V I.

Ms.

BEatus, qui non judicat proximum suum, tamquam insipiens; sed, ut prudens atque spiritalis, enititur trabem ex oculo proprio ejicere.

ΜΑκάριος ὁ μὴ κείνων τὴν πλησίον, ὡς ἄσφορος· ἀλλ' ὡς σωεπὸς καὶ πνευματικὸς ἠγωνίσασθαι ὅτι κἀβαλεῖν τὴν δοκὸν ἐκ τῆς ἰδίας ὀφθαλμοῦ.

X L V I I.

MZ.

F

BEatus, cujus cor, instar palmæ, floret in rectitudine fidei; neque infidelium impiorumque hæresi, tamquam spinis, impellitur.

ΜΑκάριος ὃς ἠνέθησεν ἡ καρδία, ὡς περ φοῖνιξ, ἐν ὁρθότητι πίστεως, καὶ οὐ γέγονεν, ὡς ἀκάνθας, ἱσχωμένη τῇ ἀρεστῇ τῶ ἀπίστων καὶ δυσσεβῶν.

MH.

A

XLVIII.

MΑκάειος ὁ ἐγκρατὴς ἡρώδης τῷ βλεφάρων, καὶ οὐκ ἠπάτησεν αὐτὸν νοερῶς, καὶ ἀσθενεὶς δέρμα σαρκὸς, μετ' ὀλίγον ἀποστὰζον τὰς ἰχθῆρας.

MO.

XLIX.

MΑκάειος ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν ἡμέραν τῶν ἡμερῶν, καὶ ἐμίσησεν ὑψηφάναν, πρὶν ὑπὸ θανάτου ἐλεγχθῆναι τὸ ἀσθενὲς τῆ φύσεως ἡμῶν ἐν τῷ πάφῳ σπηπόμενον.

N.

L.

MΑκάειος ὁ ὄννοσιν τὰς ἐν μνήμασι σωρηδὸν καθεύδοντας, καὶ ἀπώσάμενος πᾶσαι ἐπιθυμίαι δυσώδη· ἐγερθήσεται γὰρ ἐν δόξῃ, ἥνικα ἡχήσῃ ἡ ἑράνιος σάλπιγξ, ἀφυσπνίζουσα πάντας τὰς ὑπὸ τῆς ἀνθρώπων.

NA.

LI.

MΑκάειος ὁ ἐν σωέσῃ πνευματικῇ κακοδορῶν τῷ χορῷ τῶν ἀγγέλων τῇ δόξῃ λαμπόμενον καὶ τὸ κάλλος τῆς ἑράνης, καὶ ἐπιποδῶν θεάσασθαι τὸ Ποιητὴν τῆς ἀπάντων.

NB.

LII.

MΑκάειος ὁ ἔχων ἐν νῷ τὸ πῦρ τὸ κατελθὸν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ τὰς φωνὰς τῶν σαλπίνγων, καὶ Μωϋσεᾶ ἱσάμενον ἀναμέσον, μετ' φόβου καὶ τρόμου, καὶ μὴ ἀμελήσας τῆ ἑαυτοῦ σωτηρίας.

NG.

LIII.

MΑκάειος ὁ μὴ ἔχων τὴν ἐλπίδα ἐπ' ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐπὶ Κύριον τὸν ἐρχόμενον πάλιν μετ' δόξης πολλῆς κεῖναι τὴν σύμπασαν ἐν δικαιοσύνῃ· ἔσται γὰρ ὡς δένδρον ἀδινῶν πρὸ ὕδατα, καὶ ὡς ἀβελεία ποιεῖν καρπὸν.

ND.

LIV.

MΑκάειος ὁ γέγονεν ἡ ἀφάνεια ἐν χάριτι, ὡς νεφὸς μετὸν νετῶν, καὶ ἐπότισε
Tom. I. ψυ-

BEatus, qui palpebras oculorum suorum continet, neque eum cogitatione aut sensu decipit pellis carnis, unde paulo post distillat sanies atque putredo.

B

BEatus, cui ob oculos versatur dies emigrationis ab hac vita, quique superbiam abominatur, priusquam imbecillitas naturæ nostræ in sepulcro putrefacta redarguatur a morte.

C

BEatus, qui mente sua versat mortuos tumulatum in sepulcris dormientes, omnemque foetidam a se repellit concupiscentiam: nam in gloria excitabitur, quando coelestis tubæ clangor audietur, omnes filios hominum expergefaciens.

D

BEatus, qui prudentia spiritali, stellarum chorum gloria resplendentem, coelique pulchritudinem contuetur, & amore ac desiderio rapitur contemplandi Creatorem universorum.

E

BEatus, in cujus mente versatur ignis ille, qui descendit super montem Sinai, clangorque tubarum, & Moyses in medio cum timore atque tremore consistens: quique salutis suæ non est immemor.

E

BEatus, qui non confidit in homine, sed in Domino, qui iterum venturus est cum gloria multa ad iudicandum totum orbem terrarum in iustitia: erit enim velut arbor fertilis prope aquas posita, & fructum facere non cessabit.

BEatus, cujus mens, tamquam nubes pluviis, gratia plena est, animasque mortalium

talium ad incrementum fructuum vitæ capiendum irrigat : quoniam gratia ipsius in sempiternam cedit gloriam .

L V.

B Eati , qui secundum Deum quotidie sunt vigiles ac sobrii : siquidem a Deo protegentur in die iudicii , & velut filii thalami , in exultatione & lætitia Sponsum adspicient . Sed ego , meique similes , inertiae ac voluptatibus dediti , gementes ac flentes contuebimur fratres nostros in gloria incomparabili , nos ipsos autem in tormentis .

Atque ista dum mecum perpendo , carissimi , in lacrymas prorumpo : quippe qui post cursum inceptum , mox defeci , & in medio stadio a cursu destiti , miserandum spectaculum adspicientibus me præbens . Quomodo igitur segnitiam ac negligentiam meam maximam non deplem ? Alii siquidem in sacco ac ferro seipsos humiliarunt . Alii vero in clausura & jejunio Domino servierunt . Alii super columnas certamen absque reprehensione consummarunt . Alii in deserto ac solitudine virtutem excoluerunt . Alii in obedientia coronas acceperunt . Ego autem miser , meique similes ignavi atque ambitiosi , forma quidem ac habitu pii religiosique sumus ; sed re ipsa pietatem atque religionem exuimus . Quis enumeret passiones sanctorum Martyrum , non virorum dumtaxat , sed etiam feminarum , & mente non obstupefcat ? Illi Dominum suum imitantes , humiliabant seipsos : nos autem honores & salutationes in foro expetimus . Illi pietatis amore in custodiis conclusi , famem , tormenta , & vincula sunt perpassi : nos vero ne minimum quidem laborem atque molestiam sufferre æquo animo possumus , sed delicias atque voluptates totis viribus consecramur . Illi contumelias atque contemptus ad mortem usque libenter sustinuerunt : at nos etiam admonitiones aspernamur . Illi flammæ non curarunt : at nos ne durum quidem verbum perferimus . Illi ad cruciatus & tormenta gaudentes atque latantes publice incedebant : nos autem eorum audientes certamina , demiramur quidem , verum imitari ea nolumus . Quocirca multis opus est nobis gemitibus ac lacrymis , ne e regno ejiciamur coelorum , cum magna certantibus proposita sit gloria . Ne simus ergo negligentes ac pigri in divinis officiis . Non enim injustus est Deus , ut obliviscatur operis fervorum suorum , qui quidem se totos divinæ ejus voluntati submiserunt devoveruntque : qui propter sanctum nomen ejus huic seculo renunciarunt : qui propriis relictis parentibus se

Hebr. 6.

A ψυχὰς βροτῶν εἰς αὐξήσιν καρπῶν ζωῆς . ἔσται γὰρ αὐτῶν ἡ χάρις εἰς κἀνέχημα αἰώνιον .

NE.

M Ακάριοι οἱ νήφοντες κατὰ Θεὸν διηγουμένως . σκεπασθήσονται γὰρ ὑπὸ Θεοῦ ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως , ὑποὶ νυμφῶνος ἡγούμενοι , ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφροσύνῃ ὄψονται τὸ Νυμφίον . Ἐγὼ δὲ ὅτι καὶ οἱ ὅμοιοί μου ῥάθυμοι καὶ φιλήδονοι κλαύσομεν & πενθήσομεν , θεωρῶντες τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐν δόξῃ ἀνεικάσθαι , ἑαυτοὺς δὲ ἐν βασάνοις .

Ἀναλογίζω μὲν κατ' ἑαυτὸν , ἀγαπητοί , καὶ πλήρης γίνομαι δακρύων , ὅτι ἀρξάμενος τοῦ τρέχειν , ἠπύνησα , καὶ ἐν μέσῳ ἔσταθίς τε δρόμον κατέλυσα , ἐλεεινὸν θέαμα τοῖς ἐμὲ θεωροῦσι ἡγούμενος . Πῶς μὴ πενθήσω τὴν πολλὴν ῥάθυμίαν , τὴν πολλὴν μὲ ἀμέλειαν ; Οἱ μὲ γὰρ ἐν σάκκῳ καὶ σιδήρῳ ἑαυτοὺς ἐταπείνωσαν , οἱ δὲ συγκλεισμένῳ καὶ νηθείᾳ τῷ Κυρίῳ ἐδύλασαν , ἑτέροι δὲ ἐπὶ εὐλῶν τε ἀγῶνα ἀμέμπτως ἔτετέλεον , ἄλλοι ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονίᾳ τὴν ἀρετὴν κατώρθωσαν , ἄλλοι ἐν ὑποταγῇ τοῖς σφεδράνοις ἐδέξαντο . Ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος καὶ οἱ ὅμοιοί μου ῥάθυμοι καὶ φιλήδονοι , τὸ μὲ χῆμα τε ἀσεβείας ἐνεδύθημεν , τοῖς δὲ ἔργοις τε ἀσεβείαν ἀπεδύθημεν . Τίς ἄρα ἀναλογίζεται τὰ παθήματα τὰ ἁγίων μαρτύρων , καὶ μόνον ἀρρένων , ἀλλὰ καὶ θηλειῶν , καὶ ὅσα ἔχισταται τῇ θλίψει ; Ἐκεῖνοι τε ἰδίον Δεσπότην μιμνήμενοι , ἑαυτοὺς ἐταπείνουν . ἡμεῖς δὲ τιμὰς καὶ ἀσπασμὸς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐπιθυμῶμεν . Ἐκεῖνοι ἐν φυλακαῖς κατεκλείσθησαν ἐν λιμῷ καὶ βασάνοις καὶ σιδήρῳ δι' ἀσεβείαν . ἡμεῖς δὲ μικρὰν κακοπαθειαν ὀκνησὶς ὑπομείναι καὶ διωάμεθα , ὅσα τε ἀπολαυστικά πάντῃ θέλει μεταδιώκομεν . Ἐκεῖνοι ὑβρίζομενοι ἔχουσιν ἑαυτοὺς ὡς θανάτου ἡδέως ὑπέμενον . ἡμεῖς δὲ καὶ ὡς καλὸν ὀλιγωροῦμεν . Ἐκεῖνοι πυρὸς κατεπολέμηον ἡμεῖς δὲ σκληρὸν λόγον καὶ βασάζομεν . Ἐκεῖνοι μὲν βασάνων δημοσίως ἐπόμενον , καὶ χαίροντες ἐβάδιζον . ἡμεῖς δὲ καὶ ἀκούοντες αὐτῶν τοὺς ἀγῶνας ὑποδουμάζομεν , μιμησάμενοι δὲ αὐτῶν τοὺς ἀγῶνας καὶ ποταμέμεθα . Χρηζομεν τοιγάρ ἐν πολλῶν στεναγμῶν καὶ δακρύων , ἵνα μὴ ἀπορρίψωμεν τὴν βασιλείαν τῶν ἑρῶν , πολλῆς δόξης ἀποκειμένης τοῖς ἀγωνιζομένοις . Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν , μηδὲ ῥάθυμῶμεν ἐν ταῖς λειτουργίαις . καὶ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τῶν ἔργων τῶν δούλων αὐτοῦ , οἵτινες ὀλοχερῶς πῦρ ἔχον ἑαυτοὺς τῷ θελήματι αὐτοῦ . ἀπεπάσαντο τῷ βίῳ καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ , πάντες κατὰ σὰρκα γονέων ἑαυτοὺς ἐμ-

κρυ-

longe

κρυψαν· κρύβουσιν ἐν τῇ θύρᾳ αὐτῆς τρίτην, ἑκτὴν, ἑννάτην, ἑσπέρας, ὄρθρου, μᾶλλον ὅ ὅλῳ τὴν ἡμέραν καὶ ὅλῳ τῇ νύκτι, καὶ νομίζεις, ὅτι παρ-
ιδεῖν ἔχει ὁ Θεὸς τὴν πτωχὴν ταπεινῶσιν; μὴ
γένοιτο. Ὑπομύσει γὰρ συγκλεισμὸν, ἐργόχει-
ρον· ὑπομένεισι νηστείαν, καὶ ἀργυρνίαν, καὶ πωρο-
βολὰς πονημάτων πονηρῶν· κλίνουσι γόνυ εἰς
προσκύνην, κρύβουσι συνεχῶς τὸ μέτωπον εἰς τὸ
ἔδαφος, δεόμενοι τῇ ἀγαθότητι αὐτῆς· καὶ ὑπε-
δεῖν ἔχει τὴν πτωχὴν ἰκεσίαν; μὴ γένοιτο. Ἀνδρώ-
πων ἱταμῶ καὶ αὐστηρῶ εἰς τὴν πωροσέλθῃ, ἐπι-
μελῶς κάμπτεται πρὸς συμπαράστασιν· Καὶ ὁ Θεὸς
ὁ φιλάνθρωπος, ἀγαθὸς, ὁ πλεῖστος ἐν ἐλέει,
καὶ ἀχαρίστους ἐλεῶν, ὑπεδεῖν ἔχει τὴν πτωχὴν
κακῆσίαν, τὴν ἀλάθειαν, τὴν φαναγμὸν, τὰ δά-
κρυα, τὴν συμπαράστασιν, τὴν ἀγίασμον, τὴν ταπει-
νωσιν, τὴν σιωπὴν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ὑπομονὴν,
τὴν πᾶν ὑποφάνων ἰδεῖν; ἔδαμῶς. Μὴ τοί-
νυν δυσπιστεύσωμεν, ἀγαπητοί, μηδὲ ῥαθυμῆ-
σωμεν ἐν ταῖς λειτουργίαις, ἀλλὰ μᾶλλον θαρσα-
λέως κρύβωμεν. Ὅσον γὰρ ἐπιμένεις κρύβων, το-
σούτον πλεονάζει σοι ὁ μισθός. Νῆφε καθ' ἑκά-
στῳ. ἢ γὰρ ὥρα, ἢ ὁ πωροδοκῶς, ἀποσελεῖ Κύ-
ριος τὴν συνάξαι σε εἰς ἀποδεδειγμένην ζωὴν, εἰς τὴν χο-
ρὸν τῶν δικαίων, ἵνα ὅτε λοιπὸν ἀναπαύσῃ καὶ ἀμε-
ληνήσῃς, ἐνταῦθα ὅτε ἔστι πόλεμος καὶ ἀντικείμε-
νος· ἀνῆρηται γὰρ ὁ καὶ ὁ ἐχθρὸς πολέμου, καὶ αἱ
ἀφορμαὶ τῶν πολέμων. Ἔστι ὅτε ἡ ἀφορμὴ τῶν πολέ-
μων, ἐπιθυμία κάμψις πρὸς σωτηρίαν. ἀλλ' ἐν
ἐρασμοῖς, ὅτε γαμῶσιν, ὅτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ'
ὡς ἄγγελοι εἰσιν ἐν ἐρασμῷ. Πάλιν εἰσὶν ἀφορμαὶ
τῶν πολέμων, πλεῖστος, δόξα ἐπίγλωστος· ὅμως ταῦ-
τα πάντα φθαρτά εἰσιν, ἐπίγλωστος τυγχάνοντα· διὸ
καὶ ὡς τὸ ἀγίων διδάσκει ἡμεῖς λέγων· μὴ ἀγα-
πάτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· εἰάν
ὡς τὸν κόσμον ἀγαπᾷ, ὅτε ἔστιν ἡ ἀγάπη τῆς Πα-
τρὸς ἐν αὐτῷ· ἢ γὰρ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς, ἢ ἡ
ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τῆς βί-
βος ἔστιν ἐκ τῆς Πατρὸς, ὅμως ἐκ τῆς κόσμος ἐστὶ,
ἢ ὁ κόσμος πωροσέεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς. Ὅ-
τε ποιεῖν τὸ θέλημα τῆς Θεοῦ μὴ εἰς τὸ ἀσθενῆσαι.
Ὡς περὶ γὰρ ὁ πωροσέων εἰς χωρίον ἀκάνθων πλη-
ρες, θλίβεται συνεχόμενος ὑπὸ αὐτῶν, ἀχρεὶς ὁ
ἐξέλθῃ εἰς τόπον καθαρὸν· ἐπὶ αὐτῶν ὁ ἐξέλθῃ, ὁ
φοβηθήσεται πᾶς ἀκάνθας· ὅπως καὶ οἱ ἅγιοι πωρο-
σέοντες τῷ αὐτῷ χωρίῳ, τῇ πωροσέῃ ἢ τῇ φι-
λοπονίᾳ, δίκῳ ὑποδεδειγμένων ἐχρήσαντο, καὶ
βαδίσαντες ἐν μέσῳ τῶν ἀκάνθων, ὑπὸ αὐτῶν ἐκ
ἐτρώθησαν. Οἱ ὅτε ἀμέλειαν διώξαντες, καὶ τῇ

A longe fecerunt : qui ad fores ejus pulsant
hora tertia , sexta , nona , vespere , &
mane , aut potius tota die ac nocte .
Et existimas , hujusmodi humilitatem a
Deo parvipendi ? absit . Clausuras nam-
que tolerant , manibus operantur , je-
juniis vigiliisque incumbunt , insultus ma-
lignorum spirituum sustinent , genua ad
orationem flectunt , frontem assidue in
pavimentum concutunt , divinam ejus
bonitatem suppliciter deprecantes . Et
horum ipse preces despiciet ? absit . Ho-
mo quantumvis horridus atque austerus ,
ab aliis ad eum accedentibus , placari se
permittit : & Deus , qui benignus est ,
& bonus , qui dives est in misericor-
dia , & ingratorum quoque miseretur ,
ejusmodi afflictionem , religionem , ge-
mitus , lacrymas , compassionem , sancti-
tatem , humilitatem , silentium , continen-
tiam , patientiam , superbiorumque submissio-
nem aspernabitur ? Nullo sane modo . Ca-
veamus ergo animos despondere , & in di-
vinis officiis negligentes esse , carissimi :
quin potius confidenter atque audacter pul-
semus . Nam quanto diutius perseveraveris
pulsando , tanto locupletior tibi merces erit .
Assidue vigila . Qua enim hora minime ex-
spectas , mittet Dominus , qui te congregent
in horreum vitæ , in coetum justorum : ut
deinceps quiete perfruaris , & ab omni sol-
licitudine liber sis , ubi non est bellum ,
neque adversarius . Sublatus siquidem ibi
erit hostis , qui in pugnam descendat , si-
mul cum belli occasionibus . Est autem bel-
li occasio , cupiditas pulchritudinis ad con-
gressum . At in cœlis , neque nubent , ne-
que nubentur , sed sunt sicut Angeli in cœ-
lo . Rursus occasiones belli sunt divitiæ , &
gloria terrena : verum hæc cuncta corru-
ptibilia sunt , cum sint terrena . Idcirco &
quidam nos Sanctorum instruens , ait : *1. Joan. 2.*
Nolite diligere mundum , neque ea , quæ
in mundo sunt . Si quis diligit mundum ,
non est caritas Patris in eo . Nam concu-
piscentia carnis , & concupiscentia oculo-
rum , & superbia vitæ non est ex Patre ,
sed ex mundo est . Et mundus transiit , &
concupiscentia ejus . Qui autem facit vo-
luntatem Dei , manet in æternum . Sicut
enim qui in senticetum incidit , a spinis &
vepribus pungitur , quousque exilierit in
locum mundum : at ubi jam se inde extri-
carit , non amplius timet spinas illas . Ita
& Sancti homines dum in similem locum
sentibus ac spinis plenum incidunt , studio
atque industria pro calceis utuntur : unde
fit , ut per medium illarum euntes , ab iis
minime vulnerentur . Inertiam vero sectan-
tes,

Inc. 15.

Luc. 16.

tes, ac otio ad finem usque dediti, ab iis detrimentum capiunt, intereuntque. Atque hoc significans Dominus, filio, qui reversus erat, mandavit dari calceamenta pro pedibus, cum stola, & anulo, ut audacter atque intrepide caput calcaret serpentis. Similem vero dicit esse loco spinis referto presentem vitam, in qua spinarum instar germinant peccata: loco autem puro supernam Hierusalem comparat, quæ est civitas Regis magni, ubi exulat tristitia, dolor, & gemitus. Qua utinam perfrui nobis omnibus liceat, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

BEATITUDINES ALIÆ.

CAPITULA XX.

I.

BEatus, qui presentem hanc vitam odit ac deserit, & in solo Deo meditatio vitæ suæ est.

II.

BEatus, qui odit ac detestatur pessimum peccatum, Deumque solum bonum atque hominum amatorem diligit.

III.

BEatus, qui in terra est tamquam Angelus cœlestis, & imitator factus Seraphim, castas assidue cogitationes habet.

IV.

BEatus, qui castus est Deo, & sanctus ac purus a cunctis immunditiis, cogitationibusque, ac operibus improbis.

V.

BEatus, qui totus in Domino est libera cunctis hujus vanæ vitæ rebus.

Aμισοπονία εἰς τέλος ἐαυτὸς ἐκδεδωκότης, ὑπὲρ αὐτῶν κατεφθάρησαν. τὸ πρῶτον ὁ Κύριος, πρὸς ἐτάζει δοθῆναι τῷ ἐπιστρέψαντι ὑπὲρ ἑαυτοῦ ματα τοῖς ποσὶ μὲν τὴν σολίαν καὶ τὸ δακτύλιον, ἵνα θαρσαλέως καὶ ἀφόβως καταπατήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀφείας. Πρὸς ἐτάζει ὁ τῷ ἀκατανόματι πόπῳ τῷ πρὸντα βίον, ἐν ᾧ αἱ ἁμαρτίαι, δίκην ἀκατανόμα, ἀναφύσκει. τῷ ὁ καθαρῶς πόπῳ, τὴν ἀνω Ἱερουσαλήμ, ἥ τις ἐστὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου, ἐνθα ἀπέδρα ὁδὸς καὶ λύπη καὶ στεναγμός. ἥς γένοιτο πάντας ἡμῶς ἐπιτυχῆν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστοῦ. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ Ε΄ΤΕΡΟΙ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ Κ.

A.

MΑκάριος ὁς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ σὺν Θεῷ μονωτάτω ἡ μελέτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐγένετο.

B.

MΑκάριος ὁς μισήσας βδελύσεται τὴν κακίαν ἁμαρτίαν, Θεὸν μόνον ἀγαπήσας τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον.

Γ.

MΑκάριος ὁς γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἄγγελος ἑράνιος, καὶ μιμητὴς τῶν Σεραφίμ, ἀγνὸς ἔχων καθ' ἑκάστην τὰς λογισμὰς.

Δ.

MΑκάριος ὁς γέγονεν ἀγνὸς Θεῷ, καὶ ἅγιος καὶ καθαρὸς ἀπὸ πάντων τῶν μiasμῶν, καὶ λογισμῶν, καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν.

F

E.

MΑκάριος ὁς γέγονεν ὅλος αὐτὸς ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ ἀπὸ πάντων τῶν πονημάτων τοῦ βίου τέτε ματάς.

A

V I.

ς.

ΜΑκάριος ὁ ἔχων ἐν νῷ τῇ ἡμέραν τῇ μέλ-
λουσιν τῇ φοβερῇ, καὶ σπιδάσας ἰάσατο
ἐν δάκρυσι τὰ τραύματα τῇ ψυχῇ αὐτῷ.

Beatus, qui mente versat formidabilem
illam futuri iudicii diem, & qui lacry-
mis vulnera animæ suæ curare studet.

Z.

V I I.

ΜΑκάριος ὁς γέγονεν ὅλως αὐτὸς ὥσπερ νέ-
φος ἐν δάκρυσι, καὶ ἐσβεσε κατ' ἐκείνῳ
φλόγα πυρὸς τῇ τῇ πονηρῶν παθῶν.

Beatus, qui prorsus est ut nebula in la-
crymis, assidueque flammam ignis im-
probarum passionum restinguit.

H.

V I I I.

ΜΑκάριος ὁ βαδίζων ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἐντολῶν
τῇ Κυρίου, μονὰς ποιῶν κατ' ἡμέραν ἐι-
ληρινῶς καὶ πίστεως καὶ ἀγάπης.

Beatus, qui in via mandatorum Domi-
ni ambulat, mansiones jugiter sibi fin-
cere faciens per fidem & caritatem.

Θ.

I X.

ΜΑκάριος ὁ περιπόνησεν ἐν ἀγαθοῖς τρόποις
ἀσκήσεως, ἐλπίζων πρὸς τῷ Θεῷ λα-
βεῖν βασιλείαν ὑπάντων.

Beatus, qui in bonis asceticæ vitæ mo-
ribus proficit, & a Deo se regnum cœ-
leste accepturum sperat.

I.

X.

ΜΑκάριος ὁς μέμνηται τὸ πρόσαγμα τῇ λό-
γῳ ἀργῇ τὸ φοβερόν, καὶ φύλακας ἐήσας
αὐτῷ τῷ εὐματί μὴ ἔκπεσεν τῇ ἐντολῇ.

Beatus, qui horribilis mandati de ver-
bo otioso meminit, & ori suo custo-
diam ponit, ne excidat a mandato.

I A.

X I.

ΜΑκάριος ὁ γέγονεν ἡ ψυχὴ, ὥσπερ ξύλον
νεόφυτον ἔχον αἰετὶ τὰ δάκρυα καὶ Θεόν, ὥσπερ
ὥσπερ πνοὴν τῷ ὕδατος.

Beatus, cujus anima facta est tamquam
lignum nuper satum, semper lacrymas
secundum Deum, tamquam flatum aquæ,
continens.

I B.

X I I.

ΜΑκάριος ὁ φυτεύων φυτὰ καλὰ ἐν τῇ ψυχῇ
ιδίᾳ, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς βίβας τῇ ἀγίᾳ.

Beatus, qui pro optimis plantis virtutes
ac vitas Sanctorum in sua plantat anima.

I Γ.

F

X I I I.

ΜΑκάριος ὁ φυτεύων καὶ ἀρδεύων φυτὰ αὐ-
τῷ ἐν δάκρυσι δούλομενος, ἵνα ἡ τὰ φυ-
τὰ αὐτῷ ἀρέσκα ἔκ καρποφόρα τῷ Κυρίῳ.

Beatus, qui plantas suas plantat, irrigat-
que lacrymis ac precationibus, ut fru-
ctus gratos proferant Domino.

X I V.

A

IΔ.

BEatus, qui flamma amoris Domini incensus, sordidas quascumque cogitationes & animæ suæ inquinamenta comburit.

MΑκάριος ὁ ἐκκαυθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κυρίου, ὡς ἐκ πυρὸς, καὶ ἐφλῆξε πάντα λογισμὸν ῥυπαρὸν, καὶ ψυχῆς αὐτοῦ τὸ μiasmὸν.

X V.

IΕ.

BEatus, qui suapte voluntate est velut terra pulchra ac bona, fructificans semen bonum in centesimo, trigesimo, ac sexagesimo.

B MΑκάριος ὅς γέγονεν ἐκσιῶς, ὡς γῆ καλὴ καὶ ἀγαθὴ, καρποφορῶν σπέρμα καλὸν ἐν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα καὶ ἑξήκοντα.

X V I.

IϚ.

BEatus, qui ex instituto inventus est semen bonum in agro, quod in suo agro seminavit Dominus.

C MΑκάριος ὁ ἀρεθεὶς τῇ προθέσει σπέρμα καλὸς ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν ἔσπειρεν ὁ Θεός· αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ τῷ ἰδίῳ.

X V I I.

IΖ.

BEatus, qui electam & coelestem illam invenit margaritam, venditisque universis suis in terra bonis, emit illam solam.

MΑκάριος ὅστις εὗρε μαργαρίτην ἐκλεκτὴν καὶ ἑρμηνεύει, καὶ πωλήσας πάντα αὐτοῦ τὰ ἐν τῇ γῇ τὸν μόνον ὠνήσατο.

X V I I I.

IΗ.

BEatus, qui in agro absconditum thesaurum invenit, & gaudens vendidit sua omnia, & illum solum possedit.

D MΑκάριος ὅστις εὗρε τὸ θησαυρὸν ἐν τῷ ἀγρῷ κρυμμένον, χαρόμενος ὃ ἀπώσατο τὰ σύμπαντα, καὶ αὐτὸν μόνον ἐκτήσατο.

X I X.

IΘ.

BEatus, qui animo suo versat assidue diem ex hac vita discessus, studetque sedulo paratus & intrepidus in hora illa venire.

E MΑκάριος ὅς μέμνηται διηνεκῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἰδέσεως, καὶ παροφθαλμίζει ἀρετὴν ἐν τῇ ὥρᾳ ἀπρόθυμος καὶ ἀφοβός.

X X.

K.

BEatus, qui in hora illa emigrationis, quando cum timore atque dolore anima separabitur a corpore, fiduciam inveniit. Venturi enim sunt Angeli, qui animam accipiant, & a corpore separent, fistantque ante tribunal immortalis ac tremendi Judicis. Magnus timor erit, o fratres, in hora mortis, quando cum timore atque dolore separabitur anima a corpore. Siquidem in hora illa separationis praesentabuntur animæ suæ quæ gesserit opera, diurna atque nocturna, sive bona, sive mala. Impellentibus autem eam jam Angelis,

F MΑκάριος ὅστις εὗρε παρρησίαν ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς χωρίσεως, ὅταν ψυχὴ χωρίζεται ὑπὸ τοῦ σώματος μετὰ φόβον καὶ ὀδυρμόν. ἔρχονται γὰρ οἱ ἄγγελοι ψυχὴν λαβεῖν καὶ χωρίσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ παραστήσει τῷ βήματι τῆς ἀθανάτης καὶ φοβερῆς κριτικῆς. μέγας φόβος, ὦ ἀδελφοί, ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς θανάτου, ὅταν ψυχὴ χωρίζεται ὑπὸ τοῦ σώματος μετὰ φόβον καὶ ὀδυρμόν. τῇ γὰρ ψυχῇ παρῆσανται ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς χωρίσεως τὰ ἔργα αὐτῆς, ἃ ἐπετέλεσεν ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ, ἀγαθὰ τε καὶ πονηρά· καὶ ἄγγελοι παροφθαλμίζοντες ἐπιείκοντα ἰδέσασθαι

ut

σαι αὐτὴν τῷ σώματι, ἢ ὅ ψυχὴ θεωρεῖσα τὰ ἔργα αὐτῆς δειλῇ ἔξελθεῖν. ἀμαρτωλὸς ὁ ψυχὴ μὲν φόβῳ χωρίζεται ἔξω σώματος, καὶ τρέμυσα ἀπέρχεται πρὸς τὴν κριτικὴν ἀθανάτου. βιαζομένη ὁ ἔξελθεῖν ἔξω σώματος, καὶ βλέπῃσα τὰ ἔργα αὐτῆς, λέγει αὐτοῖς μὲν φόβῳ. δότε τόπον μίαν ὥραν ἵνα ἔξελθω. ἀποκρίνοντα ὁ τῇ ψυχῇ τὰ ἔργα αὐτῆς ἅμα πάντα. ἡμεῖς οὐ ἔωραξας, σοὺ σοι ἀπάγωμεν πρὸς τὸ Θεόν.

Μισήσωμεν, ἀγαπητοὶ μὲ ἀδελφοί, τὸ βίον τῶν ματαίων. Χριστὸν μόνον ποθήσωμεν τὸ ἄγιον καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Οὐκ οἶδαμεν, ἀδελφοί, ποία ὥρα ἐστὶν ἡ ἐξοδος ἡμῶν. Ὅθεν ἐπίσταται ὡς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ. Ἀφ' ὧν ἡμῶν βαδίζόντων καὶ τρυφώντων ἀμερίμνως ἐπὶ τῇ γῆς, καταλαμβάνει τὸ πρόσκαιρον τὸ φοβερόν ψυχὴν λαβεῖν ἔξω σώματος. καὶ ὑπάγει ἀμαρτωλὸς ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ, ἢ ἔξω προσδοκῇ, πλήρης ὅσα ψυχὴ αὐτῆς ἀμαρτιῶν, μὴ ἔχουσα ἀπολογία. χάριν τέττε πρὸς Θεοῦ, ἀγαπητοί, θουόμεθα ἐλπίδες, καὶ μὴ συχωμεν τὴν δαλείαν βίαν τέττε ἔξω ματαίᾳ καὶ προσκαίρῳ. Πλήρης ἐστὶν ὁ βίος ἔπος σκανδάλων τε καὶ παγίδων ἔξω θανάτου. πηρώσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐκ παγίδων καὶ σκανδάλων. Καθ' ἑκάστου ὁ Πονηρὸς κρύπτει τὰς παγίδας ἐνώπιον τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα αὐτὴν σκανδαλίσας παγύσῃ εἰς κόλασιν αἰώνιον. Ἀναμέσον τῶν σκανδάλων βαδίζομεν, ἀγαπητοί. προσέχωμεν ὡς εἰς αὐτοῖς μὴ ἐμπεσεῖν εἰς παγίδας θανάτου. Πλήρεις εἰσὶ γλυκύτητος αἱ παγίδες τοῦ θανάτου ἔξω πονηρίας. μὴ χαυνωθῇ ἡ ψυχὴ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐτὴν γλυκύτητα τῶν παγίδων. ἐστὶν αὐτῶν ἡ γλυκύτης τῶν παγίδων, ἡ μέλινα τῶν γνίων τραυματίων, καὶ χειματίων, καὶ λογισμῶν, καὶ πρᾶξεων τῶν πονηρῶν. μὴ γλυκασθῇς σὺ, ἀδελφέ, γλυκύτητι τῆς παγίδος τοῦ θανάτου. μὴ χαυνωθῇς ἐκλυθῇς εἰς μελέτην τῶν πονηρῶν λογισμῶν. Ἐὰν ὅρῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς εἰσοδὸν ἐν τῇ ψυχῇ, γλυκάνεται εἰς μελέτην τὴν πονηρὰν, ἵνα αὐτὴν θανατώσῃ, καὶ γίνεταί ὁ πονηρὸς λογισμὸς, ὥστε παγίς ἐν τῇ ψυχῇ, μὴ διωχθεὶς εἰ μὴ δι' ὀχτῆς, καὶ δακρύων, καὶ ἐγκρατείας καὶ ἀστυπνίας. Γίνεσθ' ἐξηγόρος καὶ ἐλπίδες ἀπὸ πάντων τῶν γνίων, ἵνα ῥυθῇς τῶν παγίδων καὶ λογισμῶν καὶ πρᾶξεων τῶν πονηρῶν. μὴ χαυνωθῇς μίαν ῥοπήν εἰς μελέτην ἔξω πονηρίας λογισμῶν. μὴ χροίσῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς ἐν τῇ ψυχῇ σε, ἀδελφέ. Φεῦγε αἰὲν πρὸς τὸ Θεόν δι' ὀχτῆς καὶ νηστείας καὶ δακρύων, ἵνα

A ut exeat e corpore, illa respiciens ad sua opera, egredi pertimescet. Peccatoris vero anima cum timore e corpore recedet, & tremebunda abibit, statuenda ad tribunal immortalis Judicis. Cum autem jam emigrare e corpore cogetur, contuebiturque sua opera, tunc cum timore dicet eis: Concedite mihi unius adhuc horæ spatium, donec egrediar. At cuncta ejus opera simul una voce respondebunt, dicentque ei: Tu nos fecisti, tecum una ad Deum ibimus.

Despicientes igitur vanitatem hujus vitæ, fratres mei carissimi, Christum unicum desideremus, sanctum ac redemptorem animarum nostrarum. Ignoramus, fratres, qua hora noster exitus futurus sit. Nemo diem & horam separationis exploratam habet. Nobis super terram absque omni sollicitudine ambulantes, & deliciis ac voluptatibus vacantibus, repente formidabile mandatum emittitur, separationis animæ a corpore: migratque peccator die & hora non expectata, animam plenam peccatis habens, nec iis excusationem reperiens. Quamobrem hortor moneoque, carissimi, ut efficiamur liberi, neque vanæ & fugacis vitæ hujus servitute detineamur. Hæc vita offendiculis & laqueis mortis plena est. Ab his animam nostram quasi alis quibusdam extollamus. Improbus daemon perpetuo nostris animabus struit insidias, ut cum eas scandalis affecerit, ad æterna supplicia pertrahat. In medio offendiculorum incedimus, carissimi. Quare attendamus nobis, ne in laqueos mortis incidamus. Dulcedine pleni sunt laquei malignæ mortis. Caveat anima nostra, ne laqueorum ejus dulcedine relaxetur. Est autem istorum laqueorum dulcedo, sollicitudo rerum terrenarum, ac pecuniarum, nec non pravarum cogitationum atque actionum. Cave, dulcedine laqueorum mortis capiaris, frater. Cave, dissolutus laxeris meditatione improbarum ac turpium cogitationum. Quod si aditum sibi in animam cogitatio mala fecerit, iniqua meditatione eam oblectat, ut ipsam morti tradat: fitque mala cogitatio tamquam laqueus in anima; neque expellitur, nisi precibus, lacrymis, continentia, atque vigiliis. Idcirco advigila, & liber esto a cunctis rebus terrenis, ut a laqueis, & a cogitationibus, actionibusque iniquis libereris. Cave, ad momentum quidem temporis in improbæ cogitationis meditatione relaxeris. Cave, frater, ne cogitatio perversa in anima tua immoretur. Assiduis ad Deum precibus, jejuniis, ac lacrymis con-

confugito, ut ab universis laqueis, offendiculis, & passionibus libereris. Cave, tibi longam adhuc in terris vitam persuadeas, o frater, & interim in meditatione pessimarum cogitationum, actionumque mollescas ac dissolvaris: editum autem ex insperato emissum a Domino te peccantem offendat, nullumque tibi poenitentiae ac remissionis tempus reliquum tribuat. Et quid dicturus es morti in hora illa tuae emigrationis, o frater? Accidit enim, ut ne puncto quidem horae te patiatur praeceptum Domini in terris remanere. Cum longam multi sibi persuadeant in terris vitam, venit ex insperato mors, & hominem reperit peccatorem ac divitem, sibi multos adhuc annos, quibus se tranquille super terram victurum credit, computantem, summamque pecuniarum suarum atque usurae in digitis supputantem, & in multa annorum tempora numerum suarum divitiarum partientem. Venit autem mors ex insperato, & omnem ejus computum una cum divitiis & sollicitudinibus vanissimi temporis in momento destruxit. Venit rursus mors eadem ad virum justum, quem bonas & coelestes divitias precibus ac jeuniis congregantem, mortemque assidue ob oculos habentem, mortisque adventum ac corporis separationem nullatenus metuentem invenit. Sic & tu semper, velut intelligens ac spiritualis, quotidie mortem, ac separationem animae a corpore, apparitionemque ad tribunal Domini, exspecta. Lampadem tuam quotidie, tamquam paratus ac prudens, instructam habe, eamque iterato singulis horis cum lacrymis & precibus, ut parata sit, adverte. Quamdiu tibi est integrum, neque oppugnaris, serio tuis rebus consule, carissime. Veniet enim tibi tempus incredulitatis, negligentiae, ignaviae, atque duritiei plenum, quod praefusione sua quae sint potiora, cogitare non sinet. Attendite, carissimi, quo pacto omnia jam mala vigeant, quomodo pessima quaeque suos quotidie progressus faciant, quomodo malitia accrescat: quae omnia futuram confusionem, magnamque illam tribulationem superventuram in omnes fines terrae portendunt. Propter nostra peccata quotidie ista omnia proficiunt, & propter nostram relaxationem atque ignaviam vitia in terris regnant. Simus ergo vigiles, o Dei amatores, & strenui bellatores, ut quotidie hostem improbum in pugna superemus, velut perfecti amatores Dei. Instruamur & moribus hujus belli: siquidem invisibilis est hostis, sunt autem in hoc positi mores belli istius, ut nos rebus spoliemus terrenis. Si mortem assidue ob oculos constitutam mediteris, non peccabis. Si rebus terrenis exutus fueris, in pugna non superaberis. Si terrena oderis, & momentanea, carissime, despexeris, tunc victoriae palmam, tamquam optimus belligerator,

con-

A ἵνα ῥυθῇς ἀπὸ πάντων τῶν παγίδων καὶ τῶν σκανδάλων καὶ τῶν παδῶν. Μὴ νομίσης, ὦ ἀδελφέ, χρόνον πολὺ ζῆσαι ἐπὶ τῇ γῆς, καὶ χαυνωθῇς εἰς μελέτην τῶν πονηρῶν λογισμῶν καὶ πράξεων. ἄφνω δὲ ἔλθῃ τὸ πρῶταγμα τῷ Κυρίῳ, καὶ εὐρήσῃ ἁμαρτάνοντα μὴ ἔχοντα μετανοίας καρτὸν ἔτι, μηδὲ συγχωρήσεως. Καὶ τί εἶπες τῷ θανάτῳ ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς χειρὸς, ἀδελφέ; συμβαίνει γὰρ μηδὲ συγχωρεῖν τὸ πρῶταγμα εἰς γῆν ὥρας ἐπὶ τῇ γῆς. Πολλοὶ νομίσαντες πολὺν χρόνον ζῆσαι ἐπὶ τῇ γῆς, ἤλθον ἄφνω θάνατος, εὗρον ἄνδρα ἁμαρτωλὸν καὶ πλῆσιον, ψηφίζοντα τὰ ἔτι πολλὰ, νομίζοντα ἐν ἀνέσσει ζῆν ἐπὶ τῇ γῆς, κατέχοντα ἐν δακτύλοις ψηφισμὸν κεφαλῆς καὶ πόκου, μερίζοντα ἐν ἔτεσι χρόνον πολλὸν τῷ αἵματι πλῆτες αὐτῶ. ἤλθον ἄφνω ὁ θάνατος, μιᾷ ῥοπῇ κατήργησε πάντα ψηφισμὸν ὁμοῦ καὶ τὸ πλῆτον καὶ μέμνηται τῶν χρόνων τῶν ματαίᾳ. Ἡλθε πάλιν ὁ θάνατος, εὗρον ἄνδρα δίκαιον, σιωπῶντα πλῆτον καλὸν ἐραῖον δι' ὀφθαλμοῦ καὶ νηστείας, ἔχοντα αἰὲν θάνατον πρὸ ὀφθαλμοῦ, μὴ φοβούμενον παρυσίαν θανάτου καὶ χειρὸς τῆς σώματος. ἔτις αἰὲν προσδοκῆσον τὸν θάνατον καθ' ἡμέραν, ὡς σιωπῶς καὶ πνευματικὸς, τὸν χειρὸς, τὴν παράστασιν τῆς βήματος τοῦ Κυρίου. Εὑρίμασον καθ' ἡμέραν λαμπάδα σε, ὡς πρῶταγμα καὶ φρόνιμος. ἐπίσκεψαι καθ' ὥραν πάλιν αὐτὴν ἐν δακρύσι καὶ προσευχαῖς. Ὅσον χρόνον ἐν ἀδείᾳ τυγχάνεις, ἀγαπητέ μου, σπῆδασον. ἔρχεται γὰρ ὁ καρπὸς σε χέρων ἀπιστίας, χαυνότητος, ῥαθυμίας, σκληρότητος, μὴ συγχωρῶν λογίζεσθαι τὰ κρείττονα ἐκ τῆς αὐτῆς συγχύσεως. Προσέχετε, ἀγαπητοί, τῶς ἅπαντα τὰ πονηρὰ ἀκμαΐζετε. Εὐροκόπει καθ' ἡμέραν τὰ κακία. φοβούμενοι πονηρία. συμβαίνει τὸ σύγχυσιν ἐρχομένην καὶ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην τὴν μέλλουσαν ἔρχεσθαι ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Διὰ τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας εὐροκόπει τὰ πάντα καθ' ἡμέραν, καὶ ἡμετέρας ἡμετέρας χαυνότητα φοβούμενοι τὰ πονηρὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Γενόμενοι ἐχρήγοροι, φιλόδοιοι, πολεμισαί, καθ' ἑκάστῳ τῷ πολέμῳ τῶν πονηρῶν νικήσωμεν, ὡς τέλει φιλόδοιοι, διδαχθεῖμεν καὶ τὰ ἔθνη τῶν πολέμων. ἄορατος γὰρ τυγχάνει. ἔθνη εἰσὶ τῶν πολέμων τέττα ἡ γυμνότης τῶν γυναικῶν. Ἄν προσδοκῆς τὸν θάνατον καθ' ἡμέραν πρὸ ὀφθαλμοῦ, ἔχ ἁμαρτίας. Ἄν γυμνωθῇς πᾶσι γυναικῶν πραγμάτων, ἔτραπήσῃ ἐν πολέμῳ. Ἄν μισήσῃς τὰ γυναικῶν, καταφρονῶν τῶν προσκεῶν, ἀγαπητέ, τότε διωθήσῃ, ὡς αἰετος πολεμιστῆς, τὸ βρα-

βραβεῖον τῆ νίκης λαβεῖν. Ἐπειδὴ γὰρ τὰ γήινα
 προσέλκυσαι πρὸς ἑαυτὰ εἰς τὰ κάτω, καὶ τὰ
 πάθη σκοτῶσι τὰς ὀφθαλμοὺς τῆ καρδίας ἐν πο-
 λέμῳ, χάειν τέττα νικᾷ ἡμᾶς ἐν πολέμῳ ὁ πο-
 νηρὸς, τὰς γνήνους, πλήρεις ὄντας καὶ τῇ μερίμνῃ
 τῶν γνήνων τοῖς πάθεσι δαλδύοντας. Τὰ γήινα γὰρ
 σήμερον ἀγαπῶμεν πάντες ὁμοῦ, ἀγαπητοί, καὶ
 ἡλῆστα ὁ νῦν ἡμῶν ἐπὶ τῇ γῆς χάειν τῆς ἡμῶν
 χαυνότητος. Ἡ ἡμέρα κέκλικε πρὸς ἑσπέραν.
 Λοιπὸν ἔστιν ὁ χρόνος ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς δι' ἡμῶν
 ἀπιστίαν νομίζοντες πρὸς εἶναι. Ἰδὲ ἐπὶ θύρας
 ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν ἑρηνῶν, ἡμεῖς δὲ πρὸς ταύτης
 ἐδέποτε δέλομεν ἀκροάσασθαι τὰ σημεῖα καὶ τέρα-
 σα, ἃ ἔλεγε ὁ Κύριος. Γεγόνασιν λοιμοί, σεισ-
 μοί, φόβοι τε, πολεμοί τε, καὶ τῶν ἐθνῶν ἡ κί-
 νησις· ταῦτα πάντα ὡς περ ὄναρ δοκεῖ ἡμῖν διη-
 γεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἀκοὴ τέττων πρὸς
 ἡμᾶς, οὐδὲ αὐτὴ ἡ θεῖα. Οἱ ἐκλεκτοὶ συνα-
 γονταὶ πρὸ θλίψεως ἵνα μὴ ἰδεῖν τὴν σύγχυσιν
 τῆ θλίψεως καὶ μεγάλῳ ἐρχομένῳ εἰς τὸν κόσμον
 τὸν ἀδικόν. Ὁ ἀμνηστὴς ἡδὴ ἡγνικεν εἰς θερισμόν.
 τέλος ἔχει ὁ αἰὼν ὅτος· καὶ ἄγγελοι κατέχουσι
 τὰ δρέπανα, καὶ τὸ νεῦμα ἐκδέχοντα. Φοβησά-
 μεν, ἀγαπητοί· ὥρα ἐστὶν ἐνδομάτῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 ἥ τῆς ὁδοῦ τὸ μήκος πολὺ. Σπεύδωμεν ἐν τῇ
 ὁδῷ δύνειν. Γενώμεθα ἐρηγόροι, καὶ νήψω-
 μεν ἀπὸ τῆ ὑπνῶσεως ὡς αὐπνοί. Οὐκ οἶδαμεν ποῖα
 ὥρα ὁ δεσπότης πάσης τῆ γῆς ἔχει εἰσελθεῖν. Κε-
 φίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ἀπὸ βάρους καὶ μερίμνης τῶν
 γνήνων. Μὴ μεριμνᾶτε παντελῶς ἐπὶ τῆς γῆς,
 εἶπεν ἡμῖν ὁ Κύριος. Τὸ ἀγαπᾶν πάντας ὁμοῦ
 ἐντέταλκεν ἡμῖν· ἡμεῖς δὲ μάλλον τὴν ἀγάπην ἐδιώ-
 ξαμεν, καὶ ἐφυγὼν ἀπὸ τῆ γῆς. Ἀμαρτίαν πλη-
 θύνοντα· ἀδικία ἐκάλυψε πάντας ὁμοῦ· εἰς ἕκα-
 στος τὰ γήινα ἐπιποθεῖ, τῶν ἑρηνῶν καταφρονεῖ·
 τὰ μέλλοντα οὐδεὶς ἡμῶν ἀγαπᾷ. Ποθεῖ τῆ
 ἑρηνῶς; τὰ ἐπὶ τῇ γῆς μίσος αἰεὶ καὶ βδελύσσει,
 καὶ ἀσκησον ὡς τέλειος, καὶ πόθῃσον βασιλείαν
 ἑρηνῶν. Μὴ λογίζῃς ὅτι, ὦ μοναχέ, λέγων,
 ὅτι πολὺς ἐστὶν ὁ κάματος τῆ ἀσκήσεως, καὶ γὰρ
 εἰμι ὀλιγοσὸς καὶ ἀσθενής, καὶ οὐκ ἰσχύω τὴν ἀσκῆ-
 σαι. Ἐνώτισαι ῥήματα συμβουλίας καλλίστης καὶ
 ἀγαθῆς· κατὰ μαθεῖς ὅσα λέγω, ἀγαπητέ μου
 ἀδελφέ καὶ φιλόχρῃ. Εἰ βεληθεῖς ἀποδημεῖν εἰς
 ἑτέραν μακρὰν χώραν καὶ πατεῖδα, ἢ δύνασαι
 πρὸς δραπεῖν ὅλης ὁδοῦ τὸ πλῆθος μιᾶς ῥοπῆς,
 ἀλλὰ ῥυθμῶ τῶν βημάτων κατὰ ἡμέραν κατὰ μο-
 νὴν ἀποδημεῖς, καὶ ἀπὸ χρόνου καὶ καμάτων κατα-
 τᾷς εἰς τὴν χώραν ἣν προσδοκᾷς· ὅτι ἐστὶν ἡ

A consequeris. Cum enim res terrenæ deorsum
 ad se trahant, & passionibus oculos cordis in bel-
 lo obfuscent, hanc ob rem nos in belli confi-
 ctu improbus vincit hostis, quod terreni sumus,
 rerumque terrenarum nimium satagamus, &
 cupiditatibus serviamus. Nam quotquot su-
 mus, carissimi, terrena hodie diligimus, & in
 terris mentem nostram defixam habemus, ob
 nostram molliem atque segnitiam. Dies incli-
 nat ad vespere; tempus nostrum effluxit; nos
 B autem ob nostram incredulitatem, horam ad-
 huc matutinam esse putamus. Ecce præ fori-
 bus est regnum cœlorum, & nos interim de
 hoc nolumus audire signa & prodigia, quæ Do-
 minus prædixit. Pestilentia, terræ motus, terro-
 res, bella, ac gentium motus jam contigerunt.
 Hæc autem omnia nobis pro somniis referri
 videntur: neque quidquam commovemur eo-
 rum auditu, vel etiam aspectu. Electi ne
 videant magnam illam confusionem, at-
 C que pressuram, quæ iniquum hunc mundum
 obruet, colliguntur. Jam tempus advenit
 messis, & maturuit seges. Finem habet
 hoc seculum: & Angeli arreptis falcibus,
 nutum præstolantur. Timeamus ergo, ca-
 rissimi. Hora est jam undecima diei, &
 prolixum adhuc iter nobis superest. Ad hoc
 incumbamus, ut in via inveniamur. Sobrii
 simus, & evigilemus a somno, velut in-
 somnes. Ignoramus qua hora Dominus uni-
 D versæ terræ venturus sit. Quare a nobis onus
 atque sollicitudinem rerum terrenarum de-
 ponamus. Vetat enim Dominus sollicitos
 E esse; commendatque mutuam inter nos ca-
 ritem. At a nobis potius caritas extermi-
 nata est, & e terris profligata. Peccatis
 plena sunt omnia. Cunctos pariter occu-
 pavit injustitia. Unusquisque terrena con-
 cupiscit, & cœlestia spernit: futura diligit
 F nemo. Cupis cœlestis fieri? Sint tibi sem-
 per odio atque detestationi quæcumque res
 terrenæ: exercitationem, tanquam perfe-
 ctus, cole, & ad regnum cœleste aspira.
 Cave autem tecum cogitando sic dixeris,
 monache: Magnus in exercitatione confi-
 stit labor; ego vero pusillus sum & imbe-
 cillis, nec exercitationum laborem perfer-
 re valeo. Auribus tuis pulcherrimi optimi-
 que consilii verba percipito, & quæ tibi,
 carissime Christique amantissime frater, di-
 cturus sum, memoriæ manda. Si ad aliam
 longinquam regionem & patriam peregrina-
 ri velis, non poteris totius itineris inter-
 vallum unico temporis momento absolvere;
 sed pedetentim quotidie per multas man-
 siones proficiscens, post magnos tandem
 itineris exantlatos labores pervenies in
 eam, quam exspectabas, regionem. Sic quo-

Matth. 6.
 Joan. 18.

que de coelesti regno, & paradiso deliciarum agitur: quo per jejunia, per continentiam, & per vigiliis unusquisque pervenire potest. Siquidem continentia, lacrymæ, preces, vigiliæ, & caritas, ipsæ sunt mansiones, quæ in cœlum ducunt. Ne verearis pulchrum initium bonæ viæ suscipere, quæ ad vitam ducit. Per illam solum incedere viam velis, & promptus in te animus invenietur, eademque mox via ante pedes tuos dirigetur. Gaudens & incedens non sine oblectatione per iter illud mansiones facies. Gressus animæ tuæ per singulas mansiones reddentur firmiores. In hac via, quæ ducit ad cœlum, nullam invenies difficultatem. Dominus ipse coelestis per seipsum factus est via vitæ his, qui cum gaudio ad patrem luminum pervenire cupiunt.

Tu mihi, Christe Salvator, factus es via vitæ, ad Patrem ducens. Sola hæc gaudium in se continet, finisque ejus regnum cœlorum est. Factus es mihi, Domine Jesu fili Dei, via vitæ, & illuminatio, haufique per me ipsum ex tuo fonte dona, plenus desiderio. Facta est tua gratia in corde servi tui lux atque lætitia, dulcior in ore famuli tui super mel & favum. Facta est gratia tua in anima servi tui, velut thesaurus, paupertatem ditavit, egestatem & putredinem depulit. Facta est gratia tua servo tuo refugium & virtus, protectio & exaltatio, gloriatio & cibus totius vitæ. Quomodo ergo servus tuus, Domine, magnam caritatis & gratiæ tuæ dulcedinem filere poterit? Indignum os meum aperui: sed quo pacto lingua mea largitorem bonorum pro dignitate laudare & glorificare poterit? aut quomodo rursus ego peccator excludere audebo gratiæ tuæ fluctus in corde meo pullulantes, ac suavitate multiplicium donorum plenos? Canam gloriam cœlorum Domino, qui famulo suo dona coelestia per multiformia munera est largitus. Magnificabo gratiam tuam, Christe Salvator: in hac etenim magnificanda, ego ipse magnificabor. Non cessabo, Domine, lingua mea gratiam tuam collaudare. Non filebit mea cithara modulans cantica spiritualia. Ad te, Salvator, qui gloria es vitæ meæ, desiderio tui trahor. Tua gratia mentem meam ad sequendum te, dulcedine quadam trahit. Fiat tibi cor meum terra bona, quæ semen bonum suscipiat, illamque rore vitæ æternæ perfundat gratia tua: eademque gratia manipulum optimum e terra cor-

A βασιλεία ἡ ἐπερραίνιος καὶ τὴν τρυφῆς ὁ πατὴρ δίδειστος. Ἀλλὰ νηστειῶν, δι' ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνιῶν εἰς ἑκάστος φθάσει ἐκεί. ἐγκράτεια, καὶ δαίμωνα, καὶ προσοδύχην, ἀγρυπνία, καὶ ἀγάπη, αὐταὶ εἰσιν αἱ μοναὶ εἰς ἔρᾶν ἀπάγουσαι. Μὴ φοβηθῇς ἀρχὴν καλὴν βαλεῖν καλῆς ὁδῆς ἀναγέσης εἰς τὴν ζωὴν. Θέλῃσον μόνον τῇ βαδίσει τὴν ὁδὸν, καὶ θυρεῶν ἀπρόθυμος, παρὰ χεῖμα αὐτῇ ἢ ὁδὸς ἀδύνη. ἐνώπιον τοῦ ποδῶν σου. καὶ χαίρων καὶ βαδίζων μονὰς ποιεῖς τερπόμενος εἰς τὴν ὁδόν. διωκόμενται τὰ βήματα τῆς ψυχῆς σου κατὰ μόνω καθ' ἑκάστην. Οὐ μὴ δὲρης δυσκολίαν εἰς τὴν ὁδὸν ἢ εἰς ἔρᾶν ἀπάγουσαν. ὁ Κύριος ἐρᾶνιος αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁδὸς ζωῆς ἐγένετο τοῖς θέλῃσι μετὰ χαρᾶς ἀπερχεσθαι πρὸς τὸν πατέρα πάντων φώτων.

Εἰθέ μοι, Χειρὲ σώτερ, ὁδὸς ζωῆς ἀπάγουσα πρὸς τὸν Πατέρα. μόνῃ αὐτῇ χαρὰ ὅσιν, τέλος τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐρᾶνιος. ἐγένε μοι, ὡς δέσποτα Ἰησοῦς υἱὲ Θεοῦ, ὁδὸς ζωῆς καὶ φωτισμός, καὶ ἠντλησα δι' ἑμαυτοῦ ἐκ τῆς σῆς πηγῆς χαρίσματα, πλήρης πόθου. Εἰθέ μοι ἡ χάρις σου ἐν καρδίᾳ τοῦ δούλου σου φῶς καὶ χαρὰ γλυκυτέρα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ἐν τῷ στόματι οἰκέτης σου. Εἰθέ μοι ἡ χάρις σου ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δούλου σου ὡς θησαυρός, ἐπλήτισε τὴν πτωχείαν, ἐδίωξε τὴν πονίαν καὶ σαπείαν. Εἰθέ μοι ἡ χάρις σου, τοῦ δούλου σου καταφυγὴ, καὶ δύναμις, ἀντίληψις, καὶ ὑψώμα, καὶ καύχημα, ἐδόματα πάσης ζωῆς. Πῶς σιγήσῃ ὁ δούλος σου, Δέσποτα, ἐκ τῆς πολλῆς ἡδύτητας τῆς σῆς ἀγάπης καὶ χάριτος; καὶ διηνέφθα τὸ στόμα μου ἀναξίως, πῶς πάλιν καρτερήσῃ ἡ γλῶσσά μου ἐκ τῆς ὠφελείας τῆς ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν τὸν δοτῆρα τῆς ἀγαθῆς; καὶ πῶς πάλιν ἀποπολμῶ ἀποκλείσαι τὰ κύματα τῆς χάριτος τὰ βρύνοντα ἐν καρδίᾳ ἀμαρτωλῆ, πλήρη ὄντα γλυκύτητας ἐν τοῖς πολλοῖς χαρίσμασι. Ψαλὸς δόξαν τῷ Δεσπότῃ τῷ ἐρᾶνιῳ, τῷ δώσαντι θεράποντι τὰ ἴδια χαρίσματα ἐρᾶνια Ἀλλὰ πολλῶν χαρισμάτων. Μεγαλυνῶ τὴν χάριν σου, Χειρὲ σώτερ. ἐν τῷ ᾧ μεγαλύνειν, μεγαλύνομαι ἐν αὐτῇ. καὶ παύομαι ἐν γλώσσῃ μου ὑμνολογῶν τὴν χάριν σου, ὡς Δέσποτα. καὶ σιγήσῃ κιθάρᾳ μου μελωδῶσα μελωδίας πνευματικᾶς. ὁ πόθος σου ἐλκύει με πρὸς σε, Σωτὴρ, τὸ καύχημα τῆς ζωῆς μου. ἡ χάρις σου γλυκαίνει μου Ἀγνοίαν ἐλκυσθῆναι ὀπίσω σου. Γενέσθω σοι καρδίᾳ μου γῆ ἀγαθὴ, δεχομένη σπόρον καλόν, καὶ δροσίῃ ἡ χάρις σου εἰς αὐτὴν δρόσον ζωῆς αἰώνιος. Θεείσῃ τῇ χάρις σου δραγμὴν καλὴν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς καρ-

δίας κατάνυξιν, προσκύνειν, ἀγιασμόν, τὰ ἀρε-
τά σοι πάντοτε. Ἐπίσχεσον ψυχήν μου εἰς τὴν
μάνδραν τοῦ ἀδείσθης τῆς τρυφῆς σὺν προβάτων ἀ-
ρεθύντι. ὁρεθεῖν ἡ ψυχή μου ἐν τῷ φωτί.
Ἐμῖνο μὲν τὸ πρόβατον ὁρεθὲν εἰς τὰς ὤμους
ἐβάστασας. ταύτην δὲ τὴν ἀναξίαν ψυχὴν ἁγί-
χειρός σε ἔλκυσον, καὶ πρόσφερε ἀμφοτέροις τῷ
ἀχράντῳ σε καὶ ἀθανάτῳ Πατερί. ἵνα λέγω ἐν
τρυφῇ τοῦ ἀδείσθης, μὲν πάντων τῶ ἀγίων. δόξα
Πατρί ἀθανάτῳ, προσκύνεις τῷ δώσαντι χα-
ρίσματα ἑράνια τῷ ὑπελεῖ, ἵνα αὐτὸς προσφέρῃ
δραχμὴν δόξης τῷ βασιλεῖ τῶ ἀπάντων εἰς τὰς
αἰῶνας. ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙ' ΕΚΑΤΟΝ.

ΠΩΣ ΚΤΑΤΑΙ ΤΙΣ ΤΗΝ
ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΝ.

ΚΕΦΑΛΗ' Α.

Αρχὴ καρποφροσύνης, ἀνδρός. καὶ ἀρχὴ ταπεινο-
φροσύνης, ὑποταγῆς ἐν Κυρίῳ. Καρπὸς δὲ
ὑπακοῆς, μακροθυμία. μακροθυμία δὲ ἐστὶ τῆ ἀλά-
πης καρπός, ἀγάπη δὲ ἐστὶ σύνδεσμος τῆ τελειότητος.
τελειότης δὲ ἐστὶν τῆς ἐντολῆς Θεοῦ. ἡ δὲ ἐντολή ἐστὶ
Κυρίου ἐν τῇ λαύῃ, φωτίζουσα ὀφθαλμούς. ὀφθαλ-
μοὶ δὲ πεφωτισμένοι ἔξελκυσον τὰς ὁδοὺς τῶ ἀνομιῶν.
Ἐγὼ οὖν σοι ἡ ταπεινοφροσύνη, κατέδρα καὶ
ἐβίβλημα ἀποκρίσεως. Λαλιά δέ σοι φαδρά ἐν
παρασηγοίᾳ ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ. Εἶπε γὰρ ὁ Σω-
τήρ. ἔσεσθε τέλειοι, καθὼς ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ
ἐράνιος τέλειός ἐστι. Πόθεν δὲ φανερά ἐστὶ ἡ
ὑψηλοφροσύνη, ἡ ἐστὶν ἀνυπότακτος, ἀνήκοός ἐστι καὶ
ἀπειθής, τῷ ἰδίῳ λογισμῷ συσπαγομένη; Ἡ
δὲ ταπεινοφροσύνη ὑπήκοός ἐστιν, ὑπειθής, ἐπει-
κὴς, ἀπονέμουσα τιμὴν μικροῖς τε καὶ μεγάλοις.
Ὅ ταύτην κακῆτιμῶς, πιεσύνω ὅτι τῷ μισθῶν λή-
φεται τῷ Κυρίῳ μὲν ζωῆς αἰώνιας.

ΚΕΦ. Β.

Εὰν δύο οἰκεῖτε ἐν κελίῳ ἐνὶ, ὡρσεύχετε
ἑαυτοῖς ἀκείως, εἰδότες ὅτι ὁ Κύριος ἐν
μέσῳ ὑμῶν ἐστίν. αὐτὸς γὰρ εἶρηκεν, Ὅπως εἰσὶ
δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἔμει-
νι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὡς ἀνά-
ξιοι, ἔχοντες ὀργισμὸν αὐτῶν. ἀλλ' αὐτὸς, ὡς Θεός,
καὶ τὰς ἐνθυμήσεις καὶ τὸ ἔργον ἑκάστος εἶδεν

Adis metat compunctionem, adorationem,
sanctificationem, cuiusmodi semper tibi sunt
gratissima. Convertite meam animam cum
ove illa inventa ad ovile Paradisi delicia-
rum. Anima mea in illo lumine invenia-
tur. Et sicut ovem illam inventam in hu-
meros tuos sustulisti; ita quoque indignam
hanc meam animam ad te manu tua trahere,
offeratque utramque immaculato atque im-
mortali Patri: ut cum omnibus sanctis in
deliciis illis Paradisi dicam: Gloria Patri
immortali: adoratio ei, qui coelestia dona
vili atque abjecto contulit, ut gloriæ drach-
mam ipse offerat Regi universorum in se-
cula. Amen.

EJUSDEM SANCTI PATRIS
EPHRAEM SYRI

CAPITA CENTUM.

QUOMODO QUIS HUMILITATEM
SIBI COMPARET.

CAPUT I.

Initium fructificationis est flos: & prin-
cipium humilitatis est subjectio in Do-
mino. Fructus vero obedientiæ est longani-
mitas. Longanimitas autem caritatis fructus
est: at caritas perfectionis vinculum exi-
stet. Perfectio autem, observatio mandatorum
Dei. Præceptum porro Domini lucidum, *Psal. 8.*
illuminans oculos. Cæterum oculi illumi-
nati vias iniquorum effugiunt. Sit ergo tibi
humilitas sedes & pallium responsionis.
Loquela autem clara sit in salutatione in
caritate Dei. Ait enim Salvator: *Estote Matth. 5.*
perfecti, sicut Pater vester cælestis perfectus
est. Unde enim clara esse queat superbia,
quæ est inobediens, nec vult audire quem-
quam, aut ab aliquo persuaderi; sed proprio
sensu ducitur? Humilitas vero obediens est,
persuasui facilis, mitis, honorem parvis
æque ac magnis deferens. Quam qui posse-
derit, credo eum a Domino mercedem
accepturum simul cum vita æterna.

CAP. II.

FSi bini unam eandemque cellam inhabi-
taveritis, diligenter vobis ipsis attendi-
te, scientes Dominum esse in medio ve-
strum. Ipse enim dixit: *Ubi cumque congre-*
gati fuerint duo aut tres in nomine meo, ibi
ego sum in medio eorum. Et si enim nos, vel-
ut indigni, non videmus ipsum; ipse ta-
men, ut Deus, etiam cogitationes ac opus

Matth. 18.

Psal. 43.
Hebr. 4.

cujusque novit, & intuetur : cui gloria in A
secula seculorum . Amen .

CAP. III.

ap. Sirach.
3.

AUdivimus Sapientiam dicentem : Homi-
ni fornicario omnis panis dulcis : non fa-
tigabitur donec compleverit . Homo qui trans-
greditur lectum suum , dicens in animo suo :
quis me videt ? quem vereor ? tenebræ circum-
dant me , & parietes cooperiunt me , & ne-
mo circumspicit me : peccatorum meorum non
memorabitur Altissimus . Oculi hominis , timor
ejus : nec intelligit , infinitis partibus oculos Do-
mini lucidiores esse sole , circumspicientes omnes
vias hominum , & intuentes absconditas par-
tes . Antequam crearentur , omnia sunt ei co-
gnita ; sic & postquam perfecta fuerint . Hic
in plateis civitatis vindicabitur ; & ubi non pu-
tauit , apprehendetur .

CAP. IV.

Dilecte frater , si pietatis ac religionis
studium delegeris , attende , ne for-
te malignus sub pietatis prætextu alienam
tibi cogitationem suggerat atque inducat :
id est , inanis gloriæ , atque superbiæ : ut
dum non vis cum fratribus laborare . Ope-
rare igitur , sicut & cæteri confratres tui
concorditer , pietatemque tuam serva . Nam
pigrizia pietatem evertit , nomenque con-
tumeliosum possidenti illam affert . Conjun-
ge ergo studio atque scientiæ pietatem : &
verus religiosus eris .

CAP. V.

5 ap. Sirach.
16.

Carissime , si tibi humilitatem compa-
raveris , diligenter attende , ne for-
te per insidias in viam te alienam traducat
inimicus , dum aliquid suorum ipse sugge-
rit : sicut ait Sapientia : Non dicas : a Domi-
no abscondar , & ex summo quis me audiet ?
In populo magno non ero in memoria : quæ est
enim anima mea in tam immensa creatura ?
Ipse vero adjungit , dicens : ecce cælum cæli ,
Domini est : abyssus & terra in visitatione ejus
commovebuntur : montes simul , & fundamen-
ta terræ , cum conspexerit illa , tremore con-
cutientur . Oportet ergo humilitati fidem con-
jungere , ut humilitatis sulcos rectos efficere
possis .

Frater

καὶ ἐφορᾷ . ὃ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰ-
ώνων . ἀμήν .

ΚΕΦ. Γ.

ΗΚέσαλμν τῆ Σοφίας λεγέσης . Ἀνδρώπῳ
πόρῳ πᾶς ἄρτος ἡδύς , & μὴ κοπάσῃ
ἕως ἀντελευτήσῃ . ἄνθρωπος πρὸς ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς
κλίνης αὐτοῦ , λέγων ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ , Τίς με
ὀρᾷ ; τίνα ἀλαβῆμα ; σκότος κύκλῳ , καὶ οἱ τοῖ-
χοί με καλύπτουσιν , καὶ ὁδεῖς με ὀρᾷ , τὸ ἁμαρ-
τιῶν μου & μὴ μνησθῇ ὁ ὑψίστος . καὶ ὀφθαλμοὶ
ἀνθρώπων , ὁ φόβος αὐτοῦ . καὶ οὐκ ἔγνω ὅτι οἱ
ὀφθαλμοὶ Κυρίου μυριοπλάσιον ἢ λίαν φωτεινότε-
ροι , ἐπιβλέποντες πᾶσας ὁδὸς ἀνθρώπων , καὶ
κατανοῶντες εἰς τὰ ἀπόκρυφα μέρη . πρὶν κηλοῦ-
ναί τε πάντα ἔγνωσαν αὐτῷ , ὥντως καὶ μὴ τὸ συν-
τελεσθῆναι . ἕως ἐν πλατείᾳ πόλεως ἐκδικη-
θήσεται . καὶ ὃ ἔχ ὑπονόση , τριασθήσεται .

ΚΕΦ. Δ.

ΑΓαπητὲ ἀδελφε , εἰὰν ἐπιλέξῃς σεαυτῷ
ἀλάθειαν , νῆφε , μήποτε ἀπὸ τῆς ἀλα-
θείας πρὸς ἀλήθειαν ὁ πονηρὸς τὸ ἄλλοτερον λογισ-
μὸν , τετέστι τὴν κενοδοξίαν καὶ ὑψηλοφάνειαν , ἐν
τῷ μὴ βεβαιοῦν συγκαταίταται τοῖς ἀδελφοῖς . ἀλλ'
ἐργασαίτω κατὰ ἴκον καὶ οἱ ὁμόφυχοί σου ἀδελφοί ,
καὶ τὴν ἀλάθειάν σου φύλαττε . ἡ γὰρ ὀκνησία τὴν
ἀλάθειαν καταλύει , καὶ ὄνομα ἐπονεΐδισον ἐπιφέ-
ρει τῷ κτησαμένῳ αὐτήν . συζῶνυε ποιῶν τὴν
ἀλάθειαν τῇ συνέσει καὶ τῇ γνώσει , καὶ ἔσῃ ἀλη-
θινὸς ἀλαβής .

ΚΕΦ. Ε.

ΑΓαπητὲ , εἰὰν κτίσῃ σεαυτῷ ταπεινοφροσύ-
νῳ , πρὸς σεχὲς σφοδρῶς , μήποτε μεθο-
δεύσῃ σε ὁ ἐχθρὸς , καὶ μεταστήσῃ σε εἰς ὁδὸν ἀ-
λοτείαν ἐν τῷ αὐτῷ ἀποβάλλειν τι τῶν ἰδίων .
καθὼς ἡ Σοφία λέγει . μὴ εἴπῃς , Ἀπὸ Κυρίου
κρυβήσομαι , καὶ ὅτι ὑψίστος τίς μου ἀκρότης ; ἐν λαῷ
πλείονι & μὴ μνησθῶ . τίς γὰρ μου ψυχὴ ἐν
ἀμετρήτῳ κτίσῃ ; Οὐδὲ ἔτι ἐπάγῃ λέγων . ἰδὲ
ὁ ἔρανος τῶν ἔρανῶν , τῶν Κυρίων . ἄβυσσος καὶ γῆ
ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ σαλευθήσονται . ἅμα τε
ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς , ἐν τῷ ἐπιβλέψαι
εἰς αὐτὰ , τρόμῳ συσείονται . Δεῖ οὖν συζῶ-
νύναι τῇ ταπεινοφροσύνῃ τὴν κρίσιν , ὥπως ὀρθο-
πομήσῃς τὰς αὐλάδας τῆς ταπεινοφροσύνης .

Ἀδελ-

ΚΕΦ. 5.

A

Α Δελφός τις εἰσῆλθον εἰς κοινόβιον, θέλων
 ἡγεοῦσθαι μοναχός· ἐβλήθη δὲ μείναν εἰς
 κελλίον μὲν μείζοντα· καὶ μὴ ἡμέρας τινὰς πο-
 λεμῶναι ὑπὸ τοῦ λογισμῶ, εἶπεν· ὅδε ἀναπαύο-
 μαί εἰ μὴ τὰς τῶν ἀδελφῶν· ἄλλος οὖν ἀδελ-
 φός πρὸς αὐτὸν, λέγων· ἄραγε εἰ περὶ ἐπείρας
 βαρβάρους, καὶ πρὸς ὁδοῦς, οἷα δ' ἡποτε βαρβάρῳ
 εἰπεῖν εἶχες; ὅτι εἰ θέλω μετ' αὐτῶν ἀγῶναι; καὶ
 ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφός καὶ κατακυριεύσας ἐπὶ τῷ
 λόγῳ, ἔβαλε μετάνοιαν, λέγων, συγχώρησον.

ΚΕΦ. 6.

Εἰπε πάλιν· Ὅτι ὁ θέλων ἡγεοῦσθαι μο-
 ναχός, καὶ ὑβρίν καὶ ἔξιδένωσιν καὶ ζημίαν
 μὴ ὑποφέρων, εἰ δύναται ἡγεῖσθαι μοναχός.

ΚΕΦ. 7.

Εὰν ἔλθῃ τις εἰς τὴν μονήν βίον ἀπλῆτος
 τῷ λογισμῷ, μηχανᾶται ὁ ἐχθρὸς προ-
 σάψαι αὐτῷ τὴν παρρησίαν καὶ ἀναδείξαι· εἰ δὲ
 ἐν τῇ δουλαθείᾳ ἔλθῃ εἰς τὴν μοναχὸν, ὑποβάλ-
 λει καὶ τὸν, εἰς πειρασμόν· καὶ κατὰ δουλασίαν δι-
 δωσιν αὐτῷ ποροθυμίαν εἰς ἀσκήσιν, ἣν εἰ δύναται
 ἐκτελεῖν· ὁ δὲ φοβούμενος τὸ Κύριον ἐν ἀληθείᾳ,
 ὁ δὲ τῷ πρῶτῳ, ὁ δὲ τῷ δευτέρῳ λογισμῷ
 συναπαχθίσεται· εἰ δὲ καὶ ποροληφθῇ ἐν τῇ τῷ
 δαμόνων ἀπάτῃ, ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, ὃν ἡγάπη-
 σεν ἐν ἀληθείᾳ, φωτίσει αὐτὸν τὴν καρδίαν τῶν
 ποροληφθέντων εἰς ὁδὸν δουλείας· ὁ δὲ ἀναγής καὶ
 ἀνάγκητος ἔπω πεπίστευκεν, ὅτι ἔσται κρίσις·
 ὁ δὲ ὁ τετυφωμένος καὶ ἀλαζών, καὶ εἰ ἀπὸ Θεοῦ
 δουλασμένος· μέγα γὰρ ἐαυτὸν ἡγείσεται· εἰ δὲ
 οὖν ὁχλήσῃ σε τὸ πάθος τῆς οἰήσεως, εἰπὼν
 πορὶς τὴν πολεμῶντά σε, Πόρρω ἀπ' ἐμοῦ ἔγωγε,
 πορὶς ἐν λογισμῷ· τίς εἰμι ἐγώ; ἢ ποῖαν ἀρε-
 τὴν καταρτίσωμαι, καὶ ποιῶντα μοι ὑποβάλλεις;
 οἱ ἅγιοι, οἱ μὲν ἐλιδάσθησαν, οἱ δὲ ἐπιδάσθησαν,
 ἐπειράσθησαν, ἐν φόβῳ μακάρας ἀπέθανον· τί δὲ
 λέγω περὶ ὁμοιοπαθῶν ἀνθρώπων; αὐτὸς ὁ τῷ
 ὅλῳ Δεσπότῃ σαυρὸν ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς, ἀ-
 χύντης καταφρονήσας· εἰ γὰρ ὁ ἐν ἀμαρτίαις ζή-
 σας τὴν ἀπαντα χρόνον τῆς ζωῆς μου, τί ἀπολογή-
 σομαι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως; καὶ ἐν τῷ ἐκδικήσῃ
 ἀπὸ σε τὴν ὑψηλοφροσύνην· εἰ δὲ καὶ κατάρτι-
 σας, νόει ὅτι ὅδε εἰς ἰδίας δουλείας· καὶ τὴν
 λέ-

CAP. VI.

F Rater quidam ingressus est coenobium,
 cupiens fieri monachus: voluit autem
 manere in eadem cella cum seniore. Et post
 aliquot dies a cogitationibus impugnatus,
 dixit: nequeo manere cum hoc fratre. Alius
 ergo frater admonebat eum, dicens: an si
 incidisses in barbaros, traditusque alicui bar-
 baro esses, dicere posses: nolo cum illo ver-
 fari? Et hæc audiens frater, punctusque
 verbis istis, poenitentiam egit, dicens:
 Ignosce.

CAP. VII.

Dixit rursus: Qui cupit fieri monachus,
 nec potest contumelias ac contemptum
 poenasque sufferre, nequit esse monachus.

CAP. VIII.

S I quis solitariam vitam amplexus sit
 cogitatione simplici; conatur ei ini-
 micus libertatem & impudentiam adjunge-
 re. At si pio ac religioso animo ad mona-
 chum venerit, suggerit etiam huic; & si-
 quidem sit juvenis, per speciem pietatis
 suppeditat studium & alacritatem ad ea
 exercenda, quæ præstare non possit. Qui
 autem vere timet Dominum, neque a
 prima cogitatione, neque a secunda se
 abripi patietur. Si vero etiam demonum
 fraude præoccupatus fuerit, timor Domini,
 quem in veritate dilexit, cor ejus illumi-
 nabit, ut ambulet per viam rectam. At
 qui impudens est & inverecundus, non-
 dum credit fore judicium: sicut neque su-
 perbia elatus & arrogans, & qui non pro-
 pter Deum colit religionem ac pietatem;
 magnum quippe seipsum existimat. Si ergo
 te turbet affectio propriæ existimationis, dic
 ad eum, qui te impugnat: Longe recede a me,
 cogitatio mala. Quis ego sum? aut quam vir-
 tutem excolenti mihi ista suggeris? Sanctorum
 alii lapidati sunt, alii secti sunt, tentati sunt,
 in occisione gladii mortui sunt. Sed quid
 dico de hominibus iisdem affectibus obno-
 xiis: quando ipse universorum Dominus
 crucem propter nos subiit, confusione con-
 tempta? Ego autem, qui ætatem omnem
 vitæ meæ in peccatis traduxi, quam in die
 judicii rationem reddam? Et sic a te super-
 biam fugabis. Si autem & bene egeris, hoc
 non propriis adscribendum viribus puta;
 secundum illius dictum: Non ego autem, 1. Cor. 15.

Hebr. 11.

Matth. 12.

sed gratia Dei mecum. Si porro etiam impudentia te vexet, opera tua tecum expendens, dicito: Tantis ego malis sum obnoxius, & quo pacto audebo aperire os meum? Domino dicente, quod etiam de verbo otioso reddituri sint rationem homines in die iudicii. Convenit igitur procidere Domino secundum eum, qui ait: Domine omnipotens, Deus patrum nostrorum Abraham, Isaac, & Jacob, justique seminis eorum: qui fecisti coelum & terram cum universo ornatu eorum: qui vinxisti mare verbo iussionis tuae: qui claudens abyssum, figillasti eam terribili & glorioso nomine tuo: quem cuncta reformidant, ac tremunt a facie virtutis tuae: quia immensa est magnificentia gloriae tuae, & intolerabilis ira comminationis tuae super peccatores, immensaque ac impervestigabilis misericordia promissionis tuae. Tu enim es Dominus misericors, longanimis, & multarum miserationum, ac super hominum malitia dolens. Tu Domine secundum multitudinem bonitatis tuae, cum justus Deus sis, non posuisti poenitentiam iustis, Abraham, Isaac & Jacob, qui non peccaverunt tibi; sed super me peccatorem posuisti poenitentiam, quia peccavi super numerum arenae maris. Multiplicatae sunt iniquitates meae, & non sum dignus oculos attollere, atque intueri altitudinem coeli: & quae sequuntur. Ut & timor ipse, atque obsecratio repellant a te impudentiam.

CAP. IX.

Dan. 3.

FRater quidam vanis impugnabatur cogitationibus, quasi jam aliquem in virtutibus fecisset progressum. Qui cum vellet superbiae cogitationem superare, ad lebetem succensam admovebat manum, sic secum loquens: Ecce ardes, noli amplius superbire. Videmus enim, quod cum tres pueri in medio ardentis flammæ confisterent, nullus eorum elato corde fuerit, sed multa cum humilitate Deum collaudantes, glorificarunt in medio fornacis, dicentes: In animo contrito, & in spiritu humilitatis suscipiamur coram te. Tu autem in relaxatione ac remissione consistens, superbis & extolleris? Atque ita superbiae daemonem superabat.

A λέγοντα· ὅτι ἐγὼ ὢ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σὺν ἐμοί. Εἰ δὲ καὶ ἡ ἀνάγκη ὀχλήσῃ σε, ἀναλογισάμενός σε τὰ ἔργα, εἰπέ· ποσῶν κακῶν μέποχος ὑπάρχω, καὶ πῶς πολυησώ ἀνοίξαι με τὸ στόμα; ὁ Κυρίε εἰπόντος· ὅτι καὶ πρὶν ἀργῶ λόγῳ ἀπολογίαν δώσωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Δέον ἐστὶν οὖν πρὸς τὸν Κυρίον, καὶ τὸν λέγοντα· Κύριε, παντοκράτωρ ὁ Θεὸς τοῦ πατέρων ἡμῶν, ὁ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακώβ, καὶ τῶ ἀπέρματος αὐτῶν ὁ Δικαίος, ὁ ποιήσας τὸ ἔργον καὶ τὴν γῆν σὺν παντί τῷ κόσμῳ αὐτῷ, ὁ πεδήσας τὴν θάλασσαν τῷ λόγῳ τοῦ φοβεράματος σε, ὁ κλείσας τὴν ἄβυσσον, καὶ σφραγισάμενος αὐτὴν τῷ φοβερῷ καὶ ἐνδόξῳ ὀνόματί σε, ὃ πάντα φείσεται καὶ τρέμει ἀπὸ προσώπου δυνάμεώς σε· ὅτι ἄσπετος ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς δόξης σε, καὶ ἀνύποιστος ἡ ὀργὴ τῆς ἐπὶ ἁμαρτωλῶς ἀπειλῆς σε· ἀμέτρητόν τε καὶ ἀνεξιχνίαστον τὸ ἔλεος τοῦ ἐπαγγελίας σε. Σὺ γάρ εἰ Κύριος ἀσπλαγχνος, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ κακίᾳ ἀνθρώπων. Σὺ, Κύριε, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ χρηστότητός σε, καὶ σὺ ὁ Θεὸς Δικαίος ὢν, ὅτι εἶδες μετάνοιαν δικαίους τῶν Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, τοῖς ἔχοντες ἡμαρτηκόσι σοι, ἀλλ' εἶδες μετάνοιαν ἐπ' ἐμοί τῷ ἁμαρτωλῷ, διότι ἡμαρτον ὑπὲρ ἀειδήμους ψάμμεθα θάλασσης. Ἐπλήθυναν αἱ ἀνομίαι μου, Κύριε, καὶ ὅτι εἰμὶ ἄξιος ἀπένισαι καὶ ἰδεῖν τὸ ὕψος τῆς ἔρανης. καὶ τὰ ἔθνη· ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ φόβος καὶ ἡ δέησις ἐκδιώξωσιν ἀπὸ σε τὴν ἀνάγκην.

ΚΕΦ. Θ.

E**A** δελφός τις ἐπολεμεῖτο ὑπὸ λογισμῷ ματαίᾳ, ὡς ἥδη φησὶν καταρρώσαντος αὐτοῦ εἰς τὰς ἀρετάς. ὁ δὲ θέλων νικῆσαι τὸν ὑψηλοφροσύνης λογισμόν, τὴν χεῖρα ἐαυτοῦ ποσὴν γινεῖν ὑποκάτω τοῦ λέβητος τοῦ ὑποκαυμένου, καὶ ἔλεγε αὐτῷ, ἰδὲ καὶ ἡ, μηκέτι ὑψηλοφρονεῖ. Ὁρῶμεν γὰρ ὅτι τρεῖς παῖδες μέσον τοῦ καυμένου φλογὸς ὑπῆρχον, καὶ ὁδοὺς αὐτῶν ἐπήρθη τῇ καρδίᾳ, ἀλλ' ἐν ταπεινοφροσύνῃ πολλῇ ὑμνῶντες, τὸν Θεὸν ἐδόξαζον ἐν μέσῳ τοῦ καμίνου, λέγοντες, ἐν ψυχῇ σωπετριμμένη καὶ πονύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεθα ἐνώπιόν σε. καὶ σὺ ἐν ἀνέσει ἱσάμενος, ὑψηλοφρονεῖς; καὶ ἐν τῷ ἐνίκῳ τῷ ὑψηλοφροσύνης δαίμονα.

ΚΕΦ. Ι.

A

CAP. X.

Εἂν ὁρεθῇ ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ φιλοπο-
νῶν πλεονεκτήσας εἰς πᾶς ἀρετὰς, μὴ τις
αὐτὸν ἔχθρηνεῖτω, ὅμως προσλαμβάνεσθαι καὶ τὰς
τοιούτους, ὅτι καὶ Θεὸς ὁράεσσι καὶ τῆς συν-
οδίας χρησιμοί. καὶ πειδέτω, ἡμᾶς αἱ δύο πα-
ρεμβολαί, ἡ τῇ Ἑβραίων καὶ ἡ τῇ Ἀλμοφύλων,
καὶ Δαβὶδ μονομαχῶν μὲν Γολιάθ. ἅμα δὲ καὶ
οἱ πεπαισμένοι ἐν τῷ ναυαγίῳ τῆς θαλάσσης, καὶ
ἡμεῖς δέντες χάριν τῷ ὁρεθέντος σὺν αὐτοῖς δι-
καιοῖς. καθὼς γέγραπται. Μὴ φοβῇ Παῦλε. Καί-
σαρὶ σε δεῖ πρᾶσθαι. καὶ ἰδὲ, κεχαρίσθαι σοι
ὁ Θεὸς πάντας τὰς πλεόντας μετὰ σοῦ.

ΚΕΦ. ΙΑ.

Αἰδέομαι ἐπολεμεῖν τῷ ἔχθρῳ ἀπὸ κοινο-
βίης, λαβόντος αὐτὸν τὸ χῆμα. καὶ προσ-
έφερον αὐτῷ οἱ λογισμοὶ ἡ πόδινγμα τοιοῦτο.
κατανόησον, φασὶ, τὰ λάχανα καὶ κήπευ. καὶ ἴδε,
ὅτι εἰ μὴ ἀνασπᾷ ἐκ τῆς γαστρὸς ὁ ταύτην
φιλοκαλῶν τὰ φυτὰ, καὶ καταφυτεύσῃ εἰς ἕτε-
ρον τόπον, οὐκ εἰδῶσιν εἰς ὕψος. Οἱ οὖν ἀδελ-
φοὶ διεκρίνετο τῷ λογισμῷ, λέγων. μὴ εἰς
τέλος ἀνασπᾷ ὁ κηπευτὸς ἐκ γαστρὸς τὰ ἐ-
παρμημένα ἐν αὐτῇ; ἔχῃ ἔα, φησὶν, ἐν τῷ
αὐλακί, ἀδύναται ἀναθρεῖσθαι. πλὴν τὰ ἀνα-
σπώμενα οὐκ ἀσφαλῆ, ὡς τὰ ἐπὶ τῷ τό-
πῳ παραμένοντα. Γενεῖ οὖν σὺ εἰς τὸ μὴ ἀνα-
σπᾷς. Καὶ ἐν τούτῳ ἐνίκα τῷ λογισμῷ, τῇ
χάρτι συσχερμασμένης.

ΚΕΦ. ΙΒ.

E

CAP. XII.

Αγαπήτε, εἰ μὴ ἡρετίσω εἰς κοινόβιον ἡσυχά-
σαι, ὅρα μήποτε βάλῃ σοι ὁ λογισμὸς
πανουργίαν πλεονεκτήσας πικρίαν, ἐν τῷ λογίζε-
σθαι σε καὶ λέγειν. ὅτι πολλὰ μὲν μισθάρια κα-
ταλύω, ἢ τῷ ἔργῳ μου, ὅσον ἐν ἐσθί. Μὴ οὖν ἐνε-
κὰ βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τῷ Θεῷ. Εἰ μὴ
γὰρ τοιοῦτα παραλογίζῃ, οὐκέτι καὶ ἀγάπην πει-
πατεῖς. ἀλλὰ μάλλον ἀκρόσωμεν τῇ σωτηριώδους
φωνῆς λεγούσης. τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος
καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
αὐτοῦ, διδόναι αὐτοῖς ἐν καρπῷ τῇ τροφῇ; μακά-
ριος ὁ δούλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ δι-
ρήσῃ ὅτιως ποιεῖντα. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ
πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῷ καταστήσῃ αὐτόν. Εἰ μὴ
εἴπη

Σi inventus fuerit homo laboriosus, atque
abundantius ac diligentius virtutes ex-
colens; nemo ipsum contemnat; sed tales
complecti oportet: quoniam & Deo accepti
sunt, & conventui utiles. Persuadeantque
id nobis duo illa castra, Hebræorum nimi-
rum, & Alienigenarum, ac David cum
Goliath in singulare certamen descendens:
simulque qui naufragio maris perierunt, &
qui salvati sunt propter justum inter eos
reperitum, sicut scriptum est: *Ne timeas,*
Paule: Casari te oportet assistere: & ecce do-
nabit tibi Deus omnes, qui navigant tecum.

1. Reg. 17.

Act. 27.

Κ Rater quidam, postquam habitum ac-
cepisset, de exeundo e cœnobio impu-
gnabatur, adducebantque ei cogitationes
exemplum ejusmodi: Considera, ajebant,
horti olera, & vide, quod nisi ex areo-
la plantas extraxerit, qui hunc excolit,
alioque in loco inferuerit; in altum non ex-
crescent. Frater ergo cogitationi responsum
dabat tale: Numquid penitus evellit hortu-
lanus ex area quæ in ea sata sunt? Nonne
finit in sulco, respondebat, quæ nutrire
potuerit? verumtamen quæ evelluntur, non
ita sunt in tuto, ut ea, quæ in loco rema-
nent. Esto igitur & tu unus ex iis, qui
non evelluntur. Atque ita, cooperante gra-
tia, vincebat cogitationem.

E

CAP. XII.

Κarissime, si in cœnobio vitam quie-
tam delegeris, vide, ne forte inji-
ciat tibi cogitatio versutiam, quæ amari-
tudinem augeat, dum tecum cogitas & di-
cis: multa quidem mercede hic dego, at
cibus meus nullus est. Ne igitur propter
escam relinquas opus Dei. Nam si ejus-
modi cogitas, non amplius secundum
caritatem ambulas. Quin potius salu-
tarem audiamus vocem, quæ dicit:
Quis putas est dispensator fidelis & pru-
dens, quem constituit dominus super fa-
miliam suam, ut det illis in tempore
escam? Beatus ille servus, quem, cum ve-
nerit dominus ejus, invenerit sic facientem.
Amen dico vobis, quoniam super omnia,
quæ possidet, constituet illum. Quod si di-
xerit

Luc. 12.

xerit piger servus ille in corde suo, moram facit dominus meus; & caperit percutere conservos suos, & edere, & bibere cum ebriis; veniet dominus servi illius in die, qua non exspectat, & hora, qua nescit; & dividet servum illum, partemque ejus cum hypocritis ponet. Ibi erit fletus, & stridor dentium. Relinquamus igitur Domino, & non judicemus conservum nostrum, quem communis dominus constituit dispensatorem. Omnes ei rationem reddituri sumus, reddetque singulis secundum opera sua.

Matth. 16.
Rom. 25.

CAP. XIII.

FRater quidam dixit: Precabar Deum, ut gratiam largiretur operi manuum mearum: totumque ex eo cœnobium, sive monasterium, nutriebatur. Nonne gaudium mihi in hoc erat?

CAP. XIV.

OEconome, Apostolum dicentem audisti: *Qui præest, in sollicitudine*. Et, *nemo adolescentiam tuam contemnat*. Vide ergo, ne forte sensualiter adhortatione utaris. Ait enim alibi: *neque ut dominantes in clero, sed forma facti gregis. Et cum apparuerit Princeps pastorum, percipietis immarcescibilem gloriæ coronam*. Rursusque dicit: *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi*. Superbia enim a fidelibus aliena est, secundum illud: *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam*.

Rom. 12.

1. Tim. 4.

1. Petr. 5.

1. Cor. 12.

Jacob. 4.

CAP. XV.

Carissime, si spiritus acediæ molestus tibi fuerit, ne abstraharis acediæ tædii que cogitatione; sed in quo te Deus constituit loco, persiste, memor desiderii, quod erga Deum habebas, quando ab initio ad januam monasterii advenisti: idemque desiderium usque ad finem retineamus, ne forte superveniat nobis quod dictum est: *Et comedit Jacob, & saturatus est, recalcitratque dilectus, incrassatus, impinguatus, dilatatus: & dereliquit Deum factorem suum, & recessit a Deo salvatore suo*. Sustine igitur Dominum interea, quemadmodum pugil vincens

Deuter. 32.

Aἔπη ὁ ὀκνηρὸς δούλος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· ὅτι χρονίζει μετ' ὁ κύριος· καὶ ἀρξήται τύπαιν τὰς συνδούλους αὐτοῦ, ἐοθίειν τε καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθύοντων· ἥξει ὁ κύριος τῷ δούλῳ ἐκείνῳ ἐν ἡμέρᾳ ἣ ἔ' προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ἣ ἔ' γινώσκει· καὶ διχοτομήσει τὸν δούλον ἐκείνον, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει. ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Καταλείψωμεν οὖν ἡμεῖς τῷ κυρίῳ, καὶ μὴ κρινώμεν τὸ σύνδουλόν ἡμῶν, ὃν ἔπαξεν ὁ κοινὸς δεσπότης οἰκονομεῖν. Πάντες γὰρ αὐτῷ δώσομεν λόγον, καὶ ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ.

B

ΚΕΦ. ΙΓ.

Aἑλφός τις εἶρηκεν· πυχόμην αὖ τῷ Θεῷ, ἵνα δεδῶκη χάριν τῷ ἐργοχειρῶ με, ἐὼς ὅλον τὸ κοινόβιον ἥτοι μοναστήριον ἔξ αὐτοῦ ἀνατρέφετο· ἔχι χαρά μοι ὑπῆρχεν ἐν τέτῳ;

ΚΕΦ. ΙΔ.

Oἰκονόμε, ἦκουσας ἔ' ἀποστόλου λέγοντος· ὁ πρῶτος ἀνδρὸς, ἐν πνεύματι· καὶ, μηδεὶς σε τῇ νεότητι καταφρονεῖτω. Ὅρα οὖν μήποτε ἐμπαθῶς χεῖρῃ τῇ πνευματικῇ. λέγει γὰρ καὶ ἐν ἑτέρῳ· μὴ ὡς κατακυριεύοντες ἔ' κλήρῳ, ἀλλὰ τύποι ἡμόθυμοι ἔ' ποιμνίας· καὶ φανερωθέντος ἔ' ἀρχιεπισκόπου, κομιεῖτε τὸ ἀμαράντινον τῆς δόξης σέφανον. Καὶ πάλιν λέγει· μίμηταί με γίνεσθε, καθὼς καὶ ὁ Χριστός. Ἡ γὰρ ὑποσηφασία ἀλλοτεία τυγχάνει τῶν πνευμάτων· καὶ τὸ λέγονται· ὁ Θεὸς ὑποσηφάνοις ἀντιτάσσει, παπαιοῖς δ' ἐδίδωσι χάριν.

E

ΚΕΦ. ΙΕ.

Aγαπητέ, εἰ ἂν πνεῦμα ἀκηδίας ἐνοχλήσῃ σε, μὴ συναπάγῃς τῷ λογισμῷ τῇ ἀκηδίας· ἀλλ' ἐμμονε ἐν ᾧ σε κατέστησεν ὁ Θεὸς πόσιον, ἀναλογιζόμενος τὸ πόσιον ὃν εἶχες πρὸς Θεόν, ὅτε ἔξ ἀρχῆς πρεμένῃς πρὸς τὸ θύραν ἔ' μοναστηρίου, καὶ τὸ αὐτὸν πόσιον χῶμεν ἄχρι τέλους, μήποτε ἐπέλθῃ ἐφ' ἡμᾶς τὸ εἰρημνικόν· καὶ ἔφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάλησεν ὁ ἡγαπημένος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καὶ ἐγκατέλιπε Θεὸν τὸ ποιήσαντα αὐτόν, καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. Ὑπόμεινον οὖν τὸ Κύριον, τέως ὥστε ἀδελφὴς νικᾷ τὰς

τύ-

τύποντας αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὑπομονῆς. Ὁ γὰρ ὑπο-
μείνας εἰς τέλος, ὅπως σωθήσεται.

A cens percutientes se per patientiam. *Qui* Matth. 10.
enim sustinuerit usque in finem, hic salvabitur.

ΚΕΦ. Ιζ.

CAP. XVI.

Α Δεελφός τις ἦν βαλὼν ἀρχὰς ἐν κοινοβίῳ,
καὶ ἦν σιωπῶν αἰεὶ, ἐκκόπῳ ἀφ' ἑαυτοῦ
τῇ παρρησίᾳ. καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτὸν οἱ σωμαρχαίτοι,
Μὴ γὰρ ἀπὸ βύλας εἰς λαλεῖν, ἀλλ' ὅτι οὐκ εἶδε
λαλῆσαι. ἕτεροι δὲ ἔλεγον, Οὐχί, ἀλλὰ δαί-
μονα ἔχει. ὁ δὲ ἀδελφὸς ἀκούων ταῦτα, οὐκ ἀ-
πεκρίνατο αὐτοῖς, ἀλλ' ἐδίδεξεν δόξαν ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ.

F Rater quidam erat novitius in coeno-
bio, & semper tacebat, loquendi li-
bertatem sic sibi adimens. Dicebantque de
eo connovitii: non ex religione tacet, sed
B quia loqui nescit. Alii vero dicebant: mi-
nime, sed dæmonem habet. Quæ cum
audiret frater, non respondebat iis, sed
gloriam in corde suo dabat Domino.

ΚΕΦ. ΙΖ.

CAP. XVII.

Α Δεελφός τις εἶρηκεν, ὅτι τῷτον τῇ λογισμῶν
τῇ ταπεινοφροσύνης ἡττισάμην πρὸς Κυρίῳ,
ὅταν πρὸς αὐτὸν μοι ἀδελφός μου ποιῇσαι πα-
γμᾶ, εἴπω τῷ λογισμῷ. ὅπως ὅστις ὁ κύριός σε,
ἀκούσον αὐτὸν. εἰ δὲ καὶ ἕτερος ἀδελφός, εἴπω
πάλιν. ὅπως ἀδελφός τῷ κυρίῳ σε τυγχάνει. εἰ
δὲ καὶ πατρίον, εἴπω πάλιν. ἀκούσον τῷ ἡμῶν
κυρίῳ σε. καὶ ὅπως ἀντιτείνων πῶς ἀλλοτείοις
λογισμοῖς, ἐποίησεν ἀπαράχως τὸ ἔργον αὐτοῦ, τῇ
χαρίτι συσχευμένης.

C F Rater quidam dixit: Hanc humilitatis
cogitationem petii a Domino, ut cum
frater meus rem me agere jusserit, tacita
mecum cogitatione dicam: hic est dominus
meus, illum ausculta. Et si alius frater, dicam
iterum: hic domini tui frater est. Sin puer,
denuo dicam: audi filium domini tui. Sicque
cogitationibus alienis resistens, quiete fa-
ciebat opus suum, gratia cooperante.

ΚΕΦ. ΙΗ.

CAP. XVIII.

Π Οἰόντων ποτὲ τῷ ἀδελφῷ πρὸς ἔργον ἐν νυ-
κτὶ, τίς αὐτοῦ ὀχληθεὶς ὑπὸ τῷ ῥήγους
ὑπέσχετο εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ. ἕτερος δὲ διεγύ-
γυζε κατ' αὐτὸν. ἀπέσειλαν ἔνθα ἀδελφὸν πρὸς
αὐτὸν, φωνήσας αὐτόν. ἀπελθὼν ἔνθα ὁ ἀδελφός ὁ
πρὸς αὐτὸν ὀχληθεὶς, εὗρεν αὐτὸν δεινοπαθῆντα.
καὶ λέγων αὐτῷ. λέγουσιν οἱ ἀδελφοί, πῶς ἔχεις;
καὶ πρὸς τὸ ἔργον σε μή σοι μελέτω. ὑπὲρ σε
ἡμεῖς κοπιῶμεν. ὁ δὲ εἶπε. μνηστὴρ ὑμῶν ἡ ἀ-
γάπη, καὶ γὰρ ἡ δελον συγκοπιᾶσαι ὑμῖν, καὶ ἡ
ἀσθένειά μου ἐμποδίζει με. καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς
ὀχληθέντας αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς, Τόνω κοπιᾶ
ὁ ἀδελφός, καὶ εἶρηκέ μοι ὅτι καὶ γὰρ ἡ δελον συγ-
κοπιᾶσαι ὑμῖν.

E F Acientibus aliquando fratribus de nocte
accessorium quoddam opus, quidam
eorum frigore vexatus, rediit ad cellam
suam: alius autem obmurmuravit ei. Mi-
serunt ergo fratrem, qui illum accerferet.
Abiensque frater ab iis missus, reperit eum
graviter laborantem. Cui ipse: Sciscitantur
fratres, quo pacto valeas? & de opere tuo
ne sis sollicitus: nos pro te laboramus. At
ille: meminerit caritas vestra, quod & ego
una vobiscum cupiebam laborare; sed infir-
mitate mea impediior. Reversusque ad eos,
qui miserant ipsum, retulit iis, gravi in-
tensoque morbo laborare fratrem, dixisseque
sibi, quod & ipse una vobiscum cuperet in-
F tendere operi.

ΚΕΦ. ΙΘ.

CAP. XIX.

Α Δεελφός τις ἔβαλεν ἀρχὰς ἐν κοινοβίῳ,
ἐπολεμεῖτο δὲ ὑπὸ λογισμῶν χάριν τῷ
κόπῳ. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων, Κακὴ δούλε,
Tom. I. εἰσά-

F Rater quidam, cum novitius esset in
coenobio, impugnabatur a cogitatio-
nibus, causa laboris. Responditque, di-
cens: serve nequam, jam venditus es; &
Qq quid

quid poteris efficere amplius? Et præbebat A
ipfi consolationem Dominus.

ἐπαράτης, καὶ τί δύνῃ ποιῆσαι ἔτι; καὶ ὁ Κύ-
ριος πῤεῖχεν αὐτῷ ὡς ἐκλήσιν.

C A P. X X.

Κ Ε Φ. Κ.

C Omedentibus aliquando fratribus, sur-
rexit frater, qui vas vinarium daret:
quod accipiens quidam senex, & aquam
nimis calidam cum vino permistam inveni-
ens, dixit: combussisti me, fili. Ut ergo ad cel-
lam suam frater abiit, seipsum percussit,
dicens: nonne, si viri alicujus austeri servus
esses, & hoc fecisses, e vestigio ille car-
nes tuas plagis excepisset? Ne igitur ne-
gligens sis.

Ε ὁσιόντων ποτε πάντων ἀδελφῶν, ἀνέστη ἀδελ-
φὸς δὲναυ βαυκάλιον, καὶ δεξάμενός τις τῶ
γερόντων, εὗρε τὸ συγκερασθὲν ζεστότερον, καὶ εἶπεν
ὁ γέρον, ἔκαστάς με, τέκνον· ὡς οὖν ἀπῆλθεν
ὁ ἀδελφὸς εἰς τὸ κελλίον ἐαυτοῦ, ἐτυπῆεν ἐαυτὸν
λέγων. ἄραγε εἴης δὲλος ἀνδρὸς σκληροῦ, καὶ
ἐποίησας τῆτο, καὶ ὡς ἀχρηστὰ κατέφερε τὰς σάρ-
κας σου πλεοναῖς; μὴ οὖν ἀμέλει σεαυτοῦ.

C A P. X X I.

Κ Ε Φ Κ Α.

B Eatus ille monachus, qui servat man-
data Domini, & trium istorum satagit,
ut scilicet vacet orationi, operi, & me-
ditationi. Scriptum enim est: *Vacate, & in-
telligite, quoniam ego sum Deus.* Et rursus:
*Pauper sum ego, & in laboribus a juventute
mea.* Et iterum. *Et in lege ejus medi-
tabitur die ac nocte.*

Tsal. 45.

Tsal. 87.

Tsal. 1.

Μ Ακάειος μοναχὸς ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς τῆς
Κυεῖς, καὶ ἐπιμελέμενός τῶ τεινῶν τέ-
των, χολῆς εἰς πρῶτον, καὶ ἔργα, καὶ με-
λέτης. γέγραπται γὰρ. χολάσατε, καὶ γνώτε ὅτι
ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός. καὶ πάλιν. πτωχὸς εἰμι ἐγώ,
καὶ ὅν κόποις ἐκ νεότητός μου. καὶ πάλιν. καὶ
ὅν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός.

C A P. X X I I.

Κ Ε Φ. Κ Β.

S I videris fratrem suam negligentem sa-
lutem, ne scandalizeris super fratris so-
cordia: sed neque imiteris ipsius ignaviam.
Te ipsum castum custodi. Si vero alter al-
terius onera non portamus, quo pacto gra-
tiam inveniemus coram Domino? Hoc stu-
deamus, ne offendiculum aut scandalum
fratri ponamus. Qui enim in nulla re fra-
trem scandalizaverit, magnus vocabitur in
regno cœlorum.

Galat. 6.

D

Ε ἂν ἴδῃς ἀδελφὸν καταφρονῶντα τῆς ἐαυτοῦ σω-
τηρίας, μὴ σκανδαλίζῃς ἐπὶ τῇ τῆς ἀδελφῆς
ἀμελείᾳ, ἀλλὰ μηδὲ μιμῇ τὴν αὐτοῦ ῥαθυμίαν.
σεαυτὸν ἀγνὸν τίρει. Εἰ δὲ ἀλλήλων πὰ βάρη καὶ
βασάζομεν, πῶς εὕρομεν χάριν ἐνώπιον Κυ-
εῖς; Τῆτο πρῶτον, τὸ μὴ τιθέναι πρῶτον
κομμὰ τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. ὁ μὴ σκαν-
δαλίσας τὸν ἀδελφὸν ἐν μηδενὶ πρᾶγματι, μέ-
γας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶ ἔργων.

C A P. X X I I I.

Κ Ε Φ. Κ Γ.

I N quocumque tandem loco confederis,
vide, ne salutem tuam neglexeris. Scri-
ptum est enim in Lege Moysis: *Si ve-
nundatus tibi fuerit frater tuus Hebraeus aut
Hebræa; serviet tibi sex annis; & septimo
dimittes eum liberum abs te. Si autem dicat
ad te: non exhibeo a te, quoniam dilexi
te, & uxorem tuam; quoniam bene ipsi
est apud te: assumes subulam, & perfo-
rabis aurem ejus, & erit tibi servus in
æternum: & ancillæ tuæ similiter facies.*
Monache, renunciasti vitæ mundanæ,
dimissus es liber, Christus te libertate

Exod. 21.

Deuter. 15.

Ε ἂν οἶδῃς ἂν πότῳ καδίσης, μὴ ἀμέλει τῆς
ἐαυτοῦ σωτηρίας. γέγραπται γὰρ ἐν νόμῳ
Μωσέως. εἰάν πορᾷ σοι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Ε-
βραῖος ἢ Εβραία, δαλώσει σοι ἕξ ἔτη, καὶ τῷ
ἐβδόμῳ ἡραποσελεῖς αὐτὸν ἐλδύδερρον ἀπὸ σου.
εἰάν δὲ λέγῃ πρὸς σε, Οὐκ ἡραποσομαι ἀπὸ σου,
ὅτι ἡγάπησά σε καὶ τὴν γυναῖκά σου. ὅτι εὖ
αὐτῷ ἐστὶ ὡς σοι. λήψῃ τὸ ὀπήτιον, καὶ τρυ-
πήσεις τὸ ὄσ αὐτοῦ, καὶ ἔσῃ σοι δὲλος εἰς τὸν αἰῶ-
να, καὶ τὴν παρδίον σου ὡσαύτως ποιήσεις.
Μοναχὲ, ἀπετάξω τὸν βίον, ἡραποσελεῖς ἐλδύ-
δερρον,

Δερος, Χειρός σε ἡλδιδέρωσε. μηκέτι ἀγάπα
τὴν δουλείαν ἢ ματαίᾳ κόσμῳ, ἵνα μὴ γένηταί σε
τὰ ἔχατα χείρονα πάντων πρώτων. ἀλλὰ δουλώσω-
μεν τῷ ἡμῶς ἐλδιδερώσαντι Χειρῷ. ὅτι αὐτῷ
ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας πάντων αἰώνων. ἀμήν.

ΚΕΦ. ΚΔ

CAP. XXIV.

ΑΓαπητέ, εἰὰν καθεῖξῃ ἐν πόπῳ ὀνομαζῶ,
ὄρα μὴ νικῶ ὑπὸ ὑψηλοφροσύνης. μηδὲ
ἔξιδένη καὶ ἀφάνοιαν ἀδελφούς, ὡς ἔξ οἰκτρῶ
συζηήματος ὑπαρχόντων. μόνος γὰρ ὁ Κύριος γι-
νώσκει τὰ κρύφια τῆς καρδίας. Ὅπως μὴ δρε-
θῇς σὺ μὲν ἐπὶ φύλοις ἐπαρόμνος. ἑκείνοι ὅ
τὰς καρπὸς ἐπέχοντες. Ἀλλὰ μᾶλλον, ὅσον δυ-
νατὸς εἶ, ποῦτον ταπεινὸν σεαυτὸν, καὶ ἐναντι Κυ-
εἰς δὴρήσῃς χάριν. ὅτι μεγάλη ἡ δυναστεία Κυ-
εἰς, καὶ ὑπὸ πάντων ταπεινῶν δοξάζεσθαι.

ΚΕΦ. ΚΕ.

CAP. XXV.

ΑΓαπητέ, εἰὰν καθεῖξῃ ἐν ὑποταγῇ πατρὸς
πνευματικῆς, μὴ θῇς ἐαυτῷ ὄρον, λέ-
γων. εἰ δυνατὸν ποιήσω τὸ τοῦ ἡμεῶν. ὅτι εἰὰν
μὴ ποιήσης, καὶ πάλιν παραδιαθεῖς ποιήσης,
τὸ πῶς αὐτοῦ ὅσα ἐκφύξῃς. Τοιγάρων χερὶ τῇ ἡ
Θεῷ κυβερνήσῃ καταλιμπάνειν. εἰ γὰρ οἱ αὐτοὶ
λογισμοὶ ἐμμελῶσιν ἐν τῇ ψυχῇ. ἀνὴρ ὅ
τὴν τύχην τὸ πωρεσθῆν ἡμῖν ὑπὲρ δύναμιν, μὴ θυμικῶς
ἀντιστάμεν τῇ ἡγεμονίᾳ ἀγαπῶν. ἀλλὰ δειήσῃ
καὶ πῶς αὐτοῦ ἐν οἰκτρῶ φωνῇ τὸ ὑπὲρ δύναμιν
τῷ πωρεσθῆν μνηύσωμεν. Πρὸς ὃ τὴν ἀμαρ-
τίαν ἀντιστάμεν μέχρῃς αἵματος.

ΚΕΦ. ΚΕ.

CAP. XXVI.

ΟΤι δεῖ τὰς πωρεσθῆν σκοπεῖν ἑκάστος τῶν
ὑποταγμένων τὰ μέτρα, μνημονεύοντες
τῷ Κυρίῳ λέγοντος. ὅς δὴ καρποφορεῖ, καὶ ποιεῖ,
ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τετράκοντα, ἵνα
ἑκάστος ἐν τῷ ἰδίῳ πάγματι τῷ Θεῷ ἀρεστήσῃ.

ΚΕΦ. ΚΖ.

CAP. XXVII.

ΑΔελφέ, εἰὰν ἔξελθῶν ἀπὸ τῆς κοινοβίας, οἰ-
κήσης καταμόνας, καὶ μὴ χρονον ἱκανὸν
ὑποσρέψῃς, ὅθεν ἔξελήλυθας. ὅπως ταπεινώσῃς
τὸν λογισμόν, ὡς νῦν ἀρξάμενος τῆς μονάζειν, καὶ
ἔξῃς ἀνάπαυσιν. καὶ μὴ πρὸς ἡμέραν δολάβειαν
σέβα-

Α donavit. Noli amplius diligere servitutem
vani seculi, ut non fiant novissima tua pe-
jora prioribus. Verum serviamus ei, qui
libertate nos donavit, Christo: quo-
niam ipsi gloria in secula seculorum. Amen.

Matth. 12.

Β Arissime, si in loco celebri confede-
ris, vide, ne superbia vincaris, neque
mente spernas fratres, tamquam ex mi-
serando coetu constarent. Solus enim Do-
minus novit occulta cordis. Ne tu quidem
in foliis elatus inveniaris; illi autem fru-
ctus tenentes; quin potius quanto pluris
es, eo magis te ipsum humilia, & coram
Domino gratiam invenies. Quoniam ma-
gna est potentia Domini, & ab humilibus
glorificatur.

C

Δ Arissime, si sub obedientia Patris
spiritualis constitutus fueris, cave tibi
ipsi terminum imponas, dicens: Impossibile
est hoc vel illud agere. Nam si non feceris,
rursusque si coactus egeris, inobedientiæ
notam non effugies. Quare dininæ te
ipsum gubernationi relinquant, oportet.
Non enim eadem in anima cogitationes
perseverant. Sin autem acciderit imperari
quid nobis ultra vires, non iracunde Præ-
positi resistamus imperatis; sed deprecatione
atque obtestatione, Præfecto quod supra
vires est, submissa voce denunciemus. Re-
sistamus autem peccato usque ad san-
guinem.

E

Ο Portet Præpositos diligenter conside-
rare singulorum subditorum mensuras,
memores Domini dicentis: *Qui fructificat,*
& facit alius quidem fructum centesimum,
alius sexagesimum, alius autem trigesimum: ut
unusquisque in suo ordine placeat Deo.

Matth. 13.

F

Φ Rater, si egressus coenobio, solitariam
mansionem elegeris, & post multum
temporis revertaris unde exieris; sic cogi-
tationem demitte, quasi nunc primum
monasticam vitam ducere incipias; & obti-
nebis requiem. Et non ad diem duntaxat

pietatem colas, & postea absque ea vivas; A sed omni tempore tecum sit humilitas, & invenies requiem.

σέβαζε, καὶ μὴ ἡμέρας ἀνὸς διλαθείας· ἀλλὰ σιωῶ σοι ἢ ταπεινώσις ἐν παντὶ καὶ ῥῶ, καὶ δι- ῥήσῃς ἀνάπαισιν.

C A P. X X V I I I.

Κ Ε Φ. Κ Η.

T Ale quid inter fratres accidit. Si pietate frater profecerit, alium fra- trem ex negligentioribus, qui molestat eum, armat inimicus; facit autem ut & quieti B vacans pro stultitia sua ei respondeat. Quæ dum sic geruntur, clamat alter &, ait: ohe- pium & religiosum. Et exacerbatione cessante, incipit pius adversis cogitationibus tam- quam jaculis peti; & dicit: perdidisti pieta- tem: Ecce turpiter ac præter decorem egisti coram fratribus: & nunc cur ita negligentem te præbes? Vide, ne velut infirmum atque abjectum opprimat te. Scriptum est enim: *Et cum perverso perverteris*. Ac rursus: *Ne subicias te viro fatuo*, ne simul abripiaris ab iniquitate. Non enim tantum substernere jubet, sed & maxillam percutienti præbere: unde & Apostolus admonet, dicens: *Noli vinci a malo, sed vince in bono malum*. Ipseque Dominus præcepit. *Siquis*, inquit, *te percussit in maxillam dexteram, præbe ei & alteram*. Sic cum perverso non oportet per- verti, neque pedibus peccati subijci. Scrip- tum est enim: *Amen dico vobis, quia omnis qui facit peccatum, servus est peccati*: Et nisi in talibus cogitationibus opposuerit se frater adversariis, nequaquam in virtutis eum tramitte sinent; sed continuo iracundum atque pugnacem, ac percussorem, moribus- que barbarum reddent; neque se ipsum ædificantem, sed & aliorum animas perver- tentem. Sin autem poenitentia ductus, hone- stam vitam amplexus fuerit, prudentior ad luctam efficietur, ut qui jam ipsa detrimen- ti experientia didicerit.

Psal. 17.
Eccli. 4.

Rom. 12.
Matth. 5.
Luc. 6.

Joan. 8.

T Οἷόν τι συμβαίνει μεταξὺ πᾶν ἀδελφῶν. εἰάν ἀδελφὸς πρηνόπῃ ἀφ' ἧς διλαθείας, ἕτερον ἀδελφὸν πᾶν ἀμελεστέων ἐφοπλίζει ὁ ἑχ- θρὸς ἐκπαράσσειν αὐτὸν. πρηνόπῃ δὲ καὶ τὸ ἡσυχάζοντα ἀποκείνῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐκείνῃ ἀφρο- σῶν. καὶ τῶν ἑτέρων πρηνόπῃ, ἀποφῶνι ὁ ἕτερος καὶ φησὶν· αἶ ὁ εὐλαβὴς. καὶ μὴ τὸ πᾶν- σαδὲς τὸ πρηνόπῃ, ἀρχῇ ὁ διλαβὴς κατα- πρηνόπῃ ἡμῶν πᾶν ἐναντίων λογισμῶν. καὶ φησὶν· ἀπώλεσας τὴν διλαβείαν. ἰδὲ ἡ γνησιότης ἐμ- ποῖσεν πᾶν ἀδελφῶν, καὶ νῦν τί μέλλεις χεῖρσαι τῇ ἀφροσύνῃ; ὅρα ἵνα μὴ ὡς ἀδελφὴ καὶ τα- πεινὸν καταπονήσῃ σε. Γέγραπται γὰρ, καὶ μὴ εὐεχθῇ ἀφροσύνης. καὶ τὸ, μὴ ὑποστροφῆς σε- αὐτὸν ἀνδρὶ μωρῷ, ἵνα μὴ σωμαπαχθῇ τῇ ἀνο- μίᾳ. ὁ μόνον γὰρ ὑποστροφῆς κελεύει, ἀλλὰ καὶ τὸ σιγῶνα πρηνόπῃ τῷ πρηνόπῃ. ὅθεν καὶ ὁ Ἀπό- στολος πρηνόπῃ, λέγων· μὴ νικῶ ἡμῶν τῷ κακῷ· ἀλλὰ νικά ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν. Καὶ ὁ Κύριος ἐνετείλατο, λέγων· εἰάν τις σε ῥαπίσῃ εἰς τὴν δεξιὰν σιγῶνα, σπρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἀλ- λω. Οὕτω δὲ μὴ ἀφροσύνη μὴ εὐεχθῇ, καὶ τὸ μὴ ἡμῶν πρηνόπῃ τῷ ἀμαρτίας. Γέγρα- πται γὰρ· ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δούλος ἐστὶ τῇ ἀμαρτίας. Καὶ εἰάν μὴ ἐν τέτοις τοῖς λογισμοῖς ἀντιστῇ ὁ ἀδελφὸς καὶ πᾶν ὑπεναντίων, ὁ μὴ εἰσῶπιν αὐτὸν ἐν τῷ τῇ ἀρετῆς βίῳ. ἀλλ' ἀδελφὸς θυμώδης καὶ ὀργίλον μάχιμον καὶ πλῆκτον, καὶ βάρβαρον τοῖς τρώ- ποις ἀποκαταστήσῃ, μήτε εἰσῶπιν οἰκοδομῶντα, ἀλλὰ καὶ ἑτέρων ψυχὰς ἀφροσύνην. Εἰάν ὁ μεταγνῆς ἀντιλάβῃ τῷ σεμνῷ βίῳ, σοφώτερος πρηνόπῃ τὴν πάλιν κατὰ τῆς, ὡς πείραν τῆς βλάβης μετεχνηκῶς.

C

D

E

C A P. X X I X.

F

Κ Ε Φ. Κ Θ.

D Uo fratres in vigilia linum sectile abscedebant, unaque mox chorda abscissa, coeperunt cogitationes alterius cum ipso trahentis commovere eum adver- sus fratrem suum. At hic volens superare iracundiam, & non contristare fratrem suum, quando vidit abruptam fratris sui chordam, ipse

Τὸ ἀδελφοὶ ἐν ἀργυρνίᾳ ἀπέχιζον τὸ λί- νον τὸ χιτῶν, καὶ ἡ μία χορδὴ σιωχῶς ἐκόπτετο· καὶ ἤρξαντο οἱ λογισμοὶ ὅς ἐλκοντος σὺν αὐτῷ, ἐκπαράσσειν αὐτὸν καὶ τὸ ἀδελφὸς αὐτοῦ. ὁ δὲ θέλων νικῶσαι τὸ θυμὸν, καὶ μὴ λυπῶσαι τὸ ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἠνίκα ἀπέσπασεν ἡτερον τὸ ἀδελ- φῶν,

φῶ, αὐτὸς τὴν ἰδίαν ἔκοπτε, καὶ διέσποντο οἱ δύο ἀματίζοντες, καὶ ἀνέστη μὴ λυπήσαντες ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἔγνω ὁ ἀδελφὸς ὅτι ποιεῖν ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ.

ΚΕΦ. Λ.

Αδελφὸς ἀνεγίνωσκεν ἐν τῇ ἀρχυπνίᾳ, καὶ θέλων τελέσαι τὸ κεφάλαιον, πῆρσε μικρόν. ἕτερος δὲ μοναχὸς ἤρξατο κατ' αὐτὸ γογγύζειν, λέγων· ἤκουσεν ἔγειρε, καὶ οὐκ ἐγείρεται. ἔφη δὲ αὐτῷ ἕτερος ἀδελφός, Ἄραγε εἰ ἦν αἰσον, καὶ ἐπέτρεψεν ἡμῖν ὁ ἡγούμενος ποιῆναι πλεονόμιστον ποτήριον, ὅτι ἡδέως ἔχωμεν; καὶ ἀκῶσας ὁ ἀδελφὸς ἔβαλε μετάνοιαν, λέγων· συγχώρησόν μοι.

ΚΕΦ. ΛΑ.

Αδελφὸς ἀδελφῷ ἔφη, ἵνα λίπαχὺ ἄρεις τὸ πινακίον, καὶ οὐκ ἔῃς ἡμῶς φαγεῖν; ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ ἀδελφός· ἐγὼ δούλος εἰμι, καὶ ὁ με κελεύουσιν οἱ μεζότεροί μου, τίπο ποιεῖν. καὶ ἀκῶσας ὁ ἀδελφὸς ἔφη, συγχώρησόν μοι.

ΚΕΦ. ΛΒ.

Λογίζομαι ὅτι ὠφέλιμον τοῖς ἀδελφοῖς, τὸ ἀναδέξασθαι τὴν προεσώτα πᾶσαν φροντίδα τῆς ὑποτεταγμένης, καὶ ἀμέλειον ποιῆσαι τὸ ἀδελφὸν καὶ ἀπερίσπαστον κατὰ πάντα, μάλιστα δὲ καὶ ἐκ τῶν πειρασμῶν κοσμιῶν, ἵνα μόνῃ τῇ προσοχῇ χολαῖσιν ὁ λογισμὸς τῶν ἀδελφῶν, καὶ κατὰ τὴν φωνὴν κειρόμενος, ἐπιμελῶς ἀναδράμῃ εἰς τὸ ὑψὸς τῶν ἀρετῶν. φθείρουσι γάρ, φησὶν ὁ Ἀπόστολος, ἡ δὲ χεῖρα, ὁμιλίᾳ κακῇ. μέγα γάρ ναυάγιον ψυχῶν, ἐν ᾧ κανόνες καὶ κυβερνήσεις ἔσονται πολιτεύοντες.

ΚΕΦ. ΛΓ.

Μοναχέ, εἰάν τις ἀνάβῃ σοι ὁ μοναχὸς ἢ κοσμικὸς, μὴ θέλῃς ἀπαντᾶν αὐτῷ ὑπὲρ δύναμιν, ἵνα μὴ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν τῶν ἀδελφῶν, μεταμεληθῇς ἐφ' οἷς ἐδαπάνησεν ἀγαθοῖς σὺ δὲ πάλιν ὡς ἔστιν ὁ κύριος ἡμῶν. κρεῖσσον γάρ ἡ πειρασμοὶ λαχάνων μετὰ ἀγάπης, ἢ μύρια ἐδέσματα μετ' ὀδύνης. ἵλαρόν γάρ ἐστὶν ἀγαπᾶν ὁ Θεός. Ταῦτα δὲ φημι, ἀδελφέ, ὅτι ὡς ἐκκοπήν ὑμῖν πῆρσιν εἰς τὴν φιλοξενίαν, ὡς

Α ipse propriam quoque abscidit: & sic inter se ambo concordēs permanserunt, surrexeruntque absque offensione mutua. Et non cognovit frater, quid alter frater egisset.

CAP. XXX.

Β Rater quidam vigilia lectitabat; volensque finire caput, protraxit aliquantulum. Unde alius monachus contra eum murmurare coepit, dicens: Audivit surgendum esse, & non surgit. Et alius ad eum: Nonne si prandium paratum esset, mandassetque nobis Praefectus, largius adhibendum esse potum, voluptatem inde caperemus? Quo audito, poenitentia ductus frater, Ignosce mihi, dixit.

CAP. XXXI.

Γ Rater fratri dicebat: cur ita cito lancem aufers, nec finis nos comedere? Ad quem frater: ego servus sum, & quod mihi majores mei faciendum mandant, id facio. Et hoc audito frater dixit: Ignosce mihi.

CAP. XXXII.

Δ Xistimo expedire fratribus, Praefectum in se curam omnem subditorum suscipere, ac fratres curis & distractionibus vacuos reddere in cunctis; maxime vero ab ingruentibus secularibus: ut soli orationi mens fratris vacare possit, & ut instar palmae tonsus, studiose ad sublimitatem consurgat virtutum. *Corrumpunt enim*, inquit Apostolus, *mores bonos colloquia prava*. Magnum quippe animarum naufragium, in quo regulæ & rectæ vitæ institutiones non vigent.

CAP. XXXIII.

Ε Monache, si accesserit ad te monachus, sive secularis quispiam; noli supra vires occurrere ei: ne post fratris discessum doleas de bonis, quæ tibi consumsit: sed appone quod tibi Dominus largitur. Melius est enim apponere olera cum caritate, quam mille esculenta cum tristitia: *Hilarem quippe datorem diligit Deus*. Hæc autem dico, frater, non ut vobis præcidam hospitalitatem; sed ut accepta sit oblatio vestra,

1. Petr. 4.

Gen. 18. 19.

Josue. 2. 6.

Hebr. 11. 13.

Matth. 5.

25.

secundum eum, qui dicit: *Hospitales invicem sine murmuratione*. De hospitalitate autem non opus habetis, ut quid scribatur vobis: nostis enim hanc multis virtutibus esse majorem. Etenim hac Patriarcha Abraham Angelos hospitio suscepit. Per eam Lot justus in subversione Sodomorum non periit. Per hospitalitatem similiter & Rahab cognomento meretrix non interiiit cum incredulis, excipiens exploratores cum pace. Ait enim Salvator: *Hospes eram, & collegistis me*. Et, *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur*.

C A P. X X X I V.

Carissime, si ad te venerit frater, quispiam, amboque pariter steteritis ad persolvendam consuetam regulam synaxis, & hortatus fuerit fratrem dicere parum quid a pectore; ipseque semel atque iterum & tertio recusaverit; noli eum cogere: sunt enim multi, qui non noverunt verbo prædicare virtutem, sed opere veritatem. Et sic cor fratris exhilarabis. Nam contentio virtuti non est conveniens, quin potius ad iram excitat.

C A P. X X X V.

Si ægrotum visitas, vide, ne inimicus inter vos suggerat sermones otiosos, aut detractiones, ne tuæ mercedis jacturam patiaris; cum moris sit diabolo, nocere uni per auditum, alteri vero per linguam. Sed ex divinis Scripturis consolari oportet laborantem, & ex passione Salvatoris, cui gloria in secula. Amen.

C A P. X X X V I.

Carissime, si hospes accesserit ad fratrem tuum, quantum vires ferunt, congregare ei, ut hospitalitatem adjuves: & Dominus diriget, secundabitque vias tuas.

C A P. X X X V I I.

Carissime, si egressus fueris cum fratribus tuis ad opus aliquod extraordinarium, auxiliare infirmiori pro viribus, quas tibi largitus est Dominus, sciens, quod

A ἵνα ἡ προσφορὰ ὑμῶν ἀποδοῦναι ᾖ, καὶ ἡ λέγοντα, φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἀνδὲ γογγυσμῶν. Περὶ δὲ τῆς φιλοξενίας ἡ χρείαν ἔχετε γράφεσθαι ὑμῖν. ἐπίστασθε γὰρ, ὅτι ἡ φιλοξενία πολλῶν ἐστὶ μείζων ἀρετῶν. καὶ γὰρ ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ ἀφ' ταύτης Ἀγγέλους ἔξενισε, καὶ ὁ δίκαιος Λώτ ἀφ' τῆς φιλοξενίας ἡ σωμαπώλετο τῇ καταστροφῇ Σοδὸμων. ὁμοίως δὲ καὶ Ραὰβ ἡ ἐπιλεγομένη πόρνη ἀφ' τῆς φιλοξενίας ἡ σωμαπώλετο τοῖς ἀπειθήσασιν, δεξαμένη τὰς κατασκύπτας ἐν εἰρήνῃ. λέγει γὰρ ὁ Σωτὴρ. ξένος ἦμιν, καὶ σιωπηγάγετέ με. καὶ, μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Κ Ε Φ. Λ Δ.

A Γαπητὲ, εἰάν ποτε ἀδελφῶν σοι ἀδελφός, καὶ εἴτε ἀμφοτέρω ἀμα ἐπιτελεῖν τὴν συνήθη κανόνα τῆς συνάξεως, καὶ προτρέπη τῆς ἀδελφὸν λέγειν μικρὸν ἀπὸ τῆς αἰτίας. εἰάν ποτε αἰτιήσῃ σε ἅπασι, καὶ δις, ἕως τρίτη, μὴ αὐτὸν ποτε βιάσῃ. εἰσὶ γὰρ πολλοί, οἱ οὕτω ἐπίσανται λόγῳ κηρύττειν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἔργῳ τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐν τέτῳ ἀφραγῆς τῆς καρδίας τῶν ἀδελφῶν. ἡ γὰρ φιλονεικία οὕτω ἀποδοῦναι ἀρετὴν, μᾶλλον δὲ καὶ θυμῷ προτρέπῃ καὶ ὑπάρχει.

D

Κ Ε Φ. Λ Ε.

E Ἄν ἐπισκέπηται ἄρρωστον, βλέπε μὴ ὑποβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς μεταξὺ ὑμῶν ἀργολογίαν ἢ καταλαλίαν, ἵνα μὴ ζημιωθῇς σὺ τὴν μισθόν. ἔσθι γὰρ τοῖς τῷ Διαβόλῳ, ἵνα τὴν μὴ ζημιώσῃ δι' ἀκοῆς, τὴν δὲ ἀφ' γλώσσης. ὁμοίως καὶ ποτε ἀμα ἐπιτελεῖν τὴν κανόντα ἐν τῇ δεινῇ Γραφῇ, καὶ ἐκ τῶν παθημάτων τῷ Σωτῆρι. ὅτι ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

E

Κ Ε Φ. Λ ς.

A Γαπητὲ, εἰάν ποτε ἀδελφῶν ξένος τῷ ἀδελφῷ σὺ, σιώησθε αὐτῷ καὶ τὴν δυνάμιν σὺ, ἵνα σιωηγῶς ἔσθι τῆς φιλοξενίας, καὶ ὁ Κύριος ἀποδώσῃ τὰς ὁδοὺς σὺ.

F

Κ Ε Φ. Λ ζ.

A Γαπητὲ, εἰάν ἔλθῃς μετὰ τῶν ἀδελφῶν σὺ εἰς παρέργιον, βοήθη τῷ ἀδελφῷ καὶ τὴν δυνάμιν, ἥν ὁ Κύριος ἐχαρίσατό σοι, εἰδὼς ὅτι

ὅτι ἀπὸ Κυρίου λήψῃ τὴν μισθὸν ἔκ κόπου καὶ τῆς συμπαθείας· εἰ δὲ ἡς ἀδυνατοῦ καὶ ἀσθενείας, μὴ θέλῃ πολλὰ λέγειν καὶ περὶ αὐτῆς καὶ δρα-
σύνεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον σιγᾶν καὶ ἡσυχάζειν· καὶ ὁ Κύριος βλέπων σε τὴν ταπεινότητα, πληροφωρή-
σῃ τὰς καρδίας τῶν ἀδελφῶν σε, μὴ ἐπιτιθεῖναι σοι βάρος.

ΚΕΦ. ΛΗ.

Οἱ καταμονὰς ἡσυχάζοντες, τὰς ἐν τοῖς κοινοβίοις μακαρίζουσιν, ὡς ἀπερίσπαστον βίον ἀφ' ἑαυτῶν ἀγάπη τοῖς ἀδελ-
φοῖς, τότε οἱ ἐν τοῖς κοινοβίοις τὰς καταμονὰς μα-
καρίζουσι, μάλιστα δὲ οἱ ἐν ἀμελείᾳ ἀφ' ἑαυτῶν καὶ
τῇ ἀκηδεύᾳ συμπεριφερόμενοι· ὁ δὲ τέλειος τῷ λο-
γισμῷ ὑπερβαίνει δι' ἑαυτοῦ τὰς ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ παγίδας.

ΚΕΦ. ΛΘ.

Πάνθεν ὑπάρχει τὸ πάθος τῆς φιλαρ-
γυίας, ὥστε αὐτὸ εἶναι ῥίζαν πάντων τῶν
κακῶν· βεβλόμεθα οὖν γινώσκειν ἐν τινὶ ἐκείνῳ
τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας; ἐν τῷ τὴν ἐλπίδα
ἔχειν ἐπὶ τῷ Θεῷ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ.

ΚΕΦ. Μ.

Αδελφε, εἰ ἔτι τροχαλὸς εἰς τὸ ἐργόχει-
ρόν σε, ὥστε σε μεγάλα καὶ πολλὰ καὶ
πολύσια ἐργάζεσθαι, μὴ ἐπαίρῃς ἐν τούτῳ, μηδὲ
ἔχθρην τὰς ἀσθενεστέρας σε ἀδελφάς· ὁ γὰρ ἐν
τούτῳ τετέλεσται τὸ ἀρετὴν· ἀλλὰ μᾶλλον τίμα
καὶ φοβῶ τὸν Κύριον, ὅπως ἄχρὶ τέλους ἐπιχο-
ρηγήσῃ σοι τὴν ἰσχύ· ὅτι μέγατοι οἱ πεποιθό-
τες ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ δυνάμει· ὁ δὲ καυχώμενος, ἐν
Κυρίῳ καυχάσθω.

ΚΕΦ. ΜΑ.

Οτι εἰ δὲ φθονεῖς ἐν περὶ αὐτῶν ἀδελφῶν·
μέλη γὰρ ἐσμεν ἑσώματος ἑκείνου· Χριστοῦ.

ΚΕΦ. ΜΒ.

Μοναχέ, εἰ σε ἐγκαλῇ ὁ ἡγούμενός σε,
εἴτε ὁ ἐργοδότης, περὶ τῆς φιλοκαλίας ἑ-
αυτοῦ, μὴ βαρέως φέρε τὸν ἐλεγχον· ἀλλὰ μᾶλ-
λον φιλοκαλήσωμεν ἐν ἀγαθῇ σωειδήσει, ἵνα καὶ
ὁ πο-

quod a Domino accepturus sis laboris & compassionis mercedem. Sin imbecillis ac debilis exstiteris, noli multa dicere, atque imperare, & insolenter agere; sed tace potius, & quiesce. Et Dominus humilitatem tuam considerans, fidem faciet cordibus fratrum tuorum, ne amplius te gra-vent.

B

CAP. XXXVIII.

Qui in solitudine vitam quietam degunt, eos, qui in cœnobiis commoran-
tur, tamquam ab omni distractione immunes, beatos prædicant. Si vero a fratribus caritas abfuerit, tunc qui in cœnobiis sunt, solitarios felices judicant; maxime autem ignaviae & acediae dediti. At qui cogitatione perfectus est, inimici laqueos facile superat.

C

CAP. XXXIX.

Porsus sane gravis est morbus avaritiæ, ut omnium sit malorum radix. Nosse igitur cupimus, in quo vitium istud eradicetur? In firma spe figenda in Deum ex toto corde & anima.

1. Timoth. 6.

D

CAP. XL.

Frater, si ad opus manuum tuarum velox exstiteris, magna & multa & opulenta operando; noli in hoc efferri, neque imbecilliores fratres spernas. Non enim sic virtutem perfecisti; quin potius Dominum honora ac time, ut fortitudinem tibi usque ad finem largiatur. Quoniam vani ac stulti sunt, qui in propriis confidunt viribus. Qui autem gloriatur, in Domino gloriatur.

2. Cor. 10.

CAP. XLI.

Super fratris progressu non decet nos invidia tangi: membra enim corporis Christi sumus.

F

CAP. XLII.

Monache, si Præfectus tuus reprehenderit te, sive operis distributor de elegantia operis: ne ægre feras reprehensionem; quin potius bonam habere conscientiam studeamus, ut & em-
tor

tor, & venditor utrinque gratias agant Domino. Dicamus autem cogitatione: nonne si ad vestimenta, vel vasa coëmenda abiissemus; de pulchritudine etiam laboraremus? Quare nos quoque honestatis studiosi simus propter conscientiam.

CAP. XLIII.

Nos vero, carissimi, tamquam quibus œconomia concredita est, infirmitates imbecilliorum feramus. Ait enim Salvator: *Non opus habent qui bene valent, me- dico; sed qui male habent.*

Matth. 9.
Marc. 2.
Luc. 5.

CAP. XLIV.

Carissimi, si forte etiam Præfecti nostri iniquiores in nos fuerint, quod absit; nos tamen bona conscientia iis, tamquam Domino, & non quasi hominibus, serviamus; scientes, quod mercedem a Deo accepturi simus.

CAP. XLV.

Prudentem atque sincerum oportet esse monachum, ut quæ ab adversario ei struuntur, cognoscat: ut alia quidem tamquam ridicula prætereant, alia vero per humilitatem, alia autem sale conditis verbis evertat.

Coloss. 4.

CAP. XLVI.

Carissime, si quem fratrem inimicus excitaverit, qui conviciis & maledictis te incessat, dicatque: Perverse senex, aut extreme improbe: patienter illatam feras contumeliam. Sin autem cogitatione, pacis gratia, sustinuerimus; loco, Perverse senex, dicetur, Bone senex: & pro, Extreme improbe, Probissime. Servum vero Domini non oportet contentiosum esse, sed blandum ac mansuetum erga omnes.

1. Tim. 2.

CAP. XLVII.

Fratri cuidam suggerebat cogitatio tempore vigilæ, dicens: Requiesce hodie, & noli ad vigiliis surgere. At ille cogitationi respondebat: Cogita te heri non surrexisse: hodie tibi surgendum est. Et de opere aggrediendo, rursus ei suggerebat: Quiesce hodie, & cras operaberis. Ille vero iterum respondebat:

Nequa-

Aὁ πωλὼν καὶ ὁ ἀγοράζων ἀμφοτέροι διχαρισή-
σωσι τῷ Κυρίῳ. ἔπωμην δὲ καὶ τῷ λογισμῷ,
Ἄραγε εἰ ἀπὸ μὲν ἀγοράσαι σκεῦος εἴτε ἱμάτιον,
ὃ πρὸς τὴν καλὴν ἐκδοσὶν; πικρὸν καὶ ἡ-
μεῖς φιλοκαλήσωμεν ἅλα τὴν σωείδην,

ΚΕΦ. ΜΓ.

BἩμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ, ὡς πεπιστευμένοι τῇ
οἰκονομίᾳ, τὰ ἀδυνατήματα τῆς ἀδυνα-
τῶν βασιλεύομεν. εἶπε γὰρ ὁ Σωτὴρ· ὃ χεῖραν
ἔχουσιν οἱ ἰσχυρότεροι ἰατροὶ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

ΚΕΦ. ΜΔ.

CΑγαπητοὶ, εἰ καὶ οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν σκο-
λιάζωσι πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ ἀπείη, ἀλλ'
ἡμεῖς ἐν ἀγαθῇ σωείδῃ δαδύομεν ὡς τῷ
Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις. εἰδότες ὅτι ἀπὸ Θεοῦ
ληψόμεθα τὸ μισθόν.

ΚΕΦ. ΜΕ.

Φρόνιμον δὲ εἶναι καὶ ἀκέραιον τὸ μοναχόν,
ἵνα ἐπιγινώσκῃ τὰ ἐπιφερόμενα κατ' αὐτὸν
ἀπὸ τοῦ ὑπεναντίας, ὅπως τὰ μὲν ὡς ἐν γελοίᾳ
πρὸς ἑλθῇ, τὰ δὲ ἐν ταπεινώσει, τὰ δὲ ἐν τῷ ἡρ-
τυμῳ λόγῳ ἀνατρέψῃ.

ΚΕΦ. Μς.

EΑγαπητέ, εἰ ἔξευρίει ὁ ἐχθρὸς ἀδελφόν
τοῦ λοιδορεῖν σε καὶ λέγειν, Κακόγηρε ἢ
Κακέχατε, μακροθύμως φέρε τὸ ὕβριν. εἰ καὶ
καὶ τῷ λογισμῷ καταδεδώμεθα ἕνεκα τῆς εἰρήνης,
ἀντὶ τούτου, Κακόγηρε, γίνεται Καλόγηρε· καὶ ἀν-
τὶ τούτου, Κακέχατε, γίνεται Καλέχατε. Δεῖλον
δὲ Κυρίῳ ὃ χεῖρ μάχεσθαι, ἀλλ' ἥπιον εἶναι πρὸς
πάντας.

ΚΕΦ. ΜΖ.

FἈδελφῷ ἡμῶν ὑπέβαλον ὁ λογισμὸς ἐν κα-
ρῷ τῆς ἀχρυπνίας, λέγων· ἀνάπαυσον σε-
αυτὸν, καὶ μὴ ἀναστῆς εἰς ἀχρυπνίαν. ὁ δὲ ἀπε-
κρίνατο τῷ λογισμῷ· λόγιζε ὅτι χεῖρ οὐκ ἀνέ-
στη· σήμερον ὀφείλεις ἐγερθῆναι. Καὶ πρὸς τού-
τον ἔργον πάλιν ὑπέβαλον αὐτῷ· ἀνάπαυσον σεαυ-
τὸν σήμερον, καὶ αὔριον ἐργάζε. ὁ δὲ πάλιν ἀ-
πεκρί-

παινεῖται, Οὐχὶ, ἀλλὰ σήμερον ἔργαζε, καὶ Ἀ
 πρὸς τῆς αὐτοῦ τῷ Κυρίῳ μελήσει.

Nequaquam; sed hodie operare; & de cra-
 stino erit curæ Domino.

ΚΕΦ. ΜΗ.

Α Γαπητὲ, εἰς κτίσιν φιλίας μετὰ τινος, καὶ
 πληροφωρῇ σε, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ φοβεῖται
 Κύριον. καὶ οὕτως φησὶν ὁ Κύριος, ἀπὸ τῆς καρπῶν
 αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μὴ γὰρ αὐτοὺς ἡ
 ψυχὴν πρὸς τὸν πονηρὸν πείραγματος. τὸ δὲ νήφειν ἐν
 παντὶ καιρῷ, ἀγαθὸν ὅστιν. εἰς δὲ βεβληθῇ
 ἔχειν μὴ σε φιλίαν δολερὰν, καὶ παρρησίαν Θεῷ
 μὴ ἀρέσκουσαν, ἀπὸ τῆς πειραστικῆς τῆς σεαυτὸν σφο-
 δρᾶς, καὶ μηδ' ὅλως κτίσιν παρρησίαν Θεῷ μὴ
 ἀρέσκουσαν πρὸς τὸν πειραστικόν. Εἰς δὲ ἀρξήταί σου
 φαίνειν τὸ ἐαυτῷ ἐγκοκρυμμένον πάθος, εἴτε διὰ
 μετριοφροσύνης, εἴτε διὰ γέλωτος ὑποκεινόμενος
 ὑποκρίνεται, καὶ βεβληθῇ ὑποσκελίσαι σε, μὴ χα-
 νωθῇς τὸν λογισμὸν πρὸς τὸ ἐκείνου ἀφροσύνην,
 ἀλλ' ἐμβλεψὼν αὐτῷ αὐστηρῶς ὄμματι, ὅπως γινώ-
 σκῃς τὸ ἐγκείμενον ἐν σοὶ ἀγαθὸν θεμέλιον, καὶ ἐν
 τούτῳ ἢ μεταλλάσῃ τὴν πονηρὰν γνώμην, ἢ ἐλ-
 λεται ἀπὸ σε.

ΚΕΦ. ΜΘ.

Α Γαπητὲ, εἰς ἀνδρίζῃ καὶ τῇ συλλήσει
 περὶ τῶν τῶν τῆς ἐργασίας σου τῶνδε,
 ὅρα μήπως εἰς ὑποκάτωθεν πανουργησάμενος
 ἐλθὼν ὑποσκελίσῃ σε. ἀλλ' ὀφείλεις τὸν λογι-
 σμὸν, ἵνα πρὸς τὸ ὁρᾷς τὸ ἀνεμὸν, καὶ τὸ σκεδὸς
 ἐπιμάσῃς, ὅπως σωθῇ τὸ πλοῖον εἰς λιμένα ζωῆς.

ΚΕΦ. Ν.

Τ Ἰς φυτεύσας συκήλατον ἐαυτῷ, καὶ ὃ τιρεῖ
 τὴν καρπὸν αὐτῆς; πόσῳ μᾶλλον δεῖ τιρεῖν
 τὴν ἀγνείαν καὶ σωφροσύνην. μισεῖ οὖν Κύριος τὴν
 σιωπηλίαν πάντων φιληδόνων ἀνθρώπων. διότι γέ-
 γραπτά. φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶν-
 τος. **Η** τίς πληγείσιν ποτε ὑπὸ ἀσπίδος, καὶ ὃ
 τιρεῖ ἐαυτὸν ὅτι μὴ προσεγγίξῃ τῇ τρώγλῃ αὐ-
 τῆς; εἰς δὲ μὴ τὴν πληγὴν προσάξῃ τὴν χεῖρα
 εἰς τὸ φολεὸν αὐτῆς, καὶ δαυτερώσῃ αὐτῷ τὴν πλη-
 γὴν, τίς ἄρα ἄτιμος γέγονε ὁ θανάτου; τὸ ἰσο-
 λον θνήσκον, ἢ ὃ μὴ τιρήσας ἐαυτόν; Σὺ δὲ νόε
 τὸ εἰρημνόν.

CAP. XLVIII.

Α riissime, si tibi amicitia cum aliquo
 fuerit, certoque constiterit, cum vere
 timere Dominum; sicut ait Dominus: *A Matth. 7.*
fructibus eorum cognoscetis eos: ne de illo male
 suspiceris. Omni autem tempore sobrium ac
 vigilantem esse, bonum est. Si quis vero
 tecum amicitiam fraudulentam inire voluerit
 cum libertate Deo non grata; ab ejusmodi
 te ipsum valde custodi, neque illo prorsus
 confidenter utaris, cum ejus confidentia Deo
 non placeat. Si autem occultum suum vitium
 risu aliquo coeperit prodere, simulans obe-
 dientiam, teque decipere voluerit: cave, ne
 cogitationem ad illius insipientiam laxave-
 ris, sed torvo eum aspectu intueri, ut bonum
 in te jactum fundamentum intelligat: sic-
 que aut improbam suam mentem mutet, aut
 a te recedat.

CAP. XLIX.

Α riissime, vide ne forte dum virum te
 præbere vis adversus eos, qui operis
 tui labores rapere conantur, aliquis te ex
 insidiis astute decipiat atque supplantet: sed
 para cogitationem tuam, ut ad scopum
 ventum prospicias, ac instrumentum ador-
 nes, ut salvetur navis in portu vitæ.

E

CAP. L.

Q uis ficulneam plantat sibi ipsi, & non
 servat fructum ejus? Quanto magis
 castitatem & temperantiam servare
 oportet. Odit namque Dominus libidino-
 forum hominum congressum: ac propterea
 scriptum est: *Horrendum est incidere in ma- Hebr. 10.*
nus Dei viventis. Aut quis aliquando ab
 aspide ictus, non custodit se a vicinitate
 atque accessu cavernæ ipsius? Si autem
 post ictum antro ipsius manum admoverit,
 plagamque iteraverit, quis jam causa erit
 mortis? venenata bestia, aut qui seipsum
 non custodivit? Tu autem intellige quod
 dictum est.

C A P. L I.

A

K E Φ. N A.

Spiritus sanctus patefacit homini, quænam sit via bona, & quæ non bona: rursusque indicat ei, quid in bona via paratum sit, & quid in mala occultatum: ut homo cognita utriusque remuneratione, perniciem evitet. Sin autem post boni & mali cognitionem, sibi hic non caverit; quam in die iudicii excusationem habere poterit? Superfluous vestium ornatus, & oculus sublimis ac vagus, & collum extensum, humerique reiecti atque nudati, & pedes lascive ac vitiose directi, mortem conciliant.

C A P. L I I.

Beatus, cui aliorum ædificatio & salus curæ est; & nequaquam segregari se patitur a regno cœlorum cum hominibus scandalosis: sed erit habitatio ejus cum iis, qui Christo Domino grati & accepti sunt: cui gloria in secula. Amen.

C A P. L I I I.

Admonere parentes tuos carnales, ne te frequentent. Dum enim illi coram te de tuis loquuntur, distrahunt cogitationes tuas; simulque te incontinentem esse docebunt. Satis est semel vel bis in anno ab iis te visitari. Si porro inutilem illorum conversationem penitus præcideris, melius ages.

C A P. L I V.

Immodica edacitas atque potatio pro temporis præsentia voluptatem continent: at die proxime sequenti, injucunditatem & dissolutionem menti afferunt.

C A P. L V.

Si contigerit, ut in morbum incidas, ne continenter parentibus tuis carnalibus perscripseris: neque ad auxilium mortale ac protectionem humanam confugeris: quin potius patienter feramus, expectantes misericordiam Dei, ut ipse nos gubernet per omnia. Est enim tempus, quando caro opus habet disciplina. In cunctis autem Domino placeamus, quoniam ipsi curæ est de nobis.

1. Petri 5.

Fra-

Tο Πνεῦμα τὸ ἅγιον δηλοῖ τῷ ἀνθρώπῳ, ποία ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἀγαθὴ, καὶ ποία οὐκ ἀγαθὴ. καὶ πάλιν μνησκει αὐτῷ, τὴν ἡτοίμασθαι ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγαθῇ, καὶ τὴν κέκρυπται ἐν τῇ ὁδῷ τῇ πονηρᾷ. ὅπως γνῶς ὁ ἄνθρωπος τὰν ἀμφοτέρων τῶν ἀνταπόδοσιν, φθύνῃ τὸ βλάβος. Ἐὰν ὅ μὴ ἐπίγνωσιν, μὴ φύγῃ, ποίαν ἔχει ἀπολογίαν ἐν ἡμέρᾳ κείσεως; Ἰματίων καλλωπισμὸς, καὶ ὀφθαλμὸς μετέωρος, καὶ τράχηλος τεταμμένος, καὶ ὦμοι ἀνακεκαλυμμένοι, καὶ πόδες ἐμπαθῶς ἀνεμμένοι, θάνατον προσκαλόνται.

K E Φ. N B.

CΜακάριος ὁ φροντίσας τὴν τὰν ἐτέρων οἰκοδομῆς καὶ σωτηρίας. καὶ ὁ μὴ ἀφοροῦν ἐκ τῶν τὰν ἐρανῶν βασιλείας μὴ τὰν ποιούντων τὰ σκάνδαλα. ἀλλ' ἔσται ἡ κατοίκησις αὐτοῦ μετὰ τὰν θύαρεσθαι τῶν δεσποτῶν Χειρῶν. ὧς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

K E Φ. N Γ.

DΠαράγγελλε τοῖς κατὰ σὰρκα γονεῦσιν, ἵνα μὴ πυκνάζωσι πρὸς σε. λαλόντων γὰρ αὐτῶν ἐνώπιόν σου τὰ σα, πρὸς αὐτοὺς σε τὸ λογισμὸν, ἅμα καὶ ἀκρατῇ σε διδάσκουσιν. ἀρκεῖ ἅπαξ ἡ διὰ τῶν ἔσας, ἵνα σε ἐπισκεπτόμενοι. ἔὰν ὅ ἀποκόψῃς τελείως συνηθείαν ἀνωφελῆ, κρείσσον ποιήσεις.

K E Φ. N Δ.

EΗ πολυφαγία καὶ ἡ πολυποσία πρὸς τὸ παρόν ἡδύτητα ἔχει. τῇ ὅ ἐπίσση ἀφιδίαν καὶ ἐκλυσιν παρέχει τῷ λογισμῷ.

K E Φ. N E.

FΕἰ ἂν συμβῇ σε ἀσθενεῖα πεπεσῆναι, μὴ συνεχῶς γράφε τοῖς κατὰ σὰρκα γονεῦσι. μὴ φεῦγε ὅτι νεκρὰν βοήθειαν καὶ σκέπην ἀνθρώπινον. ἀλλὰ μάλλον μακροθυμήσωμεν ἐκδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἵνα αὐτὸς κυβερνήσῃ ἡμᾶς κατὰ πάντα. ἔστι γὰρ καιρὸς, ὅτε καὶ ἡ σὰρξ ἐπιδέεται παιδείας. ἐν πάσι ὅ τῷ Κυρίῳ θύαρεσθήσωμεν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν.

Αἰετ-

ΚΕΦ. ΝΕ.

A

CAP. LVI.

Α Δεελφός ησθένεσέ ποτε, κ' βιαζόμενος έαυ-
 τόν εργάζετο· κλάων δ' κατ' ιδίαν έν τῷ
 κελίῳ αὐτοῦ, πρὸς κάλει τ' Κύριον υγιείαν αὐτοῦ
 χαρίσασθαι. εἶτα πάλιν έλεγον έν έαυτῷ· οἱμοι
 τῷ άμελεῖ· ἡ ψυχὴ μου κατ' ὥραν άσθενεῖ, κ'
 ε' μέλει μοι· κ' ἵνα τὸ σῶμα μου μικρὸν κακω-
 θῇ, μετὰ δακρύων τὴν ἰασιν αἰτῶμαι πρὸς Κυ-
 εῖς. Καὶ έλεγον· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἱασά μου
 τὴν ψυχὴν & τὸ σῶμα, ἵνα μὴ γένωμαι εἰς βά-
 ταν πῶς άδελφοῖς, εἴχ' ὅτι δ', Κύριε, δὲ
 ιδίως δυνάμειος τρέφεταί άνθρωπος. εἰάν μὴ
 σὺ, Δέσποτα, επιχορηγήσῃς τὰ δέοντα καὶ αὐ-
 τάρκη, ὁ άνθρωπος οὐδέν έστι. Πλὴν, Δέσπο-
 τα, κ' τὴν υγιείαν χάρισά μοι τῷ άχρείῳ δέ-
 λῳ σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός τῶν μετανοούντων, & έν
 έμοι δείξῃς τὴν μεγαλωσύνην σου. Καὶ ἰάθη έτι
 αὐτὸς κρατῶντος τὸ έργον· κ' εἶπε τὸ ρήτὸν *Ματθ. 23*
Αποστόλῃς· ὅταν άσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι· εἰς
έμέ γὰρ έπληρώθη έπ' αληθείας. Ὅτε ὁ άν-
θρωπος άσθενεῖ, τότε & ἡ ψυχὴ αὐτοῦ υπέρ εκ-
κωιωσθῇ ζητεῖ τὸν Κύριον. Αἰνάθῃ οὖν ἡ πα-
δεία· εἰάνπερ άχαιρετεῖ ὁ πασιδιδόμενος, εἰπά-
τω δὴ ὁ ποιῶν· εἰ τὰ αγαθὰ έδιδάμεθα πα-
ρὰ Κυεῖς, τὰ κακά εἴχ' άποίσομεν; εἴη τὸ ὄνο-
μα Κυεῖς βύλογημῶν εἰς τὰς αἰῶνας· αμήν.

ΚΕΦ. ΝΖ.

Α Γαπητέ, εἰάν ἡ πόκανόνα κατέξῃ, μή σε
 νικήσῃ ἡ άκηδία άργήσας τὴν δουτέραν ἢ τὴν
 τρίτην τῆς εβδομάδος· ἵνα μὴ ὅλῳ τῇ εβδομά-
 δα θλίψωσί σε οἱ λογισμοί. εἴτω γὰρ συμβά-
 νει ἡσὶν έν τοῖς κοινοβίοις· υποβάλλει γὰρ τὸ πνεῦ-
 μα άκηδίας τῷ λογισμῷ & μοναχῷ τὴν δουτέραν
 κ' τὴν τρίτην τῆς εβδομάδος άργήσας, κ' αφήσιν
 αὐτὸν πᾶς λοιπὰς ἡμέρας τῆς εβδομάδος υποπιά-
 ζεσθαι τοῖς λογισμοῖς, άχει τῆς άποδόσεως τῶν
 έργων. Σὺ δ' ἡσῇ έν πᾶσιν, αγαπητέ· ὅπως
 μὴ ὄρη υπεναντίας έν μηδενὶ επιλαβέσθαι σου.
 αγωνίζεσθαι οὖν τὸ τῆς ἡμέρας έργον εἰς ἡμέραν τι-
 θέναι· καὶ ὁ νῆς, μὴ δεσμβούμενος ἡ πό μερί-
 μνης κ' λύπης, χολάσῃ τῇ πρῶσυχῇ.

ΚΕΦ. ΝΗ.

Ο Ταν ἡς τῷ βίῳ άποταξάμενος δέλθῃ εἰς
 τὰς άδελφούς, έτι βάλλοντος αὐτὸς άρ-
 χας,

F Rater quidam ægrotavit aliquando, si-
 bique vim inferens operabatur : flens
 autem apud se ipsum in cella sua invocabat
 Dominum, ut sanitatem sibi donaret. De-
 inde rursus intra se dicebat : Hei mihi ne-
 gligenti? anima mea singulis horis infirma-
 tur, & non est mihi curæ : & ubi corpus
 exiguo morbo affligitur, mox cum lacry-
 mis sanitatem a Domino deponco. Dicebat-
 que : Domine Jesu Christe, sana animam
 meam & corpus meum, ut ne sim oneri
 fratribus : non enim homo propriis, Do-
 mine, viribus sustentatur. Nisi tu, Domi-
 ne, necessaria suppeditaveris atque suffi-
 cientia, nihil est homo. Verum, Domine,
 etiam sanitatem mihi inutili servo tuo con-
 cede, quoniam tu poenitentium Deus es,
 & in me magnificentiam tuam ostendas.
 Et cum adhuc instaret operi, sanatus est,
 dixitque illud Apostoli : *Cum infirmor, tunc*
potens sum. Quod in me quoque impletum
 est in veritate. Quando homo infirmatur,
 tunc & anima ejus supra modum quærit
 Dominum. Bona ergo disciplina est, si quis
 eam accipiens, gratias agit, dicatque ta-
 lis : Si bona a Domino suscepimus, mala
 cur non sustineamus? sit nomen Domini
 benedictum in secula. Amen.

2. Cor. 12.

Job. 2.

CAP. LVII.

C arissime, si sub regula vivas, non te
 vincat socordia, ut secunda vel tertia
 hebdomadæ otieris feria : ne per totam heb-
 domadam tribulent te cogitationes. Sic enim
 nonnullis contingit, qui in coenobiis vivunt.
 Suggestit namque cogitationi monachi spiritus
 acedia, secunda ac tertia feria hebdomadæ in-
 dulgendum esse otio, finitque eum reliquis
 diebus opprimi cogitationibus usque ad tem-
 pus reddendi operis. Tu autem sobrius &
 vigilans esto in omnibus, carissime : ut
 nihil adversarius inveniat, quo te capiat.
 Enitere igitur, ut quotidie opus diurnum
 agas : & mens tua curis molestiisque non
 illaqueata, orationi vacet.

CAP. LVIII.

Q Uando quis seculari vitæ renunci-
 ans, egressus fuerit ad fratres, ipsi adhuc
 R r 2 in

in novitiatu constituto suggerit inimicus desiderium ad habitum accipiendum intempestive, ut frater nimiam ejus rei cupiditatem perferre non valens, fugiat stadium. Sin autem sustinuerit, donec habitum susceperit; tunc urget ipsum exire e cœnobio, & vitam in solitudine degere; hæc & hujusmodi menti ejus subjiciens: Exi hinc, & vitam solitariam amplectere, ac parum sensimque operare: infirmus enim es, inquit, & molestias operis istius perferre non poteris. Si autem egressus frater labores exercitationis monasticæ fortiter non pertulerit, plus æquo inde, vehementiusque laborare deprehenditur. Sin vero & infirmitas ipsi supervenerit; adhuc magis magisque eum, quod proprium locum reliquerit, poenitebit.

CAP. LIX.

Alteri porro fratri præbet tentator alacritatem ad exercitationem, & austeritatem disciplinæ usque ad arctissimam & severissimam vivendi rationem: & post modicum temporis, siue paucos post annos, incipit tentator ipsi longitudinem temporis ob oculos ponere, quodque gravis te maneat sufferendus labor, inquit, ad finem usque in ea vitæ austeritate, ne & tandem tuum corpus viribus deficiat. Si autem anima fratris suam sitit salutem, non se tradit fraudulentis ejusmodi cogitationibus; sed admonitionibus atque consiliis virorum exercitatorum ac timentium Dominum obedit; aut mox a se similibus cogitationum repellit insultus. Qui vero non sic virtutem colens, suum occultat morbum; & remittere exercitationem nolens propter consentientes inter se fratres, recedit e loco, ut pro libitu suum desiderium expleat: tales propriam sibi ruinam conflat, quod studio placendi hominibus virtutem exerceant. Non supra petram fundamentum eorum ædificatum erat, sed super arenam: unde pluvia descendente, fluviiisque ac ventis spirantibus, & in eam per cogitationes irrumpentibus, corrui. Nam dum videbantur virtutem possidere, multa superbia inflati erant: quando autem exciderunt, desperationi sese tradiderunt, quod utinam non contingat. Scriptum enim est:

Matth. 7. Numquid qui cadit, non resurget & dicit Dominus. Et, nolo mortem peccatoris, sed magis ut convertatur, & vivat. Qui autem secundum Deum vivit, etiamsi omni virtutis genere excultus sit, non tamen inflatur, neque extollitur; Domini magnificentiam secum perpendens, & quo pacto seipsum humiliavit, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis: quin & seipsum

Matth. 7.

Jerem. 8.

Ezechiel. 18.

Philipp. 2.

Aχὰς, ὑποβάλλει ὁ Ἐχθρὸς ἐπιθυμίαν εἰς τὸ χῆμα τοῦ κατὰ τὴν καρδίαν· ἵνα μὴ φέρων ὁ ἀδελφὸς τὸ λίαν τὴν ἐπιθυμίαν, φύγῃ τὸ σταδίον. εἰ δὲ ὑπομείνῃ ἄχαις ὁ λαβὼν τὸ χῆμα, ἐπείγῃ αὐτὸν ἰξμεῖναι τὴν κοινοδίαν, καὶ καταμύνας ἡσυχάσαι, προσφέρων αὐτῷ καὶ διάνοιαν ποιῶντα ἡνά. ἐξελθε ὀντεῦθεν, κατέλυσε καταμύνας, & ἐργάζεσθαι τὸ μικρόν· ἀσθενὴς γὰρ εἶ, φησὶ, καὶ τὸ κόπον οὐ ἔργον τέστιν ὁ δύνασαι φέρειν. Καὶ εἰ δὲ ἰξελθὼν ὁ ἀδελφὸς τὰς πόνας τὴν ἀσκήσεως μὴ βασιάζῃ θηναίως, περὶ αὐτοῦ δεικνύεται κοπιῶν. εἰ δὲ καὶ ἀσθενεία συμβῇ αὐτῷ, ἔτι μάλλον μεταμελεῖ, ὅτι κατέλιπε τὸ ἴδιον τόπον.

ΚΕΦ. ΝΘ.

Eτέρω ἀδελφῷ δίδωσιν ὁ πειράζων πειθυμίαν εἰς ἀσκησιν καὶ σκληραγωγίαν, εἰς ἄκραν πολιτείαν· καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον, ἢ καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη, ἄρχεται ὁ πειράζων προσφέρειν αὐτῷ ἑκτασιν μακρῶν χρόνων, καὶ ὅτι κόπος ἐστὶ, φησὶν, ὑπομείναί σε ἄχρι τέλους ἐν τῇ σκληραγωγίᾳ ταύτῃ, μήποτε καὶ εἰς τέλος ἰξασθενήσῃς τὸ σῶμα. Εἰ δὲ ἡ ψυχὴ τὴν ἀδελφῷ διαψῇ τὴν σωθῆναι, καὶ καταδαρρῇ αὐτὸν τοῖς ἀπατηλοῖς λογισμοῖς, ὅμως πειθαρχεῖ πρὸς ἀγνέσιν καὶ συμβελίαν ἀνδρῶν ἐμπείρων καὶ φοβεροῦν τὸν Κύριον, ἢ ἀπαγορεύσας αὐτῷ τὴν λογισμῶν ἐπανάστασιν. Οἱ δὲ μὴ ἔτιως κεχηρῆναι τῇ ἀρετῇ, κρύπτει αὐτῷ τὸ πάθος, καὶ ἐκδιδόναι τῇ ἀσκήσει βελόνην ἀπὸ τῶν ὁμοφύχων ἀδελφῶν, μετέρχεται τὴν πόσιν, ἵνα, ὡς δέλη, χρησθῇ τῇ ἐπιθυμίᾳ· ἀλλάγε καὶ εἰς ἐκπύωσιν πεπιπίπῃσιν οἱ ποῖτοι, ὅτι καὶ ἀνδρωπαρέσκεσαν ἀσκήσει τὴν ἀρετὴν· καὶ γὰρ ὁ δευτέρω αὐτῶν ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ὁκοδομημένος ἦν, ὅς ἐστι τὴν ἀμμου· ὅθεν τῆς βροχῆς κατελθούσης & τῶν ποταμῶν καὶ ἀνέμων πανδυσάντων καὶ πρὸς ῥηξάντων αὐτῇ ἀπὸ τῶν λογισμῶν ἔπεσον. Οἱ γὰρ ἐδόκουν τὴν ἀρετὴν κτᾶσθαι, πεφουσιωμένοι ὑπῆρχον ἐν πολλῇ ὑψηφονίᾳ· ὅτε ὁ ἰξέπεσον, τῇ ἀπογνωσῇ αὐτοὺς πρὸς δόξαν, ὅς ἐστιν ὁ φεῖλον. Γέγραπται γὰρ· μὴ ὁ πίπῃς σὺ ἀνίσταται; λέγει Κύριος. καὶ, ὁ βυλόμενος τὸ θάνατον οὐ μαρτυρῶν, ὡς τὸ ἐπιστρέφειν καὶ ζῆν αὐτόν. Οἱ δὲ καὶ Θεὸν πολιτευόμενος, εἰ δὲ πᾶσαν ἀρετὴν κατηρρώσῃ, καὶ φουσιῇται, σὺ ἐπέρχεται, ἀναλογισόμενος τὴν τὴν Κυρίῳ μεγαλωσύνην, καὶ ὡς ἐταπεινώσεν αὐτόν, ὑπήκοος γενόμενος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Ἀλλὰ καὶ κατὰ

κατὰ

καταπύσσει ἑαυτὸν ἀπὸ φόβου, καὶ τὸ λέγοντα· ἤγημαι ἑαυτὸν γινῶ καὶ αὐτοδόν. Ἡ δὲ ἀρετὴ εἴκει πορφύρα βασιλική· ὅς διωκτὴν συνωφάναυ αὐτῇ καὶ πάντας ἀλλοτρίων. Ὁ οὖν καὶ Θεὸν ἀσκεῖν βελομένης, καὶ μὴ ἐμπίπῃ εἰς ἐκπτώσιν χαλεπωτάτην. Εἰ δὲ καὶ, ὡς ἄνθρωπος, πρὸς ἀκινηθῇ, ἀλλ' ὁ Κύριος γινώσκων τὴν ἀκακίαν τῆς καρδίας αὐτῆς, σπείρει αὐτῇ τὴν ψυχὴν τῇ νεθεσίᾳ πάντων δούλων αὐτῶν. ὁ δὲ νεθετεύμενος καὶ ἀντιλέγων, ὁμοίος ἐστὶ ἵππῳ σκληροσώμῳ, καὶ χαλινὸν μὴ φοβημένῳ, ἅχρως ὁ κατακρημνίσῃ τὴν ἐπιβάντην. ὁ γὰρ σκληρὸς τῇ καρδίᾳ, ἀφ' οὗ πεσεῖται κακῶς.

ΚΕΦ. Ξ.

Ο Ἀμελῶν τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν τε καὶ ἔργασίας ἐν κοινοδίᾳ, τύπος γίνεται ῥαθυμίας πολλοῖς ἀδελφοῖς. ὁ δὲ ἐπιμελούμενος τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, δόξης μεγάλης ἀξιοθήσεται ἐν τοῖς ὕψουσιν, ὅτι τύπος γέγονεν ἐναρέτης βίης, καὶ τὴν ἀμελεσέων ἀδελφῶν διήγαγε τὴν ῥαθυμίαν πρὸς κατόρθωσιν ἀρετῶν. Καθάρων γὰρ ἐν πρὸς ἀπάτῃ πολέμῳ, ὁ πρὸς ἀγωνιστὴς ὑμῶν ἔχει πρὸς πάντας· ἔτω καὶ πρὸς Θεῷ ὑμνηθήσεται πᾶς ὁ νήφων εἰς τὸ ἔργον Κυρίου.

ΚΕΦ. ΞΑ.

ΜΗ' ἀπατάτω σε ὁ λογισμὸς, μοναχέ, ἐν τῷ σε ἀμαρτάνειν καὶ φάσκειν ὅ μὴ δεῖ, καὶ μεγαλαυχεῖν καὶ λέγειν, ὅτι ὅσα κακὰ εἰς ποιήσῃ ὁ μοναχὸς, βελτίων ἐστὶ τῷ κοσμικῷ. γέγραπται γὰρ, Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν σιωπῶν, ὁ κενὸς ἐστὶ δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συστήσει. Σὺ δὲ πρὸς ὁρῶντος ἐρῶντα σε πᾶς φράσεις, εἰ ὅντως βίον ὑποτακτικὸν κατώρθωσας, ὅτι ὑποφύῃς ἑαυτὸν· εἰ τὴν ἐπιθυμίαν ἐνίκησας, καὶ τὴν πτωχείαν ἠγάπησας· εἰ τὴν καταλαλίαν ἐμίσησας, καὶ τὴν κονοδοξίαν ὀκνησας· εἰ τὴν ἀμαρτίαν ἐμίσησας, καὶ τὴν ἡδονὴν ἐβδελύξῃ· εἰ ὅτι ὅσα ἐκάνκωσας· εἰ τὰ πάθη ἐνίκησας· εἰ ὅσα ὀργίσῃ ὑβριζόμενος, καὶ ὅσα ἐπάγῃ ἐπαυνόμενος· εἰ τὸν Κύριον ἠγάπησας ἐν ὅλῃ διωάμει, καὶ τὸ πλησίον σε, ὡς ἑαυτὸν. Εἰ δὲ ταῦτα ὀκνησας, ἵνατί μεγαλορρήμονος εἶ; ὅτι δεῖ κλάειν ἐμψυχοῦν τὴν ἀγαθότητος αὐτῆς, ὅπως ἰάσῃ τὴν ἡμῶν τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας, καὶ ἀξίως ποιήσῃ τὴν ἐπανηρημένον βίαν πολιτεύσασθαι.

A seipsum despiciet præ metu, secundum eum, qui ait : existimavi meipsum terram ac cinerem. Virtus vero regali purpuræ est similis, quippe cui nihil alienum attexi potest. Qui ergo secundum Deum pie ac religiose vivere cupit, nequaquam in gravissimam ruinam incidet. Etsi etiam ut homo præter rationem commotus fuerit; Dominus tamen, qui novit ejus animum malitiæ expertem, cohortatione servorum suorum confirmabit spiritum ipsius. Admonitus autem, & repugnans, similis est equo ore indurato, ac frænum non reformidanti, donec fessorem suum præcipitem agat. Nam qui durus est corde, misere corruet.

CAP. LX.

Qui suam salutem & opus in cœnobio negligit, exemplum inertiae fit plurimis fratribus : qui autem salutem suam curat, magnam gloriam promerebitur in cœlis : quoniam forma religiosæ ac præstantis vitæ fuit, & negligentiorum fratrum promptitudinem ad virtutes assequendas excitavit. Quemadmodum enim in acie belli, qui primus init certamen, præ omnibus honoratur : ita etiam apud Deum in honore erit omnis, qui vigilanter opus Domini perfecerit.

CAP. LXI.

NE decipiat te cogitatio, monache, dum peccas, & agis quæ non licet, gloriandoque dicis, quod quæcumque mala egerit monachus, melior sit homine seculari. Scriptum est enim : Non enim qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quem Dominus commendat. Tu vero primum tuas actiones examina, an revera vitam sub obedientia degas, dum ita teipsum exaltas : an concupiscentiam viceris, & paupertatem dilexeris : an detractionem oderis, & inanis gloriæ cupidus non fueris : an peccatum averfatus fueris : & voluptatem spreveris : utrum nullum affligeris : an passiones superaveris : an contumelia affectus, non iratus fueris, & laudatus, non elatus sis : an Dominum totis viribus dilexeris, & proximum tuum, sicut teipsum. Quod si hæc non servaverimus, quare ita magnifice de nobis ipsi sentimus? Quod coram ejus bonitate deplorandum est, ut duritiem sanet cordis nostri, dignosque nos reddat inculpam vitam degere.

C A P. L X I I.

A

Κ Ε Φ. ΞΒ.

VÆ monacho illi, qui pietate deperdita, vino se corroborat. Nam si sobrietatem hic non coluerit, oportet in novissimis eum amare plangere. Qui autem vias suas in Domino conservat, gloriam æternam hæreditate capiet.

ΟΥὰν ὁ κείνῳ τῷ μοναχῷ, ὅς τὴν ἀλά-
βειαν ἀπολέσας, ἐν οἴνῳ ἀνδρίζεται· ὅτε
ἐὰν μὴ νήψῃ, δεῖ αὐτὸν ἐπὶ ἐχάτων πικρῶς
ὀδυῶσθαι· ὃ δὲ σωτηριῶν πᾶς ὁδὸς αὐτοῦ ἐν Κυ-
εῖῳ, δόξαν αἰώνιον κληρονομήσῃ.

C A P. L X I I I.

B

Κ Ε Φ. ΞΓ.

Non oportet terminum stricte nimis con-
stituire adversus recenter instructos,
ne a seniore ad alium ipsi deficiant, si qui-
dem æquum judicetur a conspirationibus ab-
stinere: nam variæ sunt Diaboli insidiæ.

ΟΤΙ εἰ δεῖ ὄρον ἡδεῖναι καὶ πᾶν νεοκατη-
χητῶν, ὅ μὴ μετελθεῖν αὐτοὺς ἀπὸ μει-
ζοτέρων πρὸς ἕτερον, ἐάν ποτε κενὴ δόξα τὸ ἀ-
συρρόφημα· πολλὰ γὰρ τὰ ἐνεδρεῖα τῆς Διαβολῆς.

C A P. L X I V.

Κ Ε Φ. ΞΔ.

Non decet indulgere puero, ut liberius
agat cum fratribus: quin potius quie-
tum & obedientem talem præbere se conve-
nit in Domino.

C

ΟΤΙ εἰ δεῖ παρρησίαν διδόναι παῖδῶ παρ-
ρησιάζεσθαι καὶ ἀδελφῶν· ἀλλὰ μᾶλλον ἐν
ἡσυχίᾳ τῇ ὑποταγῇ αὐτοὺς πρέχειν ἐν Κυεῖῳ.

C A P. L X V.

Κ Ε Φ. ΞΕ.

Habac. 2.

Nefas est majores scandalo esse inferioribus, ipsisque exemplo esse pravæ conversationis. Quoniam scriptum est; *Væ qui potat proximum suum subversione turbida.* Sed magis ipsi forma & exemplum esse debent fidelibus.

D

ΟΤΙ ὁδοὶς τῆς πρώτων σκανδαλίζῃ τὰς
μικροτέρους, καὶ ὑπογραμμὸν αὐτοῖς γί-
νεσθαι κακῆς ἀνατροφῆς. διότι γέγραπται· εἰ δὲ ὁ
ποτίζων τὸ πλῆσιον αὐτοῦ ἀνατροπὴν πολεῖν·
ἀλλὰ μᾶλλον τύποις εἶναι τῆς πίστεως.

C A P. L X V I.

Κ Ε Φ. Ξς.

2. Cor. 15.
Rom. 14.

Non oportet eum, qui salvari deside-
rat, attendere erroribus aliorum, sed
sibi ipsi. Nam scriptum est: *Ideo contendimus sive presentes, sive absentes, placere illi.* Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bona, sive mala.

E

ΟΤΙ ὁδοὶς πᾶν σωθῆναι βελομήτων πρὸς
ἔχειν πλάσματα ἀλλοτείων, ὅμῃ ἑαυτοῖς
πρὸς ἑαυτοὺς γὰρ· διό καὶ φιλοζυμμε-
δα, εἴτε ἐνδημῶντες, εἴτε ἐκδημῶντες, ὁμᾶ-
ροι αὐτῷ εἶναι· τὰς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερω-
θῆναι δεῖ ἑμπαροῦν τῆς βήματος τῆς Χειρὸς, ἵνα
κομίσῃται ἕκαστος τὰ ἀπὸ τοῦ σώματος, πρὸς αὐ-
τὸν ἑωραξέτω, εἴτε ἀγαθὰ, εἴτε πονηρά.

C A P. L X V I I.

Κ Ε Φ. ΞΖ.

Rom. 15.

Siquis, sicut oportet, non obedit supe-
riori; sufferat infirmitatem novitii, ut
hac molestia restituat labores præteriti tem-
poris; Apostolo dicente: *Debemus nos fir-
miores sustinere imbecillitates infirmiorum, &
non nobis placere. Unusquisque enim vestrum
proximo placeat in bonum ad ædificationem.*

F

ΕΙς ὅς ἔχῃ ὑποταγῇ μείζοντά, καθὼς καὶ
βασαζέτω ἀσθενεῖαν ἀρχαίς, ἵνα ἀπὸ
τῆς τῆς πόνος ἀνασώσῃ πόνους τῆς πρὸς
χρόνος· τῆς ἀποσίλλας λέγοντος, Ὁφείλομεν ἡμεῖς
οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατῶν βασά-
ζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν· ἕκαστος γὰρ ὑμῶν τῷ
πλῆσιον ἀρεσκέτω, εἰς ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομὴν.

Non

Οὐ

ΚΕΦ. ΞΗ.

A

CAP. LXVIII.

ΟΥ χρονιῇ μοναχὸς ἐν τόπῳ ἐνί, καὶ ἔχ
δύρησιν ἀνάπαισιν, εἰ μὴ πρότερον ἀγα-
πήσῃ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν. ἡ γὰρ σιω-
πὴ ἐκδιδάσκει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ συνεχῶς προσ-
εύχεσθαι. ἡ δὲ ἐγκράτεια ἀπερίσπαστον ἀποκα-
θίστησι τὸν λογισμόν. τέλος δὲ εἰρηνικὴ κατὰστα-
σις ἀναδέχεται τὸν κλητὸν ταῦτα.

ΚΕΦ. ΞΘ.

ΕΝ χαρῷ καὶ περασμῷ ἀποφάνεται ἡ δοκι-
μὴ τῆς πίστεως. ὁ δὲ εἰς τὸ ἐκκαθεῖν ἐν χαρῷ καὶ
περασμῷ, ἀλλὰ νήφειν ἐν προσευχαῖς καὶ ὑποποι-
σίαις. ὁ δὲ τρόπον οἱ πλεόντες τὴν θάλασσαν, νή-
φουσι λαβόντες σφοδρὸν χειμῶνα, καὶ πειρασθεὶς ἀ-
γρυπνεῖσι, καὶ τὸ Κύριον ἐπικαλῶνται, καθὼς φη-
σὶν ἐν τῷ πνεύματι Ἰωάννης ὅτι γεγραμμένον. καὶ
τὸ πλοῖον ἐκινδύνουσι συττειβῆναι, καὶ ἐφοβήθη-
σαν οἱ ναυτικοί, καὶ ἀνέβόων ἕκαστος πρὸς τὸ Θεὸν
αὐτοῦ, καὶ ἐκβολὴν ἐποιεῖντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ
πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅτε ἐστὶν ἡ ἀποδείξις
πρὸς ἀποταγὴν γνήσιων πραγμάτων. Πάντων γὰρ
δεῖ κατὰφρονεῖν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, καὶ
μόνης ἀντιποιεῖσθαι τῆς αἰωνίου ζωῆς. καὶ μὴ ἐν τῷ
συμβῆναι ἡμῖν πείρασιν ἀπογινώσκω ἑαυτῶν. Ὁρᾶ-
μεν γὰρ τὸν Προφήτην καὶ ἐν κοιλίᾳ ὄντα τῷ κήτῳ
μὴ ἀπελπίσαντα τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, ἀλλὰ προσ-
ευχόμενον, καὶ λέγοντα. ἑδόξα ἐν θλίψει μου
πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου, ἐκ
κοιλίας ἁγίας κραυγῆς μου, ἤκουσας φωνῆς μου. ἀπ-
ἐρίψας με εἰς βάθος καρδίας θαλάσσης. Οὐ
γὰρ πρότερον Κύριος τῶν ἐπικαλεσθῆναι αὐτὸν ἐν
ἀληθείᾳ. Τοιγαρὶν καὶ ἡμεῖς, ὅταν συμβῇ θλί-
ψις, πρὸς Κύριον καταφύγωμεν, καὶ τὸ λέγον-
τα. Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθητί μου. Οὐ πάν-
ποτε γὰρ γαλιλαῖα ἢ θάλασσα. καὶ ὁ διωκτὴς,
ἄτερ περασμῷ, ἐκπλεῦσαι τὸν ἐνεσῶτα βίον. εἰ μὴ
δὲ καταχωρῶμεν τὴν πίσιν τῷ Κυρίῳ, καθάπερ πη-
δάλιον. εἰσαίξω ἡμεῖς εἰς τὸν ζῶντα λιμένα, καὶ
ἀποδέμενοι τὸν μόχθον, ἐνδυσώμεθα ζωὴν καὶ
ἀφθαρσίαν.

ΚΕΦ. Ο.

ΑΓαπητέ, εἰ μὴ πνεῦμα ἀκροαίας ἐνοχλήσῃ
σε, μὴ κατὰπίπῃς, ἀλλὰ δεινῶς τὸν Κυ-
ρίῳ, καὶ πρὸς εἰς σοὶ τὴν μακροθυμίαν, καὶ μὴ
δύχην,

B

CAP. LXIX.

ΤEntationis tempore apparet probatio
viri fidelis. Cæterum tentationis tem-
pore non oportet deficere; at potius ora-
tionibus recteque factis intendere. Quem-
admodum qui per mare navigant, vehe-
mentibus procellis expositi, suam ostendunt
diligentiam, magnamque vigilantiam, Do-
minum invocantes, sicut in propheta Jona
scriptum habemus: *Et navis periclitabatur* Jon. 1.
*conteri: et timuerunt nauta, et clamave-
runt unusquisque ad Deum suum; et jactum
fecerunt vasorum, quæ erant in navi, in
mare.* Quod quidem loco exempli sit fa-
cientis ad abdicationem rerum terrenarum.
Nam quibuscumque spretis secularibus, pro
sola vita æterna concertandum est: & ne-
quaquam ingruente nobis calamitate ali-
qua, desperare oportet. Videmus etenim
Prophetam, cum in ventre etiam balenæ
esset, suam haudquaquam salutem despe-
rasse, sed precando dixisse: *Clamavi in* Jon. 2.
*tribulatione mea ad Dominum Deum meum,
et exaudivit me: de ventre inferi clamoris
mei audisti vocem meam. Projecisti me in pro-
fundum cordis maris.* Non enim despicit Do-
minus eos, qui in veritate invocant eum.
Unde & nos, tribulatione aliqua ingruente,
confugiamus ad Dominum, secundum eum,
qui ait: Domine, in tribulatione recorda-
ti sumus tui. Neque enim semper tranquil-
lum est mare: fierique non potest, ut abs-
que tentatione perficiamus præsentis vitæ
cursum. Si vero fidem Domini tamquam
clavum apprehendamus, in vitæ portum in-
troducet nos, depulsisque molestiis, vitam
& incorruptibilitatem induemus.

CAP. LXX.

Αriissime, si spiritus acedia contur-
bet te, ne animo consterneris, sed
deprecare Dominum, & præbebit tibi lon-
ganimitatem: factaque oratione sedens
recol-

Psal. 41.

recollige cogitationes tuas, & consolare animam tuam, secundum eum, qui dicit: *Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? Spera in Deo, quoniam confitebor illi, salutare vultus mei, Deus meus.* Et dicito: Quid pigritaris o anima mea? non enim semper est nobis in hac vita commorandum.

Psal. 37.

Audi dicentem: *Advena ego sum in terra, & peregrinus, sicut omnes patres mei.* Revolve animo eos, qui ante actis temporibus in eodem vixerunt monasterio, quod jam tu inhabitas; & nosce atque considera, quod quemadmodum illi ex hoc seculo transierunt: ita & nos, quando Deo placuerit, oportebit hinc emigrare. Cæterum vita iustorum post obitum incipit. Unde Propheta futuram vitam desiderans, ait:

Psal. 41.

Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te, Deus. Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei? Tamquam enim carcerem aliquem reputabant præsentem vitam Sancti. Unde & alibi dicit: *Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum, in pace.* Sic etiam Apostolus desiderium habuit dissolvi, & esse cum Christo.

Luc. 2.

Philipp. 1.

A λήν, καθίσας ἐπισυνάγαγέ σε τὰς λογισμὰς, καὶ ψακαλέει τὴν ψυχὴν σε κατὰ τὸ λέγοντα· ἵνατί πειλύπος εἶ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἵνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τῷ Θεῷ, ὅτι ἰσομολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον ἔστω πρόσωπόν μου, ὁ Θεός μου. καὶ εἰπὼν, Τί ὀλιγωρεῖς, ψυχὴ μου; μὴ γὰρ ἀπαπαντὸς δεῖ κατοικεῖν ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ τῆς τῶ. Ἄκουε ἔτι λέγοντος, Πάροικος ἐγὼ εἰμι ἐν τῇ γῇ, καὶ πρὸς ἐπίδημος, καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου. Ἐννόησον τὰς παρενοικήσαντας ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἔνθα νῦν σὺ παροικεῖς, καὶ γινώσκει καὶ ἴδε, ὅτι καθάπερ καὶ κείνοι πρὸ ἡλθον ἐκ τοῦ αἵματος τῆς γῆς, ὅπως καὶ ἡμεῖς, ὅταν Θεὸς βεβλήσῃ, δεῖ παροικήσαντας ἀπιέναι. ἡ δὲ πᾶν δικαίων ζωὴ μὴ τὴν τελουμένην ὑπάρχει. Ὅθεν καὶ ὁ Προφήτης λέγει ἐπιποθεῖν τὴν μέλλουσαν ζωὴν· ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς τῶνας τῆς ὑδάτων, ὅπως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σε ὁ Θεός, πότε ἤξω, καὶ ὁφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ; Ὡς γὰρ δεσποτικόν ἡγοῦντο οἱ ἅγιοι τὸ πρὸντα βίον· ὁθεν καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· νῦν ἀπολύεις τὸ δέσλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ. Οὕτω καὶ ὁ Ἀπόστολος τὸ ἐπιθυμίαν εἶχε ἔτι ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶ.

CAP. LXXI.

D

ΚΕΦ. ΟΑ.

D UO fratres senes sibi mutuo graves & molesti erant, Contigit autem unum ex iis ægrotare: ad quem visitandum dum quidam frater accederet, rogabat eum senex, dicens: Simultates & inimicitias gerimus ego, & ille senex, & velim, ut illum ad reconciliationem hortareris. Utinam autem & ego bonum quid alicui possem præstare. Ad quem frater: Jussu tuo, inquit, o Abba, adhortabor. Egrediusque frater, secum cogitabat: forte non sufferet adhortationem meam senex, magisque exacerbabitur. Deo autem sic disponente, quidam ex fratribus affert ei quinque ficus, & paucula sycomora. Eligensque frater ficum unam & paucula ex aliis, detulit feni in cellam ejus, dicens: Forte quidam hæc feni attulit, dixitque mihi: accipe, & da illi tali feni. Quibus auditis senex obstupuit, dicens: Istane ad me misit? Ad quem frater: Etiam, Abba. Iisque acceptis, dixit senex: Bene venisti. Discedensque frater a fene, ad cellam suam rediit, desumitque ficum cum

Δ ΥΟ ἀδελφοὶ γέροντες εἶχον θλίψιν πρὸς ἀλλήλους· ἔτυχεν οὖν ἓνα ἐξ αὐτῶν ἀσθενῆσαι. ἀπῆλθεν οὖν ἀδελφός τις εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ γέροντος· καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ γέρων τὸν ἀδελφόν, λέγων· μάχλιον ἔχομεν ἐγὼ καὶ ὁ δεῖνα ὁ γέρων, καὶ ἔδεον ἵνα ψακαλέσῃς αὐτὸν, ὅπως φιλιωθῶμεν. εἶδε γὰρ καλὸν καὶ γὰρ ἐδωκάμην ποιῆσαι. εἶπε ὁ ἀδελφός· ἐκέλευσας, ἀββὰ, ἐγὼ ψακαλῶ. καὶ ἐλθὼν ὁ ἀδελφός, διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, μήποτε οὐκ ἀνέξεται ὁ γέρων τὸ ψακαλῆσθαι, μήποτε καὶ πρὸς ζυσμὸς γίνεσθαι. καὶ κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, φέρει τις τῶν ἀδελφῶν πέντε σῦκα καὶ ὀλίγα συκάμυνα. καὶ ἐκλεξάμενος ὁ ἀδελφός ἐν σῦκον, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ὀλίγα, ἀπῆνεγκε τῷ γέροντι εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ, καὶ εἶπε· τάχα τις αὐτὰ ἐνήνοχε τῷ γέροντι, καὶ εἶπέ μοι· δέξαι, δὸς τῷ δεῖνα γέροντι. καὶ ὡς ἠκασε ταῦτα ὁ γέρων, ἔφη ἐννεός ἐστι εἶπε· ταῦτα ἐμοὶ ἐπεμψες; καὶ εἶπεν ὁ ἀδελφός, Ναὶ ἀββὰ. καὶ ἀπέλαβον αὐτὰ ὁ γέρων, εἰπὼν· καλῶς ἤκουσ· ἐὰν ἀναχωρήσας ὁ ἀδελφός ἀπὸ τοῦ γέροντος, εἰς τὸ κελλίον ἑαυτοῦ ἦλθε, καὶ λαβὼν σῦκα, καὶ ἐκ τῶν

τῶν συκαμίνων ὀλίγα ἀπῆνεγκε καὶ τῷ ἄλλῳ γέροντι, καὶ μετανοήσας αὐτῷ εἶπε· δέξαι τὰῦτα ἄββα, ἀπέσειλέ σοι ὁ δεῖνα ὁ γέρων. συωήλαξε δὲ αὐτὸς εἰς εἰρήνῃν καὶ τῶν τριῶν σὺκων τὸ ὀλίγων συκαμίνων. καὶ οὕτως ἔγνωσαν οἱ γέροντες ὅτι ἐποίησαν ὁ ἀδελφός· ἔφη οὖν, Εὐφριώδημι; εἶπε ὁ ὁ ἀδελφός· Ναὶ ἄββα καὶ τὸ ἄλχων σύ. καὶ εἶπεν ὁ γέρων· δόξα τῷ Θεῷ. καὶ ἐφιλώθησαν οἱ γέροντες καὶ ὁ χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Κ Ε Φ. ΟΒ.

ΕΝ κοινοβίῳ τινὶ, χρεῖας ἡγομένης ἀδελφὸν εἰς τὴν οἰκονομίαν σταθῆναι, ἤξελέξατο ὁ ἡγούμενος ἀδελφὸν οἷον ἐβελήθη· μέλλων δὲ ὁ ἀδελφός καταλιμπάνειν τὸ κελλίον αὐτοῦ, πῦρ ἔδετο τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐτέρῳ ἀδελφῷ, εἰπὼν· εἰάν συμβῇ με ἤξελεσθαι ἀπὸ τῆς οἰκονομίας, πῦρ ἔχης μοι αὐτά· ὁ δὲ συωέδετο διδόναι. καὶ ὁ πῦρ πολὺν χρόνον, ἀπέστη ὁ ἀδελφός ἀπὸ τῆς οἰκονομίας, εἰπὼν· ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τοῦ κελλίου μου ἀναπαύομαι μέλλων. καὶ εἶπε τῷ ἀδελφῷ· δός μοι ἃ παρέδωκας σοι. ὁ δὲ οὐκ ἐδέλυσεν παρῆραι· ἰδὼν δὲ ὁ ἀδελφός ὅτι παροξύνεται, μὴ θέλων παρῆραι, ἐσιώπησεν. ἕτερος οὖν ἀδελφός πρὸς αὐτὸν λέγων· ποιήσον ἀγάπῃ· εἰάν τι σοὶ πῦρ ἔδετο ὁ ἀδελφός, μὴ σερήσης αὐτὸν τῷ αὐτοῦ, μήποτε τὸ κείμενον βάλλῃ σε ἔξω. ὁ δὲ καὶ αὐτῷ εἶπεν· οὐδὲν ἔχω αὐτῷ. καὶ μὴ ἡμέρας πέντε ἢ δέκα, λαβὼν λογισμὸς ἀδελφός, ὁ τὰ σκεύη εἰληφώς, μὴ πομπῆς θλίψεως, ἤλθεν εἰς τὸ κοινοβίον. Τότε γὰρ ἡγούμενος πρῶτος ἀνέστη μὴ ἤξιον, καθυβείσας αὐτὸν ἀνεχώρησεν. ὁ οὖν οἰκονόμος κατ' ἐπιτροπὴν τοῦ ἡγουμένου ἀνοίξας αὐτῷ τὸ κελλίον, τὰ ὀρεθέντα σκεύη διεμέρισε τοῖς ἀδελφοῖς. καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετανοήσας ὁ ἀδελφός ὑπέστρεψεν εἰς τὸ τόπον αὐτοῦ. καὶ εὗρεν τὸ κελλίον αὐτοῦ ἡνεωγμένον, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ δεδομένα καὶ ἀφ' ὧν ἀδελφοῖς. καὶ ἐλυπήθη σφόδρα, καὶ οὐκ ἐχρόνισεν ἀπολαβεῖν ὅπεποιήκε τῷ ἀδελφῷ.

Κ Ε Φ. ΟΓ.

ΑΔελφός ἡρώτησεν ἀδελφόν τινα, λέγων· ὁ ἄββας ἔταξε με ἤξελεσθαι εἰς τὸ ἀρτοποιόν, ποιῆσαι τὰς ἄρτας τοῖς ἀδελφοῖς. καὶ τῶν ἐργασιῶν κοσμηθῶ ὄντων, λαλήσω ἃ μὴ δεῖ, καὶ οὐκ ὠφελεῖμαι ἀκῆν ταῦτα· τί οὖν ὠφελον ποιῆσαι; Ὁ δὲ ἀδελφός ἀποκρίνατο, λέγων·

A cum pauculis sycomoris ad alium etiam senem detulit. Et facta coram eo poenitentia, dixit: Sume ista, Abba, quæ mittit tibi ille talis senex. Contracta autem inter eos pax est tribus ficibus, pauculisque sycomoris: & non cognoverunt senes, quid egisset frater. Ait igitur: Reconciliati sumus? At frater: Ita, Abba, tuis orationibus. Dixitque senex: Laus Deo. Divinaque gratia reconciliati sunt senes.

C A P. L X X I I.

IN coenobio quodam, exigente necessitate, ut frater in dispensatoris munere constitueretur, Præfectus fratrem ad id elegit pro sua voluntate: qui jam relicturus cellam suam, commendavit suppellectilem suam alteri fratri, dicens: Si contigerit me destitui dispensatoris munere, consignes mihi eadem. At ille promisit se redditurum. Et non post multum temporis reliquit frater œconomiam, dicens, se in tranquillitate cellæ suæ quiescere malle: aitque ad fratrem: Redde mihi quæ tibi concredidi. At ille noluit præbere. Cumque videret frater eum irasci, neque velle quidquam præbere, tacuit. Alius autem frater hortabatur illum, dicens: Fac caritatem: si quid tibi concredidit frater, ne eum suis prives, ne te forte iudicium foras ejiciat. Ad quem ille: nihil, inquit, quod ejus sit, teneo. Et post dies quinque vel decem, admissa tentatione, qui vasa acceperat frater, cum magna tribulatione coenobio excessit. Præfectum vero se hortantem, ne discederet, contumeliis affectum reliquit. Unde œconomus, permissu Præfecti, aperta ipsius cella, reperta vasa divisit fratribus. Paucis autem post diebus poenitentia ductus frater, rediit ad locum suum, ubi apertam cellam reperit, vasaque sua diversis fratribus distributa. Quare vehementer doluit, nec diutius distulit ea recipere, quæ fratri illi fecerat,

F C A P. L X X I I I.

FRater interrogavit fratrem quemdam, dicens: Abbas jussit me ad pistrium egredi causa pinsendi fratribus panem. Cumque operarii, inquit, seculares sint, loquuntur indecentia, & non mihi expedit audire ejusmodi. Quid igitur faciam? Cui ille respondit: non-

ne vidisti pueros literas discentes gregatim, & quomodo singuli eorum propriis lectionibus studeant, & non aliorum: scientes, quod suas magistro recitaturi sint, & non alienas? Quod si a perturbationibus superaris, audi eum, qui dicit: *Omnia probate; quod bonum est, tenete.*

CAP. LXXIV.

Qui sermones multiplicat inter fratres, multiplicabit pugnas & odium sibi. At qui linguæ temperat, diligitur. Magnum quippe lumen animæ est, timor Domini, ex ea tenebras depellens, ipsamque mundam ac puram reddens.

CAP. LXXV.

Fratres, nostrum post orationem opus amplectamur: quoniam merces proposita est nobis, si sine fūco & fallacia opus nostrum pertractemus. Nam qui ex contentione, aut sui ipsius amore, vel avaritia opus negligit, illud Scripturæ audiet: *Secundum opera manuum eorum redde illis.* Qui autem bonā operatur conscientia, ut Deo, & non hominibus placeat; benedictam illam vocem audire merebitur: *Euge serve bone & fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam: intra in gaudium Domini tui. Cui gloria in secula. Amen.*

CAP. LXXVI.

Si seculo renunciāns, exieris de terra tua, & de cognatione tua, & quiescere te fecerit Dominus Deus tuus in loco, in quo deinceps tranquille ac pacate victurus es: vide, ne illo in loco nomen tuum extollas, quamvis etiam princeps, ac valde magnus sis in terra tua: sed tecum ipse dicito, sicut Propheta: *Mendiculus sum ego & pauper: ut Deus suscipiat te, atque exaltet.*

CAP. LXXVII.

INTERROGATIO.

Cur frater negligentem se præbet sedens in cella sua?

RESPONSIO.

Quamdiu anima rebus inhæret terrenis, variæ cupiditates hujus seculi & inanes volu-

A ἔχ' ἑώρακας παῖδιά γραμματα μανθάνοντα ἐπὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἕκαστον αὐτῶν τὸ ἴδιον μᾶθημα μελετᾷ, καὶ ἔχι' τὸ ἕ' ἑτέρῃ, εἰδὸς ὅτι τὸ ἴδιον ἐπαγγελεῖ τῷ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ, ἔ' ἔχι' τὸ τῷ ἑτέρῃ. Εἰ δ' ἡνικᾶσαι ὑπὸ τῶν παθῶν, ἄκχε τῷ λέγοντος· πάντα δοκιμαζόντες, τὸ καλὸν κατέχετε.

ΚΕΦ. ΟΔ.

B

Ο Πληθύνων λόγους ἐν μέσῳ ἀδελφῶν, πληθύνει μάχας, καὶ πληθύνει μῖσος ἑαυτοῦ· φειδόμενος δ' ἡ χειλῶν, ἀγαπηθήσεται. μέγα δ' ὡς ἐν ψυχῇ, φόβος Κυρίου, ἐκδιώκων δὲ αὐτῆς τὸ σκότος, καὶ καθαρὰν ἀπογαζόμενος.

ΚΕΦ. ΟΕ.

C

Α Δελφοί, μὴ τῆς δι' ἡμᾶς τὸ ἔργον φιλοκαλῶμεν, ὅτι μισθός ἐστιν, ἐάντ' ὃ τὸ ἔργον ἀδόλως ἐπιτελώμεν. ὁ γὰρ εἰς εἰδείας, ἢ φιλαυτίας, ἢ φιλαργυρίας ἀμελήσας τὸ ἔργον, ἀκέραιον τὸ γεγραμμένον· καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν, δὸς αὐτοῖς. Ὁ δ' ἐργαζόμενος ἐν καθαρῇ συνειδήσει, ὡς τῷ Θεῷ, καὶ οὐκ ἀνθρώποις ἀρέσας θείων, ἀξιώθήσεται ἐκείνης τῆς ἀλογημένης φωνῆς· εὖ, δὲ ἄγε ἀγαθὲ, καὶ τισὲ, ἐπὶ ὀλίγα ἡς τισὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου. ὃ ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμήν.

ΚΕΦ. Ος.

Ε Ἄν' ἀπαξάμιχος τῷ βίῳ, ἡθέληθης ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ καταπαύσῃ σε Κύριος ὁ Θεός σου, ἐν ᾧ μέλεις ἡσυχάζειν τῷ λοιπῷ, μὴ θείλῃσης ἡσυχονεγεῖν ἑαυτῷ ὄνομα ἐν τῷ τόπῳ, καὶ ἀρχῶν ἡς καὶ μέγας σφόδρα ἐν τῇ γῇ σου. ἀλλ' εἰπὸν τῷ λογισμῷ σου, ὡς καὶ ὁ Προφήτης· πτωχὸς καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ· ἵνα ὁ Θεὸς ἀντιλάβῃταί σε, καὶ ὑψώσῃ σε.

ΚΕΦ. ΟΖ.

F

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.

Δ Ιατί ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφός καθεζόμενος ἐν τῷ κεμίῳ αὐτοῦ;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Ε Ὅσον ἡ ψυχὴ τὰ γῆϊνα φαντάζεται, αἱ ποικίλαι τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ κόσμος τέττα, καὶ

καὶ αἱ μάταιαι ἡδοναὶ πορναγόμωναί τῃ ψυχῇ
 ἀλλὰ τὸ λογισμῶν, ἐκλύσει τὸ πόνον αὐτῆς. ὅθεν
 καὶ ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ κεμίῳ καθεζόμε-
 νος. Ἐὰν ὅ μισησῇ τὸ κόσμον τῶτον, καὶ τὴν ἀπά-
 τιαν αὐτῆς, καὶ ἑαυτὸν ὡς ἐξήσῃ δῆλον τῷ Κυ-
 εῖῳ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, καὶ μὴ κατιχύσῃ
 κατ' αὐτῆς ὀλιγωρία. καὶ ποιῇ τὸ λοιπὸν τὸ ἔργον
 αὐτῆς ἐν ἀνέσει. Πρὸς ὃ τὸ κενοδοξίας λογισ-
 μὸν ἢ πάλιν αὐτῷ ἀντίκειται. καὶ ταύτην ἐκδιώ-
 ξεται ὁ ὅς Κυεῖς δῆλος, ἀναλογιζόμενος τὴν
 ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καὶ φύσεως, καὶ ὕψους τὸ δώρημα.
 καὶ τὸ λέγοντα. τί γὰρ ἔχεις, ὃ οὐκ ἔλαβες;
 εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι, ὡς μὴ λαβὼν;
 Τὸ τῷ ἢ πάλιν ἐπὶ τοῦ τῆς σαρκὸς ἀσθέ-
 νειας. ὁ ὅς δῆλος ὅς Κυεῖς ἐπισημαίνεται. ὁ δὲ
 μὴ χωθείσῃ ἑαυτὸν ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. καὶ τὸ
 λέγοντα. τίς ἡμᾶς χωθείσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ
 Θεοῦ; θλίψις, ἢ εὐνοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ
 λιμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα;
 καὶ τῶς γέγραπται. Ὅτι ἐνκαίσε θανατέμεθα
 ὅλῳ τὴν ἡμέραν. ἐλογιάσθημεν ὡς περὶ βάρβαροι φα-
 γῆς. ἀλλ' ἐν ταῖς πασὶν ὑπερνικώμεν ἀλλὰ τὸ ἀ-
 γαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμα γὰρ ὅτι ἔτε θά-
 νατος, ἔτε ζωῆς, ἔτε ἀρχαί, ἔτε ἑξουσίαι, ἔτε
 ἐνεσώτα, ἔτε μέλλοντα, ἔτε δυνάμεις, ἔτε ἄν-
 γελοι, ἔτε ὑψώματα, ἔτε βάθος, ἔτε ὕψος κτίσις
 ἑτέρα διωθήσεται ἡμᾶς χωθείσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης
 τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυεῖῳ ἡμῶν.
 Πᾶσι ὃ τοῖς πᾶσι τῶν πνεύματός τοῦ πορνείας ἀ-
 κολῶμεθα. φεῦγε λόγους ἀχρεῖς, καὶ φαντασίαι
 ῥυπα-
 ρὰς λογισμῶν.

Κ Ε Φ. Ο Η.

Ἐὰν πορναξώσιν ἡμῖν οἱ πορνεῶντες ἡμῶν συν-
 ἐξιών τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν εἰς πῦρ ἐργον,
 πορνεύοντες πορνεύοντες, μὴ εἰσάγοντες τοῖς ῥα-
 θυμοτέροις. ὁ γὰρ ἰσχύων καὶ μὴ συγκοπιῶν, καὶ
 πολλὰς τῶν τρόπων ζημιῶν ἑαυτὸν. πορνεύον μὴ, καὶ
 μισθὸν ἑαυτὸν ἐξέρρησε. δεύτερον ὅ, πορνεύοντες δέ-
 δωκε τῷ γογγυσμῷ καὶ τῇ καταλαλίᾳ, τὸ τὸ φι-
 λαυτίας ἔργον ἐργασάμενος. Οὐ δὲ ὅ τὸ πορ-
 νεύον, πορνεύοντες ῥαθυμοτέροις ἀδελφοῖς. ὁ δὲ
 ἐν ἀμνηστῷ λέγει ποτὲ, τὸ πλεονέκον μὴ συλά-
 γοντος ἑαυτῷ οἶπον, ὁ δὲ ἐγὼ συλάγω ἑμαυτῷ.
 ἀλλ' ἕκαστος, ὡς καὶ ἔχει, συλάγω ἑαυτῷ ὅ-
 φας, καὶ τοῖς κτήνεσιν αὐτῶν, ἵνα ἀνενδεῆς ἀφ-
 μένη. καὶ ἐὰν εἰς τὰ σαρκικά πορνείᾳ πορνείᾳ, καὶ
 πολλῶν μᾶλλον εἰς τὰ πνευματικά;

Tom. I.

Προ-

A voluptates, quæ in animam per co-
 gitaciones importantur, ejus firmitatem
 constantiamque labefactant atque dissol-
 vunt. Unde fit, ut frater in cella resi-
 dens, negligentior fiat. Si vero hunc mun-
 dum oderit cum fallaciis ejus, & seipsum
 servum Domino præstiterit in toto corde &
 anima; nequaquam prævalebit adversus
 eum negligentia; facietque deinceps opus
 suum cum animi jucunditate. Quod si ipsi
 cum inanis gloriæ cogitatione luctandum sit,
 hanc quoque servus Domini expellet, pro-
 priam naturæ infirmitatem expendens, &
 cujus donum sit, reputans: secundum eum,
 qui dicit: *Quid enim habes, quod non acce-
 pisti? Si autem accepisti, quid gloriaris,
 quasi non acceperis?* Si vero certamen ei
 cum carnis infirmitate fuerit, non pave-
 bit servus Domini, neque seipsum a cari-
 tate Dei separabit, secundum eum, qui ait:
*Quis nos separabit a caritate Dei? tribula-
 tio, an angustia, an persecutio, an fames,
 an nuditas, an periculum, an gladius?* Sic-
 ut scriptum est: *Quoniam propter te morti-
 ficamur tota die: æstimati sumus, sicut oves
 occisionis: sed in his omnibus superamus pro-
 pter eum, qui dilexit nos. Certus sum enim,
 quia neque mors, neque vita, neque prin-
 cipatus, neque potestates, neque instantia,
 neque futura, neque virtutes, neque Ange-
 li, neque altitudo, neque profundum, neque
 creatura alia poterit nos separare a caritate
 Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro.*
 Cunctas porro passiones spiritus fornicatio-
 nis consequitur atque comitatur. Fuge tur-
 pes sermones, & fugies cogitationes im-
 mundas.

1. Cor. 4.

Rom. 8.

Psal. 43.

CAP. LXXVIII.

E SI jusserint Præpositi nos cum fratribus
 nostris ad extraordinarium aliquod opus
 egredi; prompti atque alacres accurramus, non
 contententes cum negligentioribus. Nam qui
 potens est viribus, & non cooperatur, multis
 modis sibi ipsi damno est: primum quidem
 mercede seipsum privat: secundo occasionem
 inurmurationi præbet atque detractioni, dum
 suo ipsius amore opus aggreditur. Non oportet
 autem industrium ac diligentem fratribus
 segnioribus intentum esse. Nullus quippe
 messis tempore dicere solet: quia vicinus meus
 sibi alimenta non colligit, ideo nec ego
 mihi colligam: sed unusquisque, dum tem-
 pus suppetit, alimenta sibi, atque peco-
 ribus suis colligit, ut ab egestate se libe-
 rum immunemque conservet. Si autem in
 temporalibus tanta adhibetur diligentia; non-
 ne multo magis ea opus erit in spiritualibus?

S f 2

Senes

CAP. LXXIX.

A

ΚΕΦ. ΟΘ.

Senes decet honore cæteris anteire : & infirmis compati bonum est . Senes porro sapientes , unguentum fratrum sunt ad stabilitatem animæ .

CAP. LXXX.

ΚΕΦ. Π.

Pincipium superbiæ est , nolle cooperari fratribus pro viribus . Convenientibus vero nobis ad opus , non multum est loquendum : sed opus urgendum , ad quod egressi sumus .

CAP. LXXXI.

ΚΕΦ. ΠΑ.

Inanis animi securitas generat superbiam : superbia autem mater est inobedientiæ . Cæterum humilitas & mansuetudo suum possessorem in timore configunt Domini , tamquam columnam aliquam in templo Domini collocatam .

CAP. LXXXII.

ΚΕΦ. ΠΒ.

Non decet monachum ullam habere cum femina societatem . Ad eam vero , quæ virginitatem profitetur , prorsus ne accesseris , siquidem ullus in te carnalis sensus viget . Nam monachum in vino cum feminis versari , idem est ac se in ignem projicere . Qui autem earum fugit consuetudinem , fugit tamquam dama ex retibus .

CAP. LXXXIII.

ΚΕΦ. ΠΓ.

Frater , sobrium te præbe ac vigilantem a juventute tua , ne te poeniteat in novissimis tuis . Vide ergo , ne cor tuum homines zelaverit peccatores . Scriptum quippe habetur : *Noli emulari in malignantibus , neque zelaveris facientes iniquitatem : quoniam tamquam fanum velociter arescent , & quemadmodum olera herbarum cito decident . Spera in Domino , & fac bonitatem .*

Psal. 36.

CAP. LXXXIV.

F

ΚΕΦ. ΠΔ.

Carissime , si malæ conversationis sit frater tuus , admone illum , dicens : Finem impone frater : non enim tibi utilis est ista conversatio . Affer autem ei exemplum aliquod eorum , qui lapsi sunt : hoc tamen modo , non quasi ejus , qui cecidit , errorem atque peccatum commemo-

rans :

ΠΡΟΗΓΕΙΩΣ ΤΙΜῆ ΖΕΥΣΙ ΚΑΛΟΝ . Κ' ΣΥΜΠΑ-
ΘῆΣΑΙ ΑΔΕΛΦΟΙΣΙΝ ΑΓΑΘΟΝ ΕΣΤΙ . ΣΟΦΟΙ Δ' Ε-
ΡΟΝΤΕΣ ΑΛΕΙΜΜΑ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΡΟΣ ΕΔΡΑΪΩΣΙΝ ΨΥΧΗΣ .

Β ΑΡΧΗ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ , ΤΟ ΜΗ ΣΥΓΚΟΠΙᾶΝ ΤΟΙΣ
ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΚΥ' ΔΥΝΑΜΙΝ . ΣΥΝΕΡΧΟΜΕΝΩΝ Δ'
ἡμῶν ΕΙΣ ἔργον , ΜΗ ΠΟΛΥΛΟΓΩΜΕΝ . ΘΥ' ἡ ΑΠΟ-
Θῆ ἡμῶν ἔστω , ΔΙ' ὧν ΕΞΗΛΘΟΜΕΝ .

Κ ΑΦΟΒΙΑ ΘΥΝΑ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΝ . ἡ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ
Δ' ὡς ΜΗΤΗΡ ΑΝΥΠΟΤΑΓΗΣ . ΤΑ ΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ Δ'
καὶ ΠΡΑΥΤΗΣ ΚΑΘΗΛΩΣΑΝ Τ' ΚΚΤΗΜΕΝΟΝ ΑΥΤΑΙΣ ΕΙΣ
Τ' ΦΟΒΟΝ Τ' ΘΕΩ , ὡς ΠΕΡ ΣΥΛΟΝ ΚΑΘΗΡΩΜΕΝΟΝ ΕΝ
ΝΑΩ ΚΥΕΙΣ .

Δ ΣΥΜΦΟΡΟΝ Τῷ ΜΟΝΑΧῷ , ΣΥΝΑΦΕΙΑΝ ἔχειν
ΜΥ' ΓΥΝΑΙΚΟΣ . ΜΥ' ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΜΗΔ' ὅλως
ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ , ΕΑΝΤΩ ΕΣΙ ΣΟΙ ΣΑΡΚΙΚΩ ΦΡΟΝΗΜΑ .
ΜΟΝΑΧΟΣ ΓΑΡ ΕΝ ΟἶΝῳ ΣΥΝΤΕΙΒΩΝ ΓΥΝΑΪΞΙ , Τῷ
ΒΑΛΟΝΤΟΣ ΕΑΥΤὸν ΕΙΣ ΠΥΡ , & ΑΓΓΕΛΕΙ . Ο Δ' ΦΥ-
Γὼν ΣΥΝΤΥΧΙΑΣ ΑΥΤῆς , ΦΘΥΓΕ ὡς ΠΕΡ ΔΟΡΚΑΙΣ ΕΝ
ΒΡΟΧΩΝ .

Ε ΝΗΨΕ ΕΝ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΣΕ , ΑΔΕΛΦΕ , ἵνα μὴ με-
ταμεληθῆς ἐπ' ἐχάτων Σε . ΜΗ ΟἶΩ ΖΗ-
ΛΩΤΩ ἡ ΚΑΡΔΙΑ Σε ἄνδρας ἈΜΑΡΤΩΛΟΥΣ . ΖΕΥΣΑ-
ΠΙΣΑ ΓΑΡ . ΜΗ ΠΡΑΞΗΛΕΣ ΕΝ ΠΟΝΗΡΟΛΟΜΟΙΣ , ΜΗ-
ΔΕ ΖΗΛΩ ΤΗΣ ΠΟΙΕΪΝΤΑΣ Τ' ΑΝΟΜΙΑΝ . ὅτι ὡς Εἰ ΧΟΡ-
ΤΟΣ ΠΑΧΥ Δ' ΑΠΟΞΗΡΑΝΘΗΣΟΝΤΙ , ΚΑΙ ὡς Εἰ ΛΑΧΑΝΑ
ΧΛΟΗΣ ΠΑΧΥ Δ' ΑΠΟΠΕΣΟΜΕΝΤΑΙ . ἘΛΠΙΣΟΝ ΕΠΙ ΚΥ-
ΕΙΟΝ , ΚΑΙ ΠΟΙΕΙ ΧΡΗΣΙΟΤΗΤΑ .

Α ΓΑΠΗΤΕ , ΕΑΝ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΕ ΚΑΚΩΣ ΑΝΑ-
ΣΤΡΕΦΕΤΙ , ΝΕΘΕΤΕ ΑΥΤὸν , ΛΕΓΩΝ , ΠΑῦΣΟΝ
ΑΔΕΛΦΕ . & ΓΑΡ ΣΥΜΦΕΡΕΙ ΣΟΙ ἡ ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤῆ .
ΦΕΡΕ Δ' ΑΥΤῷ ΑΠΟΔΕΙΓΜΑ , ΕΝΑ Τῶν ΠΕΣΟΝΤΩΝ .
Τῷ Δ' ΠΡΟΣΩΠῳ , & Χ ὡς Τὸ ΠΛῆΘΟΣ Τ' ΠΕΣΟΝΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΡΕΔΩΝ , ΘΥ' ἵνα Τ' ΠΡΟΝΤΑ ὠφελήσῃς , ὅπως
ἔφο-

ἐφορῶν εἰς τὸ ὤλεθρον ἀπολλύσασθαι κίνδυνον, φύγη
τὸ πῶμα. Φέρε ὃ αὐτῷ καὶ μνήμην τῆς δαρεσ-
σάντων τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀξίεινον αὐτῷ ἀμφο-
τέρων τῶν ἀνταπόδοσιν· καὶ εἰς σὺν ἀκρότητι, ἐμέρ-
θησας τῷ ἀδελφόν σου. Εἰς ὃ ἐπιμενῇ τῇ αὐτῇ
γνώμῃ, καὶ ὑφ' ἐτέρων νουθετούμενος ἀπειθεῖ, τὰ
τῆς καταφρονήσεως ἔργα ἐπιτελῶν, τήρει σωτὴν ἀπὸ
αὐτοῦ, δι' ὅτι οὐκ ἐστιν αὐτῷ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ
λέγοντα. εἰ δέ τις ἔχει ὑπακούει τῷ λόγῳ ὑμῶν,
ἀλλ' ὃ ἐπιστολῆς τύπον σημειῶθε· καὶ μὴ σιω-
ναμίγνυθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ. καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν
ἡγήσθε, ἀλλὰ νουθετεῖτε ὡς ἀδελφόν.

ΚΕΦ. ΠΕ.

ΤΙς θεασάμενός ποτε ἕτερον ἐπιβάντα ἐπὶ
τείβη καὶ ἐν αὐτῇ πεσόντα εἰς θάνατον, ὃ
φύγη τὴν τεύβην, ἵνα μὴ τῷ αὐτῷ περὶπέσῃ
πρώματι;

ΚΕΦ. Πς.

ΜΗ' ἀπατῶ, ἀδελφε, χορτασίᾳ κοιλίας,
ὅτι μὴ μεθύσῃς οἴνῳ, ἐν ᾧ ὄσιν ἀσωτία·
ὃ γὰρ ὄσιν σοι κέρδος, εἰ μὴ τὸ ποιεῖν τὸ θε-
λημα Κυρίου.

ΚΕΦ. ΠΖ.

ΦΥλάσσε, ἀδελφε, τὴν ἀγνείαν τῆς σώμα-
τός σου. εἰς φυλάξῃς ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,
πᾶσαν ἀρετὴν διόλως δύνασαι κατορθῶσαι. τὸ γὰρ
ἅγιον Πνεῦμα τὸ ἐνοικεῖν ἐν σοι, χαίρει ἐν σοι, ὅτι τῇ
ναὸν τῆς Θεοῦ θυμῆς τῇ ἀγνείᾳ, καὶ τῇ ὁρθῇ προαφροσύ-
νῃ ἐνισχύσῃ σε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Ταῦτα ὅ-
τι τρία ἐργαλεῖα εἰσι πρὸς κατορθῶσιν ἀρετῆς καὶ
τῆς ἐνδεῆς ἀγνείας, ἐγκράτεια γαστρὸς, καὶ γλώσ-
σης, καὶ ὀφθαλμοῦ χαλινός. εἰς οὗτοι τὰ δύο φυ-
λάξῃς, ὀφθαλμοὺς ὅτι μὴ φυλάξῃς τὸν ῥέμβειν,
ὃ μὴ κρατήσῃς βεβαίαν τῇ ἀγνείᾳ. ὥστε γὰρ
ἀγνώστους σωπετεμυμῆτος ἀπόλλυσι καὶ ὕδατα, ὅ-
πως καὶ ὀφθαλμοὺς μετέωρος ἀπόλλυσι νῦν σώφρονα.
Ὅταν ὅτι πρὸς βρώσεως ἐπιθυμία ἀναβῇ ἐπὶ
σε, εἰπὲ τῷ λογισμῷ, λόγισα ὅτι εἰ ἀπῆλυσας
χρὲς τῆς βρώσεως ταύτης, ὅχι σήμερον νῆστις ἀνέ-
στης; Εἰ ὅτι καὶ λόγῳ ἀνωφελῆ ἡποβάλλῃ σοι
ἐπερωτήσῃ, εἰπὲ τῷ λογισμῷ σου, λόγισον ὅτι
ἡδὴ ἐπηρώτησας, καὶ ἀπεκρίθη σοι ὁ πλησίον,
καὶ οἶγα. Εἰ ὅτι ὅτι μετεωρισμὸν ἡποβάλλῃ σοι,
εἰπὲ

Αrans, sed ut praesentem juves, ut respi-
ciens ad pericula consequentia, fugiat lapsum.
Propone autem ei memoriam eorum, qui
Domino placuerunt, & discerne ipsi utro-
rumque retributionem. Et, si te audierit, *Matth. 18.*
lucratus eris fratrem tuum. Sin autem in
eadem voluntate atque opinione perstiterit,
& ab aliis admonitus non paruerit, ea pera-
gendo, quæ contemtionis sunt: subtrahe
te illi, fufis pro eo precibus ad Dominum,
Βsecundum eum, qui ait: *Quod si quis non* *2. Thessal. 3:*
obedit verbo vestro, per epistolam hunc nota-
te: & ne commisceamini cum illo, ut con-
fundatur: & nolite quasi inimicum existima-
re, sed corripite ut fratrem.

CAP. LXXXV.

QUis aliquando conspiciatus alterum
in semitam aliquam ingressum, & in
illa periisse, non semitam illam
fugit, ne in eandem incidat calamitatem?

CAP. LXXXVI.

NE decipiaris, frater, saturitate ven-
tris, & noli inebriari vino, in quo
est luxuria: non enim tibi lucrum est, nisi
in perficienda voluntate Domini.

CAP. LXXXVII.

Serva, frater, castitatem corporis tui:
quam si in caritate Christi custodieris,
omnem facile virtutem perfecte exercere &
assequi poteris. Nam qui in te inhabitat
Spiritus Sanctus, in te gaudebit, quod
templum Dei, puritate ac recta voluntate
adoleas; confortabitque te ad omne opus
bonum. Hæc porro tria, instrumenta sunt
excolendis virtutibus, ac divinæ puritati
perquam accommoda: temperantia ventris,
moderatio linguæ, & oculorum frænum.
Si ergo duo servaveris; oculos vero non
custodieris, ne distrahantur: firmam casti-
tatem tenere nequibis. Quemadmodum enim
aquæ ductus confractus deperdit aquas; ita
& oculorum distractio mentem castam de-
struit. Si quando autem edendi cupiditas
te invaserit, dic cogitationi: cogita, si
heri hoc te cibo refecisses, nonne hodie
jejunus surrexisses? Quod si tibi suggesserit,
ut res inutiles scisciteris, dic cogitationi
tuæ: puta jam te interrogasse, quodque pro-
ximus tibi responderit; & file. Quod si
evagationem mentis atque distractionem tibi
S f 3 fug-

fuggefferit, dic cogitationi: Propterea hic es, non ut alienam pulchritudinem perdificas. Attende tibi, & negligentiam fuge, ut mens tua confixa hæreat in timore Dei, juxta illud: *Confige a timore tuo carnes meas: a judiciis enim tuis timui.*

Psal. 118.

C A P. L X X X V I I I.

A Rbitror conducere monacho, maxime novitio, non exire e cella sine superhumerali, aut alio vestimento: id enim indecens esset. Siquidem nudo aliquo lebetone, five cum colobio novitium incedere, monacho turpe est & indecorum. Scriptum quippe habetur: *Præcingere, & calcea te caligas tuas: & circumda tibi vestimentum tuum, & sequere me.*

Act. 12.

Non decet monachum nimio affectu atque inordinate corpus lavare, vel pedes, instar voluptatis amatorum, qui per corporis elegantiam, vestiumque ornatum, sibi voluptates aucupantur. Sic pietatis studiosus per contraria contrariis resistit.

C A P. L X X X I X.

N On oportet ad ostentationem hominum quidquam agere; sed cuncta puro agenda sunt corde, tamquam Deo latentium & occultorum conscio, a quo etiam solo, remunerationem speremus.

Non licet monacho peregrina proferre colloquia, præsertim tempore synaxis: ne impedimentum demus cæteris. Ecce fratres nostri laborant; & nos vacui & otiosi sumus. Ipsi sacras audientes Scripturas, combibunt, instar terræ pluviam sitientis; nos autem & intus versantes, extra cogitationibus distrahimur. Ipsi diligentes sunt & attentī; nos autem negligentes. Ipsi vigilant in orationibus; nos autem somno & inertiae nos ipsos obstrinximus. Ipsi coronam acceperunt; nos autem in nostra permanemus ignavia. Ipsi Domino placuerunt; nos autem mundo. Quare & nos evigilemus, ut accipiamus. *Omnis enim qui petit, accipit: & qui querit, invenit: & pulsanti aperietur. Quoniam suavis Dominus universis, & miserationes ejus super omnia opera ejus. Ipsi gloria in secula. Amen.*

Matth. 7.

Luc. 11.

Psal. 144.

A ἐπὲ τῷ λογισμῷ, Διὰ τὸ εἶ ἐνταῦθα, ἵνα μὴ καταμάθῃς κάλῃος ὁμότειον. Σεαυτῷ πρὸς-εχε, καὶ μὴ ἀμέλει, ὅπως γένηταί σοι ἡ ἀφύνοια καθηλωμένη εἰς τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ. καὶ τὸ λέγοντα, Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου πᾶς σὰρκας μου, ἀπὸ γὰρ τῶν κειμάτων σου ἐφοβήθην.

Κ Ε Φ. Π Η.

B

Λ Ογίζομαι ὅτι συμβάμεν τῷ μοναχῷ, μάλιστα ὅ τῷ νέῳ, μὴ ἐξιέναι τοῦ κελλίου ἄτερ κατανωτίου, ἢ ἐτέρου περιβλήματος. ἀχνημοσύνῃ γὰρ αὐτῷ πρέχει. τῷ γὰρ γυμνῷ τῷ λεβήτῳ, εἴτε τῷ κολοβίῳ νεανιδόμενον περιπατεῖν, ἀχρόν ἐστὶ τῷ μοναχῷ. γέγραπται γὰρ: ζῶσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδαλία σου, καὶ περιβαλῶ τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι.

C

Ὅτι εἰ δὲ τὸ μοναχὸν νύπιας τὸ σῶμα ἢ τὰς πόδας ἐμπαδῶς. καθάπερ οἱ φιλήδονοι, ἀφ' οὗ τοῦ σώματος φιλοκαλίας, τοῦ τὸ ἱματίον, ἀγρεύουσιν ἑαυτῷ πᾶς ἡδονάς. ὥτως ὁ δυσεβείας ἀγωνιστὴς διὰ τῶν ἐναντίων τοῖς ἐναντίοις ἀντιτάσσει.

Κ Ε Φ. Π Θ.

D

Ο Ἵτι εἰ δὲ ποιῇς ὡς πρὸς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πάντα ἐκ καθαρᾶς καρδίας, ὡς ὁ Θεὸς γινώσκωντος τὰ ἀδελφὰ καὶ τὰ κρύφια, καὶ ὡς πρὸ αὐτῶν μόνον τὴν ἀνταπόδοσιν ἐλπίζοντες ἀπολαβεῖν.

E

Ὅτι εἰ δὲ τὸ μοναχὸν ξένῳ ὁμιλίᾳ προσφέρειν, μάλιστα ὅ ἐν χαρῇ τοῦ συσάξεως, ἵνα μὴ ἐκκοπὴν δώμεν ἐτέροις. ἰδὲ οἱ ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐργάζονται, καὶ ἡμεῖς ἀφρονῶμεν. αὐτοὶ ἀκούοντες πᾶς θείας γραφᾶς, συμπίνουσιν, ὥσπερ γῆ διψῶσα ὑετὸν, ἡμεῖς καὶ ἔσω ὄντες ἔξω ρεμβόμεθα τῷ λογισμῷ. αὐτοὶ νήφουσιν, ἡμεῖς ὁ ἀμελῶμεν. αὐτοὶ ἀγρυπνεῖσιν ἐν ταῖς πνευματικαῖς, ἡμεῖς ὁ τῷ ὑπνῷ καὶ τῇ ῥαθυμίᾳ ἐπεδήσαμεν ἑαυτὰς. αὐτοὶ πᾶν σεφάνων κατέλαβον, ἡμεῖς ὁ ἐναπεμείναμεν τῇ ῥαθυμίᾳ ἡμεῖς. αὐτοὶ τῷ Κυρίῳ διηρέευσαν, ἡμεῖς ὁ τῷ κόσμῳ. Τοιγαρὲν καὶ ἡμεῖς ἀναστήσωμεν, ἵνα καταλάβωμεν. πᾶς γὰρ ὁ ἀπὸν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν βρίσκει, τοῦ τῷ κρυφῷ ἀνοιγήσεται. ὅτι κρυφὸς Κύριος τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν.

F

ΚΕΦ. υ.

A

CAP. XC.

Α Γαπητέ, τίμα τὸ Θεόν, καὶ πὰς ἐντολάς αὐτοῦ τήρει, καὶ ὅσαι τὰς ἐξουθενήσας σε ὑπίσω σε ἐν πάχει, καὶ μὴ ᾤδῃς, ὅμως οὐκ. Τήρησον οὖν τὴν ἀγάπην, ὥστε κόρας ὁμμάτων· φῶς καὶ ζωὴ ἐστὶν ἐν αὐτῇ. τήρησον αὐτήν, χαρὰ ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτήν. κτήμα ἐστὶ δεῖκτον, ἀγγελικὴ ἐστὶ ἀξία. τήρησον αὐτήν. ἐὰν ἀγαπήσῃς αὐτήν ἀνακαμνωθήσεται, ὡς αἰετὶς, ἡ νεότης σε. ἐὰν φυλάξῃς αὐτήν, ἔσται σοι ἀγαλλίαμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων. ἐὰν ἀγαπήσῃς αὐτήν, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σε βούδωθήσεται. ἐὰν ἀγαπήσῃς αὐτήν, ἐνοικήσῃ ἐν σοὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔσται ἡ χάρις ὥστε πηγὴ πηγῶν γάλακτος ἰάματα τοῖς ἀνθρώποις. καὶ ἡ βουδία αὐτῆς βούδωσά σου τὴν καρδίαν. σῦλος ἐστὶ πᾶσων τῶν ἀρετῶν. οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ λύπη θάνατος. δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ἡπομονὴ καὶ εἰρήνη διδάσκει. οἶκος ἐστὶ Θεοῦ, τήρησον αὐτήν. αὐτὸς ὁ Κύριος δωρήσεται ἡμῖν αὐτήν καὶ τὰς καρπὰς αὐτῆς. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

ΚΕΦ. υα.

Α Γαπητοί, ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, καὶ ὁ ἐχθρὸς καταγχευθήσεται. ὁ παύεται γὰρ διεγείρων ζῆλον καὶ φθόνον καὶ τὴν δούλῃ τοῦ Θεοῦ. Οἱ γὰρ ἐξακολουθεῖντες τῇ ἐχθρῇ βελῇ, θεασάμενοι μεταξὺ αὐτῶν ἀδελφὸν ἐκ ψυχῆς δολβόντα τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, οὐκ ἀνέχοντα, ὅμως μηχανὰς διεγείρουσι διώξαν αὐτὸν βελομένοι, ἡποπιδόντες μήποτε πρὸς τὴν ἀληθείαν βλάβειας, ἰχυρότερος αὐτῶν γένηται. καὶ ὅπως μὴ διωχθεὶς, πορβύεται ἀδελφὸς ἡρόμενος ἅπασι τῆς ἀγίας ἐκ χειρὸς, οἱ δὲ ἅπιοι γεγονότες, οὐκ ἀδελφοὶ ἔσονται. Οὕτως Ἰωσήφ ἐπαράθη εἰς δούλον εἰς Αἴγυπτον, ὁ Θεὸς δὲ, ὃν εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ, ὁ πρῶτος αὐτὸν, ὅμως ἔδωκε χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπὶ Αἴγυπτον, καὶ ἐφ' ὅλον τὸ οἶκον αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀπογνόντες αὐτὸν ἐπορβόντο πορβικωῆσαι αὐτῷ μὲν δούλων, ὁ μόνον ὡς ἀδελφὸν, ὅμως ὡς βασιλέα καὶ κύριον πάσης τῆς γῆς Αἰγύπτου. Γέγραπται γὰρ· Κύριος ἀσκεδάσει βελαὶς ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμὸς λαῶν, καὶ ἀθετεῖ βελαὶς ἀρχόντων. ἡ δὲ βελὴ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν αἰῶνα μένει. καὶ πάλιν λέγει· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ ὁ φοβηθήσομαι τί ποιή-

σθ

D Eum honora, carissime, & mandata ejus observa, & cito videbis longe post te relictos eos, qui te contemnunt atque despiciunt; si minus hic, at certe ibi. Serva igitur caritatem, ut pupillam oculorum. Lux & vita in ea sunt: serva eam. Gaudium est omnibus retinentibus eam. Divina est possessio, angelicaque dignitas: custodi eam. Si dilexeris eam, renovabitur, ut aquilæ, juvenus tua. Si servaveris eam, erit tibi exultatio coram Deo & Angelis. Si eam dilexeris, prosperaberis in cunctis operibus tuis. Si dilexeris eam, inhabitabit in te gratia Dei; eritque gratia instar fontis distillantis medicamenta hominibus, bonusque odor ejus cor tuum exhilarabit. Columna est omnium virtutum. Non est in ea dolor mortis. Justitiam, & fortitudinem, patientiam ac pacem edocet. Domus Dei est; eam serva. Ipse autem Dominus largietur nobis eam cum fructibus ejus. Cui gloria in secula. Amen.

Psal. 102.

CAP. XCI.

D C Arissimi, diligamus invicem: & confundetur inimicus, qui non cessat adversus servos Dei excitare æmulationem atque invidiam. Nam qui inimici sequuntur consilium, videntes inter se fratrem ex animo grate fervientem Domino, non ferunt; sed machinationes excitant, volentes eum persequi, veriti, ne vera pietate atque religione proficiens, fortior ipsis evadat. Et hic quidem persecutionem patiens, innocens recedit ex causa separationis: sed auctores culpa non vacant. Sic Joseph pro servo venundatus est in Ægypto. Verum Deus, quem mente tenebat, ipsum non despexit: imo gratiam ac sapientiam coram Pharaone Ægypti rege donavit; principemque eum super Ægyptum & universam domum suam constituit: & qui reprobaverant eum, ibant adoraturi eum cum muneribus, non solum ut fratrem, sed tamquam regem & dominum universæ terræ Ægypti. Nam scriptum est: Dominus dissipat consilia gentium; reprobatur autem cogitationes populorum, & reprobatur consilia principum: consilium autem Domini in æternum manet. Rursusque ait: Dominus mihi adjutor, & non timebo, quid faciat mihi homo. Servemus igitur

Genes. 39.

Psal. 104.

Psal. 32.

Psal. 117.

tur

Matth. 18.
Marc. 9.
Luc. 17.

Psal. 103.

tur nos ipsos, carissimi, nequem ex pusillis istis scandalizemus; Domino & Salvatore nostro Jesu Christo affirmante; *Expedit enim ei magis, ut suspendatur mola in collo ejus, & demergatur in profundum maris; quam ut unum scandalizet de pusillis istis, qui in me credunt.* Et iterum: *Videte, ne contemnatis unum ex his pusillis: Amen quippe dico vobis, quia Angeli eorum semper vident faciem Patris mei, qui in caelis est.* Propterea diligamus invicem, carissimi, ut cum viderit Dominus fidem, & unionem ad invicem, quam habemus ad timorem ejus, in nobis latetur, sicut scriptum est: *Letabitur Dominus in operibus suis.* Ipsi gloria in secula. Amen.

C A P. X C I I.

Jacob. 3.

Vigila, carissime, & attende tibi ipsi: multae enim sunt insidiae inimici. Si enim fratrem sobrietati ac vigiliis deditum conspexerit inimicus, alium mox ex negligentioribus adversus eum excitat, ut saepe etiam manus inter se conferant. Deinde conciliata amicitia, eandem confidenter inter illos auget fraudulentus: non quidem virtutis gratia, sed ut per ejusmodi amicitiam turbatis illorum mentibus, voluptatis affectum inter eos admisceat, fiatque ingens malum. Quare etiam posteaquam suam ipsi improbitatem damnaverint, tantum saepe odium auget, ut abjiciant brevem illam, indecentemque amicitiam. Qui vero Deum timet, nunquam sine superna sapientia diligit: nam scriptum est; *Quae autem desursum est sapientia, primum quidem pudica est, deinde pacifica, & quae sequuntur.*

C A P. X C I I I.

Si inter fratres commoreris, ne assuescas praecipere, sed exemplum te praebere potius iis in bonis operibus, obediens in iis, quae ab alio dicuntur tibi. Sin autem exigente necessitate loquaris, tamquam consiliarium te gere. Quod si alius frater dictis tuis contradixerit, ne movearis mente, sed voluntatem tuam, caritatis pacisque gratia, reprime. Si enim iram excandescentis Dæmonis per mansuetudinem respuis, nihil adversum te poterit. Unde sic tibi contradicentem alloquere: Ego quidem, benedicte, tamquam idiota aliquis locutus sum, sic existi-

mans

Aσφ μοι ἄνθρωπος. Τηρήσωμεν ὡς ἑαυτὰς, ἀγαπῆτοί, μὴ σκανδαλίσαι ἓνα τῶν μικρῶν τέτων. Ὁ Κύριος ἐπόντος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χρῆστος· κρείσσον γὰρ ὡς αὐτῶν, ἵνα κρεμναθῇ μύλος ὅτι τὸ τράχηλον αὐτῶν, καὶ καταποντιοθῇ ἐν τῇ πελάγει τῆ θαλάσσης, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τέτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ. Καὶ πά-
Bλιν· Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τέτων· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἀπαγγέλλουσιν τὰς πράξεις αὐτοῦ τῷ Πατρί· ὅτι ἐν ἑρανοῖς. Διὸ ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἀγαπῆτοί, ὅπως ἰδὼν ὁ Κύριος τὸ πῶς καὶ ὅμοιοιαν ἣν ἔχομεν εἰς τὸ φόβον αὐτοῦ, θύφραιθῃ ἐν ἡμῖν· καθὼς γέγραπται, Εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ· αὐτῶν ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας· ἀμὴν.

C

Κ Ε Φ. γβ.

Nῆφε ἀγαπητέ, καὶ πόσεχε σεαυτῷ· πολλὰ γὰρ αἱ μεθοδεῖαι τοῦ Ἐχθροῦ. Ἐὰν ἴδῃ ὁ Ἐχθρὸς ἀδελφὸν νήφοντα ἢ νήφειν βελλόμενον, ἕτερον ἀδελφὸν τῶν ἀμελεσέων διεγείρει κατ' αὐτόν, ὥστε πολλάκις καὶ χεῖρας ἐπιβάλλειν ἀλλήλοις. Εἴτα φιλίας ἡγομένης, πληθύνει ὁ Δόλιος τὴν φιλίαν καὶ τὴν παρρησίαν εἰς ἀλλήλους, ὅχι ἐνέκον ἀρετῆς, ἀλλ' ἵνα ἀπὸ τῆς αὐτῆς φιλίας διολύσας αὐτοὺς τὰς λογισμὰς, συγκεράσῃ αὐτοῖς τὴν ἡδυνάδειαν, καὶ γένηται μέγα κακόν. ὥστε καὶ μὴ τὴν κατάγνωσιν, ποσὸν αὐξάνει πολλάκις τὸ μῖσος, ὥς ἀποβάλλειν αὐτοὺς τὴν πρὸς ὀλίγον ἀσύμφορον φιλίαν. ὁ δὲ Θεὸς φοβούμενος, ὅτι ἀγαπήσῃ ποτὲ δίχα τὴν ἀνωθεν σοφίαν.
Eφίας. Γέγραπται γὰρ, Ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία, πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστιν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, καὶ τὰ ἑξῆς.

Κ Ε Φ. γγ.

Eὰν οἰκῇς μὴ ἀδελφῶν, μὴ ἔτιζε πρὸς αὐ-
τείν, ἀλλὰ μᾶλλον τύπος εἶναι αὐτοῖς εἰς καλὰ ἔργα, ὑπακούων τὰ ὑφ' ἐτέρου ρηθισόμενά σοι· εἰ δὲ χρείας ἡγομένης λαλήσης, ὡς σύμβουλος ἦσθι. Ἐὰν δὲ ἕτερος ἀδελφὸς ἀντείπῃ τοῖς λόγοις σου λεγομένοις, μὴ κινήσῃς τὴν θυμολογίαν, ἀλλὰ κατάλιπε τὸ σὸν θέλημα· ἐνεκεν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ εἰρήνῃ. Ἐὰν γὰρ τὴν ὀργὴν τοῦ θυμοῦ Δάμονος ἐν τῇ αὐτῇ ἀποβάλλῃς, ὅτι ἰσχύσῃς κατὰ σε. Τοιγαρὲν εἰπέ τῷ ἀντιλέξαντί σοι ἕτως· Εἰ γὰρ μὲν, ἀλογημένη, ὡς ἰδιώτης ἐλάλησα, ἕτως σκοπή-
σας.

σας· καὶ συγχώρησόν μοι, ὅτι ἀγνοῶν ἐλάλησα· ἡμέωθ' ὃ καὶ αὐτὸς εἶρηκας· καὶ ἐν τέτῳ ἀπογραφήσῃ ἀπαρκτος καὶ κατηχυμυδύος εἰς τὰ ὀπίσω ὁ πᾶς ἀρχὰς καὶ παραχὰς σιωπῶν Διάβολος· Τὸ γὰρ φιλονεικεῖν, καὶ τὸ ἴδιον δέ- λημα σιωπῶν, παραχὰς ἐγείρει καὶ θυμὸν θυσι- πον· θυμὸς ὃ ἐν κόλποις ἀσεβῶν ἀναπέπαιται, καὶ ἡ ῥοπή ὃ θυμὸς αὐτῶν πῶσις αὐτῶν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς ἀγγέλου λέγων· Δέλον Κυεῖς ὃ δὲ μίχεται.

ΚΕΦ. 48.

Τὸς Ἀποστόλους λέγοντος, Ὁ ἁγιασμός ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ἀπὸ τῆ πορνείας· Ἀγῶν δὲ ὅτιν ὁλίγος μεταξὺ τῆ ἁγιασμῆ καὶ τῆ μισ- μῆ· οἱ συνεργοὶ τῆ μισμῆ ὑποβάλλουσι τὰ ποι- αῖτα καὶ φθοῖν· Ἰδὲ, ὁδὸς σε ὁρᾷ· καὶ τίνα διλαβῇ; οἱ ὃ τῆ ἁγιασμῆ συνεργοὶ ἀντιλέγουσι πρὸς αὐτὸς· ὁ Θεὸς ὁρᾷ, καὶ οἱ ἀγγελοὶ αὐτῶν πάρεσι· καὶ πᾶς σὺ λέγεις, Τίς σε ὁρᾷ; Ὁ πε- ράζων λέγει· τέως ὥδε ὁδὸν ὁρῶμεν· οἱ τῆ ἁ- γιασμῆ ὑποβάλλουσι· καλῶς εἶρηκας, ὅτι ὁδὸν ὁρῶμεν· Γέγραπται γὰρ· ἀπετύφλωσεν αὐτὸς ἡ κακία, καὶ ὁδὸν ἐγνώσαν μυστήρια Θεῶ· τῆ Προ- φήτης βοῶντος καὶ λέγοντος· σύνετε δὲ ἄφρονες ἐν τῷ λαῷ, καὶ μωροὶ ποτε φρονήσατε· ὁ φυτεύ- σας τὸ ἔσ, ἔχει ἀκρίβει; ἢ ὁ πλάσας τὸ ὄφθαλ- μόν, ἔχει κατανοεῖ; Καὶ ἐν ἐτέρῳ λέγει· Κύριε, ἐδοκίμασάς με, καὶ ἐγnows με· σὺ ἐγnows τὴ κα- θέδραν μου, καὶ τὴ ἐγερσίν μου· σὺ σιωπῆκας τὸς ἀλογισμῆς μου ἀπὸ μακρόθεν· τὴ τείνον με, καὶ τὴ χοῖνόν μου σὺ ἔτιχνας· καὶ πᾶσας τὰς ὁδὸς μου πορεύεις· ὅτι ὁδὸν ἔστι δόλος ἐν γλώσ- ση μου· ἰδὲ, Κύριε, σὺ ἐγnows πάντα· τὰ ἔχα- τα καὶ τὰ ἀρχαῖα· σὺ ἐπλασάς με καὶ ἔδικας ἐπ' ἐμέ τὴ χεῖρά σου· ἐθαυμασώθῃ ἡ γνώσις σου ἔτι ἐμῶ, ἐκραταιώθῃ, ὃ μὴ δύναμαι πρὸς αὐ- τήν· πῶς πορεύω ἀπὸ τῆ πνύματός σου; ὃ ἀπὸ τῆ προσώπου σου πῶς φύγω; εἰ ἀναβῶ εἰς τὴ ἔρα- νόν, σὺ ἐκεῖ εἶ, εἰ ἀναβῶ εἰς τὴ ἄδην, πάρ- ει· εἰ ἀναλάβοιμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρ- θρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔχματα τῆ θαλάσσης, καὶ ὡς ἐκεῖ ἡ χεῖρ σου ὁδηγήσει με, καὶ καδέξει με ἡ δεξιὰ σου· καὶ εἴπα· Ἄρα σκοπὸς καταπατήσει με, καὶ νύξ φωτισμός ἐν τῇ τρυφῇ μου· ὅτι σκοπὸς ὃ σκοτιώθησεται ἀπὸ σου, καὶ νύξ ὡς ἡμέρα φωτι- σθήσεται· ὡς τὸ σκοπὸς αὐτῆς, ἔτω καὶ τὸ φῶς αὐτῆς· Καὶ ἐν ἐτέρῳ λέγει· ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν

Tom. I.

A mans· Da mihi veniam; quoniam ignoranter locutus sum· Sit autem quemadmodum ipse dixisti· Et in hoc retrocedet a te re infecta atque confusus, turbarum excitator Diabo- lus· Nam contendere, ac propriam volunta- tem sustinere, turbas excitat, & iracundiam insanabilem· Ira autem in sinu quiescit im- piorum: & vis iræ ejus, ruina est ipsi· Unde & Apostolus admonet, dicens: Ser- vum Domini non oportet contentiosum 2. Tim. 2. B esse.

CAP. XCIV.

A Postolo dicente: Sanctificatio vestra, 1. Thessal. 4. ut abstineatis vos a fornicatione: cer- tamen non exiguum est inter sanctificatio- nem & immunditiam: dum impudicitie cooperatores suggerunt ejusmodi, dicunt- que: Ecce nullus te videt, & quem ve- reris? Quibus cooperatores sanctifica- tionis respondent: Deus videt, & Angeli ejus adsunt: & quo pacto tu ais, Quis te videt? At tentator: hucusque, in- quit, neminem aspicimus· Quem inter- rumpentes sanctimonie cultores, bene, in- quiunt, dixisti, quod neminem vide- mus: nam scriptum est: Excceavit eos Sap. 2. malitia, & nescierunt sacramenta Dei· Propheta quoque clamat, atque di- cit: Intelligite insipientes in populo, & Psal. 93. stulti aliquando sapite· Qui plantavit au- rem, non audiet? aut qui finxit oculum, non considerat? Et alibi ait: Domine pro- basti me, & cognovisti me: tu cognovi- sti sessionem meam, & resurrectionem me- am· Tu intellexisti cogitationes meas de longe: semitam meam, & funiculum me- um tu investigasti: & omnes vias meas E prævidisti: quia non est dolus in lingua mea· Ecce, Domine, tu cognovisti omnia, no- vissima & antiqua· Tu formasti me, & posuisti super me manum tuam· Mirabilis facta est scientia tua ex me: invaluit, & non potero ad eam· Quo ibo a spiritu tuo? & a facie tua quo fugiam? Si ascendero in cælum, tu illic es: si descendero in in- fernum, ades· Si sumsero pennas meas F ad ortum, & habitavero in extremis ma- ris· Etenim illuc manus tua deducet me, & tenebit me dextera tua· Et dixi: Forsitan tenebræ conculcabunt me, & nox illuminatio in deliciis meis· Quia tene- bræ non obscurabuntur a te, & nox sicut dies illuminabitur· Sicut tenebræ ejus, ita & lumen ejus· Et alibi: In ipso enim Act. 17. vivimus, & movemur, & sumus·

T t

Et

Luc. 19.

Et quo pacto tu dicis, quod nullus te videt? cum Dominus dixerit: *Amen dico vobis, quia si hi tacuerint, lapides clamabunt.* Hæc igitur tecum ipse reputa, & peccatum nequaquam dominabitur tibi, neque dolor peccati occupabit te; sed gaudium & pax tibi erit in Spiritu sancto. Quid enim peccatum est? Tenebricosus atque caliginosus dolor invadit, comitaturque operantes peccatum; sanctificationem vero, gaudium & pax consequitur. Qui itaque quietus in cella sua degit, exultat in Spiritu sancto, instar infantis sub mamilla matris suæ. Deinde iterum superveniens gratia facit eum lugere ac flere, in memoriam ipsi peccata præterita reducens, ne nimio elatus gaudio offendat. Quin & lacrymis splendet anima, cœlestia divino munere contemplans. Magnum quippe donum est, sanctificatio in dilectione Dei: Domino affirmante: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Ipse autem Dominus, qui fragiles excitat, & eos, qui animo sunt demisso atque abjecto, salvos facit, & membra in peccatis inveterata per poenitentiam reparat; immaculatum corpus nostrum cum anima & spiritu tueatur atque custodiat. Ipsi gloria in secula. Amen.

Matth. 5.

C A P. X C V.

Luc. 18.

SI quietus vixerit monachus in sua cella, a multis turbis liberabitur. Qui puer est sensu, si ad turbas accesserit, non referet emolumentum; at qui cogitatione perfectus est, utilitatem percipiet. Cæterum quietam ac solitariam vitam degere, præstantius est. Exempli gratia, carissime: Fratri per civitatem obambulanti occurrit tumultus hominum, dum hunc quidem ridentem videt, istum vero plorantem, illum dire jurantem, alium etiam blasphemantem. Et ejusmodi conspiciens frater, si mente sit infirmus, subito illud Pharisæi dictum in mente habebit: *Gratias ago tibi, Domine, quia non sum sicut ceteri hominum:* aut frequens etiam iisdem affectionibus commotus, discedet. Quare solitudo quieta maxime infirmioribus est utilis. At qui mente perfectus est, jam dicta intuens, obstupescit super longanimitate Dei, secum ita loquens: Vides quanta sit divina patientia! quandoquidem dum a nobis maledicitur & blasphematur, fert patienter,

A καὶ κινέμεθα καὶ ἔσμεν. Καὶ πῶς σὺ λέγεις, ὅτι ὁδοῖς σε ὁρᾷ; τῷ Κυρίῳ λέγοντος· ἀμὲν λέγω ὑμῖν, εἰὰν ἔπι σιγήσονται, οἱ λίθοι κερᾶζονται. Ταῦτα οὖν ἐν θυμῷ ἐν τῷ λογισμῷ σε, καὶ ἁμαρτία ὁκέτι σε κυριεύει, ὁδὸν δὲ λύπη τῆς ἁμαρτίας καταλήφεται σε, ὁμὰ χαρὰ καὶ εἰρήνη ἐν Πνύματι ἁγίῳ· τί γὰρ ὅστιν ἁμαρτία; λύπη σκοτεινὴ καὶ γνοφώδης σιωπᾶ καὶ ἡσυχίας ἐμπίπτεσα ἐπὶ τὰς ἐργαζομένης αὐτῇ· τῷ δὲ ἁγιασμῷ χαρὰ καὶ εἰρήνη. ὥστε, καθέξομένη αὐτῇ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἡ κεμίς, ἀγάλλεται ἐν Πνύματι ἁγίῳ, ὥσπερ νήπιον ἰσχυρὸν τῷ πατρὶ· μητέρος αὐτῇ· εἶπα πάλιν ἐπανελθῆσα ἡ χάρις ποιεῖ αὐτὸν πένθειν καὶ δακρύνειν, ἡ δὲ ἐνυπάρχουσα αὐτῷ μνήμην τῆς προγεγονότων ἁμαρτημάτων, ἵνα μὴ τῇ πενιτοτέρᾳ χαρᾷ μετεωροδῇς προσκόψῃ. Καὶ ἡ δὲ δακρύνων λαμπρύνεται ἡ ψυχὴ, κατοπλισμένη τὰ ἐπεράνια καὶ τῷ Κυρίῳ δωρεάν. Μέγα γὰρ δῶρον, ἁγιασμός ἐν ἀγάπῃ Θεῷ· ὁ Κυρίῳ λέγοντος· μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸ Θεὸν ὁρῶνται. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ὁ ἐγείρων τὰς κατεργημένους, καὶ σώζων τὰς ἀπεγνωσμένους, καὶ τὰ πεπαλαμμένα μέλη ἐν ἁμαρτίας ἀνακαμνίζων διὰ τῆς μετανοίας, ἁπλῶς ἡμῶν καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα ἀφφυλάξῃ. ὅτι ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. ἀμήν.

Κ Ε Φ. γέ.

E Ἄν ἡσυχάσῃ μοναχὸς ἐν τῷ κεμίῳ αὐτῷ, ἐκ πολλῶν παραχῶν ῥυθιθήσεται. Ὁ νηπιάζων τῆς φρεσίν, εἰὰν πλησιάζῃ ὁχλῶς, ὁ δὲ ὠφελιθήσεται. ὁ δὲ τέλειος τῷ λογισμῷ, ὠφέλειαν καρπίζειται. Τὸ δὲ ἡσυχάζειν, κρείσσον. Οἷόν τι λέγω, ἀγαπητέ· ὁ ἀδελφὸς πορβομένης ἐν τῇ πόλει, σιωπᾶ αὐτῷ δόρυβος τῆς ἀνθρωπότητος· θεωρῶν τὴν κλάμην, τὴν κλάοντα, ἕτερον ὁμνύοντα μεγάλῃς ὁρκαῖς, ἄλλον δυσφημῶντα· καὶ ταῦτα θεωρῶν ὁ ἀδελφός, εἰὰν ἡ ἀσκήσις τῷ λογισμῷ, ἀδύς ὁ Φαεισάης διανοῦται· μεῖται ῥήτῳ· λέγων, Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὅτι ὁδοῖς εἰμὶ ὅς ἴσῃς τῷ ἀνθρώπῳ τῶν τέτων, εἰ καὶ ἐμπαθὴς πολλάκις ἀποβήσεται· ὁ δὲ συμβάλλεται ἡ ἡσυχία μάλιστα τοῖς ἀσθενεστέροις. Ὁ δὲ τέλειος τῷ λογισμῷ, θεωρῶν τὰ περὶ τῆς ἐκπληξίν ἐρχεται ἐπὶ τῷ Θεῷ μακροθυμία, λέγων ἐν ἑαυτῷ· Ὅρα πόση μακροθυμία ὁ Θεός, ὅτι δυσφημῶντος ὑφ' ἡμῶν, μακροθυμῶς φέρει καὶ

καὶ οὐκ ὀργίζεται, καταφρονέμενος ἀνέχεται, καὶ ὁ μνησικακῆ. πάντα πᾶρέχει ἡμῖν πλεονείως εἰς ἀπόλαυσιν, παρδύων καὶ ἐλεῶν, πάντας ἡμᾶς εἰς μετάνοιαν ἀγαγεῖν βελοίμενος, ἄφ' τὴν πολὺν αὐτοῦ ἀγαθότητα. Ἐγὼ δὲ τί ποιήσω ὁ ἁμαρτωλός; ὅτι γῆ καὶ σποδὸς ὑπάρχων, ὕβριν ὑπενεγκεῖν ὁ βέλομαι, ὅμ' οὐδὲ λόγον βασιλεύει τῷ ἀδελφῷ. ἀνμαζόμενος γὰρ ὀργίζομαι, ὡδρακαλόμενος ἐπαίρομαι. οἱμοι, οἱμοι τῷ ἁμαρτωλῷ. καὶ κατακυγείς ὁ ἀδελφὸς ἐπὶ τέτοις, πορβύεται δοξάζων τὸ Θεόν, καὶ λέγων. δόξα σοι ὁ Θεός, καὶ πάλιν λέγω, δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ΚΕΦ. 47.

Α Γαπητέ, εἰάν ποτε ῥυπαροὶ λογισμοὶ ἐκπαράσῃσίν σε καὶ ἀφνοίαν, μὴ ἀπογνῶς ἐαυτὸν, ὅμ' ἀ μνησικακῆ τῷ οἰκτιρμῷ τῷ Θεῷ. ὁ γὰρ ἐκλυθῆσεται ποτε ὁ πιστικὸς ὁ πλοῖς ὑπὸ ὁ κεντημῆς, λέγοντος. Διατί ἀφῆκας τὰ κύματα προσκρῖναι τῷ ἐμῷ πλοίῳ; ὅμ' ἀ, ἀφτί ἡμέλησας καὶ οὐκ ἀντεμάχῃ τοῖς κύμασι; ἀφτί δὲ ὁ προσέφυγες εἰς τὸ προκειμένον λιμὲνα, ὡς περ ἔστιν, οἱ οἰκτιρμοὶ ὁ Θεῷ; ὅταν γὰρ ἐγείρει ὁ Ἐχθρὸς καθ' ἡμῶν ἐπανάσσειν λογισμῶν ῥυπαρῶν, εἰς ὧτα ἀνθρώπων εἰσελθεῖν μὴ δυναμένων, ἀντιρεφόμενος λέγει ταῦτα. ἀπώλῃ. οὐκ ἔστι σοι οὐδὲμία ἐλπίς σωτηρίας, θέλων καταποντίσαι τὴν ἀπογνώσιν. σὺ οὖν μὴ καταθάρρη τοῖς ὑπ' αὐτῷ λεγομένοις, ὅπως μὴ καταπλήξῃς καὶ ἰδίαν ψυχὴν τῇ ἀπογνώσει. Ἀλλ' ὅσον ἐκείνοι ἐπιβαρῶσι εἰς ἀπογνώσεως καὶ ψυχὴν, ποσὸν ἡμεῖς κερφίσωμεν τῇ ἐλπίδι τῷ μελλόντων, μιμνησκόμενοι τῷ οἰκτιρμῷ ὁ Θεῷ. ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον βαρύναντες οἱ ὑπενάντιοι καταποντίσωσι καὶ ψυχὴν διὰ τὸ λογισμῶν. Ἐν τῷ οὖν λέγειν αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς, Ἀπώλῃ, ἐκέτι δύνασαι σωθῆναι. εἴπωμεν ἡμεῖς πρὸς αὐτὸς, Θεὸν ἔχοντες ὡς ἀσπασχον καὶ μακρόθυμον, οὐκ ἀπογινώσκωμεν τῆς ἐαυτοῦ σωτηρίας. ὁ γὰρ εἰπὼν, Μὴ μόνον ἐπὶ ἀφίεναι τῷ πλησίον, ὅμ' ἕως ἐβδόμηκοντάκῃς ἐπὶ ἀφίεναι πολλῷ μᾶλλον ἀφίεναι ἁμαρτίας τοῖς ὑπομένουσιν εἰς τὸ σωτήριον αὐτῷ. Ἐκπεσόντων οὖν αὐτοῦ ἐκ τέττα ὁ μέρους, ἐν τῷ ἑτέρῳ κατατρέχουσι, λέγοντες. Ἐὐσπασχον καὶ μακρόθυμον τὸ Θεόν καὶ ἀφίεντα τὰ ἁμαρτήματα, ἀφτί μᾶλλον μὴ ἀπολαύσῃτε τὸ ἡδονῶν τῷ κόσμῳ, ὁ ἔπειτα μετανοεῖτε; εἴπωμεν δὲ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸς.

A & non irascitur; despectus sustinet, & non reminiscitur injuriæ. Cuncta nostris usibus suppeditat abundanter, erudiens, & misericordiam exhibens, omnesque nos ex multa benignitate sua ad pœnitentiam reducere cupiens. Ego vero quid faciam peccator? quia cum terra sim & cinis, contumeliam sufferre nolo, imo ne verbum quidem a fratre asperius. Nam si contumelia mihi infertur, irascor: si preces mihi exhibentur, animo efferor. Hei mihi, hei mihi peccatori. Et his compunctus frater, abit glorificans Deum, ac dicens; Gloria tibi, Deus: iterumque dico: Gloria tibi Deus, qui solus bonus & benignus es.

CAP. XCVI.

C Arissime, si quando impuræ mentem tuam perturbent cogitationes, non despondeas animum; sed memineris miserationum Dei. Numquam enim cui navigium commissum est, reprehendetur a possessore, ut dicat: Cur passus es meam navim fluctibus impelli? sed, cur neglexisti, nec fluctibus obstitisti? Cur vero & ad portum propositum, id est, divinam misericordiam, non confugisti? nam quando in nos insultus immundarum cogitationum suscitatur inimicus, quas hominum aures ferre non possent; conversus vicissim dicit: Periisti, non est tibi spes ulla salutis; volens undis te desperationis demergere. Tu itaque cave fidas dictis ejus; ne animam tuam desperatione afficias. Sed quantum illi, desperationis timore animam gravant; tantum nos spe futurorum bonorum sublevemus eam, divinæ commiserationis memores: ne nimium oncrantes adversarii, animam cogitationibus demergant. Illis igitur ad nos dicentibus: Periisti, nec amplius salvari poteris: dicamus eis: Nos cum Deum habeamus misericordem atque longanimem, non desperamus de nostra salute. Qui enim dixit, non septies so-

Matth. 18.

F lum dimittendum esse proximo, sed usque septuagies septies: multo magis peccata dimittit exspectantibus salutare ipsius. Pulsi igitur hinc ipsi, in alio incurfionem faciunt, dicentes: Cum Deum habeatis misericordem atque longanimem, & peccata dimittentem; cur non magis indulgetis voluptatibus seculi, & postea pœnitentiam agite? nos vero eis respondeamus:

1. Ioan. 2.

Quæ fecimus, fecimus: nunc autem Scriptura attestante, quod novissima hora sit; in quam horam, vel in quod tempus respicientes, desides & ignavi nostram salutem negligemus, malumque in conspectu Domini Dei nostri agere pro nihilo ducemus? Similis es enim viro sub arbore confidenti, qui prospiciens immanes bestias gregatim adventare, sese in altum abripit, ita ut feræ ipsi nocere non valeant. Existima autem arborem, timorem Dei: eritque tibi gratia cooperatrix in omnibus ubicumque ambulaveris, & inimicos tuos substernes tibi.

CAP. XC VII.

Sic in præsentī vita incedere oportet fideles. Si gaudium nobis acciderit, si ve ex felicitate aliqua, si ve ex beneficiis acceptis; vereamur non longe abesse tristitiam. Sin autem tristitia supervenerit nobis; speremus gaudium propinquum. Exemplum ab iis, qui per mare navigant, capiamus. Nam hi, insurgente in eos vento, ac tempestate aliqua vehementiore, non illico desperant suam salutem; sed resistunt fluctibus, tranquillitatem expectantes: qua obtenta, iterum procellas metuunt. Unde etiam assidue advigilant, ne repentina aliqua vis ventorum insurgat, quæ cos imparatos in mare deturbet. Sic & nos utrinque circumspectos esse oportet. Qui enim expectatur, si venerit, non ut novus, neque ut peregrinus ei supervenit, a quo excipitur: neque enim illum imparatum offendit. Cum igitur tribulatio aliqua, vel angustia nobis acciderit; liberationem ab iis, & auxilium a Deo expectemus: ne forte dum longior est ac diuturnior tribulatio, si nulla spes nobis salutis super sit, mortem afferat. Similiter dum gaudium nobis obvenerit, angustias expectemus: ne ob nimium gaudium obliviscamur luctus.

CAP. XC VIII.

Si compassionis affectu permotus, fratrem adhortaturus abieris; priusquam tractes cum eo, quem cohortari statutum est, sic tecum cogita. Si te non audierit, noli irasci, neque perturbari: ne nocumento sit vexatio tua, & fratrem accuses. Si te auscultaverit, Deo gratias. Sin autem adduci non possit, ut dictis tuis obediat; ne irascaris. Nam

com-

A ὁ πεποιήκαμεν, πεποιήκαμεν. νυνὶ δὲ τῆς Γραφῆς ἐπιμαρτυρήσεως, ἐσχάτῃ ὥρᾳ ἐσὶν, εἰς ποίαν ὥραν ἢ εἰς ποῖον καιρὸν ἀμελῶντες, καταφρονήσωμεν, ἀφορῶντες τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ τὸ ποιεῖν τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; ὡμοιώθης γὰρ ἀνδρὶ καθεζομένῳ ὑπὸ κατώτῳ δένδρῳ, ὅτε ἐπισυνήχθη ἐπ' αὐτῷ τὰ ἄγρια θηρία, ἀναπηδᾷ εἰς ὕψος, καὶ τὰ θηρία οὐκ ἀδικῶσιν αὐτόν. λογίζεσθαι τὸ δένδρον, τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔσται ἡ χάρις συνέργός σοι ἐν πάσιν οἷς ἐὰν πορβῇ, καὶ καταβαλεῖς τὰς ἐχθρὰς σου ὑποκάτω σου.

ΚΕΦ. 47.

Οὕτως δὲ τὰς πειρὰς βαδίζοντες ἐν τῷ παρόντι βίῳ. ἐὰν συμβῇ χαρὰ ἡμῖν, εἴτε διὰ προκοπῆς, εἴτε διὰ χειρισμάτων, ὑποπτεύσωμεν, ὅτι ἔμακράν ἀφῆσκει ἡ λύπη. ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ ἡμῖν λύπη, προσδοκῶμεν τὴν χαρὰν ἡμῖν ἐγγὺς ᾔσθησιν. Λάβωμεν ὑπόδειγμα τὰς πλείοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ. ἐπὶ γὰρ ἐπαναστάσεως αὐτοῖς ᾔσθησιν ἀνέμῳ καὶ χειμῶνος σφοδρῶς, οὐκ ἀποδοκῶσι τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ἀλλ' ἀνυμῶνται τοῖς κύμασιν, ἀδύαν προσδεχόμενοι καὶ γαλήνης μετεσχηκότες, ζάλλῳ προσδοκῶσιν. ὅθεν καὶ νήφει παντὸς, μὴ πως ἄφνω ἐπαναστάσεως ἀνέμῳ ᾔσθησιν εὐρὴ αὐτὰς ἀποστασκευάσῃ. καὶ κατασφύγγῃ αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς σκοπεῖν τὰ ἀμφοτέρω. Ὅτε γὰρ προσδοκῶμεν, ἐὰν ἔλθῃ, ἔξενίσεται ὁ τῷ ὑποδεχόμενος, ἔξ γὰρ ἀρεθίσεται ἀποστασκευάσας. Ἐν τῷ οὖν συμβῆναι ἡμῖν θλίψιν ἢ στενοχωρίαν, ἀνεσθίοντες προσδοκῶμεν καὶ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἡμῖν ᾔσθησιν, ἵνα μὴ χρονίζεσθαι τῆς θλίψεως, ὡς μὴ ὑπαρχέσθαι ἡμῖν ἐλπίδος σωτηρίας, ἀνῆσθαι θάνατον. Ὅμοίως δὲ καὶ χαρὰς ἡμῖν ᾔσθησιν, θλίψιν προσδοκῶμεν, ἵνα μὴ τῇ πενιέστερᾳ χαρᾷ ἐπιλαθώμεθα τὸ πένθος.

ΚΕΦ. 48.

Εἰ ἀνὴρ συμπαθεῖν, πορβῇ τῷ ἀδελφῷ, πρὸς τὸ σε σωτυχεῖν ὅς μελλεῖς τῷ ἀδελφῷ, εἰπὼν τῷ λογισμῷ σου: ἐὰν μὴ σε ἀκρόσῃ, μὴ ὀργίζῃ, μηδὲ παράτῃ. ἵνα μὴ εἰς βλάβος γένηται ὁ σκυλμός σου, καὶ τὸ ἀδελφὸν ἀγτιάσῃ. Ἐὰν σε ἀκρόσῃ, χάρις τῷ Θεῷ. Εἴτε καὶ ἔξ πληροφορεῖται ὁ ἀνὴρ πειθαρχεῖν τοῖς

ὑπο

ὑπό σὺ λεγόμενοις, μὴ ὀργίζῃς. ἥ γὰρ μισθὸν
 ἡ συμπαθείας καὶ ἡ ἐλεημοσιώης ἐπιμύως λήψῃ
 ὡς Θεὸς, ὡς διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ πεποιηκώς.

A compassionis mercedem atque misericordiae
 incunctanter a Deo recipies: quippe qui
 ob illius nomen id feceris.

ΚΕΦ. 48.

CAP. XCIX.

Α Γαπητὲ, ὃ ἑρανεῖς θησαυροὺς ἐπεθύμησας,
 καὶ ἄξιός ἐστι Κυρίου εἶναι ἡρετίσω; ἄκουε
 ὃ λέγοντος, Εἰ θέλῃς τέλειος εἶ, ὑπάγε, πώ-
 λησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ
 ἔξεις θησαυρὸν ἐν ἑρανοῖς, καὶ δεῦρο, ἀκολούθει
 μοι. Καὶ πάλιν λέγει· ὁ φιλοῦν πατέρα ἢ μη-
 τέρα ὑπὲρ ἐμὲ, ὅς ἐστι μὴ ἄξιός ἐστι· ὁ δὲ ὅς ἐστι λαμ-
 βάνει τὸ σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, ὅς
 ἐστι μὴ ἄξιός ἐστι. Τοιγάρ, εἰ μὴ διὰ τὸ βασάσαι
 τὸ σταυρὸν, ὃ δυνάμει ἀκολουθεῖν τῷ Κυρίῳ. Με-
 τὰ γὰρ τὸ εἰπεῖν, Ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ
 ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυ-
 ρὸν ἐν ἑρανοῖς, λέγει, καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.
 Μὴ οὖν μόνον τὸ ἀποταγῆναι παρέχε, ἀλλὰ καὶ
 τὴν ἐν τοῖς ποσὶ τοῖς πόνοις ἐπιγινωσκέναι δοκιμήν.
 τότε γὰρ πειραστότερος ὁ ἀγωνὶς καὶ ἡ πάλη πρὸς
 τὸ ἀντικείμενον. καὶ μὴ τὰ αὐτὰ, εἰ μὴ ἰσχύσῃ τὸ
 λογισμὸν μετακινήσαι ὃ ἑρανεῖς φρονήματος, τὰ
 ἔχοντα χειρότερα τῶν πρώτων κατασκαυάσει. ὥστε οὖν
 ἐσκόρπισε δαφίλως, τέτων τὰ ἀτελέστατα μὴ
 ἀδείας ποιεῖν, καὶ τὸ νόμιμον γάμον ἀρνησά-
 μενον, τὸν μοιχείας καὶ ἀσελγείας ἐρασὴν ἀπερ-
 γάσαι. Ὅθεν χρεῖα πολλῆς νήψεως, ἄλλοις δὲ
 θέλωμεν ὅτι ὃ σώματος, ἥτοι τέττα ὃ σκάμ-
 ματος.

ΚΕΦ. P.

CAP. C.

Α Γαπητὲ, εἰ καταντήσης εἰς σύστημα τῶν
 ἀδελφῶν ἀσκητῶν, καὶ βάλῃς σιωπῆν αὐ-
 τοῖς, δαλῶν τῷ Κυρίῳ, καὶ ταπεινῶν καὶ
 πάντων, ἵνα καὶ τὰς ἑξ οἰκτρὰς βίβας πρὸντας εἰς
 τὸ πᾶν, παιδεύσῃ ἢ σὴ καλὴ ἀνατροφὴ, καὶ διε-
 γείρωσι τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς πρὸς κατόρθωσιν
 ἀρετῶν.

Ὅταν οὖν προσάξωσιν ἡμῖν οἱ προεσώτες
 σιωπῆσαι πῶς ἀδελφοῖς εἰς ἔργον, προθύμως
 προσδράμωμεν. Εἰ δὲ βάλῃς λέγειν, Τὸ σῶμα
 μου ἔχει ὑποφέρει τὸ κόπον, καὶ δάσῃ τὸ τὸ ἀγροί-
 κων· φανερόν τῷ πᾶσι, ὃ γὰρ δύνανται πάντες ἑξ
 ἴσης βάρος φέρειν· τὸ δὲ εἶναι ὑπὲρ καὶ διπροαί-
 ρετον πᾶσι δέδοται. Δείξον οὖν τὴν πρόθεσιν ἐν
 ἀληθείᾳ, καὶ πάντες καθήσονται ἀπὸ σου τὸ βά-
 ρος, θεωρήσαντες τὸ ἀδύνατόν σου. μὴ ἀφίε δὲ

παν-

Α rissime, coelestem thesaurum desidera-
 sti, dignusque Domino fieri elegisti?
 dicentem audi: Si vis perfectus esse, vade,
 & vende quae habes, & da pauperibus, &
 habebis thesaurum in caelis, & veni, & se-
 quere me: Et rursum: Qui amat patrem aut
 matrem plus quam me, non est me dignus.
 Et qui non accipit crucem suam, & sequitur
 me, non est me dignus. Itaque nisi quis
 crucem bajulet, non poterit sequi Domi-
 num. Postquam enim dixit: Vade, vende
 quae habes, & da pauperibus, & habebis the-
 saurum in caelis; adjunxit, dicens: Et ve-
 ni, sequere me. Non ergo solum renun-
 ciationem, sed & probationem, quae in ejus-
 modi succedere solet laboribus, praebe.
 Tunc enim praestantius certamen & lucta
 suscipietur cum adversario: qui si postea
 cogitationem dimovere valuerit a rerum coe-
 lestium meditatione, novissima pejora red-
 det prioribus: ita ut qui large ac libe-
 raliter suas opes dispersit, vilissima deinde
 quaeque audacius persequatur: & qui nu-
 ptias legitimas recusavit, fornicationis hunc
 & lasciviae amatorem efficiat. Unde sane
 multa opus est vigilantia, donec ex hoc
 corpore, five certaminis septo, excesse-
 rimus.

Matth. 19.

Matth. 10.

Luc. 14.

Marc. 8.

Α rissime, si in congregationem fra-
 trum Ascetarum incideris, volueris-
 que versari inter eos, ut servias Domino:
 in omnibus te humilem praebeas, ut alios
 quoque, qui ex miseranda seculari vita ade-
 runt & adventabunt, tua honesta conver-
 satio erudiat, suasque ipsi animas ad vir-
 tutum perfectionem excitent.

Quando ergo Praefecti nos una cum
 aliis fratribus jusserint ad opus egredi, ala-
 criter contendamus. Si porro dixeris,
 corpus meum non suffert labores, sicut
 rusticorum; perspicuum istud est: non
 enim omnes aequaliter possunt onera fer-
 re. Caterum obedientem & promptae vo-
 luntatis esse, concessum est omnibus.
 Ostende igitur propositum atque alacri-
 tatem tuam in veritate: & omnes te
 onere levabunt, videntes te illo feren-

T t 3

do

do parem non esse. Sed vide, ne omnino te illo sublevare patiaris onere; verum interpella eos, dicens: Ego quoque vobiscum partem habere cupio: & cooperare iis pro viribus, quas tibi largitus est Dominus. Nam scrutator cordium, qui nos fecit, nobisque vitæ spiritum dedit, novit quas singulis vires attribuerit. Si enim post arreptam solitudinem contraria divinis mandatis egerimus, in vanitatem res tota resolvitur. Quod si subrepens inimicus concupiscentiam rerum præteritarum in mente tua seminaverit, vide, ne ulla quidem ratione cum huiusmodi cogitationibus versari ac colloqui patiaris: nam præteritarum memoria rerum, superbiam iis parit, qui temere ac sine ratione in earum cogitatione hærent. Quando porro spatium ac locum, superbiæ operibus perficiendis opportunum, in præsentī vita non obtinuerit; tunc male affectæ menti ipsum tradit. Mala autem affectio, nosti quid sit? Passio ea est improba, ad iram provocans Deum, & homines exacerbans. * Quo vero pacto gladius equi nervos præcidit, & fessorem dejecit: sic prava cogitatio vires animæ frangit, eamque tristitiæ tradit: tristitia vero corrumpit eos, qui in illam incidunt. Quis autem volens urbem ingredi, quæ stadiis triginta longe abest, ubi viginti novem confecit, unius tædio non ultra progressus est? hic quippe e propriis migravit, urbem tamen non ingreditur. Sicut enim qui venit undecima hora, mercedem plenam, non secus atque reliqui, qui pondus dici portaverunt, accepit: ita etiam qui operatus est usque ad undecimam horam, circa vero duodecimam cœperit pigrescere, & plantata evellere, cum illis non accipit; Domino & Salvatore nostro dicente: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit*. Et rursum: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno cælorum*. Uxor enim Lot retrorspiciens, in columnam salis conversa est. Unde etiam Apostolus præterita oblivioni demandans, ad ea vero, quæ sunt priora, seipsum extendens, dicebat: *Mundus hic transit & concupiscentia ejus; qui autem facit voluntatem Dei, manet in æternum*: hospites enim sumus & peregrini in hac vita. Si vero, donec tempus habemus, operabimur in illo quæ sunt placita Domino, mercedem recipiemus. Posside igitur patientiam, frater dilecte: scriptum est enim: *In patientia vestra possidebitis animas vestras*. Enoch ad ducentos annos, postquam genuit Mathusala, acceptus fuit Deo: & nos brevi hoc tempore pigrescimus? Obluctare perniciosis cogitationibus, & dic cum illo, qui aje-

A παντελώς κεφιασῆναι τὸ βάρος ἀπὸ σε, ἀλλὰ
 πῶς ἀκάλει αὐτὸς, λέγων· καὶ γὰρ σὺν ὑμῖν θέλω
 ἔχειν μέρος, καὶ συγκοπίαςον αὐτοῖς καὶ τὴν δύ-
 ναμίν σε, ἣν ὁ Κύριος ἐδωρήσατό σοι. Ὁ γὰρ
 καρδιογνώστης ὁ ποιήσας ἡμᾶς καὶ δὲς ἡμῖν
 πνεῦμα ζωῆς, οἶδεν ἐκάστω οἷαν δύναμιν ἐχαρί-
 σατο. Ἐὰν γὰρ μὴ τὴν ἀναχώρησιν, τὰ ἐναντία τῇ
 ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ πράττωμεν, ματαιότης τὸ πρᾶγ-
 μα γίνεται. Μὴ οὖν ἐλθὼν ὁ Ἐχθρὸς πείρῃ
 ἐν τῇ ἀγνοίᾳ σε ἐπιθυμίαν τῇ πρὸς ἐλθόντων
 πραγμάτων, μηδ' ὅλως συνομιλεῖν τοῖς ποιεῖσιν
 λογισμοῖς ἀνάχῃ. ἢ γὰρ μνήμη τῇ πρὸς ἐλθόντων
 πραγμάτων ὑψηλοφροσύνῃ τίκτει τοῖς ἀλόγως
 αὐτὰ διενθυμυμένοις. Ὅταν ὅ μὴ χῆ χάραν
 τὰ τῇ ὑψηλοφροσύνης ἔργα πράττειν διὰ τὴν ἐνε-
 σῶτα βίον, τῇ κακοήθει γνώμῃ αὐτὸν δίδωσιν.
 ἢ ὅ κακοήθεια, οἶδας τί ὅτι; πᾶσι πονηρὸν
 Θεὸν παροργίζον καὶ ἀνθρώπους πᾶσι πικράνον· ὃν
 ὅ τρόπον ξίφος νευροκοπεῖ ἵππον καὶ τὴν ἐπιβάτην
 καταβάλλει· ὅπως ἡ κακοήθης γνώμη κόπτει τὸς
 πάντας τῇ ψυχῆς, καὶ τῇ λύπῃ πᾶσι δίδωσι, λύπη
 ὅ ἀφ' οὗ τὸς ἐμπύπλοντας ἐν αὐτῇ· τίς δὲ
 ποτε βεβλόμενος εἰσελθεῖν εἰς πόλιν ἀπέχουσαν
 σταδία τεράκοντα, ποιήσας ὅ εἴκοσι ἐννέα, τὸ ὅ
 ἐν μὴ ποιήσας, ὅπως ὅτι ἰδίῳ ἔζηλθεν, καὶ
 εἰς τὴν πόλιν ὅδε εἰσῆλθεν· καθάπερ γὰρ ὁ ἐλ-
 θὼν εἰς τὴν ἐνδεκάτῃ ὥραν πλήρη τῇ μισθὸν ἔλα-
 βεν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ βασάσαντες τὸ βάρος τῆς
 ἡμέρας· ὅπως καὶ ὁ ἐργασάμενος μέχρι τῇ ἐνδε-
 κάτης ὥρας· πᾶσι δὲ τῇ δωδεκάτῃ ἀρξήται κατα-
 στέφειν, καὶ τὰ πεφυτευμένα ἐκτίλλειν, μεθ' ὧν
 ὁ λαμβάνει, ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν εἰπόν-
 τος· ὁ ὅ ὑπομείνας εἰς τέλος, ὅπως σωθήσεται·
 E καὶ πάλιν, ὁδεῖς βάλλον τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὅτι
 ἄροτρον καὶ σφαίρας εἰς τὰ ὀπίσω, εὐθεπὸς ὅτι
 ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ὁρατῶν· ἢ γὰρ γυνὴ ὅ Λὼτ
 σφαίρας εἰς τὰ ὀπίσω, ἐγένετο σῆλη ἀλός· ὅθεν
 καὶ ὁ Ἀπόστολος τὸ ὅτι πρὸς ἐπιλαλθαι ὁμοῦ, τοῖς
 ὅ ἐμπροσθεν ἐπεντενόμενος ἔλεγε· ὁ γὰρ κόσμος
 ὅπως πᾶσι γίνεται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὁ ὅ ποιῶν
 τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὴν αἰῶνα· ζῆνοι γὰρ
 ἐσμεν καὶ πάροικοι ἐν τῷ βίῳ τῷ τῷ· ἐὰν ὅ ἕως
 καιρὸν ἔχομεν ἐργασώμεθα ἐν αὐτῷ ἀρετὰ Κυ-
 ρίου, τὴν μισθὸν κομιέμεθα· κτήσασθαι ὅτι τὴν ἡ-
 μονίαν ἀγαπήτε ἀδελφε· γέγραπται γὰρ, ἐν τῇ ὑπο-
 μονίᾳ ὑμῶν κτήσεσθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν· ὁ Ἐνὼχ
 ἀγκόσια ἔτι ἀνέστησε τῷ Θεῷ μὴ τὸ ἀνῆσθαι
 αὐτὸν τὴν Μαθεσάλα· καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βραχεῖ
 καιρῷ τῷ τῷ ὀλιγοῦμεν; ἀντίστα τοῖς βλαβεροῖς
 λο-

Matth. 10.
 Luc. 9.

1. Ioan. 2.

Luc. 21.

λογισμοῖς, καὶ εἰπὸν μὲν ἔτι λέγοντος· Χειρῶν συν-
 εφάρωμαι· ζῶ δὲ ὅτι οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ
 Χειρὸς· τί γὰρ ὠφελήσεται ἄνθρωπος, εἰὰν
 ὅλον τὸ κόσμον κερδήσῃ, καὶ τὸ ψυχὴν αὐτοῦ ζη-
 μιωθῇ; ἐκκλίνατε ἀπὸ ἐμῶν πονηρῶν, καὶ
 Ἰερευσήσω πᾶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ μου· ἔτι ἐκκλη-
 σιαστῶν βοῶντος, μετατότης μετατοτήτων, πᾶς πάντα
 μετατότης μὲν ποσὸν πλεονέκτημα καὶ δόξαν· ἐκείνῃ τῇ
 μετατότῃ προσφέρω μου τὰς καμάτους, ἵνα με-
 τὰ τὴν ἐμὴν ἐξοδὸν ἄλλοι κληρονομήσιν, καὶ γὰρ
 τίσομαι τὴν δίκην, ἀλλὰ προσφέρω μου τὰς κα-
 μάτους τῷ ἀγαθῷ καὶ οἰκτιρμονίᾳ Θεῷ τῷ παρ-
 ἔχοντι μὲν θάνατον ζωὴν, καὶ ἐπειμίσαντι τοῖς ἀ-
 γαπῶσιν αὐτὸν, ὃ ὁφθαλμὸς οὐκ ἴδεν καὶ ὅτι οὐκ
 ἤκεσεν, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπων οὐκ ἀνέβη· ὡς
 καὶ ἀγαπήτῃ ἀνδείξῃ καὶ κραταγάθῃ ἡ καρδία
 σου καὶ ὑπόμεινον τὸ Κύριον· καὶ ἔσται ἐν εἰρήνῃ ἡ
 ἐξοδός σου· ἐκεῖ ὅφῃ τὰς δικαίας χαίροντας ἐπὶ
 τῇ σῇ σωτηρίᾳ· ἐκεῖ ἀντιθέσῃ ἐν κόλποις Ἀ-
 βραάμ σὺν τῷ Λαζάρῳ· τὴν γὰρ πτωχείαν Ἰζε-
 λέξω, τῇ θλίψει ὑπέμεινας, ὀνειδισμὸς ὑπὲρ
 νεγκας, Ἰξιδένωσιν οὐκ ἐμίσησας· ἀλλὰ τὸ δε-
 ζοντάς σε μετὰ ὑπομονῆς εἰς τὰς ἀγωνίας σκη-
 ναίς, ἐνθα ἀπέδρα ὁδὸν, λύπη καὶ στεναγμός·
 ἐκεῖ ὅφῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὴν
 ἐλπίδα πάσης κτίσεως, τὸν λυτρωτὴν τῷ ψυ-
 χῶν ἡμῶν, τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ
 βασιλεῖα τῆς δόξης, καὶ χαρήσεται σου ἡ καρδία,
 καὶ τὴν χαρὰν σου εἰδὲς ἄρει ἀπὸ σου· αὐτὸς δὲ
 ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀφύλαξαι ἀμέμ-
 πους πάντας ἡμᾶς, ὡς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας.
 Ἀμήν.

A aiebat: Cum Christo crucifixus sum; vivo au- Galat. 2.
 tem, jam non ego: vivit vero in me Chri-
 stus. Quid enim proderit homini, si mundum Matth. 16.
 universum lucretur, animæ vero suæ detri-
 mentum patiatur? Declinate a me maligni, & Psal. ...
 scrutabor mandata Dei mei: Ecclesiaste cla-
 mante: Vanitas vanitatum, & omnia va- Eccl. 1.
 nitas, post tantam opulentiam & gloriam.
 Non amplius vanitati labores meos offero,
 ut post meum obitum, alii hæreditatem
 B adeant, & ego poenam daturus sim; sed
 offero labores meos bono & miserenti Deo,
 qui post mortem dat vitam, quique præ-
 paravit diligentibus se quæ oculus non vidit,
 & auris non audivit, & in cor hominum
 non ascenderunt. Eja itaque, carissime,
 C viriliter age, & confortetur cor tuum, & Psal. 26.
 sustine Dominum: & erit in pace obitus
 tuus. Illic videbis justos de tua salute
 letantes. Illic recumbes in sinu Abrahæ
 cum Lazaro: paupertatem enim elegisti,
 tribulationem sustinuisti, opprobria æquo
 animo pertulisti, animi abjectionem non
 horruisti. Propterea excipient te cum gau-
 dio in æterna tabernacula, ubi procul ab-
 sunt dolor, tristitia & gemitus. Illic vide-
 bis vitam, & lumen verum, spem omnis
 creaturæ, redemptorem animarum nostrarum,
 Dominum nostrum Jesum Christum, Regem
 gloriæ: & gaudebit cor tuum, & gaudium
 D tuum nemo tollet abs te. Ipse autem Do-
 minus noster Jesus Christus custodiat nos
 omnes absque ulla macula: cui gloria in
 secula. Amen.

TOMI PRIMI

Operum S. Ephraem Syri

F I N I S.

I N I T I A

S E R M O N U M, O R A T I O N U M, E T C A P I T U M
H Y Ξ Υ Σ Τ Ο Μ Ι Π Ρ Ι Μ Ι,

O R D I N E A L P H A B E T I C O G R Æ C E.

A.

Α Γαπητὲ ἀδελφε, εἰὰν ἐπιλέξης. Pag. 300.

Αγαπητὲ εἰὰν κτήσῃ σεαυτῷ. 300.

Αγαπητὲ, εἰὰν ἡρετίσω εἰς. 303.

Αγαπητὲ, εἰὰν πνεῦμα ἀκηδίας. 304.

Αγαπητὲ, εἰὰν καδέξῃ ἐν τῷ πῶ. 307.

Αγαπητὲ, εἰὰν καδέξῃ ἐν ἡσυχασίᾳ. 307.

Αγαπητὲ, εἰὰν παρὰβῇ σοι ἀδελφός. 310.

Αγαπητὲ, εἰὰν παρὰβῇ ξένος. 310.

Αγαπητὲ, εἰὰν ἴξῃ τῶν ἀδελφῶν. 310.

Αγαπητὲ, εἰὰν ἴξῃ οὗτος ὁ ἐχθρὸς. 312.

Αγαπητὲ, εἰὰν κτήσῃ φιλίαν μὲν τίνος. 313.

Αγαπητὲ, εἰὰν ἀνδείξῃ καὶ τῶν συλησῶν. 313.

Αγαπητὲ, εἰὰν ὑπὸ κανόνα καδέξῃ. 315.

Αγαπητὲ, εἰὰν πνεῦμα ἀκηδίας ἐνοχλήσῃ σε. 319.

Αγαπητὲ, εἰὰν ὁ ἀδελφός σε κακῶς. 324.

Αγαπητὲ, εἰὰν ποτε ῥυπαροὶ λογισμοὶ. 331.

Αγαπητὲ, εἰὰν καταντήσῃς εἰς σύστημα. 333.

Αγαπητὲ, ὥστε σεαυτῷ, μή ποτέ σε διδάξῃ. 245.

Αγαπητὲ, τίμα τὸ θεόν, καὶ τὸς ἐντολάς. 327.

Αγαπητὲ, τῷ ἑρανοῦ θεοῦ ἐπιθύμ. 333.

Αγαπητοὶ, ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους. 327.

Αγαπητοὶ, εἰὰν καὶ οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν. 312.

Αγαπητοὶ, ἐμνήσθω τῆς ὥρας ἐκείνης. 53.

Αγωνιῶ, ἀδελφοί μου, καὶ φείθω. 111.

Αδελφε, εἰὰν ἴξῃ τῶν ἀπὸ τοῦ κοινοβίου. 307.

Αδελφε, εἰὰν εἴς τινος εἰς τὸ. 311.

Αδελφοί, εἰὰν τις ὑμῶν παρηγορηθῇ. 68.

Αδελφοί, μὲν τῆς ἀρχῆς τὸ ἔργον. 322.

Αδελφοί μου ἀγαπητοὶ, παρὰβῇ. 53.

Αδελφοί, συμπάθησέτε μοι, ἀλλότριάς ἐχόντες. 18.

Αδελφός ἀδελφὸν πρῆναι. 250.

Αδελφός ἀδελφῷ ἔφη, ἵνατί. 309.

Αδελφός ἀνεγίνωσκον ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ. 309.

Αδελφός, ἀπὸ κοινοβίου πρέβαλε γέροντι. 242.

Αδελφός ἐπολεμεῖτο ἴξῃ. 303.

Αδελφός ἠρώτισέν τινα ἀδελφὸν λέγων. 321.

Αδελφός ἠρώτισέν ποτε, καὶ βιαζόμενος. 315.

Αδελφός τις καδέξομαι ἐν ἡσυχασίᾳ. 220.

Αδελφός ὡς εἰσῆλθεν εἰς κοινόβιον. 301.

Αδελφός ὡς ἦν βαλὼν ἀρχάς. 305.

Αδελ-

- Ἀδελφός ὡς εἶρηκεν, ὅτι τῷτον. 305.
 Ἀδελφός ὡς εἶρηκεν· ἡνυχόμην. 304.
 Ἀδελφός ὡς ἐπολεμεῖτο ὑπὸ. 302.
 Ἀδελφός ὡς ἔβαλεν ἀρχάς. 305.
 Ἀδελφῶ ἡνι ὑπέβαλεν ὁ λογισμός. 312.
 Ἀδελφός ὃ καὶ παλάπυρος ὁ μὴ κτησάμενος. 6.
 Ἀδελφός ὃ καὶ παλάπυρος ὁ παντὶ ψεύδει. 10.
 Ἀδελφός καὶ παλάπυρος ὁ τῇ ἀγάπῃ μακρὰν. 4.
 Ἀνέκε ἀγαπητὴ ἐλθὼν θρόνον μοναχός. 230.
 Ἀνέκε ἀγαπητὴ, τὰ δυσίατα πάθη. 236.
 Ἀναγκάσθων ἡνυχόμην ἀγαπητὴ καὶ τὰ τέκνισ. 216.
 Ἀναλογίζω μὴ κατ' ἐαυτὸν. 290.
 Ἀνδρωποὶ δύο ἐπορεύοντο εἰς πόλιν. 231.
 Ἀρχὴ κατατροφῆς ψυχῆς μοναχῶ, γέλως. 254.
 Ἀρχὴ καρποφορίας, ἀνδρός· καὶ ἀρχὴ. 299.
 Ἀρχὴ ὑπερηφανίας, τὸ μὴ συγκοπιᾶν. 324.
 Ἀσύμφορον τῷ μοναχῶ, σιωπῆσαι. 324.

Δ.

- Δεῦτε, ἀγαπητοί, δεῦτε πατέρες, καὶ ἀδελφοί μου. 28.
 Διατί ὀλιγωρεῖ ὁ ἀδελφός ἐν τῷ κεμίῳ. 322.
 Δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων. 154.
 Δύο ἀδελφοὶ γέροντες εἶχον θλίψιν πρὸς. 320.
 Δύο ἀδελφοὶ ἐν ἀργυρνίᾳ ἀπέχισον. 308.

Ε.

- Εἰς ἀπαντὰς πρὸς πάντων ἐν τῇ σιωπῇ. 219.
 Εἰς ἀποτάξάμενος τῷ βίῳ, ἔξελθης ἐκ τῆς. 322.
 Εἰς ὃ ὁ πόλεμος τῆς σαρκὸς ἐπαυατῇ σοι. 232.
 Εἰς δύο οἰκεῖτε ἐν κεμίῳ ἐν. 299.
 Εἰς ἐλθὼν ὡς εἰς τὴν μονήρην βίον. 301.
 Εἰς ἐπισκέπη ἀρρώστων, βλέπε μὴ. 310.
 Εἰς ἐργασίαν σου τὸ ἔργον Κυεῖς ἔργον. 240.
 Εἰς εὐρεθῇ ἄνθρωπος. 303.
 Εἰς ἡσυχασίαν μοναχός, ἐν τῷ κεμίῳ. 330.
 Εἰς ἰδῆς ἀδελφὸν καταφρονῶντα. 306.
 Εἰς καδέξῃς ἐν ἡσυχίᾳ τῶν θυμάτων πατέρων. 217.
 Εἰς καδέξῃς ἐν ἐρήμῳ καταμόνας. 202.
 Εἰς οἰκῆς μὲν ἀδελφῶν, μὴ ἔθιξε. 328.
 Εἰς ἔτῳς πρὸς σέξῃ αὐτῷ. 58.
 Εἰς μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πᾶρεργον. 218.
 Εἰς προσάξωσιν ἡμῖν οἱ προσεσῶτες. 323.
 Εἰς συμπαθῶν πορεύῃ πρὸς ἀκαλῶν. 332.
 Εἰς συμβῇ σε ἀδελφείᾳ πεπεσῇ. 314.
 Εἰς ὡς προσέλθῃ σοι μυστικῶς λέγων. 221.
 Εἰς μοι, Χειρὲ σάτερ, ὁδὸς ζωῆς. 298.
 Εἰς Εφραίμ ἀμαρτωλός, χαῖνος καὶ ῥάθυμος. 183.

Ἐδράαν καρδίαν ἔχωμεν, ἀγαπητέ. 219.
 Εἰδότες ἔν ἀδελφοί, τὴν ἀσθένειαν αὐτῶ. 182.
 Εἰπέ ὡς πᾶν ἀγίων, μελέτα καλὰ. 213.
 Εἶπε πάλιν· ὅτι ὁ θέλων. 301.
 Εἰ ὡς ἔχ ὑποταγῇ μειζοτέρῳ. 318.
 Ἐμμενε ἔν ἀγαπητέ, ἐν τῇ κλήσει ἡ ἐκλήθης. 253.
 Ἐν καρῶ ἔ τωρασμῶ ἀποφάνεται. 319.
 Ἐν κοινοβίῳ ὑνὶ χρείας γνωμῆς ἀδελφόν. 321.
 Ἐν μιᾷ πᾶν ἡμερῶν ὄρθρου λίαν ἀναστὰς, ἐπορβούμι. 158.
 Ἐν οἷῳ δὲ ἂν τόπῳ καθίσσης. 306.
 Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶν χρησιμεύειν. 119.
 Ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ φωτὶ καὶ λύσῃ, μυσθήματα. 175.
 Ἐπῆνεσά σε ἡ τῶν τῶν, καὶ ἡ παρὰ. 258.
 Ἐπικατάρτος ὃ καὶ παλαίπωρος, ὅς ὑπακοὴν ἔκ. 11.
 Ἐσθιόντων ποτὲ πᾶν ἀδελφῶν. 306.
 Ἐστὶν ἐγκαταλιμπάνων τόπον. 72.
 Ἐτέρῳ ἀδελφῷ δίδωσιν ὁ πειράζων. 316.
 Ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ. 322.

H.

Η ἀφοβία γνωστὴ ὑπερηφάνεια. 324.
Η ἡκίσταμεν τῆς σοφίας λεγέσης. 300.
Η ἡμαρτον εἰς τὸ ἔρανον, καὶ ἐνώπιόν σε. 187.
Η μῆεις ὃ ἀγαπητοὶ ὡς πεπιστευμένοι. 312.
Η πολυφαγία καὶ ἡ πολυποσία. 314.

Θ.

Θ Ἐλὼ εἰπεῖν ἐνώπιον τῆ δόξης σε, Χειρὲ σωτῆρ. 144.
Θ ὁρνεῖν οὖν, ἀδελφοί, καὶ πειθεῖν ἐπὶ τῆς μῆ. 9.

I.

Ι Ἀσά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. 63.
Ι Ἰασά με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος σοφός. 199.
Ι κετεύω σε, σωτῆρ ἔ κόσμῳ Χειρὲ. 69.

K.

Κ Αἰ τί ποιήσω ἐγὼ πᾶσαν ἀρετὴν. 17.
Κ Κατανύγητι, ψυχὴ μου, κατανύγητι ἐπὶ πᾶσι. 161.
Κ Κύριε Ἰησοῦ Χειρὲ, βασιλεὺς πᾶν βασιλευόντων. 110.
Κ Κύριε, τὸ ὄραν ἐκείνῳ λαβὼν καὶ νῦν. 256.

Λ.

Λ Ουγίζομαι ὅτι ὠφέλιμον. 309.
Λ Λογίζομαι ὅτι συμβάλλεται τῷ μοναχῷ. 326.

- Μ** Ακαρία πόλις ὑπὸ δυσέβων βασιλευμένη. 217.
 Μακαρίζω τὴν ὑμῶν ζωὴν. 1.
 Μακάριος, ἀδελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτίσῃ. 6.
 Μακάριος ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος ὅστις μακροθυμία. 5.
 Μακάριος ἀληθῶς καὶ τεισμάριος ὁ ἐγκράτ. 15.
 Μακάριος ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζόμε. 7.
 Μακάριος ἄνθρωπος ἀληθῶς καὶ τεισμάριος. 8.
 Μακάριος καὶ τεισμάριος ὁ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. 14.
 Μακάριος μοναχὸς ὁ τηρῶν. 306.
 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃς ἔχει φόβον. 2.
 Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ἔχων ἀγάπην Θεῷ. 3.
 Μακάριος ὁ φροντίσας τῆς ψυχῆς ἐτέρων. 314.
 Μακάριος ὃς γέγονεν ὅλως ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ. 282.
 Μακάριος ὃς ἐκτίσῃ καὶ ἔχεν ὑπακοὴν. 11.
 Μακάριος ὃς ἐν ἀληθείᾳ τῷ βίον αὐτοῦ. 10.
 Μακάριος ὃς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον τῶν. 292.
 Μακάριος ὃς φθόνῳ καὶ ζήλῳ ἔχῃ ὑπετάγη. 12.
 Ματὰ πᾶσα ἀσκήσις, πᾶσα ἐγκράτεια, πᾶσα. 23.
 Μὴ ἀναλάβῃς τῆς κακοφρόνων βελίαν. 234.
 Μὴ ἀπατάτω σε ὁ λογισμὸς μοναχέ. 317.
 Μὴ ἀπατῇ ἀδελφεὲ χορτασίαν κοιλίας. 325.
 Μὴ θέλῃ κακῶς ἀναστρέφεσθαι. 239.
 Μὴ ὀλιγωρῶμεν, ἀδελφοί, δαλεύοντες θανάτῳ. 252.
 Μισήσωμεν, ἀγαπητοί, μὴ ἀδελφοί, τὸ βίον τῶν. 295.
 Μνήσθητι Κύριε. 196.
 Μοναχέ, εἰὰν πειράσῃ σοι ὁ μοναχός. 309.
 Μοναχέ, εἰὰν σε ἐγκαλῇ ὁ ἡγούμενός σου. 311.
 Μοναχέ ταπεινέ, κατανόει τὸ χῆμα. 225.

N.

- Ν** Ἦφε ἀγαπητέ καὶ πόρσεχε σεαυτῷ. 328.
 Νῆφε ἐκ νεότητός σου, ἀδελφε. 324.
 Νῆφωμεν οὖν πρὸς ἀλλήλους. 66.
 Νικηταὶς ὁ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς ἀντίβολος. 181.
 Νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν. 235.

O.

- Ο** Ἄμελῶν τὸ ἑαυτοῦ σωτηρίας. 317.
 Οὗτος ὁ ἀκρατής καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων. 16.
 Οὗτος ὁ ἐν τέτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκων. 13.
 Οὗτος τῇ ὀξύχολίᾳ πάντοτε κρατῆμα. 7.
 Οὗτος ἐπὶ λοιδόρᾳ ἐτέρῳ ἠδόμενος. 14.
 Οὗτος Θεὸς ὁ ὑψίστος. 153.
 Οἱ καταμόνας ἡσυχάζοντες. 311.
 Οἰκονόμε, ἡκούσας τῶν ἀποστόλων. 304.

- Ο κατελθὼν Κύριος ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρὸς. 148.
 Ο Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ πάντων ἀνθρώπων ἐπιδημήσας. 201.
 Ο μὴ ἔχων μακροθυμίαν. 5.
 Ο μὴ ἔχων τὸ φόβον τοῦ Θεοῦ. 3.
 Ο πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον. 70.
 Ο πληθύνων λόγους ἐν μέσῳ ἀδελφῶν. 322.
 Ο τῶνος τοῦ λέγειν ἀναγκάζει με. 40.
 Οὗτοι ὡς τῷ βίῳ ἀποταξάμενος. 315.
 Οὗτοι οὖν προσάξωσιν. 333.
 Οὗτοι δὲ τὰς προεσώτας σκοπεῖν. 307.
 Οὗτοι δὲ ὅρον τιθέναι. 318.
 Οὗτοι δὲ παρρησίαν διδόναι παθίῳ. 318.
 Οὗτοι δὲ τῶν πρώτων σκανδαλίζη. 318.
 Οὗτοι δὲ πάντα σωθῆναι βελομένων. 318.
 Οὗτοι δὲ φθονεῖν ἐν προκοπῇ ἀδελφῶν. 311.
 Οὗτοι δὲ ποιεῖν ὡς πρὸς ἐπίδειξιν. 326.
 Οὗτοι δὲ τὸ μοναχὸν νίπασαι. 326.
 Οὗτοι δὲ τὸ μοναχὸν ξένῳ. 326.
 Οὐκ ἐκείνῳ τῷ μοναχῷ. 318.
 Οὕτως δὲ τὰς πύλας βαδίζειν. 332.
 Οὐ χρονεῖ μοναχὸς ἐν τόπῳ ἐνὶ. 319.
 Οφειλέται ἐσμέν, ἀγαπητοί, νουθετεῖν καὶ παροτρύνειν. 230.

Π.

- Π** Ἀνδρῶν ὑπάρχει τὸ πάθος. 311.
Π Παράγγελλε τοῖς κατὰ σὰρκα γονεῦσιν. 314.
 Παραγὰρ συγκάθισμα ἀνδρῶν ἀρετικῶν. 223.
 Παρακαλῶ ἔν σοι, τὸ φῶς τοῦ ἀληθείας. 171.
 Πᾶσαν ὥραν ἐν νῶ ἔχω τὴν ὁπλοσίαν. 188.
 Περὶ τοῦ ὧν μοι λελάληκας τῆς κατὰ ἀνάγκην. 209.
 Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμαι, ἀγαπητέ. 226.
 Ποιόντων ποτε πάντων ἀδελφῶν. 305.
 Προηγίασθε ὑμῶν γέροντες καλὸν. 324.
 Προσέλθετε καὶ δεῦτε ὑπὸ φωτός. 167.
 Πρόσεχε σεαυτῇ, ὡς νεότης ποθεῖσα ἀσκήσασθαι. 166.
 Προσεχετέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας. 205.
 Πρόχωμα ἐαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι πικρὰς ἔχοντες. 249.

Τ.

- Τ** Ἦν καρδίαν με ἀλγόν. συμπαθεῖτε ἀδελφοί. 172.
Τ Τίς θεασάμενός ποτε ἕτερον ἐπιβάντα. 325.
 Τίς φυτεύσας συκήλατον ἐαυτῷ. 313.
 Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον δηλοῖ τῷ ἀνθρώπῳ. 314.
 Τοιοῦτόν τι συμβαίνει μεταξὺ πάντων ἀδελφῶν. 308.
 Τὸ Ἀποστόλος λέγοντος. 329.

Φ.

Φ Εἶσα, φῆσα Κύεε. 161.
 Φιλάνθρωπε ἀγαθὲ, εἰς τὰς οἰκτιρμὰς σ8. 53.
 Φοβῶ τὸ Κύειον, καὶ εὐρήσας χάειν. 71.
 Φρόνιμον δὲ εἶναι καὶ ἀκέραιον. 312.
 Φύλασσε ἀδελφεὲ τὴν ἀγνείαν τοῦ σώματος. 325.

Ψ.

Ψ Ὑγὴ τεθλιμμένη παρσέρχεται σοι, ἄγιε δέσποτα. 193.

I N I T I A

S E R M O N U M, O R A T I O N U M, E T C A P I T U M
 H U I U S T O M I P R I M I,
 O R D I N E A L P H A B E T I C O L A T I N E.

A.

A Ccedite, & venite, filii lucis: auribus percipite benedictam atque beatam illam vocem Salvatoris. Pag. 167.

Admone parentes tuos carnales. 314.

Alteri porro fratri præbet tentator. 316.

Angor, fratres mei, & horreo, ac contremisco. 111.

Anima angustiis pressa, ad te recurrit, sancte Domine. 193.

Apostolo dicente: sanctificatio vestra, ut abstineatis vos a fornicatione. 329.

Arbitror conducere monacho, maxime novitio, non exire e cella. 326.

Atque ista dum mecum perpendo, carissimi, in lacrymas prorumpo. 290.

Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa. 166.

Attendendum est a consilio perverso. 205.

Attendamus nobis ipsis, carissimi. 249.

Audi carissime: graves & curatu difficiles morbi. 236.

Audivimus sapientiam dicentem. 300.

Ausculata carissime, qui venisti. 230.

B.

B Eata civitas, quæ a piis regitur. 217.

Beatus vir ille, in quo est timor Dei. 2.

Beatus vir ille, in quo divina caritas est. 3.

Beatus est, fratres, qui patientiam possidet. 6.

Beatus ille vir, qui non facile ad iracundiam indignationemque concitatur. 7.

Beatus ac felicissimus vere est vir ille, qui mansuetus est. 8.

Beatus, qui secundum veritatem vitam suam instituit. 10.

Beatus, qui vera & minime simulata præditus est obedientia. 11.

Beatus, qui invidiæ & æmulationi non est obnoxius. 12.

Beatus ac felicissimus, qui maledictis & contumeliis. 14.

Beatus ac vere felicissimus, qui temperantiam ac continentiam. 15.

Beatus, qui a cunctis rebus terrenis vanæ hujus vitæ totus est liber. 282.

Beatus, qui præsentem hanc vitam odit ac deserit. 292.

Beatus ille monachus, qui servat mandata. 306.

Beatus, cui aliorum ædificatio. 314.

Carissime , attende tibi ipsi , ne forte serpens . 245.
 Carissime , si tibi humilitatem comparaveris . 300.
 Carissime , si in coenobio vitam quietam degeris . 303.
 Carissime , si spiritus acediae molestus tibi fuerit . 304.
 Carissime , si in loco celebri confederis . 307.
 Carissime , si sub obedientia Patris spiritualis constitutus fueris . 307.
 Carissime , si ad te venerit frater . 310.
 Carissime , si hospes accesserit ad fratrem . 310.
 Carissime , si egressus fueris cum fratribus . 310.
 Carissime , si quem fratrem inimicus excitaverit . 312.
 Carissime , si tibi inimicitia cum aliquo fuerit . 313.
 Carissime , vide , ne forte dum virum te præbere vis . 313.
 Carissime , si sub regula vivas . 315.
 Carissime , si spiritus acediae conturbet te . 319.
 Carissime , si malæ conversationis sit frater tuus . 324.
 Carissime , si quando impuræ mentem tuam . 331.
 Carissime , coelestem thesaurum desiderasti . 333.
 Carissime , si in congregationem fratrum ascetarum incideris . 333.
 Carissimi , recordatus sum horæ illius . 53.
 Carissimi , si forte etiam præfecti nostri . 312.
 Carissimi , diligamus invicem . 327.
 Cognita igitur , fratres , infirmitate ipsius . 182.
 Comedentibus aliquando fratribus . 306.
 Compungere , o anima mea , compungere . 161.
 Considera habitum , quo indutus es . 225.
 Cor mihi dolet : compatimini mihi . 172.
 Cum in multis , fratres , prodesse vobis videar . 119.
 Cupio exponere omnem meam acerbitem . 144.
 Cur frater negligentem se præbet . 322.

D.

DE quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es . 209.
 Debitores sumus carissimi . 230.
 Despicientes igitur vanitatem hujus vitæ . 295.
 Devita confessum hominum hæreticorum . 223.
 Deus altissime , qui solus immortalis es . 153.
 Deus pie & misericors . 53.
 Deum honora , carissime . 327.
 Dilecte frater , si pietatis , ac religionis studium delegeris . 300.
 Dixit quidam sanctorum : meditare bona . 213.
 Dixit rursus : qui cupit fieri monachus . 301.
 Domine , horam illam animo mecum revolvens . 256.
 Domine Jesu Christe , Rex regum , qui habes potestatem . 110.
 Dominum time , & invenies gratiam . 71.
 Dominus ad salutem hominum profectus in mundum . 201.
 Duo fratres in vigilia linum sectile abscindebant . 308.
 Duo fratres senes sibi mutuo graves & molesti erant . 320.
 Duo viri proficiscebantur ad quamdam civitatem . 231.

E.

Essena ex urbe benedicta quodam die diluculo surgens cum duobus fratribus egressus sum . 158.
 Ego Ephraem peccator , ignavus ac piger in certamine spirituali . 183.
 Est qui locum relinquit propter virtutem . 72.
 Execrandus autem est ac miser homo inobediens . 11.
 Existimo expedire fratribus . 309.

F.

- F**Acientibus aliquando fratribus de nocte. 305.
 Firmo ac stabili corde fimus. 219.
 Frater quidam sub obedientia spiritualium Patrum residens. 220.
 Frater quidam e cœnobio senem accessit. 242.
 Frater fratri hortator erat. 250.
 Frater quidam ingressus est cœnobium. 301.
 Frater quidam vanis impugnabatur cogitationibus. 302.
 Frater quidam postquam habitum accepisset. 303.
 Frater quidam dixit : Precabar Deum. 304.
 Frater quidam erat novitius in cœnobio. 305.
 Frater quidam dixit : hanc humilitatis cogitationem. 305.
 Frater quidam cum novitius esset in cœnobio. 305.
 Frater , si egressus cœnobio , solitariam mansionem elegeris. 307.
 Frater quidam vigilia lectitabat. 309.
 Frater fratri dicebat : cur ita cito. 309.
 Frater , si ad opus manuum tuarum velox exsiteris. 311.
 Fratri cuidam suggerebat cogitatio. 312.
 Frater quidam ægrotavit aliquando. 315.
 Frater interrogavit fratrem quemdam. 321.
 Frater , sobrium te præbe. 324.
 Fratres , si quis vestrum fordidis ac turpibus cogitationibus. 68.
 Fratres , compatimini mihi , qui commiserationis habetis viscera. 18.
 Fratres , nostrum post orationem opus amplectamur. 322.

I.

- I**Mmodica edacitas atque potatio. 314.
 In quo non est timor Dei. 3.
 In hoc die primo atque insigni , mysteria Unigeniti. 175.
 In quocumque tandem loco confederis. 306.
 In cœnobio quodam , exigente necessitate , ut frater. 321.
 Inanis animi securitas generat superbiam. 324.
 Initium eversionis animæ monachi est risus. 254.
 Initium fructificationis est flos. 299.

L.

- L**Abor & dolor me ad loquendum atque dicendum compellunt. 40.
 Largitor cunctorum bonorum , ac fons sanitatum. 154.
 Lugendi itaque , fratres , & deplorandi sunt illi. 9.

M.

- M**Emento Domine , ista te omnia sustinuisse. 196.
 Miser autem atque infelix , qui longe a caritate abest. 4.
 Miser autem & infelix , qui patientiæ est expers. 6.
 Miser atque infelix , qui mendaciis addictus est. 10.
 Monache , si accesserit ad te monachus. 309.
 Monache , si præfectus tuus reprehenderit te. 311.

N.

- N**E admiseris consilium prave sentientium. 234.
 Ne decipiat te cogitatio. 317.
 Ne decipiaris , frater , saturitate ventris. 325.
 Necessarium duxi , carissime , & alia quædam cum his congruentia. 216.
 Nefas est majores scandalo esse inferioribus. 318.

Noli esse pravæ conversationis. 239.
 Non torpeamus, fratres, servientes invicem. 252.
 Non oportet terminum stricte nimis constituere. 318.
 Non decet indulgere puero. 318.
 Non poterit diu esse in uno loco Monachus. 319.
 Non decet monachum ullam habere cum foemina societatem. 324.
 Non decet monachum nimio affectu atque inordinate corpus lavare. 326.
 Non oportet ad ostentationem hominum quidquam agere. 326.
 Non licet monacho peregrina proferre eloquia. 326.
 Nos vero, carissimi, tamquam quibus œconomia. 312.
 Nunc duæ sunt tribulationes. 235.

O.

Obscuro caritatem vestram, fratres mei carissimi. 53.
 Oeconome, Apostolum dicentem audi. 304.
 Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti. 188.
 Obsecro te Salvator mundi Christe, respice in me. 69.
 Oportet præpositos diligenter considerare. 307.
 Oro te igitur lux veritatis Christe. 171.

P.

Parce, parce, Domine. 161.
 Peccavi in coelum & coram te, Domine Deus. 187.
 Persiste igitur, carissime, in vocatione. 253.
 Principium superbiæ est nolle cooperari fratribus. 324.
 Prorsus sane gravis est morbus avaritiæ. 311.
 Prudentem atque sincerum oportet esse. 312.

Q.

Quamdiu anima rebus inhæret terrenis. 322.
 Quando quis seculari vitæ renunciavit. 315.
 Quando ergo præfecti nos una cum aliis fratribus. 333.
 Qui longanimitatis expertus est. 5.
 Qui iracundia semper tenetur. 7.
 Qui autem ejusmodi vitiorum laborat morbo. 13.
 Qui alios lubens maledictis incessit. 14.
 Qui intemperans est & incontinens. 16.
 Qui credit in Filium Dei, habet vitam æternam. 70.
 Qui e sinu Patris descendit Dominus, nobisque factus est via salutis. 148.
 Qui in solitudine vitam quietam degunt. 311.
 Quis ficulneam plantat sibi. 313.
 Quis suam salutem & opus in cœnobio negligit. 317.
 Quis sermones multiplicat inter fratres. 322.
 Quis aliquando conspiciat alterum. 325.

S.

Sana me, Domine, & sanabor. 63.
 Sana me, Domine, & sanabor, qui solus sapiens es, & misericors medicus. 199.
 Sed ego quid miser agam, qui cunctas virtutes semper prædico. 17.
 Senes decet honore cæteris anteire. 324.
 Serva frater castitatem corporis. 325.
 Si hoc modo ad eum accesseris. 58.
 Si vitam solitariam in eremo colueris. 202.
 Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis. 217.
 Si ad dimidium frater tuus perduxerit opus. 218.

Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas. 219.
 Si quis ad te accesserit. 221.
 Si porro carnis pugna in te insurrexerit. 232.
 Si dum tu opus Domini in humilitate ac pietate operaris. 240.
 Si bini unam eandemque cellam inhabitaveritis. 299.
 Si quis solitariam vitam amplexus sit. 301.
 Si inventus fuerit homo laboriosus. 303.
 Si videris fratrem suam negligentem salutem. 306.
 Si ægrotum visitas. 310.
 Si contigerit, ut in morbum incidas. 314.
 Si quis, sicut oportet, non obedit superiori. 318.
 Si seculo renunciatis exieris de terra tua. 322.
 Si iusserint præpositi nos cum fratribus nostris. 323.
 Si inter fratres commoreris. 328.
 Si quietus vixerit monachus in sua cella. 330.
 Si compassionis affectu permotus. 332.
 Sic in præsentī vita incedere oportet fideles. 332.
 Sobrii igitur simus & vigilemus, obsecro. 66.
 Spiritus sanctus patefacit homini. 314.
 Super fratris progressu non decet nos. 311.

T.

Tale quid inter fratres accidit. 308.
 Tentationis tempore apparet probatio. 319.
 Tua mihi probatur fides ac studium. 258.
 Tu mihi, Christe Salvator, factus est via vitæ. 298.

V.

Væ monacho illi, qui pietate deperdita. 318.
 Vana est omnis exercitatio, omnis temperantia. 23.
 Venite dilectissimi: venite patres & fratres mei, grex Patris electe, signati milites Christi. 28.
 Vere beatus homo ille, qui longanimitatem possidet. 5.
 Vi porro victus scelestus diabolus, sedens deplorabat. 181.
 Vigila, carissime, & attende tibi ipsi. 328.
 Vitam vestram beatam prædico. 1.
 Vitam spiritualem confectemur. 226.

I N D E X

SERMONUM S. EPHRAEM SYRI.

Qui in hoc primo Tomo Continentur.

ΤΟΙΣ ΟΙΣ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ὁ ΣΥ-
ΡΟΣ, ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΙΩΝ ΛΟΓΟΣ.
ΜΑΚΑΡΙΣΤΩ ὁ ὕμνος ζωῆς, ὡς φιλόχριστοι,
ὅτι. Φύλ. 1

Α. ΠΕΡΙ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ
ἄνθρωπος ἐμεινός, ὃς ἔχει φόβον Θεοῦ ἐν
ἑαυτῷ. 2

Β. ΠΕΡΙ ΑΦΟΒΙΑΣ. Οὐ μὴ ἔχων φό-
βον ὁ Θεὸς ἐν ἑαυτῷ, ὁ ποιεῖς διάλω-
πὸς ἐστὶ πῖς. 3

Γ. ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ ἄν-
θρωπος ἐμεινός ὁ ἔχων ἀγάπην Θεοῦ.
ὅτι ὁ Θεὸς ἐν. 3

Δ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΩΝ ΑΓΑΠΗΣ.
Αἰδύλιος καὶ παλαίπωρος ὁ τῆ ἀγάπης μα-
κράν ὑπάρχων. 4

Ε. ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΣ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ
ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μακροθυ-
μίαν ἐκτήσατο, ὅτι. 5

ΣΤ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑΝ.
Οὐ μὴ ἔχων μακροθυμίαν, καὶ ὑπομον-
ῆς ἐκτός ἐστιν. 5

Ζ. ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ, ἀ-
δελφοί, ὅστις ὑπομονὴν ἐκτήσατο, ὅτι ἡ
ὑπομονή. 6

Η. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗΝ.
Αἰδύλιος ὁ καὶ παλαίπωρος ὁ μὴ κτησά-
μενος ὑπομονήν. 6

Θ. ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΤΗΣΙΑΣ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἄν-
θρωπος ἐμεινός, ὁ μὴ ῥαδίως ὀργιζό-
μενος, ἢ θυμὸν. 7

Ι. ΠΕΡΙ ΟΞΥΧΟΛΙΑΣ. Οὐ ὅτι τῇ ὀξύ-
χολίᾳ πάντοτε κρατῆμενος, καὶ πολλαί-
κις καὶ ταχέως. 7

ΙΑ. ΠΕΡΙ ΠΡΑΟΤΗΤΟΣ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἄν-
θρωπος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος ὁ ἔ-
χων πραότητα. 8

ΙΒ. ΠΕΡΙ ΠΟΝΗΡΙΑΣ. Θρῆναι ἔν,
ἀδελφοί, καὶ πονεῖν ἐπὶ τὰς μὴ ἔχον-
τας πραότητα. 9

ΙΓ. ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὃς
ἐν

S Ancti Patris nostri Ephraem Syri
sermo De virtutibus, & vitiis.
Vitam vestram beatam prædico,
o Fratres Christo dilecti. Pag. 1

I. De Timore Dei. Beatus vir
ille, in quo est timor Dei. Talis
enim manifeste. 2

II. De illo qui non habet Ti-
morem Dei. In quo non est timor
Dei, omnibus diaboli. 3

III. De caritate sive dilectione.
Beatus vir ille, in quo divina ca-
ritas est. 3

IV. De non habentibus carita-
tem. Miser autem atque infe-
lix. 4

V. De Longanimitate. Vere
beatus homo ille, qui longanimi-
tatem possidet. 5

VI. De iis qui carent Longa-
nimitate. Qui longanimitatis est
expers. 5

VII. De patientia. Beatus est,
Fratres, qui patientiam possi-
det. 6

VIII. De eo, qui caret patien-
tia. Miser autem & infelix, qui
patientiae est expers. 6

IX. De lenitate animi, sive
de benignitate. Beatus ille vir,
qui non facile ad iracundiam. 7

X. De iracundia. Qui ira-
cundia semper tenetur, & sæpe
ac celeriter. 7

XI. De mansuetudine. Bea-
tus ac felicissimus vere est vir
ille. 8

XII. De malitia sive impro-
bitate. Lugendi itaque, fratres,
& deplorandi sunt illi. 9

XIII. De Veritate. Beatus qui
secun-

secundum veritatem vitam suam
instituit . 10

XIV. De mendacio . Miser
atque infelix , qui semper men-
daciis addictus est . 10

XV. De obedientia . Beatus qui
vera & minime simulata præditus
est obedientia . 11

XVI. De inobedientia , & *mur-
muratione* . Execrandus au-
tem est . 11

XVII. De eo , qui ab invidia ,
& *emulatione alienus est* . Beatus
qui invidiæ . 12

XVIII. De invidia , & *emu-
latione* . Qui autem ejusmodi vi-
tiorum laborat morbo . 13

XIX. De eo , qui a maledi-
ctis & contumeliis alienus est . Bea-
tus ac felicissimus . 14

XX. De maledicentia & *ma-
ledicis* . Qui alios lubens male-
dictis . 14

XXI. De temperantia & *con-
tinentia* . Beatus ac vere felicis-
simus . 15

XXII. De intemperantia & *con-
tinentia* . Qui intemperans
est & incontinens . 16

*Reprehensio sui ipsius , atque con-
fessio* . Fratres , compatimini mi-
hi , qui commiserationis . 18

Ad eversionem superbiæ . Vana est
omnis exercitatio , omnis tempe-
rantia . 23

Sermo compunctorius . Venite dile-
ctissimi . Venite patres & fra-
tres mei . 28

Sermo asceticus . Labor & dolor
me ad loquendum atque dicen-
dum compellunt . 40

Ad imitationem proverbiorum . Qui
credit in filium Dei , habet vi-
tam æternam . 70

De timore Dei . Dominum time ,
& invenies gratiam : nam ti-
mor Domini mores gignit . 71

*Ad correctionem eorum , qui vitiose vi-
vunt , & honores appetunt* . Angor . 111
Repre-

ἐν ἀληθείᾳ τὸ βίον αὐτῷ ἐρύθμισε , &
ἐπὶ παντὶ ψεύδει . 10

ΙΔ. Περὶ ψεύδους . Ἀδελφίος ὅς τε πα-
λαίπωρος ὁ παντὶ ψεύδει ὀδυρομένης ,
ὅτι ἀπὸ ἀρχῆς . 10

ΙΕ. Περὶ ὑπακοῆς . Μακάριος ὅς
ἐκτίσασθαι & ἔχει ὑπακοὴν ἀληθῆ & ἀνυ-
πόκειτον , ὅτι . 11

Ις. Περὶ ἀνυποταξίας καὶ γογγυσ-
μῶν . Ἐπικατάρατος ὅς τε παλαίπωρος , ὅς
ὑπακοὴν ἔχει . 11

ΙΖ. Περὶ τοῦ μὴ ἔχειν ἢ φόβον ἢ
ζῆλον . Μακάριος , ὅς φόβῳ & ζῆλῳ
ἔχει ὑπετάγη . 12

ΙΗ. Περὶ φόβου καὶ ζήλου . Οὗ ὅς ἐν
τέτοις ἑαυτὸν καταλιτρώσκων , παλαίπω-
ρος . συμμέτοχος . 13

ΙΘ. Περὶ τοῦ μὴ εἶναι λοιδόρον . Μα-
κάριος καὶ τεισμανακάριος ὁ τὴν γλῶσσαν
αὐτοῦ μὴ . 14

Κ. Περὶ λοιδωρίας καὶ λοιδόρων . Οὗ
ἐπὶ λοιδωρίᾳ ἑτέρων ἡδόμενος , ἕτος φα-
νερός ἐστίν , ὅτι . 14

ΚΑ. Περὶ ἐγκρατείας . Μακάριος
ἀληθῶς καὶ τεισμανακάριος ὁ ἐγκράτειαν
φυλάσσας . 15

ΚΒ. Περὶ ἀκρασίας . Οὗ ὅς ἀκρα-
τὴς καὶ μὴ ἐγκράτειαν ἔχων , ἐν παν-
τὶ ἀτοπήματι ῥαδίως . 16

Εὐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολογήσει . Ἀδελ-
φοὶ συμπαθήσατέ μοι , πωλάγχεα ἔχον-
τες οἰκτιρῶν . 18

Πρὸς καθάρσεις ὑπερηφανίας . Ματαίᾳ
πάντα ἀσκήσεις , πάντα ἐγκράτεια , πᾶ-
σα ὑποταγή . 23

Λόγος κατανυκτικός . Δεῦτε ἀγαπητοί ,
δεῦτε πατέρες , & ἀδελφοί μου , τὸ ἐκλογ-
εῖτε ποιῆμιον . 28

Λόγος Ἀσκητικός . Οὗ πόνος & λέγειν ἀ-
ναγκάζει με . ἢ ὅς ἀναξιοῦς μου σιωπᾶν
ἐπιτιμᾶ . 40

Κατὰ μίμησιν τῶν προφητῶν . Οὗ πεισθύνων
εἰς τὸ Υἱὸν & Θεὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον .
ὁ πεισθύνων . 70

Περὶ φόβου & Θεοῦ . Φόβος τὸ Κύριον , καὶ
ἀρρήσεις χάριν . Φόβος γὰρ Κυρίου θύει
τρόπους καὶ ἔδνη . 71

Πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐμπαθῶς ἀφρονούντων ,
καὶ ἡμᾶς ἀπαγνόντων . Ἀγωνία . 111
X x 2 Εὐλεγ-

Εὐλεγχος αὐτῷ καὶ ὁμολόγησις. Ἐν πολλοῖς ὑμῖν, ἀδελφοί, δοκῶ χρησιμεύειν, ὁφείλω. 119

Περὶ τῆς παθοῦς. Θέλω εἰπεῖν ἐνώπιον τῆς δόξης σου, Χεῖς σωτὴρ, πᾶσαν τιμωρίαν ἐμὴν. 144

Περὶ μετανοίας. Ὁ κατελθὼν Κύριος ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ Πατρὸς, καὶ ἡμόνομος ἡμῖν ὁδός. 148

Περὶ κατανύξεως. Δοτὴρ πάντων ἀγαθῶν, καὶ πηγὴ ἰαμάτων, καὶ θησαυρὸς οἰκτιρῶν. 154

Λόγος κατανυκτικός. Ἐν μιᾷ τῇ ἡμερᾷ ὁρῶμεν λίαν ἀνάστασιν, ἐπορεύομεν ἐγὼ σὺν τοῖς. 158

Λόγος ἕτερος κατανυκτικός. Κατανύγητι, ψυχὴ μου, κατανύγητι, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς. 161

Λόγος παρηγορητικός. Πρόσεχε σεαυτῇ, ὦ νεότης ποδῶσα ἀσκήσας, μήποτε πρὸς ἐλθῶσιν. 166

Εἰς δευτέραν πρὸς τὴν Κεῖς ἡμεῖς Ἰησοῦ Χεῖς. Προσελθετε καὶ δεῦτε ὑοὶ φωτός. 167

Λόγος εἰς πατέρας τελειωθέντας. Τὴν καρδίαν μου ἀλγῶ, συμπαθεῖτε ἀδελφοί. 172

Λόγος ἕτερος εἰς πατέρας τελειωθέντας. Ἐν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, μυστήρια. 175

Λόγος τετρασύλλαβος. Νικηθεὶς ὁ καὶ κράτος ὁ πονηρὸς διάβολος καδίστας. 181

Λόγος ἐπτασύλλαβος. Εἰδότες ὅτι ἀδελφοί τὴν ἀδελφείαν αὐτῶν, ἑαυτοῖς προσέχωμεν. 182

Περὶ φόβου ψυχῶν. Ἐγὼ Εφραίμ ἁμαρτωλὸς, χαῖνος καὶ ῥάθυμος εἰς ἀνάστασιν. 183

Εὐχὴ. Ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, Κύριε. 187

Υπομνηστικόν, ἢ τοι ἐπιστολή. Πᾶσαν ὥραν ἐν ᾗ ἔχω τὴν ὁπασίαν, ἢν μοι διηγήσω, ἀδελφε. 188

Περὶ ψυχῆς ὅταν παραζητᾷ ἀπὸ τοῦ ἔχθρου, πῶς ὀφείλει μετὰ δακρύων ἰσχυρῶς προσεύχεσθαι. Ψυχὴ τεθλιμμένη προσέρχεται σοι, ἅγιε Δέσποτα, καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνει σοι. 193

ὁμολόγησις ἡμεῖς προσευχὴ πρὸς Θεόν. Ἰάσασθαι με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι. 199

Reprehensio sui ipsius, & Confessio.
Cum in multis, fratres, prodesse vobis videar. 119

De Passionibus animi. Cupio exponere omnem meam acerbitem, omnemque malitiam. 144

De Poenitentia. Qui e sinu Patris descendit Dominus, nobisque factus est via salutis. 148

De Compunctione. Largitor cunctorum bonorum, ac fons sanitatum, & thesaurus miserationum. 154

Sermo Compunctorius. Edeffena ex urbe benedicta, quodam die diluculo surgens. 158

Sermo alius Compunctorius. Compungere, o anima mea, compungere super universis bonis. 161

Sermo Paræneticus. Attende tibi ipsi, o juvenus exercitationis ac pietatis studiosa. 166

In secundum adventum Domini nostri Jesu Christi. Accedite, & venite, filii lucis. 167

Sermo in Patres Defunctos. Cor mihi dolet, compatimini mihi. 172

Sermo alius in Patres defunctos. In hoc die primo atque insigni, mysteria unigeniti Filii Dei. 175

Sermo Tetrasyllabus. Vi porro victus scelestus diabolus. 181

Sermo Heptasyllabus. Cognita igitur, fratres, infirmitate ipsius, attendamus nobis ipsis. 182

De timore animarum. Ego Ephræm peccator, ignavus ac piger in certamine spirituali. 183

Precatio. Peccavi in coelum, & coram te. 187

Hypomnesticum, sive Epistola. Omni hora mente revolve visionem, quam mihi recensuisti. 188

Quomodo anima cum lacrymis debeat orare Deum, quando tentatur ab inimico. Anima angustis pressa, ad te recurrit, sancte Domine. 193

Confessio, seu precatio ad Deum. Sana me, Domine, & sanabor. 199

De

De Virtute ad novitium Monachum, capita quatuor . Prologus . Dominus ad salutem hominum profectus in mundum . 201

Initium primæ adhortationis . Si vitam solitariam in eremo colueris, perfectorum . 202

Adhortatio secunda . Attendendum est a consilio perverso . Nam quemadmodum duo aliqui splendide . 205

Adhortatio tertia . De quibus autem animi cogitationibus mihi locutus es , non me latet . 209

Adhortatio quarta . Dixit quidam sanctorum : Meditare bona , ut ne mediteris mala . 213

De Virtute capita decem . Prologus . Necessarium duxi , carissime , & alia quædam cum his congruentia . 216

Caput I . Beata civitas , quæ a piis regitur . 217

Caput II . Si sub obedientia spiritualium Patrum confederis ; non , cum tibi ministratur . 217

Caput III . Si ad dimidium frater tuus perduxerit opus aliquod , contigeritque . 218

Caput IV . Firmo ac stabili corde firmus , carissime : nam virtuti adversatur segnities . 219

Caput V . Si ante cunctos in synaxim ac congregationem prodeas , ac persistas . 219

Caput VI . Frater quidam sub obedientia spiritualium . 220

Caput VII . Si quis ad te accesserit secreto , dicens : conveniamus inter nos . 221

Caput VIII . Devita confessum hominum hæreticorum ac libidinosorum , nihil fidele loquentium . 223

Caput IX . Considera habitum , quo indutus es , o humilis monache , & cerne . 225

Caput X . Vitam spiritualem confitemur , carissime , ut opere fidei cooperante . 226

In illud , attende tibi ipsi . Capita duodecim . Prologus . Debitores fu-

Περί ἀρετῆς , πρὸς νεώτερον ἀσκητὴν , κεφάλαια δ' . Πρόλογος . Ὁ Κύριος ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπιδημήσας τῷ κόσμῳ . 201

Ἀρχὴ τῆς πρώτης ὁμιλήσεως . Εἰάν καθεύδῃ ἐν ἐρήμῳ καταμόνας , τὴν ἀσκήσιν καὶ θεωροπλὺν . 202

Παραίνεσις Δευτέρα . Προσεχετέον ἀπὸ κακῆς συμβουλίας . Ὡς περὶ γὰρ δύο ἕνες λαμπρῶς . 205

Παραίνεσις Τρίτη . Περί τῶν μοι λελάληκας τῶν καὶ ἀφ' ἁνῶν λογισμῶν ἔλθῃ μοι . 209

Παραίνεσις Τετάρτη . Εἰπέ τις τῷ ἁγίῳ , Μελέτα καλὰ , ἵνα μὴ κακὰ μελετήσῃς , ὁ γὰρ νῆς . 213

Περί ἀρετῆς , Κεφάλαια δέκα . Πρόλογος . Ἀναγκαῖον τῷ ἡγησάμην καὶ τὰ τέτοις ἀκόλῃσαι . 216

Κεφάλαιον α' . Μακαρία πόλις ἡ πόλις ἀσέβων βασιλευμένη . καὶ πολλοὶν ἡ πόλις . 217

Κεφάλαιον β' . Εἰάν καθεύδῃς ἐν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων , ὅτι ἐν τῷ σε θεραπεύει . 217

Κεφάλαιον γ' . Εἰάν μεσάσῃ ὁ ἀδελφός σε πάρεργον , καὶ συμβῇ αὐτὸν κακωθέντα ἐπιδεῖσθαι σε . 218

Κεφάλαιον δ' . Εἰδράσαν καρδίαν ἔχοντα , ἀγαπητέ , ἡ γὰρ νουθεσία ἀντίκειται τῇ ἀρετῇ . 219

Κεφάλαιον ε' . Εἰάν ἀπαντᾷς πρὸ πάντων ἐν σιωπῇ , καὶ καρτερῇς ἄχρι τῆς ὁμιλήσεως . 219

Κεφάλαιον ς' . Ἀδελφός τις καθεζόμενος ἐν ὑποταγῇ πνευματικῶν πατέρων θεωρῶν . 220

Κεφάλαιον ζ' . Εἰάν τις θεωρῇ σε μυστικῶς λέγων , δώδωκεν ἑαυτοῖς λόγον , ὥστε ἔχειν . 221

Κεφάλαιον η' . Παρατὴρ συγκατάδομα ἀνδρῶν ἀρετικῶν καὶ φιληδόνων λαλῶντων μηδὲν . 223

Κεφάλαιον θ' . Μοναχὲ ταπεινέ , κατανοεὶ τὸ χῆμα ὃ ἀμφίεσαι , καὶ ἴδε πόση διαφορά . 225

Κεφάλαιον ι' . Πνευματικὸν βίον μεταδιώξωμεν , ἀγαπητέ , ἵνα σιωερνησάσῃς τὴν πράξιν . 226

Εἰς τὸ , προσέχε σεαυτῷ . Κεφάλαια Δώδεκα . Πρόλογος . Ὁφειλέται ἑσμὲν , ἀγα-

- ἀγαπητοί, ἴδετε εἶν καὶ ὡς ἀκαλεῖν εἰς
τὸ ἕνα. 230
- Κεφάλαιον α'. Ἀκούε, ἀγαπητέ, ἐλθὼν
ἡμέῳ μοναχὸς, ἀποτάξασθαι τῷ κόσμῳ. 230
- Κεφ. β'. Παραβολή. Ἄνθρωποι δύο ἐπο-
ρεύοντο εἰς πόλιν ἀπέχουσαν ἑαδία. 231
- Κεφ. γ'. Περὶ τοῦ πολέμου τῆς σαρκὸς.
Εἰάν ὁ πόλεμος τῆς σαρκὸς ἐπαναστῇ
σοι, μὴ φοβῇ. 232
- Κεφ. δ'. Μὴ ἀναλάβῃς τὸ κακοφρόνων βε-
λὺ τῶν λεγόντων, ἀφ' ἧς ἡμέρας. 234
- Κεφ. ε'. Νυνὶ δύο θλίψεις εἰσὶν, ἐν οἷς
ἐμπλέκεται πᾶς ἄνθρωπος ὑπὸ τὸν
ἥλιον. 235
- Κεφ. ς'. Ἀκούε, ἀγαπητέ, τὰ δυσίατα
πάθη, εἰ μὴ ἀφ' αὐτῶν καὶ εὐπρε-
πῶν φαρμάκων. 236
- Κεφ. ζ'. Μὴ θέλῃς κακῶς ἀνατρέφεσθαι,
καὶ ἔχειν φήμῳ οὐκ ἀγαθὴν, μηδὲ
ἐπάκουε τῆς. 239
- Κεφ. η'. Εἰάν, ἐργαζομένης ὡς τὸ ἔ Κυεῖς
ἔργον ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀλαθείᾳ. 240
- Κεφ. θ'. Ἀγαπητέ, ὡς σεχε σεαυτῷ,
μήποτε σε διδάξῃ ὁ ὄφεις ζῆλόν τῶν
καταφρονούντων. 245
- Κεφ. ι'. Πρόχωρον ἑαυτοῖς, ἀγαπητοί, ὅτι
πικρὸς ἔχοντες ἐχθρὸς καὶ ἀνελεῖς. 249
- Κεφ. ια'. Μὴ ὀλιγωροῦμεν, ἀδελφοί, δε-
λεύοντες ἀλλήλοις ἀλλὰ τὸ Κύριον. Πολλοί. 252
- Κεφ. ιβ'. Εὐμμενε εἶν, ἀγαπητέ, ἐν τῇ
κλήσει ἧς ἐκλήθης. Δὸς δόξαν τῷ
Θεῷ, ὅτι κατηξίωσε. 253
- Ὅτι εἰ δὲ μελῶν καὶ μετεωρίζεσθαι, ἀλλὰ
μᾶλλον κλάειν καὶ πένθειν ἑαυτὸς. Ἀρ-
χή καταστροφῆς ψυχῆς μοναχῶ, μέλως
καὶ παρρησία. 254
- Συμβουλία τοῦ πνευματικῆ βίης, ὡς
νεόφυτον Μοναχόν. Κεφ. ἐννεμήκοντα ἕξ.
Ἐπὶ ἡμέρας σε τὸ πῶς καὶ τὴν σωσθῆναι,
ὡς ὡς ἀμαρτωλῶ. 258
- Μακαριοί. Κεφάλαιον Νέ. Μακάριος
ὅς γέγονεν ὅλως ἐλθόντος ἐν Κυρίῳ,
ἀπὸ πάντων τῶν γυνών. 282
- Μακαριοί ἕτεροι. Κεφάλαιον κ'. Μακά-
ριος ὅς μισήσας κατέλιπε τὸ βίον τῶτον
ἀνθρώπινον. 292
- Κεφάλαιον ἐκατόν. Πᾶς κτᾶται ὡς τὸ τα-
πεινοφροσύνῳ. Ἀρχὴ καρποφορίας,
ἀνδρός. καὶ ἀρχὴ ταπεινοφροσύνης, ὑποτ. 299
- sumus, carissimi, ut nos inter
nos admoneamus. 230
- Caput I. Ausculta, carissime, qui
venisti, ut monachus fieres. 230
- Caput II. Parabola. Duo viri profi-
ciscebantur. 231
- Caput III. De pugna carnis. Si por-
ro carnis pugna in te insurrexe-
rit, ne verearis. 232
- Caput IV. Ne admiseris consilium
prave sentientium, qui dicunt. 234
- Caput V. Nunc duae sunt tribulatio-
nes, quibus omnis sub sole homo
implicatur. 235
- Caput VI. Audi carissime: Graves
& curatu difficiles morbi nisi ad-
iuvantur. 236
- Caput VII. Noli esse pravæ conver-
sationis, & famæ non bonæ:
neque morem geras peccato. 239
- Caput VIII. Si dum tu opus Domi-
ni in humilitate. 240
- Caput IX. Carissime, attende tibi
ipsi: ne forte Serpens te eos imi-
tari doceat. 245
- Caput X. Attendamus nobis ipsis,
carissimi, quoniam acerbi nobis. 249
- Caput XI. Non torpeamus, fratres,
servientes invicem. 252
- Caput XII. Persiste igitur, carissime,
in vocatione, qua vocatus es. Da
gloriam Deo. 253
- Quod non oporteat ridere, & extolli;
sed plangere potius, & nos ipsos
deflere. Initium everfionis animæ
monachi est risus. 254
- Consilium de vita spiritali ad mo-
nachum novitium. Capita nonagin-
ta sex. I. Tua mihi probatur fi-
des ac studium. 258
- Beatitudines. Capita LV. I. Beatus,
qui a cunctis rebus terrenis vanæ
huius vitæ. 282
- Beatitudines aliæ. Capita XX. I. Bea-
tus qui præsentem hanc vitam odit
ac deserit. 292
- Capita centum. Quomodo quis hu-
militatem sibi comparet. Caput I.
Initium fructificationis est flos. 299

ERRATA SIC CORRIGITO.

In Præfationibus.

Pagina vii. columna 1. lin. 30. ἐλόμδμος. Ibidem col. 2. lin. 9. ἀε'. Pag. xiv. col. 1. lin. 36. duodeviginti. Pag. xvii. col. 1. lin. ult. & col. 2. lin. 1. nifallor. Pag. xviii. col. 1. lin. 24. quum. Pag. xx. col. 1. lin. 51. Otthoboniani Codices 111.

In Prolegomenis.

Pag. ix. col. 2. lin. 55. cœpit. Pag. xii. col. 1. lin. 14. inamoena. Pag. xvii. col. 1. lin. 26. pœnitet. Pag. xl. col. 1. lin. 2. magna. Pag. cxxxi. col. 2. lin. 16. * 220. Pag. cxxxvi. col. 2. lin. 18. * 224.

In hoc Tomo primo.

Pag. 5. col. 1. lin. 5. σύμβολος. lin. 17. ἐλπίζει. lin. 18. ἐκπὺς. col. 2. lin. penult. promptissimus. Pag. 7. col. 1. lin. 28. ἀόργητος. Pag. 11. col. 1. lin. 15. μέγαν πλῆθον. Pag. 12. col. 2. lin. 34. ζήλω. Pag. 17. col. 1. lin. 22. τῆς. Pag. 19. col. 1. lin. ult. ποιόντων τὸ θέλημα σου. col. 2. lin. 42. longanimis. Pag. 23. col. 2. lin. 39. ipsam. Pag. 24. col. 1. lin. 57. familiariter. Pag. 25. col. 1. lin. 22. ἐν τῇ ψυχῇ. col. 2. lin. 54. dirimet. Pag. 29. col. 1. lin. 22. φοσησόμεθα. Pag. 30. col. 2. lin. 12. ἔ νόος. lin. 26. πονηρὲ. Pag. 42. col. 2. lin. 4. ἐσκοτίσθη. Pag. 50. col. 1. lin. 9. millia millium. lin. 57. abrenunciationem. Pag. 50. col. 2. lin. 44. ἡ δὲ χῆν. Pag. 52. col. 2. lin. 24. τύπῃσι. lin. 35. φοστρέχει. Pag. 53. col. 1. lin. 16. ἡλόμδοι. Pag. 63. col. 1. lin. 35. ἐκτίσας. lin. 36. ἐκτίσθη. Pag. 70. col. 2. lin. 35. συμμίξῃ. Pag. 84. col. 1. lin. 32. peccatores. Pag. 91. col. 1. lin. 12. ἡννηθεῖς. Pag. 109. col. 2. lin. 13. magni facere. Pag. 115. col. 2. lin. 33. poterimus. Pag. 137. col. 2. lin. 9. contemperastis. Pag. 144. col. 1. lin. 44. probrum. Pag. 193. col. 2. lin. 14. solus. Pag. 201. col. 2. lin. 1. & quid dicam? Pag. 214. col. 1. lin. 49. acedia. Pag. 241. col. 2. lin. 49. æstimabamus. Pag. 248. col. 1. lin. 11. quæ. Pag. 255. col. 2. lin. 50. ejaculantem. Pag. 258. col. 1. lin. 41. foetor. Pag. 307. col. 2. lin. 24. divinæ. Pag. 308. col. 1. lin. 32. tramite. Pag. 309. col. 1. lin. 35. αὐτῷ.

REGESTUM.

*. †. ††. a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. x. y. z. aa. bb. cc.
A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y. Z. Aa. Bb.
Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Kk. Ll. Mm. Nn. Oo. Pp. Qq. Rr. Ss. Tt. Vu. Xx.

Omnes sunt Duerniones, præter Quinternionem, & ††. Ternionem, &
cc. unius folii.*

ROMAE

EX TYPOGRAPHIA VATICANA

APUD JOANNEM MARIAM HENRICUM SALVIONI

MDCCCXXXII.